

Tế Điền Hòa Thượng

Contents

Tế Điền Hòa Thượng	5
1. Chương 1: Tiết Đại Sứ Lay Phật Xin Con Chân La Hán Đầu Thai Cứu Thế	6
2. Chương 2: Đồng Sĩ Hoàng Đợt Con Chôn Mẹ Hoạt La Hán Cứu Nạn Người Hiền.	10
3. Chương 3: Ở Triệu Gia Thi Thiên Cơ Trị Bệnh Ngâm Cứu Người Nói Phật Pháp Linh Cơ	16
4. Chương 4	22
5. Chương 5	26
6. Chương 6	31
7. Chương 7	34
8. Chương 8	38
9. Chương 9	42
10. Chương 10: Chương 10	46
11. Chương 11	50
12. Chương 12	54
13. Chương 13	58
14. Chương 14	61
15. Chương 15	66
16. Chương 16	70
17. Chương 17	75
18. Chương 18	79
19. Chương 19	84
20. Chương 20	88
21. Chương 21	91
22. Chương 22	95
23. Chương 23	100
24. Chương 24	106
25. Chương 25	111
26. Chương 26	115
27. Chương 27	120
28. Chương 28	126
29. Chương 29	129
30. Chương 30	133
31. Chương 31	137
32. Chương 32	141
33. Chương 33	145
34. Chương 34	149
35. Chương 35	152
36. Chương 36	155
37. Chương 37	159
38. Chương 38	163
39. Chương 39	166
40. Chương 40	170
41. Chương 41	174

42. Chương 42	178
43. Chương 43	181
44. Chương 44	185
45. Chương 45	189
46. Chương 46	193
47. Chương 47	196
48. Chương 48	199
49. Chương 49	203
50. Chương 50	206
51. Chương 51	210
52. Chương 52	214
53. Chương 53	217
54. Chương 54	220
55. Chương 55	224
56. Chương 56	228
57. Chương 57	232
58. Chương 58	236
59. Chương 59	240
60. Chương 60	244
61. Chương 61	247
62. Chương 62	251
63. Chương 63	254
64. Chương 64: Lý Bình Thương Bạn Thỉnh Tế Công Mã Tịnh Bất Gian Chùa Tỳ Lô	259
65. Chương 65: Luật Lĩnh Quỷ Bất Yêu Nhà Vương Viên Ngoại Tế Thiền Sư Trị Cáo Ở Chùa Tỳ Lô	263
66. Chương 66: Cầu Ngọa Hồ, Dâm Tặc Giết Hòa Thượng Khánh Phong Đôn, Tế Diên Cứu Văn Sinh	266
67. Chương 67: Hai Ban Đầu Đói Khát Đi Tìm Hòa Thượng Hai Hào Kiệt Quán Rượu Nấm Nỉ Tế Công	270
68. Chương 68: Xem Thơ Dận, Thám Dọ Triệu Gia Lầu Gặp Nạn Phụ, Anh Hùng Tâm Trắc Ẩn	274
69. Chương 69: Tiền Tâm Thắng Đêm Tối Trộm Bạc Tang Thánh Thủ Viên Ngâm Dọ Triệu Gia Lầu	277
70. Chương 70: Thấy Gái Đẹp, Dâm Tặc Mời Tri Kỷ Gặp Cổ Tri, Ba Tên Giặc Hái Hoa	281
71. Chương 71: Vâng Lệnh Thầy, Anh Hùng Xu Cát Tỵ Hung Hoa Vân Long Ném Phiêu Cổ Hại Ba Bạn	284
72. Chương 72: Trần Bát Phương Tức Giận Tìm Trương Vinh Càn Khôn Thử Đánh Phiêu Hại Dương Minh	288
73. Chương 73: Trong Rừng Liễu, Tế Công Kinh Dâm Tặc Quán Rượu Nghèo, Ban Đầu Gặp Thánh Tăng	292
74. Chương 74: Thi Phép Phật Giỡn Đùa Hào Kiệt Dương Lôi Trần Lại Gặp (dâm) Tặc Nhân	296
75. Chương 75: Mãnh Hán Nghe Xúi Tìm Huỳnh Vân Nghĩa Sĩ Đọc Thơ Nhận Lục Thông	300
76. Chương 76: Bồng Lai Quán, Bốn Anh Hùng Trò Chuyện Tại Rừng Sâu, Mãnh Hán Bị Nhất Hù	305
77. Chương 77: Tiệm Đức Hưng, Ban Đầu Gặp Hung Tăng Quán Bồng Lai, Tế Diên Tìm Dâm Tặc	310
78. Chương 78: Mất Công Văn, Sài, Đỗ Bị Còng Thát Lờn Giả Tế Công Đầu Ẩn	314
79. Chương 79: Huyện Long Du Ngày Phá Luân Ba Ấn Nhị Long Cư Đùa Cột Kẻ Hung Tàn	318
80. Chương 80: Nghe Nói Xóc Nổ Giận Đánh Hòa Thượng Nghiệm Tử Thi Hung Phạm Khai Sự Tình	321
81. Chương 81: Xem Di Thư, Quan Huyện Phục Thánh Tăng Rượt Tử Thi, Giữa Đường Gặp Ban Đầu	325
82. Chương 82: Tế Diên Tiệm Rượu Đánh Tặc Nhân Từ Phái Quán Trọ Gặp Bạn Cũ	329
83. Chương 83: Tiểu Thần Phi Đang Đêm Giết Khai Phong Quỷ Tế Thiền Sư Đùa Giỡn Bất Tặc Nhân	333
84. Chương 84: Trần Huyền Lượng Bất Yêu Chùa Thiết Phật Mã Huyền Thông Đi Đường Gặp Tế Diên	337
85. Chương 85	341

86. Chương 86	344
87. Chương 87	348
88. Chương 88	351
89. Chương 89	355
90. Chương 90	358
91. Chương 91	361
92. Chương 92	365
93. Chương 93	369
94. Chương 94	372
95. Chương 95	376
96. Chương 96	379
97. Chương 97	383
98. Chương 98	388
99. Chương 99	392
100. Chương 100	395
101. Chương 101	399
102. Chương 102	403
103. Chương 103	406
104. Chương 104	410
105. Chương 105	413
106. Chương 106	418
107. Chương 107	422
108. Chương 108	425
109. Chương 109	429
110. Chương 110	432
111. Chương 111	437
112. Chương 112	440
113. Chương 113	444
114. Chương 114	448
115. Chương 115	451
116. Chương 116	456
117. Chương 117	460
118. Chương 118	464
119. Chương 119	468
120. Chương 120	472
121. Chương 121	477
122. Chương 123	482
123. Chương 124	485
124. Chương 125	489
125. Chương 126	492
126. Chương 127	496
127. Chương 128	500
128. Chương 129	504
129. Chương 130	508
130. Chương 131	512
131. Chương 132	517
132. Chương 133	521
133. Chương 134	524
134. Chương 135	528
135. Chương 136	532
136. Chương 137	535
137. Chương 138	539
138. Chương 139	542
139. Chương 140	546

140. Chương 141	550
141. Chương 142	553
142. Chương 143	556
143. Chương 144	560
144. Chương 145	563
145. Chương 146	567
146. Chương 147	571
147. Chương 148	575
148. Chương 149	578
149. Chương 150	582
150. Chương 151	585
151. Chương 152	588
152. Chương 153	592
153. Chương 154	596
154. Chương 155	599
155. Chương 156	602
156. Chương 157	607
157. Chương 158	610
158. Chương 159	613
159. Chương 160	617
160. Chương 161	620
161. Chương 162	623
162. Chương 163	626
163. Chương 164	630
164. Chương 165	634
165. Chương 166	637
166. Chương 167	641
167. Chương 168	645
168. Chương 169	648
169. Chương 170	652
170. Chương 171	655
171. Chương 172	658
172. Chương 173	662
173. Chương 174	665
174. Chương 175	669
175. Chương 176	673
176. Chương 177	676
177. Chương 178	680
178. Chương 179	683
179. Chương 180	687
180. Chương 181	690
181. Chương 182	695
182. Chương 183	698
183. Chương 184	702
184. Chương 185	705
185. Chương 186: Chương 186	709
186. Chương 187	712
187. Chương 188: Chương 188	715
188. Chương 189	718
189. Chương 190	721
190. Chương 191	725
191. Chương 192	728
192. Chương 193	732
193. Chương 194	735

194. Chương 195	738
195. Chương 196	741
196. Chương 197	746
197. Chương 198	749
198. Chương 199	752
199. Chương 200	756
200. Chương 201	759
201. Chương 202	762
202. Chương 203	765
203. Chương 204	768
204. Chương 205	772
205. Chương 206	776
206. Chương 207	779
207. Chương 208	783
208. Chương 209	786
209. Chương 210	790
210. Chương 211	793
211. Chương 212	797
212. Chương 213	800
213. Chương 214	803
214. Chương 215	807
215. Chương 216	810
216. Chương 217	814
217. Chương 218	818
218. Chương 219	821
219. Chương 220	825
220. Chương 221	829
221. Chương 222	832
222. Chương 223	835
223. Chương 224	839
224. Chương 225	842
225. Chương 226	845
226. Chương 227	849
227. Chương 228	852
228. Chương 229	854
229. Chương 230	858
230. Chương 231	862
231. Chương 232	865
232. Chương 233	868
233. Chương 234	872
234. Chương 235	875
235. Chương 236	878
236. Chương 237	881
237. Chương 238	884
238. Chương 239	887
239. Chương 240	890

Tế Diên Hòa Thượng

Giới thiệu

Tế Diên Hòa Thượng là tác phẩm văn học dân gian Trung Quốc, thuộc loại huyền huyền hay, kể lại s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/te-dien-hoa-thuong>

1. Chương 1: Tiết Đại Sứ Lạy Phật Xin Con Chân La Hán Đầu Thai Cứu Thế

Năm nhà Tống dời đô về đất Lâm An ở phía Nam, nhằm niên hiệu Kiến Viêm năm thứ tư, Cao Tông hoàng đế cải hiệu là Thiệu Hưng năm thứ nhất.

Thuở đó có một vị Kinh doanh Tiết đạt sứ tên là Lý Mậu Xuân, người Chiết Giang, vợ là Ứng thị rất hiền thực. Lý tướng quân vì tính nét hiền hòa, giữ quân lệnh không nghiêm nên bị bãi chức về làng. Trở về quê cũ sống đời nhàn nhã, Lý tướng quân càng ưa làm việc phước thiện, bắc cầu đắp lộ, giúp đỡ kẻ khốn cùng: mùa Đông cho áo, mùa hè thuốc men. Người trong phố chợ đều ca ngợi là Lý thiện nhơn. Tuy nhiên cũng có người xâm xì: “Tiếng là Lý thiện nhơn nhưng chưa chắc là thiện nhơn đâu. Nếu quả là thiện nhơn sao lại không con nối dõi?”

Lời nói đó thấu tai Lý tướng quân làm ông dầu dầu kém vui. Lý phu nhân thấy thế liền hỏi nguyên nhân:

- Phu quân sao hôm nay mặt mày kém tươi thế?

Lý tướng nói:

Ta vừa đi ra ngoài phố, người người đều gọi ta là Lý thiện nhơn cả, duy có kẻ xâm xì ta là kẻ giả nhân giả nghĩa để che giấu những điều xấu xa khuất lấp. Họ lại nói ta làm lành không phải do thật lòng; nếu thật lòng sao lại không con. Ta nghĩ nếu hoàng thiên có mắt, thần Phật hiển linh, đáng lẽ cho chúng ta một đứa con mới phải.

Phu nhân nói:

- Thưa phu quân, phận thiếp hiếm hoi, trời bắt tội không có con để phu quân có người nối dõi, đó là lỗi của thiếp, xin phu quân hãy nạp thêm nàng hầu họa may có được đứa con để ẵm bồng.

Lý tướng quân nói:

- Phu nhân nói thế sai rồi, ta đâu có thể làm việc bậy bạ như thế. Hơn nữa, phu nhân tuổi chưa đầy bốn mươi, còn có thể sanh nuôi con cái, chưa đến nỗi tuyệt vọng. Chúng ta nên tắm gội sạch sẽ, trai giới ba ngày rồi cùng lên chùa Quốc Thanh ở phía Bắc núi Thiên Thai lễ Phật cầu con, biết đâu Trời Phật chẳng phụ lòng ta mà nhỏ phước ban cho một đứa bé để ẵm bồng.

Phu nhân nói: Ý kiến đó rất hay.

Sau khi chọn ngày lành tháng tốt, Lý tướng quân cưỡi ngựa, phu nhân ngồi kiệu cùng đám gia nhân nhắm hướng núi Thiên Thai tiến phát. Từ chân núi nhìn lên: Núi cao sừng sững, đá núi chập chồng, cỏ cây rậm rạp. Lưng chừng đồi, chùa Quốc Thanh cổ kính vươn mình bên tàng lá rậm. Đằng sau cổng chùa uy nghiêm, hai lầu trống chuông cao vút. Sau năm tầng đại điện là trai đường, khách xá, kinh đường, giới đường và 25 gian Tàng kinh các.

Lý viên ngoại vừa xuống ngựa, bên trong mấy Tăng nhân ra tiếp rước đưa vào nhà khách đãi trà. Đường kim phương trưởng là Tánh Không trưởng lão nghe tin Lý viên ngoại đến chùa dâng hương cũng ra tiếp kiến và cho vị Tri khách đưa đi các điện dâng hương. Trước hết, viên ngoại đến Đại hùng bửu điện lễ hương khấn vái:

- Cầu xin đức Phật phù hộ, ban cho đệ tử một đứa con, đệ tử nguyện trùng tu ngôi cổ sát, thép lại kim thân để cúng dường Tam bảo.

Khấn xong lại lần lượt đến các điện khác. Khi đến điện La Hán thứ tư, bỗng nhiên thần tượng từ liên đài ngã xuống đất.

Tánh Không trưởng lão chấp tay niệm Phật:

- Lành thay, lành thay! Bần đạo xin mừng viên ngoại được sinh quý tử, chẳng bao lâu sẽ có tin mừng.

Ngày tháng như thoi đưa, Đông qua Hạ tới, chẳng mấy chốc phu nhân đến kỳ nở nhụy khai hoa. Đến khi sanh nở, hào quang sáng rực khắp phòng, hương thơm tỏa ra sức nức. Thấy lạ ai nấy đều lấy làm vui mừng. Có một điều kỳ quái làm viên ngoại lo âu không xiết. Số là đứa bé sau phút chào đời cứ khóc mãi không thôi. Đến ngày thứ ba, đang lúc bề bạn hàng xóm đến chúc mừng có gia nhân vào báo tin:

Phương trưởng ở chùa Quốc Thanh là Tánh Không trưởng lão đích thân đưa một phần trọng lễ đến chúc mừng.

Viên ngoại vội vã ra cửa nghinh đón và mời vào khách sảnh.

Tánh Không trưởng lão nói:

- Bần đạo xin chúc mừng viên ngoại, chẳng hay lệnh công tử vẫn được an khang?

Viên ngoại nói:

- Đa tạ đại sư có lòng chiếu cố. Tệ nhi từ khi lọt lòng cứ khóc mãi, đến hôm nay cũng vẫn chưa nín. Đệ tử đang lo lắng về việc này. Xin đại sư có phương cách gì chữa trị hộ cho cháu.

Tánh Không trưởng lão bảo:

- Được, được! Viên ngoại sai người bồng công tử ra cho bần đạo xem thử mới biết rõ nguyên có.

Viên ngoại nói:

- Tệ nhi mới sinh có mấy ngày còn mềm mại, bồng ra quá sớm sợ e không tiện.

Tánh Không Trưởng lão nói:

- Không hề chi, viên ngoại chỉ cần lấy khăn mềm bọc kín công tử lại tắt khỏi sợ nắng gió phạm nhảm.

Viên ngoại nghe có lý, vội sai người bồng đứa bé ra cho mọi người xem. Thằng bé mặt mũi khôi ngô, phẩm chất thanh kỳ, khóc mãi không dứt. Thấy Tánh Không trưởng lão, đứa bé lập tức nín khóc và toét miệng cười.

Lão Hòa thượng lấy tay vỗ vỗ trên đầu đứa bé, nói:

”Thôi thôi chớ có vội cười

Lai lịch nhà ngươi ta biết hết

Chúng ta giao ước cùng trao đổi

Bớt được tựa nương ở thế gian”.

Đứa bé nín khóc hẳn.

Tánh Không trưởng lão nói:

- Nay viên ngoại, lệnh công tử có túc duyên với bần đạo, thôi để bần đạo thu nhận làm đệ tử ký danh và đặt tên là Lý Tu Duyên nhé.

Viên ngoại tỏ lòng cảm tạ, cho bồng đứa bé vào trong nhà và mời Hòa thượng dùng cơm chay Thọ trai xong, Hòa thượng kiêu từ trở về, các thân hữu cũng nói lời từ biệt. Viên ngoại thuê một người vú khỏe mạnh chăm nuôi săn sóc công tử. Ngày tháng qua nhanh, thoáng chốc Lý Tu Duyên đã được 7 tuổi, suốt ngày biếng nói biếng cười, không thích chơi đùa với bọn trẻ cùng trang lứa ở hàng xóm. Đến tuổi đi học, viên ngoại mời một Tú tài già tên là Đỗ Quân

Anh đến nhà kèm dạy. Ngoài ra, Lý Tu Duyên lại có hai bạn đồng song: Một là Hàn Văn Mỹ, 9 tuổi, con quan Võ Hiệu liêm Hàn Thành; và một là Vương Toàn, 8 tuổi, con quan Binh bộ Tư mã Vương An Sỹ, cháu ruột của Lý phu nhân. Ba anh em cùng chung học tập rất là vui vẻ. Riêng Lý Tu Duyên tuy nhỏ tuổi nhưng rất thông minh, học một biết mười, hễ qua mắt không quên. Đỗ lão sư cho là kỳ tài, thường khoe với mọi người:

- Thăng bé này về sau sẽ nổi danh trong thiên hạ.

Đến 14 tuổi, Lý Tu Duyên lầu thông cả Tứ thư, Ngũ kinh, và các sách của Bách gia chừ tử, hàng ngày cùng hai bạn Vương và Hàn thường ở thư phòng xướng họa thi thơ, khẩu khí rất là cao đẹp.

Năm đó Lý Tu Duyên sắp sửa vào trường luyện thi lấy bằng Văn Đồng, không may Lý viên ngoại ngã bệnh nặng, mỗi lúc thêm nguy kịch. Viên ngoại cho mời người em vợ là Vương An Sỹ đến bên giường trần trối:

- Hiền đệ Ơi, ta không thể sống nổi được ở đời, từ nay xin hiền đệ thay ta săn sóc cho chị và cháu bé đại khờ. Lý Tu Duyên hãy còn nhỏ dại, hiền đệ đừng để cho nó ham chơi bỏ học. Về việc hôn nhân của cháu, ta cũng đính ước với con gái nhà Lưu Thiên Hộ đã xong. Sau khi ta mất rồi, nhà cửa không người coi ngó, việc nên hư cũng xin hiền đệ lưu ý quản nhiệm cho.

Wương An Sỹ nói:

- Xin anh cứ an lòng dưỡng bệnh, khỏi phải bận tâm, tôi xin hết sức giúp đỡ mọi việc.

Viên ngoại lại dặn Lý phu nhân rằng:

Hiền thê Ơi, ta nay đã 55 tuổi, kể cũng là thọ rồi. Sau khi ta chết, hiền thê hãy cố gắng nuôi con, dạy dỗ cho nó nên người. Có như thế, ta mới yên lòng nơi chín suối.

Viên ngoại dặn Lý Tu Duyên mấy câu nữa rồi nhắm mắt đi xuôi.

Lý viên ngoại mất rồi, cả nhà khóc lóc vang đầy. Nhờ có Vương viên ngoại giúp đỡ, việc ma chay thập phần viên mãn. Lý Tu Duyên cư tang nên không đến trường khảo thí, Vương Toàn và Hàn Văn Mỹ đều thi đỗ tú tài.

Vợ chồng Vương viên ngoại có một tòa nhà tên là Vãn Tâm lầu, tất cả các việc làm trong năm đều nghi trên tấm trướng. Cuối năm theo đó, viết một bảng biểu chương tấu cáo đất trời, không một điều chi giấu giếm.

Lý Tu Duyên rất ham học đạo, mỗi khi gặp được quyển kinh nào ưa thích nghiền ngẫm không rời.

Hai năm sau, Lý phu nhân cũng qua đời, Lý Tu Duyên càng thích xem kinh sách hơn nữa. Đến 18 tuổi, cư tang báo hiếu đã xong, Lý Tu Duyên nhìn thấy cõi hồng trần mộng ảo, quyết chí xuất gia đầu Phật. Mọi việc trong nhà đều nhờ Vương viên ngoại coi sóc giùm. Đến trước phần mộ song thân đốt hương khấn nguyện xong, Lý Tu Duyên lên ra đi, để lại một phong thư nhỏ. Vương viên ngoại đã hai ngày không thấy cháu trở về, sai người đi dò hỏi các chỗ cũng không thấy tăm hơi..., bèn mở thư ra xem. Trên thư chỉ để lại mấy chữ vắn tắt:

"Tu Duyên đã đi,

Đừng tìm làm chi,

Sau này gặp lại,

Sẽ rõ sự nghi".

Wương viên ngoại biết cháu mình ưa đọc sách Tiên Phật, bèn cho người đi tìm kiếm ở các chùa miếu lân cận, cũng không được dấu vết gì. Lại viết bản báo cáo dán khắp nơi:

Ai đưa Lý Tu Duyên về nhà sẽ được thưởng 100 lượng bạc.

Ai đưa tin chắc chắn Tu Duyên ở đâu sẽ hậu tạ 50 lượng bạc.

Liên tiếp ba tháng trời tìm kiếm, tin tức vắng không, những tấm bố cáo ố màu rơi lả tả.

Về phần Lý Tu Duyên, sau khi bỏ nhà ra đi, vui chân đi mãi, du sơn ngoạn cảnh tìm chưa được chỗ nào xứng ý xuất gia. Đến Hàng Châu, tiền bạc mang theo hết sạch, Lý Tu Duyên đến một ngôi chùa xin xuất gia nhưng không được nhận, chàng bèn đến chùa Linh Ẩn trên ngọn Phi Lai nơi Tây Hồ ra mắt lão phương trưởng xin xuất gia. Hòa thượng lão phương trưởng chính là kẻ vị đời thứ 9 bốn tự tên là Nguyên Không trưởng lão, hiện là Viên Hạc Đường, khi thấy Lý Tu Duyên liền biết chàng là kim thân La Hán đầu thai vâng lệnh Đức Phật giáng thế độ đời.

Thấy chàng còn mơ hồ chưa tỉnh, Hòa thượng bèn dùng tay vỗ huyệt thiên môn của chàng ba cái. Bao nhiêu căn nguyên nguôi cội sau ba cái vỗ tức hồi phục hồi như cũ. Lý Tu Duyên sụp xuống lễ Nguyên Không trưởng lão cầu xin xuất gia và được đặt pháp hiệu là Đạo Tế. Đạo tế tọa thiền có vẻ điên điên lại có vẻ ba trợn, đạo chúng trong chùa bảo nhau kêu ông ta là Hòa thượng điên (Điên hòa thượng), lại có người gọi ông ta là ông thầy ba trợn (Phung Hòa thượng), thêm đi bớt lại rút cục thành Tế Diên tăng. Thực ra ông ta vốn là người vâng lệnh Phật Tổ xuống độ đời, mượn việc cứu khốn phò nguy để khuyến hóa chúng sanh qui về Phật pháp. Trong chùa, bất cứ ông tăng nào hễ có tiền dư đều bị trộm lấy, có y phục đẹp đẽ cũng bị đánh cắp chuồn vào tiệm cầm đồ để đổi làm đồ nhắm cho Đạo Tế cả. Rượu là món ông ta ưa thích nhất. Có người nói:

- Hễ làm Hòa thượng lẽ ra phải ăn chay, cơ sao ông lại rượu thịt tối ngày như thế?

Đạo Tế nói:

Cổ thi Phật Tổ để một phong,

Dạy khuyên tu miệng lẫn tu lòng,

Người nay tu miệng, lòng không sửa.

Bàn tăng lòng sửa, miệng thì không.

Việc rượu thịt suốt ngày của Đạo Tế làm cho vị Giám tự là Quảng Lượng bất bình không ít. Địa vị của vị Giám tự chỉ dưới vị Phương trưởng chủ trì một bậc mà thôi. Tế Diên bất chấp điều đó. Một hôm, Quảng Lượng vừa sắm một bộ tăng bào mới trị giá 40 quan, Tế Diên chụp lấy đem cầm nhậu rượu rồi đem giấy cầm đồ dán ở cổng chùa. Vị Giám tự thấy áo không cánh mà bay vội vã cho người tìm kiếm khắp nơi, mới biết áo mình nằm gọn trong tiệm cầm đồ và giấy cầm hiện dán trước cửa. Lại một điều là gỡ mãi chẳng ra, không biết làm sao, Quảng Lượng đành hạ cổng gỡ xuống và cho bốn người khiêng đến tiệm chuộc áo.

Chuộc áo áo xong, Quảng Lượng trở về bạch cùng Phương trưởng:

- Bạch Thầy, Đạo Tế ở chùa cứ giở chứng điên khùng không giữ thanh quy Bao nhiêu áo quần, tiền bạc của Tăng chúng để hờ ra đều bị Ông ấy chop lấy, xin Thầy y chiếu thanh quy mà sửa trị để răn chúng.

Nguyên Không trưởng lão nói:

- Không thấy Đạo Tế lấy trộm, làm sao xử trị Ông ấy được. Các ông từ nay cứ ngầm theo dõi, nếu bắt được quả tang ông ấy lấy trộm, cứ đưa đến ta xử trị.

Quảng Lượng liền phái hai người đệ tử luôn theo dõi Tế Diên. Về phần Tế Diên cứ ung dung gối đầu nằm ngủ ở góc đại điện. Hai chú tiểu tăng tên là Chí Thanh và Chí Minh hàng ngày để ý rình rập. Ngày kia, chợt thấy Tế Diên ló đầu ra nhìn bốn phía, lại đến mỗi bàn dừng lại một lúc rồi lại đến một bàn khác lén lút lút có vẻ khả nghi Sau cùng rón rén đi ra, trước bụng gồ lên một cục, nhắm hướng chợ đi tới. Chí Thanh Chí Minh từ trong nhà lật đặt kêu lớn:

- Này Tế Diên! Ông trộm cái gì đó, phen này hết đường chạy tội nhé!

Mỗi người một tay giữ Tế Diên lại, đưa thẳng vào Phương trưởng.

Trong lúc đó, Giám tự vào trước bạch với Phương trưởng rằng:

- Bạch thầy, Đạo Tế ở trong chùa chúng ta không giữ thanh quy, lấy trộm đồ vật của chùa, xin thầy cứ y chiếu thanh quy mà trị tội ông ấy.

Nguyên Không trưởng lão nghe nói thế, than thở: “Đạo Tế ơi, đạo Tế! Ông lấy trộm đồ vật của chùa làm chi cho chúng bắt được. Ta dù có ý che chở cho ông cũng không biết nói thế nào cho phải”. Bèn bảo mọi người:

- Thôi, hãy đưa ông ấy vào đây.

Tế Diên đến trước phòng Phương tượng, nói:

- Con xin vãn an lão phương tượng.

Nguyên Không trưởng lão nghiêm sát hỏi: - Đạo Tế không giữ thanh quy, lấy trộm đồ vật của chùa mắc phải tội gì?

Quảng Lượng vội thưa:

- Chiếu thanh quy, người mắc tội ấy bị khâu y bát giới điệp, đuổi ra khỏi chùa không được làm Tăng nữa.

Phương tượng nói:

- Ta sẽ phạt nặng ông ấy mới được.

Đoạn quay qua Tế Diên, Phương tượng nói:

- Này Đạo Tế! Hãy trình vật ấy ra đây!

Tế Diên nói:

- Bạch sư phụ, các huynh đệ thật là khi dễ và ăn hiếp con quá. Con ngủ ở chánh điện, thức dậy dọn quét, nhân tìm đồ đựng rác không ra, con mới túm trước bụng để đem bỏ. Các huynh đệ không tin, cứ lại đây xem.

Tế Diên nói rồi, lấy tay gỡ nút vạt áo ra, đất cát rơi xuống lả tả. Lão phương tượng cả giận, nói:

- Hay cho Quảng Lượng, ông dám vu khống cho người hiền là kẻ trộm. Tội đó phải phạt đòn mới được.

Chúng tăng sợ xanh cả mặt, không khỏi bàn tán xôn xao. Bỏ mặc tiếng ồn ào, Tế Diên nhắm hướng Tây Hồ đi tới. Thấy bên gốc cây có người thất thông lạng lạng sắp treo mình, Tế Diên lật đật đến cứu người đó.

Thật là:

Người ngay mắc nạn gặp Thánh Tăng,

Thất lạc cha con hợp một nhà.

2. Chương 2: Đồng Sĩ Hoằng Đạo Con Chôn Mẹ Hoạt La Hán Cứu Nạn Người Hiền.

Thơ rằng:

Có công tìm tiên cảnh

Tiên cảnh nào đâu xa

Trước mắt không tham luyến

Trong lòng ắt thanh thoi

đất trời thành thang rộng

Ung dung ngày tháng dài

Suốt đời an bốn phận

Nào phải đắn đo chi.

Tể Diên Hòa thượng đi đến Tây Hồ thấy một người đang thắt thòng lọng định treo cổ, vội bấm linh quang biết rõ mọi việc. Nguyên người định treo cổ có tên là Đồng Sĩ Hoàng ở huyện Tiền Đường, tỉnh Chiết Giang, thờ mẹ rất hiếu thảo. Cha mất sớm, mẹ họ Tần cưới cho người vợ họ Đỗ, chẳng may gây gánh giữa đường, để lại một đứa con gái khá lanh lợi tên là Ngọc Thợ Đồng Sĩ Hoàng nhờ nghề thợ bạc sống qua ngày. Đến năm Ngọc Thợ 8 tuổi, bà cụ họ Tần nhuốm bệnh nặng. Đồng Sĩ Hoàng hết lòng chăm sóc, hiềm nỗi nhà nghèo không đủ sức lo thuốc thang cho mẹ già. Túng cùng, ông ta đành đem đợ đứa con gái của mình cho nhà tiến sĩ họ Cố lấy 50 lượng bạc, với thời hạn là 10 năm chuộc lại. Bà cụ Tần nhân không thấy mặt cháu mới gạn hỏi lý do.

Đồng Sĩ Hoàng đổ thừa:

- Con bé đã về chơi bên ngoại.

Vì nhớ cháu, bà cụ Ôm liệt thêm, bảy ngày dây dưa rồi mất. Đồng Sĩ Hoàng phát mãi hết những đồ vật có giá trị trong nhà để chôn cất mẹ già xong, cũng đến phủ Trấn Giang làm mướn qua ngày. Thấm thoát đã 10 năm, tính lại số tiền dành dụm cũng dễ đến 60 lượng bạc. Đồng Sĩ Hoàng định trở lại làng cũ chuộc con về rồi tìm mua một ngôi nhà cũ để cha con ở. Ngày kia đến Lâm An, ngụ lại khách điểm ngoài cửa Tiền Đường, chờ hôm sau về ngõ hẻm cũ hỏi thăm nhà Cố tiến sĩ. Nào ngờ, người lối xóm đều bảo: “Cố tiến sĩ đã đi nhận chức ở tỉnh nào xa lắm, bây giờ không biết đi phương nào...”. Đồng Sĩ Hoàng nghe nói thế như sét nổ bên tai, như rơi tuột giữa vực thẳm, cố dò hỏi khắp nơi lân cận cũng không biết Cố đại nhân trấn nhậm ở đâu và con gái mình xiêu dạt phương nào. Buồn bực, Đồng Sĩ Hoàng vào quán rượu uống ít chén giải sầu. Uống vào mấy ly rượu say túy lúy, chân thấp chân cao bước ra khỏi quán, quên cả đường về nơi ngụ, cả đến gói bạc rơi rớt lúc nào cũng chẳng hay đến khi tỉnh rượu, sờ lại gói bạc không còn. Đồng Sĩ Hoàng chậm chạp đi về phía bờ rừng, càng nghĩ càng thêm rầu rĩ: “Muốn tìm con gái rốt cục chẳng thấy được mặt, gói tiền dành dụm bao năm vô ý trắng tay, chỉ bằng chết phứt cho xong”. Nghĩ thế rồi Đồng Sĩ Hoàng đến bên rừng, lần mở thắt lưng buộc lên nhánh cây và làm một cái thòng lọng, sắp sửa dứt đầu vào. Ngay lúc đó, có một vị Hòa thượng vừa đi vừa than thở: “Chết! Chết! Phải chết mới được, chết còn sướng hơn sống trên đời. Ta treo cổ quách cho xong”. Vừa nói vừa mở thắt lưng dõm lên trên cây định buộc. Hòa thượng ấy phục sức lôi thôi, bộ dạng nửa người nửa ngợm. Có thơ rằng:

Mặt chẳng lau, đầu chẳng cạo,

Mắt say hé mở nhắm liền vô,

Như điên như dại, như khờ khạo,

Gặp chỗ khô hài thích giở trò,

Tăng y rách nát chẳng kín thân,

Trên dưới xun xoe tiền rủng rĩnh,

Tôi tả quanh mình khiêu với chằm,

Giày dây đứt nối đỏ cùng đen,

Tăng hài mòn rách còn lại đế,

Sức mạnh cặp đùi tuy nhỏ thó,

Cần khôn bốn bề mặc tiêu dao,

Qua sông trào núi nhanh như gió,

Kinh chẳng đọc, thiền bất biết,

Rượu thịt tối ngày, giở trò xiếc,

Thức mê khuyến thiện độ quần sinh,

Cứu vớt nhân gian bất bình diệt,

Đồng Sĩ Hoàng liếc mắt theo dõi, nghe Hòa thượng nói: “Ta chết cho rảnh”, rồi thò vào thông lọng. Đồng Sĩ Hoàng lật đật chạy đến, nói:

- Này Hòa thượng ơi, ông vì có gì mà làm việc uống đời như vậy?

Tế Diên nói:

- Ba năm nay, tôi theo sư phụ đi hóa duyên khắp nơi, cực khổ trăm điều, tính lại chỉ vừa năm lượng bạc. Hôm nay sư phụ sai tôi ra chợ sắm hai bộ tăng bào và tăng mào (mũ ni). Thèm rượu quá, tôi ghé vào quán uống chơi vài chén, ngờ đầu say quá đánh rơi mất 5 lượng bạc mang theo. Bây giờ tôi còn mặt mũi nào trở về gặp sư phụ nữa. Mất tiền này, sư phụ tôi thế nào chẳng nổi giận đánh mắng. Nghĩ tới nghĩ lui, thôi thà chết cho khỏe.

Đồng Sĩ Hoàng nghe nói thế, liền nói:

- Này Hòa thượng, 5 lượng bạc có xá gì mà ông lại muốn tìm cái chết. Tôi cũng làm người mắc nạn, sẵn trong túi có 5 - 6 lượng bạc vụn để cũng chả làm gì. Ông lại đây, tôi đem số tiền giúp đỡ ông.

Nói xong thò tay vào bọc lấy bạc đưa cho Tế Diên. Tế Diên cầm bạc 5 trong tay, cười ha hả nói:

- Bạc của ông không tốt bằng bạc của ta, lại vụn nát lắm lắm. Tuy vậy cầm tạm cũng được.

Đồng Sĩ Hoàng nghe nói không vui, thầm nghĩ: “Mình đã biếu ông hết cả tiền mà ông còn chê là bạc xấu!”. Rồi nói:

- Hòa thượng ơi, có tiền rồi đó, ông mặc ý mà xoay xở đi.

Tế Diên nói: Tôi đi nhé.

Đồng Sĩ Hoàng lẩm bẩm: “Ông Hòa thượng này thật chẳng biết điều chút nào cả, mình có bao nhiêu cho hết mà ông lại còn chê là bạc xấu. Lúc đi, họ tên mình ông cũng không hỏi, cả đến tiếng cám ơn cũng không. Thiệt là hạng hạ cấp. Ôi, để chết đi cho rảnh”. Đang lúc dùng dằng dặc như thế, lại thấy Tế Diên từ đằng kia trở lại nói:

- Hòa thượng ta một khi thấy bạc là quên hết, cũng không hỏi ân công tên họ là gì? Tại sao ra nông nỗi thế?

Đồng Sĩ Hoàng đem việc mình mang bạc đi bị mất ra sao lần lượt thuật lại.

Tế Diên nói:

- Té ra ông cũng là người mất bạc để cha con không được gặp mặt nhau. Như vậy ông chết là đáng lắm! Thôi ta đi nhé!

Đồng Sĩ Hoàng nghe thế, giận nói:

- Ông Hòa thượng này thiệt mất lịch sự quá, mở miệng nói toàn những việc không đâu vào đâu.

Tế Diên đi được năm sáu bước, quay lại hỏi:

- Này Đồng Sĩ Hoàng, ông muốn chết đó là muốn chết thiệt hay chết giả?

Đồng Sĩ Hoàng nói:

- Tôi muốn chết thiệt thì sao?

Tế Diên nói:

- Ông muốn chết thiệt hử? Ta sẽ giúp ông trọn tình trọn nghĩa: Bộ quần áo ông đang mặc đáng giá năm sáu lượng bạc. Khi ông chết bị chôn xé, quạ rĩa rách nát cũng uống, chi bằng cởi ra đưa cho tạ Cối hết ra, cối hết ra, chết chẳng là thoải mái lắm sao?

Đồng Sĩ Hoàng nghe thế, giận run cả người, nói:

- Hay cho Hòa thượng, ông trọn tình trọn nghĩa quá! Tôi với ông bèo nước gặp nhau, tôi cho ông mấy lượng bạc, ông lại nói với tôi những lời khó nghe nhỉ?

Tế Diên vỗ tay cười ha hả nói:

- Lành thay, lành thay! Ông chưa muốn chết vội, ta hãy hỏi ông: số bạc ấy đã mất rồi, ông lại muốn chết. Số tiền 50 - 60 lượng kể có là bao, ta sẽ tìm giùm con gái ông có bằng lòng không?

Đồng Sĩ Hoàng nói:

- Hòa thượng ơi, số tiền mang đi chuộc con tôi đã đánh mất rồi. Giả sử bây giờ có tìm gặp nó, tôi cũng không biết lấy gì để chuộc ra được.

Tế Diên nói:

- Được, được, ta sẽ có cách. Ông cùng đi với ta nhé!

Đồng Sĩ Hoàng hỏi:

- Hòa thượng hiện tu ở chùa nào? Và quý hiệu là chi?

Tế Diên nói:

- Bần đạo tên là Đạo Tế, tu ở chùa Linh Ẩn trên núi Phi Lai nơi Tây Hồ, người ta thường gọi là Tế Diên tăng.

Đồng Sĩ Hoàng thấy Hòa thượng nói năng khác thường, lại có ý cứu vớt hoạn nạn cho mình, bèn nói:

- Thưa sư phụ, chúng ta sẽ đi đâu?

Tế Diên chỉ nói: Đi!

Đoạn xoay mình cắp tay Đồng Sĩ Hoàng đi tới trước, vừa đi vừa hát:

Đi đi đi, dạo dạo dạo.

Không thị, không phi suốt tháng năm.

Ngày nay mới biết xuất gia quý.

Ăn năn thuở trước kiếp ngựa trâu!

Ăn với ái? Chỉ là mộng ảo.

Vợ cùng con? Chi khác ma đầu!

Chi bằng ta, tay trắng với một bầu.

Chi bằng ta, qua phố phủ, kinh châu.

Chi bằng ta thông thông thả thả.

Chi bằng ta lãng đãng giang hồ

Suốt ngày vui sống đời thư thả,

Cũng chẳng ưu tư cũng chẳng sầu.

Vết gót giày băng đồng trèo núi,

Rách tăng y vượt suốt qua sông

Ta cũng hát hè ca với xướng

Ta cũng cương hề lại cũng nhu.

Ngoài thân thể hợp cùng trời đất

Nào ngại chi đời chẳng chỗ dung.

Trời cũng thây, đất cũng thây.

Vui vui về về ngạo vương hầu.

Buồn ngủ khoanh tròn say một giấc,

Tĩnh lại sự đời chẳng đáng chi

Đến một ngõ hẻm, Tế Diên bảo Đồng Sĩ Hoàng:

- Ông đứng ở ngoài này nhé, giấy lát sẽ có người ra hỏi ngày tháng năm sinh của ông. Ông cứ thực mà nói, đừng đi đầu nhé. Hôm nay ta sẽ làm cho cha con ông được đoàn tụ.

Đồng Sĩ Hoàng nói:

- Cúi xin Thánh Tăng từ bi thương xót.

Tế Diên ngược mắt nhìn thấy mười mấy tên gia đình đang ngồi phía trong cổng một tòa nhà cao lớn với biển đề treo cao, biết rằng đây là nhà một vị quan nào, bèn xăm xăm đi tới hỏi:

- Kính chào chư vị, đây có phải là nhà Triệu lão gia không?

Gia nhân thấy vị Hòa thượng ăn mặc lôi thôi, trả lời:

- Phải đấy, chủ nhân chúng tôi họ Triệu, Hòa thượng hỏi có việc chi?

Tế Diên nói:

- Nghe người ta nói bà cụ Ở nhà bệnh thể trầm trọng sợ e khó sống, ta muốn đến tìm chủ nhân của các người để trị bệnh cho bà cụ.

Gia nhân nói:

- Hòa thượng đến thật đúng lúc; bà cụ, nhân vì tiểu chủ bệnh, nặng lòng lo cho cháu, lo quá thành bệnh. Gia chủ đã rước khá nhiều thầy thuốc đến điều trị mà chưa thấy thuyên giảm. Gia chủ chúng tôi tên là Triệu Văn Hội rất có hiếu với mẹ, thấy bà cụ bị bệnh nặng, hẳn có thầy thuốc nào tài giỏi đều cho người mời đến để trị bệnh. Gần đây có một vị viên ngoại họ Tô tên Bắc Sơn, cũng có bà cụ mắc bệnh. Bên đó mời được một vị lương y tên là Lý Hoài Xuân, trác hiệu là Trại thúc hòa, rất tinh thông y lý. Chủ nhân chúng tôi vừa sang nhà Tô viên ngoại để mời y sĩ về.

Vừa nói đến đó, bên ngoài có một đoàn người cưỡi ngựa về tới. Ba người đi trước, một người cưỡi ngựa bạch, tướng mạo đẹp đẽ, tuổi trạc 30, đầu đội khăn bốn góc, trên có cài phiến ngọc, mình mặc áo cừu viên ngoại, trên đó thêu hàng trăm con bướm nhỏ, chân mang đôi giày gấm, da mặt hơi trắng, dưới cằm không râu. Người này chính là Trại thúc hòa Lý Hòa Xuân.

Người thứ hai đội khăn lam chéo góc thêu khảm ngọc đẹp, mình mặc áo cừu lam, chân mang giày xanh, mặt như trăng rằm, đôi mắt hiền từ, râu ba chòm phất phơ trước ngực. Người này chính là Tô Bắc Sơn viên ngoại.

Người thứ ba cũng có dáng dấp một phú ông viên ngoại, mặt trắng râu dài, ngũ quan thanh tú.

Tế Diên thấy rồi, ra trước đầu ngựa nói:

- Xin ba vị khoan đi đã, Hòa thượng ta chờ quý vị đã lâu rồi.

Triệu Văn Hội ở phía sau thấy một vị Hòa thượng khùng khùng cản lối, vượt lên trước nói:

- Nay Hòa thượng, chúng tôi có việc gấp, rước thầy thuốc về trị bệnh cho mẹ già. Hòa thượng muốn hóa duyên thì để ngày khác, hôm nay không được đâu.

Tế Diên nói:

- Không phải đâu, Hòa thượng ta đâu có đi hóa duyên. Nghe nói trong quý phủ có bà cụ bệnh nặng, ta muốn đến thăm bệnh nhơn, phải đi cứu bệnh mới được. Ý của Hòa thượng ta chỉ cốt đến trị bệnh mà thôi.

Triệu Văn Hội nói:

Tôi đã mời thầy thuốc rồi, vị này là một danh y đương thời. Thôi, Hòa thượng đi đi, tôi không mời ông.

Tế Diên quay nhìn Lý Hoài Xuân với một mắt, nói:

- Ông là danh y đương thời hử? Tôi xin hỏi ông một vị thuốc này xem trị bệnh gì?

Lý Hoài Xuân nói:

- Xin Hòa thượng cứ hỏi.

Tế Diên nói:

- Bánh bao mới ra lò trị bệnh gì?

Lý Hoài Xuân nói:

- Sách bản thảo không có nói vị đó, tôi không biết.

Tế Diên cười ha hả, nói:

- Cả đến việc quan trọng đường ấy ông không biết mà lại dám xưng là danh y. Này nhé, bánh bao mới ra lò là trị bệnh đói, có phải không? Ông nói không trôi, Vậy ta sẽ vào nhà họ giúp đỡ ông một tay nhé!

Lý Hoài Xuân nói:

- Được, Hòa thượng muốn đi thì cứ đi.

Triệu Văn Hội và Tô Bắc Sơn cũng không tiện ngăn trở, lấy mắt nhìn nhau rồi cùng nhau tiến vào cổng.

Đến trước phòng của Triều thái thái, gia nhân dâng trà xong, Lý tiên sinh chặn mạch cho bà cụ, nói:

- Đây là chứng đàm ứ uất kết bưng lên, Phải trị bằng cách cho mưa cục đàm đó ra mới lành bệnh. Bà cụ tuổi tác đã cao, khí huyết kém suy, không thể trị bằng cách đó được. Xin viên ngoại thỉnh một vị lương y khác cao minh hơn.

Triệu Văn Hội nói:

- Thưa tiên sinh, không ở trong y giới, làm sao tôi biết vị nào là cao minh để tôi mời, xin tiên sinh vui lòng tiến cử hộ.

Lý Hoài Xuân nói:

- Ở Lâm An này chỉ có tôi và Thang Vạn Phương mà thôi. Bệnh nào ông ấy trị được, tôi cũng trị được. Ngược lại, bệnh nào tôi trị không được, ông ấy cũng đành thúc thủ mà thôi. Chúng tôi tài học ngang nhau.

Câu chuyện đến đó bỗng nghe Tế Diên nói:

- Các ông đừng quá lo, để Hòa thượng ta chặn mạch bà cụ thử xem.

Triệu Văn Hội là người con chí hiếu, nghe thế lật đật nói:

- Phải đấy, xin kính mời Hòa thượng.

Lý Hoài Xuân cũng muốn xem tài nghệ Hòa thượng ra sao. Chỉ thấy Tế Diên đến trước lão thái thái vỗ tay nói:

- Lão thái thái chưa chết được đâu, xương sọ còn cứng lắm mà.

Lý Hoài Xuân nói:

- Hòa thượng này khéo nói chuyện tầm ruồng không.

Tế Diên nói:

- Được rồi, để Hòa thượng ta đem cục đàm ra là xong.

Nói rồi, Tế Diên đến trước lão thái thái nói:

- Đàm a đàm, ra đây mau, ra đây mau! Mi ở trong đó tức chết lão thái thái ư?

Lý Hoài Xuân cười thầm: “Thực là đồ bá vợ ở đâu”.

Chỉ thấy lão thái thái ho ra một cục đàm. Tế Diên thò tay vào mình lấy một viên thuốc vò vò, hô:

- Dem một chén nước âm dương ra đây!

Giây lát, gia nhân đem nước tới.

Triệu Văn Hội vội hỏi:

- Thuốc đó tên là chi mà có thể trị bệnh cho mẫu thân của tôi được?

Tế Diên cười lớn, tay cầm hoàn thuốc, nói:

Thuốc này tùy thân dùng mãi mãi

Chẳng phải hoàn tán với cao đơn

Tạp bênh uống vào liền hiệu nghiệm

Bát bửu tiên y Trùng nhân hoàn.

Tế Diên nói xong, thả viên thuốc vào chén nước, nói:

- Lão thái thái vì lòng lo lắng nóng nảy, nên bị một cục đàm vọt lên lập tức hôn mê bất tỉnh. Quý vị nên khéo léo phò dưỡng lão bà và cho uống viên thuốc này, lập tức có công hiệu.

Triệu Văn Hội nghe nói như thế, biết Hòa thượng này lai lịch phi thường nên nói nguyên nhân gây bệnh rất đúng, vội nói:

- Bạch Thánh tăng, xin người từ bi cứu giúp cho Mẹ của con nhân vì quá lo lắng cho bệnh tình của cháu nội, lòng dạ cấp bách mà ra nông nổi. Con có một đứa bé mới lên 6 tuổi không biết bị chứng bệnh oan nghiệt gì mà cứ hôn mê bất tỉnh luôn. Mỗi lần như thế, mẹ con lo sợ cuống cuồng mới bị đàm chặn nghẹt như thế. Sự phụ có ý trị bệnh cho mẹ con, luôn tiện xin rủ lòng thương chữa trị cho cháu.

Tế Diên bảo đem thuốc đổ cho bà cụ, giây lát đàm hạ bình phục như xưa.

Triệu Văn Hội đến thỉnh an lão thái thái rồi lại dập đầu cầu xin Hòa thượng trị bệnh cho con mình.

Tế Diên nói:

- Muốn Hòa thượng ta trị cho thằng bé hết bệnh không phải là chuyện khó, chỉ cần y theo những điều kiện sau đây.

Triệu Văn Hội hỏi:

- Bạch Hòa thượng, điều kiện đó thế nào?

Tế Diên thông thả nói:

- Điều kiện ấy thế này... thế này..!

3. Chương 3: Ở Triệu Gia Thi Thiền Cơ Trị Bệnh Ngâm Cứu Người Nói Phật Pháp Linh Cơ

Thơ rằng:

Cây cỏ hương hoa cũng hiếu thiền

Mấy người nấy ná thoát trần duyên

Đạt Ma Tây Trúc truyền Đông đồ.

Đạo Tể Tây Hồ cười rượng thuyên
Mưa núi mịt mờ xiên lại thẳng
Giọt sen lác đác khảm rồi nghiêng
Mây trắng la đà trôi tự tại
Bên rừng thông thả ấy thần tiên.

Tể Diên nói:

Bệnh đó trị không khó, ngặt vì dẫn thuốc hơi khó tìm. Phải tìm cho được người đàn ông 52 tuổi, sinh ngày mùng 5 tháng 5 và đưa con gái 19 tuổi sinh ngày mùng 5 tháng 8. Lấy nước mắt của hai người đó hòa với thuốc uống mới hiệu nghiệm.

Tô Bắc Sơn và Lý Hoài Xuân thấy Hòa thượng có hành động khác thường như vậy, bèn hỏi Hòa thượng hiện ở đâu, pháp hiệu là chỉ Tể Diên một mạch nói rõ.

Triệu Văn Hội sai gia nhân tìm một người đàn ông 52 tuổi sinh ngày mùng 5 tháng 5. Mọi người đổ xô đi tìm, sang đến các nhà kế cận cũng không có. Có người đúng tuổi mà ngày tháng sinh không đúng; có người ngày tháng đúng nhưng số tuổi không phải. Một gia nhân đi ra ngoài cổng thấy một người đàn ông đang đứng, tuổi trạc 50, liền chấp tay hỏi:

- Xin hỏi lão huynh họ tên chi?

Người kia đáp:

- Tôi họ Đồng, tên Sĩ Hoảng, vốn người Tiền Đường. đang ở đây đợi một người.

- Lão huynh có phải 52 tuổi không?

- Đúng.

- Lão huynh sinh ngày mùng 5 tháng 5?

- Quả vậy.

Gia nhân vội bước tới nói:

- Xin mời Đồng lão gia đi cùng tôi vào trong này, gia chủ tôi có lời mời.

Đồng Sĩ Hoảng nói:

- Chủ nhân của người làm sao biết ta mà mời? Người phải nói rõ ta mới chịu đi.

Gia nhân bèn đem việc tìm vị dẫn thuốc kể lại, Đồng Sĩ Hoảng mới chịu theo vào ra mắt Tể Diên và Triệu Văn Hội. Tể Diên nói:

- Mau đi tìm đưa con gái 19 tuổi sinh mùng 5 tháng 8 mới xong.

Đồng Sĩ Hoảng nghe nói đến ngày tháng sinh của người con gái giống hệt ngày sinh của con gái mình, nên hồi hộp không an. Một lát, gia nhân vào thưa:

Cổ nhưng nhưng, có một đứa a hoàn tên là Xuân Hương, 19 tuổi, ngày sinh đúng là mùng 5 tháng 8, tôi đã dẫn vào đây.

Dứt lời, từ bên ngoài một người con gái đi vào. Đồng Sĩ Hoảng nhìn ra chính là con gái mình, động nói thương tâm, lệ tuôn lã chã. Cô gái thấy mặt cha mình, mừng vui lẫn lộn, sụt sùi rơi nước mắt. Tể Diên vỗ tay cười ha hả:

- Lành thay, lành thay! Hôm nay ta làm một việc lợi cả ba, hoàn toàn mỹ mãn.

Nói rồi thò tay vào túi lấy viên thuốc, bảo gia nhân lấy nước có trộn nước mắt vừa hứng hòa với thuốc đem đổ cho Triệu công tử. Giây lát, công tử tinh thần thanh sáng, lành mạnh như xưa. Tể Diên mới kể cho Triệu Văn Hội nghe việc Đồng Sĩ Hoảng mất bạc định treo cổ và được mình đưa đến đây để cha con gặp

nhau. Triệu Văn Hội giúp cho Đồng Sĩ Hoàng 100 lượng bạc để cha con làm vốn sanh nhai và tìm mua cho Cố nhưng nhưng một đứa a hoàn khác.

Lý Hoài Xuân hỏi ra mới biết Hòa thượng là Tế Diên trưởng lão ở chùa Linh Ẩn. Tô Bắc Sơn tới trước Hòa thượng đánh lễ cầu xin từ bi trị bệnh cho mẫu thân. Tế Diên đứng rột dậy, nói:

- Hòa thượng ta đến nhà ông nhé.

Tô Bắc Sơn nói: Thế thì quý lắm.

Triệu Văn Hội biết không thể lưu lại được, bèn đem 100 lượng bạc tặng cho Tế Diên để sấm y phục.

Tế Diên nói:

- Người muốn tạ Ôn Hòa thượng ta, hãy kê tai nghe ta nói như vậy... như vậy...

Triệu Văn Hội thưa:

- Xin sư phụ chờ lo, ngày hôm nay con sẽ đến đó.

Dặn Triệu Văn Hội xong, Tế Diên và Tô Bắc Sơn cùng ra khỏi nhà họ Triệu. Vừa đến thư phòng, Hòa thượng hỏi:

- Lệnh đường lão thái thái mắc bệnh đến nay đã rước được mấy vị thầy thuốc chẩn trị?

Tô Bắc Sơn nói:

- Thật không dối chi Hòa thượng, từ trước tới nay cũng mời khá nhiều thầy thuốc nhưng bệnh chưa thấy thuyên giảm. Trước đây có mời một vị thần y là Thang Vạn Phương đến chẩn trị bệnh cũng không thấy bớt, kể đến mời Lý Hoài Xuân đến xem mạch, bệnh vẫn trở trở. Vị thầy thuốc nào đến xem mạch cũng bảo là do tuổi cao khí huyết suy kém không thể phò dưỡng được. Tôi chỉ biết cố hết sức mình, được từng nào hay từng ấy. Hôm nay gặp được Thánh Tăng, thật là tam sinh hữu hạnh, lão mẫu chắc sẽ lành bệnh.

Nói rồi dẫn Hòa thượng đi thăm bệnh. Qua hiên thanh trúc đi suốt năm gian nhà đến phòng lão thái thái. Thái thái đang nằm trên giường. Hai đứa a hoàn thấy Hòa thượng tăng bào rách nát bèn che miệng cười.

Tế Diên nói: Đừng cười bộ y phục rách nát, hãy nghe ta nói:

Chớ nhạo không tiền y phục rách,

Bản lai diện mục có mới hách.

Gia nhân dâng trà lên. Thấy Tế Diên cầm một viên thuốc, Tô Bắc Sơn liền hỏi:

- Bạch sư phụ, thuốc đó tên chi?

Đây là diệu dược của Hòa thượng ta, tên là “Yếu mạng đan”. Người sắp chết uống vào sẽ hồi sinh ngay, nó còn một tên khác là “Thần thối trùng nhả hoàn”.

Tô Bắc Sơn lấy thuốc hòa đổ cho mẹ... Giây lát thái thái bình phục như xưa. Tô Bắc Sơn dặn người dọn cơm rượu rồi mời Hòa thượng vào thư phòng dùng tiệc, đàm luận việc cổ kim. Tế Diên chữ nghĩa đầy mình, kinh luận gồm đủ, biện bác thao thao. Tô Bắc Sơn mới biết trước mặt mình là một ngoại thể cao nhân, bèn bái Hòa thượng làm thầy và thay y phục khác cho Tế Diên. Tế Diên một mực khước từ và nói:

- Người muốn đền ơn ta chỉ cần làm như vậy... như vậy. Ta đi đây.

Tô Bắc Sơn nói:

- Bạch sư phụ, nhà này coi như là nhà của sư phụ, lúc nào thích đến xin sư phụ cứ đến ở đây.

- Tốt lắm, bây giờ ta phải về chùa.

Tế Diên nói rồi bước ra hè phố vừa đi vừa hát nghêu ngao:

Nào có ra chi chức tước hầu,

Ăn sang mặc đẹp quá phong lưu,

Đến nay tính lại còn ai nhỉ,
Nặng quá gò hoang năm cỏ rầu!
Như bọn ta suốt đời thư thả,
Xem việc đời nhẹ tựa giấc chiêm bao,
Dắt người mê trở về bến giác,
Phá tâm mê trực nhận bản lai.

Tế Diên về chùa ngủ ở lầu Đại Bi suốt ngày. Quảng Lượng muốn hại Tế Diên cho bỏ ghét để trả mối thù ngày nọ, bèn sai tên đệ tử là Tâm Thanh lén phóng hỏa đốt lầu giết chết Tế Diên. Lần đầu Tâm Thanh mới vừa lum khum châm lửa, bị Tế Diên đá tưởi trên đầu, nước văng tung tóe, lửa tắt ngấm. Lần thứ hai, lầu Đại Bi bén lửa, khói bốc mù trời, tàn lửa bắt tứ tung. Chúng tăng trong chùa giật mình tỉnh giấc, hô:

- Cháy! Cháy! Tế Diên Hòa thượng ngủ trên lầu chắc bị lửa cháy chết rồi! Thật là họa kiếp.

Mọi người hò nhau dập tắt lửa. Giám tự tăng Quảng Lượng cho là phen này Hòa thượng diên thể nào cũng bị lửa đốt cháy chết. Còn đương mừng thầm, bỗng thấy Tế Diên từ chánh điện bước ra cười ha hả, nói:

Người nào bảo chết trời không nỡ,
Trời bắt người chết nào khó chi!

Quảng Lượng thấy Tế Diên còn sống nhăn, trong lòng không vui, trở vào bạch với Phương tượng:

Bạch Phương tượng, Đạo Tể để lửa cháy lầu Đại Bi, phải nên trị tội ông ấy mới được.

Lão Phương tượng nói:

- Lửa cháy lầu Đại Bi, đó là ý trời. Đạo Tể còn có can chi vào việc đó.

Quảng Lượng lại bạch Phương tượng:

- Trong nước có phép vua, ở chùa có thanh quy: Trong chùa chúng ta áng thời khắc mà nấu lửa, ăn cơm, ngủ nghỉ, Đạo Tể để đèn chong suốt đêm, lửa phạm lần lửa thần mới ra có sự. Tội cháy lầu Đại Bi thuộc về ông ấy. Cứ theo thanh quy thì tội ấy phải bị khâu hồi y bát, giới điệp, đuổi ra khỏi chùa không cho làm Tăng nữa.

Lão phương tượng nói:

Phạt như thế thì quá nặng, bắt ông ta đi khuyến hóa về trùng tu lại chùa là xong.

Bảo thị giả kêu Đạo Tể vào dạy việc. Giấy lát, Đạo Tể từ bên ngoài bước vào thưa:

- Bạch phương tượng, Đạo Tể ra mắt Ngài.

Lão phương tượng nói:

- Nay Đạo Tể, ông không giữ thanh quy, chong đèn cả đêm làm lầu Đại Bi bị cháy rụi. Ta phạt ông bằng cách đi hóa duyên trùng tu lại ngôi lầu ấy. Công tác trùng tu cần đến muôn lượng bạc. Ông đến hỏi sư huynh ông xem cho thời hạn hóa duyên là bao lâu.

Tế Diên quay sang Quảng Lượng hỏi:

- Thưa sư huynh, sư huynh cho thời hạn tiểu đệ là bao nhiêu ngày?

Quảng Lượng nói:

- Ba năm được không?

Tế Diên nói:

- Không được, lâu quá! Xin rút ngắn lại một ít.

- Một năm được không?

- Không được, còn lâu lắm, Xin rút ngắn thêm nữa.

- Thôi nữa năm nhé?

Tế Diên lắc đầu nói còn lâu quá. Quảng Lượng đưa thời hạn một tháng, Tế Diên vẫn còn chê lâu quá. Quảng Lượng lại nói:

- Vậy trong một ngày ông có thể hóa duyên đủ một muôn lượng được không?

- Một ngày hóa duyên một muôn lượng hả? Thôi huynh đi đi, tôi không đi đâu.

Tế Diên nói rồi cười ha hả. Chúng tăng xông xáo cùng nhau nghị luận:

- Trong thời hạn một trăm ngày cho ông ấy đi hóa duyên, nếu được một muôn lượng bạc sẽ lấy công chuộc tội.

Tế Diên ưng chịu mỗi ngày đi hóa duyên, ở Lâm An cho thuốc cứu người phổ độ chúng sanh, thu đồ đệ ký danh không xiết kể nhưng giả bộ không lộ bản lai diện mục của mình. Một ngày kia, Tế Diên đang ở sườn núi phía sau ngọn Phi Lai, gặp hai người thợ săn vác thỏ, chồn, nai, hươu, bèn bước ra cản lối hỏi:

- Xin hỏi quý vị họ tên là gì và định đi đâu đó?

Người kia trả lời:

- Tên là Trần Hiếu, trách nhiệm công, còn người này là anh em kết nghĩa với tôi tên là Bệnh phục thần Dương Mạnh, chúng tôi từ trên núi trở về.

Chẳng hay sư phụ là ai?

Tế Diên nghe nói cười ha hả, hát:

Sáng ra ngoài hang núi

Suốt ngày bắn với săn

Vì muốn béo thân mình

Kẻ khác đành chịu chết.

Dương Mạnh, Trần Hiếu biết Hòa thượng là bậc cao nhân ẩn sĩ, lập tức quỳ xuống hành lễ, bái Tế Công làm thầy và nói:

- Anh em tôi từ nay xin đổi nghề, theo bèn bạn làm cho h ăng bảo tiêu để sinh sống, cải ác tùng thiện.

Tế Diên nói:

- Tốt lắm, các người không bao lâu sẽ phát đạt.

Hai người từ tạ ra về. Tế Diên ở trong chùa suốt ngày chè chén lu bu, chẳng đi hóa duyên nơi nào hết. Quảng Lượng cũng không thêm hối thúc, nghĩ rằng cứ đến kỳ hạn y luật mà đuổi Tế Diên ra khỏi chùa là xong.

Thời gian qua mau, thấm thoát đã hơn ba tháng mà Tế Diên chẳng hóa duyên được một lượng bạc nào.

Ngày kia, Tế Diên thấy vị sư giữ cổng chùa đi vắng, bèn đến điện Hộ Pháp ngắm nhìn thần tượng uy nghi, tướng mạo đẹp đẽ rồi nói:

- Lão Vi Đà này, ông đi chơi với ta nhé!

Nói rồi vác ông Hộ Pháp đi ra cổng. Kể qua lại hai bên đường xì xào: “Mấy vị coi kìa, từ đó tới giờ Hòa thượng đi hóa duyên rất nhiều, có vị chỉ cầm cái chìa khóa lớn, có vị gõ cái mõ thật to, chứ chưa có ai vác ông Hộ Pháp Vi Đà đi khắp phố như thế này”.

Tế Diên cười hề hề nói:

- Các người không biết nói lung tung thế, chớ đây là người giúp việc đắc lực trong chùa chúng tôi đây.

Mọi người nghe thế đều cười rộ.

Tế Diên đang đi bỗng ngược nhìn thấy phía trước có một luồng đèn xông thẳng lên trời, bèn bấm linh quang rồi vỗ tay nói:

- Lành thay, lành thay! Ta đâu bỏ qua được.

Bên đường là một quán rượu tên Túy Tiên lâu, với bài thơ viết đại tự phía trước:

Thái Bạch rượu vào thơ trăm thiên

Trường An phố thị ngát hơi men

Thiên tử cho vời trơ mắt ngó

Muôn tâu: thiên hạ, Tửu Trung Tiên.

Tế Diên bước vào nói:

- Ôi chao mệt quá, Chưởng quỹ đâu?

Bên trong nghe tiếng đi ra một chưởng quỹ, thấy khách đến chỉ là một Hòa thượng đi hóa duyên, bèn nói:

- Hòa thượng ơi, ở đây mồng một và ngày rằm chúng tôi mới thí tiền.

Tế Diên nói:

- Phải đó, ở đây ngày rằm và mồng một mới bán cơm.

Rồi ra đứng chặn ngoài cửa. Giấy lát từ hướng Đông có ba người đi lại. Phổ ky mời khách vào. Tế Diên đưa tay cản, nói:

- Ba vị muốn ăn cơm hũ, ở đây ngày rằm và mồng một mới bán cơm.

Ba người khách nghe nói thế kéo nhau sang tiệm khác. Ba bốn mối như thế đều bị Tế Diên xua đi hết.

Vị chưởng quỹ nổi giận, từ trong bước ra nói:

- Này Hòa thượng, ông đuổi khách của tôi đi chỗ khác hết là ý gì thế?

Tế Diên nói:

- Ta muốn ăn cơm, vừa bước vào cửa ông bảo cho biết là ngày mồng một và rằm, ta mới biết là ngày mồng một và ngày rằm các ông mới bán cơm chứ.

Chưởng quỹ nói:

- Tôi tưởng ông đi hóa duyên mới nói ngày mồng một và rằm chúng tôi mới thí tiền cho Tăng được.

Tế Diên nói:

- Không phải đâu, ta đến ăn cơm mà.

- Vậy thì xin mời vào.

Tế Diên vác ông Hộ Pháp vào trong nhà, lựa một bàn sạch sẽ ngồi xuống, kêu mấy món ăn, bốn năm hồ rượu, ăn xong kêu tính tiền. Cộng tất cả tiền cơm rượu là một ngàn sáu trăm tám mươi tiền.

Tế Diên nói:

- Ghi sổ đi, hôm khác ta ăn nữa tính chung một thể.

Chưởng quỹ sớm lưu ý việc này, liền bước tới nói:

- Này Hòa thượng, ăn cơm thì phải trả tiền. Hôm nay Hòa thượng ăn cơm rồi không trả tiền không đi được đâu. Phải trả 1.680 đồng tiền đã.

Tế Diên đang phân bua với phổ ky, bỗng nghe bên ngoài có tiếng hét vang như sấm, hai người tướng mạo hùng vĩ bước vào.

4. Chương 4

Vác Hộ Pháp rượt yêu khắp trang viên

Bệnh phục thần giận đánh lão đại nhân

Có thơ rằng:

Cửa gỗ dựng rồi chữa muốn sang

Dõi nhìn chim chạu nhảy lan man

Nhà ngọc dễ chôn thiên cổ hận

Gác vàng khó đổi một thân nhân

Mây giăng đầu núi soi lòng thác

Lá rụng rừng thu thấu viễn san

Thông già thở khói màu xanh biếc

Phải trái xem tường mây trắng ngang.

Nhắc lại Tế Diên đang cãi lộn với phổ ky trong quán cơm, bỗng có hai người vén rèm đến trước Tế Diên vái chào. Người đi đầu thân hình cao lớn, đầu đội khăn lam kim tuyến có gắn hai hạt châu, mình mặc tiền tụ bào màu lam, lưng thắt giây tơ, chân mang giày võ sinh, ngoài choàng áo lông thêu hoa, sắc mặt hơi vàng, mày dài mắt to, đôi mắt thần quang lóng lánh, mũi thẳng miệng rộng, dưới cằm vuông, bộ râu đen phất phơ trước ngực.

Người đi sau, tuổi ngoài hai mươi, đầu đội khăn đoạn thêu ngũ sắc, mình mặc áo đoạn tiền tụ bào thêu ba đoá hoa lam, chân mang võ hài, choàng ngoài một áo cừu lam, mặt trắng bệch không huyết sắc như mùa giấy trắng. Vị đi trước chính là Mỹ nhiệm công Trần Hiếu, người đi sau là Bệnh phục thần Dương mãnh, hai người này từ hảng bảo tiêu trở về định lên Linh Ẩn tìm Tế Diên. Đến ngang quán cơm nghe tiếng cãi cọ Ôn ào liền vén rèm bước vào, thấy Tế Diên đang cãi nhau với phổ ky vội bước tới chào và nói:

- Bạch sư phụ, sao sư phụ lại cãi nhau ở chỗ này? Mấy đứa này có khi dễ sư phụ không? Sư phụ nói cho chúng con biết để con đánh bọn nó một trận cho biết tay.

Trần Hiếu vội can:

- Nay hiền đệ, chớ nên lỗ mãng vội, phải nói ra nguyên nhân đã.

Phổ ky trong quán thấy hai người ăn nói hung hổ như vậy, vội nói:

- Xin hai vị quan nhân chớ giận, nguyên do tại vị sư phụ đây vào ăn cơm không tiền trả lại nói những lời ngang bướng mới sinh cãi cọ như vậy.

Tế Diên nói:

- Phải đa, hai đồ đệ đến đây thật đúng lúc, tiệm cơm này làm khó dễ ta quá.

Trần Hiếu hỏi:

- Bạch sư phụ, tạo sao họ làm khó dễ sư phụ như vậy?

Tế Diên nói:

- Ta ăn cơm rồi, bọn họ không chịu cho đi cứ đòi tiền hoài.

Trần Hiếu nghe qua không nhịn được, tức cười nói:

- À, té ra là đòi tiền! Bèn quay qua nói: - Đây chưởng quỹ, các nhười không biết vị Hòa thượng này ư? Đây là Tế Công trưởng lão, vị Phật sống ở chùa Linh Ẩn đó. Số tiền có là bao, Hòa thượng ăn uống hết bao nhiêu đừng đòi Hòa thượng, sau ba tháng anh em ta sẽ tính gộp một lần cho.

Chưởng quỹ nói: Chúng tôi xin tạ lễ thất kính!

Tế Diên hỏi: Các người đã ăn cơm chưa?

- Chúng con ăn cơm rồi.

- Các người vác tượng Hộ Pháp đi hóa duyên với ta nhé.

Trần Hiếu nói:

- Bạch sư phụ, đệ tử của sư phụ đều là danh giá phú hộ. Sư phụ cần nhiều nữa, chúng tôi chẳng dám thưa, chớ còn khoảng 9 - 10 lượng bạc, hiện chúng tôi có sẵn, cần chi sư phụ phải đi cho nhọc sức.

Tế Diên lắc đầu nói:

- Không được, không được! Hóa duyên là bổn phận của Hòa thượng tạ Đây Dương mãnh, người vác ông Hộ Pháp này cho Hòa thượng ta nhé.

Dương Mãnh vâng dạ rồi kê vai vác ngay Ba người cùng ra khỏi quán cơm đi về hướng Đông. Mấy người quen biết với Trần Hiếu và Dương Mãnh kẻ nhau xầm xì.

Trần Hiếu hổ thẹn đỏ mặt, đứng lại nói chuyện với người quen ở bên đường. Dương Mãnh hồn nhiên không biết mắc cỡ, cùng Tế Diên xầm xầm đi tới. Thấy bên đường có một tiệm trà mới khai trương, Tế Diên bảo Dương Mãnh để tượng Hộ Pháp xuống nghỉ. Đoạn xầm xầm đến trước tiệm trà kêu lên: - Khổ dữ a! Khổ dữ a!

Mấy người làm công trong tiệm nghe Hòa thượng kêu khổ lật đật chạy ra hỏi:

- Hòa thượng đi mua trà hỉ?

- Không phải đâu! thấy tiệm mới khai trương ta đến chúc mừng đó chứ.

- À, té ra Hòa thượng đến chúc mừng. Xin mời vào, mời vào.

- Hòa thượng ta tới đây có hai việc: thứ nhất là đến chúc mừng, thứ hai là đến hóa chút duyên.

- Hòa thượng hóa duyên bao nhiêu?

- Không cần nhiều, 200 lượng thôi. Đủ số ta mới đi.

- Tưởng chút ít, chứ còn số đó nhiều quá, tiệm tôi thứ xả không đủ. Thôi đi hóa duyên chỗ khác đi!

Tế Diên nghe thế, cười hà hà nói:

- Bây giờ ta xin 200 lượng, người cho thì thôi; tới chừng đứng bong không chỉ 200 đâu mà phải 400 lượng, qua xế phải 600 lượng, chiều tối phải 800 lượng; còn để giáp một ngày đêm thì cả tiệm trà nhà người cũng tính chưa đủ số đó nhé!

Chưởng quỹ nghe nói biết là Hòa thượng khùng đến quấy rối. Có một người mua trà ưa xen việc tào lao, tới nói:

- Đây Hòa thượng! Cửa hàng người ta mới khai trương, ông tới phá đám làm chi Ông muốn xin vài ba tiền để mua hương đèn thì đây tôi cho ông; còn muốn vài ba điều để có quần áo đổi thay thì hôm khác lại, cười trên người tôi đây nè!

- Cười trên người ông hả, người công ta được à! Ha ha!

Người kia nghe những lời ngoắt ngoéo đó, nói:

- Đây Hòa thượng, hóa duyên là hóa bao nhiêu tiền?

- Có 200 lượng bạc là ta đi ngay thôi, không lấy thêm một điều nào hết.

Người ấy nghe Tế Diên nói bắt quàng, bèn nghiêm sắc mặt, nói:

- Này Hòa thượng, ông đừng có đùa, tôi không chấp ông đâu. Thôi, ông đi hóa duyên cho đủ số đi!
- Không cần ông chấp với nê, ông cố mà xem ta hành sự sẽ biết.

Đoạn kêu:

- Dương Mãnh, hãy để ý xem nhé! Hề thấy có lão đạo sĩ nào từ phía Nam Hồ Đồng đi tới, người cứ nếu lại đập chết ngay trước tiệm trà, để cho chủ tiệm trà đến cửa quan đền mạng người ta chơi!

Dương Mãnh bản tính hồn nhiên, nghe Tế Diên bảo thế liền gật đầu vâng dạ, nhìn chăm chăm về phía Hồ Đồng chờ đợi lão đạo sĩ. Quả nhiên không bao lâu, từ phía Hồ Đồng đi lại một lão đạo sĩ mình cao tám thước, eo nhỏ lưng gù, đầu đội khăn đạo sĩ màu xanh, mình mặc đạo bào bằng đoạn màu lam thắt lưng tơ, chân mang giày thêu vớ trắng. Trên lưng lưng lửng một cây bảo kiếm trong bao bằng da cá, đuôi gươm mấy tua màu vàng phất phơ theo gió. Vị đạo sĩ ấy mặt như trăng rằm, mắt mũi hiền từ, ngũ quan thanh tú, ba chòm râu thưa buông dài trước ngực, vừa đi vừa hát:

Huyền trong diệu, diệu trong huyền

Dưới điện Tam Thanh có chân truyền

Không phải Thánh cũng không Tiên

Mãi miết động sâu khổ tu luyện

Miệng nuốt kim đan nguyên thần hiện

Chứng tỏ Tam Thanh thiệt có truyền.

Dương Mãnh ngó thấy, dùng dưng nổi giận, hét lớn:

- Hay a! yêu đạo chó chạy, ông đợi ở đây đã lâu!

Nói rồi liền hươu quyền đánh tới.

Lão đạo sĩ này từ đâu đến? Tại sao Tế Diên lại bảo Dương Mãnh đón đánh ông ta?

Nguyên bởi ở đường Thái Bình trong thành Lâm An có một nhà tỷ phú họ Châu tên Cảnh, tự Vọng Liêm. Bởi ông ta giàu quá nên mọi người thường gọi là Châu Bán Thành, trong nhà của đến trăm muôn. Ông ta chỉ có một đứa con trai tên là Châu Chí Khôi, 21 tuổi, chưa lập gia đình. Chí Khôi cũng khá đẹp trai, nhưng hiềm nổi quá kén chọn, cao với không tới, thấp chẳng để mắt nhìn, vì thế từng tuổi đó còn lẻ loi một bóng. Châu viên ngoại tuổi quá 70 lại dưới gối chỉ có Chí Khôi nên rất mực cưng chiều. Ngày kia, Chí Khôi bỗng nhiên ngộ bệnh và điều dưỡng ở thư phòng hoa viên. Mời rất nhiều thầy thuốc nổi danh chẩn trị mà bệnh thể vẫn không thuyên giảm, viên ngoại vì thế rất dỗi lo âu. Một hôm tối lại, viên ngoại tự tay xách đèn lồng ra thư phòng ở hoa viên thăm bệnh con. Vừa đến cửa thư phòng, bỗng nghe bên trong có tiếng trai gái cười đùa; viên ngoại động tâm nghĩ rằng: “Chắc đứa a hoàn nào của bà lén dẫn dụ con ta làm chuyện bại hoại gia phong đây. Ta phải đến xem mặt coi đứa nào cho biết”. Bèn đến bên cửa sổ thăm ướm một khoảng giấy, xoi lỗ nhìn vào. Bên trong, đồ đạc thiết trí vẫn như cũ. Trên chiếc bàn nhỏ ở trên sạp, ngọn bạch lạp đang tỏa chiếu bên mấy thức ăn. Chí Khôi đang ngồi ở một bên, còn ngồi đối diện bên kia là một cô gái sắc đẹp hoa nhường nguyệt thẹn. Lão viên ngoại nhìn kỹ, té ra cô gái ấy chính là Nguyệt Nga, con gái của Vương viên ngoại ở sát tường nhà. Lão viên ngoại cả kinh, thầm nghĩ: “Ta với viên ngoại là bạn hồi còn để chỏm. Sao hai đứa nhỏ này dám làm việc trăng hoa xấu hổ như vậy kia?”. Chính ông cũng không dám bước vào nhà sợ hai người xấu hổ tự tận, bèn trở về phòng mình, thở dài, kêu phu nhân nói:

- Bà ơi, bà có biết thằng con mình mắc bệnh gì không? Tôi vừa thấy nó cùng Vương Nguyệt Nga, con gái của bác Vương Thành ở kế nhà mình, uống rượu vui đùa ở ngoài thư phòng đấy. Bà tính lẽ nào cho phải đây?

Phu nhân nói:

- Có gì mà viên ngoại phải lo! Ngày mai, ông sang nhà bác Vương thăm hỏi chuyện trò rồi nhân tiện hỏi thăm con gái bác đã có đôi bạn chưa. Nếu chưa đính ước ở đâu thì mình gấp rút cạy mai mối đến hỏi. Làm

như thế, một là giữ vẹn được danh giá của hai nhà, hai là cho đôi trẻ được tâm nguyện, há không phải là kế lưỡng toàn sao?

Viên ngoại cho là có lý, bèn an lòng đi nghỉ. Sáng hôm sau, ăn điểm tâm xong, viên ngoại thay đổi y phục, cùng với gia nhân mang lễ sang thăm Vương viên ngoại. Vừa bước đến cổng, thấy từ xa bốc lên cát bụi mịt mù, một người cưỡi ngựa và hai chiếc kiệu đi lại, thì ra đó là Vương viên ngoại. Vương viên ngoại lật đật xuống ngựa, chào hỏi Châu viên ngoại rằng:

- Lâu nay huynh trưởng có mạnh giỏi chăng?

Hiền đệ đi đâu về thế? Người ngồi trong kiệu là ai vậy?

Wương viên ngoại nói:

- Đó là cháu gái anh, Vương Nguyệt Nga chớ ai. Cháu đó hơn hai tháng nay ở bên nhà cậu. Nhân vì có mai mối đến hỏi, ngày mai đưa lễ đến nên sáng hôm nay tôi phải qua rước cháu về.

Châu viên ngoại nghe nói, thầm nghĩ: “Sao có chuyện lạ vậy kìa? Chính mắt mình thấy Vương Nguyệt Nga đang ngồi uống rượu với thằng con mình, làm sao nó lại ở nhà cậu nó hơn hai tháng được? Có phải mình hoa mắt, nhìn lầm người chăng? Chuyện đó đâu thể có được?”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Nay hiền đệ, cho kiệu đến gần cửa cho ta thăm nhìn mặt cháu một chút.

Wương viên ngoại bảo khiêng kiệu lại gần, thị tỳ vén rèm, dìu Vương Nguyệt Nga xuống vái chào chúc phúc Châu viên ngoại. Châu viên ngoại nhìn kỹ, quả nhiên cùng với cô gái đã thâu ở thư phòng ngày hôm qua không sai một nét, trong lòng thầm nghĩ: “Không xong, không xong rồi! Con Nguyệt Nga này không yêu cũng là quái, chẳng phải quỷ cũng hồ ly!”. Ông quá lo sợ, cơ hồ muốn ngất đi, may có người ở một bên dìu đỡ mới khỏi ngã. Vương viên ngoại hỏi:

- Huynh trưởng thấy cháu gái ra sao mà có dáng điệu khác thường như thế?

Châu viên ngoại nói:

- Hiền đệ Ơi, ta nhìn thấy cháu mà sức nghĩ đến con mình ở nhà, bây giờ không biết bệnh thể nhẹ nặng ra sao!

Wương viên ngoại nói:

- Tôi thiệt không rõ việc đó, để ngày mai tôi sẽ sang thăm cháu.

Nói rồi kiệu từ. Châu viên ngoại về đến nhà thở vắn than dài. Phu nhân hỏi nguyên do cũng lo lắng không an. Viên ngoại nói:

- Vợ chồng ta chắc không sống nổi vì việc này. Biết làm sao bây giờ?

Hai vợ chồng đang lo rầu, xảy thấy từ ngoài đi vào một đứa thơ tên là A Phước, Tên này khoảng 15,16 tuổi, rất là lanh lợi, nói:

- Thưa viên ngoại, chớ lo Ở ngoài cửa Thanh Ba có tòa Tam Thanh quán, lão đạo sĩ ở miếu đó tên là Lưu Thái Chơn, có tài bắt yêu trấn trạch, lui quỷ trị bệnh rất tài. Viên ngoại đi mời ông ấy đến có thể trị bệnh cho công tử được.

Viên ngoại nghe nói có lý, liền hỏi gia nhân thắt ngựa cùng với bốn gia nhân do A Phước dẫn đường đi thỉnh thầy. Đến cổng Tam Thánh quán ngoài cửa Thanh Ba, tổ thầy xuống ngựa gõ cửa. Bên trong có một đạo đồng đi ra, hỏi:

- Quý vị tìm ai?

Gia nhân đáp:

- Chúng tôi là người của Châu viên ngoại ở trong thành, đến đây mời đạo gia bắt yêu.

Đạo đồng vào trong thông báo. Tòa miếu này có một tòa điện chính, hai bên có kèm Đông Tây hai dãy. Lão viên ngoại đi đến nhà Đông được lão đạo sĩ xuống thềm tiếp rước. Viên ngoại thấy lão đạo sĩ đầu đội khăn đạo sĩ cũ, mặc đạo bào bằng vải lam, ngũ quan rất thanh tú. Viên ngoại nói:

- Đã lâu ngưỡng mộ đại danh tiên trưởng như sấm nổ bên tai. Hiện tại trong hoa viên nhà tôi có con yêu làm loạn, biến mình làm Vương Nguyệt Nga ở gần nhà để mê hoặc con trai tôi là Chí Khôi. Cầu xin tiên trưởng mở lòng từ bi đến bắt yêu an trạch, lui quý, trị bệnh giùm cho cháu

Lão đạo sĩ biết họ Châu là một nhà đại phú, liền vội vàng ứng thuận, nói:

- Xin viên ngoại cứ về trước, tiểu đạo giầy lát sẽ đến sau.

Viên ngoại uống cạn ly trà rồi cáo từ. Lão đạo sĩ đưa khách ra cửa rồi trở vào miếu kêu đạo đồng hỏi:

- Này đạo đồng! Khăn đạo sĩ và đôi giày mới của ta, mi cầm bao nhiêu tiền?

- Hôm trước mua rượu cầm được hai điều.

- Đem cái khánh cùng chân đèn đổi về. Còn đạo bào cùng dây tơ buộc cầm bao nhiêu?

- Cầm năm điều.

- Đem chiếc tiền bàn và mấy tấm gương đổi lại. Đi chuyến này phải ăn mất coi được một chút mới phát tài.

Đồ vật đã chuộc về, lão đạo sĩ mặt áo đội mũ chỉnh tề mới đi về phía cửa Tam Bạ Ông lại đi vòng qua cửa Tiền Đường cố ý khoe bộ cánh đẹp. Nào ngờ đang đi bỗng nghe trước mặt có tiếng hét và có người đưa tay đánh tới.

5. Chương 5

Châu viên ngoại nơi hoa viên gặp yêu

Quán Tam Thanh mời được lão đạo sĩ

Có thơ rằng:

Tháng năm vùn vụt nắng mưa thay

Khóa lợi đàm danh chớ miệt mài,

Xương trắngbuông tay chôn trũng rậm

Vàng ròng khó giữ tóc khôn phai

Chết đi luống để thiên niên hận

Lúc sống nào ai chịu rảnh tay

Ra cửa hú dài trời đất rúng

Mây trắng bỗng bênh chim hạc bay

Lão đạo sĩ bị Dương Mãnh lia mấy quyền, khăn đạo sĩ rách bươm, trâm vàng rơi xuống đất. Tể Điền lật đật chạy ra can. Trần Hiếu cũng nạt:

- Dương hiền đệ! Còn chưa chịu đi sao. Tiếp tay sư phụ đánh càn để đền nợ mạng người ta à?

Nói rồi kéo Dương Mãnh đi mất. Lão đạo sĩ giận đến uất cả người, trợn mắt hét lớn:

- Phản rồi, phản rồi! Khi khổng khi không, nín người ta lại mà đánh. Ta phải lên huyện Tiền Đường tố cáo người mới được.

Tể Điền nói:

- Được rồi, đạo gia gặp ta ở đây hay quá! Vậy thì như thế này nhé. Đạo gia cứ bỏ mấy cái khánh với mấy cặp chân đèn đem cầm ra đây, năm cái tiền bàn cũng đem ra nốt, rồi muốn làm gì mặc ý.

Lão đạo sĩ nghe nói ngạc nhiên thầm nghĩ: “Mình đem đồ đi cầm, sao ông thầy chùa này biết vậy cả!”

Định thần nhìn kỹ Hòa thượng trước mặt tướng mạo xấu xí, thân cao khoảng năm thước, trên đầu tóc dài gần một gang tay, mặt mũi tèm lem, tăng bào rách nát, thiếu tay, rách bâu, lưng cột sợi dây tơ, khật khà khật khưỡng trên đôi giày cỏ nát. Đạo sĩ hỏi:

- Hòa thượng ở chùa nào vậy?

Tế Điền nói:

- Ta ở chùa Hoàng Liên nên bến cỏ Phổ Đồng tên là Khổ Hạnh.

Lão đạo sĩ nói:

- Hòa thượng định đi đâu?

- Ta định vào thành Lâm An, có một nhà tài chủ ở đường Thái Bình tên Châu Vọng Liêm. Ông ấy giàu nhất trong thành Lâm An này, thiên hạ còn kêu ông là Châu Bán Thành nữa. Ông ấy mời ta đến nhà để bắt yêu an trạch, trừ quỷ, trị bệnh cho con.

Lưu Thái Chơn nghe nói trong lòng không vui, nghĩ rằng: “Châu viên ngoại thiết không phải chút nào! Đã thỉnh ta thì mời Hòa thượng, đã thỉnh Hòa thượng còn mời ta làm gì? Thôi ta cứ đến đó xem sao. Nếu cung kính ta thì ta bắt yêu cho, còn cung kính Hòa thượng thì ta rút lui vậy”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Này Hòa thượng! Ông với tôi cùng đi đến đó nhé.

Tế Điền vác tượng Vi Đà lên vai vừa đi vừa hỏi:

- Này Lưu đạo gia, ông họ gì?

Lưu Thái Chơn giận nói:

- Ông đã kêu tôi là Lưu đạo gia rồi, lại còn hỏi tôi họ gì nữa. Bộ Ông điên hả?

Tế Điền cười ha hả, chọt miệng hát:

Người bảo ta điên, ừ ta điên!

Khùng điên đất sợ quỷ thần kiêng.

Ví bằng muốn học khùng điên ấy,

Phải nộp bản tăng rượu mấy tiền.

Hai người đi vào cửa Tiền Đường, đến cổng lớn nhà phía Bắc đường Thái Bình thấy có bốn cây hòe trước ngõ. Trong cửa treo lưng lửng mấy tấm bảng “Nghĩa công là trọng - Việc thiện gắng công - Xóm làng nghĩ nặng - Gặp nghĩa cố thi”. Hai người đến cửa gọi. Quản gia từ trong chạy ra nói:

- Đạo gia đến rồi!

Lão đạo sĩ nói:

- Xin phiền thưa lại có bản đạo vừa đến.

Thấy có vị Hòa thượng vác tượng Hộ Pháp Vi Đà đứng lặng một bên, quản gia lấy mắt ngó một cái rồi trở vào. Viên ngoại đang ở thư phòng chờ đợi lão đạo sĩ, thấy gia nhân vào thưa là có Lưu Thái Chơn, đạo sĩ Tam Thanh Quán đến, lại cùng đi với một vị Hòa thượng. Châu viên ngoại ngạc nhiên nói:

- Ai thỉnh Hòa thượng vậy?

Châu Phước nói:

- Chắc là đạo sĩ mời thêm đó. Viên ngoại ra tiếp rước phải tỏ vẻ cung kính cho đạo sĩ vui lòng.

Chính ra ai nấy đều lầm cả. Viên ngoại ngỡ là đạo sĩ mời Hòa thượng đến, còn lão đạo sĩ lại định ninh là gia chủ đi mời Hòa thượng trước. Sự thật chính là Hòa thượng tự ý đến mà thôi. Viên ngoại từ bên trong

đi ra, Tế Diên ngược mắt nhìn: Viên ngoại thân hình cao ráo, nét mặt phương phi, phục sức tao nhã, dưới cằm lưa thưa chòm râu bạc, dáng điệu thông dong. Viên ngoại hướng về phía Hòa thượng chấp tay nói:

- Xin kính mời Hòa thượng. Mời đạo gia vào trong nhà.

Lưu Thái Chơn thấy vậy hơi phật ý, nghĩ rằng: “Quả là viên ngoại cung kính Hòa thượng quá mức. Gặp Hòa thượng chấp tay xá lia lia, còn gặp mình chỉ kêu đạo gia mà thôi. Về quách cho rồi”. Tuy nghĩ thế nhưng vẫn không trở bước. Lại nghĩ: “Mình đem năm bộ chân đèn mới chuộc ra bộ quần áo, hy vọng đi chuyến này có mấy mươi lạng bạc để chuộc đồ về. Nếu giận bỏ về không, lấy gì để chuộc lại”. Nghĩ thế đành theo viên ngoại đi vào. Thờ phòng đặt ở nhà ba gian phía Tây, ở giữa đặt bàn bát tiên, hai bên đặt hai hàng ghế dựa, trên tường treo tự thiếp của danh nhân rất tranh nhả. Hòa thượng và lão đạo sĩ vừa ngồi xuống, gian nhân lật đặt dâng trà.

Hòa thượng nói: Dọn rượu đi.

Lão đạo sĩ thấy thế nghĩ rằng: “Hòa thượng này có vẻ quen thuộc quá, chắc là đến đây thường nên không kỳ hiềm kia đây gì hết”.

Lão viên ngoại lật đặt bảo gia nhân dọn rượu. Giấy lát gia nhân dọn chén bát, bày tiệc rượu lên. Hòa thượng chẳng tự hiềm chi, xê qua ngồi ngay giữa. Lão đạo sĩ trong lòng dẫu không vui cũng không tiện nói ra. Uống xong ba bốn ly rượu, thấy viên ngoại đối với Hòa thượng cung kính, lão đạo sĩ nhin không được mới hỏi viên ngoại:

Vị Hòa thượng này có phải viên ngoại mời không?

Viên ngoại nghe nói lắc đầu lia lịa:

- Không phải tôi mời, tôi đâu có quen, ông ấy đi với đạo gia mà.

Lão đạo sĩ nói:

- Tôi cũng đâu có quen, ông ấy nói viên ngoại mời đến mà.

Hòa thượng nói:

- Cần chi nhắc chuyện đó, hãy uống thêm vài chén nữa đã nào.

Viên ngoại cả giận nói: Hay cho Hòa thượng, ông dám tới đây ăn bậy nói càn hả? Bay đâu, tổng cổ Hòa thượng này cho mau.

Gia nhân chạy ra thấy hòa thượng đương bưng chén, kê lên miệng toan uống. Châu Phước nói:

- Nè Hòa thượng, ông làng chàng ở đâu lại đây. Thôi ra mau đi ông.

Vừa nói vừa kéo kéo xôi xôi lôi Hòa thượng tuốt ra khỏi cổng. Đóng cửa trở vào, dòm lại thấy tượng Vi Đà Hòa thượng còn bỏ quên lại đó liền vào thưa với viên ngoại:

- Hòa thượng bị tôi đẩy ra rồi, mà tượng Vi Đà còn bỏ quên lại đó.

Viên ngoại nói:

- Mi đem trở ra cho ông kéo tội nghiệp.

Lão đạo sĩ nói:

- Thưa viên ngoại, bây giờ trong quý viện có yêu tinh ra làm sao, mê hoặc công tử như thế nào xin cho biết rõ để lát tôi đốt hương cầu đảo, họa bùa trấn trạch cho xong.

Thật ra lão đạo sĩ về việc đốt hương họa phù chẳng có chút bản lĩnh chi, lâu nay núp bóng điện Tam Thanh lêu thiên hạ để sống nhờ lộc Thánh Tiên mà thôi. Viên ngoại nói:

- Con yêu tinh ấy biến hình cô gái giống hệt như Vương Nguyệt Nga ở kế bên nhà. Mỗi tối nó thường uống rượu với con trai tôi ở hoa viên.

Lão đạo sĩ nghe nói ngạc nhiên nghĩ thầm: “Ta đâu có biết đốt hương họa phù là chị Yêu tinh có thể biến thành hình người được thì đâu phải là vừa. Ta bắt nó không được, nó bắt lại ta thì mang khổn!”. Trừ trừ giấy lát mới nói:

- Thừa viên ngoại, con yêu này dữ lắm, phải có thêm bảy người nữa hợp với tôi là tám. Tám người lập thành bát quái liên hoàn trận bao vây mới được.

Viên ngoại nói: Được, được. Bèn kêu Châu Phước:

- Người đi bắt yêu với đạo sĩ nhé.

Châu Phước nói:

- Không được đâu, tôi nhát gan lắm, không cáng đáng nổi. Xin viên ngoại sai người khác đi.

Viên ngoại lại kêu Châu Lộc: Vậy người đi nhé!

Châu Lộc nói:

- Không được đâu! Mắt tôi kém lắm.

Viên ngoại là người tinh tế, thấy không ai chịu đi đã hiểu phải có trọng thưởng mới có đồng phụ. Người ta không có quyền lợi ai chịu ra sức! Viên ngoại mới nói:

- Có ai chịu đi với đạo gia không? Không phải đi không đâu. Mỗi đêm, một người ta cho mười lạng bạc. Cần số bảy người có ai đi không?

Châu Phước đứng kề bên vọt miệng nói:

- Tôi xin đi.

Viên ngoại hỏi:

- Người không còn nhát gan nữa sao?

Châu Phước nói:

- Tôi vừa mới được thuốc tiên, mua được một củ thuốc được to tổ bố.

Viên ngoại hỏi:

- Mua để làm gì vậy?

Châu Phước nói:

- Sắc uống hết sợ ngay.

Viên ngoại nói:

- Chà, đánh được hơi tiên, nó đổi nhát ra gan ngay.

Châu Lộc cũng nói:

- Tôi cũng xin đi nữa.

Viên ngoại hỏi:

- Bộ người hết quáng mắt rồi sao?

- Không phải vậy đâu. Viên ngoại nghe nói chưa rõ, tôi chỉ quáng mắt trong nhà mà thôi.

Giấy lát số bảy người đã đủ. Viên ngoại hỏi:

- Đạo gia cần thêm những gì nữa, xin cho biết.

Lão đạo sĩ bảo đem giấy bút ra viết một cái toa gồm các vật dụng: một cái bàn cao, một ghế thái sư, một cái lư hương có năm tay đèn, một hộp đèn trắng, một thẻ nhang dài, một xấp giấy tiền, một cây bút mới, một chỉ châu sa, một nghiên mực mới, một tờ giấy vàng, rau thơm một nắm, nước vô căn một chén, năm hộc đậu mè, một mớ bạch cập.

Viên ngoại chiếu theo toa cho mua sắm đầy đủ rồi hỏi:

- Thưa đạo gia, những thứ này bài trí ở đâu?

Lão đạo sĩ bảo:

- Dem thiết trí ở thư phòng công tử nơi hậu viên, ta sẽ đến sau.

Chốc lát trời sụp tối, lão đạo sĩ cùng viên ngoại đem bảy tên tùy tùng, mỗi người trong tay đều cầm giáo nhọn đi ra hậu viên. Lão đạo sĩ đưa mắt nhìn một lượt. Hoa viên này thiết trí rất chỉnh tề, muôn hoa đua thơm, cỏ cây rậm rạp, nào lâu đài điện gác, nào thủy tạ lương đình thật là hoa cỏ bốn mùa tranh vẽ. Lão đạo sĩ đi đến phía trước, thấy căn nhà gồm có ba gian. Gian phía Bắc có ba căn, hai bên cũng đều có ba căn. Những đồ vật cần thiết đã dự bị đầy đủ. Mọi người kéo nhau vào nhà, bên trong công tử nghe thấy tiếng động, hỏi vọng ra:

- Ai làm gì bên ngoài đó, mau cút đi ra xa nghe.

Gia nhân nói:

- Xin công tử đừng la lớn. Viên ngoại mời được đạo gia đến bắt yêu an trạch lui quỷ trị bệnh cho công tử đó. Công tử chắc bị yêu tinh hớp hồn mất rồi.

Công tử giận quá hét lớn:

- Cút đi, đừng nói bậy.

Lão đạo sĩ không trả lời. Viên ngoại trở ra nhà trước, chờ đợi tin mừng do đạo sĩ đưa đến. Lão đạo sĩ dặn mọi người hãy ở cả nhà ngoài để sẵn sàng trợ Oai. Lão đạo sĩ ngồi ở ghế thái sư chờ đến khi trống điểm canh hai mới đốt sập lên, cung kính đốt một nén hương lâm râm khấn đảo: “Tam thanh giáo chủ, thần Phật ở trên, tín sĩ đệ tử là Lưu Thái Chơn làm đạo sĩ ở Tam Thanh quán. Hôm nay có nhà họ Châu bị yêu ma quấy phá, thỉnh đệ tử bắt yêu an trạch lui quỷ trị bệnh. Kính mong Thần Phật xót thương bảo hộ, xui đi yêu quái. Đệ tử được mấy mươi lạng bạc trở về xin cúng tạ lễ hoàn nguyện”.

Khấn vái đã xong, đạo sĩ lột mũ đạo sĩ xuống, cả khăn bịt đầu cũng bỏ ra để tóc xoa, rút thanh bảo kiếm, dùng nước cốt bạch cập hòa với châu sa vẽ nên ba đạo linh phù. Lão đạo sĩ nói:

- Nay Châu Phước, người hãy xem đây! Ta đốt đạo linh phù thứ nhất thì cuồng phong nổi dậy, đến đạo thứ hai thì yêu quái bị thấu tóm, đạo thứ ba đốt đi thì bảo kiếm sẽ chém đầu yêu quái, bắt nó phải hiện nguyên hình. Nếu là người chết biến thành quỷ, quỷ chết biến thành tinh, tính mạng của nó bị kết túc ngay lập tức.

Bọn Châu Phước lặng lẽ theo dõi. Đạo sĩ dán linh phù lên đầu kiếm, miệng đọc lô lô la la, chẳng nghe rõ tiếng gì. Đọc xong đạo sĩ hô:

- Thái Thượng lão quân, cấp cấp như luật lệnh.

Bảo kiếm kèm theo đạo linh phù hươi lên, ánh sáng lấp lánh. Đoạn đốt linh phù. Mọi người chờ mãi mà không thấy có tí gió nào nổi lên.

Châu Phước nói:

- Các anh thấy ông đạo sĩ nói dốt chưa?

Châu Lộc nói:

- Đừng nóng, đợi đốt linh phù thứ hai xem sao!

Đạo sĩ lại trong miệng lâm râm niệm chú, gắn đạo linh phù vào kiếm đốt lửa hươi lên, lại không thấy động tĩnh gì.

Lão đạo sĩ thấy thế, lật đặt lấy đạo linh phù thứ ba gắn trên mũi kiếm đốt, miệng đọc lâm râm, vừa mới hươi ra, bỗng thấy cuồng phong nổi dậy, lão đạo sĩ nhướng mắt nhìn xem, sợ đến hồn bất phạ thể: một con yêu chồn vờn xô đến chụp lão đạo sĩ.

6. Chương 6

Châu viên ngoại thuật kỹ việc gặp yêu

Lưu Thái Chơn bắt yêu bị Yêu bắt

Có thơ rằng đời người như giấc chiêm bao đất trời quán trọ nơi nào quê cha đó đây lưu lạc ta bà, Nơi nào dừng bước, mai hoa thưởng nhàn.

Lão đạo sĩ đốt ba đạo linh phù xong thì một trận cuồng phong nổi dậy, ầm ầm có tiếng bước chân đi đến. Đạo sĩ đỉnh ninh con yêu này mặt xanh tóc đỏ lông lá đầy mình trông dễ sợ lắm. Nào ngờ hé mắt nhìn ra là một cô gái mặt trắng môi son, tóc liễu lưng eo, thiên kiều bách mỹ, chưa từng thấy bao giờ. Có lời khen rằng:

Gió đưa hương lạ ngọt ngào

Dáng đi thiên kiều bách mỹ.

Đan thanh tay phàm khó ta?

Vóc người lơ lửng ưa nhìn

Y phục càng tôn nét đẹp

Trâm vàng cài lỏng tóc mai

Môi hồng hé nở nụ cười.

Cô gái đó đi về phía lão sĩ, nói:

Hay cho lão tặc Thái Chơn, mi dám tính bắt bà cô mi hử?

Châu Phước mới nói với mọi người:

- Té ra có ai xa lạ đâu, bà con với ông đạo đó mà.

Lão đạo sĩ sợ đến hồn phi phách tán, nói:

- Xin tiên cô chớ giận, để nghe tiểu đạo nói đây. Tiểu đạo dù có gan trời cũng nào dám bắt tiên cô được. Chỉ nhờ vì nhà họ Châu mời tiểu đạo đến trị bệnh cho công tử, mới phiên thỉnh tiên cô đến đó thôi. Xin tiên cô hãy nghe tiểu đạo lời này. Hà hà, tiên cô chắc đang tu luyện ở thâm sơn cùng cốc nào đó, đạo cao đức trọng, sá chi chút bụi hồng trần này. Tiểu đạo dám khuyên tiên cô nên trở về tiếp tục tu luyện kim thân muôn đời bất hủ. Như vậy có được chăng?

Yêu tinh nghe nói thế, cả giận hét:

- Đồ khỉ, lâu nay ta chưa ăn thịt người, sẵn mi đây, hôm nay ta chén một bữa cho sướng miệng! Nói rồi chạy xô đến, miệng phun ra một luồng khói đen. Đạo sĩ la ối một tiếng, té lăn xuống đất, bảo kiếm cũng tuột khỏi tay. Bọn Châu Phước sợ đến hồn vía lên mây, lùi xuống sàn chui trốn. Chiếc giường nhỏ quá mà người lại đông, không thể nào đứng chứa hết. Châu Lộc mới kéo Châu Phước nói: Anh xê qua cho tôi chui vào tí. Châu Phước sợ quá mê đi, nên trông gà hóa cuốc, nói:

- Xin cô đừng kéo chân con tội nghiệp. Trong lúc mọi người đang giành nhau chui trốn, thì bên ngoài vang lên tiếng như trời long đất lở. Có kẻ lớn mặt lên nhìn ra, thấy bên ngoài có một vầng hào quang đỏ rực, có một vị Kim giáp thiên thần đứng chắn ở cửa. Đó chính là tượng Vi Đà hiển thánh. Mọi người sợ quá chẳng dám ra, rúc dưới gầm giường cho đến trời sáng bạch. Bên ngoài, lão viên ngoại thức suốt đêm chờ đợi, sáng ra cùng với những người lớn gan ra huê viên xem đạo sĩ bắt yêu như thế nào.

Vào đến trong nhà xem lại thấy đạo sĩ té nằm trên đất, mặt mũi xanh dờn, bảo kiếm tuột khỏi tay nằm kế đó. Sờ tay xem thì thấy cả người ông ta đều lạnh. Đến thư phòng xem thì thấy cả người đang chui trốn dưới giường, người chui dưới bàn cũng có. Kéo chân ra, mọi người nói:

- Xin cô cô nào ở đây, bay chưa chịu chui ra còn làm gì trong đó?

Bọn Châu Phước nhìn ra thấy viên ngoại., nói:

- Viên ngoại. Ôi, chúng con sợ bắt chết đi được!

Viên ngoại hỏi sự việc như thế nào, bọn Châu Phước đem sự tình hôm qua đạo sĩ bắt yêu ra sao thuật lại một lượt. Viên ngoại đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Thiệt là phước bắt trùng lai, họa vô đơn chí! Yêu quái đã không bắt được mà vị đạo sĩ còn nằm chết ở đây nữa. Phải đi báo quan khám nghiệm mới xong.

Phàm người có tiền rất sợ dây dưa đến cửa quan. Viên ngoại bảo gia nhân trước hết phải quét dọn cho nhanh chóng, rồi ra nhà trước thăm nghĩ: “Tượng Vi Đà của vị Hoà thượng này hay quá, đang đứng ở nhà trước sao lại chạy ra nhà sau hiển thánh? Đợi khi lão Hoà thượng đến lấy mình không cho, hỏi ông cần bao nhiêu tiền, mình mua lại để trấn nhà thì hợp cách quá”. Còn đang tính nhẩm như thế, xảy nghe có tiếng người đập cửa và tiếng của Hoà thượng vọng vào bảo mở lấy tượng Vi Đà:

- Tượng Vi Đà của tôi đã có chủ mua rồi, dù cho sáu trăm muôn lượng bạc cũng không bán.

Viên ngoại nghe nói, vội chạy ra trước xem. Bên ngoài không phải là Hoà thượng mà là một người mình cao tám thước, đầu đội khăn viên ngoại, mình mặc áo đoạn màu lam, mặt mũi phương phi hiền từ, râu ba chòm phất phơ trước ngực, sau lưng có một đứa tiểu đồng độ 14,15 tuổi. Viên ngoại nhìn kỹ chính là Tô Bắc Sơn, em kết nghĩa của mình. Châu viên ngoại hỏi:

- Phải hiền đệ kêu cửa không? Tô Bắc Sơn nói:

- Phải đó, hôm nay tôi đến giới thiệu với anh một người, đó là Phật sống Tế Điền ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ mà tôi thường nói với anh đó. Tối hôm qua ông đến nhà tôi nhắc tôi việc vác tượng Vi Đà đi hóa duyên.

- Ông nói trong nhà yêu tinh quấy phá, đến đây để bắt yêu bị anh đuổi ra, còn bỏ tượng Vi Đà lại. Hôm qua ông ở đằng nhà tôi. Tôi nghĩ rằng chắc tại anh chưa biết, nếu biết là Tế Công, chắc anh đâu có xử tệ như vậy. Hôm nay tôi đưa ông đến, một là để bắt yêu, hai là để đem tượng Vi Đà về.

Châu viên ngoại nói:

- Nay hiền đệ, có như vậy sao? Hiền tại Lưu Thái Chơn ở Tam Thanh quán đến bắt yêu không xong lại bị yêu phun độc khí đến giờ vẫn còn bị hôn mê bất tỉnh. Tôi đang cho người một mặt báo tin cho đảng miếu của lão đạo hay, một mặt báo quan đến khám nghiệm, kể bên ngoài nghe Hoà thượng gọi cửa đó. Nay hiền đệ mời giùm đại sư đó đến đây đi.

Tô Bắc Sơn quay lại thấy Hoà thượng đang ngồi chồm hổm bên tường, nói:

- Xin mời sư phụ đến đây cho viên ngoại ra mắt. Châu viên ngoại lật đật ra rước vào đại sảnh, gia nhân dâng trà. Châu viên ngoại nói:

- Bạch Thánh Tăng, việc hôm qua bọn tôi không hề biết kể như không mắc tội, xin Thánh Tăng hỷ xả cho, để bảo dọn rượu tạ tội với Hoà thượng.

Tế Điền nói:

- Bữa nay ta không uống rượu. Đi bắt yêu an trạch trước rồi uống rượu sau. Ông dẫn ta ra hậu viên nhé.

Châu viên ngoại nói:

- Phải đó!

Rồi lập tức dẫn đường. Ra đến hậu viên thấy đạo sĩ vẫn còn nằm ngay trên đất. Hoà thượng nói:

- Hôm qua đạo sĩ gặp bà con đây!

Châu phước nói:

- Phải đó, hôm qua chúng tôi nghe ông ta gọi là cô cô đây.

Tế Điền nói:

- Trước hết ta hãy cứu trị cho lão đạo đã. Các người đi lấy cho ta nửa chén nước nóng, nửa chén nước mát, ta cho ông ấy uống chút thuốc hòa với chút nước âm dương sẽ tỉnh ngay chứ gì.

Gia nhân đem nước đến, Hòa thượng lấy thuốc hòa vào đồ vô miệng đạo sĩ. Giấy lát đạo sĩ mưa ra một thôi một hồi rồi từ từ mở mắt, thì ra trước mặt là Hòa thượng đến cùng với Châu, Tô hai vị viên ngoại. Lão đạo sĩ lật đặt đứng dậy nói:

- Thiệt xấu hổ quá, xấu hổ quá!

Hòa thượng nói:

- Nay viên ngoại, ông lấy cho lão đạo 50 lượng bạc để ông ấy về chuộc lại năm bộ đèn nhé.

Viên ngoại bảo gia nhân đem bạc đưa cho lão đạo. Lão đạo nhận bạc rồi tạ Ôn hỏi viên ngoại:

- Xin hỏi chùa của vị Hòa thượng này ở đâu?

Châu viên ngoại đáp:

- Đó chính là Phật sống Tế Công ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ đấy.

Lão đạo sĩ nghe nói lật đặt sụp xuống đất dập đầu tạ lỗi:

- Thật tôi không biết Thánh tăng, hôm qua có nhiều điều xúc phạm.

Tế Diên nói:

- Đạo gia chớ lay lục làm chi. Từ nay có còn muốn bắt yêu giùm người nữa thôi?!

Lão đạo sĩ nói:

- Lần này suýt tiêu mạng tôi sợ quá rồi. Từ nay về sau không dám đi bắt yêu nữa.

Nói rồi đạo sĩ cáo từ về miếu. Về đến Tam Thanh quán, bảo đạo đồng đem bạc chuộc đồ về. Gõ bảng đề “Bắt yêu trần trạch” treo phía trước bỏ đi và dận đạo đồng:

- Bắt luận ai mời ta đi bắt yêu, mi cũng bảo ta vào núi hái thuốc rồi nhé.

Sau khi đạo sĩ đi rồi, Hòa thượng mới nói:

- Nay viên ngoại, ta lui quỹ trị bệnh cho công tử rồi sau mới bắt yêu nhé!

Viên ngoại nói:

- Vâng, xin Thánh tăng đại phát từ bi xuống phước cho.

Nói rồi dẫn Tế Diên vào phòng Chí Khôi.

Trong phòng bàn ghế vẫn như trước. Công tử Châu Khôi đang nằm đầu day hướng Đông, chân day hướng Tây, mặt mày vàng vọt không có chút máu. Viên ngoại thấy thế rất làm đau đớn, liên tiếp kêu mát tiếng Chí Khôi ơi, Chí Khôi ơi, nhưng công tử vẫn không một tiếng trả lời, nhướng mắt nhìn viên ngoại rồi lại nhắm mắt như cũ.

Tô viên ngoại nói:

- Thằng bé này ngày thường vốn là nhân vật phong lưu, mấy hôm nay không gặp mà biến đổi quá chừng. Mặt mũi nhợt nhạt quá nên tiều tụy.

Tế Diên nói:

- Không hề chi, ta cho cậu ấy uống tí thuốc là hết ngay.

Nguyên nhân Chí Khôi mắc bệnh hư nhược, ban ngày hôn hôn mê mê, tối lại suốt đêm không ngủ, tinh thần hoảng hốt nhưng trong tâm vẫn còn nhận định rõ ràng. Thấy lão viên ngoại, Tô viên ngoại và Hòa thượng đến kể bên mà mắt mở không ra. Thấy Hòa thượng đưa tay vào trong áo móc ra một viên thuốc. Châu viên ngoại hỏi:

- Bạch Thánh tăng, đó là viên thuốc chi vậy?

Tế Diên đáp:

- Cái này kêu là Yếu mạng đơn. Con ông mạng sắp đứt rồi, nhờ viên thuốc của ta níu mạng lại.

Nói rồi bỏ thuốc vào miệng nhai ngồm ngoồm, đoạn lấy tay vạch miệng Chí Khôi nhỏ toẹt vào. Châu Chí Khôi gớm quá, muốn nhỏ mà nhỏ chẳng ra, đành phải nuốt tuốt xuống. Thuốc xuống tới bụng sôi lộp bộp tới đó. Thuốc dẫn máu chạy, máu dẫn khí đi, ngũ tạng lục phủ rất là dễ chịu, trên mình nhẹ nhõm như cất đi gánh nặng ngàn cân.

Hòa thượng hỏi:

- Chí Khôi, cha mẹ người được mấy người con?

Chí Khôi thưa:

- Chỉ có một mình tôi thôi.

Hòa thượng nói:

- Đã biết như vậy người há không biết câu: “Bất hiếu có ba tội, không con là lớn nhất” hay sao mà dám ở hoa viên khởi tà tâm chiêu lấy yêu tà mới gây ra có sự? Càng nói, Hòa thượng ta càng thêm nổi nóng.

Nói rồi xáng lên đầu Chí Khôi một cái bốp.

Nguyên Chí Khôi mắc bệnh đã lâu, trong người hư nhược lắm, bị cái tát đó té nhào, thở chẳng ra hơi. Châu viên ngoại thất kinh. Tế Diên day qua nói:

- Viên ngoại đừng có lo! Thằng nhỏ này không chết đâu. Để oan khí không tan chừng đó mới chết thiệt đấy. Nên đem tiền của cúng vào chùa ta để tiếp xây ba gian nhà bị cháy nhé.

Viên ngoại lòng lo mạng sống cho con, lật đật đáp ứng ngay.

Nguyên nhân Chí Khôi mắc bệnh là như thế này.

Một bữa nọ, Chí Khôi đứng tựa lan can ở Diễm Dương lầu, nơi hoa viên xem hoa, xảy nghe về phía Đông cách tường có tiếng con gái nói chuyện. Chí Khôi nhìn lại, thì ra đó là hoa viên của Vương viên ngoại, tiểu thư Vương Nguyệt Nga đang kêu a hoàn hái hoa lại. Chí Khôi nhìn kỹ thấy Vương Nguyệt Nga quả là trang quốc sắc, mới nghĩ thầm: “Mới mấy năm trước đây, mình với Vương Nguyệt Nga cùng chơi đùa thấy cô ta cũng thường, có chi lạ đâu! Chỉ mấy năm không gặp lại mà cô nàng trở mã đẹp quá chừng. Thiệt là gái mười tám có khác. Chí Khôi ta nếu cưới được người như thế làm vợ không bỏ công kén chọn bấy lâu”. Lòng nghĩ như thế, hai mắt ngó chăm chăm xuất thần. Bên kia Vương Nguyệt Nga đang kêu a hoàn hái hoa, ngược lên ngó thấy bên lầu phía Tây có một văn sinh công tử, tay mặt xách túi gấm thêu, tay trái cầm chiếc quạt nhỏ, đương giương mắt nhìn dăm dăm về phía bên này. Cô nương mắc cỡ mặt đỏ hồng, rồi hỏi a hoàn hái hoa mau xuống lầu. Chí Khôi nhìn theo cô nương xuống lầu hút bóng thở dài than rằng: “Ôi phải chi mình mọc đôi cánh bay qua bên đó cùng Nguyệt Nga hội hợp mới thỏa lòng này”.

Từ đó Chí Khôi như mê như dại, ở trong thư phòng nhắm suốt ngày. Tiểu đồng đưa trà đến, Chí Khôi nói: “Em Nguyệt Nga đến đó phải không?”, làm tiểu đồng sợ chạy vắt giò. Một tối nọ, Chí Khôi ngồi buồn, nhắm mắt lại, thấy phảng phất Nguyệt Nga trước mặt, mở mắt lại không. Ngày ngày cứ ra hoa viên kêu: “Nguyệt Nga em ơi, lại đây với anh”, làm cho tiểu đồng kinh sợ thêm.

Một tối kia, Chí Khôi ngồi buồn xo, nói: “Tính mạng của ta đã giao phó cho Nguyệt Nga rồi”, và không thiết ăn uống gì nữa. Bỗng thấy bức rèm lay động, rồi một người bước vào, chính là Vương Nguyệt Nga. Chí Khôi như người bắt được vàng, nhảy tới ôm chầm lấy.

7. Chương 7

Thấy giai nhân, chàng gốc nổi lòng tà

Tưởng người đẹp, nào ngờ yêu nữ hiện

Thơ phù dung:

Phù dung nở, bến sông hồng

Mặt thiếp xinh hay phù dung rõ xinh!

Hôm qua đề dấu thiếp in

Cớ sao thiên hạ quên nhìn phù dung?

Chí Khôi đang ngồi tơ tưởng đến Nguyệt Nga Trống đổ canh hai, bỗng tấm rèm lay động, một người con gái thiên kiều bách mị, phẩm mạo đẹp xinh, phong thư diễm lệ đi vào. Chí Khôi nhìn quả là Vương Nguyệt Nga, vội vàng nói:

- Hiền muội ơi, có phải em đến đó không? Anh đang tơ tưởng đến em như nắng hạn mong mưa. Em đến được, thiệt là anh thỏa dạ mơ ước bình sanh vô ngần.

Thực ra người đến không phải là Nguyệt Nga thiệt, mà chính là con hồ ly có hơn ba ngàn năm tu luyện ở núi Thiên Thai, mỗi ngày nó đến núi Thành Hoàng nghe kinh, trên đường đi ngang thấy Chí Khôi cứ ngày đêm tơ tưởng Nguyệt Nga gần như điên, bèn biến thành Nguyệt Nga với lòng tốt khuyên giải. Đã gặp Nguyệt Nga một lần, nên vùng biển ra Nguyệt Nga giống hệt không sai một nét, đến phòng Chí Khôi nói:

- Này Châu đại ca, ngày nào anh cũng đứng trên lan can gọi tên em chi vậy, có phải là bại hoại danh tiết của em không? Nếu anh thật lòng thương em thì cây mối mai đến hỏi, cha mẹ em chắc cũng không thể từ chối. Chừng đó danh chánh ngôn thuận, lại hợp với tâm nguyện của đôi ta nữa.

Chí Khôi nghe rồi nói:

- Hiền muội ơi, em đừng đi nữa nhé. Từ ngày anh gặp em tới nay, không phút giây nào anh không nghĩ tới em. Anh hận vì tường vách cách ngăn không được cùng nhau thành vợ thành chồng tức khắc. Hôm nay em tới đây rồi, anh đâu thể thả em về được.

Nói rồi ôm Nguyệt Nga chặt cứng.

Yêu tinh ban đầu lập tâm định khuyên giải, thấy Chí Khôi ôm cứng không chịu rời, lại thấy Châu công tử cũng đẹp trai mới tự nghĩ: “Sao không dịp này trộm lấy chơn dương của hắn để luyện bổ nội âm cho rồi”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Anh đã có lòng thương tưởng đến, em há chẳng mong được nâng khăn sửa túi anh sao? Hai ta âu cũng là nhân duyên tiền định, chỉ e mẹ cha anh biết được có điều bất tiện cho chăng!

Chí Khôi lúc đó tâm hồn mê mết, tất cả đều thành bất kể, coi trời bằng vung, cùng con yêu dặt tay cùng chén cùng vào trướng loan. Đến khi trống điểm canh tư, yêu quái nói:

- Em đi về nhé, ở trễ sợ người ta biết được.

Chí Khôi hỏi: Chừng nào em trở lại?

Yêu quái nói: Ngày mai em trở lại.

Từ đó trở đi, đêm nào đến đầu canh một, hai người cũng uống rượu chuyện trò, truy loan hưởng lạc, ăn cùng mâm, ngủ cùng giường. Ngày nào cũng thế làm sao tinh thần không suy bại cho được. Tội nghiệp Chí Khôi, ba thứ quý báu của người ta là tinh khí thần bị hao tổn quá mức nên ăn uống không được, mặt như tờ giấy trắng. Viên ngoại không rõ nguyên do, cho là tại con mình dụng công học tập, lao thần quá độ, chớ biết đâu con ông đã đem sức lực phung phí thâu đêm mà ra. Nay bị một bạt tay của Hòa thượng, yêu khí tan mất, Chí Khôi lập tức đứt hơi luôn. Châu viên ngoại lòng đau như cắt lật đật nâng con dậy. Tô Bắc Sơn cũng có ý ăn năn, thiệt là tiền cử thầy bói dễ bằng mười thầy thuốc bây giờ biết phải làm sao. Đúng lúc mọi người lo lắng bỗng thấy Chí Khôi lấy hơi thở nhẹ nhẹ.

Hòa thượng nói: Càng thấy người, ta càng nổi giận.

Nói rồi đưa tay đánh luân nữa, may có Tô Bắc Sơn tay cản kịp. Châu viên ngoại thấy con tỉnh mới tạm yên lòng. Chí Khôi lúc đó tinh thần mới định tĩnh lại, đòi nước uống đường, yêu khí cũng tan biến.

Hòa thượng bây giờ mới nói:

- Chúng ta đi bắt yêu nhé.

Rồi bảo Châu Phước, Châu Lộc hai đứa khiêng tượng Vi Đà ra đây. Hai đứa đi ra, nhắc mãi không lên. Châu Phước nghĩ thầm: “Ngó Vi Đà này không nặng gì lắm, mà sao hai đứa rình không nổi vậy kìa?”.

Hòa thượng nói:

- Ta vốn biết tụi bây giở không nổi.

Nói rồi đi đến đưa tay nhắc tượng Vi Đà lên. Một luồng khói đen bay vụt lên, té ra con yêu quái ấy chun nép dưới đáy tượng Vi Đà. Luồng khói ấy mỗi lúc to rộng ra, con yêu quái thấy Hòa thượng tướng mạo tầm thường, muốn đem yêu khí chụp lấy Hòa thượng.

Tế Diên hà hà cười, nói lớn:

- Đồ nghiệt súc, ngươi không biết ta là ai sao?

Nói rồi lấy tay vỗ lên thiên linh cái, thấu ra ba đạo hào quang: Phật quang, kim quang, linh quang. Người thường thì thấy Hòa thượng vẫn là thân xác phàm trần như cũ, còn yêu quái ngó thấy hồn bay ngàn dặm, Hòa thượng rành rành là một vị mình cao một trượng sáu, đầu to ba đấu, mặt sắt đen sì, mình mang giáp sắt, chính là Tri Giác La Hán. Yêu quái chạm phải kim quang này tiêu đi năm trăm năm đạo hạnh. Hòa thượng lột mũ xuống, hào quang muôn đạo, tử khí ngàn tia, rọi về phía yêu quái. Sau một cuộn phong nổi dậy, mọi người nhìn lại thấy một con hồ ly lớn đang quỳ dưới đất, cúi xin Hòa thượng dung tha tính mạng:

- Bạch sư phụ, xin người chớ giận, đệ tử vốn có ý khuyên thôi, nào ngờ công tử cứ nín chặt không chịu buông. Đệ tử nếu không nghe theo y cũng đòi chết. Sư phụ Oi, xin người mở lượng từ bi tha cho đệ tử một lần thề không tái phạm nữa.

Tế Diên đội mũ lên đầu, nói:

- Hay cho mi dữ a! Lần này tha tính mạng cho ngươi, lần sau còn tái phạm, ta sẽ dùng chưởng tâm loi đánh chết đấy nhé!

Yêu quái cúi đầu lạy tạ, hóa gió bay mất. Châu viên ngoại thấy con đã lành bệnh, bèn mời Hòa thượng lên thư phòng thiết rượu, sẵn mời cả Tô Bắc Sơn cùng ngồi. Uống được vài chén, Châu viên ngoại kéo Tô Bắc Sơn ra ngoài nói:

- Nay hiền đệ, như hiền đệ thấy đó, Chí Khôi đã khỏi bệnh, yêu quái đã trừ xong, ta chỉ nhờ hiền đệ nói giúp cho ta một tiếng, ta ở trước mặt Hòa thượng bày tỏ chút lòng thành. Hiền đệ nói thế nào cũng được, ta không thay đổi đâu.

Tô Bắc Sơn nói:

- Nay huynh trưởng, ý anh muốn đền ơn Tế Công bằng tiền phải không? Cái đó không được đâu! Thánh tăng tánh tình cổ quái lắm, nhất là không ưa tiền. Lần trước trị bệnh cho gia đình tôi và gia đình của Triệu Văn Hội, chúng tôi đền ơn bằng tiền mà Ngài một đồng cũng không lấy. Theo ý tôi thì nên làm theo như vậy. Anh đến cửa hàng cho thuê kiệu trang sức thật lộng lẫy rồi rước tượng Vi Đà đưa về chùa Linh Ẩn. Làm như vậy chắc Thánh tăng sẽ vừa lòng. Đừng nói chuyện tiền bạc làm chi, người ta có biết bao đệ tử thí chủ phú hộ.

Hai người thương lượng xong cùng trở về phòng. Hòa thượng hãy còn đang uống rượu. Tô Bắc Sơn nói:

- Bạch sư phụ, tôi biết sư phụ không ưa tiền, nên đã cản việc đem tiền đền ơn sư phụ rồi, tôi bảo thuê kiệu đưa tượng Vi Đà trở về chùa.

Hòa thượng nói:

- Đưa bạc hay không đưa bạc chẳng hề chi. Chớ dây dưa vào việc của ta! Lát nữa lấy kiệu đưa ông Vi Đà về chùa, về sau ta có đi đâu ông ấy cứ theo đòi đi làm vướng chân cẳng ta không chịu được. Chốc nữa ta vác

ông đi ra đường coi chỗ nào cứng cứng va đầu ông vô cho bể một miếng, lần sau ông ấy sợ không dám đi với ta nữa.

Viên ngoại nói:

- Thế thì tôi xin đưa sư phụ một ít tiền để thay đổi xiêm y.

- Viên ngoại muốn đưa tiền hãy kể tai ta nói như vậy... như vậy. Hãy ghi vào lòng, đừng nên nhầm lẫn nhé!

Ai nấy gật đầu lãnh ý, Hòa thượng cáo từ vác tượng Vi Đà đi ra. Đi được một quãng, Tế Diên tỉnh khai huệ nhãn, thấy trước mặt oán khí ngất trời bèn gật gật đầu.

Thấy đường phía Bắc có quán rượu, Tế Diên đi về phía đó. Có người thấy hỏi:

- Hòa thượng đi hóa duyên hả?

- Phải đó.

- Hòa thượng vác tượng Vi Đà đi đâu cùng đường vậy?

- Ta đi bán đây.

- Nay Hòa thượng, tượng Vi Đà này tại sao đem bán vậy? Mà bán bao nhiêu?

- Ta mua vốn là một trăm lượng, phải hai trăm mới bán. Ông Vi Đà của ta đây thờ ở chùa nào thì chùa đó linh lắm, người ta đến thấp hương vô số.

Nói rồi kêu một bầu rượu để tượng Vi Đà kề bên. Uống được vài chén, Tế Diên kêu phổ ký bảo:

- Coi chừng giùm, ta đi ra ngoài một lát.

Tế Diên vừa đi ra, thì ngoài cửa có tám chín vị Hòa thượng từ ngoài đi vào nói:

- Ở đây rồi. Trong chùa chúng tôi có ông thầy khùng vác tượng Vi Đà, đi đến đâu nhậu đến đó. Vâng lệnh lão Hòa thượng, chúng tôi đi tìm.

- Chưởng quỹ nói:

- Vâng, các vị cứ khiêng về đi, cái tượng đất này chúng tôi không dùng làm gì được.

Chưởng quỹ chỉ nói tắt một câu cho xong chớ không hỏi các Hòa thượng ấy ở chùa nào lại. Các Hòa thượng ráp nhau mỗi người một tay khiêng tượng Vi Đà đi mất. Một lát sau, Tế Diên trở lại, vừa vào đến cửa liền la lên:

- A, món hàng của ta đâu mất rồi!?

Chưởng quỹ nói:

- Các ông thầy đằng chùa ông khiêng về rồi.

Tế Diên hỏi:

- Chùa ta là chùa nào?

Chưởng quỹ tắc tị không trả lời được. Tế Diên nói:

- Ông bị người ta gạt lấy rồi, ông phải đền cho ta hai trăm lượng, nếu không ta sẽ kéo ông lên quan mới được.

Các thực khách đều nói với chưởng quỹ:

- Đúng là lỗi tại ông, hồi nãy khi các Hòa thượng khiêng tượng Vi Đà đi sao ông không hỏi ở chùa nào?

Rồi họ dạy qua Tế Diên nói:

- Xin Hòa thượng nể mặt chúng tôi mà bỏ qua cho. Ông ta vốn nghèo lắm, mỗi tháng chỉ kiếm được mấy điều tiền lương thôi, làm sao ông ấy đền nổi hai trăm lượng. Đây, chúng tôi xin góp nhặt mấy điều lại cho ông.

Tế Diên nói:

Góp mấy điều hủ? Ta chẳng cần đâu. Đã có các vị nói giúp, tiền ta chẳng cần. Thôi, ta đi đây.

Nói rồi bước ra khỏi quán.

8. Chương 8

Dạy pháp thuật, Tế Diên đùa đạo sĩ

Mất linh phù, Quốc Nguyên vội tìm thầy

Có thơ rằng:

Đêm thanh gió mát trăng trong

Có người thiếu nữ bên sông mỉm cười

Nấn dây mượn phím gởi người

Ai tri âm đó đã mười năm quạ

Ra khỏi quán rượu, định đi đến Tam Thanh tìm Lưu Thái Chơn, thấy khí ngất trời, Tế Diên vội án linh quang xem rồi vỗ tay ba cái, gật gật đầu, nói:

- Hay quá! Hay quá! Ta đâu bỏ đi được!

Vừa đi vừa lăm bắm cho tới Tam Thanh quán.

Đến nơi thấy tấm bảng đề bắt yêu trị bệnh đã bỏ, lạnh tanh lạnh ngắt. Lão đạo sĩ từ khi bắt yêu ở nhà Châu viên ngoại trở về, đem bạc chuộc đồ vật lại, bảo đạo đồng gỡ bỏ bảng bắt yêu xuống và dặn:

- Nếu có ai mời ta đi bắt yêu, người nói là ta vào núi hái thuốc rồi nhé.

Tiểu đồng vâng dạ, lão đạo sĩ ngày ngày xem sách đỡ buồn!

Hôm nay tiểu đồng đang chơi đùa trong viện bỗng nghe có tiếng gõ cửa, tiểu đồng chạy ra xem thì thấy một vị Hòa thượng kiếc đang đứng đó. Tiểu đồng hỏi:

- Ông tìm ai?

Tế Diên nói:

- Tìm Lưu đạo gia của nhà người, mời đến nhà ta bắt yêu, lui quỷ trị bệnh.

- Không được đâu. Thầy tôi đã vào núi hái thuốc rồi, không biết ngày nào mới về.

- Người vào nói với lão đạo sĩ đang xem sách ở nhà trong là có ta là lão nhân gia đến, ông ấy sẽ ra gặp ta ngay!

Tiểu đồng nghe nói ngạc nhiên nghĩ thầm: “Chà! Sao ông ấy biết thầy mình đang xem sách kia?”.

Lật đặt nói:

- Xin Hòa thượng chờ cho một chút.

Rồi chạy vào trong thưa:

- Bạch sư phụ, bên ngoài có ông Hòa thượng kiếc nói mời sư phụ đi bắt yêu an trạch. Tôi nói sư phụ đi hái thuốc rồi. Ông ấy bảo tôi vào bên trong nói với lão đạo sĩ đang xem sách rằng có ông ấy đến là sư phụ sẽ ra ngay.

Lão đạo sĩ nghe, ngạc nhiên nói:

- Hay là ông ấy, lão nhân gia đến chẳng?

Tiểu đồng nói:

- Đúng rồi, ông Hòa thượng cũng có xưng là lão nhân gia nữa đấy.

Lão đạo sĩ vội chạy ra nhìn xem, quả nhiên là Tế Diên, vội nói:

- Bạch Thánh tăng, lão nhân gia từ đâu đến? Đệ tử ở đây xin kính lễ Ngài.

Tế Diên nói:

- Được, được, ông hãy đi trước dẫn đường, ta vào miếu ông ngồi đã. Ta hỏi ông chuyện này nhé. Ông bây giờ không bắt yêu trị bệnh nữa rồi thầy trò ông lấy gì để sống chứ?

Lão đạo sĩ nói:

- Bạch sư phụ, chúng tôi ở đây thường chỉ nhờ vào việc bắt quỷ trị bệnh để có chén cơm qua ngày. Từ ngày hôm ở nhà Châu viên ngoại trở về, tôi sợ quá đâu dám bắt yêu nữa. Trong miếu hiện cũng không có chút lợi tức nào. Xin lão nhân gia chỉ điểm cho một phương cách để có thể sống qua ngày.

Tế Diên nói:

- Ta sẽ dạy phương pháp chuyển vận. Nếu người học được, khi muốn có vàng bạc niệm câu chú này sẽ có ngay; muốn có quần áo, thức ăn ngon, hề nghĩ đến là có ngay.

Lão đạo sĩ nói:

- Thế thì tôi xin học phép đó, còn cái khác thì không học đâu. Xin sư phụ lão nhân gia dạy tôi luyện đi.

Tế Diên nói:

- Người luyện chưa được đâu. Muốn luyện phép này trước hết phải dập đầu một ngàn cái, dập đủ bốn mươi chín ngày và nhận ta làm thầy mới được. Người quỳ trên đất niệm “Vô lượng Phật”, dập đầu một cái rồi đứng dậy niệm “A Di Đà Phật”. Như thế mới kể là một lần.

Lão đạo sĩ nói:

- Tôi chịu luyện. Mỗi ngày dập đầu một ngàn cái, chỉ cần 49 ngày là xong, muốn gì có nấy, tôi quyết ý tập luyện.

Tế Diên nói:

- Còn chưa được, Hòa thượng ta uống rượu ai đi mua đây?

- Đệ tử bảo đạo đồng đi mua.

- Mỗi bữa cơm ta muốn ăn thịt ai đi mua đây?

- Đệ tử đi mua, sớm tối hai lần điểm tâm, hai bữa cơm toàn do đệ tử lo cả.

- Thế thì sáng sớm ngày mai bắt đầu luyện tập nhé. Người trước hết bảo đạo đồng đi đóng rượu mua thức ăn đi, ta uống rượu trước.

Lão đạo sĩ bảo đạo đồng đi mua thức ăn. Ngày kế, Tế Diên đề nghị dùng hai cái bình pha lê và mua một ngàn hạt đậu vàng. Hòa thượng ngồi trên bồ đoàn, lão đạo sĩ niệm một tiếng “Vô lượng Phật”, rồi dập đầu một cái, niệm “A Di Đà Phật”. Đoạn lấy một hạt đậu từ bình pha lê vàng bỏ qua bình pha lê đỏ, để đỡ phải ghi nhớ.

Lão đạo sĩ dập đầu được mấy mươi cái cảm thấy lưng ê đui nhức. Dập được hai trăm cái, thấy Tế Diên nhắm mắt lim dim, lão đạo sĩ nghĩ thầm: “Mình hốt đại một nắm bỏ qua sẽ ít dập đầu một số”. Thấy Tế Diên ngủ say, lão đạo sĩ hốt vội một nắm đậu bỏ qua bình pha lê đỏ. Tế Diên mở mắt ra hỏi:

- Cái gì vậy? Luyện phép thuật mà còn gian dối à? Phải luyện lại.

Rồi đem số đậu trút vào bình pha lê kia lại! Thế là tôi đi hơn ba trăm lần dập đầu trước. Lão đạo sĩ dập đầu được năm sáu ngày, số bạc còn lại đã tiêu sạch hết. Tế Diên bảo đóng rượu mua thịt, lão đạo sĩ bảo

đạo đồng đem đạo bào đi thế, trăm vàng đem đi cầm, đợi khi luyện pháp chuyển vận xong sẽ chuộc lại. Đạo đồng đem đồ vật đi cầm, ăn được năm sáu ngày lại hết nhẵn. Lão đạo sĩ đem cầm mấy tấm tiền bàn, lần lượt các bàn ghế ở đại điện cũng bán hết. Cho đến khi luyện được một tháng sáu ngày, lão đạo sĩ chỉ còn lại một chiếc quần đang mặc, bốn tên đạo đồng đều trần truồng như nhộng. Lão đạo sĩ nói:

- Bạch sư phụ, đệ tử thiệt bây giờ hết nhẵn tiền rồi, sư phụ dạy phép chuyển vận, vậy xin chuyển vận vật thực đến để ăn chớ.
- Nếu ta biết phép chuyển vận, tại sao còn bảo ông mua rượu làm chi!
- Đúng là sư phụ hại đệ tử rồi, bây giờ phải làm sao đây?
- Ông không tiền, Hòa thượng ta đi nhé!
- Thánh tăng mà đi ra rồi, thầy trò đệ tử treo cổ chết cho xong.
- Ta dạy người niệm chú, người có niệm không?
- Thưa chú gì vậy?
- Án ma ni bát mê hồng.

Lão đạo sĩ nghe không rõ, nói: Bát nì (ông) hoảng.

Tế Diên nói:

- Đúng đó.

Dạy liên tiếp ba lần, lão đạo sĩ đã học thuộc. Tế Diên bảo ông ta quỳ trong điện niệm chú. Lão đạo sĩ vừa niệm: “Án ma ni bát mê hồng”, Tế Diên ở phía sau lấy tay chỉ xuống đất, tức thì một cục gạch nhỏ từ dưới đất bay lên trúng đầu lão đạo sĩ một cái “cốc” u lên một cục. Lão đạo sĩ hỏi:

- Thưa sư phụ, sao kỳ vậy?

Tế Diên nói:

- Ông niệm chú mà gạch ngói muốn phang ông thì ông niệm làm chi?
- Thế thì đệ tử không niệm nữa.
- Không hề chi, để ta dạy người mấy câu này, người gặp gạch ngói thì nói:

Ông gạch ngói ơi,

Con xin lạy ông,

Con không niệm chú,

Ông đừng phang con.

- Bạch sư phụ, thế thì con phải làm sao đây?
- Ông lấy tảng bào của ta mặc vào, tảng mào của ta ông đội lên, rồi ta sẽ dạy ông mấy câu, ông đi lên Tô Đê của Tây Hồ ở cửa Tiền Đường, gặp Lãnh Tuyên đình sẽ đứng lại và nói lớn:

Lý Quốc Nguyên, Lý Quốc Nguyên!

Khởi phải lên chùa tìm Tế Diên

Mười lạng bạc rống đưa ta đu?

Trong lưng còn đúng 360 tiền.

Lão đạo sĩ muốn không đi, ngắt nổi trong miếu một đồng cũng không có, còn đi thì thật là khó coi. Mọi khi đạo sĩ đi ra ngoài áo quần chải chuốt lắm, hôm nay không còn cách nào khác hơn được đành phải mặc áo rách nát của Tế Diên vào rồi nói:

- Bạch sư phụ, con đến đó nói như vậy ba lần, rồi sẽ có việc gì xảy ra?

- Ông chỉ cần đi đến đó nói ba lần như vậy rồi sẽ có người đến hỏi. Hòa thượng ta thuyết pháp hóa chút duyên nhỏ sẽ đủ cho thầy trò ông chi dùng.

Lão đạo sĩ không còn cách nào khác để làm, đành phải ra khỏi Tam Thanh quán, mặt cúi gầm xuống sợ gặp phải người quen. Hai bên đường người quen biết với đạo sĩ không phải là ít. Có người nhìn thấy ông, nói:

- Ai như là Lưu đạo gia ở Tam Thanh quán vậy cả? Sao mà ra nông nổi thế? Bình thường ông ta có tiền lắm mà!

Có người nói:

- Chắc là nướng sạch rồi, đạo gia đó chó ai. Thiệt là người mê bạc!

Lão đạo sĩ nghe thấy hết, nhưng không dám trả lời, cứ cắm đầu đi thẳng về phía Lãnh Tuyền đình ở Tô Đề nơi Tây Hồ. Khúc này là con đường lớn, người qua lại nhộn nhịp, lão đạo sĩ đứng tại Lãnh Tuyền đình la lớn:

Lý Quốc Nguyên, Lý Quốc Nguyên!

Khỏi phải lên chùa tìm Tế Điền

Mười lạng bạc ròng đưa ta đu?

Trong lưng còn đúng 360 tiền.

Lão đạo sĩ hô to ba lần như vậy, người ta bu lại khá đông, ai nấy bàn bạc lằng xằng, có người cho ông ta là thằng điên, có người đoán chắc là muốn tìm Lý Quốc Nguyên. Đang lúc mọi người bàn tán thì có hai người đi lại. Người kia nói:

- Này hiền đệ, ta nói Tế Công là bậc tiên tri mà.

Hai người đi lại gần, lão đạo sĩ nhìn thấy, người đi trước ăn mặc theo lối phú ông, còn người đi sau phục sức ra dáng nam sinh công tử. Khi hai người đến trước lão đạo sĩ, vị viên ngoại nói:

- Ông đạo sĩ này chắc hại Tế Công rồi mới lấy quần áo của người mặc vào đây chứ gì?

Lão đạo sĩ nói:

- Tôi đâu có hại Tế Công, trái lại Tế Công hại tôi thì có, ông ấy ăn uống sạch hết gia tài tôi, bây giờ tôi chỉ còn mỗi cái quần! Xin hỏi hai vị quý danh là chi?

Nguyên vị nam sinh công tử tên là Lý Quốc Nguyên, nhà ở Thanh Trúc Lâm nơi An Lâm, kế ngã tư Hồ Đồng. Anh ta vốn là một nhà giàu, mới vừa đậu tú tài, cưới vợ là Lan thị rất là hiền thực. Bỗng nhiên Lan thị mắc bệnh điên, rước nhiều thầy chữa trị vẫn không khỏi. Lý Quốc Nguyên vì thế rất lo rầu, anh ta có một người bạn tên là Lý Xuân Sơn đang dạy học ở nhà quan họ Đỗ.

Một ngày kia, Lý Quốc Nguyên đi tìm Lý Xuân Sơn than thở việc vợ mình mắc bệnh điên uống thuốc nhiều thầy không hết.

Lý Xuân Sơn nói:

- Trong từ đường của Đỗ đại nhân của ta có một lá Ngũ lôi bát quái thiên sư phù. Đó là món báu vật trấn gia. Ta hỏi mượn chắc ông ấy không cho, để ta lén lấy cho hiền đệ mượn treo ở trong nhà, hễ có yêu quái gì cũng bị xua đuổi đi hết.

- Phải đó, thẳng như mượn được trị bệnh cho vợ tiểu đệ xong sẽ hoàn trả lại cho anh ngay.

Lý Xuân Sơn bèn vào từ đường mở rương lấy Thiên sư phù đem ra. Đó là chiếc hộp chạm trổ rất khéo.

Lý Xuân Sơn nói:

- Đây là bảo vật truyền gia của Đỗ đại nhân, ta lén mượn cho hiền đệ, ngàn muôn lần phải nên cẩn thận nhé! Hiền đệ đem về treo khoảng hai tiếng đồng hồ, tà ma đi rồi nên mau mau đem trả lại cho ta.

- Ngày mai tôi sẽ đưa lại.

Lý Quốc Nguyên nói xong, cáo từ đi vừa nghĩ: “A, sáng giờ mình chưa ăn gì hết định đến rủ anh Lý Xuân Sơn đi ăn sáng, nào dè mắc nói chuyện linh phù mà cơm nước gì quên ráo. Bây giờ phải kiếm cái gì ăn đã”. Nghĩ rồi ghé quán rượu trước mặt bên đường. Bên trong quả nhiên bạn hữu ngồi đầy. Ai nấy đều đứng dậy mời gọi:

- Lý tiên sanh, xin lại ngồi cùng bàn uống cho vui.

Lý Quốc Nguyên nói:

- Xin cảm ơn hai vị, tôi còn phải nói chuyện riêng với người bạn nữa.

Nói rồi vào bên trong tìm một cái bàn trống ngồi xuống kêu rượu. Uống được vài chén lại nghĩ: “Người ta đã mời mình, mình không mời lại người ta, vậy đâu phải lễ”. Nghĩ thế bèn đứng dậy đi đến các bàn quen mời rượu. Mời xong trở lại bàn thì bỗng nhiên đứng đờ ra đó: Ngũ lôi thiên sư phù không cánh mà bay.

9. Chương 9

Triệu Văn Hội Tây Hồ mời Đạo Tế

Túy Thiên sư khiển tướng trộm linh phù

Có thơ rằng:

Tiêu Tương bến nước đón xuân sang

Băng rã hoa mai se sẽ tàn

Mong chàng giữ mãi màu son tre?

Mỗi năm một bạn ghé huyên hàn.

Khi Lý Quốc Nguyên trở về bàn thấy mất bức họa linh phù, muốn uống cũng uống không vô, muốn nuốt cũng nuốt không trôi. Thầm nghĩ: “Khổ dữ a! Mất cái gì khác mình có thể thưởng lại cho người ta, còn thứ này dầu có tiền cũng đành chịu. Đây là vật báu truyền gia của nhà họ Đỗ, thẳng như việc này bị tiết lộ ra ngoài, há chẳng hại huynh trưởng sao!”. Nghĩ thế rồi vội kêu thính tiên. Tài phú nói:

- Ông tại sao không ăn cơm?

Lý Quốc Nguyên nói:

- Ta bận việc gấp.

Cũng không đòi tiền thôi, lật đật trở về nhà. Về đến nhà kêu mấy đứa ở tâm phúc lại, nói:

- Ta vừa bị đánh cắp ở tiệm cơm một cuộn Ngũ lôi bát quái thiên sư phù, các người ráng đi dò xét xem nó lọt vào tay tên trộm nào. Nếu gặp thì bỏ tiền ra chuộc về. Nó là báu vật người ta cho mượn đấy.

Bọn gia nhân vâng lời chia đi các ngả, không bao lâu Lý Bệ trở về nói:

- Tôi vừa mới dò nghe rõ là: Hồi nãy chủ gia đang uống rượu trong quán, linh phù bị tên Bạch tiên tặc trộm đi đem bán cho Lưu chương quý ở tiệm bán đồ cổ. Chương quý lại là chỗ quen biết với phủ Thừa tướng. Hiện tại Thừa tướng đã mua linh phù với giá 500 lượng đem treo trấn trạch ở Các Thiên lâu rồi. Lý Quốc Nguyên nghe nói, lắc đầu than thở:

- Nếu còn ở tiệm bán đồ cổ, ta còn có thể bỏ tiền ra mua về, chớ còn rơi vào phủ Thừa tướng, luận về nhân tình thế lợi ta đều kém xa ông ấy.

Còn đang than thở, bỗng nghe có tiếng gõ cửa, Quốc Nguyên bảo gia nhân ra xem, thì ra người đến là Lý Thiếu Chương, con trai của Lý Xuân Sơn. Lý Thiếu Chương nói:

Hồi nầy chú đi rồi, nghe bên nhà của Đỗ đại nhân nói ngày mai có cúng tế, cha cháu bảo qua lấy Ngũ lôi bát quái thiên sư phù về, đợi vài ngày sẽ cho chú mượn dùng.

Lý Quốc Nguyên nói:

- Cháu về trước đi, bức linh phù của ta mới vẽ có một quái, hãy còn một ít chưa xong, hiện để đằng tiệm vẽ, lát nữa ta sẽ đem tới, cháu khỏi phải lại lấy.

Lý Thiều Chương đi rồi, Quốc Nguyên càng quýnh hơn nữa. Chính lúc khó khăn đó, người nhà lại báo có Triệu viên ngoại tới. Lý Quốc Nguyên chạy ra xem, quả là Triệu Văn Hội, bạn tri kỷ của mình, vội đến trước chào hỏi:

- Chào huynh trưởng, lâu quá mới ghé tiểu đệ.

Triệu Văn Hội nói:

- Hôm nay ta rủ hiền đệ lên núi Thành Hoàng chơi rồi trở về Vọng giang lâu ở đường Thiên Chu uống rượu nhìn khói sóng trên con sông bậc nhất trong thiên hạ.

Lý Quốc Nguyên nói:

- Xin đại ca thứ lỗi, hôm nay tiểu đệ có một việc bận tâm lắm không thể nào bồi tiếp đại ca được. Xin mời đại ca vào trong này ngồi.

Vào đến thư phòng, Quốc Nguyên mới đem việc bị mất thiên phù kể lại. Triệu Văn Hội nói:

- Không hề gì, việc đó để cho ta lọ Tế Công trưởng lão ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ là vị Phật sống thời nay đó. Chúng ta sẽ đi đến đó để cầu lão nhân gia giúp đỡ. Ta chắc chắn Thiên sư phù có thể khôi phục mà bệnh của thím nó cũng lành mạnh được. Ngài thật là bậc thần thông quảng đại, Phật pháp vô biên.

Lý Quốc Nguyên nghĩ: “Ta có nghe danh mà chưa gặp mặt người. Chẳng như mời Ngài được, ta phải mang tiền theo để đãi Ngài một bữa”. Nghĩ thế bèn đem theo mười lạng bạc và 400 tiền cùng Triệu Văn Hội ra đi. Mua một gói trà hết 40 đồng rồi cùng nhau đi tới trước. Thật là:

Mười dặm dê dài cầu sáu chiếc

Một cây liễu biết tiếp cây đào.

Tại sao con dê này lấy tên là Tô Đê Xuân Hiểu? Nguyên Hối Tô Đông Pha làm Thái thú đất này đã cho sửa sang con đường dê, tháng ba tiết xuân, đào liễu khoe tươi. Trong hồ có Hồ Tâm Đình, nhìn về Nam có Lô phong tháp ở Nam Bình Sơn, sườn núi Bắc có vườn mai của Lâm Hòa Tịnh, ngó sang Tây có mộ Nhạc Vương và mộ Tô Tiểu Tiểu. Thật là cảnh trí nên thơ Hai người đi đến Lãnh Tuyền đình nghe trong đám người có tiếng hô:

Lý Quốc Nguyên, Lý Quốc Nguyên!

Khỏi phải lên chùa tìm Tế Diên

Mười lạng bạc ròng đưa ta đu?

Trong lưng còn đựng 360 tiền.

Triệu Văn Hội nghe hô, nói:

- Này hiền đệ, Thánh tăng Ngài biết trước hết, đang ở đây chờ chúng ta đó.

Đến chừng vệt mọi người ra nhìn thì thấy chỉ có y phục của Tế Diên mà người chẳng phải là Tế Diên, Triệu Văn Hội mới bước tới nắm áo đạo sĩ hỏi:

- Hay cho lão đạo này, ông đã làm hại Tế Công còn toan giở trò gạt gẫm gì nữa đây?

Lão đạo sĩ nói:

- Trái lại, tôi còn bị Tế Công hại nữa là đằng khác. Thầy trò chúng tôi nuôi người đến quần áo bán sạch chẳng còn. Người mới dạy tôi mấy câu này bảo ra đây nói to như vậy.

Triệu Văn Hội hỏi:

- Hiện giờ Tế Công ở đâu? Ông hãy đưa chúng tôi đến gặp mặt.

Lão đạo sĩ bèn đưa hai vị về Tam Thanh quán. Triệu Văn Hội nhìn thấy trong miếu xác xơ không còn thứ chi hết. Bốn tên đạo đồng trần truồng như nhộng. Tế Diên cũng đánh trần trên một chiếc ghế. Triệu Văn Hội nói:

- Bạch sư phụ, đệ tử là Triệu Văn Hội xin kính chào sư phụ.

Rồi kêu Lý Quốc Nguyên đến tham kiến Thánh tăng. Lý Quốc Nguyên nhìn thấy Tế Diên giống hệt như một tên ăn mày, ngất nể mặt Triệu Văn Hội, bất đắc dĩ phải tới thi lễ. Tế Diên hỏi:

- Hai ông tới đây có việc gì?

Triệu Văn Hội mới đem tình tiết mất Ngũ lôi bát quái thiên sư phù thuật lại.

Tế Diên nói: - Không hề chi.

Rồi kêu lão đạo sĩ cởi quần áo ra đoạn mặc vào, lại lấy mười lạng bạc của Quốc Nguyên giao lão đạo sĩ để chuộc đồ về. Tế Diên cùng hai người rời khỏi Tam Thanh quán đến nhà Lý Quốc Nguyên. Tế Diên nói:

Để ta trị bệnh cho vợ người trước rồi sẽ tìm Thiên sư phù sau. Mà điều này nữa là ta trị bệnh cho vợ người, một lát nữa có núm nó lại hay vật nó ngã lẩn, người cũng đừng quan tâm đến nhé!

Lý Quốc Nguyên nghe nói lặng thình giây lát.

Triệu Văn Hội nói:

- Nay hiền đệ, chú có nên nghi ngờ. Tế Diên là vị Phật sống đương thời quyết không có điều càn rỡ đâu. Nếu không phải là người có phẩm cách đáng tin cậy, ta cũng không mời đến đâu.

Lý Quốc Nguyên nói:

- Vậy thì được.

Bèn đưa Tế Diên thẳng lên phòng. Cửa phòng đã khóa chặt. Lan thị cột bằng sợi lòi tói, a hoàn vú em đều đã lách xa, sợ con diên nổi lên bị đánh. Khóa vừa mở, Lan thị dòm ra thấy phía ngoài có một vị Hòa thượng kiểng, liền chạy ra rượt. Tế Diên chạy đến trong viện thấy có một cái bầu nuôi cá bèn đem trút cá ra, dạy về phía Lan thị hô:

- Hay dữ a, có mau ra không. Không ra thì mày chết với ta nhé!

Vừa la vừa chạy, Lan thị chạy xà quần ráng sức rượt theo, trong miệng vọt ra một cục đàm lớn, tức thì tâm thần định tĩnh lại, tự hỏi: “Tại sao ta lại ở đây?”. Lúc đó có người vú em gan dạ, lật đặt lại diều đỡ. Tế Diên móc một cục thuốc bảo người nhà đem nước lại hòa cho uống.

Nguyên bệnh của Lan thị là bởi đàm mê tâm khiểu, do gặp việc rối rắc gây nên. Nhân vì nàng ta vốn có một đứa em tên là Lan Đình Ngọc, hay giao du với bọn người vô lại, đem một phần gia nghiệp tiêu sạch sành rồi. Ngày kia y tìm đến Lan thị mượn tiền, bảo rằng để đi buôn bán. Cốt nhục tình thâm, không nỡ để em nghèo khổ, nàng mới lén chồng lấy cho em mượn mấy trăm lạng bạc. Có tiền trong tay, Lan Đình Ngọc cùng lũ bạn bè du thủ du thực rủ nhau tiêu sạch. Một ngày kia lại tìm đến chị của hắn bảo đem tiền đi mua bán, giữa đường bị bọn cường đạo cướp hết, xin mượn thêm ít trăm lạng để buôn bán lại, tính gộp số tiền mượn trước và sau trả một lần. Lan thị lại lén lấy tiền cho em mượn lần nữa. Một hôm Lan thị đang ngồi trong hoa viên thấy Đình Ngọc lại đến, trên thân quần áo rách te tua, trong lòng vừa buồn vừa giận, đàm dăng nghệt làm mê đi, nhân đó phát điên. Hôm nay chạy rượt theo Hòa thượng, cục á đàm trong ngực trôn vọt ra được. Quốc Nguyên rất bội phục bèn mời Tế Diên về thư phòng đãi rượu. Đương lúc uống rượu, bên ngoài có người nhà đi vào thưa có Lý Thiếu Chưởng đến thúc lấy Ngũ lôi bát quái thiên sư phù. Lý Quốc Nguyên bảo người nhà ra nói: - Một lát nữa ta sẽ đích thân đem sang.

Đoạn thưa với Tế Diên:

- Bạch sư phụ, bây giờ phải làm sao?

- Lát nữa, ta trở về chùa mượn ông Vi Đà đi trộm Ngũ lôi bát quái thiên sư phù về cho người.
- Bạch sư phụ, ông Vi Đà trong chùa bằng đất nặn làm sao có thể trộm đồ vật được?
- Được chứ, ông Vi Đà trong chùa ta hay can thiệp đến chuyện tào lao lắm.
- Bạch sư phụ, bây giờ chúng ta đi thỉnh nhé.
- Để ta đi gặp ông ấy thương lượng xem, ông ấy muốn lấy công bao nhiêu tiền. Mượn ông ấy đi không chẳng được đâu. Các người ở nhà uống rượu chờ ta, ta đi một lát rồi trở về uống rượu nữa.

Tế Điền nói rồi đứng dậy đi ra, hai người đưa ra cửa, trở vào, Quốc Nguyên hỏi:

- Triệu huynh nè, anh nghe lời Hòa thượng nói có thiệt không?

Triệu Văn Hội nói:

- Ta cũng không biết thiệt hay là giả nữa. Lần trước ở nhà Châu Bán Thành vác tượng Vi Đà bắt yêu quái, chuyện đó có thiệt rõ ràng.

Hai người bảo dọn dẹp tiệc rượu. Mãi đến khi đổ đèn, hai người càng lo lắng thêm, sợ cửa thành đóng lại bỏ Tế Điền kẹt lại bên ngoài. Đang nói chuyện, thấy Tế Điền bước vào, hai người mừng quá cùng nói:

- A, có sư phụ về rồi.

Tế Điền nói: Thiệt tức chết đi thôi!

- Triệu Văn Hội hỏi: Ai làm sư phụ giận thế?

Tế Điền nói:

- Cái ông Vi Đà Trong chùa ta thiệt đáng giận. Bình thường hễ ta đi đâu ông ấy nói Tế sư phụ, có việc gì sai bảo tôi với. Vậy mà bữa nay ta trở về, ông thấy mặt dương dương không thèm nhìn ta lấy một tí. Ta đầu dụ ông ấy: - Này lão Vi, ta kiếm được cho ông một việc đây. Ông ấy hỏi việc gì, ta mới đem việc nhờ ông ấy đến Các Thiên lâu ở hoa viên phủ Thừa tướng trộm giùm Ngũ lôi bát quái thiên sư phù về và hỏi ông ấy đòi bao nhiêu. Ông ấy một mực đòi giá cao.

Lý Quốc Nguyên và Triệu Văn Hội đều hỏi:

- Ông ấy đòi bao nhiêu tiền?

Tế Điền nói: Ông ấy đòi năm điều tiền, ta tính công cho ông ấy 500 tiền.

Lý Quốc Nguyên nói: Năm điều tiền đâu có đắt!

Tế Điền nói:

- Ban đầu ông ấy cứ giữ giá nhất định, nói chỉ có hai điều tiền, ít quá đi không được. Ta mới nói, nếu ông chịu bớt ta thêm cho ông 500 tiền nữa, chớ nhiều quá không được. Ông ấy chê ít quá không đi, cho nên cuộc thương lượng bất thành. Ta ra khỏi chùa, ngang chùa Đại Phật, gặp ông Vi Đà ở chùa này. Thấy ta còn dang xa, ông ấy lên tiếng hỏi ta đi đâu đấy? Ta nói kiếm cho ông một việc mà ông có đi không? Ông ấy hỏi là việc gì. Ta mới bảo ông ấy là đi lấy linh phù. Ông ấy nói: - Sao ông không bảo ông Vi Đà ở chùa ông trước? Ta nói, đã có nói rồi mà ông ấy đòi tiền chuộc mắc quá. Ông ấy đòi ba điều tiền mà ta chỉ trả 500 tiền, không thể hơn được. Ông ta nói: - Tôi không thể lấy ít hơn được, lấy ít hơn thì có lỗi với ông Vi Đà ở chùa ông sao? Ta nói: - Ta cũng không thể chi nhiều hơn được. Cuộc thương lượng lại bất thành.

Lý Quốc Nguyên nghe nói giữ giá không đổi cũng không biết làm sao. Tế Điền nói:

- Ta lại đi nữa, đi đến chùa Tử Trúc. Ông Vi Đà ở chùa này bị đói meo, thấy ta ở dang xa vội kêu rồi rít. Ta mới đem việc lấy linh phù ra nói, ông ấy chịu đi ngay. Ông ấy nói lát nữa sẽ đến, tiền công bao nhiêu cũng được.

Lý Quốc Nguyên hỏi: Chờng nào ông ấy đến?

Tế Điền nói: Chúng ta ăn cơm xong, bảo bày trể dọn một cái bàn, ta kêu một tiếng thì ông ấy sẽ đến ngay.

Lý Quốc Nguyên hối dọn cơm xong, và bảo gia nhân chuẩn bị những thứ cần dùng để ở trong nhà.

Tế Diên nói: Các ông đừng nóng, chờ một lát sao mọc tỏ rạng đã.

Tế Diên bước ra sân, hô:

- Có ta đây, có ta đây! Tây Hồ Linh Ẩn Tế Diên tăng! Vi Đà không đến còn đợi chừng nào?

Tức thì ở nửa tầng không có tiếng đáp lại:

- Ngô thần đã đến.

10. Chương 10: Chương 10

Triệu Bản đêm dò Các Thiên lâu

Anh hùng trượng nghĩa cứu công tử

Thơ rằng:

Bọt nước phù hoa bả lợi danh

Lửa hồng đốt rụi cả mây xanh

Sang hèn giàu có thay phúc chốc

Trí nhân tạng mắt chỉ cười lành.

Tế Diên đang ở trong nhà đốt hương thỉnh Vi Đà, thì nghe trên nhà có tiếng hô to: - Ngô thần đã đến.

Thật ra người đến không phải là Vi Đà thật mà là người ở huyện Đơn Dương, phủ Trấn Giang, họ Triệu tên Cửu Châu cưới vợ là Mai thị sinh chỉ được một đứa con trai đặt tên là Triệu Bản, tánh tình lãng mạn, nhưng không kém phần cứng rắn, được cha truyền võ nghệ quyền bổng, kể ra cũng có hạng. Triệu lão anh hùng suốt đời chỉ dạy dỗ có hai đồ đệ. Đại đồ đệ chính là Oai trấn bát phương Dương Minh ở huyện Ngọc Sơn, Giang Tây. Nhị đồ đệ chính là Y Sĩ Hùng làm cận tướng cho Đông lộ tiêu đầu. Triệu Cửu Châu mắc bệnh nặng, kêu Mai thị lại bên giường nói:

- Sau khi ta chết rồi, ngàn muôn lần bà đừng cho Triệu Bản đi làm bảo tiêu nhé. Nó hẹp hòi tự đại cuồng ngạo không biết gì chỉ tổ làm mất chút hư danh của ta truyền lại cho đời sau mà thôi.

Nói rồi xuôi tay tắt nghỉ. Mẹ con Mai thị lo việc tang ma đã xong, của cải còn lại cũng đủ sống qua ngày. Triệu Bản nhờ có gia tư của cha để lại đủ sống nên không phải làm việc chi, rảnh tay giao du với mấy người bạn ở xóm, một người tên là Tần Nguyên Lượng, trác hiệu là Phi thiên hỏa tổ, còn một người nữa tên là Mã Dao Hùng, trác hiệu là Lập địa ôn thần. Hai người này trong giới lục lâm, cùng kết bạn với Triệu Bản. Một ngày kia ba người cùng nhau ăn cơm, Tần Nguyên Lượng nói:

- Nay Triệu hiền đệ, hiền đệ có biết chúng ta đang làm gì không?

Triệu Bản nói:

- Em thực không biết hai anh đang buôn bán vật chi.

Tần Nguyên Lượng nói:

- Chúng ta đều làm nghề giặc cướp đây, không phải là làm những tên giặc hái hoa gian dân tâm thường đâu mà là chuyên đi trộm của nhà giàu giúp đỡ nhà nghèo, giết tham quan, chém ác bá, trừ bạo an lương, chuyên can thiệp những chuyện bất bình thường. Nhân vì yêu hiền đệ là người có tài, muốn kéo hiền đệ nhập bọn để hành hiệp tác nghĩa đó thôi. Ta có đem theo một bộ đồ da hành dành cho hiền đệ đây.

Nói rồi, lấy đưa cho Triệu Bản một cái túi vải. Triệu Bản mở ra xem thấy bên trong những thứ đi đêm đều đầy đủ, và cũng từ hôm đó Triệu Bản cùng hai bạn đang đêm thường đi trộm của người giàu giúp kẻ nghèo. Một hôm Triệu Bản bỏ quên bọc đồ ở nhà, Mai thị mở ra xem thấy áo dạ hành. Vợ Triệu Cửu Châu có từng thấy qua đồ dùng luyện võ của chồng nên biết được. Lúc đang xem thì Triệu Bản từ ngoài đi vào. Mai thị thấy mặt con dùng dùng nổi giận mắg:

- Triệu Bản, cha mi thân danh làm bảo tiêu một đời anh hùng, danh tiếng vì mi mà tiêu hết, bây giờ mi lại đi làm giặc cướp hử? Con ơi là con! Ta đập đầu chết phứt cho rồi, không sống làm chi nữa!

Triệu Bản vội thưa:

- Xin mẹ đừng giận, mẹ không muốn con làm giặc thì con xin thôi không làm giặc nữa.

Mai thị bảo:

- Mi đem đồ dạ hành đốt đi, ném dao đi nhé!

Rồi lại nghĩ: “Chỗ này ở không khá rồi, bắt nó đoạn tuyệt với đám bạn bè này rồi, tụi khác lại rủ rê nữa!”. Lão thái thái muốn bắt chước phương pháp Mạnh mẫu dời nhà để dạy con, bèn vội bán hết đồ đạc trong nhà, chỉ mang theo vàng bạc và đồ tế nhuyễn cùng con đến Lâm An phủ ở Kinh sư, mượn nhà của Vương Hùng bán trái cây ở hẻm Thanh Trúc, ngõ Hồ Đồng. Ở đây Triệu Bản cũng không làm việc gì. Mẹ của Vương Hùng là Vương lão thái thái thấy vậy mới nói:

- Triệu lão thái nè, tại sao không bảo thằng bé đi buôn bán với người tả Ở nhà lẩn khẩn ăn mãi núi cũng hết nữa là!

Mai thị nói:

- Cháu bé nó từ nhỏ đã chẳng làm việc gì, nên bây giờ chẳng biết việc chi để làm.

Vương lão thái nói:

- Thì bảo nó theo thằng nhỏ nhà tôi lên hàng trái cây mua về bán lại, tập riết rồi quen.

Mai thị nghĩ cũng phải, về bàn với con, Triệu Bản cũng đồng ý. Hôm sau Triệu Bản đem theo hai điều tiền cùng Vương Hùng lên hàng trái cây tươi ngon. Vương Hùng nói:

- Anh mua chỗ trái cây này rẻ lắm đấy, tính ra lời cũng phải gấp đôi, người ta trả đúng bốn điều mới bán nhé, anh liệu mà đi bán đi.

Triệu Bản ăn bánh xong, xách giỏ nhỏ ra đi, gặp người ta không dám mời rạo, đi qua mấy con đường ở Hồ Đồng, người ta cho là đưa lễ vật đi tặng vì bộ dáng không giống người đi buôn bán nên chẳng có ai mua hết. Triệu Bản đi đến ngõ Phụng Sơn, thấy mé Bắc có một tòa cổng lớn giống như nhà quan, trong cổng có treo một tấm bảng to, Triệu Bản xách giỏ trái cây để trên đất, rồi ngồi ngay trước cổng ngáy người nhìn giỏ trái cây của mình. Một lát bên trong có một vị viên ngoại đi ra tiễn khách, vị viên ngoại đó mình cao tám thước, vai hổ lưng gấu, mặt như giấy ô kim, mày cong mắt lộ, họ Trịnh tên Hùng, người ta thường gọi là Thiết diện thiên vương. Vốn dòng dõi thế gia, lại đỗ Võ tiến sĩ, ông ta ở nhà thường thấy nghĩa quyết làm, ưa thích việc thiện. Hôm nay đưa khách ra cửa, thấy Triệu Bản tướng mạo khác người đang ngồi bơ phờ bèn đem lòng ái mộ, hỏi:

- Này bạn, bạn làm gì ngồi đây?

Triệu Bản đáp: Tôi bán trái cây.

Trịnh Hùng hỏi: Bạn bán bao nhiêu tiền giỏ trái cây này?

Triệu Bản đáp: Giỏ trái cây này tôi mua hai điều vốn, phải bốn điều mới bán được.

Trịnh quan nhân bảo người nhà xách giỏ trái cây vào và lấy bốn điều tiền đem ra trả. Trịnh Hùng lại hỏi:

- Này bạn, chắc bạn chưa từng buôn bán phải không?

Triệu Bản nói:

- Hôm nay tôi mới bán lần đầu.

Nói rồi cầm bốn điều và xách giỏ về, nói với mẹ là hôm nay lời được hai điều. Hôm sau lại cùng với Vương Hùng ra chợ đếm hai điều trái cây, trở về nhà ăn cơm xong, không đi chỗ nào khác lại xách giỏ trái cây đến đường Phụng Sơn nơi nhà Trịnh Hùng, để giỏ trái cây đó ngồi chờ. Chờ mãi đến xế trưa, Trịnh Hùng mới ra cửa. Vừa ra tới cửa, Triệu Bản kêu lại nói:

- Ông đừng đi, tôi đưa trái cây lại cho ông đây.

Trịnh Hùng hỏi: Ai bảo bạn đưa đến vậy?

Triệu Bản nói: Ông lấy đem vào nhà thì tôi khỏi đem chỗ khác bán nữa.

Trịnh Hùng nói: Cái này là bạn muốn chớ tôi đâu muốn. Chi bằng mỗi ngày tôi bỏ ra hai điều cho không bạn có được không?

Triệu Bản nói: Được chớ.

Trịnh Hùng nghe vậy cũng vui, nói:

- Bữa nay để trái lại đây, ngày mai đừng đem tới nữa. Tôi không cần đâu.

Nói rồi kêu gia nhân lấy bốn điều tiền ra đưa cho Triệu Bản nghe nói cũng buồn, dễ gì bán được giá như đã liệu, lại mất một mối rồi! Triệu Bản cầm tiền trở về nhà và từ đó tập buôn bán lặt vặt, có khi được lời có khi lỗ vốn. Một hôm, nhân vì Hoa thái tử Vương Thắng bắt cóc con gái người ta đi dạo Tây Hồ. Triệu Bản giữa đường gặp chuyện bất bình, đánh chết ba mạng người, may nhờ Tể Công cứu khỏi và nhận Tể Công làm sư phụ. Hôm nay Tể Diên ra khỏi nhà Lý Quốc Nguyên chính là đi tìm anh chàng bán trái cây Triệu Bản đó. Tể Diên nói:

- Nay Triệu Bản, đi uống rượu với ta chơi.

Triệu Bản cùng với Tể Diên vào tửu quán uống rượu.

Tể Diên nói: Bữa nay ngươi giả làm Vi Đà một lát nhé.

Triệu Bản hỏi: Tại sao phải giả làm Vi Đà?

Tể Diên mới đem việc Lý Quốc Nguyên đánh mất Ngũ lôi bát quái thiên sư phù, nó lại rơi vào Các Thiên lâu nơi hoa viên ở phủ Thừa tướng, và bảo Triệu Bản đi lấy nơi trộm đem về. Đến nhà họ Lý giả dạng Vi Đà che mắt chúng nhân.

Triệu Bản nói: Tôi không biết nhà Lý Quốc Nguyên ở đâu.

Tể Diên nói: Để ta đưa ngươi tới đó.

Uống rượu xong, trả tiền rồi dẫn Triệu Bản đến cổng nhà họ Lý, Tể Diên nói:

- Tối nay ngươi đến nhà làm như vậy, như vậy nhé!

Triệu Bản gật đầu trở về nhà, nói với mẹ:

- Sư phụ Tể Công bảo con tối nay giả làm ông Vi Đà!

Mai thị hỏi: Sao phải giả làm ông Vi Đà?

Triệu Bản nói: Sư phụ bảo con giả làm ông Vi Đà đến tướng phủ tìm Ngũ lôi bát quái thiên sư phù.

Mai thị biết Tể Diên là người tốt, nếu không phải là việc của Tể Diên sai bảo, tối nay cũng không cho con đi. Triệu Bản thay đổi y phục, giắt một con dao thái rau, trời vừa tối, để mẹ khỏi mở cửa, Bản vượt tường đi ra. Đến nhà họ Lý, nằm mọp trên nóc nhà trong bóng tối chờ sẵn. Nghe Tể Diên gọi Vi Đà sao không đến còn đợi chừng nào, Triệu Bản ứng tiếng đáp lại: - Ngô thần đã đến.

Tể Diên nói:

- Nay lão Vi, ông hãy đến Các Thiên lâu ở hoa viên Tần tướng phủ lấy Ngũ lôi bát quái thiên sư phù về cho ta nhé.

Triệu Bản nói:

- Xin tuân pháp chỉ.

Nói rồi vượt nhà nhảy tường đi về phía phường Tàn Hợp. Đến hoa viên tường phủ thấy hoa viên quá lớn, không biết tòa nào là Các Thiên lâu! Thật là:

Thủy các lương đình,

Lâu đài san sát,

Hoa nở bốn mùa chẳng dứt,

Cỏ xuân tám tiết còn hoài.

Nhảy xuống bờ tường, Triệu Bản đi tìm khắp nơi, tìm đến Đông bắc, riêng có một cái nhà đó là Bắc phòng, ánh sáng chập chờn, hai bên đều có nhà phụ. Trong Bắc phòng ánh đèn chập chờn, bóng người lay động, Triệu Bản đi đến phòng đó, ở bên ngoài lấy lưới thấm nước miếng xoi thùng giấy cửa sổ nhìn vào. Cách chõng tre trước mặt, một cái bàn bát tiên để sát vách với hai cái ghế. Trên tường, thanh đơn đao lấp lánh ánh bạc lạp để trên bàn. Hai người ngồi đối diện ở bàn uống trà. Người ngồi phía Đông, tuổi độ ngoài 60, da mặt hơi trắng, hai đạo lông mày kiếm trên đôi mắt hình ba góc, với chùm râu ngà bạc, đầu đội khăn màu lam bốn góc, mình mặc áo bào lam hào hoa. Đối diện là một vị chừng 30 tuổi, đầu đội mũ trắng sĩ màu xanh, mình mặc áo tiền tụ bào màu xanh, lưng thắt dây tơ, quần xà cạp rằn. Lúc đó, người già nói:

- Tráng sĩ nè, tôi đưa tráng sĩ về đây phò đường lành mạnh rồi, bây giờ cũng muốn tráng sĩ giúp cho một việc, tôi chỉ mong việc này được kết quả tốt. Tôi xin đưa tặng tráng sĩ 100 lượng bạc, và đây tráng sĩ hãy cầm lấy. Dù ở chân trời góc bể nào, tráng sĩ cũng đừng tiết lộ để dây dưa đến cửa quan.

Nói rồi, ông già bèn rút trong bọc ra hai gói bạc để ở trên bàn, ánh bạc chói lấp lánh.

Vị tráng sĩ đó nói:

- Cảm tạ Ôn đức tài bồi của lão trượng, nếu từ chối thì bất kính mà nhận lấy thật hổ thẹn trong lòng. Xin cho được mang tội bất kính.

Ông già nói:

- Tráng sĩ nè, cung kính không bằng nghe lời!

Bèn thấy vị tráng sĩ ấy bạc nhét vào túi rồi đứng dậy với lấy thanh đao trên vách, nói:

- Thưa lão trượng, lát nữa bất luận bên ngoài có động tịnh chi, người đừng quan tâm nhé. Lát sau sẽ có đầu người trình cho người.

Nói rồi mở cửa đi ra ngoài. Triệu Bản lật đặt nép vào bóng tối, đợi người ấy đi qua khỏi, theo dõi ở phía sau, bụng nghĩ: “Chắc chắn là hần ta đi giết người, ta phải nom theo mới được”.

Thấy người ấy đi qua nhà hai tầng ở phía Tây. Qua khỏi bốn bức lục bình phong có ba gian phòng, ánh đèn mờ tỏ, hình như có tiếng đọc sách. Triệu Bản thấm nước miếng dùi giấy cửa sổ nhìn vào, thấy bên trong có một cái bàn bát tiên và hai cái ghế. Một vị văn sanh công tử đang ngồi trên ghế đọc sách, kế bên là một lão bộc đang hầu hạ.

Người kia bước vào dạo trên bàn nói:

- Hai chủ tớ nhà ngươi hãy cung xưng lai lịch cho rõ ràng, hôm nay ta đến lấy tánh mạng các ngươi đây!

Công tử cùng gia nhân sợ bò lẩn dưới đất, nói:

- Xin hảo hán gia tha mạng cho! Người muốn hỏi chúng tôi điều gì, chúng tôi sẽ từng phần từng đoạn giải bày hết cho người.

Triệu Bản nghe nói lửa giận phùng phùng, rút dao thái rau muốn xông vào nhà can thiệp.

11. Chương 11

Anh em nhận mặt cùng tỏ khúc nhôi ngày cũ

Tớ thầy lánh nạn tạm thời trốn ở Lý gia

Có thơ rằng:

Nhà tranh mé núi nước xanh trong

Tôi lui chầy thảng hóa thêm nồng

Mấy hàng đào lý hoa hồng bạch

Một thảm đồng xanh lúa trở bông

Chống trúc đêm nằm mưa gõ nhịp

Bên song hé mở ngắm mây hồng

Nhân sinh vô sự thân nhân cảnh

Được đến thanh nhàn há bỗng không.

Lại nói Triệu Bản núp trong bóng tối, nhìn thấy người kia xách dao tiến vào muốn giết hai chủ tớ nọ. Vị công tử sợ run lập cập quỳ dưới đất cầu xin đại thái gia bớt trận lôi đình để tôi từ từ thưa bẩm. Vị lão bộc cũng quỳ dưới đất bên chủ. Kế nghe vị tráng sĩ kia nói:

- Hai chủ tớ nhà ngươi sự tình như thế nào hãy mau nói ra!

Vị lão quần gia nói:

- Lão nhân muốn biết, chúng tôi xin giải bày. Gia chủ tôi họ Từ tên Chí Bình, nguyên quán ở quận Kiến An. Lão thái gia nhà tôi tên là Từ Chiêm Khôi, cùng với vị tổng quản Hàn Điện Nguyên của hoa viên Tần tướng phủ đây là bạn chi giao. Hàn Điện Nguyên có một người con gái đồng một tuổi với con gái nhà tôi, ông ấy tình nguyện đem con gái gả cho công tử tôi và đã định hôn ước từ thuở nhỏ. Về sau lão gia tôi qua đời, trong nhà lại gặp trận hỏa hoạn, bao nhiêu gia tài của cải đều bị thiêu rụi. Tôi cùng công tử đến đây nương nhờ tình thân gia. Hàn Điện Nguyên thấy chủ tớ nhà tôi quần áo rách nát, bèn có ý ăn năn, khinh nghèo ưa giàu. Ngoài mặt ông ta lưu chủ tớ lại, bảo công tử tôi ở hoa viên này đọc sách, nào ngờ ông ấy lại kêu lão nhân gia đến hại chủ tớ tôi.

Tráng sĩ cầm dao nghe thế mới nói:

- À ra vậy, ta thật không biết.

Nói rồi thò tay vào túi lấy 100 lượng bạc ra nói:

- Đây ta tặng chủ tớ ngươi, nên kíp trốn khỏi chốn này tìm nơi khác ở, gắng công học tập đợi kỳ đại khoa vào thí trường tìm chút công danh. Các người đừng ở đây nữa, e rằng ông ấy còn muốn gia hại các người.

Triệu Bản vốn là người trực tính, quên mình đang nghe lén, trong lòng rất hào sảng, nghe tráng sĩ nói thế, buột miệng nói:

- Việc đó tính như vậy phải lắm.

Vị tráng sĩ nghe ngoài có tiếng nói, lập tức rút dao chém xuống đầu Triệu Bản. Triệu Bản lật đật lấy dao thái trả đòn. Hai người mấy phen đối diện. Triệu Bản kinh ngạc nghĩ thầm: “Sao đao pháp của người này giông ta thế?”. Vị tráng sĩ kia cũng lấy làm kỳ vội nhảy ra vòng chiến, lấy đao chỉ Triệu Bản hỏi:

- Chú kia khoan đánh nhau đã! Họ tên chú là gì? Ở đâu? Học nghề với ai và đến đây làm gì?

Triệu Bản đáp:

- Ta họ Triệu tên Bản, trác hiệu là Thám nan thủ vật, ngươi nếu biết ta lợi hại thì chẳng nên đâm đầu vào chỗ chết.

Vị tráng sĩ vừa nghe vội thu đao lại, nói:

- Té ra là hiền đệ, cái này thật là nước chầu về long vương miếu, anh em một nhà mà không nhìn nhau được.

Triệu Bản hỏi: Người là ai?

Tráng sĩ nói: Ta họ Y tên Sĩ Hùng, hiền đệ quên ta rồi sao?

Triệu Bản nhớ lại hồi còn bảy tám tuổi, Y Sĩ Hùng đang học võ nghệ với cha mình, cách nay hơn mười năm rồi. Triệu Bản liền bỏ đao thái rau xuống bước tới thi lễ. Hai người cùng bày tỏ nỗi niềm ly biệt. Y Sĩ Hùng nói:

- Từ khi ta theo Đông lộ bảo tiêu trở về, nghe nói sư mẫu cùng hiền đệ đã dọn đến kinh sư rồi. Ta dò la mãi mà cũng không ra. Kế ta bị bệnh ở Tam Thuận điểm, trên đùi bị một mụn ghẻ độc, gặp Hàn Đại Nguyên, tổng đốc ở hoa viên này là chủ của Tam Thuận quán. Ông ấy thấy ta bị bệnh mới rước về hoa viên này trị thuốc dưỡng thương lành mạnh. Hôm nay ông ấy cho ta 100 lượng bạc bảo ta đi giết kẻ cừu thù. Ta đi đến đây mới biết rõ sự tình là thế. Còn hiền đệ đến đây để làm gì?

Triệu Bản đem việc sau ngày từ biệt thuật qua một lượt. Hôm nay vâng lệnh Tể Công đến để lấy trộm Ngũ lôi bát quái thiên sư phù về. Y Sĩ Hùng nói:

- Hiền đệ hôm nay may mắn được gặp ta, nếu không gặp ta, hiền đệ không làm sao trộm được linh phù đem về. Bây giờ hiền đệ cùng ta đưa chủ tớ Từ Chí Bình lánh đi trước, sau đó ta sẽ tiếp tay hiền đệ đi trộm linh phù.

Hai người vào nhà kêu Từ Chí Bình mau mau thu dọn đồ đạc đi lánh nạn, 100 lượng bạc đem theo để làm lộ phí. Từ Chí Bình hỏi họ tên Y Sĩ Hùng, lão gia nhân Từ Phước cũng dập đầu cảm tạ ân công, rồi vội vàng thu dọn cầm kiếm rương sách.

Từ Phước hỏi:

- Y ân công, đêm tối như thế này, thầy trò chúng tôi biết đi đâu bây giờ? Kinh đô là nơi trọng địa, tuần canh đi tra xét rất nhiều, rủi bị bọn họ bắt được, chúng tôi phải làm sao?

Y Sĩ Hùng nghe nói có lý, nói:

- Nay Triệu hiền đệ, hiền đệ có chỗ nào yên không, tạm thời cho hai người đến đó, ngày mai lại tìm lữ điểm trú ngụ.

Triệu Bản nói:

- Y huynh trưởng hãy ở đây chờ giấy lát, hai chủ tớ người hãy theo ta.

Triệu Bản định đưa hai người ra góc vườn rồi dẫn về nhà mình, nào ngờ ra khỏi góc vườn không xa thấy có một người đứng thù lù ở đó, chính là Tể Diên.

Triệu Bản nói:

- Có sư phụ đây hay quá! Bây giờ chủ tớ người phải làm như vậy, như vậy...

Tể Diên nói:

- Được, ta đến đây là gì việc này đó. Ta đang ở trong thư phòng uống rượu với bọn họ, nói lời cáo lỗi rồi thẳng ra đây. Bây giờ người giao bọn họ cho ta và đi lo làm việc ta nhờ đi.

Từ Chí Bình nhìn kỹ là một vị Hòa thượng liền hỏi:

- Vị Hòa thượng này tên họ là gì vậy?

Triệu Bản đáp:

- Đây là Tể Công trưởng lão ở Linh Ẩn tự đấy.

Từ Chí Bình nghe nói vội vàng thi lễ. Tể Diên bèn đưa họ về nhà họ Lý, bảo Từ Phước bỏ đồ trong nhà rồi dẫn hai người vào thư phòng. Triệu Văn Hội và Lý Quốc Nguyên đang uống rượu thấy Tể Diên dẫn vào một vị văn sanh công tử và một người lão bộc, vội vàng đứng dậy hỏi:

- Bạch sư phụ, này giờ lão nhân gia đi đâu vậy? Và mang về hai người nào đây?

Tế Diên mới đem cội nguồn Từ Chí Bình kể lại. Chừng đó Lý Quốc Nguyên mới rõ. Kể nghe Tế Diên nói:

- Người cho chú ấy mượn vài gian phòng để ở đọc sách, có điều gì lỗi thôi, Hòa thượng ta bảo lãnh cho.

Lý Quốc Nguyên thấy Từ Chí Bình là người rất văn nhã, nói:

- Có sư phụ dựa vào thì được.

Liền vội mời vào bàn cùng uống rượu.

Trống điểm canh ba, bỗng nghe bên ngoài có tiếng hô to:

- Ngô thần đã về, kính bạch Tế Công trưởng lão, Ngô thần đã trộm được Ngũ lôi bát quái thiên sư phù về đây.

Tế Diên lật đật bước ra, thấy trên nóc nhà Triệu Bản và Y Sĩ Hùng. Nguyên khi Triệu Bản đem chủ tớ Từ Chí Bình giao cho Tế Diên xong liền trở vào hoa viên gặp Y Sĩ Hùng, hai người cùng thẳng đến Các Thiên lâu. Tòa Các Thiên lâu này có 25 căn, mặt đất lại rộng lớn, lấy giấy đốt lửa lên xem thì ở giữa có treo một cái khám thờ. Y Sĩ Hùng trèo lên xem thấy ở trên có một chiếc hộp cứng, mở ra xem, chính là Ngũ lôi bát quái thiên sư phù. Triệu Bản nói:

- Đúng rồi! Sư huynh, chúng ta cùng đi về.

Y Sĩ Hùng nói:

- Chúng ta đi về bây giờ, bấy bạ dữ đa!

Triệu Bản hỏi: - Có gì mà bấy bạ?

Y Sĩ Hùng nói:

- Hiền đệ nghĩ xem, ông ấy hiện giờ là Tế tướng đương triều mà mất đi vật báu truyền gia há lại để yên hay sao? Lúc đó các quan phủ địa phương triệt để truy tầm, chưa khỏi kéo theo bao nhiêu chuyện thị phi! Chỉ bằng bây giờ chúng ta dùng cách trăm thảo trừ căn là yên việc.

Nói rồi móc vật dẫn hỏa kề bên cửa sổ của Các Thiên lâu mồi lên. Hai người chạy ra khỏi lầu nhìn lại thấy ngọn lửa bốc cao, như bầy rắn vàng lồng lộn, khói lửa ngất trời chưa từng thấy bao giờ. Có bài tán rằng:

Một đám lửa phàm đầy động

Kéo theo lỵ bộ vô tình

Theo gió hiễn oai cuộn cuộn

Trên không lửa dữ bốc cao

Chỉ nghe ào ào vang động

Tầng mây khói cuốn mịt mù

Đỏ hồng khắp trời đầy đất

Lầu son gác tía còn đâu.

Lúc đó hai người đã sớm vượt ra ngoài đường, trở thuật phi thiềm tẩu bích thẳng đến nhà họ Lý và hô:

- Ngô thần đã về.

Tế Diên đi ra tiếp lấy linh phù rồi cầm một cái túi nhỏ bên trong để sẵn 500 tiền, một lư hương gạo, năm chén bột thơm, hô:

- Lão Vi hãy cầm lấy! Đây là phần lễ tạ của gia chủ đó.

Bên trên, Triệu Bản tiếp nhận và hô: - Ngô thần xin kiếu từ. Rồi dắt Y Sĩ Hùng về nhà thăm mẹ.

Tế Điền sau khi tiếp nhận Ngũ lôi bát quái thiên sư phù đem vào, mở ra đúng là vật cũ. Lý Quốc Nguyên vội sai người nhà tin cậy đem sang cho Lý Xuân Sơn. Tiệc rượu kéo dài suốt đêm. Sáng ra Tế Điền cáo từ. Lý Quốc Nguyên muốn đưa tặng vàng bạc, Tế Điền nói:

- Người nếu muốn tạ Ôn ta hãy ghé tai ta nói như vậy... như vậy. Như thế Hòa thượng ta mới nhận lãnh. Người nên chiếu cố giúp Từ Chí Bình học tập.

Lý Quốc Nguyên vâng dạ, Tế Điền từ biệt đi về phía trước, thấy có một tên gia đình chờ sẵn ở đó và hỏi:

- Tế Công, Ngài đi đâu đó?

Tế Điền hỏi:

- Ai mời ta vậy?

Gia đình đáp:

- Chủ khách điểm nhà tôi bị phạt 40 hèo, da thịt rách nát, thương thế trầm trọng, nghe nói lão tiên gia có tiên đơn diệu dược, xin Ngài chữa trị giúp cho.

Tế Điền hỏi:

- Chủ điểm của người là ai?

Gia đình đáp:

- Là Hàn Điện Nguyên, chủ Tam Thuận điểm và là tổng quản hoa viên của Tần tướng phủ. Nhân vì tối hôm qua Các Thiên lâu bị lửa cháy, Tần tướng nổi giận nói rằng Hàn Điện Nguyên không chịu kiểm điểm mới ra có sự, phạt lấy 40 hèo, hiện thời đau nhức khó tả.

Tế Điền nghe nói bèn cùng đi đến Tam Thuận điểm, vào phòng chuông quỹ thấy Hàn Điện Nguyên nằm dài, rên rỉ không ngớt, mấy đứa hầu bàn đang ở một bên khuyên giải. Thấy Tế Điền vào, mọi người nói:

- A, được rồi, sư phụ đây có tiên đơn diệu dược xin người từ bi cứu giúp cho.

Tế Điền cười hà hà, lấy tay chỉ và nói:

”Diệu dược khó trị bệnh oan nghiệt,

Trời xanh khó ứng kẻ lang tâm”.

Hàn Điện Nguyên nghe nói giật mình, trong bụng nghĩ: “Ông Hòa thượng này không phải người thường. Hồi hôm mình sai Y Sĩ Hùng đi giết tử thầy vị hôn phu của con gái mình là Từ Chí Bình, chưa thấy trở về mà tử thầy nó đã trốn mất, vô cớ Các Thiên lâu lại phát hỏa nữa”. Nghĩ rồi liền nói:

- Bạch Thánh tăng, xin người cứu tôi với, tôi mê lú đi mất rồi!

Tế Điền hỏi:

- Ta trị bệnh cho người rồi, người có đem con gái gả cho Từ Chí Bình hay không?

Hàn Điện Nguyên nói:

- Khi lành mạnh rồi, tôi xin rước Từ Chí Bình về gả con gái cho nó, tôi không ăn năn gì hết. Hiện giờ Tần tướng đã đuổi tôi rồi, tôi quyết không đem lòng đây nữa. Nếu tôi có bụng dối dời xin cho trời tru đất diệt.

Tế Điền lấy một viên thuốc ra cho uống, vết thương liền hết đau nhức. Tế Điền bảo Hàn Điện Nguyên đến nhà Lý Quốc Nguyên rước Từ Chí Bình. Hàn Điện Nguyên gật đầu. Ra khỏi Tam Thuận điểm thấy phía trước người ta bu lại hai ba lớp đen nghệt, xo đẩy không nhúc nhích, oán khí ngất trời, Tế Điền án quẻ linh quang, nói:

- Chao ôi, A Di Đà Phật! Hòa thượng ta đâu có thể nào không hỏi đến!

Thật là: Việc này chưa xong, tiếp theo một việc khác! Vội chen mọi người vào xem.

12. Chương 12

Tế Công khéo độ Hàn Điện Nguyên

Hàn sĩ bỏ con gặp Phật sống

Có thơ rằng:

Ngọc đường hoa chúc với sanh ca

Trưởng gấm đầu làng phú quý gia

Nào giống nhà tu tranh lá cũ

Một trời tuyết lạnh sáng mai hoa

Tế Điện vệt mọi người ra, vào xem thấy bên trong là một thầy đồ kiếc, đầu đội khăn nho sinh cũ, cháy lưng lỗ chỗ, mình mặc tấm áo nho sinh chấp vá bầy tám nơi, đang ôm một đứa trẻ trong lòng. Người này trạc hơn ba mươi tuổi, gương mặt khô gầy, đứng giữa dòng người nói:

- Thưa quý vị, đứa bé tôi đang ôm trong lòng đây được một năm hai tháng, mẹ nó mới mất cách đây ba ngày. Tôi lại không đủ sức nuôi nấng.

Người nói lời này là Mã Bái Nhiên, nguyên quán là người huyện Thuần Thục, phủ Thường Châu, từ nhỏ ở nhà đọc sách, ăn không ngồi rồi, chẳng biết kinh doanh thêm, núi vàng ăn mãi cũng hết. Tới chừng trên không còn mảnh gối, dưới không tấc đất cắm dùi, lại thêm đứa con mọn, phải bồng bế vợ con đi lánh nạn. Bái Nhiên đến Lâm An ở nhà Ngô Bá Chu chuyên cho thuê thuyền ở Tây Hồ. Ông ta có dưới tay hơn trăm chiếc thuyền, khách du Tây Hồ phần lớn đều đến đó thuê Bá Chu vốn là bạn cố giao với Bái Nhiên, biết Bái Nhiên là người có học bèn lưu lại làm việc quản lý thuê thuyền, mỗi ngày chia được hai, ba trăm đồng tiền cũng đủ vợ chồng qua bữa. Nào hay số phận không thông, Tây Hồ mọc lên bốn nhà ác bá luôn luôn cướp người ở Tây Hồ, náo loạn đến nỗi Tây Hồ không có du khách nữa. Thuyền cũng không người thuê, Mã Bái Nhiên không còn cách nào hơn là bãi công nghỉ việc. Đứng đầu bọn ác bá ở Tây Hồ chính là Hoa hoa thái tử Vương Thắng Tiên, em của Thừa tướng Tần Hỷ. Bấy giờ là thời Cao Tôn hoàng đế. Ông ta vốn họ Vương, vì kẻ nghiệp họ Tần nên phải đổi họ là Tần. Vương Thắng Tiên là anh em chú bác với Tần tướng, ý thế lực của anh thường dắt thủ hạ dạo chơi trên hồ, hề thấy phụ nữ xinh đẹp liền kêu thủ hạ cướp đi, không ai dám chống cự lại hắn, nhân đó mà không ai dám chơi hồ nữa, thuyền của Ngô Bá Chu không ai thuê, Mã Bái Nhiên thất nghiệp, Châu thị là người vợ hiền đức, nói:

- Vợ chồng chúng ta chả lẽ chịu chết đói sao? Chàng hãy ở nhà xem chừng đứa nhỏ để tôi đi ra tìm việc vá may, chúng ta còn có thể lấy lát qua ngày.

Nghe vợ nói mấy câu đó, Mã Bái Nhiên lặng thinh không nói một lời. Châu thị bèn để đứa nhỏ ở nhà rồi ra đi. Mã Bái Nhiên ngồi lại trong nhà, tự nghĩ: “Thân trai đại trượng phu, không thể nuôi nấng được vợ con, lại để vợ con đi làm kiếm tiền mua gạo, sao cho phải lẽ!”. Càng nghĩ càng buồn, hiện tại không lối thoát, bồng đứa bé tính nhảy xuống Tây Hồ tìm cái chết. Rồi lại nghĩ: “Đứa nhỏ lọt lòng mẹ đến nay đã được một năm, bây giờ lại phải chết thật là oan uổng biết bao. Chi bằng đem cho người ta rồi đi tìm cái chết sau”. Nghĩ rồi, ôm con đứng ở ngã tư đường, nói:

- Thưa chư vị, vị nào thích đứa nhỏ này, xin bồng nuôi giùm cháu!

Kêu mấy lượt như vậy, có một ông già đứng gần, thấy đứa bé khá xinh bèn nghĩ: “Mình không có con, nên nuôi nấng nó”. Vừa mới bồng đứa nhỏ thì có người nói:

- Ấy, ấy! Ông chớ nên rước nó. Nếu ông rước nó thì nó sẽ theo ông về nhà, vài hôm sau mẹ nó sẽ đến mượn tiền ông. Cách ít ngày đến lượt cha nó đến, ông có chịu nổi không?

Ông già kia nghe nói không có ý dám xin nữa. Tế Điện nói:

- Người cho ta đứa bé này nhé.

Mã Bái Nhiên nói:

- Này Hòa thượng, ông là người xuất gia, xin đứa bé này làm gì?

Tế Diên nói: Ta thu nó làm đồ đệ.

Mã Bái Nhiên nói:

- Nó chưa dứt sữa, lại chưa biết ăn cơm, Hòa thượng nuôi nó sao được?

Tế Diên nói:

- Không được thì thôi ta không xin. Người phải nói thiệt, mẹ đứa bé này chưa chết phải không? Chùa ta ở sát vách nhà người ở trọ. Có phải người ở trọ nhà của Ngô Bá Chu không nào?

Mã Bái Nhiên nói:

- Mẹ nó dù không chết thật, nhưng tôi không tìm được sinh kế nên muốn đem đứa bé gặt cho người.

Tế Diên nói:

- Ta biết rồi, người đi theo ta nhé! Ta sẽ tìm ra vợ người, để chồng vợ con cái thấy mặt rồi ta sẽ kiếm cho người một việc làm.

Mã Bái Nhiên nghe nói thế, hỏi Hòa thượng ở chùa nào và tên hiệu thượng gì hạ gì? Tế Diên mỗi mỗi nói rõ rồi dắt Mã Bái Nhiên đi tới, vừa đi vừa hát:

Ai tài, ai chẳng tài?

Tài giỏi, ngũ hành thông

Ngũ hành nếu sai chạy

Tài giỏi cũng thành không

Ai nấy không tin, nghe ta kỹ

Hãy xem bọn phú ông

Lừa ngựa cỡi long nhong

Lại xem người nghèo khổ,

Cơm chẳng no lòng, áo quần lỗ chỗ

Ấy do đời trước định duyên số.

Tế Diên dẫn Mã Bái Nhiên tới trước tiệm tương, nói:

- Nè tài phú, bán cho ta ba xu củ cải lớn đi.

Bên trong có tiếng trả lời rồi mang củ cải ra. Tế Diên nói:

- Chà ít quá ta đưa hai xu nhé.

Tài phú đi ra nói:

- Hòa thượng ơi, tiệm của chúng tôi ở đây bán giá nhất định, trả giá thì không bán đâu.

Tế Diên nói:

- Nào ta có trả giá đâu, trong túi ta chỉ còn có hai xu thôi, ta xin ông một xu nhé.

Tài phú nói:

- Thôi được, tôi bán cho ông là người tu hành đó.

Tế Diên thò tay vào túi mò một lát, nói:

- Chao ôi, túi của ta lủng rồi, đồng xu rớt đi ngả nào mất. Thôi ta đưa trước cho ông một xu, còn một xu ngày mai ta trả cho ông nhé.

Nói rồi lại đi nữa, trước hàng bán rau cải, Tể Điền lại gần người bán:

- Tài phú nè, bán cho ta một xu tỏi đi.

Tài phú nói:

- Một xu một củ nhỏ, và lấy củ tỏi đưa ra.

Tể Điền trả một xu, cầm củ tỏi coi coi rồi nói:

- Tài phú ơi, một xu một củ tỏi, sao ông lại bán cho tôi củ tỏi thúi, cho đổi lại củ khác đi!

Tài phú lại rút một củ khác đưa ra. Tể Điền nhận lấy và cũng không giao lại củ kia, thành ra một xu mua được hai củ tỏi. Thật ra Tể Điền chỉ đem có hai xu thôi, lại muốn mua bốn món để làm lễ vật chúc thọ cho người. Mã Bái Nhiên thấy Hòa thượng nghèo quá! Đi với Tể Điền một thôi độ nửa dặm đường, thấy bên đường có gánh thịt chó. Tể Điền cà rà tới nói:

- Chà, thịt này béo thiệt, thiệt thơm, thiệt mềm năm hoa ba lớp, ăn được thịt này béo bổ ra phết! Tán đòi một hồi rồi nói:

- Bác lái nè, bác cắt cho ta một miếng thịt chó nhé!

Người bán thịt chưa mở hàng, nghe Hòa thượng kiếc khen đòi huyền thuyên rồi xin một miếng thịt, cũng cao hứng cầm dao cắt một miếng chừng hai lượng. Tể Điền đón lấy, dòm dòm nói:

- Bác cho thêm một miếng nữa đi.

Người bán thịt chó hỏi:

- Bao nhiêu đó bộ chưa đủ sao?

Tể Điền nói:

Không phải ta chưa đủ?

Nếu người thấy đủ chẳng cần thêm

Cả khối này nhân tình nào đáng

Đã cho rồi xin hãy trót cho luôn.

Người bán thịt chó lại cắt thêm một miếng nữa. Tể Điền một xu cũng không trả, được không hai miếng thịt chó!

Lại đi một quãng nữa, nghe có tiếng rao bán bánh bao, Tể Điền kêu:

- Bánh bao! Đem lại ta mua!

Người bán bánh bao đem tới. Tể Điền hỏi:

- Bánh có nóng không?

Người bán đáp:

- Bánh mới ra lò mà!

Nói rồi để gánh xuống mở nắp vung ra, hơi nóng bốc lên ngùn ngụt. Tể Điền thò tay vào bánh bao, nắm đầu ngón tay đen xì, cầm lấy đưa lên miệng cắn, lại lật đặt bỏ ra nói:

- Ý chết! Ta quên mang tiền theo, thôi không dám ăn đâu!

Người bán bánh bao có ý giận. Cái bánh ấy chắc bán không được rồi, vừa có dấu răng, vừa có dấu tay đen rành rành, vừa dính nước miếng, lại nghĩ thầm: “Dầu có giận dữ trách móc, chuyện cũng đã rồi. Vả lại, ông ấy lại là người tu hành nữa”. Ngấm nghĩ giây lát, nói:

- Thôi được rồi, cái bánh bao đó tôi coi như bỏ, cũng không giận ông làm gì.

Tế Diên nói:

- Bộ người tính bỏ hả? Thôi đừng bỏ, để cho Hòa thượng ta đi. Ngày mai gặp người, ta sẽ đem tiền trả cho người nhé!

Người bán bánh bao nói:

- Thôi, ông cầm cái bánh đi đi.

Tế Diên cầm cái bánh bao dắt Mã Bái Nhiên đến đường Phụng Sơn, thấy cổng lớn phía bên kia đường treo đèn kết hoa, ngựa xe chật ních. Nhà đó đứng vào hạng giàu nhất ở Lâm An. Chủ nhà họ Trịnh tên Hùng. Hôm nay nhằm lễ thượng thọ của lão thái thái, các thân sĩ phú hào ở Lâm An đều đến chúc mừng. Tế Diên đến trước cổng kẻ tai dận Mã Bái Nhiên nên làm như vậy, như vậy và đứng đợi giây lát, tự sẽ có cơ duyên đưa đến. Tế Diên bước lên thêm kêu:

- Ồi chà, xin chào chư vị!

Bên trong có một gia nhân đi ra, mới nói:

- Này Hòa thượng! Ông tới sớm quá, khách còn chưa vào tiệc. Ông muốn xin cơm canh thừa thì lát nữa hãy trở lại.

Tế Diên nói:

- Đừng nói vậy! Ta biết hôm nay là sinh nhật của lão thái thái nên mua bốn lễ vật đến chúc mừng đây.

Gia nhân nghe nói, nghĩ thầm: “Xưa nay đại quan nhà ta rất ưa bố thí, xem vàng như đất, trượng nghĩa sơ tài, gặp người nghèo khổ tất giúp đỡ ngay, cũng có thể quan nhân của ta đối đãi với ông ấy có phần đặc biệt, ông ấy biết hôm nay là ngày mừng thượng thọ, muốn mừng lễ đáp ơn đây chăng? Ta chớ nên xem thường ông ấy, người nghèo cũng có tấm lòng. Hoặc có thể ông ấy biết lão thái thái thích ăn món chi, rồi mua một ít món ấy đến cúng nên. Hoặc có thể ông ấy mang lại đào bून, rượu, điểm tâm chăng?”. Nghĩ thế liền hỏi:

- Hòa thượng ơi, ông ở chùa nào?

Tế Diên nói: Ta tu ở miếu nhỏ Linh Ẩn tự.

Quản gia hỏi: Lễ vật của ông là do chính ông mang tới hay có người mang tới sau?

Tế Diên đáp: Ta có mang theo đây.

Gia nhân nói: Ông đưa lễ vật ra đi, tôi đem thừa lại với gia chủ.

Tế Diên từ trong tay áo lấy ra một cái bánh bao, hai củ tỏi lớn, hai củ cải muối và hai miếng thịt chó, đưa cho quản gia. Tế Diên nói:

- Cái này cho lão thái thái ăn thịt chó với củ tỏi, ăn bánh bao với cải mặn.

Gia nhân nhìn thấy giận quá, đem quăng xuống đất, nói:

- Ông cút đi cho rảnh, đừng đến đây quấy rầy chúng tôi.

Vừa liệng lễ vật xuống đất, hai con chó ở đâu chạy lại muốn đớp. Tế Diên lật đật đuổi chó đi, nói:

- Hai đứa cở bông này, tội bây đớp mất ta lấy gì biếu lão thái thái?

Tế Diên lượm lên, nói:

- Người không chịu thừa bầm, ta cũng có thể đưa vào vậy.

Lớn tiếng hô:

- Lễ vật đưa tới đây. Rồi cầm lễ vật phăng phăng đi vào.

Mọi người thấy vậy nói:

- Ông Hòa thượng ấy điên rồi, thầy kệ Ông.

Nguyên Trịnh Hùng là một vị thân sĩ ở Lâm An, lại đỗ Võ tiến sĩ, rất thích giao hữu, chú của ông ta làm chức tổng binh ở tỉnh ngoài. Hôm nay nhằm lễ thượng thọ của lão thái thái, ở thành Lâm An trên từ công hầu, dưới đến thứ dân đều đến chúc mừng. Trong số tân khách có Mỹ nhiệm công Trần Hiếu, Bệnh phục thần Dương Mãnh, Triệu Văn Hội, Tô Bắc Sơn, Khương Bá Vạn, Châu Bán Thành có mặt ở khách sảnh. Mẹ của Trịnh Hùng, năm nay vừa đúng 70 tuổi nhưng hai mắt đã không thấy đường trên một năm rồi, thỉnh rất nhiều thầy thuốc chữa trị vẫn không hiệu quả. Bữa nay Trịnh Hùng đang ở trên khách sảnh, gia nhân đưa vào một mâm lễ vật, nói:

- Cửa Quảng Huệ sư phụ Ở Tam Thanh miếu đưa đến chúc thọ.

Trịnh Hùng nghe nói ngạc nhiên, nghĩ thầm: “Xưa nay mình đâu có giao thiệp với ổng kia!”. Tiếp nhận lễ đơn mở ra xem thấy đề: Một đôi đèn trắng, thọ đào một chục, thọ tửu một bầu, thọ miến một hộp, thọ trướng một cây, miên dương bốn cái. Trịnh Hùng lật đặt ra rước vào. Mọi người nhìn ra, đó là một tăng nhân tuổi hơn 50, áo quần chải chuốt.

Quảng Huệ đưa lễ vật đến chúc mừng là có dụng ý tham, vì biết trong hoa viên của Trịnh Hùng có yêu tác quái, ông ta có thể bắt yêu trấn trạch bèn toan đưa lễ vật mừng thọ làm bước đầu, rồi sẽ bắt yêu lấy bạc lại sau. Khi vào trong khách sảnh, mọi người nhường nhau, đưa Quảng Huệ mãi đến chỗ bàn Dương Mãnh và Trần Hiếu ngồi. Dương Mãnh là người ưa bắt chuyện, mời:

- Đại sư phụ, hãy lại đây.

- Vâng.

- Sư phụ làm ơn cho tôi hỏi thăm một lão Hòa thượng.

- Ai vậy?

- Tể Công trưởng lão ở Tây Hồ Linh Ẩn tự.

- Tể Diên Hòa thượng hả? Ông ấy diên diên khùng khùng mà kể số gì! Ta với sư phụ Ông ấy qua lại rất thân, luận về vai vế thì ông ấy là hàng sư diệt của ta Ông ấy thường theo ta xin học hoài mà ta không rảnh để dạy đó chứ.

Dương Mãnh nghe nói nổi giận, nghĩ thầm: “Ông này nói nghe mà phát giận. Ông ta nói sư phụ mình là sư diệt của ổng, vậy ra mình thuộc hàng cháu của ổng rồi. Ta phải đi kiếm sư phụ hỏi lại. Nếu phải như vậy thì thôi, còn như không phải thì ta đánh bể cái đầu trọc ông ấy cho rảnh”. Nghĩ rồi định bước ra ngoài, kể nghe bên ngoài có tiếng hô:

- Lễ vật đến đây.

Dương Mãnh nghe thấy tiếng của Tể Diên bèn nói:

- Có sư phụ ta đến rồi! Được, để ta hỏi thử xem.

13. Chương 13

Quảng Huệ tăng cuồng ngôn mắc họa

Tể Thiên sư diệu pháp kinh người

Có thơ rằng:

Mây chó vằn trắng sắc bạc màu

Cũng không vinh nhục, cũng không sâu

Gặp nhau tâm sự quên năm tháng

Núi vẫn xanh rì nước chảy mau.

Dương Mãnh chạy ra ngoài. Trần Hiếu cũng đi theo. Hai người đi ra xem quả là Tế Diên, nói:

- Bạch sư phụ, lão nhân gia làm gì mà kêu to dữ vậy?

Tế Diên nói:

- Ta tới đây chúc thọ lão thái thái mà bọn nó chê ta rách rưới, chẳng chịu vào thưa bẩm.

Trần Hiếu, Dương Mãnh nói:

- Bọn nó chỉ nghĩ đến lợi thôi.

Trịnh Hùng cũng từ bên trong đi ra tới, thấy một vị Hòa thượng kiểc, nói:

- Hai vị hiền đệ không ở trên phòng khách uống trà, ra đây làm gì?

Dương Mãnh, Trần Hiếu nói:

- Chúng tôi hôm nay xin giới thiệu với huynh trưởng người mà chúng tôi thường đề cập đến. Đây là Tế Công thiền sư ở chùa Linh Ẩn đó.

Trịnh Hùng nói:

- Thì ra là Thánh tăng đây, đã lâu ngưỡng mộ đại danh, hôm nay may mắn được gặp, thật là phúc đức ba đời.

Tế Diên nói:

- Hôm nay là lễ mừng đại thọ của lão thái thái, tôi đưa chút lễ vật đến thân tự chúc mừng người.

Trịnh Hùng thấy Hòa thượng áo quần lam lũ giống như kẻ ăn xin, làm sao có thể đưa vào khách sảnh được, đưa mắt ngó Dương Mãnh và Trần Hiếu, lại không tiện từ chối, trong lòng còn do dự chưa định. Kế nghe Tế Diên nói:

- Ta đến đưa chút lễ vật chúc thọ thôi chứ không vào ngồi ở phòng khách đâu. Quý phủ cao bằng quý hữu rất nhiều mà ta lại không có áo quần lành lặn.

Trịnh Hùng nghe nói thầm mừng, nhưng ngoài miệng nói vài lời giả dối:

- Hòa thượng đến đây thì có hề chi, xin mời vào.

Dương Mãnh cũng muốn Tế Diên đi vào để xem lời của Quảng Huệ nói có đúng không. Tế Diên nói:

- Trịnh đại nhân đã có lời mời, ta làm sao không đi chúc thọ lão thái thái?

Trịnh Hùng cũng không tiện cản ngăn, bèn cùng Tế Diên đi vào phòng khách. Tế Diên kêu người hầu đem bàn bát tiên ra để ngay chính giữa, trên trải thảm đỏ. Tế Diên móc thịt chó và các vật ra, rồi ngồi một bên. Trịnh Hùng mắt thấy giận tím mặt lại, ngặt có Trần Hiếu, Dương Mãnh không tiện phát tác, còn phải đến cảm ơn Tế Diên rồi kêu gia nhân đem quăng đi. Người trong phòng tiệc, Tế Diên quen biết phân nửa. Hầu bàn dọn cơm rượu lên, Tế Diên đứng dậy tới các bàn mời rượu, mời đến bàn Quảng Huệ, Quảng Huệ ngạo nghễ ngồi cao, không thèm nói một lời. Mời xong, Tế Diên trở về bàn uống rượu.

Kế nghe Quảng Huệ nói:

- Thưa Trịnh đại quan nhân, hôm nay tôi tới đây, một là chúc thọ, hai là muốn ở trước mặt lão thái thái hiểu kính một trò mọn, biến một vật, trên trời biết bay, trong nước biết lội, trong cỏ lại nhảy. Xin người hãy ra sau thưa bẩm, tôi ở ngoài sẽ biến ra cho lão thái thái ở trong đó xem.

Trịnh Hùng nghe rồi nói: Được.

Rồi đi vào phía sau, thấy các bà vợ thân hữu đang vây quanh tiếp chuyện với lão thái thái. Trịnh Hùng nói:

- Thưa mẹ, hiện có Quảng Huệ tặng ở Tam Quan miếu muốn biến một pháp thuật cho mẹ xem đó.

Lão thái thái vừa nghe, giận đến xanh cả mặt, nói:

- Mày với Hòa thượng kia dám cười ta hả? Mau biểu thằng trọc đó đi cho rảnh. Mất ta đã mù hai năm rồi, mày còn bảo xem coi pháp thuật gì nữa?

Trịnh Hùng nghe nói mới chột hổ hện, vội thưa:

- Xin mẹ bớt giận, con nhất thời quên lú mất!

Các vị nữ thân ở một bên đều nói:

- Nhưng nhưng ơi, xin bảo ông ấy biến cho tụi con xem.

Lão thái thái lúc đó mới bảo:

- Nay Trịnh Hùng, con ra bảo ông ấy làm phép đi.

Trịnh Hùng trở ra phòng khách, nói:

- Xin đại sư phụ thi triển pháp thuật đi.

Hòa thượng bảo đem một cây kéo, một tờ giấy rồi cắt khá nhiều bướm bướm. Ông ta cũng có chút tài năng trong miệng râm râm đọc chú, thổi một hơi tiên khí vào, tức thì thấy một đôi bướm bướm bay thẳng vào nhà trong. Ai nấy đều hoan hô vang dậy.

Dương Mãnh và Trần Hiếu đồng nói với Tế Diên:

- Bạch sư phụ, người cũng nên tỏ cho mọi người biết chút thủ đoạn đi.

Tế Diên bèn đứng dậy nói lớn:

- Ta cũng muốn biến nữa.

Nói xong, niệm “Án ma ni bát mê hồng, án sắc lịnh hích”, tức thì hơn ba mươi con cào cào bay nhảy lung tung khắp sảnh đường. Ai nấy ngạc nhiên, cúi đầu nhìn lại, chiếc đĩa trên bàn đâu mất, cả sảnh đường cười rộ. Tế Diên lấy tay chỉ một cái, bày cào cào biến mất, mọi người vẫn có đủ hai chiếc đĩa. Mọi người đều xưng tụng lạ kỳ.

Quảng Huệ thấy mọi người đều khen ngợi Tế Diên, mặt tối sầm lại không vui, nói:

- Thưa Trịnh đại nhân, tôi xin hiểu kính lão thái thái một chén canh.

Nói rồi đứng dậy lấy một cái túi vải để úp trên bàn, trong miệng đọc chú lâm râm, khi giở túi ra thấy có sẵn một tô canh ngon, giống hệt như vừa mới nấu còn sôi ục ục. Tế Diên lấy tay chỉ một cái, tô canh đó đang bưng úp đổ trên đầu Quảng Huệ. Cả người và đầu cổ của Quảng Huệ bị nóng đỏ hồng. Mọi người vỗ tay cười lớn. Quảng Huệ xấu hổ lấy tay lau lia lịa rồi nói:

- Thưa quý vị, hôm nay tôi muốn ở trước quý vị thi triển pháp thuật một phen, không ngờ bị kẻ tiểu nhân phá rối. Bây giờ tôi xin dốc hết tài nghệ thi triển pháp thuật, biến ra quả đào tiên, kính mời lão thái thái.

Mọi người đều nghĩ rằng, bây giờ đương tiết tháng tư, đào cũ đã hết lâu rồi, đào mới hãy còn non choẹt. Đương lúc trái mùa này, có được mới tân kỳ! Quảng Huệ vừa niệm chú, Tế Diên đi tới nói:

- Ông biến rồi đừng giở ra nhé, để ta đoán thử xem!

Quảng Huệ nói: Cứ việc đoán thử.

Trong miệng lại đọc:

Thọ đào một giỏ hiến đường tiên

Dâng hiến đường tiên bất lão tiên

Hôm nay biến được phù dung qua?

Tuổi thọ như đào bách vạn niên.

Đọc xong, liền thấy trong bao nổi gồ lên.

Tế Diên nói: Ông đọc sai rồi.

Quảng Huệ nói: Ta đọc sai thì ông đọc đi!

Tế Diên đọc:

Quả đen một giỏ hiến đường tiền

Dâng hiến đường tiền bất lão tiên

Hôm nay biến được cà bốn qua?

Thịt dê xào dấm tỏi thơm liền.

Quảng Huệ mở ra xem, thì là bốn trái cà dài. Cả phòng cười rộ. Quảng Huệ giận đến đỏ mặt tía tai! Trịnh Hùng sợ Quảng Huệ bẽ mặt, vội kêu gia nhân bưng vào. Gia nhân tên Triệu Phước bưng đến đầu đại sảnh nhìn lại đúng là bốn trái đào lớn, nói:

- Cái gì kỳ vậy, thiệt là đáng giận! Ta phải trở ra kêu mọi người xem lại.

Nói rồi quay trở ra khách sảnh, mọi người coi lại đúng là bốn trái cà. Trịnh Hùng nạt:

- Triệu Phước, bộ mi điên hử, còn đem trở ra làm chi vậy?

Triệu Phước tức giận quay quả đi vào, gỡ ra xem thì là đào thiệt. Bèn nghĩ: “Thôi, để ta ăn quách cho rảnh”. vừa muốn ăn, Tế Diên đuổi theo sau lưng, nói:

- Triệu Phước ngươi làm gì đó?

Triệu Phước nói:

- Người ta biến ra trái đào, còn ông dùng phép gì mà mất thiên hạ vậy? Tôi muốn ăn trái đào đó.

Tế Diên lấy tay chỉ một cái, nói:

- Ngươi cứ ăn thử.

Triệu Phước cầm lên cắn một miếng, răng như muốn bể, coi lại là đào bằng gỗ. Tế Diên nói:

- Ngươi đem vào cho lão thái thái ăn đi.

Triệu Phước cầm đem vào, lão thái thái ăn vào, nước đào ứa ra miệng trông rất ngon lành. Triệu Phước bèn nghĩ thầm: “Kỳ lạ quá!”. Rồi quay quả đi ra. Ngoài kia, Quảng Huệ ngồi lặng thinh không nói lời nào.

14. Chương 14

Tế Diên hóa phép đùa Quảng Huệ

Trịnh Hùng vì mẹ cầu Thánh tăng

Có thơ rằng:

Lưu thủy cao sơn một khúc cầm

Bá kỳ thiên cổ vẫn tri âm

Chân tình đàn đến thông trời đất

Mới thấy u huyền thái có tâm.

Tế Diên nói:

- Thưa Trịnh đại quan nhân, hôm nay tôi biến một pháp thuật, xin mời lão thái thái ra nhìn tận mắt mới hay.

Trịnh Hùng nói:

- Không được đâu, mẹ tôi không thấy đường đã hai năm rồi, làm sao có thể thấy được?

Tế Diên nói:

- Cũng vì lão thái thái hai mắt không thấy đường, tôi mới mời ra xem, nếu là người thấy đường thì đâu cần phải mời.

Trịnh Hùng biết Hòa thượng là người không phải tầm thường, đi ra nhà sau mời lão thái thái ra, hai đứa a hoàn dìu đỡ đi ra bên ngoài. Các thân hữu đều đứng dậy, nói:

- Xin chúc mừng lão thái thái, kính mong lão nhân gia đa phúc đa thọ.

Lão thái thái ngồi xuống. Trịnh Hùng nói:

- Thưa mẹ, hiện có Tế Công trưởng lão ở chùa Linh Ẩn muốn biến một pháp thuật, có thể mời mẹ xem cho rõ ràng.

Lão thái thái gật đầu. Tế Diên đến trước lão thái thái, nói:

Tiệc thọ mở lời:

Đào thọ sắc hồng tươi

Rượu thọ sánh chén ngời

Ngũ phúc thọ đầu tiên

Thọ miên miên - phúc trường viễn

Cầu mong:

Tuổi thọ thanh tòng

Chẳng sợ gió sương lay

Khắc nào phúc như Đông hải

Thọ tỷ Nam san.

Đọc xong mấy câu, Tế Diên lấy tay vẽ trên tròng mắt của lão thái thái một vòng, thầm niệm lục tự chơn ngôn “Án ma ni bát mê hồng”. Lão thái thái quả nhiên mắt thấy được. Lão thái thái kêu:

- Trịnh Hùng à, mắt trái của mẹ đã thấy được rồi.

Trịnh Hùng hãy còn chưa tin, vẫy tay gọi một con a hoàn đến, hỏi:

- Má ơi, má có thấy ai đây không?

Lão thái thái nói:

- Đây là con Xuân Mai chứ ai.

- Phải rồi. Xin chúc mừng lão thái thái. Thiệt thấy được rồi!

Trịnh Hùng nghe nói mừng quá, vội đi lại gần, hỏi:

- Thưa mẹ, mẹ có thấy con ra thế nào không?

Lão thái thái nói:

- Ngày tháng thoi đưa, mi cũng già đi nữa.

Trịnh Hùng vội đến trước Tế Diên thi lễ, nói:

- Bạch Thánh tăng, xin lão nhân gia từ bi cứu trị cho! Mắt bên trái đã thấy được rồi, còn mắt bên phải xin người trị luôn một thể.

Lão thái thái nói:

- Bây giờ, mắt bên trái của ta đã thấy được rồi.

Tế Diên nói:

- Ta không thể trị mắt bên phải được. Hiện giờ ở ngoài cổng nhà này có một người đang ẵm đứa nhỏ tên là Mã Bái Nhiên. Người ấy có thể trị bệnh này được.

Trịnh Hùng vội sai người ra cổng mời Mã Bái Nhiên vào. Trịnh Hùng đến thì lễ nói:

- Thưa tiên sinh, xin tiên sinh trị giùm mắt bên phải của mẹ tôi, tôi xin đền ơn trọng hậu.

Mã Bái Nhiên vừa định mở lời từ chối, Tế Diên bèn nói:

- Mã Bái Nhiên ơi, ông trị giùm bà ấy đi!

Nói rồi ngằm đưa cho Mã Bái Nhiên một viên thuốc. Đường lúc đó, các vú em, a hoàn đều kéo ra đứng đầy ở cửa để xem trị mắt phải của lão thái thái, trong đó có một người đàn bà bước tới ẵm giùm em bé cho bú sữa, đứa bé ré lên khóc. Mã Bái Nhiên cũng chỉ phúc tâm linh, cầm viên thuốc nói:

- Thuốc này phải dùng vô căn thủy hòa tan. Đây là tiên đơn diệu dược của nhà Phật ban truyền, bảo lão thái thái lấy nước này rửa mắt, mắt sẽ sáng lại như xưa.

Bảo gia nhân đem thuốc hòa tan với nước. Quả nhiên, lão thái thái rửa vào mắt phải, mắt sáng lại như thường.

Trịnh Hùng thấy người vú em mới đến bỗng con Mã Bái Nhiên cho bú, chẳng biết nguyên cớ ra sao, liền đem hỏi Mã Bái Nhiên. Mã Bái Nhiên mới đem tình cảnh vợ chồng nghèo khổ, vợ phải đi kiếm việc, còn chính mình muốn đem con cho rồi nhảy xuống sông tự vẫn, may gặp được Tế Công, mỗi mỗi kể ra một mạch. Trịnh Hùng nghe thuật mới vỡ lẽ ra, nói:

- Được rồi, trong nhà tôi đang thiếu một người quản lý, người nên ở lại đây, ta sẽ cấp riêng cho vợ chồng người một căn nhà để ở.

Rồi dạy qua Tế Diên:

- Bạch Thánh tăng, xin người từ bi nhận cho, xin cho tôi đổi y phục đang mặc của người.

Tế Diên nói:

- Người không cần thay đổi y phục của tạ Hòa thượng ta xin hóa ở người chút duyên này thôi. Người hãy đem hai khoảnh ruộng lúa ngoài cửa Thanh Ba cúng cho Lưu Thái Chơn ở Tam Thanh quán để làm đất hương hỏa cho miếu này. Như vậy chính là tạ Ôn Hòa thượng ta đó.

Quảng Huệ đang ngồi một bên, thấy Tế Diên thi triển kỳ công vừa hổ vừa giận, bèn đứng dậy nói:

- Thưa Trịnh đại quan nhân, tôi biết phía sau nhà Ngài nơi hoa viên có một yêu quái làm lộng, tôi tình nguyện đến đó bắt yêu an trạch, không lấy một tơ hào nào hết. Tôi sở dĩ làm như thế là muốn so sánh pháp thuật với Tế Diên, xem thử ai hơn ai kém!

Tế Diên nói:

- Được rồi, ông đã nói thế thì ta cùng ông ra hoa viên bắt yêu an trạch, lui quỷ trị bệnh nhé! Nếu ông bắt được yêu tinh thì kể như Hòa thượng ta thua, còn như bắt yêu không được sẽ tới lượt Hòa thượng ta ra sức.

Quảng Huệ nói:

- Cũng được, bây giờ chúng ta đi!

Tế Diên nói:

- Vội chi, chúng ta hãy ăn cơm đã. Còn sớm quá, bắt yêu, yêu cũng không đến đâu!

Trịnh Hùng nói:

- Nơi hoa viên của tôi, không biết yêu quái hay là gia tiên ở đó? Thường thường bọn gia nhân nằm ngủ ở gác sau, bị ai đó quăng xuống lầu. Còn không như thế thì đồ vật trong nhà kêu lên loảng xoảng và bị ném xuống đất lung tung. Có khi trên lầu tự nhiên đèn tắt sáng, xem lại chẳng có người nào, cũng không biết là yêu hay quái? Tôi cũng chẳng biết sao. Tình trạng này đã nửa năm rồi!

Quảng Huệ nói:

- Không hề chi! Tối nay, ta không cần biết nó là yêu, là quái hay quỷ. Ta tóm lấy nó, lấy giới đao kết thúc tánh mạng là xong.

Mọi người cùng nhau trò chuyện, phút chốc trời đã tối, Trịnh Hùng hỏi hai vị Hòa thượng cần dùng những thức chi.

Quảng Huệ cầm viết ghi ra một toa, Trịnh Hùng bảo gia nhân chiếu theo đó sắm sẵn, để ở hoa viên. Khi tất cả đã sửa soạn xong, hai vị Hòa thượng mới ra hoa viên xem xét. Đồ vật gồm có: một bàn bát tiên, một cái ghế, một bộ lư hương chân đèn, một thẻ nhang dài, một xấp giấy tiền, một nghiền mực, một mớ bạch cập, một gói chu sa, hai cây bút mới, một tờ giấy vàng, một bó rau thơm, một mâm ngũ cốc, một chén nước mưa.

Quảng Huệ xem xong, bèn trước hết đốt đèn hương, rồi mới đảo cáo với quá vãng thần kỳ, báo hộ cho đệ tử là Quảng Huệ bắt được yêu quái, trở về chùa sẽ dâng hương, thiết trai đáp tạ. Đảo cáo xong, Quảng Huệ dùng nước mưa hòa chu sa và bạch cập nghiền nát, lấy bút mới viết ba đạo thần phù, đốt lên sẽ hóa làm linh phù, trong miệng lâm râm đọc: “Đốt đạo bùa thứ nhất, cuồng phong nổi dậy; đốt đạo bùa thứ hai, bắt yêu quái trối lại; đốt đạo bùa thứ ba, dùng giới đao kết thúc tánh mạng”. Trịnh Hùng cùng một tên gia nhân gan dạ đứng bên ngoài theo dõi. Tế Diên cũng ở tại đó, tay cầm hồ rượu uống tì tì không nói chi hết. Quảng Huệ miệng lâm râm đọc, tay cầm đạo linh phù thứ nhất đốt hươ lên mà không có động tĩnh chi, cũng không có chút gió. Mọi người thấy vậy đều cười rộ lên, nói:

- Quảng sư phụ nói dóc, chớ có tài cán chi.

Quảng Huệ lại đốt linh phù thứ hai hươ lên, cũng không có gì lạ xảy ra. Quảng Huệ lòng gấp như lửa đốt cầm luôn linh phù thứ ba đưa ra phía ngoài, tức thì bên ngoài có một luồng quái phong cuốn theo cát bụi mịt mù, mưa lớn lộn độp, chưa từng thấy. Có bài tán rằng:

Vô ảnh lại vô tung

Cuốn dương hoa, Tây lại Đông

Hút lá thả từng không

Sông ngòi thuyền nhỏ chao nghiêng ngửa

Mây bay nhanh quá đỉnh cung

Qua vườn rừng hoa lá lung tung

Vút thông xanh, xuyên cửa sô?

Đuốc bạc lắc lư, bóng chập chùng.

Trận gió qua đi, bèn thấy ở ba gian lầu đối diện, một căn lầu tự mở ra, bên trong đi ra một lão già, mặt non như trẻ nít, đầu đội khăn bốn góc màu đồng xưa, mình mặc áo thụng cùng màu, vớ trắng giày xanh, tay cầm phát trần chỉ về phía Quảng Huệ, nói:

- Hay cho Quảng Huệ! Ta với ngươi ngày trước không oán, gần đây không cừ, tại sao ngươi lại tới làm kinh động tả Tại làm sao thế hử?

Bèn lấy phát trần chỉ một cái, một đám khói trắng xông thẳng tới Quảng Huệ. Quảng Huệ cảm thấy đầu nặng, mắt hoa, té ngã trên đất. Tế Diên tay cầm hồ lô rượu, cười hà hà nói:

- Ngươi vốn là người tu đạo, tại sao vô cớ đập vào hồng trần, lại còn dám hiếp đáp đệ tử của ngôi Tam bảo nữa hử?

Nói rồi vỗ đầu một cái, lộ ra ba đạo hào quang. Vị tiên gia kia vốn là bậc tu đạo, ở trên lầu này, có mấy ngàn năm công hạnh. Nhân vì bọn gia nhân của Trịnh Hùng ăn ở không được tinh khiết, động chạm tới ông ta, ông ta mới náo loạn như thế. Hôm nay, thấy Tế Diên hiện ra ba đạo hào quang như thế, vị tiên gia vốn là người tu chẳng dám đến gần, sợ bị ba luồng ánh sáng đó rọi vào thì mất đi 500 năm công hạnh. Người

có lời của người, thú có tiếng của thú, vị hồ tiên đó đã biến làm người được, đạo pháp cũng cao xa lắm, lật đặt nói:

- Xin Thánh tăng chớ giận! Cũng đừng nên oán trách tôi. Chỉ nhân vì bọn gia nhân của Trịnh Hùng đánh đập bọn tiểu hồ không một chút thương tiếc, nên tôi làm như vậy để bọn nó biết tay.

Tế Diên nói:

- Người phải mau mau rời khỏi chỗ này cho ta, nếu không đi ta kêu thiên lôi đánh chết đấy nhé!

Vị tiên gia ấy tức hóa làm trận gió bay mất.

Tế Diên lấy một viên thuốc cho Quảng Huệ uống giấy lát tỉnh lại. Quảng Huệ hổ thẹn, mặt đỏ đến mang tai, nói lời cáo từ trở về Tam Thanh miếu. Tế Diên còn ở lại nhà Trịnh Hùng. Hôm sau trở dậy, Trịnh Hùng khoản đãi cơm rượu xong, nghĩ đến ơn Tế Diên trị bệnh mắt cho mẹ, trong lòng rất cảm kích, muốn thay đổi y phục cho Tế Diên để tạ Ôn. Tế Diên nói:

- Lần này người muốn tạ Ôn ta thì hãy ghé tai lại nghe ta nói như vậy, như vậy...

Trịnh Hùng gật đầu ưng thuận. Tế Diên mới cáo từ ra khỏi nhà Trịnh Hùng đi về phía cửa Tiền Đường.

Đến bên ngoài cửa Tiền Đường, Tế Diên thấy có một gánh thịt chó để đó, còn người bán thì đang ngồi xỏm đại tiện ở chân tường đối diện với Ngọc Hoàng các. Tế Diên vỗ đầu ba cái, nhướng mắt huệ nhìn xem, nói: “Đây thật là người con hiếu bậc nhất trên thế gian. Hòa thượng ta nếu không cứu hẩn, ắt lôi thần sẽ đánh chết”. Nghĩ rồi bèn hỏi:

- Thịt chó này của ai đây?

Hỏi liên tiếp ba lần mà không có ai trả lời.

Nguyên người bán thịt chó này họ Đồng tên Bình, nhà ở trong cửa Tiền Đường, trong nhà có bà mẹ và vợ là Hàn thị. Đồng Bình là người tánh tình rất đa nghi, thường hay trước mặt mẹ nói nhiều điều bất hiếu, dù mẹ không lỗi lầm chi, nhưng lời nói cũng tỏ ra ngang ngược. Sáng ra, Đồng Bình cùng mẹ cãi nhau một trận, Bình cho mẹ không biết gì hết. Vợ hẩn là Hàn thị, là người vợ hiền lương, thường khuyên can hẩn, nói:

- Mẹ đã lớn tuổi rồi, anh không nên vô cớ rầy rà như vậy để mẹ phải buồn lòng.

Đồng Bình cũng không nói năng chi, ra cửa đi bán thịt. Hôm đó, Bình xào một chảo thịt chó, bảo Hàn thị xem chừng, còn mình đi mua chó. Triều nhà Tống cho phép người ta mua bán thịt chó tự do Đồng Bình đi đường Hồ Đồng, thấy ở phía Bắc đường có một người đứng sẵn chờ, tuổi độ hơn 30, có dáng vẻ như người buôn bán. Người đó hỏi:

- Anh đi mua chó về bán thịt phải không?

Đồng Bình đáp: Phải.

Người ấy nói:

- Tôi vốn không muốn nuôi chó, nhưng từ năm kia có một con chó hoang đến ở, đuổi nó, nó không đi. Tối lại đóng cửa nhốt chó ở trong nhà. Nửa đêm nghe tiếng chó sủa, tôi thức dậy xem, thì ra có kẻ trộm đang cạy cửa. Tôi nghĩ rằng con chó này cũng có chỗ dùng bèn để lại nuôi. Năm nay, nó lại sanh thêm một con chó nhỏ nữa, chúng nó cứ giành ăn cắn nhau mãi. Tôi sợ cắn phải đứa con tôi, nên cũng có ý bán nó, nhưng không lẽ đã có ơn nuôi dưỡng lại có cừu giết hại sao? Tôi cũng không cần tiền, anh nên bắt về đi.

Đồng Bình nghĩ: “Thế thì hợp quá!”. Bèn lấy dây cột con chó lớn, ôm con chó nhỏ, cảm ơn người ấy vài câu rồi kéo chó trở về nhà. Đến nhà, cột chó lớn ở trong sân rồi vào nhà lấy dao ra định giết chó. Để dao ở ngoài sân, vào nhà lấy cái chậu trở ra thì con dao đâu mất. Đồng Bình hỏi vợ:

- Bà có lấy dao không?

- Không có, người vợ trả lời.

Đồng Bình đi tìm, thấy con chó nhỏ nằm ép lên lưỡi dao, cán ló ra ngoài. Đồng Bình đi đến, lấy chân đá chó nhỏ một cái, lấy dao lại định giết chó lớn. Con chó nhỏ chạy tới nằm trườn trên bụng chó lớn, nhe răng nhìn Đồng Bình, mà hai hàng nước mắt chảy ròng ròng.

15. Chương 15

Chó độ Đồng Bình cải ác làm lành

Rượu thịt về chùa cọt dừa Tăng chúng

Có Thơ rằng:

Sanh ở chỗ này chết ở đây

Mấy ai ngờ nghêch mấy ai hay

Nửa đêm mặt sắt tư duy lại

Bất tử trường sinh bỏ dạ này.

Đồng Bình thấy con chó nhìn mình nước mắt chảy ròng, ngạc nhiên hồi lâu, tự nghĩ: “Con chó còn biết thân nó từ đâu sinh ra, huống chi ta là con người ử”. Nghĩ thế rồi cắt dây mở thả hai con chó ra, nói:

- Thôi, tao không giết mày nữa, mẹ con mày có muốn ở lại đây thì tao sẵn lòng nuôi, còn không muốn ở thì đi đâu mặc ý.

Hắn vào trong nhà, quỳ trước mẹ, nói:

- Từ trước đến nay, con đối xử với mẹ có nhiều điều vô lễ, tội đáng muôn thác!

Người mẹ nói:

- Chỉ cần con đối với mẹ hết lòng hiếu thảo, vợ chồng con sẽ được nhiều phúc lành!

Đồng Bình nói:

Hôm nay con bán hết gánh thịt chó này, ngày mai xin đổi nghề khác buôn bán sanh nhai, còn nghề buôn bán máu tanh này thôi không làm nữa.

Nói rồi gánh thịt chó đi bán. Mọi hôm, gánh ra bán một loáng là hết. Hôm nay gánh đi qua hơn mười con đường lớn ở Tiền Đường, trước bức vách tường đối diện với Ngọc Hoàng các, cảm thấy trong bụng quặn đau, bèn để gánh thịt chó bên đường, đi đại tiện. Ngồi thấy Hòa thượng từ bên kia đường đi lại hỏi: “Thịt chó này của ai?”. Đồng Bình cũng không trả lời, nghĩ: “Hôm qua ông lấy không của mình hai miếng thịt rồi, hôm nay lại đến hỏi nữa, mình không trả lời, xem ông ấy làm sao?”

Tế Diên thấy mặt Đồng Bình lộ sắc đen, bèn án linh quang xét biết hắn ta là người con hiếu bậc nhất trên thế gian, nếu không cứu hắn thì lỗi thần đánh chết.

Đồng Bình tại sao được gọi là người con hiếu bậc nhất? Xét trong thiên thư có nói: Ví có người kia đã làm nửa đời người việc lành, bỗng một hôm đổi tánh, làm một việc ác, sách ấy ghi chú: Ấy là người ác bậc nhất, công lao nửa đời làm lành coi như không có. Trái lại, nếu người nửa đời làm việc ác, bỗng nhiên tự biết mình sai quấy, cần phải sửa đổi, nếu không sẽ gặp ác báo! Nhất định cải ác làm lành, thật tình ăn năn lỗi trước, nhờ đó cái ác trước được tiêu ma, trong sách ghi là người lành bậc nhất. Lữ phụ thất tiết không bằng đi già hoàn lương là thế. Đồng Bình tuy bất hiếu với mẹ, bỗng nhiên biết cải hối, hứa trước mẹ hết lòng hiếu thảo, tác lòng chí thành không chút dối trá, chính là người con hiếu bậc nhất vậy.

Tế Diên bảo: Gánh thịt chó này của ai đây?

Hỏi liên tiếp hai lần không ai trả lời, bèn kê vai gánh thịt chó rảo bước.

Đồng Bình ngó thấy, gấp quá, lật đặt đứng dậy, tay xách quần chạy theo. Vừa chạy được mấy bước thì ở phía sau âm lên một tiếng lớn, vách tường chỗ ngồi ban nãy đã sập quá nửa.

Đồng Bình sợ quá, mắt mở trừng trừng, trong bụng nghĩ: “Nếu không có ông Hòa thượng đó gánh gánh thịt của ta thì giờ này ta bị tường đè chết rồi, thiệt là ghê quá, ghê quá!”.

Tế Diên nói: “Lôi thần đánh chết”, nhưng tại sao bị đất đè chết lại cho là bị lôi kiếp ư? Ngạn ngữ nói: “Trời gầm sấm chớp ngũ lôi đánh”. Như vậy có nghĩa là năm thứ sấm chớp ngũ lôi đánh xuống đầu. Thực sự kim, mộc, thủy, hỏa, thổ gọi là ngũ lôi. Dao chém chết gọi là kim lôi, cây gậy đánh chết gọi là mộc lôi, nước dìm chết gọi là thủy lôi, lửa đốt chết gọi là hỏa lôi, đất tường đè chết gọi là thổ lôi. Nếu bị thiên lôi đánh, đó là người cực đại ác mới xui nên.

Đồng Bình nghĩ: “Ta phải đi tìm Hòa thượng đòi gánh lại và cảm ơn ông ấy mới được”. Nghĩ rồi tiếp tục đi về phía trước. Nào ngờ Tế Diên gánh gánh thịt rồi đi về hướng đường đông người, thả gánh xuống, cầm dao cắt thịt chó. Cắt xong chỉ một cái, những miếng thịt chó ấy biến ra nặng mỗi miếng một cân.

Tế Diên rao: Một miếng sáu xu đây.

Người đi đường ở khoảng đó, còn đang xa nghe mùi thịt chó bay nức mùi. Những người chưa ăn bao giờ nghe mùi thịt chó cũng muốn mua. Thấy chỗ thịt vừa lớn vừa thơm lại vừa rẻ, người này mua ba miếng, người nọ mua năm miếng, người kia mua mười miếng, kẻ tám miếng. Trong chớp mắt bán được một đồng tiền. Thịt đã bán xong, còn thừa lại mấy miếng. Tế Diên không bán nữa. Người mua không được thịt chó, tiếc rẻ:

- Đáng tiếc là thịt chó rẻ như vậy mà mình tới không kịp để mua, tiếc thật.

Có một người mua được bốn miếng thịt, trong bụng mừng lắm, mới nghĩ: - Đúng như lời tục có nói: “Thịt rẻ mũi đánh mùi”. Trong bụng lại nghĩ: “Về nhà đưa cho mẹ con nó hai miếng, còn lại hai miếng rử anh em lại chén một bữa bằng thích!”. Nghĩ rồi lại đưa lên ngửi nữa.

Đi vài bước lại giở ra xem, chỗ thịt đã mua mỗi miếng còn hơn nửa cân, lại nghĩ thầm: “Lạ vậy, mình đâu có hoa mắt, hồi nãy thấy mỗi miếng một cân mà”. Trong lòng lại sinh ra buồn buồn. Đi một vài bước lại giở ra coi lần nữa: bốn miếng thịt cũng không còn là bốn lượng nữa.

Người mua thịt chó nghĩ: “Hôm nay mình bị Ông Hòa thượng hại rồi”, tức giận trở về nhà.

Tế Diên bán thịt chó vừa xong, được một đồng tiền, vừa hay Đồng Bình tìm đến nói:

- Này Hòa thượng, gánh thịt chó ấy là của tôi đó. Tôi tới đây nói cho ông rõ: Hôm nay nếu ông không cướp gánh thịt của tôi, thì tôi chắc bị tường sập đè chết rồi, tôi trái lại phải xin cảm ơn ông nhiều lắm lắm!

Tế Diên nhướng một mắt, nói:

- Bữa nay sáng dậy, ngươi không cãi lộn với má phải không?

Đồng Bình nghe nói thế lấy làm ngạc nhiên, vội hỏi:

- Hòa thượng, ông ở chùa nào vậy?

Tế Diên như thế như thế nói rõ và bảo Đồng Bình:

- Ngươi đem tiền bán được này về làm vốn buôn bán.

Đồng Bình nói:

- Từ ngày mai tôi đổi nghề khác, không làm nghề buôn bán sát sanh nữa, tôi sẽ đi buôn bán trái cây.

Tế Diên nói:

- Ngươi đem gánh và tiền này về đi, để lại mấy miếng thịt chó này cho ta.

Đồng Bình cảm ơn Hòa thượng rồi đem gánh về. Tế Diên xách mấy miếng thịt chó thuận đường Tô Đề ở Tây Hồ đi tới. Vừa đi vừa buột miệng ca:

Chăn đơn một mình đắp

Ngủ say giấc thêm nồng

Mộng thấy mình thi đỗ

Vua ban ân sủng nhiều
Làm quan đến cực phẩm
Cha mẹ được chiếu khen
Áo gấm về làng cũ
Mừng bạn, tế tổ tiên.
Nào hay sức tỉnh giấc hòe
Vẫn là màn cũ giường tre thuở nào
Tiếng gà vắng vắng lao xao
Bên cây từng cổ dế rào rả non.
Thế nhân quá rộn ràng
Đâu biết mình trong mộng
Cũng mộng là hàn sĩ
Cũng mộng vai phú ông
Cũng mộng Đào chu sang
Cũng mộng Phạm Thúc nghèo
Cũng mộng văn chương hiển đạt
Cũng mộng buôn bán kinh doanh
Cũng mộng ngôi cao tước ca?
Cũng mộng chấp chưởng binh quyền
Ly hợp cùng bi hoan
Thọ yếu với cùng thông
Kỷ càng xem xét lại
Thấy đều tại mộng trung
Mới biết: mẹ cha cùng con, vợ.
Cháu chắt với anh em
Đều là hợp nhau trong cảnh mộng
Dù cho áo gấm đai vàng
Tán che lọng rước đầy đàn
Nam kha một giấc cũng dường ấy thôi.

Tế Diên vừa đi vừa hát bài cuồng ca, qua Lãnh Tuyền đình, đến ngọn Phi Lai, ngoài cổng chùa Linh Ẩn. Hòa thượng gác cổng là Tịnh Minh, Tịnh An hỏi:

- Tế sư phó, cầm cái gì trong tay đó?

Tế Diên đáp: ta cầm thịt chó đây, hai vị có ăn không?

Không được đâu! Hai chúng tôi ăn chay, sư phó cũng không thể đem vào chùa được vì chùa của chúng ta ăn chay, đồ rượu thịt chẳng được vào, rập chim lưới cá cũng không được mang vào, sư phó dù có gan bằng trời cũng không thể mang vào chùa được, mau liệng bỏ đi, sư phó đã phạm giới rồi đó!

- Ta đâu có biết, trên mình nghe ngứa ngứa, chắc là ghẻ (giới) lại mọc (phạm) rồi.

Nói rồi, Tế Diên cúi xuống tìm xem trên người.

- Không phải giới là ghẻ mọc trên người đâu, mà là phạm thanh quy giới luật của người tu hành chúng ta đó. Đã xuất gia làm Hòa thượng phải học hiểu tam quy ngũ giới chứ.

- Thế nào là tam quy, sao gọi là ngũ giới, người nói ta nghe thử!

- Đáng tiếc sư phó là Hòa thượng mà cả tam quy ngũ giới lại không rành! Chúng ta xuất gia làm Hòa thượng thì tam quy là quy y Phật, quy y Pháp, quy y Tăng. Ngũ giới là: kiêng sát sanh, trộm cắp, tà dâm, vọng ngữ và uống rượu. Sư phó mau mau liệng thịt chó đi. Đem nó vào chùa, cả hai chúng tôi đều mắc tội không tra xét. Việc này bị bắt gặp, Giám thị tăng cũng mắc tội nữa.

- Hai ông mà biết cái gì? Đừng ngăn trở cao hứng của ta, ta mang thịt chó vào chùa cho Giám tự ăn đây.

Hai ông tăng giữ cửa cũng không dám cản ngăn, để cho Tế Diên đi mặc tình. Tế Diên đi vào chùa, đến trước cửa Đại Hùng bừa điện để xâu thịt chó xuống rồi ngồi kể bên nói:

- Ai mua thịt chó lại đây mua.

Chúng Tăng nhân có mười mấy vị đến, những vị Hòa thượng thiện tâm đều nói:

- Tế sư phó, đừng bán thứ này nữa, nếu lão Hòa thượng Giám tự biết được sẽ trị tội sư phó đấy.

Tế Diên nói: Các ông đừng có lo!

Có Hòa thượng vốn ghét Tế Diên, nói: Ông cứ bán đi, ai mà dám lo cho ông?

Tế Diên cũng không cần điểm xỉa tới.

Một lát, Giám tự Quảng Lượng từ đâu đi tới, nói:

- Tế Diên, ông bán thịt chó, ta cũng để thầy kệ Ông, ông giết một lúc hai con chó, ta cũng để thầy kệ Ông. Ta chỉ hỏi ông một câu: Hôm nay là ngày gì? Từ hôm lửa cháy lầu Đại Bi, ta phái ông đi hóa duyên, ta thử hỏi ông, công trình hóa duyên một muôn lượng bạc chỉ có mấy miếng thịt chó này hay sao?

Tế Diên đáp:

- Một muôn tôi chẳng có, tôi chỉ có chín ngàn.

Quảng Lượng nói:

- Ta không nói chuyện tầm phào với ông đâu nhé, ta đưa ông vào ra mắt lão Hòa thượng mới được.

Tế Diên nói:

- Vội chi! Hồi cháy lầu Đại Bi, tôi hẹn với sư huynh là đúng Ngọ hôm nay bây giờ còn sớm, còn một giờ nữa mới đến mà. Lát nữa đúng Ngọ không có một muôn lượng bạc, tôi với sư huynh vào ra mắt Phương trượng chứ vội gì.

Quảng Lượng nghe thế, nói:

- Được ông đợi thêm một giờ nữa, coi ông lấy đâu ra một muôn lượng bạc cho biết.

Quảng Lượng vừa định bỏ đi thì có hai ông Tăng gác cửa đi vào ra dấu ngăn lại, nói:

- Thưa Quảng sư phụ, bên ngoài xảy ra một việc rất là kỳ lạ. Hai chúng tôi đang ngồi trước cổng chùa, thấy từ đại lộ Ô Tây Hồ có hơn một trăm người đi lại trong đó quan thân phú hộ cũng có, lái buôn cũng có. Dẫn đầu là hai vị viên ngoại cưỡi ngựa, áo quần rất sang trọng, một vị mặt trắng râu dài, một vị rất thân kỳ cổ quái, mỗi vị đều mang theo hai, ba mươi gia nhân. Đến ngoài cổng chùa, họ kêu hai chúng tôi lạ hỏi Đây có phải chùa Linh Ẩn không? Chúng tôi trả lời là phải. Hai vị ấy hỏi Có ngài Phật sống ở trong chùa không? Chúng tôi trả lời chùa chúng tôi không có Phật ổng. Hai vị viên ngoại lại hỏi: Đức La Hán có ở chùa không? Tôi nói: Trong chùa, nơi La Hán đường có 500 vị kim thân La Hán, không biết hai vị muốn đốt hương lễ vị La Hán nào? Hai vị viên ngoại nói: Không phải chúng tôi tìm tượng đất mà là tìm đức Phật La Hán sống kìa. Chúng tôi đáp là không có. Hai vị ấy nói: Rất tiếc là duyên lành không hợp, thôi chúng ta đi cúng chùa khác. Chúng tôi nói: Hai vị khoan đi đã! Vị Phật sống đó tên là gì? Hai vị ấy nói: Không được, nếu

nói ra tên của vị Phật sống, phải tổn thọ hết mười năm sao? Chúng tôi nói: Viên ngoại cứ nói đi, hai chúng tôi xin chịu tổn thọ thay cho Hai vị ấy chấp tay cúi đầu rồi sau mới nói. Hai đứa tôi tổn hết 30 tuổi thọ rồi đó. Quảng sư phụ thấy như thế có khổ không?

Giám tự nói:

- Phật sống là vị nào thế? Hai ông nói không rõ làm sao ta biết?

Tịnh Minh nói:

- Không được đâu, hai đứa tôi không thể nói được. Theo cách viết tám chữ để đoán số mạng thì tôi chỉ sống có 53 tuổi thôi. Năm nay tôi 22 tuổi rồi, vừa rồi bị tổn hết 30 tuổi, sớm chiều lật bật, sang năm phải chết rồi. Bây giờ nói nữa hết để giảm rồi chắc phải chết ngay quá.

Giám tự nói:

- Không hề chi, hai ông cứ nói đi, ta xin chịu tổn thọ thay hai ông 10 năm.

16. Chương 16

Tế Diên trong chùa bán thịt chó

Thân dân Linh Ẩn tìm Thánh tăng

Có thơ rằng:

Muôn duyên bắt dứt tâm không việc

Chỉ có rỗng tánh thản nhiên

Bên cửa nhìn đêm qua mấy đò.

Sông dài trăng sáng chiếu ngoài hiên.

Giám tự tăng Quảng Lượng nghe Tịnh Minh nói thế vẫn muốn biết Phật sống là ai. Tịnh Minh nói:

- Nếu tôi nói ra, sư phụ phải chịu tổn thọ mười năm đa! Phật sống chính là Đạo Tế trong chùa chúng ta đó. Sư phụ bị tổn thọ mười năm rồi đấy nhé!

Giám tự nghe thế hỏi:

- Ôi dào! Đạo Tế hả?

Tịnh Minh nói:

- Bị tổn hai mươi năm rồi đấy!

Quảng Lượng nói:

- Cái ông Đạo Tế đó mà ăn nhảm gì!

Tịnh Minh nói:

- Đấy, đấy, sư phụ lại tổn ba mươi năm đấy nhé!

Quảng Lượng nạt:

- Ông đừng nói tầm ruồng! Hàng ngày ông ấy ở trong chùa đâu có bán thịt chó như vậy. Hôm nay có người đến tìm lại bày trò kỳ cục như vậy. Thôi, được rồi!

Mấy vị Hòa thượng y hậu chỉnh tề, đánh chuông trống Bát nhã, ra cổng chùa đón rước. Nhìn thấy trong đám Tăng nhân không có Tế Diên, hai vị viên ngoại giận nói;

- Thưa quý vị, các người lại đây xem, đám Tăng nhân này đều là dùng yêu ngôn hoặc chúng giả trang thiền tướng, chỗ này không hợp thiền duyên, thôi chúng ta đi cúng chùa khác.

Quảng Lượng bước ra nói:

- Quý vị đi theo tôi sẽ gặp Phật sống.

Hai vị viên ngoại cùng mọi người vào trong cửa chùa thì thấy Tế Diên đang ở trước Đại Hùng bửu điện, ngồi lim dim, trong miệng còn nói: - Thịt có sáu xu một miếng đây! Hai vị viên ngoại thấy vậy mới nói:

- Quý vị hãy xem kìa, đó mới là khí tượng của Phật sống La Hán chứ, chúng ta hãy tới cúi đầu lễ chào Ngài đi.

Quảng Lượng nghe nói trong lòng không vui, nghĩ rằng: “Bọn mình đắp y, đánh chuông trống đón tiếp họ mà họ lại nói bọn mình là yêu ngôn hoặc ngữ, giả trang thiền tướng, còn Đạo Tế bán thịt chó như vậy họ lại cho là Phật sống La Hán chứ!”

Thấy mọi người đều quỳ xuống, dập đầu đánh lễ mà Tế Diên nét mặt hiu hiu không thềm để ý tới, Quảng Lượng sợ thối chí không vui, vội bước tới nói:

- Ông Đạo Tế này thiệt không biết điều chút nào hết, các vị thí chủ đến bái phỏng sao ông không thù tiếp?

Tế Diên còn chưa trả lời, hai vị viên ngoại lại nổi giận, đứng dậy nói:

- Ông Hòa thượng này vô lễ quá, sao dám rầy Phật sống hử?

Báo hại Quảng Lượng hết hồn, lui lại mấy bước, không dám trả lời.

Tế Diên từ từ mở mắt ra, hỏi:

- Các vị thí chủ đến đó hử, đến có việc gì thế?

Vị viên ngoại áo trắng nói:

- Đệ tử đã lâu ngưỡng đại danh Thánh tăng, đặc biệt hôm nay xin đến hỏi về thiền.

Tế Diên nói:

- Đói hử? Ăn một miếng thịt chó đi!

Vị viên ngoại ấy lắc đầu nói:

- Đệ tử không ăn.

Vị viên ngoại mặc áo lam kia nói:

- Đệ tử cũng đã lâu ngưỡng mộ đại danh Thánh tăng, đặc biệt hôm nay xin hỏi về thiền cơ.

Tế Diên đáp:

- Cơ đối. Đối thì ăn miếng thịt chó đây.

Vị viên ngoại kia nói:

- Hai đệ tử nguyên là hỏi về thiền cơ diệu lý, chứ không phải tài cơ là đói khát, hai tiếng ấy âm tuy giống mà chữ khác nhau.

Tế Diên nói:

- À, té ra hai vị hỏi hai chữ tài cơ, Hòa thượng ta mới biết.

Hai vị viên ngoại nói: Chỉ cần sư phụ nói đúng, hai con tình nguyện sửa lỗi lâu Đại Bi, bằng nói không đúng thì thiện duyên nơi này không hợp, chúng con xin đi cúng chùa khác.

Tế Diên nói:

- Hai vị nghe đây:

Trong núi có nước,

Trong nước có cá,
Ba bảy cộng làm hăm một
Người có mặt, cây có da
Đó, lộp, rọ, nơm chẳng rửa bùn
Người muốn qua Đông, kẻ sang Tây
Không ăn hết nếp, xoi hết thóc
Con đó đúng tên là gà dói.

Hai vị viên ngoại nghe nói lắc đầu lia lịa:

- Cái mà chúng con muốn hỏi là lẽ áo diệm trong Phật môn, thiền của tham thiền, cơ của thiên cơ, sư phụ nói này giờ không trúng chỗ đó.

Tế Điền nói:

- Chà, hai ông này khẩu khí lớn dữ á, dám hỏi chỗ áo diệm trong Phật môn nữa! Thiền cơ hả? Được, được, được! Nếu Hòa thượng ta nói đúng thì sao?

Hai vị viên ngoại nói:

- Nếu sư phụ nói đúng thì hai đệ tử xin trợ giúp tiền bạc để lợp sửa lều Đại Bi lại.

Tế Điền nói:

- Vậy thì hai ông hãy nghe đây:

Phải biết tham thiền (đều) không phải thiền

Nếu hỏi thiên cơ nào có cơ?

Cơ chủ không hư, thiền chủ tịnh

Tịnh không, không tịnh ấy thiên cơ

Hai vị viên ngoại nghe xong vỗ tay cười lớn, nói:

- Phật pháp của ngài La Hán mở hãn chỗ tối tăm của đệ tử. Nè, ông Giám tự, cho tôi xem sổ hóa duyên đi. Quảng Lượng lật đặt lấy quyển sổ hóa duyên và văn phòng tứ bửu đem đến. Vị viên ngoại mặc áo trắng nói nhường:

- Hiền đệ hãy viết vào trước đi!

Vị viên ngoại kia nói:

- Nước to chảy chậm không nhanh bằng thuyền buồm, huynh trưởng nên viết trước đi.

Vị viên ngoại áo trắng cầm bút lên, lại hướng về phía hơn ba trăm người kia, nói:

- Xin mời quý vị viết vào sổ hóa duyên.

Mọi người đều nói:

- Nước to chậm hơn con vịt bơi, viên ngoại viết trước là phải.

Mọi người cười ha hả, nói:

- Sông dài con vịt nổi, câu đó càng đúng hơn.

Vị viên ngoại áo trắng bắt đầu viết: Trước hết, viết số một là vô danh thị cúng bạc một muôn lượng.

Vị viên ngoại áo lam cầm sổ hóa duyên lên xem, nghĩ: “Chúng ta đến đây cố ý giúp Tế Công một tay. Anh ấy đã viết một muôn lượng, ta không thể viết chín ngàn được”. Nghĩ rồi cầm bút viết: Thứ hai: Vô danh thị giúp bạc một muôn lượng.

Còn lại những người kia, có người viết 30 lượng, có người viết 50 lượng, viết bạc lấy bạc đưa, viết tiền lấy tiền đếm ngay. Những người này nguyên là thân hào phú hộ ở thành Lâm An, do Tế Diên bình thời khuyến hóa trước, hôm nay đặc biệt đến đương tràng. Viết xong, vị viên ngoại áo trắng vào phía trong ngồi và nói với Giám tự: “Mười sáu trại cửa lớn ở trong và ngoài thành, đem những cây gỗ cúng cho chùa Linh Ẩn dùng vào việc sửa lợp nóc lầu Đại Bi, chừng nào lợp xong thì thôi, nhiều ít không kể”. Mọi người nói rồi cáo từ ra về.

Tế Diên mới hỏi Quảng Lượng:

- Này sư huynh, số bạc này đủ sửa lầu Đại Bi chưa?

Giám tự Quảng Lượng nói:

- Giàu có dư dả là đằng khác.

Tế Diên nói:

- Vậy thì sư huynh kêu thợ động công đi, tôi tới nhà thí chủ chơi vài ngày nhé.

Nói rồi xách xâu thịt chó ra khỏi chùa Linh Ẩn đi mất. Giám tự Quảng Lượng tìm gỗ đá, chọn ngày hoàng đạo khai công động thổ, động nền cân tảng, dựng cột gác kèo, qua không bao ngày, gạch ngói đều đã có đủ, trộn hồ, tô vách, tất cả sửa sang hoàn hảo, chỉ còn sơn phết tô vẽ bề ngoài. Nào dè hao sự gặp khó khăn, một hôm có người đến báo cáo, hiện có bốn vị quản gia ở Tàn tướng phủ, mang theo bốn vị nhị gia hiện xuống ngựa ở ngoài cổng chùa. Giám tự Quảng Lượng xem thấy lật đật ra ngoài nghinh tiếp.

Các vị quản gia đến không phải là không việc gì, nhân vì 25 gian Các Thiên lâu ở hoa viên Tàn Thừa tướng bị hỏa hoạn, dự định trùng tu lại ngôi lầu này, Thừa tướng kêu quản gia đến các trại cửa lớn mua gỗ to, hơn mười mấy trại cửa đều nói:

- Ông chủ tôi đã cúng cho chùa Linh Ẩn số cây gỗ này để sửa lầu Đại Bi rồi.

Quản gia trở về bẩm báo lại, Tàn Thừa tướng nói:

- Có một tòa lầu Đại Bi ở chùa Linh Ẩn mà sao xử dụng nhiều cây gỗ thế?

Bèn phái Tàn An, Tàn Thuận, Tàn Chí, Tàn Minh bốn người lên chùa Linh Ẩn, nói:

- Cho ta mượn tạm số cây gỗ lớn để sửa lầu, sang năm chờ cây gỗ của triều đình về, ta sẽ y số phụng hoàn lại.

Bốn người vâng dạ ra đi. Tàn Thừa tướng nói:

- lát nữa, các người tới chùa Linh Ẩn, nếu nhà chùa cho mượn thì thôi, nếu không cho mượn ấy là bổn phận của họ, phải trở về ngay, ngàn muôn lần chớ nên ý thế cậy quyền hiếp đáp nhà chùa nhé.

Bốn vị quản gia vâng dạ ra đi, đến ngoài cửa chùa, Tàn Thuận nói:

- Nhè công việc khó nhọc này lại phái chúng ta, một xu tiền lót cũng không có, thiệt là vận đen.

Tàn An nói:

- Này bạn, đừng có hồ đồ! Trong công việc này, bốn người chúng ta, mỗi người sẽ có hai ngàn lượng bạc tiền lót đấy.

Tàn Thuận nói:

- Đại ca, bộ anh khùng sao? Chúng ta mượn cây của nhà chùa, nếu được, chúng ta trình Thừa tướng sai người đến lấy, còn không được, chúng ta trở về trình lại, chớ có tiền bạc gì đâu?

Tàn An nói:

- Chú mày nói không đúng! Ăn chén cơm này phải kiếm mâm khác nhiều hơn chớ. Lần này đến chùa hỏi mượn gỗ lớn, họ cho mượn rồi chúng ta về không à? Ta phải đến đó đừng nói chuyện mượn gỗ trước mà nói Thừa tướng có dụ: “Dỡ lầu Đại Bi để lợp Các Thiên lâu”. Nhà chùa chắc chắn không chịu dỡ, họ sẽ

cho người gặp chúng ta, và chỉ cho chúng ta từ 3.000 lượng đến 5.000 lượng. Sau đó chúng ta mới nói đến chuyện mượn gỗ lớn, nhà chùa cho mượn rồi, chúng ta trở về trình với Thừa tướng là nhà chùa chịu bán số gỗ đó. Thừa tướng lại xuất ra mấy ngàn lượng, chúng ta bốn người giữ lại một phần, đó không phải là được bạc cả hai phía sao?

Tần Thuận nghe nói, khen:

- Huynh trưởng quả là người cao kiến!

Rồi dặn bên ngoài chuẩn bị yên cương, đem theo hơn hai mươi kẻ tùy tùng. Hai mươi cỗ ngựa đi ra phường Tần Hòa, qua cửa Tiền Đường, thẳng đến Phi Lai Phong, đến trước chùa Linh Ẩn xuống ngựa đứng chờ. Ông tăng giữ cổng ngó thấy nhóm quân gia của Tần tướng phủ lật đặt ra thi lễ rồi vào thông báo. Quảng Lượng ra cửa nghinh tiếp, mời bốn vị quân gia vào trong thiền đường, dặn các tiểu Sa di bưng trà hiến mời.

Quảng Lượng nói:

- Các vị quân gia đại nhân, hôm nay chẳng hay quý vị đi du sơn chơi miếu?

Tần An nói:

- Chúng tôi không phải đi du sơn hay chơi miếu, mà vâng đường dụ của Thừa tướng nhà tôi đến đây dạy các ông phải dỡ lầu Đại Bi lấy vật liệu đem lợp Các Thiên lâu nơi hoa viên tướng phủ.

Giám tự Quảng Lượng nghe nói, miệng niệm: “Nam mô A Di Đà Phật”, nói:

- Tòa lầu Đại Bi này công trình quá to tát, độc lực khó thành, biết bao quý quan trưởng giả, thiện nam tín nữ đóng góp của tiền, chung kết thiện duyên mới có thể sửa lợp lại được như thế này mà hãy còn chưa xong, hôm nay lại một lần tháo dỡ ra nữa, không biết năm nào tháng nào mới có thể trùng tu được? Cầu mong quý vị đại nhân ở trước mặt Thừa tướng lựa lời khéo léo nói giúp cho vài câu.

Tần An còn do dự chưa trả lời, Tần Thuận bèn nói:

- Đường dụ của tướng gia cũng gần như thánh chỉ, ai dám trái cãi? Bất luận là ai, cãi lại một câu sẽ bị vào ngục ngay tức khắc.

Tần An dòm Tần Thuận một mắt, nghĩ đáng lẽ phải nói: “Để tôi trở về bẩm với tướng gia, nếu tướng gia chịu thì ông cũng được vui, nếu tướng gia không đồng ý thì ông cũng đừng phiền. Đợi có người đem tiền đến cho chúng ta thì kể như tướng gia bằng lòng, nếu không đưa tiền thì ý tướng gia không chịu”. Hắn nói câu đó khác nào đóng cửa rút cầu. Tần An cũng không tiện cãi chảnh.

- Chư vị đại nhân đã muốn dỡ, để tôi vào trình với lão Hòa thượng đã.

Tần Thuận nói:

- Ông trình với Hòa thượng ta cũng dỡ, mà không trình ta cũng dỡ.

Quảng Lượng lật đặt ra sau thiền đường ra mắt lão Hòa thượng Nguyên Không trưởng lão, nói:

- Khải bạch Hòa thượng, hiện có bốn vị quân gia đại nhân ở tần tướng phủ đến chùa chúng ta nói Thừa tướng có lệnh dụ bảo dỡ lầu Đại Bi lợp sửa Các Thiên lâu của tướng phủ. Con không dám tự chuyên, phải vào bẩm bạch cho lão Hòa thượng rõ.

Lão phương trượng nghe nói, miệng niệm:

- Nam mô A Di Đà Phật, này Quảng Lượng, lão Tăng năm nay niên kỷ đã cao, lầu Đại Bi này là của Đạo Tế khuyến hóa, ông nên thương lượng với ông ấy.

- Đạo Tế đi đâu mất từ hôm động thổ sửa lầu rồi, Quảng Lượng nói, đến nay cũng chưa thấy về.

Lão Hòa thượng nói:

- Ông thử ra cổng chùa xem ông ấy về chưa?

Quảng Lượng nghe lời Lão phương trượng vội bước ra cổng chùa, xem thấy bốn vị quân gia phái các vị tam gia ở nơi đó truyền tướng dụ rằng:

Bọn thợ các ngươi hãy nghe cho kỹ đây! Tướng phủ có lệnh dụ bảo dỡ lầu Đại Bi sửa lợp Các Thiên lâu của tướng phủ, ai dám nói lời ngăn cản lập tức sẽ bị giải giao cho quan huyện Tiền Đường trị tội.

Những người thợ lợp ngói, thợ mộc, thợ nề, thợ sơn vẽ... làm sao dám chống lại đường dụ của tướng gia, tức thì, cuộc xéng hơi động, cát đất bay tứ tung, trong chớp mắt tòa lầu Đại Bi bị đập phá, ngói gạch rã rời. Giám tự tầng nhìn thấy, trong lòng rất lấy làm khó chịu, tự nghĩ: “May mắn ông Hòa thượng không đó không có trong chùa, nếu có ông ấy chắc là sinh họa lớn!”.

17. Chương 17

Giả tướng dụ dỡ phá lầu Đại Bi

Hiện thần thông giận đánh ác đồ quần

Có thơ rằng:

Trong non chẳng thấy đối nga kinh

Kinh quốc luống còn bệnh hạc danh

Chơn tích đã theo rồng bay mất

Đến nay còn lại tuyết Lan Đình.

Giám tự tầng còn đương đứng than thở, thấy Tế Diên từ Tô Đề ở phía Tây Hồ khật khưỡng đi về. Tế Diên từ hôm ra khỏi chùa Linh Ẩn đến ở nhà Tô Bắc Sơn và Triệu Văn Hội chơi ít ngày. Hôm nay Tế Diên đang đánh cờ với Tô Bắc Sơn ở trong phòng, bỗng hắt hơi một cái, bèn án linh quang rõ biết mọi việc, nói:

- Tô Bắc Sơn này, hôm nay ta phải đi, Tần thừa tướng sai người đến dỡ lầu Đại Bi ở chùa ta, ta phải chống lại thằng cha Tần thừa tướng này mới được.

Tô Bắc Sơn nói:

- Thánh tăng không nên làm thế! Ông ấy là Tế tướng đương triều, vị hiển tước cao, còn sư phụ là người xuất gia đâu có chống nổi ông ấy.

Tế Diên cũng không thêm để ý tới, đứng dậy bước ra cửa. Tô Bắc Sơn lật đật chạy theo, thấy Tế Diên đã đi xa rồi. Tế Diên đi thẳng về phía cửa Tiền Đường, thuận theo Tô Đề đi tới vừa hát:

Người đời trăm tuổi có bao lâu

Mới khóc oe oe đã bạc đầu

Ngày tháng xuân xanh chừng bao na?

Đắng cay nhàn tản lẫn lo âu

Trên đời tiền của bao người được?

Quan chức trong triều lắm kẻ cầu!

Quan to của lắm càng thêm bận

Chỉ tội tóc xanh sớm bạc đầu

Trắng quá Trung Thu trắng chẳng to?

Hoa trái ba thu hoa kém màu

Thung dung nhàn hạ bao nhiêu khác?

Say tí cung thang dốc rượu bầu

Gò hoang cao thấp bao nhiêu năm?

Mỗi độ xuân sang cỏ dài dầu!

Tể Diên hát vừa xong cũng vừa đến trước cổng chùa. Quảng Lượng ngó thấy, nói:

- Sư đệ về đó hả? Không xong rồi! Chùa chúng ta hiện có đại họa kinh thiên.

Tể Diên nghe nói, tuy biết hết nhưng cố hỏi:

- Nay sư huynh, đại họa kinh thiên gì thế? Không hề gì đâu, tất cả để Tể Diên tôi lo cho Cái đó làm sao có thể dung thứ được? Sư huynh nghĩ xem tôi có thể nào để họ hiếp đáp các Hòa thượng chùa này hay sao?

Quảng Lượng nói:

- Sư đệ Ồi, sư đệ không cần nổi việc này đâu! Việc này là Tần thừa tướng phái bốn vị quan đại nhân đến dỡ lầu Đại Bi của chùa ta về lợp sửa Các Thiên lâu ở tướng phủ đó.

Tể Diên nói:

- A! Ông ấy là Tể tướng đương triều đường dự muốn dỡ lầu Đại Bi, thì được dỡ. Qua vài ngày sau, quan Kinh dinh viện sư truyền dự dỡ Đại Hùng bửu điện rồi cũng cho ông ấy dỡ. Cái đó hãy còn được! Cách vài hôm bên phủ Lâm An đưa thư đến dỡ Đông lang, Tây lang cũng cho ông ấy dỡ. Lại mấy bữa nữa, huyện Tiền Đường huyện Nhơn Hòa đưa thư đến muốn dỡ Tàng kinh các, cũng cho người dỡ nốt. Cái đó hãy còn được! Chớ lầu Đại Bi này là do tôi hóa duyên, tôi không để cho họ dỡ đâu!

Giám tự Quảng Lượng nghe nói thế, nghĩ thầm: “Lâu nay ông ấy coi bọn ta chẳng ra gì, nhân cơ hội này cho ông ấy một trận cho bỏ ghét”, mới nói:

- Ồ sư đệ dám cản lại không cho dỡ thì sẵn có bốn vị quan gia đang ngồi uống trà bên trong thiền đường kia, sư đệ cứ tìm đến mà nói, ta chỉ sợ e sư đệ gặp họ rồi run lập cập nói không ra lời ấy.

Tể Diên hơi cười nhạt, nói:

- Sư huynh để mặc tôi, và đi thẳng về phía Thiền đường.

Trong viện rộng lớn gồm có ba phòng họp lại, có mười mấy vị tam gia đang đứng bên ngoài, có bốn vị quan gia đang ngồi uống trà bên phòng trong, thấy có một ông Hòa thượng kiếc, áo quần tả tơi từ ngoài đi vào, mấy vị tam gia liền ngăn lại hỏi: Ai đó?

Tể Diên đáp: Ta đây.

Tam gia nói:

- Ông là ai? Quý vị đại nhân đang nói chuyện, ông là một Hòa thượng kiếc đến đây có chuyện gì? Ông ở chùa nào thế?

Tể Diên nói: Ta ở Cô Tử am.

Vị tam gia kia nói:

- Ông nói giả ngộ sao chớ. Ông là Hòa thượng sao lại ở am ni cổ Nam nữ lộn xộn dữ vậy?

Tể Diên nói:

- Ông không biết đó chớ, vị lão ni cô ở am đó đã chết rồi, còn vị tiểu ni cô thì đi theo người ta mất, ta ở đó coi chùa thôi. Nghe nói các vị đại nhân cần cây gỗ lớn, trong chùa chúng tôi xà rường đòn tay chất như núi, cái nào cái nấy to quá là to! To đến nỗi nếu đem cây xà nhà ở đây, hai người ngồi bên thì người bên này không nhìn thấy người bên kia được.

Các vị tam gia nghe nói, khen:

- Chà, cây xà nhà lớn quá!

Tể Diên nói:

- Còn cây kèo của chùa tôi nếu để ở đây thì hai người ngồi hai bên, chả ai thấy ai.

Các vị tam gia nghe thế đều vui vẻ nói:

- Nay Hòa thượng, bây giờ ông tính sao? Có muốn bán không hay để tặng cho đại nhân chúng tôi.

Tế Diên nói:

- Ta lại không có ý bán cho đại nhân, chỉ kêu đại nhân thưởng cho ít xu mua cái quần thay là được rồi.

Bên trong Tàn An nghe nói rõ ràng, lòng nghĩ: “Thế thì dễ lắm”. Vội sai người kêu Tế Diên vào.

Các vị tam gia nói:

- Nay Hòa thượng, đại nhân chúng tôi kêu ông đó, ông gặp đại nhân chúng tôi thì dâng hoàng một tí nhé, đừng nói nhăng nói cuội như thế không được đâu!

Tế Diên không thêm trả lời, vén rèm bước thẳng vào trong. Tàn An, Tàn Thuận, Tàn Chí, Tàn Minh đồng nhìn lại, té ra là một ông Hòa thượng kiêu.

Tàn An hỏi:

- Nay ông Hòa thượng, nghe nói chùa ông có cây gỗ lớn phải không?

Tế Diên hai mắt liếc ngang một cái, hỏi:

- Bốn vị Ở đâu đến đây?

Bốn vị quần gia nói:

- Chúng tôi ở phủ Tàn thừa tướng phái đến, đường dự của đại nhân là dỡ lầu Đại Bi về sửa lợp lại Các Thiên lâu ở hoa viên tướng phủ.

Tế Diên hỏi:

- Bốn vị vâng đường dự của đại nhân trong nhà các ông đến dỡ lầu Đại Bi phải không?

Bốn vị quần gia nói:

- Trong nhà của chúng tôi làm gì có đại nhân?

Tế Diên nói:

- Ối chà, trong nhà của các ông, cả đến đại nhân (bà xã) cũng không có nữa, chẳng trách các ông không biết quái gì hết! Các ông về thưa lại với đại nhân các ông nhé. Cứ nói Hòa thượng ta nói như vậy: “Ông ấy làm đến Thủ tướng, vị Ở Tam thai, điều hòa chức vị tam công, một đại thần giữ việc điều hòa lý âm dương, lý ứng phải làm lành, tích bồi phước đức, sao lại vô cớ đến đây hủy phá chùa chiến thế?”. Các ông cứ trở về bẩm báo đúng như lời ta nói nhé!

Các vị quần gia đời nào chịu nghe những lời dạy trịch thượng đó, nên không hèn mà tất cả đều đỏ mặt tía tai, lửa giận bùng bùng. Tàn An nói:

- Cha chả, hay cho ông Hòa thượng khùng khiêu này, ta hãy đánh người trước đã.

Nói rồi giơ tay lên nhắm Tế Diên xáng một bạt tai.

Tế Diên bước tránh qua một bên, nói:

- Ông muốn đánh hả? Ta với ông ra ngoài kia độ sức chơi.

Tàn An liền đứng dậy bước theo Tế Diên, hét bảo gia nhân:

- Đánh Hòa thượng này cho ta.

Mấy vị tam gia bước tới vây Tế Diên vào giữa, cung tay nhắm ngay miệng Hòa thượng đánh tới, tay thoi chân đá lia lịa, đánh đến nổi thở chẳng ra hơi. Chỉ nghe có người la:

- Đừng đánh! Ta đây mà!

Mấy vị tam gia nói:

- Người bị đòn đáng lắm, không thể tha thứ được! rơi vào tay chúng ông là phải chết! Nhè hùm mà dám vuốt râu chó!

Đương lúc, mọi người đầm đá từng bùng, bỗng Tân Thuận chạy lại nói:

- Đừng đánh nữa! Ta nghe tiếng hình như không phải, coi kỹ lại rồi hãy đánh tiếp. Không xong rồi đa! Ông Hòa thượng còn đứng đằng kia kìa.

Mọi người dòm lại, quả nhiên thấy Tế Điền đang đứng cười hề hề. Cúi xuống nhìn kỹ, thì ra người bị đánh chính là Đại đô quân Tần An, thương tích đầy mình.

Một vài gia nhân chạy lại hỏi:

- Thưa quân gia, tại sao lão gia lại bị đánh như thế này?

Tần An nói:

- Các người mượn việc công báo thù riêng, ta bảo các người đánh ông Hòa thượng, các người lại nhè ta mà đánh. Ta nói: Ta đây mà. Các người còn nói: Người đáng đòn lắm. Được, được, được lắm!

Tần Chí, Tần Minh lật đật chạy lại xem, thấy thương thế Tần An rất nặng, nói:

- Chà, chuyện này chắc chắn là do yêu pháp tà thuật của Hòa thượng mà ra đây. Tội bây phải đánh ông ấy cho ta.

Các vị tam gia nghe nói đều trợn mắt nổi giận chạy đến vây lấy Tế Công.

Tế Điền nói:

- Hay thay! Hay thay! Người lành có người khi, ngựa giỏi có người cưỡi.

Miệng niệm lục tự chơn ngôn: “Án ma ni bát mê hồng, án sắc lịnh hích!”. Tức thì các vị tam gia dùng dùi nổ giận đánh nhau chí chết.

Trương Thắng nhìn Lý Lộc, nói:

- Thấy mặt mi ta chịu không được, muốn đánh cho bể đầu chó mi cho rảnh.

Lý Lộc nói:

- Được, lại đây ta cho mi biết mùi.

Bên kia cũng như vậy. Mười tám người chia làm chín cặp quyết sống mái.

Tần Minh nhìn Tần Ty nói:

- Tần Ty nè, mi ngoại hiệu là Tần Thúc, ta biết rằng đánh không lại mi, nhưng không đánh ta chịu không được.

Nói rồi hươ quyền đánh nhau tới.

Tân Thuận thấy Tần An thương tích đầy mình, nói:

- Ta nói cho mi biết, hễ thấy mi là ta bắt giận rồi, mi bị tội nó đánh mặt xanh môi tím như vậy mới vừa lòng ta.

Cãi cọ một lát, hai người xáp nhau đánh làm một cặp.

Tế Điền đứng ngoài cười hề hề, nói:

- Hà hà, ai bảo kêu đánh nhau chi?

Trong bọn có kẻ nói: Tôi đánh không lại nó.

Tế Điền nói:

- Để ta giúp sức người đánh cho nó mấy quả.

Bèn giúp người đó lấy lại thăng bằng cuộc diện. Trong bọn đánh nhau, có người sưng môi ôm lỗ tai của người kia mà cắn, người nọ lật đặt chộp mũi của đối phương mà cắn.

Trong lúc mọi người đang đấm đá nhau túi bụi, Giám tự đi ngang thấy vậy, nói:

- Này Đạo Tế, ông thiệt gây họa chẳng nhỏ rồi. Nhè quản gia của Tần tướng phủ mà ông cho đánh nhau tới tã như thế, không được đâu nghe. Mau mau thôi phép lại đi!

Tế Điền nói:

- Sư huynh nè, nếu không nể tình sư huynh, tôi nhất định sẽ cho bọn giặc này đánh nhau chí chết mới thôi. Hôm nay tha cho bọn họ. Thôi đừng đánh nhau nữa!

Một câu ấy vừa nói ra, mọi người tức thì dừng tay tĩnh lại, vẫn còn âm ức trong lòng.

Có kẻ nói: Anh Thăng nè, tôi với anh vốn là bạn tri giao, tại sao anh lại đánh tôi đau quá vậy?

Liên Thăng nói: Tôi đâu có biết, anh xem xem lỗ tai tôi đây chẳng bị anh cắn đứt là gì?

Người kia nói: Thôi đừng nói nữa. Cái mũi tôi sứt mất vì ai đây?

Các vị tam gia đều oán hận Tần An vô cớ gây phiền. Tần An hỏi Giám tự tăng:

- Ông Hòa thượng điền kia ở chùa nào vậy? Đừng để ông ta chạy đi nhé! Lát nữa không có ông ấy, ta bắt ông thế đa!

Nói rồi bảo một vị tam gia thay ngựa ra khỏi chùa Linh Ẩn. Trên đường thúc ngựa phi nước đại hãy còn chề chậm. Về đến tướng phủ, mới xuống ngựa, gặp một vị đồng sự, vị ấy hỏi:

- Các anh làm sao trở về với dáng điệu thất vọng thế?

Tần An mới đem câu chuyện đầu đuôi thuật lại. Người kia nói:

- Khi gặp Thừa tướng anh đừng nói thiệt, chỉ yêu cầu tướng gia làm chủ bắt bọn hung tăng ấy đi.

Tần An vào đến thư phòng, Tần thừa tướng đang xem sách, ngược lên hỏi:

- Bọn người đến chùa Linh Ẩn mượn gỗ lớn, tại sao lại về tới tã thế?

Tần An thưa:

Bọn nô tài vâng lệnh dụ của đại nhân đến chùa Linh Ẩn nơi Tây Hồ mượn gỗ lớn, các Hòa thượng trong chùa đều thuận ý cho đại nhân mượn, chỉ có một ông Hòa thượng điền chẳng những không cho mượn mà còn làm nhục chúng tôi nữa. Cầu xin tướng gia làm chủ cho việc này.

Tần Thừa tướng nói:

- Cha chả, chùa Linh Ẩn lại có Hòa thượng khùng cả gan dám đánh gia nhân của ta, thiệt là đáng giận!

Tức thì lấy bút son phê lên tiêu bài, truyền đến Kinh doanh soái phủ, điều động hai viên tướng, 500 binh, các huyện nha sở tại đều đem quan binh đến vây chùa Linh Ẩn, bắt Hòa thượng khùng.

18. Chương 18

Binh vây chùa Linh Ẩn bắt trói Tăng khùng

Giều cột Ban đầu nhậu say vào tướng phủ

Có thơ rằng:

Khói xa mù mặt giọt mưa bay

Bức họa không lời ít kẻ hay

Ngàn dặm núi sông xem chẳng chán

Khiến người nước nở gọi thiên tài.

Đạo tiêu bài của Thừa tướng truyền ra, Kinh doanh soái liền phái hai viên tướng, 500 binh, phủ Lâm An phái 8 vị Ban đầu, huyện Nhơn Hòa phái 8 vị Ban đầu, mỗi vị đều dẫn theo một số sai dịch kéo đến bao vây chùa Linh Ẩn.

Các vị Ban đầu tiến vào chùa hỏi Lão phương trượng:

- Ông Hòa thượng khùng đâu rồi?

Lão Phương trượng nói: Tôi đâu có biết.

Các vị Ban đầu giơ roi sắt lên, bắt Nguyên Không lão phương trượng trối lại, nói:

- Trong chùa ông lớn mật thiệt, nhờ quản gia của Tần tướng mà dám đánh chó.

Thị giả chạy tới van xin đừng trối vị lão Hòa thượng, Ban đầu cũng bắt thị giả trối luôn. Tri khách chạy lại che chở cho thị giả cũng bị trối nốt. Cả Giám tự tăng cũng bị trối chung. Tất cả năm vị Hòa thượng bị áp giải đến Tần tướng phủ. Tần thừa tướng lập tức thăng tòa hoa sảnh, bên ngoài có 70 gia tướng đứng hầu hai bên.

Các vị đương sai đi vào bẩm báo: Hiện đã bắt được lão Phương trượng ở chùa Linh Ẩn giải về đây.

Tần thừa tướng căn dặn: Hãy đưa mấy vị tăng nhân vào ngay!

Lập tức tả hữu truyền lời: Tướng gia có lời dụ, đưa các tăng nhân vào hầu.

Các vị đương sai đưa năm vị Hòa thượng đến trước rèm. Lão phương trượng ngồi ở đó, còn các vị kia đều quỳ. Thừa tướng ở bên trong nhìn ra cách rèm thấy rõ hết, còn các tăng nhân bên ngoài nhìn vào chẳng thấy.

Thừa tướng bên trong hỏi ra:

- Trong mấy vị Hòa thượng đây, ai là Hòa thượng khùng? Hãy thông tên ra mau!

Bên dưới, các tăng nhân đều lần lượt xưng tên Lão phương trượng nói: - Tôi là Nguyên Không, Phương trượng chùa Linh Ẩn. Vị kia nói: - Tôi là Giám tự tăng Quảng Lượng. Vị kia nói: - Tôi là Tri khách Đức Diệu. Vị kia nói: - Tôi là thị giả Tô Đoan. Vị sau cùng nói: - Tôi là trai đầu Huệ Đăng.

Tần thừa tướng hỏi:

- Trong nhóm các ông đây không có ông thầy khùng sao? Ta sai người đi bắt trối ông ấy vì tội dám đánh quản gia nhà ta đấy.

Quảng Lượng thưa:

- Kính bẩm đại nhân, ông Hòa thượng khùng Tề Điền ở trong chùa chúng tôi, chính là đồ đệ của Lão phương trượng. Các vị quản gia đến chùa bị Ông ấy thi triển pháp thuật yêu tà đánh quản gia đại nhân, chúng tôi ngăn cản không được. Cầu xin đại nhân đặc biệt gia ân xét xử, chúng tôi thiệt vô can trong việc này.

Tần thừa tướng bên trong nghe rõ, bèn dặn thủ hạ gia nhân truyền dụ cho đầu dịch các phủ huyện đi bắt ông thầy khùng.

Riêng mấy vị Ban đầu ở huyện Tiền Đường đang đi từng tìm trong chùa, tìm đến chỗ lầu Đại Bi đang dỡ thấy có một ông tăng đang nhìn lầu Đại Bi bị dỡ phá mà lấy tay chỉ chỉ chỗ chỗ.

Các người thợ mộc thợ nề nghe nói lệnh dụ của Thừa tướng bảo dỡ lầu Đại Bi về sửa Các Thiên lâu, đâu dám không tuân theo. Trong số thợ, có người tốt nghĩ rằng: “Các vị Hòa thượng trong chùa thiệt là chịu khó, bỏ ra biết bao công lao đi hóa duyên sửa lợp tòa lầu này, bỗng chốc bắt dỡ đi, tội ấy không phải là nhỏ! Ta đừng hùa theo gây tội, chỉ cầm lấy xẻng xúc gạch ngói để dọn đồng lại, công việc đó cũng đáng hai trăm tiền mà không mắc tội phạm thượng gây tội nghiệp”.

Đương lúc nghĩ như vậy, Tế Diên đứng dưới đất chỉ một cái, người kia từ trên lầu, cách mặt đất bảy tám trượng, tuột tay rơi xuống nhưng không hề chệch Người đó nghĩ thầm: “Thật hù vía! May mà mình chưa dỡ lầu, nếu mình dỡ lầu chắc bị té chết quá! Chùa này linh thiêng!”. Nghĩ thế lại đứng dậy đi như thường.

Có người quyết ý phá thiệt, lại có ý tính toán: “Dỡ lầu này xong lại đến sửa lợp lầu của Thừa tướng, nhờ đó ta sống cũng được hai tháng. Sau khi sửa lầu của Thừa tướng phủ, ở đây bắt đầu động công, ta lại làm thêm hai tháng nữa, tính ra cũng sống được nửa năm”. Người ấy đang dỡ rui trên nóc, bị Tế Diên lấy tay chỉ một cái, tức thì trật tay rơi xuống, té ngồi trên cục đá nhọn ba cạnh, hậu môn bị rách toạc. Anh ta lết về nhà thang thuốc nửa năm mới lành mạnh.

Tế Diên đang thi triển Phật pháp thần oai để báo ứng bọn thợ mộc thợ nề, gặp mấy người Ban đầu hơi roi vì vút, bắt Tế Diên trói chặt cổ lại, nói:

- Hay cho Hòa thượng! Ông mắc tội tày đình mà còn dám ở đây chỉ chỉ chỗ chỗ gây náo loạn chứ!

Tế Diên nhìn lại, thì ra tám vị Ban đầu: Triệu Đầu, Vương Nhị, Trương Tam, Lý Tứ, Tôn Ngũ, Lưu Lục, Đàm Thất, Mã Bát. Mấy vị cùng nhau kéo Tế Diên đi.

Tế Diên hỏi: Vạ ta mắc phải bao lớn?

Triệu Đầu nói: Khó mà so sánh cho ông thấy được, ông đi đến phủ Thừa tướng rồi sẽ biết, ở đó dành cho ông nhiều trò vui lắm.

Tế Diên nói: Các người mời ta kiểu này ta không đi.

Triệu Đầu nói: Ông khéo bày vẽ cho mất thì giờ của ta ư?

Tế Diên bèn ngồi trên đất, miệng niệm: “Án ma ni bát mê hồng, án sắc lịnh hích”.

Triệu Đầu ráng sức kéo cũng không nhúc nhích, mới kêu Vương Nhị lại giúp kéo phụ, Vương Nhị ráng hết sức bình sanh kéo cũng không nhúc nhích.

Vương Nhị nói: Các anh đứng đó ngó sao? Chúng ta ráp vô kéo ổng chứ.

Trương Tam, Lý Tứ, Tôn Ngũ, Lưu Lục, Đàm Thất, Mã Bát đồng hè nhau ráng sức kéo, Tế Diên vẫn ngồi trơ trơ như núi Thái Sơn.

Mấy vị Ban đầu đều nói: Cái này thiệt là lạ quá!

Bỗng nghe sau lưng có tiếng cười khà khà, Triệu Đầu ngoái lại xem, thì ra hai vị Ban Đầu ở huyện Nhon Hòa, một vị họ Diên kêu là Diên Lai Báo, một vị họ Vạn gọi là Vạn Hồng Sơn. Hai vị này là đương sai ở huyện Nhon Hòa và làm quan ở chức vụ giữ việc cơ mật, dáng người lanh lợi khỏe mạnh, là anh em liên minh với bọn Triệu Ban đầu. Thấy bọn Triệu Ban đầu kéo Tế Diên không nhúc nhích, hai anh em nín không được, cười ha hả nói:

- Các anh chỉ có tài ăn không, khi rảnh việc ngồi tại Ban phòng nói khoác cười đùa, hôm nay gặp chút việc làm không ra trò gì hết!

Triệu Ban đầu nghe thế, nói:

- Mấy anh đừng có nói lối, hai anh kéo được ông Hòa thượng này đi, chúng tôi chịu phục các anh là tài đó.

Diên Lai Báo nói:

- Nếu tôi không kéo được vị Hòa thượng này đi, thì tôi đảo ngược tên mình cho rồi.

Vạn Hồng Sơn nói:

- Nếu tôi không kéo được vị Hòa thượng này đi thì tôi thề không ăn của nhà quan nữa. Các anh tránh qua một bên xem nào!

Bọn Triệu Ban đầu vừa tránh qua thì thấy Diên Vạn hai người dùng tay trịnh trọng cột lại giải mũ, sửa lại y phục, thắt lại dây lưng, kéo vớ sửa giày ngay ngắn, đoạn bước tới trước vài bước rồi quỳ xuống trước mặt Tế Diên, nói:

- Bạch Thánh tăng, chúng tôi cùng lão nhân gia không oán không cừ, nhơn vì lão nhân gia chạm tới Tần thừa tướng, Thừa tướng phái lão gia của chúng tôi sai chúng tôi mời lão nhân gia về Tần phủ. Nếu lão nhân gia đã dám động đến Thừa tướng, thì cũng xin dám gặp mặt người một phen. Nếu lão nhân gia không chịu đi thì Tần thừa tướng sẽ nổi giận, xử trảm lão gia chúng tôi, chúng tôi là những người sai quan liên hệ cũng bị mất chức. Khi chúng tôi mất việc rồi thì cả gia đình lớn nhỏ đều bị đói khổ. Cầu xin lão nhân gia mở lượng đại từ đại bi xót thương cho.

Tế Diên nghe thế cười nhạt, nói:

- Nếu nói được như hai ông vậy thì Hòa thượng ta đây đi từ sớm rồi. Nay Diên đầu, quý tánh ông là chi?

Diên đầu nghe hỏi cũng vui, nói: Hòa thượng đã biết tôi họ Diên còn hỏi chi nữa.

Tế Diên hỏi: Tên ông có phải là Lai Báo không?

Diên đầu đáp: Phải, tên tôi là Lai Báo.

Tế Diên lại hỏi: Vạn đầu nè, quý tánh ông là chi?

Vạn Hồng Sơn nói: Xin sư phụ đừng giận, xin người mở lượng từ bi đi theo bọn họ cho.

Tế Diên nói: Ủ, đi thì đi!

Diên Lai Báo lúc đó mới nói: Triệu đầu nè, việc sai sự này gặp chỗ rắc rối tôi đã giải quyết xong rồi đó, các anh đưa Hòa thượng cùng về đi.

Triệu đầu bước tới kéo Hòa thượng ra khỏi chùa Linh Ẩn. Đi được hai dặm, trước mặt là Tây Hồ, một dải Tô Đề toàn là quán rượu, bèn ngồi bệt xuống đất không đi nữa.

Triệu đầu hỏi:

- Sư phụ, sao người không đi nữa? Muốn nghỉ ngơi chốc lát hả?

Tế Diên nói:

Ta không phải muốn nghỉ ngơi đâu, ta hỏi ông một câu này nhé! Các ông là đương sai, hẳn là rành rẽ việc dựa núi ăn núi, dựa nước uống nước, trông hoàng thụ, dựng hoàng lăng, không nhiều cũng có ít, không lớn cũng có nhỏ, được bạn bè gặp gỡ cho Hòa thượng tạ. Bây giờ ông đưa ta về nha phủ, kể ra các ông đã làm tròn sai sự tốt đẹp đấy, vậy thì các ông phải chi cho Hòa thượng ta một ít tiền chớ! Nếu không thì thôi, ta không thèm đi theo các ông đâu!

Triệu đầu nghe nói, nghĩ thầm: “Mình là việc sai sự này bao nhiêu năm trời rồi, hôm nay lần thứ nhất mới thấy nguyên sai lầm tiền người canh giữ. Tréo cẳng ngỗng thiệt!”. Triệu đầu nói:

- Sư phụ là người xuất gia, cần tiền để làm chi?

Tế Diên nói: Ta cần tiền để uống rượu, bị sâu rượu rọ rạy trong bụng đi không được.

Triệu đầu hỏi: Uống rượu hả? Sư phụ uống rượu bao nhiêu?

Tế Diên nói: Ta cần 20 hồ rượu.

Quán rượu mang ra đủ số. Tế Diên ngửa cổ tu một hơi cạn một hồ, vừa uống vừa ngâm:

Rượu uống bao nhiêu chẳng phải say

Rắn gừa sắc dục uống thêm dai

Thêm tài trọn nghĩa trời gia hô.

Nhẫn nhục lợi nhà khỏi họa tai.

Giấy lát 20 hồ rượu đều cạn sạch. Triệu đầu đếm tiền vừa đúng số 20 hồ rượu chẵn, không dư thiếu xu nào.

Triệu đầu nói:

- Nếu sư phụ uống thêm một hồ rượu nữa, tôi cũng không có tiền đâu để trả.

Tế Diên nói: Triệu đầu nè, có phải tiền trong túi là do vợ người đưa cho hồi sáng này phải không?

Triệu đầu nói: Phải đó.

Tế Diên nói: Số tiền đó là của ta đưa nó hồi hôm đấy.

Triệu đầu nói: Sư phụ đừng nói giỡn, thôi chúng ta đi mau!

Nói rồi dẫn Tế Diên đi trước.

Đi được hai dặm, Tế Diên nói: Triệu đầu ơi, người đổi người khác dẫn ta đi!

Triệu đầu hỏi: Chi vậy?

Tế Diên nói: Người hết tiền rồi, thôi đổi người khác đi.

Triệu đầu kêu Vương đầu lại dẫn. Vương đầu nhận dây dắt nói:

- Sư phụ Ồi, chúng ta cùng đi nhé!

Tế Diên nói: Không đi đâu. Người có biết tại sao Triệu đầu không dẫn ta nữa không?

Wương đầu nói: Tôi không biết.

Tế Diên nói: Ông ấy dẫn Hòa thượng ta đi phải chi tiền cho ta đấy.

Wương đầu hỏi:

- Sư phụ cần tiền để làm gì?

Tế Diên nói: Để uống rượu.

Wương đầu nói: Được, sư phụ cứ uống.

Tế Diên nói: Kêu đem lại cho ta 10 hồ rượu nhé.

Wương đầu nói: Được, trong túi tôi chỉ đem theo có 100 tiền, vừa đủ trả 10 hồ rượu thôi, sư phụ uống thêm tôi không có tiền trả đâu.

Tế Diên lại nốc cạn 10 hồ rượu nữa. Đây chính là chỗ trong sách ghi: “Nhậu say vào Tần tướng phủ” đó. Vương đầu dẫn Tế Diên đi được hai dặm, Tế Diên nói:

- Nay Vương đầu, người cũng nên thay người khác dẫn ta đi!

Wương đầu nói:

- Sư phụ nói nghe không hợp lý rồi đó. Triệu đầu dẫn ra khỏi chùa Linh Ẩn hai dặm, sư phụ mới uống rượu, uống xong lại đi hai dặm nữa, cộng tất cả bốn dặm mới thay cho tôi. Tới phiên tôi, chưa đi bước nào hết sư phụ lại đòi rượu. Mới đi có hai dặm, tại sao sư phụ lại kêu đổi người khác?

Tế Diên nói: Phần Triệu đầu là 20 hồ rượu, còn phần người chỉ có 10 hồ rượu thì đường phải ngắn hơn chứ.

Wương đầu nói: Thôi, tôi không cãi với sư phụ nữa, và kêu: - Trương đầu! Anh lại thay tôi nè.

Trương đầu nói: Sư phụ muốn uống rượu hả? Ở Túy Tiên lâu này tôi có sổ ghi, sư phụ muốn uống bao nhiêu cứ bảo.

Tế Diên nói: Đem cho ta 30 hồ rượu nữa uống chơi.

Trương Tam nghe nói thềm le lưỡi, hỏi: Sư phụ một ngày uống bao nhiêu rượu?

Tế Diên nói: Có bao nhiêu đâu. Sáng ta giải nhể hai cân, trưa lại rai rai hai cân, cơm chiều thì đưa cay hai cân nữa. Rồi từ đó tới sáng ta có uống giọt nào nữa đâu.

Trương Tam nói: Tối lại sư phụ mắc ngủ hả?

Tế Diên nói: Đâu có, ban đêm ta bơi trong lu rượu chớ. Không bơi nó bắt ngứa ngứa không chịu được.

Ba mươi hồ rượu của Trương đầu cũng cạn ráo. Tám vị Ban đầu thay phiên nhau dẫn và đãi rượu một lượt thì về đến Tần phủ. Khi đến cổng Tần phủ, lại đến phiên Triệu đầu cầm dây dẫn. Tế Diên lúc đó rượu đã say mềm.

Người giữ cổng hỏi thúc:

- Mấy ông làm việc công sai như vậy đó hả? Tướng gia bảo bắt diên tăng về. Mấy ông còn chờ gì, đợi lúc tướng gia đi tìm rồi mới chịu đưa đến ư?

Triệu đầu nói:

- Lại đây! Lại đây! Nhận Tế Công mà đưa vào Tần tướng phủ.

Tế Diên ngược mắt xem, bên trong tướng phủ rất oai nghiêm.

Có thơ rằng:

Thảm ngọc gác kỳ lân

Bình phong rèm phỉ thúy

Cửa rộng báu trân bày

Dao cầm vang nhã nhạc

Gấm thêu cổ ngoạn trưng

Châu ngọc liền thi hàn

Sang giàu ngôi thiên tư?

Tể tướng chỉ nhường quạ

Ngạn ngữ có câu:

Chén vàng dù bể giá không phai

Cân lượng nửa phần chẳng chút sai.

19. Chương 19

Tần tướng chiêm bao thấy quỷ ma

Tế Công nửa đêm thi pháp Phật

Có thơ rằng:

Quyết ý cầu chơn, chơn cách xa

Si tâm đoạn hoặc, hoặc hà sa

Đạo nhân chỉ giữ lòng thanh thản

Dáng núi trắng xưa bóng hiện rạ

Khi Tế Diên đến trước cửa phủ, bên trong có tiếng truyền ra:

- Thừa tướng dạy đưa Diên tăng vào ngay.

Kể tả hữu dạ ran một tiếng, vội đưa Triệu đầu dắt Tế Diên vào trong. Bên trong, Lão phương tượng, Giám tự tăng cùng thị giả đều có mặt. Bảy mươi hai tên gia nhân đứng giữ hàng. Tế Diên vào đến nơi đứng thẳng lưng chứ không quỳ. Tần thừa tướng bên trong nhìn ra thấy quả là ông thầy chùa kiểng, bèn vỗ án hét lớn:

- Hay cho Diên tăng dám cả gan! Ta sai bọn gia nhân đến chùa mượn gỗ lớn. Mượn là phần ta, không cho mượn là phần các ông, sao dám cả gan dùng yêu thuật tà pháp đánh quân gia của ta! Sự thật thế nào, mau khai cho bản chức rõ.

Đáng lý Tế Diên chiếu theo tuần tự thuật lại là bọn quân gia đòi dỡ lầu Đại Bi ra sao, mình không cho dỡ, bọn quân gia đánh đập mình ra làm sao v. v... mà lại không nói:

Lại nghe Tế Diên nói:

- Nè đại nhân, Ngài còn hỏi ta câu đó nữa sao? Ngài làm đến chức Thừa tướng, ngồi ở bậc Tam Thai, đáng lý phải làm lành làm phúc, tích công bồi đức mới phải, cơ sao lại đi dỡ phá chùa chiền? Hòa thượng ta càng nói càng thêm tức giận, muốn lôi đại nhân ra phết cho ít chực báng.

Tần Thừa tướng ở bên trên nghe nói mấy lời đó, tức giận dùng dũa hết lớn:

- Cha chả, hay cho Diên tăng dám cả gan khi dễ đại thần. Bây đầu, kéo ống ra nện 40 hèo tre cho ta!

Nguyên thứ côn tre này là một loại gia pháp đặc chế của Tần tướng phủ, lợi hại vô kể. Bên trong ruột bọc đồ đầy cả thủy ngân, bất luận là người khỏe mạnh cách mấy, bị 40 hèo đó cũng phải bò lết vì tróc da nát thịt mà thôi. Tế Diên nghe nói sắp bị đánh, lật đật chạy vào hàng của Lão phương trượng, Giám tự tăng, nằm vị đang ngồi. Ba tên gia nhân bước tới kéo Tế Diên ra, nói:

- Hay cho Hòa thượng, bộ tính trốn trong này chắc ăn hả?

Một tên đè ở đầu vai, một tên kim chặt dưới chân. Hòa thượng đang dạy đầu về hướng Tây, người cầm roi đứng ở hướng Nam, để Thừa tướng bên trong nhìn cho rõ. Đánh xong 40 hèo, Hòa thượng vẫn lặng thình không hề than một tiếng. Ba tên đánh xong đứng qua một bên chờ lệnh.

Thừa tướng bên trong nhìn ra, nói:

- Bọn này thiệt là một lũ hồ đồ. Ta bảo đánh Diên tăng, sao nhè Giám tự tăng mà đánh?

Ba tên gia nhân nhìn nhau thầm nghĩ: “Lạ thiệt! Hồi này rõ ràng mình kéo Diên tăng mà, sao lại hóa ra Giám tự tăng Quảng Lượng cho được”.

Quảng Lượng lúc đó mới mở miệng được: - A ôi! Đánh chết tôi đi thôi.

Hồi này Quảng Lượng mở miệng mà nói chẳng ra lời. Chịu đánh 40 hèo, thịt da rách nát, máu me đầm dề. Thừa tướng ra lệnh thay bọn chưởng hình khác và dặn:

- Đánh Diên tăng 40 hèo tre thiệt nặng cho tã Bớ Diên tăng! Ta không đáng được ông, thề không làm người nữa.

Ba người chưởng hình khác lại đến. Một người nín Tế Diên nói: - Bạn này chắc không làm đâu.

Tế Diên nói: Kệ ta, để ta đi.

Ba người nói: Này Hòa thượng! bộ chờ bọn ta ra tay hả? Mau nằm xuống đi.

Tế Diên nói: Thì cứ trải nệm ra đi!

Bọn gia nhân nói: Thôi đừng giả ngợ! Bị đánh đòn mà đòi mền nệm gì!

Nói rồi kéo Tế Diên quật xuống. Một tên cỡi lên vai, hai tay nín cứng hai lỗ tai. Một tên cỡi lên đùi lấy tay trật quần Tế Diên ra, một tên cầm gậy hờn sẵn.

Tần Thừa tướng hô: Đánh, đánh!

Chưởng hình lấy sức gươm giáng xuống. Gậy cách móng Tế Diên chừng một thước, bất ngờ lệch hướng, trúng nhằm vai người cỡi trên lưng Tế Diên một cái bịch, mạnh đến nỗi người này văng long lóc ba bốn thước. Người kia ôm lấy vai la oái oái:

- Trời ơi, chết tôi rồi! Được, được lắm! Hồi sáng này mi mượn ta 200 tiền, ta không cho mượn, mi cừ oán, bây giờ mượn việc công báo thù riêng hả?

Tần Thừa tướng cả giận nạt lui bọn đó và ra lệnh:

- Hãy đổi bọn khác và lần này đánh Diên tăng 80 hèo cho tã Lần này không đánh được Diên tăng, ta thể không làm quan nữa!

Tể Diên cũng nói: Ta thách ông đánh được ta đó. Đánh được ta, ta thể không làm Hòa thượng!

Lại đổi ba người khác. Một người nói:

- Tôi cỡi lên đầu vai ông, còn Tần Thăng đè dưới chân, anh là chưởng hình cầm roi đừng có đánh lung tung nhé.

Người chưởng hình nói:

- Tôi chỉ nhắm ngay đít Hòa thượng giáng xuống thôi.

- Nào dè chừng đánh, ngọn roi lạc hướng rơi bịch một tiếng trúng ngay trên sống lưng của người đè lên chân của Tể Diên, nặng đến nỗi người này té sấp tới trước.

Bên trong, Tần Thừa tướng trông thấy rấy rõ ràng. Lần đầu đánh nhằm Giám tự tăng, lần thứ hai đánh nhằm người cỡi vai, lần này tới phiên người đè ở chân, phải chăng đó là yêu thuật tà pháp của Hòa thượng? Nghĩ thế bèn thét bảo gia nhân vén rèm lên, để tự mình đích thân dùng oai vệ của Tể tướng triều đình làm việc này họa may mới xua đuổi được yêu thuật đó.

Gia nhân cuốn rèm lên, Thừa tướng bước ra, mặt đầy sắc giận khiến người phải sợ, thét bảo gia nhân:

- Đánh, đánh nó cho tã!

Bọn gia nhân đầu dám trề đương. Người chưởng hình lật đặt cầm gậy trúc, hăm hăm bước đến phía Tể Diên, giơ lên đánh xuống. Nào hay, bởi dùng quá sức mạnh, côn lại tuột tay văng về phía Tần thừa tướng. Tên gia nhân ấy sợ đã rút mật. Trước quang cảnh đó, Thừa tướng còn nộ khí xung thiên hơn, cúi xuống lượm gậy lên, muốn chính tay mình đánh phạt Hòa thượng cho hả tức. Bỗng trong nhà có tiếng kiểng báo động vang lên, Thừa tướng thất kinh vội ngừng tay lại.

Nguyên lai Tần thừa tướng gia pháp rất nghiêm. Nội xá không có đàn ông mà chỉ toàn là vú già với bọn a hoàn. Bọn đồng tử nhỏ không có lệnh gọi không được vào nội xá. Khi có việc khẩn cấp mới được đánh kiểng lên. Hôm nay nghe kiểng báo động, Thừa tướng rất đổi ngạc nhiên!

Bên trong vú già chạy ra cấp báo:

- Thưa đại nhân, không xong rồi, phòng ngủ của đại nhân bỗng nhiên phát hỏa!

Nghe xong, Thừa tướng biết ngay đây là yêu thuật tà pháp do Tể Diên gây ra, vội dẫn 20 gia nhân trối chặt Hòa thượng giam trong phòng trống, đến đêm nay canh ba, ta lại thẩm vấn.

Thừa tướng chỉ Tể Diên, nói:

- Nay ông tăng khùng kia! Nếu ông đốt tiêu tướng phủ ta, ta sẽ giải ông đến Hữu ty nha môn, đánh ông 80 chịch gậy trúc cho ông thịt nát xương tan mới hả giận ta!

Nói rồi dẫn bọn Tần Thăng lãnh 20 tên gia nhân ở lại canh giữ Hòa thượng, Tần thừa tướng cùng với mấy mươi tên gia tướng đi vào trong xem xét. Vào đến nội xá thấy phu nhân đang đứng trong viện sợ hãi run lập cập, bọn vú già, a hoàn đang chạy lăng xăng dập lửa.

Phu nhân hỏi: Lửa cháy từ đâu thế?

Vú già thưa: Do những tàn lửa nhỏ từ trong lư trầm nổ tách ra, bắn vào màn cửa sổ gần đó.

Thừa tướng lập tức bảo bọn gia nhân mau mau dập tắt lửa, chính mình kéo ngã lư trầm xuống. Bọn vú già thất kinh chạy vội lại xem, may mắn chưa bị tổn hại vì là vàng ròng đúc lên.

Tần thừa tướng thấy lửa đã tắt bèn trở vào phòng, phu nhân hỏi:

- Hôm nay đại nhân gặp việc chi mà mặt có sắc giận thế?

Tần thừa tướng mới đem việc Tể Diên dùng pháp thuật đánh bọn gia nhân, binh vây chùa Linh Ẩn, bắt trói các vị Hòa thượng trong chùa kể lại một hồi và nói:

- Ta chỉ muốn đánh phạt ông tăng khùng kia thôi, nào ngờ liên tiếp cả ba lần ông ta đều dùng tà thuật tránh khỏi. Ta sắp sửa ra tay thân đánh thì ở hậu viện bỗng nhiên phát hỏa. Ta vẫn cho bọn nó trói các ông Hòa thượng nhốt lại trong phòng trống, chờ canh ba đêm nay, ta sẽ lại đánh phạt ông tăng khùng ấy.

Phu nhân nghe nói, can gián:

- Đại nhân hà tất phải so đo với hạng vô tư đó làm gì cho nhọc thể.

Nói chuyện tới đó, kể vủ già lên thưa:

- Cơm chiều đã xong, thỉnh ý tướng gia muốn dùng ở đâu?

Thừa tướng nói:

- Dọn ở đây cũng được.

Bọn a hoàn dọn chén đĩa lên. Thừa tướng giận tức còn đầy hông, ăn nuốt không vô Một mỗi quá, co tay kê đầu nằm gục trên án thư mà ngủ. Đương lúc nửa tỉnh nửa mê, mơ mơ màng màng đó, bỗng nghe có một luồng gió lạnh kinh người thổi tới ào ào như rừng cây ngã đổ, ò ò như bò rống, rầm rầm rộ rộ như đất đá rung rinh, té ra là đoàn âm binh ở địa phủ, tướng mạo dữ dằn như yêu quái kéo đến. Đi đầu là một con quỷ dữ, mình cao tám thước, mặt như thoa lọ nôi, đầu đội mũ xanh, mặc quần vải xanh ngắn, thắt lưng màu xanh, mặc áo đỏ chót, chân mang giày nhẹ màu xanh, mày tròn mắt lộ, tay cầm chĩa ba ngạnh. Theo sau lại một con quỷ khác, đầu đội khăn như ý, gắn cặp lông chim dài thướt, mình mặc quần đoạn xanh, chân mang quan hài, nước da trắng tái, mặt vuông, trong tay cầm cây viết, một quyển sổ. Đằng sau đó lại có một người nữa đi vào, đầu đội khăn lam nhiễu thêu hoa năm màu, mang giày vải màu xanh, da mặt hơi sạm tía, mày đôi mắt rộng, tay kéo một sợi dây xích bằng sắt, đầu kia xiềng chặt một người. Người ấy trên cổ đóng một cái gong, trên tay mang một cái cồng, dưới chân đóng một cái trăn lớn. Gương mặt khô cằn, đầu tóc rối bù như đám cỏ rối. Tàn thừa tướng nhìn kỹ người bị xiềng xích chính là cha mình - lão Thái sư Tàn Cối - áp tải phía sau lại có một tiểu quỷ, đầu đội khăn lụa xám, gương mặt xám xanh, đôi mắt vàng chóc dưới cặp lông mày đỏ loe, chiếc quần ngắn ngắn để lộ thân hình bóng lẩy như thoa sơn. Tay tiểu quỷ cầm một cây lang nha bổng gai to lồm chồm.

Tàn thừa tướng nói:

- Cha ơi, con những tưởng cha đã sớm du thiên đường, nào ngờ cha còn kẹt lại nơi âm tào địa phủ, chịu biết bao khổ sở như thế này. Ngày mai con sẽ mời các vị đạo sĩ đức trọng cao tăng siêu độ cho cha sớm được về trời.

Tàn Cối nói:

- Con ơi, lúc sanh tiền cha ở tại triều đường, bít lấp kẻ hiền tài. Tại Phong Ba đình hại chết cha con Nhạc Phi, khiến cho người giận trời thù. Chết xuống hắc địa ngục, chịu trăm cay nghìn khổ. Hôm nay cha vâng lệnh Diêm La thiên tử, vội gấp trở về để khuyên nhủ con của cha: Thân đã làm Tể tướng, lẽ phải tích đức tu nhân. Trái lại, con của cha không chịu làm lành, lại đi phá dỡ chùa chiền, tội nghiệt nặng biết bao! Việc dỡ lầu Đại Bi của chùa Linh Ấn, giam trói Hòa thượng đó, con hãy nghe lời cha mau thả các tăng nhân và trùng tu lầu Đại Bi...

Nói vừa tới đó, Bổng nghe con đại quỷ cầm thiết xoa nói: - Chúng ta đi thôi.

Nói rồi tay hươu thiết xoa loảng xoảng kéo Tàn Cối đi như bay.

Tàn thừa tướng lật đật nói: Cha ơi, nán lại một chút, con có lời trình thưa.

Bọn quỷ tốt không nói không rằng, cứ một mực lôi đi. Tàn thừa tướng chạy tới đưa tay níu lại, chỉ nghe nổ đoàn một tiếng.

20. Chương 20

Triệu Bản đang đem dò tướng phủ

Vương Hưng vô cớ bị nghiêm hình

Có thơ rằng:

Đông lạnh nhà nhà cấm liễu xanh

Giữ xuân xuân cứ mãi trôi nhanh

Rượu ngon ta cứ tu bằng thích

Con cháu hòa vui cứ trưởng thành.

A hoàn tức trực bên ngoài, nghe tiếng động vội chạy vào lợm đèn đốt như cũ. Phu nhân cũng thức giấc bước vào, hỏi:

- Đại nhân gặp việc gì có vẻ kinh hoàng thế?

Thừa tướng nói:

- Ta đang xem sách, bỗng nhiên tinh thần mệt mỏi, thiếp vào trong mộng, gặp một điềm lạ thường: Ta thấy lão Thái sư trở về nhà, tay chân bị xiềng trói, có quỷ tốt theo áp tải, quả ta ở dương gian làm ác quá nhiều. Ta định ngưng đỡ lầu Đại Bi và thả các ông Tăng cho rồi. Phu nhân thấy việc đó như thế nào?

Phu nhân nghe rồi cười nói:

- Đại nhân là người đọc sách thánh hiền, sao lại đi tin những chuyện dị đoan nhảm nhí như thế?

Thừa tướng nghe vợ nói như thế, bèn tạm gác ý định đó. Hỏi a hoàn:

- Đã mấy canh rồi?

A hoàn thưa: Trống vừa đổi sang canh hai.

Thừa tướng dặn: Hãy truyền dụ là canh ba đêm nay ta sẽ ra thư phòng thăm vấn Diên tằng. Không phạt nặng ông này không được!

Vừa nói câu đó, bỗng nghe từ ngọn đèn cầy trong nhà phát lên mấy tiếng hù hù, ngọn lửa phóng cao lên cả thước.

Thừa tướng ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì thế?

Ngọn đèn bỗng nhỏ lại bằng hạt táo, chao đi chao lại, bỗng chốc lại lóe cao rồi trở lại như cũ, ba lần như vậy. Thừa tướng rút bảo kiếm trần trạch nhắm ngay ngọn đèn chém xuống. Ngọn đèn bỗng chẻ thành hai ngọn. Thừa tướng chém thêm mấy chục kiếm nữa. Cả phòng nhấp nháy hàng trăm ngọn đèn. Lại nghe vú già kêu:

- Ngoài cửa có con quỷ lớn. Sợ chết đi được!

Một a hoàn la:

- Không xong, dưới ghế có một con quỷ ngồi xổm, nhe răng nhọn hoắt!

- Ôi chà, bên rèm lại có một con quỷ, đầu lắc lư!

Thừa tướng bảo vú già đánh kiếng bảo bọn gia nhân vào đánh quỷ. Vú già, a hoàn chạy ra cửa hô hoán lên, bọn gia đình bên ngoài chạy vào, nghe trong nhà quỷ loạn vội chạy đến trước Thừa tướng chờ dạy việc. Vừa chạy đến nội xá, bỗng nghe nhiều tiếng nhốn nháo:

- Không xong rồi, tướng công ơi! Có con quỷ bứt gong.

- Không xong rồi, tướng công ơi! Có con quỷ chết treo.

- Không xong rồi, tướng công ơi! Có con quỷ cụt đầu.

- Ô, ô, lại có con quỷ hút máu, rượt cắn người ta.

Đó là Tể Công thi triển pháp Phật mà ra.

Nhơn vì Thừa tướng phái 20 tên gia nhân ở phòng ngoài canh chừng các Hòa thượng. Tần Thăng trong bọn nói:

- Công việc của chúng ta đây không phải dễ. Suốt đêm hôm qua ta không chợp mắt được tí nào, hôm nay lại lãnh việc này nữa. Ta có nghĩ như vậy: Bọn mình mỗi đứa bỏ ra 200 tiền, hùn nhau mua rượu thịt làm một bữa nhậu. Canh hai đêm nay, chúng ta cùng đánh chén, đến canh ba Thừa tướng thăm vấn các Hòa thượng ở thư phòng, tướng cũng chẳng nhớ việc nào. Các chú nghĩ sao?

Mọi người đồng thanh: Tốt, tốt lắm! Thế thì tiến hành!

Cả bọn chung đậu được bốn điếu, phái một người đi mua rượu thịt đem về. Mới chưa hết canh một, trong bọn có kẻ nói:

- Thôi chúng ta nhậu đi!

Mọi người cùng dọn rượu thịt ra. Tể Diên nói:

- Xin các vị đại từ đại bi cho Hòa thượng ta một chén với.

Tần Thăng nói:

- Làm Hòa thượng không được uống rượu, sao ông lại đòi rượu? Hòa thượng dạy người ta không được giết người, trộm cắp, dâm dật, nói láo, uống rượu là năm điều giới cấm. Ông đòi uống rượu, há không phạm giới hay sao?

Tể Diên nghe nói, cười khà khà đáp:

- Quẩn gia tuy biết một mà không biết hai. Trong đó còn có biết bao nhiêu điều hay lạ! Trời có sao rượu, đất có suối rượu, người có thánh rượu. Rượu hợp với muôn việc, rượu hòa tính tình. Thánh Trọng Ni lấy rượu làm đạo, để giữ điều hòa đấy.

Tần Thăng nói: Ông Hòa thượng biết nói hay như vậy, ta cho ông một chén đây.

Nói rồi rót một ly rượu đưa đến. Tể Diên tiếp lấy, cười lớn:

- Ha ha ha!

Ngày dài tợ năm, nhàn mới biết

Việc lớn bằng trời, rượu cũng thôi.

Ngâm rồi, tợp một miếng cạn ráo, nói: Xin quý vị vui lòng cho một chén nữa.

Tần Thăng nói: Đã được cho một chén rồi, lại còn đòi nữa, thiệt không biết xấu hổ chút nào?

Tể Diên nói: Ông không cho cũng được, cả đến một chén xã giao cũng không có nữa sao?

Tần Thăng lại rót thêm một chén nữa.

Tể Diên uống lại nói: Rót thêm một chén nữa cho đủ ba chén đi.

Tần Thăng nói: Không được đâu! Cái này đâu phải để cho ông, còn phần người khác nữa chứ!

Tể Diên cười hà hà, nói: Thôi được, không cho thì ta tự lấy uống vậy.

Đoạn cầm ly rượu niệm liền mấy câu: “Án sắc hích, mau mau mau!”. Tức thì trong chén, rượu đầy tràn. Tể Diên uống liền mấy chén nữa, rồi để chén xuống. Mấy người trong bọn cũng muốn cũng muốn uống rượu, đưa chén giành nhau rót. Nào dè bình đã khô queo, một giọt cũng không.

Mọi người đều nói: Hồi sớm mua đồ ăn còn tiền mà, đem bình ra mua thêm đi.

Rượu mua rồi giấy lát cũng hết sạch. Riêng Tần Thăng không nói một lời, buồn bực kiểm chỗ lánh mặt. Ai nấy say vùi, ngũ nằm la liệt.

Tế Diên thấy ai nấy ngủ vùi mới tháo xiềng sắt ra đi về phía nội viện báo ứng. Bọn ác nô của Thừa tướng hàng ngày cạy thể chủ nhân, ra ngoài tác ma tác quái bị Tế Diên hoá phép di đảo đánh cho một trận, lắc cho một hồi, chính là để báo ứng đó.

Đang đi, Tế Diên thấy một người đang cắp dao từ phía Bắc xăm xăm đi tới. Nhìn kỹ lại thì chính là Thám nan thủ vật Triệu Bản...

Nhắc lại Triệu Bản từ ngày giúp Tế Diên giả làm thần Vi Đà, trộm Ngũ lôi bát quái thiên sư phù, vào phủ Thừa tướng gặp Y Sĩ Hùng và đưa về nhà ra mắt Triệu thái thái. Y Sĩ Hùng ở chơi mấy hôm rồi từ biệt ra đi. Triệu Bản vẫn bán lẻ trái cây ở Tây Hồ, thấy vô số quan binh kéo đi rầm rộ về phía chùa Linh Ẩn. Triệu Bản thấy có người quen trong quân ngũ, bèn chạy lại hỏi thăm, mới biết là Tế Diên đánh quân gia của Thừa tướng, Thừa tướng phát lệnh điều binh đến vây chùa, bắt trời ông Tăng khùng dẫn về Tướng phủ, định đánh cho chí chết.

Triệu Bản nghe rồi thất kinh, nghĩ thầm: “Tế Công có ơn cứu mạng ta. Bây giờ người bị nạn, làm sao ta không cứu được?” Lại nghĩ: “Hồi hôm mẹ ta há không nói với ta về đạo tu thân đó sao? Được rồi, để tối nay chờ lúc mẹ ta ngủ say, ta cắp dao thái rau đi giết quách tên Thừa tướng gian ác đi cho rồi, báo thù cho sư phụ Tế Công trưởng lão”. Nghĩ rồi, chậm chậm trở về nhà.

Lão thái thái hỏi: Hôm nay sao con không bán?

Triệu Bản nói: Bữa nay trong mình con không khỏe.

Thái thái nói: Không khỏe thì về nhà nghỉ.

Tối lại, đang lúc Triệu Bản thấp thỏm chờ mẹ ngủ say để ra đi, bỗng nghe có tiếng gõ cửa. Triệu Bản khó chịu nghĩ: “Chắc mẹ ta thức dậy quá”. Tiếng gõ cửa lại nổi lên gấp hơn. Triệu Bản chạy ra xem, thì ra là bà Vương ở đối diện.

Bà Vương nói:

- Nay Triệu Bản, xin phiền cậu một chút! Nhon vì thằng Vương Hưng nhà tôi sáng nay đi bán trái cây, ngang qua phủ thừa tướng bị giữ lại. Lúc giữa trưa lại có một chiếc kiệu nhỏ đưa đến bảo thằng bé nhà tôi bị chúng thổ tả, bảo vợ nó đi tiếp giúp. Mãi tới giờ này chưa thấy bọn nó trở về nhà, tôi thấy không an tâm chút nào! Nhà tôi lại không có ai, xin phiền cậu đi dò hỏi giùm.

Triệu Bản dạ dạ nhận lời. Anh ta là người thật tâm làm việc nghĩa nên lật đặt cho mẹ hay rồi thay đổi y phục, giắt theo con dao thái rau, đi ra cửa, nhắm hướng Tần phủ mà đi đến. Trời đã tối, gánh trái cây của Vương Hưng vẫn còn để đó, có anh chàng Quách Tứ gác lộ giữ giùm. Triệu Bản thấy có người quen bèn hỏi:

- Nay Quách Tứ, chú Vương Hưng đâu rồi?

Quách Tứ đáp:

- Té ra là Triệu cậu Anh hỏi Vương Hưng ở đâu hả? Hồi sáng này nhị công tử của Thừa tướng kêu anh ta vào hầu. Anh ta nhờ tôi coi chừng giùm. Tôi bán giùm anh ta cũng bộn bộn. Tôi có việc bận, chờ anh ta hoài mà không thấy trở ra. Dọ hỏi tin tức, bọn gác cửa không thèm trả lời, tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra cho anh ta nữa.

Từ biệt Quách Tứ, Triệu Bản lần dò hỏi thêm mấy chỗ nữa cũng chẳng được tin tức gì hơn. Trống điểm canh hai, lật đặt trở lại tướng phủ, tìm một chỗ vắng người, rún mình nhảy thót lên mái nhà, định tìm giết Thừa tướng để trả thù cho Tế Diên. Nào ngờ đi vào bên trong, từ nóc nhà dòm xuống thấy đèn đuốc sáng lờ mờ phản chiếu gương mặt bọn gia nhân mờ mờ ảo ảo như bầy oan quỷ. Triệu Bản nhìn thấy phát khiếp, lật đặt bỏ đi qua phía Tây. Đến một hoa viên, từ nóc nhà nhìn ra tứ phía, Triệu Bản thầm nghĩ: “Hoa viên này chắc không phải nằm trong tướng phủ. Nhà ai ở sát vách tường vậy cả?”. Nhìn một hồi lâu thấy ở phía Đông bắc có một tòa trang viện, đèn đuốc sáng lóa. Triệu Bản bèn nhảy xuống men lại gần xem, thì thấy chung quanh trồng cây quế thơm phức. Phía Bắc có một cái cửa thông, qua cửa là một dải tường hoa, ở giữa có một bàn cờ tướng kê bằng vôi trắng. Tòa nhà này chính là ba gian Liêm Nguyệt đài ở phía Bắc,

Đông Tây phối phòng cũng đều có ba gian như vậy. Triệu Bản để mắt nhìn vào: Sau bức rèm tre, ánh đèn chiếu sáng tỏa, mọi vật bên trong rõ ràng trước mắt. Trên chiếc bàn bát tiên chất đầy cả trái cây tươi ngon đủ loại, sơn hào hải vị chẳng thiếu thứ gì Triệu Bản nghĩ thầm: “Chà, sẵn đây ta chén một bữa no say rồi đi kiếm giết chết thằng Thừa tướng chó đó cũng chưa muộn”. Hăm hở đi vào được mấy bước, bỗng lại sực tỉnh, tự trách: “Triệu Bản ơi Triệu Bản! Mi khùng quá! Nhỡ trong nhà có ai người ta bắt gặp rồi mày chui ngả nào? Chi bằng kiếm một viên đá ném vào thử xem!”. Nghĩ rồi, mò kiếm được viên gạch nhỏ, nhằm bức rèm ném tới. Đó là phép ném đá dò đường của khách lục lâm thường dùng. Nếu trong nhà có người sẽ có tiếng hỏi, hoặc có chó, sẽ sủa gâu gâu vì có tiếng động.

Sau khi ném gạch vào bức rèm và chờ một lát, không thấy động tĩnh gì, Triệu Bản rất mừng vì biết trong nhà không có ai, mới mạnh dạn đi vào. Vừa bước lên thềm, bỗng nghe bên trên có tiếng kêu:

- Ái chà! Có đại ca tới! Mau cứu em với!

Triệu Bản cả kinh, ngược đầu nhìn kỹ, té ra là hai vợ chồng Vương Hưng, cả mình đầy máu, đang bị treo ngược ở xà nhà.

21. Chương 21

Gậy nghiệp chương, nhị công tử bị to đầu

Xót thương con, Thừa tướng thỉnh Thánh tăng

Có thơ rằng:

Cảnh sầu nhiều lúc lại thêm hay

Ngoại vật thông dong rảnh tháng ngày

Thành bại việc đời lên xuống mãi

Ấm lạnh nhân tình gió thoảng bay

Giỏ cơm may mắn hơn Trần Thái

Áo ấm nào so với Tử Phòng

Mưu cầu danh lợi xoa tay trắng

Rốt cuộc phơ phơ mái tóc dày.

Nguyên hoa viên đó chính là hoa viên của Tần Hằng, công tử thứ hai của Tần thừa tướng. Ngày thường Tần Hằng không bao giờ chịu yên phận, ý thể cha mình là Tế tướng đương triều. Vả lại anh của Tần Hằng vẫn sống, Thừa tướng chỉ còn một mình hắn ta là con nên cưng chiều hết mực. Hắn ta mặc ý tung hoành, bọn thủ hạ của hắn rất nhiều tay có võ, thường lén ra ngoài cướp lấy thiếu phụ, gái tơ nhà người đem về cho hắn cưỡng hiếp. Gia đình nạn nhân tìm đến cửa, hắn sai bọn thủ hạ vác gậy đánh chí chết. Có người đầu cáo ở phủ huyện, bọn nha môn ở đó không dám trình bẩm lên vì biết hắn là con Thừa tướng. Vì thế, mọi người đặt cho hắn một trác hiệu là Truy mạng quỷ.

Hôm đó hắn đang xem sách trong hoa viên, sách đó không phải loại đúng đắn, cũng không phải loại thâm thư, tà thuyết, mà là quyển sách nói về Đường Minh Hoàng tin yêu Dương Quý Phi Xem đến chỗ đắc ý bèn vỗ án ngạc nhiên đánh hét một cái. Quăn gia Tần Ngọc là người được tin dùng lâu nay, đứng kế bên hỏi:

- Hôm nay công tử có vẻ vui thích, chắc xem sách gặp điều gì đắc ý thì phải?

Tần Hằng nói: Mi không biết chứ.

Thảo nào Đường thi có câu:

Quốc quốc phu nhân thừa chúa ân
Bình minh kỳ mã nhập cung môn.
Khước hiền chi phần ô nhan sắc,
Đạm tẩy nga mi triều chí tôn.

Nghĩa là:

Người đẹp lừng danh thừa ơn chúa
Trời mai cỡi ngựa tiến cung môn
Son phấn chỉ hiềm thêm kém đẹp,
Nhật màu mặt ngọc kiến long nhan.

- Ý thơ diễn tả nàng Dương Quý Phi quả nhiên đẹp tuyệt vời!

Tần Ngọc hỏi:

- Thừa công tử, bộ chính mắt công tử thấy phải không?

Tần Hằng nói:

- Thằng khùng này nói bậy bạ không. Dương Quý Phi người đời Đường, còn chúng ta là người đời Tống, làm sao chính mắt ta thấy nàng được.

Tần Ngọc nói:

- Hiện nay có một người so với Dương Quý Phi còn đẹp hơn nhiều. Nàng thiệt là người đẹp trên đời ít có, dưới thế không hai. Tôi từ khi cha sanh mẹ đẻ tới giờ, chỉ thấy nàng này là người đẹp thứ nhất. Nàng thân hình không cao không thấp, mình vóc không béo không gầy, cho đến lông mi, tròng mắt, không chỗ nào chê được!

Tần Hằng vốn là kẻ hảo ngọt, nghe mấy câu đó, đôi mắt trợn ngược, lật đật hỏi:

- Nè Tần Ngọc, mi gặp nàng ta ở đâu?

Tần Ngọc nói:

- Ở cửa phủ chúng ta có tên Vương Hưng chừng bán trái cây, nhà va ở tại chợ bán đồ gỗ. Một bữa nọ tiểu nhân mua được hai chiếc ghế dựa bằng gỗ chò, định tìm người vác về nhà, nhưng tìm mãi không ra, tiểu nhân bèn đến nhà Vương Hưng. Tiểu nhân gặp nàng, nhìn sững. Nàng ta quả là trang quốc sắc thiên hương, giai nhân bậc nhất, ít có trên đời. Từ hôm gặp nàng rồi tiểu nhân định mách với công tử từ lâu, nhưng chưa có dịp đó thôi.

Tần Hằng nói:

- Không được đâu! Chuyện đó có được hay không, chớ trong nhà Vương Hưng..., còn phải đem người nhà của ta nữa, phiền lắm! Mi có cách nào khéo đem người đẹp về cho ta, ta sẽ trọng thưởng!

Tần Ngọc nói:

- Công tử muốn được người đẹp có khó chi, chỉ cần chi ra 200 lượng bạc, nô tài này sẽ mách cho một diệu kế, bảo đảm chỉ nội ngày nay thôi, người đẹp sẽ vào tay công tử gấp, Chỉ cần công tử chịu bỏ ra 200 lượng bạc thưởng, kẻ nô tài sẽ lo việc đó chu tất ngay.

Tần Hằng nói: Vô phòng lấy tiền đi.

Có bạc trong tay, Tần Ngọc kể tai chủ, nói: Chỉ cần làm như vậy... như vậy...

Tần Hằng nghe rồi cười ha hả, nói: Thôi, đi kêu hán mau đi!

Tần Ngọc đi ra ngoài một lát gặp Vương Hưng đang quầy gánh trái cây đầu kia đi lại, bèn nói:

- Này Vương Hưng, nhị công tử bảo mi vào hầu đấy!

Vương Hưng lật đặt gỏi gánh trái cây cho Quách Tứ trông giùm rồi theo Tần Ngọc vào trong. Vương Hưng cười hề hề, trong bụng tính thế nào cũng bán được hai lượng bạc. Bữa nay chắc là công tử thềm trái cây ngon đây!

Tần Hằng lúc đó đang ngồi ở hiên Quế Đan trong hoa viên hai bên có mấy tên gia nhân đứng hầu.

Vương Hưng vội vàng bước tới thi lễ, hỏi:

- Thưa công tử, kêu tiểu nhân đến dạy bảo điều chi?

Tần Hằng nói:

- Nay Vương Hưng, trong nhà mi có bao nhiêu người, mỗi người bao nhiêu tuổi? Nói thiệt ta nghe coi!

Vương Hưng chẳng hiểu duyên cớ tại sao, cũng vội vàng thưa:

- Dạ thưa công tử, nhà ở chính là của tiểu nhân, gồm có: Mẹ tiểu nhân năm nay 50 tuổi, tiểu nhân 22 tuổi, vợ tiểu nhân 19 tuổi. Trong nhà chỉ có ba miệng ăn, sống qua ngày.

Tần Hằng nghe thưa cười dài, nói:

- Nay Vương Hưng, nghe nói vợ mi dễ coi lắm hả. Nè, ta cho mi 200 lượng bạc để mi cưới vợ khác, còn vợ mi đưa đến hầu hạ ta nhé!

Vương Hưng nghe nói, không lạnh mà run, trong bụng nghĩ thầm: “Nếu ta trả lời không bằng lòng, chắc sẽ bị loạn côn mà chết quá!”. Nghĩ đi nghĩ lại bèn thưa:

- Xin công tử xét lại, tiểu nhân có sự tình xin thưa: Thực ra, vợ tiểu nhân ở nhà cũng chẳng làm chi, chỉ giữ việc phụng dưỡng mẹ già thôi. Chờ khi mẹ tiểu nhân qua đời rồi, tiểu nhân sẽ đưa nó đến hầu hạ công tử. Tiểu nhân thực tình chẳng dám lấy 200 lượng bạc của công tử đâu.

Tần Hằng nghe Vương Hưng nói thế, dợm muốn nói:

- Ủ, thôi mi về đi!

Nào dè Tần Ngọc ở một bên hốt nói:

- Thưa công tử, công tử đừng thềm nghe lời nó! Rõ ràng nó gạt công tử đấy! Mẹ nó năm nay mới 50 tuổi. Bà sống 30 năm nay mới chết, vợ nó lúc đó đã 50 tuổi rồi, nó đưa đến cho công tử nuôi dưỡng già ư?

Tần Hằng nghe nói dùng dưng nổi giận hét:

- Hay cho thằng chó này! Trước mặt công tử, mi dám bày trò gạt gẫm hả, không trị mi không được! Bây đầu, rút ngược nó lên cho ta.

Bọn ác nô dạ rân, áp tới trói rút ngược Vương Hưng lên xà nhà. Tần Hằng nói:

- Nay Tần Ngọc, ngươi có kế gì bắt vợ nó đem về đây cho ta, để ta cho nó chống mắt lên coi ta mùi mẫn với vợ nó!

Tần Ngọc chớp mắt mấy cái, nghĩ ra một kế rồi ra bên ngoài kêu tên tam gia lại nói mẩu câu. Tên tam gia liền thuê một cỗ kiệu hai người khiêng thẳng đến nhà Vương Hưng kêu cửa. Mẹ Vương Hưng từ trong nhà đi ra hỏi:

- Ai kêu cửa đó?

Tên tam gia đáp:

- Lão thái thái không nhớ ra tôi sao? Tôi đây là họ Trương, làm việc trong hoa viên của phủ Thừa tướng. Tôi với anh Vương Hưng thân nhau lắm. Sáng nay Vương đại ca gánh gánh ra một quãng đường, bỗng anh lắc lắc mấy cái, miệng sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự. Bọn tôi dìu anh vào hoa viên rồi mời thầy thuốc đến xem mạch. Thầy thuốc bảo bệnh anh ấy nặng lắm, phải có người nhà ở bên để săn sóc, mới có thể trị được. Vương đại ca bảo tôi về đây rước chị nhà đến săn sóc cho anh ấy.

Lão thái thái nói: Cũng được, để tôi đi xem sao.

Tên tam gia nói: Lão thái thái già cả vào trong ấy gặp cảnh như thế này càng rối rắm thêm. Hơn nữa để chị là người ít tuổi ở giữ nhà có điều bất tiện chăng?

Lão thái thái nghe mấy lời nói đó cho là hợp lý, bèn vào trong nhà bàn bạc với con dâu là Ngô thị. Nàng Ngô thị cũng là người hiền thực, nghe tin chồng bệnh nặng, lòng rối lên, lật đật thay áo, nói:

- Để con đi coi thử.

Rồi ra bên ngoài nói mấy câu khách sáo đoạn lên ngồi kiệu thẳng đến Thừa tướng phủ. Khi vào hoa viên, kiệu được đặt xuống, vén rèm ra xem, Ngô thị thấy một vị công tử đang ngồi một mình nơi thềm cửa sảnh đường, còn chồng nàng là Vương Hưng đang bị trói gô ở bên đó. Ngô thị chẳng biết là do nguyên cớ gì, chỉ thấy vị công tử trang phục rất sang trọng chỉnh tề: Đầu đội khăn như ý châu nam ngọc, mình mặc áo rộng rạp rờn hoa kim tuyến. Chân mang vớ trắng, lộ ra đôi giày nhẹ. Nhìn lên tướng mạo lại càng khó coi: đầu vồ, mắt miêng bình, trông lộ, nhìn thấy rất ngoại kê.

Ngô thị nhìn xong mới hỏi:

- Dám hỏi công tử đây là ai? Tại sao lại bắt trói chồng tôi như vậy?

Bọn gia nhân đứng kề bên nói:

Đây là công tử nhà ta, người là con của Tần Thừa tướng đó. Nàng hãy mau đến chào người đi.

Ngô thị hãy còn chưa tin thật, lại nghe Tần Hằng nói:

- Nàng ơi nàng đừng có sợ. Ta đây muốn làm việc nhất cử lưỡng tiện, ba tô vô một gia. đây. Ngờ đâu thằng chó Vương Hưng này chẳng chịu nghe theo. Số là từ lâu ngưỡng mộ phương dung sắc nước hương trời của nàng, ta nghĩ rằng nàng ở với Vương Hưng, ăn uống kham khổ, phục sức vải to thưa, thật là uống biết bao! Ta mới kêu Vương Hưng lại thương nghị là: Ta sẽ cho hắn 200 lượng bạc để về cưới vợ khác, há chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện, tam toàn kỳ mỹ hay sao? Hai trăm lượng bạc đó cưới được con vợ khác mà còn lời chán, vừa được phát tài vừa khỏi mắc tội dầy dọa thân nàng. Đưa nàng đến hầu hạ ta, ta lại có thêm được một người hợp ý. Dem việc đó ra thương lượng mà hắn một mực không khứng nghe theo, nên ta giận bắt trói nó như thế.

Ngô thị nghe xong, mảy ngài dựng ngược, mắt hạnh tròn xoe, nói:

- Thừa công tử, theo tôi nghĩ, công tư nên thả vợ chồng tôi ra, thì muôn việc coi như không có việc gì. Công tử là con quan Tể tướng đương triều, thế thiếp đây nhà, cần gì phải làm khó dễ bọn tôi như vậy. Công tử đáng lẽ nên làm việc phúc đức mới phải, chứ những việc như thế này mà thấu tai quan Ngự sử thì đến cả Thừa tướng cũng bị liên lụy xem thường đấy.

Wương Hưng ở một bên cũng vọt miệng nói:

- Thừa công tử, kẻ tiểu nhân lâu nay buôn bán ở cửa phủ làm gì đắc tội với người đâu, xin tha vợ chồng bọn tiểu nhân về làm phúc.

Tần Hằng nghe nói, trở lại giận xung thiên, kêu một tên ác nô:

- Dem hai đứa nó rút ngược lên mà đánh cho ta!

Bọn thủ hạ ráp nhau đè hai vợ chồng trói lại rồi rút ngược lên xà nhà mà đánh. Hai vợ chồng Vương Hưng quyết tâm thà chịu đánh chết chứ chẳng nghe theo điều kiện của Tần Hằng. Đánh đến chiều tối, bọn họ nghỉ tay ăn uống, rồi lại đánh tiếp. Bỗng nghe Đông viên của tướng phủ có quý lộng, bọn thủ hạ chạy thưa:

- Thừa công tử, nên chạy qua xem thử!

Tần Hằng nghe nói cũng hối bọn gia nhân xách đèn ở trước: Mau qua xem đi!

Bọn gia nhân ý cũng muốn xem quý lộng ra sao nên tranh nhau chạy sang. Trong nhà chỉ còn trơ lại hai vợ chồng Vương Hưng đang rên rĩ. Vương Hưng nén đau bảo vợ:

- Nàng ơi, cũng vì ta mà nàng phải chịu cảnh đòn đau như thế này!

Ngô thị nói: Vợ chồng mình chắc phải chết ở đây quá! Nếu có chết, bọn ta sẽ đến trước Diêm Vương báo cáo còn dễ hơn.

Đương nói tới đó, bỗng thấy có người bước vào, Vương Hưng chớp mắt nhìn kỹ: Té ra là Thám nan thủ vật Triệu Bản. Vương Hưng kêu:

- Anh ơi, Triệu đại ca, mau cứu em với!

Triệu Bản nhìn lại, thấy hai vợ chồng Vương Hưng khắp mình bị thương tích, bèn chạy đến đưa Vương Hưng xuống trước, rồi Ngô thị xuống sau. Triệu Bản dùng tay mở dây trói cho Vương Hưng mãi chẳng ra vì gút chặt quá. Chính lúc đang bối rối đó, bỗng từ phía sau có người ôm cứng Triệu Bản lại. Triệu Bản muốn vịn người ném người kia ra phía trước để thoát thân. Nào dè ráng hết sức bình sanh mà người ở sau như hòn núi Thái Sơn đè cứng không nhúc nhích.

22. Chương 22

Thi diệu pháp, người quỷ lộng Tần gia

Trị kỳ bệnh, Tể Công đùa Thừa tướng

Có thơ rằng:

Nhỏ nhít thân này đâu kê?

Sá chi muôn lượng vàng ròng

Đường ái nực mùi son phấn

Sử xanh lưu lại tiếng cười...

Triệu Bản cố vùng vẫy thoát thân mà ráng hết sức vẫn không nhúc nhích, ngoái đầu nhìn lại, té ra là Tể Diên. Triệu Bản nói:

- Sư phụ Ôi, thả tôi ra đi! Tôi sợ sư phụ bị Thừa tướng hại đó chứ, nào ngờ lại gặp sư phụ Ở đây.

Tể Diên thả tay ra, nói:

- Đây Triệu Bản, người cởi trói cho hai vợ chồng Vương Hưng, rồi theo ta vào trong này ta vịn một chút.

Triệu Bản mở trói cho vợ chồng Vương Hưng xong, Tể Diên móc trong túi ra hai hoàn thuốc bảo vợ chồng Vương Hưng thoa lên mấy chỗ vết thương. Đoạn Tể Diên vào trong nhà ăn nhậu tì tì. Triệu Bản nói:

- Hay quá! Té ra bàn rượu này người ta dành sẵn cho sư phụ đây mà!

Tể Diên bảo:

- Đây Triệu Bản, người qua căn phía Bắc của gian nhà Tây, sẽ thấy có bốn cái rương. Trong rương thứ ba có một hộp vàng ròng nặng 100 lượng và sáu phong bạc nén, nặng 300 lượng. Người hãy cầm về đây cho ta!

Triệu Bản lật đật đi tìm, quả đúng như lời nói và cầm vàng bạc đem về.

Tể Diên hỏi:

- Đây Vương Hưng, người trước ở đâu?

Wương Hưng đáp:

- Tôi nguyên quán huyện Dư Hàng.

Tể Diên bảo: Đây Vương Hưng, người hãy cầm lấy số bạc này, ngày mai cùng mẹ và vợ người thuê thuyền về huyện Dư Hàng nhé! Đồ đạc linh kinh trong nhà cho Triệu Bản hết đi. Với số bạc này, người về xứ mua một ít đất và làm vốn bán buôn cũng sống tạm qua ngày.

Vương Hưng nghe nói, vội vàng sụp xuống lễ tạ.

Tế Diên nói:

- Triệu Bân, người hãy đưa vợ chồng Vương Hưng về đi!

Triệu Bân nói:

- Sư phụ Ở đây chắc không hề hấn gì phải không? Để tử định đi giết Thừa tướng báo thù cho sư phụ đây.

Tế Diên nói:

- Người khỏi phải lo, ta tự có phương cách, ba ngày nữa người sẽ được tin tức của ta.

Triệu Bân gạt đầu vâng dạ. Vừa muốn đi, bỗng nghe có người nói:

- Bọn bây hãy theo ta vào đây, coi thử vợ chồng Vương Hưng có chịu nghe theo hay không?

Bọn ác ôn dạ ran, lục tục kéo đến, đèn đuốc sáng choang.

Người nói câu đó chính là nhị công tử Truy mạng quỷ Tần Hằng, dắt theo một bọn ác nô từ bên tường phủ trở về. Hồi nãy nghe nói bên Đông phủ quý lộng, Tần Hằng sang vấn an Tần Thừa tướng. Thừa tướng quá thương con, sợ con phải bị sợ hãi nên không cho vào mà bảo hãy trở về hoa viên ngồi nghỉ. Vừa đến cửa hoa viên, Tần Hằng sợ nhớ đến vợ chồng Vương Hưng bèn nói:

- Bọn bây đâu, theo ta vào trong này xem vợ chồng Vương Hưng có chịu nghe lời ta không. Nếu bọn nó không chịu nghe, ta đập chết cho rảnh!

Triệu Bân nghe vậy cả kinh, nói:

- Sư phụ Ồi, không xong rồi, bọn mình phải lánh vào nhà trong mới được.

Tế Diên nói: - Không sao đâu mà! Liền lấy tay chỉ ra ngoài một cái, miệng niệm lục tự chơn ngôn: “Án ma ni bát mê hồng”.

Tần Hằng đang đi cảm nghe vướng phải làn gió lạnh run, rùng mình té ngã trên đất. Ai nấy áp lại đỡ lên, nhốn nháo bấn loạn. Triệu Bân thừa lúc lộn xộn đó, dắt vợ chồng Vương Hưng thẳng ra cửa ở góc vườn đi ra ngoài và đưa về nhà. Sáng sớm hôm sau, Vương Hưng thuê một chiếc thuyền lớn đưa mẹ và vợ trốn về quê cũ, đồ đạc lặt vặt cho hết Triệu Bân.

Tế Diên sau khi thấy Triệu Bân đi rồi, vẫn nhớn nhác ăn uống no say, rồi lững thững trở về căn phòng trống bên Đông phủ.

Nhắc lại Tần Hằng sau khi té xuống, đầu óc nặng nề, có rất đông người dìu vào trong phòng.

Tần Hằng kêu: Chao ôi, nóng quá!

Tần Ngọc lật đật lột mũ Tần Hằng xuống.

Tần Hằng la: Nóng!

Mọi người lại cởi bớt áo dài ra.

Tần Hằng lại kêu nóng.

Mọi người xúm cởi áo trong ra.

Tần Hằng la: Nóng!

Tần Ngọc lại cởi bỏ giày dép ra.

Tần Hằng la: Nóng!

Tần Ngọc lại cởi thêm áo lót ra.

Tần Hằng la: Nóng!

Tần Ngọc bảo mau đem quạt đến. Quạt cũng vẫn thấy nóng. Tần Ngọc bảo đem hai cục nước đá vào. Bọn thủ hạ vừa thưa có nước đá đem đến.

Tần Hằng lại kêu: Chao ơi, lạnh quá!

Tần Ngọc lật đặt bảo: Thôi, dẹp nước đá đi!

Tần Hằng kêu: Lạnh quá!

Mặc áo lót vào vẫn còn lạnh, lại mang giày dép vào.

Tần Hằng kêu: Lạnh quá!

Mặc áo trong vào cũng vẫn còn lạnh, mặc áo bào vào vẫn còn lạnh, đội mào lên vẫn còn lạnh, đắp thêm hai lớp mền vẫn còn lạnh.

Tần Ngọc kêu: mang bồn lửa lên.

Bồn lửa mới vừa đưa lên, Tần Hằng lại kêu: Nóng quá!

Lại lần lượt cởi bỏ mũ áo ra hết lớp này đến lớp khác. Hết nóng rồi lạnh, hết lạnh lại nóng, đổi thay như thế bốn năm lượt, thì trời đã sáng.

Tần Hằng bỗng kêu: Đầu ta sao ngứa quá, ngứa khó chịu quá đi, mau lại gãi cho ta.

Tần Ngọc lấy tay gãi một cái, nào ngờ càng gãi đầu càng lớn. Trong giây lát đầu to bằng chiếc đầu. Bọn Tần Ngọc sợ quá không dám gãi nữa. Mọi người bối rối chỉ lấy mắt nhìn nhau!

Trời đã sáng rõ, Tần Ngọc nói: Mau qua Đông phủ bẩm cho Thừa tướng hay đi!

Hôm đó Thừa tướng cáo bận không đi châu vua, bị quỷ lộng nửa đêm cũng không rảnh mà thăm vấn mấy ông Tăng. Trời đã sáng rõ, Thừa tướng đương muốn nghỉ ngơi giây lát, bên ngoài có gia đình vào thưa:

- Có người đưa tin, công tử bị bệnh nặng.

Thừa tướng nghe nói, xót tình cha con lật đặt dắt kẻ tùy tùng sang hoa viên thăm Tần Hằng. Tần Thừa tướng vào trong nhà thấy con nằm cuộn trên giường, đầu lớn thật khó coi, bèn vội quở:

- Bọn tôi tớ chúng bây thật là đáng giận! Công tử bị bệnh nặng như vậy sao không cho ta hay sớm?

Tần Ngọc thưa:

- Tại tướng gia chưa rõ mới rầy oan như vậy. Chứ hồi hôm công tử từ Đông phủ trở về, bỗng nhiên chóng mặt té xuống, khi trở vào phòng lại kêu nóng quá, chúng con cởi hết y phục ra, lại kêu lạnh quá, mặc y phục vào lại kêu nóng quá! Cởi ra mặc vào như thế đến mấy lượt, về sau lại kêu ngứa đầu quá. Kẻ nô tài mới gãi cho công tử, nhưng càng gãi đầu càng lớn. Bệnh này thật là kỳ quái!

Thừa tướng dặn:

- Mau đi mời danh y trị cho công tử.

Bọn gia nhân thưa:

- Trong thành Lâm An này có hai vị danh y mà thôi. Một vị tên Chỉ hạ hoạt nhân Thang Vạn Phương, còn một vị tên Trại hoa đà Lý Hoài Xuân.

Bọn gia nhân đi mời Lý Hoài Xuân, Lý Hoài Xuân nghe nói người nhà của Tần Thừa tướng mời, đầu dám không đi, sửa soạn theo gia nhân đi ngay đến tướng phủ. Thừa tướng lòng gấp như lửa đốt, nghe báo cáo có thầy thuốc đến, liền dẫn bảo gia nhân mời vào. Gia nhân đưa Lý Hoài Xuân vào bên trong, Tần tướng ngó thấy trước mặt mình một người đầu đội khăn tiêu dao bốn góc, mình mặc áo bào lam, chân mang giày đế rộng, khí vũ hiên ngang, nhất biểu phi phàm, bèn lật đặt mời vào nhà trong dùng trà.

Lý Hoài Xuân chẩn mạch cho Tần Hằng xong, trong lòng thật khó nghĩ. Nhìn thấy đầu Tần Hằng sưng lên quá to mà chuẩn đoán sáu bộ thốn quan xích, mười hai kinh mạch đều không có thấy bệnh. Chẩn đi chẩn lại mãi mà chẳng rõ chứng bệnh sưng đầu này là bắt nguồn từ kinh nào? Nghĩ mình không biết cho thuốc cách sao cho đúng, mới nói:

- Đối với bệnh của công tử, tiểu sinh nhận mình tài sơ trí cạn không thể trị được, xin tướng gia mời vị khác cao minh hơn.

Thừa tướng nói:

- Làm sao tôi biết được vị nào cao minh hơn, Lý tiên sinh biết được, làm ơn tiến cử giùm.

Lý Hoài Xuân nghĩ thầm: “Ta trị không được, Thang nhị ca cũng không trị được. Bệnh nào Thang nhị ca chịu thua, ta cũng đành bó tay thôi. Ngoài hai ta ra, còn có ai để tiến cử nữa đâu”. Nghĩ rồi lại nói:

- Thừa tướng gia, tôi thiệt không biết ai để tiến cử.

Thừa tướng nghe xong liền nói:

- Ông đã không trị bệnh cho con ta lại không chịu tiến cử người khác, thì hôm nay ông đừng hòng ra khỏi tướng phủ đâu nhé!

Lý Hoài Xuân nghe lời ý thế hiếp người như thế, bỗng nhớ ra và nghĩ: “Sao ta không tiến cử Tế sư phụ kia!”. Bèn nói:

- Thừa tướng gia, muốn trị bệnh của công tử, chỉ cần có một người. Ngặt vì người ấy điên điên khùng khùng, rượu say be bét, áo quần xốc xếch, sợ e tướng công thấy không vui.

Thừa tướng nói:

- Cái đó có hề chi! Chỉ cần ông ấy trị lành bệnh cho con ta là được rồi. Ông nói ngay đi để ta sai người đi rước cho mau.

Lý Hoài Xuân nói: Nhưng ông ấy là người xuất gia.

Thừa tướng nói:

- Bất luận là người xuất gia hay tại gia, chỉ cần trị lành bệnh là quý rồi. Vậy người đó là ai?

Lý Hoài Xuân nói:

- Người đó là Tế Diên ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ.

Thừa tướng nghe xong nói:

- A, té ra là ông ấy à! Ông Tăng khùng đó hiện bị ta trói gô bên Đông viện kia kia.

Lý Hoài Xuân nghe nói Tế Diên bị trói gô, trong lòng mới vỡ lẽ, nói thầm: “Hèn nào công tử bị chúng ta đầu là phải cách rồi”.

Thừa tướng kêu gia nhân dạy:

- Xuống bảo ông Tăng khùng rằng nếu ông ấy trị hết bệnh cho con ta, ta sẽ thả ông về chùa và không bắt tội chi hết.

Gia nhân vội vàng đi xuống căn phòng trống ở Đông viện. Các vị Hòa thượng đều đứng dậy tiếp đón. Gia nhân nói:

- Hòa thượng, hôm nay ông phát tài to rồi nhé!

Tế Diên nói:

- Lò to, tổn củi nhiều ích chi!

Gia nhân nói:

- Tướng gia tôi bảo ông lên trị bệnh cho công tử. Nếu ông trị được lành thì người sẽ thả ông về chùa.

Tế Diên nói:

- Tướng gia của mấy người bắt trói ta, muốn thẳng đường thăm vắn ta, bắt ta đến đây, rồi bảo Hòa thượng ta trị bệnh nữa. Người về nói rằng Hòa thượng ta chấp hết.

Gia nhân trở về thưa:

Thưa tướng gia, tôi đi xuống bảo Thừa tướng kêu Hòa thượng lên trị bệnh, ông ấy nói Thừa tướng muốn thăng đường thăm vấn mới bắt ông đến đây, bây giờ lại kêu đi trị bệnh. Ông nói ông chấp hết đó.

Thừa tướng không hiểu chấp hết nghĩa là sao mới hỏi Lý Hoài Xuân. Lý Hoài Xuân mỉm cười nói:

- Câu đó là một câu nói đùa, tướng gia muốn kêu ông trị bệnh, phải hạ một lời thỉnh mới được.

Xót bụng thương con, Thừa tướng nói:

- Được, bọn bay đâu, đi đến nói là ta thỉnh ông ấy trị bệnh nhé!

Gia nhân nghe nói: nghĩ: “Hòa thượng này lên chân thiết!”. Rồi vội chạy xuống Đông viện gặp Tế Diên, nói:

- Ông thiết có giá lắm nghe. Tướng gia nhà tôi bảo tôi đến thỉnh ông lên trị bệnh.

Tế Diên nói:

- Tướng gia nhà người làm quan ở bậc Thừa tướng, đứng đầu Tam thái, cùng với Hòa thượng ta ngày thường đâu có qua lại gì nhau. Ông ấy muốn kết giao với Tăng đạo thì phải quan Ngự sử biết để cùng tham gia mới được.

Gia nhân nói:

- Được, này Hòa thượng! Ông nói phải đó, để tôi về trình lại với tướng gia đại nhân đã.

Nói rồi trở lại hoa viên gặp Thừa tướng, thưa:

- Thưa tướng gia, tôi đi qua bên ấy gặp Hòa thượng nói: Đại nhân thỉnh ông trị bệnh cho công tử. Ông ấy nói: Đại nhân làm quan ở bậc Thừa tướng, vị đứng đầu Tam thái, ông ấy cùng đại nhân vốn không qua lại với nhau. Nay đại nhân muốn giao kết với Tăng đạo phải cho quan Ngự sử biết để cùng tham dự.

Thừa tướng nghe rồi ùng ùng nổi giận, nói:

- Tăng nhân này lớn mật dữ a?

Lý Hoài Xuân nói:

- Tướng gia không nên giận. Muốn mời Hòa thượng trị bệnh cho công tử, đại nhân phải thân đi mới được.

Thừa tướng thấy con nằm lăn lộn trên giường, không biết làm sao hơn, bèn nói:

- Lý tiên sanh, ông với tôi cùng qua bên đó xem Hòa thượng ra thế nào!

Lý Hoài Xuân vâng dạ rồi cùng Thừa tướng đi đến căn phòng trống ở Đông phủ. Thừa tướng ho lên một tiếng làm hiệu có ý bảo ta sắp đến, bọn này phải giữ quy củ một tí. Quả nhiên bọn gia nhân trong phòng đều nhất loạt đứng dậy hô:

- Đại nhân đến.

Tế Diên nói:

- Các vị Ôi, hình như có tiếng chó sủa đâu đấy?

Bọn gia nhân vội vàng ngăn lại không cho nói bậy, bảo:

- Đại nhân đến rồi kìa!

Giây lát Thừa tướng cùng Lý Hoài Xuân đứng đỉnh tiến vào. Đến trước Tế Diên, Thừa tướng nói:

- Này Hòa thượng, chỉ nhân vì thằng bé nhà tôi mắc chứng bệnh kỳ quái, bản các hôm nay đặc biệt đến thỉnh người trị bệnh cho cháu.

Tế Diên nói:

- Tôi bị đại nhân cùm trói như thế này, chắc hẳn đâu phải lối mời trị bệnh?

Thừa tướng nghe nói, phùng phùng nổi giận, nói:

- Được, được!

Lý Hoài Xuân thấy sự tình không ổn, vội nói:

- Xin đại nhân tạm dứt cơn thịnh nộ, để tôi đến thỉnh Tế Công cho.

Thừa tướng đành tạm lui lại sau. Lý Hoài Xuân bước tới nói: Xin Thánh tăng từ bi...

23. Chương 23

Tìm diệu được chọc cười bọn gia đình

Nói liền đối tài kinh Tần thừa tướng

Có thơ rằng:

Đỗ Lăng hàn thực cỏ còn xanh

Trường tụng Kim Cang Bát Nhã kinh

Mưa lạnh còn vang hồn sĩ tử?

Chiêm bao mơ đến Phụng Hoàng đình.

Lý Hoài Xuân đến trước Tế Diên nói:

- Thưa sư phụ, đã lâu không gặp, đệ tử có lời chào. Hôm nay Tần công tử mắc chứng bệnh kỳ lạ, đệ tử tiến cử sư phụ trị bệnh cho công tử. Bất luận có việc gì không vừa ý, xin sư phụ nể tình đệ tử mà bỏ qua cho.

Tế Diên nói:

- Được, này ông Lý Hoài Xuân, ông muốn ta trị bệnh cho người mà lại để xiềng xích như vậy sao?

Lý Hoài Xuân nghe thế, nói:

- Được, thưa Tần đại nhân, xin ngài cho người triệt bỏ xiềng xích cho Thánh tăng đi.

Thừa tướng lập tức cho cởi bỏ xiềng xích cho Tế Diên.

Lý Hoài Xuân nói:

- Thưa sư phụ, người có điều gì bận tâm không? Chúng ta đi nhé!

Tế Diên nói:

- Lý Hoài Xuân ơi, sư phụ, sư huynh, sư đệ ta bị xiềng trói ở đây, ta còn lòng dạ nào đi trị bệnh cho được?

Thừa tướng nghe nói lập tức cho thả chúng Tăng trở về chùa. Chúng Tăng đi về rồi, Lý Hoài Xuân nói:

- Sư phụ Ôi, người chắc không còn phải bận tâm điều gì nữa, thôi ta đi nhé!

Tế Diên nói:

- Lý Hoài Xuân ơi, binh vây chùa Linh Ẩn, dỡ phá lầu Đại Bi, ta trị bệnh mà lòng lo nặng trĩu làm sao ta đi được?

Thừa tướng biết ý Hòa thượng muốn triệt binh vây chùa, liền sai thủ hạ đi truyền tướng dụ thâm hồi lệnh dỡ lầu và triệt hồi binh lính vây chùa.

Lý Hoài Xuân nói:

- Bạch Thánh tăng, chắc Ngài không có điều chi bận bịu nữa, thôi chúng ta đi nhé!

Tế Diên nói:

- Ủ, thì đi. Rồi đứng dậy nói:

Làm lành thêm đức phước

Gây dữ gặp tai ương

Bần tăng trừ ma nghiệt

Thế gian mất khó lường.

Thấy Tế Diên nói cười tự nhiên, Thừa tướng nghĩ: “Ông Hòa thượng này phóng khoáng không câu nệ, chắc là trị lành con ta. Ta nếu không đỡ phá lều Đại Bi sẽ bị người ta cười chê biết bao! Ông ấy đánh quắn gia mình, mình xiềng trói ông ấy lại. Chừng ông ấy trị lành bệnh cho con mình rồi, mình cũng đỡ lều Đại Bi mới được”.

Tế Diên ở phía sau cười ha hả nói:

- Được, được, thiện tai! Thiện tai! Để Hòa thượng ta xướng một bài sơn ca cho đại nhân nghe nhé!

Mũ đen phơ phất

Ngôi nhất phẩm ai tày

Áo tía bào xanh

Vị tột cao chưa thỏa ý

Dò sông biển ngàn trùng

Khó đo lòng nham hiểm

Chim thúy trau lông cánh, để giết đẹp đầu ai

Lợn trong chuồng béo mập, chỉ ngon sừng miệng người.

Vòi vọi non cao chim kết tô?

Nào quẩn góc gai có kẻ tìm

Đất bằng rộng rãi thênh thang

Tiêu dao tự tại mấy người rõ thông.

Nghe hát sơn ca xong, Thừa tướng gật đầu thầm nhận là Hòa thượng đã biết rõ cả. Mọi người đồng đi đến thư phòng của Tần Hằng ở hoa viên phía Tây. Đến nơi, nghe Tần Hằng ở bên trong rên rỉ không thôi.

Tế Diên bước vào phòng nói:

- Ôi chao, cái đầu lớn quá tay vậy, không xong rồi!

Lý Hoài Xuân nghe nói, thất kinh nghĩ thầm: “Thế này thì hỏng mất! Mình thỉnh ổng lại, ổng lại trị không được. Thiệt bậy quá!”

Thừa tướng cũng thất kinh, lật đặt hỏi:

- Bệnh này có thể trị được không, Hòa thượng?

Tế Diên nói:

- Có thể trị được chứ. Không hề chi! Đây là loại bệnh sơ sài. Cả đến các loại đầu óc ta đều trị được ráo. Bệnh này có tên gọi là “Đại đầu ung”.

Nói rồi, đưa tay vào túi sờ soạn một lát, rồi nói:

- Cha chả! Không xong! Thuốc của ta rút đầu mất rồi.

Thừa tướng hỏi: Thuốc gì thế?

Tế Diên đáp: Thuốc trị bệnh đại đầu ung.

Thừa tướng nghe nói, ngạc nhiên hỏi:

- Hòa thượng đến tướng phủ này, làm sao biết con tôi mắc bệnh đại đầu ung mà mang thuốc?

Tể Diên đáp:

- Không phải vậy đâu. Nhân vì có một vị Vương viên ngoại, ông ta cũng có một đứa con mắc bệnh giống như vậy. Hễ mắc nhầm bệnh này thì chắc chắn không phải là người tốt, thế nào cũng có hành hung tác ác chi đây, như là cưỡng chiếm vợ trẻ gái tơ nhà người mới bị như vậy. Con ông Vương viên ngoại bất hảo nên mang chứng đại đầu ung, mời ta đến trị bệnh. Ta mang theo thuốc vừa định đi, kẻo bị tướng gia phái người bắt Hòa thượng ta trốn lại. Lúc ta đến tướng phủ, mò kiếm hầy còn mà, bây giờ rờ lại sao đầu mất.

Thừa tướng dặn:

- Bậy đâu! Mau ra mò kiếm thuốc cho Hòa thượng!

Bọn gia nhân hỏi:

- Thưa Hòa thượng, thuốc của Ngài là thuốc hoàn hay thuốc miếng? Xin bảo cho bọn tôi biết mới kiếm được.

Tể Diên đáp:

- Nó là thuốc hoàn, có lẫn hạt nho nhỏ như gạo, màu da như da đất, cũng không có bao gói chi.

Bọn gia nhân nói:

- Để bọn tôi tìm cho.

Tể Diên nói:

- Thứ bệnh của công tử đây có thể có biến chuyển. Nếu biến chuyển tới mức sọ đầu lớn quá thì không cách gì trị được.

Thừa tướng hỏi:

- Vậy thì làm sao?

Tể Diên nói:

- Tôi phải ăn no rồi mới trị được, nếu không ăn no thì càng gắng trị, bệnh càng chuyển biến, uống công thôi!

Thừa tướng nghe nói, sợ con cưng bị bệnh biến đầu to thêm, lật đật thét bảo gia nhân dọn rượu cho mau. Dọn ba bàn tiệc trên sảnh để mời Hòa thượng lên uống rượu rồi trị bệnh cho công tử.

Lý Hòa Xuân cùng Tể Diên lên đại sảnh. Tới nơi thấy tiệc rượu sẵn sàng, Tể Diên chẳng khiêm nhường chi, đến thẳng ghế giữa đầu bàn ngồi xuống. Thừa tướng thấy vậy trong lòng có ý không vui, thầm nghĩ: “Ông Hòa thượng này cũng là người có chút lai lịch đây, như ta nay là Tể tướng đương triều mà ông vẫn chiếm ghế thượng tọa của ta không nể nang gì hết”. Thừa tướng không cách nào hơn, đành ngồi và bồi tiếp, mời Lý Hoài Xuân ngồi ở ghế phía Đông vào tiệc.

Rượu quá ba tuần, Tể Diên nói:

- Thưa đại nhân, tiệc rượu này buồn quá, uống không vô.

Thừa tướng hỏi:

- Theo ý Hòa thượng thì phải thế nào, uống rượu mới không buồn tẻ?

Tể Diên nói:

- Chẳng hạn như: Đưa vật đoán, ra tửu lệnh, đối chữ, phê ý chữ, đều có thể giải buồn được.

Thừa tướng hỏi:

- Nay Hòa thượng, ông cũng biết chữ sao?

Tể Diên đáp:

- Nói là biết chữ thì không dám, nhưng cũng hơi biết một vài.

Thừa tướng hỏi:

- Ông muốn ra tửu lệnh là phạt uống rượu hay ăn thua vật chi?

Tể Đền nói:

- Chẳng cần phạt rượu làm chi Đại nhân cứ ra một câu đối, nếu Hòa thượng ta đối được, ta ăn đại nhân một vạn lượng bạc. Bộ đại nhân tưởng ta là một Hòa thượng nghèo nếu bị thua rồi không có bạc trả sao? Được rồi, nếu ta thua, ta đem lầu Đại Bi ra chung cho đại nhân đó.

Thừa tướng nghe vậy trong bụng khoái tử, nói:

- Nay Hòa thượng, để ta thử văn lý của ông trước, nếu ông quả có tài học, chúng ta sẽ cùng nhau đánh cuộc nhé. Ta ra hai chữ trước cho ông đối nhé!

Tể Đền nói: Đại nhân cứ ra đi.

Thừa tướng nói: U trai (phòng tối).

Tể Đền đối: Mao lư (nhà tranh).

Thừa tướng gật đầu tiếp: Khai song (mở cửa sổ).

Tể Đền đối ngay: Bế hộ (đóng cửa lớn).

Thừa tướng: Độc thư (đọc sách).

Tể Đền: Tả tự (viết chữ).

Thừa tướng nói: Hòa thượng ơi, ông thua rồi, sáu chữ của ta ráp lại thành một câu như vậy:

U trai khai song độc thư.

(phòng kín (tối) mở cửa đọc sách).

Tể Đền nói: Sáu chữ của ta ráp lại cũng thành một câu vậy. Đây:

Mao lư bế hộ tả tự.

(Nhà tranh đóng cửa lớn viết chữ)

Thực ra, câu nói của Tể Đền lại hàm ý rất thô tục.

Thừa tướng nói: Hòa thượng đừng đùa cợt chứ. Ta sẽ ra cho ông một câu đối theo pháp chiết tự, nếu ông đối được, ta sẽ thua ông một vạn lượng bạc.

Tể Đền đáp: Cũng được.

Thừa tướng ra:

- Tây tốt thị cá tủy, mục thù thị cá thụy, Lý Thái Bạch hoài bảo tửu đàm tại sơn pha thụy. Bất biểu tha thị tủy? Bất biểu tha thị thụy?

(Nghĩa: chữ tây + chữ tốt là chữ tủy, chữ mục + chữ thù là chữ thụy. Lý Bạch ôm trong lòng bầu rượu gục bên sườn núi. Không biết đó là ông đang say (tủy) hay ông đang ngủ (thụy)?)

Tể Đền hớp một hớp rượu, cười khà khà rồi nói:

- Chà, câu đối này hay dữ ăa, để Hòa thượng ta đối thử coi:

Nguyệt trường thị cá trưởng, nguyệt bán thị cá bạn, Tần phu nhân hoài bảo đại thổ tại mãn viện cuồng. Bất hiểu tha thị trưởng, bất hiểu tha thị bạn?

(Nghĩa: Chữ nguyệt + chữ trường là chữ trưởng, chữ nguyệt + chữ bán là chữ bạn, Tần phu nhân mang bụng to đi đứng đỉnh khắp nhà. Không biết bà ta sưng bụng (trưởng) hay bà ta mập (bạn)?).

Thừa tướng xua tay lia lịa, nói:

- Hòa thượng đừng khôì hài chớ!

Và nghĩ thầm: “Ông Hòa thượng này thật dễ ghét, ta lại ra một câu đối khác để cho ông ta biết Thừa tướng ta là bậc văn chương đầy bụng, thốt lời châu ngọc, hàng hàng gấm thêu”. Bèn ra:

Phật tổ giải nhùng điều, khỏn Hòa thượng, khẩu diên tăng.

(Nghĩa: Phật tổ mở dãi nhùng, trớ Hòa thượng, đánh diên tăng).

Tế Diên nói:

- Chao ôi, câu đối của Thừa tướng thiệt hay quá. Hòa thượng ta tài sơ học kém...

Thừa tướng nói:

- Ông đối đi, nếu mà đối được ta thua thêm một vạn lượng bạc nữa, còn đối không được ta sẽ dỡ lầu Đại Bi nhé.

Tế Diên đáp: Được.

Hớp một ly rượu rồi nói:

- Câu đối của ta:

Thiên tử đầu ngọc tỏa, nã đại thần, cầm Thừa tướng

(Nghĩa: Thiên tử giữ dải ấn, bắt đại thần, giam Thừa tướng).

- Ta lại ăn thêm một vạn lượng bạc nữa nhé!

Thừa tướng nghĩ: “Hòa thượng này là bậc kỳ tài, mình đối chữ không thắng ông ta rồi”. Bèn nói:

- Nay Hòa thượng, thôi không đối chữ nữa, bây giờ ra tửu lệnh đi.

Tế Diên nói:

- Ra tửu lệnh thì ra tửu lệnh chớ, mà đại nhân đề nghị thì đại nhân ra đi.

Thừa tướng nói:

- Ta muốn nói đến hai người xưa, hai vật kiện, hai người xưa đó thích thứ rượu như nhau, nhằm trên hai sự kiện khác nhau, một người sống một người chết. Ông nói được kể là ăn, còn nói không được kể là thua.

Tế Diên nói: Thì đại nhân nói trước đi.

Thừa tướng nói: Nay Hòa thượng, bây giờ ta nói đây, ông nghe cho kỹ đi nhé:

Viễn khán nhứt tòa lâu, cận khán nhứt chích ngâu (ngư), Lữ Đồng Tân túy ngoạn Nhạc Dương lâu, Tôn Tẩn giá quảị kỳ ngâu.

(Nghĩa: Nhìn xa một tòa lâu, thấy gần là một con trâu. Lữ Đồng Tân say nằm ở Nhạc Dương lâu, Tôn Tẩn gác tó cưỡi mình trâu).

Tế Diên nói: Ta cũng đọc đây:

Viễn khán nhứt tòa lư, cận khán nhứt vĩ ngư.

(Nghĩa: Nhìn xa một nhà lá, thấy gần một chú cá. Trương Phi đến nhà lá, Kính Đức ngồi câu cá).

Thừa tướng nói:

- Nay Hòa thượng, ông thua một vạn lượng bạc rồi đấy nhé! Trương Phi cố lư nghĩa là ba lần châu nhà tranh, chuyện đó coi như được đi. Chớ còn Kính Đức câu ngư thì cá làm sao lại có chân được?

Tế Diên nói: Vậy chớ giáị ngư (cá ngựa) không phải có bốn chân là gì?

Thừa tướng tịt luôn, lại thua thêm một vạn lượng bạc. Thừa tướng thầm nghĩ: “Thiệt mình không có cách gì thắng được ông ta được”. Bèn bước ra ngoài kêu Tần An bảo:

- Người lấy một hộp bánh tổ đứng bên ngoài chờ ta kêu Hòa thượng đoán. Nếu ông đoán trong hộp không có vật chi thì người để cái bánh tổ vào. Còn như ông ấy đoán trong hộp có vật thì người đem cái hộp không vào.

Tần An gật đầu. Thừa tướng trở vào bên trong, nói:

- Nay Hòa thượng, ta lâu nay nghe nói ông là người đoán được mọi việc, khéo biết các việc quá khứ vị lai. Ta đã bảo gia nhân đem cái hộp ra cho ông đoán xem trong hộp có đồ vật gì không. Nếu ông đoán đúng thì theo lệ cũ ta thua ông một vạn lượng bạc nữa, còn như ông đoán sai thì ta cho đỡ lầu Đại Bi của ông đa.

Tế Diên nói:

- Vậy thì chuyến này đại nhân thua gấp rồi.

Thừa tướng nói:

- Ta trái lại không chắc thua gấp đâu mà muốn thử tài ông đó.

Tế Diên nốc một ly rượu, định thần rồi lại nói:

- Chủ ý của đại nhân cao quá, món đồ đem đối cũng thật rắc rối, bây giờ trong hộp không có chi.

Câu thứ ba, Tế Diên cố ý nói dài tiếng ra.

Tần An nghe nói trong hộp không có món chi liền lấy cái bánh tổ vào. Đi vào được vài bước lại nghe Tế Diên nói:

- Bên trong chỉ để cái bánh.

Tần An nghe nói rất đổi ngạc nhiên, rút cuộc lại bị Hòa thượng đoán trúng.

Thừa tướng nghĩ thầm: “Bây giờ cũng khuya rồi, ta cũng không nên tranh đối làm chi, mà lo trị bệnh cho con ta mới phải”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Hòa thượng ơi, ông uống rượu xong chưa, mời dùng cơm để rồi còn đi trị bệnh nữa chứ.

Tế Diên nói:

- Phần ta ăn uống đã khá no rồi. À, à, còn viên thuốc của ta các người đã tìm thấy chưa?

Bọn gia nhân nói:

- Bọn ta bò trên mặt đất, lấy mũi hít cùng hết mà chẳng thấy nó đâu cả.

Tế Diên thò tay vào túi móc ra một gói, nói:

- Ta hãy còn một ít dược liệu mà chưa đủ, phải thêm vào hai vị nữa mới đủ lượng.

Thừa tướng xem thử, bên ngoài viết chữ thẩu quá, coi không ra. Mở ra xem thấy bên trong có chất bột trắng trắng. Lý Hoài Xuân ghé mắt nhìn biết đó là bột mì để ăn, mới hỏi:

- Thưa Hòa thượng, vị thuốc này tên là gì vậy?

Tế Diên đáp: Thuốc này tên là Đa - ma - đa - la - đa - ba - la.

Thừa tướng hỏi: Cần phải thêm vị nào nữa?

Tế Diên đáp: Cần phải có chu sa 1 lượng, bột mì 4 lượng, chấu 1 cái, nước sôi 1 thùng, lại dùng bàn chải 1 cái.

Thừa tướng dặn bọn gia nhân chiếu theo đó lo liệu cho mau. Giấy lát, gia nhân thưa rằng tất cả các thức cần dùng đều đầy đủ. Tế Diên mới buông chén đũa xuống, theo Thừa tướng cùng thẳng đến thư trai...

24. Chương 24

Nhận thế tăng vinh quy về Linh Ẩn

Túy thiền sư vào thẳng viện Câu Lan

Khi Tế Điền theo Thừa tướng xuống thư phòng ở hoa viên, thấy gia nhân là Tần Ngọc bưng một chậu nước chu sa như cháo đỏ, bên trong lênh bênh một cái bàn chải, đứng chực sẵn. Tế Điền thò tay cầm lấy bàn chải, nói:

- Đại nhân muốn cái gì cũng đều được hết.

Rồi nhắm ngay đầu Tần Hằng chà một bàn chải, tức thời cháo đỏ dính tùm lum, dính tới đâu chỗ sưng tiêu đến đó. Tế Điền chà liên tiếp mấy cái nữa, đầu của Tần Hằng lập tức hết đau, nhỏ lại như thường.

Tế Điền nói:

- Bệnh này còn có thể trở đi trở lại nữa, cần phải nghỉ ngơi lâu lâu mới được. Để ta viết cho một toa thuốc, nếu phạm phải bệnh lại thì cứ chiếu theo toa mà dùng mới lui được.

Thừa tướng lúc đó mới biết được Hòa thượng quả là thần thông quảng đại, mời Tế Điền lên đại sảnh dùng trà. Lý Hoài Xuân nói:

- Tôi xin cáo lỗi không thể bồi tiếp được, vì còn có mấy nhà rước tôi đi thăm bệnh. Bây giờ tôi phải về.

Thừa tướng cho người ta ra khỏi tướng phủ.

Tế Điền cùng Thừa tướng đàm luận tại thư phòng rất là tương đắc. Hai người cao đàm quảng luận. Tế Điền đối đáp như lưu. Thừa tướng rất lấy làm đẹp ý, nói:

- Hòa thượng ơi, tôi đâu có thể được như Ngài là người vượt thoát hồng trần, thâm tu nơi cổ tự, chẳng kể đến quốc gia hưng vong, chẳng màng đến thanh suy thành bại, chỉ tụng kinh niệm Phật, dãi hương tọa thiền. Cuộc đời vui đẹp làm sao! Còn tôi tuy làm quan lớn trong triều, suốt ngày bầu bạn với vua không khác nào làm bạn với cọp, nếu có điều chi sơ hở thì tán gia mất mạng như chơi.

Tế Điền nói:

- Sao đại nhân lại nói như vậy? Đại nhân làm quan Tế tướng, vị Ở Tam thai, có công giúp đỡ Thánh hoàng trợ hóa chúng dân, dưới một người mà trên muôn kẻ, xét xử an dân.

Thừa tướng nói:

- Chao ôi, Hòa thượng còn nhắc tới tước vị, nhất phẩm đương triều, vị quan Tam thai làm chi! Không nhắc tới thì thôi mà hề nhắc tới càng cảm thấy rùng mình ớn lạnh. Lời tục có nói: “Quan to thì họa lớn, cây cả sợ cuồng phong, quyền cao lắm kẻ cười”. Ta từ khi thọ chức đến nay lòng nơm nớp lo âu, chăm lo việc nước, cẩn thận mọi việc mà còn chịu không biết bao nhiêu tiếng oán hờn! Thật không chút nào bằng Hòa thượng sống thanh nhàn tự tại. Không nghĩ không lo điều gì.

Người ta thường truyền miệng câu này thật lý thú:

Tướng quân đêm vắng vượt thành quan

Triều thần ngai ngái suốt canh tàn

Trời trưa chùa núi Tăng còn ngủ?

Danh lợi phồn hoa chẳng đổi nhàn.

- Ta muốn Hòa thượng làm thế thân cho ta, không biết ý Hòa thượng như thế nào?

Tế Điền nói:

- Ý đại nhân đã muốn như thế, thật là việc Hòa thượng ta cầu mà không được thay!

Đương nói tới đó, bỗng gia nhân bên ngoài chạy vào báo:

- Thừa lão gia, công tử trở bệnh lại rồi, đầu to trở lại như cũ.

Tế Diên nói:

- Ta cũng chẳng cần đi làm chi, người về nói với công tử gỡ toa thuốc của ta cho ra xem, rồi chiếu theo đó thi hành, công tử tự khắc thấy nhẹ, còn nếu không chịu làm theo lời ta dặn, bệnh càng lúc càng nặng thêm đa!

Gia nhân lật đật trở lại Tây viện báo cho Tần Hằng biết.

Tần Hằng mắc bệnh lại nguyên nhân như thế này:

Sau khi hết bệnh, Tần Hằng lại nhớ đến vợ chồng Vương Hưng, mới hỏi bọn gia nhân:

- Người đẹp của ta đâu rồi bây?

Tần Ngọc đáp: Mất tiêu rồi!

Tần Hằng nói: Cha chả, tụi bay dám thả người đẹp của ta hả? Đâu có được!

Đương nói tới đó, đầu óc kêu hu hu hu mấy tiếng. Bọn gia nhân sợ quá chạy qua bên Đông viện báo cho Thừa tướng biết. Nghe lời Tế Diên dặn, gia nhân trở lại thưa:

- Thừa công tử, Hòa thượng bảo công tử cứ chiếu theo phương thuốc trong toa mà làm, bệnh tự khắc khỏi.

Tần Hằng nghe nói, vội kêu:

- Mau đem toa thuốc lại ta coi

Gia nhân lật đật lấy toa thuốc trình lên.

Tần Hằng lấy ra xem chỉ thấy một bài thơ:

Chính thân có bệnh tại tâm sinh

Thân bệnh cần tìm tâm được bình

Tâm nếu chánh chơn, thân tức khỏi

Tâm sinh tà ngục, bệnh tiến hành.

Tần Hằng xem xong liền nghĩ: “Chao ôi, bệnh của ta chính do ta tìm lấy đấy mà. Ta cướp đoạt vợ con nhà người, gây nên tội ác quá nhiều, từ nay ta phải cải ác tu thiện, bệnh mới mong khỏi hẳn được”.

Vừa nghĩ tới đó, trong đầu bỗng kêu hu hu hu mấy tiếng, đầu tóp nhỏ lại như cũ. Bọn gia nhân vội chạy sang Đông viện báo với Thừa tướng:

- Bệnh của công tử nhờ làm đúng theo toa thuốc của Hòa thượng, đã khá nhiều rồi.

Thừa tướng dặn:

- Tốt lắm, bọn bay nhớ hầu hạ công tử cho chu đáo nhé!

Bọn gia nhân vâng dạ rồi trở về. Kế thấy gia nhân ở Đông phủ vào thưa:

- Phu nhân mắc bệnh nhức đầu phong, nằm lộn lộn trên giường.

Thừa tướng nói:

- Ta biết rồi. Bạch Thánh tăng, người có thể trị bệnh nhức đầu phong được không?

Tế Diên nói:

- Chắc là phu nhân có nói điều chi nhầm lẫn đây. Nếu không như thế thì không khi nào mắc phải ác chứng đó. Để ta đến đó xem thử.

Thừa tướng nói:

- Phu nhân có nói điều gì sai quấy đâu? À phải rồi! Hồi hôm ở đây trước khi quỷ lộ, ta nằm chiêm bao thấy lão Thái sư trở về khuyên bảo ta mấy lời hành thiện. Ta tỉnh lại toan truyền dụ ngưng công dỡ lầu Đại Bi và thả chúng tăng về chùa. Phu nhân bàn: “Mộng mị là do lòng mình nghĩ đến nhiều quá mà nên”, khiến ta dẹp bỏ thiện niệm. Giấy lát kể bị quỷ lộng đấy.

Tể Điên nói: Để ta đến chộp phu nhân một cái là khỏi ngay.

Thừa tướng cùng Tế Điên đồng đi đến Đông viện, vào thượng phòng nghe vang lên tiếng ho không ngớt.

Tể Điên nói:

- Nay phu nhân, đừng gấp gấp chi, có ta đến đây, một chút xíu là xong ngay.

Nói rồi, trong miệng lâm râm mấy miếng, nhắm ngay phòng chộp một cái, lập tức bên trong phu nhân cảm thấy nhẹ ngay.

Tể Điên nói:

- Đại nhân xem thử như thế có được không?

Thừa tướng nói lia lịa:

- Hay quá, hay quá!

Tể Điên nói: - Ta có thể chộp như thần tiên, chộp đâu trúng đó, chộp ném ra cũng có thể chộp bắt vào. Đây, Thừa tướng xem!

Nói rồi nhắm ngay con chó diên đang nằm, chộp một cái, chỉ nghe oảng oảng hai tiếng, con chó lăn ra chết tốt. Thừa tướng nói:

- Thiệt ghê quá! Nói lầm lỡ một câu mà bị chứng nhức đầu phong. Từ nay về sau, ta làm quan trong triều phải hết sức tiểu tâm mới được!

Thừa tướng và Tế Điên vào thư phòng ngồi xuống xong, Thừa tướng bảo gia nhân dọn bày tiệc rượu, định nhâm nhi bàn luận thâu đêm. Trống đổ canh ba, bên ngoài gió thổi mạnh lên. Thừa tướng nói:

- Chà chà, không xong! Đã tới giờ quỷ lộ rồi đó!

Tể Điên nói:

- Đại nhân đừng lo! Để ta đi bắt quỷ cho đại nhân. Ta có phép nhốt quỷ lại một chỗ, đông bao nhiêu cũng không sợ mà!

Tể Điên nói rồi bước ra ngoài. Một lát, nghe tiếng Tế Điên hét:

- Quỷ dữ ha! Quỷ dữ ha! Bọn bay tính ăn thịt ta hả? Ta phải liều mạng với tụi bay mới xong.

Thừa tướng bên trong lo lắng không yên, chờ đến trời sáng trắng mới ra tìm. Thấy Tế Điên nằm ngủ gáy pho pho, bảo gia nhân đánh thức dậy và mời vào trong nhà. Thừa tướng nói:

Thưa Hòa thượng, tôi xin Hòa thượng thay đổi y phục này, để đưa người về chùa.

Nói rồi bảo gia nhân đi ra ngoài mua cho Tế Điên tăng bào và hạ y, giày dép. Bọn gia nhân đi một lát, trở về mang theo ba bộ tăng y đều là thứ hàng thượng hạng. Một bộ màu vàng dệt mây, một bộ bằng lụa trắng thêu hoa, một bộ bằng lụa lam. Ba bộ giày vớ một trăm hai mươi lạng. Thừa tướng sai thơ đồng phục dịch Hòa thượng tắm rửa, thay y phục.

Tể Điên tắm rửa thay đổi y phục rồi trở lại thư phòng. Thừa tướng đem số bạc thua cuộc để trên bàn, phái gia nhân thắt ngựa mình cưỡi và toàn ban chấp sự đưa Hòa thượng trở về chùa. Tế Điên nói:

- Đại nhân ơi, đáng tiếc là ta cùng đại nhân duyên mỏng, gặp nhau đã muộn, ly biệt lại nhanh. Hôm nay chia tay rồi, không biết bao giờ gặp lại!

Thừa tướng nói:

- Thừa Hòa thượng, bao giờ người muốn đến cứ đến, đây với đó có cách trở thiên sơn vạn hải gì. Ta cũng muốn vô sự cùng Hòa thượng luận bàn thế sự.

Tế Diên nói:

- Hòa thượng ta cũng muốn đến thường với đại nhân lắm. Nè đại nhân, ngài có bao nhiêu người gác cửa?

Thừa tướng bảo sai kêu bọn gác cửa đến. Chẳng bao lâu, hơn mười mấy tên gia nhân cùng đến đứng ngoài thư phòng. Thừa tướng nói:

- Tế Công nay là thế tăng của bản các, từ nay về sau không luận là ta có công sự gì, khi Ngài đến, bầy phải báo cho ta hay chớ không được cản trở Ngài nhé!

Bọn gia nhân dạ ran:

- Vâng, vâng, bọn nô tài xin vâng mạng!

Tế Diên nói:

- Hòa thượng ta muốn thưởng cho mấy người này một ít tiền, ý đại nhân thế nào?

Thừa tướng biết Tế Diên vừa ăn mấy vạn lượng bạc, chắc là muốn làm mặt bánh đây, nói:

- Tùy ý Hòa thượng châm chước.

Tế Diên nói:

- Nay các quản gia, ta thưởng cho mỗi người 100 văn nhé!

Thừa tướng nói:

- Hòa thượng, thưởng khá khá cho bọn nó vài lượng, tôi trả thế cho Ngài cho.

Tế Diên nói:

- Không phải như vậy đâu. Ta thưởng bọn họ mỗi người 100 văn, hôm nay chớ ngày mai không chộ. Khi ta đến thì 100 văn đó kể như mượn họ thông báo đấy. Còn khi Hòa thượng ta không đến, thì ngày nào tính theo ngày đó, mỗi người được thêm 3 điều tiền công. Đại nhân, ngài trả thế cho ta nhé!

Thừa tướng đáp:

- Được mà.

Tế Diên lúc đó mới cáo biệt. Thừa tướng phái 20 gia nhân theo hộ tống và truyền đường dụ: Các Tăng Ni mọi tự viện, am, các ở hai bên đường phải ra quỳ đón. Tế Thiên sư là thế tăng của bản các, hôm nay vinh diệu trở về chùa!

Chúng gia nhân dạ rân. Bên ngoài ngựa xe sầm sứa. Tế Diên từ biệt Thừa tướng, ra cửa lên ngựa. Bọn gia nhân lẳng xăng dẫn ngựa, phía trước cờ phất quạt che, còn roi vệt lối. Hai bên người xem chặt ních, xô nhau xem thế tăng của Thừa tướng.

Tế Diên cưỡi ngựa về đến chùa Linh Ẩn, đánh trống động chuông, vân tập chúng lại. Tế Diên trước kêu Giám tự lại, nói:

- Tôi có đem bạc về đây. Sư huynh đến xem thử xem có phải 20 cây 50 lượng và 100 cây 10 lượng không?

Giám tự đáp:

- Vâng.

Tế Diên nói: Nay các quản gia, hãy lại đây thay mặt ta truyền đường dụ đi.

Quản gia đáp:

- Phải, nhưng không biết Thánh tăng muốn truyền đường dụ chi?

Tế Diên nói:

- Các người truyền như vậy: Các Hòa thượng trong chùa hãy nghe cho kỹ đây. Tể Công Hòa thượng là thể tăng của Thừa tướng, hôm nay vinh diệu trở về chùa. Thánh tăng muốn mượn tiền một vài Hòa thượng đây để uống rượu. Nếu vị nào có tiền mà không cho mượn, lập tức bị đưa ra nha môn trị tội.

Bọn gia nhân chiếu đúng lời truyền dụ.

Chúng tăng nghe nói, chắc là không lầm rồi.

Tể Điên lại nói:

- Các quản gia lại đây, truyền thêm đường dụ này nữa cho tạ Từ đây về sau, Hòa thượng ta không có tiền, muốn mượn tiền, các ông ấy phải cho. Nếu trong chùa không có ai, ta trộm lấy một vài món cũng không được nói. Như có ai thấy, không được bảo là trộm. Ai làm trái điều này, lập tức bị lôi ra khỏi chùa, chém bỏ.

Quản gia nghe nói, cũng vui vẻ hàm hồ làm theo. Chúng tăng nghe truyền, ai nấy trong bụng nghĩ chùa này bị Ông ấy mà hư hết. Dù trong lòng không vui, chỉ dám giận mà không dám nói. Tể Điên lấy bạc thưởng cho quản gia mỗi người 50 lượng, những người đi theo đưa mỗi người mười lượng. Ai nấy đều vui vẻ bội phần, kéo nhau về hết.

Tể Điên cởi trúc y và quần áo mới ra gói lại một gói, trên mình vẫn mặc chiếc áo rách như cũ, rồi cầm gói y phục mới rảo bước đi về phía cửa Tiền Đường. Thấy trước mặt có một tiệm cầm đồ, Tể Điên liền bước vào, để gói y phục mới lên quầy một cái quạch. Chưởng quỹ dòm ra thấy một Hòa thượng kiểc, áo rách vá tùm lum, tay cầm một gói áo quần mới tinh. Ông Hòa thượng bước vào, lại vén rèm dòm lóe liên hình như sợ đằng sau có người rượt đuổi. Chưởng quỹ nói:

- Này Hòa thượng, bộ y phục này ông lấy ở đâu vậy? Nói thiệt ta nghe coi!

Tể Điên nói:

- Chưởng quỹ ơi, ông xem thử gói này cầm được bao nhiêu tiền. Còn không coi thì đưa đây đừng ta đem cầm tiệm khác.

Phó chưởng quỹ ở kế bên bước lại, nói:

- Anh thiệt không thấy gì hết. Vị đại sư phụ đây là vị thể tăng của Thừa tướng vừa mới cưới ngựa qua cửa đây mà. Anh không nhận ra sao? Thừa sư phụ, người muốn cầm áo bao nhiêu tiền?

Tể Điên nói:

- Cầm cho ta 150 điều nhé!

Phó chưởng quỹ hỏi:

- Sư phụ muốn lấy phiếu hay muốn lấy tiền mặt?

Tể Điên nói:

- Ta muốn lấy tiền mặt hè. Còn giấy cầm gửi luôn cho tiệm cất giữ.

Chưởng quỹ sai người đem tiền xếp ra cửa tiệm. Tể Điên gọi lớn:

- Có ai tới cầm tiền giữ một chút nào!

Bên ngoài có một đại hán bước vào nói:

- Hòa thượng để tôi cầm giữ cho.

Tể Điên nói:

- Bụng người xấu lắm, ta không mượn.

Tể Điên kêu mấy người nghèo quanh đó, chia người 3 điều, kẻ 2 điều, mỗi người lấy một phần. Rồi sau còn lại 5 điều, Tể Điên mới kêu đại hán kia cầm giữ. Đại hán cầm được tiền chạy đi như ma đuổi. Tể Điên cũng không đuổi theo.

Mấy người nghèo hỏi:

- Hòa thượng ơi, tiền này đem về đâu?

Tế Diên đáp:

- Đem đi đâu tùy ý.

Mọi người đều tự giải tán.

Tế Diên đi về phía Hồ Đồng. Đại hán cầm tiền khi nãy chạy qua mười bảy con đường Hồ Đồng, vừa đi ngang qua mặt bị Tế Diên níu lại.

25. Chương 25

Doãn Xuân Hương chốn yên hoa gặp Thánh tăng

Triệu Văn Hội thấy thị động làng trắc ẩn

Có thơ rằng:

Bướm đỗ đầy cành hoa

Hoa tàn bướm cũng xa

Chỉ còn sào yến cũ

Vui đón chủ về nhà.

Tế Diên níu đại hán lại, nói:

- Cha chả, hết cỡ cho mi rồi, đứng lại một chút coi. Ta đưa mi cầm năm điều, mi tính giựt chạy hả? Đâu có được! Mạng mi chỉ có năm trăm văn thôi mà lại tính vác năm điều chạy hả, ta kéo mi vào quan huyện Tiền Đường mới được.

Đại hán kia sợ quá, ráng sức giằng mạnh, co giò chạy tuốt!

Tế Diên hét:

- Ta rượt theo đã!

Đại hán kia chạy bất kể đường sá, chạy đến cửa Hồ Đồng, vừa gặp một người gánh đồ gốm, đại hán không tránh kịp, va phải làm bể 17 cái chén, 2 cái đĩa, tính ra hết 4 điều 500 tiền. Đại hán không cách nào hơn là phải bồi thường đủ số, tính ra chỉ còn lại 500 tiền.

Phân phát tiền xong, Tế Diên thông thả đi về phía trước, thấy đằng kia có hai vị viên ngoại đi lại, chính là Triệu Văn Hội và Tô Bắc Sơn. Thấy Tế Diên, hai vị viên ngoại bước đến thi lễ, nói:

- Thưa sư phụ, người bị dây dưa đến việc quan ra sao? Nghe nói người bị Thừa tướng bắt trói, bọn tôi thật không an tâm chút nào! Hôm nay định đến chùa Linh Ẩn hỏi thăm tin tức.

Tế Diên nói:

- Việc quan của ta đã xong rồi. Tản Thừa tướng có làm gì ta đâu!

Đoạn đem việc ở tướng phủ thuật lại một hồi. Tô Bắc Sơn hỏi:

- Hôm nay sư phụ uống rượu chưa?

Tế Diên nói:

- Ta định đi uống rượu đây! Hai ông định đi đâu đó?

Tô Bắc Sơn nói:

- Bọn tôi nghe bọn gia nhân truyền miệng là có một cô gái nhà quan không may sa vào chốn yên hoa, không biết việc đó thực hay giả. Hai tôi định đi đến đó thử xem.

Triệu Văn Hội nói:

- Thừa sư phụ, người đi đến Câu Lan viện có gì bất tiện không? Người là bậc xuất gia, đáng lý phải lo việc tu đạo tham thiền, trái lại đến mấy chỗ đó, há chẳng bị người ta cười chê sao?

- Gặp hát vỗ tay, có gì chẳng được? Thôi, ba ta đi đến đó cho rồi.

Tô Bắc Sơn ha hả cười khoái trá! Ba người cùng đi về phía trước, thấy phía Đông có một ngõ hẻm đề: Xóm Yên Hoa. Tiến vào đường hẻm, thấy ở cổng nhà thứ hai ở phía Bắc có treo lồng đèn lớn. Trên cổng có treo đôi liên, đề:

Canh một mới sang, xô chén, dẹp mâm, bao khoái lạc

Canh ba gà gáy, người xa, rồi việc, hết luôn xôi.

Ba người lại bước thẳng vào trong, người giữ cửa hô:

- Có Triệu lão gia và Tô lão gia, hai vị viên ngoại đến đó a!

Tế Diên ngược mắt nhìn: Cửa vào gần gương soi, gần đầu tường có một chậu cá trồng hoa sen. Ngay nơi vách đó có bốn câu thơ, đề:

Hạ giới thần tiên thượng đế không

Kẻ nghèo nhờ có quý như đông

Lan phòng tối tối thay người mới

Chớp mắt sao đi đổi khách phòng.

Đi vào nữa, bên trong lát toàn gạch tàu. Năm gian nhà phía Bắc, trước hiên sau phòng, hai dãy nhà ngang đều có ba gian, mỗi gian đều có phòng ở, trước mỗi phòng đều để một bức bình phong lớn. Ở phòng phía Bắc, trên cột gần một đôi liên đề:

Trước sân ca múa, trồng đầy mấy cột tình si.

Trong ao sen trắng, ngát mùi liên lý hương hoa.

Ba người mới bước vào nhà giữa thì từ trên thượng phòng, một vị vú già đi xuống nói:

- Kính chào Tô lão gia và Triệu lão gia! Hôm nay chắc hai ngài rảnh rang mới đến chơi chỗ này đây a?

Nói xong vén cao rèm trúc, rước ba người lên thượng phòng. Nơi đây, sát tường kê chiếc bàn bát tiên kê bên một chiếc ghế dựa. Trên bàn một chậu thủy tinh, bên trong chú cá vàng đuôi phụng tung tăng lội. Kế bên là một mâm trái cây đầy ắp những quả tươi ngon lành. Đối diện treo một tấm gương lớn trên bức họa sơn thủy hữu tình. Trong gương, họa bán thân một mỹ nhân với bốn câu thơ đề:

Trăm nét đan thanh vẽ mỹ miều

Toàn thân chẳng họa, họa ngang eo

Tiếc rằng màu sắc còn non vụng

Không giục khách xuân đến lạc kiều.

Bên dưới ghi: Tích Hoa chủ nhân đề.

Hai bên hình treo hai câu liên:

Đắc ý khách vào tình chẳng thỏa,

Tri tâm người đến nói quên thôi.

Triệu Văn Hội xem xong gật đầu, nói:

- Quả là nơi dành cho hạng phong nguyệt cùng mình đây mà!

Ba người ngồi vừa xong, mục tào kê đến nói:

- Kính chào nhị vị lão gia! Hôm nay ngọn gió lành nào đưa hai ngài đến đây? Hèn lâu các ngài biệt tăm biệt tích, chẳng thấy đến?

Tô Bắc Sơn nói:

- Bọn ta nghe gia nhân nói ở đây có một gia nhân mới về, hãy kêu nàng ấy ra đây xem thử.

Mục tào kê đáp:

- Trong viện chúng tôi toàn là người mới cả, để tôi kêu bọn họ ra mắt các ngài nhé!

Nói rồi ra hiệu một tiếng thì thấy bên ngoài rèm trúc lay động, gót sen dừng đỉnh tiến vào bốn người thiếu nữ, nàng nào cũng lược giắt trâm cài, môi son má phấn, áo hoa đủ màu. Các nàng đến trước Triệu, Tô hai vị viên ngoại, thi lễ xưng tên. Ngó thấy một Hòa thượng kiềng cũng có mặt trong bọn, các cô ả che miệng khúc khích cười.

Tế Điền nói: Tốt, tốt! Nay Tô Bắc Sơn, hai ông thấy các cô ả này như thế nào?

Tô Bắc Sơn nói: Cũng được.

Tế Điền nói: Ông xem mấy ả này đều đẹp, chớ dưới mắt ta thì:

Phù dung mặt trắng, khác chi túi thịt đựng xương khô

Đẹp dễ hồng nhan, chỉ là dao bén giết người khờ.

Nói xong, sẵn giấy viết để trên bàn, thuận tay thảo một bài thơ thất ngôn:

Yên hoa kỹ nữ điểm trang xinh

Đào động đêm đêm thay đổi tình

Một đôi tay ngọc bao người nín

Nửa đoá môi hồng vạn khách in

Son phấn lộng màu bao vẻ đẹp

Ấp e dối giả nét hương tình

Cũ đưa mới rước bao nhiêu ke?

Đêm vắng sầu tuôn chỉ một mình.

Hai vị viên ngoại xem xong đều cười ha hả.

Mục tào kê lại hỏi: Các lão gia muốn chọn đứa nào trong bọn hầu các ngài?

Đoạn lấy tay chỉ: Đây là Lan Hương, Thu Quế, còn kia là Liên Phương, Tiểu Mai.

Tô Bắc Sơn nói:

- Không phải mấy cô ả này đâu, mà là người mới về nhà mục kia. Ta nghe nói nhà mục vừa rước về một người mới vốn là con gái nhà quan sẩy bước vào chốn yên hoa. Bọn ta đến đây cốt để tìm người đó mà thôi.

Mục tào kê vốn biết hai vị viên ngoại là người nổi tiếng lắm bạc ở Lâm An, vội nói:

- Hai vị không nhắc đến nàng ấy thì thôi, còn nhắc tới thì câu chuyện quá dài, nói hoài khó hết. Nguyên tôi có một đứa con gái được Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên đại nhân mua về làm thiếp. Tôi dù được trong vụ này mấy trăm bạc, nhưng chỉ nhờ vào ăn mồi núi cũng phải hết. Tôi mới tìm mua một nàng nguyên quán ở Kim Lăng. Cha nàng mấy năm trước có làm chức Thứ sử, mẹ nàng mất sớm. Nhân bị nghị án ở kinh đô nên đến ngụ tại tiệm Hồ Vạn Thành. Phụ thân nàng tên là Doãn Minh Truyền định đến kinh đô tìm người giúp đỡ, nào ngờ dọc đường bị chúng gạt lấy mất hết mấy ngàn lượng bạc. Công danh chưa có mà tiền bạc sạch trơn, ông ấy buồn rầu sanh bệnh nằm tại điểm hết ba tháng, bao nhiêu tiền còn lại đem

tiêu lần hết. Ông ấy lại chết đi, con gái ông ấy là Xuân Hương phải bán mình để lấy tiền chôn chạp Tôi mới đem 350 lượng bạc mua về. Đến chùng về đây, nàng rõ là xóm yên hoa, bèn giận lắm, toan tìm cái chết. Tôi phải dỗ dành hết mức, lại đưa cho tiệm Vạn Thành 100 lượng để đưa riêng nàng. Trước kia Hồ Vạn Thành làm mai mối nói là có nhà quan muốn mua nàng về làm thiếp, nên bây giờ rõ ra là viện Câu Lan, nàng muốn chết mà thôi. Hơn nữa, tôi cũng nhờ to trình bày cảnh khổ của mình, rằng 350 lượng bạc không dễ gì kiếm được, nàng chết đi càng làm khổ cho tôi thôi. Nàng ta cũng tốt, nói: “Thôi thì tạm ở đây lánh nạn, chùng gặp người tri âm cứu ra, bao nhiêu tiền thối lại cho tôi đủ số”. Nàng ta thân viết một bài thơ và dặn tôi rằng nếu gặp được người thân hào, thương gia có vẻ văn nhĩ hãy đưa cho họ xem.

Tô Bắc Sơn nói.

- Mụ đưa bọn ta xem thử nào!

Mụ tào kê đưa lại, hai vị viên ngoại mở ra xem, rất ngạc nhiên. Thơ đề bốn câu:

Vạn mối sâu tư biết tỏ đâu

Ngoài mặt vui tươi, trong dạ sầu

Tâm Tư uẩn khúc bày trên giấy

Chữ chữ nổi thành giọt lệ mau.

Tế Diên và hai vị viên ngoại xem xong, hỏi:

- Nàng Doãn Xuân Hương hiện ở phòng nào? Bọn ta muốn gặp nàng ấy.

Mụ tào kê nói:

- Nàng hiện ở Đông viện, nguyên là chỗ của con gái tôi. Xin kính mời ba vị!

Ba người cùng theo mụ tào kê qua khỏi cửa có bốn bình phong, tiến vào một trang viện khác. Viện này gồm ba phòng, phòng phía Bắc trước hiên, sau phòng rất ngăn nắp. Ba người vén rèm bước vào, thấy nơi vách Bắc có treo bốn bức bình phong, hai bên đều có liễn đối. Bên một bức bình phong vẽ hình một cô gái đứng dựa cửa, gần đó năm sáu cậu thanh niên đứng nhìn cô gái lưu luyến chẳng muốn đi. Bên trên có người đề bốn câu thơ:

Tóc mây đáng phụng hoa cài

Đôi hàng răng ngọc hòa hài nét xinh

Thư nhàn bên cửa liếc tình

Ngoài sân ong bướm rập rình xôn xao.

Ở bức bình phong thứ hai vẽ một người con gái đang chải tóc, một chàng trai hình như muốn đi, nàng con gái dáng hình như không muốn cho chàng trai đi. Bức họa rất truyền thần. Bên trên cũng có người đề bốn câu thơ:

Nhân duyên kết chặt dải đồng

Yêu nhau khấn khít khó lòng rời xa

Truyền thần mượn bút vẽ ra

Ấy ai tâm sự nhận là của nhau.

Ở bức bình phong thứ ba vẽ hai người con gái, một vị văn công kéo tay hình như có ý giục đi an nghỉ. Bên trên cũng có bốn câu thơ:

Nhờn như đôi cánh lan huê.

Tiếc rằng nhụy hây quá non

Mưa gió chưa lần gặp gỡ

Thương nhau bảo hộ chút tình.

Ở bức bình phong thứ tư vẽ một chiếc giường với gối màn giăng rủ, lộ ra đôi nam nữ đang nằm ngủ. Bên trên cũng có bốn câu thơ:

Loan phượng giao kê thoát đảo điên

Non Vu tột đỉnh giấc mơ tiên

Nhẹ kê má hạnh thâm cài rút

Thít chặt đôi tay lỏng tóc huyền.

Hai bên treo hai câu liễn:

Xuyên vàng nhà chứa mười hai

Ngọc trai ngô chất ba ngàn.

Hai vị viên ngoại xem xong, chắc lưỡi:

- Chỗ này quả là một chốn riêng dành.

Vào hẳn trong nhà ngồi xuống, thấy hai bên phòng xá trướng màn treo rủ, trên tường Đông vẽ một bức phú quý mẫu đơn với mấy câu đề:

Có tiền của sống theo sang trọng,

Không tiền lưng chớ nệ nghèo hèn.

Hai bên lại treo đôi liễn:

Nơi danh giá có nhiều ưa thích

Chốn yên hoa chớ luận nhiều lời.

Mụ tào kê vào bên trong, nói:

- Đây cô nương, hôm nay có Triệu lão gia và Tô lão gia, từ lâu nghe đồn về cao tài mỹ mạo của cô nương mà đến thăm viếng đây.

Bên trong, tiếng như mật rót đáp lại:

- Té ra là hai vị lão gia đặc biệt đến thăm đây à, để nô tỳ ra chào hỏi.

Theo tiếng rèm lay động, bên trong đi ra một nàng thiếp nữ. Triệu Văn Hội, Tô Bắc Sơn và Tế Diên nhìn lại, quả là một trang thiên hương quốc sắc, ngọc cốt nhu tình, sắc đẹp mê người.

26. Chương 26

Cứu nạn dân đưa về am Thanh Tĩnh

Cao Quốc Thái nghèo khổ kiếm bà con

Có thơ:

Tâm tư sầu thảm phổ lên đàn

Gió mai trăng lạnh tiết thu sang

Tiếng ca réo rắt dường dao cắt

Não nuốt lòng người dạ xốn xang.

Triệu Văn Hội, Tô Bắc Sơn và Tế Diên vừa ngồi xong thì màn trúc lay động, từ bên trong đi ra một người thiếu nữ khoảng mười tám, mười chín tuổi, phong tư rất mỹ lệ, đầu chải kiểu tóc vấn, mình mặc áo trắng

thường. Tô Bắc Sơn thấy biết nàng là gái từ nhà lương thiện, mới hỏi kỹ về lai lịch. Nghe hỏi, cô gái lộ nét u sầu, đem việc bán mình chôn cha rồi bị kẻ gian gạt gẫm bán vào chốn yên hoa, mỗi mỗi thuật lại rõ ràng.

Hai vị viên ngoại nghe xong rất lấy làm cảm kích, bèn hỏi:

- Nay cô nương, nàng có biết ngâm thi không?

Xuân Hương đáp:

- Về văn lý, tiểu nữ cũng biết rõ về đôi chút.

Triệu viên ngoại nói:

- Thế thì nàng làm hai bài cảm hoài cho ta xem thử.

Hồi nầy, Triệu viên ngoại thấy mấy câu thơ hầy còn nghi là không phải chính tay Xuân Hương làm, nên bây giờ muốn tận mắt thử về văn lý như thế.

Xuân Hương không cần nghĩ ngợi lâu, cầm bút viết ngay:

Son phấn lầu xanh biêng điểm hoa

Tắc lòng tươi tả cánh hoa sa

Khúc cũ càng ngâm thêm áo nảo

Vườn xưa về lại khổ không nhà

Tóc mây nửa món lười gương lược

Giọt lệ tuôn sa ướt đầm tà

Tư mã Giang Châu may được gặp

Chén mừng rót nổi khúc Tỳ bà.

Viết xong đưa lên cho Tô, Triệu hai vị viên ngoại xem.

Cả đến Tế Diên cũng khen hay: Tiếc thay, con người tài cao như thế, nhân phẩm như thế mà lại sa vào chốn yên hoa! Uống thiệt! Uống thiệt!

Ba người còn đương than thở, lại thấy Xuân Hương đưa thêm một bài thơ bảy chữ nữa:

Cốt nhục chia lìa sự nghiệp tan

Chiếc thân xấu số lọt Câu Lan

Vóc ngọc sứt sùi rời quan xá

Gót son đau đớn nhập bình khang

Trước gương luống thẹn khuynh thành sắc

Gặp người hổ bầy nét bên đàng

Gió sớm sương chiều mòn mỏi mắt

Mong sao gặp Nguyễn Chớ Lưu lang.

Tế Diên xem bài thơ xong, khen không tiếc lời. Triệu Văn Hội nói:

- À, à, tôi có bài thơ thất tuyệt đây.

Mụ tào kè đem văn phòng tứ bửu đến. Triệu Văn Hội không cần suy nghĩ, cầm viết thảo một mạch:

Lầm lạc Câu Lan chán phận mình

May gặp Xuân Hương tại viện đình

Nhan sắc đâu nhường nàng Tây Tư?

Mình thương tớ với, tớ thương mình.

Tô Bắc Sơn cũng buột miệng làm một bài thơ tuyệt cú:

Áo thắm mộng xanh đẹp lạ thường

Phong lưu thiên hạ chỉ Xuân Hương

Suốt tháng không ăn, nhìn cũng thỏa

Mới nghe chớ trách tớ si cuồng.

Tế Diên nói: Ồ, ta cũng có bài thơ nữa chớ!

Bèn đọc:

Hôm nay ta thấy sướng vui thay

Cười bảo Xuân Hương bước lại ngay

Xuân Hương nghe đọc thất kinh, vội hỏi:

- Thưa sư phụ, sư phụ là người tu hành, bảo tôi đến gần làm gì?

Tế Diên điềm nhiên thông thả đọc tiếp:

Mau cởi thắt lưng bằng lụa đẹp

Đưa tặng lão tăng buộc lại giày.

Mọi người nghe xong, cười rộ.

Tế Diên nói:

- Nhân dịp này, hai vị viên ngoại nên làm một việc công đức đi!

Tô Bắc Sơn hỏi:

- Nay Xuân Hương, nàng muốn lập gia thất hay ý nàng muốn thế nào?

Xuân Hương đáp:

- Nếu may được người hảo tâm cứu tôi ra khỏi hầm lửa, thì tôi tình nguyện xuất gia làm tiểu nãi Gia đình họ Doãn nhà tôi ba đời cảm đội ơn đức đó.

Tô viên ngoại hỏi mục tào kê:

- Nhà chủ tốn về nàng Xuân Hương hết bao nhiêu?

Mục tào kê đáp:

- Về phần chuộc về, tôi chi ra hơn 350 lượng. Ấy là không kể việc nàng ở nhà tôi mấy tháng nay, mỗi ngày ăn xài hao tốn.

Tô Bắc Sơn nói: Được rồi.

Triệu Văn Hội nói:

- Nay Tô huynh, việc đó để cho tôi, Tôi sẽ bỏ ra 500 lượng chuộc nàng ra đưa đến Thanh Tịnh am ở trên Thành Hoàng Sơn, nhờ Thanh Chơn lão ni cô chiếu cố giúp.

Nói rồi bảo gia nhân lấy bạc ra đến 500 lượng giao cho mục tào kê, rồi thuê kiệu đưa Xuân Hương đến Ni am.

Xuân Hương nghe nói, cúi đầu lạy tạ và yêu cầu ba vị theo đưa hộ tống.

Tế Diên nói: Ừ, được, để chúng ta đến trước chờ sẵn, gia nhân Triệu Minh sẽ theo kiệu đưa đi sau.

Tế Diên ba người ra khỏi viện Câu Lan, thẳng đến núi Thành Hoàng. Tế Diên buột miệng ngâm:

Người lành ắt gặp thiện duyên

Người dữ ắt gặp oan khiên đầy đầy

Bàn tăng độ kẻ khờ ngây

Chỉ e nhân thế phây phây lơ là.

Bỗng nghe có người kêu:

- Có phải Tế Công lão nhân gia đến đó không? Tôi liền tiếp lên chùa Linh Ẩn ba lần để đón Ngài mà hôm nay mới gặp!

Nói rồi chạy tới quỳ xuống cúi đầu thi lễ.

Tế Diên nhìn lại là một người tuổi ngoài 60, đầu đội khăn bốn góc, mình mặc áo màu vàng đất, lưng thắt dây tơ, chân mang hài trắng, ngũ quan rất đoan chánh.

Nguyên ở núi Thành Hoàng có một vị lão ni tên là Thanh Tịnh, có một cháu gái tên là Lục Tố Trinh lấy chồng tên là Cao Quốc Thái, nhà ở đường Nho Lâm phía cửa Nam huyện Dư Hàng.

Cao Quốc Thái là con nhà rất có gia sản nhưng anh ta chỉ biết đọc sách mà không chịu lo việc kinh doanh.

Qua một thời gian, cửa cải trong nhà sạch như rửa, chỉ còn lại hai vợ chồng không, trên không miếng ngói che đầu, dưới không tắc đất cắm dùi. Ăn sớm lo chiều, chạy ăn từng bữa. Lục thị nói:

- Vợ chồng ta không lẽ ngồi khoanh tay chờ chết ở đây sao? Chi bằng chúng ta dời đến ở thành Lâm An trú tạm. Ở đó, tôi sống nhờ với người cô đang tu ở một am trên núi Thành Hoàng, còn chàng thì tìm ghi tên vào ở nhờ học quán tại đó. Như vậy chúng ta có thể sống qua ngày được, còn chàng cũng có thể trau dồi học nghiệp. Đợi đến kỳ thi sắp mở, chàng lại ra kinh ứng thí để lập công danh, không biết ý chàng như thế nào?

Cao Quốc Thái nói: Đến nước này, hai ta chỉ còn cách đó thôi, chớ không còn cách nào khác.

Hai vợ chồng bèn bán hết những đồ đạc vặt vãnh để làm lộ phí rồi lên đường đi Lâm An.

Thấy họ đến, vị lão ni cô vui mừng lắm, bèn cấp riêng cho vợ chồng họ một căn nhà ba gian phòng để ở. Lục thị giúp đỡ việc may vá, còn Cao Quốc Thái chỉ dốc lòng đọc sách mà thôi. Ở trong am, đời sống hai vợ chồng rất bình thản.

Mấy tháng trôi qua bình tĩnh, rồi một sự biến xảy ra: Vị lão ni có một vị đại đồ đệ tên là Huệ Tánh, thấy Cao Quốc Thái là con người ngà ngọc, văn chất nguy nguy, kinh luân đầy bụng, phẩm mao hơn người thì có ý mến tài. Hai người thường cùng nhau cao đàm hùng biện. Huệ Tánh vốn là con nhà quan, văn chương thông suốt. Quốc Thái nói chuyện cũng đối đáp như lưu.

Một ngày nọ, nhân lúc nhà vắng không có ai, Huệ Tánh lấy viết thảo một bài thơ thất ngôn tứ tuyệt đưa cho Quốc Thái xem. Thơ rằng:

Chấp tay khăn nguyện Đại Sĩ danh

Chẳng nguyện sanh Tây, Tiên Phật thành

Chỉ mong được giọt cành dương rảy

Tác hợp cho con sen liền cành.

Quốc Thái xem xong, đổi sắc mặt, nói:

- Thiếu sư phụ không nên nghĩ như thế. Trên đời này, trai gái vì thú vui chốc lát mà hư danh tiết một đời, để nhơ muôn thưở, làm trò cười cho hậu thế. Huống nữa, đây là chốn thanh sạch của Phật môn, đâu nên làm ô uế.

Huệ Tánh nghe nói thế, mặt tai đỏ ửng, quay mình bỏ đi. Từ đó, hề gặp Cao Quốc Thái, Huệ Tánh mắc cỡ, bết sang ngô khác. Cao Quốc Thái thấy có điều bất tiện, mới thưa với lão ni:

- Xin sư phụ tìm giúp cho một căn nhà hai phòng ở dưới núi để vợ chồng dọn ở. Ở trong am có nhiều bất tiện.

Lão ni không còn cách gì hơn, đành tìm một căn nhà khác ở dưới núi. Tìm được một nhà ba gian chỉ có một cửa của viên ngoại Châu Bán Thành.

Châu Bán Thành hỏi lão ni: Sư phụ tìm nhà cho ai ở vậy?

Lão ni đáp: Tôi tìm giùm cho người bà con từ huyện Dư Hàng ngụ ở am tôi. Nó là cháu gái tôi, cùng đi với chồng nó. Chồng nó tên là Cao Quốc Thái, là người theo nghiệp thi thơ, thấy ở trong am có nhiều bất tiện nên nhờ tôi tìm cho một nhà khác.

Châu Viên ngoại nói: Ngày mai, sư phụ đưa Cao Quốc Thái đến tôi xem thử.

Hôm sau, lão ni dẫn Cao Quốc Thái đến. Châu viên ngoại thấy Cao Quốc Thái cử chỉ đoan nghiêm, văn từ tao nhã, bèn có bụng thương muốn giúp đỡ, lại e mới gặp lần đầu, Cao quốc Thái từ chối không nhận, mình bị bề mặt đi, mới ngầm dặn gia nhân rằng: “Nếu Cao Quốc Thái có thiếu tiền phòng thì đừng có đòi nhé!” Đó là Châu viên ngoại thương tình dặn hờ thế thôi.

Quả nhiên, hai vợ chồng Cao Quốc Thái dọn đến ở. Cao Quốc Thái làm nghề xem bói qua ngày. Được 100 điều ăn hết 100, được 200 điều ăn hết 200, hai vợ chồng sống hẩm hút rất là chật vật. Lật bát mà nửa năm trôi qua, sáu tháng tiền phòng chưa đóng đủ.

Một hôm, người phụ trách thu tiền nhà có việc xin nghỉ phép, mới nhờ anh phổ ky đi thu giúp. Anh phổ ky không được dặn bảo lại việc này, lấy sổ thuê nhà ra tra xét lại, mới thấy Cao Quốc Thái thiếu đến sáu tháng tiền nhà không trả, bèn nghĩ: “Tên Cao Quốc Thái này bộ mình có mọc ba đầu, vai nẩy sáu tay, đầu to chân cứng, dựa vào sản nghiệp nhà ai mà dám không chịu đóng tiền nhà chứ! Ta phải đi đòi hẩn mới được. ”

Phổ ky đến nhà Quốc Thái kêu cửa. Bên trong, Lục thị hỏi:

- Ai kêu cửa đó?

Phổ ky đáp:

- Ta là người nhà Châu viên ngoại đến lấy tiền thuê nhà.

Lục thị nói:

- Chồng tôi hiện không có ở nhà, để rồi tôi nói lại nhé!

Phổ ky nói:

- Người không có ở nhà cũng được, còn tiền cũng không có ở nhà nữa sao? Sáu tháng nay rồi, hể hỏi đến là đi vắng phải không? Các người ở nhà của người ta, dựa thế dựa thân nhà ai mà không chịu trả tiền? Đợi bị mắng chửi mang xấu mới chịu trả phải không?

Lục thị nói:

- Để chồng tôi về rồi sẽ đem tiền đến trả mà!

Phổ ky nói:

- Chẳng thể chờ lâu được, bọn ta ở ngoài khóa cổng lại là xong việc.

Phổ ky bèn khóa cổng ngoài lại rồi bỏ đi. Đến chiều, Cao Quốc Thái trở về, thấy cổng bị khóa lại, mới hỏi vợ. Lục thị nói:

Hôm nay chủ nhà đến đòi tiền, gia nhân họ khóa cổng đó!

Quốc Thái nghe nói, nổi giận ùng ùng, la:

- Hay cho Châu Bán Thành, dám cả gan khi dễ ta đến thế! Để ta đến huyện Tiên Đường làm cáo trạng thưa hẩn mới được.

Lục thị nói:

- Chúng ta không tiền làm sao ra lẽ nghĩa được? Sáu tháng tiền nhà không chịu trả mà lại muốn đi thưa người ta, làm sao hợp lý được?

Hai vợ chồng còn đang thương nghị, vừa hay có lão ni Thanh Tịnh đến chơi. Thấy vợ chồng có vẻ đứng ngồi không yên, lão ni mới hỏi duyên cớ. Lục thị bèn đem việc tiền phòng không đóng, bị khóa cổng lại thuật qua một lượt. Lão ni nói:

- Tiên sinh không phải ra ngoài làm chi, nên dọn về ở phòng cũ vẫn hơn. Ra ngoài kiếm tiền khó lắm. Tiên sinh lại làm nghề bói toán, hôm nay kiếm được chút ít gì đó, vài bữa lại không nợ Tiên sinh lại là người thật thà, không thể làm như họ được, thôi tốt hơn nên về chỗ cũ là tiện nhất.

Nói rồi bảo Lục thị gom góp đồ đạc, lão ni thay mặt trả nhà lại rồi cùng hai vợ chồng Quốc Thái trở về núi Thành Hoàng. Phần Châu Bán Thành không chịu lấy tiền nửa năm thuê nhà, nói là để cúng thí vào việc hương khói trong am. Nào dè, hai vợ chồng Quốc Thái về ở lại mấy hôm, một sáng nọ, Quốc Thái nói chẳng rằng bỏ đi mất, để lại cho Lục thị mấy tờ giấy. Lục thị xem xong hồn phi phách tán. Tại sao thế?...

27. Chương 27

Giả thăm bạn để thư từ biệt vợ

Cầu thỉnh Tế Công bói quẻ tìm chồng

Có thơ rằng:

Áo gấm vui chơi chả về nhà

Gia nhân mặt ngọc đợi hầu trà

Nội viện kín sâu người chẳng thấy

Cách rèm nở thắm một cảnh hoa

Cao Quốc Thái về lại núi Thành Hoàng vẫn ở căn nhà cũ. Một buổi tối, ngồi đối diện với vợ, Quốc Thái nói:

- Nàng ơi, ngày mai tôi sẽ đi thăm bạn.

Lục thị nói:

- Ngày mai chàng đi xa, tôi còn 200 tiền đây. Tiền này là của bà cô cho tôi để mua kim chỉ thêu, chàng cầm đem theo để uống nước.

Nói rồi lấy tiền đưa ra.

Quốc Thái cầm lấy tiền, mặt có sắc hổ thẹn, nói:

- Thôi, nàng đi nghỉ trước đi.

Lục thị đi ngủ trước. Còn lại một mình Quốc Thái ngồi bên đèn, ngơ ngẩn hồi lâu rồi ngửa mặt lên trời thở dài thườn thượt. Lòng rối như tơ, thật là khó nghĩ. Cầm viết viết một mạch ba trang giấy, để dưới nghiêng mực. Trong khi đợi trời sáng, muốn đánh thức Lục thị dậy, nhưng lại sợ sinh ồn náo lên, bèn đứng dậy, bước ra ngoài dạo lòng đi ra.

Trong am có một ông già tên là Phùng Thuận lo việc nhang khói trong điện Phật, tuổi ngoài 60, thường dậy rất sớm quét dọn xung quanh. Thấy Cao Quốc Thái đi ra, Phùng Thuận hỏi:

- Cao tiên sinh hôm nay có việc gì dậy sớm thế?

Cao Quốc Thái nói:

- Xin lão trượng làm ơn mở giùm cổng ngoài, tôi muốn xuống núi đi thăm bạn.

Phùng Thuận mở cổng, Cao Quốc Thái vội vã đi xuống núi. Khi Lục thị tỉnh dậy không thấy chồng đâu, giật mình kinh sợ, vội chạy ra các chỗ bên ngoài tìm kiếm. Nghe Phùng Thuận nói Cao tiên sinh đã đi hồi sớm rồi, Lục thị mới trở về nhà tìm kiếm. Thấy ba tờ giấy chồng để lại trên bàn mà thôi. Tờ thứ nhất đề là:

Thời suy vận bĩ sống lắm than

Hổ phận làm trai gởi ni am

Cửa Phật thương tình hằng cứu giúp

Tránh sao miệng thế khỏi chê gièm.

Lục thị xem ý bài thơ này là tự trách thân mình vì nghèo khổ không thể lập nghiệp nuôi thân, phải cùng vợ đem than tá ngụ Ở ni am. Điều đó trách sao miệng thế khỏi cười chê?

Lại xem đến bài thơ thứ hai:

Đất khách ra đi chẳng hẹn về

Sống chết từ nay tự liệu bề

Duyên số kiếp này đành đứt đoạn

Ân tình kiếp khác hẹn phu thê

Lục thị xem thấy bài thơ này là lời tuyệt vọng, lần này ra đi không hẹn ngày trở lại, chết sống không hẹn trước, đại khái kiếp này chẳng mong đoàn tụ, họa may duyên nối kiếp lai sinh mà thôi.

Cầm bút lưu thơ dạ cảm hoài

Trách mình tài vụng dấm hờn ai

Nhấn nhủ hiền thê xem gấm kỹ

Kiếp sau xin hẹn vẽ đôi mày.

Lục thị xem thơ xong cất tiếng khóc rống, lòng dạ rối bời. Đương lúc quá buồn thảm đó, lão ni lại đến hỏi:

- Con ơi, tại sao buồn khổ quá vậy?

Lục thị mới đem việc Cao Quốc Thái để thơ lại rồi ra đi, chắc là phen này mười phần chết chín quá. Lão ni cô nói:

- Con ơi, đừng quá lo chi, ta có chủ ý đây. Hiện tại ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ có Ngài Tế Công, ấy là vị Phật sống đương thời, đoán biết hết mọi việc quá khứ vị lai. Để ta bảo Phùng Thuận sang đó mời Ngài đến đoán giùm xem Cao tiên sinh đi đâu, sống chết ra sao, rồi cho người đi mời về cho con là xong.

Lục thị lật đật nói:

- Thế thì nên cho người đi mời thỉnh Tế Công ngay đi.

Lão ni cô liền sai Phùng Thuận xuống núi đi thỉnh Tế Công.

Lần thứ nhất đến chùa Linh Ẩn, Tế Diên lại đi khỏi.

Lần thứ hai đi thỉnh gặp nhằm lúc quan binh đang vây chùa Linh Ẩn. Lần thứ ba đi thỉnh, Phùng Thuận hỏi thăm thì Tế Diên bị người của Thừa tướng bắt trời dẫn đi. Nhân đó, công việc lần lửa bị trễ lại năm, bảy ngày. Ngày kia, Phùng Thuận lại xuống núi đi thỉnh Tế Diên, thì gặp lúc Tế Diên cùng Triệu Văn Hội và Tô Bắc Sơn đang đi tới. Phùng Thuận vội chạy đến thi lễ, nói:

- Thưa sư phụ, Ngài mới đến đây à, tôi liên tiếp lên chùa mấy lần tìm Ngài mà không gặp, hôm nay may mắn gặp Ngài ở đây. Bây giờ sư định đi đâu?

Tế Diên nói:

- Ta muốn lên tìm lão ni sư của ông đây. Chúng ta đến đó để gởi một người đi xuất gia.

Phùng Thuận nói:

- Thế thì hay, hay lắm! Lão ni của chúng tôi định thỉnh sư phụ đến có việc cần.

Triệu Văn Hội và Tô Bắc Sơn hỏi:

- Hôm nay trên ni am có việc gì cần kíp thế?

Phùng Thuận mới đem việc Cao Quốc Thái đầu đuôi thuật lại kỹ càng.

Mọi người cùng nhau trở về am. Phùng Thuật đi trước dẫn đường. Về đến am, thẳng vào viện phía Tây ngồi nghỉ. Viện phía Tây này có ba dãy Đông, Tây và Bắc, mỗi dãy đều có ba gian. Phùng Thuận và mọi người cùng tiến về phòng Bắc.

Triệu viên ngoại nhìn kỹ thấy trong phòng rất sạch sẽ, sát tường phía Bắc có một cái bàn dài, bên trên chất đầy những kinh sách. Phía trước có một cái bàn bát tiên với hai ghế ở hai bên. Tế Diên đến ngồi vào chiếc ghế ở đầu bàn, Triệu Văn Hội ngồi ở cuối bàn, Tô Bắc Sơn lại ngồi ở một bên. Ngay trên vách đối diện có câu đối chữ viết rất đẹp, chính giữa lại có một bức đại tự, viết bài thơ:

Ưa thích thanh nhàn lánh tục xa

Dựa sườn khiêm tốn một lư gia

Nửa mẫu ao sen soi bóng nước

Mấy mươi gốc liễu, bụi tre già

Rượu xuân nồng ấm say lòng khách

Đêm tối đèn hồng sách quên ta

Khóa lợi dầm danh toàn bỏ mặc

Bằng tâm một mảnh sạch không tà.

Hai bên lại có câu đối đề là:

Non xanh chẳng đổi ngàn năm họa

Nước biếc trôi dài vạn cổ thị

Bên dưới đề là: Kẻ tài vụng Cao Quốc Thái.

Tô Bắc Sơn xem xong, nói:

- Bạch Thánh tăng, Ngài xem Cao Quốc Thái thật là phong lưu tài tử đầy chớ. Lời Phùng Thuận nói quả thật không sai. Ngài xem câu đối này và bút tích đẹp quá. Bạch Thánh tăng, xin Ngài đại phát từ bi tìm Quốc Thái về, tôi sẽ tìm học quán thành toàn cho anh ấy. Đợi đến kỳ đại thí, tôi sẽ tặng cho tiền bạc để anh ấy lập chữ công danh.

Tế Diên nói:

- Được đó, đây cũng là công đức của viên ngoại.

Đang nói tới đó, lão ni cô Thanh Tịnh dẫn các đồ đệ và cháu gái cùng đến tham kiến Thánh tăng và nói:

- Xin Thánh tăng đại phát lòng từ bi cho Đây là Lục Tổ Trinh, cháu gái của đệ tử. Nhân vì chồng nó là Cao Quốc Thái lưu ngụ trong Ni am, bỏ đi không nói lời từ biệt đã ba bốn hôm rồi. Xin Thánh tăng đại phát lòng từ bi chiêm cho một quẻ.

Tế Diên nói:

- Cái đó dễ mà! Hôm nay bọn ta cứu được một người, nàng ta là con gái nhà danh giá lâm sa vào chốn yên hoa. Ý nàng ta muốn xuất gia, nên bọn ta định đưa đến đây để lão ni thấu nhận làm đệ tử đây.

Lão ni cô nói: Sư phụ đã dạy, đệ tử xin vâng theo.

Triệu Văn Hội nói:

Lát nữa cô ấy sẽ đến. Tôi xin cúng nhang khói cho chùa hai trăm lượng bạc.

Lão ni cảm ơn Triệu viên ngoại, lại dạy qua Tế Diên:

- Xin Thánh tăng từ bi chiếm cho một quẻ, xem Cao Quốc Thái hiện ở đâu?

Tế Diên vỗ vào linh quang ba cái, rồi nói:

- Chao ôi, thôi rồi, thôi rồi!

Lục thị đứng ở một bên nghe vậy sợ xanh cả mặt, lắp bắp nói:

- Xin Thánh tăng từ bi lập cách cứu giùm, cứu giùm!

Thanh Tịnh lão ni cũng năn nỉ hết mức.

Tế Diên hỏi:

- Bây giờ là mấy giờ rồi?

Phùng Thuận đáp:

- Hiện giờ đã sang đầu giờ Ngọ.

Tế Diên nói:

- Người này hiện cách đây 180 dặm. Đến chừng mặt trời lặn, người ấy sẽ bị tai nạn mất mạng như không.

Tô Bắc Sơn nói:

- Thưa sư phụ, xin Ngài ra tay tế độ giùm.

Tế Diên nói:

- Khi ta tìm được người ấy trở về, ông phải tìm giùm một chỗ ở học quán nhé.

Tô Bắc Sơn nói:

- Đệ tử xin hứa giúp điều đó.

Tế Diên nói:

- Ông phải phái một gia nhân cùng đi tìm với ta và đem theo 200 lượng bạc làm lộ phí mới được.

Tô Bắc Sơn kêu:

Này Tô Lộc, người đi mau về kho bạc lấy theo 200 lượng bạc, đi cùng với Thánh tăng tìm Cao tiên sinh nhé!

Thanh Tịnh lão ni nói:

- Này Phùng Thuận, ông cũng cùng đi với Tế Công nhé!

Lục thị cúi đầu cảm ơn rồi rít.

Tế Diên nói:

- Triệu Văn Hội và Tô Bắc Sơn! Hai ông chờ Doãn Xuân Hương đến, đưa cô ấy xuất gia rồi hãy về nhé!

Hai vị viên ngoại vâng dạ.

Tô Lộc đem bạc đến. Tế Diên cùng hai người ra khỏi Thanh Tịnh am. Khi tới chân núi, Tế Diên bước tới ba bước, bước lui ba bước. Tô Lộc nói:

- Sư phụ Ồi, bộ Ngài lẫn rồi sao? Chúng ta phải đi 180 dặm mà Ngài đi như vậy cả đến 8 dặm cũng khỏi tới được đó. Đi cách đó làm sao tới được? Xin Ngài đổi cách đi khác đi!

Tế Diên nói:

- Đổi thì đổi, có khó gì!

Nói rồi đổi bộ đi tới hai bước, sụt lui ba bước.

Phùng Thuận cười lên, nói:

- Sư phụ Ồi, Ngài đi lộn trở về rồi đó. Đi cách đó làm sao tới được?

- Ồ, được, ta đi nhé!

Nói rồi co giò chạy mau tới trước, chớp mắt không thấy đâu. Hai người lật đật chạy theo, chạy mãi đến hai ba dặm, mồ hôi ra ướt cả mình, nói:

- Bọn mình vô khu rừng kia tạm nghỉ đi!

Hai người vừa bước vào rừng, Tế Diên hỏi:

- Hai vị mới tới hả?

Hai người đáp:

- Bọn tôi mới tới chưa nghỉ ngơi tí nào. Sư phụ tới đã lâu chưa?

- Ta tới đây ngủ được hai giấc rồi đó. Cặp giò đó có phải của hai ông không?

Hai người đáp:

- Cặp giò của chúng tôi dính liền với thân, không phải của chúng tôi còn của ai nữa!

Tế Diên nói:

- Nếu là của hai ông thì khi ta niệm chú nó phải chạy nhé!

Phùng Thuận nói:

- Được, được. Sư phụ cứ niệm đi!

Tế Diên thấy hai người đều đứng yên, nói:

- Ta niệm chú đây nhé!

Nói rồi trong miệng niệm lẩm nhẩm: “Án ma ni bát mê hồng. Án sắc lịnh hích!”. Tức thì thân hai người không tự chủ được, cặp giò tự động chạy như bay tới trước.

Tô Lộc kêu lên:

- Sư phụ Ồi, không xong rồi! Trước mặt cây giăng giăng, đụng vô chắc chết quá!

Tế Diên nói:

- Không sao đâu! Có ta đây mà, tới đó không đụng chạm gì đâu!

Quả nhiên hai người chạy đến đó luôn qua kẻ hở chạy tuốt.

Hai người đang chạy bỗng thấy từ trong xóm đi ra một người, trên tay cầm một cái chén. Tế Diên nhướng mắt lên xem, thì ra đó là tên nghịch tử. Người này họ Ngô tên Vân, là con của một quả phụ. Hôm nay nhà ăn bánh hủ, mẹ hắn đã sửa soạn xong xuôi. Khi Ngô Vân về nhìn vào thấy không có giấm, bèn nổi giận, nói với mẹ hắn:

- Má sao càng già càng dốt, nhà ăn bánh hủ sao bà không mua giấm? Bà thiệt hết xài mà!

Tuy giận lắm nhưng bà mẹ vẫn không trả lời. Hắn nói lảm bầm, rồi cầm chén ra cửa đi mua giấm. Gặp Tế Diên, bị chỉ một cái, Ngô Vân tức thì giở chân chạy luôn theo bọn Phùng Thuận.

Sợ quá hắn kêu lên: Tôi không có đi hưởng này mà! Tại sao lại kỳ vậy? Cặp giò này bữa nay bộ diên rồi chắc?

Ba người nghe bên tai tiếng gió vù vù, phảng phất như tuôn mây lướt gió, băng băng đi tới trước. Thấy trước mặt con sông nước trắng xóa, Tô Lộc vội kêu:

- Thánh tăng ơi, cho tôi ngừng lại đi! Phía trước là con sông đó, dẫm xuống chắc chết quá!

Tế Diên nói:

- Không sao đâu! Ráng phóng mình tới là qua ngay!

Khi tới bên sông, ba người vẫn lướt băng băng, tức thì qua bờ bên kia ngay. Tô Lộc nghĩ: “Chạy như vậy không xong rồi, ta phải tìm một gốc cây ôm cứng lại mới được!”. Mới nghĩ xong, vừa hay gặp một gốc cây, Tô Lộc vội ôm cứng lại, bèn té đánh huych xuống đất. Phùng Thuật và người mua giấm cũng té nhào theo.

Tế Diên vừa đi tới, nói:

- Ba người dậy đi chớ!

Ba người nói:

- Bọn tôi dậy không được.

Tế Diên móc ra một viên thuốc chia cho ba người uống. Ba người cảm thấy thân thể hoạt động lại bình thường, có thể đứng dậy được.

Ngô Vân ngơ ngác lặng thinh! Từ phía kia có một người bộ hành đi tới.

Tô Lộc hỏi:

- Xin ông cho hỏi thăm, đây là nơi nào vậy?

Người kia đáp:

- Đây là Tiểu Lưu Thôn. Các vị định đi đâu đó?

Tô Lộc nói:

- Bọn tôi từ thành Lâm An đi đến huyện Dư Hàng.

Người kia nói:

- Các vị đi phải rồi đó. Nơi đây cách huyện Dư Hàng chỉ có 20 dặm thôi.

Ngô Vân nghe nói, kêu lên:

- Trời ơi, trời! Rồi cầm cái chén quăng bể nát. Bánh hỏi không được ăn mà phải đi xa hơn 200 dặm đường. Bây giờ tôi làm sao mà trở về được nè trời!

Tế Diên nói:

- Để ta làm phép đưa người về.

Ngô Vân nói:

- Thôi, thôi! Đừng có làm phép nữa, tới nhà tôi đứng lại không được, chạy tuốt lên miền Bắc Tái rồi làm sao về được! Để tôi về một mình cho xong.

Tự hấn về hết hai ngày một đêm mới tới nhà. Từ đó hễ thấy hòa thượng đi hóa duyên là hấn chạy trốn, vì sợ gặp lại hòa thượng kiếc như xưa thì thêm khổ.

Tô Lộc nói với Tế Diên:

- Bây giờ chúng ta đi tiếp lên huyện Dư Hàng tìm Cao tiên sinh chớ?

Tế Diên đáp:

- Phải đó.

Ba người lại tiếp tục lên đường.

28. Chương 28

Tô Bắc Sơn phái người tìm hàn sĩ

Cao Quốc Thái nạn gấp gặp bạn xưa

Tế Diên đưa Tô Lộc và Phùng Thuận đến cửa Nam huyện Dư Hàng. Thấy bên đường có một tiệm cơm, Tế Diên nói:

- Này Tô Lộc, Phùng Thuận, chúng ta vào đây uống vài ly rượu, nghỉ ngơi giây lát rồi hãy đi nơi tiếp.

Hai người gật đầu, cùng bước vào quán cơm, kêu mấy món ăn. Tô Lộc nói:

- Thưa Thánh tăng, chúng ta đã đến huyện Dư Hàng rồi mà Cao tiên sinh chưa biết ở đâu. Khi tìm được Cao tiên sinh rồi, chúng ta cùng uống một bữa no say nhé!

Tế Diên nói:

- Bây giờ chúng ta cứ uống rượu trước đi đã, lát nữa sẽ đi tìm kiếm ông ấy. Đường còn xa lắm mà!

Ba người nói chuyện một lát thì ăn uống đã xong, trả tiền cơm rồi ra khỏi quán, tiến vào cửa Nam. Đến một ngã tư, quẹo về hướng Đông thì phía Bắc con đường chính là nha môn huyện lỵ. Tế Diên bươn bả đi thẳng vào trong huyện nhạ Tô Lộc hỏi:

- Sư phụ đi đâu vậy?

Tế Diên đáp:

- Hai người ở ngoài này chờ ta, ta vào đây kiếm một người.

Tế Diên mới bước vào cửa lớn, nghe bên trong có tiếng nạt:

- Nãy giờ sưu tra hỏi cung, mà can sự chẳng chịu cung khai. Vậy tả hữu hãy bày đồ còn kẹp ra, tra khảo Cao Quốc Thái một hồi rồi sẽ hỏi lại.

Tế Diên nghe nói cũng bắt rùng mình.

Tại sao Cao Quốc Thái lại lọt vào đây, bị quan nha thẩm vấn như vậy? Trong đó có một ẩn tình.

Nhân vì hôm nọ Cao Quốc Thái xuống khỏi núi Thành Hoàng, nghĩ tới tính lui mãi, muốn bỏ đi qua xứ khác, ngặt nỗi không bà con, lại không nơi nương tựa. Rồi tính trở lại, chỉ bằng về lại huyện Dư Hàng vẫn hơn. Tự mình đắp thuyền nhỏ cũng là chỗ đồng hương quen biết, tiền đồ mất 100 tiền. Ăn uống qua loa về tới huyện Dư Hàng thì 200 tiền cũng vừa đủ. Trong lòng lại nghĩ, bây giờ mình trở về nơi cố thổ, cũng không có chỗ sanh phượng. Thứ nhất là không một người thân thích, thứ hai là không một bạn quen. Muốn kiếm chỗ mượn đỡ ít điều tiền cũng không có!

Ở bên xứ người thì muốn trở về nhà. Đến khi về đến nhà, phải sống làm sao đây? Có mấy nhà chí thân, cũng có thể cùng ta chia buồn giải muộn. Có mấy người bạn tri kỷ, cũng có thể để cho ta bày tỏ cả tâm can. Thật đúng như lời người xưa đã nói:

Nghèo ở chợ đông có móc đồng

Móc hoài chẳng dính bà con thân

Giàu ở rừng sâu tay xách gậy

Xua hoài không hết bạn vô nhân.

Cao Quốc Thái là một người có chí khí, không muốn cầu cạnh bạn bè, nghĩ tới nghĩ lui, càng nghĩ càng thêm bối rối, chỉ còn nước chết cho xong! Định đi đến con sông chạy quanh thành nhảy xuống chết cho rảnh. Đứng bên bờ sông nhìn ghe thuyền qua lại rộn rịp, tự nghĩ rằng: “Chết đây, chết đây! Ta chết rồi vạn sự kể như xong. Sống có lúc, chết có nơi, đây là chỗ tuyệt mạng của ta đây!”. Nghĩ xong lấy đà định nhảy xuống nước, bỗng sau lưng có tiếng nói:

- Bạn ơi, đừng, đừng! Đừng nhảy xuống sông vội, có tôi đến đây!

Cao Quốc Thái ngoái đầu xem, thấy người ấy mình cao bảy thước, lưng eo vai rộng, đầu đội khăn xanh, y phục màu xanh. Da mặt hơi tía, trong tía ửng hồng, trong hồng lộ tía, mày cong mắt rộng, sống mũi thẳng ngay, khuôn mặt cân đối, tuổi ngoài đôi mươi.

Người ấy nói:

- Tiên sinh là người đọc sách rõ biết lý lẽ ở đời, có sao lại tìm một việc nhằm lẫn đáng tiếc như vậy?

Cao Quốc Thái nói:

- Xin huynh dài dừng hỏi đến làm gì. Trên thế gian này tôi không có đất dung thân, thà chết quách cho xong!

Người kia nói:

- Thưa tiên sinh, tiên sinh có điều gì khó giải quyết, xin nói cho tôi cùng nghe với!

Cao Quốc Thái thấy người ấy thành thật, mới nói:

- Huynh dài tôn tánh chi?

- Tôi họ Vương, tên Thành Bích, cũng là người ở tại địa phương này. Tôi có một cái chành ở bên sông này. Ai có hàng hóa đều đến chành tôi gởi hết. Tiên sinh tại sao lại tìm một việc nhằm lẫn như thế?

Cao Quốc Thái nói:

- Tôi cũng là người ở địa phương này. Nhà tôi ở trong cửa Nam, tôi họ Cao, tên là Quốc Thái. Nhơn vì gia thế suy vi, tôi đưa gia quyến đến Lâm An ký ngụ ở một Ni am. Tôi nghĩ mình làm trai đứng ở trong trời đất, trên không thể giúp vua an dân, dưới không thể bảo dưỡng vợ con, như vậy sống trên đời này uổng quá. Thôi thà chết phứt cho xong!

Vương Thành Bích nói:

- Huynh dài ơi, anh là người thông minh, lại bị chính cái thông minh đó gạt gẫm! Cần chi phải coi thường mạng sống như thế? Thôi, chúng mình tìm một quán cơm ăn no bụng đã, rồi tôi sẽ bày cho anh một phương thể làm ăn. Đừng có nghĩ quẩn làm chi, người ta chết rồi không sống lại được đâu!

Cao Quốc Thái cùng Vương Thành Bích tìm vào một quán cơm kêu mấy món. Ăn uống no say xong, Vương Thành Bích nói:

- Bữa nay trong tay tôi không có một trinh nào hết, cũng không có một tấm ngân phiếu nữa, phải đợi đến ngày mai mới có. Bữa nay anh chịu khó kéo thuyền trước đi nhé!

Cao Quốc Thái nói:

- Tôi là thư sinh, sức trời gà không chặt, làm sao có thể nắm thuyền nổi?

Vương Thành Bích nói:

- Anh ơi, đừng nói như vậy, đến chỗ nào phải theo chỗ đó mới được. Anh không nhớ người xưa có câu thơ như thế này hay sao:

Thân người quân tử có thể lớn có thể nhỏ,

Chí của kẻ trượng phu có lúc duỗi có lúc ngay!

- Hôm nay anh chịu khó đi kéo ghe đi, đợi vài hôm tôi có tiền sẽ đưa anh mua bạc lượng đi rước gia quyến về trước. Anh thấy như vậy có được không?

Cao Quốc Thái nghĩ rằng: “Anh ta với mình là duyên bèo nước mà còn khuyên ta như thế thì ta còn có chấp lải gì”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Huynh dài đã quá yêu tiểu đệ như thế, tiểu đệ xin đi kéo thuyền vậy.

Vương Thành Bích nói: Ừ, phải đấy!

Nói rồi đứng dậy dẫn Cao Quốc Thái ra bờ sông. Nơi đây có một thuyền chát đầy hàng hóa sắp nhổ neo.

Vương Thành Bích nói:

- Quần thuyền ơi, tôi có một anh bạn, để anh ấy kéo thuyền chúng mình với. Nhờ quần thuyền để ý chỉ bảo giùm. Đến chỗ cất hàng lên vãn để ý anh ấy kéo thuyền về được quãng nào hay quãng nấy nhé!

Quần thuyền nói:

- Được mà, có Vương đại ca gọi gắm, chúng tôi đâu dám xử tệ.

Cao Quốc Thái bèn ở lại chờ. Giấy lát thuyền nhỏ neo, mọi người đều cầm một khúc cây để kéo. Cao Quốc Thái không biết làm gì, có người đưa anh ta một khúc cây như vậy. Đang lúc thuyền đi, mọi người đang kéo vừa hò lấy trớn. Cao Quốc Thái lại nhớ trong sách về chương mười ba có đoạn: “Người quân tử ở hoàn cảnh nào, sống hợp hoàn cảnh đó, không muốn vượt quá phạm vi. Ở cảnh giàu sang, sống đúng theo giàu sang; ở cảnh nghèo khó, sống theo nghèo khó; ở chỗ mọi rợ, sống theo mọi rợ; ở cảnh hoạn nạn; sống theo hoạn nạn. Người quân tử không bị mắc mứu vào mà cũng không lấy làm tự đắc mình hơn người”.

Cao Quốc Thái chỉ nhớ đến sách, mặt ngẩn ngơ, mấy người kéo ghe thấy vậy cười rộ. Một ngày nọ, ghe đến Ân Gia Độ cất hàng hóa lên. Cao Quốc Thái mệt lử chịu không nổi bèn xuống ghe ngủ vùi. Ngày hôm sau, ghe chở hàng hóa khác trở về. Cao Quốc Thái lại tiếp tục kéo ghe như cũ. Đến huyện Dư Hàng, ghe vừa ghé bến thì Vương Thành Bích đứng chờ sẵn ở đó.

Vương Thành Bích nói:

- Chắc mấy hôm nay anh mệt lắm hả? Tôi đến đón anh đây. Anh em mình chắc là có túc duyên, ngày hôm nay tôi lại được một bút khoảng 35 điều nữa. Bây giờ chúng mình hãy cùng nhau ăn uống tí chi đã, lát nữa hãy vào thành mua bạc rồi ngày mai anh đi rước gia quyến về. Bữa nay ta đong rượu, mua thịt về vui nhậu suốt đêm nay mới vừa.

Cao Quốc Thái nói:

- Tốt quá! Tốt quá! Tôi cùng Vương huynh sơ ngộ mà huynh trưởng đãi hậu như thế, tôi thật cảm kích vô cùng!

Vương Thành Bích nói:

Anh em mình là bạn tri kỷ, mới gặp như người quen, anh khách sáo làm gì!

Cao Quốc Thái nghĩ: “Anh bạn này thành thật quá!”. Bèn cùng với Vương Thành Bích đi ăn điểm tâm. Trời cũng đã tối. Vương Thành Bích lấy tiền trao cho Cao Quốc Thái vào thành mua bạc, cầm theo một chiếc bình để đong rượu, mua thịt đem về nhậu. Cao Quốc Thái vào thành mua 50 lượng bạc, đong rượu, mua thịt xong trở về. Nhắm lúc cửa thành sắp đóng, Cao Quốc Thái vừa sắp ra cửa thành thì từ trước mặt có một người chạy lại như bay, hình như có việc gì gấp lắm và đụng phải Cao Quốc Thái một cái xững vững. Người ấy vội nói:

- Xin tiên sinh thứ lỗi, tôi vội quá vì có một việc gấp lắm, mới vô ý đắc tội với tiên sinh như thế.

Nói xong, người ấy chấp tay xá dài, rồi lật đặt đi ra cửa thành.

Cao Quốc Thái vốn là người văn nhã, tuy bị đụng xững vững, nhưng lại nghĩ: “Người ta đụng mình đâu phải cố ý thì chấp làm chi!”. Nghĩ rồi tiếp tục đi ra khỏi thành. Bỗng nhiên sực nhớ lại: Hình như gói bạc của mình bị đụng xóc thì phải? Lấy tay sờ thử thì than ôi, gói bạc không cánh làm bay! Té ra người đụng Cao Quốc Thái chính là kẻ trộm giữa ban ngày. Ban nãy thấy Cao Quốc Thái mua bạc bèn giả bộ đụng Cao Quốc Thái rồi chớp lấy gói bạc đi thẳng. Càng nhớ tới, Cao Quốc Thái càng thấy bối rối thêm: Lát nữa đây gặp Vương Thành Bích, mình sẽ ăn nói ra sao? Chỉ bằng chết quách cho xong. Ngày hôm kia, ta muốn chết mà không chết được, phải chăng còn lại hai ngày đèn tội chưa xong? Thật là “Diêm vương ấn định canh ba chết, nào để người đời sống rón đến canh năm!”. Nghĩ như thế rồi bèn đến bên bờ sông quanh thành, định nhảy xuống chết phứt cho rảnh.

Tự mình than thở: “Cao Quốc Thái ơi, Cao Quốc Thái! Mạng vận mi toan mãi vẫn không thông. Chẳng dè hôm nay ta lại chết tại chỗ này”. Đang lúc thở than như thế, lại nghe kể bên có tiếng người hỏi:

- Người đó có phải là ân huynh Cao Quốc Thái đó chăng?

Tiếng nói đó quá gần làm Cao Quốc Thái ngừng bỏ ý định. Người ấy lại nói tiếp:

- Em tưởng anh chết rồi! Tìm kiếm anh khắp nơi mà chẳng biết anh xiêu lạc phương nào, chẳng dè hôm nay anh ở đây!

Người ấy nói rồi chạy đến cúi chào. Cao Quốc Thái nhìn lại mà chẳng nhớ là ai, xem hình như quen mặt nhưng bất chợt chẳng nhận ra, mới hỏi:

- Lão huynh có nhìn lộn người chăng?

Người ấy đáp:

- Huynh trưởng ơi, cả tiểu đệ là Lý Tứ Minh anh cũng không nhớ ra nữa sao?

Cao Quốc Thái nghe qua chợt nhớ, nói:

- À, à, té ra là Lý đệ.

Nguyên Lý Tứ Minh thuở nhỏ nhà nghèo, mẹ góa, ở ngụ cư nơi nhà Cao Quốc Thái. Việc chi dụng hàng ngày đều do Cao Quốc Thái bảo bọc hết. Đến tuổi học tập, Lý Tứ Minh cũng học luôn ở nhà Cao Quốc Thái. Mẹ Tứ Minh chết, Quốc Thái xuất tiền chôn cất chu đáo. Cao Quốc Thái hỏi Tứ Minh ý muốn học tiếp để làm quan hay thích ra buôn bán. Lý Tứ Minh nói:

Tôi muốn tìm một cửa hiệu để học tập nghề buôn bán tốt hơn, nhà tôi nghèo, đâu đủ tiền của mà theo nghiệp công danh.

Cao Quốc Thái nói:

- Cũng được, để ta tìm một chỗ cho em học buôn bán nhé!

Bèn gởi Tứ Minh vào tiệm gạo Thiên Thành trong thành mà học buôn bán. Tất cả những áo quần, mũ mền đem theo để đi học đều do Quốc Thái chu cấp. Lý Tứ Minh cũng quyết ý học tập, mọi việc đều không nhảm lờ, chuyên tâm học tập ba năm đã mãn. Chủ nhà đến tiệm kết toán sổ sách, thấy Lý Tứ Minh mọi việc đều cần kiệm, lòng rất vừa ý, bèn tìm một nhà khách mở riêng một tiệm gạo ở Thanh Giang giao cho Lý Tứ Minh coi sóc. Công việc làm ăn rất phát đạt. Chủ nhà không có con trai, chỉ có một cô con gái, bèn đem gả cho Lý Tứ Minh bầu bạn, phụng dưỡng ông bà lúc tuổi già, lại đem một phần gia nghiệp chia cho con rể. Về sau, hai ông bà già qua đời, Lý Tứ Minh coi sóc luôn cả sự nghiệp công danh đó.

Hồi tưởng lại: “Ngày trước nếu không nhờ ân huynh bảo bọc, mình đâu có được sung túc như ngày nay”. Bèn đưa cả gia quyến, trâu thạp đồ tế nhuyễn, cùng nhau về chốn cũ, tìm ân huynh Cao Quốc Thái.

Đến huyện Dư Hàng tìm hỏi, không ai biết Cao Quốc Thái phiêu bạt phương nào! Họ đều nói vì nghèo quá, Cao Quốc Thái dọn đi nơi nào không biết. Lý Tứ Minh than thở không cùng! Bèn mua một ngôi nhà ở ngoài cửa Tây thành, lại mở một tiệm bán lương khô ở ngoài cửa Nam. Hôm nay đang lúc đi trở về nhà, Tứ Minh bỗng gặp Cao Quốc Thái. Hai người gặp nhau, buồn vui lẫn lộn, cùng nhau bày tỏ việc vừa qua.

Cao Quốc Thái nói:

- Lão đệ này, nếu hôm nay anh không bị mất tiền, chắc gì chúng mình gặp được nhau!

Lý Tứ Minh nói:

- Bây giờ anh tới nhà em trước đã, chúng ta sẽ hàn huyên tâm sự.

Hai người đứng dậy cùng đi, tới trước không xa bỗng Cao quốc Thái đạp phải một vật, cúi xuống đưa tay sờ xem thì là một bó đề.

29. Chương 29

Bạn cũ gặp nhau tri ân báo đức

Tiểu nhân cự thù lấy oán báo ân

Nói về Cao Quốc Thái mở gói ra xem thử, té ra là hai xấp lụa. Dưới ánh trăng tỏ rạng, rõ ràng bốn chữ đề “Hưng Long đoạn điểm” (tiệm lụa Hưng Long). Lý Tứ Minh nói:

- Hai xấp lụa này không phải là của tiệm lụa trong huyện Dư Hàng ư? Trong huyện Dư Hàng chúng ta chỉ có hai tiệm lụa, một tên Thiên Thành, một tên Vĩnh Thuận mà thôi. Tiệm Hưng Long này chẳng biết là ở huyện nào?

Cao Quốc Thái nói:

- Chúng ta đứng ở đây chờ, có ai đến tìm, mình đưa lại cho họ. Nếu đưa đúng chủ nhân thì không hề chi, còn nếu đưa nhầm kẻ bá vợ mạo nhận, người mất của xảy ra tính quẩn, tội nghiệp người ta.

Hai người đứng ở đó chờ một hồi lâu mà chẳng thấy có ai đến kiểm. Lý Tứ Minh nói:

- Bây giờ cũng không còn sớm gì nữa, thôi chúng ta hãy về nhà cái đã. Đợi đến mai, nếu có người đến tìm, nói đúng thì mình đưa họ, còn nếu không có ai kiểm thì mình viết cáo bạch dán ở bốn cửa thành, cũng không có gì lắm lẩn.

Cao Quốc Thái nói:

- Bữa nay đáng lẽ ta phải trở về gặp Vương Thành Bích mới phải. Hồi chiều, ta đem tiền đi mua sắm đồ vật và bạc, anh ấy đợi ta trở về để cùng uống rượu đó. Vì mất hết tiền nên ta định tìm lấy cái chết cho xong. Hôm nay ta không trở về đằng ấy, chắc ảnh lại có ý nghĩ không tốt về ta.

Lý Tứ Minh nói:

- Bây giờ anh cứ về đằng nhà tôi trước, rồi sai người đưa thư về cho ảnh biết. Ngày mai hai anh em ta cùng đến bái yết anh ấy cũng không muộn mà.

Nói xong, hai người cùng rời chỗ, đến nhà Lý Tứ Minh ở cửa Tây, thấy cổng khép hờ bèn đẩy vào. Cao Quốc Thái thấy gần ngoài cổng có ba gian phòng đèn đuốc lù mù, bèn nói:

- Hôm nay tối rồi, ngày mai sẽ vào nhà trong, bây giờ mình vào đây nghỉ chân đã!

Lý Tứ Minh nói:

- Ba phòng này đã cho thuê rồi, mà tôi cũng không đòi tiền phòng, nhân vì tôi hay vắng nhà nên mời một người cùng phường đến ở để hai bên dòm ngó giúp đỡ nhau.

Cao Quốc Thái nghe nói gật đầu. Hai người tiến vào cửa thứ hai, kêu cửa. Bên trong có một bà già đi ra nói:

- A, đại gia đã về!

Lý Tứ Minh nói:

- Bà vô trình với bà chủ hay, hôm nay có ân huynh của ta là Cao Quốc Thái đến thăm.

Bà vú trở vào giây lát, nghe bên trong có tiếng “Xin mời vào”. Hai người bước vào phòng trong. Bên trong lau dọn rất sạch sẽ, từ bên trong Hà thị bước ra chào hỏi ra mắt Quốc Thái. Lý Tứ Minh bảo vợ:

- Nàng hãy sửa soạn thức ăn ở phòng Đông để hai anh em ta nhấm rượu nhé!

Hai người lại sang phòng Đông, dưới ánh đèn tỏ, gỡ gói lụa ra xem lại. Lý Tứ Minh nói:

- Hai xấp lụa này, màu sắc thực màu lam ngọc đúng mức, nhưng không biết cửa hiệu Hưng Long này ở chỗ nào? Ngày mai chúng ta niêm yết bá cáo ở bốn cửa thành, nếu có người đến tìm, nói đúng thì đưa lại họ, còn không có ai tới kiểm thì hai ta may mỗi người một cái áo dài mặc chơi.

Cao Quốc Thái nói:

- Phải. Ngày mai hiền đệ hãy thay ta đến cảm tạ anh Vương Thành Bích nhé. Nếu không có anh ấy cứu giúp cho thì giờ này ta đã mồ xanh ra cổ rồi. Anh ấy thật là một người quân tử, tính tình hiền hậu ngay thực, đối đãi với ta trước sau như một. Thật là một người bạn quý khó tìm!

Lý Tứ Minh nói:

- Vâng. Ngày mai hai ta sẽ cùng đi gặp anh ấy.

Hai người ăn uống xong, ngồi nghỉ.

Sáng hôm sau, hai người vừa rửa mặt, điểm tâm xong, nghe bên ngoài có người hỏi:

- Lý Tứ Minh, trong nhà anh có người tên Cao Quốc Thái phải không?

Tiếp theo, tiếng gõ cửa dồn dập. Hai người lật đật bước ra xem. Ngoài cửa đã đứng sẵn hai vị sai dịch, mang theo bốn tên phớ kỵ. Hai vị này đầu đội mũ vải xanh nhạt, mình mặc áo chèn xanh, lưng thắt dây bản da, chân mang giày nhẹ, mỗi người trên tay đều cầm côn gỗ, dây xích sắt. Hai vị Ban đầu này, một vị tên là Kim Lăng Thọ, một vị tên là Đồng Thế Xương. Vừa gặp Cao Quốc Thái, vội hỏi:

- Nay, bạn có phải là Cao Quốc Thái không?

Cao Quốc Thái đáp:

- Vâng, chính tôi, hai vị tìm tôi có việc chi?

Nghe xong, vị Ban đầu ấy rút dây sắt trói nghiêng Cao Quốc Thái lại. Lý Tứ Minh vội chạy đến can thiệp cũng bị trói nốt. Trói xong, lại hô:

- Bầy đầu, lục tìm tang vật!

Họ vào các gian phòng lục xét và tìm thấy hai xấp lụa ở phòng Đông. Lý Tứ Minh hỏi:

- Ban đầu ơi, tại sao hai ông bắt trói chúng tôi thế này?

Kim ban đầu nói:

- Ở đây chúng tôi có tờ trát, lệnh của quan huyện sở tại sức cho bọn tôi phải bắt trói bạn ngay. Hai tôi vô cớ đầu dám bắt trói người lương thiện! Hai anh làm việc gì thì tự hai anh biết lấy, còn hỏi bọn tôi làm gì?

Vị Ban đầu kia nói:

- Dẫn đi mau, đừng nói nhiều lời. Đến nha môn, các anh sẽ biết.

Nói rồi dẫn hai người mang theo hai xấp lụa về phòng làm việc ở huyện nha. Lúc đó, quan huyện đi đưa đón quan trên chưa về, chờ đến mặt trời xế bóng quan huyện mới về đến nha sở. Vừa về đến, quan huyện lập tức truyền lệnh:

- Chuẩn bị thăng đường!

Ba quan chức sự lật đật tề tựu, đứng xếp hàng chờ lệnh. Tráng ban lo việc thị uy hộ quan đường. Tạo ban coi việc bài trí hiệu lệnh. Khoái ban coi việc thứ tự trình việc bắt trộm đuổi cướp. Ba ban ai lo việc nấy. Huyện quan họ Võ tên Dao Khuê, xuất thân từ khoa bảng, đoán việc như thần, thực thi phép nước, yêu dân như con, lòng những mong toàn huyện đi đường không nhặt của rơi, đêm khỏi cài then cửa. Hôm nay quan huyện thăng đường xử đoán việc công. Bên dưới trình thưa:

- Việc tiệm lụa ở Ân Gia Độ bị cướp, bọn cướp đèn đóm sáng ngời, gây gộc dao kiếm khảo tra chủ nhân, cướp đi 50 tấm lụa và 1.000 lượng bạc. Đầu đảng là Cao Quốc Thái, chủ oa trừ là Lý Tứ Minh, xin giải trình đại nhân xét xử.

- Hãy dẫn bọn nó vào!

Hai bên dạ ran, lập tức đưa Cao Quốc Thái và Lý Tứ Minh vào quỳ trước huyện đường. Hai người thưa bẩm:

- Kính thưa lão gia, sinh viên Cao Quốc Thái kính xin ra mắt. Tiểu tử là Lý Tứ Minh xin ra mắt lão gia.

Quan huyện ở trên nhìn xuống thấy Cao Quốc Thái văn chất thanh bai, phẩm mạo đoan chính, ngũ quan thanh tú, gương mặt hiền lành không có vẻ gì hung ác cả, bèn hỏi:

- Này Cao Quốc Thái, bọn mi giữa đêm đốt đèn đánh cướp tiệm lụa, đồng lõa có bao nhiêu tên, số lụa cướp được đem về giấu ở đâu? Nói mau!

Cao Quốc Thái nghe nói, vội trình:

- Bẩm lão gia, sinh viên là người học trò, không biết việc cướp tiệm lụa ở Ân Gia Độ là thế nào, cả đến việc đốt lửa cầm gậy uy hiếp chủ nhà, sinh viên nào có biết điều chi!

Quan huyện vỗ bàn, hét lớn:

- Cha chả, hỏi nhẹ nhàng mi chẳng chịu khai! Vậy thì bây đầu, đề xuống đập cho nó một trận!

Cao Quốc Thái vội thưa:

- Bẩm lão gia, xin người bớt giận để tiểu sinh trình rõ: Ân Gia Độ đốt đèn cướp của đã thương chủ nhân, việc đó tiểu sinh hoàn toàn không biết. Nếu lão gia đánh khảo gia hình bắt tiểu sinh nhận lấy việc mưu phản đó, tiểu sinh quyết không dám nhận đâu!

Quan huyện nói:

- Theo ta thấy thì chắc chắn là mi đã có quen thân với bọn cướp tiệm lụa bị cướp rồi, người nói không biết, tại sao hai xấp lụa này lại ở trong tay mi?

Cao Quốc Thái nói:

- Bẩm lão gia, hôm qua tiểu sinh tình cờ lượm được gốc cây Tây nam ngoại thành, tiểu sinh định ngày hôm nay dán bố cáo ở bốn cửa thành, nếu có ai đến nhận tiểu sinh cho lại, nào dè lại bị lão gia bắt về đây. Đó là sự thật xin thưa trình.

Quan huyện nghe nói, cầm hai xấp lụa lên xem và truyền dẫn thủ kho của tiệm Hưng Long là Vương Hải vào. Giấy lát, từ bên ngoài, một người trạc ngoại ngũ tuần đi vào. Người này ngũ quan đầy đặn, có vẻ phúc hậu, đến quỳ trước án. Quan huyện bảo sai nhân đem hai xấp lụa cho xem và hỏi:

- Người xem thử hai xấp lụa này là của tiệm Hưng Long bán ra hay bị bọn giặc cướp đi. Việc này rất hệ trọng, người không được hồ đồ nhé!

Wương Hải xem một lát rồi thưa:

- Bẩm huyện quan, rõ ràng hai xấp lụa này bị bọn giặc cướp đi.

Quan huyện nghe nói thế, hỏi:

- Có Bằng có gì mi dám bảo hai xấp lụa này bị cướp đi. Hãy nói mau!

Wương Hải thưa:

- Trình bẩm lão gia, đây có bằng chứng rõ ràng. Trong tiệm của chúng tôi, hàng còn treo trên giá chưa bán chỉ có chữ “Hưng Long đoạn kiếm” mà thôi. Nếu có người đến mua lụa, khi mua xong, tiệm chúng tôi mới đóng lên lụa một con dấu đã bán nữa, trên dấu bán có khắc chữ “Sanh tài hữu đạo”. Trên hai xấp lụa này không có khắc con dấu đã bán nên tôi quả quyết là đồ vật bị đánh cướp.

Quan huyện nghe nói, cho người dẫn đi ra. Cao Quốc Thái quỳ một bên nghe không sót một lời.

Quan huyện nói:

- Này Cao Quốc Thái, người nghe rõ hết chưa? Bây đầu, đề Cao Quốc Thái xuống đánh một trận cho tã. Đánh xong sẽ hỏi tiếp.

Cao Quốc Thái thưa:

- Xin lão gia thương tình xét lại, quả tình hai xấp lụa này tiểu sinh lượm được mà có. Có thể là do bọn cướp đem đi bị đánh rơi rồi tiểu sinh lượm được, chớ nào có bằng chứng gì là tiểu sinh đang đêm đốt đèn uy hiếp chủ nhân cướp của đâu?

Quan huyện nghe nói, nổi giận đập bàn, hét lớn:

- Cha chả, hay cho thằng giặc già hàm, dám ở trước quan đường già hàm cái chày cái cối! Bây đầu, dẫn chúng nhân ra đây!

Cao Quốc Thái nghe nói có chúng nhân, mặt thất sắc nhìn lên. Bên ngoài dẫn vào một người lạ hoắc. Người ấy độ hơn 20 tuổi, đầu đội khăn xanh rách góc mình mặc áo xanh chẹt, giày xanh vớ trắng, da mặt trắng xanh, đôi mắt ti hí, chiếc mũi củ tỏi dòm xuống cái miệng trệt, đôi môi mỏng dính. Chiếc đầu cá trê với hai thái dương lõm vào càng làm cho đôi mắt như riu lại. Té ra người này là Lãnh Hạng Nhị, hiệu là Lãnh Bất Phòng, ở ba gian phòng ngoài của Lý Tứ Minh. Bình thời đến mượn tiền Lý Tứ Minh nhiều lần không được nên có ý thù. Nhà Lãnh Nhị có hai vợ chồng mà nuôi không nổi, vợ phải bỏ đi làm mướn kiếm sống. Anh ta suốt ngày ở nhà một mình tính đủ thứ chuyện làm hại Lý Tứ Minh vì không cho hắn mượn tiền, cho bỏ ghét. Một tối nọ nghe bên nhà Lý Tứ Minh có khách, Lãnh Bất Phòng suy nghĩ: “Bình thường Lý Tứ Minh có mời bạn bè bao giờ, hôm nay chắc có gì hệ trọng đây!”. Hắn ta len lén rình nghe. Thì ra người mới đến là Cao Quốc Thái đang cùng Lý Tứ Minh đi vào nhà. Lãnh Nhị đứng ngoài cửa thứ hai nghe ngóng. Lý Tứ Minh nói:

- Hai xấp lụa của tiệm Hưng Long này, nếu ngày mai không có ai đến tìm thì hai đứa ta mỗi người may một cái áo bào mặc chơi.

- Lãnh Nhị nghe nói đến chỗ đó, trong lòng thầm nghĩ: “Ta nghe nói tiệm lụa Hưng Long ở Ân Gia Độ lần trước bị bọn cướp đốt đèn cầm gậy uy hiếp chủ nhân dọn sạch. Vụ án đó đến bây giờ vẫn chưa tìm ra manh mối. Ngày mai ta đến nha môn, thêm mắm dặm muối, vu cho hắn chứa chấp đồ gian. Thằng cha Tứ Minh này thiệt đáng ghét, ai đời phát tài như thế mà mình hỏi mượn mấy điều chẳng chịu cho. Lần này thì biết tay ông, để lần sau ông hỏi có dám khước từ không cho biết!”. Sáng hôm sau, Lãnh Nhị lật đặt lên dinh quan huyện, hỏi:

- Hôm nay vị Ban đầu nào trực thế?

Có người đáp:

- Hôm nay nhằm Kim Lăng Thọ ban đầu trực đấy.

Lãnh Nhị tìm Kim ban đầu, hỏi:

- Này Kim ban đầu, vụ án nửa đêm đốt đèn cầm gậy cướp của ở Ân Gia Độ, mấy ông đã tìm ra thủ phạm chưa?

- Hãy còn đang tra xét.

- Lý Tứ Minh ở phòng Đông trong viện chúng tôi đang chứa một tên gian dương đại đạo. Hôm qua có tên đầu đảng là Cao Quốc Thái đến ở nhà hắn, hai người bàn luận cả đêm. Tôi nghe rõ hết nên lật đặt đến đây trình báo.

- Hay dữ a! Ta sẽ đưa người vào ra mắt quan huyện mới được.

Đoạn sai người vào trình quan huyện. Quan huyện lập tức thăng đường, dạy đem Lãnh Nhị lên gạn hỏi. Lãnh Nhị đến trước, quỳ xuống trình thưa:

- Bẩm lão gia, tiểu nhân là người mướn phòng nhà của Lý Tứ Minh, thường thấy người có hình tích khả nghi ra vào nhà hắn. Tối hôm qua có tên đầu đảng là Cao Quốc Thái đến ở nhà hắn, khoe nói việc đốt đèn cầm gậy, uy hiếp chủ nhân, cướp của ở Ân Gia Độ. Tiểu nhân với bên hắn vốn không thù oán chi, sợ e lão gia điều tra biết được, bắt tội tiểu nhân có việc này lại không trình báo để tặc nhân trốn thoát.

Quan huyện trước tiên sai người lưu Lãnh Nhị lại, rồi phái Kim Lăng Thọ, Đồng Thế Xương đi bắt Cao Quốc Thái và Lý Tứ Minh về tra xét. Khi hai người đòi bằng chứng bèn bảo dẫn Lãnh Nhị ra.

30. Chương 30

Huyện Dư Hàng, thanh quan gặp án lạ

Ân Gia Độ, Đạo Tể bắt tặc nhân

Khi Lãnh Nhị được dẫn vào, quan huyện hỏi:

- Này Lãnh Nhị, người nói Cao Quốc Thái đang đem đốt đèn cầm gậy cướp cửa, hiện tại đã bắt được ở đây, người nhìn có phải chăng?

Lãnh Nhị thưa:

- Phải đó, bẩm lão gia, người này, hắn cùng Lý Tứ Minh bàn bạc trong nhà, tiểu nhân nghe rõ hết.

Cao Quốc Thái đang quỳ một bên, nói:

- Bẩm lão gia, người này, tiểu sinh chưa hề quen biết bao giờ.

Lý Tứ Minh bò lên một bước, thưa:

- Dám trình lão gia, tên Lãnh Nhị nguyên là người mượn phòng ở chung viện với tiểu tử. Nhân vì hắn không trả tiền phòng, lại mượn tiểu tử mấy lần không trả. Sau này mượn nữa, tiểu tử không cho mới đem lòng thù hận, vu cáo người hiền. Cúi xin thượng quan ra ơn xét lại!

Quan huyện nói:

- Cha chả, ta không nặng tay không được mà. Hối han nhẹ nhàng bây không chịu khai, cho ném mùi đòn bọng, bây có giầu cũng không được nào! Bây đâu! Đè Cao Quốc Thái và Lý Tứ Minh xuống nên một trận rồi sẽ hỏi tiếp.

Hai bên sai dịch dạ ran, sắp sửa áp tới thi hành. Bỗng nhiên có một trận cuồng phong thổi tới công đường cát bụi mịt mù, mắt mở không ra, thấy trên bàn có một tờ giấy, trên đề hai chữ “oan uổng”. Quan huyện không biết là của ai viết, tự mình suy nghĩ, chắc là có nguyên nhân gì đây. Bèn ra lệnh tạm đem Cao Quốc Thái, Lý Tứ Minh giam lại, cả Lãnh Nhị cũng giam lại nốt rồi ra lệnh bãi hầu.

Nguyên lúc Tế Diên vừa đến công đường, thấy sự việc như vậy, bèn lấy tay chỉ một cái, cuồng phong ào ạt nổi lên, mọi người mở mắt không được bèn viết hai chữ “oan uổng” để trên bàn rồi đi ra, dắt Phùng Thuận và Tô Lộc ra hướng cửa Tây. Đi được hai dặm, bỗng Tế Diên nói:

- Hai người coi kìa, bạc ở đâu ra nhiều thế?

Hai người lập tức lượm lên xem và đồng bỏ vào bọc. Tô Lộc ôm kè kè một gói trước bụng. Hai người đồng nói:

- Không biết bạc ở đâu mà nhiều quá?

Tế Diên nói:

- Đây chắc là có đoàn bảo tiêu hộ tống bạc đi ngang đây bị cướp đành bỏ chạy làm rớt lại. Gặp dịp bạc rơi này chúng ta tha hồ mà xài.

Ba người lại đi tới trước, tới một thị trấn tên là Ân Gia Độ. Thị trấn này nằm trên một tuyến đường Nam Bắc nên xe cộ qua lại tấp nập. Mé bên đường, đập vào du khách một bức tường màu trắng lộ rõ mấy chữ đen đại tự “Mạnh Gia lão điểm, cơm cỗ sẵn sàng, phòng ngủ tiện nghi”.

Tế Diên dừng ở trước cổng điểm gọi cửa. Bên trong có phổ ky dòm ra thấy một Hòa thượng kiếc, liền hỏi:

- Cái gì thế?

- Mướn phòng đây, mở cửa mau!

- Không có phòng đâu, chật hết rồi.

- Cho một cái phòng xép cũng được mà.

- Cũng không có nữa.

- Ái chà chà, ta mang theo bạc nhiều quá, mà ở đây lại không có phòng trọ, biết tính sao đây?

- Thôi, chờ một chút đi.

Nguyên Mạnh Gia lão điểm này là của Mạnh Tứ Hùng và Lý Hổ làm chủ, hai tên phổ ky một đứa họ Lưu, một đứa họ Lý, lâu nay chuyên hại khách ngụ. Nếu thấy khách lữ hành đem theo nhiều hành lý, rượu bị to cộm thì chúng lập tức dùng rượu thuốc mê đánh gục rồi giết người cướp của. Dưới mỗi phòng đều có một đĩa gạo ăn thông với nhau, vì vậy, bên ngoài điểm này là nơi buôn bán, kỳ thật bên trong là một hắc điểm chuyên cướp của hại người.

Phổ ky nghe bên ngoài nói có nhiều tiền, bèn lật đặt đến bên cửa dòm ra, thấy ba người mang bạc nặng trĩu, bèn chạy vào nói:

- Nay chưởng quỹ, bên ngoài có hai người đi với một ông Hòa thượng, mang theo một bao bạc lớn, muốn mượn phòng trọ.

Mạnh Tứ Hùng nói: Sao mi không mời họ vào?

- Tôi lẽ nói với họ là hết phòng rồi.

- Mi ra nói với họ như vậy: Chưởng quỹ chúng tôi nghe nói quý vị mang bạc đi đường xa, gặp thời buổi nhiễu nhương này rất nguy hiểm. Rủi ro gặp giặc cướp thì mất tiền bỏ mạng như không. Chưởng quỹ tôi là người hay làm phước, thuận cho quý vị thuê một phòng tạm ngụ qua đêm, xin quý vị an tâm chớ đi nơi khác.

Phổ ky nghe rõ, quay mình ra mở cửa, thấy ba người vẫn còn đứng chờ, bèn nói:

- Thôi, quý vị khỏi đi đâu kiếm nữa!

Tế Diên hỏi:

- Chưởng quỹ của nhà người nghe rồi, thuận cho bọn ta mượn một phòng, sợ bọn ta đem bạc đi mất phải không?

- Phải đó!

- Vậy thì người đi trước dẫn đường đi!

Phổ ky đi trước dẫn đường. Tế Diên ba người bước theo vào cửa điểm, thấy trước mặt có một bức tường chắn ngang, phía Đông là phòng chưởng quỹ, phía Tây là nhà bếp, bên trong đó phía Đông là một phòng ngụ, phía Tây cũng một phòng ngụ, phía chánh Bắc là một phòng hạng nhất. Tế Diên đứng giữa nhà không chịu đi, hít hít mũi, nói:

- Trong nhà này hình như có mùi lạ.

Phổ ky nói: Có mùi gì đâu?

- Có mà, hình như là mùi ăn cướp.

- Hòa thượng đừng nói giỡn vậy chớ! Các vị Ở phòng thượng hạng nhé!

- Được, phòng thượng hạng mát mẻ, tám mặt đều ăn thông.

- Nhưng mà ở đó không có cửa sổ dán giấy. Xin mời, xin mời quý vị.

Hòa thượng cùng Tô Lộc, Phùng Thuận lên phòng thượng hạng ở phía Bắc. Trong phòng, sát vách có một cái lò sưởi, dựa cửa sổ là một cái bàn bát tiên với hai chiếc ghế. Phùng Thuận và Tô Lộc mệt quá, gập ghế liền ngồi xuống nghỉ ngay. Phổ ky trước hết đem nước rửa mặt rồi mới bưng vào một bình trà, hỏi:

- Ba vị có muốn dùng cơm không?

Tế Diên nói:

- Người dọn cho bốn đĩa, thức ăn đủ loại: chiên xào ram nướng, kèm theo hai hồ rượu.

Tô Lộc, Phùng Thuận nói:

- Bọn tôi không uống rượu đâu, buồn ngủ quá, chỉ muốn ngủ thôi.

Tế Diên nói: Hai người không uống thì ta uống.

Phổ ky trở xuống nhà, kêu: Bồn đĩa chiên xào ram nướng, hai hồ rượu trắng, kha khá mê vào!

Tế Diên kêu: Này phổ ky, lại đây, lại đây!

- Hòa thượng còn cần thứ chi?

- Người kêu cho ta hai hồ rượu trắng, mê vào kha khá nhé!

Phổ ky nghe nói, cả kinh nghĩ thầm: “Bộ Ông Hòa thượng này là người trong nghề sao mà biết vậy cà? Nếu không phải, làm sao ông biết được tiếng lóng giang hồ?”. Nghĩ rồi liền hỏi:

- Hòa thượng ơi! Ông nói cái gì mà mê vào kha khá?

- Người không hiểu à? Nếu không hiểu để Hòa thượng cắt nghĩa cho nghe.

- Tôi thiệt không biết.

- Người vừa mới nói mê vào kha khá đó mà, sao lại hỏi tã Ta hỏi người nè, người nói “mê vào kha khá” là nghĩa làm sao?

Phổ ky nghĩ: “Phải rồi, hồi nãy mình mới kêu đây mà, sao lại hỏi Hòa thượng!”. Bèn nói:

- Hồi nãy tôi nói “mê vào kha khá” là bảo đem rượu ngon cho Hòa thượng đó!

- Ủ, ta cũng nói rượu ngon đó, người hãy đi lấy đi!

Phổ ky đi ra một lát, đem rượu vào. Tế Diên bèn nhắm một mắt, mở một mắt, nhìn xiêng nhìn xéo, nhìn tới nhìn lui vào bầu rượu. Phổ ky hỏi:

- Hòa thượng ơi, ông kiểm cái gì vậy?

- Ta nhìn xem “nó” nhiều hay ít. Này Lưu phổ ky người họ gì?

- Hòa thượng đã biết họ tôi họ Lưu rồi mà còn hỏi.

- Ta xem người có vẻ dễ thương, chắc là tụi mình có duyên với nhau từ kiếp trước. Nè, lại đây, lại đây, uống với ta một ly rượu nhé!

- Không được đâu! Tôi một giọt cũng không dám uống, hễ có rượu vào là lăn quay, nhân sự bất biết.

- Thì uống chút chút thôi, một chén cũng được mà!

- Cũng không được đâu! Nếu chuông quỳ biết được tôi uống rượu với khách, ngày mai sẽ đuổi cổ tôi ngay.

- Người không uống rượu này, ta càng thêm nghi, hình như trong rượu có thêm cái chi chi ấy. Người không uống, ta cũng không uống!

- Hòa thượng ơi, ông uống rượu hay không, đâu có dính dáng gì đến tôi. Nếu tôi uống với ông, chuông quỳ tôi biết được thì rầy rà lắm.

- Cứ uống một miếng đi, có sao đâu mà! Có chết con ma nào đâu mà sợ!

- Thôi để tôi đem rượu hâm nóng lại cho Hòa thượng uống, nãy giờ rượu đã nguội hết rồi.

Phổ ky cầm hồ rượu đến phòng chuông quỳ, nói:

- Chuông quỳ ơi, ông Hòa thượng này thật cổ quái. Dem rượu tới, ông kêu tôi uống, tôi không uống, ông cũng không chịu uống, để tôi đem đổi trước một hồ rượu không có thuốc mê, nếu ông kêu tôi uống, tôi mới dám uống.

Chuông quỳ lấy đưa một bình rượu ngon, phổ ky cầm lên phòng, nói:

- Này Hòa thượng, quán rượu hồi nào tới giờ đâu có lệ phổ ky uống rượu với khách, ông kêu tôi uống, tôi phải xin phép rồi mới dám uống.

- Người đem rượu nóng lên đó phải không?

- Phải, rượu nóng đây, Hòa thượng.

Tế Diên ngửa cổ uống một hơi cạn ráo, rồi cầm hồ rượu có thuốc mê đưa cho phổ ky, nói:

- Người uống hồ rượu này đi!

Phổ ky tức giận, bỏ ra ngoài. Tế Diên nói:

- Người không uống, ta cũng không uống, uống rượu một mình đâu có ngon.

Bèn ăn hết mấy đĩa thức ăn, bảo phổ ky bưng dọn rồi đóng cửa, lên giường nằm ngủ.

Phổ ky xuống nhà dưới nói với chương quỳ:

- Đây chương quỳ, trong ba người khách này, đáng gờm nhất là ông Hòa thượng khùng khùng đó. Lát nữa có ra tay phải để ý cẩn thận ông ấy mới được.

Lý Hổ nói:

- Không hề chi, lát nữa ta kêu Lý phổ ky cầm dao lên đó, còn mi cứ ở dưới này ngồi nghỉ, khỏi phải lo lắng chi hết.

Lưu phổ ky gật đầu ưng thuận.

Chờ đến canh ba, Lý phổ ky cấp dao hăm hở lên phòng Bắc. Lấy dao nạy chốt cửa phía trên bật ra, lấy tay xô thử, cửa không nhúc nhích. Coi lại chốt cửa trên đã dính lại như cũ.

Phổ ky kêu thầm: Lạ thiệt!

Lại nạy chốt cửa trên bật ra, xô thử, vẫn không nhúc nhích, thì ra chốt dưới lại liền vọ Phổ ky bèn lại bên cửa sổ, xoi một lỗ nhìn vào, thấy bên trong ba người ngủ say như chết, tiếng ngáy pho pho Phổ ky lại nạy cửa một hồi nữa, cứ nạy trên hít dưới, nạy dưới hít trên, tháo mồ hôi hột vẫn không mở được. Sốt ruột, hẩn chạy qua phòng phía Tây, nơi đó có một địa đạo ăn thông lên phòng trên. Lý phổ ky cuốn bức tranh lên và xô dịch chiếc bàn, để lộ một địa đạo vào người đi lọt. Lý phổ ky định khom mình bước xuống, liền cảm thấy cứng đờ, nhấc chân lên không được.

Chương quỳ Lý Hổ ngồi ở phòng chương quỳ đợi mãi chẳng thấy Lý phổ ky trở lại, bèn bảo Lưu phổ ky đi dò xét xem sao. Lưu phổ ky cấp một ngọn dao đi lên phòng trên, thấy cửa vẫn đóng chặt, cũng không biết Lý phổ ky đi đâu. Lưu phổ ky liền thẳng qua phòng thượng hạng phía Đông, ở đó cũng có một địa đạo thông qua các phòng trên, hẩn đến xô dịch cái bàn, cuốn bức tranh lên, định theo đó xuống địa đạo, nào ngờ vừa bước xuống bỗng thấy mình mẩy cứng đờ, không nhúc nhích được.

Lý Hổ và Mạnh Tứ Hùng ngồi đợi sốt cả ruột mà chẳng thấy hai tên phổ ky trở lại, bèn nóng lòng, mỗi người cấp một cao dao bèn chạy lên phòng thượng hạng. Đến nơi thấy cửa vẫn đóng im ỉm, cũng không biết hai tên phổ ky đi ngã nào! Lý Hổ lấy dao nạy cửa, đi vào phòng trong. Định thần nghe ngóng, bên trong phòng vang ra tiếng ngáy như sấm. vén rèm cửa sổ ra xem thấy Hòa thượng nằm ngủ day đầu về hướng Nam, kê gáo dừa sát tấm rèm che cửa hăm, còn hai người kia ngủ say như chết. Lý Hổ nghĩ thầm: “Ba người này thiệt tới số!”. Khoa chân bước tới, giơ dao nhắm đầu Hòa thượng định bổ xuống, bỗng thấy Hòa thượng nhe răng cười một cái. Lý Hổ giật mình nhảy lui một bước, quay mình định chạy. Nghe Hòa thượng vẫn ngáy pho pho như cũ, Lý Hổ lại nghĩ: “Chắc là ông đang chiêm bao! Nhưng tại sao mình bổ xuống, ông lại nhả răng ra cười?”. Bán tính bán nghi hồi lâu, rồi lại tiến gần, đưa dao bổ mạnh xuống. Dao xuống nửa chừng, người cứng ngắc như trời trồng! Tế Diên đã dùng phép định thân giữ chặt hẩn lại. Mạnh Tứ Hùng đứng ngoài chờ mãi không được, ghé mặt vào nhìn thấy Lý Hổ giơ dao lên mà không chịu chém xuống, lật đật nhảy vào phòng, thò tay nắm chặt cán dao định rút...

31. Chương 31

Bắt kẻ cướp, án oan mới giải tỏa

Thi thuật tà, Diệu Hưng tính chuyện xằng

Mạnh Tứ Hùng nhảy tót vào phòng, rút dao ra định giết Tế Điền, nào ngờ La hán xoay mình lấy tay chỉ một cái, miệng niệm “Án ma ni bát mê hồng, án sắc lịnh hích”, dùng phép định thân giữ chặt hẳn lại. Đoạn chạy tới đánh thức Tô Lộc và Phùng Thuận dậy, miệng hô hoán lên:

- Làng xóm ơi, ăn cướp, ăn cướp, ăn cướp muốn giết người!

Hô xong, mở cửa phòng chạy mất.

Tô Lộc và Phùng Thuận mở mắt ra, thấy có hai người đứng trước mặt giơ dao ra sáng giới, lật đật tuột khỏi giường, nhảy xuống nhà dưới hô hoảng:

- Ăn cướp, ăn cướp! Muốn giết người! Cứu tôi với, cứu tôi với!

Đang lúc quan binh tuần tra bên ngoài vừa đến, nghe trong điểm hô “Ăn cướp, ăn cướp”, vị Thiên tổng của địa phương là Lưu Quốc Võ đem 20 quan binh ập vào bắt cướp. Nhân vì lúc trước ở tiệm lụa Hưng Long bị bọn giặc cướp đốt đèn cướp của, cướp đi 50 xấp lụa, 1.000 lượng bạc, đến nay vẫn chưa tìm ra tông tích thủ phạm. Hôm nay nghe la “ăn cướp”, bèn vội sai binh lính bắc thang trèo qua cửa sổ, vào trong nhà, mở cửa lớn để quan binh vào tra xét. Khi cửa lớn mở ra, Lưu lão gia từ bên ngoài ập vào, hô bắt Tô Lộc trối lại.

Tô Lộc nói:

- Mấy vị đừng trối tôi, tôi không phải là kẻ cướp. Cướp ở nhà trong ấy. Chúng tôi có ba người tất cả. Một ông già tên là Phùng Thuận và một vị Hòa thượng. Chúng tôi từ Lâm An đến đây tìm kiếm một người, mới vào khách điểm này ngụ qua đêm. Vừa rồi có bọn cướp cầm dao định giết chúng tôi, nên chúng tôi mới kêu toáng lên thế.

Quan binh nói:

- Được, thiệt giả thì lát nữa sẽ biết, bây giờ hãy trối ngược lại đã. Lần trước, chúng ta đi bắt cướp tại tiệm lụa, nghe la cũng xông vào. Vừa vào cửa thấy có một người đang la, chúng ta tưởng là chủ nhà nên không giữ lại. Đến chừng vào tới trong mới hay cả nhà bị trối một chùm, còn ăn cướp thì bỏ chạy mất. Chúng ta chẳng biết làm sao hơn, lần này thì chúng ta không mắc lõm nữa đâu.

Tô Lộc nói:

- Thì mấy ông cứ vào phòng trong coi mặt bọn cướp rồi tìm hai người cùng đi với tôi và hai tên phở kỵ sau.

Binh lính kéo vào phòng trong bắt cướp, té ra là Mạnh Tứ Hùng, Lý Hổ, Lưu Đại và Lý Nhị. Trước hết tước dao của bọn cướp rồi bắt trối họ lại. Đoạn chia nhau đi tìm khắp nhà mà chẳng thấy hai người kia đâu. Còn đương lo lắng bỗng nghe dưới tàu ngựa có tiếng rên rĩ. Mọi người đổ xô về hướng đó. Thì ra ở đó có một người đang run rẩy nép sát dưới sàn, kéo ra, quả đúng là Phùng Thuận. Hỏi ra, thì trả lời ăn khớp với Tô Lộc, bèn mở thả cho hai người ra. Lại đi tìm Hòa thượng, mọi người đi khắp các phòng mà chẳng thấy bóng Hòa thượng đâu. Tới chừng đi ngang nhà xí, nghe có tiếng ngáy pho pho, mở cửa ra xem, thấy rõ ràng Hòa thượng đang đứng dựa vách ngủ khò. Phùng Thuận chạy đến lắc vai Hòa thượng, gọi:

- Tế Công, người còn ngủ sao? Quan binh đã đến rồi, cướp bị bắt hết rồi, người hãy dậy đi!

Chỉ thấy Hòa thượng mở mắt, vụt la lên:

- Không xong, không xong rồi! Ăn cướp! Bớ người ta, cứu tôi với!

Tô Lộc nói:

- Có ăn cướp nào ở đâu! Sao mà người ngủ say quá vậy?

- Bị ăn cướp làm ồn quá, nên ta ngủ quên đi mất!

Quan binh nói:

- Thôi, lên phòng lấy đồ của các người đi!

Ba người lên phòng thượng hạng phía Bắc, nhìn lại: những nén bạc chỉ là đá cục.

Tô Lộc nói: Hôm qua là bạc mà sao bây giờ thành đá cục hết trọi?

Tế Diên chỉ cười mà không nói.

Quan binh dẫn ba người về nha môn Võ Phiếm. Hỏi lại Phùng Thuận, Phùng Thuận bèn từ đầu đến đuôi kể hết một lượt. Lưu Quốc Võ hỏi đến họ tên của bọn cướp. Xong, đoạn viết một tờ trình, rồi cả bọn luôn cả Tế Diên ba người đều giải về huyện Dư Hàng phát lặc.

Nói về huyện Dư Hàng đang khổ sở về vụ án Cao Quốc Thái, không biết phải xử trí như thế nào, kể nghe trình quan Thiên tổng ở Ân Gia Độ giải về một vụ án. Truyền dẫn bọn Tế Diên vào trước, thấy một Hòa thượng áo quần rách rưới vào đứng sững trước công đường.

Quan huyện hỏi:

- Hòa thượng là người ở đâu? Sao lại đến đây? Thấy bản quan sao chẳng chịu quỳ?

Tế Diên cười ha hả, nói:

- Ta là Tế Diên Hòa thượng ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ đây. Nhân vì:

Tây Hồ có tòa Thành Hoàng san

Thanh Tịnh ni cô nhờ giải nạn

Kiểm giùm cháu rể Cao Quốc Thái

Ngờ đâu lại đến huyện mình oan.

Tri huyện nói:

- Té ra là Tế Công mà đệ tử không biết, xin Ngài thứ lỗi. Thỉnh an tọa, an tọa!

Tế Diên ngồi xuống, đem câu chuyện trong điểm đầu đuôi thuật lại. Tô Lộc và Phùng Thuận cúi đầu đứng ở một bên. Quan huyện nghe xong bèn truyền lệnh đem bọn cướp vào. Hai bên sai dịch dạ ran. Trước hết dẫn Mạnh Tứ Hùng vào quỳ trước án. Quan huyện hỏi:

- Đây Mạnh Tứ Hùng, quán đó phải của nhà ngươi không?

- Dạ bẩm quan, phải!

- Tại sao lại hại người? Mở điểm bao lâu và có bao nhiêu người bị hại? Nói mau!

- Bẩm lão gia, tiểu nhân là người buôn bán, nào dám hại ai đâu! Nhân vì hồi hôm, trong tiểu điểm bị chọn rộ, tiểu nhân bèn cầm dao rượt kẻ cướp. Nào ngờ gặp quan binh đi tuần đêm bắt tiểu trói lại bảo là ăn cướp, quả tình tiểu nhân vô tội.

- Thôi cho người lui, để ta điều tra lại rồi sẽ định.

Quan binh vào, đem việc bắt cướp trình qua một lượt. Quan huyện dạy đem Lý Hổ vào, chẳng cho hai tên cướp gặp mặt. Lý Hổ đến trước quan huyện, quỳ xuống chờ lệnh. Quan huyện nhìn xuống. Tên giặc tuổi ngoài 30, má lộ, mày ngắn, mặt mày hung ác, nhất định không phải là dân lương thiện, bèn hỏi rằng:

- Lý Hổ, vừa rồi Mạnh Tứ Hùng đã cung khai hết rồi, mi còn chần chờ gì nữa mà không chịu cung khai?

Lý Hổ nghĩ thầm: “Hắn đã cung khai hết, mình còn giấu làm chi nữa!”. Bèn nói:

- Dạ, bẩm lão gia, sự việc đã như thế, tiểu nhân cũng xin khai thiệt. Hai tôi vốn là người ở Ân Gia Độ, kết bạn từ hồi để chỏm. Quán trọ này cũng do hai đứa tôi hùn vốn, mở tiệm cũng hơn mười năm rồi. Mỗi khi gặp khách thương ngủ trọ mang theo nhiều bao túi lớn, chúng tôi bỏ thuốc mê vào rượu, cho họ mê rồi đi hại người lấy của. Tính lại có ba, bốn mươi người bị hại vì cách làm ăn của chúng tôi. Năm nay, vào ngày 26 tháng trước, có ba người ở Bồng Lai đảo tỉnh Sơn Đông đến tiệm chúng tôi. Họ toàn là anh em trong giới lực lâm. Đứng đầu là Tịnh giang thái tử Châu Điện Minh, tháp tùng có hai đồ đệ là Phiên giang quỷ Vương Liêm và Phá lạng quỷ Hồ Phương. Ba người này nhân việc mua lựa mà gây lộn với người của tiệm lựa Hưng Long, rồi mới đến tiệm chúng tôi. Tối lại, họ rủ chúng tôi đi đánh cướp tiệm lựa Hưng Long, cướp 50 xấp lựa, bạc nén 1.000 lượng. Việc cầm dao kẻ cổ uy hiếp người làm công, có bốn người của tiệm chúng tôi tham dự. Sau khi cướp được đem về, phân chia không đồng đều, Châu Điện Minh tức giận bỏ đi. Hôm qua, có vị Hòa thượng đem theo hai người vào trọ trong tiệm tôi, vì thấy họ có nhiều bạc nên chúng tôi sai

phổ ky đi ám hại họ, nào ngờ việc không thành, lại bị quan binh bắt được. Sự việc như thế, tiểu nhân cứ việc thưa trình, không dám giấu quanh.

Quan huyện nghe xong, dạy đem Lưu Đại và Lý Nhị hai tên phổ ky ra tra hỏi. Chúng đều cung khai tất cả. Sau cùng đem Mạnh Tứ Hùng đến đối chất. Hắn đành cúi đầu nhận tội. Sau khi viên thư lại chép lời khai việc đánh cướp tiệm lụa Hưng Long của bốn tên xong, không thấy đề cập đến Cao Quốc Thái và Lý Tứ Minh trong đó. Quan huyện truyền đem Cao Quốc Thái với Lý Tứ Minh thả trước, rồi truyền đem Lãnh Nhị đánh 40 roi, giam lại răn chúng, kể đến đem Mạnh Tứ Hùng đánh 40 côn, cả bọn Lý Hồ và hai phổ ky đều giam vào ngục thất.

Phùng Thuận thấy Cao Quốc Thái được thả ra, vội bước đến xá Cao Quốc Thái và nói:

- Mấy lúc tiên sinh đi đâu? Chúng tôi tìm kiếm mãi mới đến đây.

Cao Quốc Thái mới đem hết sự việc thuật lại. Tể Điền thấy việc án đã xong, bèn cáo từ quan huyện. Bọn Cao Quốc Thái kéo nhau đến ra mắt chào hỏi. Lý Tứ Minh nói:

- Trước hết xin mời Tể Công và Cao huynh với hai vị quản gia cùng về nhà tôi nghỉ đỡ rồi ngày mai về sớm.

Tể Điền nói:

- Cũng được. Mọi người đang ra cổng phía Tây, Tể Điền mới hỏi Cao Quốc Thái:

- Tiền của Vương Thành Bích cho thầy, bị tên nào lấy mất vậy?

Cao Quốc Thái nói:

- Đệ tử không biết là ai. Thánh tăng biết, xin người từ bi chỉ giùm.

Tể Điền cười hà hà, nói:

- Thầy hãy coi kìa!

Bèn lấy tay chỉ một cái, bỗng thấy từ trong ngõ nhà Lý Tứ Minh có một người đi ra. Người này độ tuổi hơn 20, nước da xanh tái, mày ngắn mắt nhỏ, đầu đội mũ rộng, mình mặc áo vải xanh, giày xanh vớ trắng, đôi mắt giống như mắt gà rừng đảo qua liếc lại hai bên.

Lý Tứ Minh nói:

- Đây là em vợ của Lãnh Nhị, tên là Hạ Nhất Khiêu, lâu nay làm nghề móc túi trong chợ, hẳn là tên trộm giữa ban ngày, không việc ác nào từ nan.

Hôm nọ Cao Quốc Thái đổi bạc trong tiệm bị hắn nhìn thấy mới khởi ý gian, giả bộ làm người vào thành, đụng mạnh cho Cao Quốc Thái xiểng liểng, thừa cơ cướp gói bạc đi. Hắn vào sông bãi, thua sạch trong hai đêm. Bữa nay mò đến nhà Lãnh Nhị mượn tiền, nào ngờ hỏi lại hàng xóm mới hay Lãnh Nhị bị mắc việc quan. Đang lúc trở ra tới ngõ, hắn gặp Lý Tứ Minh và mấy người trở về. Tể Điền đưa tay chỉ một cái, Hạ Nhất Khiêu bỗng nhiên nói:

Quý vị coi tôi đây, bữa nay tới hỏi trả quả rồi.

Nói rồi, đưa tay vả miệng lia lịa, vừa chạy tuốt ra bờ sông nhảy ùm xuống mất tăm. Hôm sau, người ta vớt xác đem trình, quan địa phương khám nghiệm, trình báo là có một thầy đàn ông vô danh chết trôi và cho lệnh chôn cất.

Lý Tứ Minh mời mọi người vô nhà, bày tiệc rượu khoản đãi Tể Điền. Cao Quốc Thái nói:

- Nay Lý hiền đệ, phiền em đến ngoài cửa Nam tìm anh Vương Thành Bích, đem sự việc này nói ảnh nghe và thay lời ta cảm tạ anh ấy.

Lý Tứ Minh nói: Ngày mai tôi sẽ lo việc đó cho anh.

Rồi mời Tể Điền và mọi người nghỉ lại qua đêm. Sáng hôm sau, Tể Điền dẫn Cao Quốc Thái, Phùng Thuận, Tô Lộc từ huyện Dư Hàng nhắm đường cái đi về Lâm An.

Ngày kia đến một thị trấn, người qua lại đông vầy, bán buôn tấp nập. Qua một ngã tư, nhìn qua phía Bắc có một tòa cổng lớn, bên trong đắp một toà pháp đài 3 trượng 6 thước, phía bên trên treo giấy màu ngũ sắc chia ra hai bên rõ ràng. Tế Diên nhìn thấy bên án linh quang, vỗ ba cái, nói:

- Lành thay! Lành thay! Hòa thượng ta gặp việc này đâu lẽ khoanh tay làm ngơ!

Nguyên thị trấn này tên là Vân Lan trấn, nhà ở đường Bắc chính là của một viên ngoại họ Lương tên Vạn Thương, gia tư rất cự phú, nhưng dưới gối chỉ có một đứa con trai tên là Sĩ Nguyên. Lão viên ngoại là người ưa làm bố thí, chuyên sửa cầu bồi lộ, cúng thí Tăng đạo, ấn tống kinh sách. Nhân có một lão đạo sĩ ở địa phương khuyến hóa 100 lượng bạc, nói là để sửa chữa điện Phật, và lấy bạc đem đi. Ít ngày sau, lão viên ngoại đi thăm người quen ở đường Tây lại gặp lão đạo sĩ ấy từ viện yên hoa (bình hương) đi ra. Lão viên ngoại trở về nhà nói với gia nhân rằng:

- Té ra lâu nay mình cúng thí tiền của cho mấy cha đạo sĩ về liễu giỡn hoa chơi. Thôi từ nay dẹp chuyện cúng thí đó đi.

Gia nhân là Lương Tu Đức nói:

- Viên ngoại là người ưa làm phước, địa phương chúng ta mấy năm nay mất mùa, gạo đắt như vàng, sao viên ngoại không nhân cơ hội làm phước thiện, lập một chỗ nấu cháo thí giúp đỡ cho người đói kém nghèo khổ ở địa phương xa gần?

Viên ngoại nghe nói rất mừng, lập tức làm tờ bẩm với quan chức địa phương rồi lựa ngày khai thí cháo. Mỗi ngày, người đến ăn cháo sớm, ăn xong còn được nhận thêm 100 văn, mọi người đồn nhau đến ăn chật cổng. Hơn nửa tháng, ngày nào Lương viên ngoại cũng ở ngoài cửa nhìn mọi người ăn cháo. Một ngày kia, khoảng gần trưa, Lương Sĩ Nguyên đứng chơi ngoài cửa, vừa xem mọi người qua lại. Bỗng thấy từ cửa chính Tây có một lão đạo sĩ đi lại. Vị này tuổi trên 50, đầu đội mũ đạo màu xanh, sau lưng giắt một bảo kiếm, tay phe phẩy một phất trần, mặt như màu giấy ô kim, tròng đen ánh màu sáng, mày to mắt lộ, râu ngắn lòa xòa trước cổ. Khi thấy Sĩ Nguyên, lão đạo sĩ liền nảy sinh ác ý.

32. Chương 32

Trần Văn Lan ác đạo tác yêu

Lương Vạn Thương ở hiền gặp lành

Lương Sĩ Nguyên đứng chơi trước cửa, bỗng thấy từ hướng Tây đi lại một vị đạo nhân, đứng trước mặt và nói:

- Vô lượng thọ Phật, thiện tai, thiện tai! Bần đạo rảnh dạo tam sơn, nhàn chơi ngũ nhạc, phỏng đạo tầm tiên, khéo xem khí sắc, giỏi đoán cát hung, xem ra tướng mạo công tử ngũ quan đoan chính, quyết định sẽ làm nên nghiệp lớn.

Lương Sĩ Nguyên nghe thế vội cúi mình thi lễ và nói:

- Dám hỏi đạo gia quý tánh là chỉ ở tại danh sơn nào? Tham tu ở động phủ nào? Đệ tử muốn xin lãnh giáo.

- Bần đạo xuất gia ở Tường Vân quán trên núi Ngũ Tiên cách đây năm dặm về phía Bắc, họ Trương, tên Diệu Hưng, chuyên về tướng pháp.

- Đạo gia là người giỏi tướng pháp, xin ngài vui lòng xem giùm đệ tử.

Đạo nhân nghe thật đúng ý mình. Ông ta đến đây cũng có duyên cớ.

Số là sau khi du phương trở về thấy tường vách vẹo xiêu, đại điện trống rỗng, bèn rầy sư đệ là Diệu Thông sao không lo hóa duyên sửa lại, cứ lo đi xin cơm nhà thí chủ hoài. Diệu Thông nói:

- Tôi không thể hóa duyên được, nay có nhà Lương thiện hơn ở trấn Vân Lan này không chịu ứng duyên nữa, mà lại lập ra lò cháo mức thí cho người nghèo trong vùng. Ấy cũng tại người trong đạo gia chúng ta làm hư việc đó thôi! Trước đây có một vị trong đạo gia chúng ta đến nhà Lương thiện hơn hóa duyên 100 lượng bạc nói rằng đem về sửa Phật điện, sau đó Phật điện không được sửa mà đem vào chốn yên hoa. Một ngày nọ Ông ta từ viện yên hoa đi ra bị Lương viên ngoại bắt gặp, từ đó lão viên ngoại không chịu thí xã cho các Tăng đạo nữa. Tôi còn biết đi đâu khuyến hóa bây giờ!

Diệu Hưng nói:

- Được, để ngày mai ta đi. Phen này không khuyến hóa Lương thiện hơn được, ta chịu phục sự đệ sát đất.

Nghe Lương Sĩ Nguyên nhờ xem tướng số, Diệu Hưng có ý định thi triển “Ngũ quỷ đình đầu pháp, thất tiên tỏa dương hầu” để ám hại, bèn bước tới cầm tay công tử mà nói:

- Tướng mạo công tử đây thật tốt vào hàng bậc nhất, mày thanh mắt sáng này đúng là dòng dõi thi thơ lễ nhạc, nhờ tổ tông phước đức sâu dày, thật là ngọc đẹp trong đá, phụng trong bầy gà, tuy thích ngao du sơn thủy, nhưng bản hổ vẫn có phần. Ngặt vì quan tinh chưa tỏ lộ, khi quan tinh chưa tỏ, công danh suýt đạt mà không đạt, vận may sắp được mà không thành, khác nào chim hạc bay vút từng mây lại sa vào bụi gai vướng lại, cá kình đang ở ao bùn, chưa gặp nước Tam giang đâu thể cưỡi vẫy hóa rồng? Công tử hãy đem ngày sinh tháng đẻ nói cho tôi biết, tôi sẽ liệu tìm cách giúp cho.

Sĩ Nguyên tưởng thiệt, nói thật ngày sinh tháng đẻ của mình. Ấc đạo Diệu Hưng nghe rồi nhớ lấy, ngầm bắt quyết niệm chú, thừa lúc Lương Sĩ Nguyên không phòng bị, đánh ngang mặt một chưởng, đem ba hồn bắt lấy một hồn, bảy phách bắt đi hai phách (thâu lấy hồn phách). Lương Sĩ Nguyên rùng mình ngã lăn ra đất bất tỉnh. Ấc đạo lật đật trở về miếu, bảo sư đệ lấy cỏ khô bện thành một hình nộm, lấy bút son viết ngày sinh tháng đẻ của Sĩ Nguyên rồi dùng 7 cây kim mới ghim vào tim hình nộm. Lưu Diệu Thông là một người trung hậu, thấy vậy bèn hỏi:

- Anh định hại ai vậy?

Trương Diệu Hưng nói:

- Sư đệ đừng có lo, ta chẳng muốn hai ai đâu, ta chỉ ác hóa Lương viên ngoại thôi mà.

Từ đó mỗi ngày Diệu Hưng đều đến Vân Lan trấn. Nhắc lại sau khi Diệu Hưng đi rồi, Sĩ Nguyên ngã lăn ra đất, gia nhân lật đật hè nhau khiêng vào phòng trong. Lương viên ngoại nghe nói, hồn bay ngàn dặm, sợ hãi vô cùng, vì đã 60 tuổi mà dưới gối chỉ có một mụn con trai, nếu lỡ có bề gì, thật là bất hạnh, vội sai gia nhân mời danh y đến để trị bệnh cho công tử. Lương y đến bắt mạch xong lắc đầu nói:

- Hồn phách đã bị bắt mất rồi, uống thuốc cũng vô hiệu.

Viên ngoại lật đật đặt bàn cầu đảo khẩn vái, nguyện cho con hết bệnh sẽ hoàn thành đại nguyện. Liên tiếp mấy ngày cầu đảo, bệnh công tử không thấy thuyên giảm chút nào. Ngày kia, sáng sớm viên ngoại ra đứng ngoài cửa xem người đến lãnh cháo mà lòng dầu dầu không vui. Bỗng thấy người đàn bà từ phía Nam đi lại. Trước chị ta có ba đứa trẻ khoảng một, hai tuổi, phía sau chị dắt hai đứa khoảng bảy, tám tuổi, trên lưng cồng một bé trai khoảng ba, bốn tuổi, trước bụng buộc chặt một đứa độ một tuổi. Lương viên ngoại thấy thế, nói:

- Chao ôi! Cái nhà chị này dẫn dắt con cái nhà ai mà nhiều thế! Bây đâu, ra mời chị ấy đến ta hỏi thăm.

Gia nhân đi ra nói:

- Đây chị, viên ngoại chúng tôi có lời mời chị.

Chị ta đến trước viên ngoại từ từ thả hai đứa bé xuống đất, cúi đầu chúc phúc:

- Cầu chúc viên ngoại được tam đa cửu khánh, nhiều phước, nhiều thọ, nhiều con cái, phước thọ miên trường.

Viên ngoại hỏi:

- Mấy đứa bé này đều là con nhà chị hết phải không?

Người đàn bà thưa:

- Tôi họ Triệu, nhân vì chồng tôi buôn bán phương xa chưa về, mấy đứa nhỏ này còn bé quá, chỉ biết ăn chứ chưa biết làm, lại gặp mấy năm mất mùa đói kém, mẹ con tôi đến đây nhờ vào phần cháo chu cấp này tạm lây lắt qua ngày.

Lương viên ngoại bảo gia nhân:

- Lấy 10 tiền điều cho mấy đứa trẻ này.

Người đàn bà cúi đầu cảm tạ, cầm tiền ra đi. Lão viên ngoại nghĩ rằng: “Chị đàn bà này dù nghèo khổ nhưng còn có 7 đứa con, về sau chúng lớn lên thật là được việc quá, ta đây dù giàu có bạc muôn lại chỉ có một đứa con mà nay lại mất bệnh như vậy. Ta nghĩ rằng người ta sống ở đời đều có số mạng cả. Số phải không con, dù cho cầu khẩn Phật Trời cũng lại vô ích mà thôi!”

Đang suy nghĩ như vậy thì thấy từ hướng Tây đi lại một lão đạo sĩ mình mặc áo bát quái xanh, chân mang giày đen, sắc mặt màu chì với một bộ râu quai nón, sau lưng đeo một thanh bảo kiếm, miệng nói:

- Vô lượng Phật, thiện tai, thiện tai, bần đạo nhân du tam sơn, dạo khắp ngũ nhạc, mà chưa bao giờ thấy nơi nào xấu như nơi đây.

Lương viên ngoại nghe nói lật đặt đi đến chào hỏi:

- Xin mời tiên trưởng, trong nhà tôi phạm phải ngũ quỷ phi liên sát, mong cầu tiên trưởng làm phước phá giùm cho.

Lão đạo sĩ nghe thấy, nói:

- Viên ngoại phải đưa tôi xem xét thật kỹ mới được.

Viên ngoại bèn đưa đạo sĩ vào nhà, đi xem khắp nơi, sau khi xem xong đạo sĩ vào thư phòng của viên ngoại, nói:

- Ngày mai viên ngoại cho đắp bên trong cửa ngõ một pháp đài cao ba trượng hai thước, trên đó để sẵn một cái bàn bát tiên, một ghế thái sư, lại thêm một bó nhang dài, năm cái lư hương, một tờ giấy vàng lớn, một cây bút mới, một gói bạch cập, một bao chu sa, một chén nước rau thơm nấu bằng nước mưa, một mâm ngũ cốc. Trước pháp đài để sẵn một mớ dây ngũ sắc xanh vàng đỏ trắng đen áng theo năm hướng ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ. Lại để sẵn trên đài năm trăm lượng bạc để ta gieo rải phước đức cho ông. Như thế kiếp sát của nhà này mới có thể giải được. Sau khi giải ngũ quỷ xong rồi sẽ trị bệnh cho công tử.

Viên ngoại nghe nói thế trong lòng rất mừng, vội bảo gia nhân đưa trà đến mời và nói:

- Đệ tử vô phép xin hỏi quý danh tiên trưởng là chi, hiện tu luyện ở phủ nào?

- Viên ngoại vì bận nhiều việc nên quên đây thôi chứ tôi vẫn thường đến đây luôn mà. Tôi họ Trương tên là Diệu Hưng, hiện tu ở Tường Vân quán trên núi Ngũ Tiên cách phía Bắc thôn này năm dặm.

- Té ra là người lân cận, tôi thật thất kính quá!

Nói rồi hối gia nhân đãi cơm. Đạo sĩ lật đặt xua tay, nói:

- Viên ngoại bắt tất phải bận tâm, để hôm khác tôi sẽ lại quấy rầy. Hôm nay tôi phải về miếu để chuẩn bị một vài việc, ngày mai tôi sẽ đến đây để trừ tai sát cho viên ngoại.

Nói rồi đứng dậy cáo từ. Viên ngoại đích thân đưa ra tận cửa, cung kính vái chào. Sau khi đại sĩ đi rồi, viên ngoại hối bảo gia nhân lập ngay một tòa pháp đài cao và sắm sửa các thứ cần dùng như đã dặn. Mọi người trong nhà gấp rút thi công đến tối mịt các việc mới tạm xong. Ngày kế, mọi người đều ngóng chờ đạo sĩ tới mà không thấy bóng dáng đâu. Cho đến lúc mặt trời đứng bóng, tin tức của lão đạo sĩ chẳng thấy mà lại thấy có một vị Hòa thượng đến gõ cửa.

Nguyên là Tế Điền đưa bọn Cao Quốc Thái, Tô Lộc và Phùng Thuận từ huyện Dư Hàng về kinh đi ngang qua đó nhìn lên thấy phía trong cổng có một pháp đài bèn ẩn linh quang biết rõ sự việc, mới nghĩ thầm: “Ồ nhiệt súc, dám ở đây mà hưng yêu tác quái chứ!”. Nghĩ rồi bèn dẫn bọn Cao Quốc Thái:

- Các người ở đây chờ ta một lát nhé.

Tế Diên rảo bước thẳng đến cổng lớn thấy mấy người gia nhân đứng ở trước cổng, vội nói:

- Kính chào quý vị, Hòa thượng ta có việc đi ngang đây từ sớm tới giờ chưa có hột cơm nào trong bụng, xin hóa viên ngoại ở đây một bữa cơm làm phước.

Các gia nhân nói:

- Hòa thượng ơi, ông đến trễ rồi, ông hãy nhìn lên cổng chúng tôi không thấy tấm bảng đề “khước từ mọi hóa duyên” hay sao? Viên ngoại chúng tôi trước kia vốn là người thiện tâm rất ưa trai tăng thí đạo, mà bây giờ tăng hay đạo viên ngoại chúng tôi đều không chịu cúng thí nữa, phải ông tới sớm một chút xứng cháo này có thể mức cho ông một phần, bây giờ trễ rồi, ngày mai ông lại đến nhé.

Tế Diên nói:

- Hồi sớm tới giờ tôi chưa có hột cơm nào trong bụng, xin quý vị từ bi giúp đỡ giùm.

Có một vị quản gia đứng một bên rất ưa làm việc thiện, thấy Hòa thượng kiểng này có vẻ đáng thương, mới nói:

- Hòa thượng ơi, có một phần cơm canh dành cho tôi mà hồi sáng tới giờ vì trong người không khỏe nên tôi chưa đựng tới, để tôi lấy cho ông nhé.

Nói rồi trở vào đem phần cơm ra cho Tế Diên. Tế Diên đưa tay ra nhận, lão quản gia vừa rút tay về, Tế Diên cũng đồng rút tay lại. “Bốp” một tiếng, cả chén và cơm đều văng tóe ra đất. Lão quản gia nói:

- Cái ông Hòa thượng này, tôi có lòng tốt đem cơm canh trước lo cho ông, tại sao ông lại đánh vỡ bát thế?

Tế Diên cười khà và nói:

- Ông cho Hòa thượng ta ăn cơm thừa hả?

- Ông không muốn ăn cơm thừa hả? Vậy chớ ông muối ăn cái gì?

- Ta muốn hả, phải có trái cây tươi roi rói, thịt ướp xào thơm, canh mì ngọt lịm, gà cá thịt vịt đầy bàn, rồi mời Hòa thượng ta ngồi một mình ở chánh vị và kêu viên ngoại các người đứng bồi tiếp một bên, ta mới chịu ăn.

Gia nhân nghe thế nổi giận phùng phùng nói:

- Cái ông Hòa thượng khùng này, mở miệng ra là nói bậy nói bạ! Viên ngoại chúng ta mà đi hầu cơm ông hả, ông có nằm mơ không đấy? Muốn kêu viên ngoại chúng tôi hầu cơm ông họa may ông đầu thai kiếp khác thì có!

Tế Diên nói:

- Các người nói có chắc không đó? Hòa thượng ta nếu hóa không được bữa cơm như vậy, ta chịu thua các người.

Nói xong Tế Diên hô lớn:

- Có hóa duyên tới đây! Ôi!

Lấy tay vuốt miệng một cái rồi rảo vào cửa lớn. Các gia nhân thấy thế bụng miệng cười khúc khích, Tế Diên hô liên tiếp ba lần như vậy thì nghe bên trong có tiếng hỏi:

- Bên ngoài có ai làm ồn thế?

Một vị viên ngoại từ trong đi ra. Tế Diên nhìn lại, vị viên ngoại này mình cao tám thước, đầu đội khăn viên ngoại, song điệp tiêu diêu có thêu hoa, thân mặc áo đoạn viên ngoại màu xanh lam, chân mang giày quan thấp đế, mặt như cổ nguyệt ba thu, mắt mũi hiền từ, dưới cằm một chòm râu bạc, từ bên trong đang đi tới, muốn thỉnh La Hán trị bệnh cho con mình.

Thật là:

Làm phước gây nhen lành phước hưởng

Gây ác hại người ác quả vương.

33. Chương 33

Rắp mưu gian, ác hóa Lương Bá Vạn

Phát từ tâm, La Hán cột Diêu Hưng

Tế Diên đang kêu gào hóa duyên thì thấy Lương viên ngoại từ trong nội viện đi ra hỏi:

- Ai ở ngoài cổng mà làm ồn thế?

Tế Diên bước tới trước hết chào hỏi rồi nói:

- Viên ngoại muốn biết hử? Thì Hòa thượng ta đây nè. Ta có việc đi ngang qua đây, đã lâu ngưỡng mộ viên ngoại là người hiền đức mà nhìn thấy ngôi nhà này phạm phải ngũ quỷ phi liêm sát, trong nhà chắc phải có người bệnh, ta muốn làm phép an trạch trừ sát lữ quỷ trị bệnh giùm. Khi tới cổng vào, mấy đứa gia nhân đòi ta tiền vô cửa, ta nói không phải đến xin viên ngoại làm sao có tiền mà cho người? Vì thế mà cãi cò rùm lên như vậy.

Viên ngoại nghe thế nói:

- Bọn tôi tớ này, không biết bọn bây làm bao nhiêu việc lỗi thôi ngoài cổng.

Gia nhân nói:

- Thưa viên ngoại, không phải thế đâu, ông ấy tới đây trước nói là hóa duyên.

Rồi đem những sự việc vừa rồi thuật lại cho viên ngoại nghe. Viên ngoại nghe xong cũng không lý luận gì, giấy lát mới hỏi:

- Xin hỏi ngôi bảo sát của Hòa thượng ở đâu?

Tế Diên đáp:

- Ta ở chùa Linh Ẩn nơi Tây Hồ, Hàng Châu, ta tên Đạo Tế mà người ta đồn đại là Tế Diên tăng cũng chính ta.

Lương viên ngoại nghe xong nhìn bộ dạng Tế Diên như thế, bán tín bán nghi nhưng vẫn nói:

- Đã là Tế Công, xin Ngài mở long từ bi theo để tử vào trong này.

Tế Diên theo viên ngoại thẳng lên gian thượng phòng phía đông. Đến nơi nhìn thấy trên giường Lương Sĩ Nguyên nằm dài bất động trong tình trạng hôn mê bất tỉnh, hai bên có rất nhiều vú em, gia nhân phục thị. Lương viên ngoại nhìn thấy con, lật đặt kêu:

- Con ơi! Lương Sĩ Nguyên, tỉnh lại con!

Kêu liên tiếp mấy tiếng vẫn thấy Lương Sĩ Nguyên hôn trầm như sự bất biết, ngay cả đầu cũng không nhúc nhích. Tế Diên nói:

- Viên ngoại đừng có lo, để ta bảo nó nói vài câu, ăn được tí chút, giấy lát sẽ thấy hiệu nghiệm ngay.

Lão viên ngoại rất mừng, vội nói:

- Nếu được như thế xin Thánh tăng mở lượng từ bi giúp giùm cho cháu.

La Hán gia bèn đưa tay lột mũ đang đội ra, bảo người nhà nâng Lương Sĩ Nguyên dậy, rồi từ từ cầm cái mũ đội lên đầu Sĩ Nguyên, trong miệng niệm lục tự chơn ngôn: “Án ma ni bát mê hồng, án sắc lịnh hích!”. Mọi người thấy Lương Sĩ Nguyên từ từ mở mắt ra thở một hơi dài, nói:

- Mau đem cho ta một miếng nước!

Lão viên ngoại thấy rất vui mừng, khen hay luôn miệng. Tế Diên nói:

- Thôi, nghỉ một lát, bây giờ xin viên ngoại một bữa cơm có được không?

- Bạch Thánh tăng, xin Ngài đừng nói thế, đừng nói chỉ một bữa mà cúng dường lão nhân gia thường thường cũng được mà!

- Không cần phải thế!

- Bạch Thánh tăng, Ngài muốn ăn món chi, để tôi sai sắp nhỏ sửa soạn?

- Viên ngoại cứ bảo đầu bếp lại đây, tôi sẽ dặn nó.

Giây lát đầu bếp tới, Tế Diên dặn:

- Người dọn cho ta: chè đường một miếng, trái cây tươi rói, thịt ướp xào thơm, cao lương hải vị đầy bàn rồi dọn lên gian giữa nhà ngoài cho ta.

Đầu bếp vâng dạ đi ngay. Hễ nhà giàu không hứa thì thôi, mà đã hứa thì thứ gì lại không có đủ. Gia nhân lo dọn bàn ghế. Giấy lát, đầu bếp đưa lên thức ăn còn bốc khói. Viên ngoại vội mời Tế Diên ngồi ở ghế trên uống rượu. Viên ngoại lại nghĩ: “Cái mũ của Hòa thượng hay quá! Biết bao linh đan diệu dược cũng không bằng! Để ta hỏi Ngài cần bao nhiêu tiền để nài lại cho con ta đội”.

Viên ngoại nghe bên trong Sĩ Nguyên cũng đòi uống nước đường và thềm ăn, trong lòng rất mừng và nói:

- Diệu pháp của Thánh tăng thật tài tình, ra tay là hết bệnh!

- Viên ngoại thấy cái mũ ta có tốt không?

- Tốt lắm!

- Tốt thì tốt thật, nhưng ta muốn kiếm người nào thích bán nó cho rồi.

Viên ngoại nghe nói thế như mở cờ trong bụng, vội hỏi:

- Bạch Thánh tăng, Ngài muốn bán bao nhiêu?

Viên ngoại muốn ta để lại cũng tốt thôi, chỉ cần viên ngoại đem cả gia tài sự nghiệp phòng nhà điền thổ giao hết cho ta, ta sẽ để lại cái mũ ấy cho viên ngoại.

Lão viên ngoại lắc đầu lia lịa, nói:

- Đệ tử mua không nổi với giá đó.

Gia nhân lúc đó cũng vừa mang cơm rượu lên xong, viên ngoại bồi tiếp Tế Diên uống rượu. Tế Diên nói:

- Viên ngoại nè, ông kêu người quản gia coi việc gác cổng vào đây ta hỏi thăm một chút!

Viên ngoại vội bảo gia nhân kêu vào. Giấy lát quản gia đến trước mặt, thưa:

- Thưa viên ngoại, người bảo tôi vào, có điều chi dạy bảo?

Tế Diên nói:

- Hồi nãy ta nói muốn xin một bữa cơm thượng hạng đầy sơn hào hải vị trái tươi roi rói, thịt ướp xào thơm, đường tăng mật miếng và kêu viên ngoại đứng bồi tiếp rượu. Người thấy có đúng không?

Gia nhân nói: Đúng!

Tế Diên nói:

- Này viên ngoại, xin người mở lòng từ bi bố thí cho, có ba người cùng đi với tôi hiện đứng chờ ngoài cổng. Họ chưa ăn uống gì!

Viên ngoại lật đặt cho người mời vào và dọn sửa soạn một tiệc rượu bên nhà ngoài tiếp đãi họ. Gia nhân nghĩ: “Cái ông Hòa thượng kiếc đến nỗi quần áo không chỗ nào lành lặn, mấy người đi theo ông ta chắc còn tệ hơn nữa”. Nghĩ rồi bèn ra cửa kêu lớn:

- Ai đi với ông Hòa thượng kiếc đâu?

Cao Quốc Thái đáp: Chính tôi đây!

Gia nhân nhìn lại, thì ra là một vị nho lưu tú tài anh tuấn phi phàm, ăn mặc chỉnh tề. Gia nhân hỏi:

- Còn hai vị nữa đâu?

Tô Lộc và Phùng Thuận cùng bước tới nói:

- Bọn tôi cùng đi với lão Hòa thượng đây.

Lương Phước thấy hai người ăn mặc còn đẹp đẽ hơn. Tô Lộc là người hầu của Tô Bắc Sơn viên ngoại nên trang phục còn có phần sang trọng. Lương Phước thầm nghĩ: “Hòa thượng có tiền đem cho mấy người này hết tội”.

Bên vôi vàng bước ra ba người vào phòng ngoài mời ăn uống. Bên trong lão viên ngoại đang cùng Hòa thượng uống rượu, luận bàn thế sự đang hồi cao hứng. Bỗng từ bên ngoài, một gia nhân chạy vào kể tai viên ngoại nói nho nhỏ không để Hòa thượng nghe:

- Thưa viên ngoại, đạo gia đã đến!

Câu nói đó làm cho viên ngoại ở trong tình trạng thật khó xử. Nếu có lòng ở lại tiếp chuyện với Hòa thượng thì sợ đạo gia tức giận bỏ đi; nếu chạy ra tiếp rước đãi đằng lão đạo thì e Hòa thượng lại nổi giận! Trong lòng viên ngoại nghĩ: “Dù là ai, ta cũng không nên đắc tội, bất kỳ là Hòa thượng hay lão đạo, vị nào cũng đến cứu trợ cho con ta, ta đều phải cảm tạ hết”.

Đương lúc khó xử đó, bỗng nghe Tế Diên nói:

- Viên ngoại nè, hình như ông có người bà con mới đến phải không? Ra tiếp đi chứ, đừng câu nệ làm chi.

Câu nói đó làm viên ngoại như cắt đi gánh nặng, vội đáp:

- Thưa, phải.

- Ông cứ đi tiếp đãi người bà con đó, dù gì cũng là người nhà, không chừng là dì của bấy trẻ đó.

Viên ngoại cười cười, đứng dậy dọn dờ gia nhân:

- Mi phải hầu rượu Thánh tăng cẩn thận, ta đi ra xem thử, một lát sẽ trở lại hầu rượu Thánh tăng.

Nói rồi lật đặt đi ra thư phòng bên ngoài. Lão viên ngoại ra đến thư phòng đã thấy lão đạo sĩ đang ngồi ở đó, gia nhân đứng hầu bên chào, vội bước tới thì lễ, nói:

- Tiên trưởng giá lâm mà tôi không ra tiếp rước kịp, thật là lỗi muôn phần.

Trương Diệu Hưng nói:

- Viên ngoại nói chi những lời ấy? Đã là tri kỷ mà còn khách sáo làm chi!

Lương viên ngoại lật đặt bảo gia nhân rót rượu và hỏi:

- Tiên trưởng dùng chay hay dùng mặn?

- Chay mặn đều được tất.

Gia nhân liền lau dọn bàn ghế, chén bát bày ra, giầy lát một mâm rượu thịt thịnh soạn. Viên ngoại tự tay rót rượu mời lão đạo, vừa bồi tiếp vừa bàn chuyện nhân tình thế thái. Lương viên ngoại nói:

- Thưa tiên trưởng, tôi muốn hỏi thăm Ngài về một người, không biết Ngài có biết không?

- Ai vậy? Hễ có tên là ta biết, không tên thì đành chịu.

- Ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ có một vị tên là Tế Diên Công, không biết Ngài có biết người đó không?

Lão đạo trong lòng rung động, nghĩ thầm: “Nếu mình nói Tể Diên có nhiều phép lạ, chứng tỏ rằng mình thua kém ông ta sao”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Người mà viên ngoại nói đó, có phải là ông thầy chùa Tể Diên diên diên khủng khủng ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ không? Ồi, cái bọn tép riu ấy có gì đáng nói!

Câu nói ấy vừa thốt ra, bỗng nghe trong viện có tiếng:

- Hay cho tên đạo sĩ lộn song kia, dám ăn nói hỗn hào chứ!

Bức rèm được vén lên, người bước vào chính là Tể Diên. Lão viên ngoại thấy Tể Diên bước vào, trong lòng thầm nghĩ: “Bọn gia nhân thật chết đi được! Mình bảo chúng hầu rượu Hòa thượng cho tử tế mà sao bọn chúng lại để cho Hòa thượng ra đây? Thằng như hai bên gặp mặt, lời qua tiếng lại thật bất tiện biết bao!”.

Sự thật thì sau khi viên ngoại bước ra một lát, Tể Diên đang ngồi li bì uống rượu, bỗng đứng rột dậy, bước ra nhà trong, đến bên Lương Sĩ Nguyên chộp lấy chiếc tảng mào Sĩ Nguyên đang đội, chụp lên đầu mình. Lương Sĩ Nguyên đang nói nói cười cười bỗng ngã ngang hôn mê như cũ. Gia nhân hỏi:

- Hòa thượng ơi, ông lộn mũ xuống chi vậy?

- Đội mũ một lát đó đủ giá một mâm cơm rượu rồi.

- A, Ngài muốn đổi cơm rượu à? Thì Hòa thượng cứ đội cho công tử đi, không đợi viên ngoại dặn, chúng tôi xin dọn thêm một mâm khác nữa cho Hòa thượng dùng.

- Thôi, bây giờ ta không đói, chừng nào đói sẽ tính nữa.

Nói rồi rảo bước ra ngoài. Gia nhân hỏi:

- Hòa thượng định đi đâu đó?

Ta muốn rút bớt bầu tâm sự.

- Để tôi đưa Hòa thượng đi.

- Ấy ấy, không được đâu! Có ai đi theo ta khó xử lắm!

Gia nhân nghe bảo thế chẳng dám đi theo. Tể Diên bước ra liền thẳng đến Tây viện. Vừa hay lão đạo nói với Lương viên ngoại câu: “Ồi, ông thầy chùa say diên diên khủng khủng, thứ đồ tép riu, có gì đáng nói”. Tể Diên mới vén rèm bước vào nói:

- Hay cho lão đạo lộn sòng kia, dám ăn nói hỗn hào chứ!

Trương Diệu Hưng vừa muốn mở miệng trả lời, thì Tể Diên ngược mắt lên, nói:

- À ạ, ở đây lại có một vị lão đạo nhân à? Ông đừng giận nhé, tôi không có mắng ông đâu. Tôi mắng ông lão đạo kia mà.

Lương viên ngoại lật đật bước tới nói:

- Xin rước Thánh tăng ngồi. Xin mời tiên trưởng ngồi. Sẵn dịp tôi xin giới thiệu để hai Ngài cùng quen biết.

Tể Diên nói: Thôi, khỏi cần giới thiệu!

Nói rồi bèn ngồi bệt xuống ghế. Gia nhân lấy chén dưa và thức ăn. Tể Diên rót rượu uống tí tí. Lão đạo cũng không biết là ai, thấy Hòa thượng quần áo rách rưới không có chỗ nào lành lặn, ngồi xuống và rót rượu uống li bì, mới hỏi:

- Xin hỏi Hòa thượng ở miếu nào?

Tể Diên nốc cạn ly rượu đánh chót một cái, đảo mắt nói:

- Ông muốn biết ta à? Thì ta là Tể Diên, tên thầy chùa say diên diên khủng khủng ở chùa Linh Ẩn, là tên tép riu, không có gì đáng nói đây nè.

Lão đạo nghe nói trong lòng không vui. Tể Diên lại hỏi:

- Này Trương đạo gia, ông họ gì?
- Hòa thượng đừng giả ngô chứ? Đã biết tôi họ Trương rồi còn hỏi tôi họ gì.
- Ta muốn hỏi thăm một người, mà không biết ông có biết không?

Ai vậy?

- Ta có đứa đồ tôn tên là Hoa Thanh Phong, không biết ông có biết nó hay không?

Trương Diệu Hưng nghe nói tức giận càn hông, nhè sư phụ mình mà ông hạ xuống làm đồ tôn chứ, để ta kết thúc tánh mạng ông ta cho bỏ ghét. Nghĩ rồi bèn nói:

- Hòa thượng này ăn nói bậy bạ quá, để lão sơn nhân lấy tánh mạng ông cho rảnh!

Nói rồi lấy tay bắt quyết, niệm thần chú quyết đầu phép với Tế Diên. Thật là:

Người mạnh còn có người mạnh nữa.

Kẻ tài lại gặp tài hơn.

34. Chương 34

Thi yêu pháp, ác đạo hại người

Hiện thần thông, Tế Diên đấu phép

Trương Diệu Hưng nói với Tế Diên:

- Này Hòa thượng, ta kêu ông ba tiếng, ông có dám trả lời đủ ba tiếng không?
- Đừng nói là ba tiếng, mà sáu tiếng ta cũng trả lời tuốt. Ông cứ kêu thử!

Lão đạo kêu liên tiếp ba tiếng và trong niệm niệm lâm râm, rồi cầm ly rượu úp lên bàn một cái “bốp”, hô: Sắc lệnh hích! Chỉ thấy Tế Diên đang ngồi uống rượu bỗng nhiên ngã ngang té dài trên mặt đất. Lương viên ngoại thấy vậy cả kinh, lập cập hỏi:

- Lão pháp sư ơi, làm sao bây giờ?
- Ông đừng có hỏi, ta thi chút thuật mọn để trị Hòa thượng lão khoét ấy mà. Chén rượu này úp một ngày thì Hòa thượng sẽ thẳng cẳng một ngày, chừng ta gỡ ly rượu lên hay cho uống thuốc, Hòa thượng mới sống lại được!

Vừa nói tới đó bỗng thấy Tế Diên lồm cồm đứng dậy. Lão đạo thấy vậy nói:

- Ta chưa gỡ chén mà ông đứng dậy được sao?
- Lại đây, ông chưa cho uống thuốc, ta phải ngồi dậy đòi chứ.
- Này Hòa thượng, ông dám đem ngày sanh tháng đẻ nói cho ta biết không?
- Ta đâu có ngán! Người hãy nghe đây: Ta sanh ngày... tháng... năm, coi người làm gì ta.

Lão đạo lập tức trong miệng niệm lâm râm thần chú rồi hô: Sắc lệnh hích, nhả đầu Tế Diên đánh xuống một chưởng và đứng dậy nói:

- Này viên ngoại, sau khi bản đạo ra khỏi đây rồi, nên thả Hòa thượng đi đâu thì thả, kéo khuya nay chừng gà cất tiếng gáy, ông ấy sẽ hết thở rồi viên ngoại sẽ mang vạ vào thân phải lên quan đấy.

Lương viên ngoại ngó lại thấy Tế Diên nằm dài hôn mê bất tỉnh mà lão đạo định bước ra về, bèn chạy theo khẩn khoản:

- Tiên trưởng đừng về, tôi xin thay mặt Hòa thượng tạ tội, tiên trưởng xá tội cho!

Diệu Hưng lẳng lẳng đi một mạch về Tường Vân quán ở núi Ngũ Tiên. Về đến nơi, lão đạo kêu sư đệ là Lưu Diệu Thông bện gấp cho một hình nộm. Diệu Thông hỏi:

- Bộ anh tính hại ai nữa đấy hả?

- Không phải ta vô cớ hại người đâu, chỉ vì ta đến hóa duyên nơi Lương viên ngoại, bị Tế Diên Hòa thượng giởn mặt khi để ta, ta phải ám hại ông ấy để báo thù rửa hận mới hả giận.

Lưu Diệu Thông cũng không trái ý, lập tức lấy cỏ khô bện thành một hình nộm và sắm đủ thứ cần thiết như lời Diệu Hưng dặn. Cơm chiều xong, một chiếc bàn bát tiên được đặt trước đại điện, trên có thấp sẵn hương hoa đèn nến với các vật dụng cần thiết và hai hình nộm được đặt ở hai bên. Đợi đến khi sao mọc đầy đủ. Diệu Hưng bèn ra trước điện, trước tiên lột mũ đạo sĩ xuống, cả dây cột tóc cũng bỏ ra nốt để cho tóc xõa ra, đoạn rút kiếm ra khỏi bao, đốt hương lầm rầm khấn vái: “Nguyện cầu các thần linh quá vãng, Tam Thanh giáo chủ bảo hộ cho đệ tử! Giúp đệ tử hại được Tế Diên, hóa duyên được với Lương viên ngoại, đệ tử sẽ thấp hương cúng dường, thiết lễ hoàn nguyện”.

Khấn xong, lấy nước vô căn rưới lên kiếm và dúm mũi kiếm vào đĩa lương thực ngũ cốc, lấy chu sa nghiền nát, cầm bút mới vẽ ba đạo bùa trên ba tờ giấy vàng để sẵn. Vẽ xong đem bùa dán trên lưỡi kiếm và lầm râm niệm chú. Kiếm hươ lên một vòng, lửa cháy càng lúc càng sáng rực. Diệu Hưng hô:

- Đốt đạo bùa thứ nhất cuồng phong nổi dậy. Đạo bùa thứ hai bắt hồn phách Tế Diên trối lại. Đạo bùa thứ ba Tế Diên phải chết, hồn biến thành ma, ma biến thành tinh.

Đương lúc dương dương đắc ý, bỗng nghe luồng gió lạnh, Diệu Hưng vội vàng trần mình né tránh, ngoái đầu lại xem: Trước mặt là một vị anh hùng lực lưỡng. Người ấy đầu đội mũ lông ngựa, bên mái tóc vắt cành hoa Thủ Chánh giới dâm, thân mặc áo đoạn mềm màu đen, quần màu xanh, đi giày gót dày lộ đôi vớ lam, mặc như ngọc trắng, mắt như sao, mày như nét vẽ, mũi thẳng như son, ngũ quan cân đối ưa nhìn. Người ấy tay cầm con dao bén nhắm ngay Diệu Hưng chém tới. Diệu Hưng lật đật trần qua né tránh rồi lấy tay chỉ một cái, miệng niệm chơn ngôn. Người ấy tức thì ngã xuống, Diệu Hưng xốc tới định chém một nhát, bỗng nghe có tiếng la:

- Sư huynh ngừng tay! Bạn em đó.

Từ trong nhà Diệu Thông chạy ra nâng người ấy đứng dậy. Người ấy đến ở Trần Gia Bảo, thuộc trấn Đan Dương, phủ Trấn Giang, họ Trần tên Lượng, từ nhỏ cha mẹ mất sớm, Trần Lượng ở với chú là Trần Quảng Thái làm nghề buôn bán vải. Trần Lượng từ nhỏ đã luyện tập quyền cước côn bổng, theo học với vị bảo tiêu một môn công phu tên là “Tiến bộ liên hoàn thối”. Sau đó kết giao với một người ở địa phương tên là Lôi Minh, trác hiệu là Phong lý vân yên, hai người tình như ruột thịt. Chính Lôi Minh dẫn Trần Lượng gia nhập vào nhóm lực lâm. Ở huyện Ngọc Sơn, Giang Tây, có một lão tiêu đầu họ Dương tên Minh, trác hiệu là Oai trấn bát phương Dạ du thần. Ông ta là người chuyên hành hiệp trượng nghĩa, giữa đường gặp việc bất bình không tha, giết tham quan, chém ác bá, bình sinh ưa kết giao với các anh hùng trong thiên hạ. Trần Lượng sau khi nhập vào nhóm lực lâm hay ở chung với mấy người này. Người ta gọi 36 võ hiệp huyện Ngọc Sơn, trong đó nhân vật nào cũng đều có đủ. Một ngày nọ nhằm lễ chúc thọ của mẹ Dương Minh, mọi người đến chúc mừng đều có mang lễ vật trọng hậu. Trần Lượng tới mà không mang theo gì cả. Lôi Minh mới nói:

- Nay hiền đệ, đáng lẽ em phải kiếm một chút gì đó để tỏ lòng hiếu kính đối với bá mẫu chứ! Ngày sinh nhật của bá mẫu, đừng để không giống ai là được rồi.

- Lễ vật của tôi chút nữa sẽ có, mà không giống với người ta đâu.

Bấy giờ là những ngày đầu tháng tư, sau canh ba, Trần Lượng trộm về một trái đào chín đỏ, mọi người nhìn thấy đều ngạc nhiên. Lúc ấy đào mới có, chưa chín chẳng phải là chuyện dễ! Ai nấy đều tặng trác hiệu Thánh thủ bạch viên, và gọi Trần Lượng bằng trác hiệu này. Năm ấy Trần Lượng về thăm nhà, em gái là Trần Ngọc Mai cùng với chú tỏ bày ý kiến không bằng lòng việc Trần Lượng gia nhập vào nhóm lực lâm. Ông chú bảo rằng:

- Nhà họ Trần ta bao đời nay tuy không làm quan chức chỉ nhưng cũng thuộc dòng thi lễ, bây giờ cháu gia nhập vào nhóm lực lâm làm giặc, trên thì có lỗi cùng tổ tiên, dưới lại lỗi với xóm giềng làng nước. Một ngày trộm cắp suốt đời mang danh kẻ giặc, sự việc đến quan, tiếng xấu lan truyền khắp kẻ chợ, bản thân lại bị

pháp hình. Trên hại đến cha mẹ, dưới hại đến con cháu. Cháu nên theo lời khuyên của chú và em mà sớm tỉnh ngộ quay về bỏ hết lỗi lầm cũ. Vả lại nhà ta buồn bán đang thiếu người trông coi, cháu về giúp chú!

Trần Lượng nghe nói, lặng thinh không buồn đáp lại. Thật là:

Rượu gặp tri kỷ ngàn chén ít

Lời chẳng lọt tai nửa câu thừa.

Hôm sau Trần Lượng lặng lẽ bỏ đi, không từ biệt một ai. Với chủ đích riêng, Trần Lượng nghĩ: “Chuyến này mình sẽ đi đến kinh sư, phỏng tìm cao tăng đạo đi tu quách cho xong một đời oan nghiệt cho rồi! Hiện nay mình trên không cha mẹ vắn vưng, dưới không vợ con níu kéo”. Bữa đó Trần Lượng đến trấn Vân Lan muốn kiếm chút ít tiền bạc để làm lộ phí, bèn đến đêm thay đồ dạ hành vào nhà phú hộ nâng đỡ một lượng bạc. Xong lại có ý đến Tường Vân quán thăm huynh trưởng Lưu Diệu Thông. Đến trước miếu không thêm kêu cửa, từ phía Đông nhảy tường mà vào, thấy trước chánh điện có một bàn bát tiên, đứng đằng sau là một lão đạo sĩ tóc xòa phất phơ theo gió, mặt đen hung dữ, tay cầm bảo kiếm đang niệm chú làm phép. Trần Lượng chưa gặp mặt người này bao giờ, trong lòng thầm nghĩ: “Tên này chắc là hãm hại Lưu đạo huynh rồi ở đây hưng yêu tác quái như vậy. Thật là đáng giận! Để ta giết quách hắn đi cho bỏ ghét!”. Nghĩ rồi bèn nhảy tới chém một đao, nhưng chưa trúng đích lại bị Diệu Hưng phát tay áo một cái lặn quay xuống đất. Trần Lượng chỉ còn nhắm mắt chờ chết, bỗng nghe Diệu Thông la:

- Sư huynh dừng tay lại! Bạn của em đó. Xin nể mặt em mà tha cho hắn!

Diệu Hưng nói:

- A, thì ra người cầu kết với người ngoài ám hại ta để độc chiếm ngôi miếu đây mà!

Trần Lượng nói:

- Không phải vậy đâu! Tại tôi nhất thời thô lỗ, tưởng rằng ông đã hại đạo huynh Diệu Thông để độc chiếm miếu này, chứ không biết hai vị là anh em.

Lưu Diệu Thông giới thiệu cho hai bên biết nhau. Trần Lượng nhận lỗi về phần mình xong bèn vào nhà trong hỏi Diệu Thông:

- Hồi này Trương đạo gia đang thi triển pháp thuật gì vậy?

- Hiền đệ! Sao em không đến sớm một chút hay trễ một chút mà lại đến đúng ngay hôm nay. Anh ấy đang làm phép ám hại Tế Công trưởng lão ở chùa Linh Ẩn bằng cách bắt ba hồn bảy vía của người đó.

- Ta nghe nói Tế Công là một vị chân tu đắc đạo, chưa chắc là bắt được hồn quách của người.

Trần Lượng nghe nói, nghĩ thầm: “Mình đang để tâm tìm một vị cao tăng hay cao đạo để xuất gia mà nay không dè gặp cả ở đây. Để xem hai vị ai cao, ai thấp cho biết”.

Đang nghĩ như vậy thì nghe ở đại điện Diệu Hưng đang làm phép hô lớn:

- Hồn quách Tế Diên ở đâu? Sao không đến, còn đợi chừng nào?

Lại lấy hai đạo linh phù đốt tiếp, ánh lửa sáng rực, ném ra bên ngoài. Bỗng thấy từ phía Tây bắc nổi lên một trận cuồng phong. Thật là:

Nộ khí cuồng phong ào ạt

Cây rừng xơ xác ngã nghiêng

Dưới sông ồn ào nước réo

Cây khô răng rắc chuyển mình

Sóng biển cắt cao như núi

Ao đầm muôn lượn dập dồn

Ngàn quỷ rú gào thê thảm

Cát bay đá chạy lung tung!

Trận cuồng phong đi qua, cảnh vật lạnh tanh, bỗng tiếng giầy cỏ lép xẹp vang lên theo bước chân nghe rõ mồn một từ từ hướng về đại điện. Chẳng bao lâu sau, một ông Hòa thượng kiểc khật khưỡng lù lù trước bàn hương án. Diệu Hưng quát:

- Hay cho đại yêu tăng! Ta đã bắt hồn vía của ngươi rồi, ngươi là ai mà còn dẫn xác tới đây?

Tế Điền cười ha hả, nói:

- Đồ nghiệt chủng! Ngươi to gan thật! Ngươi há không biết câu: “Thiệt ác vay rồi đều có trả. Thời gian ứng hiện chậm mau thôi” hay sao mà hưng yêu tác quái thế?

35. Chương 35

Đốt yêu đạo nghĩa thâm Trần đồ đệ

Tìm Tế Điền giữa đường gặp bất bình

Sau khi Diệu Hưng đánh một chưởng cho Tế Điền ngất ngã rồi trở về Tường Vân quán. Lương viên ngoại chạy theo năn nỉ nhưng không được, đành phải trở vào thư phòng xem Tế Điền sống chết ra sao, nào ngờ thấy Tế Điền đang ngồi uống rượu. Mừng quá, viên ngoại chạy tới hỏi:

- Bạch Thánh tăng, lão nhân gia không chết thật à? Lão đạo sĩ nói đã bắt hồn quách Thánh tăng rồi mà!

Hồn quách ta làm sao ổng bắt được, hồn quách công tử bị ổng bắt đi thì có, để tối nay ta đi kiếm ổng đòi lại.

- Bắt tất phải thế!

- Ông ấy là người tu hành mà tại ác nghiệp như vậy sớm muộn gì cũng không tránh khỏi trời trả báo.

- Thánh tăng không cần phải kiếm ông ấy làm chi! Theo tôi thấy thì chuyện này cũng tại ông ấy hết.

Tế Điền chẳng nói chẳng rằng ngồi tì tì uống rượu cho tới tối. Bỗng đứng vọt dậy nói:

- Ta ra ngoài chơi quanh quần một lát rồi sẽ trở lại.

Lương viên ngoại tưởng thật cũng không cản lại. Ra khỏi nhà Lương viên ngoại, Tế Điền đi thẳng một mạch đến núi Ngũ Tiên, vào Tường Vân quán thấy lão đạo sĩ đang làm phép, việc Trần Lương đến Tế Điền cũng thấy rõ ràng. Khi lão đạo sĩ họa phù niệm chú lần thứ hai, Tế Điền mới theo gió bước vào trước án. Việc này đáng lẽ Diệu Hưng phải tỉnh ngộ mới phải, bắt hồn người mà người còn dẫn xác đến chứng tỏ rằng đạo hạnh Tế Điền không phải tầm thường. Thay vì tỉnh ngộ, Diệu Hưng lại dùng dùng nổi giận lấy kiếm chỉ vào Tế Điền hét lớn:

- Bớ Điền tăng! Ta hóa duyên Lương viên ngoại mắc mới gì ngươi mà ngươi cả gan theo phá bình tã Nếu ngươi biết điều thì quỳ xuống pháp đài này, dập đầu gọi ta là tổ sư gia ba tiếng thì ta lấy đức hiếu sinh tha cho tội chết! Bằng không thì bài kiếm này sẽ lấy tánh mạng rác của ngươi đó!

- Hay cho yêu đạo, ngươi dám ở đây hưng yêu tác quái, ác hóa Lương Vạn Thương mà lại còn dám vô lễ với ta như thế hử?

Càng nói càng thêm nổi giận. Bất ngờ Tế Điền phóng tay vả mặt Diệu Hưng cái bốp. Mặt Diệu Hưng in dấu tay đỏ rần và uất lên tận cổ, tức thì hươu kiếm nhằm đầu Tế Điền chém xuống. Hai người giở hết tài năng, xà quần trước chánh điện. Lão đạo sĩ hươu kiếm lung tung quyết lấy tánh mạng Tế Điền mới hả giận, còn Tế Điền thì né tránh chạy loanh quanh, thỉnh thoảng bầu một cái, chọt một nhát làm đạo sĩ tức lộn ruột đến nổi phải thở hổn hển! Đánh lâu mà không làm gì được Tế Điền, Diệu Hưng bèn dừng lại, rút ra trong bọc một món bảo pháp, miệng lâm lâm niệm chú, thấy lên không, miệng hô: Sắc lệnh hích! Tức thì

một vật trắng sáng lấp lánh đánh xuống Tế Diên. La hán gia trợn mắt nhìn xem thấy có vật trắng sáng nhờ nhờ đang xè xè ngay trên đầu mình bèn biết pháp bảo ấy tên là Hồn nguyên như ý thạch. Viên đá này muốn lớn nhỏ tùy ý, lớn có thể đến mấy trượng, nhỏ có thể bằng cái trứng bỏ gọn vào trong túi. Cục đá này nếu va vào đầu người sẽ bể đầu chảy máu, toi mạng như chơi.

Tế Diên bèn lấy tay chỉ một cái, miệng niệm lục tự chơn ngôn: Án ma ni bát mê hồng, án sắc lệnh hích! Cục đá ấy từ từ đi chậm và nhỏ dần trở lại kích thước nguyên hình, rớt ngay vào tay áo Tế Diên. Diệu Hưng thấy bị mất phép, giận đến nổi ba hồn tóe lửa, bảy khiếu bốc hơi, bèn đưa tay rút ra trong bọc một vật. Lão đạo sĩ đang đứng chánh Bắc, dùng mũi kiếm hươu lên miệng lầm râm đọc chú, tay bắt ấn quyết, tức thì nổi lên một trận quái phong lạnh lẽo ghê người. Tế Diên lại trợn mắt nhìn xem, thì ra là một con mãnh hổ vằn vện đang lắc đầu đập đuôi nhảy về phía mình. Thật là:

Đầu lớn, tai tròn, đuôi nho?

Khấp mình thêu vẽ đẹp ghê

Mục đồng ngửi hơi vỡ mặt

Tiểu phu nghe tiếng kinh hồn

Beo gấm núi sâu săn đuổi

Một mình chúa tể rừng xanh.

Tế Diên thấy cọp chồn vờn nhảy tới bèn cười ha hả, nói:

- Đồ nghiệt chủng, ngươi định đem phép thuật rở tiền này hù dọa Hòa thượng ta ư? Thật là lấy muối bỏ biển!

Nói rồi lấy tay chỉ một cái, con cọp hung hăng hiện nguyên hình là con cọp giấy. Diệu Hưng thấy mình bị phá mất hai bữa bói, không dần được cơn giận, hét:

- Hay cho Hòa thượng cả gan thiệt! Cho người biết sơn nhân ta lợi hại như thế nào!

Nói rồi thò tay rút ra trong túi một sợi Khổn nguyên thăng. Tay tả cầm chặt, miệng lầm bầm: “Người không có lòng hại cọp, cọp lại có ý đả thương người. Ta vốn không có ý hại người, việc này là người tìm lấy, phen này có chết đứng oán sơn nhân ta nhé! Hôm nay ta đành phải khai sát giới đây!”. Sợi Khổn nguyên thăng này thật là lợi hại, bất cứ yêu tinh tà mị nào bị nó trói chặt là phải hiện nguyên hình ngay. Tế Diên thấy sợi dây ấy, lật đật nói lia lịa:

- Cứu tôi với, ai cứu tôi với, không xong, không xong rồi, á! Đừng trói Hòa thượng ta!

Chớp mắt Hòa thượng bị trói làm ba vòng té lăn xuống đất. Trương Diệu Hưng cười ha hả, nói:

- Diên tăng, ta tưởng ngươi là thần thông quảng đại ghê gớm lắm chứ, ai ngờ coi kỹ lại là kẻ vô tri. Hãy coi ta kết thúc cái mạng rác của ngươi đây.

Nói rồi hươu kiếm nhắm ngay bụng Tế Diên chém một nhát. Bảo kiếm chém lòi một đường trắng hếu. Lại thấy Tế Diên mở mắt trừng trừng nhìn mình không chớp mắt, chẳng nói chẳng rằng cũng không nhúc nhích. Lão đạo nghĩ thầm: “Coi chừng mình bị tráo đồ giả”. Coi kỹ lại thì ra Khổn nguyên thăng trói nhằm cái lư hương đá. Chạy tìm Tế Diên không thấy tung tích đâu hết! Diệu Hưng đang sục sạo tìm kiếm bỗng bị Tế Diên véo cho một cái từ đằng sau thật đau điếng, bèn ngoái đầu lại hét lớn:

- Hay cho Diên tăng, chọc ta tức chết đi được. Hôm nay ta thề quyết không đội trời chung với ngươi đó.

Nói xong móc ra một mấn hương nhang cháy dở kèm theo một bó củi khô chất bên đại điện, miệng niệm thần chú dẫn hỏa, lửa bắt vào bó củi biến thành một khối lửa, ném vào Tế Diên. Lão đạo sĩ hôm nay quá tức giận, ra tay độc ác định giết chết Tế Diên mới hả, trong niệm chú thúc lửa, lửa bùng lên mỗi lúc một cao, trùm lên đầu Tế Diên. Tế Diên lấy tay chỉ một cái, miệng niệm lục tự chân ngôn: Án ma ni bát mê hồng, án sắc lệnh hích! Tức thì khối lửa đổi hướng quay ngược lại đốt Diệu Hưng nhanh đến nỗi trở tay không kịp, Diệu Hưng râu ria cháy xém, tóc tai quần queo, áo quần khét nghẹt, lật đật mang lửa chạy trốn trong đại điện.

Đó là Diệu Hưng bị báo ứng nhân tiên, phút chốc một lửa phàn hợp cùng lửa thiên hỏa sáng rực, lửa đó bắt vào đại điện, lưới lửa như con rắn bay liệng từng không, vây chết Diệu Hưng trong đó, Đông Tây phối điện cũng bị lửa liếm hết không từ. Tế Diên không thèm để ý đến Diệu Hưng nữa mà vào đại điện tìm hình nộm trừ yểm Lương Sĩ Nguyên, nhổ hết 7 cây kim ra và bắt hồn Sĩ Nguyên bỏ vào tay áo, cũng không quản đến Lưu Diệu Thông sống chết ra sao, cứ một mạch đi thẳng. Trần Lương nãy giờ ở Đông phối phòng theo dõi tình hình không sót một mảy, tới chừng lửa bén nóc phòng mới lật đật co giò thoát ra theo ngã cửa sổ chạy theo Tế Diên. Tế Diên đi mau, Trần Lương cũng đi mau, Tế Diên đi chậm, Trần Lương cũng đi chậm bước, hai người trước sau về đến Vân Lan. Người giữ cổng của Lương viên ngoại thấy Tế Diên về, lật đật nói:

- Tháng tăng ơi, Ngài đi đâu vậy, nãy giờ viên ngoại tôi chờ sốt cả ruột.

Tế Diên đáp: - Ồ! Rồi rảo bước vào nhà trong thẳng lên thư phòng.

Lương viên ngoại thấy Tế Diên về, lật đật hỏi:

- Bạch Thánh tăng, nãy giờ Ngài đi đâu vậy?

- Ta đi tìm hồn phách của công tử về rồi đây này.

Nói rồi Tế Diên đi xăm xăm vào phòng Lương Sĩ Nguyên. Lương Sĩ Nguyên đương nằm hôn mê bất tỉnh bị Tế Diên lấy tay vỗ vào đầu một cái, hồn tức thì nhập vào xác tỉnh lại như thường. Bên ngoài, lão viên ngoại hỏi gia nhân dọn tiệc rượu thiết đãi Tế Diên, hai người ngồi vào bàn, uống được vài ba chén, Tế Diên hỏi:

- Này viên ngoại, trong nhà ông có bị kẻ trộm cướp đến khuấy rối không?

- Nhà tôi từ trước đến nay không hề bị trộm cướp bao giờ, những tay hảo hán họ biết nhà tôi lương thiện nên chẳng ghé làm chi, còn những tay trộm vặt hạ lưu thì không thể vào được.

- Ồ, để ta nói ra vài tên hảo hán coi ông có biết không?

- Tôi thật không quen biết với ai về phía ấy.

Nãy giờ Trần Lương nấp trên nóc nhà nghe lén, chừng nghe Tế Diên sắp nói mấy tên hảo hán bèn động tính hiếu kỳ, không biết Tế Diên sẽ nói đến những anh hùng ở lộ nào. Kế nghe Tế Diên nói:

- Có một người tên là Vô ngân Liêu Đoan, ông có biết không?

- Không biết.

- Người này có ngoại hiệu là Đạp tuyết vô ngân, đi trên tuyết mà không để lại dấu chân, nhẹ nhàng ghé chưa?

- Thật là nhẹ nhàng quá sức, đi trên tuyết mà không để lại dấu chân nào hết!

- Không để lại dấu chân có thể ông ta mang cây chổi theo vừa chạy vừa quét đấy.

Viên ngoại nghe nói cũng cười xòa, Tế Diên lại nói:

- Có một người tên Đào Phương đạp bèo đi qua sông, người này có tài đi trên mặt nước mà không chìm ướt.

- Trên thế giới này có mấy người được như vậy, thật là ít có, tôi chưa thấy bao giờ!

- Ôi! Có gì lạ đâu, ông ấy nhằm mùa đông nước đóng băng mới đi trên mặt nước đó!

- Mùa đông, tôi cũng đi trên mặt nước được.

- Lương Sĩ Nguyên hiện giờ đã mạnh rồi, ngày mai Hòa thượng ta phải về Lâm An gầy.

- Thánh tăng chưa đi vội, tôi muốn mời Ngài ở lại ít bữa nữa để báo đáp chút công ơn cứu mạng cho cháu.

- Kêu giùm một gia nhân đến để Hòa thượng ta nhờ việc.

Lương Phước đến, Tế Diên kể tai nói nhỏ: Như vậy, như vậy... Lương Phước đi ra lo phận sự. Trần Lương đang núp trên mái nhà nghe Tế Diên kêu mấy người toàn là bạn bè của mình cả, bèn nghĩ thầm: “Ông Hòa thượng này là người xuất gia mà sao biết vanh vách các việc giang hồ của bọn ta vậy kia?”.

Còn đương thắc mắc trong lòng, bỗng thấy bốn mặt bị bủa vây. Lương Phước xuất lãnh bọn gác cửa, quần gia, canh phu, tránh đĩnh kẻ thước người dao hơn ba mươi mấy tên nhất tề kéo đến, miệng hò hét:

- Ăn trộm trên nóc nhà, bắt nó, bắt nó.

Trần Lượng giật mình đánh thót, té ra Tể Diên nói nho nhỏ vào tai Lương Phước khi nãy là bảo người đi bắt trộm. Trần Lượng đứng trên nóc nhà khoa dao, nói:

- Nè, các người dang ra, ta không phải là kẻ trộm, cũng không phải là kẻ mượn đường, ai tránh ra thì sống, còn cản đường ta thì chết ráng chịu.

Nói rồi bằng mình nhảy xuống đất đi thẳng. Lúc đó Tể Diên cũng vừa đi ra. Thật là:

Anh hùng khó lên Tam bảo điện,

La Hán rộng mở Đại thừa môn.

36. Chương 36

Đạo Tây vào quán rượu nghe chuyện phiếm

Nổi xung thiên đêm tối lên Tô Gia

Khi Tể Diên ra đến cửa thì Trần Lượng đã đi xa rồi, Tể Diên bèn tức tốc đuổi theo. Trần Lượng lúc đó chạy thật mau quanh mấy thôn trang rồi mất dạng. Trời hừng sáng, Tể Diên đến Tường Vân quán. Nơi đây điện nhà Đông nhà Tây đều bị thiêu rụi. Mọi người đến chữa lửa hầy còn chưa về. Phía Tây có hơn một chục người xúm dùm lại, Tể Diên bước tới đó thấy Lưu Diệu Thông khắp người bị phỏng rộp đang thở dốc hấp hối. Tể Diên động lòng trắc ẩn mới bước tới đến gần, nói:

- Đạo gia! Người thấy trong lòng thế nào?

- Bạch Thánh tăng, tôi không có mắc tội với Ngài, chuyện vừa rồi do sư huynh tôi làm việc bất chính nên phải gặp ác báo. Xin sư phó từ bi cứu giúp cho tôi với!

Tể Diên cười ha hả, nói:

- Ông đã biết là tuần hoàn, làm oan nghiệt phải gánh lấy tai họa là tốt rồi, thôi để ta cho ông một viên thuốc là xong ngay.

Một vị quan địa phương đứng bên vội cản:

- Không được đâu, ông Hòa thượng đừng có lảm chuyện, ông cho uống thuốc vào rui ro có bề gì thì càng rối thêm!

Diệu Thông nói:

- Không hề chi, uống thuốc vào dầu có chết, ông Hòa thượng cũng không có can chi mà, tại mạng số thế thôi!

Mọi người có mặt cùng nói:

- Thầy kệ! Ông muốn uống thuốc cứ cho uống, hơi nào mà lo.

Tể Diên bảo một người đem đến chén nước, đoạn lấy ra một viên thuốc đưa cho Lưu Diệu Thông uống, Diệu Thông uống xong giây lát bụng sôi ục ục, những mụn phỏng rộp đều vỡ ra chảy nước, không còn nghe đau nhức nữa. Mọi người chứng kiến đều buột miệng nói: - Thuốc hay thiệt!

Một người đứng sau Tể Diên nói:

- Hay quá, thật là thuốc thần tiên, linh đơn diệu dược có khác!

Tế Diên quay lại nhìn, thì ra là một người mình cao tám thước, lưng nhỏ vai rộng, đầu đội khăn trắng sớ sáu múi bằng đoạn màu lam, bên trên gắn sáu hạt minh châu lấp lánh, mình mặc áo tiền tụ bào trắng thêu làm nổi bật sợi tơ vàng thêu ngang lưng, chân đi giày đế mỏng lộ ra màu vớ xanh nhạt, mặt như ngọc trắng với chân mày chữ bát trên đôi mắt sáng long lanh, ngũ quan rất thanh tú. Tế Diên quay lại nhìn mặt người ấy, bỗng thốt lên “a!” một tiếng. Người ấy lật đật co giò bỏ chạy, Tế Diên cũng gấp rút đuổi theo. Người bỏ chạy không phải ai xa lạ mà chính là Thánh thủ bạch viên Trần Lượng. Nhân vì khi hôm Trần Lượng bị Tế Diên đuổi theo miết, đến quá nửa đêm không còn nghe tiếng dế phía sau mới dặng ngừng lại tìm chỗ nghỉ đỡ, sáng ra lật đật thay đổi đồ mặc ban ngày, định đến Tường Vân quán xem Lưu Diêu Thông sống chết ra sao! Vừa đến thấy Tế Diên cho thuốc cứu mạng Diêu Thông bèn buộc miệng khen hay. Hòa thượng nghe tiếng, ngoái lại “a” một tiếng, Trần Lượng tự động quay mình bỏ chạy, Tế Diên cũng chạy theo nốt. Đang chạy, Trần Lượng nghĩ: “Mình đâu phải là kẻ trộm, Hòa thượng cũng đâu bắt mình, tại sao mình chạy? Để coi ổng đuổi theo mình làm chi cho biết?”.

Nghĩ rồi bèn đứng lại, Tế Diên cũng vừa trở tới, Trần Lượng hỏi:

- Này Hòa thượng, ông rượt theo tôi chi vậy?

- Tại sao người lại chạy chi vậy?

Trần Lượng nghe nói cũng tức cười, mới nói:

- Bạch Hòa thượng, tôi biết lão nhân gia là một bậc cao tăng. Xin nhân gia thu nhận tôi làm đồ đệ, tôi xin nguyện theo Ngài để xuất gia!

Tế Diên lắc đầu lia lịa, nói:

- Không được, không được đâu, người là tên đạo tặc làm sao có thể xuất gia theo ta được. Bọn xuất gia chúng ta phải kỷ luật là Tam qui Ngũ giới, Tam quy là: quy y Phật, quy y Pháp, quy y Tăng. Ngũ giới là không được làm năm việc: giết hại, trộm cắp, tà dâm, nói láo và uống rượu. Người là sao sửa đổi được mà làm những điều này?

- Tôi hiện nay trên không còn cha mẹ vắn vường, dưới không vợ con cản trở, muốn xuất gia để xong một đời oan nghiệt cho rồi! Thưa sư phó, những lời người vừa nói, tôi đều có thể làm được.

- Người nói như vậy, ta cũng tạm nhận cho, vậy người hãy đến Lâm An đợi ta nhé. Hiện nay ta còn chút việc chưa làm xong, chúng ta sẽ gặp lại ở Lâm An nhé!

- Thưa sư phó, người bảo chờ người ở Lâm An mà thành Lâm An quá rộng lớn, tôi biết chờ lão nhân gia ở đâu?

Tế Diên ngẫm nghĩ rồi nói:

- Tới Lâm An, chúng ta sẽ gặp nhau ở sàh để hạ nhé!

Trần Lượng nghe nói, nghĩ rằng: “Ồ thành Lâm An chắc có nơi nào có cái tên ngộ ngộ đó”, bèn xá Tế Diên, nói:

- Tôi xin đi trước, đến Lâm An đợi lão nhân gia.

- Ồ, người cứ đi trước đi.

Trần Lượng cáo từ, cũng không ghé qua Tường Vân quán thăm Diêu Thông, cứ theo đường cái một mạch đi thẳng đến Lâm An. Trên đường đi cứ đói ăn, khát uống, ngày đi đêm nghỉ, chẳng mấy chốc đến Lâm An. Trần Lượng lần đầu mới đến kinh đô, thấy người qua lại như mắc cửi thật là nhộn nhịp, bèn tìm một quán trọ ở đường Thiên Trúc ngoài cửa Tiền Đường ở đỡ. Ngày kế ra khỏi quán, một mình đi tản bộ về phía Tây Hồ, vào chơi Lãnh Tuyền đình. Đứng ở Lãnh Tuyền đình nhìn ra bốn phía, cảnh đẹp nên thơ, hồ rộng nhìn không thấy bờ, ngắm cảnh giây lát lại thả bộ đi về chùa Linh Ẩn. Đến trước cổng chùa, thấy có hai vị Tăng gác cổng đang ngồi bên trong, bèn bước tới hỏi:

- Thưa hai vị sư phó, Tế Công trưởng lão ở chùa này đã về chưa?

- Ôi, ông ấy đi lu bù, ít khi có ở chùa lắm! Có khi năm, bảy bữa, có khi đi ba, bốn tháng mới về, không chừng đổi gì hết!

Trần Lượng nghe nói thế, đành thả bộ trở về, kiếm người hỏi thăm điểm hẹn. Gặp một người hỏi:

- Làm ơn cho hỏi thăm, sàh để hạ Ở đâu?

Gặp ai cũng hỏi. Hỏi không biết bao nhiêu người mà chả ai biết chỗ đó là ở đâu cả! Buồn quá, Trần Lượng định tìm tửu lầu nào đó uống tí rượu giải sầu rồi về quán trọ hỏi quản lý xem sao. Nghĩ rồi, bèn quay trở về, đến đường Thiên Trúc thấy phía Bắc có một tửu lầu với chữ Thiên Hòa tửu lầu to tởm ở trước cổng, bên trong vọng ra tiếng dao băm thịt lổt bốp gọi thêm. Trần Lượng vào quán đi thẳng lên lầu lựa một cái bàn kê bên cửa sổ nhìn xuống đường để dễ ngắm người qua lại nhộn nhịp. Trần Lượng mới vừa ngồi xuống ghế, phổ ký lật đặt chạy lại lau bàn và hỏi:

- Khách quan dùng chi?

Trần Lượng kêu mấy đĩa thức ăn và mấy bầu rượu, tự rót rượu nhâm nhi một mình. Uống được mấy chén, Trần Lượng kêu phổ ký lại. Phổ ký hỏi:

- Đại gia cần món gì thêm?

- Thôi, không cần kêu thêm nữa, tôi chỉ nhờ anh một việc là chỉ giúp tôi một địa điểm của thành này thôi.

- Tưởng cái gì khó, chứ còn chỗ nơi thì dễ ợt, đại gia cứ nói đi, ở đây hang cùng ngõ hẻm gì tôi cũng biết hết.

- Ở thành Lâm An này có nơi nào tên là Sàh Để Hạ không? Anh biết chỉ giùm tôi!

- Không có địa danh đó đâu!

Trần Lượng cũng không buồn hỏi lại, trong lòng thầm nghĩ: “Tể Công lão nhân gia chẳng lẽ gạt tã Không có địa danh đó ta biết đi hỏi ai bây giờ?”. Đang lúc buồn bực vì hỏi không ra Sàh Để Hạ là ở đâu, bỗng nghe tiếng ồn ào từ dưới đường phố vọng lên. Trần Lượng vội nhìn qua cửa sổ thấy có một chiếc kiệu nhỏ đi qua với một số người tay cầm đao thương gậy gộc đi theo. Trong kiệu vang ra tiếng kêu khóc hình như đó là một vụ cướp người giữa ban ngày. Kiệu đi từ Tây sang Đông, giây lát sau lại có một người đàn ông đi ngược lại từ Đông sang Tây, khắp người máu me thương tích, cùng với nhóm người ồn ào khi nãy chạy đến dưới tửu lầu mạnh ai nấy cái ô ô, a a loạn xạ. Trần Lượng nghe ồn ào mà không hiểu họ nói cái chi, mới hỏi phổ ký:

- Này phổ ký, dưới lầu này có một người bị thương mới đến, anh ta bị ai đánh? Mà sao bị đánh dữ vậy?

Quản lý nói:

- Thưa lão gia, lão nhân gia không phải là người ở địa phương này nên mới hỏi như vậy. Chứ sự thật đáng giận, đáng tức lắm! Lão nhân gia có thấy người bị đánh vừa rồi đó không? Anh ta họ Vương, anh em một họ với chúng quý chúng tôi. Vì có tánh hay xía vô chuyện người, giữa đường gặp chuyện bất bình không tha nên anh ta mới bị đánh mang thương tích như thế.

- Chuyện là thế này, ở xé cổng nhà của mấy người đó có anh Hàn Văn Thành, sinh sống bằng nghề buôn bán vàng bạc, chỉ vì làm ăn lỗ lã nên đóng cửa đã lâu, còn thiếu viên ngoại Tô Bắc Sơn 200 lượng bạc. Hôm nay quản lý của Tô gia đi đòi bạc nợ, Hàn Văn Thành xin khát, đợi bán nhà xong sẽ trả đủ. Tô quản gia không chịu, bèn đem người tới bắt em gái Hàn Văn Thành là Kim Nương làm con tin. Cả Hàn Văn Thành cũng bị đánh cho một trận. Ông Vương tam gia ấy ưa xía vô chuyện thiên hạ mới kéo người tới choảng nhau với họ, bị đánh cho một trận tơi bời, mới kéo nhau về tìm chúng quý chúng tôi nói cho hả tức! Viên ngoại Tô Bắc Sơn là một thân sĩ của thành Lâm An này, lại là một tài chủ hạng nhất, kết giao với quan lớn, ai mà dám đụng đến!

Trần Lượng nói:

- Ở đây sát bên Thiên tử mà còn làm việc bất kể vương pháp như thế, ở ngoài tỉnh xa, họ còn tác tệ biết chừng nào! Bọn còn đồ ác bá đó nhà nó ở đâu?

- Ở phía Bắc ngã bốn hẻm Thanh Trúc trong thành nội có cái nhà lớn, cổng cũng lớn. Ngoài ngõ có bốn cây long trảo hòe là nhà của ông ấy.

Trần Lượng ăn uống xong, trả tiền xuống lầu, lảo lảo đến hẻm Thanh Trúc thám dò đường đi nước bước, xem xét các nơi một lượt rồi vào một quán uống trà, vừa uống trà vừa nghĩ thầm: “Nơi đây là chốn để đồ mà sao lại có bọn côn đồ ác bá như thế? Hôm nay ta gặp chuyện này đâu có thể ngó lơ được. Tối nay ta sẽ vào giết quách hết cả nhà để cho mọi người thấy là bao giờ ông trời cũng có mắt”. Nghĩ rồi, chờ khi đêm xuống, cơn nước xong, Trần Lượng tìm chỗ vắng thay y phục hạ hành, đem đồ ban ngày gói lại và cột chặt vào thắt lưng, đoạn trở thuật phi hành leo tường vượt vách chạy qua mấy nóc nhà đến Tô gia để thám thính. Vào đến Tô gia thấy nhà toàn bằng gạch, phòng ốc lộng lẫy, trước hàng ba sau đại sảnh rất là tráng lệ. Ở gian nhà phía Tây, có ánh đèn lung linh dọi ra và tiếng người nói chuyện. Trần Lượng lén đến gần nghe trong nhà có tiếng gọi:

- Thu Hương đâu, đem trà lên cho ta!

Trần Lượng nép bên cửa sổ nhìn vào thì thấy bên trong là một cái phòng cuốn nhỏ. Trên tường phía Bắc treo hình hoa lệ rất đẹp, trên bàn trang trí những đồ cổ, một cái giường lớn kê bên rèm bên trên đặt một cái tợ. Ngồi bên tợ là một phụ nữ trung niên độ ngoài 40 tuổi, ngũ quan thanh tú đang dùng trà, có hai a hoàn và hai bộc phụ đứng kế bên hầu trà. Kế nghe vị phu nhân nói:

- Viên ngoại sao giờ này chưa về, đi đâu hoài không biết! Nhà ta không có đàn ông bảo ta không lo sao được!

Lại thấy một vị xử nữ nói:

- Thưa thái thái, viên ngoại chúng ta không về thế nào cũng có tin về cho mà! Nhà trong này nếu không có lệnh gọi đàn ông không được vào. Thưa thái thái, để đỡ sốt ruột, chúng ta bày trò đồ vui đi!

- Để ta nói một câu, bọn người đoán thử xem nhé:

Cô Hoa hận nhất anh hàng dầu

Rước đưa liên tục suốt đêm thâu

Tới lui khách khứa tình lai láng

Nỡ đem ngọc thể ném ngàn dâu!

Hai bà vú già đoán mãi không ra, xử nữ Thu Hương, Thu Quế thấy thế kêu lên:

- Thôi, thái thái nói ra đi, để lâu bực chết đi được!

- Là cái bọng ép dầu.

Cả bọn Thu Hương đồng cười rộ. Lại nói:

- Xin lão nhân gia nói cái gì gần gần để chúng tôi dễ đoán!

- Thôi, ta không nói đâu! Nói ra rồi bọn này đoán không ra lại quấy rầy ta nữa.

- Lần này bọn tôi không nói đâu. Thái thái cứ nói đi!

Phu nhân bèn nói:

Sông đen rắn bạc nằm chờ,

Một ngọn đèn sáng bên bờ lắc lư.

Nước sông rắn uống từ từ,

Sông đen khô cạn đứt đứt rắn tiêu.

Bọn Xử nữ đang cố sức đoán thử, bỗng nghe một tiếng bộp vang lên. Mọi người phụ nữ chạy ra xem: Một vạc lửa đỏ đang bốc ngọn. Thật là một chuyện kinh người! Ấy là:

Sự đời trước mắt in tường giả,

Lời nói qua tai chưa chắc chân.

37. Chương 37

Nghe lời gian, Tô Phước sanh tâm họa

Gặp Tế Điền, đen trắng được phân minh

Vợ Tô Bắc Sơn là Triệu phu nhân cùng bọn xử nữ đang bày cuộc đồ vui giải muộn trong phòng, bỗng nghe bộp một tiếng, cả bọn lật đật chạy ra xem, bên ngoài lửa cháy sáng rực, những nhánh đào, thạch lựu, hoa kiểng trên bồn hoa đều bén lửa. Vú em, a hoàn chạy ra xem lấy tay phủi xuống đều tắt hết. Việc lửa phụt lên là kẻ điệu hồ ly sơn của Trần Lượng. Thấy mọi người đồn cả ra sân, Trần Lượng từ trên nóc nhà nhảy xuống, tiến vào trong phòng. Phòng này bài trí thật u nhã, trên tường nét chữ danh nhân thật hùng tráng, liễn đối cổ kính, nhân vật sơn thủy, nét bút rất tiêu sái. Kế bên giường là một chiếc giường tre sương phi (bông) lên nước láng bóng, bên trên treo màn gấm thêu hoa. Trước giường, một chiếc bàn nhỏ với mấy chiếc ghế thấp, trong phòng vật dụng toàn là đồ cổ quý giá. Trần Lượng đang trầm trồ ngắm nghía bỗng nghe bên ngoài phu nhân nói với bọn vú em:

- Chắc là bọn thằng Phước, thằng Lộc bày trò nghịch ngợm, đốt lửa chơi như vậy.

Nói rồi, cả bọn kéo trở về phòng. Trần Lượng đang thưởng ngoạn đồ vật trong phòng, nghe mọi người kéo vào, lật đật tự nghĩ: “Cha chả, để họ vào rồi mình phải làm sao đây!”. Trong lúc túng quá phải tính gấp, vội chạy đến bên giường, vén màn lên chui tọt dưới gầm giường (sàn để hạ) mà núp. Mọi người kéo vào vô tình chẳng biết trong phòng có người đang ẩn nấp. Mới vừa ngồi yên chỗ, mọi người nghe từ bên ngoài hành lang có tiếng bước chân đi tới. Thu Hương vội hỏi:

- Ai đó?

Bên ngoài có tiếng trả lời, chính là Đắc Phước, Thu Hương hỏi:

Có việc gì thế?

- Viên ngoại đã về, cùng đi với Hòa thượng. Vị Hòa thượng này không chịu ngồi ở thư phòng, cũng không chịu ngồi ở phòng khách, lại muốn ngồi ở phòng ngủ của thái thái. Viên ngoại bảo: Xuống nói với thái thái mau mau tránh sang phòng khác cho viên ngoại tiếp khách.

Thái thái nghe nói lật đật bảo a hoàn dọn dẹp đồ đạc cho ngăn nắp. Trong bụng nghĩ thầm: “Cái ông viên ngoại nhà mình hôm nay thật hết chỗ nói: Bên ngoài có phòng khách, có thư viện lại không chịu tiếp, nhè phòng ngủ của mình mà tiếp Hòa thượng chứ!”. Đang suy nghĩ tới đó thì bên ngoài có tiếng hối thúc:

- Thái thái thu xếp mau đi! Viên ngoại với Hòa thượng vô tới rồi đó!

Thái thái lật đật bước sang phòng khác. Trong khi a hoàn dọn dẹp chưa xong thì nghe tiếng của viên ngoại:

- Bạch sư phó, lão nhân gia vào nhà đệ tử cứ coi như vào nhà mình, đừng câu nệ gì hết, muốn ngồi chỗ nào xin tùy ý.

Trần Lượng đang nấp dưới gầm giường (sàn để hạ) thầm nghĩ: “Hoà thượng nào mà vào nhà ác bá thì đâu phải Hòa thượng tốt, chắc là hạng Hòa thượng bắt chảnh đây”. Bên ngoài Tế Điền cười ha hả, nói:

- Không có Hòa thượng tốt xấu nào đâu, ta sợ người đợi lâu quá đó chứ. Thôi mau ra đây đi!

Tô Bắc Sơn thầm nghĩ: “Hay a, Hòa thượng đòi vào phòng ngủ của vợ mình để hò hẹn với ai đây?”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Bạch sư phó, lão nhân gia bữa nay chắc say rồi?

- Ta đâu có say.

Nói rồi đi thẳng vào trong phòng. Trần Lượng nghe nói cả kinh. Người mới vào chẳng ai khác mà chính là Tế Công trưởng lão ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ. Trong lòng nghĩ thầm: “Tế Công làm sao lại vào đây kia?”.

Sau khi chia tay cùng Trần Lương, Tế Diên trở vào nhà Lương viên ngoại ở trấn Vân Lan. Viên ngoại thấy Tế Diên về, lật đặt hỏi:

- Thánh tăng đã về rồi à! Tôi ở nhà thật chẳng yên tâm chút nào! Từ lúc người đuổi theo kẻ trộm đi biển biệt không về, tôi phái người nhà đi tìm cùng hết mà không gặp. Lão nhân gia chắc là đi xa lắm?
- Ta trở lại Tường Vân quán ở núi Ngũ Tiên xem thử. Tòa miếu ấy bị cháy sạch sành, đến một viên ngói cũng không còn nguyên vẹn.

Lương viên ngoại hỏi dọn tiệc rượu. Tiệc đã dọn xong, Lương viên ngoại bồi tiếp Tế Diên uống rượu. Uống được mấy chén, viên ngoại hỏi:

- Bạch sư phó, lão nhân gia từ đâu đến đây? Mấy người cùng đi với người là ai vậy?

Tế Diên mới đem việc ni cô Thanh Tịnh ở núi Thành Hoàng mời thỉnh đi tìm Cao Quốc Thái giùm. Trên đường đi, dắt theo Tô Lộc và Phùng Thuận. Sau khi tìm được Cao Quốc Thái, trở về Lâm An, trên đường qua đây gặp việc bèn ghé lại, tất cả thuật qua một lượt. Lương viên ngoại nói:

- Té ra Thánh tăng đi tìm Cao Quốc Thái là con người bạn của tôi. Ngày xưa cha nó còn sống qua lại rất thân với tôi, chẳng dè cha nó qua đời mấy năm mà nhà nghèo rớt mồng tơi như thế!

Bèn bảo gia nhân kêu Cao Quốc Thái đến. Giấy lát Cao Quốc Thái từ ngoài bước vào. Viên ngoại bảo Cao Quốc Thái ngồi và hỏi:

- Nay Cao Quốc Thái, sự tình của gia đình người từ trước đến nay ra sao, hãy nói cho ta rõ.
- Thưa viên ngoại, tôi chỉ biết sơ sơ một vài điều thôi.

- Cha người là Cao Văn Hoa, làm Hiếu liêm ở huyện Dư Hàng, ta với cha người là đôi bạn qua lại rất thân, lúc ấy người hãy còn bé, nhắc lại cũng là việc mười mấy năm trôi qua! Sau đó cha người qua đời, người hãy còn nhỏ lắm, cũng không cho ta biết tin tức thành ra liên lạc bị đứt đoạn. Nào ngờ không gặp nhau mấy năm mà người lại ở cảnh nghèo rớt mồng tơi như thế! Vừa rồi nghe Thánh tăng nói đến tên, ta mới biết người là con của người bạn cũ!

Cao Quốc Thái nghe nói, mới nhớ lại ngày xưa có lần nghe mẹ nhắc đến việc này, vội vàng đứng dậy thi lễ, nói:

- Té ra là lão bá phụ! Tiểu đệ xin kính chào ra mắt. Ngày trước, cháu có nghe thân mẫu nhắc đến lão nhân gia, nhưng vì gặp lúc gia cảnh sa sút không thể thù tạc vãng lai với ai, nên không thể viếng thăm bá phụ được.
- Hiện nay em cháu là Lương Sĩ Nguyên đang trong thời kỳ dụng công học tập, cũng thiếu người chỉ giáo kèm cặp cho nó, cháu cũng không cần phải trở về huyện Dư Hàng làm gì. Ta sẽ rước gia quyến cháu cùng về ở đây. Cháu sẽ cùng em cháu học tập, cùng gắng sức rèn luyện. Đến kỳ đại khoa, hai con cùng lên trường ứng thí.

Cao Quốc Thái cũng gật đầu ưng thuật. Tế Diên nói:

- Viên ngoại nè, Hòa thượng ta muốn hóa viên ngoại chút duyên.
- Thánh tăng có lời dạy gì? Xin cứ bảo!

- Ông bỏ ra mấy trăm lượng bạc mua chỗ đất ở Tường Vân quán đi, và kêu Lưu Diệu Thông tới đây cho ông ta năm trăm lượng bạc để về núi Cổ Thiên. Còn Tường Vân quán, ông vẫn cất lợp như cũ mà đổi lại là Tường Vân am. Xong xuôi cho người qua rước lão ni Thanh Tịnh ở núi Thành Hoàng, luôn cả vợ con Cao Quốc Thái cũng rước về cho ở đó. Chi tiêu về khoản này kể như là phần hóa duyên của Hòa thượng ta đó. Nếu không như vậy, gặp lão đạo sĩ Trương Diệu Hưng đớp của ông mấy ngàn lượng như không!

- Phải đó, xin kính tuân lệnh dạy của sư phó.

Nói rồi sai gia nhân đi tìm Lưu Diệu Thông ngay. Diệu Thông liền đến nhà viên ngoại, vết cháy mới vừa lành, da còn đỏ hồng. Viên ngoại cấp cho năm trăm lượng bạc. Diệu Thông hết lòng cảm ơn và cầm bạc đi về Lăng Vân quán ở núi Cổ Thiên. Viên ngoại lưu Quốc Thái ở lại nhà, cả Phùng Thuận cũng giữ lại nốt.

Đoạn sai gia nhân đến núi Thành Hoàng rước lão ni Thanh Tịnh và gia quyến Cao Quốc Thái sang. Mọi sự đã ổn thỏa, Tế Diên mới cáo biệt trở về. Lương viên ngoại lấy ra mấy trăm lượng bạc xin với Tế Diên thối y phục và làm lộ phí. Tế Diên cười ha hả, nói:

- Viên ngoại đừng có bận tâm! Hòa thượng ta thường nói: một không chứa tiền, hai không chứa oán, ngủ cũng yên giấc, đi cũng dễ dàng! Ta chẳng cần có tiền đâu!

Tế Diên cùng Tô Lộc cáo từ mọi người ra khỏi trấn Vân Lan, theo đường lớn thẳng một mạch về Lâm An. Đang đi gặp khí trời lạnh mát, Tế Diên cất tiếng ca:

Khí trời đang mát me?

Xua bụi dọc thể nhân

Thông thả vào thánh lô.

Tiêu dao nào ngại chi

Tự do không ràng buộc

Định tánh vẫn an nhiên

Thống tay từ phạm thế

Cất bước đến cửa không

Vượt ngoài sanh tử lô.

Thông dong cõi an lành

Mỏng một chẳng đốt nhang

Ngày rằm không bái sám

Điện trước tự do sập

Tường sau cỏ cứ len

Khách đến không trà nước

Bạn bè cóc đái đặng

Ai chê mặc tình chê

Ai lạ thì cứ la.

Thị phi đồn dập đến

Như gió thổi ngàn cây

Không cần khoe sức mạnh

Cũng chẳng lộ hùng tâm

Học đòi kẻ vô dụng!

Tế Diên và Tô Lộc cứ ngày đi đêm nghỉ, đói ăn khát uống, chẳng mấy chốc về tới Lâm An. Thấy một tửu quán bên đường, Tế Diên bảo:

- Bọn mình vào đây làm mấy chén giải nhè rồi đi tiếp!

Vừa bước vào quán thì thấy Tô Bắc Sơn cùng Tô Thăng ngồi phía trong uống rượu. Tế Diên vào, Tô Bắc Sơn lật đật chạy lại, nói:

- Bạch sư phó, lão nhân gia đã về rồi à! Trên đường đi chắc là cực nhọc lắm! Sư phó có tìm được Cao Quốc Thái không? Còn Phùng Thuận đâu?

Tế Diên mới đem sự việc của Cao Quốc Thái đầu đuôi thuật lại. Tô Bắc Sơn nói:

- À ra là thế! Báo hại sư phó phải cực nhọc quá chừng! Thôi, xin mời ngồi! Ngồi xuống đây uống với đệ tử vài chén!

Tế Diên cùng với Tô viên ngoại vừa mới ngồi xong, bỗng từ ngoài xông xộc đi vào một ông già, đầu tóc trắng phau, mày râu cũng trắng nốt, tay cầm cây gậy nhắm ngay đầu Bắc Sơn giáng xuống. Tô viên ngoại lật đật né ngang, sợ đến nỗi mặt mày biến sắc, nói:

- Hàn lão trượng! Chúng ta là chỗ quen biết xưa nay! Hơn nữa, từ trước tới giờ có thù oán gì đâu mà lão trượng lấy gậy đánh tôi như thế? Có chuyện gì vậy?

Tô Bắc Sơn, hôm nay ta hận không đập chết mi được, mạng già ta mà kể số gì! Con ta đã lên huyện Tiền Đường báo cáo, còn mạng già này sẽ treo cổ ở cổng nhà mi để báo oán đây!

Tô Lộc, Tô Thăng vội nín chặt lão già lại, làm lão nổi giận, mặt tái xanh tái xám. Tô Bắc Sơn không rõ nguyên cớ tại sao. Hai gia nhân dìu lão trượng ngồi xuống ghế nghỉ. Tô Bắc Sơn nói:

- Thưa Hàn lão trượng, xin người đừng nói vội! Có chuyện gì ghê gớm mà đến nỗi đòi cắt chỗ đội nón của tôi vậy? Lão trượng nói rõ cho tôi biết.

Hàn lão trượng ngồi xuống nghỉ một lát, rồi thở dài đáp:

- Nay Tô Bắc Sơn, con tôi nó thiếu ông hai trăm lượng bạc phải sập tiệm đóng cửa, định bán nhà trả tiền lại cho ông, ông chẳng những không chịu mà còn phái côn đồ đến bắt con gái tôi đi, còn đánh con tôi bị thương nữa. Bộ tính bắt người thế tiền sao? Họ Hàn nhà tôi, đời đời làm nghề buôn bán, vô cớ ông cướp con gái tôi đi là nghĩa lý gì?

- Thưa lão trượng, việc lão trượng vừa nói có đúng thật không? Tôi thật không hay biết tí gì về việc này cả! Trong đó chắc có duyên cớ gì đây, nhưng không phải là gia nhân, thủ hạ của tôi, vì sao lão trượng lại hỏi tôi cớ sao lại làm việc thương luân bại lý như vậy? Mà ai đi đòi tiền lão trượng kia chứ?

- Rõ ràng là gia nhân của ông chứ còn ai. Hồi đó đưa tiền cho con tôi cùng là nó chứ ai.

Tô Bắc Sơn ngồi cố nhớ hồi lâu cũng không nhớ ra. Tế Diên cười ha hả, nói:

- Tô Bắc Sơn, Hàn lão trượng, không có gì phải gấp! Để ta đưa hai vị đi kiếm người đó cho, mà trước hết Hàn lão trượng phải cho người kêu Hàn Văn Thành về, khỏi phải đi cáo quan làm chi cho mệt!

Bèn sai Tô Thành đi tìm Hàn Văn Thành, giây lát sau Hàn Văn Thành về tới. Vừa gặp Tô Bắc Sơn, Hàn Văn Thành hai mắt đỏ ngầu trợn trừng trừng nói:

- Tô Bắc Sơn, tôi thí mạng cùi với anh đây.

Tô Bắc Sơn vội nói:

- Hiền đệ, lâu nay chúng mình qua lại thân thiết, chú thiếu tôi hơn 200 lượng tôi đâu có ý đòi, làm sao có chuyện cướp người? Chuyện này là do oán cho tôi đó!

- Rõ ràng là gia nhân của anh đến cướp em gái của tôi, lại còn đánh cho tôi thương tích đầy mình như vậy mà anh còn chưa nhận à?

- Hôm nay có Tế sư phụ ở đây, chúng ta phải đem chuyện này nhờ người gỡ rối mới được!

Tế Diên nói:

- Các người đừng tranh luận gì cho mất công, cứ đi theo ta chút nữa ngô khoai gì ra khỏi quán, thẳng về hướng Nam, vào một ngõ hẻm, đến trước cửa một nhà trọ, Tế Diên kêu lớn:

- Tô quản gia, tiền đem trả cho ông đây!

Một người từ trong nhà đi ra. Tô Bắc Sơn, Hàn lão trượng và mọi người đồng thanh: À, thì ra là hẩn.

Tế Diên nắm chặt kẻ hành hung tác ác lại.

38. Chương 38

Nơi quán rượu, Tô Bắc Sơn gặp Hàn lão

Sàn để hạ, Tế Thiên sư độ anh hùng

Tế Diên dẫn Tô Bắc Sơn và cha con Hàn Văn Thành đến một nhà nọ. Bên trong nghe tiếng kêu, có một người đi ra, Hàn Văn Thành thấy người này bèn nói:

- Phải rồi, người này tới đòi tiền tôi và đưa người tới bắt em gái tôi đây nè!

Tô Bắc Sơn coi kỹ lại là Tô Phước bè Kêu Tô Lộc, Tô Thăng nú Tô Phước lại. Tô Phước đây vốn là người ở huyện Kim Hoa, cha mẹ hắn mang theo lánh nạn, nghèo quá mới bán hắn cho Tô viên ngoại với giá 50 lượng để làm thợ đồng. Từ ngày vào làm thợ đồng, viên ngoại đối xử với hắn rất tử tế, Tô Phước lại có tật xấu là khoái ky cóp tiền bạc, lại hay uống rượu như hũ chìm. Khi say rượu, mở miệng là mắng chửi không kể ai lớn nhỏ. Ngày kia, đồng bạn đầy tớ mới khuyên dứt hắn:

- Tô Phước ơi, anh đừng có làm ồn ào như vậy! Anh hay mắng chửi người ta lỡ viên ngoại nghe được là khổ cho anh đấy!

Tô Phước say lè nhè, nói:

- Tôi nói cho các anh biết, đừng nói là viên ngoại rồi tôi ngán ổng đâu ngay đến hoàng thượng tôi muốn đánh là đánh liền coi ổng làm gì tôi? Viên ngoại là người thường thôi, nghe chửi thì nghe có làm gì được tôi nào!

Đang lúc Tô Phước nói tới đó, viên ngoại ở bên ngoài bước vào. Nghe được tiếng Tô Phước la hét trong nhà, viên ngoại nghĩ thầm: “Cái thằng Tô Phước này quá lắm, tự tung tự tác chẳng coi ai gì hết!”. Lâu nay Tô Phước ra ngoài làm việc càn rỡ, tiếng đồn bắt hảo nghe đầy tai viên ngoại, hôm nay lại nghe Tô Phước đang la lối khoác lác bậy bạ trong nhà, viên ngoại bèn nổi giận, sai gia nhân kêu Tô Phước lại, bảo:

- Nay Tô Phước, lâu nay mi ra ngoài, mượn thể ta lường gạt lẫn hiếp người khác, tự tung tự tác, lại còn rượu chè say sưa, mắng chửi la ói om sòm, ta biết mà chưa thềm nói tới. Hôm nay mi quen nói say sưa, ăn nói càn rỡ như vậy, ta không thể nào dung thứ ngươi được nữa! Đáng lý ra ta giải mi đến nha môn cho họ xử trị ngươi cho biết thân, nhưng gia đình ta hiền đức không nỡ làm chuyện ác đức như vậy, chỉ vì ngươi bất nhân, ta đây cũng không thể trọn nghĩa được! Giấy nợ bán mình 50 lượng bạc của mi, ta cũng không cần nữa.

Nói rồi cầm giấy nợ kê lửa đốt bỏ, rồi bảo gia nhân tổng khứ Tô Phước ra khỏi nhà, đồ đạc riêng cho mang theo hết để từ nay không còn bén mảng đến cửa nữa. Tô Phước ra khỏi nhà viên ngoại, mang theo mấy rương đựng quần áo và hơn 200 lượng bạc mà lâu nay chắt mót được, kiếm phòng trọ thuê ở. Trong tay có sẵn tiền, lại tuổi trẻ không người diu dắt, Tô Phước không có việc làm, suốt ngày lêu lổng và kết giao với một người họ Dư tên Thông có ngoại hiệu là Dư lân giáp. Dư có nhà ở ngõ hẻm thứ hai, nhà chỉ có hai vợ chồng sống bằng nghề dất mối, thấy Tô Phước tuổi còn nhỏ lại có tiền, Dư Thông mới đưa Tô Phước về nhà mình và kết nghĩa anh em. Tô Phước ở nhà Dư Thông hơn một năm, có bao nhiêu tiền dành dụm đều tiêu xài hết. Dư Thông thấy Tô Phước hết tiền bèn có ý đuổi Tô Phước đi. Tô Phước lại hay cãi vã với Dư Thông, hai bên không nhường nhịn như trước. Vợ Dư Thông ngầm bảo cho Tô Phước biết: “Chú liệu cách kiếm tiền đi chứ! Nếu kiếm tiền không ra thì anh Dư Thông nói rồi đó, không cho chú ở nữa! Chú không có tiền, chỉ ăn không phá gạo, bọn tôi không nuôi nổi chú đâu!”.

Tô Phước nghe nói, chợt dạ: “Tiền đã hết, giờ biết tính sao đây?”. Bỗng chợt nhớ Hàn Văn Thành lúc mới khai trương mượn viên ngoại mình 200 lượng bạc, hồi đó mình đưa anh ta, giờ kiếm anh ta đòi chắc được tiền. Hôm sau Tô Phước kiếm Hàn Văn Thành đòi tiền, Hàn Văn Thành hứa sẽ bán nhà trả nợ. Hàn Văn Thành cũng không biết Tô Phước đã bị bọn Tô Bắc Sơn đuổi từ lâu rồi. Một hôm Dư Thông nói:

- Tô Phước, chú thiệt có chủ ý đòi tiền Hàn Văn Thành không? Nếu thiệt, tôi có ý như vậy: Hiệu La công tử ở Tỉnh Nhai muốn bỏ ra vài ba trăm lượng bạc để mua một nàng hầu. Chúng ta đưa người đến kiếm Hàn Văn Thành đòi tiền, nếu Hàn Văn Thành có thì thôi, còn nếu không thì sẵn em gái anh ta đó, diện mạo xinh đẹp đáo để, chúng ta cướp đem về bán cho La công tử được vài trăm lượng đâu có mất, chú tính thế nào? Còn chờ Hàn Văn Thành bán nhà trả nợ, biết đến chừng nào bán được mà chờ?

Tô Phước nghe cũng có lý, bèn nói:

- Phải đó, anh đi quy tụ người đi, ngày mai chúng ta sẽ đi đòi nợ, nếu anh ta không có tiền thì ta cứ bắt quách em gái của anh ta cho xong việc.

Dư Thông đi ra rú rê một lát được hơn 20 tên đều là dân đầu trộm đuôi cướp. Hôm sau Tô Phước dẫn Dư Thông, cả vợ Dư Thông là Mã thị cùng bọn giết dọc đi đến nhà Hàn Văn Thành đòi nợ. Hàn Văn Thành ra nói:

- Nay Tô quân gia, tôi đã nói nhờ anh về thừa lại với viên ngoại chờ tôi bán nhà xong, biển sản nghiệp này thành ra tiền mới trả được cho người. Sao hôm nay anh còn đến nữa?

- Viên ngoại tôi nói chờ bán nhà lâu quá, bây giờ anh không có tiền hả, viên ngoại tôi bảo bắt em gái anh trừ nợ.

Nói rồi, Mã thị dẫn bọn kia áp tới bắt Hàn cô nương trói lại đẩy lên xe chạy đi. Hàn Văn Thành cản lại, bị bọn ấy đánh cho một trận, Hàn lão trưởng chạy ra can ngăn cũng bị xô cho một cái xiềng niềng, những người hàng xóm thấy bất bình nhảy vào can thiệp cũng bị đánh nốt. Bọn ấy đẩy cô gái về tuốt nhà Dư Thông, Mã thị lúc này đóng vai bà mối, đến nhà họ La ở Tỉnh Nhai thương lượng với giá 400 lượng bạc. La công tử nói:

- Hãy về đi, lát nữa ta cỡi ngựa đến xem rồi sẽ ngã giá.

Bọn Dư Thông, Tô Phước ở trong nhà chờ La công tử đến xem mặt cô gái. Khi Tế Diên đến gọi, Tô Phước định ninh là La công tử đến chứ chẳng ai khác bèn vội vàng chạy ra xem, té ra người đến không phải là La công tử mà là Tô Bắc Sơn, cha con Hàn Văn Thành và Tế Diên. Tô Bắc Sơn nổi giận dùng dùi sắt bảo Tô Thắng, Tô Lộc bắt trói Tô Phước lại. Dư Thông chạy ra can thiệp cũng bị bắt nốt. Kêu quan chức địa phương ở địa phương giữ lại không cho chạy đi. Tô Bắc Sơn là nhân vật tiếng tăm ở địa phương nên nghe gọi là địa bảo tới ngay. Phần Hàn Văn Thành chạy vào nhà trong coi thử, thấy Hàn cô nương đang bị trói ghệt hai tay, nếu không bị trói cô nương đã tự vận rồi! Đang hỏi nguy khốn ấy, Hàn Văn Thành vào đúng lúc, cắt dây mở trói đưa lên kiệu trở về nhà với Hàn lão trưởng theo hộ tống. Bây giờ trời đã nhem tối, Tô Bắc Sơn nói:

- Bạch sư phó, bọn Tô Phước này ta đem tống lên nha môn ở huyện Tiền Đường để họ xử phạt cho rồi!

- Không cần, cứ đưa hai đứa nó về nhà ông đi, lát nữa ta có việc cần đến chúng nó!

Tô Bắc Sơn rất tin phục Tế Diên nên bảo gia nhân áp dẫn bọn Tô Phước về nhà mình. Khi về đến nhà Tô viên ngoại thì đêm đã quá canh, dặn bảo giữ bọn Tô Phước ở nhà ngoài, chỉ Tô Bắc Sơn và Tế Diên thẳng vào thư phòng. Tế Diên nói:

- Bữa nay Hòa thượng ta không muốn ngồi đây!

- Bạch sư phó, Ngài muốn ngồi ở phòng nào?

- Ta hôm nay muốn ngồi ở phòng ngủ của ông hà!

- Bạch sư phó, lão nhân gia đến nhà của đệ tử cứ xem như là nhà của mình, muốn ngồi đâu mà chẳng được.

Nói rồi sai Đắc Phước xuống tin cho thái thái hay để dọn phòng cho có ngăn nắp và tránh sang phòng khác gấp, lát nữa Hòa thượng và viên ngoại sẽ xuống tới. Vừa đến trước phòng, Tế Diên nói:

- Tới rồi hả, đúng hẹn ghê!

Tô Bắc Sơn lấy làm lạ, hỏi:

- Bạch sư phó, người hẹn hò với ai vậy?

- Có hẹn thật mà không thấy chưa chưa kể là đúng hẹn.

Nói rồi Tế Diên cùng Tô viên ngoại, Hàn Văn Thành bước vào trong nhà, Trần Lượng nghe tiếng Tế Diên nói oang oang bên ngoài, nhìn qua rèm giường quả đúng là Tế Diên đến thật. Trong phòng có một bàn bát tiên với mấy cái ghế, Tế Diên vào liền ngồi ngay cái ghế chánh, Tô viên ngoại và Hàn Văn Thành ngồi hai bên, Tô viên ngoại nói:

- Thừa sư phó, bây giờ mình uống rượu trước hay uống trà trước?
- Cái đó khoan đã, bây giờ biểu tụi nhỏ đem Tô Phước lại đây cho ta!

Giây lát gia nhân dẫn Tô Phước đến, Tể Diên nói:

- Này Tô Phước, bữa nay hãy nói thật cho Hòa thượng ta nghe đi! Ai xúi biểu người làm chuyện động trời này! Nói thiệt đi, rồi bọn Hòa thượng ta tha cho, còn không chịu nói thiệt hử, ta sẽ gởi người lên quan để họ trị giùm!

Tô Phước nghe nói mấy lời đó rồi, chính hắn cũng biết Tể Diên là người thông suốt quá khứ vị lai, không phải tầm thường, nên không dám giấu giếm, bèn thưa:

- Hòa thượng hỏi đến, tôi xin trình thưa: Sau khi bị Ông đuổi ra khỏi nhà, tôi thuê phòng trọ để ở. Gặp Dư lân gặp Dư Thông đưa tôi về nhà cho ở, áo quần tiền bạc của tôi anh ấy mượn lần hết, khi hết tiền rồi anh ấy định đuổi tôi đi. Vợ anh ấy nói cho tôi biết, vì tôi không có tiền trọ nên họ không cho ở nữa. Trong lúc túng ngặt, tôi bỗng nhớ ra anh Hàn Văn Thành có thiếu ông chủ 200 lượng bạc, số bạc này chính tôi đem giao cho anh ấy. Nhớ ra rồi tôi bèn tới đòi để đem tiền về xài đỡ, nào ngờ nhằm lúc anh ấy không có tiền. Dư Thông nghe biết việc này bèn biểu tôi, hãy cướp em gái của anh Thành đem đi bán cho La công tử ở Tỉnh Nhai, bắt người trừ nợ là xong việc. Dè đâu việc này bị Ông chủ biết được bắt đem về đây, những việc vừa rồi tôi xin trình thưa hết, không dám giấu giếm điều chi.

Tể Diên nghe trình xong bèn kêu:

- Bầy đâu, dẫn nó lại trước giường, bắt nó quỳ xuống!

Trần Lượng đang nấp dưới gầm giường nghe không sót một chi tiết, tự nhủ thầm: “Eo ôi, mình bầy dữ ư! Thật ra viên ngoại Tô Bắc Sơn là người tốt, việc bầy bạ này là do bọn nó làm cái chuyện ”gian thần giả truyền thánh chỉ” đây mà. May mà Tể Công lão nhân gia đã tới kịp lúc, nếu không ta bữa nay giết lầm người vô tội”.

Tể Diên bên ngoài lấy tay chỉ điểm thỉnh không, nói:

- Nhìn cho kỹ nó đi để ngày mai báo ứng nó, khi không khi không muốn cầm dao giết người ta, to gan thiệt. Bây giờ biết lỗi mình chưa?

Tô Bắc Sơn nghe nói là lạ, ngạc nhiên hỏi:

- Thừa sư phó, lão nhân gia nói chuyện với ai vậy?
- Ông không biết đâu, cứ ngồi mà xem, đừng nói nhiều! Bầy đâu, dẫn Dư Thông vô đây cho ta.

Lát sau gia nhân dẫn Dư Thông vào quỳ trước mặt Hòa thượng. Tể Diên lấy tay điểm điểm, nói:

- Này Dư Thông, người thật là lớn mật quá, bộ tưởng những việc bọn người làm Hòa thượng ta không biết hay sao? Sự việc như thế nào, tình thiệt khai hết ra đi, Hòa thượng ta sẽ tha tội chết cho, còn không chịu khai thiệt, ta sẽ đem người trình với quan sở tại trị phạt cho biết mùi đòn bồng.
- Thừa chư vị, chư vị đừng trách tôi, việc này là do Tô Phước kiếm con nợ của ông chủ để đòi tiền thiếu. Tôi không dính vào việc ấy.
- Tuy Tô Phước tìm con nợ của ông chủ đòi tiền thiếu thật, mà chuyện tác tệ này không phải do người bày biểu à?

Dư Thông nghĩ bụng: “Việc này không nói thật không xong. Chi bằng mình nói thiệt rồi năn nỉ Hòa thượng xin tha thứ để thả mình ra”. Nghĩ đoạn liền nói:

- Bạch Thánh tăng, người khỏi cần tra hỏi nữa! Việc này là do tôi làm lẩn, nhân vì Tô Phước ngụ nhà tôi, muốn kiếm Hàn Văn Thành để đòi tiền mà đòi không được, bọn tôi mới bàn tính với nhau là bắt người để trừ nợ.

Tể Diên gật đầu, nói:

- Dẫn nó lại quỳ trước giường đi! Người đã nghe rõ hết chưa?

Trần Lượng nghĩ thầm: “Chắc là Tể Công lão nhân gia đã biết mình ở dưới này quá!”. Tể Diên cười ha hả, nói:

- Cái gì mà biết với chẳng biết, nếu chẳng biết thì ta tới đây làm chỉ Ta bảo người nhìn cho kỹ mặt hai thằng này, để ngày mai báo ứng nó nhé!

Tô Bắc Sơn nói:

- Thưa sư phó, người nói chuyện với ai vậy?

- Ông không cần biết làm gì!

Tô Bắc Sơn mới bảo dọn tiệc rượu lên. Tiệc dọn xong, Tô Bắc Sơn nói:

- Nay Hàn hiền đệ, chúng ta tuy giao dịch trong buôn bán nhưng có giao tình. Đại khái, ta vốn là người thế nào, chú cũng biết, ta đâu thể làm cái chuyện thương thiên hại lý ấy được.

Hàn Văn Thành nói:

- Cũng là lầm lẫn thôi, tôi xin chịu tội với anh.

- Thôi, hãy rót rượu cho Thánh tăng đi!

Hòa thượng nói:

- Rót rượu là chuyện nhỏ, ta nghe hình như ở đây có mùi.

Tô Bắc Sơn hỏi:

- Có mùi gì đâu?

- Mùi ăn trộm.

- Làm gì có mùi ăn trộm ở đây?

- Dưới gầm giường ấy (sàn để hạ).

Tô Bắc Sơn lật đật kêu người đi bắt trộm.

39. Chương 39

Thánh thử viên lần đầu vào Linh Ẩn

Tể Thiên sư được thỉnh đến Côn Sơn

Khi nghe Tể Diên báo có mùi trộm dưới gầm giường (sàn để hạ), Tô Bắc Sơn vội sai gia nhân đi bắt, lấy cây hươu dưới gầm giường mà không thấy chi hết, báo hại Trần Lượng sợ đến nổi hồn bay ngàn dặm! Tại sao không hươu trúng Trần Lượng? Thật ra Trần Lượng đã đề khí móc tay chân lên thành giường dán sát người vào đáy giường chịu trận. Gia nhân hươu gậy mấy lượt mà không thấy trúng, Trần Lượng tưởng mình đã thoát được rồi, trong bụng nghĩ: “Sư phó ổng đùa mình đây, chắc là muốn cho người ta bắt mình chớ gì! Phải làm sao đây?”.

Kể nghe gia nhân nói:

- Thưa viên ngoại, ở đây có ăn trộm nào đâu, nếu có sao hươu hoài không trúng?

Tể Diên nói:

- Làm gì không có trộm, bây lấy đèn rọi thử coi, hoặc giả tụi bây bốn đứa nắm chân giường bật ngửa xem có không thì biết. Ta nói có thì có mà.

Tô viên ngoại bèn bảo bốn tên gia nhân cầm chân giường bật ngửa lên, Trần Lượng không còn ngã nào trốn được nữa bèn cầm dao phóng ra ngoài, mọi người sợ hết hồn. Hai bên gia nhân lấy cây cản lại, dao của Trần Lượng chém dính vào cây còn gỗ, mọi người đổ xô đến vây chặt. Trần Lượng sợ quá không cách nào hơn là bỏ dao chạy thoát thân, nhảy vút ra ngoài. Bọn gia nhân hò reo:

- Bắt lấy nó!

Trần Lượng đã tót lên nóc nhà co giò chạy trốn chết, ra đến bên ngoài, lựa chỗ vắng vẻ, thay bộ đồ dạ hành đi, kiếm chỗ nghỉ chờ đến sáng. Trời đã sáng tỏ, Trần Lượng bước tới trước nhà Tô viên ngoại xem thử, vừa tới cổng, thấy cửa lớn mở ra, từ bên trong Tô Phước đi ra, miệng nói lảm nhảm:

- Bây giờ viên ngoại đuổi ta rồi, ta biết ở đâu đây.

Tô Phước đang lảm nhảm than thở thì Trần Lượng đi tới nói:

- Ê, đứng lại coi, ta muốn đánh mi đây!

Nói rồi chộp áo Tô Phước lại tung quyền đánh tới tấp, đang lúc tên ác nô bị đánh tới tấp, năn nỉ xin tha mạng, Trần Lượng đánh tới hồi cao hứng thì đằng kia đi lại hai vị, một vị nói:

- Hai anh đừng đánh nhau nữa, mới sáng sớm mà đã có chuyện xích mích rồi! Thôi, đừng đánh nhau làm chi!

Trần Lượng nghe can bèn nói:

- Hai vị có lời khuyên, bọn tôi đâu dám không nghe, lời tục có nói: Trước sân mọc cỏ lạ, việc tốt chẳng bằng không! Đã có hai vị khuyên, bọn tôi xin cảm ơn!

Hai người ấy thấy lời khuyên của mình có hiệu quả bèn bỏ đi, trước khi đi, hỏi:

- Có phải Tô quản gia có đó không, hai người sao đánh nhau dữ vậy?

Tô Phước nói:

- Tôi cũng chẳng biết tại sao? Tôi với anh này đâu có quen, cũng chẳng có điều gì thù oán! Sáng nay tôi dậy sớm, mới từ trong nhà đi ra, gặp anh này kêu tôi đứng lại và nín tôi mà đánh, tôi cũng không biết tại nguyên cớ gì!

- Thôi, Tô quản gia đi đi.

Tô Phước cũng không dám ở lại, đánh thì đánh không lại mà đi cũng đi không được, nghe nói vậy lật đật bước đi. Tô Phước đi khỏi thì Dư Thông trong nhà viên ngoại cũng lò dò ra cửa, đứng ra Tô Bắc Sơn định đưa bọn họ lên nha môn xử tội, nhưng Tế Điền nói:

- Không cần phải thế, hai đứa nó đã hết lời năn nỉ, ta dạy cho chúng nó biết mùi khổ chút đỉnh thôi, nếu không chịu chữa bỏ, lần sau sẽ bị ác báo!

- Đã có sư phó xin cho tụi nó, tôi cũng không làm khó dễ chi.

Đến sáng hôm sau, Tô gia chủ bảo gia nhân thả họ ra. Thả Tô Phước ra trước, lát sau mới đến lượt Dư Thông. Vừa mới ra cửa, Trần Lượng gặp mặt tức thì cơn giận nổi lên, trong bụng thầm nghĩ: “Hay dữ a! Nếu không có hai thằng này thì ta đâu có mạo hiểm như hồi hôm?”. Nghĩ rồi xôm xôm bước tới nín Dư Thông lại, chẳng nói chẳng rằng cung tay đánh liên hồi, đánh đến nỗi áo rách sút dây, bò lê trên đất. Dư Thông bị trận đòn này nặng hơn Tô Phước khi nãy. Vừa hay có một người đi qua đường khuyên giải, Trần Lượng mới chịu ngưng tay và nói:

- Xong rồi.

Dư Thông cũng không biết ấp giáp gì ráo, chỉ cố nhịn đau mà bước. Trần Lượng đứng đó một lát, không bao lâu Tế Điền từ trong nhà ra, trong tay cầm con dao của Trần Lượng. Tô viên ngoại nói:

- Bạch sư phó, người ăn cơm rồi hãy đi, cần gì phải về chùa sớm?

- Ta cần phải về chùa mới yên bụng được. Hơn nửa tháng nay ta chưa về chùa.

Nói rồi bước ra cửa. Đi một quãng không xa, Trần Lượng lật đật đi theo. Thấy bốn phía không có ai, muốn đến xin lại con dao mà không dám. bỗng nghe Tế Diên nói:

- Người thật là lớn mật! Muốn tới ta xin lại dao mà không dám tới. Ta lấy dao đâm người à! Việc thấy trước mắt hãy còn là giả, lời nghe qua tai chắc chỉ là thật? Vô cớ mà muốn giết đi cả nhà người ta lại chẳng biết thật giả gì ráo! Ta đem con dao này bán đi, ai muốn mua ta bán quách cho rồi!

Có một người chuyên bán đồ cổ, tự bút, sách vở, đao thương... nghe Tế Diên nói như vậy bèn bước tới xem. Con dao chuyên là thứ thuần thép luyện thành. Xem rồi bèn hỏi:

- Thưa sư phó, lão nhân gia muốn bán con dao này bao nhiêu tiền, tôi xin mua.

- Ông đưa ta tiền hai bầu rượu rồi cầm nó đi đi.

- Thưa sư phó, người muốn uống thứ rượu bao nhiêu tiền một bầu?

- Ta muốn uống thứ rượu một lượng một bầu.

Người kia nghe nói, cười cười bỏ đi thẳng. Trần Lượng đi theo Tế Diên đến Lãn Tuyền đình ở Tây Hồ bèn đến trước Tế Diên, quỳ xuống nói:

- Bạch sư phó, tôi chỉ một chút hồ đồ đã làm những chuyện bậy bạ, xin lão nhân gia từ bi xá tội cho!

- Thôi, người đứng dậy đi, lượm con dao lên rồi theo ta về chùa.

Trần Lượng vâng dạ rồi cùng theo sau Tế Diên. Về đến chùa Linh Ẩn thấy có vị môn đầu tăng (giữ cửa), Tế Diên nói:

- Đây hai sư đệ, tôi mới thân nhận một đứa đệ tử, hai vị xem thử thấy có được không?

Tịnh Minh vội nói lia lịa:

- Xin chúc mừng, chúc mừng! Xin mời sư huynh vào! Cũng phải dẫn nó ra mắt chư vị chứ!

- Đây Trần Lượng! Người hãy đến cúi đầu ra mắt sư thúc đi.

Môn đầu tăng chỉ nói: - Không dám.

- Sư đệ không nên khách sáo làm gì. Nó đã cúi đầu vái chào rồi thì hai vị cứ nhận lễ đi, rồi cho đồ diệt một ít tiền.

- Không có, không có! Ở đây làm gì có tiền. Sư huynh đừng giả ngộ chứ!

Tế Diên dẫn Trần Lượng tiến vào cổng chùa. Thấy ở đằng kia, Giám tự tăng là Quảng Lượng đang đứng yên, Tế Diên bảo:

- Đây Trần Lượng, con nên đến cúi đầu ra mắt đại sư gia của con đi.

- Đừng cúi đầu, đừng vái chào! Tôi không có tiền đâu!

Tế Diên dẫn Trần Lượng vào nội thất phương trượng, lễ chào Phương trượng rồi lên Đại Hùng bảo điện lễ Phật. Lễ Phật xong, gióng chuông nổi trống nhóm Tăng chúng lại. Tế Diên nói:

- Thưa các sư huynh đệ! Tôi mới thân nhận một đồ đệ, xin chư huynh đệ chiếu cố giùm! Nhưng có một điều này: Trần Lượng, người là đệ tử của ta, ta muốn uống rượu, người phải đi đóng rượu cho ta, ta muốn ăn thịt, người phải mua cho ta!

Trần Lượng luôn luôn vâng dạ:

- Phải, vâng, đồ đệ phải luôn luôn hầu hạ sư phó.

- Người nếu không có tiền thì sao?

- Đồ đệ nếu không có tiền, thì coi chỗ nào đó kiếm chút đỉnh.

- Không cần đi đâu xa! Cứ mượn tạm các vị trong chùa này thôi. Các vị ấy đều là sư thúc, sư đại gia của người cả, nếu có thấy cũng không rầy la chi hết. Tôi nói việc này có đúng không?

Chúng tăng nghe nói đều cười và đáp:

- Phải! Ông dạy nó trước hết đi ăn trộm à! Thiệt là thầy nào trò nấy!

Từ đó ngày nào Trần Lượng cũng mua rượu thịt về cung phụng cho thầy. Có bao nhiêu tiền bạc cũng chi hết, y phục đem theo cũng cầm nốt, không đầy mấy ngày, áo quần đem theo cũng sạch luôn. Trần Lượng thâm tính: “Tối nay mình ra ngoài kiếm chút đỉnh tiền đem về cung phụng cho sư phó mới được”. Chờ đến canh ba, thấy Tế Diên đang ngáy pho pho, Trần Lượng cầm bao đồ dạ hành sắp sửa đi ra, kẻo nghe Tế Diên nói:

- Ta đã dặn người rồi, chỉ trộm loanh quanh trong chùa này thôi mà người không chịu nghe lời ta hử? Hay a! Để ta cạo đầu người rồi mới dạy người được.

Tế Diên đứng dậy bước thẳng xuống trai đường, nói:

- Quý vị nhà bếp cho tôi một chậu nước nóng.

Vị giám trai hỏi:

- À, nửa đêm cần nước nóng làm chi vậy?

- Để gội tóc cho đồ đệ tôi.

Nói rồi bưng chậu nước nóng đi thẳng. Lúc đó chúng tăng nghe tiếng ồn ào cũng đổ xô tới, nói:

- Ái chà, nửa đêm ông ta lại nổi khùng rồi!

Trần Lượng đứng chết trân không nhúc nhích. Mọi người lấy làm thương hại kéo ra bên ngoài, nói:

- Người nên đi gấp đi, ông ấy phát điên rồi đấy!

Trần Lượng lúc đó mới hoạt động lại bình thường, bèn đi ra ngoài thay đồ dạ hành, Trộm mấy mươi lượng bạc. Trời sáng bèn đem lại chuộc y phục về rồi tìm một quán nhỏ, kêu bốn món ăn, ngồi tựa lưng vào cửa sau mà thưởng thức. Uống được vài hớp rượu, trong lòng thầm nghĩ: “Mình tính đi xuất gia, chẳng dè lại ra nông nổi này! Mình nghĩ Tế Công là vị cao tăng đạo đức, khi vào chùa lại không chịu xuống tóc cho mình. Phải chăng mình chưa đáng được xuất giả”.

Nghĩ tới nghĩ lui có ý ăn năn. Kề bên nghe bên ngoài có tiếng nói:

- May quá, gặp một quán rượu! Bữa nay ta phải say khướt một bữa mới được. Cổ nhân nói:

Ở đời có rượu hãy vui say,

Cửa tuyền thiếu rượu chớ đi ngay!

Người nói câu đó chính là Tế Diên xăm xăm từ bên ngoài đi vào. Nhân vì khi hôm, Tăng chúng kéo Trần Lượng đi trốn, Tế Diên giận lắm! Đòi cho được Giám tự tăng hai điều tiền rồi bỏ chùa ra đi từ sớm. Ra đến Tây Hồ, đem hai điều tiền cho người hết sạch. Đứng trước cửa quán, dòm vô thấy đông người bèn vừa nói mấy câu trên vừa bước vào quán. Trần Lượng vừa thấy Tế Diên bước vào sợ quá co giò lui mất. Tế Diên lừng lững bước vào chiếc bàn dọn sẵn cơm rượu bỏ trống, ngồi xuống ăn uống tự nhiên. Người dọn bàn thấy vậy, nói:

- Người kêu thức ăn chạy mất, Hòa thượng ngồi uống rượu của người ta kìa!

Tế Diên vừa uống vừa ngâm nga:

Rượu uống ít vào khỏi phải say

Rắn chừa sắc dục sống thêm dai

Của tiền hợp lý kho đầy ắp

Nhấn nhện gia đình khỏi họa tai.

Ăn uống no say, Tế Diên đứng dậy định đi. Người hầu bàn nói:

- Hòa thượng ăn cơm không trả tiền, đi sao được!

- Ông lại dâng thủ quỹ bảo họ ghi sổ, ngày mai ta lại, ta sẽ trả cho ông, được không?
 - Này Hòa thượng, tiệm của chúng tôi không có sổ.
 - Không có sổ hả, dễ ợt, bảo chủ quỹ đi mua một cuốn!
 - Hòa thượng ơi, ông đừng nói đùa! Tiệm chúng tôi có sổ đó chứ, tại ông không quen nên nói không có đó chứ.
 - Ông dám nói là không quen với ta à? Đừng nói bậy bạ nhé! Chúng ta quen nhau mà!
 - Chúng tôi nếu có quen với Hòa thượng lại giả đồ nói không quen thì cho tôi là thằng ngốc đi!
 - Thôi, đừng rửa, đừng thề, người lớn xác ngân ấy mà ngay cả Hòa thượng ta cũng không nhận ra à?
 - Tôi biết ông là Hòa thượng chứ, mà có biết ông là Hòa thượng ở chùa nào đâu?
- Đang cãi cọ nhau thì vị chủ quỹ đến nói:
- Này Hòa thượng, ông định đến quấy rối chúng tôi hả? Không trả tiền thì không đi được đâu nhé!
- Hai bên đang tranh cãi thì có hai người từ bên ngoài đi vào, nói:
- Hòa thượng ăn uống hết bao nhiêu để bọn ta trả cho! Chúng ta đi tìm Hòa thượng muốn hực hơi, khác nào vui bằng kiếm lửa, ép cát tìm dầu đây! Bạch sư phó, xin lão nhân gia đi với bọn tôi nhé!
- Tế Diêm dòm lại chẳng biết hai người này là ai.

40. Chương 40

Tế Thiên sư ra tiền cứu hiếu tử

Tham cửa hời Triệu Phước rước đá to

Tế Diên đang đùa cợt với người dọn bàn thì có hai người từ bên ngoài bước vào, người lớn tuổi can thiệp, trả tiền cơm rượu cho Tế Diên, đoạn bước tới vái chào, nói:

- Bạch Thánh tăng, hai tôi là Triệu Phước, Triệu Lộc, là trưởng đạo nha môn của quan Thái thú huyện Lâm An này và đang theo hầu hạ Thái thú lão gia. Chỉ vì Thái phu nhân chúng tôi chẳng may mắc bệnh mù lòa. Nhận được tin này, Thái thú chúng tôi tìm rước không biết bao nhiêu danh y về trị bệnh cho bà cụ mà vẫn không khỏi. Có một vị danh Trại thúc hòa Lý Hoài Xuân trước mặt đại nhân tiến cử lão nhân gia. Ông ấy nói lão nhân gia ở Tần tướng phủ trị bệnh đại đầu ung, ở Tô gia trị bệnh đàm chận nghệt. Biết lão nhân gia là bậc thể ngoại cao nhân, nên quan Thái thú chúng tôi mới sai chúng tôi đến thỉnh mời. Xin Thánh tăng thí phát đại từ bi đi cùng với chúng tôi.
 - Ta là người xuất gia, có biết gì về y đạo đâu nào? Hai ông về đi, ta không biết trị mắt đâu!
- Triệu Phước, Triệu Lộc hết lời năn nỉ mãi, Tế Diên mới chịu nhận lời. Về đến ngoài cửa nha môn Tri phủ, Triệu Phước, Triệu Lộc lật đặt vào báo trước, giấy lát trở ra nói:
- Đại nhân chúng tôi nói, áo mũ không chỉnh tề, xin đón tiếp ở thư phòng.

Tế Diên cười ha hả, trong miệng ư a:

Suốt đời hiền lành được thiện chung

Ăn ở bạc ác trời nào dung

Bần tăng xưa nay độ ngu muội

Chỉ sợ thế nhân quá ngại ngần!

Tế Diên vào đến bên trong, thấy quan Thái thú bước xuống thềm tiếp rước. Quan Thái thú đầu đội khăn bốn góc bằng đoai xanh có hai mối bỏ thông, mình mặc áo màu xanh biếc, lưng mang ngọc đá, chân dận quan hài, mặt như trăng thu, mắt mũi hiền từ, râu ba chòm đen nhánh phát phơ trước ngực. Tế Diên nhìn thấy biết là một bậc trung cương ái quốc. Thái thú gặp Tế Diên bèn khom mình thi lễ, nói:

- Đệ tử bấy lâu ngưỡng mộ đại danh Thánh tăng, nay may mắn được gặp thật là tam sanh hữu hạnh!

Tế Diên cũng chào hỏi đáp lễ đúng phép. Vào ngồi trong nhà, gia nhân dâng trà tiếp đãi. Nguyên vị Thái thú này họ Triệu tên là Phụng Sơn, là người rất sáng suốt, xuất thân từ khoa giáp. Ông ta có một người em tên là Triệu Phụng Minh. Cha mẹ mất sớm, nhờ bà thím nuôi dưỡng thành người. Gần đây được tin bà thím bị bệnh mắt mù lòa, vội vàng mời thầy thuốc đưa về trị bệnh mắt cho bà thím. Ngờ đâu thỉnh mấy vị danh y mà trị không khỏi. Kể được Lý Hoài Xuân tể cử Tế Công, bảo rằng Tế Công là người tinh thông thuật kỳ hoàn, chữa đâu hết đó. Vì thế cho người đi tìm rước Tế Công về. Triệu Thái thú dặn bảo làm tiệc rượu khoản đãi và nói:

- Cầu xin Thánh tăng về Côn Sơn để trị bệnh cho lão thái thái.

- Lão gia có lời yêu cầu, Hòa thượng ta đâu dám chối từ!

- Tôi xin phái Triệu Phước, Triệu Lộc theo hầu Thánh tăng.

- Không được, không được đâu! Lão gia phái hai người ấy theo hầu hạ ta mà họ ăn mặc sanh trọng như vậy à? Ta ăn mặc như vậy mà họ theo hầu hạ ta coi chẳng ra làm sao hết!

- Cái đó dễ mà, để tôi sắm một bộ y phục mới cho Thánh tăng, bộ y phục cũ của Thánh tăng nát quá rồi, đổi cái khác là vừa.

- Không được đâu! Ta không thích mặc đồ mới, ta chỉ chịu như vậy thôi. Lão gia đã có ý phái họ theo hầu hạ ta cũng tạm được đi vậy, nhưng ta có lời dạy phải nói rõ trước mặt lão gia mới được. Là thế này: Hai vị đi theo hầu hạ ta, trên đường đi hễ ta bảo đi là phải đi, bảo ngừng là phải ngừng không được trái ý ta nhé! Nếu cãi ý ta thì ta trở về không đi nữa đâu!

Triệu Phước, Triệu Lộc hai người gật đầu ưng thuận. Quan Thái thú liền viết một phong thư kèm theo mấy nén vàng rống và hỏi:

- Bạch Thánh tăng, người muốn ngồi kiệu hay cỡi ngựa, ngồi xe hay đi thuyền?

- Ta cưỡi đàn ông.

- Thánh tăng cưỡi nai à?

- Ở đây làm gì có nai?

- Ta cưỡi đàn ông ở đây là đường cái mà. Mấy thứ kia không cần đến đâu, chỉ cần mang theo lộ phí kha khá là được. Lão gia cho mang theo 200 lạng bạc đi!

Quan Thái thú bằng lòng lấy bạc cung ứng đầy đủ. Tế Diên cáo từ, mang theo Triệu Phước, Triệu Lộc khởi hành, Triệu Phước, Triệu Lộc trong bụng nghĩ thầm tính: “Từ đây về huyện Côn Sơn, hai bận khứ hồi chỉ 50 lạng bạc là tiêu xài dư dả. Còn thừa lại mỗi đứa trăm lạng bạc sướng bằng thích. Phen này phải hầu hạ Hòa thượng thật chu đáo mới được, kéo ông ta giở quẻ là chết!”.

Đi đến trưa, Tế Diên nói:

- Kiểm quán nghĩ hê!

- Phải đó.

Tới một quán cơm, kêu rượu thịt, ăn uống no nê xong, Tế Diên nằm vật xuống ngủ khò. Hai người ngồi chờ đến đỏ đèn, Tế Diên thức dậy lại đòi ăn uống nữa. Ăn uống xong, Triệu Phước, Triệu Lộc mệt mỏi quá. Tế Diên bảo:

- Tính tiền đi! Nãy giờ ta ngủ khò rồi, mình đi nê!

Hai người mắt mở không ra, bước thấp bước cao đi suốt cả đêm. Trời sáng, mọi người bước vào quán. Hai người không kể gì đến ăn uống, nằm xuống ngủ vùi. Tể Diên cứ kêu rượu thịt ăn uống no say. Hai người ngủ li bì suốt cả ngày, lấy lại chút tinh thần muốn kiếm cái gì ăn để chuẩn bị đi tiếp. Nhưng đêm nay Tể Diên không khoái đi mà lại chỉ thích ngủ. Hai người đã ngủ suốt ngày đầu ngủ được nửa, cứ ngồi mở mắt suốt đêm canh chừng Tể Diên nằm ngủ. Trời sáng ra, hai người đã mệt mỏi, Tể Diên mới tỉnh dậy, kêu rượu uống rồi bảo tính tiền, tiếp tục lên đường. Hai người ở trạng thái mơ mơ hồ hồ, ăn cũng không được, ngủ cũng không yên, bị Hòa thượng điều động đi như vậy thật là khổ sở. Ngày kia còn cách Côn Sơn không xa mấy, đến gần một sơn trang, trong lớp rào thưa có một ngôi nhà vách đất ba gian, từ trong có vẳng ra tiếng khóc than ai oán:

- Ôi, Thần Phật không có mắt, trời đất không có tai hay sao mà để cho tôi khổ khổ như thế này! Mẹ ôi, mẹ chết đi mà con không mua nổi chiếc quan tài cho mẹ.

Tể Diên án linh quang biết rõ hết sự việc. Người đang than thở ấy họ Cao, tên là Quảng Lập, vốn là một người con có hiếu làm nghề đồn củi nuôi mẹ. Một ngày kia lên núi đồn củi, rủi bị té ngã gãy đùi vì đường trơn trượt, may được người ta công cho về nhà. Bà mẹ thấy thế lo sợ quá vì không có tiền nên chẳng biết làm sao hơn. Bà lo đến nỗi bệnh già tái phát, chẳng bao lâu qua đời. Cao Quảng Lập nghèo đến nỗi chiếc quan tài cũng không mua được cho mẹ, đang buồn tủi kêu khóc. Tiếng buồn khóc đó lọt vào tai Tể Diên, Hòa thượng động lòng thương: “Việc tốt ai cũng muốn làm, chỉ cần chi ra ít tiền là được, vậy mà không chịu thí xả. Hòa thượng ta muốn đem bạc chu cấp cho hiếu tử này mà bọn Triệu Phước lại không muốn!”. Nghĩ thế rồi Tể Diên vạch rào nhìn vào bên trong, lấy tay chỉ một cái, nói:

- Đây hai vị quản gia, các ông coi bửu bối kia kìa!

Triệu Phước, Triệu Lộc nhìn vào thấy bên trong có một cục đá hình lăng trụ bảy tám góc đang nhấp nháy phát ánh sáng màu vàng rực. Triệu Phước, Triệu Lộc thấy rồi bèn hỏi:

- Bạch Thánh tăng, đó là cái gì vậy?

- Đó là bửu bối giá trị liên thành lặn.

- Đã là bửu bối, sao chủ nhân nó không chịu đem cất mà bỏ bảy bạ thế kia?

- Mấy ông kéo hồ đồ! Không nghe người ta thường nói:

Vận đã xuống rồi vàng mất sắc,

Thời đã lên ngôi đá hóa châu.

Nhà này chắc là không có phước hưởng nên không biết đó thôi. Nếu họ mà biết là bửu bối chắc là không bao giờ bỏ lẫn lóc như vậy đâu. Hòa thượng ta muốn vô mua, các người đừng cản nhé! Ta đi mua mà có thiếu tiền, các người sẽ bỏ vào rồi chia đôi bửu bối đó, Hòa thượng ta không cần đâu!

Triệu Phước nói:

- Nếu thiếu tiền bọn tôi sẽ biếu cúng, xin Thánh tăng cứ mua đi!

Tể Diên liền bước vào hỏi:

- Có ai ở nhà không?

Bên trong đi ra một thiếu phụ áo quần lam lũ, nói:

- A, đại sư phó tìm ai?

- Ta nghe nói nhà này có người chết, Hòa thượng ta đến hỏi xem có thuận làm trai đàn không?

- Bạch sư phó, nhà chúng tôi đây ngay đến quan tài còn không mua nổi, làm sao tính đến chuyện trai đàn? Thôi sư phó đừng nhắc đến chuyện đó, chúng tôi cũng không cúng nổi một bữa trai phạn cho sư phó nữa mà!

- Hòa thượng ta cũng không hóa một bữa trai phạn nào hết.

Tể Diên lấy tay chỉ cục đá để trên ngạch cửa, hỏi:

- Viên bửu bối này, quý vị có muốn bán hay không?

Người phụ nữ nghe hỏi liền nghĩ: “Nhà mình làm gì có bửu bối, cục đá đó mình lượm ở bên ngoài đem dần lên ngạch cửa mà. Thứ đồ vô dụng đó mà cũng gọi là bửu bối được à?”. Nghĩ rồi, người phụ nữ ấy mới nói:

- Tôi bán đó.

- Bán bao nhiêu?

- Người phụ nữ ngẫm nghĩ hồi lâu, không biết phải nói giá bao nhiêu cho vừa.

Tế Diên nói:

- Cô khỏi ra giá làm chi, để ta cho cô một giá nhiều hơn nữa tôi cũng không có tiền đâu. Tôi trả cô 237 lượng bạc nhé! Cô có bằng lòng bán hay không?

Triệu Phước, Triệu Lộc nghe Tế Diên nói câu đó trong lòng nghĩ thầm: “Ông Hòa thượng giỏi cho giá thật! Mình đem theo 250 lượng bạc xài hết 13 lượng, còn đúng 237 lượng. Ông ấy lại đòi mua đồ, còn bao nhiêu tiền ông ấy đem giao cho người ta sạch trơn”. Nghĩ rồi phát tức.

Người phụ nữ nghe Tế Diên nói giá như vậy có ý muốn bán, lại sợ giá hời. Trong lòng không muốn bán, nhưng đang lúc cần tiền bèn nói:

- Tôi chịu bán.

Tế Diên kêu:

- Triệu Phước, Triệu Lộc, hai vị đem tiền giao cho người ta rồi vác đem đi mau. Nếu bỏ trên mặt đất làm kinh động bửu bối, sẽ mất hết linh nghiệm, không đáng giá một điều!

Triệu Phước đem 237 lượng bạc để trên đất giao cho chủ nhà rồi kêu:

- Triệu Lộc ơi, tiếp ta với!

- Tôi không tiếp anh đâu, anh vác một mình trước đi, chừng nào không nổi hãy kêu tôi.

Triệu Phước nghe nói nghĩ cũng có lý, bèn bước tới vác cục đá. Đá nặng tới bảy, tám chục cân. Đi được hơn một dặm, gân cốt đã oải hết! Triệu Phước hỏi:

- Bạch Thánh tăng, bửu bối này tên là chi vậy?

- Tên là Áp cầu thạch (đá cột chó).

- Bửu bối thì quý thiệt mà tên nghe kỳ quá! Cái gì mà đá cột chó?

- Xưa nay người ta gọi vậy đó.

- Bạch Thánh tăng, tôi mệt quá rồi! Tôi nghỉ tạm một chút được không?

- Ý, không được đâu, nếu ngừng lại để trên đất cái báu vật đó tan mất, chừng đó một xu cũng không đáng nữa là!

- Cục bửu bối này vác tới đâu mới được?

- Bây giờ vác tới Côn Sơn bán, bán không được vác về huyện Lâm An.

- Vác riết chắc tôi chết quá!

- Nay Triệu Lộc, chú có muốn chia tiền không?

Triệu Lộc nói: Chia thì chia!

- Chú muốn chia tiền thì đừng để tôi vác một mình, chú phải thay tôi vác một đoạn chứ!

Triệu Lộc vác thay cục đá cho Triệu Phước rồi hỏi:

- Bạch Thánh tăng, mình đem lên Côn Sơn bán có được không?

- Cũng được, chỉ tội ít tiền một chút thôi! Nếu đem về Lâm An bán chắc được hai vạn lượng, còn để bán tại Côn Sơn này chỉ được có một vạn lượng thôi, ít bằng phân nửa giá!

Triệu Phước, Triệu Lộc đều nói:

- Mạng chúng tôi không đáng giá hai vạn lượng đâu, đem bán tại Côn Sơn này là được quá rồi!

Hai người thay phiên nhau vác đến huyện Côn Sơn, mồ hôi mồ kê ướt đầm. Tới một ngã tư, người qua lại đông đảo, Tể Điền bảo:

- Hai vị vác bửu bối đến đây rao bán đi!

Mấy người qua lại trông thấy hai người ăn mặc chỉnh tề vác cục đá tổ bố đứng đó, mới hỏi:

- Hai vị đứng đây làm gì vậy?

- Chúng tôi đem bán bửu bối.

- Cục đá này là bửu bối à?

- Phải, chính nó.

Người hỏi mỉm cười rồi bỏ đi. Liên tiếp mười mấy lượt người đều giống nhau, hỏi xong rồi bỏ đi. Triệu Phước, Triệu Lộc đứng lâu chợt dạ. Kể nghe đằng kia có người đi lại nói:

- Trên thế gian này hề có người mua là có người bán. Anh bán hử. Tôi mua đấy!

Triệu Phước, Triệu Lộc dòm lại, thì ra là hai vị mại chủ, bèn chắc mẫm trong bụng: “Phen này mình sẽ phát tài to”.

41. Chương 41

Huyện Côn Sơn bỗng gặp chuyện lạ kỳ

Triệu Ngọc Trinh thủ tiết bị khi dễ

Triệu Phước, Triệu Lộc đang rao bán một cục đá cột chó, bỗng có hai người từ đầu kia đi lại hỏi:

- Cục đá này anh bán bao nhiêu tiền?

- Phải đúng một vạn lượng bạc mới bán.

Hai người nghe nói, lặng thinh quay gót định đi. Tể Điền nói:

- Xin hai vị khoan đi vội, chúng tôi muốn bán nhiều quá cũng bán không được. Hai vị cứ trả giá đi, chúng tôi thấy vừa giá thì bán. Hai vị muốn trả thấp là trả giá bao nhiêu?

- Có người đem cho chúng tôi một con chó, nó cứ chạy mãi. Tôi muốn lấy sợi dây cột nó vào cục đá cho đừng chạy nữa. Mấy vị ra giá cao quá, tôi lại nói giá quá thấp, xin đừng buồn. Cục đá này bán cho tôi 100 tiền nhé!

Tể Điền nói:

- 100 tiền cũng được, mấy vị có trả đủ tiền không?

- Cũng được. Để tôi trả đủ tiền cho quý vị.

Nói xong lấy tiền trả đủ rồi thuê một người rảnh việc vác đem đi.

Triệu Phước nói:

- Thưa Hòa thượng, cục bửu bối này mà bán có 100 tiền, làm sao rẻ như vậy được?

Tế Diên cười ha hả, nói:

- Cục đá ấy trừ hai đó ra không ai thêm lấy tới đâu, 100 tiền chỉ đủ tiền công vác mà thôi. Hai người chia một nửa, mỗi người lấy 50 tiền, Hòa thương ta không cần lấy một xu nào cả. Các người muốn đi buôn, ta mới dẫn các người đi tìm bửu bối. Tại vận các người chưa tới, chứ không phải ai cũng gặp được như vậy đâu nghe.

Hai người nghe nói thế cũng không dám nói gì, chỉ buột miệng nói:

- Thôi rồi, công lao bọn mình đi đứt, một vận cũng không dính túi!

Tế Diên bảo:

- Đi mau, đi mau!

Mọi người đang đi, bỗng nghe phía trước có tiếng la:

- Tránh ra, tránh ra mau! Con mẹ diên đó, gặp ai đánh nấy đó đa!

Tế Diên nghe nói, nghĩ rằng chắc có điều gì uẩn khúc, bèn vỗ linh quang ba cái, miệng lẩm nhẩm:

- Hay a! Việc này ta đâu thể bỏ qua để người này mắc nạn được!

Vừa nói dứt, thì thấy có một người đàn bà từ phía Tây đi lại. Người này tuổi độ hơn 20, tư dung thanh tú, mặc áo dài lam, quần vải xanh, tóc tơ rối nùi, miệng hô:

- Lại đây, bọn bây theo ta về Tây phương châu Phật Tổ!

Tế Diên thấy thế đã rõ biết hết cũng cất tiếng la:

- A, a! Tránh ra, tránh ra, ta cũng nổi diên đây!

La xong, co giò chạy một mạch tới trước. Triệu Phước, Triệu Lộc cũng lật đật chạy theo.

Đầu đuôi sự việc ấy như thế này: Trong huyện Côn Sơn có một thân sĩ tên là Triệu Hải Minh, tự là Tịnh Ba, nhà rất giàu mà dưới gối chẳng có con trai, chỉ có một mụn con gái tên là Ngọc Trinh. Nàng này quả là thu thủy, làn da bạch ngọc tháp cốt, dung tư yếu diệu, phẩm chất đoan trang, biết tam tòng, rành tứ đức, tường tận thất trình cửu liệt, học nhiều sách thánh hiền, rộng xem gương liệt nữ. Triệu Hải Minh cứng như trứng mồng, trong nhà gia sản lớn, lại là thân sĩ, mà đã 18 tuổi cô nương vẫn chưa gả nghĩa với ai. Đó là do tính tình của Hải Minh hơi kỳ quái, lúc trước có người đến làm mai mối cho cô nương bị Hải Minh mắng chửi đuổi ra cửa. Từ đó đám mai dong sợ quá không dám bén mảng tới. Hải Minh có một người em họ tên là Triệu Quốc Minh là một hương thân mà cũng là một nhà giàu có tại địa phương, đã làm quan chức Võ doanh, Lý Thiên Hộ, về sau từ chức ở nhà nuôi mẹ. Ông ấy là một người chánh trực, một hôm đến thăm anh là Triệu Hải Minh. Hai người cùng nhau đàm luận tại thư phòng, Triệu Quốc Minh hỏi:

- Huynh trưởng năm nay bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?

- Ta đã 58, hiền đệ quên rồi sao?

- Còn chị năm nay bao nhiêu rồi nhỉ?

- Bà ấy năm nay 60, hơn ta hai tuổi.

Triệu Quốc Minh nghe xong gật đầu, nói:

- Huynh trưởng lại có thể sống tới 58 năm nữa à?

Hiền đệ nói câu đó sai rồi, người ta nói:

Thọ yếu cùng thông là số mạng

Vinh quang phú quý bởi do ta!

Tuổi thọ có ai định chắc được.

- Đã như thế, tôi xin có câu này nói với anh: Cháu nhà này đã 18 tuổi rồi, có mai mới đến cầu thân, anh mắng chửi người ta lại còn đuổi ra khỏi nhà nữa. Việc đó có phải là đợi chừng anh nằm xuống, cháu nó tự đi kiếm chồng à? Từ xưa đến nay trai khôn lấy vợ, gái lớn gả chồng là lệ chung ở đời mà!

Triệu Hải Minh nghe nói, thở dài tiếp:

- Tại hiền đệ không rõ đó thôi! Không phải là ta không muốn gả chồng cho cháu, ngặt vì những người mai mối họ đề cập đến bọn con em chẳng ra gì, xuất thân từ cội nguồn không tốt, bọn họ đều không đúng ý ta. Ý ta muốn tìm cho cháu một tấm chồng giàu nghèo không đáng kể, chỉ cần là người gia giáo, ngũ quan tướng mạo đoan chính, không thích phù hoa là được rồi! Gả nhầm một tên lãng đãng, há chẳng phải làm hại một đời con gái mình sao? Vả lại hôn nhân là việc quan trọng, không nên quá hồ đồ mà thành ân hận.

- Hôm nay tôi đến đây là cũng là vì hôn nhân của cháu đó. Ở ngõ phía Tây nhà tôi có vị Hiếu liêm Lý Văn Phương. Ông ta có một người em ruột là Lý Văn Nguyên, mới nổi tiếng văn học, đi thi có thể trúng Tam nguyên, người ta khen là bậc tài tử. Năm nay cậu ấy mới có 18 tuổi, tôi nghĩ người này về sau chắc sẽ đỗ đạt cao.

- Được, ngày mai hiền đệ dẫn Lý Văn Nguyên đến chơi, nhân tiện ta xin một đôi liễn để xem nhân phẩm cậu ta như thế nào?

Triệu Quốc Minh gật đầu đồng ý. Hôm sau cơm sáng xong, Triệu Quốc Minh cùng Lý Văn Nguyên cùng đến, Triệu Hải Minh nhìn thấy quả là người phong thần tiêu sất, khí vũ hiên ngang, ngũ quan thanh tú, phẩm hạnh khác người, Triệu Hải Minh vội mời vào thư phòng tiếp đãi, gia nhân dâng trà, Triệu Hải Minh nói:

- Tôi đã ngưỡng mộ đại danh mà chưa có dịp bái phỏng.

Lý Văn Nguyên nhỏ nhẹ thưa:

- Văn sinh suốt ngày đọc sách ở thư phòng, việc thù tiếp bên ngoài đều do gia huynh định liệu, sự quen biết văn sinh rất thiếu sót.

Chuyện văn mấy câu, lại bàn đến thi văn, Lý Văn Nguyên đối đáp rất thông minh, Triệu Hải Minh lấy làm đẹp dạ. Lát sau tiểu đồng mài mực, Triệu Hải Minh xin Lý Văn Nguyên viết cho đôi liễn. Lý Văn Nguyên không từ chối, bèn kê bút viết ngay:

Thư đáo dụng thời phương hận thiếu,

Sự phi kinh quá bất tri nan.

Dịch:

Sách đến lúc dùng, hiềm chưa đủ,

Việc chẳng mó tay, há dễ tường.

Bút pháp rất thanh tú, Triệu Hải Minh càng quý trọng hơn nữa. Việc xong, nói chuyện trong giây lát, Lý Văn Nguyên xin cáo từ, Triệu Hải Minh đưa tới bên ngoài. Vào tới trong, Triệu Hải Minh dặn Triệu Quốc Minh lo xúc tiến việc hôn nhân. Ba tiếng năm lời giáp mặt, giao kết hôn sự đã xong, bèn đem trà lễ đến vấn danh, hơn nửa tháng sau lại làm trà lễ nghinh hôn, Triệu Hải Minh đưa theo cửa hồi môn không ít. Sau ngày hôn lễ, vợ chồng Lý Văn Nguyên sống rất hòa thuận. Hơn một năm sau, cũng là lúc Lý Văn Nguyên đi ứng thí. Khi thi xong, Lý Văn Nguyên tin chắc là mình sẽ đậu. Ngờ đâu không cần văn chương cao hơn thiên hạ mà chỉ cần văn chương đúng luật trường thị. Sau khi thi tam trường xong, coi lại, tên ngoài bảng hổ, đứng dưới Tôn Sơn! Lý Văn Nguyên buồn quá phát bệnh. Về nhà cứ nói:

- Quan trường không có mắt, văn chương như vậy mà không đậu!

Bệnh mỗi lúc càng nặng thêm, báo hại Ngọc Trinh áo chẳng mở dải, ngày đêm túc trực cận kề. Nào ngờ đại hại khó qua, khác nào:

Trăng tỏ ánh che mây vạn lý,

Hoa đẹp dập vùi mưa suốt canh.

Lý Văn Nguyên bị căn bệnh cướp đi giữa sự ghen ngào thương tiếc của người vợ trẻ. Triệu Hải Minh nghe báo tin như rơi từ dốc đứng, hai vợ chồng già vội thu xếp đến nhà họ Lý, nhìn thấy thi thể Lý Văn Nguyên, than khóc không ngừng. Vào đến phòng con gái, thấy Triệu Ngọc Trinh đôi mắt ráo hoảnh, Triệu Hải Minh và vợ là Hoàng An thị nói:

- Con ơi, số mệnh con sao khổ thế này, chồng con qua đời sao con không có chút thương tâm nào vậy?

- Thưa cha mẹ, số con quả là hồng nhan bạc mệnh! Hiện con đang có mang đã hơn 6 tháng, giờ đây tuy ruột gan rời rã con cũng không dám khóc, sợ động tới thai nhi mà mang tội bất hiếu. Sau khi sanh ra, nếu là con trai, có thể tiếp nối hương khói cho dòng họ Lý, nếu là con gái thì cũng là chứng tích máu thịt của chồng con.

Nói rồi bật khóc nức nở. Hai vợ chồng Triệu Hải Minh chỉ còn có nước vừa khuyên giải, vừa buồn lòng thương xót thôi. Lý Văn Phương lo rước thầy khai kinh tụng niệm. Qua mấy ngày tang lễ đã xong, Triệu Ngọc Trinh khổ giữ trinh tiết. Ba bốn tháng sau, gần ngày sinh nở, bụng thai động nhiều, bèn cho người mời cha mẹ ruột đến. Lúc lâm bồn có rước mụ đỡ đẻ cẩn thận. Đứa con sanh ra là một bé trai, đặt nhũ danh là: Mạc Lang nhị Theo tục lệ, mỗi khi chồng chết, sương phụ sanh con trai, đều đặt nhũ danh cho đứa bé là Mộ anh nhị, đó là nói trại, gọi đúng phải là Mạc Sanh nhị Triệu thị sau khi sanh con liền dọn ra ở một nhà riêng thủ tiết ba năm. Trẻ hầu không gọi không được tới. Vợ chồng Triệu Hải Minh cũng thường tới lui thăm viếng con gái. Một hôm, Ngọc Trinh nói với cha mẹ:

- Thưa cha mẹ, ngày mai là sinh nhật của đại ca Lý Văn Phương, xin ba má sắm sửa một ít lễ vật chúc mừng, trước là đến chúc thọ, sau nữa là đến nhắc nhở anh ấy quan tâm đến đứa bé cô út này.

Vợ chồng Triệu Hải Minh gật đầu, nói:

- Để mai chúng ta đến chúc mừng chú ấy.

Ngày kế, Triệu Hải Minh cho người đưa lễ vật: đèn sáp, rượu ngon, đào, bún và một cuộn chúc thọ đến trước, rồi phu nhân ngồi kiệu, viên ngoại cỡi ngựa, bọn tôi hầu theo sau. Trước cổng nhà họ Lý, quang cảnh thật nhộn nhịp, ngựa xe chật ngõ, chẳng có quen nhân dịp cổ làm quen. Thực ra Lý Văn Phương là thân sĩ tại địa phương, giàu có lớn lại đỗ Hiếu liêm, cả địa phương ai mà không trọng vọng. Lễ sinh nhật này, cả giám sinh viên, thân hào phú hộ của huyện Côn Sơn đều đến chúc mừng Lý nhân tròn 30 tuổi. Trong nhà đã bày sẵn cỗ bàn để tiếp đãi thân hữu. Vợ chồng Triệu Hải Minh vào bên trong chúc mừng xong, Lý Văn Phương nói:

- Thưa bác, từ ngày em cháu qua đời, lâu nay vì bận nhiều chúng ta chưa rảnh để hàn huyên. Hôm nay sẵn dịp vui vẻ này, đợi tối lại khách khứa về hết, chúng ta sẽ bày tiệc thô sơ để hàn huyên sự thể.

Triệu Hải Minh gật đầu đồng ý. Đến đồ đèn, khách khứa đã về hết, Lý Văn Phương cho bày một tiệc rượu tại thư phòng cùng Triệu Hải Minh ngồi đối diện lai rai. Chuyện theo ứng rượu càng nồng, phút chốc canh một qua mau. Bỗng từ bên ngoài đi vào một cô gái hầu, trong tay cầm một ngọn đèn tắt ngấm, đứng trước bàn nói:

- Thưa cụ Ông, thưa viên ngoại, không xong rồi! Vừa rồi tôi sợ muốn đứng tim! Hồi nãy cụ bà và bà chủ đang uống rượu bên thư phòng, bảo tụi con đi mời mợ hai (nhị chủ mẫu) lên dự, con vừa lên trước phòng Đông, đối diện với thư phòng trong thì thấy có một bóng đen đứng lù lù ở đó, con sợ hết hồn té chạy đèn đuốc tắt mất!

Lý Văn Phương và Triệu Hải Minh nghe nói, trong lòng lấy làm kỳ lạ, bèn đốt lồng đèn lên, hai người cùng lên cửa Đông viện bảo tở gái gọi cửa. Cô gái kêu:

- Mợ hai ơi, mở cửa!

Bên trong có tiếng bước chân đi lại rồi cửa mở, một bóng đàn ông trần trọc chạy vọt ra...

42. Chương 42

Trình tiết phụ hàm oan tìm huyện lệnh

Tế Thiên sư đùa cợt bắt tặc gian

Tổ gái gọi cửa phòng Triệu Ngọc Trinh, cửa vừa mở thì từ bên trong vọt ra một người đàn ông trần trụi như nhộng. Lý Văn Phương thấy vậy không dằn được cơn giận, sắc mặt tái xanh, bèn nói:

- Triệu Hải Minh, ông lại coi, ông khéo dạy con dữ a! Ta hãy về thư phòng nói chuyện.

Về đến thư phòng, rượu cũng không buồn uống. Triệu Hải Minh mặt giận hầm hầm, không nói một tiếng nào. Lý Văn Phương nói:

- Chúng ta đưa việc này ra quan hay bãi nại êm? Nếu đưa ra quan thì chúng ta đưa nhau đến huyện Côn Sơn nhờ xử trí, còn bác muốn bãi nại êm thì hãy viết cho tôi một tờ bãi hôn, tôi cũng thay em trai tôi viết cho bác một tờ để vợ, dòng dõi họ Lý nhà tôi đời đời làm môn đệ thi thư lễ nhạc, đâu dung chứa hạng người làm bại hoại gia phong như thế!

Triệu Hải Minh là một người đọc sách thông lý, nghe Lý Văn Phương nói như vậy chính mình cũng không nói ra thế nào khác được, bèn nói:

- Chú muốn đưa ra quan hay bãi nại êm thì tùy chú. Con gái tôi lâu nay ở trong nhà tôi đoan đoan chánh chánh chứ có đâu như vậy. Về đây là gia phong nhà chú lại như vậy. Tôi chỉ coi ngó việc ba thước trong nhà chứ làm sao quản lý hết ba thước ngoài cổng được!

- Theo ý tôi thì chúng ta nên bãi nại êm.

- Cũng được, để tôi viết cho chú một tờ bãi hôn.

Đứa tổ gái đứng một bên nghe hết mọi việc, vội chạy về thượng phòng nói:

- Thưa cụ bà, thưa bà chủ, không xong rồi! Hồi nãy con đi mời mợ hai, đến cửa Đông viện lồng đèn bị tắt, con đến thư phòng đốt lại lồng đèn, cụ Ông và viên ngoại đưa con đến đó kêu cửa mợ hai. Từ trong phòng mợ hai chạy vọt ra một người đàn ông, từ đầu đến chân không một mảnh vải che thân, viên ngoại và cụ Ông đều thấy rõ, nhưng không nắm người ấy được. Con nghe viên ngoại nói muốn thay mặt em viết tờ để vợ, cụ Ông cũng định viết giấy bãi hôn, vậy phải làm sao bây giờ?

Hoàng thị thái thái nghe mấy lời đó sợ tái xanh mặt, việc xảy ra ở phòng con gái như thế, lòng dạ nào còn ăn uống được nữa! Bà chủ là người hiền đức, đối với chị em bạn dâu rất hòa ái, nghe những lời đó cũng ngạc nhiên bèn lật đật cùng với Hoàng thị lão thái thái thẳng đến cửa phòng Đông viện. Đến phòng Triệu Ngọc Trinh thấy trên đất hãy còn ngọn đèn cháy lơ mờ. Trên giường, Triệu Ngọc Trinh đang ôm con ngủ say bất động. Gần bên đó treo tòn teng một chiếc quần đàn ông và một chiếc giày lấm vớ còn lưu lại trên đất. Nàng hầu đến đánh thức mợ hai tỉnh dậy. Phải kêu liên tiếp mấy tiếng, Triệu Ngọc Trinh mới tỉnh giấc. Mở mắt ra thấy nào mẹ, nào chị dâu, a hoàn, vú em đứng lơ nhố trước mặt bèn vội hỏi:

- Mẹ chưa về à? Nãy giờ con ôm cháu ngủ say không biết hiện đã mấy giờ rồi?

- Con ơi, con làm chi xảy ra cố sự này, để hai vợ chồng già còn mặt mũi nào ngó thiên hạ nữa!

- Thưa mẹ, con có làm chi đâu nào?

Đứa tổ gái ư nói hốt đứng kể bên mới đem sự việc vừa rồi thuật lại và nói:

- Mợ hai ơi, mợ đừng có giả bộ, quần áo giày vớ của đàn ông hãy còn ở đây mà!

Bà chủ cũng hỏi:

- Em ơi, tại sao lại có sự việc như thế này, bình thường em đâu có như vậy?

Cụ bà Hoàng thị cũng hỏi như vậy. Triệu Ngọc Trinh nghe hỏi như thế tức giận đến phát run, xuất hạn cùng mình, thở dài một tiếng, nói:

- Mẹ Ơi, con bây giờ thiệt khó biện minh, có miệng mà khó nói nên lời.

Thật là:

Nước đục chẳng tường giếcc với chếp,

Nước trong mới tỏ có hai phe

Nói tới đó thì Triệu Hải Minh và Lý Văn Phương bước vào. Triệu Hải Minh giận uất tận cổ, nói với Hoàng thị:

- Sao bà không mang đứa con gái không biết xấu hổ này đi về nhà cho rồi. Tôi trao đổi giấy bãi hôn với Lý Văn Phương xong thì bên ngoài sắp sẵn kiệu ngựa rồi đó.

Triệu Ngọc Trinh bỗng đứa bé đi ra sắp sửa lên kiệu, Lý Văn Phương bước tới níu lại, nói:

- Đây Triệu thị, lần này cô trở về nhà cha mẹ, muốn lấy anh họ Trương, họ Vương, họ Lý, họ Triệu gì thì mặc cô, còn đứa bé này là máu huyết của em tôi để lại, giờ phải để lại cho tôi!

Nói rồi cướp đứa bé ra khỏi lòng Triệu Ngọc Trinh. Triệu thị đau đớn khóc rống và lên kiệu cùng mẹ trở về nhà. Về đến nhà vừa lên thượng phòng đã thấy Triệu Hải Minh chờ sẵn, mặt giận hầm hầm đóng cửa lại, lấy một con dao bén và một sợi dây thừng, nói:

- Con a đầu mặt dày mày dạn này, hôm nay mày phải chết! Nếu không ngày mai ta sẽ chôn sống mày!

Hoàng thị lão thái thái quá đau đớn cho con gái, ngửa mặt lên trời rồi ngất lịm.

Triệu Ngọc Trinh nghĩ thầm: “Mình chết như vậy sẽ để lại tiếng xấu muôn năm, chi bằng ta chết trước huyện nha Côn Sơn, cái chết ở đó mới chứng tỏ được danh tiết trong trắng của ta”.

Nghĩ rồi bèn cầm dao khoét lỗ cửa sổ giấy, chui mình qua lỗ cửa chạy thoát. Chạy ra đến bên ngoài, trên bầu trời sao giăng giăng sáng rõ, Triệu Ngọc Trinh chẳng dám đi trước viện bèn chạy thẳng ra phía sau thẳng ra mé sau góc hoa viên. Mở cửa góc hoa viên ra xem, bên ngoài quang cảnh tối đen lại còn sợ hơn nữa. Dấn bước ra ngoài đầu va vào ngạch cửa. Con dao cũng vướng mạnh vào khe cửa khứa đứt tay máu tuôn xối xả vẩy cùng quần áo. Sao khi lượm con dao lại, cầm chắc trên tay bèn bước thấp bước cao lò dò tiến tới. Vừa đi vừa lo sợ không biết nha môn lệnh nằm ở nơi nào. Vừa đi, trong bụng tự nghĩ: “Rủi ro gặp tên thổ phỉ nào đó đón đường không biết số phận mình sống chết ra sao đây!”.

Đi mãi đến trời sáng rõ. Chính mình cũng không biết Đông Tây Nam Bắc là hướng nào. Đang đi về phía trước thì gặp một cụ già đang lấy thau múc nước. Bà ấy thấy Triệu Ngọc Trinh đầu tóc rối bù, mặt mày trắng nhợt, thân bẽ bết máu, bắt giác rung mình, nói:

- O, chắc là con mẹ này điên?

Triệu Ngọc Minh nghe bà cụ nói như vậy, bèn mượn miệng giả điên luôn, kêu lớn:

- Hay hay hay! Lại đây, lại đây! Theo ta về Tây phương làm Phật Tổ.

Bà cụ nghe la sợ quá, co giò chạy trốn, gặp ai cũng nói:

- Con mẹ điên tới đó, nó dữ lắm!

Kể qua đường tò mò nhóm lại rất đông. Triệu Ngọc Trinh cũng tìm không ra huyện Côn Sơn, trời đã đứng bóng, đang đi tới bỗng nghe trước mặt có tiếng la:

- Ta cũng điên đây, tránh ra tránh ra!

Triệu Ngọc Trinh ngược mắt nhìn xem thấy đầu kia chạy lại một vị Hòa thượng kiểcc trong miệng cứ la:

- Ta cũng điên đây, ta cũng điên đây!

Vị Hòa thượng này tóc dài hơn hai tấc, mặt dính đất tèm lem, tăng bào rách bươm, áo mất bầu, thắt lưng đứt nổi lung tung, da nổi xù xì, không mang vớ, đôi chân trần xỏ trên dép cỏ, đi băng xiềng băng nai, bước chân loạn choạng. Triệu Ngọc Trinh thấy vậy thất kinh, thầm nghĩ: “Mình đây điên giả, còn ông ấy điên thiệt. Nếu như ông ấy chạy đến níu tay mình, ôm mình, quật ngã mình, mình sẽ phải làm sao đây?”.

Sợ đến nỗi không dám bước tới nữa. Hòa thượng khùng vừa chạy đến chính là Tế Diên, đằng sau Triệu Phước và Triệu Lộc chạy theo bèn gót. Khi nghe Tế Diên bảo: “Ta cũng điên nữa”, bèn tức giận hết sức. Hai người nghĩ: “Bỏ ra 237 lượng bạc đi mua về một cục đá vác đi nặng đến nỗi gân cốt cả hai oải hết mà bán được có một trăm tiền, vô cớ ổng lại phát điên. Phải xem thử ra sao cho biết!”. Khi Tế Diên chạy tới gần con mẹ điên thì ngừng lại, miệng nói nhỏ nhỏ:

- Muốn kiếm quan huyện theo ta, không biết nha môn ở đâu, ta dẫn đi!

Nói rồi cầm đầu chạy về phía trước, Triệu Ngọc Trinh nghe nói thế bèn nghĩ: “Phải chăng ông Hòa thượng này có điều chi oan ức đây! Ông ấy muốn kiếm quan huyện để đầu cáo, sao mình không chạy theo ổng?”. Hòa thượng chạy trước, con mẹ điên chạy phía sau, ai mấy xem thấy cũng bật cười. Chạy được một quãng thấy đằng trước đi lại một chiếc kiệu, Tế Diên thấy kiệu đến bèn nói:

- Được rồi, không cần phải chạy nữa, lão gia huyện Côn Sơn đi viếng khách trở về, Hòa thượng ta đón đầu xe dâng cáo trạng, có việc gì mà không được. Hòa thượng ta đến kêu oan một tiếng là kiệu phải ngừng lại ngay. Ta muốn đi kêu oan ai mà dám cãi ta nào?

Triệu thị nghe nói đến quan huyện lệnh Côn Sơn, thầm nghĩ: “Đây là người ta đến kêu oan mà!”.

Một lát sau từ đằng kia đi lại, bóng cờ lọng nhấp nhô, náo bạt inh ỏi, thanh đao, phỉ hổ, kiếm kích sáng ngời. Quan huyện ngồi kiệu đi giữa, tùy tùng tiền hô hậu ứng rất đông. Quan Tri huyện họ Tăng tên là Sĩ Hân vốn xuất thân từ khoa bảng, từ khi về trấn nhậm huyện này xử đoán rất công minh, thương dân như con, hôm nay đi đón rước thượng quan tới trấn nhậm trở về. Triệu thị quỳ mọp bên đường, kêu lớn:

- Oan uống tôi lắm!

Kiệu tức thì dừng lại, quan huyện nhìn ra thấy đang quỳ bên đường một người phụ nữ trạc tuổi đôi mươi, phục sức rất đơn giản. Quan huyện thấy rồi bèn cho dẫn đường thiều phụ đến trước xe. Người thiều phụ nước mắt lên thưa:

- Bẩm lão gia, tiểu phụ rất là oan uống!

- Người muốn kêu oan điều gì? Cứ sự thật trình ra đi!

- Kính bẩm đại nhân, tiểu phụ nhân họ Triệu có chồng là Lý Văn Nguyên chẳng may tạ thế, tiểu phụ một dạ thủ tiết thờ chồng. Vừa rồi nhân lễ sinh nhật của anh chồng tiểu phụ Lý Văn Phương, trời đã sang canh, tiểu phụ ôm con là Mạc Lang nhi ngủ say ở Đông viện. Đứa tớ gái gọi cửa, trong phòng tiểu phụ chạy ra một người đàn ông thân thể lỏa lồ. Anh chồng tiểu phụ thấy việc bất minh như vậy cũng không biết ra làm sao bèn thay em viết một tờ để vợ, cha tiểu phụ trước sự bất minh đó cũng viết một tờ để hôn, rồi đem tiểu phụ về nhà đưa cho một đoạn dây thừng và một con dao biểu rằng tiểu phụ phải tự tử lấy. Tiểu phụ chẳng tiếc gì mạng sống này, chỉ sợ tiếng xấu còn lưu lại ngàn năm không gột rửa, cho nên đến đây cầu xin lão quan giải tỏa nỗi oan ức ấy.

Quan huyện nghe xong sự việc, trong lòngng thầm nghĩ: “Những sự việc báo cáo này là ở nhà cha mẹ ruột nó là Triệu Hải Minh, của nhà chồng nó là Lý Văn Phương, quan thanh liêm khó xét việc nhà người, thôi gác lại cho rảnh!”. Trong đám đông bỗng có tiếng la lớn:

- Bỏ qua vụ án này không xứng đáng hưởng tiền lương đâu nhé!

Quan huyện nghe la, tức giận nói:

- Ai la gì ồn ào thế! Bậy đâu đừng cho nó chạy, bắt nó vào đây cho ta.

Quân lính chạy ra tìm kiếm nhưng không thấy người nói đâu hết. Quan huyện ra lệnh đưa người thiều phụ về nhà môn xét hỏi. Về đến nha môn, quan huyện xuống kiệu thẳng đường ngay và cho đòi thiều phụ vào tra xét. Triệu Ngọc Trinh đem sự việc trình thưa giống y như trước. Quan huyện biết là Triệu Hải Minh và Lý Văn Phương đều là thân sĩ trong huyện, truyền gọi đến trình bày sẽ biết. Nghĩ rồi bèn truyền quân lính kêu Triệu Hải Minh và Lý Văn Phương đến xét hỏi. Sai nhân vâng dạ đi ngay đến cổng nhà họ Triệu truyền lệnh gọi: Triệu Hải Minh nghe nói thầm nghĩ: “Hay cho con a đầu này, mi đến huyện quan tố cáo ta, bây giờ còn mặt mũi nào nhìn người ở huyện Côn Sơn nữa!”.

Lên đến huyện nha, Triệu Hải Minh thưa bẩm ra mắt. Quan huyện nhìn thấy Triệu Hải Minh ngũ quan thuần hậu ra dáng viên ngoại ngũ phẩm, bèn hỏi:

- Nay Triệu Hải Minh, con gái ông đã khai hết với ta, sự thật như thế nào, hãy trình ra đi!
- Dạ bẩm lão phụ đài ở trên soi xét, trong nhà chức viên bất hạnh mới xảy ra việc này, cầu mong phụ đài nể mặt chức viên đừng hỏi đến làm chi. Tôi nếu không chính mắt thấy làm sao trả lời cho được.

Sự việc đã đến quan đường, đâu thể nào mơ mơ hồ hồ được? Truyền cho xuống để cho bốn quan tra hỏi lại cho minh bạch.

Kể nghe người hầu bẩm có Lý Văn Phương đến.

43. Chương 43

Khéo lấy cung tra rạch rồi án trước

Triệu Phụng Minh khoản đãi Tể Thiền sư

Lý Văn Phương đang liệu lý việc nhà, bỗng có gia nhân báo:

- Thưa lão gia, hiện bên ngoài có sai nhân của quan huyện Côn Sơn đem lệnh đòi lão gia đến hầu. Đó là do mợ hai đi báo cáo đó.

Lý Văn Phương nghe nói, đột nhiên nổi giận la:

- Hay cho Triệu Hải Minh lại làm việc tráo trở này! Ông đã không sợ xấu hổ, ta lại sợ sao?

Nói rồi lấy bộ y phục đàn ông ở trong phòng Triệu thị gói lại, cùng với sai nhân đến huyện gia ra mắt Tri huyện:

- Lão phụ đài ở trên soi xét, Hiếu liêm Lý Văn Phương xin kính chào lão quan.

Quan huyện ngược lên nhìn thấy Lý Văn Phương tuổi trạc 30, đầu đội khăn đoạn xanh nhạt, phía trước có khảm một miếng ngọc, dọc rìa khăn chạy kim tuyến lấp lánh. Chiếc áo bào đang mặc màu trái ấu bằng đoạn thêu ba hoa lam phú quý, lưng thắt dây nhung, chân vận quan hài, gương mặt trắng trẻo, chân hình chữ bát, mắt sáng long lanh, ngũ quan thanh tú, toát ra vẻ tinh minh khỏe mạnh. Quan huyện nói:

- Nay Lý Văn Phương, Triệu thị là gì của người? Cô ta đem việc hàm oan ở nhà người báo cáo với ta, người có biết không?

- Bẩm lão phụ đài, văn sinh biết Triệu thị phạm tội thất xuất, em của văn sinh mất rồi nên văn sinh phải thay em viết tờ để vợ, Triệu Hải Minh cũng viết tờ bãi hôn. Ông ấy tình nguyện mang con gái về nhà khỏi phải đưa ra quan để khỏi xấu hổ hai nhà. Nào ngờ Triệu thị nghe lời xúi giục của cha, đến cửa quan đầu cáo tôi.

- Triệu thị phạm tội thất xuất có bằng cớ gì?

- Bẩm lão phụ đài, có bằng chứng hẵn hoi, nếu không có bằng chứng, văn sinh đâu dám sinh sự lôi thôi. Cô ta là sương phụ thủ tiết tại sao ban đêm lại có đàn ông trần truồng từ trong phòng cô ta chạy ra, bên trong phòng còn có áo quần đàn ông hẵn hoi, văn sinh có mang tang vật ấy theo, xin lão phụ đài xem xét.

Nói rồi trình gói đồ lên. Quan huyện mở ra xem thấy bên trong có khăn đội đầu, quần, giày vớ đàn ông, bèn hỏi:

- Nay Triệu thị, bao đồ này có thấy trong phòng người không?

- Bẩm lão gia có ạ, bao đồ này lấy từ phòng tôi.

- Người là sương phụ thủ tiết, trong phòng người không có đàn ông ra vào mà sao lại có quần áo đàn ông ở trong phòng người thế? Người muốn dùng lời điêu ngoa vu cáo để quấy rối huyện nha hử? Đại khái phải tang vật ở đâu truy tầm tại đó, vạn nhất nó không chịu khai, bẫy kéo nó ra vả miệng cho ta!

Triệu thị nghe nói, trong lòng rung động, nghĩ: “Nếu ta bị đánh đòn tại huyện đường Côn Sơn này thì còn mặt mũi nào nhìn thấy dân chúng Côn Sơn nữa! Hơn nữa, ta chẳng phải làm điếm nhục cho nhà họ Triệu hay sao? Chi bằng ta chết quách cho xong. Ta chết rồi ắt có người khám nghiệm ta, chùi đờn đen trắng phân minh, mới rửa được tiếng trong sạch của ta”.

Nghĩ rồi bèn quỳ xuống trước quan huyện, thưa:

- Bẩm đại lão gia, xin đừng gia hình, tiểu phụ có sự tình xin bẩm báo.

- Người nói đi, chỉ cần người nói có tình có lý, bản huyện sẽ không trách phạt người.

Tiểu phụ hết lòng giữ trình tiết, trong viện không có đàn ông ra vào. Lão gia không tin, xin hỏi người ngủ cùng giường với tiểu phụ sẽ rõ.

Quan huyện nghe nói, trong lòng hơi chột dạ: “Đã có người ngủ cùng giường với y có lẽ việc này do người khác làm mà y không biết cũng nên”. Bèn hỏi:

- Ai là người ngủ cùng giường với người?

- Ấy là Lý thị, người vú em của Mạc Lang.

Quan huyện cho truyền dẫn Lý thị đến, sai nhân lật đặt đi tìm, lát sau dẫn Lý thị về. Trước khi vào huyện đường, Lý thị nói:

- Được, mợ hai có nhắc đến tôi hay quá, tôi đương muốn lên trước huyện đường để minh oan cho mợ đây.

Đến trước quan huyện, Lý thị quỳ lại, thưa:

- Bẩm lão gia, tiểu phụ là Lý thị, xin cúi đầu ra mắt lão gia.

Quan huyện nhìn xuống thấy Lý thị là người tuổi trạc 30, tư dung phong mỹ, áo lam quần lam đơn giản, chân đi tiểu cung hài, bèn hỏi:

- Đây Lý thị, trong phòng của mợ hai người chạy ra một người đàn ông thân thể lỏa lồ, y phục của người đàn ông ấy ở trong gói này đây, chắc là người có biết? Chuyện ấy như thế nào hãy thật là khai báo, không can hệ gì người đâu.

- Dạ bẩm đại lão gia, tiểu phụ thật không biết. Ngày hôm qua tiểu phụ xin nghỉ về nhà.

Quan huyện nghe nói vỗ cánh mộc trên bàn một cái chát, nói:

- Đây Lý thị, đừng nói bậy bạ. Bộ muốn ăn đòn hử? Đương làm vú em mà lại nghỉ, bỏ đi đâu cho đứa bé chết đói à?

Lý thị sợ xanh mặt, nói:

- Xin lão gia chớ giận, tôi có một đoạn sự tình.

Đoạn day qua hỏi:

- Thưa mợ hai, tôi có thể nói được không?

Triệu Ngọc Minh đáp:

- Chị cứ nói đi, chỉ cần nói đúng sự thật là được.

Lý thị bèn nói:

- Bẩm lão gia, lão gia đã hỏi đến, đâu dám để lâu. Nhà tôi ở ngõ phía Tây cách nhà chủ nhân chúng tôi không xa Mợ hai tôi lúc trước có mượn bà vú không đủ sữa nên cho nghỉ, tôi hiện ở thời kỳ dậy sữa, chồng đi buôn bán ở ngoài, con gái lại mới mất, ở luôn nhà chủ lại rất tiện. Một hôm mợ hai hỏi tôi: - Đây chị Lý, chị không nghỉ à? Tôi trả lời: - Tôi không xin nghỉ, Mạc Lang công tử đang cần nuôi sữa, mợ nên để tôi

mang về nhà, nếu mợ không cho đem công tử sẽ bị dối sao? Vì lẽ đó mà hai ngày liền tiếp mợ hai không nói với tôi một tiếng. Sau đó mấy ngày mợ hai kêu tôi nghỉ, tôi không dám trái lệnh bèn xin nghỉ. Mợ hai thường cho tôi hai quan tiền và một bao quần áo cũ. Tối lại tôi cho công tử bú no rồi về nhà ngủ. Hôm sau mợ hai tôi cũng kêu tôi xin nghỉ nữa. Tôi nói: - Hôm nay là ngày sinh nhật của đại lão gia, đâu có thể nào nghỉ được? Mợ hai nói: - Chị là người làm trong viện của tôi, đại lão gia cũng đâu có để ý đến làm chi. Cho nên bữa đó tôi cũng xin nghỉ. Mợ hai lại cho tôi ba điều tiền. Tối hôm ấy lại xảy ra việc ghê gớm mà tôi không biết được! Bình thường mợ hai tôi là người rất nghiêm, không có người nào lộn xộn bước chân vào viện được.

Quan huyện nghe xong bèn hỏi:

- Nay Triệu thị, người cho Lý thị nghỉ việc là lẽ gì thế?

- Bẩm lão gia, tiểu phụ là hồng nhan bạc mệnh. Lý thị có chồng đi buôn bán xa mới về nhà, tôi nghĩ là vì đứa con mình mà vợ chồng họ chia cách là điều không phải nên cho phép về nhà. Sự hảo tâm này lại không có người biết, chỉ có trời biết thôi! Nếu lão gia chưa thông cảm đến việc này thì hỏi lại lão phu nhân sẽ tường tận.

Quan huyện nghe nói nghĩ rằng bên trong chắc có sự tình gì đây, bèn nói:

- Nay Triệu thị, người đừng có điêu ngoa loạn ngữ, không bị ăn đòn không chịu nói thật đây mà! Bậy đâu, lời nó ra vả miệng cho ta.

Triệu Ngọc Minh ra nói, nghĩ thầm: “Nếu mình đợi đánh rồi mới chết thì còn mặt mũi nào của họ Triệu nữa, chi bằng mình chết trước cho xong”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Bẩm lão gia, xin đừng nóng giận, tiểu phụ xin nói lời này.

- Nói đi!

Sau khi tôi chết rồi, ngàn muôn lần xin lão gia hãy cho người khám nghiệm tử thi để sáng tỏ tôi là người trong trắng. Cầu nguyện lão gia công hầu vạn đại. Còn như khi tôi chết, lão gia không cho người khám nghiệm để cho đen trắng nhập nhằng, tôi sẽ theo báo ứng con cháu lão gia mãi mãi!

Nói rồi rút dao ra toan tự vẫn trước huyện đường. Quan huyện ở xa đành lấy mắt ngó, may nhờ có sai nhân ở kế bên lanh mắt lẹ tay giựt dao kịp. Quan huyện bối rối chẳng quyết giải quyết ra làm sao thì nghe bên ngoài chộn rộn, có tiếng la lớn:

- Oan uống cho tôi quá, người ta cướp của hại mạng. Oan uống lắm lão gia ơi!

Thừa lúc lộn xộn, quan huyện sai đưa bọn Triệu thị, Lý Văn Phương, Triệu Hải Minh xuống phòng đợi, để phân xử vụ án nhân mạng này rồi hãy tính. Bọn sai dịch vừa dẫn mấy người ấy đi ra thì thấy một vị Hòa thượng núm chặt một người đôi mắt trợn trừng đi riết đến cổng đường. Vị Hòa thượng ấy không ai khác mà là Tế Điền Hòa thượng.

Nguyên Tế Điền làm bộ giả điên đưa Triệu thị đến gặp quan huyện để minh oan xong, thì bọn Triệu Phước, Triệu Lộc cũng chạy tới. Triệu Phước nói:

- Bạch sư phó, lão nhân gia đừng có nổi điên nữa, chúng ta đi né.

Cả bọn đưa nhau đến nhà Triệu Phụng Sơn ở đường phía Nam. Triệu Phước nói:

- Sư phó đứng đây một lát để chúng tôi vào thưa trình đã.

Chẳng bao lâu từ trong đi ra một vị nhị viên ngoại là Triệu Phụng Minh bước ra đón tiếp. Triệu Phụng Minh thấy đứng trước cửa mình một ông thầy chùa quần áo rách rưới không thể tả, trong bụng nghĩ thầm: “Tuồng đầu rước một vị cao nhân nào đến trị bệnh, ai dè lại nhằm ông thầy chùa kiếc”.

Nghĩ vậy cũng miễn cưỡng rước vào trong. Vào đến thư phòng, Triệu Phước, Triệu Lộc dâng thơ lên. Nhị viên ngoại bảo gia nhân hiến trà rồi mở thơ ra xem. Trong thơ rành rành nét chữ quan Thái thú anh minh. Thư rằng:

Ngày tháng như thoi đưa, hết hạ lại đến xuân, kính chúc hiền đệ gia đình hạnh phúc, sung vinh vui vầy. Tiếp được thư em biết được rành rõ tin nhà, mọi việc nhờ em liệu lý, ngu huynh xin cảm tạ muôn vàn. Kế đây cháu xin dâng lên thím lời cầu chúc vạn an. Cháu may mắn nhờ phúc ầm tổ tiên, mong đức thánh thượng mà được bổ nhậm chức Thái thú, vì thế không thể sớm hôm cận kề hầu hạ thím được. Tiếp thư của nhị đệ, cho biết thím ngọc thể không hòa, đôi mắt mờ đi vì bệnh. Đọc biết tin này cháu thật vô cùng buồn bã, đau xót tâm can, nước mắt đầm đìa. Hiện cháu có mời được Tể Công thiền sư ở chùa Linh Ẩn về trị bệnh cho thím. Tể Công là người tinh thông thuật kỳ hoàng, trị đâu hết đó. Xin thím gấp trị cho mau bình phục.

Cháu có sai hai đứa gia nhân là Triệu Phước và Triệu Lộc đem về mấy nén vàng cân nặng 50 lượng để lo việc thuốc thang cho thím. Ấy là vì cháu mắc tận trung mà không toàn phận hiếu được, xin thím lượng thứ cho!

Cháu bắt hiệu Triệu Phụng Sơn dập đầu kính lạy.

Triệu Phụng Minh xem thư xong mới chấp tay thi lễ Tể Diên và nói:

- Bạch Thánh tăng, Phật giá quang lâm mà đệ tử không ra ngoài tiếp rước, xin Ngài thứ tội cho Anh tôi cho mời Thánh tăng về trị bệnh cho thím tôi, không biết Ngài dùng thuốc chi và trị bệnh bằng cách nào?

- Bần tăng đã có diệu pháp.

Nói tới đó thì nghe từ bên ngoài có tiếng bước chân đi vào. Tể Diên hỏi:

- Bên ngoài có ai vào đó?

Triệu Phụng Minh cũng hỏi:

- Ai vào đó vậy?

Chỉ thấy từ bên ngoài đi vào một đại hán, đầu cột búi tóc, mặc chiếc quần cũ, vớ trắng giày xanh. Nguyên là một người cục mịch thuê dài hạn để làm việc đồng áng. Tể Diên nói:

- Ê, khi không khi không người lại lấy trộm giày ta Vừa bước tới đây là ta đã nghe rồi!

- Anh chàng kia đảo mắt một lượt, nói:

- Hòa thượng đừng nói bậy! Giày của tôi mà ông lại nhìn là giày của ông được à?

- Nhị viên ngoại coi nè, ta từ Lâm An tới đây, mang đôi giày cỏ này làm sao đi xa được. Ta mang đôi giày đó đến đây để lại ngoài cửa đổi mang đôi dép cỏ này, chú ấy mới mang trộm của ta đấy.

- Anh chàng ấy định sừng sộ lại. Tể Diên nói:

- Chú này, giày đó của chú hà? Có bằng chứng gì? Nói đúng mới kể là giày của chú được.

- Dưới đế giày của tôi có 14 cây đinh.

- Dưới đế giày của ta có 16 cây đinh.

Anh chàng kia bèn lột giày ra đếm, quả nhiên có 16 cây đinh, bèn trở lại muốn ăn thua đủ với Hòa thượng, Triệu Phụng Minh vội can:

- Thôi, để ta cho người hai điều tiền mua đôi giày khác, đôi giày này để lại cho Thánh tăng dùng.

Anh chàng nọ không dám cãi bèn cầm tiền đi ra.

Triệu Phụng Minh hỏi:

- Bạch Thánh tăng, Ngài cần đôi giày này để làm chi?

Tể Diên cười hà hà, nói:

- Muốn trị bệnh cho lão thái thái không có đôi giày này không được đâu!

Và cầm lấy bút kê ngay một cái toa. Triệu Phụng Minh nhìn thấy cũng gật đầu.

44. Chương 44

Dụ Thang Nhị đến huyện nha hoàn án

Hai công sai báỉ thỉnh Tế Thiền sư

Triệu Phụng Minh hỏi Tế Thiền về công dụng của đôi giày. Tế Thiền đáp:

- Đôi giày này là vị dẫn thuốc, cần phải phối hợp với nhiều vị thuốc nữa, ta biên cho một cái toa, các người theo toa mà kiếm sẵn cho ta.

Gia nhân đem văn phòng tứ bảo lại. Tế Thiền viết toa xong đưa cho nhị viên ngoại, dặn gia nhân chiếu theo đó kiếm tìm và lấy bao gói đôi giày lại cho cẩn thận. Tế Thiền bảo Triệu Phước:

- Người lấy bao đồ này theo ta đi kiếm thuốc dẫn, không có vị thuốc này là không xong đâu nhé.

Triệu Phước theo Tế Thiền ra cổng, Tế Thiền dặn mấy câu tức thì Triệu Phước đi ngay, còn lại một mình Tế Thiền vừa đi vừa hát sơn ca:

Được tiêu dao hãy cứ tiêu dao,

Người được tiêu dao sướng biết bao!

Giàu sang phước quả nhân đời trước,

Nghèo khó vụng tu chớ trách nào!

Lắm mưu thần chước quỷ,

Khó lọt lưới trời xanh,

Khuyên anh mê muội khéo vượt nhanh,

Mặc ý tiêu dao chân chính hảo,

Trong quán rượu đầy tràn,

Lòng sầu quét sạch ngang,

Trắng sang hoa cười thêm hứng khởi,

Ưu tư nào biết suốt thiên can.

Ca xong cũng vừa ra khỏi cửa Tây.

Tế Thiền thấy có một người đang vác một bao đồ đi phía trước. Mấy người đi trên đường phố đều trách anh ta:

- Thang Nhị, anh đi đâu vậy? Sao không cho chúng tôi biết để tiễn đưa anh, có việc gì gấp thế?

- Tôi được tin nhà phải về gấp, chùng trở lại chúng ta gặp nhau nhé!

Bị mọi người trách cứ, anh ta cứ một mạch đi thẳng. Tế Thiền thấy vậy thầm nghĩ: “Phải bắt người này lại mới xong vụ án được!”. Nghĩ rồi bèn theo miết người ấy cho đến bên ngoài cửa thành. Người ta không ngớt ngoái lại, chỉ cần thấy có Hòa thượng. Tế Thiền càng theo sát gần hơn. Người ấy bèn để bao đồ xuống đất, ngồi lên trên, trong bụng nghĩ thầm: “Cái ông Hòa thượng này đi theo mình chi vậy cả? Mình có quen biết ở đâu, để coi ông tới làm gì cho biết?”.

- Tế Thiền tới rồi cũng ngồi xuống đất, chong mặt về phía anh ta, mắt không chớp nháy. người ấy nổi giận mới nói:

- Này Hòa thượng, ông dòm tôi chi dữ vậy?

Tế Thiền cười hà hà, hỏi: Chú họ gì?

- Tôi họ Thang, ông hỏi tôi chi vậy?

- Chú khai chú họ Thang, Hòa thượng ta biết ngay chú tên gì rồi hè.

- Tôi tên gì?

- Chú tên Thang Du Lạp (sáp chảy ra).

Người ấy đột nhiên đổi giọng, nói:

- Này Hòa thượng, tôi với ông đâu có quen mà sao ông mở miệng ra là chọc tức tôi vậy.

Nói rồi vùng vằng vác bao đồ lên đi tiếp. Tế Diên cũng lục đục đi theo. Đi được hơn một dặm, Tế Diên kêu:

- Thang Du Lạp, chờ ta đi với!

Thang Nhị nghe kêu nói thầm: “Cái ông Hòa thượng này đáng ghét, mình không quen biết ổng mà ổng cứ theo chọc tức mình hoài!”.

Đi tới trước không xa gặp một thị trấn nhỏ, có buôn bán đồ lặt vặt, cũng có bán rượu. Thang Nhị nghĩ thầm: “Mình vô quán rượu lai rai hai bầu rượu tránh mặt ông ấy cho rồi. Ông ta là Hòa thượng kiếc làm gì có tiền mà vô quán. Chờ ông ấy đi qua rồi mình tiếp tục lên đường để khỏi nghe ổng kêu Thang Du Lạp mãi”.

Nghĩ rồi bèn bước vào quán rượu, ngồi vào bàn hỏi:

- Này phở ky, tiệm anh có bán rượu và cơm không?

- Ở đây chúng tôi có bán rượu, tàu hủ khô, há cảo mà thôi. Anh muốn ăn cơm thì ở cách vách đây có bán, tôi cho anh mượn một cái mâm rồi anh tự đi mua lấy.

Thang Nhị cầm lấy cái mâm và nói:

- Phở ky, anh coi chừng bao đồ giùm tôi nhé!

- Không hề gì mà, anh cứ đi mua đi!

Thang Nhị vừa cầm cái mâm đi ra khỏi quán thì thấy Tế Diên vén rèm bước vào quán rượu. Thang Nhị trong bụng lấy làm tiếc: “Phải chi mình biết ông ấy tới quán, mình không vô đây làm chi!”. Đã lỡ cầm lấy cái mâm rồi chả lẽ không ăn uống, bèn đến tiệm cách vách mua một mâm cơm rau. Trở vào quán xem lại thấy bao đồ của mình lót dưới đất Hòa thượng. Thang Nhị thấy rồi không thèm hỏi tới Hòa thượng, lại kêu phở ky hỏi:

- Hồi nãy tôi nhờ chú coi giùm bao đồ, bây giờ nó ở đâu?

Phở ky dòm lại thấy Hòa thượng đang ngồi trên bao đồ bèn đến nói:

- Này Hòa thượng, ông đừng ngồi trên bao đồ của người ta, trả cho người ta đi.

- Bao đồ hử, của chú trả cho chú ấy, cái này tôi mượn được thì là của tôi, sao lại phải đưa?

- Đi vô nhà người ta mà mượn cái gì?

Nói rồi cầm bao đồ đưa cho Thang Nhị. Thang Nhị ngồi đối diện với Hòa thượng, mỗi người kêu hai bầu rượu. Phở ky nói:

- Có há cảo nóng đấy, hai vị có ăn không?

Tế Diên nói: Ăn được hử?

Phở ky đi xuống một lát trở lên nói:

- Há cảo nóng ngon lắm, hai vị cần bao nhiêu?

Tế Diên hỏi: Có nóng không?

- Mới ra lò mà làm sao không nóng?

- Nóng hử? Ta sợ phỏng miệng lắm. Đợi nguội một chút rồi nói cho ta biết.

Thang Nhị nói: Cho tôi 10 cái.

Tế Diên thấy Thang Nhị kêu cũng kêu:

- Tôi cũng lấy 10 cái.

Phổ ky chất bánh đem đến hai đĩa, mỗi người một đĩa. Thang Nhị đợi tới trưa mà chưa ăn. Tế Diên cầm cái bánh bẻ ra khạc vào đó một miếng dăm rồi bỏ vào miệng nhai tốp tếp. Thang Nhị thấy vậy kêu:

- Phổ ky dọn đi, tôi buồn nôn bắt chết đây!

Phổ ky nói:

- Đại sư phó, thôi đừng chơi dơ nữa, ông ăn như vậy ai mà ăn cho được, gớm bắt chết đi ấy.

- Thôi ta không ăn nữa, bảo anh ấy ăn đi.

Thang Nhị vừa mới ăn, Tế Diên bèn cởi giày cỏ ra, lấy bánh nóng nhồi lại trét ở trong giày. Cái nóng xông mùi mồ hôi lên nồng nặc. Thang Nhị tức giận quăng đôi đũa xuống bàn không ăn nữa. Tế Diên cũng cầm đôi đũa ném lên bàn, nói:

- Chú không ăn, ta lại ăn hay sao?

Phổ ky đến tính tiền, bảo:

- Hai vị ăn hết 168 văn.

Thang Nhị đem theo có hơn 600 tiền, vừa định móc tiền, bên kia Tế Diên hô: “Ấn sắc lệnh hích!”, thò tay vào lưng lôi ra một xâu hơn 600 tiền. Thang Nhị thấy Hòa thượng lôi ra một xâu tiền, trong bụng nói thầm: “Xâu tiền này là của mình mà!”. Thò tay mò vào lưng quả nhiên không thấy đâu hết. Trong bụng buồn bực nghĩ: “Lạ thật, tiền trong lưng của mình tại sao lại chạy qua lưng của Hòa thượng?”. Không nén được, thở dài một cái. Tế Diên cầm xâu tiền lên hỏi:

- Xâu tiền này của chú phải không?

- Đây Hòa thượng, tiền đó có thể là của tôi, nhưng tôi không cầm đâu, ông cứ cầm đi.

- Không phải vậy đâu, tiền ấy là của ta lượm được. Hồi nãy mới bước vào quán, ta thấy xâu tiền nằm trên đất, ta mới lượm lên cất. Nếu là của chú thì trả lại chú, ta không cần đâu!

Nói rồi cầm xâu tiền đưa ra. Thang Nhị cầm xâu tiền nói:

- Hòa thượng, ông lại là người tốt. Nếu ông không đùa dơ, tôi thiết tình mời ông uống với tôi ít bầu rượu.

- Nếu ta không đùa dơ, chú mời ta uống hử?

- Có hề gì đâu, ta mời ông mà. Này phổ ky, đem lại cho ta 20 bầu rượu.

Thang Nhị thấy Hòa thượng tu một hơi hết một bầu, ba cái bánh một miếng, hai cái bánh một miếng. Ăn uống một lát hết sạch. Tính ra hơn một điều tiền, mới đưa mình đưa mình hơn 600 mà móc lại hết phân nửa rồi, bèn nói:

- Đây Hòa thượng, chắc tôi không đủ tiền rồi, hôm nay chúng ta tính riêng nhé. Ông ăn ông trả, tôi ăn tôi trả. Ăn uống cùng bàn mà của ai nấy trả nhé.

- Chú muốn chơi riêng à? Được, hôm nay cả phần chú ăn ta cũng trả luôn. Ta đâu để làm phiền chú. Ta nói thiệt mà, ta trả là ta trả, chú đừng có tính riêng.

Thang Nhị cảm thấy mình làm như vậy không phải. Tế Diên lại nói:

- Ta nói thiệt mà, ta trả là ta trả, chú tính gộp chung đi.

Phổ ky đem hai tờ thiệp tính chung là hai điều 280 văn. Tế Diên nói:

- Để ra trả, ta nói thiệt mà! Chú đừng thấy ta mặc áo rách như vậy mà khi ta không tiền.

- Thôi, để tôi trả cho!

- Ủ, chú muốn trả thì trả đi! Ta cũng thiệt tình lắm.

Thang Nhị không cách nào khác, đành lui cui mở bao đồ lấy tiền ra trả. Trả rồi bụng tức anh ách. Tể Diên vác bao đồ Thang Nhị lên vai bước đi. Thang Nhị kêu:

- Này Hòa thượng, ông ăn của tôi hết hai điều tiền rồi còn muốn giựt bao đồ của tôi nữa hả?

- Đâu phải mà, gặt người có lòng, ta chẳng lẽ ăn không, ta vác giùm chú đó mà.

Nghe nói thế, Thang Nhị nghĩ bụng: “Hòa thượng này coi vậy mà cũng có lương tâm, mình nghĩ bậy bạ thiệt!”. Nghĩ rồi bước ra khỏi quán rượu. Thang Nhị ngoái đầu thấy vậy, hỏi:

- Hòa thượng ơi, ông đi về Đông chi vậy?

- Ta ở Đông Xuyên, chú ở Tây Xuyên, ta theo chú qua hướng Tây làm gì?

- Thôi, ông đưa bao đồ lại cho tôi.

- Bao đồ của chú cầm cho tôi rồi mà.

- Hòa thượng ơi, ông muốn cướp của tôi hả?

- Chẳng những ta muốn cướp của chú mà còn muốn đánh chú nữa là đằng khác.

Tể Diên lấy tay chỉ một cái, miệng niệm chơn ngôn: “Án ma ni bát mê hồng. Án sắc lịnh hích!”. Thang Nhị bắt rùng mình, mơ mơ hồ hồ. Tể Diên đi tới tống cho Thang Nhị một thoi bể mũi máu tuôn xối xả, rồi lấy bao đồ quệt thành dấu máu, đoạn dẫn Thang Nhị trở vào thành. Về đến gần cổng thành có người quen Thang Nhị hỏi:

- Thang Nhị ca, chuyện gì vậy?

Tể Diên nói:

- Các người đừng xía vô, đây là việc tham tài hại mạng đó.

Mấy người kia nghe nói thất kinh không dám hỏi nữa. Tể Diên kéo Thang Nhị thẳng đến huyện Côn Sơn. Tới huyện nha, Tể Diên đi tuốt vô trong kêu lớn:

- Âm thiên đại lão gia ơi, Hòa thượng ta bị Oan uống lắm!

Có người đứng bên nói:

- Hòa thượng đừng nên nói bậy bạ, làm gì có âm thiên đại lão gia ở đây?

Tể Diên nói:

- Người ta ham tiền hại mạng, gây án mạng mà!

Nói rồi đi tuốt vào công đường. Quan huyện đã cho đưa bọn Triệu thị xuống, dòm ra thấy một vị Hòa thượng vác trên vai một bao đồ, mặt đầy bùn đất máu me lem luốc. Thang Nhị mơ mơ hồ hồ quỳ trước công đường, còn Hòa thượng đứng sững một bên. Quan huyện nói:

- Này Hòa thượng, sao thấy bản huyện mà không chịu quỳ? Có điều chi oan uống hãy trình ra đi!

- Hòa thượng ta chỉ vì ở trong chùa bị chúng tăng khi dễ, sư phụ ta bảo ta đi hoa duyên về sửa một một cái chùa, tô lợp xong hết, đang chuẩn bị khai quang. Nào ngờ gặp nửa tháng mưa dầm sụp lở hết, đầu thể hóa duyên được nửa được. Ở huyện Côn Sơn này, sư phụ ta có hai khoảnh đất, bảo ta đi bán đem tiền về lợp chùa. Ta đem theo một hỏa công đạo, đất bán xong đem bạc về. Đi nửa đường, anh hỏa công đạo xin phép ta đi đồng, Hòa thượng ta đi trước đợi ở ngã ba đường. Đợi cả hai tiếng đồng hồ mà không thấy anh ta đâu, chỉ thấy anh này vác bao đồ của ta đi tới. Chắc chắn là anh này tham tài hại mạng hỏa công đạo của ta rồi!

Quan huyện cầm thủ xích vô lên bàn cái bốp, hỏi:

- Người tên là gì? Tại sao tham tài hại mạng hỏa công đạo của người ta?

Chừng đó Thang Nhị tỉnh lại thấy mình đang ở trước công đường, bèn đem các sự việc vừa xảy ra thuật lại. Quan huyện nói:

- Nay Hòa thượng, cái bao ông vác là của Thang Nhị mà.
- Ta cũng không cần cãi lý với chú ấy làm chi. Để Hòa thượng ta kê ra một tờ giấy, nếu chú ấy nói đúng đồ vật trong bao, mà tờ giấy ta kê sai là ta vu cáo không thật, lão gia cứ bắt ta trị tội. Còn như tờ giấy ta kê ra đúng mà chú ấy nói không đúng, thì là chú ấy ham tài hại mạng người.

Quan huyện nghe nói có lý, bèn bảo Hòa thượng viết ra giấy. Viết xong trình lên quan huyện xem. Chữ viết rất đẹp dễ, rõ ràng là: Lựa hoa đỏ: hai xấp, vải trắng: hai xấp, năm thước lụa hoa vàng, một khối bạc 200 lượng lớn nhỏ 37 miếng, tiền hai đồng, quần áo cũ một bộ, một đôi giày một đỉnh ở để. Quan huyện mới hỏi đến Thang Nhị. Ngờ đâu từ người này lời ra việc mưu đoạt gia sản ám hại liệt phụ trình tiết liên quan đến Triệu Ngọc Trinh.

45. Chương 45

Hoa Vân Long tức giận về Tây Xuyên

Trần bát phương nghĩa kết bạn anh hùng

Sau khi quan huyện xem tờ giấy kê khai của Tế Điền xong mới hỏi Thang Nhị:

- Người nói bao đồ này của người, vậy trong đó có những gì? Nếu người nói đúng ta sẽ trả bao đồ này cho người, bằng nói không đúng ta sẽ kết tội người tham tiền hại mạng người đấy!

Trong bao đồ của tôi có: hai xấp lụa đỏ có bông nhỏ, hai xấp vải trắng Tòng giang, hai gói tiền, trong gói cột dây đỏ có một xấp lụa đỏ, một cái khăn đội đầu cũ, 200 lượng bạc. Ngoài ra không còn gì nữa.

Quan huyện nghe khai liền hỏi:

- Nay Hòa thượng, tờ giấy ông kê ra với lời khai của tên này đều giống nhau, bản huyện biết giao bao đồ này cho ai bây giờ?
- Tại lão gia không hỏi rõ ràng, lão gia cứ hỏi anh ta xem có bao nhiêu miếng bạc?

Thang Nhị nói:

- Số bạc ấy tôi chỉ biết là 200 lượng thôi chứ không biết bao nhiêu miếng.

Quan huyện tức thì nổi giận, nói:

- Bạc của người sao người không biết bao nhiêu miếng? Mở bao ra coi thử!

Lập tức bao đồ được mở ra kiểm lại, những thứ kia đều đúng hết, bạc quả nhiên 37 miếng. Quan huyện nói:

- Nay Thang Nhị, những thứ này của người chắc là do lâu nay trộm cắp mà có ra chứ gì? Người giết hỏa công đạo của Hòa thượng rồi bỏ xác ở đâu?
- Tiểu nhân thiệt tình không phải do tham tiền hại mạng người mà có bạc này đâu. Bao đồ này là của người ta cho tiểu nhân đó. Nếu lão nhân không tin thì truyền kêu người cho tiểu nhân bao đồ này đến thì sẽ rõ.
- Người cho người bao đồ này là ai?
- Là quan Hiến liêm Lý Văn Phương ở huyện này. Ông ấy là chủ của tôi. Bao đồ này của ông ấy cho tôi chứ không phải do tôi tham tài gây ra án mạng mà có đâu!

Quan huyện hỏi bọn thư lại thủ hạ:

- Huyện ta có mấy người Hiến liêm Lý Văn Phương?

- Chỉ có một Hiếu liêm Lý Văn Phương.

- Hãy truyền Lý Văn Phương thượng đường mà đối chất.

Lý Văn Phương đang ngồi bực dọc ở phòng khách, các thư lại quen biết xúm nhau khuyên giải. Bỗng sai nhân bên ngoài vào gọi:

- Xin mời Lý lão gia lên huyện đường.

- Có việc gì mà kêu tôi lên vậy?

- Có trọng án nhân mạng.

Lý Văn Phương lên huyện đường thấy Thang Nhị đang quỳ dưới đất, đứng ở bên là một vị Hòa thượng kiềng cũng không biết là lý do gì. Thang Nhị nói:

- Viên ngoại ơi, người cho tôi bao đồ này mà người ta nói không phải, bảo rằng tôi tham tiền giết người cướp của đó.

Tế Điền đứng một bên, nói:

- Cứ nói đi, cứ nói đi, lời luôn người oa trử ta cũng không sợ. Để rồi coi ai phải ai trái cho biết.

Quan huyện day qua hỏi:

- Nay Lý Văn Phương, ông có quen biết người này không?

Lý Văn Phương một khi thấy sự việc này, nhắm chùng là bất ổn, tự nghĩ: “Mình với nó đừng dây đến cửa quan là tốt nhất”. Bèn nói:

- Kính bẩm lão phụ đài, Hiếu liêm tôi không quen biết hần, bao đó cũng không phải của tôi cho.

Quan huyện đột nhiên nổi giận mắng:

- Hay cho đồ chuột nhất lớn mặt này! Chưa biết mùi đòn chưa chịu cung khai mà. Bậy đâu, đem kèm kẹp ra đây!

Tam ban sai dịch dọ ran, đem kèm kẹp bỏ một đồng ở trước, báo hại Thang Nhị sợ xanh cả mặt, lắp bắp thưa:

- Kính bẩm lão gia, xin chớ động hình! Tôi có chút việc xin thưa, việc đó có liên quan đến tôi và Lý Văn Phương viên ngoại.

Quan huyện gật đầu cho phép, Thang Nhị nói tiếp:

- Tiểu nhân nguyên quán người xứ Tứ Xuyên, từ nhỏ ở Lý gia trang hầu hạ nhị viên ngoại tức cậu hai, dọn dẹp sách vở văn phòng, mong mỗi cậu hai được công thành danh toại, bọn tôi nhờ đó cũng có thể phát tài. Chẳng may cậu hai nhà tôi bị bệnh qua đời, tôi buồn nản quá, suốt ngày lấy rượu làm vui, tỉnh rồi lại say nữa. Ngày kia đại viên ngoại Lý Văn Phương nhà tôi chúc rượu tôi say ngà ngà rồi hỏi:

- Mi có muốn phát tài không?

- Người ta không vì lợi đâu chịu thức khuya dậy sớm? Điều đó tôi muốn lắm chứ!

- Nếu mi chịu trần truồng trong phòng mợ hai đợi đến ngày sinh nhật, ta kêu tớ gái mở cửa, mi trong đó chạy vọt ra, ta sẽ cho mi 500 lượng bạc.

- Tiểu nhân bị tiền của làm mờ lương tri nên ưng thuận ngay. Hôm qua tôi nấu mình trong nhà của mợ hai, chờ đến chiều tối, tôi lên vào phòng chun dưới gầm giường. Thấy mợ hai ôm con ngủ say, tôi mới đi ra nghe ngóng. Tới chừng bên ngoài kêu cửa, tôi chạy vọt ra bị viên ngoại nhà tôi và Triệu Hải Minh ngó thấy, nhưng không bắt tôi lại được. Tôi trốn ở thư phòng nơi hoa viên. Đến chừng sáng ra tôi mới biết mợ hai đã bị từ rồi, đứa nhỏ vẫn còn để lại. Muốn đuổi vú em và vú em chỉ khóc chứ không chịu đi. Đúng là viên ngoại nhà tôi muốn mưu đoạt gia sản, xong việc cho tôi 200 lượng bạc và mấy xấp vải lụa, số còn lại đợi đến năm sau sẽ cho tiếp. Tôi tính đi về nhà nào dè gặp phải ông Hòa thượng làm quỷ đòi mạng này!

Ông ấy đổ riệt cho tôi là ham tiền cướp của hại mạng người, nhưng việc đó tôi chưa từng làm bao giờ. Đó là những việc đã qua, tiểu nhân xin trình khai, không dám giả dối chút nào.

Quan huyện nghe xong mới vỡ lẽ mọi sự. Nãy giờ vị Chiêu phòng tiên sinh (thơ ký) chép hết lời cung, trong bụng mắng thầm: “Hay cho tên Lý Văn Phương lộn sòng kia, vậy mà cũng làm Hiếu liêm? Có thể làm chuyện thương thiên hại lý như vậy được à?”

Chiêu phòng tiên sinh viết lời cung xong, quan huyện cho đòi bọn Triệu Ngọc Trinh, Lý thị và Triệu Hải Minh lên hầu, đoạn bảo vị Chiêu phòng tiên sinh đọc lại lời cung của Thang Nhị một lượt. Triệu Hải Minh nghe xong mới hiểu rõ con gái mình là liệt nữ trinh tiết, cảm thấy quá ăn năn cơ hồ muốn chết, bèn xin quan huyện chủ trì xử lý việc này cho Quan huyện đừng đừng nổi giận hỏi:

- Này Lý Văn Phương, người đã là Hiếu liêm, lý ứng phải giữ phận công chánh chứ lẽ nào lại làm chuyện thương luân bại lý như thế được. Như vậy thì làm con bất hiếu, làm tôi nhất định bất trung, đối với anh em thì bất nghĩa, kết bạn thì bất tín. Em người đã mất, đáng lẽ người phải thương xót, bảo bọc sương phụ, vì đó cũng là đức hạnh của dòng họ Lý nhà người, cơ sao Triệu thị hết lòng thủ tiết mà người đem lòng lang sói bày ra gian kế mưu hiểm như vậy? Người là người biết luật pháp lại phạm pháp, bản huyện phải xử phạt người thật nặng mới được. Người chịu đánh hay chịu phạt?

Lý Văn Phương run như cầy sấy, mặt không còn hột máu, hổ thẹn quá không biện bạch được lời nào, chỉ van xin:

- Cầu xin lão phụ đài ra ơn dạy bảo, đánh thế nào cũng được, phạt ra sao cũng xin vâng.

- Nhận đánh thì ta làm theo kiểu văn hiến, cắt bỏ chức Hiếu liêm của người, bản huyện sẽ trừng phạt nặng hơn nữa. Còn như chịu phạt thì bản huyện gia ân cho người thế này: Người phải đem hết gia sản trong nhà giao cho Triệu thị quản lý. Mẹ con họ như có bề gì, người phải viết cho ta một tờ cam kết, chừng nào họ bị điều gì lỗi thôi ta sẽ trị tội người. Ta phạt người 50.000 lượng bạc, sắm cờ quạt rước Triệu thị về, dựng bia tại phường cho mọi người biết. Khi rước, người phải mời các vị thân sĩ trong địa phương cùng ngồi kiệu đi đón em dâu người trở về, nếu không tuân hành bản huyện sẽ phạt người gấp bội.

- Lão phụ đài công tâm xét xử, cử nhân xin tình nguyện chịu phạt, xin tuân theo đường dụ xử trí của lão phụ đài.

- Tuy thế bản huyện vẫn phải trách phạt người, nếu không, e người quen tánh chẳng chừa. Lại đây, lại phòng thư ban đầu, đánh hấn cho ta 100 thủ xích.

Lại phòng lập tức bước tới, Lý Văn Phương là văn sĩ tại địa phương, sợ mất mặt năn nỉ xin tha.

Quan huyện nói:

- Ta không kêu tạo lệ (sai dịch) đánh người là nể nang lắm đó.

Lại phòng bèn bước tới đánh đủ 100 thủ xích. Lý Văn Phương xuất xoa van xin lia lịa. Quan huyện truyền gọi Triệu Hải Minh đến hỏi:

- Này Triệu Hải Minh, ông thấy sự bất minh của ông, cơ hồ bức tử người đàn bà trinh tiết này không? Ông bây giờ chịu đánh hay chịu phạt?

Triệu Hải Minh cúi đầu hỏi lại:

- Bẩm lão gia, chịu đánh như thế nào, chịu phạt thì sao?

- Chịu đánh là ta đem chức viên ngoại của người cách tuột đi và đánh 200 quân côn. Còn chịu phạt là ta phạt người 3.000 lượng bạc, đem giao tại huyện đường. Số bạc này không phải dành cho bản huyện đâu mà là để cất một nhà Tiết liệt tử cho con gái người để danh thơm lưu muôn thưở.

- Ân điển lão gia ban như vậy, dù xuất 6.000 lượng bạc tôi cũng tình nguyện.

Quan huyện lại kêu:

- Truyền dẫn Lý thị lên đây.

Quan huyện dạy:

- Này Lý thị, người phải hết lòng phục vụ mợ hai người. Tuy là phận vú em nhưng phải cố gắng thật tâm trong bốn phận của mình. Mợ hai người có lòng thương tưởng đến người, người cũng phải tận tâm đối xử nhé. Mai sau đứa bé lớn khôn người cũng có danh có lợi.

- Xin tuân lệnh dụ của lão gia.

Quan huyện day qua hỏi:

- Này Thang Nhị, người thật là lòng lang dạ sói mà. Hồi còn sống, cậu hai người đối đãi với người ra sao?

- Hồi còn sống, nhị viên ngoại đối xử với tôi rất tốt.

- Đối xử tốt như vậy sao cậu hai người chết rồi người lại đối xử với mợ hai người tàn tạt lương tâm hùa mưu chiếm đoạt gia sản, hãm hại người trinh tiết như thế? Bay đâu, đề bó xuống đánh 80 hèo, rồi lấy cùm 25 cân cùm chân nó lại để tại huyện này ba tháng để răn chúng. Sau đó giải về nguyên quán cho quan địa phương quản thúc hẳn.

Vụ án đã kết thúc. Lý Văn Phương về lo mời các nhân sĩ đi rước Triệu thị về đoàn tụ với con.

Ai nấy đều về hết, còn trơ lại mình Hòa thượng, quan huyện thật là khó xử: “Không có vị Hòa thượng này, vụ án làm sao kết thúc được. Muốn nói lời cảm ơn mà ông bảo hỏa công đạo của mình bị người tham tài hại mạng, bây giờ mình biết tìm hung thủ ở đâu đây?”.

Quan huyện nghĩ trong bụng: “Mình làm oai dọa ổng mấy câu, bảo là ổng đặt điều vu cáo, phết cho mấy cái, hò hét đuổi ra ngoài là xong, ”. Quan huyện mới nghĩ bụng như thế, Tế Diên đã nói:

- Này lão gia, ông gặp chuyện khó xử, nếu không có Hòa thượng ta thì vụ án chẳng tìm ra mối. Muốn nói mấy lời cảm ơn Hòa thượng ta mà ngại vì vụ án tham tài hại mạng của ta không giải quyết được, định nói dọa ta mấy câu, đánh ta mấy cái rồi hàm hàm hồ hồ đuổi ta ra phải không?

- Này Hòa thượng, ông đoán già đoán non gì thế, bay đâu, lôi xuống phết một trận cho ta.

Sai nhân bước tới nói:

- Này Hòa thượng, ông nằm xuống đi!

- Có trải mền ra không?

- Đừng có nói lời thôi!

Tế Diên la:

- Ta sắp bị đánh đây, ta sắp bị đánh đây!

Vừa la xong hai tiếng thì bên ngoài có người nói to:

- Bẩm đại lão gia, xin ngàn muôn đừng đánh Hòa thượng chúng tôi.

Bên ngoài có một người đi vào, vai vác một bao đồ quỳ trước huyện đường. Quan huyện nhìn ra thấy người mới tới có vẻ là kẻ tùy tùng, bèn nói:

- Người tên là gì?

- Tôi tên là Triệu Phước, làm hỏa công đạo, tôi đi với Hòa thượng nửa đường, mắc đi cầu, đi xong lật đật chạy theo Hòa thượng, hỏi thăm nghe nói Hòa thượng bị bắt vào huyện nha.

Tế Diên nói:

- Bẩm lão gia, người này là hỏa công đạo của Hòa thượng tạ Lão gia cứ mở bao ra xem, nếu trong đó không đúng như kê khai thì cứ bắt ta là đặt điều vu cáo.

Quan huyện cho mở bao ra xem thấy đồ đạc giống như trong bao của Thang Nhị, cả đến số bạc cũng giống y, quan huyện nghĩ thầm: “Cái này mới là kỳ đa!”. Xem ra Triệu Phước không phải là người hỏa công đạo, quan huyện mới hỏi:

- Nay Triệu Phước, người có vẻ không giống hỏa công đạo. Người nói thiệt đi, vị Hòa thượng này ở chùa miếu nào vậy?

Triệu Phước mới đem cội nguời của Tế Công thuật lại tỉ mỉ và nói lý do tại sao quan Triệu Thái thú mời Hòa thượng về huyện Côn Sơn. Quan huyện nghe nói lật đật rời chỗ ngồi, cung kính thi lễ, nói:

- Bạch Thánh tăng, té ra Ngài là Tế Công, vị thế tăng của Tần Thừa tướng đây mà, đệ tử không biết, thật là có lỗi, nếu không có lão nhân gia đến giúp, đệ tử không làm sao xử được vụ án vừa rồi. Bay đâu, đem bao đồ kia thưởng cho người hầu của Thánh tăng đi.

- Xin cảm ơn lão gia.

Tế Diên nói rồi cáo từ, đem hai bao đồ đó cho Triệu Phước và Triệu Lộc mỗi người một bao rồi trở về nhà nhị viên ngoại. Đào kiếm được một khối thuốc, Tế Diên đem chế cho lão thái thái rửa mắt, mắt bèn trong sạch lại, liên tiếp trong vòng ba ngày, mắt trong thấy ánh sáng lại được. Triệu Phụng Minh sai đưa gia nhân về đến Lâm An báo tin, để Tế Diên ở lại trị bệnh cho lão thái thái càng ngày càng bớt nhiều, Tế Diên ở lại Côn Sơn ba tháng, suốt ngày cùng Triệu Phụng Minh bàn chuyện văn chương, ngày kia bỗng có gia nhân vào báo:

Hiện có hai vị Ban đầu ở Lâm An đến thỉnh Tế Công vì một đại sự khẩn cấp.

46. Chương 46

Mừng giữ chánh hoa, quần hùng kết bái

Đạo thành Lâm An may gặp Vương Thông

Tế Diên ở huyện Côn Sơn trị bệnh mắt cho lão thái thái đã lành, mấy lần muốn từ biệt nhưng nhị lão gia cứ nài nỉ cầm cọng mã, mỗi ngày cùng nhau đàm luận thi văn. Tế Diên đối đáp như nước chảy, nhị viên ngoại lại càng thêm nể phục, tiếc rằng mình gặp Tế Công quả trễ, nếu gặp sớm hơn văn chương sẽ phát triển rất nhiều. Tế Diên ở lại nhà Triệu Phụng Minh lần nữa được một trăm ngày, ngày kia gia nhân đưa vào hai vị Ban đầu ở nhà Thái thú tại Lâm An. Hai vị Ban đầu đến trước mắt Tế Diên thi lễ và thưa:

- Bạch Thánh tăng, từ lâu lão nhân gia đã chờ về Lâm An, ở đó vừa xảy ra việc kinh thiên động địa nên chúng tôi đặc biệt thỉnh lão nhân gia giúp cho.

- Hai vị Ban đầu, việc gì thế?

Hai vị Ban đầu bèn đem việc thuật lại tỉ mỉ, ấy là: Lộ Tây Xuyên mới xuất hiện một tên giang hồ đại đạo. Người này họ Hoa tên Trung, tự Vân Long, có trác hiệu là Càn khôn đạo thứ. Mới 18 tuổi mà đã lưu danh khắp lục lâm, hay đi cùng với Quỷ đầu đao Trịnh Thiên Thọ, họ thường cư ngụ ở nhà Điền Quốc Bồn ở Trấn Sơn. Hắn là người văn võ toàn tài, lại có tật thích hái hoa, kết giao với mấy mươi người, thân nhất chỉ có năm, đều là những nhân vật có tên tuổi ở chốn lục lâm mà người ta thường gọi là Ngũ quỷ. Ấy là Khai phong quỷ Lý Diệu Minh, Kê minh quỷ Toàn Đức Lượng, Vân trung quỷ Trịnh Thiên Phước, Bồng đầu quỷ Văn Phương, Hắc phong quỷ Trương Vinh, thiên hạ đều biết chúng là năm quỷ một sông ở Tây Xuyên. Nhân vì tên chủ chứa là Điền Quốc Bồn dọn đi đâu không biết, bọn chúng chẳng có đất dung thân nên mỗi người tản lạc về nhà thân hữu. Hoa Vân Long hái hoa gây án, để lại tới 9 cái mạng. Tất cả đều là trước gian dân, sau giết mạng, quan tổng lãnh địa phương truy tìm hắn rất ngặt. Hắn nghĩ rằng đất này không thể ở lâu được nên rời bỏ Tây Xuyên. Đến huyện Ngọc Sơn ở Giang Tây, hắn nghe nói ở đây có một vị quan bảo tiêu rất giàu có là Oai trấn bát phương Dương Minh, một vị anh hùng chuyên giao kết với các hào kiệt trong thiên hạ. Hoa Vân Long bèn mò tới Như Ý thôn ở Phụng Hoàng Lĩnh để bái phỏng Dương Minh. Dương Minh nghe bẩm báo biết Hoa Vân Long là tên tặc hái hoa nên không tiếp. Gia nhân bảo là chủ tôi đi vắng, Hoa Vân Long chẳng biết làm sao nên lui thủ ra về.

Qua mấy ngày có người cho biết Dương Minh có ở nhà, Hoa Vân Long lại đến ra mắt nhưng vẫn không được gặp. Ba lần như vậy, Dương Minh mới cho vào. Vốn là người khéo ăn nói, đối đáp như nước chảy, Hoa Vân Long thấy Dương Minh mình cao 8 thước, lưng nhỏ vai to, đầu đội khăn xếp đoạn màu lam, phía trước có thêu hai con rồng đang vờn đóa đào nhung, mặc một tiền tũ bào màu xanh, thấp thoáng đôi vớ thêu hoa hồng đoạn, mặt như cổ nguyệt, mày hình chữ bát, mắt như sao sáng, tam sơn ngay ngắn, miệng rộng hình chữ tứ, dưới cằm phất phơ ba chòm râu bạc trước ngực, ngũ quan thanh tú, phẩm chất khác thường. Hoa Vân Long lấy làm vui, nói:

- Tiểu đệ đã lâu ngưỡng mộ đại danh huynh đài, nhưng không có cơ hội gặp gỡ, nay may mắn được hội ngộ thật là tam sanh đại hạnh.
- Ngu đài có tài đức chi đáng được để lòng yêu mến. Mấy lần hiền đệ tới thăm mà chưa may mắn được bồi tiếp.

Hai người nói mấy câu khách sáo mở đầu chào hỏi. Hoa Vân Long nói:

- Tiểu đệ dắt khách bơ vơ, thân trẻ dại khờ, cầu xin huynh đài dạy bảo.

Dương Minh thấy Hoa Vân Long nói năng hòa nhã, rất mừng, bèn lưu lại khách sảnh uống rượu. Trong câu chuyện có đề cập đến mấy dụ án mạng hái hoa ở Tây Xuyên, Hoa Vân Long cũng biểu lộ lòng hối cải. Dương Minh muốn tổ chức lễ ăn mừng thủ chánh giới dân hoa, khi đã mang hoa này rồi thì không còn hái hoa nữa, Hoa Vân Long cũng đồng ý, Dương Minh phát thiệp đi mời các anh hùng, trong đó có: Truy phong yển tử Hoàng Vân, Thiết diện dạ xoa Mã Kính, Thiên lý độc hành Vương Đức Thụy, Phi thiên hỏa tổ Tần Nguyên Lượng, Lập địa ôn thần Mã Dao Hùng, Truy phong yển tử Diệu Điện Quang, Hóa độ lôi tinh Lưu Thiên Hóa, Đẳng bình bộ thủy Đào Phương, Đạp tuyết vô ngân Liễu Thụy, Thuận thủy thôi châu Đào Ngân, Trích tinh bộ đầu Đái Khuê, Phi thiên quỷ Thạch Thành Thụy, Dạ hành quỷ Quách Thuận, Tam xoa quỷ Dao Đồng, Kim kiếm quỷ Tiêu Lượng, Luật lệnh quỷ Hà Thanh, Thảm hoa quỷ Mã Thành, Ải nguyệt phong Bào Lôi, Lôi Minh, Trần Lượng... cộng tất cả 36 người kết bái, cũng chúc mừng Hoa Vân Long giữ chánh giới dân hoa, mọi người cùng trích huyết hòa rượu uống thề. Sau khi mọi người giải tán, Hoa Vân Long vẫn ở lại nhà Dương Minh, không việc gì cũng đến phiêu lục học cách điều hành việc của Dương Minh và học thêm một pho Bát quái triệu hoàn đảo. Ở luôn đó ba năm có lẽ, ngày kia Hoa Vân Long muốn lên thành Lâm An chơi, Dương Minh lấy cho 100 lượng bạc, khi đi dặn dò chớ có sinh sự lôi thôi, không có việc gì nên về sớm. Rồi thôn Như ý ở Phụng Hoàng Lãnh ra, cứ đối ăn khát uống, ngày đi đêm nghỉ, ngày kia đến thành Lâm An, trước hết đến cửa Tiền Đường, trên đường cái người qua lại nhộn nhịp, bán buôn phổ chợ tấp nập, xé bên đường có một tòa lầu với bảng hiệu Vọng Giang lâu, với những tên rượu tên trà nổi tiếng, hai cột trụ hai bên có đôi liễn đề rằng:

Rượu vào trời đất rộng,

Bầu rót tháng năm dài.

Hoa Vân Long định lên lai rai vài ly rượu bèn thả bước tới gần. Nơi thang lầu người xuống lên rất nhộn nhịp, trên lầu có một chiếc bàn, ngồi xuống định kêu rượu uống, Hoa Vân Long nhìn trực sang chiếc bàn đặt dưới cửa sổ phía Đông, một người ngồi sẵn ở đó tự bao giờ, người này đầu đội khăn 6 múi màu tía, mình mặc áo tũ bào cùng màu, lưng thắt dây da, bên hông giắt một yêu đao, chân mang giày đế mỏng để lộ đôi vớ bằng đoạn xanh thêu hoa. Da mặt hơi tía, trong tía ửng hồng, hai chân mày rộng đen thui trên đôi quai nhãn đen trắng phân minh. Tam sơn cân đối, dưới chữ tứ bộ quai râu nón dâm tua tủa. Gương mặt oai phong đầy đầy sát khí. Hoa Vân Long thấy người đó đang ngồi nhâm nhi trước bàn rượu lật đặt bước tới thì lễ, nói:

- Nhị ca mạnh giỏi, lâu quá không gặp, từ khi chúng ta chia tay ở Tây Xuyên, thâm thoát đã bốn năm dài, nào ngờ gặp nhau ở chốn đô hội này, huynh đài vẫn khỏe chứ?

Người ấy cười hà hà nói: Té ra là Hoa nhị đệ.

Thật là:

Có duyên ngàn dặm không ngăn,

Vô duyên gặp mặt cũng bằng người dưng!

Người mà Hoa Vân Long vừa gặp họ Vương tên Thông, trác hiệu là Thiết thối viên hầu, một tên giang dương đại đạo ở Tây Xuyên, với Hoa Vân Long là đôi bạn thiết. Đã lâu mới gặp lại, hai người rất mừng bèn bày tiệc mới liên hoan. Vừa uống rượu, Vương Thông hỏi:

- Nay nhị đệ, từ ngày chia tay ở Tây Xuyên, hiền đệ trú ngụ ở đâu mà hôm nay trôi dạt đến chốn này?

Hoa Vân Long mới đem việc gặp Oai trấn bát phương Dương Minh ở Giang Tây và kết bái với 36 anh em trong lễ mừng thủ chánh giới dâm hoa thuật lại tỉ mỉ và hỏi:

- Huynh trưởng hôm nay đến chơi ở đây có việc gì không?

- Ta đến đây cốt tìm một kẻ thù, vì anh ta làm chức thư lại ở phủ Thành Đô, vì 200 lượng bạc làm tang vật mà bị tên cầu quan bắt bỏ ngục, rồi buồn tình chết trong ngục thất. Lúc đó ta không có ở nhà, đến chừng về mới hay có sự. Ta muốn tìm tên cầu quan ấy để báo thù, nào ngờ hắn đã chuyển đi nơi khác, ta đến kinh đô là cốt để tìm hắn, hôm nay ta mới tới đây chưa có trọ ở đâu, hai chúng ta cùng ở một chỗ cho vui.

- Được, tôi cũng mới đến.

Hai người đang nói tới đó bỗng nghe có tiếng chân lép cộp từ thang lầu, một người đang cầm giỏ trái cây đi lên, người này độ tuổi 40, đầu đội khăn vải xanh, quần áo cũng cùng màu, vớ trắng làm lộ rõ đôi giày màu xanh cũ. Trên khuôn mặt vàng ọt, đôi mắt tròn long lanh dưới cặp mày nhỏ, dưới cái trán nhẵn, chiếc mũi ó dờm xuống đôi môi nứt nẻ với bộ râu chết nước đầu này một cọng, đầu kia vài ngoe. Người ấy đến các bàn mời mua lần lượt, khi đến mời mua ở bàn Hoa Vân Long bèn để giỏ xuống, nói:

- Chu choa, té ra là hai vị thái gia, tiểu nhân xin kính chào.

Nói xong, người ấy quỳ mọp xuống đất, dập đầu cộp cộp, Hoa Vân Long nhận ra mới nói:

- Ta tưởng ai, té ra là Lưu Xương.

Nguyên Lưu Xương sanh quán tại Tây Xuyên, sống với bọn lục lâm đã lâu, làm công việc phổ ky hầu bàn. Nhân vì gặp việc rã đàn tan ghé, hắn mới trốn đến Lâm An buôn bán lật vặt qua ngày. Hôm nay gặp bọn Hoa Vân Long mới đến thi lễ. Vương Thông nói:

- Thôi đứng dậy đi, Lưu Xương, ngươi độ này có khá không? Và hiện ở đâu? Ở đây có chỗ nào phồn hoa náo nhiệt ngươi hãy nói cho ta biết, bọn ta mới tới đây lần đầu, cái gì cũng lạ hết.

- Hai vị thái gia muốn đi thì ở đây có Tây Hồ, núi Thành Hoàng thiên hạ đệ nhất danh, đều là những chỗ náo nhiệt cả, hai vị thái gia muốn đi chơi thì tôi sẽ dẫn đi. Tối lại không cần ngủ ở khách điểm, tôi có một gian thượng phòng bên trong rất sạch sẽ lại không có ai tới lui lộn xộn, cũng có thể ngủ được.

Hoa Vân Long nghe nói vậy rất vừa ý, Lưu Xương cũng ngồi vào cùng bọn ăn uống. Ăn xong Vương Thông trả tiền, ba người thong thả ra khỏi quán rượu. Bên đường người đi qua lại dập diu, thả bước tới núi Thành Hoàng, ở đây thật là nơi tuyệt hảo! Cây cối um tùm, khách du tới lui không ngớt. Đang đi, bỗng ngược chiều đi lại một chiếc kiệu nhỏ, bên trong ngồi ung dung một người nữ, mặt như hoa lê, má như nhụy hạnh. Thật là:

Tiên tử Dao Trì có khác,

Hằng Nga nguyệt điện không bằng.

Hoa Vân Long vốn là tay sành hái hoa, nếu không phải là người tuyệt đẹp thì không để mắt tới, vậy mà khi thấy người trong kiệu, tà tâm phát động, ao ước không thôi, theo riết chiếc kiệu ấy đến cửa Tiền Đường, thấy kiệu đi thẳng vào Trúc Am ở đường Bắc. Hoa Vân Long lững thững trở lại thì cũng gặp Lưu Xương và Vương Thông đi tới. Đến chỗ không có ai, Hoa Vân Long mới hỏi:

- Nay Lưu Xương, ngươi có biết người nữ ngồi trong kiệu đó không?

- Người đó hử? Nhị thái gia ơi, đừng hòng mơ tưởng đến làm chi, cô ta là con gái của Triệu Thông Phán, hứa gả cho con của Tôn Hiếu Liêm, chưa kịp thành hôn thì con của Tôn Hiếu Liêm đã chết, con gái họ Triệu đòi đi điếu tang, nói: - Tôi với con ông có danh mà không có phận vợ chồng, xin mở nắp quan tài để nhìn mặt lần cuối. Người họ Tôn mới mở nắp quan tài ra, cô nương ấy mới hót tóc trên đầu mình để giữ phận

góa bụa, cha mẹ hai bên xúm lại can ngăn không được. Cô ấy giận đến am Ô Trúc, tập sự xuất gia, xuống tóc tu hành, lão nhân gia đừng mơ tưởng làm chi vô ích, không được đâu!

Hoa Vân Long nghe nói trong lòng phát động, muốn ngay trong đêm đó vào ni am hái hoa.

47. Chương 47

Gặp tiết phụ hái hoa không toại ý

Thái sơn lâu gây án mạng giết người

Nghe Lưu Xương nói, Hoa Vân Long lẳng lặng không nói gì, ba người trở về nhà Lưu Xương ăn uống và ngủ tại đó, trống đã sang canh mà Hoa Vân Long trần trọc không sao ngủ được. Thấy Vương Thông và Lưu Xương đang ngủ say bèn trở dậy thay đồ dạ hành, đem đồ mặc ban ngày gói lại cất vào trong bao cột ngang thắt lưng, dắt theo cương đao mở cửa bước ra ngoài, bên ngoài sao sáng đầy trời, trăng non chênh vênh Tây mờ ảo. Vượt tường đi ra trên đường phố vắng vẻ ít người qua lại. Bên ngoài ni am, Hoa Vân Long rảo mắt nhìn bốn phía. Ngôi am miếu này là đại điện ba tầng, bên đông chánh điện có một cửa nối liền với dãy nhà phụ. Ở dãy nhà này, ngoài ba gian thượng phòng ở phía Bắc, hai bên đều có ba gian phối phòng. Phía chánh Nam của dãy nhà này là một vòng tường bên trong từng trúc sum suê trông rất trang nhã. Ở phòng chánh Bắc ánh đèn lấp lánh kèm theo tiếng đọc kinh rì rầm, Hoa Vân Long từ nóc nhà Đông phối phòng nhảy xuống, thẳng đến bên hành lang Bắc thượng phòng. Ở bên ngoài soi giấy cửa sổ nhìn vào, phía trước sát vách có một cái giường nhỏ, trên mặt bàn để một cái đèn dầu, bốn ni cô nhỏ khoảng 14,15 tuổi đang ngồi vây quanh đọc kinh. Tựa vào tường phía Bắc có một cái bàn dài, trên đó có mấy chồng kinh xếp ngay ngắn. Phía đầu chiếc bàn dài này có kê chiếc bàn bát tiên với hai ghế ngồi, ngồi đầu hết là vị sư già trên 60 tuổi, gương mặt hiền từ phúc hậu. Hoa Vân Long thấy ở đây không có thiếu phụ còn tóc bèn lướt qua Đông phối phòng. Đến gian phía Bắc soi lỗ giấy nhìn vào, ở đây cũng bài trí như gian vừa rồi. Ngồi bên ngọn đèn đọc kinh chính là thiếu phụ ngồi trong kiệu hồi chiều. Đang ngồi tụng kinh thì bỗng Triệu thị giật mình đánh thót vì bỗng nhiên một người đàn ông mặc áo xanh lưng thắt đao sáng giới từ ngoài xô cửa bước vào. Triệu thị lật đật hỏi:

- Ông là ai? Ở đây là thiền môn thanh tịnh, đang đêm đến đây làm gì? Nói mau!

- Nương tử ơi, hồi chiều gặp nàng ngồi kiệu quá núi Thành Hoàng về đây, nhan sắc mỹ miều quá, tôi không dứt ra được. Tối nay tôi đến đây gặp nàng, xin nàng nghe tôi cùng chia vui trong khoảnh khắc.

Thiếu phụ nghe tới đó, đỏ mặt trầm giọng:

- Biến ngay, nếu không tôi la lên đó, sư phó tôi đến đây bắt ông lên huyện quan, chừng đó ăn năn không kịp đấy.

Hoa Vân Long nghe nói nổi giận:

- Được, nghe lời ta thì dễ, còn không chịu thì hãy coi đây!

Nói rồi rút phẳng con dao ở phía sau lưng, thiếu phụ vốn là một liệt phụ vội la toáng lên:

- Bớ người ta, nó giết người, cứu tôi với.

Hoa Vân Long nghe sợ có người đến bèn tới chộp mở tóc xanh của người thiếu phụ lia qua một đao kết liễu tính mạng. Đáng thương trang hồng phấn mỹ miều, phút chốc đi về cõi mộng! Hoa Vân Long trong một phút bùng bột mà tối nay giết chết một mạng người, lòng cảm thấy ăn năn. Bỗng nghe từ bên ngoài tiến vào một lão ni cô hỏi:

- Ai ở đây làm gì mà ồn ào thế?

Vừa nói vừa xô cửa bước vào, Hoa Vân Long gấp quá bèn nhắm ngay đầu bà bữa xuống một dao. Bà ni cô né đầu qua lệch, lưỡi dao xuống nhằm bả vai. Hoa Vân Long thừa cơ hội đó thoát ra khỏi phòng, thót lên mái nhà, theo đường củi trở về chỗ ngủ. Lưu Xương lúc đó mới vừa thức dậy hỏi:

- Hoa nhị thái gia đi đâu về đó?

Hoa Vân Long cũng không giấu giếm, đem hết mọi chuyện hái hoa vừa rồi thuật lại hết, Vương Thông cũng vừa thức dậy, nghe hết mọi chuyện mới nói:

- Nhị đệ mới đến chỗ này mà gây ra trọng án như thế, e rằng không ở được lâu.

Hoa Vân Long mỉm cười nói:

- Không sao đâu, địa phương này chỉ nhờ vào mấy tên Ban đầu thôi, tôi có tai mắt hết rồi không cần phải lo về phía ấy.

Nói xong hai người trở dậy, trời đã sáng tỏ, Hoa Vân Long mới bảo:

- Lưu Xương, hôm nay ngươi cứ đi buôn bán như thường ngày, không cần phải lo cho chúng ta.

Sau khi Lưu Xương đi rồi, Vương Thông và Hoa Vân Long đi ra cửa Tiền Đường, trên đường phố người đông như mắc cửi. Họ đang truyền về tin tức lát nữa khám nghiệm thầy ở am Ô Trúc, Vương Thông nói:

- Nay nhị đệ, chúng mình đi kiếm chỗ nào thanh nhả uống rượu đi, đừng đi dạo nữa.

Hai người tiến vào thành, thấy phía Bắc đường Phụng Sơn có một tòa đại tửu quán Thái Sơn lâu, định bụng đến uống rượu, hai người rảo bước tiến vào, thấy bên trong bàn ghế đầy đủ nhưng không có khách ngồi, hai người bước thẳng lên lầu thấy có một người ngồi ngay bàn chưởng quỹ, người này mặt như bôi phấn xanh, đầu đội khăn tam đoạn bốn góc màu xanh, mình mặc áo cừu quý màu lam, mày rô mắt lộ, mặt lồi lõm khó coi, bốn năm tên chạy bàn nhưng không có vẻ gì là buôn bán cả, hai người ngồi cả buổi cũng không thấy ai hỏi han gì hết. Một lát nghe người chưởng quỹ mặt như hoa phấn xanh, nói:

- Nay tui phổ ky, hồi tao chưa dậy, tui mày nói chuyện gì mà ồn lên thế?

- Đừng nói đến làm chi, lát nữa ăn cơm rồi ông đi mà coi. Người cửa Tiền Đường có am Ô Trúc, bên trong có một sương phụ thủ tiết tu hành. Hôm qua tên gian tặc nào đó lên vào giết chết, lại còn chém trọng thượng bà ni cô già nữa, không bao lâu đây quan sẽ đến khám nghiệm, ông coi việc này có rùng rợn không?

- Tên giặc này thật đáng giận, đáng tiếc cho người liệt phụ như vậy mà phải chết về tay tên giặc, chắc tên giặc ấy bị bẻ trên chơi cửa cha, hấn tức đi báo thù cũng nên?

Hoa Vân Long tức muốn ói máu mà nói không được, chính mình cũng không biết làm sao cho hả hơi, bèn dậm chân lên sàn gác một cái rầm, nói:

- Tui bây ở đây làm cái thái gì? Bộ không có con mắt hả? Hai thái gia ngồi đây cả buổi mà không thấy đứa nào hỏi tới một tiếng. Buôn bán cái gì lạ vậy?

Phổ ky nghe vậy cũng rợn mắt lên, nói:

- Nè đừng có lời thôi, bộ ngươi không có con mắt chắc, ngươi thử coi xem cái quán này của ai lập ra Ta bảo cho ngươi biết nhé, từ ngày khai trương đến giờ bọn ta đánh không biết bao nhiêu người rồi đấy. Còn đồ thổ phỉ gì ta cũng đánh tuốt, đánh xong còn trối lại giải lên quan huyện nữa chứ. Ta làm phúc nói cho ngươi biết để mà liệu hồn.

Hoa Vân Long nghe mấy câu đó, trợn mắt hét lên:

- Nhị thái gia chẳng cần biết cái quán này của ai, đừng có hòng dọa nạt, ta phóng hỏa đốt lầu này cho mi biết tay, đi gọi chủ người lại đây để coi hấn có ba đầu sáu tay gì cho biết!

Nguyên ông chủ của tửu lâu này là Tịnh gia thái tử Tần Lộc, cháu của Tần An làm quản gia của Tần thừa tướng. Tòa tửu lâu này lập ra cốt không phải để bán rượu và thức ăn như những nơi khác mà là chạy chọt chức quan viên, nhờ Tần Lộc lo lót với Tần tướng phủ. Vì vậy lui tới đây là những kẻ buôn bán sỉ hoạn rất có thể lực. Hôm nay nghe Hoa Vân Long nói những lời ngang bướng đó, Tần Lộc từ phía sau quầy bước ra, nói:

- Mi là cái thá gì mà dám ở đây nói năn sàm sỡ thế. Bây đâu, đánh nó cho ta! Đánh xong cầm danh thiếp của ta giải nó lên huyện!

Hoa Vân Long nghe nói, tức trần hông, với tay rút con dao ra. Tần Lộc thấy vậy nói:

- Mi dám giết người không mà dám cầm dao? Nè, mi chém ta đi.

Hắn nghĩ mình là người có thể lực ai cũng kiêng nể nên vừa nói vừa đưa gáo dừa ra trước. Hoa Vân Long nói:

- Mạng mi kể số gì? Giết người còn thua giết con bọ xít.

Nói rồi xuống tay ngay “Phụt”, một cái, đầu Tần Lộc lặn long lóc trên đất. Tên phổ kỵ sợ quá, kêu “Má ơi” rồi ba chân bốn cẳng chạy xuống lầu. Nào ngờ đầu chân mềm nhũn vừa rên vừa lết xuống. Ngay lúc đó có người chạy đến báo với quan chức địa phương:

Chủ nhân của tửu lầu chúng tôi bị hai người kia giết rồi!

Các quan hô: Mau bắt nó!

Và kéo nhau đến lầu vây bắt. Kéo đến nơi trên lầu đã vắng tanh, hung thủ không còn ở đó nữa! Hoa Vân Long cùng Vương Thông đã từ cửa sổ nhảy xuống lầu lặn vào đám đông nhìn lại, Thái Sơn lầu bị người vây kín mít. Có ai nói:

- Giặc chạy mất rồi!

Có người nói:

- Không hề gì, bọn giặc trốn không khỏi đâu! Nha môn thái thú chúng ta có bốn vị Ban đầu tên là Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh, Lôi Trí Viễn, Mã An Kiệt. Bốn vị này thuộc vanh vách tên của bọn giang dương đại đạo. Bọn này nội trong ba ngày thế nào cũng tóm được!

Hoa Vân Long đứng trong đám đông nghe rõ hết và ghi nhớ trong bụng, cùng với Vương Thông ngược dòng người đi vào một tửu quán, tìm chỗ trang nhã uống rượu. Vương Thông nói:

- Hiền đệ, em làm náo động quá không tốt đâu! Hôm qua mới vừa đến đây, tối lại em giết chết một mạng người, bữa nay còn giết thêm một mạng nữa.

- Tôi xin nói cho đại ca biết, đã đến đây tôi phải làm cái gì kinh thiên động địa mới được. Vừa rồi là tại họ muốn chết mà thôi. Hồi nãy tôi nghe ở địa phương này có bốn cái tên Mã khoái tài giỏi lắm, tôi muốn quây một trận cho nó biết tay. Tối nay tôi sẽ vào tướng phủ lấy đầu Tần Hỷ là Tể tướng đương thời rồi tôi ở lại Lâm An này nửa năm xem có nhân vật nào dám đến bắt tôi hay không?

- Hiền đệ, em chắc là gan mật đầy mình?

- Tôi đâu dám nói là mình không có?

- Hiền đệ, nếu em dám làm việc kinh thiên ấy, sư huynh cũng tình nguyện đi với.

Hai người đều là bợm nhậu, bị Vương Thông nói khích mấy câu, Hoa Vân Long hào khí bốc cao. Ăn uống xong, hai người thẳng đến phường Tần Hòa để dò đường. Dò đường xong họ tìm đến một quán rượu khuất vắng để bàn luận kế hoạch. Chờ trời tối, họ tìm chỗ vắng thay đồ dạ hành, còn đồ mặc ban ngày bỏ vào bao cột lại mang theo. Đến Tần tướng phủ, họ nhảy lên tường rồi giả thuật phi thiềm tẩu bích đi trên mái nhà như ở đất bằng. Vào đến nội trạch của tướng gia, hai người đi tìm kiếm khắp nơi, thấy trong Bắc thượng phòng phía sau có ánh đèn lấp lánh, hai người nghĩ bụng: “Đây là nội trạch, chắc là chỗ ở của Thừa tướng đây!”.

Nhìn vào bên trong thấy hai con a hoàn trạc 14,15 tuổi đang ngồi trực đêm, trên bàn ngọn đèn sắp đang cháy lung linh. Hai người từ nóc nhà nhảy xuống, Hoa Vân Long lấy trong dây ra một cây muột hương đốt lên đưa vào phòng. Giấy lát hai a hoàn ngủ say như chết. Hai người thong thả tiến vào, định chắc là chỗ ở của Thừa tướng, nào ngờ đó là phòng ngủ của Thừa tướng phu nhân, trên đầu bàn nằm cộm lên một túi gấm, trong đó đôi vòng Bạch ngọc kỳ xảo lung linh ánh qua lớp túi, hai vòng này nửa thiên nhiên, nửa nhân tạo. Thật ra nó là một vật tiến cống của ngoại quốc bị Thừa tướng giữ lại. Hoa Vân Long hỏi:

Vương nhị ca, anh cần món này không?

- Ta không cần đâu, chú cứ lấy đi!

Ngoảnh lại thấy kế bên có chiếc hộp phụng quan, bên trong có một chiếc phụng quan thùy châu với 13 hột bửu bối, Hoa Vân Long cũng bỏ luôn vào túi rồi bước ra. Thấy trên bàn bút nghiên để sẵn bèn cầm viết, viết lên tường hai bài thơ. Viết xong ném bút lên bàn rồi ra hợp với Vương Thông trở về nhà trọ. Sáng ra, Thừa tướng dậy sớm đi châu. Vào đến bên trong thấy hai a hoàn hôn mê bất tỉnh, vào đến phòng trong thấy túi đựng vòng ngọc và phụng quan không còn nữa, vội sai gia nhân cứu tỉnh phu nhân và bọn xử nữ. Thấy thơ đề trên vách mới biết là đêm hôm có trộm đến viếng.

48. Chương 48

Triệu Thái thú vâng lệnh bắt tặc nhân

Lên Côn Sơn mời thỉnh Tế Hòa thượng

Tần Thừa tướng nhìn lên vách, bài thơ của tặc nhân để lại rành rành. Thơ rằng:

Cần nguyên vũ trụ đáng anh hùng,

Khôn đao một lưỡi mặc hoành tung,

Đạo lấy gia tài quan tà nịnh,

Thử chạy khắp nơi sướng vô cùng.

Hoa nhật trời quang ở chánh trung,

Vân du bốn biển tỏ hào hùng,

Long thiên thần thánh luôn phò hộ,

Trộm phá gian thần giận nổi khùng.

Bên cạnh còn có bốn câu thơ ngắn:

Đan đao một ngọn dắt bên lưng,

Đích thị Vân Long vượt núi rừng,

Thừa tướng muốn nom người hiệp nghĩa,

Lâm An thái thú cứ sai trưng.

Thừa tướng xem xong lập tức vào thư phòng sai người giả nhái theo chữ viết lại rồi mới phái người đến mời Thái thú Lâm An đến. Không bao lâu, Triệu Phụng Sơn đến thư phòng, thưa:

- Thừa tướng cho đòi ty chức có đầu chi sai bảo?

- Ta mời Thái thú đến nhà ta để kiểm nghiệm. Tối vừa rồi có một tên giang dương đại đạo đến trộm lấy ngọc báu truyền gia của nhà ta gồm có một đôi vòng thẩu thể Bạch ngọc, một chiếc phụng quan thùy châu đính 13 viên bửu bối. Khi đi còn để lại hai bài thơ.

Thái thú nghe như vậy hồn bay ngàn dặm, nói:

- Ty chức lập tức sẽ phái người tuần tra ngày đêm, chỗ để đồ dân cư đông đúc rất dễ cho kẻ gian ẩn nấp! Xin Thừa tướng gia ân, ty chức trở về sẽ phái sai nhân đi bắt giặc ngay.

- Ta hẹn cho ông ba ngày phải bắt cho được tên trộm ấy, thu hồi của báu truyền gia lại cho ta.

- Xin tuân lệnh dụ.

Quan Thái thú chẳng biết làm cách nào hơn đành phải nói thế rồi cầm bản sao bài thơ của tên trộm cáo từ về nhà. Về đến nha môn cấp tốc sai người mời quan hai huyện Tiền Đường, Nhơn Hòa và các quan viên sở thuộc trấn hồ sánh đến. Trước mọi người, Triệu Phụng Sơn nói:

- Hiện giờ tướng phủ bị trộm mất đôi vòng ngọc và phụng quan, tướng gia truyền lệnh hẹn cho ta ba ngày phải bắt cho được kẻ trộm, các ông về nha của mình phải gấp rút phái người tầm nã. Nếu có ai bắt được trộm thì một phủ hai huyện thưởng chung số bạc là 1.200 lượng. Các ông trở về làm gấp việc cho xong đi. Nếu để lâu, kẻ trộm trốn mất thì ta và các ông không có đất nể nào để chui xuống tránh trốn cơn thịnh nộ của Thừa tướng.

Mọi người trở về nhiệm sở sai ngay người đi bắt giặc. Ba ngày làm sao bắt được? Tri huyện Tiền Đường nguyên là người lưỡng bàng xuất thân, tâm tình rất chánh trực. Khi trở về nha liền sai 8 tên sai dịch: Triệu Đại, Vương Nhị... đi dò xét. Huyện Nhơn Hòa cũng phái bọn Điền Lai Báo, Vạn Hằng Sơn ra đi, phải hết lòng ra sức với phần hưởng rất hậu. Ba ngày chưa thấy tông tích giặc. Quan Thái thú phải đến phủ Thừa tướng xin gặp mặt để được gia hạn ba ngày nữa. Lại ba ngày nữa, bóng giặc biệt tung, huyện Nhơn Hòa lại nhờ Kinh doanh điện soái xin giùm Thừa tướng ba ngày nữa. Rồi phủ huyện cũng nhờ lục bộ, cửu khanh một khoa ba đạo đến gặp mặt Thừa tướng xin triển hạn ba ngày nữa. Lần lượt xin gia hạn như vậy hai tháng trôi qua mà giặc vẫn chưa bắt được. Một hôm, quan Thái thú đến xin với Thừa tướng gia hạn. Thừa tướng nói:

- Trước kia ta cho ông thời hạn ba ngày, nhưng vì mọi người theo năn nỉ, nể mặt nhau mà gia hạn mãi đến nay đã hơn hai tháng rồi mà giặc vẫn chưa bắt được. Đó là do các thuộc hạ bỏ bê nhiệm vụ, ngày mai ta phải xử nặng ông mới được.

- Xin tướng gia đặc cách thi ân cho Bọn ty chức đang phái người đi rước Tế Công trưởng lão ở chùa Linh Ẩn về. Chỉ cần lão nhân gia trở về đây là việc bắt giặc dễ như trở bàn tay, không cần phải phí sức mất thì giờ nữa.

- Ông đề cử Tế Diên Hòa thượng chính là thế tăng của bản các đây. Ta đang nghĩ đến người đây mà người hiện ở đâu?

- Hiện ở nhà em tôi để trị bệnh đau mắt cho bà thím. Tôi đã cử người đi thỉnh rồi.

- Thôi, ta nể mặt Tế Công gia hạn cho ông vài ngày nữa. Ông phải mau mau thỉnh Tế Công về đây cho ta.

Triệu Thái thú vâng dạ lãnh lệnh về nha môn sai phái Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh mang theo lộ phí đến Côn Sơn rước Tế Diên. Tế Diên đang ở trong thư phòng nói chuyện với Triệu Phụng Minh thì có gia nhân vào thưa:

- Bên ngoài có hai vị Ban đầu ở nha môn Thái thú Lâm An là Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh đến xin gặp mặt.

- Bảo họ vào đây.

Giấy lát hai vị Ban đầu theo gia nhân vào phòng vái chào Tế Công trước rồi mới thi lễ nhị viên ngoại. Thi lễ xong mới đem việc ở Lâm An kể lại tỉ mỉ. Tế Diên nói:

- Việc này Hòa thượng ta phải quan tâm mới được. Thôi, đã đến lúc cáo từ nhị viên ngoại đây.

Triệu Phụng Minh nói:

- Thưa sư phó, để ngày mai hãy đi, có việc gì gấp đâu?

- Ta có việc không thể ở nán lâu được.

Triệu Phụng Minh kêu dọn tiệc rượu tiễn hành và tặng lộ phí hai vị Ban đầu. Tế Diên và hai vị Ban đầu từ biệt mọi người theo đường cái trở về Lâm An. Cứ ngày đi đêm nghỉ, đói ăn khát uống, chẳng mấy chốc còn cách Lâm An ba dặm. Tế Diên hỏi:

- Sài đầu, Đỗ đầu này, hai ông có muốn bắt kẻ trộm vòng ngọc và phụng quan không?

- Khoái quá đi chứ!

- Hai ông muốn bắt tên giặc ăn trộm đó thì hãy mau mau chạy đến cửa Tiền Đường, dòm vào đầu hẻm bên trong cửa có một người mặc áo xanh đang đứng. Hai ông hãy bắt người ấy lại, chính hắn đó! Các ông cứ đưa hắn về nha môn của huyện mà lãnh 1.200 lượng bạc thưởng.

Hai người nghe nói mừng quá, cho là vụ án hôm nay chắc xong bèn nói:

- Bọn tôi chạy trước nhé.

Cả hai người lật đật chạy đến trước cửa Tiền Đường nhìn vào đầu đường hẻm, quả nhiên có thấy một người mặc áo xanh đang đứng đó. Người này hai mắt trợn trừng đang nhìn tới nhìn lui. Đỗ Chấn Anh thấy vậy mừng quá, nói:

- Sài đại ca, phen này chắc bọn mình thành công, nhiệm vụ hoàng thành, về nha môn lãnh thưởng, bọn mình chia hai nhé!

Nói rồi đi đến gần, rút dây cầm tay trói nghiêng người ấy lại. Đỗ Chấn Anh nói:

- Đây anh bạn, phen này đến trước huyện đường sẽ rõ. Bộ việc này anh làm mà anh không biết à?

Người kia thất kinh dạy lại hỏi:

- Hai vị sao lại trói tôi? Có ai tố cáo tôi làm điều gì à?

Đỗ Chấn Anh, Sài Nguyên Lộc nhìn lại, té ra người ấy là chủng quỹ của dựa than trong cửa Tiền Đường. Sài đầu, Đỗ đầu đều chưng hửng. Người ấy hỏi:

- Hai vị công sai, sao lại trói tôi?

Hai vị Sài, Đỗ không biết phải trả lời sao, thời may Tế Diên cũng vừa tới kịp, hỏi:

- Hai vị bắt được rồi hả?

- Hòa thượng bảo tôi bắt người áo xanh đây nè!

Người kia hỏi:

- Tại sao Hòa thượng lại bắt tôi?

- Ta mua than ông không chịu bán than tốt, cứ bán than khói ung hê.

Sài đầu nghe nói biết là không phải, bèn hỏi:

- Sư phó, người này không phải là kẻ trộm vàng ngọc, phụng quan phải không?

- Không phải! Ta đùa một chút mà thôi!

Sài đầu lật đật mở dây trói ra, nói:

- Sư phó, đừng nên đùa cợt như thế, vô cớ trói người ta, may mắn gặp người hiền, nếu không họ chẳng để mình yên đâu?

- Đâu phải ta xui các ông làm vậy, tại các ông chạy mau quá thành ra giặc trộm chưa kịp ra. Bây giờ các ông với ta phải đi nữa mới gặp.

Người kia cũng không dám nói gì. Tế Diên dẫn hai vị Ban đầu tiến vào thành. Đi một đổi không xa, Tế Diên nói:

- Sài đầu ơi, ông dòm coi kẻ can phạm đến kia kìa!

Nói rồi lấy tay chỉ một cái. Sài đầu là người quen bắt trộm cướp, dòm thấy đằng kia có người đi lại, tay ôm gói đồ, cặp mắt lảo liêng, Sài đầu thấy người này có dáng điệu khả nghi, bèn lướt tới nói:

- Đây anh bạn! Đừng có chạy, anh đã phạm tội rồi đây!

Người kia nghe nói quay mình bỏ chạy qua đường Nam. Sài, Đỗ lật đật đuổi theo miết qua phía Nam, Tế Diên cũng chạy rẽ theo. Người ấy đến đầu đường Nam quẹo ngoặc sang Đông, rồi tiến qua hai con đường ở phía Bắc; Sài, Đỗ hai vị rượt theo ra cửa Bắc, đáng lẽ chạy qua Đông người ấy lại chạy qua Tây, đầu phải

người ấy không biết tính toán lại chạy qua đầu ngõ khác, nào ngờ gặp Tế Diên chực sẵn ở đó lấy tay chỉ, nói:

- Hay a, chớ chạy.

Tế Diên dùng phép định thân giữ cứng tên giặc lại rồi la:

- Mau bắt nó, mau bắt tên giặc!

Quan chức tại chỗ nghe la chạy đến nói:

- Này Hòa thượng, tên này là giặc hả? Thôi, giao nó cho bọn tôi.

- Giao cho các ông, các ông an tâm chớ Hòa thượng ta chẳng an tâm.

Vừa nói tới đó thì Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh cũng chạy tới nói:

- Sư phụ, lão nhân gia thả ra đi, để bọn tôi trói nó lại.

Quan chức địa phương thấy vậy mới nói:

- Này Sài đầu, ông giao tên này cho tôi nhé!

Sài đầu thấy biết là quan chức địa phương nhưng không biết họ gì, mới hỏi:

- Người họ gì?

- Tôi họ Hòa, còn phổ ky của tôi họ Ngại. Tôi là Hòa Điều, nó là Ngại Diệp.

- Hai người tiếp đưa tên giặc này đến tướng phủ được không? Dem giao cho tướng phủ để chờ Thừa tướng xử lý.

Hai người gật đầu đồng ý, cùng Tế Diên áp giải tên giặc về tướng phủ. Đến cổng tướng phủ, bọn gia nhân gác cổng nhìn biết Hòa thượng vội chạy ra mừng rồi vào báo với Thừa tướng. Thừa tướng lúc đó đang ở tại khách sảnh cùng với hai vị Tri huyện Tiền Đường, Nhơn Hòa và Thái thú Triệu Phụng Sơn đang biện lý việc công. Gia nhân vào bẩm báo:

- Dạ, bẩm tướng gia, hiện có Tế Công ở chùa Linh Ẩn cùng với hai vị sai nhân thuộc nha môn Thái thú áp tải tên giặc về, đang ở ngoài cổng chờ xin ra mắt.

Thừa tướng truyền thỉnh Tế Công vào. Gia nhân ra ngoài ra, nói:

- Tướng gia chúng tôi xin mời Thánh tăng vào và cung kính chờ đợi ở khách sảnh.

Tế Diên vào thẳng bên trong, Thừa tướng xuống thêm đón tiếp. Triệu Thái thú cung kính cảm tạ việc Tế Diên trị bệnh mắt cho bà thím mình rồi cùng vào bên trong ngồi an vị. Hai vị tri huyện Tiền Đường, Nhơn Hòa không biết Tế Diên là ai, thấy một ông Hòa thượng kiếc tại sao Thừa tướng và Thái thú lại cung kính quá như vậy, trong bụng nghĩ: “Ông Hòa thượng kiếc này có tài năng chi vậy kìa?”.

Tế Công và Thừa tướng phân ngôi chủ khách, ngồi xong nói mấy lời khách sáo tỏ tình ly biệt. Thừa tướng hỏi:

- Sư phó, ta nghe nói lão nhân gia trên đường về bắt được tặc nhơn phải không?

- Phải đó, ta nghe nói Thừa tướng bị mất trộm, án tình khẩn cấp nên ta có bắt kẻ tặc mang về đây.

Thừa tướng nghe nói rất mừng, sai gia nhân đem kẻ tặc vào, bên dưới rân chạy ra ngoài hô:

- Tướng gia dạy đem kẻ tặc vào.

Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh kiểm soát bao đồ của tên tặc thấy có một thanh đơn đao, bèn bỏ lại bên ngoài rồi đưa hấn vào quỳ trước sảnh đường. Thừa tướng hỏi:

- Kẻ quỳ bên dưới là ai? Mau xưng tên họ ra. Người trộm ngọc và phụng quan của ta đem bán ở đâu, hãy tình thật khai ra.

49. Chương 49

Phủ Thừa tướng, Thái thú thẩm tra giặc

Hẻm Như Ý, thích khách bị bắt giam

Thừa tướng hỏi kẻ gian:

- Người tên là gì? Bảo vật trộm của ta người giấu ở đâu?
- Tiểu nhân họ Lưu tên Nhị, là người Tây Xuyên, làm nghề buôn bán lật vặt. Hôm nay tôi định về nhà, đi đến đường cái không biết vì sao mà bị quan nhân bắt. Còn vòng ngọc, phụng quan gì đó tiểu nhân nào có biết chi.

Thừa tướng nghe vậy mới quay qua Tể Diên, nói:

- Bạch Thánh tăng, người này là kẻ buôn bán lật vặt mà.

Tể Diên mỉm cười, nói:

- Thừa tướng không quen tra án đâu. Nên phái Triệu Thái thú tra hỏi việc này sẽ ra ngay thôi.
- Thế thì quan Thái thú hãy tra án đi.

Triệu Phụng Sơn vâng lệnh lui ra ngoài hiên kêu đặt một chiếc bàn rồi bảo đem tặc nhân đến hỏi:

- Người làm nghề buôn bán lật vặt hả? Bay đâu, đem đồ đạc trong đây hẵn ra xem!

Thuộc hạ dạ ran, chốc lát đưa vào vừa dao vừa bao đựng đầy đủ. Quan Thái thú hỏi:

- Con dao này người đem theo dùng làm chi?
- Đó là vật phòng thân trong lúc đi đường.
- Người buôn bán lật vặt là buôn bán thứ gì?
- Tôi hiện bán trái cây tươi để sống qua ngày.

Đang hỏi tới đó, bỗng nghe Tể Diên nói:

- Ta hỏi người nè, trong bao nhỏ đó người đựng cái gì?
- Đó là những vật tùy thân.

Tể Diên mở bao ra xem thấy có hai bộ quần áo, xốc dưới đáy lên thấy có đôi vớ mới, bèn hỏi:

- Người buôn bán lật vặt mà còn mang đôi vớ này à?

Quan Thái thú nghe nói, biết là có điều gì bất ổn nên cất vấn nữa. Lưu Nhị thưa:

- Dạ bẩm lão gia, tôi buôn bán lật vặt, có tiền mua đôi vớ mới có gì là phạm pháp đâu?

Tể Diên bèn thò tay vào trong vớ lôi ra một gói nhỏ, mở ra xem thì là một hạt trân châu lớn. Tể Diên nói:

- Người mang đôi vớ đó không phạm pháp, hạt châu này ở đâu người có vậy?

Lưu Nhị sợ xanh mặt, nói:

- Dạ, bẩm lão gia, hạt châu này của tôi lượm được.

Tần Thừa tướng ở trong dóm ra thấy giống hạt châu dính trên phụng quan, bèn bảo gia nhân đem hạt châu vào xem lại, thì quả nhiên không sai, mới nói:

- Bạch Thánh tăng, hạt châu này chính là hạt châu dính trên phụng quan của tôi bị mất.

Triệu Thái thú nghe nói thế, dùng dùi nỏ giận, nói:

- Hay cho bọn này không đánh không chịu khai thật.

Tần Tướng phủ sẵn có côn tre, bèn bảo thủ hạ lấy ra. Vừa mới đem côn tre ra Lưu Nhị sợ quá, kêu lên:

- Xin đại gia chớ nóng giận, tôi xin khai thật: Tiểu nhân họ Lưu tên Xương, trác hiệu là Dã kê lưu tử, nguyên là phổ kỵ châm trà cho giới lục lâm ở Tây Xuyên. Hạt châu này không phải do tiểu nhân trộm lấy, mà đầu đuôi như vậy: Sáng hôm nay có một vị đại đạo ở Tây Xuyên tên là Hoa Vân Long, ngoại hiệu là Càn khôn đạo thủ, cùng với Thiết thối viên hầu Vương Thông, hai vị này trước đến hái hoa tại ni am, sau lại giết người ở tử lâu, tối lại đến dinh Thừa tướng trộm vàng ngọc và phụng quan. Ngày trước tôi có hầu hạ họ, nên nay họ có cho tôi viên ngọc này bảo về Tây Xuyên. Họ bảo rằng viên ngọc này đáng giá bốn, năm trăm lạng bạc, đem bán làm vốn chút đỉnh cũng đủ sống. Hôm nay tôi mới vừa ra khỏi cửa Tiền Đường thì bị hai vị công sai bắt giữ lại. Đó là mọi sự việc đã qua, tôi thật thà trình báo không dám giấu giếm điều chi.

Thái thú hỏi:

- Hai tên Hoa Vân Long và Vương Thông hiện giờ ở đâu? Chắc chắc người biết rõ!

- Hai vị ấy trước đây ngụ tại Hưng Long điểm, nay đã dọn đi đâu tiểu nhân không biết.

Tể Đền nói:

- Quan Thái thú nên giao hấn cho quan huyện Tiền Đường đóng giam lại, chờ khi phá án xong, tướng gia sẽ thưởng như đã hứa.

Thừa tướng kêu gia nhân đem ra 50 lượng bạc thưởng cho Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh. Các quan chức địa phương ở Tiền Đường phụ áp tải tên giặc về mỗi người hai lượng bạc. Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh cảm tạ, lãnh bạc và giải Lưu Xương đi. Thừa tướng nói:

- Tên Hoa Vân Long hiện giờ ở đâu? Cầu xin sư phó giúp đỡ bắt hấn giùm, bản các xin đa tạ!

- Ủ, để ta tính sổ nó cho Thừa tướng.

- Thế thì còn gì bằng.

- Thừa tướng đem 8 nén vàng ra đây, ta tính toán theo số vàng đó.

Thừa tướng lập tức bảo gia nhân vào phòng lấy 8 nén vàng ra, gia nhân liền vào trong phòng lấy ra 8 nén vàng, mỗi nén một lượng, đưa cho Tể Đền. Tể Đền để tất cả trên bàn miệng lô lô la la nho nhỏ không ai biết là đọc gì. Đọc xong mới cầm lấy số vàng đó và hỏi:

- Tri huyện Nhơn Hòa đâu?

- Tri huyện Nhơn Hòa đang ở ngoài kia.

- Lập tức cho gọi Tri huyện Nhơn Hòa vào. Tể Đền hỏi:

- Thủ hạ của quý huyện có người Ban đầu tên là Điền Lai Báo, hãy gọi đến cho ta.

Quan huyện càng nghe càng đổi sắc, không biết đó là việc gì, nói:

- Phải, nha môn tôi có một người tên là Điền Lai Báo.

Lúc đó, Điền Lai Báo đang nói chuyện với Vạn Hắc Sơn tại phòng Ban đầu, bên ngoài có một người vào kêu:

- Điền đầu, chắc là không xong rồi! Hiện giờ vụ án trộm ngọc đã bị phá, bắt được một tên trộm tên là Lưu Xương, từ đó phăng ra tên của kẻ trộm ngọc: một đứa là Càn khôn đạo thủ Hoa Vân Long, một đứa tên là Thiết thối viên hầu Vương Thông. Thừa tướng lại nhờ Tể Công ở chùa Linh Ẩn chiếm cho một quẻ, xem hai tên giặc ấy ẩn trốn ở chỗ nào? Tể Công chiếm quẻ hồi lâu, miệng đọc cái gì đó không biết, rồi kêu lão gia của chúng ta đến bảo cho người kêu anh đến gặp mặt. Lão gia chúng mình hồi hộp quá, không biết xảy ra chuyện gì đây? Vội sai tôi về kêu anh đến gấp!

Điền Lai Báo nghe nói ngạc nhiên hồi lâu rồi thở dài một tiếng, nói:

- Thôi, tới đâu thì tới! Đây, Vạn hiền đệ, chúng ta giao tình tri kỷ đã lâu, một khi ta đi rồi nếu có chuyện gì không hay xảy ra thì nhờ chú coi giúp mẹ già và vợ đại của ta nhé!

Vạn Hằng Sơn nghe những lời khác thường đó đoán chắc là có việc gì lạ đây, bèn hỏi:

- Điền huynh trưởng, do đâu mà anh nói những điều kỳ lạ vậy?

- Chú không cần hỏi, lát nữa sẽ biết.

Nói rồi đi theo gia nhân vào Tàn tướng phủ. Khi đến tướng phủ, sai nhân vào bẩm báo:

- Đã đưa Điền Lai Báo tới.

Tể Điền bảo:

- Hãy dẫn anh ta vào đây.

Điền Lai Báo vào bên trong, trước lễ Thừa tướng và Tể Điền, sau đó vái chào mọi người khắp lượt rồi đứng chờ ở một bên. Tể Điền gọi:

- Điền Lai Báo, ngươi hãy lại đây!

Nói rồi lấy tay kéo Điền Lai Báo vào bên trong, nói:

- Ngươi cởi cái mũ lông đội mũ đầu cho ta.

Điền Lai Báo nghĩ: “Ông Hòa thượng này muốn lột da đầu mình đây!”.

- Mở dây thắt lưng ra, cái áo chên xanh nữa! Còn đôi giày, cái lót cởi nốt ra đây.

Điền Lai Báo nghe nói, hỏi:

- Sư phó bảo tôi cởi hết y phục ra để làm gì?

- Ta bảo cởi ra hết cứ nghe lời rồi có lợi cho ngươi ngay mà! Ta bảo ngươi nè, cái khăn đội đầu này đáng giá bao nhiêu?

Đáng giá chừng hai điều tiền.

- Ồi, có bao nhiêu tiền đâu!

- Còn cái áo chên xanh này?

- Cũng khoảng hai điều 500 tiền, cả đến dây nịt, đôi giày và áo lót cũng khoảng hai điều 500 tiền.

Tể Điền đầu gật bảo gia nhân vào bên trong cân 200 lượng bạc đem ra. Gia nhân biết Hòa thượng là thế tử của Thừa tướng nên không dám trái lệnh, vào trong cân bạc đem ra ngay. Tể Điền cầm lấy, đưa cho Điền Lai Báo và nói:

- Ngươi cầm lấy bạc này về đi.

Điền Lai Báo chẳng biết nếp tẻ gì hết, cầm lấy 200 lượng bạc đi ra khỏi tướng phủ. Vừa bước ra thấy Vạn Hằng Sơn. Vạn Hằng Sơn nghe nói mới vỡ lẽ, và hai người cầm bạc đem về. Về phần Thừa tướng thấy Tể Điền bỏ ra 200 lượng bạc chỉ lấy có bộ đồ của Điền Lai Báo, không biết là nghĩa làm sao? Định đem ra hỏi, bỗng nghe Tể Điền hỏi:

- Thái thú ở đâu kia?

- Hiện người ở ngoài kia.

- Mời ông ấy vào đây!

Triệu Thái thú đi vào, hỏi:

- Bạch sư phó, cho gọi bản chức có điều gì dạy bảo?

- Ông lột mũ sa đem ra, cởi măng bào ra, cởi ngọc đá ra, giày cũng cởi ra tuốt.

Tần Thừa tướng nghĩ: “Cha chả, không xong! Bỏ ra 200 lượng mua một bộ đồ bây giờ tính mua bộ đồ này nữa, chi ra cầu 2.000 lượng chứ có ít đâu! Để coi Hòa thượng làm gì cho biết?”.

Triệu Thái thú nói:

- Bạch Thánh tăng, người chớ nên khô hài, đừng đem đệ tử so với Diên Lai Báo, hấn ta là sai dịch mà!

- Ông cứ cởi ra đi, sẽ có nhiều điều hay lắm!

Triệu Thái thú không biết làm sao, đành phải cởi đồ ra. Tế Diên nói:

- Ông lấy mũ của Diên Lai Báo đội lên, quần áo của hấn mặc vào, đi giày của hấn xem nào!

Thái thú đội mũ, mặc quần áo của Diên Lai Báo, trông thật giống hệt người đầu dịch. Tế Diên nói:

- Nay Thái thú, ta bảo ông mặc đồ này vào, ông có biết tại sao không?

- Đệ tử thật không rõ.

- Ông nhớ tên trộm vòng ngọc trước khi đi có để lại một bài thơ mà câu chót là “Lâm An Thái thú cứ sai trưng” không? Hôm nay ta phái ông đi bắt giặc đó!

- Đệ tử bắt giặc làm sao được? Việc đó phải để bọn sai dịch làm chứ!

- Ta giúp ông đi bắt giặc, ông cứ mang theo bốn người là Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh, Lôi Tú Viễn, Mã Anh Kiệt để từ canh ba đến canh năm đêm nay chặn bắt giặc trộm.

Đoạn quay qua dẫn:

- Tướng gia bữa nay đừng ngủ nhé! Thế nào đêm nay từ canh ba đến canh năm tôi cũng bắt giặc về để người thẩm vấn khẩu cung về tặc nhân trộm vòng ngọc.

Thừa tướng gật đầu. Tế Diên bèn dẫn Triệu Thái thú cùng bốn vị Ban đầu ra khỏi Tần tướng phủ, thẳng đến đường cái. Mọi người đến Thăng tứ thành, trời đã canh hai. Triệu Thái thú nói:

- Sư phó còn đi nữa thôi, tôi đi hết nỗi rồi.

- Tới rồi kìa.

Nói rồi bước vào một con hẻm tên là Như Ý lộ. Phía Tây có một điểm canh, bên trong trên vách treo một cái đèn chai, ánh sáng mờ mờ ảo ảo. Canh phu đang gối đầu trên tấm băng canh ngủ vùi. Tế Diên đến gần nhẹ rút tấm băng canh ra thế nửa cục gạch vào mà canh phu chẳng hề hay biết. Tế Diên mới bảo Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh đánh thức canh phu dậy nói là quan huyện đi tuần trạ Sài, Đỗ hai vị tới gọi, canh phu mắt nhắm mắt mở lật đặt xách cục gạch lên. Tế Diên hỏi:

- Bây giờ đã canh mấy rồi?

Canh phu lật đặt đánh băng, nào ngờ coi lại là cục gạch, sợ đến mất vía. Tế Diên nói:

- Người đừng có sợ, ta bảo người cái này nè.

Bèn kề tai nói nhỏ: “Như vậy, như vậy...”.

Canh phu gật đầu. Tế Diên đưa trả băng canh lại rồi cùng năm người vào trước cửa một ngôi nhà. Tế Diên chỉ ngôi nhà ấy, nói:

- Muốn bắt kẻ trộm vòng ngọc phải ở trong cửa này.

50. Chương 50

Bắt tặc nhân, các Ban đầu đều ra sức

Lãnh hải bộ, Tể Công rời khỏi kinh đô

Tể Điền dẫn năm người đến hẻm Như Ý, trước một tòa cổng lớn, chỉ vào nói:

Muốn biện án phải vào trong này. Sài, Đỗ hai vị đứng ở kệt cửa bên này; Lôi, Mã hai vị đứng ở kệt cửa bên kia.

- Thưa sư phó, đứng chi vậy?

- Các người đứng ngoài thổi mạnh vào kệt cửa, có giặc bên trong sẽ lòi ra.

Bốn vị Ban đầu không dám không tin, Hòa thượng bảo sao cứ việc làm vậy. Đưa tay vỗ cửa gọi:

- Mở cửa, mở cửa mau!

Bên trong phòng gác cổng có hai ông già đang sửa soạn đi ngủ, nghe bên ngoài có tiếng gọi cửa, một ông nói:

- Anh ra xem thử coi!

Ông thứ hai vốn là người nhát gan, bèn đốt cây đèn sáp cầm ra, vừa muốn kê vô kệt cửa dòm ra, bỗng có một luồng gió mạnh ập tới, ngọn đèn sáp trên tay bị tắt ngấm, sợ quá quay đầu bỏ chạy. Ông già trong nhà hỏi:

- Cái gì thế?

- Đêm tối hu hu, quỷ thổi pheo pheo, ghê quá!

Bên ngoài có tiếng gọi: Mở cửa, mở cửa mau!

Hai ông già nghe kêu sợ quá không dám ra mở cửa. Ngay lúc đó chủ nhà bên trong đi ra. Chủ nhà này họ Dương tên Tái Điền, nguyên giữ chức Chánh đường phủ Thành đô ở Tứ Xuyên, vì có tang mẹ nên cáo quan ở nhà như thế. Hôm nay đang ở trong thư phòng, nghe ngoài cổng có tiếng ồn ào, bèn bảo thằng bé hầu cầm đèn đi ra kêu thủ hạ mở cửa. Cửa mở ra thấy có vị quan nhân đứng sẵn ở đó, chỉ riêng lúc đó Tể Điền lại ngồi thụp xuống núp một bên. Triệu Thái thú dòm thấy bên trong đi ra một người đầu đội khăn vuông góc màu xanh, mình mặc áo màu lam, lưng thắt dây tơ, chân mang quan hài, mặt như cổ nguyệt ba thu, ba chòm râu phất phơ trước ngực. Triệu Thái thú nhận ra người quen, liền bước lên nói:

- Té ra là đại ca, giờ này chưa ngủ sao?

Dương Tái Điền hừ một tiếng, nói:

- Ai mà dám xưng huynh, xưng đệ với ta vậy?

- Tiểu đệ là Triệu Phụng Sơn, bộ huynh trưởng không nhận ra em sao?

Hai người này vốn là bạn học từ nhỏ, cùng một tuổi, lại là bạn tri kỷ tương giao. Trông thấy Triệu Thái thú cải trang làm Ban đầu, lại đêm tối nhập nhạng làm sao nhận ra được, cho nên mới hỏi như thế. Nghe Triệu Thái thú xưng tên, Dương Tái Điền nói:

- Hiền đệ đường đường là một quan chức lại ăn mặc lôi thôi như thế này, không sợ mất thể diện nhà quan hay sao, lại còn mang tiếng hạ lưu nữa! Nếu quan Ngự sử biết được, xử phạt giống như bọn xó chợ đầu đường thì còn gì!

- Tại huynh đài không biết đó thôi! Nhân vì Tần tướng phủ bị trộm mất vòng ngọc và phụng quan. Có Tể Công trưởng lão bắt được tặc nhân là Lưu Xương, thẩm vấn ra kẻ trộm vòng ngọc và phụng quan tên là Hoa Vân Long và Vương Thông nên bảo hiền đệ giả dạng ra đây để bắt giặc.

Dương Thái Điền nghe xong ho lên một tiếng, nói:

- Nay hiền đệ, em là người có học mà sao hay tin theo dị đoan những việc quái lạ thần quyền quá vậy? Hoà thượng nói những lời yêu ma lừa gạt người ta đó!

- Huynh trưởng không nên nói như thế, Tể Công cùng bọn tiểu đệ đây biện án đó.

Tể Điền lúc đó mới đứng dậy nói:

- Triệu Thái thú, chúng ta vào đây nghỉ ngơi một lát rồi đi tiếp nữa nhé!

Triệu Thái thú day qua Dương Tái Điền, nói:

- Tiểu đệ muốn nghỉ ngơi ở đây một lát, để bảo những người đi theo vào phòng chờ đợi nghỉ.

- Xin mời.

Hai người cùng đi vào bên trong. Tế Điền cũng lót lót theo sau. Bên trong viện, thượng phòng phía Bắc tối lù mù, hai bên đều có phối phòng. Tế Điền đi vòng qua phía trước đến một ghế đầu bàn ngồi xuống. Dương Tái Điền thấy vậy rất bức mình, trong bụng nghĩ: “Từ bức thiên tử cho đến thứ dân đều lấy việc sửa mình làm gốc, mà ông này không kể gì đến thân thể hết!”. Trong bụng dầu không vui nhưng chẳng tiện trong lòng nói ra. Sau khi đã an tọa, Triệu Thái thú nói:

- Tôi quên mất! Để tôi giới thiệu cho hai bên biết nhau.

Dương Tái Tiền nói:

- Thôi khỏi giới thiệu, ta đã biết rồi!

Và kêu giai nhân rót trà mời khách. Tế Điền nói:

- Thôi khỏi rót trà, có rượu dọn ra đi!

Dương Tái Tiền giả bộ không nghe, hỏi Triệu Thái thú:

- Bắt được Lưu Xương, truy cứu ra tặc nhân, đó là ai vậy?

Tế Điền kêu:

- Dọn rượu đi!

Triệu Thái thú mới đem việc ở Tần tướng phủ thuật lại một lượt. Tế Điền lại kêu:

- Dọn rượu đi!

Hai người ngồi nói chuyện với nhau mà Tế Điền cứ kêu dọn rượu mười mấy lần, Triệu Thái thú không thể làm ngơ được, mới nói:

- Thưa huynh trưởng, tiểu đệ cũng đói đây, có thức gì cho xin điểm tâm với!

Dương Tái Điền nói:

- Hồi này Hòa thượng nói, ta cũng có nghe, chỉ vì nhà nghèo cơm rượu không ngon, nên không dám kính mời đó thôi! Nếu hiền đệ đói, thì có ngay Bấy đâu, dọn lên đi!

Một câu nói truyền ra thì cơm rượu dọn ra ngay, Tế Điền cũng không cần khiêm tốn, cầm bầu rượu rót ngay, nói:

- Chúng ta gặp mặt như người nhà, không nên câu nệ làm chi.

Nói rồi uống một hơi ba bốn chén, Dương Tái Điền định tâm thử Hòa thượng như thế nào, mới hỏi:

- Nay Hòa thượng, ông là người kéo biết chuyện quá khứ vị lai, tiện đây tôi có một việc xin hỏi: Tôi quên mất ngày sinh của mình, kể cả năm tháng sinh cũng quên, xin Hòa thượng đoán giùm cho?

- Cái đó dễ ợt, năm nay ông 58 tuổi, sinh vào năm... tháng... giờ... đó.

Dương Tái Điền nghe nói đúng bon, lại hỏi:

- Nay Hòa thượng, ông xem giùm tướng mặt tôi tốt xấu như thế nào?

- Nói ra, ông đừng giận!

- Người quân tử hỏi họa chẳng hỏi phúc, chỉ cần nói đúng sự thật là được.

Tế Điền cười ha hả, nói:

- Đại nhân, khí sắc của Ngài không tốt, hiện giờ ấn đường phát tối, ánh mắt đã mất thần, trên cần cổ hé ra một đường, canh ba đêm nay chắc chắn sẽ có cái họa mất đầu.

- Canh ba đêm nay tôi phải chết, Có gì làm bằng có?

- Hôm nay có gia nhân trong nhà dẫn dắt kẻ giặc bên ngoài vào giết đại nhân.

- Tên gia nhân nào vậy?

- Đại nhân cho gọi hết gia nhân tụ lại đây, Hòa thượng ta thấy mặt là biết ngay.

Dương Tái Điền lập tức cho gọi tất cả gia nhân họp lại. Trong nhà hiện có 27 người gia nhân nam, 9 người vú em, a hoàn. Bấy giờ cánh gia nhân nam đều có mặt ở thư phòng. Tể Điền án theo tên gọi nhìn ra. Trong số có một gia nhân độ 35 tuổi, mặt mũi thanh tú. Tể Điền hỏi:

- Người tên là gì?

- Tôi tên Dương Liên Đệ.

- Đó là con của gia nhân già Dương Thuận, người rất trung hậu.

Tể Điền hỏi:

- Người dắt dẫn người ngoài tối nay đến giết chủ nhân phải không?

- Này Hòa thượng, ông đừng nói giả ngộ kiểu đó nghe. Tôi từ nhỏ đã thọ ân của chủ nhân lo báo đền không hết, có lẽ nào đi làm việc vô lễ như vậy? Ông đừng nói những lời vô bằng vô cớ như vậy, không nên đâu!

- Người đừng có nóng! Hòa thượng ta hỏi người nè: Sáng nay người đang quét ngoài cổng thấy có một người đứng dòm vào nhà, người hỏi: Ông tìm ai? Người ấy hỏi: Vị đại nhân của nhà này trước kia có làm Chánh đường ở phủ Thành Đô phải không? Người bảo rằng phải. Có đúng như vậy không?

Dương Liên Đệ nghe Hòa thượng nói, mới nhớ lại, đáp:

- Phải, sáng nay tuy có việc đó, nhưng tôi nào có dẫn dắt kẻ giặc vào hại chủ nhân đâu?

- Mi đã bảo với hần Dương lão gia trước đây là Chánh đường ở phủ Thành độ Hần ta là kẻ thù của chủ nhân người, đêm nay chắc chắn sẽ đến. Người không can hệ gì đâu!

Dương Tái Điền nửa tin nửa ngờ, trong bụng bắt đầu hồi hộp. Chừng nghe Hòa thượng đối đáp với gia nhân, càng tin chắc hơn nữa, mới hỏi:

- Bạch Thánh tăng, chuyện xảy ra như thế này mình phải làm sao đây?

- Dương Thái thú cứ an tâm! Bọn tôi hôm nay đến đây là cốt để bắt giặc đấy! Hãy kêu bốn người đầu dịch đi theo ta vào đây để ta dặn họ!

Dương Tái Điền lập tức cho người ra kêu bốn vị Ban đầu vào. Tể Điền nói:

- Sài, Đỗ hai vị mai phục ở hàng ba chái bên hông, Lôi, Mã hai vị hãy mai phục ở hàng ba chái phía Tây nhé, chờ đến sau canh ba sẽ có một tên giặc xuất hiện từ hướng Đông, đợi hần nhảy xuống đất xong, các người ráp lại, rút binh khí vây chặt, bắt sống. Dương Thái thú sẽ trọng thưởng cho!

Bốn người đi ra chia nhau mai phục ở hai bên. Lôi Trí Viễn nói:

- Này Mã nhị huynh, bọn ta cùng hai anh Sài, Đỗ đồng là đương sai của nha môn. Hôm nay hai anh ấy được thưởng 50 lượng bạc đáng lẽ phải chia cho bọn mình mới phải. Vậy mà chẳng những họ không thêm chia mà cũng chẳng nói với mình một tiếng nào! Tối nay chừng có giặc đến, để bọn họ nhào ra trước đi, bọn mình cứ nín lại. Nếu họ bắt được giặc, bảo họ đi trước lãnh thưởng, còn nếu họ bắt không xong, chừng đó bọn ta nhảy ra vây bắt. Được tiền thưởng bọn mình chia hai, khỏi chia cho họ.

Mã Anh Kiệt nói: Có lý đa! Cứ thế mà làm!

Hai người đang mải tính toán thầm trong bụng mà chẳng hay biết đã đến canh bọ Đằng kia Sài, Đỗ hai vị cũng nói:

- Đã đến giờ rồi mà sao không thấy tặc nhân đến kìa? Phải chăng Tế Công đã tính lộn? Nếu đêm nay tặc nhân không đến, không biết Tế Công sẽ ăn nói làm sao!

Hai người suy nghĩ tới đó, bỗng nghe trên sân vang lên một tiếng cộp của cục đá dò đường. Tiếp theo sau có một người dạ hành, lưng giắt đơn đao, mình cao hơn 8 thước nhảy xuống. Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh tức thì phi thân đáp tới:

- Tặc nhân chó chạy, bọn ta chờ sẵn mi đã lâu. Hôm nay mi đúng là: Thiên đường có nẻo không tìm tới, địa ngục kín bưng lại lủi vào.

Nói xong rút đao chém tới. Kẻ tặc cười ngất, nói:

- Hay cho Dương Tái Điền, mi có phòng bị à! Ta cho mi cứ phòng bị cả năm đi, sớm muộn gì nhị thái gia cũng đến lấy thủ cấp của mi.

Vừa nói vừa rút đao chống đỡ, cùng hai vị Ban đầu Sài, Đỗ đánh nhau một trận. Hai vị Ban đầu thấy đao pháp của kẻ giặc rất thuần thực, võ nghệ tinh thông, khó có thể bắt hấn được. Cây thước sắt nhằm vào chỗ thí mạng của địch nhưng không dám dùng hết sức, sợ e đả thương tánh mạng của địch, nhưng ngược lại, đường đao của kẻ giặc cứ nhằm chỗ thí mạng của hai vị Ban đầu mà tấn công. Sài, Đỗ gắng sức chống đỡ, né tránh mệt tháo mồ hôi, nhưng vẫn không thấy Lôi, Mã ra giúp sức. Sài Nguyên Lộc bí quá, buột miệng kêu:

- Tế Công, lão gia mau ra đây! Hai tôi mệt quá rồi.

Tế Điền ở trong phòng bước ra, kẻ giặc trông thấy qua bóng đèn nhấp nhòang, bèn nhảy qua một bên, nói:

- Hôm nay ta tạm tha chết cho hai đứa, bữa khác gặp lại sẽ biết!

Nói rồi phi thân lên mái nhà. Sài, Đỗ lật đật kêu:

- Không xong, không xong! Kẻ giặc chạy trốn rồi. Tế Công ơi, Ngài niệm chú mau đi!

- Để ta giữ nó lại cho.

Nói rồi lấy tay chỉ một cái, miệng niệm lục tự chân ngôn: “Án ma ni bát mê hồng, án sắc lịnh hích!”. Tên giặc ấy từ trên mái nhà lăn tròn xuống đất. Hai vị Ban đầu Sài, Đỗ lật đật chạy đến trối lại, tước đao đi, bỏ nằm trên đất rồi khiêng vào thượng phòng. Dương Tái Điền thấy tên giặc có vẻ hùng tráng bèn hỏi:

- Này, tặc nhân kia, ta với ngươi từ trước đến giờ không thù không oán, tại sao hôm nay ngươi lại tới đây muốn hành thích ta, tên ngươi là gì? Nói ta nghe thử!

Tặc nhân lẳng lặng giây lát rồi ngược mặt lên, nói:

- Tiếc thật, tiếc thật, đừng nói nhiều lời! Ta kể như đã hết số rồi!

- Ngươi có hận thù gì mà lại muốn giết ta như vậy? Hãy nói mau ra đi, nếu không ta xử ngươi bằng trọng hình đấy.

51. Chương 51

Cứu nghĩa bọc cùng đến Thiên Gia Khâu

Gặp báii đệ bày tỏ nỗi biệt ly

Tặc nhân nói:

- Tôi họ Hoa, tên Vân Long, trác hiệu Càn khôn đạo thủ, là người Tây Xuyên.

Triệu Thái thú nói:

- Thôi, huynh trưởng đừng hỏi nữa, tiểu đệ sẽ đưa hấn về phủ Thừa tướng, để tướng gia định liệu.

Dương Tái Điền bước tới cảm tạ Hòa thượng:

- Nếu không có Thánh tăng đến kịp, chắc hôm nay tôi đã tới tuổi vàng rồi. Từ nay tôi không dám coi thường tăng đạo nữa.

Nói xong rồi dọn tiệc mới, rót rượu kính đãi Hòa thượng. Ăn uống xong, phương Đông đã rạng, gà gáy ba hiệp, màu trời sang sáng, ngoài đường tiếng người đi lác đác. Người gác cửa vào trình thưa:

- Hôm nay có kiệu nha môn Thái thú đến rước đại nhân, còn đợi ở ngoài cổng.

Không bao lâu, Triệu Phước, Triệu Lộc cầm mũ áo đi vào. Triệu Thái thú lập tức thay đổi y phục, và hỏi:

- Ai đưa tin mà các người biết ta ở đây?

- Canh phu Lý Tam ở hẻm Như Ý vâng lệnh Tể Công đưa tin đến, bảo chúng tôi tới nhà họ Dương đây để rước đại nhân.

Triệu Thái thú nghe nói vỡ lẽ, hỏi Tể Công:

- Sư phó ngồi kiệu hay cưỡi ngựa?

- Thái thú cứ áp giải tặc nhân đi trước đi, ta sẽ tới sau.

Triệu Thái thú lập tức cáo từ lên kiệu, Dương Tái Điền đưa theo ra tận cổng. Sài, Đổ, Lôi, Mã bốn vị Ban đầu cùng áp giải tặc nhân về phủ Thừa tướng.

Về phần Thừa tướng, từ lúc Hòa thượng cùng Thái thú đi rồi, ở lại thư phòng chờ đến lúc điểm canh tư mà không thấy Hòa thượng trở về, mỗi một quá để nguyên cả áo quần nằm trên giường mà ngủ. Giây lát trời sáng, thức dậy rửa mặt uống trà, đang điểm tâm, thì bên ngoài kẻ hầu vào báo:

- Bẩm tướng gia, hiện có quan Thái thú dẫn các Ban đầu đưa kẻ tặc nhân về, còn ở ngoài phủ chờ lệnh!

- Mời Thái thú vào trước, sau đó dẫn tặc nhân vào trình với ta!

Gia nhân chạy ra ngoài, truyền: Tướng gia có lời thỉnh.

Triệu Thái thú vào bên trong thi lễ Thừa tướng rồi đem việc hồi hôm bắt giặc ở hẻm Như Ý thuật lại. Đó đều nhờ sự giúp sức của Tể Công. Thừa tướng truyền đem tặc nhân vào. Thấy tặc nhân mặc đồ dạ hành với mắt lộ mày ngang, hùng tráng hơn Lưu Xương nhiều, hèn hỏi:

- Mi tên họ là chi, quên quán ở đâu? Mi trộm vòng ngọc và phụng quan của ta đem đi đâu? Cứ thiệt khai ra đi, khỏi bị nạn khổ sở vì thịt da rách nát!

- Tôi vốn là người Tây Xuyên, tên là Hoa Vân Long. Vòng ngọc và phụng quan chính do tôi trộm lấy.

- Mi bán ở đâu?

- Tôi bán cho người khách thương gặp bên đường, không biết họ tên. Bán được 1.300 lượng bạc, tiêu xài hết.

Thừa tướng nghe nói như vậy, nổi giận mắng lớn:

- Vật báu truyền gia của ta, bị mất về tay người rồi.

Đương lúc nổi giận muốn đánh tặc nhân thì có gia nhân vào báo:

- Bẩm tướng gia, có Tể Công thiên sư về đến!

- Hãy mời vào!

Tể Điền đến hơi trễ là vì khi từ nhà Dương Tái Điền đi ra khỏi hẻm Như Ý, vừa tới đường cái thì gặp một người đang xách một giỏ trái cây, quỳ xuống làm lễ: Bạch sư phó, lão nhân gia có mệnh giới không?

Người ấy chính là Thám nan thủ vật Triệu Bán. Tể Điền lấy tay kéo người ấy đứng dậy và nói:

- Đồ đệ, người đi với ta lại đường này, ta có chuyện muốn nói với người.

- Con vừa mới đến chợ trái cây chọn mua một ít để bán lại. Sư phó định dạy bảo con điều gì?

- Người đi với ta vào quán rượu uống vài chén đã!

Triệu Bản gật đầu đi theo vào quán rượu nhỏ, kêu hai bầu rượu. Tế Diên nói:

- Nay Triệu Bản, ta thấy người mấy hôm nay ăn đường tối thui, khí sắc không được tốt! Ta cho người 8 nén vàng để người về dọn nhà đi chỗ khác, lấy tiền này ở nhà ăn tiêu; quá 100 ngày hãy đi buôn bán nữa nhé!

Nói rồi lấy 8 nén vàng ra đưa cho Triệu Bản. Triệu Bản cầm lấy vàng, cảm tạ Thánh tăng, trả tiền rượu rồi cùng ra khỏi quán. Tế Diên ra khỏi quán rượu đi thẳng về phủ Thừa tướng. Tối cổng, gia nhân vào bẩm báo và được mời vào ngay. Vào đến bên trong thấy Thừa tướng đang đích thân thăm vấn tặc nhân. Tế Diên hỏi:

- Đại nhân đã hỏi khẩu cung hẩn chưa?

- Đã hỏi rồi. Hẩn tên là Hoa Vân Long, đã lấy trộm vòng ngọc và phụng quan đem bán cho một tên lái vô danh nào đó không biết, thế là mất toi hai thứ bảo bối ấy rồi.

Tế Diên nói:

- Tên giặc tên là Hoa Vân Long kia, người không biết xấu hổ à! Người là nhân vật như thế nào mà tên họ thiệt không có nữa à? Tự xưng mình là họ Hoa để được phát tài sao?

Tặc nhân đảo mắt một vòng rồi nói:

- Hoà thượng ơi, ông thiệt là oan gia đối đầu với ta, ta định thay Hoa nhị đệ để gánh vác trách nhiệm của vụ án này, vì đằng nào ta cũng chết, không ngờ Hoà thượng lại biết ta!

Thừa tướng nói:

- Vậy mi tên họ là gì? Tại sao lại làm như thế? Hãy nói ra đi!

- Tôi họ Vương tên Thông, là người Tây Xuyên, nhà ở phủ Thành Đô, gia huynh làm chức thư biện tại phủ Thành Đô, vì tàng trữ 200 lượng bạc gian mà bị Dương Tái Diên bắt giam vào ngục, đến nỗi phải chết. Lúc ấy tôi lưu lạc phương xa, chừng trở về nhà mới hay gia huynh đã chết. Tôi tìm Dương Tái Diên để trả thù, nào ngờ y đã cáo quan về chịu tang mẹ, vì thế tôi mới lên Lâm An để tìm thù. Vào từ quán bỗng gặp Hoa Vân Long, y cũng người Tây Xuyên, vốn là bạn hữu chốn lục lâm, hai tôi gặp nhau rồi cùng ngụ ở nhà Lưu Xuyên dưới núi Thành Hoàng. Trong khi chúng tôi đi chơi núi Thành Hoàng, bỗng gặp một thiếu phụ đi tu còn trẻ tóc, sắc đẹp của nàng ta làm Hoa Vân Long nổi lòng tà. Tối hôm đó, y lẻm vào am Ô Trúc dự định hái hoa. Nhân vì gian ý không thành, y mới giết thiếu phụ đi, lại chém trọng thương bà ni cô già. Về chỗ trọ thuật lại, tôi nghe lại càng thêm kinh sợ giùm y. Hôm sau chúng tôi vào tửu lầu uống rượu, vì chuyện tranh cãi không đầu, y chém Tĩnh nhai thái tuế Tần Lộc một đao chết tuốt. Sau đó, Tôi cùng y sang một tửu lầu khác uống rượu. Tôi có khuyên y không nên làm những việc náo loạn như vậy, thẳng như quan quân bắt được, phải có nỗi lo tính mạng không an toàn! Hoa Vân Long cười tôi nhát gan, y muốn làm một việc kinh thiên động địa là giết Thừa tướng. Tôi nói mấy lời khích y và tối hôm đó chúng tôi cùng đến phủ Thừa tướng. Y trộm lấy đôi vòng ngọc lunh linh kỳ xảo và chiếc phụng quan đính 13 hạt thù châu xong lại viết lên tường bài thơ để lại. Những việc kể trên là do y làm hết.

Kế bên có vị chuyên việc ghi chép lời khai cung trình lên Thừa tướng xem qua Thừa tướng xem quan rõ ràng mọi việc bèn hỏi:

- Vương Thông! Hiện giờ Hoa Vân Long ở đâu? Ta chắc là người có biết, cứ nói thật ra ta sẽ lượng giảm cho người, còn nếu giấu giếm, ta sẽ trừng phạt thẳng tay đấy nhé!

- Xin đại nhân chớ vội nóng, lúc trước tôi với Hoa Vân Long có ở chung mà không ở khách điểm, khi thì ở trốn trong lầu chuông trống của am miếu, khi thì nấu mình nơi hoa đình vắng vẻ trong hoa viên của các phủ hộ. Từ trưa hôm qua, nghe Lưu Xương bị bắt, y không dám ở Lâm An nữa. Bọn tôi cùng nhau thương lượng sẽ gặp nhau ở Thông Thuận điểm nơi Thiên Gia Khẩu. Sau khi gặp nhau rồi cùng về Tây Xuyên luôn.

Tần Thừa tướng nghe nói xong mới hỏi Hoà thượng:

- Bạch sư phụ, việc đã như thế, phải tính sao đây?

Đại nhân phải người đi bắt là xong.

- Các quan nhân thủ hạ làm sao bắt được giặc như vậy? Cầu mong sư phó mở lòng từ bi giúp cho.

- Ta đi cũng được. Trong việc này có công phải thưởng, có lỗi phải phạt! Đại nhân trước hết hãy đem 200 lượng bạc thưởng công cho Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh đi. Lại đưa thêm 200 lượng bạc cho họ đi đường. Kế đó đại nhân cho làm một pho Hải bộ công văn tướng vụ giao cho tôi đưa họ đi bắt giặc. Giao Vương Thông cho quan huyện Tiền Đường đóng trấn giam trong ngục đừng cho ai làm khó dễ hấn. Chừng nào bắt được Hoa Vân Long sẽ đưa ra đối chất.

- Phải đó.

Thừa tướng lập tức bảo quan Thái thú trở về nha môn thảo một Hải bộ công văn rồi chính tay Thừa tướng bút phê tướng vụ vào đó. Tế Diên nói:

- Nay Sài đầu, Đỗ đầu, hai vị đi biện án với Hòa thượng ta chuyến này đừng mặc đồ quan binh nữa mà nên cải trang thành hai anh dân quê để che mắt mọi người mới được.

Hai vị Ban đầu gật đầu nghe theo rồi cùng quan Thái thú trở về nha môn. Quan Thái thú lo làm văn thư, còn Sài, Đỗ ra tiệm mua mỗi người một bộ đồ bằng vải to nguyệt bạch, chiếc quần trắng lưng rút, hai đôi giày vớ thích hợp. Hai người cải trang xong gói kỹ quan phục lại cất vào bao rồi cầm văn thư đến tướng phủ. Tế Diên ăn sáng xong, hai vị Ban đầu cũng hoàn tất việc lãnh bạc làm lộ phí. Thừa tướng nói:

- Sư phó, chuyến này đi Thiên Gian Khẩu, nếu bắt được tặc nhơn, ra nha môn lãnh được 1.200 lượng bạc, cũng là việc đáng mừng.

Tế Diên cùng hai vị Ban đầu cáo từ ra cửa đi về phía trước. Hai bên đường cảnh vật xinh tươi, liễu xanh đào thắm khoe sắc dưới khí trời ấm áp. Trên cánh đồng cỏ mọc xanh rờn, Tế Diên chợt cất tiếng hát:

Than ôi năm tháng tiêu hoang

Bao giờ vượt thoát nhân hoàn trần ai?

Thong dong mặc sức vờn xoay

Nhẫn thì trăm việc khỏi ngay nào phiền.

Người bởi tham tiền thân cửa nát

Tầm khoái dẫu non mạng sớm tàn

Dắt tay ngoảnh lại trần gian

Uyên nguyên tam giáo xét bàn cao sâu

An bang cái thế công hầu

Nửa đường xương trắng cỏ rầu gò hoang

Dù cho bá hộ xênh xang

Hai giường khó ghé một lần chiếc thân

Nửa đời vinh hiển công huân

Càng thêm oan nghiệt nghìn lần khổ đau

Chi bằng sớm ẩn non cao

Mặc cho trần thế bóng câu rộn ràng.

Hát xong, Tế Diên nói:

- Hai vị Ban đầu nè, hai vị chạy mau đi. Hoa Vân Long đang treo cổ trong rừng trước mặt kia, nếu để hấn chết thì làm sao bắt, đi vô ích thôi.

Sài, Đỗ nghe nói lật đật phi thân chạy nhanh tới trước. Qua 5,6 dặm quả nhiên thấy ở một cây bên rừng có một người đang thất thòng lọng. Sài Nguyên Lộc nói:

- Không xong, không xong, nếu để thằng giặc này treo cổ thì bọn mình mất toi 1.200 lượng bạc thưởng, công mình thành công cốc thôi.

Nói rồi dồn hết sức ráng chạy mau vào rừng. Người kia đã treo cổ mình rồi, Sài Nguyên Lộc lật đật chạy tới ôm chân người nọ đỡ nhổng lên.

52. Chương 52

Mỹ nhiệm công bái thỉnh Tế Thiên sư

Hội Anh lâu khéo gặp bọn tặc khấu

Sài Nguyên Lộc ôm nâng người treo cổ ấy lên, Đỗ Chấn Anh chạy tới thấy vậy, nói:

- Đại ca đã bắt được Hoa Vân Long rồi hả? Thằng Hoa Vân Long này già quá!

- Cái gì? Chú coi, người này râu tóc bạc phơ, già cốp như vậy mà hái hoa nổi gì.

Hai người đưa ông già xuống, một người vỗ lưng, một người lay gọi ông già tỉnh lại. Cứu cấp hồi lâu, ông già bắt đầu thở nhẹ. Vừa mở mắt ra, đột nhiên ông già mắng lớn:

- Hai thằng nhỏ này, tại sao ngoài đường chẳng chịu đi mà lại vào đây xía vô chuyện của người ta?

Sài Nguyên Lộc bị Ông già mắng xong mới nói:

- Ông già này nói nghe không trúng gì hết! Giả thử như bọn tôi treo cổ ở đây, ông thấy có chạy lại cứu không? Có lý nào thấy người sắp chết mà không cứu được à? Ông đừng tưởng hai đứa tôi mặc đồ thường mà khi dễ. Ông nay tuổi tác đã dường ấy, vì cớ gì mà lại tính chuyện không hay như thế? Vì tiền ư? Hay ai khi dễ ông? Ông hãy nói cho chúng tôi biết. Nếu cứu ông được, chúng tôi sẽ giúp cho Ông mắng chúng tôi, chúng tôi không giận ông đâu. Tôi hỏi thiệt, tại sao ông lại đâm đầu tìm cái chết như vậy?

Ông già thở dài, nói:

- Vừa rồi cạn nghĩ nên đắc tội nhiều với hai vị. Tôi không biết làm gì hơn là mắng hai vị cho đỡ khổ. Tôi nghĩ là việc của tôi nói rõ cho hai vị nghe cũng không giúp gì được, rồi tôi lại phải tìm cái chết thôi. Các vị lại làm cho tôi mắc phải hai lần tội.

Sài Nguyên Lộc nói:

- Ông cứ nói thiệt việc gì làm ông chán đời như vậy đi. Chúng tôi hứa giúp là có thể giúp được mà. Ông thấy bọn tôi mặc đồ nhà quê, trước mặt ông nói như vậy cho là khoe khoang khoác lác, chứ nói thiệt cho ông biết, bất cứ chuyện gì hai tôi đều có thể can thiệp được hết.

- Hai vị muốn hỏi thì xin ngồi xuống đây tôi sẽ từ từ trình thuật. Tôi là người thôn Tự Hoa, huyện Phú Phong, họ Phó tên Hữu Đức. Chủ tội họ Phùng tên Văn Thái, làm Tri huyện ở huyện Kính Huyện, tỉnh An Huy. Lão gia tôi là một vị quan thanh liêm, nghiêm nghị chính trực, thương dân như con bị bệnh mất tại chức, nhà cửa sạch không. Tôi cùng phu nhân, công tử và tiểu thư phò linh cữu trở về nguyên quán. Tiểu thư tôi hứa gả cho gia đình quan Lại bộ tả đường Chu đại nhân ở Lâm An. Hiện tại nhà trai đưa tin muốn rước dâu, phu nhân nhà tôi không có tiền sắm sửa cho con về nhà chồng. Phu nhân bảo tôi đến nhà em của phu nhân đang làm quan ở phủ Trấn Giang mượn 200 lượng bạc về sắm sửa cho tiểu thư Ông cậu ở Trấn Giang nghe tin lão gia tôi mất tại chức bèn trách tôi tại sao không đưa gia đình phu nhân về nhà ông ấy, lại để cho phu nhân và gia quyến phải cực khổ trăm bề như vậy. Ông cậu giao cho tôi 600 lượng bạc và bảo: 500 lượng bạc đem về đưa phu nhân sắm sửa cho tiểu thư về nhà chồng, còn 100 lượng bạc cho tôi làm lộ phí vì thấy tôi đi đường cực khổ quá. Tôi sợ số bạc này rơi rớt dọc đường mới đem đổi thành 12 nén vàng để trong cái túi cột ở thắt lưng. Tôi đi đến rừng này nghe trong bụng quặn đau. Có lẽ do mấy ngày đi

đường trúng nắng tôi lại bị cảm lạnh mà ra nông nổi. Bụng mỗi lúc đau thêm không thể đi được, tôi bèn ngồi nghỉ ở gốc cây một lúc cho đỡ đau. Đương lúc đó bỗng có một cậu trai chừng 20 tuổi đi đến, trong tay cầm một sợi dây, hỏi tôi tại sao ngồi dưới gốc cây mà không đi nữa. Tôi bảo: - Tôi đau bụng quá. Anh ta đưa cho tôi hai miếng thuốc vạn kim đơn. Tôi uống vào cảm thấy tay chân bủn rủn, thiếp đi lúc nào không biết. Chừng tỉnh dậy chỉ thấy sợi dây trước mặt, còn chàng trai kia đâu mất. Rờ vào thắt lưng, túi vàng cũng mất tiêu luôn. Hai vị nghĩ coi, mất tiền như vậy về gặp bà chủ, tôi biết nói sao bây giờ? Phu nhân nhà tôi đã nghèo lại cần tiền gấp để sắm sửa cho con gái! Trở về nhà ông cậu, tôi phải trả lời như thế nào với ông ấy? Mà nói ra chắc gì ông ấy đã tin tôi. Nghĩ cùng suy cạn, tính tới không xong, tính lui cũng chẳng được, chỉ còn có nước chết mà thôi. Chuyện ở nhà phu nhân tôi mặc cho nó ra sao thì ra. Hai vị dù có hảo ý cứu tôi, cũng không giải quyết gì được, tôi đành phải chết, có phải mắc hai lần tôi không?

Sài, Đỗ nghe ông già nói mới biết là Tế Công khéo nói để họ kịp cứu người chớ ông già này có phải là Hoa Vân Long đâu! Hai vị bèn nghĩ: “Tại sao mình không chơi trát Hòa thượng một vố?”.

Nghĩ rồi bèn nói:

- Nay Phó Hữu Đức, ông đừng nên chết làm gì! Lát nữa đây sẽ có ông Hòa thượng kiếc từ đằng kia đi lại, ông cứ níu ông ấy lại đòi tiền. Nếu ông ấy không đưa, ông đừng cho ổng đi, bảo ông ấy tính giùm ông.

- Ủ vậy thì được.

Đang nói tới đó thì từ đầu kia đi lại một Hòa thượng kiếc dáng đi ngã xiêu ngã tó, chân bước loạn choạng, vừa đi vừa hát lẽ nhè:

Người bảo ta điên, ừ cứ điên!

Điên khùng như ta có nét riêng

Nếu ai muốn học điên khùng ấy

Phải nộp bản tăng rượu mấy tiền.

Sài Nguyên Lộc kêu:

- Sư phó, lão nhân gia mau lại đây!

Phó Hữu Đức dòm ra thấy một vị Hòa thượng kiếc, quần áo rách nát. Hòa thượng bước tới hỏi:

- Nay hai vị, ông già này là ai vậy?

Sài, Đỗ vị đem việc vừa rồi thuật lại. Tế Diên hỏi:

- Hai ông có 600 lượng bạc không?

- Không có.

- Hai ông không có 600 lượng bạc làm sao cứu được Phó Hữu Đức? Có phải là vô cơ bởi việc không? Hai ông hiện có bao nhiêu tiền?

- Hai tôi hiện giờ chỉ có 200 lượng bạc làm lộ phí thôi. Ngoài ra một trình cũng không có!

Phó Hữu Đức nghe ba người nói chuyện với nhau, tự nghĩ thầm: “Mình mất tiền là chuyện riêng của mình, tại sao phải làm phiền họ đến thế?”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Xin ba vị đừng lo cho tôi làm chi.

Tế Diên nói:

- Đâu có lý nào chẳng can thiệp vào việc của người. Ta vừa nghe hai người này nói rõ hết. Lại đây, ta sẽ cột dây giùm người để người treo cổ cho sướng!

Sài, Đỗ nghe vậy, vội hỏi:

- Sư phụ, lão nhân gia nói gì kỳ vậy? Người bảo chúng tôi đi cứu ông ấy làm chi mà bây giờ bỏ mặc như vậy. Chúng tôi phải giúp ông ấy bằng cách nào đây?

- Việc đến nước này thì phải tính vậy. Nay Phó Hữu Đức, ông đi theo chúng ta nhé. Tới Thiên Gia Khẩu, hễ thấy ai đầu tiên la lên một tiếng chạy về phía ta thì người đó là tài chủ của ông đấy.

- Thế thì được.

Ba người cùng Tế Diên đồng ra khỏi rừng đi về phía Thiên Gia Khẩu. Còn cách Thiên Gia Khẩu 4 - 5 dặm, Tế Diên cất tiếng hát:

Anh muốn làm sai,

Đừng tưởng người không hay.

Anh ăn xài huy hoác

Bởi do đời trước phát tâm lành.

Mạng số đã rành rành

Do tự mình sắp đặt

Thời vận đỏ rồi đừng thắc mắc

Tự nhiên nợ mắc trả liền tay

Đến chừng vận xấu ai hay

Của tiền tiêu hết dọa đầy tẩm thân.

Thế nên:

Làm thiện bản thân tránh họa tai,

Sợ anh vô phước khó kè vai.

Cơ mưu tính quá tâm hư hỏng

Rốt cuộc bể dâu vẫn trắng tay

Vừa dứt tiếng hát, bỗng nghe từ xóm Thiên Gia Khẩu có một người chạy ra la lớn:

- Bạch Thánh tăng trưởng lão, lão nhân gia đã đến đây rồi à? Đệ tử tìm lão gia như thể tìm chim, như cát tìm dầu ấy!

Người ấy với người đi sau cùng quỳ xuống trước mặt Tế Diên. Hai vị Ban đầu nhìn lại thấy người đi trước thân cao 8 thước, vai rộng ba vắn, đầu đội khăn màu đỏ thêu hoa ngũ sắc, thân mặc áo tiền tụ bào màu hồng, lưng thắt dây tơ, chân đi khoái hài, mặt như tờ giấy trắng, đôi mắt to long lanh dưới đôi mày nhỏ. Người đi sau đội khăn đoạn màu lam, thân mặc tiền tụ bào cùng màu, lưng thắt dây da, chân mang khoái hài, trên gương mặt màu vàng nhạt mi đôi vẽ trên đôi mắt rộng, tam sơn cân đối, ngũ nhạc điều hòa, dưới cằm một bộ râu đen che kín ngực. Đó là Mỹ nhiệm công Trần Hiếu, còn người đi trước chẳng phải ai xa lạ chính là Dương Mãnh ngoại hiệu Bệnh phục thần. Hai người này chính là đạt tam quan bảo tiêu. Lần này nhân bảo hộ một chuyến hàng lên phủ Khúc Châu, đến ngụ tại Thông Thuận điểm ở Thiên Gia Khẩu, bỗng người khách là Vương Trung bị bệnh kiết lỵ cầm khẩu, vội vàng rước thầy điều trị, uống thuốc vào bệnh càng thêm nặng, Vương nằm bệnh khóc chảy nước mắt, nghĩ đến cha mẹ Ở nhà, mình hiện mắc bệnh không người thân thích, mang theo 300.000 lượng bạc hàng hóa, thẳng như mắt nhắm lìa đời đành làm ma nơi đất khách. Trần Hiếu, Dương Mãnh là người nhân hậu, thấy người khách mắc bệnh trầm trọng lại là người con hiếu, tính mời gấp thầy thuốc trị cho mau hết, nào ngờ ở Thiên Gia Khẩu lại không có thầy thuốc giỏi, hai người mới lên chùa Linh Ẩn tìm Tế Công nhưng không gặp. Dò hỏi kỹ mới biết Tế Công được người mời lên huyện Côn Sơn trị bệnh. Dương Mãnh, Trần Hiếu không biết phải làm sao phải đành nhấn lại trong chùa và ở lại Thiên Hưng điểm để chờ đợi. Qua hai ngày vẫn không thấy Tế Công đến, hai người trong lòng quá lo rầu. Hôm nay ra ngoài chơi cho khuây khỏa, bỗng nghe tiếng Tế Diên hát sơn ca, Dương Mãnh mừng quá hét lên một tiếng, chạy đến thi lễ. Tế Diên hỏi:

- Hai người đi đâu vậy?

Trần Hiếu đem chuyện người khách bị bệnh thuật lại và nói:

- Hai con lên chùa Linh Ẩn tìm lão nhân gia mà không gặp, chúng con cũng không thể đi được. Cầu xin sư phụ thương tình cứu giúp cho.

- Thôi, hai người đứng dậy đi.

Sài, Đỗ hai vị Ban đầu cũng bước tới chào hỏi:

- Hai vị đặt quan đi đâu đây?

Trần Hiếu dòm lại thấy hai vị Ban đầu liền hỏi:

- Sao hai vị phải giả trang như vậy?

- Bọn tôi đến đây ngầm điều tra vụ án.

Mấy người đi cùng Tế Diên Hòa thượng đến đầu làng, đây là một ngã tư đường Nam Bắc. Hai bên đều có cửa tiệm. Mé Tây có một quán rượu. Tế Diên tới đó đứng lại không đi nữa. Lúc đó sáu người có bốn ý khác nhau: Sài, Đỗ hai vị Ban đầu nghĩ rằng vào đây chắc là sẽ bắt được Hoa Vân Long. Phó Hữu Đức nghĩ đã có người la lớn một tiếng chạy tới tìm, chắc 600 lượng bạc của mình sẽ được cho ở đây. Hai vị đặt quan chắc ý rằng Tế Công đã đến đây thế nào vị khách của mình cũng được hết bệnh có thể tiếp tục đi nữa. Còn Tế Diên thấy từ lâu chỉ muốn uống rượu, nói:

- Các vị nè, mình vào đây uống ít chén đi.

Mọi người dù không muốn cũng không tiện chối từ, cùng bước vào quán rượu. Tế Diên dòm lại quán này tên là Hội Anh Hùng lâu, trong bụng nghĩ: “Muốn bắt tên dâm tặc hái hoa Hoa Vân Long phải chờ ở đây mới được”.

53. Chương 53

Bọn lục lâm lại gặp giặc cướp đường

Bày mưu gian vẽ cạm không nên việc

Tế Diên bước vào Hội Anh lâu, chưởng quỹ thấy có ông Hòa thượng kiềng áo quần rách nát không thềm ngó ngang tới. Chừng bọn Trần Hiếu năm người bước vào, họ chạy tới đón đả:

- Mời quý vị vào trong này.

Tế Diên đứng trước quầy, nói:

- Chưởng quỹ nè, ta cũng vào nữa chứ.

Chưởng quỹ đáp:

- À, Hòa thượng, cũng được, ông vào luôn bên trong đi!

Sáu người đi thẳng vào trong, người hầu bàn chạy tới hỏi:

- Quý vị muốn lên lầu hay thích ngồi dưới này?

Tế Diên hỏi:

- Ở đây có phòng thanh nhã không?

- Chỉ có một gian thôi, mà vừa rồi có ba người vào đó ăn uống rồi. Xin mời quý vị lên lầu nhé.

- Ta không lên lầu đâu, ta muốn đến phòng thanh nhã kia thôi. Bảo họ nhường chỗ cho bọn ta được không?

- Thế thì không được đâu.

- Có gì mà không được, ta đến phòng thanh nhã đây.

Nói rồi vén rèm bước vào thấy có ba người đang ngồi ăn uống. Đó là ba anh em bạn mới kết giao, đại ca mời hai em uống rượu. Họ đang nói chuyện với nhau thì thấy bên ngoài bước vào một ông Hòa thượng kiểc, nói:

- Ba vị cứ ngồi đây uống rượu, tiền rượu để tôi trả. Để tôi kêu cho ba vị mấy món ăn nữa nhé!

Ba người đều đứng cả dậy. Vị đại ca nghi Hòa thượng là người thân của hai em mới kết nghĩa, còn hai người kia lại tưởng Hòa thượng quen biết đại ca mình, lật đặt vội nói:

- Hòa thượng trả tiền làm chi, xin mời vào ngồi uống rượu cho vui.

Tế Điền nói: Xin mời ba vị.

Nói rồi xoay mình đi ra ngoài, vị đại ca hỏi:

- Đây hai em, ông Hòa thượng đó ở chùa nào vậy?

- Tụi em đâu có biết, tưởng là bạn của anh chứ!

- Đâu có phải. Sao lại có chuyện vậy kìa? Thôi, ngồi xuống nhậu tiếp.

Ba người vừa đặt đít xuống, lật đặt nhồm lên. Vị đại ca nói:

- Ta vừa ngồi xuống không biết cái gì đó đâm vào đít ta đau điếng.

Hai người kia nói:

- Thôi, kêu chú dọn bàn đem thức ăn sang phòng khác, chỗ này ngồi không thoải mái tí nào.

Người hầu bàn lật đặt dọn mâm đi chỗ khác, Tế Điền và mấy người đi theo thấy họ đã đi ra bèn tiến vào, kêu dọn cơm rượu ra ăn uống. Uống được mấy ly rượu, nghe bên ngoài có người oang oang:

- Chữ Hợp với chữ Xích đừng hở ra nhé. Tụi bây trẻ đang tìm hợp xích đấy.

Theo tiếng nói, bên ngoài tiến vào ba tên gian dươg đại đạo, trong số có Hoa Vân Long. Hoa Vân Long từ khi chia tay với Vương Thông ở Lâm An, hẹn nhau ở quán Thông Thuận tại Thiên Gia Khẩu, nhưng đợi mãi chẳng thấy. Ở trong quán ai cũng tưởng hắn là một đạt quan bảo tiêu. Hắn muốn trọ một gian thượng phòng ở viện sau. Hôm qua hắn ăn cơm tối xong cảm thấy trong người uể oải không an, tóc giống như bị người nắm kéo, thịt đau như dằm. Hắn bảo quán tính tiền rồi dạn phố kỵ:

- Ta phải đi đây, nếu có người ở Tây Xuyên họ Vương tên Thông đến tìm ta, người nói với anh ấy là ta đã đi rồi hẹn gặp nhau ở nhà anh ấy.

Hắn rời khỏi quán đi ra ngoài thôn. Đã hết canh một, mặt trăng treo lơ lửng, sao sáng đầy trời. Đi ngược 5 - 6 dặm, đến một khu rừng nghe có tiếng ngâm thơ từ trong rừng đi ra. Thơ rằng:

Đã quen từ bé tánh rừng xanh,

Sách đèn biểng nhác chỉ ưa tranh,

Bốn biển nổi trôi trừ dân nạn,

Giang hồ xuôi ngược đến am thanh,

Lương thiện gặp nân ra tay cứu,

Tham quan ác bá tiêu trừ nhanh,

Đất trời tạm bợ tùy duyên ở,

Nào có kể chi vương pháp hành.

Ngâm thơ xong, vị ấy rút dao hét lớn:

- Đây, ai đi qua đường đó, hãy nộp tiền mãi lộ đi, ta sẽ tha chết cho.

Hoa Vân Long nghe nói, hỏi:

- Bạn có phải chữ hợp không?

Người cản đường kia cười hà hà, nói:

- Ta là chữ Hải đây!

- Anh không phải chữ Hợp trong chốn lục lâm sao?

- Ta chẳng biết gì hết!

Nói rồi hươi dao chém tới, Hoa Vân Long cũng rút dao cự địch. Nhìn thấy người ấy mình cao 8 thước, mặc áo thùy lam, mặt như chàm đỏ, tóc tợ chu sa, một bộ râu đỏ phất phơ trước ngực, chẳng khác hung thần, mạnh như thái tuế. Người ấy thỉnh linh nhảy trái, dứt dao vào bao, nói:

- Ủa, Hoa nhị ca, anh đi đâu vậy? Tại sao phải đi lúc đêm tối như vậy?

Hoa Vân Long nhìn kỹ:

- Té ra Lôi nhị đệ, lại đây anh kể cho nghe, chuyện dài dòng lắm.

Hoa Vân Long bèn đem việc từ Giang Tây tới Lâm An mới kể lại hết, chỉ trừ việc hái hoa ở am Ô Trúc. Người họ Lôi, Hoa Vân Long vừa gặp chính là Lôi Minh, nguyên quán ở Long Tuyền, huyện Đơn Dương, phủ Trấn Giang, cũng là một vị anh hùng lục lâm. Lôi Minh với Trần Lượng là hai anh em kết nghĩa. Họ chia tay đã hơn một năm mà chưa gặp mặt, Lôi Minh đến Trần Gia Bảo tìm Trần Lượng, người nhà cho biết Trần Lượng đã đi Lâm An rồi. Lôi Minh nghe nói không an tâm bèn đi Lâm An tìm Trần Lượng. Hôm nay trên đường vào kinh gặp một người đi ban đêm, Lôi Minh bèn cố ý từ trong rừng đi ra, rút dao chặn đường, nào dè xem lại là Hoa Vân Long, hai người nhận mặt cùng bày tỏ nỗi niềm xa cách. Hoa Vân Long hỏi:

- Lôi nhị đệ, 8 câu thơ hồi nãy là của em sáng tác, em vừa học phải không?

- Không phải đâu, mấy câu ấy là của Dương Minh đại ca đó. Hoa nhị ca, anh ở Lâm An có gặp Trần Lượng không? Tôi đang muốn tìm chú ấy đây.

- Ta không có gặp Trần Lượng. Theo ý ta, chú không nên đến đó tìm kiếm làm gì. Vì lúc trước ta ở Lâm An giết người ở lầu Thái Sơn, trộm vòng ngọc và phụng quan của Tần tướng phủ. Bây giờ chú đến đó người ta thấy hành tích khả nghi của chú, sinh ra nhiều chuyện lời thôi bất tiện lắm.

- Có hề chi, chuyến này tôi đến Lâm An chơi, nếu không có việc gì xảy ra thì tốt, còn có vương bận lời thôi thì tôi sẽ thế nhị ca nhận giùm bản án là xong. Này nhị ca, anh với tôi cùng lên Lâm An vui chơi một tháng rồi chúng ta cùng về Giang Tây cũng kịp chán mà.

Hoa Vân Long là người không chủ ý, nghe Lôi Minh nói thế cũng cao hứng, nói:

- Chú đã nói vậy, chẳng lẽ anh chẳng nghe theo. Thôi, chúng mình cùng đi nhé!

Hai người vừa đi chẳng bao xa, thấy trong rừng trước mặt xông ra một người cản đường. Hai người xem kỹ té ra Thánh thủ bạch viên Trần Lượng. Nguyên khi Trần Lượng thấy Tế Diên kiếm nước sôi gọi dầu rồi rút dao thái rau cạo tóc cho mình bèn sợ mất vía bỏ chạy tuốt. Sau đó Trần Lượng kiếm một quán trọ vắng vẻ trong thành Lâm An ngụ ở. Những sự việc của Hoa Vân Long đã làm ở Lâm An, Trần Lượng đều hay biết. Mấy hôm nay nghe Dã lưu kê tử Lưu Xương bị bắt, Tế Diên vâng lệnh ra khỏi Thành Đô biện án, Trần Lượng bèn đuổi theo Hoa Vân Long báo tin, bảo hẳn nên lánh đi xứ khác. Nào ngờ vừa đến đây gặp cả Lôi Minh và Hoa Vân Long. Ba người gặp nhau chào hỏi rồi cùng ngồi xuống đất tỏ bày những việc đã qua. Trời đã sáng bạch, Trần Lượng nói:

- Bọn ta trước hết hãy đến Thiên Gia Khẩu tắm rửa sạch sẽ, kiếm cái gì lót dạ rồi hãy tính đi nữa.

Hoa Vân Long gật đầu. Ba người cùng đến Thiên Gia Khẩu ăn điểm tâm, uống trà. Trời đã đứng bóng, ba người muốn đi uống rượu bèn rủ nhau đến Hội Anh lâu, Hoa Vân Long nói:

- Hãy dòm coi có tụi kết giấu cánh không?

Tế Diên đang ở tại nhĩ lâu đã thấy biết hết, nhưng chưa vội ra mặt. Ba người lên đến lầu, thấy cũng sạch sẽ bèn kêu mấy thức ăn nguội, một ít trái cây, hai bầu rượu nóng. Chỉ cốt uống ngon chứ không sợ

tồn tiền. Phở kỵ lập tức đến trước quầy kêu rượu và thức ăn. Không bao lâu, rượu và thức ăn dọn đủ. Ba người vừa ăn uống vừa chuyện trò thật là hào hứng. Thật là:

Rượu gặp tri kỷ ngàn ly ít,

Lời chẳng hợp tai nửa tiếng nhiều.

Lôi Minh nói với Hoa Vân Long:

- Anh cần gì phải đi đâu, Lâm An không có ai biện án thì thôi, còn nếu có người biện án thì để em tính cho. Bất cứ đến bao nhiêu cũng mặc, đến một tên ta tóm một tên, đến hai tên ta cũng tóm nốt.

Trần Lượng nghe nói, lật đặt bảo:

- Nay Lôi nhị ca, anh đừng có lớn lối. Hiện có Tể Công trưởng lão mang theo hai vị Ban đầu đi theo bắt Hoa nhị ca đó. Vị Tể Công này thông hiểu quá khứ vị lai đó nhe.

Lôi Minh cười ha hả, nói:

- Nay Trần lão tam, chú sợ Hòa thượng chứ ta cóc sợ Ông đâu. Ba người họ kể số gì mà dám bắt Hoa nhị ca chứ? Chẳng phải ta nói phét chó 200 bình vây chặt nơi đây cũng bắt không được ả nữa là cái chắc.

Trần Lượng nói:

- Tại anh không biết mới nói vậy, em xin nói cho anh rõ vị Tể Công trưởng lão này quả là thần thông quảng đại, pháp thuật vô biên đầy. Chỉ cần Ngài nhấc ngón tay lên là đối phương hết cựa quậy.

Nghe nói tới đó, Lôi Minh vỗ bàn hét lớn:

- Trần lão tam, thực tức chết đi thôi, sao chú cứ tăng bốc oai phong của Hòa thượng mà lại mặt sát nhuệ khí của bọn ta quá vậy? Ông Hòa thượng đó không đến đây thì thôi, hễ đến đây thì ta giết ông ngay. Còn ông không đến hả, đợi bọn ta về Lâm An, hỏi thăm chùa Linh Ẩn tới làm thịt ông mới hả cơn giận của ta.

- Ấy chết, này Lôi nhị ca, anh đừng nói câu đó phải hay hơn không? Anh không nói thì không có việc gì, chó nói ra lời rồi thế nào cũng bị Tể Công biết được tới kiếm ngay đấy. Chừng đó mạng ba đứa kể như đi đứt.

Hoa Vân Long nói:

- Thôi, hai chú lo uống rượu đi, may mắn ở đây không có ai. Nếu có ai nghe được chuyện này càng thêm rắc rối. Mấy chú nói năng phải nên giữ ý một chút.

Lôi Minh nói:

- Hoa nhị ca, anh sợ Hòa thượng chứ tôi cóc sợ Ông đâu.

Mới nói tới đó bỗng nghe dưới lầu có người la lớn:

- Bớ bọn giặc, ta là Hòa thượng tới bắt Hoa Vân Long đây. Bữa nay ta tới tóm trọn ở không chừa một mống.

Nguyên khi Tể Diên đang ngồi ở Nhã phòng uống rượu cùng bọn Dương Mãnh, Trần Hiếu, hai vị Ban đầu và Phó Hữu Đức, nghe bên ngoài có người nói lóng giang hồ, biết bọn họ ba người kia đã tới. Để cho họ ngồi vào bàn ăn uống, Tể Diên mới đứng dậy nói với năm người kia:

- Ta đi tiểu một chút.

Nói rồi bước ra ngoài. Vừa nghe Lôi Minh đang giở giọng khoác lác, bèn hô lớn đáp lại và sửa soạn lên lầu bắt Hoa Vân Long.

54. Chương 54

Hiện thần thông đùa cợt Lôi Minh

Thí diệu được nghĩa cứu Vương Trung

Khi Tế Điện dưới lầu hô bắt giặc, Hoa Vân Long ở trên lầu như chim sợ náy, vội đứng rột dậy lòn qua cửa sổ trốn mất. Trần Lượng nghe tiếng hô mới nói:

- Lôi nhị ca, anh thấy không. Hồi nãy tôi bảo anh đừng nói mà anh không nghe.

Lôi Minh đưa tay nắm dao, chạy tới cửa lầu nhìn xuống thấy một vị Hòa thượng áo quần rách nát, tóc tai bù xù dài hai tấc có dư, mặt mày bần đẩu đầy đang dợm bước lên lầu. Lôi Minh rút dao giơ lên, định bụng chờ Hòa thượng lên tới, lấy dao gạt cho rớt xuống lầu. Tế Điện bước lên thấy bộ dạng Lôi Minh liền lấy tay chỉ một cái, miệng niệm lục tự chơn ngôn: “Ấn ma ni bát mê hồng”, dùng định thân pháp giữ cứng Lôi Minh lại. Tế Điện thông thả lên lầu, bước ra khỏi Lôi Minh, Trần Lượng ngó thấy, lật đật chạy đến thi lễ:

- Bạch sư phó, trước đến nay sư phó vẫn mạnh khỏe?

Tế Điện nhìn một lượt, hỏi:

- Lượng con, con ở đây à, vẫn mạnh khỏe hả?

- Đệ tử đến đây đã lâu, kính mời sư phó vào uống rượu.

Tế Điện bước tới ngồi vào bàn. Trần Lượng rót rượu dâng lên. Tế Điện cầm lên uống cạn. Trần Lượng mới bước tới thưa:

- Bạch sư phó, xin sư phó từ bi giải pháp định thân cho anh con, để như vậy thiên hạ thấy được kỳ lắm!

Tế Điện lắc đầu, đang lúc đó bỗng dưới lầu có tiếng la “Eo ôi!”, tiếp theo sau là tiếng loảng xoảng lon con của vật rơi đổ. Nguyên là phổ ky đang bưng mâm thức ăn lên lầu, trong bụng nghĩ thầm: “Ba vị đại gia ở trên lầu rất là hào phóng, ta hầu hạ cẩn thận chắc được tiền thưởng nhiều”. Vừa nghĩ vừa bước lên lầu, ngó trực lên thấy có một người mặt xanh râu đỏ cầm dao giơ lên như cố ý giết người, phổ ky sợ quá, tay chân mềm nhũn, mâm thức ăn tuột khỏi tay đánh xoảng văng tung tóe, chính hấn cũng ngã vật lăn long lóc xuống lầu. Trên lầu Trần Lượng nghe thế, lại ra sức năn nỉ tiếp:

- Bạch sư phó, xin người từ bi thấu phép định thân cho, để người ta nhìn thấy kỳ quá.

Tế Điện đáp: Ủ, được!

Lấy tay chỉ một cái, nói: Bảo nó lại đây.

Bấy giờ Lôi Minh mới cử động được, trong lòng nghĩ: “Cái ông Hòa thượng này dễ giận thiệt. Bây giờ dứt dao vô bao đã rồi tính ổng sau. Mình sẽ tới nói giảng hòa với ổng rồi cùng uống rượu. Thưa cơ hội ổng không đề phòng, mình cho ổng một dao giết ổng báo thù cho Hoa nhị ca luôn thể, để cho ổng biết thế nào là ”thương ngay dễ tránh, tên lé khó phòng” mới được.

Nghĩ rồi bèn bước tới quỳ xuống dập đầu, nói:

- Thưa sư phó, người vốn là sư phó của Trần Lượng báỉ đệ của tôi, kể cũng như sư phụ của tôi vậy. Hồi nãy tôi nhất thời lỗ mãng không biết, xin lão nhân gia từ bi xá tội cho.

Trần Lượng thấy vậy mừng quá, nghĩ bụng: “Nhị ca của mình biết lỗi ăn năn, coi vậy mà là người tốt”. Nghĩ rồi mới nói:

- Thưa sư phó, nhị ca của con đã biết nhận lỗi rồi, xin sư phó vị tình con mà tha thứ cho anh một phen.

Tế Điện nói: Thôi, đứng dậy đi.

Lôi Minh liền đứng dậy ngồi cùng trên một ghế dài với Hòa thượng. Tế Điện lật đật đứng dậy ngồi tránh qua phía bên kia bàn. Trần Lượng thấy vậy lật đật hỏi:

- Sư phó, ngồi tránh ra bên đó chi vậy?

- Thương ngay dễ né, tên lé khó phòng. Sợ ý bị một dao đầu có thể không sợ được.

Câu nói trúng tẩy làm Lôi Minh sợ mất hồn. Trần Lượng vội thưa:

- Thừa sư phó, người đừng bận tâm. Nhị ca của con tuy là người lỗ mãng chứ quyết không dám vô lễ với sư phụ như vậy đâu!

- Ta cũng biết vậy.

Bồng có một phở kỵ đến nói với Lôi Minh:

- Nay đại gia, tôi có đắc tội gì với đại gia đâu mà hồi nãy đại gia cầm dao muốn chém tôi vậy? Báo hại tôi sợ quá té lăn xuống thang lầu làm bể hết mấy cái đĩa, thức ăn trên đó văng tung táo trời.

- Không hề chi, lát nữa ta sẽ đền cho đủ số mà, hồi nãy là tại ta nghe có tiếng kẻ thù, ta cầm dao định xuống lầu kiếm nó chứ không có ý giận người đâu. Chuyện đó đã dàn xếp xong.

Lôi Minh nhìn sang thấy Tế Điền cứ mãi lo nói chuyện với Trần Lượng mà không để ý gì đến mình, bất thành linh rút dao định đâm Hòa thượng một phát. Tế Điền dùng ngón tay trở một cái, dùng phép định thân giữ cứng Lôi Minh lại, đoạn vỗ tay hô lớn:

- Hay cho thằng giặc, người muốn hại Hòa thượng ta phải không? Hai vị Ban đầu đâu, mau lên bắt nó, giặc đang ở trên lầu đây nè.

Tại nhà phòng bên dưới, mọi người đều nghe thấy. Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh nói:

- Hai vị đạt quan, phiền hai vị giúp chúng tôi một tay, giặc đang ở trên lầu nè.

Hai vị Ban đầu vội cầm thước sắt chạy tuốt lên lầu. Trần Hiếu không có binh khí vội vớ ngay cái thang cửa bằng sắt chạy theo. Dương Mãnh là người hồn nhiên, trong tay không có chút khí giới nào cũng lật đật chạy đi tìm. Vừa hay gặp người chụm lò trong tay đang cầm cây sắt thông bếp, Dương Mãnh vội chạy tới cho một bạt tay xiểng niểng, rồi giật ngay lấy cây thông bếp chạy theo lên lầu. Các thực khách dưới lầu nghe chộn rộn, sợ hãi rủ nhau chạy tứ tán, Sài đầu nói:

- Bạch Thánh tăng, giặc chạy đâu rồi?

- Ta hô lên một tiếng nó chạy mất rồi, còn đây là hai đồ đệ của tạ Hai vị Ban đầu lại đây ta giới thiệu cho biết.

Nói rồi Tế Điền lấy tay chỉ Trần Lượng, nói:

- Đây là Lượng nhi, đồ đệ của ta.

Sài đầu nói: Chào Lượng gia!

Trần Lượng nói: Tôi họ Trần.

Sài đầu nói: Té ra là Trần Lượng gia.

Tế Điền lại chỉ Lôi Minh, nói:

- Đây là Minh nhi, cũng là đồ đệ của ta.

Lôi Minh bấy giờ mới nhúc nhích được, sợ muốn đứng tim. Hai vị Ban đầu bước tới chào:

- Chào Minh gia.

- Tôi họ Lôi.

- Vậy kính chào Lôi Minh gia.

Tế Điền giới thiệu hai vị Ban đầu xong mới nói:

- Bấy giờ bốn vị xuống nhà phòng đợi ta một lát.

Bốn người thấy không có việc gì bèn lục đục xuống lầu. Vừa xuống lầu người chụm lò chạy lại níu Dương Mãnh, nói:

- Vị đại gia này, tôi không để ông yên đâu. Ông muốn cướp cây thông lò của tôi thì cứ cướp, sao nhè miệng tôi mà tổng vào, báo hại tôi bị rớt hết mấy cái răng rồi đây này.

Trần Hiếu lật đật chạy đến bồi thường cho người ta và nói mấy lời xin lỗi, rồi cả bọn kéo về nhà phòng tiếp tục ăn uống. Lôi Minh thấy bọn họ đi xuống lầu mới dứt dao vào bao, trong bụng thầm nghĩ: “Cái ông Hòa thượng này thật là không thể tha thứ được. Hại ông trước mặt không xong, mình tính lên rồi cũng được thôi”. Nghĩ rồi ngâm hực xuống lầu, bảo với phổ ky:

- Trên lầu bọn ta ăn uống hết bao nhiêu, cả cơm rượu của mấy người ở nhà phòng này, cứ tính gộp chung ta sẽ trả hết.

Lôi Minh đến trước quầy trả tiền cơm rượu xong, lại kêu lấy thêm một bầu rượu ngon, dặn phổ ky gói theo hai con gà và nói:

- Để lát nữa bọn ta mang theo nhấm.

Sau khi nhận gà và bình rượu, Lôi Minh bèn móc túi lấy ra hũ thuốc mê, bỏ một ít vào rượu. Thuốc mê này không phải của Lôi Minh chế mà là của Lưu Phụng. Câu chuyện là như vậy: Một hôm Lôi Minh trên đường đi Trấn Giang về, gặp một người họ Lưu tên Phụng, ngoại hiệu là Đơn đao Lưu Phụng. Người này là phổ ky trong giới lục lâm, cũng có lúc hầu hạ Lôi Minh và Trần Lượng. Anh ta có tánh ưa bài bạc, không từ bất cứ việc xấu nào, bị chúng anh hùng từ bỏ. Bẵng đi hai năm hôm ấy mới gặp lại. Lưu Phụng mặc bộ đồ rất đắt tiền, đang cỡi ngựa, thấy Lôi Minh vội vàng xuống ngựa chạy đến chào hỏi. Lôi Minh hỏi:

- Lưu Phụng, bây giờ người ở đâu, làm ăn có khá không?

- Tạ Ôn đại gia, hiện giờ tôi đang làm một chủ hắc điếm. Gặp người lữ khách đơn độc căng phòng hầu bao, tôi cho họ sang kiếp khác. Huê lợi nhờ đó cũng khá. Hôm nay tôi đến Từ Vân quán mua 10 lượng thuốc mê đây.

- 10 lượng thuốc mê này người hại được bao nhiêu người?

- Có thể hại được 100 người.

- Đâu đưa ta xem thử nào!

Lưu Phụng mò trong túi lấy gói thuốc đưa ra cho Lôi Minh. Vừa cầm thuốc, Lôi Minh vội nói:

- Người xem đằng kia có ai tới kìa.

Lưu Phụng vừa ngoái cổ nhìn bị Lôi Minh cho một dao chết tốt. Lôi Minh bỏ thuốc vào túi, đoạn kéo thầy Lưu Phụng dúi vào khe núi rồi đi thẳng.

Sau khi bỏ thuốc mê vào rượu, Lôi Minh lên lầu nói với Tế Diên:

- Thưa sư phó, tôi có một việc chưa được rõ, nhờ sư phó chỉ giáo cho. Ở trên lầu này khách khứa đông đảo nói ra bất tiện, nhờ sư phó cùng tôi đến chỗ vắng người, tôi sẽ trình bày cặn kẽ. Trần Lượng kêu phổ ky tính tiền cơm rượu. Tế Diên nói:

- Khỏi cần tính, đã có người trả xong rồi. Bây giờ chúng ta cứ đi thôi.

Ba người đi xuống lầu, Tế Diên nói với Lôi Minh:

- Có cái gì cầm theo luôn đi.

Lôi Minh gật đầu, chạy vào mang ra bình rượu và gói gà quay. Ra khỏi Anh Hùng quán, họ đi thẳng về hướng Bắc. Cách cửa thôn chừng vài dặm, có một rừng tòng cảnh trí thật trang nhã. Trong rừng tòng có nổi lên một vồng đất, bên trên một tảng đá trắng giống hệt chiếc bàn ai để sẵn. Ba người đến ngồi bên bàn đá, rượu thịt bày sẵn. Lôi Minh nói:

- Thưa sư phó, việc tôi xin thỉnh giáo với sư phó cũng không có gì lạ. Tôi xin hỏi sư phó điều này: Sư phó là người xuất gia, lẽ ra không nên gánh vác vào việc đời mới phải. Hoa Vân Long đầu là một tên giặc trộm, hẳn chỉ trộm ngọc và phụng quan của Tần tướng phủ thôi, chớ có đến chùa của sư phó trộm lấy tiền vàng, y hậu, đồ thờ cúng bao giờ đâu, mà sư phó dấy vào chuyện tâm nã chi vậy?

- Nói vậy không đúng rồi đệ. Nó không có tội, Hòa thượng ta theo bắt nó làm chị Đàng này nó vào chùa am của chúng ta tác tệ quá mức.

Trần Lượng nói:

- Thừa sư phó, nhị ca của chúng con chưa đến chùa mình lần nào mà.
- Nó không vào chùa chúng ta nhưng vào am ni cô, làm hủy hoại nơi sạch sẽ của Phật môn, vì vậy ta mới đuổi theo bắt nó.

Lôi Minh nói:

- Thừa sư phó, thôi gác chuyện đó lại đi. Hồi này tôi có đem rượu và đồ nhắm đây, kính mời sư phó.

Tế Diên cầm lên xem rồi để xuống. Lôi Minh xé con gà quay ra đưa tới mời nói:

- Mời sư phó làm thứ này trước.

Tế Diên nói:

Rượu này ta không uống được đâu. Chủ không uống, khách cũng không uống. Trần Lượng này, con uống trước đi. Trần Lượng cầm đưa lên sửa soạn uống, Lôi Minh giành lại, nói:

- Phần này ta dành cho sư phó mà, chú không nên làm hỗn như vậy.

Trần Lượng không biết trong đó có nguyên cớ chi, cũng nói:

- Thôi, sư phó uống đi.

Tế Diên tiếp lấy bình rượu rồi hỏi:

- Đây, Trần Lượng, con có phải là đồ đệ của ta không? Tình thầy trò cũng như cha con, nếu ta bị người hại, con phải làm gì?

- Chắc chắn là con sẽ báo thù cho sư phó.

- Con nói như vậy có chắc không?

- Chắc chắn là phải như vậy.

Tế Diên hỏi đi hỏi lại hai ba lần. Trần Lượng nói:

- Sư phó khéo lo thì thôi. Lão nhân gia hãy an tâm. Nếu có ai hại sư phó, con sẽ báo thù ngay.

Tế Diên nói: Ừ, phải đó.

Nói xong cầm bình rượu lắc lắc mấy cái, đưa lên miệng tu luôn mười mấy ngụm, rồi nhắm mắt ngã gục xuống.

55. Chương 55

Tiệm Thiên Hưng thi pháp gặp tặc nhân

Nơi tiểu trấn uống rượu nhìn bạn cũ

Lôi Minh thấy Tế Diên tọt mấy ngụm rượu vào liền ngã quay ra bèn cười ha hả, nói:

- Hòa thượng ơi, tôi tưởng ông là thần tiên tại thế, lâu thông quá khứ vị lai, dè đâu mắc lỡm thằng này.

Trần Lượng nói:

- Nhị ca, việc này là thế nào?

- Đây tam đệ, có gì đâu, ta bỏ thuốc mê vô rượu cho ổng lật gù đó! Lát nữa ta trói ổng bỏ bên đường, đợi ổng tỉnh rượu ta cho ổng một trận cho hết làm phách.

Trần Lượng nghe nói, lật đật phản đối:

- Nhị ca, anh làm như vậy không được đâu. Ông là sư phó của sư đệ, anh không nên làm như thế.

Lôi Minh chẳng nói chẳng rằng, vác Hòa thượng chạy về phía Đông, Trần Lượng tưởng Lôi Minh đem Hòa thượng để bên vệ đường, nào ngờ đến bờ sông Lôi Minh nén tọt Hòa thượng xuống dòng nước rồi quay đầu chạy về hướng Tây. Trần Lượng đuổi gấp tới nơi thì Lôi Minh đã nén Hòa thượng xuống nước rồi. Dòm xuống chỉ thấy lơ mờ chiếc mũ của Hòa thượng. Bỗng từ dưới vọt lên khỏi mặt nước nửa người, ngả ngang lộ khuôn mặt cười, nhả hàm răng trắng hếu. Trần Lượng thấy vậy sợ quá, co giò chạy tuốt. Trần Lượng chạy theo kịp Lôi Minh, nói:

- Nhị ca, anh thiệt không phải chút nào. Anh mắc tội lớn lắm nhé. Tể Công là người thần thông quảng đại, pháp thuật vô biên, anh sẽ bị báo ứng cho mà coi.

- Tam đệ, em đừng nói bậy bạ, ông đã bị ta đánh thuốc mê say như chết và bị liệng xuống nước rồi, còn pháp với thuật gì nữa? Thôi, đi với ta cho rồi.

Trần Lượng không biết nói sao đành cùng với Lôi Minh đi về phía trước. Đi xa khoảng hai dặm, trước mắt là một giồng đất chắn ngang. Hai người vừa đặt chân lên giồng đất thì nghe có tiếng nói:

- Ta bị chết oan uổng quá! Người ta không cho ta gặp Diêm La thiên tử, bảo ta ra mắt Tử Hải Long Vương, Long Vương chẳng may đi vắng, Tuần tra Dạ xoa ghét thầy ta hôi quá lại nén tuột ra bên ngoài. Chùa lớn không thu, miếu nhỏ chẳng chứa, chết đi mà khổ quá vậy nè. Ta ngồi ở đây chờ kẻ hại ta đi đến, gặp kẻ oan gia đối đầu, ta sẽ bóp cổ cho nó chết mới nghe.

Lôi Minh, Trần Lượng ngược đầu lên xem, quả đúng là Tể Diên. Hai người hồn bất phụ thể, quay đầu bỏ chạy về hướng Nam. Phía sau tiếng dép lép xep, lép xep của Hòa thượng đuổi theo rõ mồn một. Hễ chạy nhanh tiếng dép đuổi theo nhanh, chạy chậm đuổi theo chậm. Hai người càng gia tăng cước lực cố sức chạy nhanh hơn. Chạy đến ngoài năm dặm, không còn nghe phía sau có tiếng dép cỏ đuổi theo nữa mới tạm dừng. Hai người mệt muốn đứt hơi, mỗi hơi ra ướt đầm. Lôi Minh nói:

- Lão tam, bọn mình tới khu rừng trước mặt kia nghỉ ngơi giây lát đã.

Hai người vừa mới tới cánh rừng, bỗng nghe có tiếng hỏi:

- Hai người mới tới à?

Dòm lên lại quả đúng Tể Diên, hai người sợ quá quay đầu chạy tuốt. Đằng sau Hòa thượng vẫn đuổi theo. Lần này may mắn chạy thoát. Vừa đến giồng đất ban nãy đã thấy Hòa thượng đứng sẵn đó, hỏi:

- Tới rồi à?

Lôi Minh, Trần Lượng lại quay đầu chạy nữa, trong bụng nghĩ thầm: “Quái, sao Hòa thượng đến trước chặn đầu mình được cơ?”.

Hai người lại chạy đến rừng cây, cũng thấy Hòa thượng đứng sẵn đó tự lúc nào, hỏi: - Mới tới à?

Sợ ba hồn chín vía, hai người tiếp tục chạy nữa, Lôi Minh nói:

- Thôi đừng chạy theo đường cũ nữa, chúng mình chạy sang hướng Tây nam đi.

Hai người rẽ sang hướng Tây nam chạy một hồi không còn nghe tiếng dép đuổi theo nữa. Lúc này hai người gỡ chân hết muốn nổi. Thấy trước mặt có đám rừng, Lôi Minh nói:

- Lão tam, bọn mình trèo lên cây trốn, luôn tiện nghỉ ngơi tạm giây lát.

Nói rồi trèo tót lên cây ngay. Mới leo được nửa chừng thấy Tể Diên đã ngồi sẵn trên đó, nói:

- Phen này cho người chạy trốn ở đâu cho khỏi?

Nói rồi lấy tay chỉ một cái, dùng định thân pháp trồng cứng Lôi Minh lại. Tể Diên từ trên cây tuột xuống đất, nói:

- Thằng chết tiệt này, ta chẳng thèm đánh ngươi, cũng chẳng mắng ngươi làm chi. Để ta cho bò cạp cắn ngươi một trận cho biết thân.

Nói rồi niệm chú, tức thời dưới đất vô số con bò cạp xanh to bò lổm ngổm. Tể Diên lột mũ xuống, nói:

- Để ta đi kiểm con bò cạp bự cái đã. Lượng con, coi chừng giúp thầy nhé!

Nói xong đi về hướng Đông mất dạng. Nãy giờ Dương Mãnh, Trần Hiếu, hai vị Ban đầu và Phó Hữu Đức ngồi ở nhà phòng chờ lâu quá không thấy Tế Diên xuống, bèn kéo nhau lên lầu kiểm, thấy trên đó không còn ai nữa. Sài Nguyên Lộc hỏi:

- Này phở ky, vị Hòa thượng đi với chúng ta đâu rồi?

- Đã đi từ lâu. Hồi nãy vị Lô gia đã trả tiền cơm rượu cho quý vị Ở nhà phòng xong rồi.

Sài Nguyên Lộc nghe trả lời xong mới nói:

- Thưa hai vị đại quan, xin mời hai vị đi cùng chúng tôi đến tiệm Thông Thuận biện án luôn thể.

Dương Mãnh, Trần Hiếu gật đầu, nói: Cũng được. Năm người kéo nhau ra khỏi quán rượu, thẳng đến tiệm Thông Thuận. Đến cửa tiệm, Sài Nguyên Lộc đến bàn chưởng quỹ, hỏi:

- Này chưởng quỹ, tiệm này có vị khách nào họ Hoa đến trọ không?

- Có, mà mới vừa đi hồi hôm nay.

Sài Nguyên Lộc nói:

- Thôi không xong rồi, giặc chạy mất tiêu!

Trần Hiếu nói:

- Không hề chi, Tế Công thần thông quảng đại, pháp thuật vô biên, tên giặc này người bắt lúc nào cũng được, dễ như trở bàn tay thôi. Hai vị Ban đầu nè, bây giờ mời quý vị cùng tôi đi với tiệm Thiên Hưng xem thử rồi sẽ liệu.

Hai vị Ban đầu không biết làm sao nữa, bèn cùng Phó Hữu Đức đồng đến tiệm Thiên Hưng. Về đến nơi, thấy người khách là Vương Trung đang nằm trên giường rên rỉ không ngớt. Trần Hiếu nói:

- Ông khách ơi, tôi chúc mừng cho ông.

Vương Trung nói:

- Ôi, trên đời này đau khổ nhất không gì bằng phải chết, tôi sẽ phải làm quỷ oan nơi xứ khác, cô hồn nơi tha hương thì có vui sướng gì đâu mà chúc.

- Tôi đã thỉnh Tế Công Hòa thượng ở chùa Linh Ẩn đến trị bệnh cho ông. Lão nhân gia thần thông quảng đại, trị đâu hết đó. Lát nữa người đến trị bệnh rồi ông sẽ biết.

Mấy lời của Trần Hiếu vừa rồi lại lọt vào tai của phở ky trong quán. Nguyên chưởng quỹ của quán này trên lưng mọc một mụn ghẻ to, miệng lớn bằng cái chén, đau nhức muốn chết. Phở ky vào nói với chưởng quỹ:

- Ông ra ngoài cửa ngồi chờ, lát nữa gặp Hòa thượng đi ngang, ông dập đầu năn nỉ xin trị bệnh. Ông ấy chính là Tế Công Phật sống, trị hết như thần, trị đâu hết tức khắc đấy.

Chưởng quỹ nghe nói lật đặt ra cửa bắc ghế ngồi chờ. Quả nhiên lát sau có một vị Hòa thượng đằng kia lon ton đi lại. Chưởng quỹ lật đặt bò cạp xuống đất dập đầu lia lịa, kêu:

- Xin Thánh tăng cứu mạng.

Dập đầu một lát xem lại té ra ông Hòa thượng ở chùa Tam Quan sát vách quán. Chưởng quỹ nói:

- Ủa, tại sao tôi đi lạy ông?

- Ủ, tôi cũng ngạc nhiên, tại sao hôm nay ông lại nhè tôi mà lạy lia lịa như vậy?

- Tôi tưởng thầy là Tế Công Hòa thượng.

- Không phải tôi đâu.

Nói rồi bỏ đi một mạch. Một lát sau từ đằng kia có một Hòa thượng kiếc từ từ đi lại. Tới trước tiệm hỏi:

- Ái chà chà, trong tiệm ông còn phòng nào trống không, ta muốn ở một phòng.

Chưởng quỹ nhìn lên thấy một vị Hòa thượng rách rưới không tả nổi, mới nói:

- Tiệm của chúng tôi là một khách điểm lớn đây Hòa thượng.

- Lớn gì? Hồi nãy đứng tại khúc quanh đường kia ta dòm lại thấy nó nhỏ xíu.

Chưởng quỹ nghe nói tức giận, quay mặt chỗ khác không thèm nói chuyện với Hòa thượng nữa. Nào ngờ Hòa thượng cung tay tống một quả ngay mụt ghẻ của chưởng quỹ, máu mủ tuôn ra như xối. Phổ kỵ trong quán thấy vậy xách cây ra tính nện Hòa thượng. Dương Mãnh, Trần Hiếu từ trong tiệm chạy ra can:

- Ấy đừng đánh, đừng đánh, tại sao vậy?

Nhìn thấy chưởng quỹ đang nằm lăn ra đất, miệng không ngớt kêu:

- Ui da, ui da, đau quá, đau quá!

Thấy mọi người tới, chưởng quỹ mới nói:

- Ông Hòa thượng bắt nhân muốn giết tôi mà. Hai vị đặt quan đừng có can ngăn, ông Hòa thượng này không trị tội không được mà.

Trần Hiếu nói:

- Sự việc là sao, anh nói cho tôi nghe.

Chưởng quỹ mới thuật lại chuyện vừa rồi. Trần Hiếu nói:

- Vị Hòa thượng này là Tế Công đó!

- Đã là Tế Công, xin lão nhân gia trị bệnh cho tôi với, chuyện vừa rồi kể như đánh nhầm.

- Không đánh nhầm mà ông được như vậy à?

Nói rồi rút trong bọc ra một viên thuốc bỏ vào miệng nhai tóe tẹt, đoạn nhổ ra thoa lên miệng mụt ghẻ đó. Thịt hư theo nước vàng chảy ra xông lên mùi khó chịu. Tế Diên miệng niệm lục tự chơn ngôn: “Án ma mi bát mê hồng”. Đoạn lấy tay sờ lên mụt ghẻ một cái tức thì chỗ đau lành lại như xưa. Ai nấy gật đầu bái phục, rước Tế Diên vào thẳng trong tiệm. Ở thượng phòng phía Đông, Vương Trung đang nằm rên rĩ không ngớt. Thấy Tế Diên vào, Vương Trung nói:

- Bạch Thánh tăng, tôi hiện đang mắc bệnh trầm trọng, không ngồi dậy để hành lễ lão nhân gia được. Xin Thánh tăng từ bi cứu giúp tôi.

- Xong ngay thôi!

Nói rồi kêu phổ kỵ lấy nửa chén nước mát, nửa chén nước sôi, Tế Diên móc ra một viên thuốc hòa tan cho Vương Trung uống. Thuốc vào thẳng bao lâu trong bụng sôi lộp bộp, khí dẫn máu đi, máu dẫn thuốc chạy, mồ hôi toát ra như tắm, ngũ tạng lục phủ bỗng cảm thấy nhẹ nhàng, người như cắt được gánh nặng ngàn cân, không còn thấy bệnh tật gì cả. Tế Diên bỏ ra phòng ngoài ngồi, Phó Hữu Đức ở sẵn đó chờ đợi Tế Diên tìm giùm số bạc bị mất, Tế Diên hỏi:

- Này Sài đầu, Đồ đầu! Hai ông cứu người ta không để cho ông treo cổ, lại không có 600 lượng bạc cho ông đem về, bây giờ có phải để khó cho Hòa thượng ta không?

Phó Hữu Đức nói:

- Thưa sư phó, bất tất phải lo lắng như vậy. Ba vị cứ lo việc biện án của ba vị đi, phần tôi để tôi tự lo lấy.

Bên phòng trong, Vương Trung nghe thấy, nhờ Trần Hiếu đi ra hỏi tình tiết. Sài đầu mới đem việc vừa rồi thuật lại một lượt. Vương Trung nói:

- Kêu Phó Hữu Đức vào đây, cầm lấy 600 lượng bạc của tôi đây này, chớ đừng tính đến chết nữa. Số bạc này kể như tôi thay mặt Tế Công tặng cho ông ấy.

Trần Hiếu nghe nói rất mừng, nghĩ thầm: “Việc này rốt cuộc được vẹn toàn”, bèn cầm 600 lượng bạc đưa cho Phó Hữu Đức. Phó Hữu Đức nhận bạc tạ ơn xong bước ra nói với Tế Diên:

- Thừa sư phó, lão nhân gia khỏi phải quan tâm nữa, có vị khách quan họ Vương chu cấp cho tôi 600 lượng rồi.

Tế Diên nghe nói nhìn chăm bẵm vào mặt Phó Hữu Đức rồi nói một tiếng:

- Ông thiệt là người bộp chộp quá! Ta tìm giùm ông chưa được 12 nén vàng, ông lại lật đặt lấy bạc của người khác. Ông có quen biết với người ta không mà lấy chứ?

Mấy câu nói ấy làm mặt Phó Hữu Đức hết đỏ rồi lại trắng, vội đem bạc trả vào phòng trong, tự nghĩ: “Chi bằng phen này ta chết quách cho xong”.

Tế Diên hỏi:

- Phó Hữu Đức, 12 nén vàng của ông bị ai lấy trộm ông có biết không?

- Tôi nhớ bị một người trẻ tuổi cầm sợi dây thừng lấy đi.

Tế Diên vén vạt áo lên nói:

- Ông lại coi thử nào.

Cả Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh đều ngạc nhiên: Hòa thượng dắt bên mình một bó bạc, lộ ra 12 nén vàng ỵ Hai vị Ban đầu cũng không biết Tế Diên tìm đâu ra số bạc lớn ấy. Tế Diên bảo Phó Hữu Đức:

- Ông dòm kỹ xem phải bó bạc này của ông không?

- Phải.

- Còn 12 nén vàng cũng của ông phải không?

- Vâng, chính nó.

- Vậy Hòa thượng ta lấy trộm của người chứ gì?

- Tôi đâu dám nói lão nhân gia lấy trộm của tôi.

Tế Diên lấy tay chỉ ra trước, nói:

- Ông xem kìa, người trộm vàng của ông đến rồi đó.

Phó Hữu Đức nhìn ra thấy một người thanh niên ăn mặc rất bình thường, đằng sau có một người phụ nữ chạy theo níu lại. Phó Hữu Đức nói:

- Đúng là người cho tôi uống viên thuốc mê trong rừng cây đấy.

Người kia hai mắt trợn trừng, nhắm quán Thiên Hưng chạy thẳng tới.

56. Chương 56

Trịnh Hùng giữa đường gặp Tế Công

Vương Quý trong rừng cướp khách lẻ

Người trợn ngược mắt chạy đến tiệm Thiên Hưng tên là Mã Mậu, ở bên đường Đông nơi Thiên Gia Khẩu. Cha hắn là Mã Chấn Cương, hắn có hai người anh đều là chí thú làm ăn, làm nông, đọc sách nổi nghiệp tổ tiên. Chỉ có một mình Mã Mậu là đứa nghịch tử, rượu chè bài bạc, tệ ác đủ thứ. Một hôm đi chợ, có bao nhiêu tiền bạc áo quần hắn đều nướng sạch trong sòng đồ bác. Hết tiền hắn không mặt mũi nào về gặp gia đình, mới mua một sợi dây thừng, dự định ra ngoài Thiên Gia Khẩu, tìm chỗ vắng vẻ tự ải cho xong. Vừa hay gặp lúc Phó Hữu Đức bị chứng đau bụng hành hạ, hắn đưa ra thuốc thổ tả mang theo cho Phó Hữu Đức và bảo:

- Tôi cho ông một ít thuốc đây, uống vô đi!

Phó Hữu Đức uống xong, dựa gốc cây ngủ như chết. Mã Mậu thấy ông ta là một hành khách cô đơn bèn nghĩ thầm: “Trong người ông khách này chắc hẳn có vàng bạc, để mò vào bụng ông thử xem. Nếu mò vào mà ông ta thức dậy, mình sẽ nói: Tôi mò vào bụng ông xem ông còn đau đớn không? Còn nếu ông không tỉnh dậy thì có cái gì, mình cầm lấy đi luôn”.

Hắn lấy tay sờ vào bụng Phó Hữu Đức, đụng ngay bó bạc rút ra xem, trong đó có 12 nén vàng. Hắn vội bỏ dây thừng lại, cầm vàng đi thẳng. Vừa đi vừa nghĩ bụng: “Chuyến này mình rước vợ con theo, tìm mượn hai gian phòng, đem một nén vàng đổi ra sống qua ngày, kể cũng sướng chán”. Nghĩ rồi tiếp tục đi tới trước. Gặp một đám lau um tùm trước mặt, hắn nhìn trước sau không thấy có ai, bèn chui vào chôn ngay bó bạc và số vàng ấy xuống đất, đoạn đánh dấu để dễ nhớ rồi đi tiếp về nhà ở Thiên Gia Khẩu. Về đến hà thấy cha hắn là Mã Chấn Cương đang đứng ở trước cửa. Vừa thấy mặt hắn, cha hắn nổi giận mắng lớn:

- Đồ súc sanh, mày đi ra làm không biết bao nhiêu điều tội tệ, không việc xấu nào mày từ nan, thì còn trở về đây làm gì?

- Tôi trở về đây rước vợ con theo. Kể từ nay tôi không ăn cơm nhà ông nữa đâu! Trong nhà kể như không có tôi là được rồi, từ nay về sau ông khỏi phải lo lắng cho tôi nữa!

- Thế thì tốt quá, mày rước con vợ mày đi chỗ khác lẹ lẹ lên, để ở đây thấy mặt mày tao ứa gan thêm!

Mã Mậu bèn vào nhà trong kêu vợ đi theo hắn. Cô vợ hắn không dám đi theo vì biết rằng hắn là người bất kể phải quấy, chuyện gì cũng làm được. Sợ rủi ro hắn sanh tâm quấy bán mình đi bắt tử thì khổ. Vợ hắn là Tôn thị vốn là người hiền đức, nói với mẹ chồng:

- Con không muốn đi với anh.

- Không hề chi, con cứ đi với nó. Có việc gì mẹ sẽ tính cho con.

Tôn thị không cách nào khác, bèn bắt buộc phải đi theo Mã Mậu. Đi được nửa đường, Mã Mậu nói:

- Ta nói cho cô hay! Hôm nay nếu không phát tài, ta không rước cô đi theo đâu!

Hắn nói gì, Tôn thị cũng không thèm để ý nghe, cùng hắn đi về phía cửa thôn Thiên Gia Khẩu. Đến đám lau, hắn theo dấu tìm đến chỗ chôn vàng. Mười hai nén vàng đâu không thấy mà chỗ ấy là một bãi phân tổ bố.

Người lấy vàng của Mã Mậu giấu chính là Tế Diên. Khi Tế Diên gạt Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh chạy mau đến bắt tên giặc đang treo cổ để cứu Phó Hữu Đức, rồi chính mình đi về hướng Bắc, ấy là lúc Tế Diên đi vào đám lau lấy bó bạc và vàng rồi trút vào đó một bãi “của quý”, đoạn lấp đất lại như cũ.

Mã Mậu bối vàng y chẳng thấy chỉ thấy vàng khè, ngây người như kẻ mất hồn: “Hồi nãy mình nói phách để dắt vợ con đi là ý có vàng. Bây giờ không có vàng nữa làm sao đưa vợ con về đây? Thiệt là lời nói như tên bay, đâu có thể phát ra bấy bậ! Một khi vào tai người, sức nào nhổ ra được!”.

Nghĩ mãi không ra, nói chẳng nên lời, dẫn vợ nhắm hướng quán Thiên Hưng đi tới. Tế Diên ở trong quán nhìn ra, lấy tay chỉ, nói với Phó Hữu Đức, ông coi kìa, kẻ trộm vàng của ông tới đó.

Phó Hữu Đức dòm ra, quả nhiên đích thị. Mã Mậu hai mắt trợn ngược, tự vả vào miệng liên hồi nói:

- Các vị Ôi, bữa nay trời trả báo tôi đây nè!

Vừa nói vừa chạy càn tới trước. Chạy tới một hồ nước, nhảy ùm xuống, ngóp lên hụp xuống vài lần rồi mất dạng. Vợ hắn là Tôn thị chạy tới thấy vậy, dậm chân khóc ròng. Trong nhà hắn sợ hắn bán vợ đi cũng chạy theo ra tới bèn ráng khuyên dỗ Tôn thị, rồi về báo lại với cha mẹ và hai anh em của hắn rằng Mã Mậu đã chết. Sau khi vớt thi hài Mã Mậu chôn cất xong, họ đưa Tôn thị về nhà cha mẹ ruột.

Mã Mậu chạy đi rồi, Tế Diên cầm 12 nén vàng đưa cho Phó Hữu Đức, lại bảo Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh lấy 200 lượng bạc lộ phí đưa ra hết cho Phó Hữu Đức và nói:

Hòa thượng ta nghĩ ông là một nghĩa bộc, nên ta thưởng cho ông 200 lượng bạc đây.

Phó Hữu Đức muôn vàn cảm tạ, nhận vàng bạc rồi trở về. Sài Nguyên Lộc lúc ấy mới nói:

Thưa sư phó, chúng tôi đã tới tiệm Thông Thuận rồi, Hoa Vân Long đã bỏ đi từ chiều hôm trước, sư phó đem tiền lộ phí cho Phó Hữu Đức hết thì bọn ta phải làm sao đây? Ở đây chớ đâu phải như ở Lâm An! Hễ bước ra là phải có tiền, ăn phải trả tiền cơm, ở phải tốn tiền phòng. Tất cả lấy đâu chi dụng?

Không hề chi, bất kỳ tiệm cơm lớn nhỏ, hễ vào ăn cơm ở trọ xong, cứ chỉ chót mũi của Hòa thượng ta là xuôi ngay.

- Đỗ Chấn Anh nói: Đúng, không chỉ chót mũi cũng chạy tuốt!

Nghe ba người nói chuyện như vậy, vị quan khách Vương Trung nghĩ thầm: “Tể Công đã trị mình hết bệnh, mình phải nên tạ ơn người mới phải lễ”. Tiện tay lấy ra 100 lượng bạc nói:

Xin biểu sư phụ 100 lượng bạc làm lộ phí.

Tể Diên trợn mắt, nói:

- Ông cầm 100 lượng bạc này tính đền ơn ta hả? Công ta đáng giá vạn quan mà ông tính đền ơn bao nhiêu đó à? Thôi cất đi, ta không nhận đâu!

Vương Trung nghe nói như thế cũng không dám đưa nữa. Tể Diên nói:

- Hai vị Ban đầu nè! Theo ta bắt Hoa Vân Long đây!

Sài, Đỗ hai người không biết làm sao, cùng với Tể Diên ra khỏi tiệm Thiên Hưng. Bọn Trần Hiếu theo đưa ra khỏi cửa.

Tể Diên dẫn hai người đi được mấy mươi dặm, đến một trấn nhỏ, vào một điểm ngồi nghỉ. Ba người đều cảm thấy bụng đói cồn cào. Sài Nguyên Lộc nghĩ bụng: “Hòa thượng thật là đại từ bi! Có bao nhiêu tiền dốc hết cho sạch ráo, hiện trong túi không còn một văn! Bây giờ phải làm sao đây? Ăn cơm phải trả tiền cơm, ở phải trả tiền trọ. Bây giờ chỉ có nước đem chiếc áo kép này cầm đỡ được một điều hoặc 800 gì đó rồi mới có thể ăn và ở trọ được”. Chủ ý đã định, bèn nói:

- Thưa sư phụ, lão nhân gia chỉ lo làm phước thôi. Có bao nhiêu tiền đem theo đều cho hết không chừa lại lượng nào; chừng ăn cơm không có tiền phải làm sao đây?

- Không hề chi, ta đã có cách. Mấy ông đừng lo, cứ đi theo ta!

Hai vị Ban đầu không còn cách nào khác hơn phải đi theo Hòa thượng. Ba người cùng đi về hướng Tây, thấy một tòa đại quán rượu, bên trong tiếng dao thớt râm ran, bên ngoài thực khách ngồi đầy phòng. Tể Diên đi thẳng vào bên trong, hai vị Ban đầu bắt buộc phải đi theo. Phổ ký dòm ra thấy một Hòa thượng kiếc xăm xăm đi vào, cùng đi theo có hai người mặc quần áo trắng, giầy vớ trắng nốt, bèn nghĩ thầm: “Bộ dạng mấy người này không dám ngồi bàn ghế tất ở phía trước mới chiu vào đây kiếm chỗ ngồi chớ gì!”.

Hậu đường toàn những bàn ghế sơn son thếp vàng rất lộng lẫy. Tể Diên chọn một bàn giữa phòng đến ngồi vào giữa, hai vị Ban đầu ngồi hai bên. Phổ ký hỏi:

- Ba vị mới đến hả?

Tể Diên đáp: Bộ người tưởng ta không đến được à?

- Bây giờ ba vị cần kêu món chi?

- Trong tiệm này có món nào ngon không nhỉ?

- Tiệm của chúng tôi, nướng ram sống chín, chiên xào, hầm nấu, đủ thứ thơm ngon, đĩa lớn đĩa vừa đĩa nhỏ, tùy lòng khách muốn, kêu liền có ngay. Trái cây trân quý, tươi khô khắp miền, sơn hào hải vị, tiệc vừa sang đều đáp ứng được.

- Hải vị thượng đẳng, mỗi tiệc giá bao nhiêu?

- Mỗi tiệc chỉ 8 lượng thôi.

- Vậy thì dọn cho ta một bàn, rượu Thiệu Hưng lâu năm một hũ.

Phổ ky vâng dạ trở vào, bụng nghĩ thầm: “Cái ông Hòa thượng kiếc này, ăn bữa cơm sang trọng như thế biết bao nhiêu tiền, sao không thay bộ y phục lành lặn khác có phải dễ coi hơn không? Để coi một lát họ ăn rồi lấy tiền ở đâu trả cho biết”. Bụng nghĩ như vậy, một mặt cứ thoăn thoắt quét bàn cùi ghế, lau chén bát dọn lên. Trước hết đem các trái cây tươi, khô ra ăn chơi, kế đem thịt ướp chiên xào, thịt gà vịt cá, dọn lên đầy bàn. Tế Diên mời:

- Hai vị ăn đi!

- Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh biết trong túi không có tiền, nói:

- Sư phụ ăn đi! Ăn cơm rồi không có tiền trả người ta, chúng tôi không dám đụng đũa đến!

Không tiền cũng chẳng hề chi mà!

- Không tiền, sư phụ nói làm sao với họ?

- Ồi, hơi đâu mà lo! Ăn rồi không có tiền thì thôi, họ đâu có làm chi nào? Còn họ muốn đánh hả? Cứ để cho họ đánh! Đánh nhẹ kể như huê nợ, còn đánh nặng họ phải trả thêm mình tiền thang thuốc. Chừng đó mình lại có tiền chén nữa.

Sài, Đỗ hai người cũng không dám ăn, nằm gục trên bàn mà chờ. Tế Diên vừa ăn nhậu vừa chê:

- Vịt này chưa mềm, hải sâm còn cứng quá, món hầm này quá mặn, làm chưa đúng cách. Này Phổ ky, lại đây!

- Đại sư phụ còn cần thêm gì nữa?

Những thức ăn này đều chẳng vừa miệng tí nào. Người hãy đem cho ta một con cá giếc sống, đầu đuôi nhúng nước sôi, đoạn giữa tẩm rượu còn vậy, đem trưng dấm.

Phổ ky lật đật gọi đem lên. Tế Diên lựa chỗ nào ngon ăn trước, càng ăn sang lại càng khoái trá. Ăn nhậu một trận làm Phổ ky cũng phải thất kinh. Ăn xong, gọi phổ ky lại tính tiền. Tài phú tính toán một hồi nói:

- Cộng chung tất cả là 24 lượng 4 tiền.

- Có nhiều nhỏ gì. Kệ, bao nhiêu thì bao, ta cho thêm hai lượng nữa.

- Cám ơn sư phụ!

- Khỏi phải cám ơn! Duy có điều tiểu Tăng ra đi vội quá không kịp mang theo tiền.

- Không tiền thì phải làm sao đây?

- Người bảo với chủ quán quỳ để ta viết một tờ giấy nợ.

- Tiểu quán không có giấy nợ.

- Không có giấy nợ thì viết đại lên tấm bảng cũng được mà!

- Viết trên bảng cũng là giấy nợ rồi! Đại khái là chúng tôi không bán chịu. Ông phải trả tiền mới được.

- Ta hiện giờ không có tiền, người tính sao thì tính.

Phổ ky nghe nói, đến báo với chủ quán quỳ:

- Hòa thượng ăn hết 24 lượng 4 tiền, ông ấy không có tiền.

Chủ quán quỳ nghe báo, nổi giận nói:

- Miệng hồng răng trắng, ăn nhậu bất kể, ưa ngọt không ưa mặn, đòi cay chẳng muốn chua; ăn xong chẳng trả tiền, đánh họ cũng chẳng xong! Nhưng việc này không muốn đánh cũng bắt phải đánh mới được. Tội bấy đâu, ráp lại đánh ổng cho ta.

Tế Diên nghe nói như vậy mới hỏi: Này lão Sài, lão Đỗ, hai ông thấy làm sao đây?

- Bọn tôi không biết phải làm sao nữa.

Tế Diên nói: Này chủ quán quỳ, ông đừng nóng vội. Ta sẽ biến tiền trả cho ông.

- Ủ, Hòa thượng biến đi! Bữa nay không có tiền trả thì không được đâu nhé!

Tế Diên đứng làm thỉnh một hồi lâu mới nói:

- Chưởng quỹ nè! Để chúng ta thương lượng với ông một việc: Ta ăn của ông cái gì, sẽ trả cho ông cái đó nhé!

- Ông nói bậy bạ hoài! Trả ra rồi tôi bán cho ai?

Tế Diên vỗ bàn la lớn:

- Eo ơi! 24 lượng 4 tiền ư!

Phổ ky thấy vậy nói:

- Khóc cũng phải trả tiền mà!

Chưởng quỹ đang sửa soạn muốn đánh Tế Diên thì nghe bên ngoài có tiếng người nói lớn:

- Nay hiền đệ, chúng ta vào trong này uống ít ly rượu đã!

Sau tiếng nói, thấy hai người vén rèm bước vào, theo sau mười mấy kẻ tùy tùng. Vừa thấy Tế Diên, hai người ấy lật đật tới vái chào.

57. Chương 57

Tỵ nạn lại cứu người bị nạn

Lôi, Trần nhâm sa vào hắc điểm

Hai người vừa vén rèm bước vào, người đi đầu mình cao 9 thước, tam đỉnh mở rộng, đầu đội khăn trắng sớ màu xanh, mình mặc tiền tỵ bào bằng đoạn màu đen, lưng thắt dây tơ, chân mang giày xanh để mỏng, mặt giống như vàng đen, mày đôi mắt lộ, mũi cao, miệng rộng. Vị này chính là Thiên vương Trịnh Hùng ở đường Phụng Sơn thành Lâm An, dắt theo mấy người tùy tùng. Đi sau Trịnh Hùng là một vị dáng vẻ võ sinh công tử, tuấn mã hơn người, họ Mã tên Tuấn, trác hiệu là Bạch kiếm chuyên chư, nguyên quán huyện Thường Sơn, rất có hiếu với mẹ già cũng như Trịnh Hùng. Mã Tuấn từ Trường Sơn đến Lâm An thăm Trịnh Hùng, thấy mẹ Trịnh Hùng đôi mắt sáng tỏ lại mới hỏi Trịnh Hùng:

- Mắt lão thái thái, nhờ trị ở đâu mà lành mạnh như vậy?

Trịnh Hùng mới đem việc lễ chúc thọ tế Diên đến trị bệnh, mỗi mỗi kể lại tận tường. Mã Tuấn nghe rồi liền nói:

- Tế Công ở chùa Linh Ẩn có trị được bệnh mắt à? Hiện nay mắt mẹ tôi không còn thấy nữa, vậy cảm phiền huynh trưởng dẫn tôi đi tìm thỉnh Tế Công.

Trịnh Hùng bằng lòng và hai người cùng đến chùa Linh Ẩn tìm hỏi thăm. Được trả lời là Tế Công đi khỏi, nghe đâu Thái thú Lâm An là Triệu Phụng Sơn thỉnh về Côn sơn trị bệnh rồi. Hai người nghe nói đành trở về không. Mấy lần trở lại đều không gặp Tế Diên. Mã Tuấn cáo từ về nhà, Trịnh Hùng nói:

- Ta muốn đi theo hiền đệ một chuyến.

Cả hai bèn thu thập hành lý, mua một ít đồ dùng, dắt theo mấy tên gia nhân rồi cùng khởi hành. Một hôm trên đường đi, trời đổ mưa lất phất, gặp một thị trấn, bên đường có một tửu quán. Trịnh Hùng nói:

- Nay hiền đệ, bọn mình vào đây uống rượu đã.

Hai người tiến vào tửu quán, thẳng ra hậu đường. Nghe phía sau có tiếng la lớn, Trịnh Hùng ngó đầu vào xem, thì ra là Tế Diên. Thấy Tế Diên, Trịnh Hùng chạy tới cúi đầu thi lễ, hỏi:

- Thưa sư phụ, mấy lúc này sư phụ có mạnh dôi không?

Sài, Đỗ cũng nhận ra nói:

- Trịnh đại quan nhân, hai vị từ đâu đến đây thế?

Trịnh Hùng lúc đó mới nhận ra, hỏi:

- Hai vị đầu mục, tại sao lại giả dạng như thế này?

- Chúng tôi theo dõi việc cơ mật.

Trịnh Hùng hỏi:

- Sư phụ vừa la gì thế?

- Eo ơi, họ khi dễ tức chết ta đi thôi!

- Đứa nào dám khi dễ sư phụ vậy?

Tế Điền lấy tay chỉ Phổ kỵ nói: “Đó, nó đó”, làm phổ kỵ sợ xanh mặt. Sài đầu nói:

- Trịnh đại quan nhân, ông đừng vội nóng, nên hỏi xem tại sao họ dám khi dễ lão nhân gia rồi ông sẽ biết.

Trịnh Hùng hỏi: Thưa sư phụ, tại sao họ lại dám khi dễ lão nhân gia như thế?

- Ăn cơm rồi họ không cho ta đi, chỉ lo đòi tiền thôi!

Trịnh Hùng nghe trả lời cũng bắt tức cười, nói:

- Ăn cơm của người ta đâu có lý không trả tiền cho họ. Đó không phải là họ khi dễ sư phụ đâu! Thôi ăn hết bao nhiêu, đệ tử trả chợ. Mà sư phụ nè, sao sư phụ đi xa mà không mang tiền theo?

- Sao lại không mang tiền? Mang đến 200 lượng đó chứ!

Sài đầu nói: Mang theo 200 lượng bạc mà sư phụ cho người ta hết rồi. Không còn để lại một văn nào cả!

Trịnh Hùng nói: Sư phụ nè, đã không có tiền thì đừng ngồi ăn, may mà có đệ tử tới, nếu không có đệ tử tới thì sao?

- Nếu ông không tới thì ta đâu có ăn.

Trịnh Hùng nghĩ: “À, té ra sư phụ ăn để mình trả đây mà”. Nghĩ rồi lật đật kêu Mã Tuấn lại giới thiệu và sai phổ kỵ sắp dọn tiệc mới, gọi Sài, Đỗ cùng dự. Vừa mới ngồi vào bàn xong thì có hai người vén rèm bước vào. Người đi đầu dáng vẻ một văn sinh công tử, tướng mạo đẹp đẽ, đầu đội khăn lam, mình mặc áo bào thụy lam, đi vớ trắng vân hài rất là nhỏ nhắn. Người đi sau đầu đội khăn đoạn màu xanh, mình mặc áo nẹp nhỏ màu xanh, lưng thắt dây lụa, quần chẹt xanh, vớ trắng giày cao cổ, bên ngoài phủ một áo cừu mỏng màu xanh. Gương mặt người xanh trắng, đôi chân mày dính lại trên đôi mắt điều hâu, chiếc mũi quặp giữa hai gò má hóp, đầu thô mắt rắn, lưng rùa, eo rắn.

Tế Điền dòm thấy biết ngay là kẻ bất lương.

Nguyên người có dáng công tử ở huyện Long Du, họ Cao tên Quảng Thụy. Gia đình họ Cao là một tài chủ chuyên đổi bạc ở dưới cửa thành Long Du. Gia đình ấy có ba anh em mà chỉ có đứa con duy nhất là Cao Quảng Thụy. Chú, bác và cha của Thụy cưới cho anh ta ba người vợ, ai đẻ được con trai kể như là người nối nghiệp. Cậu của Cao Quảng Thụy có tiệm bán vải ở Lâm An, Thụy lên đó để học nghề buôn bán. Một ngày kia, Thụy xin với cậu về thăm nhà, cậu Thụy nói:

- Cháu rời khỏi nhà không được, thôi thì khỏi phải trở lại học nữa!

- Không phải cháu tơ tưởng việc nhà đâu, mà vì hôm qua cháu nằm mộng thấy dễ sợ lắm. Cháu thấy bà nội cháu mất, cháu không an tâm chút nào. Muốn xin về nhà để xem rõ thực hư đó thôi.

Cậu Thụy nghe nói mới cho 10 lượng vàng đi đường. chính Thụy cũng có riêng hơn 20 lượng nữa đem theo. Khi đến Thiên Gia Khẩu vào quán ăn cơm, có ông già đến nói:

- Xin đại gia thương tình cho ít đồng, để già này ăn cho đỡ đói!

Cao Quảng Thụy nhìn lại thấy ông già râu tóc đều bạc phơ, lam lũ đáng thương quá, mới nói:

- Thừa cụ, cụ cứ đến ăn cơm đi, Cao Quảng Thụy mới mở gói bạc, lấy ra một ít bạc cho ông cụ rồi mới trả tiền cơm. Khi vừa ra khỏi quán, có một người mặc áo xanh chạy tới hỏi:

- Quý khách họ chi?

Cao Quảng Thụy thực thà đáp: Tôi người huyện Long Du, họ Cao.

Tôi họ Vương tên Quý, cũng là người huyện Long Du đây. Vậy thì chúng ta là người đồng hương rồi. Ông già hồi nãy tôi thấy bộ dạng không phải là người tốt, ông ta là sơn tặc cướp đường đấy. Thấy bạn có nhiều tiền, thế nào lát nữa ông ấy cũng đợi bạn dọc đường cho coi. Chừng đó chẳng những bạn mất hết tiền mà tánh mạng cũng khó giữ nữa là đằng khác. Vậy chúng ta cùng đi chung để giúp đỡ nhau nhé!

Cao Quảng Thụy xưa nay chưa từng đi xa, nghe nói như vậy sợ quá, bèn đồng ý cho Vương Quý đi cùng. Đi đến một thị trấn, trời đổ mưa lâm râm, Vương Quý nói:

- Này hiền đệ, chúng mình hãy uống chút rượu rồi đi nữa!

Hai người bước vào tửu quán. Tể Diên dòm ra biết là kẻ bất lương, bèn nhìn y chăm chăm, mắt không nháy, làm bọn Trịnh Hùng lấy làm lạ cũng đều quay đầu lại nhìn y. Vương Quý nói:

- Này hiền đệ, thôi chúng ta tìm chỗ khác uống rượu đi!

Hai người bước ra khỏi quán, đi tới trước gặp một rừng cây, bốn phía không có ai. Vương Quý nói:

- Đứng lại coi!

- Đứng lại chi vậy?

- Đã tới nhà ông nội mi rồi. Mi không nghe nói đến đại thái gia đây làm gì à? Ta họ Vương tên Quý, trác hiệu là Thanh miêu thần. Thanh miêu không lớn được là tại không có đường làm ăn; Thanh miêu lớn được là nhờ có cái ăn nhậu đó. Ta lâu nay làm nghề không vốn bên đường, mi mau đem tiền bạc quần áo nộp ngay cho ta, để ta đưa mi về châu Diêm chúa sớm!

Cao Quảng Thụy nghe nói sợ quá, sắc mặt tái xanh, nói:

- Vương nhị ca, chúng ta là người đồng hương mà! Tôi xin đưa tiền hết cho anh, xin anh tha cho tôi được sống.

Thanh miêu thần Vương Quý cười ha hả, nói:

- Mi đừng có vọng tưởng! Đại thái gia làm nghề không vốn này bao nhiêu năm đâu có để sống một ai. Bây giờ ta thả cho mi hã, ngày mai chỉ cần mi cất tay một cái là tiêu mạng ta rồi. Mi lấy tay chỉ một cái nói: “Đây là tên cướp đường nè” thì mạng ta kể như đứt luôn. Bây giờ mau mau cởi quần áo ra đưa cho ta. Nếu không chịu, ta lấy dao rạch lấy, bán ra ít tiền, mi còn bị ta mắng chửi nữa. Xong việc mi đưa gáo dừa ra ta đưa về châu Diêm tổ sớm. Nếu không nghe lời thì đừng trách ta bầm người như cám.

Cao Quảng Thụy nghe nói sợ quá, run lập cập, miệng nói chẳng thành lời, cũng cố sức năn nỉ:

- Hảo gia gia, tôi xin đưa bạc cho gia gia đây.

Vừa nói vừa móc bạc ra đưa, và nói tiếp:

- Quần áo tôi cũng đưa ra hết, chỉ xin lại một cái quần lót. Chỉ cần gia gia cho tôi được sống, thì ơn này tôi không bao giờ dám quên.

Wương Quý cười nhạt, đáp:

- Tiểu tử, đừng nói nhiều lời. Từ trước tới nay ta chưa quá lệ đó bao giờ!

Cao Quảng Thụy thấy năn nỉ mãi không được, bèn nổi xung thiên, thò tay lượm hòn đá, nhắm ngay mặt Vương Quý ném thẳng cánh. Vương Quý cười ha hả, nói:

- Mi thiệt là kẻ gan lớn bằng trời, nhè cộp mà dám vuốt râu chó!

Nói rồi rút dao định chém. Bỗng nghe ở phía Tây khu rừng có tiếng la: - Hãy khoan, chữ Hợp!

Vương Quý ngoái đầu nhìn lại thấy từ bên đó có hai người bước ra. Người thi đầu có thi rằng:

Đầu to cổ ngắn đáng anh hào

Mặt xanh râu đỏ lông tai bao,

Bất bình nhân sự chuyên vai gánh,

trừ ác giúp dân chí thích nào!

Người đi sau mặc áo bào thúy lam, đẹp dễ khác thường. Hai người này chẳng phải ai khác mà chính là Lôi Minh và Trần Lượng.

Hai người này khi bị Tể Diên dùng phép định thân chế ngự và bảo rằng cho bò cạp đốt, sợ hết nổi run bầy bầy. Khi Tể Diên đi khỏi họ mới cử động được và lật đặt giở chân chạy trốn. Khi chạy đến cánh rừng này, trời bắt đầu nhều hạt, hai người chạy nấp dưới cây liễu tránh mưa. Lúc này tâm hồn họ bất định, bàn luận cùng nhau lát nữa không biết nên đi về đâu. Đương bàn luận tới đó thì thấy có hai người từ ngoài rừng đi vào. Trần Lượng nhìn thấy nói:

- Nhị ca, anh có thấy hai người mới đi vào đó không? Một người có vẻ nho nhã thật thà, còn người kia coi bộ có vẻ đầu trộm đuôi cướp gian manh quá! E có chuyện gì xảy ra đây?

Đang lúc nghi đoán như vậy thì hai người đã vào rừng rồi và nghe Vương Quý kêu Cao Quảng Thụy lại, nạt nộ không ngớt. Lờ hai người ấy nói, Lôi Minh và Trần Lượng đều nghe rõ mồn một.

Thấy bộ tướng của Lôi Minh, Trần Lượng, Vương Quý sợ dựng tóc gáy, hỏi:

- Xin hỏi quý danh của nhị vị?

- Tôi họ Lôi tên Minh.

- Tôi họ Trần tên Lượng.

Vương Quý nói:

- Cao danh của hai vị tôi đã nghe quạ Vị này có phải là Phong lý vân yên Lôi Minh, Lôi đại thúc chăng? Còn vị này có phải Thánh thủ bạch viên Trần Lượng, Trần tam gia không?

Lôi Minh nghe hỏi trợn mắt đáp:

- Ta đập bể cái mặt mày nghe chưa, ta vậy mà đại thúc, còn chú này là gia gia của mày à?

- Vậy thì là ông nội.

Trần Lượng rút dao ra, Vương Quý sợ quá lắp bắp:

- Vậy thì là ông cố nội.

Lôi Minh nói:

- Những gì mày nói hồi nãy, ta đều nghe ráo, mày hãy đem tiền đưa hết cho ta!

Vương Quý lấy bạc đưa ra cho Lôi Minh. Lôi Minh lại ra lệnh:

- Còn bạc trong lưng mày nữa, cũng đưa ta nốt.

Vương Quý cũng móc bạc đưa ra hết. Lôi Minh nói:

- Còn quần áo của mày nữa cũng cởi ra luôn!

Vương Quý năn nỉ:

- Xin đại gia đừng làm như vậy! Chúng ta đều là dân chữ Hợp mà!

- Đẹp cái giọng cứt chó của con mẹ mày đi!

Nói rồi lia một đao, tai của Vương Quý bị đứt nghiêng. Vương Quý nói:

- Kìa đại gia, người mang bầu của chúng ta đã tới đó.

Lôi Minh và Trần Lượng cùng ngoái nhìn, thừa cơ hội Vương Quý bỏ chạy.

58. Chương 58

Đồng gia điểm, hai anh hùng bị hại

Tế Thiên sư báo ứng kẻ tặc nhân

Vương Quý nói gạt cho Lôi Minh và Trần Lượng tâm thừa cơ bỏ chạy. Trần Lượng tức tốc đuổi theo sau, nói:

- Hay cho thằng giặc này, ta để mi chạy thoát, đừng kể ta là anh hùng!

Vương Quý cứ cắm đầu chạy thực mạng, như cá vừa thoát lưới, ước gì có thêm đôi cánh để chạy nhanh hơn nữa. Chạy ra khỏi khu rừng, gặp con rạch chắn ngang rộng hơn 3 trượng, Vương Quý nhảy ùm xuống nước lội qua chạy trốn. Trần Lượng thấy nếu chạy vòng kiếm chỗ vượt qua, Vương Quý cũng chạy xa rồi, nên không đuổi theo nữa. Cao Quảng Thụy đi đến nói:

- Nhờ có hai vị đại gia cứu giúp. Nếu không, tánh mạng tôi kể như đi đứt về tay tên độc ác đó rồi.

Trần Lượng hỏi:

- Chú họ tên là gì? Quê quán ở đâu mà lại đi chung với tên cướp như vậy?

- Tôi họ Cao, tên Quảng Thụy.

Nói rồi bèn việc ăn cơm ở Thiên Gia Khẩu thuật lại. Lôi Minh nói:

- Chúng tôi cũng không phải là người lục lâm đâu. Đây, tôi trả bạc lại cho chú nè!

Nói rồi lấy 30 lượng bạc đưa ra. Quảng Thụy cảm ơn rồi rút và nói:

- Hai vị cứu mạng tôi thật là tích đức vô lượng! Gia đình chúng tôi mở tiệm đổi bạc ở ngoài cửa Bắc thành Long Du. Hai vị có dịp nào ngang qua Long Du, xin ghé qua tẽ xá để gia đình chúng tôi được ngàn muôn lần tiếp đón hai vị.

Trần Lượng nói: Vâng, thôi chú về đi!

Cao Quảng Thụy bèn cáo từ về nhà. Trần Lượng có tâm thương người, mới nói với Lôi Minh:

- Này nhị ca, Cao quảng Thụy thiệt thà quá mà đi đường có một mình. Thằng như gặp trường hợp vừa rồi chỉ có khổ thôi. Bây giờ bọn mình không có việc chi, ngại gì mà không ngầm đưa anh ta một đoạn đường?

- Cũng được.

Hai người bèn thủng thỉnh đi cách Quảng Thụy một đoạn xa xa để bảo hộ. Tới một quãng đường, Lôi Minh và Trần Lượng cảm thấy đói bụng, bèn ngoài trời mưa lất phất. Trần Lượng nói:

- Nhị ca, bọn mình tới đầu kia tìm một quán trọ ăn cơm. Bây giờ cũng đã chiều tối rồi đấy.

Lôi Minh nói:

- Phía trước có một tòa Đồng gia điểm cách đây không xa. Nơi này tiếp đãi rất lịch sự, hồi trước ta đã từng trọ ở đó. Cách đây hai năm, ta có trọ ở điểm này dường bệnh. Trong điểm có vị Đồng lão chương quỹ tánh tình rất khảng khái, không biết bây giờ còn ở đó hay không? Hay là đã thay người khác rồi?

- Vậy thì chúng ta cùng đến Đồng Gia điểm sẽ biết.

Đến một tòa thôn trang, trên đường Nam Bắc có một cái điểm day mặt về hướng Đông. Hai người bước tới kêu cửa. Bên trong có một người đi ra mở cửa. Người này độ khoảng 30 tuổi, gương mặt vàng ệch, mặc áo

cánh lam, chiếc quần xanh để lộ đôi vớ trắng trên đôi giày xanh, có dáng vẻ là một phổ ky. Người ấy thấy Lôi Minh và Trần Lượng bèn hỏi:

- Hai vị đến mượn phòng trọ phải không?

- Vâng, chúng tôi đến trọ.

Nói rồi hai người từ từ tiến vào. Vào thẳng bên trong đụng ngay tấm vách ngăn. Qua khỏi vách ngăn là Bắc thượng phòng, hai dãy hai bên là những thượng phòng chiếc. Ở nơi hành lang có đặt một chiếc bàn với ngọn đèn nhỏ, một người đang ngồi nơi bàn uống rượu. Thấy Lôi Minh, Trần Lượng bước vào, người ấy đưa tay tắt ngọn đèn đi. Hai người cũng không để ý, vả lại cũng không thấy rõ người ấy là ai. Phổ ky mời hai người lên thẳng Đông phối phòng.

Tòa Đồng gia điểm này bây giờ không còn thuộc Đồng gia nữa. Khi vị lão chương quỹ chết đi, hai vị thiếu chương quỹ không lo việc buôn bán, chỉ cặp kè

với Thanh miêu thần Vương Quý uống rượu đánh bạc. Một hôm Vương Quý nói:

- Hai vị thiếu chương quỹ nè, hai vị nhường điểm này lại cho tôi, mỗi năm tôi sẽ chu cấp cho hai vị mấy trăm điều tiền!

Hai vị tiểu chương quỹ bèn đem điểm ấy giao cho Vương Quý. Vương quý vốn xuất thân từ phái mã vĩ, bèn đi tìm mấy tên phổ ky trong giới lục lâm, dạy họ quen việc buôn bán. Gặp khách thương nào đi lẻ loi mà hành lý đầy cộm, bọn họ bèn mưu hại rồi chia chác. Vương Quý bình thường nói phách với các phổ ky, tự xưng mình là người nổi tiếng trong giới lục lâm. Tất cả thuộc hàng em cháu, đều gọi y là đại thúc cả. Bọn phổ ky cũng không biết Vương Quý tài năng đến bậc nào. Hôm nay, Vương Quý từ bên ngoài trở về, áo quần trên người ướt mem, tai lại thiếu mất một cái, máu còn rỉ rả chảy. Có một phổ ky họ Ngô tên Kỷ Phương, tánh hay đùa cợt, hỏi:

- Trại chủ hôm nay đi đâu mà tai rớt mất một chiếc? Áo quần lại ướt mem thế?

- Ôi, không nói thì thôi, nói ra thêm tức! Ta đang ăn cơm ở trong tiệm ở tiểu trấn kia, gặp lúc bọn họ đang đánh nhau, hai phe chơi toàn đao cả, không ai dám can hết, ta mới nhảy vào can ra, bị hốt nhầm một đao đứt nghiêng cái tai đó. Ta đâu có để yên! Tên ấy xách đao chạy trốn, ta quyết rượt tới cùng. Tên ấy nhảy xuống nước lội qua sông, ta cũng nhảy xuống rượt theo mới ướt nhem như vậy. Biết bao nhiêu người quỳ xuống năn nỉ ta xin tha cho hắn, đâu lẽ ta chấp nhất mà không nể tình. Mọi người khuyên ta trở về, thế nào ngày mai tên ấy cũng đến rạp đầu xin tội. Thôi, người hãy vào lấy quần áo khô để ta thay nhanh lên!

- Phổ ky nghe nói tin là chuyện thật nên không hỏi thêm nữa, vội lấy quần áo khô đem ra. Vương Quý thay đồ xong rồi bảo:

- Đem cho ta ít rượu và tí đồ nhắm.

Phổ ky đem ra hai bầu rượu và hai đĩa thức ăn. Vương Quý ngồi ngay ở hàng lang uống rượu, vừa uống vừa nghĩ bụng: “May nhờ cặp giò của mình khá tốt, nếu không chắc phải chết về tay Lôi Minh, Trần Lượng rồi!”. Đang nghĩ tới đó, bỗng nghe bên ngoài có tiếng gọi cửa. Vương Quý định bảo phổ ky đừng mở cửa mà phổ ky đã ra mở rồi và mời hai người khách vào trong. Vương Quý thấy mặt hai người khách hồn phi phách tán, vội tắt ngay ngọn đèn, chuồn vào một thượng phòng khác, tìm đập thành thành. Thấy phổ ky đưa hai người khách vào thượng phòng Đông xong trở ra, Vương Quý kêu Kỷ Phương lại hỏi:

- Hai người khách mới vừa vào đó, người có biết họ là ai không?

- Không, tôi không biết.

- Một người là Phong lý vân yên Lôi Minh, còn người mặt trắng kia là Thánh thủ bạch viên Trần Lượng.

- Hai vị ấy là người có tiếng tăm, chúng ta phải tiếp đãi họ tử tế, thế nào cũng được họ thưởng tiền hậu hĩ.

- Ta nói cho người biết, hai người ấy là kẻ thù của ta đó!

- Tại sao lại có thù với ông?

- Hôm nay ta dụ con mồi từ Thiên Gia Khẩu vào trong cánh rừng, sửa soạn làm thịt thì Lôi Minh, Trần Lượng chạy tới làm bộ vãn an ta: - Vương đại thúc, lâu nay vẫn mạnh giỏi chứ? Ta trừng mắt hỏi: - Hai thằng nhỏ này, tụi bay muốn gì đây? Có mặt xin chia một nửa. Ta đâu có chịu. Bọn họ ỷ đông gây sự động thủ với ta, bị ta cho mấy nhát. Rủi ro ta bị rút gói bạc, ta mắc lo lợm lại, thừa cơ đó nó hốt của ta một cái tai. Bữa nay tụi nó tới số rồi. Lát nữa tụi bay phải hại cho được nó để trả thù cho ta. Có bao nhiêu tiền tụi bay chia nhau đi, ta không cần đâu.

- Thế thì được.

Vương Quý kè tai phở ky nói nhỏ: “Người phải làm như vậy.. như vậy... ”.

- Phở ky gạt đầu lia lịa rồi lên Đông phối phòng hỏi:

- Hai vị cần ăn uống món gì không?

Trần Lượng hỏi: Ở đây có món gì nào?

- Có đậu hủ xào, đậu hủ ram, đậu hủ khô, đậu hủ sợi.

- Còn có món nào khác nữa không?

- Không có; đầu bếp của tiệm chúng tôi bữa nay đi nấu đám cho người ta rồi. Hiện có gà xé phay, thịt trắng mà ăn với nước chấm thật tuyệt. Còn rượu thì không có bầu sẵn, muốn uống thì lấy bình chiếc ra hai cân một mà thôi.

- Thôi cũng được, lấy bình hai cân, cân cho hai cân rượu rồi đem hai con gà quay lên đây.

Lát sau rượu thịt đem lên đầy đủ. Lôi Minh, Trần Lượng uống vào mấy hớp rượu. Trần Lượng nói:

Không xong rồi, nhị ca ơi! Sao tôi cảm thấy ngầy ngật khó chịu quá!

- Ủ, ta cũng cảm thấy như vậy.

- Ái chà chà, chữ Hợp bỏ cái gì trong đây vậy kìa?

Mới nói tới đó thì Lôi Minh đã ngã vật xuống. - Phở ky thấy vậy kêu:

- Trại chủ ơi, hai người này sụi rồi!

Vương Quý đáp: Được.

Trần Lượng lúc ấy còn bình tĩnh, nghe Thanh miêu thần Vương Quý nói như vậy, chắc mềm phen này đi đứt rồi.

Phở ky thấy lát sau Trần Lượng cũng gục luôn liền đi gọi Vương Quý, Vương Quý bảo:

- Trong mình của bọn họ có gói bạc 30 lượng là của ta lấy của con mồi, còn một bao 5 lượng nữa, đó là của ta. Trong mình họ có bao nhiêu tiền bạc, ta không cần đâu, tụi bay cứ chia nhau xài.

Phở ky nghe nói, lòng rất bất mãn. Giấu của thì không, chia phòng thì có! Lúc trước chỉ nói đến việc báo thù thôi, bây giờ lại đòi chia tiền bạc. Phở ky không có cách gì chống lại, cũng không dám nói.

Vương Quý cầm đao đi ra khỏi thượng phòng muốn đến giết Lôi Minh và Trần lượng. Vừa đến thềm của phòng Đông bỗng nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa kêu:

- Mở cửa, mở cửa, khách đến ngủ trọ đây!

Vương Quý nghe nói, bảo:

- Kỵ phương, mi ra trước bảo cho người bên ngoài đó đi đi, đừng để họ quấy rầy ta!

Phở ky ra đến cửa, hỏi:

- Ai đó?

- Ta đến ngủ trọ đây!

- Trong điểm không có phòng trống.

- Thượng phòng không có thì phổi phòng cũng được mà!
- Phổi phòng cũng không có nốt.
- Phổi phòng không có thì nhà bếp!

Phổ ky dòm qua khe cửa thấy bên ngoài là một ông Hòa thượng. Hòa thượng ấy chính là Tế Diên! Nguyên lúc ban ngày, trong tiệm cơm nơi tiểu trấn, Tế Diên cùng Trịnh Hùng, Mã Tuấn, hai vị Ban đầu vầy tiệc mới, ăn uống tới tiệc tan mà mưa vẫn chưa tạnh. Trịnh Hùng nói:

- Thưa Sư phụ, hôm nay chúng ta dừng lại quán này nghỉ qua đêm rồi tính nữa.
- Ừ!

Mọi người cùng kéo vào sau quán, nói chuyện một hồi rồi chia nhau đi ngủ. Ngủ đến canh hai, Tế Diên thức dậy gọi:

- Này Sài đầu, Đỗ đầu! hai vị mau theo tôi bắt Hoa Vân Long, nó đang treo trên cây đằng kia kìa.
- Có thiệt không?
- Thiệt mà!

Hai người lật đật choàng dậy, cùng Tế Diên đi ra khỏi điểm. Trời hãy còn mưa lác đác. Sài đầu hỏi:

- Thưa sư phó, Hoa Vân Long treo ở đâu?
- Ta cũng chả biết!
- Chớ không phải là sư phó vừa nói đó sao?

Ta kêu các ông thức dậy đi dạo cảnh mưa với ta, Trên đầu mưa rơi lác đác, dưới chân bùn đất lép nhép kêu vang, há chẳng khoái hơn là nằm ngủ trong quán hay sao?

Sài, Đỗ tức giận cảnh hông, nhưng không tiện nói ra. Tế Diên đến cổng Đồng gia điểm, sửa sang lại túi đựng, làm cho bao gồ lên, có vẻ nặng thêm ra, rồi mới đến ngõ cửa.

Phổ ky nói: Không có phòng.

Tế Diên nói: Phòng chật cũng không ngại, miễn là ngủ trọ được thôi. Tôi đang làm bảo tiêu, sợ mất của người ta ngoài đường đèn không nổi, mới năn nỉ xin ngủ đỡ đây mà.

Phổ ky dòm qua kẹt cửa nói:

- Ông là Hòa thượng, Làm sao nói là đi bảo tiêu?
- Ta bảo tiêu hàng ngầm mà.
- Ông bảo tiêu vật gì thế?
- Thủy tinh mắt mèo, cây san hô hoàn chỉnh và đồ cổ ngoạn. Phổ ky nghe nói, Chạy vào bảo với Vương Quý:
- Ngoài trước có ông Hòa thượng đi bảo tiêu hàng ngầm. Toàn là thứ hàng quý giá đắt tiền không. Chúng ta lo “tính” món này có được không? Lần này nếu trót lọt có tới mấy vạn, Mỗi người có thể chia được 7,8 ngàn lượng.

Wương Quý nói:

- Cũng được! nhưng phải khóa Đông phòng lại đã rồi rước ông ấy lên thượng phòng!

Phổ ky ra ngoài mở cửa mời vào... Tế Diên thi triển Phật Pháp, đại hiển thần thông, báo ứng kẻ tặc nhân, cứu thoát Lôi Minh và Trần Lượng.

59. Chương 59

Tế Công hỏa thiêu Đồng gia điểm

Trần, Lôi đưa tin tìm Vân Long

Phổ ky ra mở cửa thấy một Hòa thượng đi cùng với hai người nữa, đem theo một bao tổ bố, Hòa thượng nói với phổ ky:

- Người tiếp một tay đem bao đồ này vô giữm.

Phổ ky bước tới giờ lên không nhúc nhích. Tế Điện mới nói với hai vị Ban đầu:

- Hai ông tiếp khiêng vô với.

Sài, Đỗ hai người cùng ráp lại khiêng. Bốn người rinh bao đồ đi thẳng lên thượng phòng. Phổ ky nghĩ thầm: “Đồ quý trong bao chắc nhiều lắm, bốn người ra sức khiêng còn cóng róng mà làm sao ba người họ lại đem đi được kia?”

Tế Điện lên thượng phòng xong hỏi phổ ky:

- Này Kỷ phổ ky, chú họ gì?

- Hòa thượng đã biết tôi họ Kỷ rồi sao lại còn hỏi?

- Ta thấy chú hình như họ Kỷ, vậy ta đoán ngay chóc!

- Thưa đại sư phó, người có cần ăn uống thức gì không?

- Tiệm của mấy chú có món gì nào?

- Sư phó cần món gì cũng có.

- Đậu hủ xào, đậu hủ ram, đậu hủ khô, đậu hủ sơi. Ngoài ra không có thứ nào khác, vì đầu bếp của tiệm chúng tôi người ta mời đi nấu cỗ rồi, cả phụ bếp cũng theo nốt. Hiện chỉ còn hai con gà nhỏ chưa xào ướp gì. Có đúng không nào?

Phổ ky nghe nói hết hồn, nghĩ bụng: “Quái lạ thiệt! Mấy câu này mình nói với hai thằng cha kia mà sao bây giờ Hòa thượng lại nói đúng y như vậy kia?”

Tế Điện nói:

- Ta nói hớt giùm chú đó mà!

- Không phải vậy đâu! Hòa thượng cần món chi cũng có hết.

- Ta cần ba hồ rượu, hai đĩa thức ăn làm sẵn.

Phổ ky đến phòng chuông quỹ hô:

- Rượu trắng ba bầu, kha khá chữ mê vào!

Tế Điện nói:

- Ủ! Phải đó, ba bầu rượu trắng, kha khá chữ mê vào.

Phổ ky nghe nói giật mình, nghĩ thầm: “Không xong rồi; Hòa thượng gnày cái gì cũng biết ráo!”

Nghĩ rồi bèn hỏi:

- Này Hòa thượng, ông nói cái gì là kha khá chữ mê?

- Chú nói thiệt hay nói chơi đấy hả? Chú nói câu đó mà lại hỏi ta! Ta bây giờ muốn hỏi chú nè, cái gì là kha khá chữ mê?

Phổ ky ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

- Không có gì đâu, đó là tôi kêu rượu ngon đấy.

- Ủ, thì ta cũng kêu rượu ngon.

Một lát sau, phổ ky đem rượu và thức ăn đến. Tể Diên cầm bầu rượu nhìn một hồi lâu rồi nói:

- Phổ ky nè, chú uống rượu đi!

- Tôi không uống rượu.

Tể Diên bảo:

- Lão Đỗ, lão Sài uống đi.

Sài, Đỗ mỗi người đều cầm một hồ rượu. Ba người uống ba hồ rượu và đều mê gục xuống. Phổ ky vào nói với Vương Quý là ba người ở thượng phòng đều đã gục hết.

Vương Quý nói:

- Được, Trước hãy báo cừu, giết hai thằng cha ở phòng Đông đã rồi sẽ tính chuyện phát tài sau.

Nói rồi dẫn bọn thủ hạ cầm gươm đao xông lên Đông phối phòng. Bọn họ lật đặt đi đến bên ngoài cửa sổ phòng Đông, nhưng tìm hoài không thấy cửa vào. Vương Quý hỏi:

- Phổ ky, cửa phòng Đông ở đâu mà ta tìm hoài chẳng thấy?

- Tôi cũng tìm mãi mà chẳng ra cửa phòng đây? Cái này mới lạ thiệt!

Vương Quý liền ra lệnh:

- Thôi chúng ta lên thượng phòng giết Hòa thượng trước, rồi sẽ báo thù sau!

Lúc đó mọi người lại kéo thẳng lên thượng phòng. Kỷ Phương nói:

- Để tôi giết nó cho!

Nói rồi tiến vào phòng, vừa mới đưa dao lên, thấy Hòa thượng nhả răng một cái, Kỷ Phương hết hồn sợ muốn đứng tim, đứng im không nhúc nhích. Vương Quý đứng bên ngoài dòm thấy Kỷ Phương cứ đưa dao mãi mà không hạ thủ, tức giận nói:

- Ta bảo mi giết ổng mà sao cứ đưa dao lên hoài. Mi sợ cái gì chứ?

Vương Quý đích thân cầm dao nhảy vào muốn giết Hòa thượng. Hắn vừa đưa dao lên bị Tể Diên lấy tay chỉ một cái, dùng định thân pháp giữ cứng hắn lại và nói:

- Đồ chết bầm này, mi muốn hại Hòa thượng ta hử? Để ta cho mi biết Hòa thượng ta lợi hại đến mức nào.

Nói rồi lấy tay chỉ một cái, dùng pháp định thân giữ cứng những tên phổ ky kia, rồi chạy thẳng sang phòng Đông, xô cửa bước vào, móc túi lấy ra viên thuốc hòa tan trong nước đổ vào miệng Lôi Minh, Trần Lượng. Giấy lát hai người tỉnh lại, mở mắt ra thấy Tể Diên đang đứng trước mặt. Lôi Minh lật đặt quỳ xuống, dập đầu như tế sao, nói:

- Đệ tử ngu muội không biết, toan tính hại lão nhân gia! Lão nhân gia chẳng những không giận mà còn cứu mạng cho đệ tử, thật là lượng cả bao dung! Xin lão nhân gia xá tội cho đệ tử!

- Ta không bắt tội ngươi đâu! Hai vị Ban đầu đi theo ta bị bọn chúng bỏ thuốc mê nằm gục ở thượng phòng kia. Ta cho ngươi hai viên thuốc này, bọn ngươi nên lên đó cứu họ tỉnh lại. Như bọn họ có hỏi thì ngươi nên làm như vậy, như vậy...

Lôi Minh, Trần Lượng gật đầu. Tể Diên trở lộn về phòng, nằm xuống giả ngủ say như chết. Bọn Lôi Minh đến thượng phòng cứu tỉnh Sài đầu dậy. Hai vị Ban đầu mở mắt ra nói:

- Té ra là Lôi gia và Trần gia. Hai vị từ đâu đến?

Bọn tôi đi từ Thiên Gia Khẩu đến tại điểm này, kêu cửa mãi không mở, bọn tôi bắt buộc phải nhảy tường mà vào. Thấy bọn trong điểm sửa soạn hại hai ông, bọn chúng tôi bắt trói chúng lại và cứu hai ông đây.

- Dòm qua thấy Tể Diên đang ngủ say, hai vị Ban đầu nổi giận. Sài đầu nói:

- Hay dừng a! Hòa thượng giỏi tính quá mới đưa chúng tôi vào hắc điểm. Nếu không nhờ hai vị chắc mạng chúng tôi kể như tiêu rồi! Hai vị lấy thuốc cứu tỉnh Hòa thượng để chúng tôi hỏi ông thử cho biết!

Trần Lượng nói: Hết thuốc rồi!

Tế Diên nói: Dốt quá, con lục lừng ta lấy thuốc đem bỏ vô miệng ta, không được sao?

Cả bọn Lôi Minh cười ngặt nghẽo. Tế Diên nói:

- Thôi, bốn người hãy ra ngoài trước đi, để ta báo ứng Thanh miếu thần cái đã.

Bốn người đi ra bên ngoài dòm lại thấy Hòa thượng ôm củi khô chất đống lại rưới thêm dầu rồi châm lửa đốt. Trong giây lát, ngọn lửa bốc cao. Có Thơ làm chứng:

Phương Nam chánh vị hỗn ly

Hôm nay giáng trị vì thế gian

Vô tình lửa dữ cháy lan,

Lầu son gác tía, cung vàng nào tha

Ào ào lưỡi lửa liếm qua

Đất trời rung động xảy ra tức thì.

Khác nào núi lửa khói phì

Chúng dân nhốn nháo kể gì hèn sang!

Mọi người ngoài lại xem thấy bốn bề lửa cháy cuộn cuộn, kể nghe tiếng Hòa thượng kêu réo:

- Không xong, không xong rồi! Mau cứu ta với! Ta không chịu được, chắc bị chết cháy quá!

Mọi người bên ngoài nghe kêu, nói:

- Chà, không xong rồi, Tế Công bị mắc kẹt trong đám lửa rồi!

Lôi Minh là người có lòng mau mắn, nghe tiếng kêu Tế Diên gọi mới nghĩ rằng: “Ta dùng thuốc hại Hòa thượng mà Hòa thượng chẳng oán giận ta, lại vào trong hắc điểm bắt giặc cứu ta nữa. Hòa thượng thiệt là người khoan dung đại lượng. Bây giờ ta để Tế Công chết cháy trong đó, thật là ăn ở không phải chút nào! Ta phải liều mình nhảy vào đám lửa cứu Tế Công ra mới xứng đáng là người tri ân báo đức chứ!”

Nghĩ rồi Lôi Minh bèn phóng mình vào trong đám cháy, phóng nhảy mấy lần mới vào tới được bên trong. Thấy Tế Diên đang đứng trong đó, Lôi Minh lật đật nói:

Sư phó đừng quá lo, cứ đeo lên lưng đệ tử để đệ tử công ra nhảy ra.

- Ủ, đưa lưng ra đây.

Lôi Minh bèn ngồi xổm xuống, Tế Diên cỡi ngay lên lưng. Lôi Minh nhắm phía đầu tường nhảy tới. Tế Diên dùng phép Thiên can trụ, nặng quá hai thầy trò rớt lại trong lửa. Lôi Minh sợ quá nhảy liên tiếp mấy cái để vọt qua Tế Diên nói:

- Lưng người êm quá!

- Sư phó cứ đeo chắc, đừng rơi xuống là được.

- Ủ, đừng rớt xuống là được.

Lôi Minh lại cỡi Tế Diên nhảy vọt lên. Vừa mới nhảy lên, Tế Diên niệm “Án sắc lịnh hích”, tức thì cái nhảy của Lôi Minh bốc lên vo vo đến nửa tầng không. Dưới đất, Trần Lượng, Sài đầu, Đỗ đầu thấy Lôi Minh cỡi Tế Diên nhảy bốc lên thẳng mây. Lôi Minh sợ quá, hôn bất phụ thể, kêu lên:

- Sư phụ Ồi, phải cho hạ xuống chứ! Cao quá như vậy, chừng rớt xuống, thịt nát xương tan chắc chết quá!

- Không hề chi mà! Không rớt đâu!

Nói rồi niệm “Án sắc lịnh hích”. Tức thì hai thầy trò vo vo rút xuống. Giây lát chân chạm đất, bình an vô sự. Báo hại Lôi Minh sợ tháo mồ hôi hột, trống ngực đập liên hồi. Lôi Minh thả Tế Diên ra, nói:

- Sư phó làm đệ tử sợ hết hồn.

Ta muốn đưa người lên trời, thăm viếng Ngọc Hoàng một chuyến cho biết mà người không chịu nên thôi đấy chứ! Thôi, bây giờ nên rời khỏi chỗ này mau, lát nữa có người ta tới thấy nhà cháy cho rằng bọn ta đốt thì lôi thôi lắm!

Trần Lượng nói:

- Phải đó, chúng ta đi khỏi đây cho mau mới được.

Bốn người cùng Tế Diên kéo nhau đi về phía đầu thôn. Trần Lượng nói:

- Nhị ca, chúng ta đứng lại nói chuyện một chút, để ba vị đi trước đi.

Tế Diên nói:

- Hai vị Ban đầu nè, chúng ta đi trước đi. Họ nán lại đi cầu đó.

Lôi Minh dừng bước, hỏi:

- Tam đệ kêu ta đứng lại để nói gì?

- Nhị ca tính xem chúng ta cùng đi chung với sư phụ hay nên tách ra đi riêng hay hơn?

Lôi Minh là người lòng thẳng như ruột ngựa, nói:

- Đi riêng cũng được, đi chung với sư phụ càng hay đâu có sao nào?

- Nhị ca, anh thiệt không có ý tứ chút nào! Nếu luận về thuật nhảy tường vượt vách, đao thương côn bổng, cước dài quyền ngắn, võ nghệ tài năng, tôi xin kém anh một bậc. Còn luận về linh cơ xảo diệu, kiến thức nhạy bén, túc trí đa mưu, ứng cảnh sanh tình thì anh phải nhường phần trội cho tôi! Anh tính xem, sư phụ đem hai vị Ban đầu kiểm bắt Hoa Vân Long, chúng ta tiếp sư phụ bắt Hoa nhị ca à? Hay là tiếp nhị ca đánh lại sư phụ?

- À há, vậy phải làm sao bây giờ?

- Tôi có chủ ý này, nếu thi hành thì nhất cử lưỡng tiện tam toàn kỳ mỹ, chẳng mất lòng bên nào hết! Mình nói với sư phụ là mình đi kiểm Hoa Vân Long tiếp sư phụ. Chờng gặp Hoa nhị ca, mình báo cho anh biết là sư phụ dẫn hai vị Ban đầu kiểm bắt ảnh để ảnh trốn mau. Hai bên chúng ta không làm thương tổn bên nào hết, anh thấy có được không?

- Được, chủ ý của hiền đệ hơn ta nhiều!

Thương lượng xong, hai người đuổi theo gặp Tế Diên. Tế Diên hỏi:

- Hai con thương lượng đã xong chưa?

- Hai con định tìm Hoa Vân Long sẽ bảo nó rằng ta định bắt nó chạy mau đi. Các người làm như vậy để khỏi mắc tội với cả hai bên, có đúng không nào?

- Không phải đâu, khi hỏi thăm được hẩn, tụi con đưa tin cho sư phó biết liền.

- Nói rồi Lôi Minh, Trần Lượng dợm tách ra. Tế Diên hỏi:

- Chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu nè?

- Thì sư phó nói đi.

- Sẽ gặp nhau ở Tiểu Nguyệt Đồn nơi huyện Long Du nhé!

Nói rồi, Tế Diên cùng với hai vị Ban đầu rẽ ra đi thẳng. Trần Lượng nghe nói gặp nhau ở Tiểu Nguyệt Đồn có bạn bè lục lâm, thế nào Hoa Vân Long cũng đến đó chứ chẳng không.

Nghĩ rồi, bàn tính với Lôi Minh rủ nhau đi thẳng tới Tiểu Nguyệt Đồn. Đi suốt ngày cách Tiểu Nguyệt Đồn khoảng 30 dặm trời đã tối, hai người ngủ trọ ở một điểm nhỏ dọc đường. Hôm nay trả tiền trọ và cơm nước xong, hai người lại đi thẳng đến Tiểu Nguyệt Đồn. Vừa vào trong thôn, họ thấy đằng trước một người đi lại. Người này đầu đội khăn trắng sứt sáu múi màu nâu nhạt, có dính sáu hạt minh châu, trên khăn thêu hoa màu sắc sắc sỡ. Minh mặc một chiếc áo đoạn tiền tụ bào tay hẹp màu nâu nhạt, lưng cột dây loan dải, đi đôi giày đế mỏng. Mặt trắng, trên tay xách một giỏ đựng mấy trái cây, còn tay mặt xách con cá chép còn sống. Lôi Minh, Trần Lượng nhìn kỹ, té ra là Hoa Vân Long.

60. Chương 60

Các phi đồ luyện võ thính anh hùng

Đăng Sơn Báo tức khí mời báỉ huynh

Tại sao Hoa Vân Long đến Tiểu Nguyệt Đồn?

Nguyên do ở Tiểu Nguyệt Đồn này có một lão hiệp nghĩa sĩ họ Mã tên Nguyên Chương, trác hiệu Thiên lý độc hành. Vị này võ nghệ xuất chúng, bản lãnh rất cao cường, bình sanh chẳng thu đồ đệ, chỉ truyền cho hai đứa cháu. Một người tên là Mã Tĩnh, ngoại hiệu Thiết diện dọa xoa, còn có tên là Hắc hổ quái hải. Vì Mã Tĩnh mặt đen nên có ngoại hiệu như thế. Một người nữa tên là Mã Thành, ngoại hiệu Thám hải long. Học nghề của hai anh em họ đều là võ nghệ gia truyền. Lão anh hùng Mã Nguyên Chương mấy mươi năm hoạt động độc lập trong chốn giang hồ không kết bạn vào phe với nhóm lục lâm nào hết. Ông chỉ có hai thủ hạ, một người tên Thám hoa lang Cao Khánh, một người tên Tiểu bạch hổ Châu Lan. Hai người này đã thành gia lập nghiệp, chính người địa phương cũng không biết họ là người của giới lục lâm, chỉ biết rằng họ là tài chủ có sản nghiệp hẳn hoi.

Lão anh hùng đã chán ngán hồng trần, tự cất một ngôi Tỳ Lô tự để xuất gia tu hành. Tuy đã xuất gia nhưng không thọ giới, không biết trong tăng môn có sự ảo diệu như thế nào! Chính mình dù sùng đạo, thường đọc tụng kinh sách, nhưng chưa hiểu chính xác. Lão anh hùng giao chùa cho Cao Khánh, Châu Lan coi sóc rồi đi du phương. Từ khi lão anh hùng ra đi, tất cả công việc trong nhà đều do một tay Mã Tĩnh liệu lý. Mỗi năm Mã Tĩnh đi xa một chuyến hoặc 1.000 hay 800 dặm, tìm một nơi nào đó để hành nghề. Đối tượng hành nghề là các quan trường, phú hộ hay những nhà buôn bán lớn. Tiền của lấy được đem chất lên lưng lừa chở về nhà. Hàng xóm có hỏi thì Mã Tĩnh bảo là đi thu thuế tô đem về.

Mã Tĩnh võ nghệ giỏi như vậy mà chỉ kết giao với một người, cũng là dân địa phương tên là Lý Bình. So với Mã Tĩnh, Lý Bình võ nghệ chỉ có năm phần thôi, nhưng cũng được tặng ngoại hiệu là Đăng sơn báo tử Lý Bình. Lý Bình có một người em là Lý An Ca, sống nhờ nghề bán rượu ở ngoài thôn Tiểu Nguyệt Đồn. Thường mấy đứa du thủ du thực hay tụ tập ở trong quán anh ta uống rượu. Ban đầu năm ba đứa, sau lần thành mười mấy đứa tụ tập, chúng muốn xin học võ nghệ với Lý Bình. Những bọn này đều là phi đồ vô loạn du thủ du thực, xu quyền phụ thế, không từ nan bất cứ tội ác nào! Chúng đều có ngoại hiệu như là: Thiên bình chuyển, Mãn thiên phi, Chuyển tâm lang, Hoa vĩ lang... tất cả hơn mười người.

Trong thôn Tiểu Nguyệt Đồn có ngôi miếu Tam Lý Bình làm thầy dạy chúng. Người ta luyện tập võ nghệ cốt để thân thể cường tráng, còn bọn chúng đến đó luyện tập cốt để giỏi côn quyền. Lý Bình giao tiếp với bọn họ, có thêm được chút ít tiền uống rượu. Bọn họ dám ăn quýt ở chỗ khác chớ ăn uống ở tiệm Lý Bình đâu dám không trả. Bình thường Lý Bình dạy võ nghệ cho họ, người này luyện cương đao, người nọ luyện thương pháp... Về sau, trong đó có một người gọi là quân sư nói:

- Mấy anh không cần luyện nữa!

Mọi người hỏi:

- Tại sao không luyện nữa?

- Sư phó bất tài, đệ tử dốt! Lý Bình xưa nay là người hữu danh vô thực, học với ông ta chẳng ra chi đâu!

- Không học với ông ta thì học ai đây!

- Ở địa phương chúng ta có ai là người nổi tiếng không?

- Người thực sự nổi tiếng ở đây chỉ có dạ xoa Mã Tịnh thôi.
- Vậy tại sao chúng ta không mời Mã đại gia đến dạy chúng ta luyện võ?
- Ừ phải đấy!

Mọi người bàn tính xong xuôi, sáng sớm hôm sau kéo tới trước cửa nhà Mã Tịnh, đưa vào danh thiếp xin ra mắt. Có gia nhân vào bẩm báo, Mã Tịnh đi ra tiếp. Gặp Mã Tịnh, ai nấy cùng nói:

- Mã đại gia chịu khó ra sớm thế ư?
- Các vị tìm tôi có việc chi?
- Chúng tôi lâu nay biết Mã đại gia oai danh vang dậy, hôm nay đặc biệt đến thỉnh cầu đại gia. Số là chúng tôi có lập một thí trường ở miếu Tam Hoàng muốn xin được lão nhân gia chỉ dạy cho võ nghệ. Nếu Mã đại gia bằng lòng, bọn tôi xin hết lòng quy phục.

Mã Tịnh nghe nói, nghĩ thầm: “Giao tiếp với bọn phỉ đồ này, không khéo rồi mình nhiễm theo thói hư tật xấu của chúng mất! Từ chối thẳng thừng thì không phải, vì họ đều là những người chòm xóm láng giềng cả”. Mã Tịnh mới nói:

- Các vị đã có lòng mời tôi, đúng ra tôi không nên chối từ, ngặt vì hiện nay mẫu thân tôi bị bệnh, cho nên tôi không thể vắng theo ý các vị được. Đợi lúc mẹ tôi bình phục, tôi sẽ đến hầu các vị.

Ai nấy bị từ chối tiu nghỉu trở về, và đều có ý trách quân sư bày lăm việc để cho bị từ chối! Quân sư nói:

- Mấy anh đừng có trách tôi, nếu tôi không kêu Lý Bình mời được Mã Tịnh ra thì đừng gọi tôi là quân sư chỉ gọi tôi là tiểu tốt thôi, được chưa nào?

Ai nấy đồng thanh đáp:

- Chịu quá đi chớ!

Vừa nói tới đó thì Lý Bình vào tới, quân sư nói:

- Lý đại gia, có người muốn biết tài nghệ của ông.
- Ai vậy?
- Mã Tịnh.
- Nói bậy bạ hoài! Ta với Mã Tịnh là bạn bè tri kỷ tình như tay chân, lại gặp nhau hoài, có gì của nhau chẳng rõ?
- Lý đại gia đừng nói vậy! Ông suốt này cứ nói rất thân thiết với Mã đại gia, mà hôm nay tôi đến gặp Mã đại gia và nói: Tôi xin đề cử với Mã đại gia một người rất thân với ông, nói ra chắc ông biết ngay Mã đại gia hỏi: Ai vậy? Tôi nói: Đặng sơn báo tử Lý Bình. Ông ta ngồi lặng yên một hồi lâu mới nói: Ta ở đây hơn 30 năm, không ai mà ta chẳng biết, có lẽ người này không thân thiết với ta lắm chăng?

Lý Bình nghe nói tức giận tràn hông, nói:

- Ta bảo cho người biết, hồi nào tới giờ ta chưa từng mượn oai Mã Tịnh để đề cao mình. Chuyện giao tình của chúng tôi là có thật đấy.

Quân sư nói:

- Lý đại gia nè, nếu ông quả có giao tình với Mã gia thì ông hãy mời Mã gia đến đây, biểu diễn cho bọn tôi xem một đường quyền, một ngọn cước, thì bọn tôi mới tin là thật.
- Có gì khó đâu, hễ ta mời là anh ấy tới ngay thôi.
- Để rồi coi.

Lý Bình tức giận đi tới nhà Mã Tịnh, chẳng cần kêu cửa, cứ đi thẳng vào. Mã Tịnh thấy vậy, hỏi:

- Hiền đệ ở đâu lại đây vậy?

- Này huynh trưởng, tiểu đệ đối với anh tình cảm như thế nào, mà hôm nay anh nói với tụi quân sư muốn thử tài tôi?

- Ai nói với hiền đệ như vậy?

Lý Bình bèn đem chuyện ở miếu Tam Hoàng thuật lại. Mã Tĩnh nói:

- Này hiền đệ, đó là tụi nó khích chú đó, chú đừng có tin làm gì!

- Bất luận là tụi nó có khích tôi hay không, ngày mai xin mời huynh trưởng cùng đi với tôi đến đó một chuyến, để tôi khỏi mất mặt với chúng.

- Được, ngày mai ta sẽ đi.

- Thôi, tiểu đệ về đây, ngày mai mình gặp lại!

Hôm sau Lý Bình đưa Mã Tĩnh đến miếu Tam Hoàng. Mọi người thấy Mã Tĩnh đến đều vui vẻ phi thường, cùng đứng lên vái chào và nói:

- Có Mã đại gia đến, chúng tôi đang trông đợi lão nhân gia đây!

Nói rồi, kẻ rót nước, kẻ mua bánh điểm tâm, mọi người xúm xít vây quanh phục vụ. Họ mời Mã Tĩnh ngồi ở bàn trước đại điện, phía trước có giá để 18 món binh khí. Trong bọn có một người họ Hồ tên Đắc Nghi, ngoại hiệu Hắc tâm lang, bước ra nói:

- Thưa Mã đại gia, tôi xin luyện một đường quyền để ngài xem.

Nói rồi Hồ Đắc Nghi đi ngay một đường quyền. Tiếp đến Thiên bình chuyển múa một bài đơn đao, Mãn thiên vũ Nhâm Thuận múa một pho đại đao. Múa xong, Nhâm Thuận hỏi:

- Mã đại gia, ngài xem bài đao tôi múa có trúng cách không?

- Hay lắm, đại đao là nguyên soái trong các binh khí bén, từ xưa những người sử dụng đại đao như Liêm Pha, Hoàng Trung, e đao pháp chưa thuần thục bằng chú.

Nhâm Thuận nghe nói khoái tử, nghĩ bụng: “Tài mình đâu kém ai!”.

Đến lượt Bạch hoa xà Cổ Hữu Lễ nói:

- Mã đại gia, ngài thấy thương pháp của tôi như thế nào?

- Tài lắm, hoa thương đứng đầu của mọi binh khí, những người ngày trước như Tử Tế, Tử Long còn phải kém chú một bậc.

Cổ Hữu Lễ nghe nói trong lòng mừng rỡ, cho rằng tài mình đã xuất chúng. Hắn múa xong, đến lượt Châu Sĩ Nguyên, ngoại hiệu Lan bối nói:

- Mã đại gia, tôi xin trình đại gia một bài kiếm!

Nói rồi cầm kiếm múa một hồi lâu, lại hỏi, và Mã Tĩnh đáp:

- Thật hay, múa kiếm như vậy có thể đi phó hội Hồng môn được.

Châu Sĩ Nguyên nghe bảo thế cũng rất mừng. Mọi người biểu diễn xong. Mã Tĩnh trong lòng tự bảo: “Thiệt là đao chẳng ra đao, thương chẳng ra thương gì cả!”.

Nghĩ rồi bèn bảo Lý Bình:

- Này Lý hiền đệ, ta có dạy hiền đệ một đường quyền, hiền đệ biểu diễn cho mọi người xem chơi.

- Vâng!

Lý Bình vâng lời xắn áo đi ngay bài quyền. Thật chẳng khác nào:

Thái tổ thần quyền trấn bát phương

Nghiêng mình thổi bộ vẽ đường đường

Bước lên công thẳng đường chớp giạt

Lui về cổ thủ lệ phi thường

Hạ trung bình tấn, quét truy phong

Mười hai liên đâm chiếm đầu công

Quyền đánh nát thây Nam san hô?

Cước đá lặn quay Bắc hải long.

Múa xong hơi thở vẫn điều hòa, mặt không đổi sắc tinh thần vẫn sung mãn. Tinh thần vẫn sung mãn. Mọi người đều nhất tề khen ngợi:

- Thiệt là tướng tài không có binh tệ.

Nói xong, mọi người day qua Mã Tịnh khẩn khoản:

- Mã đại gia, trong dịp này xin Mã đại gia cho chúng tôi được chứng kiến pho song giản gia truyền nổi tiếng của lão gia nhân, để rộng tầm mắt. Mã Tịnh cũng nghĩ: “Ừ, để cho chúng mở rộng tầm mắt!”. Nghĩ rồi bèn đứng dậy cầm cặp giản, nói:

- Các vị đứng bao quanh lại đi. Dang xa quá, làm sao thấy rõ được?

Có thơ rằng:

Song giản nào khác cây khô

Xuất thủ tựa rồng quấy khúc

Thành roi múa lộng kinh hồn

Vù vù độc long nhả khí

Tối lui hiển quả đào viên

Thoắt nhanh giản thành thức kiếm

Âm dương đúng phép giữ gìn

Dưới trên toàn thân che kín

Dạ xoa thám hải nào tày

Chớp giạt sao băng trí mạng.

Mã Tịnh múa xong, mọi người vẫn còn ngẩn ngơ theo dõi. Bỗng nghe ngoài vách có tiếng:

- Múa giỏi dữ ha!

Mã Tịnh dòm ra, mặt tái xanh không còn chút máu.

61. Chương 61

Gởi vợ con, anh hùng rời bản xứ

Thấy khác thường, Lý Bình nổi tâm nghi

Mã Tịnh vừa múa bài giản xong, bên ngoài có tiếng khen:

- Giỏi quá!

Mã Tịnh ngó thấy một vị Hòa thượng già, mặt như trắng rằm, mình mặt tăng y màu thẫm, cầm râu chuối 108 hạt. Mã Tịnh vừa thấy người này, mặt mày biến sắc, vội quăng cặp giầy, chạy ra quỳ xuống, thưa:

- Tại mấy vị ấy năn nỉ quá!

Trong lúc đó, mọi người nhón nháo hỏi:

- Ủa, Mã đại gia chạy đi đâu kìa?

Lý Bình thấy vậy nói:

- Chà không xong rồi, thúc phụ của anh Mã Tịnh đã về rồi đấy!

Hòa thượng vừa mới tới chính là Thiên lý độc hành Mã Nguyên Chương. Ông ấy đi du phương mới về, vào nhà hỏi chị dâu:

- Mã Tịnh đi đâu rồi?

Vợ Mã Tịnh là Hà thị nói:

- Có người mời đi luyện võ rồi.

Mã Nguyên Chương nghe đáp, dùng dưng nổi giận nói:

- Cha chả, cái thằng này! Họ Mã nhà ta ở đây bao nhiêu năm không ai biết nhà ta là giặc; bộ nó sợ người ta không biết hay sao mà đi rêu rao vậy kìa? Ta phải đi kiểm soát mới được.

Dự định đến miếu Tam Hoàng kêu Mã Tịnh về, ngặt trước mặt mọi người kêu gọi e sợ bất tiện Mã Nguyên Chương bèn cất tiếng cười nhạt. Mã Tịnh nghe thấy vội vàng chạy ra, đến trước thúc phụ, dập đầu thi lễ. Mã Nguyên Chương chẳng nói chẳng rằng quay gót trở về nhà. Về đến trong nhà mới nói:

- Này Mã Tịnh! Người không biết giữ gìn chút nào hết! Họ Mã nhà ta ở tại Tiểu Nguyệt Đồn bao nhiêu năm mà có ai biết chúng ta thuộc giới lục lâm bao giờ đâu? Sao người lại luyện võ khoe khoang trước mọi người như thế?

Mã Tịnh thưa:

- Thưa thúc phụ, tại lão nhân gia chưa rõ, việc này là do nghĩa đệ của con là Lý Bình năn nỉ thỉnh mời để khỏi mất sĩ diện của chú ấy.

Nói rồi bèn đem sự việc vừa rồi thuật lại. Mã Nguyên Chương nghe qua mới vỡ lẽ, bèn nói:

- Từ nay về sau không nên đi luyện tập với bọn ấy nữa!

Mã Tịnh vâng dạ. Hai chú cháu cùng vầy tiệc rượu. Mã Nguyên Chương nói:

- Ngày mai ta phải đi phỏng đạo du phương, việc chùa Tỳ Lô sẽ giao cho hai sư đệ con là Cao Khánh và Châu Lan. Nếu họ không có tiền chi dụng hàng ngày thì con chu cấp cho họ nhé.

Hôm sau, Mã Nguyên Chương lại đi du phương, Mã Tịnh ở nhà hầu hạ mẹ già. Thấy mẹ bệnh mỗi ngày một nặng thêm, Mã Tịnh bèn nghĩ: “Năm nay trong nhà không có tiền dư, rủi ro mẹ có mệnh hệ nào, mình phải làm sao đây? Lại còn phải chu cấp cho chùa Tỳ Lô nữa? Định đi làm ăn xa một chuyến, ngặt nỗi trong nhà chẳng có ai coi sóc đây. Muốn kiếm một số tiền kha khá để phòng việc cần thiết thì việc nhà phải nhờ Lý Bình coi sóc giùm mới được”.

Nghĩ rồi, hôm sau Mã Tịnh đi thẳng đến quán rượu của Lý Bình. Vừa đến cửa ngõ, Lý Bình ở trong nhà chạy ra rước vào phòng chưởng quỹ. Mã Tịnh nhìn thấy Lý An nằm trên giường ho sù sụ không thôi. Mã Tịnh hỏi:

- Nhị đệ chưa khá à?

- Bệnh của chú ấy trầm trọng lắm. Đã mời nhiều thầy thuốc rồi mà cũng không thấy bớt.

- Phải rước thầy thuốc cao minh điều trị gấp cho chú ấy mới được! Hôm nay ta đến tìm hiền đệ là vì một việc này. Ta muốn nhờ hiền đệ một việc. Ta định đi xa một chuyến mà trong nhà mẹ già bệnh hoạn, chỉ

dầu hiền đệ yếu không coi xuể việc nhà. Sau khi ta đi rồi, mai chiều rảnh việc hiền đệ ghé qua coi việc nhà giùm ta. Gặp lúc thiếu tiền chi dụng thì hiền đệ cứ tạm cho ta, lúc về bao nhiêu xin hoàn lại cho hiền đệ.

- Anh đã xem tôi như là em út, cần gì phải nói đến chuyện hoàn lại. Huynh trưởng không phải dạn dò, tiểu đệ cũng phải cố gắng làm tròn bổn phận. Anh định chừng nào đi?

- Ta định ngày mai khởi hành.

- Nếu ngày mai anh đi thì ngày mốt tôi sẽ đến nhà anh. Mỗi ngày tôi sẽ đem cho lão thái thái hai điều tiền chi dụng; nếu có việc gì cần thêm, chỉ cần tấu tấu bảo cho biết, tôi sẽ đem tới ngay. Thời gian lâu quá tôi không hứa chắc, chớ năm, ba tháng tôi có thể tạm ứng được.

- Thế thì tốt quá! Ta xin kiếu về để sửa soạn khởi hành.

Mã Tịnh về nhà thu thập hành lý, bảo với Hà thị:

- Sau khi ta đi rồi, chú Lý Bình có đến đưa tiền, nàng cứ nhận lấy. Ta đã có dặn kỹ chú ấy rồi. Nếu có cần thêm điều chi cứ hỏi mượn Lý Bình, ta về sẽ trả lại cho chú ấy. Ta đi chuyến này lâu lắm khoảng hai tháng, ít nhất là 40 ngày ta sẽ trở về. Hàng xóm có hỏi thăm ta, bảo với họ là ta đi thu thuế nhé!

Dặn dò xong, hôm sau Mã Tịnh khởi hành.

Qua hôm sau, Lý Bình nghĩ rằng: “Mã đại ca phó thác việc nhà cho ta, ta phải qua coi ngó mới được”. Nghĩ rồi bèn giao việc quán cho phổ ky, cầm theo 2 điều tiền đi sang nhà Mã Tịnh. Còn cách không xa, Lý Bình thấy có một người đàn bà từ trong nhà Mã Tịnh đi ra, nhìn kỹ chính là Hà thị. Hà thị hôm ấy ăn mặc rất sang trọng, sửa soạn rất đẹp đẽ. Lý Bình nghĩ thầm: “Mã đại ca ta ở nhà, gia pháp rất nghiêm, bình thường đàn bà con gái không bao giờ ra cửa lớn; hôm nay đại ca ta mới vừa đi khỏi lại xảy ra có chuyện lộn xộn như thế này? E có duyên có chi đây? Ta phải vào gặp lão thái thái để hỏi thăm việc này mới được”.

Nghĩ rồi, Lý Bình sửa soạn đi tới trước, kẻ nghe sau lưng có người gọi:

- Lý đại gia!

Lý Bình ngó lại thì là một tên phổ ky trong quán. Lý Bình hỏi:

- Có việc gì thế?

- Trong phố có người tìm ông.

Lý Bình phải quay về. Người đến tìm là Dương Vạn Niên ở tiệm bán áo quan. Gặp Lý Bình, Dương Vạn Niên nói:

- Lý đại gia, tôi đợi ông cả buổi này. Hồi lúc đầu mượn nhà có ông là người đứng làm chứng, khi làm giấy tờ có điều khoản được quyền lấy lại chớ không trừ tiền thế chân. Bây giờ chủ nhà lấy nhà lại cho người khác mượn, lỡ luôn tiền thế chân của tôi nữa. Họ lấy lại cũng không được, vì tôi mở tiệm, họ phải đền tiền tổn thất cho tôi. Nếu không, nội vụ phải đưa lên quan thôi!

- Dương đại ca, anh đừng nóng nảy vội, hãy về lo việc buôn bán đi. Để tôi tìm chủ nhà thương lượng với họ. Phàm việc gì cũng phải có tình có lý mới được.

Lý Bình lập tức tìm chủ nhà phân giải. Công việc ổn thỏa thì trời đã sụp tối. Lý Bình nghĩ: “Thôi, ngày mai mình hãy đến nhà anh Mã Tịnh vậy!”.

Hôm sau Lý Bình giắt mấy điều tiền theo, trước khi đi dặn dò phổ ky:

- Mi ở nhà coi chừng tửu quán cho cẩn thận, ta đi lại nhà Mã đại gia một chút.

Lý Bình vừa đến ngã tư, dòm sang thấy đôi cánh cửa cổng nhà Mã Tịnh mở ra, Hà thị áo quần lờ lợt lại đi về hướng thôn Đông. Lý Bình bước nhanh lên mấy bước, dự tính đón đầu Hà thị để hỏi mà thấy Hà thị đi mau quá đã đến khúc quanh rồi. Lý Bình nghĩ lại: “Ta đến hỏi lão thái thái xem chị ấy đi đâu cho biết?”.

Đến trước cổng nhà Mã Tịnh, Lý Bình định đưa tay gõ cửa thì đằng kia một phổ ky nhỏ chạy tới thở hổn hển:

- Lý đại gia, Lý đại gia! Không xong rồi! Ông hãy về quán ngay mới được! Có một thằng cha bợm rượu vào trong quán ăn uống rồi gây sự đánh nhau với người bàn gần. Cha đó cầu bầu rượu đập lỗ đầu người kia, không biết chết sống ra sao nữa! Quan địa phương đi vắng, ông phải về gấp mà coi.

Lý Bình không còn cách nào hơn là phải về quán rượu. Quả nhiên có hai tên bợm rượu, nhân nói chuyện mích lòng rồi đánh nhau, trong đó có một người cùng phố. Mọi người cùng xúm lại khuyên can, lộn xộn hết cả buổi mới êm, khỏi phải đưa tới quan. Xong việc thì trời đã chiều tối. Lý Bình tự nhủ: “Ngày nay cũng lại không đi được, thôi thì ngày mai vậy!”.

Ngày hôm sau, việc của quán xong thì đã đứng bóng, Lý Bình bèn bỏ theo mấy điều tiền đi ra khỏi quán. Vừa đến ngã tư, Lý Bình thấy Hà thị đã tới đầu thôn Đông rồi. Lý Bình nghĩ thầm: “Lạ này! Mã đại ca của mình không có ở nhà, vợ ảnh ba ngày liên tiếp chưng dọn se sua đi ra cửa, e rằng trong đó có tình tiếp chi đây”.

Rồi lại nghĩ: “Không xong rồi! Điều này chồng vừa đi khỏi, vợ sanh lang, con bất hiếu! Ta không nên đến đó thì hơn! Thằng như vợ ảnh gặp mình nói ra những lời trây trúa vô liêm sỉ, mình làm sao thuận tình làm chuyện thương thiên bại lý được? Mình cùng với Mã đại ca là bạn bè tri kỷ, mình quyết không thể làm việc vô lễ ấy được! Còn như mình không thuận tình, vợ ảnh xấu hổ quá thành giận. Chừng Mã đại ca trở về, vợ ảnh nói mình tới nhà dắt bầy dê theo. Mã đại ca thể nào lại không nghe theo lời ỏn thót đó!”.

Ngẩn ngơ một hồi rồi thở dài một tiếng: “Đáng tiếc, Mã đại ca của ta là một vị anh hùng lại gặp nhầm người vợ trác nét như thế!”. Rồi Lý Bình tự bảo: “Tại sao mình không đến chờ ở đầu thôn Đông xem chị ấy chừng nào về?”. Nghĩ rồi bèn đi thẳng đến đầu thôn Đông, chờ đến quá canh hai mà chẳng thấy Hà thị trở về, Lý Bình bèn quay về quán rượu. Từ đó, để tránh sự hiềm nghi, Lý Bình không đến nhà Mã Tịnh nữa.

Thì giờ thấm thoát, ngày tháng như thoi đưa, không mấy chốc mà đã hai tháng. Mã Tịnh ra đi chuyến này trúng lớn, gặp phải cháu của La tướng đi trấn nhiệm Thái thú bên ngoài, đồ đạc đem theo lĩnh kinh. Mã Tịnh đón đường lột sạch chất đầy túi đem đi. Trên đường về, Mã Tịnh lấy ra một số vàng bạc tế nhuyễn bán đổi một số thổ sản chất lên lưng lừa trở về. Đến Tiểu Nguyệt Đồn, Mã Tịnh cho chất hàng hóa vào kho rồi vào thăm lão thái thái, thấy bệnh mẹ vẫn trầm trọng như cũ. Hà thị thấy chồng trở về nhà lật đặt lo chuẩn bị trà nước cơm rượu điểm tâm. Mã Tịnh hỏi:

- Nương tử, từ hôm ta đi đến nay, Lý Bình hiền đệ có đưa tiền đến nhà cho ta xài không? Có đến nhà ta không và đến trước sau mấy lần?

Hà thị nghe nói, đáp:

- Ông bạn của anh tốt quá! Từ hôm anh ta đi tới giờ chưa tới đây lần nào hết, cũng không có đưa một đồng nào cả. Tôi may có mấy lượng bạc để dành đem ra sử dụng. Anh ta chỉ ở nhà uống rượu tì tì thôi! Thật là người vô ơn phụ nghĩa chẳng ai bằng! Mã Tịnh nghe nói, trong lòng rất là bất bình. Ăn cơm xong, Mã Tịnh lựa ra ít món lễ vật, nói:

- Để ta đem lễ vật này tặng Lý Bình, xem khi gặp ta, Lý Bình nói sao cho biết?

Nói rồi ra cửa đến thẳng quán rượu của Lý Bình. Tới nơi, Mã Tịnh hỏi:

- Nay phổ ky, chương quỹ của chú có ở nhà không?

- Dạ có đang ở nhà trong.

Mã Tịnh bèn đi thẳng vào trong. Lý Bình thấy Mã Tịnh đến, lật đặt ra nghênh tiếp. Mã Tịnh vốn là người đại trượng phu, mặt không đổi sắc, cười hề hề nói:

- Nay hiền đệ, ta đem đến biểu hiền đệ ít món ăn chơi, toàn là mấy thứ hiền đệ ưa thích đó.

- Huynh trưởng tối với em quá, xin mời vào bên trong ngồi.

Sau khi nhận lễ vật xong, hai người vào bên trong ngồi. Ngồi một ngồi lâu mà Lý Bình chẳng mở lời nào. Mã Tịnh hỏi:

- Hiền đệ lúc này buôn bán có khá không?

- Ế ẩm quá, chắc là phải đóng cửa thôi!

- Còn nhị đệ có khá không?

- Sắp chết đến nơi rồi.

Đáp xong, Lý Bình lặng thinh hồi lâu mới nói:

- Này Mã đại ca! Tôi có một câu chuyện muốn nói với anh, mà nói ra sợ mất tình anh em giữa chúng ta. Có ý muốn nói với anh mà khó mở miệng ra lời!

- Hiền đệ có việc gì khó nói dữ vậy? Cứ nói cho ta nghe đi!

Lý Bình bèn thông thả thuật lại những việc mình chứng kiến đã quạ Mã Tịnh nghe nói ùng ùng nổi giận, khí tức càn hống, muốn trở về nhà hỏi cho ra lẽ.

62. Chương 62

Dò xét gia thế, giữa đường gặp Càn khôn thử

Bắt được tin riêng, Lôi Trần hội ngộ báỉ huynh

Mã Tịnh nghe Lý Bình kể xong, cười hà hà nói:

- Này hiền đệ, ta nói cho hiền đệ biết, hôm nay ta tính đến nói lời tuyệt giao với hiền đệ đó chớ, nào ngờ có cố sự xảy ra như thế. Thôi thì khỏi phải nói chi nhiều lời, “đường dài hay sức ngựa, lâu ngày biết tánh người”. Hôm nay ta biết rõ hiền đệ thật là tri kỷ của ta, hiền đệ đừng phân tâm mà nói lời như thế. Ta xin kiếu về đây!

Nói rồi đứng dậy ra về. Tới nhà, Mã Tịnh nói với Hà thị:

- Có một nhà tài chủ ở huyện Long Du mời ta đến đó chơi. Ta đi độ hai tháng mới về, nương tử ở nhà thay ta săn sóc việc nhà cho cẩn thận!

Nói rồi vào từ biệt mẹ già, cấp đơn đao ra đi về hướng Nam. Cách Tiểu Nguyệt Đồn hai dặm, có Khánh Phong Đồn là một trấn nhỏ, ở đó cũng có phố xá bán buôn tấp nập. Mã Tịnh bước vào một khách xá tên Vạn Thanh, phố ky chương quý đều là chỗ quen biết. Thấy Mã Tịnh, mọi người đều hỏi:

- Mã gia hôm nay làm sao rảnh được mà đến đây?

- Cho ta một gian phòng, nhà ta hôm nay có mấy người bạn đến chơi, đông người chật chội quá!

- Vâng ạ!

Phổ ky lật đật dắt Mã Tịnh lên một thượng phòng Mã Tịnh bảo đem rượu thịt lên, ăn uống mà trong lòng buồn bực không vui. Thật là:

Gặp việc mừng vui thức hoài không thấy mệt

Vớ phải chuyện buồn ruột rồi ngủ liên miên!

Mã Tịnh nhâm nhi mấy bầu rượu rồi kêu phổ ky dọn mâm đoạn nằm xuống ngủ vùi. Thức dậy lại kêu cái gì đó ăn đồ chơi. Vừa ăn vừa nghĩ: “Bọn gian loạn tình nồng, quần quít khó lia. Gian phu thế nào cũng tìm đến dâm phụ, dâm phụ chắc chắn sẽ tìm đến dâm phu! Chúng biết ta không có ở nhà thế nào cũng tìm đến với nhau mà! Tối nay ta cấp cương đao đến đầu thôn Tiểu Nguyệt Đồn chờ đợi. Nếu gặp con tiện tì ấy, ta sẽ cho một đao giết phút cho xong”.

Nghĩ rồi bèn cấp đao đến đầu thôn Tiểu Nguyệt Đồn, chờ mãi đến quá canh ba mà chẳng thấy bóng một ai. Trở lại nhà của mình thì thấy cửa đóng chặt. Phi thân lên mái nhà dòm xét các nơi cũng chẳng thấy có động tịnh nào khả nghi. Bèn trở về từ quán gọi cửa và vào ngủ vùi. Cả ngày hôm sau chỉ uống rượu rồi ngủ vùi chớ không ăn chi hết. Tối lại, Mã Tịnh cấp đao ra cửa, thẳng đến đầu thôn Tiểu Nguyệt Đồn chờ

đội. Lúc sang canh hai, Mã Tịnh nghe có tiếng trai gái nói cười rúc rích ở phía Đông, bèn đến gần nghe có tiếng nói:

- Anh đi cho mau! Hôm qua muốn kêu anh đi, cả ngày đi rước mấy bà mụ đều không được ai hết!

Mã Tịnh nghe ra biết là mấy người đi rước mụ, liền vội lánh ra sau gốc cây. Vừa nấp xong, Mã Tịnh thấy một bóng người từ phía Đông vùn vụt đi tới mau như điện xẹt. Người này ước chừng hơn 30 tuổi, mặt trắng, nhìn không rõ là ai. Mã Tịnh để ý thấy người này đi về hướng nhà mình. Đến trước nhà, người ấy đứng trù trù hồi lâu, bộ dạng nửa muốn kêu cửa, nửa lại không. Rồi lại đi quanh nhà mấy lượt và than thở:

- Chao ôi, muốn kêu cửa mà sợ đại ca không có ở nhà! Mà không kêu cửa thì đêm nay mình ngủ ở đâu đây!

Mã Tịnh nghe tiếng nói quen, liền đến gần nhìn kỹ: Té ra là Càn khôn đạo thử Hoa Vân Long, bèn hỏi:

- Nhị đệ, em ở đâu lại đây?

Hoa Vân Long vội vàng chạy đến thi lễ, bày tỏ tình xa cách và hỏi:

- Huynh trưởng, đêm hôm khuya khoắt như vậy sao lại ở đây?

- Ta ở đây chờ đợi một người. Thôi, chúng ta vào nhà đàm đạo!

Hai người nhảy vào tường vào bên trong, mở cửa Đông phối phòng. Hà thị nghe động thức dậy lo trà nước thiết đãi. Mã Tịnh mới hỏi Hoa Vân Long từ đâu đến. Hoa Vân Long đem những việc vừa qua ở Lâm An thuật lại, chỉ trừ việc hái hoa ở am ni cộ Mã Tịnh nói:

- Hoa nhị đệ, em hãy an tâm cứ ở đây đi, không có ai đến đây điều tra đâu. Giả sử có người đến tìm thì nhà ta có vách ngăn hai lớp, em trốn vào đó là xong ngay. Nói cho em biết, ta ở đây thuộc địa hạt của huyện Long Du, quan địa phương không bao giờ tới đây đâu, vì họ không biết nhà ta trong giới lục lâm.

- Thế thì tốt quá. Mọi việc nhờ đại ca giúp đỡ!

Nói chuyện một lát, trời đã sáng bạch, hai người cùng đi rửa mặt, uống trà, bỗng nghe ngoài cửa tiếng người ồn ào huyên náo, làm Hoa Vân Long sợ xang cả mặt.

Mã Tịnh nói:

- Không có gì đâu! Để ta ra xem thử.

Đến phía trước, mở cửa nhìn ra thì thấy 50 - 60 người đứng chật ở đó. Những người này đều là thân sĩ phú hộ cử giám sinh viên tại Tiểu Nguyệt Đồn. Thấy Mã Tịnh, mọi người đều nói:

- Có Mã đại gia ở nhà thì hay quá! Việc này không có Mã đại gia nhúng tay vào là không xong được. Việc này là do tranh giành đấu giá chợ lừa ngựa ở trước Khánh Phong Đồn mà sanh ra. Chủ đấu giá cũ là Phương Đại Thành cùng với họ Liễu tranh nhau đấu giá thuế. Việc xích mích đưa ra đến cửa quan, bây giờ lại muốn đánh nhau nữa. Lực lượng hai bên ước chừng mấy trăm người, nếu xếp vào đánh nhau, ít nhất cũng phải hao vài chục mạng. Nghe nói hai nhà này đều thân thiết với Mã đại gia, chúng tôi giảng hòa mấy ngày không có kết quả, mời lão nhân gia đi nói giúp một phen, chắc được.

- Thế này nhé, tôi định mời quý vị vào trong nhà uống trà, ngặt vì chỗ nơi quá chật hẹp, sợ e bất tiện! Quý vị cảm phiền chờ một lát, tôi vào trong bảo người nhà một tiếng rồi sẽ đi ngay.

- Xin Mã đại gia cứ tự nhiên.

Mã Tịnh vào bên trong cầm 2 điều tiền và chiếc giỏ đựng rau, nói với Hoa Vân Long:

- Hiền đệ người ta mời anh đi giảng hòa, trong nhà không có người đi chợ, lát nữa cảm phiền hiền đệ làm ơn ra Khánh Phong Đồn mua hai con cá sống, hai con gà giò, một ít rau cải tươi đem về giao cho chị làm thức ăn. Anh đi một lát sẽ trở về rồi chúng ta cùng đánh chén.

- Được mà!

Sau khi Mã Tịnh đi rồi, Hoa Vân Long xách giỏ đi chợ. Mua xong thức ăn trở về thì gặp Lôi, Trần hai người lăng xăng chạy tới. Vừa thấy Hoa Vân Long, Lôi Minh, Trần Lượng nói:

- Hoa nhị ca, té ra anh ở đây! Sao anh không lo chạy trốn đi Lát nữa Tể Công trưởng lão mang theo hai vị Ban đầu tới đây bắt anh đó!

- Nay hai hiền đệ, từ lúc chúng ta chia tay ở Thiên Gia Khẩu, hai hiền đệ đi đâu? Hai em làm sao biết được Tể Công sẽ đến bắt ta?

Lôi Minh, Trần Lượng bèn đem những việc vừa qua tỉ mỉ thuật lại và nói:

- Hiền Tể Công đang dẫn hai vị Ban đầu sắp sửa đến đây. Người hẹn chúng tôi là sẽ gặp ở Tiểu Vân Đồn, chắc hẳn thế nào người cũng biết trước là có anh ở đây rồi đó!

Hoa Vân Long nghe mấy lời đó, trong bụng còn hồ nghi, sắp sửa bỏ giỏ rau chạy trốn thì từ đầu kia Mã Tịnh đi lại. Ba người bước tới đón chào. Mã Tịnh nói:

- Hai hiền đệ Lôi, Trần này, đã tới đây rồi, sao chưa chịu vào nhà anh, lại đứng giữa đường nói chuyện vậy kìa?

Lôi Minh và Trần Lượng đem chuyện vừa qua nói lại một lần nữa. Mã Tịnh nói:

- Không hề chi đâu! Thôi, mấy em về nhà anh đi.

Bốn người cùng trở về nhà Mã Tịnh. Mã Tịnh đem thức ăn mua về vào nhà trong rồi bốn người cùng vào Đông phối phòng. Hoa Vân Long nói:

- Mã đại ca, từ hôm đến đây em chưa vào thăm bá mẫu, hôm nay anh đưa em vào thăm bá mẫu đi!

Lôi Minh và Trần Lượng nghe thế cũng nói:

- Có như vậy à!

Mã Tịnh nói:

- Lão mẫu trong mình không được khỏe, không nên thăm viếng làm kinh động đến người, mời ba vị hiền đệ cứ ngồi đây nói chuyện là được rồi!

Giấy lát, cơm rượu đã dọn lên, bốn người vào tiệc, nói cười vui vẻ. Mã Tịnh lại hỏi kỹ Lôi Minh, Trần Lượng về hành tung của Tể Diên. Trần Lượng bèn từ đầu đến cuối thuật lại một lượt. Mã Tịnh nghe xong, cười hà hà nói:

- Sá gì một ông Hòa thượng đem theo hai vị Ban đầu đi bắt Hoa nhị đệ. Giả sử có 200 quan binh vây kín mít cũng chưa chắc gì bắt được chú ấy, ta sẽ cho họ đi châu Diêm chúa hết!

Lôi Minh, Trần Lượng lật đặt cản lại:

- Nay Mã đại ca, anh đừng nói vậy chứ! Anh không biết tài nghệ của Tể Công đến bậc nào sao? Hễ anh nghĩ tới ngài là có ngài tới ngay. Ngài toán biết tất cả! Anh tính chạy ra cửa trước, ngài đón anh ở cửa trước; anh lên ra cửa sau, ngài đón anh ở cửa sau; anh chạy bên Đông, ngài chặn ở bên Đông; anh chạy sang bên Tây, ngài chặn anh ở đó tự bao giờ. Dù anh có chạy đủ bốn phương tám hướng cũng không thoát khỏi, đành bỏ tay chịu bắt mà thôi.

Mã Tịnh nghe nói mấy câu đó, tức giận vỗ bàn hét lớn:

- Thôi thôi, mấy chú đừng đề cao oai phong của người, làm nhục nhuệ khí của ta! Nếu ông ấy có đến, thì các em coi đây - Nói rồi lấy tay chỉ bức họa Phú quý mẫu đơn treo trên vách - cứ gỡ bức họa này lên, bên trong là một cánh cửa gỗ đặt sát vách, tiến vào địa đạo này, mấy chú có thể ẩn thân an toàn.

Nói câu đó chưa xong, thì nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa nói vọng vào:

- Hoa Vân Long có ở trong đó không? Bảo nó ra gặp Hòa thượng ta xem nào!

Lôi Minh, Trần Lượng sợ xanh cả mặt, nói:

- Mã đại ca, anh thấy chưa? Hòa thượng đến rồi đó!

Mã Tịnh vén bức tranh lên, bảo:

- Ba em cứ bước vào trong này đi, để bên ngoài ta lo.

Ba người không còn cách nào khác, phải bắt buộc chui vào vách kép. Mã Tịnh thả bức tranh xuống rồi đi thẳng ra trước thấy một ông Hòa thượng kiềng đang đứng một bên Lý Bình.

Sau khi chia tay với Lô Minh và Trần Lượng, Tế Diên dẫn hai vị Ban đầu thông thả đi về phía trước. Đi mãi đến trưa, bụng đói cồn cào, thấy trước mặt có quán rượu, Tế Diên bèn bước vào. Sài đầu nghĩ bụng: “Đợi khi Hòa thượng ăn mình mới ăn, để khỏi phải trả tiền!”.

Ba người kiếm bàn ngồi xong, Tế Diên kêu mấy hồ rượu và mấy món ăn. Uống rượu ăn cơm xong, Tế Diên kêu:

- Dem cho ta một bầu đựng nước tiểu, ta mắc tiểu quá!

- Quán chúng tôi chỉ có bầu đựng rượu thôi chứ không có bầu đựng nước tiểu. Ông mắc tiểu thì cứ ra ngoài ấy.

Tế Diên đứng dậy nói:

- Vậy thì đem cho hai bầu rượu nữa, một lát trở vào ta uống tiếp.

Nói rồi bước ra ngoài đi thẳng. Sài đầu, Đỗ đầu đợi mãi, biết chắc Tế Diên không trở lại rồi, Sài đầu nói:

- Lão Đỗ ơi, điệu này không xong rồi! Ăn cơm không có tiền trả, Hòa thượng đi mất rồi, bắt hai ta ở lại thế tiền đó!

- Hai đứa mình cũng phải lên đi chứ.

Thừa lúc phở ky mắc lo dọn bàn cho khách không để ý, Sài, Đỗ bèn lên ta ngoài. Ra đến bên ngoài, hai người gặp ngay Tế Diên, Sài đầu nói:

- Hay dữ a! Hòa thượng ăn rồi bỏ đi, để bọn tôi ở lại thế chấp hả!

- Hai vị hãy đi theo ta, tối nay thế nào cũng có tiền mà!

Sài, Đỗ hai vị Ban đầu đi theo Tế Diên mà trong bụng tính: “Tối nay hai đứa mình ăn rồi đi trước, để Hòa thượng ở lại thế chấp mới được”. Quả nhiên, tối lại ba người vào quán ăn cơm. Sài đầu, Đỗ đầu ăn vội ăn vàng cho xong bữa, lát đặt đứng dậy đi ra. Tế Diên nói:

- Hai vị đi hả?

- Hồi sáng Hòa thượng bắt bọn tôi thế chấp, bây giờ tới phiên Hòa thượng chứ! Bọn tôi không đi sao được?

Nói rồi hai người bước ra cửa. Phở ky nghe hai bên đối đáp bèn để ý canh riết Tế Diên.

63. Chương 63

Bốn anh hùng vui chuyện nhà họ Mã

Tế Thiên sư quán rượu trở thần y

Nhắc lại Tế Diên và hai vị Ban đầu vào quán rượu ăn cơm. Sài, Đỗ vội vã ăn húp lia lịa cho no bụng, đoạn Đỗ đầu đứng dậy nói:

- Tôi phải đi cầu một lát.

Sài đầu cũng đứng dậy theo nói:

- Tôi cũng đi tiểu đây.

Tế Diên nói:

- Ủ, phải rồi, hai người ăn uống no say rồi bỏ ta lại để thế chấp đây mà!

- Chớ không phải lần trước Hòa thượng bỏ đi, bắt chúng tôi ở lại là gì? Lần này tính kỹ lại không có một đồng ten, bọn tôi phải đi trước mới được.

Nói rồi bỏ đi luôn ra ngoài. Hai bên đối đáp nhau, phổ ký đều nghe rõ hết. Biết rằng mấy người này tính ăn chực uống quýt đây, bèn để ý canh chừng riết Tế Diên. Tế Diên cứ ngồi đó không nói không rằng. Vừa hay có một người bưng tô canh nóng hôi hổi từ trong đi ra, gặp phải một người từ bên ngoài xăng xái đi vào, loay hoay thế nào mà hai bên lại đụng nhau, tô canh nóng đổ ụp lên người kia. Người nọ bắt đền tô canh, còn người kia lại bắt thường bộ áo. Hai bên lớn tiếng cãi vã nhau làm thực khách trong quán nhốn nháo cả lên. Phổ ký mắc lo chạy lại khuyên can không còn để ý theo dõi nữa. Tế Diên thừa cơ hội bước trái ra ngoài. Ra đến đầu thôn gặp Sài, Đỗ đang ngồi chờ ở đó, Tế Diên nói:

- Phải rồi, hai vị cứ lo ăn no phần mình, phần ai thầy kệ phải không?

Sài đầu nói:

- Vậy chớ hồi sang Hòa thượng chẳng bỏ đi trước sao?

- Ủ phải, ông nói cũng có lý.

- Làm sao sư phó lại ra được?

- Ta bảo chuông quỹ ghi sổ thiếu.

- Người ta có quen sư phó hay sao mà chịu ghi sổ thiếu?

- Thôi, mấy ông để ý đến việc đó làm gì? Bây giờ ta có ý kiến như vậy: Ba chúng ta chơi trò trốn kiếm nè. Ta giao hẹn, nếu ta trốn mà mấy ông kiếm được thì sáng mai ta trả tiền cơm cho mấy ông; còn mấy ông kiếm không được ta thì ngày mai ta ăn cơm mấy ông phải trả tiền, chịu không nào?

Sài đầu nghe nói chịu ngay:

- Thế thì còn gì bằng!

Tế Diên bèn đi trốn, hai người tìm khắp nơi mà không gặp, đầu dè suốt đêm đó Tế Diên đi thẳng tới Tiểu Nguyệt Đồn. Sáng ra, Tế Diên đã đến trước cửa quán Lý Bình rồi. Phổ ký vừa định treo bảng lên thì Tế Diên ở ngoài xăng xái bước vào. Trong quán đặt 6 chiếc bàn, mỗi bàn đều có 4 đĩa thức ăn: một đĩa gà hầm, một đĩa đậu hủ khô, một đĩa đậu hủ dầm muối, một đĩa kẹo mè. Tế Diên vào quán tìm một bàn ngồi xuống rồi cầm con gà lên đập xuống bàn một cái, kêu:

- Chuông quỹ.

Cứ đập con gà xuống bàn một cái kêu chuông quỹ một tiếng. Kêu liên tiếp mấy lượt, phổ ký thấy vậy mới nói:

- Mới sáng sớm mà Hòa thượng phá chúng tôi chi vậy? Đập con gà sao lại gọi chuông quỹ?

Tế Diên hỏi:

- Chú bán cái này mấy đồng tiền?

- Hễ gà bao lớn bán tiền bao lớn.

- Ta chỉ hỏi con gà này thôi mà.

- Con gà này bán 6 tiền.

- Còn đậu hủ khô bán bao nhiêu tiền?

- Ba tiền một miếng.

- Còn đĩa đậu này bán mấy điều?

- Cả đĩa đậu làm sao bán có mấy điều được!

- Thế thì không được rồi, ta thấy da miếng đậu tróc ra chắc là chú tự động gấp lại chớ gì. Mấy công quá hỉ!

- Ông Hòa thượng này thiệt để ý dữ quá! Miếng đậu hủ này tự nó gấp lại khi nó phồng lên đấy.

- Chớ không phải là tại chú gấp lại sao?

- Ông Hòa thượng ơi, ông nói giỡn, tôi gấp lại làm gì?

- Không phải à, vậy ta không nói đến đậu nữa. Chú đem cho ta hai hồ rượu đi!

Phổ ky mang hai hồ rượu ra, Tế Diên uống xong kêu thêm mấy hồ rượu nữa, cộng tất cả là 6 hồ rượu. Tế Diên bảo tính tiền, phổ ky tính tất cả là 256 văn. Tế Diên bảo:

- Chú ghi sổ thiếu cho ta nhé!

- Mới sáng ra, ông quây hết cả buổi, uống hết bao nhiêu là rượu, rồi không chịu trả tiền. Cái đó không được đâu!

- Chú cứ viết lên, có gì không được?

Hai người đang cãi, nhau, Lý Bình từ trong nhà đi ra hỏi:

- Phổ ky, chuyện gì thế?

- Ông này uống rượu rồi không chịu trả tiền.

Lý Bình nói:

- Này Hòa thượng, ông không có tiền mà dám đến ngồi uống rượu à?

- Ta đang đợi người ở quán rượu ông đấy chớ. Ông ấy là người quen của các ông ở địa phương này. Ông ấy bảo ta đến đây uống rượu ngồi chờ ông ấy! Nếu không có vậy, ta đâu có uống rượu làm chi. Ta đợi ông ấy cả buổi mà không gặp mới không có bạc để trả tiền rượu đấy chứ.

- Ông hẹn với ông ấy hồi nào vậy?

- Gặp ở giữa đường thôi!

- Người hẹn với Hòa thượng tên là gì?

- Ta quên mất rồi!

Lý Bình tính hỏi cho qua chuyện, chỉ cần Hòa thượng nói ra tên người quen thì không đòi tiền rượu nữa và bảo ông đi cho rồi. Nào ngờ nghe trả lời như vậy, mới nói:

- Này Hòa thượng, ông đừng nói quàng xiên chớ!

- Ta không nói quàng nói xiên đâu, bởi vì Hòa thượng ta thông hiểu cả nội ngoại khoa, bắt luận bệnh chứng nào của nam phụ lão ấu, ta đều trị được tuốt! Người đó hẹn ta tới đây để mời đi xem bệnh mà ta lại quên mất tên họ người ấy, bậy bạ thiệt!

Lý Bình nghe Hòa thượng nói biết trị bệnh, bèn nhớ lại em mình là Lý An bệnh đã đến hồi nguy kịch. Thảng như Hòa thượng này có thể trị được bệnh của em mình, há không phải là một điều quá tốt đẹp hay sao?

Lý Bình nghĩ xong liền hỏi:

- Này Hòa thượng, ông khoe có tài trị bệnh. Vậy hiện em tôi mắc bệnh phòng sự, ông có thể trị được hay không?

- Cái đó dễ ợt! Hòa thượng ta đưa tay tới đâu, bệnh nhân sẽ hết ngay tức khắc tới đó.

- Nếu thiệt Hòa thượng trị được bệnh, chẳng những tôi không lấy tiền rượu của Hòa thượng, mà còn cảm ơn nhiều nữa. Tôi sẽ mua một bộ đồ thật đẹp để thay bộ đồ rách này cho Hòa thượng.

- Cảm ơn!

Lý Bình bèn đưa Tế Diên vào phía sau, chỉ thấy Lý An đang nằm trên giường ho khù khụ không dứt. Mặt trắng bệch như tờ giấy, không còn chút máu nào. Tròng mắt cũng mở ra, cánh mũi phập phồng, vành tai

khô đét. Lý An vốn lao từ nhỏ, Lý Bình bảo em hãy dưỡng bệnh phía sau quán, không phải làm gì cả, nào ngờ bệnh thể mỗi lúc nặng thêm. Khi Tế Diên vào phòng thăm bệnh, Lý Bình hỏi:

- Hòa thượng có thể trị bệnh này được không?

- Có khó gì đâu, ta có đem thuốc theo đây nè.

Tế Diên móc trong lưng ra một cục thuốc, Lý Bình hỏi:

- Thưa Hòa thượng, thuốc gì vậy?

- Đây là thuốc: “Thân thối trừng nhân hoàn”.

- Tên gì nghe kỳ quá!

- Thuốc của ta đây, khi uống vào rồi, cựa chân một phát, trợn mắt một cái là hết bệnh ngay! Ta nói cho người biết, thuốc của ta đây là:

Thuốc này, tùy thân quý hơn vàng

Chẳng phải hoàn tán với cao đan

Chuyên trị nhân gian trăm chứng bệnh

Bất bữu thân thối trừng nhân hoàn.

Nói rồi bỏ viên thuốc vô miệng nhai, Lý An thấy ghê quá, nói:

- Ồi dào, tôi không uống đâu!

Tế Diên nhai thuốc cho tan xong, lấy tay chỉ một cái, Lý An tự động há miệng ra, Tế Diên bèn nhỏ toẹt một cái, bao nhiêu đờm dãi, nước miếng lẫn lộn với thuốc tuôn vào đầy mồm Lý An, Lý An không dừng được, bắt buộc nuốt xuống. Thuốc vừa qua khỏi cổ chẳng bao lâu, Lý An cảm thấy bụng sôi lục bục: khí dẫn huyết đi, huyết dẫn khí chạy, ngũ tạng lục phủ đều cảm thấy thư thối, tay chân bắt đầu có sức, trên người như trúc bỏ được gánh nặng ngàn cân! Lý An lập tức ngồi dậy nói:

- Thuốc hay quá! thuốc hay quá! Không khác gì thuốc tiên.

Nói xong đòi uống nước, uống nước xong lại cảm thấy đói bụng, đòi ăn.

Lý Bình thấy vậy lòng rất vui mừng, nói:

- Sư phó, thuốc này hay thiệt, nhưng tên nó lại chẳng hay tí nào.

Tế Diên nói:

- Thuốc của ta đây còn có một tên nữa.

- Tên gì vậy, thưa sư phó?

- Tên là “Yếu mạng đơn”. Em của chú sắp chết đến nơi, không còn mạng sống nữa, uống thuốc của ta vào thì mạng sống của nó được kéo lại nên mới có tên “Yếu mạng đơn” như thế.

- Vâng, tên này còn nghe được một chút. Có một bà lão thái thái bị ho, trong đàm lẫn máu, sư phó có trị được không?

- Được tất, bệnh đó có khó gì!

- Sư phó nếu trị được thì hay quá! Mẹ của người anh kết nghĩa của tôi mắc bệnh đã lâu, trong đàm lẫn máu rất là trầm trọng! Để tôi đưa lão nhân gia đến đó trị bệnh nhé!

- Đi trị bệnh cũng được thôi, chỉ sợ tới đó người ta không có lời mời, tới tận cửa mà người ta không cho vào thì kỳ cục lắm!

- Nhà đó với nhà này coi như một. Nếu không thân, tôi đâu có để ý lo làm chi! Sư phó cứ yên tâm cùng tôi đi đến đó đi.

Tế Diên và Lý Bình cùng ra khỏi quán rượu. Lý Bình hỏi:

- Sư phó xuất gia ở chùa nào?

- Ta xuất gia ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ, có pháp danh là thượng Đạo hạ Tế, nhưng thường người ta cứ gọi là Tế Diên thôi!

Nói tới đó hai người đã đến trước cổng nhà Mã Tịnh. Lý bình sửa soạn kêu cửa, Tế Diên bảo:

- Để ta kêu cho.

Nói rồi kêu lớn:

- Có Hoa Vân Long ở trong nhà không?

Lý Bình hỏi:

- Sư phó vừa nói cái gì vậy?

- Chú chẳng cần để ý làm chi.

Giây lát Mã Tịnh ra mở cửa hỏi:

- Hiền đệ mới vừa kêu cửa đó phải không?

Lý Bình đáp:

- Không phải tôi kêu cửa mà là vị đại sư phó cùng đi với tôi đây. Vị Hòa thượng này là Tế Thiền sư ở chùa Linh Ẩn đây. Ngài đã trị cho Lý An hết bệnh, nay tôi mời lão nhân gia đến trị bệnh cho lão thái thái.

Mã Tịnh ngạc nhiên giây lát rồi nói:

- Hiền đệ đến thật không đúng lúc. Hiện ta có mấy người bạn đến chơi, hiền đệ đưa Hòa thượng về nhà đi, đợi ta mời sẽ đến sau.

Tế Diên đứng kể bên vọt miệng nói:

- Có đúng không nào? Ta đoán ngay mà! Có phải người ta không cho vào phải không!

Lý Bình nói:

- Đại ca, sao anh nói kỳ vậy! Có bạn bè nào ở trong ấy mà tôi không gặp được? Trị bệnh cho lão thái thái mà có gì phải giấu giếm? Bệnh của lão thái thái không thể lâu được! Nếu em tôi không được chữa trị hết, tôi cũng không đưa Tế Công đến đây đâu.

- Ngày mai sẽ thăm bệnh.

Lý Bình bức quá, kéo ngay Tế Diên vào nhà trong. Lý Bình và Mã Tịnh vốn là bạn tri kỷ, hoạn nạn có nhau, trước việc đó Mã Tịnh không biết làm sao, đành theo họ vào nốt. Tế Diên cứ nhắm hướng Đông phối phòng đi thẳng tới, Mã Tịnh lật đật chạy theo níu lại nói:

- Thưa đại sư phó, xin mời lên thượng phòng uống trà.

Tế Diên hỏi:

- Làm sao lại không mời lên Đông nhỉ?

- Có khách.

- Có ba người khách quen, có một người chạy không được!

Lý Bình cũng không biết đầu đuôi ra sao, trong bụng nghĩ: “Đây là thư phòng, lý ra mời khách mới phải, tại sao Mã đại ca không mời Hòa thượng vào đó kìa?”.

Ghé cửa sổ nhìn vào không thấy có ai, Lý Bình cảm thấy buồn buồn! Ba người vào đến thượng phòng, Lý Bình nói:

- Sư phó ở đây trị bệnh nhé, để tôi trở về quán sửa soạn đồ nhắm, một lát sư phó về quán uống rượu, chúng ta cùng nhậu một trận.

- Chú cứ về đi!

Sau khi Lý Bình về rồi, Tể Diên móc trong lưng ra một cục thuốc bảo đem nước âm dương đến hòa tan vào, rồi cho lão thái thái uống. Trong giây lát, lão thái thái cảm thấy tinh thần sảng khoái, bèn ngồi dậy nói:

- Con ơi, mấy tháng nay mẹ bệnh không thể trở mình được, làm sao bữa nay lại khỏe khoắn thế này?

Mã Tịnh nói:

- Tại mẹ không biết đẩy thôi, hiện có Tể Công ở chùa Linh Ẩn cho mẹ uống thuốc linh đơn diệu dược đấy.

Lão thái thái nghe nói Tể Công ở chùa Linh Ẩn đến trị bệnh cho mình, biết Tể Công là người khoái rượu, bèn dặn:

- Con ơi, con hãy dập đầu cảm tạ Tể Công đi và dọn rượu thịt đãi người nhé!

Mã Tịnh vâng lời, đi ra nói:

- Mẹ tôi dạy phải ra dập đầu lễ tạ sư phó và mời sư phó ra phía trước uống rượu.

Tể Diên nói: Được!

Rồi đứng dậy đi thẳng đến Đông phối phòng...

64. Chương 64: Lý Bình Thương Bạn Thỉnh Tể Công Mã Tịnh Bắt Gian Chùa Tỳ Lô

Sau khi mẹ được Tể Diên chữa hết bệnh, Mã Tịnh rất mừng và vâng lời mẹ cảm tạ Tể Diên rồi mời ra nhà trước đãi rượu. Tể Diên đi với Mã Tịnh ra Đông phối phòng, thấy ở đó một mâm rượu thịt ăn dở với bốn bộ chén đĩa, Tể Diên hỏi:

- Ai vừa ăn uống ở đây nhỉ?

Mã Tịnh đáp: Tôi đấy.

- Chú uống một mình sao đến 4 phần ly đĩa vậy kia?

- Tôi uống vòng vòng, hết cái này tới cái kia.

Lập tức kêu dẹp mâm cũ, dọn mâm mới lên và cùng Tể Diên ngồi uống rượu. Tể Diên hỏi:

- Quý danh của chú là chi?

- Tôi tên là Mã Tịnh.

- Ta muốn hỏi thăm chú một người mà không biết chú có quen không?

- Ai vậy?

- Ta có một đứa đồ tôn tên là Mã Nguyên Chương không biết chú có quen nó không?

Mã Tịnh nghĩ bụng: “Cái ông Hòa thượng này thật dễ giận! Nhè chú mình mà ổng kêu là đồ tôn”. Trợn mắt ngó Tể Diên một cái rồi nói:

- Tôi không có quen với ông Mã Nguyên Chương đó.

Tể Diên hỏi:

- Ta trị cho mẹ chú hết bệnh, chú cảm ơn ta cái gì nào?

- Thừa sư phó, ngài muốn bao nhiêu tiền thuốc, bao nhiêu vàng bạc xin cứ nói, tôi sẽ vâng theo ý ngài.

- Ta lại chẳng cần tiền, ta rất khoái những bức tự họa.

- Sư phó khoái bức tự họa nào, nếu tôi có thì sư phó cứ cầm lấy.
- Những bức khác ta lại không thích, ta chỉ khoái bức Phú quý mẫu đơn này thôi.
- Cũng được, lát nữa chừng sư phó về cứ mang nó đi.
- Ta nói khoái thì lấy liền hà!

Nói rồi đứng dậy định lấy bức tranh xuống. Mã Tịnh lật đật cản lại:

- Sư phó đừng động đến! Bức tranh có quá nhiều bụi rớt tùm lum thì ăn uống sao ngon? Hãy đợi ăn uống xong rồi lấy xuống cũng được mà.

Tế Diên nói:

- Như vậy cũng được, để hôm nay ta không ra khỏi phòng, coi mi chạy đằng nào cho biết.

Lúc đó, Lôi Minh, Trần Lượng cùng Hoa Vân Long đang trốn ở trong vách đôi, nghe không sót một tiếng, sợ đến nỗi run lấy bầy. Mã Tịnh nghĩ bụng: “Cái ông Hòa thượng này, để lại không được mà! Chi bằng mình cho ông một nhát về Tây phương. Sau khi ông chết rồi, mình xây cho ông một cái tháp để đền đáp công ơn chữa bệnh cho mẹ! Hàng năm đúng ngày giỗ Tết, mình đốt cho ông một mớ giấy tiền là xong”. Nghĩ xong, bèn vào trong giắt ngấm một ngọn đơn đao rồi trở ra tiếp rượu Hòa thượng. Rót rượu đãi Tế Diên tính mượn rượu phục cho say, cứ rót chén nào Tế Diên uống hết chén ấy, uống cho tới đỏ đèn, Tế Diên tự nói một mình:

- Rượu này uống mãi chẳng hề say, mà say cũng tốt, khỏi phải uống nữa.

Tế Diên ngồi ở bàn tiệc rên hì hì, Mã Tịnh hỏi:

- Sao sư phó lại rên hì hì, bộ say rồi hả?
- Ta muốn ra ngoài.
- Sư phó muốn đi ra ngoài thì cứ đi.

Tế Diên bèn đứng dậy, Mã Tịnh đi theo ra, Tế Diên vừa đi vừa nói:

- Mã Tịnh nè, chú thấy thuốc của ta có hay không?
- Hay lắm.
- Mã Tịnh nè, chú đoán thử thuốc ta đáng bao nhiêu tiền?
- Bao nhiêu tiền hả?
- Thuốc của ta cứ mỗi văn tiền là một hoàn thuốc đấy.
- Thuốc đó rẻ quá!

- Rẻ thì rẻ thiệt, từ nay về sau ta tính không làm nữa! Bữa nay có người không có lương tâm chút nào, Hòa thượng ta trị hết bệnh cho họ, trái lại họ muốn nhấn tâm giết chết Hòa thượng ta! Ta chết đi rồi, họ muốn xây cho ta một ngọn tháp, hằng năm đến ngày giỗ Tết họ sẽ đốt cho ta một ít giấy tiền để đền ơn tạ đó.

Mã Tịnh nghe nói như vậy, trong bụng nghĩ thầm: “Ông Hòa thượng này lạ thiệt!”. Hai người vừa đến đầu thôn Đông, Tế Diên bèn ngồi xổm xuống, Mã Tịnh đi vòng lại đến sau lưng Tế Diên liền rút dao nhắm Tế Diên chém xuống. Tế Diên lấy tay chỉ một cái, dùng pháp định thân giữ chặt Mã Tịnh lại. Mã Tịnh bị Ỗ trong tư thế đứng yên dơ dao lên mãi. Tế Diên bỗng hô lớn:

- Không xong! Bớ người ta nó muốn giết Hòa thượng ta đó.

Dân chúng ở thôn trang tại Tiểu Nguyệt Đồn rất nhiều, nghe tiếng kêu cứu, lật đật đốt đèn chạy ra xem. Mã Tịnh sợ hết hồn, trong bụng nghĩ: “Mình cầm dao chết trần như vậy, người ta hỏi tới rồi mình trả lời làm sao đây?”. Nào ngờ Tế Diên lại làm phép cho mọi người không thấy Mã Tịnh, chạy lướt qua hết. Mã Tịnh năn nỉ:

- Bạch sư phó, tôi thiệt bậy bạ quá! Xin sư phó từ bi tha thứ cho!

- Chú cầm dao muốn giết ta sao không đi kiếm kẻ tình nhân của vợ chú mà giết?

- Tôi không biết bọn nó ở đâu!

- Vậy thì đi theo ta mà bắt kẻ gian.

Mã Tịnh liền đi theo Tế Diên đến chùa Tỳ Lô Tế Diên nói:

- Bọn nó ở trong chùa này nè.

Mã Tịnh nói:

- Để tôi đi kêu cửa.

- Chú sao khờ quá! Đi bắt gian mà lại kêu cửa à?

- Bắt gian còn có cách nữa à, từ hồi nào tới giờ tôi chưa đi bắt gian đâu có biết. Vậy chớ không kêu cửa làm sao bắt?

- Thì chú cứ nhảy tường vào.

- Tôi nhảy vào thì được, còn phần sư phụ thì sao?

- Ta cũng có thể qua được.

Mã Tịnh bèn phóng mình nhảy lên tường, dòm lại, Thấy Tế Diên đã ngồi xồm phía bên trong tường rồi. Mã Tịnh hỏi:

- Sư phó làm sao qua được?

- Ta chui qua đấy.

- Sư phó chui qua ngả nào vậy?

- Ta chui đại qua tường.

- Sư phó chui qua cho tôi xem thử.

Tế Diên bèn đứng trước tường, miệng niệm chân ngôn “Ấn sắc lệnh hích”. Mã Tịnh dòm lại không thấy Tế Diên ở đó. Tế Diên lại niệm “Ấn sắc lệnh hích”. Mã Tịnh dòm lại thấy Tế Diên vẫn đứng ở chỗ cũ. Mã Tịnh khen:

- Phương pháp chun qua vách này hay quá, ngày mai tôi sẽ xin học mới được.

Tế Diên nói:

- Thôi chúng ta đi nào!

Tế Diên dẫn Mã Tịnh đi thẳng ra sau. Ngôi chùa này nguyên có ba tầng điện, vượt qua đại điện phía trước lại đến đại điện ở tầng hai. Từ cửa ở góc Đông đi qua thì đến Đông phối viện. Ở trong ngôi viện này trồng các thứ tùng, trúc rất là thanh nhã. Thượng phòng ở phía Bắc đèn đuốc sáng trưng, bóng người lay động. Mã Tịnh đến ngoài cửa sổ, lấy nước miếng thấm ướt giấy, xoi một lỗ nhỏ nhìn vào. Thượng phòng này mặt trước là hành lang, mặt sau thông với nhà lớn, bên trong một cái giường lớn kê sát vách tường phía Bắc, dưới đất có mấy cái bàn và mấy cái ghế. Trên giường kê một cái bàn nhỏ, bên trên cháy lung linh một cây bạch lập. Ngồi ngay chính giữa là một người đàn bà ăn mặc rất đẹp, đôi phần thoa son rất tươi tắn. Mã Tịnh xem ra chẳng phải ai xa lạ mà là Hà thị vợ mình. Ngồi hai bên là hai vị hòa thượng. Vị ngồi phía trên mập béo, mặc áo cánh hở lưng đỏ thắm, chân đi vớ trắng hải xanh, da mặt hơi đen, mày râu mất lộ, không ai khác là Thái hoa lang Cao Khánh. Vị ngồi phía dưới là một hòa thượng mặt vàng ệch, thân hình gầy đét, mặc tăng bào màu xám tro, đi vớ trắng giày xanh, chính là Tiểu bạch hổ Châu Lan. Lại nghe Cao Khánh và Châu Lan hỏi:

- Hôm nay tẩu tẩu làm sao được rảnh? Bọn tôi nghe nói Mã đại ca đã về rồi, tẩu tẩu không ra đây được, báo hại bọn tôi đêm nhớ ngày mong! Chẳng dè hôm nay tẩu tẩu lại đến được!

Hà thị đáp:

- Chẳng phải như vậy đâu, tôi cũng không thể đến được; nhân vì hôm nay trong nhà tôi có vị Tể Diên Hòa thượng đến trị bệnh cho lão thái thái, anh Mã Tịnh mắc lo đãi cơm rượu cho Hòa thượng. Tôi bảo mấy người trong nhà là về nhà thăm mẹ mới đến được đây đó. Đến để hai vị hết nhớ mong! Bữa nay tôi không về nhà, vì có nói về nhà thăm mẹ sáng ra mới về. Hai vị có cái gì dọn lên cho ăn đi. Tôi chưa ăn gì cả.

Mã Tịnh nghe nói tức giận tràn hông, tự nghĩ: “Thiệt là đại trượng phu khó tránh khỏi việc vợ chẳng hiền, con bất hiếu. Hay cho con tiện tì! Mi dám làm những việc mặt dày mày dạn như thế ử”. Tức thì nhảy vào trong nhà rút dao ra, phụng một cái, Thái hoa lang Cao Khánh chết ngay tức khắc. Tiểu bạch hổ Châu Lan lật đật thối lui vọt qua cửa sổ chạy mất. Hà thị đứng dậy chạy ra ngoài. Mã Tịnh rượt theo bén gót. Chạy vào trong viện, Hà thị đứng lại đưa tay vuốt mặt một cái, hai tròng mắt lộ dài ra đến cả thước. Mã Tịnh sợ điếng cả hồn! Người đàn bà ấy nói:

- Hà hà, sao mi dám xen vào việc của ta?

Nói rồi há miệng phun ra một luồng khí đen. Tức thì Mã Tịnh ngã lặn xuống đất. Hà thị vợ Mã Tịnh sao lại phun khí đen? Việc ấy có một đoạn sự tình. Thực ra Hà thị là người rành rẽ tam tòng tứ đức, hiểu thấu thấu tình cửu liệt, luôn giữ phận con nhà. Nàng có người anh tên là Luận lĩnh quỹ Hà Thanh, chính là một anh hùng hiệp nghĩa trong 36 anh em kết bái ở huyện Ngọc Sơn. Lúc đầu Mã Tịnh và Hà Thanh là anh em kết nghĩa, trước là bằng hữu, sau đi đến kết thân. Một hôm Hà Thanh đến thăm Mã Tịnh, hai người đang ngồi trong thư phòng nói chuyện, bỗng Hà Thanh nói:

- Nay dưỡng nó, trong 36 anh em chúng ta có một người xuất gia tu Tiên, dưỡng có biết không?

Mã Tịnh hỏi:

- Ai xuất gia vậy?

Đó là Dạ hành quỹ Tiểu Côn lôn Quách Thuận ở Hắc Sa Lãnh, anh ta xuất gia rồi. Một hôm ta gặp hần, thấy hần đội mũ đạo sĩ, mặc đạo bào, ta mới nói: Bộ anh diên hử? Hần trả lời: Có diên đâu! - Tại sao anh lại mặc y phục của lão đạo thế? - Tôi chán cõi hồng trần, con người ta ở đời giống như một giấc mộng dài mà thôi. Hần đã xuất gia rồi. Thấy hần là một vị đạo trưởng ở Thượng Thanh cung trên núi Thiên Thai có họ kếp là Đông Phương, tên đôi là Thái Duyệt, người ta gọi ông là Lão tiên ông với ngoại hiệu là Côn lôn tử. Ông ấy có một món bửu bối tên là Càn khôn áo diệu đại hồ lô Chiếu hồ lô này có thể thấu cả tam sơn, ngũ nhạc, bất luận là một sinh linh nào, bị thấu tóm گیر ba khắc, sẽ hóa làm máu mủ hết. Tương lai lão tiên ông ấy chết đi rồi thì hồ lô sẽ thuộc về tay hần. Sư phó hần có cho ba đạo bùa: một đạo bắt yêu an trạch, một đạo tịch trừ ủy mị, một đạo có thể bảo hộ thân thể khỏi sợ cạp beo lang sói làm hại. Ta đã lấy trộm của hần một đạo bùa bắt yêu đây.

Nói rồi lấy đạo bùa đưa cho Mã Tịnh xem và nói:

- Ta không biết đạo bùa này có linh nghiệm không?

Mã Tịnh nói:

- Để chúng ta thí nghiệm xem.

- Thí nghiệm ở đâu?

- Hiện nhà Vương viên ngoại ở Khánh Phong Đồn có người con trai bị yêu tinh mê hoặc. Ông ấy dán bố cáo: Nếu ai trị hết bệnh cho con ông sẽ đền ơn 200 lạng bạc. Để tôi tiến cử anh, anh sẽ đóng vai thầy pháp làm việc đó.

- Cũng được, nếu chuyện thành công có được 200 lạng bạc cũng đỡ.

Mã Tịnh bèn đến nhà Vương viên ngoại ở Khánh Phong Đồn tiến cử người bắt yêu. Vương viên ngoại mừng như người bắt được vàng, vội mời Hà Thanh đến. Vương viên ngoại hỏi:

Thầy bắt yêu bằng cách nào? Cần những vật dụng chi?

- Theo cách của tôi thì không cần thứ chi cả.

- Sao lạ vậy? Người ta bắt yêu đều dùng giấy vàng chu sa đủ thứ, sao pháp sư không dùng thứ gì cả?

- Viên ngoại hãy cho người đưa công tử sang chỗ khác, tôi sẽ vào phòng ngủ của công tử bắt yêu ở đó.

Viên ngoại lập tức sai bảo gia nhân đưa công tử sang phòng khác. Sau khi cơm tối xong, có người đưa Hà Thanh đến phòng ngủ của công tử ở hậu viên. Hà Thanh bèn lấy đạo bùa dán phía trong cửa rồi lên nằm trên giường của công tử chờ yêu quái tới. Chờ đến trống đổ canh hai, bên ngoài bỗng nhiên cuồng phong nổi dậy, Hà Thanh căng mắt ra nhìn, sợ đến dựng tóc gáy...

65. Chương 65: Luật Lĩnh Quỷ Bắt Yêu Nhà Vương Viên Ngoại Tế Thiên Sư Trị Cáo Ở Chùa Tỳ Lô

Nguyên Hà Thanh đâu có biết bắt yêu, khi nghe bên ngoài phong nổi dậy, trong bụng đã bắt đầu đánh lô tô, nghĩ thầm: “Chắc là yêu tinh đến rồi. Nếu đạo bùa này không linh nghiệm thì mình liệu lòn qua cửa sổ trốn trước cho rồi”. Đang lúc nghĩ như vậy thì nghe bên ngoài có tiếng guốc lóc cóc gỗ trên mặt đất và từ bên ngoài đi vào một người đàn bà thật là thiên kiều bá mị, rất mực phong lưu. Đẹp đẽ như thế nào có thơ làm chứng:

Theo gió hương đưa ngào ngạt

Dịu dàng tiếng yến lời oanh

Mây liễu đẹp thêm mắt hạnh

Mặt hoa da phấn nồn nà

Môi đào chún chím khoe răng ngọc

Má phấn hương đưa thật đáng nhìn

Mình mặc áo lam vừa vặn khít

Quần hương thơm đẹp vẽ càn khôn

Có phải Hằng Nga chơi lạc lối,

Hay là tiên nữ giáng trần gian?

Hà Thanh dòm thấy, nghĩ thầm: “Có phải là yêu tinh đấy không?”. Thì nghe người đàn bà ấy nói:

- Ai dám cả gan vào phòng tiên cô vậy?

Nói rồi xăm xăm đi vào. Vừa đi ngang qua cửa thì trên đạo bùa xẹt ra một đạo kim quang phóng thẳng đến người đàn bà. Người đàn bà ấy hét lên một tiếng “Chao ôi!” rồi quay đầu bỏ chạy. Hà Thanh vội lướt tới vớt một dao, văng lại chiếc hài thêu, máu tươi còn chảy ràn ràn. Hà Thanh hô lên:

- Bắt được yêu tinh rồi!

Gia nhân nhà viên ngoại túc trực ở phòng gần đó đốt đèn chờ sẵn. Chừng nghe Hà Thanh hô “Bắt được rồi!” thì ai nấy xách đèn chạy tới, hỏi:

- Hà pháp sư bắt được yêu tinh rồi phải không?

Hà Thanh đáp:

- Các người xem chiếc giày thêu đỏ này thành tinh bị ta giết đó!

Mọi người xem lại quả nhiên chiếc giày thêu màu đỏ còn dấu máu ràn ràn. Vương viên ngoại tạ Ôn Hà Thanh 200 lượng bạc và xin đạo bùa dán lại nhà. Sau khi Hà Thanh về rồi, yêu tinh không còn khuấy rối nữa. Nào ngờ nhà họ Vương không bị quấy lại quấy sang nhà Mã Tịnh. Giữa ban ngày ban mặt, bộ ấm tách trà trên bàn không ai động đến tự nhiên lăn long lóc dưới đất. Mã Tịnh là người lớn mật, rút dao chạy tới dẫn trên bàn, hét:

- Cái thứ quái quỷ gì, dám đến quấy nhà tao chứ?

La hét mặc la hét, phá vẫn cứ phá. Mã Tịnh mới nhớ tới đạo bùa xua tà của Hà Thanh, bèn sai người sang nhà họ Vương mượn đạo bùa đem về dán trong nhà. Quả nhiên nhà Mã Tịnh được im lặng, trái lại nhà họ Vương bị yêu tinh khuấy động. Vương viên ngoại lại sai người đến lấy đạo bùa dán trong nhà thì được im lặng như cũ, ngược lại nhà của Mã Tịnh bị khuấy động. Cứ thế, đạo bùa cứ đưa qua đưa lại hai nhà và sự khuấy động cũng kéo dài đến nửa năm. Mã Tịnh đang hồi vận đỏ cũng không để ý tới nữa. Nào ngờ yêu tinh lại kết thù với Mã Tịnh, đến phá ở chùa Tỳ Lô Hề tà ý dẫn thành tà sự, họa không cần có đâu có sanh. Thái hoa lang Cao Khánh và Tiểu bạch hổ Châu Lan vốn là hai tên dâm tặc xuất gia theo Mã Nguyên Chương. Có mặt Mã Nguyên Chương, hai người dâm dâm làm chuyện sai quấy. Hai người thường đến nhà Mã Tịnh khi thì xin tiền, khi thì đưa biếu quà cáp. Cao Khánh thấy vợ Mã Tịnh là Hà thị xinh đẹp bèn về chùa nói với Châu Lan:

- Chú thấy vợ anh Mã Tịnh đẹp người đẹp nét làm sao!

Sau đó, Hà thị mới nói với Mã Tịnh:

- Đừng cho Cao Khánh với Châu Lan đến nhà mình nữa. Cà rà rau muống đúng là mùi dê! Hòa thượng cà rà ở nhà thí chủ không phải phép. Ở chùa nếu thiếu tiền xài anh đem đến cung cấp cho họ thì hay hơn.

Mã Tịnh nghe vợ nói như vậy cũng phải.

Một hôm, đến chùa nói với Cao Khánh và Châu Lan:

- Từ nay hai chú khỏi phải lại nhà tôi làm chi, nếu không tiền tôi sẽ đưa đến cho mấy chú tiêu.

Từ đó hai người không đến nhà Mã Tịnh, cũng không gặp Hà thị nữa. Cao Khánh và Châu Lan ở trong chùa ngày ngày cứ ao ước: “Phải chi gặp lại Hà thị một lần thì sướng biết mấy!”. Ngày kia bỗng nhiên nghe có tiếng gõ cửa, Cao, Châu vội chạy ra mở cửa xem, té ra là Hà thị, vợ của Mã Tịnh. Thật ra đó không phải là Hà thị thiệt mà là yêu tinh biến dạng ra. Hai người thấy Hà thị liền hỏi:

- Tẩu tẩu ở đâu đến đây, làm sao hôm nay rảnh rang mà đến thăm chúng tôi vậy?

Yêu tinh nói:

- Mấy lúc hai vị hiền đệ đến nhà tôi, tôi đã biết tình ý của hai vị rồi, hôm nay Mã đại ca của hai vị đi vắng nên tôi tới thăm hai vị đây.

Cao Khánh và Châu Lan nghe những lời này, mừng hơn được vàng, lật đật nói:

- Vậy thì mời tẩu tẩu vào ngồi trong này.

Nói rồi hai người đưa Hà thị giả vào trong, Cao Khánh, Châu Lan giành nhau hưởng lạc. Hà thị giả cũng không cự tuyệt. Cao, Châu hai người như được của báu. Về phần yêu tinh đến đó vì hai mục đích: một là trộm lấy chơn dương của hai vị dâm đảng, hai là sẵn có mối thù với Mã Tịnh, nó biến ra hình của Hà thị từ trong nhà của Mã Tịnh đi đến chùa cho Cao, Châu khỏi nghi ngờ; cho Lý Bình ngó thấy để nói lại với Mã Tịnh, Mã Tịnh sẽ nổi giận mà giết chết Hà thị đi cho gia đình tan nát. Yêu tinh mỗi ngày đều đến chùa vầy vui với hai tên dâm đảng. Bỗng nhiên không thấy đến chùa nữa, Cao Khánh dò hỏi mới biết là Mã Tịnh đã về rồi. Hai người cứ đêm nhớ ngày mong! Hôm nay bỗng nhiên thấy Hà thị lại đến. Yêu tinh nói:

- Mã Tịnh mắc lo tiếp Hòa thượng trị bệnh cho lão thái thái, tôi thừa cơ rảnh việc mà tới đây.

Cao, Châu hai người nghe nói như thế, vui vẻ phi thường. Ngay Mã Tịnh cũng cho đúng là Hà thị bèn giết chết Cao Khánh đi rồi rượt theo Hà thị. Yêu tinh sau khi phun té Mã Tịnh rồi, nói:

- Hay cho Mã Tịnh, tiên cô từ trước tới giờ chưa ăn thịt người, hôm nay nhai sống người cho khoái khẩu mới được.

Yêu tinh đương muốn bước tới nhai sống Mã Tịnh thì Tế Điền bước tới nói:

- Người đừng ăn thịt người vội, hãy dòm xem ta đây này, xem ta có đẹp không? Rồi hai ta sẽ tính chuyện với nhau và người đi với ta nhé!

Yêu tinh nghe nói trợn mắt la lên:

- Ái chà, hay cho Hòa thượng này, thiệt hổng biết xấu hổ chút nào! Dám nói chuyện tray trúa với ta chứ! Ta sẽ bắt người đây.

Nói rồi nhắm ngay Tế Điền phun ra một luồng hắc khí. Tế Điền cười hà hà, nói:

- Đây yêu tinh, người yêu Hòa thượng, nhưng có biết một câu chuyện đời xưa này không? Vào triều Tấn có quan Liễu Thái sư biết ở trong núi sâu kia có một vị cao tăng tên là Hồng Liên Hòa thượng. Ông ta mền đức bèn cho người đi mời thỉnh đến ba lần mà Hòa thượng không chịu xuống núi. Liễu Thái sư giận quá bèn cho người kêu một kỹ nữ ở xóm lầu xanh tên là Hà Hoa đến và bảo với cô ta:

- Nàng hãy vào trong núi sâu kia mê hoặc Hòa thượng Hồng Liên làm cho ông mất cả chơn đạo tu hành đi, ta sẽ thưởng nàng 200 lượng bạc.

Hà Hoa nói:

- Xin đại nhân cho tôi một cỗ kiệu, hai người hầu, tôi sẽ giả làm tiểu thư con nhà quan lại, để cho ông ấy đừng coi thường tôi.

Liễu Thái sư y lời. Hà Hoa bèn ngồi kiệu lên chùa cổ trên núi Vân Hương xin lấy ra mắt Lão Hòa thượng. Vào đến trong phương trượng, thấy Hòa thượng đương ngồi một mình nghiêm chỉnh nhắm mắt dưỡng thần, Hà Hoa cố giả tiếng ông ọ nói:

- Xin Hòa thượng từ bi giùm cho, bụng tôi đương đau quá. Bệnh của tôi nếu không có đàn ông dẫn lên bụng thì không hết được! Đương lúc này bụng tôi đau đến chịu không nổi nữa!

Hòa thượng nghe nói như vậy miệng niệm “A Di Đà Phật” và nói:

- Tiểu thư đừng nói bậy bạ như vậy không nên. Trai gái nhơn vì thú vui chốc lát mà làm hư mất danh tiết một đời. Hòa thượng ta là người xuất gia ẩn tu ở núi sâu, cần phải nghiêm giữ các giới sát sanh, trộm cắp, dâm dục, nói láo, uống rượu mới được. Tiểu thư là hạng tú nữ khuê môn, tôi đâu dám làm chuyện thương thiên bại lý như vậy được? Còn về tiểu thư chắc là con gái nhà quan, lâu nay chưa ra khỏi nhà, lại vướng phải chuyện thị phi như thế này, há chẳng làm nhơ nhục danh giá của thượng nhơn chăng? Tiểu thư nên suy xét lại cho kỹ càng.

Hà Hoa vốn là kỹ nữ thấp thành, lại nhận trách nhiệm ủy thác của Liễu Thái sư, hôm nay thấy lời của Hòa thượng nói có vẻ không quyết liệt lắm như vậy bèn mỉm cười nhảy tót vào lòng Hòa thượng ôm chặt cứng nói:

- Xin lão hòa thượng từ bi thương giùm cho! Trong lòng hôm nay khó chịu quá.

Hòa thượng nghe mùi son phấn và da thịt đập vào mũi, lại bị Hà Hoa trằm cách gọi mời. Lời tục nói không sai: “Mắt không thấy thì miệng không thêm, tai không nghe thì lòng nào rộng”. Người ta chứ đâu phải gỗ đá, ai có thể vô tình được? Lão Hòa thượng mất cảnh giác, tâm thần phiêu đảng bị Hà Hoa quán quyết không buông, rốt cuộc không dẫn được dục vọng cùng Hà Hoa làm công việc tầm thường như những người đàn ông khác.

Hà Hoa trở về phủ Liễu Thái sư đem việc dụ dỗ Hòa thượng và việc Hòa thượng bị mê hoặc thuật lại đầy đủ. Thái sư thưởng cho Hà Hoa 200 lượng bạc như đã hứa rồi làm một bài thơ cho người nhà đem lên chùa gửi cho Hòa thượng. Hòa thượng mở ra xem thấy thơ rằng:

Hồng Liên Hòa thượng tu hành khá

Mấy năm khổ hạnh chốn rừng già

Đáng tiếc bao năm cam lồ thủy

Rót vào cái hẻm cửa Hà Hoa

Đọc xong, Hòa thượng biết ẩn tình của mình đã bị lộ, cảm thấy xấu hổ quá bèn treo cổ tự tử. Sau khi chết oan hồn không tan, chuyển kiếp đầu thai làm con gái của Liễu Thái sư Cô nương này tên là Liễu Túy Vân, lớn lên chuyên môn đi dụ hoặc các Hòa thượng, đó là Hồng Liên Hòa thượng trở lại báo ứng gia đình Liễu Thái sư Câu chuyện yêu Hòa thượng là thế đấy.

Tề Diên kể chuyện này để đùa cợt yêu tinh chơi. Yêu tinh đâu biết Tề Diên là ai, bèn muốn thi triển yêu thuật để đàn áp. Tề Diên cười cười nói:

- Nào, có bao nhiêu tài năng cứ giở hết ra đi.

Yêu tinh lấy Hồn ngươn thạch nhằm Tề Diên liệng tới. Tề Diên nói:

- Con nghiệt súc này lớn mặt thiệt.

Nói xong đưa tay bắt lấy cục đá ấy và lột chiếc giày cỏ ra nhằm ngay mặt yêu tinh ném tới. Yêu tinh vội trăn mình né tránh. Tề Diên lấy tay chỉ một cái, hô:

- Chạy vòng, chạy vòng!

Chiếc dép chạy vòng vòng nhằm mặt yêu tinh vả lia lịa. Yêu tinh tức giận quá hét lên:

- Hay cho thằng thầy chùa diên này, tiên cô với mi ngày xưa không oán, gần đây không thù, sao mi lại đối đầu với ta chứ?

- Người vô cớ quấy nhiễu sự an lành của nhà người ta, hại con Vương viên ngoại, lại quấy rối nhà Mã Tịnh cho xáo xáo không an, còn giả dạng hình người làm bại hoại Phật môn nữa.

Nói rồi, Tề Diên lột mũ trên đầu xuống, hô:

- Hãy xem pháp bửu của ta đến bắt ngươi đây!

Hô rồi ném mũ về phía yêu tinh, tức thì một đạo hồng quang sáng rực, tóm lấy yêu tinh nhốt vào trong đó. Nhốt yêu tinh xong, Tề Diên tức tốc chạy vào phòng trong lấy một chén nước, móc cục thuốc trong lưng ra, hòa tan chế vào miệng Mã Tịnh. Thuốc vào trong bụng sôi lục bục, Mã Tịnh “ạ” lên một tiếng, mưa ra mấy búng nước đen, lật mình ngồi dậy hét to:

- Hay cho con tiện tì, mi hại ta khổ đến bực nào.

Tề Diên nói:

- Chú đừng vội nóng, hãy lại xem vợ chú hiện nguyên hình đằng kia kia.

Mã Tịnh chạy lại xem, “á” lên một tiếng ngạc nhiên...

66. Chương 66: Cầu Ngọa Hồ, Dâm Tặc Giết Hòa Thượng Khánh Phong Đôn, Tề Diên Cứu Văn Sinh

Mã Tịnh nhướng mắt nhìn kỹ, thấy một con hồ ly lớn bằng con chó nằm dưới chiếc mũ của Tề Diên. Tề Diên nói:

- Chú xem, đó có phải là vợ của chú không?

- Vợ của tôi là hồ ly à?

- Vợ của chú không phải là hồ ly đâu. Con hồ ly này có mối thù với chú, nó hóa ra hình vợ chú để khuấy rối gia cang làm hại chú đó! Vợ của chú hiện đang ở nhà, nàng là người tốt, chú không nên nghe lời Lý Bình, phải cho Lý Bình thấy đây là do yêu tinh biến hóa ra mới được. Chú đi kiếm Lý Bình đến để cho hắn ta thấy mà xóa đi hết mọi hiểm từ trước.

Mã Tịnh lật đật chạy ra quán rượu tìm Lý Bình kêu vào. Lý Bình vào đến chùa thấy con hồ ly to tổ bố liền ngạc nhiên hỏi:

- Đây là chuyện gì vậy?

Mã Tịnh mới đem mọi việc thuật lại từ đầu tới cuối. Chừng đó Lý Bình mới biết Hà thị vốn là người tốt.

Tế Diên nói:

- Mã Tịnh, chú tính con hồ ly này đi.

Mã Tịnh cầm dao nhắm ngay hồ ly chém xuống. Tế Diên lấy tay chỉ một cái, đầu hồ ly vỡ làm hai mảnh. Tế Diên bảo:

- Chú gom củi cỏ chất thành một đồng thiêu cả hai xác của Cao Khánh và hồ ly đi.

Mã Tịnh bèn kiếm củi cỏ chất đồng lại thiêu luôn cả xác Cao Khánh và hồ ly. Tế Diên nói:

- Nay Mã Tịnh, chú nên về thả Hoa Vân Long ra, hay la đợi Hòa thượng ta tới bắt nó?

- Xin sư phụ từ bi, từ bi! Nên nể mặt tôi một phen mà tha thứ cho hân.

- Đâu có được, Hoa Vân Long tội nghiệp quá nặng. Chú nếu không thả nó ra ta sẽ đến nhà chú bắt nó, báo hại chú phải lên quan lôi thôi đấy.

- Để tôi thả nó ra rồi sư phụ sẽ bắt nó nhé?

- Cũng được, chú hãy về thả nó đi.

- Mã Tịnh cảm ơn Tế Diên rồi trở về nhà mình, quả nhiên thấy vợ về nhà thăm mẹ mới quạ Mã Tịnh rất cảm kích tấm lòng tốt của Tế Diên. Chính mình đến Đông phối phòng mở vách đôi ra kêu:

- Ba vị hiền đệ ra mau.

Hoa Vân Long, Lôi Minh, Trần Lượng ba người chui ra, hỏi:

- Mã đại ca, Hòa thượng đi đâu rồi.

- Hoa nhị đệ, chú chạy trốn mau đi! Tế Công đoán biết chú ở trong vách đôi này, ta thật không giấu chú ở đây được. Ta giả thác nói chú là bạn bè của ta để cầm chân Hòa thượng giây lát, chốc nữa ông sẽ tới đây bắt chú đó. Chú mau chạy đi. Ra cửa rồi chú cứ chạy thật mau, ta cũng không kể là chú chạy Đông Tây Nam Bắc phía nào, chú ráng mà giữ lấy mình đấy, Hòa thượng cũng không biết đợi chú ở đâu để bắt đấy nhé!

Hoa Vân Long nghe nói sợ xanh cả mặt. Tới nước này chẳng lẽ không đi, bèn cảm ơn Mã Tịnh rồi ra cửa. Mã Tịnh theo đưa ra cửa lớn, Hoa Vân Long sợ quá không theo đường lớn, chạy thẳng về hướng chánh Nam, chạy được ba dặm, trước mặt có một chiếc cầu tên là Ngọa Hổ kiêu. Hoa Vân Long nhìn kỹ thấy dưới cầu có một Hòa thượng đang thò đầu ra ngoài dòm quanh quất. Hoa Vân Long sợ quá muốn chạy đi nhưng lại nghĩ: “Đừng chạy có sao đâu. Chi bằng ta móc cây phiêu ra cho ông Hòa thượng này một nhát, để cho ông biết thế nào là ”thương ngay dễ tránh, tên lén khó phòng“. Nếu đánh không trúng ống thì Hoa Vân Long ta đã tới bước cùng đành thí mạng với ống mới xong”. Nghĩ rồi bèn móc ra một cây phiêu, nhằm lúc Hòa thượng vừa thò đầu ra, Hoa Vân Long phát tay một cái, mũi phiêu đánh trúng ngay yết hầu của Hòa thượng, Hoa Vân Long bồi thêm một dao, đầu Hòa thượng rơi tõm xuống, trôi theo dòng nước. Hoa Vân Long chùi dao và giắt vào vỏ xong, lại nổi lên một trận cười khan, nói:

Ta tưởng Tế Diên Hòa thượng là thế nào? Cổ có ba đầu, lưng mọc sáu tay! Nào ngờ là phường bắt tài, chỉ là xác phạm bị thịt. Ta nghe Lôi Minh, Trần Lượng khen nức nở là Tế Diên chẳng khác thần tiên, nhưng xem kỹ chỉ là tiếng hão. Hoa Vân Long ta lại muốn đến lâm An, quấy chơi một lần nữa cho bọn nó biết mặt.

Đang dương dương đắc ý, Hoa Vân Long nghe phía sau có người nói:

- Hay cho Hoa Vân Long, ta xem mi chạy đường nào cho biết?

Hoa Vân Long ngoái đầu ngó lại, người nói chính là Tế Diên Hòa thượng, hân sợ đến nỗi hồn phi phách tán, co giò chạy bắt kể phương hướng.

Hoa Vân Long vừa giết xong một Hòa thượng, ngờ đó là Tế Diên, thực ra đó là Tiểu bạch hổ Châu Lan vừa chạy trốn khỏi chùa Tỳ Lô ra ẩn ở đó. Hân nấp dưới gầm cầu tướng là Mã Minh đuổi theo giết hân. Chừng nhìn kỹ lại không phải Mã Minh, mới yên tâm không phòng bị, nào dè bị Hoa Vân Long tưởng lầm là Tế Diên phóng tiêu giết chết. Hơn nữa, tên này cũng tới ngày tận số. Tên Tiểu bạch hổ lại chui nằm dưới Ngọa Hổ kiêu, chỗ phạm húy như vậy mà không chết sao được. Hoa Vân Long cho rằng mình đã giết chết

Tế Diên, còn đương đắc ý, bỗng nghe tiếng Tế Diên nói sau lưng, không hết hồn bỏ chạy sao được. Hấn cầm đầu chạy thực mạng, Tế Diên cũng lẹp kẹp đuổi riết sau lưng.

Hoa Vân Long chạy vòng qua Khánh Phong Đồn. Tế Diên cũng đuổi theo suốt đêm. Sáng ra mới bỏ Hoa Vân Long, không đuổi theo nữa và đi chậm chậm về phía đám đông đang đứng chật phía trước. Tế Diên lại gần thấy vòng người vây chặt một người ở giữa, bèn nói:

- Để ta vào xem thử nào.

Mọi người đứng ken nhau khít rịt, Tế Diên nói:

- Tránh ra giùm chút!

Có người nói:

- Tránh ra phải chịu tiền mới được.

- Muốn chịu tiền bao nhiêu cũng được mà.

- Tôi còn chen vào không được thì Hòa thượng làm sao chen được?

Tế Diên bèn nhắm ngay ót người đứng trước thổi phũ một cái, người này nghe ót mình lạnh toát bèn ngoái đầu lại, Tế Diên thừa cơ hở lại chen lên trước. Người này quay lại cự nự:

- Hòa thượng, sao nhè ót tôi mà thổi lạnh toát vậy?

- Có con muỗi đậu trên cổ anh, ta sợ nó đốt anh, ta thổi cho nó bay đi ấy mà.

Tế Diên lại nhắm cổ người trước mặt thổi một phát, người này vừa quay lại, Tế Diên chen lên phía trước. Người ấy quay lại cự nự:

- Ông Hòa thượng này, thổi vô ót tôi chi vậy?

- Con muỗi trên cổ anh kia bay sang đậu trên cổ anh, ta thổi để đuổi nó giùm anh đó.

Tế Diên vào tới bên trong thấy một chàng trai chừng 20 tuổi đang nằm trên đất, không một mảnh vải che thân, đầu óc rối bù, nhưng đáng vẻ là người nho nhã. Có người hỏi:

- Vì sao chú phải ra nông nổi này?

Chỉ nghe người ấy trả lời độc một câu: Khát quá!

Có người hỏi: Chú quê quán ở đâu?

- Khát quá!

- Tên họ chú là gì?

- Khát quá!

- Tại sao không mặc áo quần gì hết vậy?

- Khát quá!

Tế Diên nói:

- Chú này chắc tên là Khả Ô, người ở huyện Khố A đây.

Mọi người nói:

- Hòa thượng đừng bậy bạ chớ!

Tế Diên bèn chạy qua một tiệm kế bên kêu:

- Đây chương quỹ, ông cho ta mượn cái chén lấy nước cho anh chàng trần truồng này uống. Anh ta kêu khát dữ quá kìa.

Chương quỹ kêu:

- Chúng tôi không cho mượn đâu, khát quá mà uống nước vào có là tự tử, chúng tôi không muốn vạ lây đâu.

Tế Diên thấy bên vườn rau kia có người đang kéo nước bèn đi đến, hỏi:

- Này chú, ở đây có giếng không?

Người kéo nước kia hỏi:

- Hỏi chi vậy?

- Để nhảy xuống giếng.

- Muốn nhảy xuống giếng thì đi chỗ khác mà nhảy, chúng tôi không cho nhảy ở đây đâu.

- Mấy chú có thùng không? Cho ta mượn thùng múc một ít nước.

- Ông vừa nói gì đó rồi lại đòi mượn thùng của tôi, ông nói nhảy xuống giếng tôi có thùng cũng không cho ông mượn đâu!

- Chú không cho ta mượn thùng, ta sẽ nhảy xuống giếng để cho chú bị vu án mạng lên quan chơi.

- Nếu ông muốn chết thì cứ nhảy xuống giếng, tôi cũng liêu lên quan cho, chỉ sợ Ông không dám chết thôi.

- Chú coi ta dám chết không nào?

Nói rồi Tế Diên nhảy ngay xuống giếng. Người kia sợ quá lật đật chạy lại xem, thấy Hòa thượng không nhảy xuống giếng mà quéo chân vào miệng giếng thả mình xuống như ngọn đèn cầy cắm ngược. Tế Diên lấy mũ của mình múc nước, may mà mực nước không sâu lắm. Người kia thấy vậy, bèn nói:

- Hòa thượng, ông làm tôi sợ hết vía. Để coi bây giờ ông làm sao lên được cho biết?

Tế Diên sử dụng thức Lý ngư phiên thân lộn mình nhảy vọt lên, nói:

- Ta không cần mượn thùng của chú, chú thấy ta lấy cái mũ này múc nước được không nào?

Nguyên chiếc mũ này bị bùn ghét dính đầy nên đựng nước không rịn chảy. Tế Diên cầm chiếc mũ đựng nước đến trước anh chàng lão thể cho anh ta uống rồi cởi tảng bào ra đắp trên mình anh ấy. Chẳng bao lâu, mình anh ta rịn mồ hôi cùng khắp. Mọi người thấy vậy nói:

- Khá rồi đó.

Kể nghe anh ta kêu “trời ơi” một tiếng rồi mắng lớn:

- Hay cho ông Hòa thượng, ông làm cho tôi khổ đến bực nào.

Mọi người thấy anh ta mắng vãi như vậy, bất bình nói:

- Cái anh này thiệt chẳng biết điều gì hết! Hòa thượng đã kiếm nước cho anh uống; lấy tảng y đắp cho anh, anh mới ra được mồ hôi khỏe khoắn như vậy mà lại chẳng thêm cảm ơn, còn đi mắng ngược lại Hòa thượng, thiệt là lấy oán báo đức, vô lễ hết chỗ nói!

Anh ta ho lên một tiếng rồi nói:

- Các vị không biết nên rầy đó thôi. Người tôi mắng không phải là ông Hòa thượng này. Tôi họ Trương, tên là Văn Khôi, là một văn sinh tú tài, nhà ở Trương gia trang phía ngoài cửa Bắc huyện Long Dụ Nhân vì mấy năm nay gia đình sa sút, sống qua ngày rất khó khăn, tôi mới đến thành Lâm An tìm cậu mợ tôi mượn dờ 200 lượng bạc đem về nhà tìm cách làm ăn sống qua ngày. Không ngờ đi về đến giữa đường, tôi nghe đau bụng quá bèn ngồi nghỉ dưới gốc cây. Bỗng đằng kia đi lại một vị Hòa thượng hỏi đầu, mặt mày đỏ lừng có đầy chাম់ đỏ. Ông ta hỏi tôi tại sao lại ngồi đây. Tôi trả lời là bị đau bụng quá. Ông ấy móc cho tôi một viên thuốc đen, uống vào rồi tôi mù đi không biết trời đất là gì nữa. Ông ấy lục lấy sạch tiền bạc trong túi tôi rồi đi mất. Tôi bị mê luôn cho tới bây giờ, tôi không biết mình làm gì và ra sao nữa! Tôi mắng là mắng ông Hòa thượng kia đó.

Mọi người cùng nói:

- À ra thế!

Tế Diên nói:

- Chú mặc tăng bào này vào rồi đi với ta nhé!

Tế Diên đi trước, Trương Văn Khôi xúng xính trong tăng y đi theo sau. Tới một tòa tửu lầu, Tế Diên đi thẳng vào. Phổ ky dòm ra thấy một ông Hòa thượng mặc cái áo rách hở cả lưng trần, chân mang dép cỏ, cùng đi với một người mặc chiếc áo tăng bào rách tả tơi. Phổ ky định bụng là ăn mày nên nói:

- A, này Hòa thượng, không có cơm thừa đâu.

- Nói bậy đi! Đồ mới ngon không biết ta ăn chưa, nói gì đến đồ thừa.

Tế Diên nói rồi dẫn Trương Văn Khôi thẳng ra hậu đường tìm một bàn ngồi xuống. Tế Diên kêu:

- Này chú ông quý, ông đừng thấy bọn ta ăn mặc áo rách để hở lưng lòi da rồi coi thường. Tài chủ đến viếng chủ quán mà không hay đấy!

Phổ ky nói: Phải đa!

Tế Diên kêu:

- Đem cho ta các loại chiên xào hầm nấu tổng kê 16 món thức ăn, hai bầu rượu Nhân Sâm Quế lộ.

Phổ ky nói:

- Nhân Sâm Quế Lộ tửu gia 1 điều 200 tiền mỗi bầu.

- Nhiều nhỏ gì! Bọn ta là người của xứ sâm lộ đây. Ở đó họ bán mỗi bầu đến hai điều bốn trăm văn đấy. Ở đây bán rẻ phân nửa giá ở đấy thôi.

- Phổ ky cũng không dám nói là không bán cho ông ta mà quán rượu cũng không có lệ ăn cơm phải trả tiền trước, nên đành phải lui cui lau bàn ghế, bưng dọn thức ăn và rượu thịt theo lời gọi. Tế Diên bảo Trương Văn Khôi ăn. Trương Văn Khôi nói:

- Tôi không ăn đâu!

- Tại sao lại không ăn?

- Ăn rồi tiền đâu trả cho người ta.

- Không tiền cũng chả có sao! Cứ ăn rồi hãy tính. Họ muốn đánh thì cứ tuột quần ra. Họ đánh nhẹ thì sợ cóc gì, còn họ đánh nặng thì mình được thêm tiền thuốc, có gì đâu mà sợ?

Phổ ky ở một bên nghe không sót, biết rằng Hòa thượng “chịu đấm ăn xôi” đây.

Tế Diên đang nói chuyện với Trương Văn Khôi, bỗng từ bên ngoài có hai người tiến vào, một người la lên:

- Hay cho Hòa thượng, ông trốn ở đây à?

Nói rồi bước thẳng tới chỗ Tế Diên.

67. Chương 67: Hai Ban Đầu Đói Khát Đi Tìm Hòa Thượng Hai Hào Kiệt Quán Rượu Năn Nỉ Tế Công

Nghe tiếng nói, phổ ky nhìn ra thấy hai người mặc áo quần nguyệt bạch, tay trái cầm cái trăn, từ bên ngoài đi vào. Đó chính là hai vị Ban đầu Sài nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh. Sau khi giao kết nhau trong trò chơi trốn kiếm (ú tim), hai vị này kiếm Tế Diên mãi không ra mà trong lưng không có một đồng nào cả, đành nhịn đói đi kiếm suốt đêm đến Tiểu Nguyệt Đồn. Suốt cả ngày hôm sau nhịn đói đi vòng Tiểu Nguyệt Đồn mấy lượt cũng không tìm thấy Tế Diên ở đâu cả.

Hai người vừa đói vừa giận, đang đi thơ thẩn trên đường bỗng thấy Tế Diên với chiếc lưng trắng hếu sau lần áo rách cùng đi với một người mặc tăng y của Hòa thượng, đang tiến vào trong quán. Hai người vào quán. Gặp Tế Diên, Sài Đầu nói:

- Hay cho ông Hòa thượng, ông trốn ở đây ăn sượng há, báo hại bọn tôi mang bụng đói suốt từ hôm qua.

Tế Diên nói:

- Tại miệng của hai vị lưỡi biếng đó chớ. Tại sao lại không chịu ăn?

- Không tiền thì lấy gì mà ăn!

Phổ ky nghe họ đối đáp, nói:

- Rồi, lại tới thêm hai thằng cha ăn quýt.

Sài, Đỗ hai người đói quá, ngồi xuống là ăn liền. Phổ ky lén vào báo với chuông quỳ:

- Ngoài trước có ông Hòa thượng kiếc đến trước với anh chàng mặt mày sáng sủa, tiếp đó lại có hai người xác xơ, đại khái đều là bọn không tiền cả.

Chuông quỳ nghe nói, dặn:

- Đợi họ ăn xong sẽ tính!

Ngay lúc đó, bên ngoài bỗng có tiếng nói rồn rảng:

- Này lão tam, chúng ta hãy vào đây uống ly rượu đã. Tòa Khánh Phong lầu này coi cũng đẹp đấy!

Tiếng nói vừa dứt, từ bên ngoài tiến vào hai người. Người đi đầu mặt xanh, tóc râu đều đỏ, đội mũ trắng sớ màu tía, tiền tụ bào cũng màu tía, lưng thắt dây da, chân đi vớ anh hùng bằng đoạn màu xanh; người đi sau mặt mày tuấn tú, phẩm mạo hơn người. Bọn họ chính là Phong lý vân yên Lôi Minh và thánh thủ bạch viên Trần Lượng. Hai người này đang ở nhà Mã Tịnh, sau khi Hoa Vân Long đi rồi, Mã Tịnh nói:

- Lôi, Trần hai vị hiền đệ, hãy ở lại chơi với anh vài ngày.

Lôi Minh, Trần Lượng đáp:

- Huynh dài dừng lưu tụi tôi làm chi, chúng tôi có việc phải đi đây. Ngày mai chúng tôi xin cáo từ.

Sáng hôm sau, Lôi, Trần xin cáo biệt. Mã Tịnh nói:

- Hai vị hiền đệ ăn cơm rồi hãy đi.

Trần Lượng đáp:

- Chúng tôi thiệt có việc gấp không thể nán lại được. Chúng ta là bạn giao tri, kể gì một bữa ăn?

Liền đó hai người từ nhà Mã Tịnh hướng về phía Nam. Đến Khánh Phong lầu định uống tí rượu rồi đi tiếp. Bước vào tửu lầu, hai người đi thẳng ra sau hậu đường. Ngược đầu dòm lên họ thấy Tế Diên cùng hai vị Ban đầu đang ngồi uống rượu. Lôi Minh, Trần Lượng lật đặt đến trước Tế Diên thi lễ. Chuông quỳ thấy hai người ăn mặc chỉnh tề lại đến vái chào Hòa thượng kiếc, trong lòng cảm thấy rất lạ lùng.

Lôi Minh hỏi:

- Thưa sư phó, lão nhân gia từ đâu đến đây? Tại sao không mặc tăng y mà để lưng trần ra vậy? Còn vị này là ai?

Tế Diên bèn đem việc cứu Trương Văn Khôi thuật lại một lượt. Lôi, Trần bấy giờ mới vỡ lẽ. Tế Diên bảo:

- Này Trần Lượng, con hãy dẫn Trương Văn Khôi ra tiệm sắm cho anh ta một bộ áo quần giấy vớ nhé!

Trần Lượng vâng lời dẫn Trương Văn Khôi ra tiệm mua khăn áo văn sinh quần áo lót giấy vớ đủ cả. Về đến tửu quán đem tăng y trả lại cho Tế Diên, rồi mọi người cùng vui vầy ăn uống.

Tế Diên hỏi:

- Lôi Minh, Trần Lượng, hai con có đem tiền theo không? Giúp đỡ cho Trương Văn Khôi với!

Trần Lượng nói:

- Con có bốn nén vàng, để lại hai nén, cho chú ấy hai nén. Mỗi nén đổi ra được 50 lạng bạc.

Lôi Minh nói:

- Con có 50 lạng bạc, đem cho chú ấy hết.

Nói rồi hai người móc ra đưa cho Trương Văn Khôi.

Trương Văn Khôi nói:

- Tôi cùng hai vị bèo nước gặp nhau. Hai vị cho nhiều quá như vậy càng làm cho tôi thêm hổ thẹn.

Lôi Minh nói:

Bốn biển đều là anh em, mấy lượng bạc nhỏ này không đủ nhét kẽ răng mà kể số gì!

- Bốn người cùng nhau ăn uống xong, Lôi Minh và Trần Lượng mời Tế Diên đến một cái bàn vắng vẻ không người. Tế Diên hỏi:

- Hai đứa nhỏ này, bữa nay tụi bây làm cái gì có vẻ quý quý yêu yêu kỳ lạ thế?

Trần Lượng nói:

- Thưa sư phó, xin lão nhân gia từ bi, từ bi cho! Xin nể mặt hai đứa con mà trở về Lâm An, đừng theo bắt Hoa Vân Long nữa. Chúng con xin dập đầu năn nỉ người.

Tế Diên nói:

- Hai con đừng kêu ta thôi bắt Hoa Vân Long thì tốt hơn. Trần Lượng con đi mua cho ta một tờ giấy, một cái phong bì rồi tới chưởng quỹ mượn một cây bút đem đến cho ta.

Trần Lượng không biết Tế Diên định viết những gì, nhưng cứ ra ngoài mua giấy, phong bì và mượn bút của chưởng quỹ lại. Tế Diên bèn xoay lưng lại phía Lôi Minh, Trần Lượng viết một hồi rồi bỏ vào phong bì dán lại, ngoài bì thư vẽ hình cái bầu rượu là biểu hiệu của mình.

Trần Lượng hỏi:

- Sư phó viết thư chi vậy?

- Ta đưa cho hai người phong thư này mang đi. Lát nữa hai người đưa Trương Văn Khôi về Trương gia trang ở ngoài cửa Bắc huyện Long Du xong, hai người hãy tiến sang đường phía Tây ở cửa Bắc, nơi đó có một tòa lầu tên là Hội Tiên lầu. Hai người hãy vào đó và lên lầu tìm một chiếc bàn sát bên cửa ngồi xuống ghế lá thư này ra xem. Nếu tối hôm nay Hoa Vân Long không làm việc đó thì Hòa thượng ta không theo bắt nó nữa.

Lôi Minh, Trần Lượng cũng không biết Tế Diên viết những gì trong thư, hai người chỉ biết gật đầu nghe theo. Tế Diên nói:

- Nay ta nói cho biết, ta bảo các người đưa Trương Văn Khôi về nhà mà các người không chịu đưa tới nơi, Hòa thượng ta biết được là chết với ta đấy nhé!

Lôi Minh, Trần Lượng đáp: Xin vâng.

Sau khi đưa Trương Văn Khôi về nhà hai người nếu không vào cửa Bắc, không lên Hội Tiên lầu, Hòa thượng ta biết là chết với ta đấy nhé! Sau khi vào Hội Tiên lầu, không chịu lên lầu, không tìm một chiếc bàn sát cửa ngồi xuống, Hòa thượng ta biết được là hai người chết với ta đấy nhé! Sau khi hai người vào ngồi ngay bàn sát cửa trên lầu mà không dỡ thư ra xem, Hòa thượng ta biết được là chết với ta đấy nhé!

Lôi Minh, Trần Lượng nghe nói, lấy tính mạng cam đoan nhất nhất làm y theo lời dặn. Cất kỹ bao thư vào áo rồi tiếp tục ăn uống. Ăn uống xong, tính tiền cơm rượu rồi, Tế Diên nói:

- Trương Văn Khôi, ta bảo hai người này đưa chú về nhà, chú theo hai người này về nhé.

Trương Văn Khôi dập đầu cảm tạ Tế Diên và cùng Lôi Minh, TGrần Lượng cáo từ ra đi khỏi quán rượu. Cứ theo đường lớn đi về phía huyện Long Dụ Khoảng chừng 30 dặm không lấy gì làm xa, ba người thông thả đi tới cửa Bắc huyện mà không hay.

Trương Văn Khôi nói:

- Từ đây về nhà tôi không còn mấy bước nữa, xin mời hai vị ân công ghé nhà tôi nghỉ ngơi giây lát.

Lôi Minh, Trần Lượng nói:

- Nếu về gần tới nhà thì chú cứ về đi, bọn tôi có việc phải đi tiếp

Trương Văn Khôi hai ba lần thỉnh mời mà Lôi Minh và Trần Lượng không nhận, bèn không cách nào hơn là cảm tạ hai người rồi từ biệt trở về nhà.

Lôi Minh nói:

- Tam đệ này, chúng ta đi đến cửa Bắc xem sao!

Hai người tiến về cửa Bắc, đi qua phía Nam ngược mắt nhìn lên, quả nhiên bên đường phía Tây có một tòa nhà tên là Hội Tiên lầu. Trước cửa treo bảng chữ tử rất lớn với mấy câu thơ:

Lý Bạch rượu vào thơ trăm thiên

Tràng An quán rượu ngủ liên miên

Thuyền rồng thiên tử cho vời gọi

Tạ từ: Thần hạ Tửu trung tiên.

Và:

Sáng ra uống chút đỉnh

Trưa lại nhắm lai rai

Hương nồng thêm quyến khách

Sành điệu phải dừng xê

Bên trong vang ra tiếng dao thót râm ran. Hai người thẳng vào bên trong, phía Nam là quầy hàng, phía Bắc là bếp lò. Hai người thẳng ra phía sau, nơi đó rất rộng rãi, dưới lầu bàn ăn kê đầy khắp, dựa vách tường phía Bắc là thang lầu. Vừa lên thang lầu, thấy có một cái bàn kê sát cửa.

Lôi Minh, Trần Lượng vừa ngồi vào bàn thì nghe dưới lầu có tiếng người giành nhau trả tiền:

- Hoa nhị ca không nên làm thế, khoản tiền ấy bọn tôi trả rồi.

Trần Lượng nghe nói thế rất ngạc nhiên! Nhìn xuống dưới lầu quả nhiên là Hoa Vân long cùng hai người nữa đang dành nhau trả tiền ở dưới lầu. Một người có vẻ là tráng sĩ, đầu đội khăn trắng sớ sáu múi màu xanh, trên gắn 6 miếng kiếng nhỏ, mình mặc tiền tụ bào màu xanh, lưng buộc dây loan đáí bằng tơ, đi giày đế mỏng, ngoài choàng áo cừu anh hùng màu lam, tuổi trạc ngoài 30 mươi, mặt vàng, mày nhỏ mắt to Người kia có dáng võ sinh, tuổi ngoài 20, gương mặt trắng xanh. Trần Lượng dòm xong nói:

- Lôi nhị ca này, anh xem hai người đi với Hoa nhị ca kia, bộ dáng không phải là người lương thiện.

- Nay tam đệ, chú đừng thềm để ý đến họ, chú mở phong thư của sư phụ ra xem trong đó nói gì!

Trần Lượng lấy phong thư dán kín mở ra xem, lặng yên giây lát, nói:

- Lôi nhị ca, anh xem đây, chuyện không xong rồi đấy!

- Ta xem làm sao được? Ta có biết chữ nào đâu. Chú đọc cho ta nghe đi!

- Sư phó viết tám câu thơ đây, để tôi đọc cho anh nghe:

Hiệp tâm nghĩa khí rạng thiên thâu

Thương cứu Vân Long phải lụy cầu

Chờ đến canh ba Long Du huyện

Nấp rình cửa bắc Triệu gia lầu

Rắp phạm gái yơ ra sức cứu

Trừ ác ra tay chém giặc đầu

Long tắc đêm nay chưa tắt cũ

Bần tăng quay gót tềch Hàng Châu

- Nay nhị ca, ý của sư phó nói trong tám câu thơ này là Hoa Vân Long thế nào đêm nay cũng hái hoa ở Triệu Gia lầu. Sư phó lại nói: Nếu Hoa nhị ca tối nay không làm việc đó thì lão nhân gia sẽ không theo bắt ảnh nữa. Việc này thật là thiệt giả khó phân. Sư phụ bảo hai ta ngầm theo dõi để bảo hộ người liệt nữ trinh tiết đó. Chúng ta phải đi dò xem Triệu Gia lầu ở về hướng nào mới được.

Lôi Minh nói: Phải đó.

Hai người bèn kêu rượu, 4 đĩa thức nhắm. Ăn uống xong trả tiền cơm rượu rồi xuống lầu. Ra khỏi quán rượu, hai người đi về phía Bắc, thấy trước mặt có một ông già đầu tóc bạc phơ Trần Lượng vội đến thi lễ, hỏi:

- Xin hỏi lão trưởng, ở đây Triệu Gia lầu ở chỗ nào? Xin lão trưởng vui lòng chỉ giúp.

Ông già ấy nghe hỏi thế bèn đáp:

- Tôn giả hỏi thăm triệu Gia lầu ư? Tiểu lão năm nay đã ngoài bảy mươi tuổi, sanh đẻ tại đây, ngõ ngách lớn nhỏ tôi đều thông hiểu cả, nhưng mà không có địa phương nào tên triệu Gia lầu cả. À à, địa phương chúng tôi có một tài chủ họ triệu, người ta gọi là triệu thọ nhân. Nhà ông ấy có rất nhiều lầu, phòng.

Trần Lượng nghe ông lão nói như vậy, lật đặt nói trở:

- Phải rồi, người nhà chúng tôi bảo đưa đến đó một phong thư, dặn rằng ở cửa Bắc huyện Long Du có một người tài chủ họ Triệu nhà có nhiều lầu. Vừa rồi tôi nói không rõ ràng.

- Mấy ông muốn kiếm nhà Triệu thiện nhân thì hãy đi về hướng Bắc, thấy bên Đông đường có tiệm gạo Đức Thái Dũ, phía Bắc ngõ ấy có con đường nhỏ tên là Hưng Long. Mấy ông theo con đường đó đi về hướng Đông, đến một cổng lớn ở phía Bắc đầu con đường Đông ấy thấy có một tấm biển lớn đề: “Lạc thiện hiếu thi”, kế bên cây hòe lớn là nhà họ Triệu đấy.

Lôi Minh, Trần Lượng hỏi thăm rõ ràng, hai vị anh hùng dự định tối nay đến thăm họ Triệu Gia lầu, bảo hộ liệt nữ trinh tiết, bắt dâm tặc Hoa Vân Long.

68. Chương 68: Xem Thơ Dận, Thám Dọ Triệu Gia Lầu Gặp Nạn Phụ, Anh Hùng Tâm Trắc Ẩn

Sau khi được vị lão trưởng chỉ đường, Lôi Minh, Trần Lượng đi thẳng về hướng Bắc. Không xa đó quả nhiên có tiệm gạo Đức Thái Dũ ở phía Đông đường. Cách vách tường của tiệm về hướng Bắc có một con đường khá lớn. Theo con đường Hưng Long ấy đi một đôi thấy bên đường trước mặt có một cái cổng to với hai cây hòe lớn bên ngoài. Trên cổng có một biển đề: “Lạc thiện hiếu thi”. Trần Lượng xem kỹ biết bên trong thế nào cũng có nội quái. Nội quái là gì? Đó là tiếng lóng của giới giang hồ lục lâm, gọi những người nhận công việc bảo tiêu là nội quái, những người múa võ kiếm ăn trên đường là tinh quái. Trần Lượng quan sát rồi cùng với Lôi Minh đi qua phía Đông, thấy bên Đông của cửa lớn có một đường hẻm nhỏ ở bên chạy về hướng Bắc. Lôi Minh, Trần Lượng cùng bước vào con đường hẻm nhỏ ấy. Con đường này rất hẹp, rộng ước chừng hai thước (60cm). Trần Lượng nói:

- Nhị ca, anh coi con đường hẻm nhỏ này, nếu đằng kia có ai mập mạp một chút đi lại thì hai bên chen nhau có thể không lọt lăm đấy.

Hai người đi thẳng vào con đường hẻm xem thử. Bên trong vách tường phía Tây là hoa viên của nhà họ Triệu. Lôi Minh, Trần Lượng đứng trên gò cao nhìn qua một lượt. Bên trong hoa viên bài trí rất lớp lang với những giá sơn đá đâm tua tủa, nguyệt nha hà, mẫu đơn đình, đậu tường vi, chiếc thuyền con, lưu phong các, đình đụt nắng, đình thưởng tuyết. Thật là hoa nở bốn mùa không ngớt, cỏ thơm tám tiết xanh rờn. Chính giữa vườn hoa có một nhà lầu ba gian. Trước những cửa sổ đều có treo màn. Mấy đứa a hoàn bọc phụ đang cầm giỏ nhỏ xuống lầu hái hoa, hái xong đem trở lên lầu. Trần Lượng nói:

- Nhị ca này, anh xem trên lầu chắc là có phụ nữ ở, nhưng vì mắc tấm rèm che chắn nên không nhìn rõ được bên trong là cô nương hay thiếu phụ.

Hai người cũng không dám nhìn lâu vì sợ e người nhà họ Triệu trông thấy. Trần Lượng nói:

- Nhị ca, tối nay bọn mình sẽ do con đường này vào dò thám nhé.

Nói rồi hai người cùng trở ra ngõ hẻm. Vừa đến đầu hẻm thấy ở cổng nhà Triệu thiện nhân người vậy đông nghịt. Trần Lượng ngạc nhiên nói:

- Hồi nãy mình mới vào đường hẻm này đâu có ai, sao bây giờ đông nghịt vậy kìa?

Nói rồi bèn vệt mọi người tiến vào xem. Bên trong là một thiếu phụ còn nhỏ tuổi, đầu chít khăn tang, mình mặc hiếu phục, lưng thắt dây gai. Một ông lão đứng kế bên cầm tờ giấy trải trên đất. Trên tờ giấy viết sẵn tờ cáo bạch: Kính cùng chư vị tứ phương: Tiểu phụ nhân họ Lưu, nhà ở cuối đường phía Bắc ngõ Hưng Long này. Chỉ vì gia đình quá nghèo túng, bà gia tôi lo lắng lâu ngày, bệnh cũ nhân đó tái phát, thuốc thang vô hiệu, vừa tạ thế vào giờ Thân ngày hôm qua. Chồng của tiểu phụ nhân vốn sống bằng nghề buôn bán lật vật, mấy lúc nay bị ghẻ độc hành hạ không thể dậy trở được, bà già tôi vừa qua đời, áo mền quan quách đều không có, nhà đang chạy ăn từng bữa, không còn gì để bán được. Gặp cảnh khốn khó này chẳng biết phải làm sao! Cùng kế khả thi, chỉ trông cậy vào lòng trắc ẩn của chư vị bốn phương. Ngày xưa nhờ có thuyền thóc hỗ trợ mà khỏi được ốm o của ngựa kém. Xưa nay đều như thế. Thăng như nhờ lòng thương của chư vị ra sức giúp vùn, góp ít thành nhiều, trọn nên nghĩa cử. Bà gia của tiểu phụ nhân được cất chôn kín đáo, thật là một ân đức không gì sánh kịp!

Nói xong, Lưu thị dập đầu bái tạ.

Trần Lượng xem thấy hoàn cảnh thật đáng thương tâm. Lại nghe ông lão đứng kế bên nói:

- Thưa các vị đại gia, người phụ nữ này là hàng xóm của lão hán. Nhân vì bà già chồng của cô ta vừa mới mất, chồng cô ta lại bị ghẻ dữ không thể tổng táng được. Tôi đi với cô ta đến đây, cầu xin bốn phương quân tử mở lòng nhân từ, ra tay làm phúc, mỗi người một ít giúp qua cơn nghèo ngặt.

Có người ưa làm việc bố thí, nghe thấy hoàn cảnh đáng thương vừa mới rút tiền ra, thì có người khác đứng kế bên nói:

- Lão huynh, anh đừng vội tin! chuyện này biết thiệt hay giả đấy? Coi chừng họ kiếm chuyện làm tiền anh đấy!

Vì câu nói ấy mà người nọ rút tay ra không! Thật là: “Một câu nói nên nhà, cũng một câu nói mà nát cửa”. Người vừa nói câu phá bình ấy họ Trần, tên là Sự Bất Túc, ngoại hiệu là Hoại sự hữu dư “rở đầu hư đó”. Trần Lượng nói

- Nhị ca này, đây là việc tốt, chúng ta nên giúp đỡ cô ta.

Lôi Minh đáp: Phải đó!

Nói rồi rút ra một nắm bạc có hơn 10 lượng đưa cho người thiếu phụ ấy. Trần Lượng cũng móc bạc đưa thêm và nói:

- Khoản bạc này tính chung ước 40 lượng, cô hãy đem về nhà lo mua sắm quan tài và các vật dụng tang ma, khỏi phải trước mọi người kêu cầu nài nỉ.

Người thiếu phụ thấy Trần Lượng đưa cho số tiền lớn như vậy, lật đật hỏi:

- Xin hỏi nhị vị ân công quý tánh đại danh là gì?

Trần Lương đáp:

- Cô khỏi cần hỏi tên họ tôi làm chi, chúng tôi không phải là người ở vùng này, đừng tính chuyện đền đáp làm chi, hãy trở về nhà lo việc thì hơn!

Người phụ nữ không ngờ gặp người qua đường có lòng tốt như vậy. Cô ta cốt đến đây để xin Triệu thiện nhân giúp đỡ mà thôi. Trước kia, Triệu thiện nhân thường hay thí xả quan tài cho người nghèo khó. Cũng bởi bọn vô sỉ lợi dụng lòng tốt của người, nhà không có người chết, cũng mặc áo sô đến nhà họ Triệu dập đầu xin quan tài, gạt lấy áo quan tài đem ra trại hòm bán lại. Vì thế hiện tại nhà họ Triệu không phát tâm thí áo quan nữa, trừ khi thấy đúng nhà có người chết mới cho. Người phụ nữ này định đến cửa nhà họ Triệu để xin Triệu thiện nhân. Nào ngờ được Lôi Minh, Trần Lương giúp đỡ cho một số bạc, người ấy hết lòng cảm tạ rồi trở về nhà.

Lôi Minh, Trần Lương làm nghĩa cử ấy xong bèn về hướng Tây, ngõ Hưng Long, tìm một quán rượu vào ăn uống. Nhân nhai mãi cho đến trống đổ canh hai, hai người tính tiền rượu rồi bước ra khỏi quán. Tìm chỗ vắng lấy bao đồ dạ hành lôi ra quần áo đen khăn đen để thay đổi. Trên đầu cột chiếc khăn đoạn màu đen, bên trên đội một cái mũ xẻ ba, khắp người quần dây La hán đầu gút mối, trước ngực đính hình con bướm, hai cánh phủ đến cạnh sườn; trước đầu bướm là túi bát bửu, bên trong đầy đủ những vật dụng cần thiết như: thiên lý hỏa, đèn tự minh, nạy cửa khoét song... khổ đen vớ xanh với đôi giày đế cao. Đơn đao rút vào bao da cắt kỹ, quần áo mặc ban ngày bỏ hết vào bao cột kỹ bên mình. Sửa soạn xong, hai người cất mình nhảy lên nóc nhà, dùng thuật phi thiềm tẩu bích lướt đi vùn vụt.

Hai người đi đến một ngôi nhà gồm có ba gian. Trong gian phía Đông có ánh đèn thấp thoáng, bóng người lung linh. Bỗng nghe có tiếng người nói:

- Nương tử cúng hai vị ân công chưa? Đốt hương chưa?

Có tiếng đàn bà đáp lại:

- Đã cúng rồi!

- Nương tử đi nghỉ chút đi! Ngày mai hãy đi mua quan tài. Thật tội cho nàng, hôm nay phải cực khổ quá! Nàng hãy nằm ngủ một chút. Kể ra ông trời cũng không nỡ đẩy người đến bước đường cùng, mới khiến cho gặp được người xem tiền như rác thế ấy.

Trần Lương nằm trên nóc nhà nghe tiếng nói hơi quen, bèn kéo Lôi Minh nhảy xuống, đến bên cửa sổ lấy nước miếng thấm ướt dùi một lỗ nhìn vào: Trên đất nằm ngay ngắn một người đã chết, ấy là lão thái thái. Ngay phía trước là một cái giường tre, trên giường một người đàn ông chừng 30 tuổi, trên bắp vế mọc mụn ghẻ to bằng cái chén. Dựa vách phía Đông có đặt một chiếc bàn. Trên bàn thờ, một bài vị trên viết: - Nhị vị ân công thần vị. Trước bài vị, ba nén hương còn cháy dở. Một người phụ nữ đứng dưới đất chính là thiếu phụ chít khăn sô xin tiền quan tài lúc ban chiều. Người thiếu phụ sau khi thối tất đèn bèn đến bên giường, vấn đề nguyên áo, nằm xuống ngủ.

Trần Lương kéo Lôi Minh ra góc tường Đông thì thầm:

- Nhị ca ơi, không xong rồi! Bài vị thờ trên bàn là người thiếu phụ ấy viết tên chúng ta đó.

- Thờ thì thờ, có sợ gì?

- Tại nhị ca không đọc sách nên không biết đó chứ. Hồi xưa vào thời Tùy Đường có vị tên Tần Quỳnh tự Phúc Bảo, ông ta cứu mạng Đường Vương Lý Uyên ở núi Lâm Đồng, Đường Vương hỏi họ tên ông là gì? Tần Quỳnh chạy xa nói với lại: Tôi tên là Tần Quỳnh. Vừa nói vừa đưa tay khoát. Đường Vương Lý Uyên nghe không rõ, tưởng là Quỳnh Ngũ. Trở về bèn thờ bài vị Quỳnh Ngũ đại tướng quân. Báo hại Tần Quỳnh sa sút đến nỗi phải cầm cây gậy và bán con ngựa quý của mình ở thành Lộ Châu đấy. Bọn mình là bọn phàm phu tục tử mà bị thờ như vậy, há không tổn phúc mà tàn mạng hay sao?

- Vậy để ta trộm quách bài vị cho xong.

- Anh lấy cắp rồi ngày mai họ lại viết bài vị khác.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Hai người nói chuyện tới đó bỗng nghe từ bên ngoài có cục đất ai ném vào. Lôi Minh, Trần Lượng đoán chừng Hoa vân long đi hái hoa ngang qua đây. Hai người lật đặt đứng nấp vào góc tường nhìn ra. Từ bên ngoài vách nhô lên một cây sào dài, bên trên cột cây ngang, đó gọi là cái thang rết. Một tên trộm vặt từ bên ngoài leo vào, mắt nhìn quanh bốn phía. Tên trộm vặt vừa mới đến họ Tiền, tên là Tâm Thắng. Tên này vốn là người ở đường hẻm Hưng Long, thường ngày chẳng làm chi cả trừ việc ăn nhậu và đánh bạc. Bao nhiêu sản nghiệp tiêu ma hết, vợ con cũng buồn tình bỏ đi nốt. Trưa hôm đó hắn thấy bọn Lôi, trần giúp đỡ Lưu Vương thị một gói bạc độ 40 lượng, Tiền Tâm Thắng hận không được số tiền ấy. Tối lại hắn mới nảy ra ý gian, bèn làm một cái thang rết, đem đèn nhà họ Lưu, leo lên tường dò thử rồi theo thang tuột xuống. Hắn rút ra một con dao nhỏ, đi đến cửa nhà trên cạy cửa một cái rồi nghe thử, cạy đôi ba lượt cửa mới bật mở. Tên trộm bước vào dòm thử, trong nhà chẳng có tử rương chi, vợ chồng Lưu, Vương ngủ say như chết. Vì không có chỗ cất tiền, Lưu Vương thị bèn nhét tiền dưới mép chiếu. Tên trộm mò mẫm một lát liền vớ phải, lòng mừng khắp khối, lật đặt bước ra khỏi nhà, theo thang trèo lên tường. Đứng trên tường bỏ thang ra ngoài rồi trèo xuống. Lôi, Trần hai người đứng rình thấy rõ tất cả, bụng mắng thầm: “Hay cho tên trộm này! Thật là lòng lang dạ sói! Nhà người ta có người chết không tiền mua quan tài, phải đập đầu năn nỉ mọi người làm phúc. Vậy mà nó nỡ lấy trộm của người ta chứ!”. Trần Lượng tức giận phừng phừng nói:

- Nhị ca, anh đứng đây đợi tôi một lát nhé. Để tôi chạy theo nó.

- Phải đó!

Trần Lượng rút dao, nhảy khỏi tường chạy theo tên trộm.

69. Chương 69: Tiền Tâm Thắng Đêm Tối Trộm Bạc Tang Thánh Thủ Viên Ngâm Dọ Triệu Gia Lâu

Trần Lượng rút dao chạy theo tên trộm, thấy hắn ngoặt qua tiến về phía nhà lâu ở phía Bắc. Trần Lượng chạy theo đến dòm qua kẹt cửa, thấy tên trộm đang ở trong nhà lui cui tháo cái thang rết đem lên phòng trên. Trần Lượng nhún mình nhảy vào trong nhà. Nhà này gồm có ba gian Bắc phòng, tên trộm đang ở gian phòng phía Đông đốt đèn. Trần Lượng đến bên cửa sổ soi lỗ nhìn vào. Một cái lò sưởi ở cuối phòng trên đó kê một cái giường với mền gối đầy đủ. Dưới đất là cái bàn bát tiên và tủ tiền với mấy chiếc ghế. Một chiếc đèn đang tỏa ánh sáng trên giường. Tên trộm ngồi trên lò sưởi móc tiền ra đếm, gương mặt rạng rỡ! Hắn mở gói tiền ra, miệng nói lầm nhảm:

- Phần tiền này cất ở nhà, phần này mua đất, phần này để buôn bán.

Lầm nhảm một hồi rồi đem cất vào tủ. Lại lấy trong tủ ra 100 văn, xách bầu đi mua rượu. Trần Lượng lật đặt náu mình trên nóc nhà. Tiền Tâm Thắng bước ra gài cửa lại, miệng cười ha hả vừa đi vừa hát, khi thì hát khúc nhị hoàng, lúc thì hát theo điệu xàng xê mới, lòng vui không bút mực nào tả hết. Khi đến quán rượu, hắn nói:

- Vương chương quý! Đong cho tôi một bầu rượu đi!

Vị chương quý của quán rượu này là người Sơn Tây, người ta cứ gọi là lão Tây. Trước kia Tiền Tâm Thắng thường uống rượu lặn của lão Tây, đến chiều tối đi mua rượu, lão Tây đến bên cửa, đứng cách vách bán rượu qua lỗ nhỏ. Tiền Tâm Thắng mang theo hai bầu rượu giống nhau, trong đó có một bầu nước lạnh, và đưa cái bầu không cho lão Tây đong rượu. Lão Tây đong đầy rượu xong đưa cho Tiền Tâm Thắng. Tiền Tâm Thắng nói:

- Chương quý ghi sổ cho tôi thiếu nghe!

Lão Tây nói:

- Tôi không bán thiếu đâu!

- Ông không chịu bán tôi trả lại rượu cho ông nè!

Hắn lấy bầu nước lạnh đưa cho lão Tây. Lão Tây lấy bầu nước ấy trút vào trong hũ rượu. Tiền Tâm Thắng đổi không mất tiền được bầu rượu đem về. Lâu ngày chầy tháng, kiểu cũ làm hoài, lão Tây sinh nghi, vì mấy lúc sau này khách đều cho rằng rượu dở quá. Hôm đó, Tiền Tâm Thắng lại đến mua rượu, đóng rượu xong, Tiền Tâm Thắng lại xin thiếu. Lão Tây không chịu bán thiếu. Tiền Tâm Thắng nói:

- Ông không bán thiếu, tôi trả lại rượu cho ông nè!

Nói xong lại đem bầu nước đưa cho lão Tây. Lão Tây ném thử: đúng là nước lạnh, bèn bước ra nín Tiền Tâm Thắng lại, xem kỹ thì ra hắn có tới hai cái bầu, lão Tây và Tiền Tâm Thắng gây gỗ sanh ra ẩu đả. May có người can mới thôi. Hôm nay Tiền Tâm Thắng lại xin mua rượu, lão Tây nói:

- Tiền tiên sinh, hôm nay lại đến mua rượu lận nữa phải không?

- Tôi đưa tiền trước cho ông đây! Ông đóng cho tôi 100 tiền rượu.

Đóng rượu xong, Tiền Tâm Thắng hớn hở quay về nhà. Hắn vừa về đến cửa, Trần Lượng ở phía sau đưa tay thộp ngực kéo hắn lại. Lúc Tiền Tâm Thắng vừa ra khỏi cửa, Trần Lượng vào nhà hắn, mở tủ lấy hết số bạc vừa cất, lại lấy sạch 900 tiền còn lại trong tủ. Xong lại kéo chiếc mền bông, trên giường châm lửa đốt, rồi lấy chiếc bàn dần lên, đoạn ra ngoài chờ hắn. Tiền Tâm Thắng vừa về đến cửa bị Trần Lượng thộp ngực kề dao hăm:

- Mày la tao giết chết!

Tên trộm sợ quá không dám hé răng. Trần Lượng trối nghiến hắn lại, nhét dẻ vào mồm, kéo ra ngoài cửa, bảo:

- Ta là Dạ du thần, chuyên xét việc họa phúc chốn nhân gian đây! Người trộm bạc nhà người ta, phải cho người biết mùi báo ứng mới được.

Nói rồi bèn bỏ đi. Tiền Tâm Thắng chạy vào nhà xem: trong nhà khói bay mù mịt. Tiền Tâm Thắng sợ quá mà không làm gì được, miệng bị nhét đầy không thể phát ra lời, muốn tri hô mà không hô được. Từ phía Đông đi lại hai người tuần canh, một người cầm dùi, một người cầm thanh lạng người nọ nói:

- Ngõ hẻm này dễ sợ thiệt!

- Đừng hù tôi, tôi nhát gan lắm à!

Nói tới đó bỗng nghe tiếng “ó”. Hai tuần canh sợ quá, quay lưng định chạy. Một người nói:

- Chắc là ma đó!

Người kia gắt: Sợ cái gì?

Nói tới đó, bỗng nghe “ó” một tiếng nữa. Người tuần canh bạo dạn chạy lại xem: thì ra là Tiền Tâm Thắng, chỉ phát ra bằng mũi, vì miệng bị nhét cứng. Hắn kêu lên để người ta đến mở giùm hắn. Hai người tuần canh lúc đó mới mở trối cho hắn, móc dẻ trong miệng hắn ra và hỏi:

- Tiền tiên sinh, ông bị ai trám miệng thế? Làm chúng tôi sợ hết hồn!

- Tôi gặp Dạ du thần rồi. Mời hai chú vào nhà tiếp tôi với.

Bọn họ vào trong nhà xem. Mền nệm đều bị ngùn cháy. Họ lật đặt dập tắt ngọn lửa sắp sửa bốc cao. Tiền Tâm Thắng mở tủ ra xem. Số bạc để vào hồi nãy không còn mà tiền có trước cũng bị mất sạch.

Sau khi lấy bạc ở nhà Tiền Tâm Thắng, Trần Lượng trở về chỗ Lưu Vương thị, lén vào trong nhà, banh tay tử thi của bà cụ để tiền vào hai tay cho nắm lại, rồi đến bên bàn thờ gõ bài vị ân công đi. Lại đến nhà trong kiểm cái bồn bể ném xuống đất kêu loảng xoảng. Hai vợ chồng Lưu Vương thị nghe động giật mình thức dậy đốt đèn lên xem thấy bà cụ hai tay đều cầm tiền. Vợ chồng họ đang ngơ ngác bỗng nghe bên ngoài có tiếng nói lớn:

- Gia chủ hãy nghe đây! Ngày mai không được cúng bài vị của ân công nữa. Cúng nữa có đại họa đấy! Ta đi đây!

Nói xong câu đó, Lôi Minh, Trần Lượng phi thân lên nóc nhà thẳng đến Triệu gia lầu. Vào đến hoa viên của Triệu gia lầu, ngấm ngấm thám dò. Trong viện lặng trang, không cả tiếng người nói, chó sủa. Hai người nhảy vào bên trong, thẳng đến dưới lầu, phi thân lên lầu hướng về căn phòng có ánh đèn. Đến bên cửa sổ, hai người thấm nước miếng xoi lỗ nhìn vào. Phòng này trang trí thật là u nhã. Tựa vách tường phía Bắc một chiếc giường tre sương phi điểm bông, trên giường mắc những màn lụa đắt tiền. Ngay giữa phòng treo những giỏ hoa, trên đó trồng hoa lài, hoa dạ lý hương thơm ngát. Trên giường mền chiếu rất sang trọng, hai bên hai cái móc vàng chóc móc hai mí màn bằng đoạn màu xanh nhạt. Dựa tường bên Đông một cái bàn chân nhỏ, trên đó để một chậu pha lê trong đó có hai chú cá vàng nhật mắt rồng đuôi phượng đang tung tang bơi lội. Trên bàn hai cái chuông vàng khánh ngọc đặt hai bên cây san hô cành xanh biếc lá trắng phau. Góp phần sang trọng còn có mấy lọ đồ sứ đắt tiền. Dựa tường phía Tây có chiếc bàn hình bán nguyệt, trên bàn đựng một tấm gương lớn, phía trước bày những lọ phấn, dầu xức tóc, lược chải đầu đầy đủ mọi thứ điểm trang của phụ nữ. Sát bên cửa sổ kê một chiếc bàn bát tiên. Trên khảm một bàn cờ ngọc đen, hai bên có hai ghế dựa thái sự. Trên bàn để đầy sách vở và để sẵn văn phòng tứ bửu: bút, nghiên, giấy, mực. Trên vách tường đông treo một bức họa vẽ hình Phú quý mẫu đơn. Hai bên có hai hàng liễn đối:

Gió trăng mỗi tháng bốn mươi lăm bữa mặc tình,

Rượu uống trăm năm ba vạn sáu ngàn ngày say khướt.

Trần Lượng quan sát hồi lâu thấy trong nhà chỉ có một người hầu, bèn trở lại cùng Lôi Minh xuống lầu, nói:

- Nhị ca, trên lầu này không có ai, bọn mình đi tới trước dò xem sao!

Hai người dỡ thuật phi thiềm tẩu bích, cường tường vượt mái như đi trên đất bằng, đi thẳng về phía trước. Viện phía này là nhà ba tầng, đầu tầng một là khách sảnh với thư viện. Hai người lại lên tầng hai, bò trên mái nhà sau nhìn xuống, thấy trước thềm treo đầy đèn bát giác, ở Bắc thượng phòng ánh đèn sáng rõ, nơi đó hai người trai đánh đàn hồ cầm, hai người gái gảy đàn tỳ bà, vừa đàn vừa hát. Hôm nay là ngày lễ khánh thọ của Triệu viên ngoại, ai nấy đều tất bật suốt ngày vì khách khứa đến chúc mừng. Chiều tối, khách khứa lần lượt cáo từ. Lôi Minh, Trần Lượng quan sát hồi lâu, Trần Lượng đề nghị:

- Nhị ca này, mình ra sau đợi họ đi. Nhà này hôm nay có tiệc mừng, phải chờ thân hữu về hết, cả nhà mới nghỉ ngơi được.

Hai người lại vượt tường chạy ra phía sau, ở trong bóng tối chờ đợi. Trống điểm canh hai, bỗng từ phía trước ánh vạn đèn chói sáng, hai con a hoàn tay xách đèn lồng, hai nàng hầu dìu một cô thiếu nữ. Lôi Minh, Trần Lượng nhờ ánh đèn nhìn thấy rất rõ. Người thiếu nữ này thật là thiên kiều bá mị, vẻ phong lưu. Có thơ khen rằng:

Theo gió hương bay ngào ngạt,

Dáng đi bách mị thiên kiều

Nét đẹp đan thanh khó vẽ

Vóc người trên dưới cân phân

Khoác ngoài áo lam vừa vặn

Thoa vàng cài lỏng tóc mai

Chiếc quạt cầm tay hờ hững

Môi son hé nở duyên cười.

Trần Lượng khen thầm: “Thật là tuyệt thế vô song. Từ đầu tới chân không chỗ nào chê được”. Phía sau cô này lại có hai đứa a hoàn dìu một thiếu nữ, tuổi độ 18,19 lại càng mỹ miều hơn. Trang sức như thế nào, có lời khen rằng:

Tóc mây đen thắm

Khéo vấn quanh đầu

Đũa ngọc đính cài búi tóc

Phụng bay trâm giắt tóc mai
Tươi tắn phù dung mặt đẹp
Má hồng mây liễu cong cong
Mắt hạnh thu ba lấp lánh
Mũi mật hài hòa má phính
Môi son hé lộ ngọc cười
Thân áo trăm hoa thêu nở rộ.
Cánh sen lá tọa đoạn cung quần
Thắt lưng lồ lộ uyên ương dải
Xuyến đưa hương quện nét cảnh tôn
Có phải hậu hoàng trong phái đẹp
Hay là tiên nữ lạc trần gian?

Trần Lượng xem thấy khen thầm là quá đẹp. Lại nhìn về phía sau cô nàng thấy có hai đứa a hoàn dìu một cô nương khoảng 16,17 tuổi. Trần Lượng nhìn kỹ nàng này, quả thật:

Thiên nhiên rành rành sẵn đúc
Vượt xa thiếu nữ tầm thường
Mây nhỏ vút cong như xuân liễu
Mắt cong chứa đựng cả trời thu
Sóng mũi thẳng ngay trên miệng thắm
Hai tai lấp lánh ngọc làm hoa
Mặc áo lụa lam tay phỉ thúy
Bên trong lồ lộ áo hương xanh
Cung quần trăm nét thêu sen thắm
Bước đi đủng đỉnh dáng hao gầy
Mắt nhìn thu hút khôn dời bước
Tinh linh anh tú hội về đây!
Nét ngọc thiên tiên khôn sánh ví
Hằng Nga nguyệt điện kém vài phân.

Ba cô gái đang đi, một cô nói: Sao chị đừng em?

Cô kia nói: Tại chân em đạp chân chi đó mà.

Họ vừa nói vừa bước lên lầu cười khúc khích. Trần Lượng và Lôi Minh đến bên cửa sổ ghé nhìn vào. Ba cô nương đều trút bỏ áo xiêm bên ngoài. Một cô nói:

- Chị Ôi, chắc chị mệt lắm! Hôm nay là ngày sinh nhật của viên ngoại, khách khứa tới đông vậy làm sao rảnh tay được. Bây giờ bọn mình phải nghỉ ngơi cho lại sức mới được.

Ba cô nương uống một chum trà xong để nguyên áo lên giường thả màn xuống nằm ngủ. A hoàn cũng thổi tắt đèn lớn, rút sang phòng phía Tây ngơi nghỉ. Trần Lượng và Lôi Minh vẫn ở trong bóng tối đợi chờ. Trống điểm canh ba, bỗng từ xa ba bóng đen xuất hiện

70. Chương 70: Thấy Gái Đẹp, Dâm Tặc Mời Tri Kỷ Gặp Cổ Tri, Ba Tên Giặc Hái Hoa

Thấy ba cô đi ngủ, Trần Lượng và Lôi Minh theo lời dặn của Tế Diên vẫn ở trong tối ngằm bảo vệ và chờ bắt dâm tặc. Trần Lượng nói:

- Nhị ca, anh xem ba cô này sắc đẹp mỹ miều, giai nhân bậc nhất trên đời như thế, thảo nào Hoa Vân Long không đến hái hoa sao được.
- Nói tới đó, bỗng nghe có cục đá dò đường rớt đánh cẳng trước mặt. Giấy lát trên tường phía Đông xuất hiện ba bóng đen, đều mặc đồ dạ hành lướt như bay.

Trần Lượng nói:

- Nhị ca coi đó, sư phụ nói có sai đâu. Lão nhân gia là bậc vị bối tiên tri, cái gì cũng biết trước hết. Anh xem người đi giữa trong ba người đi tới là Hoa Vân Long đó. Tên đi đầu tôi có biết hần là người Tây Xuyên, anh em kết nghĩa với Hoa Vân Long, cũng là tên dâm tặc hái hoa nổi tiếng. Tên hần là Đào hoa lãng tử Hàn Tú; người đi phía sau là ai tôi không quen.

Lôi Minh nói:

- Ta biết người đi sau, hần là Bạch liên tú sĩ Hồn Phi.

Vừa nói xong, hai người thấy ba tên giặc đã vào đến lầu nhà bên Đông. Có việc hái hoa đêm nay là như thế này: Hoa Vân Long vừa ra khỏi nhà Mã Tĩnh không xa bị Tế Diên đuổi theo, chạy suốt cả đêm mới trốn thoát. Thoát nạn, hần bèn dò đến huyện Long Du Vừa đến cửa Bắc, hần gặp ngay hai người. Một người mặc áo màu thụy lam, phục sức ra vẻ một tráng sĩ, đó là Đào hoa lãng tử Hàn Tú; còn người kia có dáng một công tử võ sĩ chính là Bạch liên tú sĩ Hồn Phi Hai tên này cũng là giang dương đại đạo nổi tiếng ở lộ Tây Xuyên, vốn là bạn tương giao đồng nhóm với Hoa Vân Long. Gặp Hoa Vân Long, hai người lật đật chạy đến chào và nói:

- Hoa nhị ca, lâu nay anh vẫn mạnh chứ? Làm sao hôm nay anh lại đến đây?
- Té ra là hai hiền đệ! Chao ôi thật là xúi quẩy, tưởng rằng bọn mình hết gặp nhau rồi chứ!

Hàn Tú và Hồn Phi đều nói:

- Huynh trưởng nói gì mà nghe thăm thế?
- Anh em ta từ ngày chia tay nhau ở Tây Xuyên, ta ra đi gặp biết bao nhiêu việc!

Hoa Vân Long nói thế rồi đem việc ba lần tới Phụng Hoàng Lăng, may mắn gặp được Oai trấn bát phương, sau lại đến am Ô Trúc hái hoa giết người, tại Thái Sơn lầu giết chết chưởng quỹ Tàn lộc, vào Tàn tướng phủ lấy trộm Phụng quan ngọc chúc, nhất nhất kể lại.

Hàn Tú và Hồn Phi nói:

- Hay quá, huynh trưởng ở kinh đô làm những chuyện kinh thiên động địa như thế, kể ra cũng thuộc vào hạng siêu quần bạt tụy đấy! Bây giờ huynh trưởng định đi đâu?
- Bây giờ ta cũng chẳng biết đi đâu nữa!

Hàn Tú hỏi:

- Huynh trưởng có mang theo hộp muối hương không?
- Để làm chi vậy?

- Không giấu gì nhị ca, bọn tôi ở huyện Phú Thịnh tại ngã tư đường đến huyện Long Du này đã hơn mười ngày rồi. Bọn tôi không có việc chi, đi loanh quanh đến công viên nhà tài chủ họ Triệu, qua cửa sổ bọn tôi dòm thấy có ba nàng con gái. Ba nàng này thật là tuyệt thế vô song, giai nhân bậc nhất trong thiên hạ.

Bọn tôi không đem theo muối hương, không dám đi hái hoa, sợ e trong nhà có nhiều người, rủi ro có những điều không tốt. Mấy hôm nay bọn tôi tính tới tính lui mãi mà không biết làm sao. Nếu không gặp nhị ca ngày hôm nay, chắc bọn tôi phải đành rút lui thôi. Nhị ca nếu có mang muối hương theo thì chúng mình cùng đi hưởng lạc. Hưởng được của lạ ấy một lần cũng được thỏa nguyện bình sanh rồi.

Hoa Vân Long nghe rồi dâm tâm phát động, hứng chí nói:

- Hay đó, bây giờ bọn mình đi uống rượu trước đã!

Ba người bèn trở vào thành, đến Hội Tiên lầu kêu rượu thịt chè chén, mười phần vui vẻ. Ba người ăn uống no say xong, phổ ky đưa giấy tính tiền lại, ba người giành nhau trả tiền. Trần Lượng và Lôi Minh vừa mới tới thấy rõ Hoa Vân Long và hai người kia, nhưng bọn họ lại chẳng biết Lôi Minh và Trần Lượng ở trên lầu. Hàn Tú tính tiền xong, ba người bước ra khỏi quán. Hàn Tú nói:

- Hoa nhị ca, anh theo bọn tôi về tiệm Phú Thịnh đi, không cần phải đi dạo phố làm gì!

- Phải đó!

Ba người cùng về tiệm Phú Thịnh ở ngã tư đường. Phổ ky nhìn thấy, chạy ra chào:

- Hai vị đại gia còn trở lại à!

Hàn Tú nói:

- Bọn ta gặp bạn thân, nên tạm thời chưa đi, muốn nán lại ít ngày nữa. Người mở cho ta một thượng phòng nhé!

Phổ ky vâng dạ, lấy chìa khóa mở cửa phòng, đưa ba người lên và đem vào một bình trà nóng. Ba người đã ngà ngà say Hoa Vân Long nói:

- Bây giờ rồi rảnh, bọn mình nên ngủ một giấc đi.

Ba người cùng lăn ra ngủ. Ngủ đến chiều tối, thức dậy kêu rượu thịt ra ăn uống. Ăn uống xong, trống điểm canh một, Hàn Tú và Hồn Phi nói:

- Nhị ca, bọn mình đi nhé!

Hoa Vân Long nói:

- Hai chú thật ngốc quá! Ai đi vào giờ này, người ta chưa ngủ mà lại! Thằng như mình bị phát hiện tri hô lên, những quán gia canh cửa chạy đến vây bắt, có phải là hỏng việc không? Làm nghề ăn trộm hay hái hoa đều phải sau canh bọ Chừmng đó đường vắng, người thưa, ai nấy ngủ hết mới sử dụng muối hương được.

Hai tên kia nghe nói, biết gấp cũng không được đành chờ vậy. Chờ đến canh ba, ba người thay đổi y phục dạ hành, phóng mình qua cửa sổ ra khỏi khách điểm. Sau khi đóng cửa lại làm ký hiệu xong, họ nhảy lên nóc nhà dùng thuật phi thiềm tẩu bích, lòng gấp như lửa đốt, chạy như bay về hướng Triệu Gia lầu. Đến hoa viên, họ thấy mọi thứ đều im lặng, cho đến tiếng người nói hay chó sủa cũng không có. Mượn đá dò đường để xem động tĩnh, thấy không có phản ứng gì, ba tên giặc nhảy tót về hướng lầu phòng. Đến bên ngoài cửa sổ, Hoa Vân Long lấy ra 6 cuộn vải nhỏ, chia ba người nhét kín hai mũi. Đoạn mở hộp muối hương lấy ra cái hạc chủ, mình trông có mỏ nhọn như mỏ hạc, xoi lỗ giấy cửa sổ đút mỏ hạc vào. Cây muối hương đút trong mình hạc nhờ hai cánh quạt chấp chới khói muối hương theo mỏ bay vào phòng. Lúc đó Lôi Minh và Trần Lượng phục sẵn trên nóc nhà. Chờ đợi một lát, ba người lấy dụng cụ đốt hương cất kỹ vào trong hộp rồi mở hết cửa sổ ra, tiến vào trong nhà. Hoa Vân Long đánh lửa đốt đèn lên. Lúc này ba cô nương bị phải muối hương ngủ mê như chết. Ba cô này, một là cháu của viên ngoại, còn hai người kia là con gái. Hoa Vân Long vén màn lên. Dưới ánh đèn, mặt ba nàng hiện ra như ngọc, chẳng khác nào Tây Thị Tề giặc lòng mừng quá đổi. Hàn Tú nói:

- Hoa nhị ca, anh xem đẹp quá chừng chừng không?

- Thiệt hết chỗ chê rồi! Ba anh em mỗi người một cô cũng không có ai phải chọn lựa, nhưng ta có ý này: Bọn mình lấy ba miếng giấy viết số 1,2, 3, theo thăm bốc được mà hành sự, khỏi ai so bì gì hết!

Hàn Tú nói:

- Cũng tốt thôi! Ba cô này cô nào cũng đáng yêu cả! Tôi đề nghị như vậy: Sau khi vui vẻ xong, bọn ta mỗi người công một cô về làm vợ, kể ra cũng sướng một đời!

Lôi Minh và Trần Lượng nằm phục trên nóc nhà nghe bọn dâm tặc tính thể tức giận càn hông. Trần Lượng lật đật chạy ra trước cho mấy người trong nhà hay, còn Lôi Minh gỡ ngay một miếng ngói nhắm thẳng Hoa Vân Lôi ném tới. Hoa Vân Long lúc đó đang viết mấy cái lá thăm. Viên ngói từ tay Lôi Minh xé gió nhằm đầu Hoa Vân Long bay tới. Nếu trúng thì ít nhất gáo dừa cũng bị tét bể! Ném xong, Lôi Minh lật đật phóng mình chạy trốn. Ba tên giặc từ trong nhà phóng ra đuổi theo. Lôi Minh vội lấy mặt nạ mang vào để họ không nhìn ra. Thấy họ đuổi theo, Lôi Minh biết chúng đều là hạng võ nghệ xuất chúng, sức mình địch không lại, chỉ dờ thuật phi thiềm tẩu bích chạy càng nhanh càng tốt. Về phía bọn giặc muốn đuổi theo gấp để xem kẻ phá bình là ai, nào ngờ phía trước mặt tiếng hò hét đồng loạt nổi lên. Té ra hồi nãy Trần Lượng chạy ra nhà trước hô hoán:

- Chủ nhà nghe đây! Ở lầu nhà sau có trộm, mau mau vây bắt chúng, để chậm trễ là hỏng đấy!

Hô xong, Trần Lượng nấp sang một bên. Các người canh cửa, hộ viện, tuần canh nghe náo động lật đật đốt đèn cầm binh khí chạy ra nhà sau, miệng hô:

- Bắt trộm!

Ba tên giặc định đuổi theo giết Lôi Minh cho đã tức, nhưng nghe dưới đất gia nhân hô rầm rĩ bèn thôi không dám đuổi theo nữa. Hoa Vân Long nói:

- Chữ Hợp ơi, gió lớn rồi. Chuồn thôi.

Hô xong, ba tên giặc trèo tường vượt mái chạy mất. Lôi Minh đi tìm Trần Lượng, hai người dắt nhau đi đến chỗ vắng người, lấy bao hành lý ra thay đồ dạ hành, mặc lại thường phục. Trần Lượng nói:

- Nhị ca này, chúng ta không cần lo cho Hoa Vân Long nữa, để Tể Công bắt hắn cho rồi.

- Phải đó, bọn mình đừng thêm lo cho anh ấy nữa! Ba tên ấy thật là đáng giận! Đồ loạn thần tặc tử gì đâu! Ai gặp mà không muốn trừ khử?

Nói rồi hai người đi kiếm chỗ ngồi chờ sáng.

Trần Lượng nói:

- Nhị ca ơi, hai đứa mình đi tìm sư phó đi.

Hai người đi chậm chậm về phía trước, thấy đằng kia có hai người đi lại nói chuyện với nhau:

- Nhị ca, hai đứa mình lại dám đông đảng kia xem đi. Bên ngoài cửa Đông có một người đi mua quan tài, đang đi về bỗng có một ông Hòa thượng níu kéo quan tài lại không cho đi. Ông ấy hỏi mua quan tài này về đựng quần áo hay đựng tiền? Người ta trả lời là đựng người chết. Ông Hòa thượng đòi chui vô nằm thử, người ta không cho thử, ông bèn đá bể quan tài, mới sinh ra ấu đả. Minh tới mau để coi nè.

Trần Lượng nghe họ bảo như vậy bèn nói:

- Nhị ca này, đây chắc là Tể Công chứ chẳng ai. Chúng ta tới đó xem thử!

Hai người đi đến cửa Đông, quả nhiên gặp Tể Diên. Sau khi bảo Lôi Minh và Trần Lượng đưa Trương Văn Khôi về nhà rồi, Tể Diên cùng hai vị sãi, Đổ ra khỏi quán rượu. Sài đầu nói:

- Sư phó ơi, lão nhân gia nói đi tới Thiên Gia Khẩu bắt được Hoa Vân Long mà sao tới bây giờ còn phải đi đâu nữa đây?

- Mấy ông đi với ta tới huyện Long Du, thế nào cũng bắt được mà.

Sài, Đổ hai người cùng Tể Công đi tới cửa Bắc huyện Long Du thì trời đã tối. Ba người tìm một quán trọ, kêu rượu thịt ăn uống no say và kêu một phòng ba giường cùng nhau đi ngủ. Sài đầu nói:

- Sư phó ơi, ngày mai tiền trọ, tiền cơm tính sao đây?

- Mấy ông yên trí, có Hòa thượng ta đây mà!

Ngủ đến canh tư, Tể Điền thức dậy, len lén đến trong viện võ cửa sổ, kêu Sài, Đỗ nói:

- Sài đầu, Đỗ đầu! Ngày mai đến huyện Long Du gặp nhau nhé! Không có tiền trọ, tiền cơm ta cũng không cần biết, ta có việc phải đi đây.

- Nói rồi Tể Điền trèo tường ra khỏi cửa điếm, thẳng đến bên ngoài cửa Đông huyện Long Du Tể Điền ngồi xổm đó, đợi đến mặt trời mọc, thấy đằng kia có bốn người khiêng một cái quan tài đi lại. Tể Điền hỏi:

- Khiêng cái này đi đâu vậy?

Mấy người kia đáp:

- Khiêng vào trong thành.

- Cái quan tài này đựng quần áo hay đựng tiền?

Trong số bốn người đó có một người là chương quỹ, bèn bước tới nói:

- Cái ông Hòa thượng này bộ khùng chắc? Có ai mua quan tài về đựng quần áo bao giờ. Cái này để liệm người chết chứ!

- Liệm người chết thì phải để người sống xem dài ngắn ra sao cái đã. mấy người để xuống ta nằm vào đó thử xem nào?

Chương quỹ nói:

- Làm sao ông thử được?

- Tể Điền bèn đi đến cho vào một đá, quan tài bể tung. Chương quỹ thấy vậy giận quá, kêu phổ ky xúm lại đánh Hòa thượng.

71. Chương 71: Vâng Lệnh Thầy, Anh Hùng Xu Cát Ty Hung Hoa Vân Long Ném Phiêu Cỗ Hại Ba Bạn

Tại sao Tể Điền nín quan tài lại không cho đi Nhân vì chương quỹ của trại hòm lòng dạ không ngay thẳng. Người đi mua quan tài chính là lão họ Lý, người đi cùng với Lưu Vương thị xin tiền mua quan tài bữa trước. Khi được Lô Minh, Trần Lượng giúp tiền rồi mà chồng của Lưu Vương thị bị ghẻ hành không đi được mới phiền tới lão Lý đi mua quan tài giùm. Lão Lý cũng không rành mua bèn tới bên ngoài cửa Đông, vào tiệm Đồng Phong thấy có cỗ quan tài kích thước vừa tầm, bên ngoài sơn đen bóng bèn hỏi chương quỹ:

- Cỗ quan tài này bao nhiêu tiền?

- Có 15 lượng bạc thôi!

Nguyên cỗ quan tài này không phải là cây đặc mà là hai lớp ván ghép lại, độn mặt cửa ở giữa, bên ngoài sơn bóng giống như hòm bằng gỗ tốt, thật ra là ván mục ghép thành. Trị giá chỉ có 5 lượng thôi. Chương quỹ có ý gạt người mới đòi Lý lão tiền quan tài là 15 lượng, luôn cả tiền chôn cất là 20 lượng. Lý lão chẳng biết giá cả bao nhiêu bèn ưng thuận. Chương quỹ nghĩ bụng: “Bán chiếc quan tài này xong, mình lời được mười mấy lượng, đủ ăn tiêu một tháng”. Bèn sai bốn tên phổ ky khiêng quan tài đi liệm xác. Nào dè mới đi tới cửa Đông bị Ông Hòa thượng nín lại rồi đòi vào nằm thử. Chương quỹ không chịu cho, Hòa thượng phóng vào quan tài một cước, lớp ván mỏng bị bể toạc, mặt cửa bên trong đổ ra tùm lum. Lý lão thấy vậy nói:

- Tôi không chịu lấy cái này đâu! Tôi nói lấy cái quan tài bằng gỗ dày, nào dè cái này bên trong toàn mặt cửa không hà. Tôi không lấy đâu!

Chương quỹ nghĩ bụng: “Tiền đã vào tay, rủi gặp ông Hòa thượng phá bình, tức thiệt”. Bèn nổi giận hét phổ ky:

- Tụi bay ráp lại nện ông cho ta.

Bốn tên phổ ky áp lại định tóm Tề Diên. Tề Diên lấy tay chỉ một cái, miệng niệm lục tự chơn ngôn: “Án ma ni bát me hồng. Án sắc lịnh hích!”. Bốn tên phổ ky hoa mắt thấy tên chưởng quỹ của họ chính là Hòa thượng. Bốn tên áp tới nắm chưởng quỹ thoi lia lịa. Chưởng quỹ vội la lên:

- Đừng đánh! Ta đây mà!

Bọn phổ ky nói:

- Đánh cho mi biết tay, cho hết phá bình việc buôn bán của người ta!

Chưởng quỹ lại la lên:

- Ta là Vương chưởng quỹ đây.

Bốn tên phổ ky nghe la, nhìn kỹ lại, té ra mình đánh nhầm chưởng quỹ. Bốn tên tính chạy rượt đánh Hòa thượng. Ngay lúc đó, Lôi Minh, Trần Lượng cũng vừa tới. Trần Lượng la:

- Đừng đánh có chuyện gì thế!

Chưởng quỹ dòm lại thấy hai người có dáng vẻ trắng sĩnh, tướng mạo khác thường, nói:

- Hai vị đại gia đừng để ý tới, tôi gây gỗ xích mích riêng với vị Hòa thượng này thôi.

Lý lão nhìn ra chính là hai ân công bữa nọ. Trần Lượng hỏi:

- Tại sao thế?

Lý lão trưởng đáp:

- Thưa hai vị ân công, vì nhà Lưu Vương thị không có ai mới nhờ tôi mua quan tài giùm. Tôi già rồi nhìn thấy không rõ nên mới mua nhầm cỗ quan tài này. Tôi thấy nó dầy 4 - 5 tấc, nào ngờ là bằng ván ghép đồ mặt cửa ở giữa.

Trần Lượng nghe rồi bèn nói:

- Chưởng quỹ này! Ông thật là có điều không đúng đó! Ông tính mua gian bán lận hả? Mau cho người mang về đổi chiếc quan tài khác đi. Nếu không nghe thì đừng có trách ta đấy nhé!

Chưởng quỹ cũng không biết Lôi Minh, Trần Lượng có thể lực lớn nhỏ ra sao, chỉ dám giận mà không dám nói. Tề Diên móc ra một cục thuốc, nói:

- Lý lão này, ông cầm cục thuốc này đem về đưa cho Lưu Phước thoa lên mụn ghẻ của hắn. Thoa tới đâu ghẻ lành tới đó ngay hà!

Lý lão trưởng nói:

- Thưa đại sư phó, danh hiệu Ngài là chi?

Trần Lượng nói:

- Đây là Tề Công trưởng lão của chùa Linh Ẩn đấy!

Lý lão cầm cục thuốc theo chưởng quỹ về tiệm đổi cỗ quan tài khác, khiêng về nhà Lưu Phước. Nhờ cục thuốc của Tề Diên, Lưu Phước thoa tới đâu, ghẻ lành tới đó, bèn đứng ra chôn cất mẹ già hoàn tất. Cả nhà cảm đức Tề Diên.

Tề Diên gặp Lôi Minh và Trần Lượng hỏi:

- Hai con từ đâu đến đây thế?

Trần Lượng đáp:

- Thôi sư phó đừng nhắc làm chi, hai đứa con không bao giờ để ý tới việc của Hoa vân long nữa.

- Ủ phải thôi chúng ta đi uống rượu đi!

Ba người cùng trở vào thành, tìm một quán rượu, đi thẳng vào trong kê rượu thịt ăn uống. Uống được một lát, Tể Diên thở dài, ho lên một tiếng. Trần Lượng hỏi:

- Sao hôm nay sư phó thở dài thườn thượt thế?
- Ta buồn vì thấy hai con mắc họa thê thảm lắm!
- Thưa sư phó, thê thảm là thế nào?
- Bây giờ là mấy giờ rồi?
- Trời vừa mới sáng, còn sớm lắm.
- Trời đúng Ngọ này, hai con chắc phải chết.

Trần Lượng nghe nói cả kinh, biết Tể Diên là vị bốc tiên tri, nói đâu đúng đó, bèn hỏi:

- Thưa sư phó, đã biết trước tội con mắc đại nạn liệu có thể nào tránh được không?
- Hai con muốn xu cát tị hung thì đúng Ngọ hôm nay phải ra khỏi địa giới huyện Long Du mới được!

Trần Lượng cũng không biết huyện Long Du bao lớn bèn hỏi người dọn bàn:

- Này chú, giao giới huyện Long Du cách đây bao xa?
- Đi về phía Tây phải hơn 30 mươi dặm, đi về phía Đông phải mất 50 - 60 mươi dặm, đi về hướng Nam hay Bắc đều mất 70 - 80 mươi dặm.

Trần Lượng nghe nói đi về phía Tây gần, mới nói:

- Thưa sư phó, bây giờ hai con đi lánh nạn đây!
- Ừ, hai con đi đi. Nên nhớ là đúng Ngọ bằng mọi cách phải ra khỏi ranh giới đấy nhé!

Lôi, Trần hai người đều nói: - Xin vâng!

Đoạn tính tiền rượu rồi ra khỏi quán rượu, đi thẳng về hướng Tây. Vừa đi ra khỏi cửa Tây, Lôi Minh nói:

- Lão tam ơi, ta mệt quá, đi hết nổi rồi. Suốt đêm không ngủ, mắt hướng hết lên, cặp giò cũng nặng như đeo đá đây này.

Trần Lượng nói:

- Nhị ca ơi, chúng ta phải đi mau mới được, lời sư phú nói không sai đâu!

Nói rồi lại đi tới nữa. Trước mặt là một khu rừng liễu. Lôi Minh nói:

- Ta thiệt là đi hết nổi rồi!
- Anh không đi, bộ không sợ chết sao?

Lôi Minh nói:

- Ở đây không có ai, mình vô đây vào nghỉ một lát đã.

Trần Lượng tâm thần không an, đâu dám ngủ, chỉ ngồi một bên canh chừng. Một lát sau, một người từ hướng Đông đi lại. Người ấy chính là Hoa Vân Long.

Hoa Vân Long sau khi chạy ra khỏi nhà họ Triệu cùng hai tên giặc kia trở về khách điểm. Hoa Vân Long có ý giận Hồn Phi và Hàn Tú: “Nếu không có hai người này thì mình đâu có nhúng tay vào việc nguy hiểm đó”. Hồn Phi nói;

- Anh đừng có giận tôi, việc này anh cũng có ý muốn tham gia mà! Bây giờ bọn tôi muốn đi Lâm An chơi, anh cứ lo việc của anh đi.

Sáng hôm đó, hai người ra đi sớm. Hoa Vân Long trong lòng buồn bực, đi ra ngoài dạo chơi thơ thẩn. Đi đến rừng liễu thì gặp Lôi Minh và Trần Lượng. Hoa Vân Long trong bụng nhớ lại: “Hồi hôm người đánh

với mình, sao giống Lôi Minh quá. Chắc hẳn chứ không ai!”. Trần Lượng là người nhạy ý, thấy Hoa Vân Long lật đặt đứng dậy, nói:

- Hoa nhị ca, mấy ngày nay anh mạnh giỏi không? Anh ở đâu lại đây? Sao chưa chạy đi?

Hoa Vân Long hỏi:

- Hai chú ở đâu đến đây?

- Bọn tôi ở Tiểu Nguyệt Đồn đến đây.

Nói tới đó, Lôi Minh thức dậy, nhướng mắt nói:

- Hoa nhị ca, xin chúc mừng anh, đại hỷ, đại hỷ nhé!

- Có gì đâu mà đại hỷ?

Lôi Minh là người trực tính, nghĩ gì nói nấy:

- Việc anh hái hoa ở Triệu gia không phải đại hỷ là gì?

- Làm sao chú biết?

- Muốn người không biết trừ phi mình không làm!

- A, hôm qua chính mi, tên tiểu tử này động thủ với ta đây mà!

Lôi Minh nghe nói trợn mắt:

- A, thằng chó này, sao dám mắng ta là tiểu tử chứ, ta cho mi một dao mới được.

Nói rồi lấy dao chém liền. Hoa Vân Long rút dao chống trả. Hai người đâm chém túi bụi. Trần Lượng lật đặt bảo:

- Hoa nhị ca, Lôi nhị ca! Thôi đừng đánh nhau nữa! Mới nói mấy câu mà đã trở mặt rồi. Minh là anh em mà làm như vậy thì họ cười cho chết!

Lôi Minh đời nào nghe, cứ chém lia lịa, quyết băm xác Hoa Vân Long mới hả dạ. Võ nghệ của Hoa Vân Long cao hơn Lôi Minh một bậc, cố ý đánh cầm chừng làm cho Lôi Minh xuất hạn cùng mình. Trần Lượng thấy vậy rút dao nhảy vào nói:

- Lôi nhị ca, anh tránh ra đi.

Lôi Minh lật đặt nhảy ra ngoài. Trần Lượng nói:

- Hoa nhị ca, anh cũng bỏ qua đi! Chúng mình là tình anh em mà! Hai người đánh nhau như vậy tôi biết tính bình ai bây giờ? Hoa nhị ca cứ lo việc của anh đi.

Lôi Minh nghĩ một lát rồi lại rút dao ra đánh nữa. Một lát lâu ngó bộ không ổn, Trần Lượng nhảy vào cản ngăn:

- Hoa nhị ca, anh là người lớn, thôi anh đừng chấp nhất làm gì! Khác họ còn có tình khác họ, đồng bào lại quên nghĩa đồng bào sao?

Lôi Minh nghĩ một lát rồi cầm dao xốc tới đánh nữa. Trần Lượng lại nhảy vào cản ngăn. Như vậy tới ba lần. Hoa Vân Long tức giận nói:

- À hà, hai đứa bây áp dụng xa luân chiến đây à! Nó đuổi súc, mi nhảy vào can ra, để nó nghỉ khoẻ nhảy vào đánh tiếp. Chấp hai tiểu bối chúng mày cầm dao nhảy vào một lượt, Hoa nhị thái gia có thêm kẻ vào đâu!

Đang lúc đánh nhau, bỗng Hoa Vân Long quay đầu bỏ chạy. Lôi Minh tức tốc rượt theo. Họ Hoa ngoái đầu hô lớn:

- Phiêu này!

Theo cái vẩy tay, một độc phiêu bay xẹt đến. Lôi Minh nghe độc phiêu lật đật trần mình né tránh, nhưng không kịp, mũi độc phiêu ghim nhằm huyết hoa cái, ngã người té ngang, nửa người tê buốt, tự biết hết phương cứu chữa!

Trần Lượng gấp rút chạy tới hỏi:

- Nhị ca làm sao vậy?

- Hết cứu rồi! Ta bị trúng độc phiêu, trong 12 giờ nữa đi đứt rồi. Hiền đệ Ôi, em hãy đi đi! Nếu em có nghĩ đến tình anh em thì hãy đến Phụng Hoàng Lãnh ở huyện Ngọc Sơn, tìm Oai trấn bát phương Dương Minh, nói cho đại ca hay việc Hoa Vân Long dùng độc phiêu hại tạ Dương đại ca nếu nghĩ đến tình giao hảo anh em thì hãy phát thiệp lục lâm, mời các anh hùng lục lâm bày trận Tứ vọng bắt Hoa Vân Long. Chừng đó em hãy lấy tim Hoa Vân Long tế trước vong linh tạ Đó mới trọn nghĩa tình huynh đệ.

Trần Lượng nghe nói những lời ấy đau thấu tâm can, khác nào dao xuyên buồng ngực, tên bắn ngay tim! Biết chắc độc phiêu do Hoa Vân Long bắn ra là học của Dương Minh, không có thuốc nào giải được, chắc chắn rằng Lôi Minh thế nào cũng phải chết! Hoa Vân Long đứng gần đó nghe những lời Lôi Minh dặn Trần Lượng, bèn nghĩ: “Không xong, kiểu này mạng mình cũng đi đứt thôi! Chi bằng nhỏ cỏ phải nhỏ tận gốc mới được!”. Nghĩ rồi bèn nhắm ngay lưng Trần Lượng vẩy tới một phiêu. Trần Lượng cười ha hả nói:

- Họ Hoa kia ơi, anh chu toàn cho tôi thật là cảm ơn anh quá! Trong giới lục lâm ai cũng đều biết, ở đâu có Lôi Minh thì ở đó có Trần Lượng. Hai ta sống làm người thì cùng ở một nơi, chết cũng làm quỷ một chỗ, thật còn gì bằng! Lôi Minh chết rồi, Trần Lượng ta sống một mình sao được!

Nói rồi tới đó thuốc ngấm, Lôi Minh, Trần Lượng ngã lăn lộn không ngớt. Hoa Vân Long thấy vậy bèn nghĩ: “Ta với hai người này là anh em kết nghĩa, nay để họ lăn lộn khổ sở như vậy sao đành, chi bằng cho mỗi người một dao kết thúc tánh mạng của họ sớm hay hơn”. Nghĩ vậy rồi, đưa tay rút dao định kết thúc tính mạng của Lôi Minh và Trần Lượng.

72. Chương 72: Trần Bát Phương Tức Giận Tìm Trương Vinh Càn Khôn Thử Đánh Phiêu Hại Dương Minh

Hoa Vân Long định xuống dao kết thúc tánh mạng của hai người bạn thì nghe có tiếng người hỏi:

- Hoa hiền đệ, chú định giết ai vậy?

Hoa Vân Long ngoái đầu nhìn lại, thấy một người đang đi tới. Người này mình cao 8 thước, đầu đội khăn xếp màu lam, phía trước thêu kim tuyến hình lưỡng long tranh châu, trái châu là một đóa châu màu tím, chiếu sáng lấp lánh, mình mặc tiền tụ bào màu lam thêu hoa mẫu đơn, mặt như trăng rằm, mày hình chữ bát, mắt sáng như sao, đầu mặt cân đối, dưới cằm ba chòm râu phất phơ trước ngực, một đao đeo lưng lẳng ben hông, trên tay cầm chiếc túi nhỏ. Người ấy chẳng ai khác hơn là Đại nghĩa Oai trấn bát phương Dương Minh. Hoa Vân Long thấy Dương Minh đi tới, thất kinh nghĩ thầm: “Anh này đến đây rồi, chắc là không xong đây”. Trong nháy mắt hắt nẩy ra một kế, bèn vội vàng bước tới chào hỏi:

- Dương đại ca, mấy lúc nay anh vẫn mạnh giỏi chứ?

Dương Minh nói:

- Chú tính giết ai vậy?

- Tôi định giết Lôi Minh và Trần Lượng.

- Hoa nhị đệ, tại sao chú lại muốn giết hai người ấy như vậy?

- Huynh trưởng đừng hỏi thì hơn. Hai tên này thiệt là hạng không từ việc xấu nào cả. Ở thành Lâm An, chúng hái hoa ở am Ô Trúc, việc không thành bèn giết chết thiếu phụ còn để tóc tu hành, chém bị thương lão ni cô Lại ở lầu Thái Sơn giết Tịnh Nhai thái tuế Tần Lộc, rồi vào phủ Thừa tướng lấy trộm phụng quan

vòng ngọc. Mới hôm qua này lại hái hoa ở Triệu Gia lầu tại cửa Bắc huyện Long Du nữa. Hôm nay tôi gặp họ, lấy lời khuyên can. Họ chẳng những không nghe mà còn rút dao định giết tôi nữa. Tôi mới dùng độc phiêu đánh ngã họ đó. Tôi nghĩ rằng không cần bắt họ nhận tội, giết quách họ cho xong.

- Nhị đệ Ồi, chú không nên dùng độc phiêu đánh họ như vậy! Anh em bọn mình mà nỡ hạ độc thủ nhau sao?

- Huynh trưởng có ai mới đến kìa!

Dương Minh ngoái đầu nhìn lại. Thừa cơ hội, Hoa Vân Long phóng ngay một độc phiêu trúng nhằm xương tỳ bà của Dương Minh. Trúng thương, Dương Minh ngã vật xuống.

Dương Minh không phải là người thích đi chơi, vì trong nhà có mở phiêu cục lại đang sinh lợi. Chuyển đi này là do em kết nghĩa của Hoa Vân Long là Trương Vinh mà sinh ra. Trương Vinh có biệt hiệu là Hắc toàn quý, cũng là người Tây Xuyên. Một hôm Trương Vinh đến nhà Dương Minh tìm Hoa Vân Long, gia nhân vào bẩm báo. Dương Minh bước ra xem, thấy Trương Vinh chừng 20 tuổi, có vẻ văn sanh công tử. Dương Minh hỏi:

- Quý danh tôn giá là chi, đến đây có việc gì?

- Tôi là Trương Vinh, người Tây Xuyên, em kết nghĩa của Hoa Vân Long. Tôi nghe anh ấy ở nhà Dương đại gia ở thôn Như Ý nên đến tìm.

Dương Minh nghe nói thế bèn đáp.

- Chú là em kết nghĩa của Hoa Vân Long thì cũng như anh em của ta rồi, đâu phải người ngoài. Hiện Hoa Vân Long đang đi chơi ở Lâm An, không ba tháng nữa mới về. Chú cứ ở lại đây chờ đợi, khỏi phải đi tìm chi cho mất công.

Dương Minh là người rất tốt với bạn bè, đưa Trương Vinh vào nhà trong nói:

- Chú cứ ở đây nếu có buồn thì ra phiêu cục chơi nhé!

Từ đó Trương Vinh ở lại nhà của Dương Minh. Nào ngờ Trương Vinh ngã bệnh nặng, Dương Minh bèn rước thầy thuốc tận tình cứu chữa mới bình phục được. Trương Vinh nói với Dương Minh:

- Huynh trưởng đối đãi với tôi như vậy, tôi thật vô cùng cảm kích, tôi xin dập đầu bái tạ và xin tôn anh làm huynh trưởng.

- Trương hiền đệ, chú là em kết nghĩa của Hoa hiền đệ thì cũng như là anh em kết nghĩa của ta, có gì mà dập đầu làm lễ lẽ lẽ mà như thế.

- Anh nói vậy sao phải!

Trương Vinh vẫn một mực vái lạy Dương Minh mới nghe. Lạy Dương Minh xong, Trương Vinh vào nhà trong lạy lão thái thái và ra mắt Mãn thị tẩu tẩu là vợ của Dương Minh. Từ đó Trương Vinh được coi như người nhà, ra vào không cấm kỵ nữa. Vợ của Dương Minh, Mãn thị là một người diện mạo xinh đẹp, chẳng những có tài mà lại rất hiền thực. Còn Trương Vinh là người đụng đầu nói đó không có khuôn phép gì cả. Dương lão thái là một người chánh trực, thường la rầy Trương Vinh mãi. Mãn thị sợ chồng biết có điều gì đắc tội với bạn bè nên cố che giấu cho Trương Vinh. Nào ngờ đâu Trương Vinh thấy vậy hiểu lầm Mãn thị cò bưng lẹo tẹo gì với hắn. Ngày kia Dương Minh đi vắng, Trương Vinh kiếm cỏ đi vào nhà trong. Dương lão thái mắc ngủ trưa. Mãn thị ở nhà trong làm công việc may vá thường ngày.

Trương Vinh hỏi:

- Tẩu tẩu đang làm gì đó?

- Đang may vớ.

- Đâu, đưa tôi xem thử.

Mãn thị cầm đưa ra. Trương Vinh không phải là cốt muốn xem mà có ý khác muốn kiểm có đùa cợt với Mãn thị. Hắn thay vì cầm chiếc vớ lại cầm lấy cổ tay Mãn thị. Mãn thị lập tức nghiêm nét mặt nói:

- Chú làm như vậy không biết xấu hổ à!

Nói rồi bạt cho Trương Vinh một bạt tai xiểng niểng. Trương Vinh đâu biết rằng mẫn thị võ học đầy người, cha nàng là Mẫn Đắc Công, trác hiệu “Thiết côn vô địch”. Vì không có con trai nên ông đem võ nghệ bản lãnh truyền hết cho con gái. Bị một bạt tai, sợ quá Trương Vinh chạy tuốt ra nhà trước cuốn vội quần áo chuồn thẳng. Dương Minh về hỏi:

Mẫn thị không dám nói, sợ chồng biết được nổi giận. Lời tục có câu: “Cha khỏi lo âu vì con hiếu. Nhà chẳng buồn đau bởi vợ hiền”. Mẫn thị không chịu nói, Dương Minh hai ba lần gạ hỏi mãi, Mẫn thị đành phải đem chuyện Trương Vinh hai ba lần đùa cợt thuật lại. Dương Minh nghe xong tức giận phừng phừng, hét:

- Phải đi kiếm thằng này cho nó về châu Diêm chúa mới được! Nó nhè trong nhà ta mà dám giở trò vô lễ chứ. Nó đập lại tình bạn bè của ta bằng hành động vô lễ ấy thật là hạng mặt người dạ thú mà!

Càng nghĩ càng giận, hôm sau Dương Minh cáo từ mẹ già, giắt tiền và binh khí ra đi tìm Trương Vinh, nói là đi bảo tiêu. Ngày kia đi đến phía Tây nam huyện Long Du, trước mặt là bờ sông đầy lau sậy. Một ông già dáng điệu âu sầu sủa soạn nhảy xuống sông tự tử. Dương Minh lật đật níu ông già lại, hỏi:

- Lão trượng vì sao mà định nhảy xuống sông như vậy? Tuổi tác lão trượng đã già mà tính làm chuyện này chắc là buồn lắm. Xin cụ nói cho cháu nghe với.

Ông già ngược đầu lên rồi lại thở dài nói:

- Đại gia có lòng hỏi đến, tiểu lão xin thưa: Tôi họ Khang tên là Đắc Nguyên, dưới gối không có con trai, chỉ còn một đứa con gái, hứa gả cho họ Trương bán tạp hóa ở thành Lâm An, nhưng chưa cưới. Họ Trương đưa tin muốn rước cháu tôi về. Tôi mới gom hết đồ đạc trong nhà bán được mấy trăm lượng bạc. Tôi bảo cháu cưới trên một con lừa cùng tôi với đứa con trai nuôi tôi đưa dâu đến Lâm An. Hôm nay mới sáng sớm, cả thằng con trai nuôi và đứa cháu gái tôi đi đâu mất, tôi kiếm mãi chẳng ra, cho nên định nhảy xuống sông này chết quách cho xong.

Dương Minh hỏi:

- Thằng con nuôi của ông bao nhiêu tuổi, còn cháu gái ông bao nhiêu tuổi?

- Con nuôi tôi 28, còn cháu gái tôi 18.

- Bình thường ở nhà chúng nó có hòa thuận không?

- Bình thường ở nhà chúng nó hay gây gổ với nhau lắm.

- Thôi ông đừng nghĩ đến cái chết làm chi, để tôi đưa ông đi kiếm nó.

- Xin hỏi đại gia tên họ là chi.

Dương Minh xưng tên họ. Ông già nói:

- A té ra đây là vị quan bảo tiêu Oai trấn bát phương đây mà! Hân hạnh! Hân hạnh! Thôi chúng mình đi về.

Nói rồi ông già đi trước. Thấy trong rừng liễu, Hoa Vân Long đang cầm dao chuẩn bị giết người, Dương Minh hỏi:

- Hoa nhị đệ, em muốn giết ai vậy?

Hoa Vân Long ngoái đầu nhìn lại, người đến chính là bảo phiêu sư phó. Tên giặc trong bụng nghĩ thầm: “Không xong rồi! Nếu mình nói đánh độc phiêu hại Lôi Minh, Trần Lượng là ảnh lấy mạng mình chứ chẳng không? Chi bằng phải làm theo lời ”Một cay, hai độc, ba không chừa” mới được. Lượng nhỏ không phải người quân tử, không độc đâu phải kẻ trượng phu!”. Trước kia Hoa Vân Long đâu biết đánh độc phiêu. Hắn biết Dương Minh có món độc phiêu nổi tiếng nên theo năn nỉ xin Dương Minh dạy. Dương Minh căn dặn hắn:

Hoa Vân Long bèn đặt điều nói họ làm những việc sai trái rồi nói:

- - Độc phiêu này là tầm dầm trong 36 thứ độc cộng với 18 loại cây cỏ, nếu không có loại rắn đuôi đỏ và mộc hóa thạch thì không thể bào chế được. Em học thành nghề rồi không nên sử dụng bừa bãi! Vì trúng phiêu máu chảy là sẽ chết, không có thuốc giải.

Hôm nay, Hoa Vân Long thấy Dương Minh tới, trong bụng nghĩ thầm: “Không xong rồi”. Nhưng cũng vội bước tới chào hỏi. Dương Minh hỏi:

- Em tính giết ai vậy?

- Tôi định giết Lôi Minh và Trần Lương.

- Tại sao vậy?

Tôi vừa mới đánh độc phiêu trúng họ đấy!

Dương Minh nghe thuật, ngạc nhiên nói:

- Em không nên lấy độc phiêu đánh họ như vậy!

- Anh xem có người đến kìa!

Dương Minh quay đầu lại xem, Hoa Vân Long bèn thừa cơ vẩy tay một cái, ngọn độc phiêu trúng ngay xương tỷ bà của Dương Minh. Dương Minh trúng thương té xuống, cười hà hà nói:

- Đây là việc kết thúc mối tình bằng hữu đây. Ta đây chú đánh phiêu, chú lại lấy phiêu đánh lại ta, thì trong thiên hạ này chú có chừa ai đâu!

Khang Đắc Nguyên thấy vậy, nộ khí xung thiên nói:

- Hay cho tên giặc này, ngoài miệng nói ngọt xớt mà ra tay độc dữ a! Đến Dương đại gia mà nó cũng không chừa. Hôm nay ta liều mạng già với mi một trận.

Hoa Vân Long thấy vậy nói:

- Cái ông già này bộ muốn đi sớm hả?

Nói rồi rút dao ra.

Dương Minh lúc đó đau đớn lăn lộn, mồ hôi bằng hạt đậu tuôn khắp người, nói:

- Khang lão trượng ơi, ông đi lo việc của ông đi! Tôi định giúp ông tìm lại cô cháu nhưng bây giờ hỏng rồi, tính mạng tôi còn giữ không xong, làm sao giúp ông được! Thôi, ông đi đi, đừng nổi giận làm gì! Đây là kết quả tốt đẹp tình bằng hữu của chúng tôi đó. Hoa Vân Long, chú lại đây, cứ giết ta đi!

Khang Đắc Nguyên là người nhiệt tâm, thấy tình cảnh Dương Minh làm sao đi được, nổi giận nói:

- Tên dâm tặc kia, mi hãy giết ta trước đi, ta cũng chẳng thèm sống làm gì!

Nói rồi vạch bụng đưa ra. Hoa Vân Long nói:

- Cha già thất phu này! Thiệt là:

”Thiên đường rộng nẻo không thềm tới,

Địa ngục không lối muốn đi vào”.

Khang Đắc Nguyên nói:

- Mi cứ giết ta đi.

Hoa Vân Long nghĩ bụng: “Mình cần gì phải giết ông ta, ông ta từ trước đến giờ có thù oán gì với mình đâu. Để ông ta đi cho rảnh!”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Này lão già thất phu kia, đừng lao đầu vào chỗ chết làm chi! Ta không giết ông đâu, giết ông đâu đáng mặt anh hùng. Thôi ông đi đi.

Nghĩ rồi bèn rút dao ra định kết thúc tính mạng của Dương Minh, Lôi Minh và Trần Lượng. Bỗng lúc đó trong đám cỏ “ách xì” một tiếng, Hoa Vân Long ngoái đầu nhìn lại. Tể Diên lù lù đứng đó. Tên giặc hồn phi phách tán... Tể Diên hét:

- Hay cho Hoa Vân Long, phen này xem mi chạy đâu cho biết.

73. Chương 73: Trong Rừng Liễu, Tể Công Kinh Dâm Tặc Quán Rượu Nghèo, Ban Đầu Gặp Thánh Tăng

Nguyên sau khi nửa đêm Tể Diên bỏ đi, Sài, Đỗ hai vị Ban đầu cũng không dám ngủ, sợ hôm sau không có tiền trả tiền cơm nước bèn không chờ tới sáng, lén trèo tường trốn ra khỏi quán, thẳng đến nha môn huyện Long Dụ Hai người bước vào một quán trà ở trước Long môn huyện Long Du, thấy mấy vị Ban đầu đang ngồi uống trà ở đó. Sài đầu hỏi:

- Xin cho tôi hỏi thăm, các vị có thấy một ông Hòa thượng nào đi qua đây không?

- Có phải hai ông Hòa thượng ở miếu Tam Quan can án về phụ nữ đó không?

- Không phải đâu, người mà tôi hỏi thăm là ông Hòa thượng kiếc kia mà!

Có một người ở bàn bên nói:

- Hồi nãy có một ông Hòa thượng kiếc ở ngoài cửa Đông nín quan tài lại không cho đi, hai vị lên đó tìm thử xem.

- Sài, Đỗ bèn đi đến bên ngoài cửa Đông tìm nhưng không gặp Tể Diên đâu hết, liền lần theo mấy quán rượu tìm kiếm. Đến một quán rượu nhỏ kia, hai người thấy Tể Diên đang ngồi trong đó, Sài đầu nói:

- Hay quá, Hòa thượng đây rồi! Sư phụ nửa đêm trốn mất để gánh lại cho bọn này à? Có phải vậy không?

- Hai vị ngồi xuống đây đi!

Sài, Đỗ hai người ngồi xuống bàn. Tể Diên kêu thêm rượu, thêm thức ăn để hai người cùng ăn uống. Uống rượu một lát, Tể Diên nói:

- Chà, mắc tiểu quá!

Nói rồi bước qua khỏi quán rượu đi qua cửa Tây. Phía trước mặt hai bên là sông, chính giữa là một con đường nhỏ. Đàng kia có một thiếu nữ cười lừa đi lại, cùng đi theo có một thanh niên. Anh này đầu thô mắt rần, chính là Khang Thành cùng cháu gái của Khang Đắc Nguyên. Khang Thành nguyên không phải là người có lòng tốt, hắn định đem cô gái đi bán vài trăm lượng để cưới vợ. Sáng ngày hắn dắt lừa đưa cô gái ra khỏi khách điếm, đi vào con hẻm nhỏ. Cô gái hỏi:

- Gia gia đi đâu rồi?

- Mình cứ đi đi, gia gia sẽ đợi mình ở đàng kia.

Cô gái không bằng lòng nhưng mắc ngồi trên lưng lừa không tuột xuống được, đành để cho hắn đưa đi. Đang đi trên con đường nhỏ giữa sông, Tể Diên đã biết rõ bụng hắn, bèn đứng giữa đường cản lại không cho đi. Khang Thành nói với Tể Diên:

- Hòa thượng, ông trở lại đi!

- Chú mày trở lại đi!

- Chúng tôi, đây là lừa.

- Ta là người.

- Ông không thấy chúng tôi là khách qua đường sao?

- Ta cũng là khách qua đường mà.
- Chúng tôi quay lại không được mà.
- Ta cũng quanh không được.
- Cái ông Hòa thượng này thật dễ ghét.
- A! cái thằng này.

Nói rồi lấy tay chỉ một tảo tôi phải ngằm cái, miệng niệm lục tự chân ngôn: “Án ma ni bát mê hồng”, dùng định thân pháp giữ cứng Khang Thành lại. Tế Diên lấy tay chỉ lừa và cô gái, cả hai đều mù người đi. Tế Diên nắm dây dắt lừa đi tới trước. Tới rừng liễu, Tế Diên lấy tay chỉ một cái: lừa và cô gái đứng yên một chỗ. Đúng lúc đó, Hoa Vân Long định giết Dương Minh, Lôi Minh và Trần Lượng. Tế Diên hét:

- Hay cho Hoa Vân Long, phen này mi chạy đâu cho biết?

Hoa Vân Long ngoái lại, thấy Tế Diên, vội vàng bỏ chạy, Tế Diên tức tốc đuổi theo. Lúc đó bọn Lôi Minh và Trần Lượng đã tỉnh lại. Trần Lượng hỏi Dương Minh:

- Dương đại ca, anh làm sao vậy?
- Hoa Vân Long đánh phiêu hại ta Còn hai chú tại sao bị nó đánh phiêu như thế?

Tôi đến Lâm An xin xuất gia. Tế Công thu nhận tôi làm đồ đệ, định lấy nước sôi dội đầu, lấy dao thái rau cạo tóc cho tôi. Tôi sợ quá chạy tuốt ra ngoài khách điểm. Nghe nói Hoa Vân Long ở Lâm An, hái hoa ở am Ô Trúc, việc không toại ý bèn giết chết thiếu phụ, lại ở Thái Sơn lầu chém chết Tĩnh Nhai thái tuế, rồi vào phủ Thừa tướng lấy trộm vòng bạch ngọc sáng long lanh kỳ ảo, chiếc phụng quan khảm 13 hạt minh châu. Sau đó Thiết thối viên hầu Vương Thông và Dã kê lưu tửu Lưu Xương đội lốt phá án bị bắt khai ra Hoa Vân Long, có Tế Công ở chùa Linh Ẩn mang theo hai vị Ban đầu đến Thiên Gia Khẩu bắt hẩn. Tôi nghe như vậy mới đến Thiên gia Khẩu đưa tin. Giữa đường gặp Lôi nhị ca, hai chúng tôi cùng Hoa Vân Long trốn trong vách đôi ở nhà Mã Tịnh tại Tiểu Nguyệt Đồn. Sau đó Tế Công theo bắt hẩn. Hai đứa tôi theo năn nỉ người dừng bắt hẩn nữa. Tế Công đưa cho tôi một bao thơ, nói:

- Hoa Vân Long tối nay sẽ hái hoa ở Triệu Gia lầu phía Bắc huyện Long Du, bảo tôi phải ngằm bảo vệ trình tiết cho các thiếu nữ ấy. Quả nhiên tối hôm đó Hoa Vân Long trở lại cùng Hàn Tú, Hồn Phi hái hoa, dĩ nhiên là dùng muội hương xông vào và tiến vào nhà, bị chúng tôi quấy rối không thực hiện được. Hôm nay gặp nhau ở đây, nói qua lại một hồi, hẩn tức giận dùng độc phiêu đánh hai chúng tôi.

Trần Lượng nói tới đó, vết thương hành đau nhức hôn mê đi. Dương Minh nghe như vậy, tức giận nói:

- Hay cho Hoa Vân Long, dám làm chuyện thương thiên bại lý như vậy chó. Thiệt là hết tình bề bạn mà.

Khang Đắc Nguyên hỏi:

- Dương đại ca thấy trong người thế nào?
- Tôi kể như không xong rồi!

Lôi Minh nói:

- Anh không chết được đâu! Hai đứa tôi có chết cũng không hề gì. Chúng tôi trên không còn cha mẹ để phụng dưỡng, dưới không có vợ con để nuôi dạy. Muốn chết là chết cái một, kể như xong! Còn anh, trong nhà còn mẹ già tóc trắng, vợ trẻ tóc xanh, bé con còn trứng nước, làm sao anh cam lòng chết được?

Mấy câu nói của Lôi Minh làm cho Dương Minh lòng đau như dao cắt! Lôi Minh lúc đó đau nhức quá cũng ngất đi. Dương Minh lúc này lòng rối như tơ, bỗng ngược đầu nhìn lên thấy ông Hòa thượng kiếc đang treo lơ lửng trên cây, tay chân hươ loạn xạ. Dương Minh thấy vậy nói:

- Này Khang lão trượng, ông mau lại cây kia mở cứu giùm ông ấy xuống.

Khang Đắc Minh nhìn lên quả nhiên có một người đang treo tòn ten, liền lật đật chạy tới. Vừa mới tới chỗ thì ông Hòa thượng từ trên cây nhảy xuống làm cho ông già sợ hết hồn. Khang Đắc Nguyên hỏi:

- Ủa, Hòa thượng ông không chết à?

- Ta móc thử sau ót xem có khó chịu không. Không khó chịu ta mới treo lên đó chứ!
- Tại sao ông phải treo lên vậy?
- Sư phó đưa ta 5 lượng bạc bảo ta đi mua tăng y tăng bào. Ta làm rách mất tiêu, sợ sư phó đánh không dám trở về nên mới treo lên đó.
- Mất có mấy lượng bạc, cần gì phải đi tìm cái chết như vậy? Thôi ông theo tôi lại đây!

Nói rồi bèn đỡ Tế Diên đến trước Dương Minh.

Dương Minh hỏi:

- Tại sao ông muốn chết như vậy?

Tế Diên bèn thuật lại như vừa rồi. Dương Minh nói:

- Mất có 5 lượng mà ông tính chết làm chi Trong lòng tôi có sẵn một ít lượng, ông cầm lấy đi!
- Tế Diên bèn thò tay mò hồ bao của Dương Minh ra, trong đó có chừng 20 lượng bạc vụn. Tế Diên thấy vậy nói:
- So với số bạc ta có thì hơn thiệt, nhưng mà nát quá, có một ít bạc xấu nữa.

Dương Minh nghe vậy nói:

- Hòa thượng ơi, thôi ông cứ lấy hết mà sai!
- Cũng chỉ xài được một ít thôi.

Nói rồi Tế Diên cầm bạc đi thẳng. Khang Đắc Nguyên đứng một bên thấy rõ hết, giận đến tận cổ, nói:

- Cái ông Hòa thượng này, thật không biết điều tí nào. Ai đời người ta cho mà ông không nói được tiếng cảm ơn! Thiệt là dễ giận! Có bao nhiêu cho hết, được rồi còn chê.

Ông già nói tới đó, Tế Diên đi được mấy bước quay lại hỏi:

- Ta được tiền sanh ra lú thiệt! Ta chỉ thấy tiền mà quên hỏi thăm ông. Tại sao ông ngủ ở đây?

Dương Minh nói:

- Tôi bị người ta đánh độc phiêu, không sống được, trong 12 giờ nữa sẽ chết.
- Ông muốn chết thì cứ chết, ta đi đây!

Nói rồi cất bước đi ngay. Đi mấy bước, trở lại hỏi:

- Xin lỗi, ông họ tên chi?
- Tôi họ Dương.
- Ông thiệt muốn chết hả? Để Hòa thượng ta thương lượng với ông một việc.

Dương Minh nghĩ bụng: “Có lẽ Hòa thượng thấy ta chắc phải chết, ông không nỡ lấy hết bạc, định tìm mua cho mình một cỗ quan tài chứ gì?”. Nghĩ rồi bèn hỏi:

- Hòa thượng ơi, ông định thương lượng điều chi?
- Ta thấy ông đang mặc bộ đồ đẹp quá, giá đáng cũng mấy lượng bạc. Ông chết đi rồi người ta lột đi cũng như không, chỉ bằng ông cởi ra cho ta, được việc hơn.

Dương Minh nghe nói, khí uất tận cổ:

- Cái ông Hòa thượng này, thiệt không biết tình lý gì cả, chộc ta giận chết đi thôi!

Khí giận bốc lên làm cho vết thương hành đau nhức, Dương Minh chịu không nổi, ngất đi.

Khang Đắc Nguyên nói:

- Cái ông Hòa thượng này thiệt dễ ghét quá mà! Dương đại gia giúp ông tiền bạc, ông chẳng hề cảm ơn, lại nói những lời như thế, thật là khi người quá lắm!

Khi nói tới đó thì Lôi Minh, Trần Lượng tỉnh dậy. Mở mắt thấy Tế Diên đang đứng trước mặt, hai người lật đật bò dậy đập đầu lia lịa, nài nỉ:

- Xin Thành tăng cứu mạng cho con.

Khang Đắc Nguyên lúc đó cũng không biết Hòa thượng là ai. Lát sau Hòa thượng mới hỏi:

- Hai con làm sao vậy?

Trần Lượng thưa:

- Hoa Vân Long đánh độc phiêu hại chúng con. Xin sư phụ cứu mạng chúng con!

- Ta bảo hai con ra khỏi địa giới huyện Long Du mà hai con không chịu nghe, mới bị độc phiêu như thế. Ta cũng không cứu được rồi. Vì tình thầy trò, khi các con chết rồi, thầy tụng cho các con ba quyển kinh chú là xong.

Trần Lượng năn nỉ:

- Xin sư phụ cứu mạng chúng con với!

- Không biết được hay không nha!

Nói rồi lấy thuốc ra, đưa cho Lôi Minh, Trần Lượng mỗi người uống một viên. Nhổ phiêu ra, nhai thuốc thoa lên vết thương. Trong chớp mắt hai người bình phục như cũ. Hai người lành mạnh rồi, bò dậy thì nhau lễ Tế Diên. Trần Lượng nói:

- Xin sư phụ từ bi chữa giùm Dương đại ca của chúng con với!

Tế Diên đến chỗ Dương Minh nhổ cây phiêu ra, Dương Minh đau quá tỉnh dậy. Được Tế Diên thoa thuốc và cho uống thuốc, Dương Minh cũng bình phục lại được.

Trần Lượng nói:

- Dương đại ca, đây là Tế Công trưởng lão ở chùa Linh Ẩn đó.

Dương Minh lật đật bước tới thi lễ. Tế Diên ghé tai Lôi Minh nói nhỏ:

- Con có biết tại sao bị Hoa Vân Long đánh độc phiêu hay không?

- Con không biết.

- Có một người hư, ta bắt nó đứng cứng ở trên đường nhỏ giữa hai con sông kia, con đi khờ nó đi.

- Vâng để con đi.

Dương Minh và Trần Lượng cũng không biết Lôi Minh đi đâu. Dương Minh kêu:

- Khang lão trưởng ơi, ông lại đây, mau ra mắt vị Tế Công Phật sống chùa Linh Ẩn này đi, và xin lão nhân gia tìm giùm đứa cháu gái cho ông.

Khang Đắc Nguyên đi tới, cúi đầu nói:

- Cầu xin Thánh tăng từ bi cứu giùm.

Tế Diên nói:

- Ông không cần gấp, cháu gái ông hiện ở bìa rừng kia kìa.

Theo tay Hòa thượng chỉ, Hòa thượng thâu phép định thân, Khang Đắc Nguyên nhìn ra quả thấy cô cháu gái mình cưỡi trên lưng lừa ở mé rừng. Rất đỗi ngạc nhiên, Khang Đắc Nguyên lại năn nỉ:

- Xin Hòa thượng tìm luôn giùm thằng con nuôi tôi với!

- Tôi đã sai Lôi Minh đi tính nó rồi.

- Thế thì...

- Ông cứ hỏi cháu gái ông thì rõ. Để nó, nó sẽ hại ông thôi.

Khang Đắc Nguyên cảm tạ Tế Diên rồi dắt cháu gái đi. Giây lát Lôi Minh cũng trở lại. Tế Diên nói:

- Bây giờ các người cùng ta đi bắt Hoa Vân Lôi nhé!

Mọi người cùng Tế Diên đi về hướng Bắc, đi chẳng bao xa thì Hòa thượng đi đầu mất. Tìm một hồi thấy Hoa Vân Long đang đứng với một người. Ba vị anh hùng thấy mặt đậm tặc, cùng rút dao định bắt đậm tặc.

74. Chương 74: Thi Phép Phạt Giỡn Đùa Hào Kiệt Dương Lôi Trần Lại Gặp (đâm) Tặc Nhân

Ba người đi tới khu rừng thì thấy Hoa Vân Long đang đứng với một người, mình cao hơn một trượng, đầu to như đầu gạo, đội chiếc khăn trắng sẫm màu đen, mình mặc tiền tỵ bào, lưng thắt dây tơ, chân mang giày đế mỏng, mặt đen như đất chảo, mũi thẳng mồm rộng, tay cầm cây thước sắt bốn cạnh. Dương Minh nhìn kỹ, té ra là Lục Thông, người huyện Hàn Phong. Người này tính tình quá chất phác, cha mất sớm, mẹ họ Vương, nhà rất nghèo, sống nhờ nghề may vá của mẹ mà qua ngày. Lục Thông đã 16 tuổi mà thiệt thà như đêm, nhân tình thế cố không biết chi cả. Ngày kia Vương lão thái nói:

- Con ơi, con đã lớn rồi mà không thể gánh gồng được, tay cũng không thể xách mang được. Mẹ già rồi con làm sao sinh sống đây?

Lục Thông nói:

- Không hề chi để tôi đi kiếm.

Nói rồi bước ra cửa. Lát sau, Lục Thông cầm về hai cân bánh nói:

- Nè mẹ, ăn đi!

Lão thái thái thấy vậy mới hỏi:

- Bánh này ở đâu con có vậy?

- Hồi nãy tôi ra đường gặp một thằng nhỏ cầm bịch bánh, tôi cho nó một bạt tai rồi giật bánh đem về đây.

Lão thái thái nghe nói, rầy:

- Con ơi, con làm gì kỳ vậy? Nước có phép vua, luật lệ, con cướp giật ngoài đường là sẽ bị người ta bắt giam. Ngày mai đừng giật đồ người ta nữa, không được đâu!

Lục Thông là một đứa khờ khạo, ra đường giật đồ quen rồi, bất kể ai hết, hễ gặp là giật ngay. Không ai dám gây sự với nó vì trời phú cho nó một sức khỏe khác thường, đánh không lại nó. Trong địa phương có một vị Ngô hiều liêm, nhà giàu có, ưa làm việc thiện, buôn bán rất nhiều thứ. Ông thấy Lục Thông giật đồ trước cửa tiệm bèn hỏi.

- Nó là ai vậy? Cả gan giữa ban ngày ban mặt mà dám giật đồ người ta. Bắt trói lại, giải lên nha môn trị tội nó!

Có một ông già đứng kế bên vốn là người rất tốt, nói

- Ngô đại ca, tại ông không biết đó. Nó là Lục Thông, tính tình khờ khạo lắm. Nhà nó có một mẹ già, không có nghề để sống. Tuy nó khờ khạo nhưng lại rất có hiếu. Nó giật đồ người ta đem về nuôi mẹ nó. Lão nhân nên chu cấp cho nó, cũng là việc phúc thiện!

Ngô hiếu liêm vốn là người tốt, nghe nói Lục Thông là đứa con có hiếu, ai cũng khen, bèn kêu Lục Thông lại hỏi:

- Em tên họ là gì?

- Tao họ Lục tên Thông!

- Từ nay em đừng giựt đồ của người ta nữa, mỗi ngày em đến tiệm gạo Đức Dũ lấy một điều tiền về nuôi mẹ, em chịu không?

- Mỗi ngày mày cho một điều, vậy mày là một đứa tốt.

Ngô hiếu liêm nghe nói quả là đúng ý, cho một điều tiền, thiệt là một đứa tốt”, biết nó là một đứa khờ khạo nên cũng không giận. Từ đó Lục thông mỗi ngày nhận một điều tiền đem về nuôi mẹ.

Ngày kia, nó ăn cơm xong, cầm một cây thước sắt vào trong núi chơi, nhằm lúc 21 hộ săn bữa lưới vây thú, bẫy được rất nhiều chồn, cheo, hươu, cáo. Lục Thông thấy vậy, chạy tới lấy cón đập hết thảy quẫy về. Các hộ săn chạy tới cản lại:

- Mấy thú rừng này của chúng ta vây bắt, thảng nhọ nôi này không được đem đi nhé!

Lục Thông nói:

- Không cho ông xách đi thì cứ giựt lại, ai giựt được thì của người đó hà!

Chúng thợ săn ráp lại đánh với nó, nhưng đánh không lại, đành để nó xách về. Lục Thông quẫy thú về bán, nhưng cũng không biết giá trị gì hết. Hễ ai đưa tiền là cứ bán. Bán xong đem tiền về nhà, không lên tiệm Đức Du lãnh một điều nữa. Từ mỗi ngày nó lên rừng bắt thú, mọi người thợ săn cũng không ai dám cản nó. Họ bàn tính cùng nhau: “Lục Thông ngày nào cũng quấy rối chúng ta, chúng ta nên thương lượng với nó: mỗi ngày cho nó một điều, bảo nó phụ giúp chúng ta bắt thú, thì nó không còn phá chúng ta nữa”. Hôm đó gặp Lục Thông, họ đề nghị như vậy, Lục Thông cũng đồng ý. Mỗi ngày nó cầm về một điều mua thức ăn cho mẹ. Đến một hôm, mẹ nó chết, Lục Thông trở về nhà, nó cũng không biết, chỉ thấy mẹ nó nằm trên giường không nói năng gì cả. Nó kêu:

- Mẹ Oi, ăn cơm đi!

Người cùng phố đi ngang thấy vậy mới nói:

- Mẹ mày chết rồi!

Nó hỏi:

- Chết là sao?

- Chết là không nói chuyện, không ăn nữa. Mày đi mua một cỗ quan tài bỏ vào đi, để vài ngày sẽ thúi lắm!

- Như vậy chết là không nói chuyện, không ăn nữa, mua một cỗ quan tài bỏ vào, nếu để vài ngày sẽ thúi lắm à?

- Phải đó!

Lục Thông xóc mẹ công lên vai, định đi ra ngoài. Người cùng phố hỏi:

- Mày đi đâu vậy?

- Đi mua quan tài, coi cỗ nào tốt, bỏ mẹ tao vào.

- Mày thiệt là thằng khờ, ai lại vác thầy mẹ đi cùng đường như vậy? Mày để xuống đi! Đi tới mấy hộ thợ săn kêu họ mua cho một bộ quan tài đem về chôn mẹ.

Lục Thân vâng lời, đi đến nhà các hộ thợ săn. Họ hỏi:

- Mày tới đây làm gì?

- Mẹ tao chết rồi, không nói chuyện, không ăn uống gì hết, phải mua một cỗ quan tài bỏ vào, nếu không để vài ngày thúi lắm. Tao tìm các người để nhờ mua quan tài.

Mọi người nghe nói biết là chuyện thật và nó là một người con có hiếu. Trong số đó có một người tốt bụng nói:

- Đây là một việc tốt! Bà con chúng mình nên hùn lại mua một cỗ quan tài, giúp nó chôn cất mẹ.

Từ đó Lục Thông sống một mình, vẫn ngày ngày phụ giúp săn bắn lấy một điều tiền sinh sống. Hai mươi mốt hộ săn bắn kia đều không muốn cho nó làm việc nữa, lại không dám không cho tiền nó. Một hôm trong bọn có một người họ Ân, ngoại hiệu là Đáo để, tức là Ân Đáo Để, nói:

- Chúng mình mỗi ngày phải cho Lục Thông một điều, nghĩ có uống không?

- Không có cách nào khác hơn được!

- Mấy vị mỗi người đưa cho tôi một điều, tôi sẽ làm cho nó đi khỏi nơi này, mấy vị chịu không?

- Nếu anh làm được việc đó thì hai mươi hộ chúng tôi hùn lại đưa cho anh 20 điều liền.

Ân Đáo Để hứa chịu, mọi người góp tiền lại đưa cho anh tạ. Hôm đó Ân Đáo Để mời Lục Thông đi ăn cơm. Lục Thông là thằng khờ, người ta mời đi ăn là đi ngay. Ân Đáo Để nói:

- Nay Lục Thông, chú phụ giúp các hộ đi săn ngày được một điều, đâu dễ phát tài được. Mà chú mày có muốn phát tài không?

- Làm sao mà phát tài được?

- Chú mày đến huyện Thường Sơn, tìm vị Bảo tiêu ở Nam Bộ là Truy vân yển tử Huỳnh Vân. Chú nín ông ấy lại bảo đưa chú 200 lượng bạc. Thấy tướng tá bộ dạng của chú chắc ông ta đưa ngay thôi.

- Ủ, để tao đi.

- Đây tôi cho chú hai điều để ăn đường, chú hãy cầm lấy.

Lục Thông là thằng khờ, nhận tiền rồi cấp thước sải đi ngay. Đến huyện Thường Sơn, nó không biết hỏi thăm ai mới chộp ngực một người đi qua đường làm người này sợ hết hồn. Nó hỏi:

- Ê mày, nói cho tao biết, Truy vân yển tử Huỳnh Vân ở đâu?

- Ở trong tiệm phía Bắc con đường này.

- Mày nói láo tao đập bể sọ ra.

Nói rồi cặp cổ người kia bảo dẫn đi. Tới cửa tiệm, người kia nói:

- Ở tiệm này nè. Thôi, thả tôi ra đi chứ!

Chừng đó Lục Thông mới chịu thả người ấy ra. Ngó bộ tướng dữ tợn của Lục Thông, người ấy không dám cự nự, vội rút êm. Lục Thông đứng trước cửa tiệm kêu lớn:

- Họ Huỳnh đâu, đưa tiền cho tao!

Truy vân yển tử Huỳnh Vân lúc đó đang ở trong tiệm, nghe bên ngoài có tiếng người đang réo mình đòi tiền, bèn nghĩ: “Ừa, mình đâu có thiếu tiền ai kia!”. Nghĩ rồi bước ra xem thử. Thấy đứng ở trước tiệm mình một đại hán lạ hoắc, Huỳnh Vân hỏi:

- Chú tìm ai?

- Tao tìm họ Huỳnh.

- Tìm chi vậy?

- Đòi 200 lượng bạc.

- Bộ hán thiếu chú hả?

- Không phải.

- Chú có biết mặt họ Huỳnh không?

- Không.

- Không biết mặt làm sao kiếm hần ta đòi tiền được?

- Họ Ân bảo tao đi kiếm họ Huỳnh đòi 200 lượng bạc. Hần bảo tao là người lớn, lại có tự hiệu đảng hoàng, cộng thêm đầu óc to lớn này, không cho là không được!

Huỳnh Vân nghe nói biết nó là thằng khờ, chắc là có ai xúi bỉnh nó đến đây chứ chẳng không. Lại nghĩ: “Thằng này là người rất mạnh khỏe, chi bằng gửi nó đến chỗ anh Dương Minh, nói Dương huynh trưởng dạy giỗ nó, rồi cho nó đi bảo phiêu, giúp đỡ anh được việc hơn”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Chú vô trong này đã!

Lục Thông bèn đi vào nhà trong, Huỳnh Vân hỏi:

- Họ tên chú là gì?

- Tao họ Lục tên Thông. Còn mày họ gì?

- Tôi họ Huỳnh.

- Mày là Huỳnh Vân thì đưa tao 200 lượng đi!

- Chú đừng có gấp. Để tôi mách cho chú một người, chú kiếm người này, người đó sẽ cho chú 800 lượng, chú chịu không?

- Ủ, chịu.

- Huỳnh Vân bèn viết một phong thư, đưa cho hần 10 lượng bạc, nói:

- Chú đến huyện Ngọc Sơn, tìm Oai trấn bát phương Dương Minh gặp ông ta ông ta sẽ đưa chú 400 lượng ngay.

Lục Thông bằng lòng, cầm thư và bạc ra đi. Hần không biết huyện Ngọc Sơn ở đâu, định hỏi thăm người tạ Gặp một người, hần hét:

- Ê, đứng lại!

Nghe hét, người ấy sợ quá chạy tuốt. Hần không biết bao nhiêu người, hể nó “ê” một tiếng là mọi người ù té chạy mất. Lục Thông mới có chủ ý: thấy hai người đang đứng nói chuyện ở đầu thôn, Lục Thông đi vòng ra sau thòp ngực một người, nói:

- Tiểu tử, đừng hòng chạy nhé!

Người kia sợ quá co giò chạy mất. Người bị thòp chạy không được, sợ quá hỏi:

- Chú làm gì vậy?

- Ta hỏi ngươi nè, đến huyện Ngọc Sơn đi ngõ nào?

- Đi về hướng Bắc đó.

Lục Thông nghe nói vậy bèn thả tay ra, người ấy ngã lăn ra đất, gãy hết một xương đùi. Từ đó về sau không ai dám đứng nói chuyện ngoài đường nữa. Lục Thông cứ tiếp tục hỏi thăm đường kiểu đó, gặp người xấu thay vì chỉ hướng Bắc, họ lại chỉ hướng Nam, gặp người tốt họ lại chỉ đúng đường. Đi loanh quanh như vậy đến 8 ngày mới đến huyện Ngọc Sơn. May gặp người tốt họ chỉ nó tới đúng nhà của Dương Minh. Cả hai ngày rồi Lục Thông chẳng ăn gì hết, có bạc mà chẳng biết đổi ra tiền để mua Đến cổng Dương Minh, nó lấy thước sắt động cửa, người quản gia lật đặt chạy ra hỏi:

- Chú tìm ai?

- Mày phải họ Dương không?

- Phải.

- Đưa tao 400 lượng bạc!

Quản gia chạy vào trong bẩm lại. Dương Minh bước ra xem thấy một người lạ hoắc, hỏi:

- Chú tìm ai?
- Tao kiếm họ Dương đòi 400 lượng bạc.

Dương Minh ngạc nhiên hỏi:

- Chú kiếm họ Dương đòi tiền, bộ họ Dương thiếu chú hả?
- Không phải thiếu.
- Không thiếu sao chú lại đòi?
- Đó là thằng cha bảo phu họ Huỳnh bảo tao tới đây đó.

Nói rồi đưa một phong thư và cả 10 lượng bạc cho Dương Minh. Dương Minh đọc thư mới vỡ lẽ...

75. Chương 75: Mãnh Hán Nghe Xúi Tím Huỳnh Vân Nghĩa Sĩ Đọc Thư Nhận Lục Thông

Trong thư Huỳnh Vân đề nghị Dương Minh thu nhận Lục Thông và dạy dỗ nó, về sau có thể trở thành đứa sai vặt trong tiêu cục. Dương Minh mới hỏi:

- Chú tên là gì?
 - Tao họ Lục tên Thông.
- Dương Minh bảo Lục Thông vào trong nhà và hỏi:
- Nhà chú có bao nhiêu người?
 - Nhà tao có một bà mẹ già thôi!
 - Chú đi rồi ai ở nhà săn sóc cho mẹ?
 - Mẹ tao chết rồi, không ăn uống, không nói chuyện nữa, phải bỏ vô quan tài mang đi chôn, nếu để vài bữa nữa thúi lắm!
 - Chú ăn cơm chưa?
 - Hai ngày nay chưa có ăn gì cả.
 - Tại sao có bạc trong tay mà không đổi ra mua thức ăn?
 - Bạc là cái gì? Tao không biết.

Dương Minh bảo nhà bếp dọn cơm cho Lục thông ăn. Bữa đó Lục Thông ăn hết ba cân gạo mới thiệt no.

Dương Minh nói:

- Lục Thông từ nay chú ở đây với ta nhé! Mỗi ngày ta sẽ cho chú ăn cơm. Ta coi chú là em của ta chịu không?
- Như vậy tao cũng kêu mày là em hả?
- Không phải đâu, chú phải kêu ta là huynh trưởng mới đúng.
- Ủ, thì huynh trưởng.

Dương Minh từ đó nuôi Lục Thông trong nhà, ngày ngày dạy từ chút về nhân tình thế cố. Ở được hai tháng mà hắn không biết thêm được là bao nhiêu vì bản tính hắn quá khờ khạo. Một hôm lão thái thái biết được chuyện đó mới hỏi Dương Minh:

- Dương Minh, ai ở nhà ngoài vậy? Mẹ nghe nói con mới nuôi một con dã nhân phải không?
- Thừa mẹ, không phải đâu ạ, tại tánh nó rất khờ khạo đấy thôi!
- Vậy đưa nó vào trong cho mẹ xem thử!

Dương Minh ra nha ngoài kêu: Hiền đệ!

Lúc này Lục Thông cũng biết chút ít, bèn gọi:

- Huỳnh trưởng!
- Để anh đưa em vào ra mắt mẹ nhé!
- Chết rồi, không còn nói chuyện nữa.
- Ai chết đâu?
- Mẹ tôi chết rồi.
- Mẹ em chết chứ mẹ anh đâu có chết.
- Làm sao lại không chết?
- Nói bậy bạ không hà! Một lát nữa ra mắt lão thái thái, em phải giữ gìn lễ phép nhé!

Lục Thông gật đầu đi theo Dương Minh vào trong. Vào đến thượng phòng, Dương Minh dặn:

- Em đứng ở đây chờ một lát, anh vào trong thưa bẩm với lão thái thái một tiếng đã nhé!

Dương Minh nói rồi bước vào trong. Lục Thông ngược đầu nhìn lên thấy trước mặt mình là một tấm gương soi lớn mà hắn chưa từng thấy bao giờ. Thấy trong gương có một tràng đại hán, Lục Thông trợn mắt, đại hán trong gương cũng trợn mắt lại hắn. Hắn lấy tay chỉ đại hán, đại hán cũng chỉ lại. Lục Thông tức quá bước tới quát cho một đá, tấm gương vỡ nát. Dương Minh nghe tiếng loảng xoảng, chạy ra hỏi:

- Cái gì vậy?

Lục Thông trả lời:

- Nó chạy rồi. Thằng tiểu tử đó nó trợn mắt với tôi.

Dương Minh dòm theo tay chỉ thấy chiếc gương bể nát, không còn cách gì hơn, bèn dẫn Lục thông vào bên trong, nói:

- Em hãy ra mắt đi!

Lục Thông nói:

- Lão nương ở trên, em xin ra mắt.

Dương Minh rầy:

- Nói sai rồi! Ra mắt anh thì xưng em là phải, còn ra mắt lão nương thì tại sao lại xưng em?
- Vậy phải xưng là gì?
- Em phải nói như vậy: Lão nương ở trên, con xin ra mắt.

Lục Thông lặp lại:

- Lão nương ở trên, con xin ra mắt.

Dương Minh nói:

- Đúng rồi đó, bây giờ em ra mắt tẩu tẩu nhé!

Lục Thông ở trên, con xin ra mắt.

Dương Minh nói:

- Lại trật brôi!
- Phải nói sao?
- Ra mắt tẩu tẩu phải xưng là em.

Lục Thông bèn nói:

- Tẩu tẩu ở trên, em xin ra mắt.

Dương Minh nói:

- Đây là cháu trai, đây là cháu gái của em đó.

Lục Thông nói:

- Cháu trai, cháu gái ở trên, em xin ra mắt.

Dương Minh nghe nói, tức cười quá, nói:

- Thôi, em với anh ra nhà ngoài đi.

Từ đó Lục Thông ở nhà Dương Minh. Dương Minh không cho hắn tiếp xúc với bên ngoài. Lúc rảnh, Dương Minh dạy cho hắn nói chuyện. Về sau Dương Minh thấy Lục Thông biết được lẽ nghi chút ít bèn cho hắn đến núi Lục Dương hành nghề nuôi sống. Ở đảo Liên Hoa trên núi Lục Dương có một vị Hòa thượng tên là Hoa diện như lai Pháp Hồng, cũng là phiêu đầu bảo tiêu cho 5 tỉnh. Dương Minh viết một phong thư kêu Lục Thông cầm sang, xin cho hắn làm phổ ký cho Hoa diện như lai Pháp Hồng, đi ra bảo phiêu. Mỗi tháng kiếm được mười mấy lạng bạc cũng đem về đưa hết cho Dương Minh, không có quần áo mặc thì xin với Dương Minh. Bảo phiêu như vậy được 4 - 5 năm, người ta tặng cho hắn biệt hiệu là Vạn lý phi lai, tại vì tự nhiên hai đùi hắn mọc hai hàng phi mao và hắn chạy nhanh như gió. Bữa nay trên đường bảo phiêu về, hắn định ghé nhà Dương Minh. Vừa đến chỗ này hắn thấy Hoa vân Long chạy như đông như gió từ phía trước đến.

Nguyên Hoa Vân Long bị Tể Điền rượt bán sống bán chết tới đây. Lục Thông hỏi ở nhà Dương Minh có gặp nên quen biết, nói:

- Tên tiểu tử này, chạy đi đâu dữ vậy?

Hoa Vân Long nói:

- Lục hiền đệ, sao em gọi anh là tiểu tử?
- À, tôi quên. Hoa nhị ca, anh đi đâu vậy?
- Ta đi có việc.
- Tôi với anh đi về thăm Dương đại ca đi
- Ta không đi.
- Anh không đi, tôi trối anh lại tôi vác đi.

Nghe Lục Thông nói như vậy, Hoa Vân Long biết hắn là người nóng nảy, nói cái gì làm cái đó, bèn nghĩ rằng: “Chi bằng mình cho nó một phiêu cho xong chuyện”. Lại nghĩ: “Lục Thông theo học Kim chung trạo với Pháp Hồng Hòa thượng, mình cứng như sắt. Nếu không đánh nhằm ba điểm yếu: trông mắt, cuống họng và ngay rún thì cũng như không”. Hoa Vân Long nghĩ như vậy rồi nói:

- Em xem trên cây có hai con quạ đen to đầu đẹp ghê!

Lục Thông ngược mắt nhìn lên hỏi:

- Ở đâu nào?

Hoa vân Long vừa muốn rút phiêu ra đánh thì thấy đầu kia Dương Minh, Lôi Minh, Trần Lượng đi tới. Lôi Minh hét lên:

- Thằng to đầu này, mày chạy đi đâu?

Thấy ba người, Hoa Vân Long lật đật co giò chạy trốn. Dương Minh hỏi:

- Lục Thông, em làm gì đó?

- Tôi nhìn hai con quạ đầu to.

Nói rồi bước tới thi lễ Dương đại ca, lại ra mắt Lôi nhị ca và Trần tam đệ. Lục Thông hỏi:

- Máy anh làm gì mà Hoa Vân Long sợ chạy trốn chết như vậy?

Lôi Minh nói:

- Hồi nãy, Hoa Vân Long đánh độc phiêu hại hai đứa ta, cả Dương đại ca cũng bị nó hại nữa.

Lục Thông nghe nói, trợn mắt hét lên:

- Cái thằng chó chết này, đánh độc phiêu hại Lôi Minh, Trần Lượng ta còn tha, chứ đánh độc phiêu hại Dương đại ca thì ta làm sao tha được. Ta phải đi kiếm, lấy cái mạng chó của nó mới được.

Dương Minh thấy Lục Thông rượt theo Hoa Vân Long, biết nó có cặp giò chạy nhanh như gió, ba người đuổi theo cũng không kịp, bèn nói:

- Lôi, Trần hai hiền đệ, chúng mình nên tìm một chỗ nào nghỉ đỡ đi. Trời cũng tối rồi!

Trần Lượng nói:

- Phía Bắc chúng ta là núi Bồng Lai, chúng ta nên lên tìm Khổng nhị ca ở đó đi.

Dương Minh nói:

- Cũng được! Nhưng khi gặp bạn bè, ngàn muôn lần em chớ nên đem chuyện Hoa Vân Long đem độc phiêu hại bạn bè ra nói nhé!

Trần Lượng nói:

- Làm sao mà gạt họ được?

Dương Minh nói:

- Không phải là gạt họ đâu, chỉ sợ e bị hiểu lầm thôi. Khi hứa coi nhau như bạn bè thì phải đối xử với nhau thật tốt. Nếu đối xử tốt, làm sao bạn bè lại đánh chúng ta. Chúng ta đừng đưa chuyện ấy ra, để cho hấn cứ làm theo ý hấn, thế nào cũng đền tội thôi...

- Nói rồi, cả bọn cùng kéo nhau lên núi. Trên núi có một tòa Bồng Lai quán. Trong quán có một vị đạo sĩ tên là Oải giác chân nhân Khổng Quý. Trước kia vị này là một trong 36 người kết bạn ở huyện Ngọc Sơn. Về sau ông ấy khám phá ra trong lục lâm không mấy thích hợp với mình bèn lên núi xuất gia. Hôm nay ba người: Dương Minh, Lôi Minh, Trần Lượng bỗng nhiên nhớ tới Khổng Quý, muốn đến Bồng Lai quán để thăm lại bạn xưa. Lên nửa chừng núi thấy có một tòa cổng lầu, trên viết bốn chữ “Bồng Lai Tiên Cảnh”. Miếu này là một tòa điện hai tầng quay mặt về hướng Nam. Cổng chính và hai cổng phụ hai bên.

Ba người đến cổng phụ phía Đông kêu cửa, bên trong có một đạo đồng ra mở, thấy ba người quen bèn hỏi:

- Dương đại gia, Lôi thúc phụ, Trần thúc phụ, từ đâu đến đây?

Dương Minh hỏi:

- Sư phụ chú có ở nhà không?

- Thưa có ạ!

- Chú vào trong làm ơn thưa lại có ba anh em ta đến thăm.

- Vâng, xin mời ba thúc phụ vào bên trong này ngồi.

Đạo đồng mở cửa, ba người tiến vào. Điện này, phòng phía Bắc là chánh điện. Hai bên đều có ba gian phối phòng. Đạo đồng mời ba người vào Tây phối phòng. vén rèm bước vào ba người thấy phòng này rất sạch sẽ. Một chiếc bàn kê dựa vách hướng tây, trên để bộ Đạo Đức Kinh 5.000 chữ của Lão Tử. Đầu kia là cái

bàn bát tiên với bộ ghế dựa Thái sư hai bên. Trước mặt là một bức họa lớn vẽ cây đào, với hình bốn tiên xuất động, hai bên có cặp liễn:

Phạ sự, nhĩn sự, bất sinh sự, tự nhiên vô sự.

Bình tâm, thủ tâm, bất khi tâm, hà đẳng phóng tâm.

(Sợ việc, nhĩn việc, không sinh việc, tự nhiên không việc.

Bình tâm, giữ tâm, không khi tâm, lo gì phóng tâm).

Ba người ngồi xong, Trần Lượng nói:

Dương đại ca, anh xem ngôi miếu này rất là thanh nhã, tông trúc xanh tươi, thanh khí thật tiêu sái. Hạc hiên này rất sạch sẽ, quả là một động tiên có khác!

Nói tới đó, đạo đồng đưa trà đến. Bên ngoài có tiếng bước chân và tiếng “Vô lượng thọ Phật”, tiếp theo tiếng ngâm thơ:

Tầm đạo đến Bồng Lai

Màu tùng vẫn không phai

Chỉ tóc xanh đổi màu

Đạo đồng mê hái thuốc

Nán nài trên núi cao

Cửa am vẫn khép hờ

Trước sân hoa lác đác

Xoá lấp dấu ban sợ

Sau tiếng ngâm thơ, bức rèm gỗ vén lên. Khổng Quý từ bên ngoài bước vào. Ông ta có thân hình ngũ đoản, đầu đội đạo quan màu xanh, mặc đạo bào lam, vớ trắng hài xanh, da mặt ửng tía, mắt lớn mắt to, râu hàm én lưa thưa trước cằm. Bước vào Khổng Quý nói:

- Té ra là đại ca, nhị đệ, tam đệ, các anh từ đâu đến đây?

Lôi Minh nói:

- Thiếu chút nữa, anh em mình hết gặp nhau rồi!

- Lôi nhị đệ, chú nói gì nghe lạ vậy?

Dương Minh, Trần Lượng cùng nháy mắt ra hiệu với Lôi Minh. Khổng Quý thấy vậy mới nói:

- Dương nhị ca, Trần tam đệ, chúng mình là bạn bè tri kỷ, có chuyện gì phải giấu giếm nhau thế?

Lôi Minh nói:

- Dương đại ca và lão tam nháy mắt ra hiệu bảo tôi đừng nói đến việc Hoa Vân Long dùng độc phiêu đánh chúng tôi đó!

Dương Minh nói:

- Chú này kỳ thiệt..., bảo đừng nói mà cứ nói ra làm chi vậy?

Khổng Quý nói:

- Hoa Vân Long làm gì vậy?

Dương Minh ho lên một tiếng rồi nói:

- Khổng nhị đệ, chú hỏi Trần lão tam, chú ấy nói cho mà nghe.

Trần Lượng mới đem việc từ ba tháng trước: Hoa Vân Long ở Long An hái hoa ra sao, trộm phụng quan vòng ngọc, hái hoa ở Triệu Gia lầu ra sao, rồi dùng độc phiêu hại ba người, may nhờ Tế Công cứu chữa mới còn sống tới bây giờ. Khổng Quý nghe rồi cũng nói:

- Hay cho Hoa Vân Long, thiệt là phường vong ân bội nghĩa mà! Nếu tôi ba năm trước nghe chuyện này sẽ xách dao xuống núi ngay, quyết tìm hấn thanh toán cho xong. Hồi đó nếu không có Dương đại ca mời 36 vị trong bọn lục lâm kết bái làm anh em thì có ai mà thêm nhìn mặt hấn!

Dương Minh nói:

- Khổng nhị đệ, không cần nhắc đến nữa, chúng ta gác chuyện này qua một bên đi!

Khổng Quý dặn bảo tiểu đồng lo làm cơm chay và lấy rượu đãi khách. Tiểu đồng lau bàn ghế và dọn cơm nói chuyện. Đang lúc ăn uống bỗng nghe tiểu đồng từ ngoài hô to:

- Không xong, không xong! Nhà bếp phát hỏa rồi!

Bốn người nghe la lập tức chạy ra phía sau xem, thấy giấy dán cửa nhà bếp đang bén lửa bốc cháy, vội lấy nước ở bồn hoa dập tắt. Khổng Quý muốn đánh tiểu đồng về tội bất cẩn. Dương Minh can:

- Khổng nhị đệ, đừng đánh tiểu đồng! Chú không nghe có mùi lưu hoàng sao? Chúng ta mắc kế diệu hổ ly sơn rồi. Thôi, mình ra ngoài đi.

Bốn người trở lại nơi phổi phòng, vừa ngồi xong nghe dưới giường có tiếng kêu ọt ẹt, hình như tiếng kêu từ trong bụng. Dương minh hỏi:

- Khổng nhị đệ, chú có nuôi chó không?

- Không có.

- Ta nghe dưới giường có tiếng sôi bụng, ta hãy cầm đèn rọi xem sao!

Nói tới đó thì có một người từ dưới giường chui ra, đó chính là Hoa Vân Long. Dương Minh rút dao cầm tay.

76. Chương 76: Bồng Lai Quán, Bốn Anh Hùng Trò Chuyện Tại Rừng Sâu, Mãn Hán Bị Nhát Hù

Sắp sửa bị rọi đèn, Hoa Vân Long từ dưới giường chui ra. Hấn từ đâu đến thế?

Nguyên Hoa Vân Long từ trong rừng cây chạy đi, phía sau có Vạn lý phi lai Lục Thông đuổi theo, vừa chạy vừa hét:

- Thăng to đầu Hoa Vân Long này, mày dám đánh phiêu độc hại Dương đại ca, ta phải đập bể đầu chó của mày mới được.

Hoa Vân Long ngoái đầu nhìn lại, hồn phi phách tán. Hấn biết rằng Lục Thông có cặp giò chạy nhanh như gió, chớp mắt là đến rồi, khó bề trốn thoát. Trước mặt có một tán đại thọ, Hoa Vân Long vội tót lên cây đó trốn đỡ. Lục Thông không biết leo cây, đứng ở dưới đất nói:

- Hoa Vân Long, mày xuống đây, chịu cho tao đánh 100 hèo, ta sẽ tha cho mày.

Hoa Vân Long nghĩ: “Nói chi 100 hèo, 1 hèo cũng đủ chết rồi”.

Lục Thông đứng dưới gốc cây la lớn:

- Mày không xuống, tao đánh gãy cây đa.

Nói rồi lấy côn đập vào thân cây lia lịa. Hoa Vân Long thấy Lục Thông đánh như vậy một hồi lâu, thế nào cây cũng đổ. Hấn bèn nghĩ ra một kế, cởi áo choàng anh hùng ra nói:

- Lục Thông, xem ta cỡi mây bay đây!

Nói rồi ném áo về phía Tây. Lục Thông là một thằng ngốc, nghe nói lật đật xách con rượt theo áo. Hoa Vân Long thừa cơ hội nhảy vọt sang phía Đông chạy mất.

Thấy trời đã tối, Hoa Vân Long nghĩ: “Ta phải đến Bồng Lai quán tìm Oải giác chân nhân Khổng Quý mới được”. Nói rồi lần đường tìm đến Bồng Lai quán. Định gõ cửa nhưng hần lại nghĩ: “Trễ quá, biết đâu bọn Dương Minh, Lôi Minh, Trần Lượng cũng ở đó, chi bằng mình đi dò xét một vòng thử coi”. Định ý xong, hần nhảy lên nóc dò xét một vòng, thấy ở Tây phối phòng có ánh đèn. Hoa Vân Long đến gần nghe ngóng, nhằm lúc Lôi Minh, Trần Lượng đang thuật lại những chuyện đã qua của hần cho Khổng Quý nghe. Vân Long nghĩ: “Lượng nhỏ chẳng phải quân tử. Không độc đầu là trượng phu! Ta không làm thì thôi, đã làm không thể dừng tay được, phải dùng kế diệu hổ ly sơn, dụ họ ra ngoài, ta vào phòng núp sẵn, đợi họ ngủ mê, ta cho mỗi người một dao là xong”. Tính rồi bèn ra phía sau nấp lửa lên, dụ bốn người chạy ra ngoài. Thừa cơ hội, Vân Long lén vào phòng, chui xuống sàn trốn.

Nào ngờ trời chẳng giúp người gian. Hoa Vân Long nhin đói mấy ngày, bụng sôi ột ột, bị Dương Minh nghe được cầm đèn rọi kiểm. Hoa Vân Long lúc đó trốn không được, bắt buộc phải chui ra, quỳ trước mặt Dương Minh. Lôi Minh gặp Hoa Vân Long, mắt long sòng sọc, rút dao định kết thúc tính mạng hần. Dương Minh thấy vậy lật đật can:

- Lôi nhị đệ, đừng làm thế. Hần đã bắt nhân rồi anh em mình dùng nên bắt nghĩa mới phải.

Hoa Vân Long nói với Dương Minh;

- Tiểu đệ thật đáng muôn thác, không còn mặt mũi nào để sống, xin đại ca giết em đi!

Dương Minh cười khà khà, nói:

- Ta giết chú làm gì! Ta với chú không thù không oán, chú yêu cầu ta điều đó làm chi.

Lôi Minh lại lườm lườm rút dao ra muốn thanh toán. Dương Minh là người quân tử đức độ, khoan dung đại lượng, khuyên giải Lôi Minh mấy lần không được, bèn nói với Vân Long:

- Thôi, chú đứng dậy rồi đi đi.

Hoa Vân Long đứng dậy nhưng không đi, mặt dầy mày dạn nói với Khổng Quý:

- Khổng nhị ca, em đói quá, anh có gì cho em ăn với!

Khổng Quý trong lòng không ưa, bèn nói:

- Rượu đã hết, thức ăn cũng không còn. Chú muốn ăn à?

Bèn kêu tiểu đồng;

- Nấu cho Hoa nhị thúc của con một ít cháo!

Tiểu đồng nói:

- Hoa nhị thúc mạnh giỏi, con kính chào Hoa nhị thúc.

Hoa Vân Long lật đật bước tới đỡ dậy, tiểu đồng lại nói:

- Con xin dập đầu van xin Hoa nhị thúc một lần nữa, Hoa nhị thúc lần sau đến đừng có đốt nhà tội nghiệp con. Trên núi không có nước, sư phụ lại quở đánh con về tội bất cần.

Câu nói đó làm cho Hoa Vân Long đỏ mặt. Tiểu đồng đi ra nấu cháo, đem lên vừa đúng hai chén. Hoa Vân Long nhìn thấy chén cháo nóng, khói bốc lên nghi ngút. Vừa định ăn thì nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa rất gấp và tiếng kêu:

- Mở cửa, mở cửa mau!

Mọi người lắng nghe, hình như đó là tiếng Lục Thông. Hoa Vân Long nghe tiếng kêu cửa, sợ hết hồn, lật đật nấp nỉ:

- Dương đại ca, anh cứu em thì cứu cho chót. Phen này Lục Thông gặp em, chắc nó sẽ đập bể gáo dừa em mất!

Dương Minh nói:

- Lục Thông là một đứa khờ, gặp chú là nó ra tay liền đầu để chú nói năng chi mà anh cứu chú được. Tốt hơn là chú tránh đi. Hồi nãy chú trốn ở đâu thì bây giờ chú trốn ở đó, hỏi ta làm gì?

Hoa Vân Long không còn cách nào hơn, đành chui trốn dưới sàn. Khổng Minh kêu tiểu đồng ra mở cửa, người đến chính là Lục Thông.

Nguyên Lục Thông bị Hoa Vân Long gạt đi bằng cách hô “coi ta cười mây đây”, rồi cởi áo choàng anh hùng ra liệng về phía Tây. Lục Thông rượt theo, coi lại thì chỉ là cái áo nằm trên mặt đất, bên trong có một ngọn phiêu. Lục Thông lật lên chẳng thấy Hoa Vân Long bèn nói:

- Tên tiểu tử này chui xuống đất trốn mất tiêu rồi!

Đứng trước áo canh không thấy chi mà trời đã tối, bèn đi về hướng Bắc. Nào ngờ trước mặt có vật gì đen thù lù không đầu cũng không chân, cao hơn một trượng cản ngăn trước mặt Lục Thông hù lên một tiếng. Lục Thông thấy vậy nói:

- Cái gì vậy cà?

Rồi cầm côn nhắm ngay vật ấy đập một phát. Vật ấy vọt cao hơn một trượng rớt xuống trúng đầu Lục Thông một cái bình, làm Lục Thông sợ quá chạy nhào về phía Nam, lại thấy cục ấy đứng lù lù ngay trước mặt hù một tiếng. Lục Thông cũng không biết đó là quỷ hay ma, yêu hay quái, sợ quá chạy sang Tây. Chạy sang Tây cũng gặp cái không đầu không chân cao hơn ba trượng ấy nhất nữa, Lục Thông bèn quay đầu chạy về hướng Đông. May mắn ở hướng này không gặp cản đường, hấn chạy bữa tối trước, không biết mình đi về đâu. Hấn bỗng nhớ đến Bồng Lai quán bèn lần theo triền núi mò đến gõ cửa. Đạo đồng mở cửa, hấn chạy tuốt vào nhà trong, thẳng lên Tây phối phòng.

Thấy Lục Thông bước vào, dáng điệu sợ hãi, Dương Minh hỏi:

- Lục Thông em làm sao vậy?

- Không biết cái gì, cao hơn ba thước, không đầu không chân nhất tôi.

- Thôi, ngồi xuống đây đi. Anh hỏi em nè, nếu em gặp Hoa Vân, em sẽ làm sao?

- Nếu gặp Hoa Vân Long, em sẽ đập bể sọ nó.

- Không nên như vậy! Từ đây về sau nếu em gặp Hoa Vân Long thì không được vô lễ như vậy nhé.

Lục Thông rất nghe lời Dương Minh, nghe bảo như vậy lặng thinh một hồi rồi nói:

- Nếu không có lời đại ca bảo vậy, em quyết không tha cho nó đâu.

Lôi Minh lấy tay chỉ xuống gầm giường rồi lấy hai ngón tay ra hiệu, với cánh tay đập xuống cốt ý bảo cho Lục Thông biết. “Hoa Vân Long trốn ở dưới sàn, kêu hấn bò ra, đập chết hấn đi”. Thấy Lôi Minh ra hiệu lấy tay đập xuống, Lục Thông lại hiểu lầm. Hấn thấy trên bàn có hai chén cháo ý chừng bảo hấn ăn xong rồi đập chén đi. Hấn bèn bước tới ăn cháo, ăn xong liệng chén xuống đất bể nát. Khổng Quý thấy vậy, hỏi:

- Chú làm gì kỳ vậy?

- Anh Lôi Minh bảo tôi đập mà!

Lôi Minh cười ngất, nói:

- Ôi! ngốc ơi là ngốc!

Dương Minh nói:

- Lục Thông, anh không cho em đánh Hoa Vân Long nữa nghe không?

- Xin nghe lời đại ca.

Hoa Vân Long nghe hết mọi chuyện, bèn bò ra lớp ngóp xá dài Lục Thông. Lục

Thông thấy Hoa Vân Long mới nói:

- A, tên tiểu tử này. Nãy giờ mi ở đây hả? Nếu không có lời dạy của Dương đại ca, ta nắm đầu mi, đấm cho một trận.

- Thôi mà, đừng hơn thua với anh làm chi! Cháo của anh, em ăn hết rồi. Khổng nhị ca ơi, em đói quá, làm sao đi nổi.

Khổng Quý đành phải kêu đạo đồng:

- Con hãy nấu cho Hoa nhị thúc một ít cháo nữa.

Hai tiểu đồng phát sùng trong bụng, vừa vùng vằng vừa đi nấu cháo. Một đứa hốt cát trộn trong gạo, một đứa trộn nước đá trong đồ kho, nói:

- Ăn được hay không thì kệ.

Giấy lát cháo đã nấu xong dọn lên cho Hoa Vân Long. Hoa Vân Long đói quá nghe đồ ăn thơm phức. Thiết là:

Đói lòng cảm hấp ngon như mật,

No nê thịt ướp chán chê ôi.

Hoa Vân Long vừa sửa soạn ăn thì bên ngoài có tiếng gọi cửa:

- Xin hỏi quý vị, có Hoa Vân Long trong đó không?

Hoa Vân Long nghe ra tiếng của Tế Diên, hồn vía lên mây, sửa soạn chạy trốn. Lôi Minh nghe tiếng Tế Diên kêu, cười khà khà nói:

- Hoa Vân Long, mi đừng hòng trốn thoát phen này. Mi đừng tưởng ông kêu cửa trước, mi chạy trốn ra cửa sau là khỏi. Ông sẽ đợi mi ở cửa sau đó. Mi chạy qua Đông sẽ gặp ông đứng sẵn đằng Đông, mi chạy qua Tây thì ông đứng chực sẵn ở đó từ đời nào rồi. Mi đừng hòng chạy thoát!

Hoa Vân Long năn nỉ:

- Xin các anh thương tình cho Để tôi trốn trước rồi các anh năn nỉ Hòa thượng giùm tôi nhé! Tôi xin dập đầu lạy các anh mà!

Lôi Minh như vậy nhưng là người tốt bụng, thấy Hoa Vân Long năn nỉ quá, động lòng mới nói:

- Thôi, mi hãy trốn đi, để chúng ta ráp lại xin Tế Công tha mạng cho!

Hoa Vân Long lật đật chạy trốn ở góc phía bắc Tây phối phòng. Lục Thông nói:

- Tôi chưa gặp Hòa thượng, tôi cũng đi trốn nữa.

Lôi Minh mới kêu tiểu đồng ra rước Tế Diên vào.

Nguyên Tế Diên từ khi lấy bạc của Dương Minh xong, chia tay cùng bọn họ trở về quán rượu. Sài, Đỗ hai người đợi mòn con mắt, thấy Tế Diên trở lại bèn hỏi:

- Sư phụ đi cầu gì mà tới nửa buổi vậy?

Tế Diên lấy bạc bỏ lên bàn một đồng, Sài đầu hỏi:

- Bạc này ở đâu nhiều thế?

- Ta nói cho ông hay, vừa trúng mồi lớn rồi đó!

Phổ ky dòm thấy, trong bụng nghĩ: “Cái ông Hòa thượng này coi bộ không thành thật, số bạc này chắc là ăn cướp hay lấy trộm của ai đây mà!”.

Tế Diên trả tiền cơm rượu xong, vừa định đi thì nghe trong đám thực khách có người nói:

- Nhị ca, anh xem huyện Long Du chúng ta mấy đời Tri huyện đều là quan tham cả, mới rồi đây đảo nhiệm vị Ngô lão gia này, thật là vị thanh liêm chính trực, yêu dân như con! Nào ngờ gặp vụ án Tú tài ở ngoài cửa Nam. Nhà Cao Chiết Quế có yêu tinh lộng hành ở hoa viên, bèn rước một vị tên Diệp Bát Tiên để bắt yêu, yêu tinh bắt chẳng được mà còn mất chỗ đội nón. Hung thủ tìm không thấy mà đối chứng cũng không. Còn một vụ nữa ở tiệm đổi tiền họ Cao ở ngoài cửa Bắc, tên Lưu Nhị Hồn không biết vì can cố gì mà bị chém chết, cũng không biết hung thủ là ai. Hai vụ án này nếu Tri huyện truy xét không ra e chắc bị cách chức quá.

Sài đầu nghe chuyện rồi nói:

- Sư phụ, ông có biết người chết ngoài hoa viên nhà họ Cao ngoài cửa Nam và người chết ở trước cửa tiệm đổi tiền nhà họ Cao ngoài cửa Bắc là ai không?

Tế Diên nói:

- Hai ông nói ít lại, đừng để ý đến chuyện bá vợ một chút coi nào! Há chẳng biết rằng:

Thị phi chỉ tại nhiều bép xép

Phiền não đều do lắm khoe mình.

Chuyện của người ta thì mặc người ta.

Sài đầu mắc cỡ lặng thinh, ba người đồng bước ra khỏi quán rượu. Sài đầu nói:

- Chúng ta tìm một quán nghỉ trọ chứ!

Tế Diên đi qua mấy tòa khách điểm, không ngừng ở đâu hết. Đến một tòa khách điểm cũ tên Đắc Hưng, Tế Diên đi thẳng vào. Phổ ký hỏi:

- Ba vị muốn phòng trọ hử?

Tế Diên đáp:

- Vâng, muốn phòng trọ, mà có thượng phòng không?

- Thượng phòng có một vị đại sư phò muốn rồi. Các ông ở tạm phối phòng nhé.

Ba người lên đến Đông phối phòng, Tế Diên hỏi:

- Này Sài đầu, ông đoán thử xem, hồi nãy người ta nói: địa phương này có hai án mạng", là ai giết vậy?

- Hồi nãy hỏi Hòa thượng, Hòa thượng không chịu nói, bây giờ tôi không hỏi, Hòa thượng lại đem hỏi tôi.

- Hồi nãy ở tiệm trà, đừng bàn quốc sự! Ở đây là nhà trọ, khác nào ở trong nhà mình, có thể nói được.

- Hòa thượng đoán xem ai giết họ vậy?

- Hung thủ giết chứ ai.

- Hòa thượng đừng nói cà rồn chứ.

Tế Diên lấy tay chỉ một cái, nói:

- Ông coi hung thủ đến kìa!

Sài đầu nghe bên ngoài có một tiếng nói lớn, bèn nhìn ra, chưa biết hung thủ là ai.

77. Chương 77: Tiệm Đức Hưng, Ban Đầu Gặp Hưng Tăng Quán Bồng Lai, Tế Diên Tìm Dam Tặc

Sài đầu nghe Tế Diên bảo hung thủ kia kìa, bèn ngược nhìn ra ngoài, nghe sau tiếng lớn “A Di Đà Phật”, một hòa thượng từ ngoài đi vào. Người này mình cao 9 thước, đầu to cổ ngắn, tóc bỏ xỏa tể thành một dây vàng, mắt to mắt lớn, hai mắt sáng lấp lánh, mặc một tăng y màu lam, dưới cạnh sườn một giới đao lủng lẳng. Phổ ky nói:

- A, đại sư phụ đã về rồi, chúng tôi đã chuẩn bị cơm rượu xong đây.
- Được rồi.

Nói xong, vị hòa thượng ấy đi thẳng lên Bắc thượng phòng. Sài đầu nói với Tế Diên:

- Sư phụ, vị hòa thượng này tướng tá hung ác quá!
- Mặc kệ người ta, bọn mình lo ăn uống cái đã.

Ba người kêu cơm rượu ăn uống xong, Tế Diên nói:

- Này phổ ky, chú nói giùm ta một tiếng với các khách trọ như thế này: Có một vị đại sư phó và hai vị đại gia ở Đông phối phòng cấm các khách trong các phối phòng không được ho hen. Nếu ho mà ông nghe được thì đến trước phòng người đó ho suốt đêm, ngủ không được ráng chịu.
- Tôi không mắc mớ gì làm chuyện như vậy.
- Ta không bảo người nói không đâu. Nói đi ta cho tiền.

Nói rồi móc ra một cục bạc hơn hai lượng cầm tay. Phổ ky thấy vậy nói:

- Nếu thiệt Hòa thượng cho tôi thì tôi nói.
- Ừ, cho người đó, Hòa thượng ta có tiền khoái chí rộng rãi lắm.

Phổ ky nhận được bạc bèn đi rao:

- Quý vị khách trọ nghe đây! Ở Đông phối phòng chúng ta có một vị Hòa thượng và hai vị đại gia. Vị Hòa thượng nói: Người trong các phối phòng cấm không được ho hen. Nếu ho mà ông nghe được thì đến trước phòng người đó ho suốt đêm, ngủ không được ráng chịu!

Tế Diên lại kêu:

- Phổ ky, người trở lại rao thêm như vậy: Quý vị khách trọ nghe đây! Quý vị hãy ngủ cho thiệt tình, hễ phòng nào tùm tùm rì rầm, Hòa thượng biết được đến ngủ chung ráng chịu!

Phổ ky nói:

- Tôi không dám nói mấy câu đó đâu! Nói ra người ta đánh tôi chết!
- Nếu người chịu nói, ta cho thêm vài lượng nữa.
- Hòa thượng cho bạc thì tôi nói.

Sài đầu nói:

- Sư phụ lúc này có tiền xài sang quá!
- Ta thích chi rộng rãi như vậy.

Nói rồi lấy cục bạc đưa cho phổ ky. Phổ ky được bạc lại đi rao thêm một lần nữa. Có người khách trọ ở phòng kế bên nghe rao, lật đật kêu phổ ky cho đổi phòng. Phổ ky hỏi:

- Tại sao phải đổi phòng?
- Tôi bị bệnh lao, hay ho, cho tôi đổi phòng khác tiện hơn.

- Có gì đâu, ông ngủ sao cứ ngủ, tôi nói chơi như vậy để được hưởng ít lượng bạc thôi. Ông Hoà thượng đó dở điên dở khùng, ông để ý tới ông làm chi!

Nói rồi phổ ky đi ra phía trước, Tế Diên cùng hai vị Ban đầu cũng ngủ nốt. Tới canh hai, đầu Tế Diên lệch sang một bên, lăn bình trà xuống đất bể nát, nước trà văng tứ tung. Tế Diên la lên:

- Không xong, không xong. Nó giết người, nó giết người. Mau cứu tôi với.

Tiếng la làm chuông quỳ, phổ ky hết hồn, lật đật chạy tới hỏi:

- Cái gì vậy? cái gì vậy?

Tế Diên nói:

- Tôi mắc đi cầu.

- Mắc đi cầu sao ông lại la nó giết người làm cho chúng tôi sợ hết hồn chi vậy?

- Tôi không la như vậy, mấy người đâu chịu tới. Dắt ta đi cầu đi!

Phổ ky nói:

- Ông muốn đi cầu thì ra ngoài nhà tranh đằng kia kìa, tôi không đi với ông đâu.

- Người cầm đèn lồng cho ta đi cầu đi. Đưa ta đi cầu xong rồi ta đưa người 5 lượng chứ không làm công không đâu!

- Thiệt vậy hả?

- Ta gạt chú hồi nào!

Phổ ky bèn đưa Tế Diên ra nhà tranh. Tế Diên nói:

- Người cứ đứng ngoài này giờ cao đèn lên nhé. Cầm không được thò đầu chỗ mặt vào xem đấy, nếu dòm vô là mất bèn 5 lượng bạc, ta chẳng cho người đâu!

- Ủ mà!

Tế Diên bước vào nhà tranh, bèn sử dụng nghiệm pháp, nhảy tường ra ngoài, thẳng tới Bồng Lai quán. Vào tới trong rừng thấy Lục Thông đang đánh túi bụi vào áo anh hùng của Hoa Vân Long, bèn lấy tảng bào trùn kín đầu, đến trước mặt Lục Thông hù một tiếng làm cho Lục Thông sợ hãi chạy bỏ càng. Tế Diên hù ba mặt cho Lục Thông chạy tuốt lên Bồng Lai quán rồi đứng đỉnh theo sau. Đến trước Bồng Lai quán, để Lục Thông vào xong, chờ cho bên trong hết chộn rộn, Tế Diên mới lại gõ cửa, hỏi:

- Xin cho hỏi, Hoa Vân Long có trong này không?

Tiếng gọi cửa ấy làm cho Hoa Vân Long hồn vía lên mây, hết lòng năn nỉ mọi người xin giùm cho hắn, rồi cùng Lục Thông chui trốn phía sau viện.

Dương Minh kêu đạo đồng cầm đèn và mọi người cùng ra cửa rước Tế Diên vào. Cửa vừa mở, mọi người đều bước ra hành lễ, Tế Diên cười hà hà, nói:

- Mấy con đều ở đây cả à?

Dương Minh đáp:

- Vâng, sư phụ từ đâu lại đây?

- Ta từ huyện Long Du tới đến.

- Mời sư phụ vào bên trong ngồi.

Tế Diên gạt đầu và tiến vào trong miếu, đạo đồng đóng cửa lại. Mọi người đều tiến về phía Tây phối phòng. Tế Diên thấy trên bàn có rượu và thức ăn để sẵn, bèn đến chiếc ghế dựa phía Bắc quay về hướng Nam mà ngồi xuống. Dương Minh nói:

- Mời sư phụ uống rượu.

Nói rồi rút một ly đưa cho Tế Diên. Phần Khổng Quý ngồi trên chiếc ghế thấp trước mặt Tế Diên. Ông ta vốn là người lùn thấp, muốn ngồi ghế phải thót lên mới ngồi được. Tế Diên ngược mắt lên hỏi:

- Xin lỗi, đạo hữu tên họ là chi?

Khổng Quý lật đật tuột xuống ghế, đứng nói:

- Đệ tử họ Khổng tên Quý, người ta đặt cho tiểu hiệu là Oải cước chân nhân.

- Ngồi xuống, ngồi xuống đi, đừng câu nệ mà.

Khổng Quý lại thót lên ngồi xuống. Tế Diên lại hỏi:

- Vậy đạo hữu xuất gia được bao nhiêu năm?

Khổng Quý lại lật đật nhảy xuống, thưa:

- Đệ tử vừa mới xuất gia được 7,8 năm nay.

- Cứ ngồi nói chuyện mà.

Khổng Quý lại thót lên ghế ngồi xuống. Tế Diên hỏi:

- Đạo hữu có bao nhiêu đồ đệ?

Khổng Quý lại nhảy xuống, thưa:

- Dạ được 4 tiểu đồng.

- Đừng câu thúc lễ nghi! Ngồi xuống, ngồi xuống đi mà!

Trần Lượng dòm thấy bộ dạng Khổng Quý tức cười quá mới nói:

- Khổng nhị ca, anh cứ ngồi mà thưa chuyện đi. Tại anh không biết tánh sư phó đó chứ. Ông hay đùa lắm! Thấy anh thân thể lùn thấp, mỗi lần nói chuyện nhảy lên nhảy xuống, ổng rập tâm đùa cợt với anh đấy!

Tế Diên cười hà hà, nói:

- Cái tên Trần Lượng này. Người đoán được ý ta hết trơn rồi còn gì!

Bên ngoài Hoa Vân Long năn nỉ Lục Thông:

- Lục Thông ơi, em làm ơn trả lại áo anh hùng cho anh đi.

Lục Thông là người mất phàm lòng thật, nghe Hoa Vân Long năn nỉ quá cũng siêu lòng, bèn trả áo lại cho Hoa Vân Long. Hoa Vân Long nói:

- Lục đệ, em ngồi xuống đi để anh đứng lên vai em lên nhìn qua kệ cửa sổ nhìn mặt ông Hòa thượng một chút.

- Ủ, dòm một cái rồi xuống nhé, không chịu xuống ta nắm chân ném ra ngoài chết chịu nghe!

Tên giặc đứng lên vai Lục Thông vạch cửa sổ phòng Bắc nhìn ra ngoài, thấy Tế Diên ngồi quay mặt về phía Nam. Hắn nghĩ: "Ta cho ông biết: Thương ngay để tránh, tên lén khó phòng. Sẵn dịp này mình cho ông một phiêu toi mạng khiến ông không còn theo mình rượt bắt. Nghĩ rồi bèn rút phiêu ra nhắm ngay ót Tế Diên ném tới. Tế Diên né người qua, mũi tên trượt qua tay vịn trên ghế Khổng Quý, làm cho ông này hết hồn nhảy xuống đất niệm lia lịa:

- Vô lượng Phật, Vô lượng Phật.

Tế Diên nói:

- A, cái thằng chết bầm này, mi muốn mưu hại Hòa thượng ta hả? Lục Thông, người hãy nắm giò nó lại, đừng cho nó chạy đi nhé!

Lục Thông ở ngoài hô lớn:

- Nắm được rồi!

Tế Diên đứng dậy định ra ngoài Khổng Quý lật đặt đứng dậy năn nỉ:

- Sư phụ, lão nhân gia bắt hấn ở đâu mà chẳng được, cần gì phải bắt hấn ở đây. Nếu bắt hấn tại miếu này đưa lên quan thì cả tôi cũng bị liên lụy vì bị cho cùng là một phe với hấn. Xin sư phụ từ bi, từ bi cho!

Dương Minh cũng rấp lại năn nỉ:

- Thưa sư phó, hôm nay lão nhân gia nể mặt chúng tôi mà tha thứ cho hấn một phen. Khổng Quý đã xuất gia được mấy năm rồi, để bị liên lụy vào tội nghiệp.

Tế Diên nói:

- Thôi được, ai nấy đều năn nỉ xin tha cho hấn. Hôm nay nể mặt mọi người, ta không bắt hấn ở đây. Lục Thông, con nắm giò nó ném ra ngoài tường cho nó rớt xuống khe núi, chồn sói ăn cho rồi!

Lục Thông là một thằng khờ, bảo sao thì làm vậy, hấn nắm chân Hoa Vân Long ném ra ngoài tường, không cần biết có bị chết không!

Lục Thông ném Hoa Vân Long xong bèn bước vào Tây phối phòng. Hấn thấy một ông Hòa thượng mặt mày dơ dáy, tóc dài cả hai tấc, tăng bào rách tươm, áo tay ngắn lại thiếu bầu, lưng buộc dây nhưng, chân mang đôi dép cỏ. Lục Thông hết dòm lên lại dòn xuống, không biết đó là loại người gì. Dương Minh bảo:

- Lục Thông, em đến lạy chào sư phụ đi!

- Sao không giống sư phó (ông thầy tu)?

Tế Diên nói:

- A, cái thằng này, mi nói ta không giống sư phó hả? Mi thấy như vậy chưa?

Nói rồi kéo tăng bào lên trùm đầu, hừ một tiếng Lục Thông sợ quá chạy tuốt ra ngoài. Dương Minh hỏi:

- Cái gì vậy?

Lục Thông đáp:

- Ghê quá!

Dương Minh bảo:

- Em mau đến dập đầu lạy sư phụ đi!

Lục Thông lúc đó mới quỳ xuống làm lễ. Tế Diên nói:

- Mi sợ ta không?

- Sợ lắm sư phụ đừng nhát tôi.

Dương Minh nói:

- Mời sư phụ uống rượu.

Tế Diên uống một chén rồi ho một tiếng. Dương Minh nói:

- Sư phụ làm sao thế?

- Ta thấy thần sắc năm người các người không tốt, chắc phải gặp tai nạn hung hiểm lắm chứ chẳng không. Trong vòng một tháng, các người sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng đấy.

Bọn Dương Minh nghe nói thất kinh, lật đặt nài nỉ:

- Thưa sư phụ, xin lão nhân cứu giùm tụi con.

- Các người phải nghe lời Hòa thượng ta may ra mới cứu được. Trong vòng tháng này các người không được bước ra Bồng Lai quán họa may mới xu cát tỵ hung được. Nếu không nghe lời ta trong tháng này bước ra khỏi Bồng Lai quán, tánh mạng bị nguy nan, Hòa thượng ta không cứu được, chùng đó đừng trách Hòa thượng ta xấu bụng nhé!

Dương Minh và Khổng Quý nói:

- Xin vâng, chúng con xin nghe lời sư phụ dạy bảo, trong tháng này không ra khỏi Bồng Lai quán. Xin sư phụ Ở lại chơi ít ngày rồi hãy đi.
- Ta có việc, chút nữa phải đi ngay. Ta đi rồi các ngươi nhớ lời ta dặn đó.
- Ai nấy đều vâng hứa, cùng đưa Tế Diên ra cổng. Tế Diên ra cổng còn căn dặn một lần nữa rồi mới đi xuống núi. Vừa mới vào thành, tới ngã tư đường, Tế Diên thấy một đám quan binh đang đi lại dẫn theo hai người bị trói: chính là Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh. Tế Diên án binh soi xét, biết rõ nguồn cơn.

78. Chương 78: Mất Công Văn, Sài, Đỗ Bị Còng Thắt Lời Giả Tế Công Đầu Ấn

Nghe Tế Diên đòi đi cầu, Sài, Đỗ hai vị Ban đầu ở lại trong phòng chờ đợi. Chờ cả buổi mà không thấy Tế Diên quay trở lại. Sài đầu bèn nói với Đỗ Chấn Anh:

- Nay Đỗ hiền đệ, Hòa thượng thật là dở khùng dở điên, làm bể bình trà nước dây ra cả giường, ướt hết cả bao đồ rồi còn gì.
- Thì mở bao đồ ra coi, coi chừng Hải bộ công văn bị ướt hết đấy!

Hai người mở bao đồ ra xem, quả nhiên văn thư bị ướt một góc, dù được gói bằng giấy dầu cẩn thận, giấy dầu rách đi bị nước thấm vào. Hai người lấy văn thư ra trải trên giường hong cho khô. Lại chờ đợi một hồi lâu nữa cũng không thấy Tế Diên trở lại. Sài đầu nói:

- Chúng ta đi xem thử Hòa thượng đi cầu ra chưa?
- Hai người bước ra khỏi Đông phối phòng, ra nhà tranh xem thử, thấy phổ ky đang cầm đèn đứng ngoài nhà tranh rọi sáng, thì ngạc nhiên hỏi:
- Ông Hòa thượng của chúng tôi đi cầu này giờ chưa ra à?

Phổ ky cũng sốt ruột, thò đầu vào xem cũng chẳng thấy Hòa thượng đâu cả. Hắn nói:

- Lại thiệt làm sao mất tiêu vậy cả?

Sài đầu hỏi: - Thế nào?

- Tôi thấy ông bước vô nhà tranh rõ ràng mà, sao bây giờ lại không thấy?
- Chắc có lẽ Hòa thượng đi đâu rồi đã!

Đỗ Chấn Anh nói:

- Rõ ràng mình bị Ông gạt rồi!

Nói xong hai người trở về phòng. Về tới nơi thấy từ Đông phối phòng của mình đi ra một người bận đồ dạ hành, tốt lên nóc nhà. Sài đầu, Đỗ đầu ngạc nhiên, muốn đuổi theo nhưng đã muộn. Sài đầu nói:

- Mau vô phòng xem lại coi có mất cái gì không?

Hai người lật đật vào phòng thấy tờ công văn bắt Hoa Vân Long không còn đó nữa. Sài đầu bèn truy hô lên. Phổ ky chạy tới hỏi:

- Việc gì thế?
- Chúng tôi bị mất trộm.
- Đây chắc là nguyên cớ chi đây. Các ông ba người bây giờ chỉ còn hai, bây giờ lại la toáng lên mất đồ, định gạt chúng tôi không được đâu? Các ông giả trò đó không được rồi đã!

Sài đầu bèn quỳnh lên cãi lại, phổ ky la lối om sòm, chưởng quỹ cũng đến xem.

Chủ quan này là Tam ban tổng đầu huyện Long Du tên Dương Quốc Đống, một nhân vật có tiếng tăm ở địa phương. Thấy mặt chường quỹ, phổ ky nói:

- Mấy người này có ba người, trong đó có một Hòa thượng. Hòa thượng đi đâu không biết, hai người này ở lại rao lên mất trộm.

Chường quỹ nghe nói, bảo:

- Đây chắc là Hòa thượng mang đồ đi rồi, bọn họ giả vờ, vu khống cho chúng ta Phổ ky, người đi hỏi xem các khách trọ có mất vật gì không? nếu mất đồ thì mấy người này nói đúng.

Phổ ky rao lên:

- Thưa quý vị khách trọ, xin quý vị xem lại mình có mất thứ gì không? Nếu có mất thì báo ngay cho chúng tôi biết!

Các phòng đều đốt đèn lên. Phổ ky đi gõ cửa hỏi từng phòng. Bên trong đều trả lời không mất chi cả. Đến thượng phòng, phổ ky hỏi:

- Sư phụ Ở thượng phòng có mất món chi không?

Hỏi liên tiếp mấy lần, bên trong vẫn lặng yên không có tiếng người đáp lại. Phổ ky xô cửa, cửa không cài then. Phổ ky bước vào xem, bên trong vẫn còn ánh đèn. Vừa vén rèm lên, phổ ky hết hồn, “a” lên một tiếng, bỏ chạy tuốt ra ngoài, mặt xanh tái xám.

- Cái gì vậy, cái gì vậy?

Mọi người xúm lại hỏi. Phổ ky ấy đờ đẫn nói không ra lời. Phải một hồi lâu sau mới nói:

- Má ơi, sợ chết đi được.

Mọi người kéo lên thượng phòng coi lại, thấy vị Hòa thượng ở trọ chỉ còn khúc mình đang ngồi trên ghế, chiếc đầu bị chặt nằm lăn ra đất. Chường quỹ nói:

- Đừng cho hai người ở Đông phối phòng trốn đi nhé. Chuyện này chắc do ông Hòa thượng đi chung với họ giết hòa thượng đây rồi bỏ trốn đó!

Ai nấy đều cho lời ấy đúng, bèn đến Đông phối phòng khóa cửa nhốt Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh lại. Chường quỹ nói:

- Ông Hòa thượng kiếc đó giết người rồi bỏ trốn, hai ông chắc phải biết! Mạng người chứ không phải ít.

Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh có miệng mà không nói ra được! Mỗi người một câu, ồn ào suốt đêm. Chường quỹ nói với phổ ky:

- Mấy người đừng cho hai người ấy trốn đi nhé!

Rồi cho người lên huyện báo ngay. Giấy lát, quan đầu và quan binh đều kéo nhau đến. Lưu đầu nói:

- Hai vị này đi lên hầu quan nhé!

Nói rồi vung thiết luyện lên, trói Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh lại. Sài Nguyên Lộc nói:

- Các vị Ban đầu, tại sao lại trói chúng tôi như thế này?

Lưu đầu nói:

- Hai vị đừng nói dài dòng, có gì lên quan sẽ nói.

Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh bị mất công văn, lòng đang lo lắng; kể xảy ra vụ án mạng, càng nghĩ càng thêm giận Tể Diên. Trời đã sáng, quan binh giải Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh về quan đường huyện Long Du Ra khỏi Dương gia điểm, vừa đến ngã tư đường họ thấy Tể Diên từ đằng xa đi lại. Gặp hai vị Ban đầu, Tể Diên nói ngay:

- Hay a, hai cái ông nhà này, nhờ ám trời sáng lại cầm hoa đi hái bầu, hái rồi không chịu đi chơi để cho điều móng nhọn chộp trúng, bây giờ rủ ta lên quan à?

Sài đầu, Đỗ đầu nghe Tế Diên nói thế tức giận hai con mắt trợn trừng.

Tế Diên nói gì thế? Đó là tiếng lóng của giới giang hồ. Âm trời sáng có nghĩa là đang đêm, cầm hoa đi hái bầu có nghĩa là xách dao đi giết hoà thượng (gáo dừa hoà thượng như trái bầu), chẳng chịu đi chơi để cho điều móng nhọn chộp trúng có nghĩa là không chịu trốn đi để bị quan tóm được. Nghe mấy câu này, Sài đầu tức giận hỏi:

- Hay cho Hoà thượng, ai dạy ông nói những câu đó thế?
- Chứ không phải hai ông dạy ta à?

Quan nhân nghe hai bên đối đáp như vậy bèn nói:

- Đại sư phụ là bạn của họ nên mới nói chuyện thân mật như vậy. Quan binh đâu bắt luôn ông ấy đi.
- Bắt thì bắt, cho ta là bạn thì ta cứ là bạn, sợ gì!

Giấy lát các sai dịch đến, đem giấy sắt lại, trói Hoà thượng dẫn đi. Sai dịch nói:

- Hoà thượng là người bạn tốt thật.

Tế Diên nói:

- Bạn tốt hả? Vậy chú hãy đãi rượu ta đi.

Anh sai dịch này là người mới vào nghề, nghe Hoà thượng đòi uống rượu, nổi giận nói:

- Thôi, ông đi đi, nhè tôi mà đòi uống rượu chứ, có nằm mơ không đấy?
- A, cái thằng này, mình xử đẹp mà nó chẳng chịu đẹp chứ! Bây giờ Hoà thượng ta không thèm lên quan nữa, người làm gì ta?

Nói rồi Tế Diên mang cả thiết luyện (dây sắt) nhảy lên mái nhà. Lưu đầu thấy vậy, bước tới đánh sai dịch một bạt tai, nói:

- Mi để sai sự trốn đi, bộ muốn một gông hả?

Tên sai dịch không dám hé một lời. Lưu đầu nói:

- Mời đại sư phụ xuống đây uống rượu.
- Ta xuống, quan binh không được đánh ta về chuyện này đấy nhé!

Nói rồi Tế Diên nhảy xuống, nói:

- Lưu đầu nè, ông họ gì?
- Sư phụ đăng trí thật, gọi tôi là Lưu đầu mà còn hỏi tôi họ gì?
- Ông mời ta uống rượu gì?
- Xế cửa nha môn huyện Long Du có một đại tửu quán, rượu gì cũng có. Hoà thượng muốn uống thứ nào, tôi cũng đãi tất. Ở đó tôi có sổ ghi, chứ hiện giờ không có tiền mặt.
- Vậy thì được!

Giấy lát mọi người về trước cửa nha môn huyện Long Du Xế cửa nha môn về phía Nam có bảng đề tửu quán tên là Tam Nghĩa điểm. Tế Diên và mọi người bước vào quán rượu, đi thẳng vào hậu đường ngồi xuống. Lưu đầu nói:

- Hoà thượng ơi! Ông là người bạn tốt thì đừng để cho bọn tôi khỏi hỏi tới hỏi lui mất thì giờ làm chi, lát nữa trong vụ án có như thế nào ông khai hết ra nhé!
- Ủ, ta khai hết, không chừa một điều gì!
- Vụ án ở ngoài cửa Nam có phải ông làm không?
- Ta đấy.

- Vụ án trước cửa tiệm đổi tiền họ Cao ở ngoài cửa Bắc cũng do ông gây ra phải không?
 - Ta đây, muốn nói điều gì, ăn rồi nói tiếp.
 - Cũng được, lát nữa ăn xong vào Ban phòng, ông đem tình tiết vụ án viết vào một tờ giấy trình lên là xong.
 - Ăn trước đã, mọi việc sẽ tính sau. Phở ky, lại đây!
- Sài đầu, Đỗ đầu biết Tế Diên nói như vậy là đặt điều để bắt người ta bao cơm thôi. Phở ky tới hỏi:
- Đại sư phụ muốn ăn món chi?
 - Tiệm này có những món gì nào?
 - Bình thường có những món vừa vừa, còn những món như sơn hào hải vị nếu cần cũng có đủ.
 - Chú dọn cho ta một mâm sơn hào hải vị đặc biệt và 5 cân Thiệu Hưng lâu năm.
 - Phở ky lau bàn sửa ghế vừa xong thì cơm canh đã dọn lên. Rượu canh hâm nóng, trái cây tươi ngon, thịt ướp chiên xào bốc khói dọn đầy cả bàn. Tế Diên nói:
 - Sài đầu, Đỗ đầu, hai ông không ăn thì coi ta ăn đây.
 - Tế Diên vừa ăn vừa uống tì tì. Lưu đầu nhìn thấy vậy trong bụng nghĩ: “Hòa thượng này tưởng bỏ thiết! Mấy vụ án đó tội đến phải chém đầu tức khắc chứ chẳng phải chơi đâu!”
- Thấy Tế Diên ăn uống xong xuôi, Lưu đầu kêu phở ky lại tính tiền. Cộng tất cả tiền ăn uống là 10 lượng 4 tiền. Lưu đầu nói:
- Ghi sổ cho ta.
- Nói rồi dẫn Tế Diên, Sài, Đỗ hai vị về Ban phòng của nha môn. Lưu đầu nói:
- Nay Hòa thượng, ông nói đi! Trong hoa viên nhà Tú tài Cao Chiết Quế ở ngoài cửa Nam, mời lão Diệp Thu Sương về bắt yêu, nửa chừng đầu lão đạo mất tiêu trên pháp đài, việc ấy là sao vậy?
 - Ta đâu có biết!
 - Sao ông nói kỳ vậy! Hồi nãy ông nói án mạng ở cửa Nam là do ông làm, bây giờ sao ông lại không nhận?
 - Chuyện đó ta có nói là ta có bắt trộm con gà giò ở ngoài cửa Nam thôi, còn vụ án nhân mạng đó ta đâu có làm. Ta làm gì mà lớn gan vậy?
 - Còn ở trước tiệm đổi tiền của họ Cao ngoài cửa Bắc, khi không mà lột xác lia đầu còn dính một chút da nơi cổ, án mạng đó có dính lú tới ông không?
 - Không nha! Ở ngoài cửa Bắc, một hôm trước tiệm đổi tiền nhà họ Cao, ta gặp một con mèo mướp của ai, ta tóm đem đi thôi, việc gì khác ta đâu có biết!
 - Ông đừng nói loanh quanh! Ta đâu có hỏi chuyện trộm bắt mèo gà. Vụ án ông Hòa thượng bị giết ở Dương gia điểm cũng là ông chứ ai?
 - Ta thiết không biết làm sao mà trả lời được.
- Các vị Ban đầu nghe đối đáp đều tức giận, không thềm hỏi nữa. Có người chạy vào bẩm báo với quan huyện. Quan huyện nghe nói lệnh truyền ba ban Tráng, Khoái, Tào tới hầu, lập tức thẳng đường, bảo dẫn Hòa thượng vào ngay.

79. Chương 79: Huyện Long Du Ngày Phá Luân Ba Ấn Nhị Long Cư Đồi Cột Kê Hung Tàn

Theo lệnh truyền, Tế Diên và hai vị Ban đầu bị áp giải vào đại đường. Vào đến đại đường, Tế Diên đứng thẳng ngược nhìn lên: Quan huyện này ngũ quan đoan chánh, nghi biểu khác thường. Ngồi trên nhìn xuống, quan huyện thấy trước mặt mình một ông tăng liền hỏi:

- Vị tăng nhân kia, thấy bản huyện sao không chịu quỳ?

- Lão gia làm quan, quan chức có cái sang của quan chức, thì tăng gia cũng có cái tôn quý của tăng gia. Ta không phạm luật vua phép nước, ở đây không có Phật Tổ, bảo ta quỳ là sao?

- Tăng nhân tên hiệu là chi, xuất gia ở chùa nào?

- Lão gia đã hỏi, ta xin nói: Ta là Tế Diên Hòa thượng ở chùa Linh Ẩn. Lão gia biết tiếng tăm của Tế Công to lớn đến đường nào chưa?

Quan huyện nghe nói liền nghĩ thầm: “Tế Công là thế tăng của Tần Thừa tướng, làm sao mà hình dạng góm ghiếc như vậy được”. Trong lòng chần chừ không tin, bèn hỏi:

- Ông là Tế Diên, vậy thì việc ông Hòa thượng bị giết rơi đầu ở Dương Gia điểm chắc ông biết rõ!

- Ta nào có biết chi.

- Ông đã là Tế Diên ở chùa linh Ẩn, vậy ông tới đây để làm gì?

- Ta vâng lệnh dụ của Thừa Tướng, mang hai vị Ban đầu của thành Lâm An đi biện án, bắt tên giặc Hoa Vân Long trốn phụng quan và vòng ngọc ở Lâm An.

Quan huyện truyền dẫn hai vị Ban đầu vào. Giấy lát, hai vị Ban đầu được đưa tới công đường. Sài Nguyên Lộc nói:

- Kính bẩm lão gia, hạ dịch là Sài Nguyên Lộc xin thỉnh an lão gia.

Đỗ Chấn Anh cũng bước tới thi lễ. Quan huyện hỏi:

- Hai người là Ban đầu ở Lâm An phải không?

- Thưa vâng, bọn hạ dịch là bộ khoái nha môn của Thái thú Lâm An.

- Các người ra đi biện án mà có đem Hải bộ công văn theo không? Hãy đưa cho ta xem!

Tế Diên nói hốt:

- Lão gia hỏi đến công văn à! Nó vừa mất trong điểm hồi hôm nay!

Quan huyện nghe trả lời, giận dưng dưng, nói:

- Làm gì có chuyện khéo như vậy được! khi ta hỏi, cứ chối đây đẩy, bây giờ lại nói hốt. Bậy đâu, đề ông Hòa thượng này đánh 40 hèo cho ta! Đánh xong lại hỏi tiếp!

Tạo ban hai bên dạ ran, ráp lại đề Tế Diên xuống trước công đường. Tế Diên la lên:

- Ta sắp bị đánh đây! Ta sắp bị đánh đây!

Tạo ban nói:

- Hòa thượng ơi! Ông có la cũng vô ích thôi! Mau nằm xuống đi để tui tôi khỏi phải ra sức.

Đang lúc chộn rộn như vậy thì bên ngoài nghe có tiếng nói lớn:

- Bẩm lão gia, đừng đánh, cho tôi xin, cho tôi xin! Muôn ngàn lần chớ đánh vị Hòa thượng này. Hạ dịch Y Sĩ Hùng nhận ra ông chính là Tế Công Linh Ẩn đấy.

Quan huyện hỏi:

- Y Sĩ Hùng, làm sao người biết được ông ấy là Tế Công?

- Từ trước lúc cứu Từ Trị Bình Từ đại lão gia, tôi đi trộm Ngũ lôi bát quái thiên ssu phù ở Các Thiên lâu, có gặp Tế Công một lần nên nhớ. Lão gia không đánh Tế Công được đâu!

Y Sĩ Hùng làm quan nhân ở huyện này cũng có nguyên ủy của nó. Nguyên sau khi trộm Ngũ lôi bát quái thiên sư phù ở Các Thiên lâu của Tàn tướng phủ và cứu Từ Trị Bình xong, sau đó Từ Trị Bình liên tiếp thi đỗ mấy khoa, được bổ làm tri huyện. Y Sĩ Hùng tìm đến xin làm sai dịch cho họ Từ. Từ trị Bình nói:

- Chú là ân nhân cứu mạng ta, bây giờ lại đi làm sai dịch cho ta, nói chuyện với ta mà ta ngồi chú đứng, lòng ta áy náy không yên. Còn nếu để chú ngồi thưa chuyện thì không ra quy củ gì hết. Để ta tiến cử chú làm sai dịch cho một địa phương khác.

Từ Trị Bình mới tiến cử y cho Ngô đại lão gia là huyện lệnh huyện Lonh Du, vốn là bạn đồng song của mình. Ngô lão gia cũng biết cách dùng người bèn cất y làm tổng ban đứng đầu 8 ban trong huyện. Hôm nay Y Sĩ Hùng đang ngồi ngoài Ban phòng, nghe nói sắp đánh Tế Diên Hòa thượng, mới nghĩ bụng: “Không chừng là Tế Diên Hòa thượng mình quen hồi trước, để mình vào xem thử”. Bước vào cổng đường, Y Sĩ Hùng thấy đúng là Tế Diên, lật đặt chạy đến bấm báo cho quan huyện biết. Quan huyện nghe bấm, lập tức bước đến trước Tế Diên nói:

- Bạch Thánh tăng! Ngàn muôn lần xin người thứ lỗi cho, đệ tử nhất thời mờ tối, xin mời Thánh tăng bước lên này ngồi.

- Lão gia nói chi những lời ấy, không biết không có lỗi gì đâu mà!

Quan huyện lật đặt xá dài, nói:

- Đệ tử từ lâu nghe đại danh của Thánh tăng biết rành quá khứ vị lai, thi triển Phật pháp vô biên! Hiện ở huyện Long Du này xảy ra ba vụ án mạng cùng một lúc mà không tìm thấy hung thủ cũng không người đối chứng. Cầu xin Thánh tăng đoán biết chỉ dạy cho!

- Không cần tính toán làm gì, lão gia bảo đem văn phòng tứ bảo ra, Hòa thượng ta viết lên đó là xong ngay!

Quan huyện bèn sai người mang giấy viết và bút mực đến. Tế Diên xoay lưng lại với mọi người, lấy tay áo che lại, viết lia lịa một hồi lâu rồi dán lại cẩn thận, nói:

- Lão gia mang theo thư này, chừng đến Dương Gia điểm ngoài cửa đông khám nghiệm tử thi, khi nào kiệu dừng lại hãy mở thư ra xem. Ba vụ án mạng đã được nói rõ trong đó. Cần nhất là đừng mở ra trước, nếu mở ra trước thì không có linh nghiệm đâu nhé!

Quan huyện gật đầu, tiếp nhận phong thư, trên có vẽ một bầu rượu và bảy cái chung, đó là biểu hiệu của Tế Diên. Sau khi quan huyện cất phong thư xong, Tế Diên bèn nói:

- Lão gia nên sai hai vị Ban đầu là Dương Quốc Đống và Y Sĩ Hùng theo ta đi biện án, còn hai vị ban đầu của ta tạm thời ở lại nha môn nghỉ ngơi nhé!

Tri huyện bằng lòng, bèn sai Dương Quốc Đống và Y Sĩ Hùng cùng theo Tế Diên đi biện án.

Ra khỏi nha môn, Y Sĩ Hùng hỏi:

- Bạch Thánh tăng, từ trước đến nay Ngài vẫn mạnh?

- Ủ, không có bệnh chi.

Y Sĩ Hùng nói với Dương Quốc Đống:

- Dương đại ca, nghe nói tẩu tẩu đang bị bệnh phải không?

- Vâng.

- Đại ca nên dập đầu xin với Tế Công trị bệnh cho Lão nhân gia nổi tiếng là bậc “diệu dược tiên đơn, trị đâu hết đó”, bắt luận bệnh chi, gặp Ngài là lành mạnh hết.

Dương Quốc Đống nghe nói thế, bước tới Tế Diên thi lễ:

- Xin Thánh tăng từ bi, từ bi, thí cho tiên đơn dược liệu.

- Đứng vội gập, thuốc đã có sẵn đây. Bây giờ chúng ta đi biện án trước đã.

Y Sĩ Hùng nói:

- Sư phụ, mình đi biện án ở đâu?

- Lên Ngũ Lý Bia.

Hai người thấy Tế Diên đi tới ba bước, đi lui hai bước, Y Sĩ Hùng nói:

- Bạch Thánh tăng, đi kiệu này bao giờ mới tới nơi được? Phải đi mau một chút chứ!

- Ta muốn đi mau mà hai ông không biết có đi theo kịp không?

Dương Quốc Đống nói:

- Đi kịp mà!

Tế Diên vội bước đi nhanh, nhanh dường như sao xẹt. Hai người ở sau cố sức đuổi theo. Chớp mắt không thấy hình bóng Hòa thượng đâu cả. Hai người đành đành: “Cứ đuổi theo nhanh, thế nào cũng gặp được ở Ngũ Lý Bia”. Hai người cứ cầm đầu chạy miết tới trước, nào dè Tế Diên núp lại trong ngõ hẻm, đợi hai người chạy qua mới đứng đứng bước đi về phía trước. Không xa về phía trước, ở phía Tây đường có một tòa tửu quán, chưởng quỹ họ Tôn đang cầm bút tính tiền. Đến hết trang kết toán nói bao nhiêu là bao nhiêu, viết thêm vào đó hai số nhà hàng cũng không kiểm tra lại. Lúc đó chưởng quỹ đang lật qua trang, cần viết sửa soạn viết thêm thì Tế Diên ở ngoài bước ào vào, hỏi chưởng quỹ:

- Ổi dào, ông có phải là chưởng quỹ họ Tôn không?

- Tôi họ Tôn đây, có việc gì thế?

- Ông có phải là anh em bạn thân thiết với Dương Quốc Đống, Tổng tam đầu của huyện Long Du phải không?

- Phải!

- Vợ Dương Quốc Đống chết rồi, ông có biết chưa?

Nghe nói như vậy, chưởng quỹ kinh ngạc, “a” lên một tiếng, cây viết cầm trên tay rơi tuốt xuống, vẽ trên trang giấy một đường tròn đen sì. Coi lại mấy con số bị bôi đen hết. Chưởng quỹ hỏi:

- Sao Hòa thượng lại biết được chuyện ấy?

- Sáng nay, Dương đầu đến chùa ta mời thầy tụng đám. Ông ta nói mời 10 hòa thượng tụng đám, 7 hòa thượng ngồi đàn chẩn tế, khi gần xong thêm một đàn “Tứ lang thám mẫu”, vẽ mặt mang râu cho vui.

Chưởng quỹ nghe trả lời như vậy cũng nói:

- Trong chùa Hòa thượng làm đám vui thiệt!

- Ừ vui chứ, Dương đầu nhờ ta thuận đường ghé cho chú biết nên ta mới ghé cho chú hay đây.

- Phiền đại sư phó quá! Xin mời, xin mời vào trong này uống trà! Uống chung rượu giải khát!

- Được, ta cũng muốn uống tí rượu đây.

Chưởng quỹ lại nói phở ky đem cho Tế Diên hai bầu rượu và nói với phở ky:

- Ta cùng với Dương đầu là chỗ thân tình, không thể nào không đi được! Lát nữa mi lại tiệm bánh bao đặt cho ta một mâm, ghi sổ rồi tính tiền sau. Ngày thường Dương đầu đối xử với chúng ta rất tốt, chúng ta nên đi một lễ vật chung, đến tiệm vải xé cho một đoạn 8 thước kêu thợ cắt cho 4 chữ “Giá phẩm Đạo trì” (Cối hạc quy tiên) mới phải.

Mọi người đều tán đồng. Tế Diên uống rượu xong mới nói:

- Ta đi nhé!

Mọi người đều đồng thanh:

- Nhọc Hòa thượng quá!

Thế là Tế Diên báo tang bậy bạ để uống hết hai bầu rượu. Ra khỏi quán, Tế Diên đi chậm chậm về phía trước.

Đến ngã tư đường, nhìn về hướng Nam có một quán rượu tên là Đức Long Cư Bên trong dao thốt râm ran. Tiếng gọi thức ăn vang dội. Phòng ăn chật ních người. Đối diện bên kia đường có một tiệm cơm tên là Nhị Long Cư, thực khách vắng hoe, chường quỹ ngồi chống tay ngáp vặt, phổ ky ngồi buồn hiu, trên bếp cây bún nằm nguyên vẹn lác lõng. Tế Diên mạnh dạn bước vào Nhị Long Cư, hỏi:

- Sao tiệm chú vắng hoe vậy?

- Thôi, đại sư phụ đừng hỏi nữa! Hồi lão chường quỹ còn sinh tiền, tiệm Nhị Long Cư bán buôn phát đạt nhất huyện Long Du này, ai mà chẳng biết.. Bây giờ lão chường quỹ quy tiên, thiếu chường quỹ lên thay không được vậy. Thật là bán buôn theo duyên của mỗi người! Từ ngày ông ấy nắm quyền, việc buôn bán ngày càng sút giảm. Mới đây phổ ky tiệm này bỏ đi hết. Bên kia đường mới mở tiệm Đức Long Cư, tuy nói: “Thuyền nhiều nào ngại sông”, mà tiệm người ta mỗi ngày mỗi phát đạt, còn tiệm chúng tôi mỗi ngày mỗi vắng thêm. Hôm qua bán được 800 tiền, cả quán ăn tiêu hết. Hôm nay giờ này vẫn chưa ai mở hàng cả. Tôi là con em của quán này. Tôi định bán tranh với quán kia để giành khách. Họ bán hai món 120, tôi bán hai món 100 thôi, nhưng vốn mình không có!

Tế Diên cười hà hà nói:

- Chú có muốn bán đất không?

- Bán đất ai lại không muốn!

- Nếu chú muốn, ta sẽ giúp cho!

80. Chương 80: Nghe Nói Xóc Nổ Giận Đánh Hòa Thượng Nghiệm Tử Thi Hung Phạm Khai Sự Tình

Nghe Tế Diên hứa giúp tiệm bán đất, phổ ky nói:

- Chúng tôi muốn bán đất lắm chứ, mà Hòa thượng coi đó, đồ đạc đâu có gì! Chỉ có mấy cân thịt, mười mấy cân bún khô, một con gà giò, rượu cũng không còn bao nhiêu, cả phòng bàn ghế thừa thớt mà làm sao bán cho đất được?

Tế Diên nói:

- Không hề gì, tiệm có nước không?

- Phía sau có cái giếng.

- Được rồi, có nước là có rượu. Chú cứ múc nước làm rượu đem ra bán. Ta bảo đảm là không có ai phiền hà gì hết, chú bán liền một lúc được 100 điều tiền cho coi. Chú kêu chường quỹ khảy bàn toán lóc cóc cho giòn lên, đầu bếp xào qua xào lại nghe xèo xèo. Ta kêu hai bầu rượu, chú hô hai bầu rượu ngon để bên ngoài nghe thấy, một lát khách vô đây quán.

Phổ ky là một người mau mắn, lập tức làm theo lời Tế Diên: bảo chường quỹ khảy bàn toán kêu rân lên, đầu bếp xào lia lịa. Tế Diên kêu:

- Cho hai bầu rượu!

Phổ ky lập lại:

- Hai bầu rượu ngon nhé!

Chường quỹ và mọi người trong quán đều đáp vang lên:

- Có ngay!

Phổ ky vừa đem rượu cho Tế Diên thì bên ngoài có khách vào uống rượu. Phổ ky nhìn ra là Trần chưởng quỹ bán tạp hóa ở xé cửa đối diện. Bình thường vị chưởng quỹ này rất ghét những người uống rượu. Phổ ky trong tiệm ông uống rượu mà bị Ông bắt gặp là không yên với ông ta. Hôm nay vừa ăn cơm xong, xúc miệng ở trong nhà, ông ta chợt mê đi, tự động bước sang quán Nhị Long Cư, kêu:

- Cho tôi hai bầu rượu.

Phổ ky biết Trần chưởng quỹ xưa nay không uống rượu mới hỏi:

- Trần chưởng quỹ, bữa nay uống rượu nữa à!

Trần chưởng quỹ nhìn anh ta một cái, nói:

- Tôi muốn uống rượu mặc tôi, chú hỏi làm chi?

Phổ ky thấy ông ta cương quyết bèn đem đến hai bầu rượu. Lúc này Trần chưởng quỹ mới tỉnh lại, tự nghĩ: “Hồi nãy ăn cơm rồi mình đâu có muốn uống rượu, làm sao trong bụng hồ đồ lại muốn uống rượu nữa kìa?”. Rồi lại nghĩ: “Lỡ đã kêu rượu rồi, thì hãy nếm thử xem sao?”. Ông ta là người không uống rượu, bữa nay cũng đến uống. Ngay lúc đó có một vị khách bước vào, hai mắt trợn ngược, trong tay cầm một cái chén. Ông ta đi mua 3 tiền bông hẹ, 1 tiền xì dầu. Khi ngang qua cửa Nhị Long Cư, bỗng mê đi, bước thẳng vào quán kêu:

- Hai bầu rượu nhé.

Phổ ky đáp:

- Có ngay. Rồi đem rượu tới.

Người kia tỉnh lại, tự nghĩ: “Nhà mình chưa ăn cơm, sao mình lại vô đây uống rượu nhỉ?”. Người ấy ngạc nhiên về trường hợp của mình thì bên ngoài có một người nữa bước vào, trên tay có cầm cái chén có đựng hai miếng đậu hũ. Nhà anh ta đang chờ mua đồ ăn về làm cơm, bảo anh ta đi mua đậu hũ, ngang qua quán rượu, tự động ghé vào kêu rượu uống. Phổ ky đem rượu ra. Anh ta mới tỉnh lại và tự hỏi:

- Trong nhà đang làm cơm, tại sao mình lại vô đây kêu rượu uống?

Người kia nói:

- Tôi sẵn có bông hẹ, anh lại có đậu hũ, hai ta cùng hùn lại làm món xào đậu hũ, uống một bữa đi.

Cứ thế, 5,3 người lác đác kéo vào tiệm. Bỗng từ bên ngoài bước vào một người, trên tay cầm 5 gói thức ăn, kiếm một bàn ngồi xuống và lăm lăm:

- Một gói cho lão nhị, lão tam một gói, lão tứ một gói. Phổ ky, đem cho ta 10 hũ rượu để nhắm với 6 món này trước đã. Bốn anh em ta, muốn cái gì là được cái nấy nhé!

Phổ ky dòm lại, hình như ông ta đang nói chuyện với người nào đó, cũng không biết nguyên do tại sao? Nguyên do bốn anh em kết nghĩa có tất cả là năm người, hần ta là anh cả, hôm nay mời bốn em kết nghĩa vào tiệm Đức Long Cư uống rượu. Bốn người kia đã vào tiệm Đức Long Cư rồi, riêng mình hần ta đi lộn đường, phảng phất như thấy bốn người kia đang ngồi trong tiệm Nhị Long Cư, mới đem mấy gói đồ ăn chia cho mỗi người một gói. Chờ qua Đức Long Cư xem lại thì thấy bốn người kia đang ngồi ở đó, hần kêu cả bọn cùng sang Nhị Long Cư cùng uống cho vui.

Giây lát, khách vào uống chật phòng, phổ ky cũng không vội đến. Người mỗi lúc một nhiều mà rượu lại hết nhanh. Phổ ky lại nghĩ: “Không có rượu thì mức nước lên bán”. Nghĩ rồi bèn ra sau mức một xô nước đổ vào lu rượu, đóng vào bầu cho khách. Vừa uống xong một hớp, vị khách ấy kêu:

- Phổ ky, lại đây!

Phổ ky vội nghĩ: “Cha, không xong rồi, cho họ uống nước, họ lại cự mình đây!”. Phổ ky lật đật đến hỏi:

- Đại gia, cần món chi?

- Bộ rượu này chú mới đổi thứ khác hả?

- Bộ không được ngon, phải không?

- Đâu có, rượu này ngon hơn trước nhiều. Nếu chú có thứ đó thì mỗi bữa ta sẽ ra đây làm một chầu.

Phổ ky nghĩ: “Lạ thật, mình cho ông ta uống nước lạnh mà ông ta lại khen ngon kìa?”

Đang lúc phòng rượu khách ngồi đầy, kể ra người vô tập nập, thì từ bên ngoài có hai người bước vào. Người đi đầu mặt xanh mét, cặp chân mày ngắn nằm trên đôi mắt ba góc, chiếc mũi chim ưng nhô lên khỏi đôi má hóp. Anh ta mặc chiếc áo xanh, đội mũ lệnh, vai choàng áo cừu lớn. Người đi sau đầu thô mắt rắn, vai rùa lưng rắn. Thấy hai người bước vào, các tửu khách đều nói:

- Tam gia, tứ gia! Mời lại đây uống rượu!

- Xin quý vị để tôi được tự nhiên.

Nói rồi họ đi vào ngồi xuống chiếc bàn phía sau Tế Diên. Phổ ky thấy hai vị bước vào bèn chau mày vì biết họ là chúa ăn quyết. Nhưng không biết làm sao, đành phải bước tới sau bàn, đơn dả nói:

- Hai vị cần đồ nhắm chi?

Họ kêu hai bầu rượu, hai đĩa đồ nhắm. Tế Diên lại hỏi:

- Hai vị mới đến à?

Hai người ấy không nghe cũng không trả lời. Tế Diên vỗ bàn đánh bốp, nói:

- Hòa thượng ta đối xử tử tế với bọn bây mà bọn bây coi ta không ra gì? Ta tưởng bọn bây quên đối xử đẹp với ta, việc đó cũng được đi. Hai mươi miếng ruộng, hai ngôi chùa của Hòa thượng ta, bọn ngươi đem bán xài, nuôi vợ con hết. Gặp Hòa thượng ta lại làm mặt lạ chứ!

Hai người ấy lại không biết Hòa thượng mắng ai, nên cũng không đáp lại. Khách trong quán đều biết Hòa thượng mắng hai người ấy. Họ nghĩ: “Chắc hai người này quên, không nhớ họ làm mặt lạ?”. Tế Diên được thể càng mắng già. Trong nhai người có một người nói:

- Để ta hỏi thử xem ông ta mắng ai?

Nói rồi bèn đứng dậy. Người kia nói:

- Này lão tứ, chú ngồi xuống đây! Hòa thượng nói hai mươi miếng ruộng, hai cảnh chùa bị nhà chú bán xài hết. Chú hỏi ông ấy có phải không?

- Nói vậy bả hoài, làm gì có chuyện đó!

- Chú không nhận thì thôi, mắc mớ gì lại đi hỏi ông?

Câu nói ấy kéo người kia ngồi xuống. Tế Diên nói:

- Ta mắng này giờ là mắng tụi bây đó.

Hai người nghe nói giận run, đứng dậy hỏi:

- Hòa thượng, ông mắng ai đấy?

Tế Diên nói:

- Hai mươi miếng ruộng, hai cảnh chùa của ta tụi bây bán xài hết, nuôi vợ con cho mập, bữa nay kêu ta sắm áo quần, bữa khác kêu ta sắm vòng xuyên. Bây giờ tụi bây thấy ta nghèo làm mặt lạ với ta.

Hai người này nghe thế giận tái mặt, nói:

- Hay cho ông Hòa thượng! Ông có biết bọn ta là ai không? Chỉ cần ông nói ra bọn ta là ai thì mới đúng là ta xài hết cho vợ con ta hai mươi miếng ruộng và hai cảnh chùa của ông.

- Mi là Trảo thiên dao ứng Trương Phúc, thứ ba, con út trong gia đình, vợ mi mặt trắng, 25 tuổi. Còn tên kia là Qúa nhai lão thử Lý Lộc, thứ tư, nó cũng là con út trong gia đình. Vợ nó mặt vàng. Ta mất cho tụi bây bao nhiêu tiền tao không biết sao? Cả như trong nhà bây có mấy cái giường, có mấy cái mền ta đều biết ráo.

Hai người nghe nói, giận quá, bước tới định đánh Hòa thượng. Tế Diên nói:

- Tụi bây muốn ăn thua với ta hả? Cứ bước ra đường đi, đừng ở đây làm liên lụy đến chuyện buôn bán của người ta.

Nói rồi ba người cùng bước ra khỏi quán. Trương Phúc, Lý Lộc muốn níu Hòa thượng lại mà không trúng. Tế Diên chạy xà quần, thọt người này một cái, véo người kia một véo. Nắm không được Hòa thượng, Trương Phúc giận quá, hươi quyền nhắm đầu Hòa thượng tổng một quả, trúng ngay sau ót. Trương Phúc nghe như đâm vào đậu hũ, lún mất tay trong sợ, lập tức máu theo óc đổ ra đỏ lòm lênh láng. Tế Diên la:

- Nó đánh chết tôi rồi!

La xong ngã vật xuống, miệng giật mấy cái, coi lại Hòa thượng đã hết thở. Trương Phúc thất kinh, nghĩ bụng: “Sợ đầu Hòa thượng này dữ quá, mình mới lên nhẹ một quyền mà đã nát rồi”. Quan nhân địa phương chạy tới nói:

- Chà chà, tụi bây gây án mạng rồi đó.

Trương Phúc nói:

- Lý Lộc đánh chết đó.

Lý Lộc cãi:

- Trương Phúc đánh chết chứ chẳng phải tôi.

Quan nhân nói:

- Tụi bây đừng cãi nhau làm gì, đến nha môn trắng đen sẽ rõ.

Nói rồi rút thiết luyện ra trói nghiêng hai người lại dẫn đi. Vừa đi một đoạn thì nghe hướng chánh Đông có tiếng hô vang mở đường:

- Tránh ra, tránh ra, nhường lối cho quan huyện thái lão gia.

Quan huyện đang trên đường đi tới Dương gia điểm khám nghiệm tử thi Cả đoàn gồm có Hình phòng, Ngõ tác (người khám nghiệm tử thi) đi theo đầy đủ. Đến nơi Ngõ tác tìm quan địa phương bảo dự bị một chiếc nồi 50 cân rượu để rửa tay và rửa thi thể, một chiếc chiếu mới, một chiếc nồi mới. Quan địa phương họ Can, tên là Can Xuất thân, lật đật chạy đến nói:

- Xin quý vị chờ một lúc, sắp xong rồi, tôi rành về việc rửa tử thi mà.

Ngõ tác nói:

- Thế thì được, chỉ cần nửa cân rượu để rửa tay thôi.

Khi khám nghiệm, Ngõ tác báo cáo:

- Da dầm thịt cuốn. Chết tốt vì một nhát dao chí mạng, ở ngoài không một vết thương nào khác.

Thư ký biên vào tử cách (biên bản về cái chết).

Quan huyện truyền chuông quỹ đến hỏi:

- Ông Hòa thượng này bị ai giết vậy, ông có biết không?

- Hồi canh ba đêm qua, không thấy ai bị giết!

- Ông ta ở đây bao lâu, có ai ở chung với ông ấy không?

- Ông ấy chỉ ở một mình, được 23 ngày.

- Trong điểm này có bao nhiêu phổ kỷ Có ai xích mích điều gì với Hòa thượng không?

- Trong điểm này có 8 phổ kỷ, đều ở đây cả và không có ai xích mích gì với ông ấy hết.

- Người hãy cho liệm tử thi chu đáo nhé!

Dặn xong, quan huyện ra lệnh cho khiêng liệm trở về nhà Ngõ tác tìm quan địa phương, hỏi:

- Thế nào?

- Chúng tôi mời mấy vị ăn bún, mỗi vị hai tô cũng được, chúng tôi sẽ chịu khoảng chi phí đó.

- Ta tưởng là xong việc mỗi người chúng ta đều vài điều tiền, nào ngờ các người lại mời ăn bún, chúng ta không ăn đâu! Có việc gì, chúng ta sẽ nói sau.

Nói rồi vùng vằng theo kiệu quan trở về nhà Vừa mới tới ngã tư, quan địa phương lại chạy đến bẩm báo:

- Thưa lão gia, có một vị Hòa thượng bị đánh chết.

- Hòa thượng nào vậy?

- Một Hòa thượng kiếc, vừa bắt được hai hung thủ.

Quan huyện dừng kiệu, dẫn hai hung thủ tới. Lập tức Trương Phúc, Lý Lộc được đưa đến trước kiệu, quan huyện hỏi cung, nào ngờ lòi ra vụ án khác.

81. Chương 81: Xem Di Thư, Quan Huyện Phục Thánh Tăng Rượt Tử Thi, Giữa Đường Gặp Ban Đầu

Khi Trương Phúc và Lý Lộc được dẫn tới trước kiệu, quan huyện hỏi:

- Hai người tên họ là chi?

Một tên nói:

- Tiễn nhân là Trảo thiên đao ưng Trương Phúc.

Tên kia nói:

- Tiểu nhân là Qúa nhai lão thử Lý Lộc.

Quan huyện hỏi:

- Một trong hai người, ai là người giết Hòa thượng?

Lý lộc nói:

- Dạ bẩm quan, Trương Phúc đánh chết ạ! Con chỉ gây lộn thôi.

Trương Phúc nói:

- Dạ bẩm quan, Lý Lộc đánh chết Hòa thượng đó.

Quan huyện nạt:

- Hai tên chết tiệt này, vậy ai đánh chết Hòa thượng hử?

Lý Lộc lật đật thưa:

- Dạ bẩm quan gia, nếu không tin thì cứ xem người nào dính máu thì rõ. Hắn bảo tiểu nhân giết Hòa thượng, sao tay tiểu nhân không dính máu.

Quan huyện lập tức phái người tra xét, quả nhiên trên tay Trương Phúc có dính máu. Quan huyện nói;

Trương Phúc, rõ ràng là người đánh chết Hòa thượng, ngươi còn chối quanh nữa thôi?

Trương Phúc thưa:

- Dạ bẩm quan, Hòa thượng là do tôi đánh chết. Còn vụ trước cửa tiệm họ Cao ở cửa Bắc, một dao giết chết Lưu Nhị Hồn chính là Lý Lộc đó.

Quan huyện nghe nói rất ngạc nhiên...

Tại sao Trương Phúc, Lý Lộc bị Tề Diên mắng lại làm mặt lạ? Bởi hai người này xuất thân từ du đãng, bên ngoài chỉ nể nhau côn quyền, lấp liếm người có của, không từ một điều xấu nào! Hai người đều có vợ hần hoi. Chúng thường giao lưu với bọn phá gia chi tử. Khi có tiền chúng lại kết thân, khi hết tiền chúng ngoảnh mặt làm ngơ. Người ham ăn ngon, chúng rủ nhau đến tiệm ăn ngon. Người ham tiền, chúng tiếp tay để bòn rút. Lâu ngày thân quen, chúng đưa họ về nhà, bảo vợ giả bộ lừa dối để moi hồ bao người tạ Hần làm như không biết, vẫn làm bộ thân thiết. Phần hần nếu ngày nào không mượn tiền thì ngày mai cũng cầm thể món cho đó. Phần vợ hần hôm nay đòi họ sắm vòng vàng, ngày mai đòi họ sắm quần áo. Chúng đua nhau bòn rút tiền thiên hạ.

Việc Lưu Nhị Hồn bị giết là như vậy: Lưu Nhị Hồn có cho Lý Lộc mượn mấy trăm lượng bạc. Lý Lộc thấy Lưu Nhị Hồn có tiền mới dụ về nhà bày tiệc ăn nhậu bất kể. Một mặt, vợ Lý Lộc rù quyến Lưu Nhị Hồn. Lưu Nhị Hồn là trai mới lớn, đầu bỏ qua cơ hội mở miệng mè�o được. Hần bỏ tiền ra nuôi ăn nuôi mặc cho cả nhà Lý Lộc. Về sau Lưu Nhị Hồn hết tiền vẫn ở trong nhà Lý Lộc. Lý Lộc ra mặt đuổi thẳng, Lưu Nhị Hồn nói:

- Tôi chỉ tiền nuôi cả nhà anh, bây giờ tôi hết sạch, anh lại đuổi tôi đi, không được đâu! Các người ăn gì tôi ăn thứ đó.

Lý Lộc không còn cách nào hơn, đuổi cũng không được, lòng căm giận Lưu Nhị Hồn lắm. Ngày kia, hần cùng Trương Phúc kéo vào quán uống rượu. Họ là anh em kết nghĩa, tính tình rất hợp nhau, chẳng có điều gì giấu nhau cả. Lý Lộc nói:

- Trương tam ca, nhà tôi bây giờ thiệt bức mình. Thằng cha Lưu Nhị Hồn ăn của tôi, uống cũng của tôi, đuổi hần không đi. Thiệt bức quá đi, tôi định hện hần ra đây, mời hần uống rượu, chúc cho nó say mềm rồi cho nó đi đầu thai kiếp khác. Tam ca, anh giúp tôi với, được không? Sau này anh có việc gì cần đến tôi, tôi không dám làm ngơ đâu!

- Được mà!

Hai người cùng nhau bàn tính xong. Hôm sau hện Lưu Nhị Hồn ra quán uống rượu. Lý Lộc ngầm cấp theo một con dao. Hai người thay phiên chúc rượu Lưu Nhị Hồn. Phần Lưu Nhị Hồn trong lòng buồn bức sẵn, thấy rượu càng thêm ư, uống cho đến say mềm, say như chết không cựa đợa nữa. Lý Lộc dìu hần từ quán rượu về. Trời đã sang canh hai, Trương Phúc cũng cùng đi theo, qua trước cửa đối tiền họ Cao, thấy bốn bề không có ai vì người đối tiền đã về hết. Lý Lộc vốn có thù hận với nhà họ Cao về việc đối tiền. Cửa tiệm đối tiền cho hần, hần cứ bảo là thiếu, hai bên gây gổ nhau luôn. Hôm nay Lý Lộc nghĩ: “Mình giết Lưu Nhị Hồn trước cửa tiệm, cho tụi nó đến cửa quan về vụ án mà không thấy đầu này, cho biết tay!”.

Nói rồi thả Lưu Nhị Hồn xuống đất. Lưu Nhị Hồn say khướt, đâu có biết trời đất là gì, bị Lý Lộc cho một dao đầu lia khỏi cổ. Giết xong, Lý Lộc và Trương Phúc ai về nhà nấy. Bọn chúng thân thiết nhau hơn. Việc này kể như thế là xong, người không biết, quỷ không hay. Nào ngờ: “Lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó thoát”. Hôm nay nghe Lý Lộc tố mình, Trương Phúc nghĩ bụng: “Việc đánh chết Hòa thượng, nó trút hết cho mình à?”.

Nghĩ càng thêm giận, bèn bấm ngay với quan huyện:

- Hòa thượng do tôi đánh chết thật, nhưng một dao chém chết Lưu Nhị Hồn trước tiệm đối tiền nhà họ Cao là do Lý Lộc.

Trương Phúc đem mọi chuyện tố ra một mạch. Quan huyện nghe xong, hỏi Lý Lộc:

- Sao ngươi cả gan thế?

Lý Lộc há miệng lắp bắp một lát mới nói:

- Bẩm lão gia, việc này là do sự sắp đặt của Trương Phúc, hần giúp tôi giết đấy ạ!

Quan huyện nói:

- Hai đứa bây toàn là đồ hư đốn cả! Bây đầu, trước hết hãy còng đầu hai đứa lại, giải về nha, chờ bản huyện khám nghiệm tử thi rồi sẽ liệu.

Vừa sai NGỗ tác khám tử thi, quan huyện sực nhớ lại bức thư của Tế Diên: Hòa thượng dặn ta khi từ cửa Đông trở về, khi nào kiệu vừa dừng xuống đất hãy mở thư ra xem. Để ta mở thư ra xem Hòa thượng viết cái gì trong đó.

Quan huyện bóc thư ra xem, thấy có ghi mấy câu:

Bần tăng nay chắc chết

Gặp lão gia ăng kết,

Dặn Ngỗ tác chó lay,

Đắp kín toàn thân ngay

Quan huyện coi xong gặc đầu ngằm phục tài tiên tri của Tế Diên. Lập tức ra lệnh cho Ngỗ tác không được cởi y phục của Hòa thượng, di động tử thi, chỉ khám nghiệm vết thương trên đầu mà thôi. Ngỗ tác vâng lời, sau khi xem xét vết thương rồi thưa:

- Bẩm lão gia, vết thương sau ót Hòa thượng dài hai tấc, rộng ba tấc, chỗ vết thương trí mạng, óc và máu hồng còn chảy ra rỉ rỉ.

Quan huyện gật đầu kêu thư ký ghi vào biên bản rồi ra lệnh cho lấy chiếu đắp thi thể Hòa thượng lại và phái quan địa phương canh chừng. Một mặt truyền áp giải Trương Phúc và Lý Lộc về nha môn huyện Long Du.

Sau khi kiệu quan huyện đi về rồi, quan nhân tại địa phương lấy chiếu đắp tử thi lại rồi kéo vào quán Nhị Long Cư nói:

- Chưởng quỹ nè, việc này coi bộ không xong rồi đa! Quan không cứu xét, bọn tôi phải trình lên huyện quan. Do việc gây gỗ đánh nhau ở tiệm của ông, ông phải theo bọn tôi lên nha môn mới được.

Chưởng quỹ đáp:

- Thưa quý vị, không có việc gì, tôi vẫn mời quý vị uống rượu, hưởng chi có cố sự như hôm nay. Xin quý vị thương tình che chở cho Xong việc tôi sẽ có ít nhiều phải quấy với quý vị.

Nói xong kêu phở ky rót rượu, xào mấy món đồ nhậu bưng ra. Quan nhân ngồi xuống, vừa uống rượu, vừa bàn luận:

- Lưu đầu nè, anh có thấy cái đầu của Hòa thượng không? Sao mới bị có một quyền mà bể nát như thế!

Lưu đầu nói:

- Tôi cũng thấy lạ thiệt.

Chưởng quỹ nói:

- Ông Hòa thượng này chết, thiệt uống quá! Ông là thần tài của tiệm tôi đó! Mấy hôm trước tiệm này trống trơn, hôm nay có ông kêu khách vào đến chật phòng. Nếu ông không chết, mỗi ngày tôi không tiếc hai bữa cơm ngon lành đãi ông.

Quan địa phương nói:

- Ông đừng nói bậy, để ta xem lại vết thương của ông, sao mà chết dễ dàng như vậy.

Người ấy nói xong rồi bèn bước ra gỡ chiếu đắp Hòa thượng lên, thấy thây ma nhăn răng cười một cái, sợ quá chạy tuốt vào trong quán.

- Cái gì vậy? Vị kia hỏi.

- Thây ma cười với tôi!

- Đừng nói bậy, đã chết rồi mà còn cười nói cái gì! Tại anh uống rượu nên mắt hoa lên đó. Để tôi ra xem thử!

Nói rồi bước ra ngoài. Vừa giở chiếu lên thấy Hòa thượng trở mình ngồi dậy, hai tay ôm đầu la: “Ôi chao”, đứng dậy chạy về hướng Nam. Quan địa phương lật đật chạy theo nói:

- Bắt lại, thầy ma chạy đó!

Ai nấy nghe hô: “Thầy ma chạy”, lật đật kiếm chỗ trốn, vì sợ suông nhằm thầy ma sẽ ngã ra chết.

Tế Diên chạy thẳng từ cửa Nam qua cửa Đông, đến góc thành Đông nam lại ngoặt về hướng Bắc, gặp một người đang lưng chừng đi tới. Người này cao không quá 5 thước, thân hình ngũ đoản, đầu đội chiếc mũ vàng sẫm, mặc tiền tỵ bào màu tía, lưng buộc dây tơ, chân mang giày mỏng, mào hung mắt ác, lông đen kín cả hai tai, tay đang cầm một túi vải.

Thấy người này Tế Diên nghĩ bụng: ” Muốn biện hai vụ án ở huyện Long Du, không bắt thằng cha này thì không ra đầu mối”. Nghĩ rồi bèn nói lớn một mình, cốt để cho người ấy nghe:

- Cái xứ Long Du này coi vậy mà khó hơn các nơi khác. Người ở chỗ khác tới, ăn uống không đúng kiểu, người ta cười cho chết.

- Người lùn ấy nghe Hòa thượng nói như vậy, nghĩ thầm: “Cái đất Long Du này không giống các nơi khác, thiệt là ”đi một ngày đàng, học một sàng khôn“, không đến chỗ này làm sao biết được! Sao mình không đi theo ông Hòa thượng này, ông vô quán rượu làm cái gì, mình làm cái đó khỏi sợ ai cười”.

Nói rồi người đó theo Tế Diên qua đến xóm ở cửa Đông, thấy Hòa thượng tiến vào một quán rượu ở đường phía Bắc, người lùn ấy vào theo. Thấy Hòa thượng đá vào chiếc ghế đầu một cái, nói:

- Bay đâu! Tiểu tử đem cho ta một bầu rượu!

Người lùn kia thấy vậy tự hỏi: “Quy củ của địa phương này như vậy à?”. Hắn ta cũng đá chiếc ghế đầu một cái rồi kêu:

- Bay đâu! Tiểu tử đem cho ta một bầu rượu.

Người dọn bàn thấy kỳ cục không dám nói với người lùn, bèn đến nói với Tế Diên:

- Lục sư phó, đừng kêu tiểu tử như vậy!

Tế Diên nói:

- Ủ, ta lộn! Chú đem cho ta một bầu rượu, bánh hai lớp có nhân đem một cái.

Phổ ky nghĩ bụng: “Cả đến cái bánh có nhân ông ta nói cũng không trúng”. Nghĩ bụng thế, vẫn cứ chạy đi. Kề đến nghe người lùn kêu:

- Tiểu tử, cho ta một bầu rượu ngon, một bánh hai da có nhân.

- Phổ ky nghĩ thầm: “Hai cái ông này, bày cái trò gì vậy?”. Tuy nghĩ thế nhưng cũng chạy đi lấy cho Hòa thượng một bầu rượu và một đĩa trên đựng một cái bánh có nhân, rồi cũng lấy cho người lùn kia một bầu rượu và một đĩa bánh y như vậy. Tế Diên cầm chiếc đĩa xom vào đĩa bánh, nói:

- Ăn cái này không đúng kiểu, người ta cười cho.

Nói rồi cầm chiếc đĩa xom bánh lên.

Anh lùn cũng cầm chiếc đĩa xom bánh lên rồi đưa vào miệng cắn. Nào ngờ bánh nóng có dầu khói bốc nghi ngút, làm anh ta phồng cả miệng. Tế Diên uống liên tiếp 10 bầu rượu, ăn liên tiếp 10 cái bánh. Người lùn kia cũng uống 10 bầu rượu và ăn 10 cái bánh y như vậy. Ăn xong, Tế Diên cầm 10 cái đĩa giả bộ ném xuống đất. Người lùn kia thấy bộ tịch Tế Diên như vậy, tưởng thiệt, cầm 10 cái đĩa ném xuống đất bể nát. Tế Diên cười hà hà, nói:

- Đồ oan gia tiểu tử.

Người kia nghe kêu như vậy giận quá nói:

- Hay cho Hòa thượng, ông mắng ta là oan gia không được đâu nhe!

Tế Diên cầm mấy cái đĩa ném vào người lùn ấy phun máu, người kia giận quá quyết sống chết với tế Diên.

82. Chương 82: Tế Diên Tiệm Rượu Đánh Tặc Nhân Từ Phái Quán Trọ Gặp Bạn Cũ

Bị ăn chồng đĩa phun máu đầu, người lùn tức giận cung tay muốn đánh Hòa thượng. Tế Diên thấy vậy chạy ra đường, người lùn cũng lật đật chạy theo. Phổ kỳ thấy vậy nói:

- Rồi, hai người lại bày trò nữa rồi! Hai người này ăn xong đập đĩa, giả bộ đánh nhau rồi ăn quýt đây!

Nói rồi lật đật chạy theo la lớn:

- Hai vị chó có chạy, trả tiền rượu đây chứ! Hai mươi bầu rượu, hai mươi cái bánh nhân, không trả tiền đi không được đâu!

Tế Diên không hề ngoái đầu nhìn, lật đật chạy qua cửa Đông. Người lùn ấy cũng lật đật chạy theo hô lớn:

- Hay cho ông Hòa thượng, khi không ông lấy đĩa ném tôi lỗ đầu, tôi không để yên cho ông đâu! Ông lên trời, tôi cũng tới điện Linh Tiêu. Ông trốn xuống địa ngục, tôi cũng theo ông xuống tới cung Thủy tinh, coi ông chạy đằng nào cho biết.

Tế Diên cứ một mạch chạy tới trước, vừa chạy vừa la:

- Không xong, không xong, chuyện này phải lên quan mới được.

Chạy tới ngã tư đường, gặp phải Dương Quốc Đống và Y Sĩ Hùng từ phía chánh Nam đi lại. Hai người này cũng chạy theo Tế Diên đến Ngũ Lý Bia nhưng không kịp. Dương Quốc Đống nói:

- Thôi, chúng ta trở về đi!

Hai người quay lại, vừa đến cửa Nam, quan nhân địa phương hỏi:

- Y đâu, Dương đâu, hai ông có thấy tử thi không?

Y Sĩ Hùng nói:

- Đâu có tử thi nào.

- Ở chỗ tôi có một ông Hòa thượng kiếc bị chết.

- Ở chỗ mấy ông, còn chúng tôi mới tới ngã tư đường này làm sao thấy được.

- Không phải đâu, tử thi này chết rồi mà còn biết chạy, chạy về hướng cửa Nam đó.

- Người bị chết đó là ai vậy?

Quan nhân địa phương đem việc Trảo thiên dao ứng Trương Phúc và Qúa nhai lão thử Lý Lộc đánh chết Hòa thượng ra sao, quan huyện khám nghiệm tử thi như thế nào và dặn bảo canh chừng, rồi tử thi làm sao lại chạy, nhất nhất thuật lại. Dương Quốc Đống nghe xong nói:

- Uống quá há, Tế Công bị người ta giết rồi à?

Y Sĩ Hùng nói:

- Tại mấy anh không biết, chứ Tế Công thần thông quảng đại, làm sao chết được! Thôi chúng ta trở về đi!

Quan nhân địa phương cùng Dương Quốc Đống, Y Sĩ Hùng đi đến ngã tư, gặp Tế Diên từ phía Đông chạy đến. Quan nhân địa phương hết hồn nói:

- Thầy ma chạy đó!

Y Sĩ Hùng và Dương Quốc Đống vội chạy đến hỏi Tề Diên:

- Bạch sư phụ, chuyện gì thế?

- Không xong rồi, hai chúng ta phải lên quan mới được, đừng để tên lùn rượt theo ta chạy trốn nhé!

Y Sĩ Hùng và Dương Quốc Đống chạy tới nắm tay anh lùn lại, nói:

- Này anh bạn, chớ chạy, anh với Hòa thượng phải lên quan mới được.

Người lùn kia nói:

- Được, lên quan thì lên chứ sợ gì!

Y Sĩ Hùng rút thiết luyện (dây xích) ra trói người kia lại, người kia phản đối:

- Ông Hòa thượng đó gây sự lên quan, sao không trói ông mà chỉ trói mình tôi?

Y Sĩ Hùng nói:

- Quan huyện chúng tôi có dặn: Người tại gia gây sự với người xuất gia phải lên quan thì phải trói người tại gia trước, chớ không được trói Hòa thượng. Thôi, anh bạn, ta đi nhé!

Mấy người sửa soạn đi thì phổ kỵ chạy lại, kêu:

- Khoan đi đã!

Dương Quốc Đống dòm lại là người quen, bèn hỏi:

- Lưu phổ kỵ, chuyện gì thế?

- Ông lùn này ăn 10 cái bánh nhân, uống 10 bầu rượu, ông Hòa thượng kia cũng ăn 10 cái bánh nhân, uống 10 bầu rượu. Ăn xong hai người kiểm chuyện gây lộn rồi cùng nhau chạy mất.

- Thôi chú trở về quán đi, biên hết phí tổn bữa nay vào sổ nợ của tạ. Bao nhiêu ta sẽ trả!

- Đã có lời Dương đại gia bảo lãnh, tôi xin trở về trước vậy.

Phổ kỵ vừa quay lưng đi, Tề Diên nói:

- Chúng ta phải lên quan phân xử vụ này mới được

Quan nhân địa phương bước tới nói với Dương Quốc Đống:

- Nhờ Dương đầu thừa với đại lão gia là sư phụ đã sống lại rồi, tôi khỏi phải lên nha môn trình báo.

- Như vậy cũng được.

Y Sĩ Hùng dẫn người lùn đi, mọi người cùng tiến về hướng Bắc. Đi không bao xa, từ tiệm rượu đường Bắc, Tôn chưởng quỹ chạy ra hỏi:

- Dương đại gia, ông buồn lắm phải không?

Dương đầu ngạc nhiên hỏi:

- Tôi có buồn gì đâu?

- Chứ không phải bà Dương ở nhà mới mất sao?

- Ai nói với ông như vậy?

Chưởng quỹ lấy tay chỉ Tề Diên, nói:

- Vị sư phó này đưa tin đến cho tôi đó.

Dương Quốc Đống nói:

- Sao sư phó báo tang cho gia đình tôi chi vậy?

- Ta chỉ nói đùa với ông ấy thôi mà, để cho ông ấy cho người viết liễn trưởng.

Tôn trưởng quỹ nghe nói, nổi giận:

- Hay cho ông Hòa thượng! Ông vô cớ gạt tôi, báo hại tôi sấm đủ cả lễ vật, làm sao trả lại cho người ta, ông phải đền cho tôi mới đư

Dương Quốc Đống nói:

- Thôi mà Tôn hiền đệ, hôm nay chú chịu tốn chút đỉnh đi. Vị Hòa thượng này cũng không phải là người ngoài, chú nghĩ tình ta bỏ qua đi.

Y Sĩ Hùng nói:

- Sư phó nói người ta chết làm chi vậy? Có phải là để hết bệnh không?

Tế Diên nói:

- Một câu rửa phát được 10 năm, nói chết là sống nhăn răng đó!

Dương Quốc Đống yêu cầu:

- Xin sư phó từ bi, từ bi, cho vợ tôi một viên thuốc.

Tế Diên gạt đầu, móc cho Dương Quốc Đống một viên thuốc. Người lùn kia bây giờ mới hỏi:

- Ông Hòa thượng kia ở chùa nào vậy?

Y Sĩ Hùng nói:

- Chú muốn hỏi đến cái ông Hòa thượng đấy à, ta nói cho chú biết. Phen này chú đưa ông Hòa thượng lên quan là chú lòi bộ mặt thật ra rồi đấy nhé. Ông Hòa thượng này là Tế Diên Hòa thượng ở chùa Linh Ẩn.

Người lùn kia nghe vậy, “à” lên một tiếng rồi nói:

- Nếu là Tế Diên thì tôi không lên quan với ông ấy đâu!

Nói rồi bất thành linh tuột xiềng nhảy lên nóc nhà chạy trốn. Tế Diên nói:

- Đừng để nó chạy đi. Hai vụ án mạng ở huyện Long Du đều do nó hết.

Người lùn này không ai khác mà chính là Từ Phái, ngoại hiệu Tiểu thần phi, cũng là một giang dương đại đạo ở huyện Tây Xuyên.

Tại sao hai vụ án mạng ở huyện Long Du đều do hắn? Trong đó có một sự tình như vậy: lão đại sĩ Diệp Thu Sương bắt yêu ở nhà họ Cao ngoài cửa Nam trước kia cũng là người trong giới lục lâm, về sau đi tu ở Tam Thanh quán ngoài cửa Nam. Ông ta kiếm đâu được một bộ tà thư tên là Âm ma bảo kíp, trong đó có dạy cách luyện tà thuật, có thể hô phong hoán vũ, sai đậu thành binh, dời non lấp biển, biến hoá ngũ hành, điểm đá hóa vàng, bắt yêu trừ tà. Ngày kia, lão đạo sĩ đang luyện phép trong miếu, bỗng có một tăng nhân đến thăm. Ông ta là một trong ngũ quỷ ở Tây Xuyên tên Lý Triệu Minh, ngoại hiệu Khai phong quỷ, vốn là bạn thân của lão đạo sĩ. Gặp nhau bày tỏ nỗi niềm xa cách xong, Diệp Thu Sương hỏi Lý Triệu Minh:

- Lý hiền đệ từ đâu đến đây?

- Tôi từ Tây Xuyên đến đây. Từ ngày sào huyện lục lâm ở Tây Xuyên bị tan nát, tôi không biết phải gửi thân về đâu!

Lão đạo sĩ nghe nói bèn lưu Lý Triệu Minh ở lại miếu với mình. Thấy lão đạo sỡm tối chuyên cần luyện tập, Lý Triệu Minh mới hỏi:

- Anh luyện phép gì?

- Ta được một bộ thiên thư, đang luyện các thư phép thuật.

- Đạo huynh, anh dạy tôi luyện với!

- Chú học không được đâu! Muốn luyện, mỗi ngày phải đập đầu 1.000 cái mới được.

Lý Triệu Minh nghe nói, thầm có ý giận: “Anh ấy không muốn dạy mình đây mà!”. Ngày kia Cao Chiết Quế mời lão đạo sĩ đến nhà bắt yêu. Lý Triệu Minh biết việc này, bèn ngấm theo lão đạo sĩ đến pháp đài, cho một dao đưa hồn đạo sĩ về cõi khác. Được thiên thư trong tay, Lý Triệu Minh không về miếu nữa mà ngụ tại Đức Hưng Dương gia điểm để rảnh rang xem sách và luyện phép. Một hôm, Khai phong quỷ Lý Triệu Minh đang đứng trước cửa điểm thì thấy từ phía Đông đi lại một người, chính là Tiểu thần phi Từ Phái. Gặp hòa thượng Lý Triệu Minh, Từ Phái lật đật chạy đến chào hỏi. Lý Triệu Minh hỏi;

- Từ hiền đệ đi đâu vậy?

- Tôi muốn đi Lâm An chơi, bạn bè lục lâm ở Tây Xuyên bây giờ tan tác hết, tôi cũng không có chỗ dung thân.

Lý Triệu Minh kéo Từ Phái vào trong điểm nói chuyện. Từ Phái hỏi:

- Anh ở đây làm gì vậy?

- Ta được một bộ thiên thư, đang luyện phép.

- Anh dạy tôi luyện với!

- Chú muốn luyện cũng được, mà phải kiếm cho được cái thiên linh cái của con gái nhỏ đem đến đây.

- Tìm thiên linh cái để luyện phép gì vậy?

- Để luyện thiên lý nhãn, thuận phong nhĩ.

Vốn là người thiết tha, Từ Phái lo đi tìm thiên linh cái của con gái nhỏ, gặp người giữ mộ, hấn hỏi:

- Người nằm dưới mộ là ai vậy?

Người giữ mộ nghi hấn có ý lén quật mồ bèn không chịu cho biết, chỉ trả lời:

- Tôi không biết!

Hấn hỏi liên tiếp mấy nơi mà chẳng ai chịu cho biết hết, nên càng cảm thấy bức bối.

Hấn đang ngồi nghỉ mệt trong rừng thì từ đâu kia có một tăng nhân đi đến, chống gậy đi khắp khênh. Người ấy gặp Từ Phái liền hỏi:

- Từ hiền đệ, làm cái gì ở đây?

Từ Phái dòm lại là người quen. Ông ta là Họa qua tăng Phùng Ngươn Chí, cũng là tay giang hồ đại đạo ở Tây Xuyên. Tại sao có tên là Họa qua tăng (ông tăng què)? Nhân vì ban ngày ông ta chống gậy giả bộ đi khắp khênh, tối lại trở thuật phi thiểm tẩu bích trên nóc nhà như đi trên đất bằng. Ông ta làm như vậy là để che mắt thế nhân. Người ta cho rằng ông ta đi khắp khênh không thể nào làm giặc được. Hôm nay gặp nhau, Từ Phái nghe Phùng Ngươn Quý nói, mới đem việc Lý Triệu Minh bảo đi tìm thiên linh cái của đứa con gái nhỏ về luyện phép thuật. Phùng Ngươn Chí nói:

- Từ hiền đệ, chú thiết tha quá, Lý Triệu Minh định hại chú đó! Tối nay ta với chú vào trong khách điểm giết Lý Triệu Minh lấy cuốn thiên thư đi có phải hay hơn không?

- Phải đấy!

Phùng Ngươn Chí nguyên có hiềm khích với Lý Triệu Minh, nay nhân cơ hội này mượn tay người khác giết kẻ địch. Hai người thương lượng xong, cùng kéo vào quán rượu ăn uống một bữa no say. Canh hai đêm đó, hai người trở lại khách điểm. Phùng Ngươn Chí canh chừng, Từ Phái lên vào phòng thấy Lý Triệu Minh đang ngồi ngủ gật trên ghế bèn lia một dao, đầu Lý Triệu Minh rơi xuống đất, đoạt lấy thiên thư đang lúc chạy ra ngoài, bỗng nghe ở thượng phòng có một tiếng hô: “Nó giết người đó”, làm Từ Phái sợ hết hồn, bèn nhảy lên nóc nhà rình giết kẻ lạ. Sau đó nghe Hòa thượng đòi đi cầu, đòi dẫn ra nhà tranh. Phùng Ngươn Chí đang canh chừng, bỗng nghe trong phòng có tiếng nói:

- Công văn bị ướm rồi!

Hấn chẳng biết đó là công văn gì. Thấy Sài đầu, Đỗ đầu kéo nhau đi tìm Hòa thượng, hấn từ nóc nhà tuột xuống lên vào phòng xem thử, thấy đó là công văn cấp phê cho Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh đi bắt

Cần khôn đạo thử Hoa Vân Long. Phùng Nguyên Chí dứt công văn vào túi, thoát ra cửa phòng nhảy lên nóc nhà. Sài, Đỗ hai người trở lại dòm thấy định rượt theo mà không rượt kịp. Phùng Nguyên Chí trộm được công văn, đợi Từ Phái ra, hỏi:

- Công việc của chú trót lọt không?

- Tôi đã lấy được bộ thiên thư rồi, bây giờ chúng ta đi đâu đây?

- Chúng ta đi lên huyện Khai Hóa đi! Hiện tại ở chùa Thiết Phật, Kim nhân Phật Khương Thiên Thoại đại ca đã phát thiệp lục lâm, truyền lục lâm tiễn đi khắp các nơi. Có mấy mươi bạn lục lâm Tây Xuyên đang ở đó, anh có xây bức vách hai lớp, dưới có một cái hầm, anh em lục lâm lỡ gây án mạng bị truy tầm, cứ về đây trốn là an toàn. Chúng mình lên Khai Hóa đi!

- Phải đó!

Từ Phái hưởng ứng lời nói và hai người cùng nhau thông thả đi. Tới một cánh rừng, có một người đang đứng sẵn ở đó, hai người nhìn kỹ lại. Thật là:

Nắng hạn thấm mưa rào,

Đất khách gặp người quen!

83. Chương 83: Tiểu Thần Phi Đang Đêm Giết Khai Phong Quỷ Tế Thiên Sư Đùa Giỡn Bắt Tặc Nhân

Họa qua tăng Phùng Ngươn Chí đang đi thấy một người phía trước đi ngược lại, đó chính là Hoa Vân Long. Hai người lật đật bước tới chào hỏi:

- Hoa nhị ca, anh từ đâu tới đây?

- Ta từ Bồng Lai quán tới đây. Ghê quá, ghê quá! May không thôi toi mạng vì Lục thông rồi!

Phùng Ngươn Chí hỏi:

- Việc gì mà dữ vậy?

Hoa Vân Long bèn đem những chuyện vừa qua thuật lại một hồi. Phùng Ngươn Chí nói:

- Hoa nhị ca, tôi nói cho anh hay một tin này để anh yên tâm. Tờ Hải bộ công văn bắt anh bị tôi trộm được đây này!

- Thiệt vậy sao?

Phùng Ngươn Chí mới đem việc Từ Phái giết chết Lý Triệu Minh lấy được thiên thư, bỗng nghe hai bộ đầu nói về Hải bộ công văn bị ướm và vì sao mình lấy trộm được, nói cho Hoa Vân Long hay. Hoa Vân Long bây giờ mới vỡ lẽ và hỏi:

- Chúng tôi lên huyện Khai Hóa, anh có đi với chúng tôi không? Hiện tại Kim nhân Phật Khương Thiên Thoại ở chùa Thiết Phật phát thiệp lục lâm mời rất nhiều bạn bè cùng về ở trong hầm dưới vách ngăn hai lớp ấy, ba chúng ta cùng đến đó đi!

- Cũng được Hoa Vân Long nói.

Ba người cùng đi lên chùa Thiết Phật. Đến chùa Thiết Phật thấy trong ngoài chật ních, hương khói mịt mù, ba người len lỏi hỏi thăm mới được người ta cho biết Thiết Phật trong chùa hiển thánh, nói ra tiếng người. Ba người đi thẳng vào phía sau hậu liêu, thấy Kim nhân Phật Khương Thiên Thoại đang ở đó. Sau khi chào hỏi Khương Thiên Thoại xong, Phùng Ngươn Chí hỏi::

- Khương đại ca, các anh em ta đi đâu hết rồi?

- Các anh em đều đi làm ăn ở các lộ hết rồi, hiện còn lại mấy vị, để tôi kêu họ ra giới thiệu với ba chú.

Sau khi hai bên chào hỏi xong, Khương Thiên Thoại hỏi:

- Ba chú từ đâu đến đây?

Sau khi nghe Hoa Văn Long bày tỏ việc của mình rồi, Từ Phái cũng thuật lại việc của mình. Khương Thiên Thoại hỏi:

- Từ hiền đệ có quyển sách gì thế, đưa ta xem thử!

Từ Phái lấy quyển sách đưa ra, Khương Thiên Thoại xem xong nói:

- Từ hiền đệ, sách này chú dùng cũng không được, để ta cất giữ cho.

Từ Phái thật không vừa ý tí nào, nghĩ thầm: “Đồ vật của ta mà ta không tiếc sao! Ta lại đâu có nói cho ảnh mà ảnh lại cất của ta. Thiệt là dễ giận!”. Trong lòng không đồng ý mà ngoài miệng lại không thể nói không cho Từ Phái giận. Khương Thiên Thoại đến ứa gan mà đành đành chữ lạng thính. Hoa Văn Long lúc đó mới nói:

- Tôi phải đi mới được!

- Sao vậy? Khương Thiên Thoại hỏi:

- Lòng tôi cảm thấy không an! Sợ rằng khi Hòa thượng Tế Diên đến đây, một mình tôi chạy không thoát mà còn liên lụy tới mấy anh nữa chứ.

Khương Thiên Thoại nghe xong, nói:

- Các anh em, có ai dám đến huyện Long Du giết Tế Diên Hòa thượng không? Có ai dám xách đầu Hòa thượng về đây để cất đi gánh nặng cho Hoa nhị ca không nào?

Từ Phái nói:

- Để tôi đi cho.

Từ Phái xin đi như vậy là trong bụng đã có chủ ý: “Phen này ta đến huyện Long Du, nếu không có việc gì thì thôi, nếu có việc gì, ta sẽ đem việc của tụi bây tố cáo hết. Một mống cũng không thoát!”. Hắn sẵn ngầm giận Khương Thiên Thoại rồi, gặp dịp này tình nguyện đi cho khuất mắt.

- Được, xin Từ hiền đệ chịu khó một phen! Khương thiên Thoại đồng ý.

Từ Phái bắt đầu từ huyện Khai Hóa ra đi, một ngày kia đến góc Đông nam thành Long Du gặp phải tế Diên. Hắn nghe Hòa thượng nói lẩm bẩm:

- Cái đất Long Du này thật không giống chỗ nào hết. Ăn uống không đúng cách, đã mất tiền mà còn bị người ta cười cho chết nữa!

Từ Phái vốn là người thiệt thà, nghe nói như vậy mới theo Hòa thượng vào quán uống rượu. Tế Diên cố ý gây sự rồi chạy đến ngã tư đường kêu Y Sĩ Hùng bắt trói hắn lại. Từ Phái trước đó định kéo Hòa thượng lên quan phân xử, tới chừa nghe nói người gây sự với mình chính là Tế Diên, thì vội vàng nói: “Thôi, tôi không lên quan nữa”, và trút xiềng nhảy lên nóc nhà. Tế Diên nói:

- Đừng để cho nó chạy thoát. Hai án mạng ở huyện Long Du đều do nó gây ra hết đó!

Dương Quốc Đống và Y Sĩ Hùng nghe nói như vậy cũng dễ khí nhảy lên nóc nhà. Từ Phái định chạy trốn, nào ngờ Hòa thượng chỉ tay một cái, niệm niệm “Án sắc lịnh hích”. Tên giặc bị giữ cứng không chạy được. Y Sĩ Hùng và Dương Quốc Đống bước tới trói lại đem về huyện Long Du. Tới huyện nha, Dương Quốc Đống bước vào bẩm báo:

- Bẩm lão gia, Tế công không chết, hiện bắt được một tên giặc chờ lão gia thẩm xét.

Quan huyện đang lấy khẩu cung Trương Phúc, Lý Lộc, nghe Tế Công không chết, bèn truyền lệnh:

- Hãy mời vào!

Tế Diên bảo Y Sĩ Hùng dẫn tên giặc lên thượng đường. Quan huyện nói:

- Xin mời Thánh tăng ngồi! Còn tên giặc dưới kia tên họ là chi?

Từ Phái không giấu giếm thưa:

- Bẩm lão gia, tôi là Tiểu thần phi Từ Phái, Hòa thượng bị rơi đầu ở Dương Gia điểm ngoài cửa Đông tên là Khai phong quý Lý Triệu Minh chính là do tôi giết. Còn lão đạo sĩ Diệp Thu Sương ở ngoài cửa Nam là do Lý Triệu Minh giết. Tôi giết chết hắn là để báo thù cho Diệp Thu Sương chứ không có ý gì khác.

Quan huyện nạt:

- Mi đừng già hàm lão khẩu! Hòa thượng trong điểm là do mi giết, còn công văn không phải là do mi trộm à!

- Công văn không phải là do tôi trộm mà là do Họa qua tăng Phùng Người Chỉ lấy trộm. Hắn ta cùng với Hoa vân Long ngụ tại chùa Thiết Phật ở huyện Khai Hóa. Chùa Thiết Phật còn rất nhiều tay lục lâm trốn ở đó.

Quan huyện nghe nói tới đó, không hỏi thêm nữa, bèn sai đem Từ Phái vào ngục đóng trần lại, rồi nói với Tế Diên:

- Bạch Thánh tăng, xin lão nhân gia chịu cực thêm một lần nữa, dẫn các Ban đầu của bản chức đi biện án, bắt bọn giặc về.

- Cũng được, lão gia hãy viết một văn thư để ta dẫn bốn vị Y Sĩ Hùng, Dương Quốc Đống, Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh đi biện án.

Quan huyện lập tức thảo văn thư cho Dương Quốc Đống. Tế Diên cùng mấy người Ban đầu rời khỏi nha môn. Vừa đi Tế Diên vừa ngâm ngao hát:

Nam qua Bắc lại đến Đông

Gẫm xem phù thế tổng giai không!

Lui lui tới tới xá gì công

Ruộng cũng không, đất cũng không

Đổi thay xoành xoạch chủ nhân ông!

Vàng cũng không, bạc cũng không.

Chết rồi tay trắng kể như xong.

Vợ cũng không, con cũng không,

Suối vàng riêng lối kẻ gì mong!

Quan cũng không, chức cũng không.

Số hết, nghiệp mang khó thoát vòng.

Sớm chạy đằng Tây, chiều đằng Đông

Người đời nào khác mấy chàng ông

Cổ hút trăm hoa thành mật ngọt

Bao nhiêu khó nhọc rốt thành không.

Đêm khuya vừa đổ canh ba trống

Thoát chóc canh năm hiệu đổ đồng

Sự đời suy xét ngấm trông

Nam Kha giấc mộng cũng không hơn gì!

Tế Diên vừa ca dứt tiếng thì phía sau có tiếng “Vô lượng Phật”. Mọi người quay đầu nhìn lại thì là một vị lão đạo sĩ, đầu đội khăn đạo sĩ cửu lương, mình mặc chiếc đạo bào màu vàng sẫm, lưng thắt dây tơ, vớ trắng vân hài xinh lịch; mặt như cổ nguyệt ba thu, tuổi quá 70, tóc mai như sương tuyết, dưới cằm một chòm râu bạc phất phơ trước ngực, thực đúng mực tiêu phong đạo cốt. Hai đồng tử theo hầu tuổi trạc 15,16 đều mày thanh mắt sáng, tóc búi hai trái đào, mình mặc đạo bào màu lam nhạt càng làm lộ rõ cổ áo màu xanh đậm, cũng lưng thắt dây tơ, vớ trắng vân hài như đạo sĩ. Một đạo đồng tay cắp kiếm, mang theo lưng lửng một chiếc hồ lô; một đạo đồng đeo một bao ló lên cán dù cho mưa. Lão đạo sĩ vừa đi vừa ngâm nga

Điện ngọc lầu son

Khác nào khóa vàng móc bạc

Sương chi hơn

Nơi hang núi thanh u

Bồ đoàn trải rộng

Bát sành đồ sứ đông vầy!

Không biết Xuân

Không biết Ha.

Không biết Thu

Suốt ngày danh với lợi

Nào biết vui thú gì!

Quan sang ngựa tốt

Ruổi tìm gác bỏ từ đây!

Khe suối cận kề

Trắng mây làm bạn

Thế mới là:

Vui thanh nhàn

Vui tự tại

Vui ưu du!

Ngâm xong, đạo sĩ niệm “Vô lượng Phật”, và tiếp tục bước, dáng đi thong thả. Lão đạo đi không xa, Tế Diên bỗng la lên:

- Ôi chao chao! Đau chết ta thôi! Sao mà như cây chọc vào ruột, đầu nhức bưng bưng, lưng đùi như bị ai vằn, làm sao ta đi được!

Dương đầu nghe la chạy lại hỏi:

- Sư phụ làm sao vậy?

- Ta chắc chết, đi không được nữa!

Y Sĩ Hùng không biết là tế Diên muốn đỡ trò gì, cũng lật đật chạy đến hỏi:

- Sư phụ làm sao vậy?

- Ngực ta như đeo đá, trong miệng đắng ngắt, tròng mắt muốn nổ đi ấy!

Sài đầu nói:

- Phải rồi, ăn nói loạn xạ lên cả!

Hai người tức giận ngồi xổm bên đường không thèm để ý đến Tế Diên nữa. Tế Diên nằm lăn ra đất gào to:

- Ối chao, ối ối, đau quá đi!

Lão đạo sĩ nghe la, bước tới hỏi:

- Vô lượng thọ Phật! Vị Hòa thượng này đi đường mà có ai là bạn cùng đi không?

Y Sĩ Hùng đáp:

- Bọn tôi cùng đi với Hòa thượng.

- Bệnh tình của Hòa thượng đây có mời trầm trọng, nhưng sơn nhân đây có thuốc.

Sài đầu nói:

- Đạo gia ơi! Ông đừng xía vô chuyện này tốt hơn. Ông cho ông uống thuốc rồi ông chết thì khổ đấy!

- Thuốc của bản đạo là một loại linh dược, uống vô một viên có thể sống thêm một năm, uống hai viên sống thêm hai năm, uống ba viên có thể sống được sáu năm; người sắp chết uống chín viên “Cửu chuyển hoàn hồn đơn” này có thể sống thêm được một giáp. Hòa thượng uống thuốc này mà chết thì bản đạo sẽ đền mạng cho mà!

- Tôi cản mà ông không chịu nghe, cứ cho uống rồi biết!

Lão đạo sĩ bảo đem hồ lô lại trút ra một viên thuốc hình dáng như trái anh đào, màu đỏ như lửa, mùi hương ngát mũi. Lão đạo sĩ cho Tế Điền uống một viên thuốc. Thuốc vào khỏi cổ, Tế Điền la:

- Ối, ối, ruột ta nóng như lửa đốt, như đứt ra từng khúc đây nè!

Sài đầu nói:

- Đó, tôi nói có sai đâu!

Lão đạo sĩ lại cho Tế Điền uống hai viên nữa. Tế Điền la:

- Bụng ta sắp nổ tung rồi!

Lão đạo sĩ cho uống ba viên nữa, Tế Điền cũng la to:

- Không xong, không xong! Tim ta bốc lửa, phổi gan cháy hết rồi!

Còn bao nhiêu viên “Cửu chuyển hoàn hồn đơn”, lão đạo sĩ trút ra cho uống nốt. Uống xong Tế Điền la:

- Không xong, phen này chắc chết!

Nói rồi Tế Điền há miệng, nói không ra lời, chân giật giật mấy cái, miệng sùi bọt mép, rên lên một tiếng rồi tắt thở.

84. Chương 84: Trần Huyền Lượng Bắt Yêu Chùa Thiết Phật Mã Huyền Thông Đi Đường Gặp Tế Điền

Tế Điền uống xong chín viên thuốc liền tắt thở ngay. Sài đầu nói:

- Đạo gia ơi, ông thấy tôi nói có linh không? Tôi bảo ông đừng cho uống mà ông cứ cãi là uống vô chết ông đền!

Lão đạo sĩ hoảng kinh, mặt tái mét, niệm lia lịa:

- Vô lượng Phật! Vô lượng Phật! Kỳ quá! Kỳ quá!

Sài đầu nói:

- Ông khỏi cần niệm “Vô lượng Phật” làm chi, ông cho ông uống thuốc chết, tôi sẽ trị cho ông sống lại cho coi.

Y Sĩ Hùng hỏi:

- Sài đầu, ông trị cách nào mà Hòa thượng sống được như vậy?

Sài đầu không trả lời, day qua kêu Đỗ đầu, nói:

- Có bao nhiêu rượu mình đem uống hết đi, đừng để dành cho Hòa thượng chút nào nhé!

Đỗ đầu nói:

- Ủ, uống mau đi!

Nói câu này chưa xong, Tế Diên nghiêng mình ngồi dậy hỏi:

- Có rượu à? Đem cho ta uống với!

Sài đầu nói:

- Mấy ông thầy có hay không?

Tế Diên đứng dậy nói:

- Hay cho lão đạo, ông dám cho ta uống “Yếu mạng đơn”, ông đừng hòng chạy nhé!

Vừa nói vừa nắm chặt ngực áo lão đạo sĩ.

Lão đạo này chính là đồ đệ của Đông Phương Thái Duyệt lão tiên ông ở Thanh Thanh cung trên núi Thiên Thai. Nguyên ngoài cửa Bắc huyện Khai Hóa có một tòa Bắc Hưng quán. Trong núi này có một lão đạo sĩ tên là Trần huyền lượng, cũng là môn đồ của Lão tiên ông. Ngày kia, Trần Huyền Lượng đang tu trong miếu, nhìn thấy ở hướng chánh Bắc có một cột khói yêu bốc thẳng lên không, bèn nghĩ thầm: “Có ta ở đây, đâu thể nào để cho yêu ma tác quái được? Ta phải đi tìm xem yêu tinh ở đâu để trừ diệt chúng, bớt đi sự nhiễu loạn ở nhân gian”. Nghĩ rồi bèn mang bảo kiếm lần về hướng chánh Bắc, đến chùa Thiết Phật. Đến đó nhằm lúc Thiết Phật đang nói tiếng người:

- Nay các thiện nam tín nữ đến xin thuốc! Phật gia sẵn sàng cứu giúp chúng sanh. Mỗi người chỉ cần để vào một điều tiền để góp công đức vào việc sửa lập đại diện. Đem gói thuốc này uống dùng chắc chắn cả nhà sẽ bình yên!

Trần Huyền Lượng thấy yêu khí từ Thiết Phật tuôn ra cuộn cuộn. Lại nghe những người dâng hương đồn đại:

- Bệnh dịch lớn bùng ở vùng này, đến xin thuốc Phật gia thì hết ngay!

Trần Huyền Lượng nghĩ rằng: “Bệnh dịch này là do yêu tinh rải chất độc mà ra, sao ta không chém nó để trừ hại cho dân?”

Nói rồi bèn rút bảo kiếm nhắm ngay cột yêu khí ở Thiết Phật chém tới. Nào ngờ từ miệng Thiết Phật tuôn ra một luồng hắc khí phun vào người Trần Huyền Lượng. Lão đạo sĩ bị luồng hắc khí té ngã xuống đất, toàn thân sưng phù không nhúc nhích nổi. Có người chạy vào báo ngay với Kim nhân Phật Khương Thiên Thoại. Khương Thiên Thoại nghĩ thầm: “Trần Huyền Lượng vô duyên vô cớ đến phá hư việc của ta, chi bằng ta cho khiêng ra phía sau kết thúc tánh mạng của nó cho rồi. Phất cổ nhổ gốc mới bớt đi mầm chồi mọc lại!”.

Vừa định cho người khiêng ra sau thì có người chạy vào cho hay:

- Quan Tri huyện địa phương là Trịnh Nguyên Long đến chùa dâng hương, thấy tình trạng của Trần Huyền Lượng như vậy bèn ra lệnh cho đem lão đạo sĩ về nhà môn phát lạc.

Khương Thiên Thoại nói:

- Cũng được, để cho quan huyện mang hẳn đi phát lạc cho rồi.

Quan huyện vốn biết lão đạo sĩ là người tốt, đưa về huyện nha mới hỏi tại sao ra nông nổi này. Lão đạo sĩ đáp:

- Việc chùa Thiết Phật là do yêu tinh tác quái, tôi tính trừ khử nó đi, nào ngờ yêu tinh này pháp thuật quá cao cường. Tôi bị nó phun cho một làn khói độc, sống dở chết dở như thế này!

- Nếu biết chắc yêu tinh thì phải làm sao? Quan huyện hỏi:

- Phải mời sư phó tôi đến đây mới có thể bắt được.

- Cũng được.

Lập tức quan huyện cho người đưa lão đạo sĩ vào miếu. Lão nghĩ: “Hiện giờ khắp người ta đau nhức không chịu nổi, thỉnh sư phụ Đông Phương Thái Duyệt lão tiên ông thì xa quá e không kịp”. Nói rồi bèn sai đạo đồng đến Tam Thanh quán ở huyện Long Du thỉnh đại sư huynh là Mã Huyền Thông và dặn:

- Thưa với đại sư bá xin mang theo “Cửu chuyển hoàn hồn đơn” của sư tổ đưa gấp đến trị bệnh cho ta nhé!

Hai vị đại đồng đến huyện Long Du mời được Mã Huyền Thông. Trên đường đi đến Bắc Hưng quán bỗng nghe tiếng Tế Diên ca, Mã Huyền Thông chưa biết lai lịch Tế Diên, bèn nghĩ: “Ông Hòa thượng kiếc này mà cũng nói được những câu đầy đạo lý dữ hă! Kể đến thấy Tế Diên bị bệnh đi không nổi, lão đạo sĩ động mỗi từ tâm nên có bao nhiêu ”Cửu chuyển hoàn hồn đơn” trút ra cho Hòa thượng uống hết. Uống vào không những Hòa thượng không hết bệnh mà còn ngã lăn ra chết.

Bị Sài đầu nói gạt bỏ dậy, Tế Diên bèn nắm áo lão đạo sĩ lại. Y Sĩ Hùng lật đật nói:

- Vừa rồi sư phụ được lão đại gia này cho uống thuốc mới khá đấy chứ!

Lúc đó Tế Diên mới buông tay ra và hỏi:

- Vị đạo gia này cho ta uống thuốc đấy ha?

Lão đạo sĩ đáp:

- Phải đó, Hòa thượng ở chùa nào?

- Ta ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ, trên chữ Đạo, dưới chữ Tế, thiên hạ gọi là Tế Diên cũng là tạ Họ của Mã đạo gia là gì?

- Hòa thượng biết tôi họ Mã rồi mà còn hỏi làm gì nữa!

- Tên tự có phải là Huyền Thông không?

- Phải, chính tôi là Huyền Thông đấy!

- Ông đi đâu vậy?

- Tôi lên Bắc Hưng quán ở huyện Khai Hóa.

- Tôi cũng lên Bắc Hưng quán đây, vậy chúng ta cùng đi chung nhé!

- Vâng!

- Ta nghe nói đạo gia các ông có thể vận chấn cước phong, đi nhanh như gió, vậy ông có thể mang tôi đi với được không?

- Được chứ. Hòa thượng nhớ nhắm mắt lại, đừng mở mắt ra nhé!

Tế Diên nhắm mắt lại, lão đạo sĩ nắm cánh tay lôi đi, chỉ thấy hai bên gió ù ù. Đi được nửa đường, Tế Diên mở mắt ra, nói:

- Không xong rồi, hờ gió rút lại rồi, đạo gia ơi đứng lại một chút.

Lão đạo sĩ lòng mãi lo cho sư đệ, chẳng thềm để ý tới Tế Diên bị rút lại, cứ việc vận chấn cước đi thẳng đến huyện Khai Hóa. Vừa đến bên ngoài cửa Bắc Hưng quán, lão đạo sĩ thấy một người đang ngủ ngáy pho pho, đến gần xem kỹ thì chính là Tế Diên. Tế Diên nghiêng mình ngồi dậy nói:

- Ông mới tới à?

- Tôi vận chấn cước phong chạy một mạch tới đây đó.

Lão đạo sĩ nghĩ thầm: “Quái lạ thật, ông Hòa thượng này chắc có lai lịch chi đây, làm sao ông đến trước mình được vậy kia?”.

Tế Diên nói:

- Đạo gia ơi, lúc nãy ông đi rồi, tôi mắc cầu, ỉa ra đủ chín viên thuốc của ông, thôi trả lại cho ông nè!

Lão đạo sĩ thấy viên thuốc vẫn y nguyên như cũ, màu sắc không thay đổi chút nào, bèn nghĩ: “Lạ quá”, nhận lại mấy viên thuốc bỏ luôn vào túi, rồi bước tới gõ cửa. Không bao lâu đi ra một tiểu đạo đồng, mở cửa nói;

- Đại sư bá tới rồi mà hai sư huynh của con ở đâu?

- Hai đứa nó đi sau cũng sắp về tới, thỉnh Hòa thượng vào trong ngồi.

Tế Diên cùng tiến vào trong miếu, nhìn qua một lượt: Tòa miếu này phía chánh Bắc là đại điện, hai bên Đông Tây đều có ba gian phối phòng. Tiểu đạo đồng vén rèm bạc ở Đông phối phòng, lão đạo sĩ cùng Tế Diên bước vào. Trong phòng tối mờ mờ, ngay giữa có một bàn bát tiên, hai bên có ghế dựa. Dựa bên tường Đông có đặt một chiếc giường, Trần Huyền Lượng đang nằm trên đó ho rũ rượi. Thấy Mã Huyền Thông, Trần Huyền Lượng hỏi:

- Sư huynh đến đó à, còn vị Hòa thượng này là ai?

- Đây là Tế Công ở chùa Linh Ẩn.

- Sư huynh có mang theo “Cửu chuyển hoàn hồn đơn” hay không? Tôi bị yêu tinh phun phải khí độc rồi.

- Ta có mang theo 9 viên thuốc mà cho vị Hòa thượng này uống hết, ông ta lại ỉa ra đủ đây.

- Bậy thiệt.

- Sư đệ xem nào, màu sắc có đổi khác không?

- Tôi không uống đâu!

Tế Diên nói:

- Ta có thuốc đây, tên là “Thần thối trừng nhân hoàn”, đạo gia uống vào trong khoảng co chân chớp mắt là có kết quả ngay.

Tế Diên nói rồi đưa cho Trần Huyền Lượng uống. Thuốc vqào bụng trong giây lát nghe có tiếng sôi lộp bộp, chạy ọt ọt. Trần Huyền Lượng kêu đạo đồng bảo đi cầu, đi được vài lần, chứng sưng nhức trong người nhẹ hẳn, bình phục lại như xưa. Trần huyền Lượng khen:

- Hay quá, hay quá, thiệt là thuốc hay! Mong nhờ Thánh tăng ra ơn cứu giúp, đệ tử xin cảm tạ muôn vàn.

Nói rồi bước tới trước Tế Diên thi lễ. Cả Mã Huyền Thông cũng nói lời cảm tạ Tế Diên. Tế Diên nói:

- Việc đó không có gì quan trọng đâu. Trong phòng này có mùi khó ngửi quá!

- Có mùi gì đâu! Trần Huyền Lượng nói:

- Có mùi giặc!

Hai lão đạo sĩ nghe mấy lời đó hết sức ngạc nhiên. Thật ra có hai tên giặc núp dưới gầm giường mà hai vị đại sĩ không hay.

Nguyên khi quan huyện Khai Hóa đưa Trần Huyền Lượng từ chùa Thiết Phật trở về nhà môn phát lạc, Kim nhân Phật Khương Thiên Thoại định chắc rằng thế nào quan huyện cũng đem Trần Huyền Lượng ra trị tội vì phá chùa, nào ngờ quan huyện chẳng trị tội mà còn cho người mang về miếu. Có người đưa tin đó cho Khương Thiên Thoại, hấn nghĩ: “Sư phụ của Trần Huyền Lượng là Đông Phương Thái Duyệt lão tiên ông ở Thượng Thanh cung trên núi Thiên Thai. Phen này bắt yêu không thành, thế nào ông ta cũng thỉnh thầy đến tiếp sức bắt yêu, làm phá hỏng đại sự của ta! Chi bằng ta ra tay trước thì hơn, để lâu hư việc”. Nghĩ rồi Khương Thiên Thoại bèn kêu hai người bạn đến. Một người là Đồng đầu la hán Hạng Vĩnh, một người

là Ô vân báo Trần Thanh. Hai người này đều là giang dương đại đạo trong chốn lục lâm đang lánh nạn ở chùa Thiết Phật. Khương Thiên Thoại kêu hai người đến, nói:

- Hai vị hiền đệ, ta có một việc nhờ hai vị hiền đệ cực khổ một phen.

Hạng Vĩ, Trần Thanh nói:

- Huynh trưởng nói lời ấy làm chỉ Có việc gì cần đến chúng tôi, cho dù xông vào chỗ chết chúng tôi cũng không dám từ nan.

- Hai hiền đệ tối nay mang theo cương đao đến Bắc Hưng quán giết lão đạo sĩ Trần Huyền Lượng, mang đầu hắn về cho ta.

Hạng Vĩ, Trần Thanh nói:

- Việc đó có gì khó đâu!

Chờ đến đổ đèn, hai người sửa soạn xong, cắp đao ra khỏi chùa Thiết Phật, thi triển Lục địa phi đằng đi vùn vụt đến Bắc Hưng quán. Tới nơi, nhảy tường vào bên trong ngằm dò xét, thấy Trần Huyền Lượng mở cửa đi ra ngoài, hai người lẻn vào phòng, núp dưới gầm giường, định chờ cho lão đạo sĩ ngủ mê sẽ bò lên giết. Nào ngờ gặp lúc Mã Huyền Thông cùng tế Diên vào đến. Nghe Tế Diên nói có mùi giặc, Hạng Vĩnh kẻ tai nói nhỏ Trần Thanh:

- Bộ trên người anh có mùi hủ?

- Đâu có!

Tế Diên đứng ngoài nói:

- Hai đứa bay không có mùi gì hết, mau chui ra đi.

Hạng Vĩnh và Trần Thanh biết trốn không được nữa bèn từ dưới gầm giường nhảy vụt lên, thò tay rút dao ra. Báo hại cho hai lão đạo sĩ hồn phi phách tán.

85. Chương 85

Hiển thần thông bắt giữ bọn tặc nhân

Thi diệu pháp đấu phép với Thiết Phật

Hai tên giặc từ dưới giường phóng ra toan chém Tế Diên, bị Tế Diên lấy tay chỉ một cái, dùng phép định thần trông cứng lại. Ngay lúc ấy, tám rèm lay động, từ bên ngoài bốn người nhảy xổ vào, chính là Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh, Dương Quốc Đống, Y Sĩ Hùng.

Nguyên sau khi Mã Huyền Thông vận chấn cước phong kéo Tế Diên chạy vùn vụt về phía trước bỏ bốn vị Ban đầu và hai vị đạo đồng ở lại phía sau, Sài đầu nói:

- Đạo đồng ơi, hai chú ở miếu nào?

- Chúng tôi ở Bắc Hưng quán trên huyện Khai Hóa.

- Vị đạo gia hồi nãy có phải là sư phụ của hai chú không?

- Không phải, đó là đại sư bá của chúng tôi.

- Hòa thượng của chúng tôi cùng sư bá của chú đi lên quán rồi, chúng mình đi lên quán đi!

- Đi chung cũng được, nhưng sợ bốn vị đi không kịp chúng tôi thôi vì chúng tôi biết thuật chấn cước phong.

- Bốn người chúng tôi biết phép Lục địa phi đằng, hai chú đi chậm một chút, bốn chúng tôi đi nhanh một chút, chắc là đi chung được.

- Thế thì được.

Sáu người đi theo đường cái chạy về hướng bắc hưng quán. Đến cổng miếu, đạo đồng nói:

- Tới rồi, chờ tôi gọi mở cửa.

Sài đầu nói:

- Khỏi kêu cửa, để tôi vào mở cửa cho!

Nói rồi Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh cất mình nhảy qua tường. Trong bụng hai người nghĩ: “Để cho Dương Quốc Đống và Y Sĩ Hùng thấy bọn ta là nguyên sai đi bắt Hoa vân Long chứ không phải bọn bắt tài!”. Nào ngờ Dương Quốc Đống và Y Sĩ Hùng cũng nhảy tót theo. Hai người này nghĩ bụng: “Mình phải cho Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh thấy sơ tài nghệ của quan nhân ngoại thành mới được”. Bốn người này chung một ý ganh đua, đó gọi là “đấu tâm bắt đầu khẩu”. Bốn người vào bên trong mở cửa cho bốn vị đạo đồng vào rồi đóng cửa lại và tiến vào Đông phối phòng. Bốn người định vén rèm bước vào cũng chính là lúc Tế Diên dùng định trụ pháp trồng cứng hai tên giặc lại. Sài đầu, Đỗ đầu lật đật hỏi:

- Sư phó, hai thằng này đứa nào là Hoa Vân Long?

- Không có Hoa Vân Long ở đây!

Dương Quốc Đống hỏi:

- Thưa sư phó, đứa nào lấy trộm công văn?

- Cũng không có tên lấy trộm công văn ở đây, mà trước hết phải trói chúng lại đã, đừng để cho chúng chạy thoát.

Các vị Ban đầu trói hai tên giặc xong, Trần Huyền Lượng sai mấy đạo đồng dọn cơm lên. Bốn vị ban đầu mới rảnh rang đến chào vị đại sĩ rồi chia nhau ngồi vào bàn tiệc. Tế Diên nói:

- Hai vị đạo hữu, ngày mai nên giải hai tên này đến huyện nha, trình cho quan huyện biết có Hòa thượng ta đến định bắt yêu ở chùa Thiết Phật trừ hại cho dân vùng này. Hai vị đạo hữu cũng đừng giải chúng công khai, đồng đảng của chúng ở Khai Hóa biết được sẽ đón đường cướp đi mà còn kết thù oán, nguy hiểm đến tính mạng của hai vị nữa.

Trần Huyền Lượng nói:

- Thưa sư phó, việc này sư phó tính sao?

- Cứ bỏ hai tên này vào bao thuê người khiêng đi, ngoài để là quà tặng của miếu đem cho quan huyện.

Lão đạo sĩ đồng ý. Ăn uống xong, trời đã sáng rõ. Bốn người khiêng gánh thuê bước vào thấy hai bao bố lớn nhúc nhích không ngừng. Hai tên giặc sợ quá làm sao không nhúc nhích cho được! Mấy người khiêng muốn hỏi:

- Cái gì trong bao vậy?

Lão đại sĩ còn đang ậm ừ, Tế Diên nói:

- Đồ trướng vừa đây!

Mấy người khiêng muốn nói:

- Từ nào tới giờ, chúng tôi chưa từng nghe nói đến tên này bao giờ.

- Các người cứ lo khiêng đi, đừng thắc mắc làm chi!

Trong khi hai lão đạo sĩ cùng mấy người khiêng thuê đưa hai tên giặc lên huyện nha, Tế Diên nói:

- Sài đầu, bốn người hãy đem thơ đến Tuần kiểm ty ở Thiết Phật trước, và nói cho họ biết Hòa thượng ta sẽ đến sau.

Bốn vị ban đầu đi thẳng đến Tuần kiểm ty ở trấn Thiết Phật đưa thơ tại văn phòng, quan Tuần kiểm ty là Lưu Quốc Thân lập tức mời vào. Bốn vị Ban đầu vào thi lễ. Quan Tuần hỏi và Sài đầu nói họ cùng tế Công đến đây biện án. Lưu lão gia nói:

- Té ra Thánh tăng đến đây biện án. Sao bây giờ chưa thấy tới?
- Lát nữa sẽ tới. Sài đầu đáp.

Một lát, Tế Diên bước vào văn phòng Tuần kiểm ty, nói:

- Ái chà, chương quỹ ơi!
- Quan nhân nghe kêu, nói:
- Đại sư phó, ở đây không có chương quỹ, ở đây là nha môn mà.
- Nha môn không có chương quỹ sao, vậy có ai nào?
- Có lão gia thôi!
- Vậy có cữu cữu (cậu) không?
- Chắc ông này muốn ăn đòn quá!
- Chú vào báo với lão gia của chú là có lão nhân gia tới.
- Vậy chớ Hòa thượng là ai?
- Ta là Tế Diên ở chùa Linh Ẩn, tới kiếm lão gia của chú.

Quan nhân lập tức vào trong bẩm báo. Giấy lát Lưu Quốc Thân lật đặt bước ra nghinh tiếp, nói:

- Thánh tăng đã đến rồi à, mời Thánh tăng vào trong ngồi.
- Xin mời lão gia.

Vào đến thư phòng, bốn vị Ban đầu cũng đang ở đó. Sau khi dùng trà xong, tế Diên nói:

- Lưu lão gia, ông hãy đưa danh thiệp đến chùa Thiết Phật thỉnh vị hòa thượng trong chùa ấy, nói rằng có nhà giàu họ Đổng tại địa phương muốn cúng tiền sửa chùa, mời hòa thượng đến hỏi thăm cần bao nhiêu tiền. Lão gia trước hết gặt cho tên trộm công văn đến. Hòa thượng ta nấp ở phòng này sẵn, bắt hẩn rồi ta sẽ đến chùa Thiết Phật bắt yêu sau.

Lưu Quốc Thân gật đầu đồng ý, lập tức sai thuộc hạ đến chùa Thiết Phật thỉnh Hòa thượng. Phần Kim nhân Phật Khương Thiên Thoại sai Từ Phái lên huyện Long Du, chờ mãi không thấy quay về. Bạn bè lục lăm của hắn đều đi làm ăn hết, trong chùa chỉ còn lại bốn người là Càn khôn đạo thử Hoa Vân Long, Họa qua tăng Phùng Ngươi Chí, Tọa thác đầu Bành Chấn, Vạn hoa tăng Từ Hằng mà thôi. Hôm nay Khương Thiên Thoại và Hoa Vân Long đi vắng, chỉ vì các thân hào phú họ Ổ Tiểu Tây Thôn có người hiểu ra sự việc mới nói:

- Hơn 800 thôn huyện Khai Hóa này, nhà nào cũng bị mắc bệnh cổ trướng cả, uống thuốc của bất cứ danh y nào cũng không khỏi, trừ khi đến chùa Thiết Phật xin thuốc mới lành thôi. Trong việc này phải có nguyên cơ mới được! Đi cầu Thiết Phật, người nghèo xin thuốc phải bỏ một điều, người giàu xin thuốc phải bỏ một lượng. Chi bằng ta mời các Hòa thượng ở chùa Thiết Phật đến thương lượng cho xong. Mọi người đạu tiền sửa chùa, nhờ hòa thượng cầu xin với Thiết Phật mới trừ được họa này.

Mọi người bàn tính xong bèn phái người đi lên chùa Thiết Phật thỉnh hòa thượng. Vì thế Khương Thiên Thoại và Hoa Vân Long phải đến Tiểu Tây Thôn. Họ mới vừa đi khỏi thì quan Tuần kiểm ty cho người đến mời, nói rằng:

- Hiện có các thân sĩ giàu có đến bàn với lão gia chúng tôi muốn góp tiền sửa chùa, xin mời hòa thượng đến để bàn bạc về số bạc cần dùng bao nhiêu?

Họa qua tăng Phùng Ngươi Chí nói:

- Để tôi đi cho.

Nói rồi đến chào hỏi quan huyện. Lúc đó, Tế Diên đang núp ở phòng phía Đông, bốn vị Ban đầu núp ở phòng phía Tây. Lưu lão gia mời Phùng Ngươn Chí ngồi xuống rồi mới nói:

- Quý tánh của hòa thượng là chi?

Hòa tăng đáp:

- Tôi họ Phùng, quý danh là Ngươn Chí.

- Hòa thượng xuất gia được bao lâu?

- Tôi bán thế xuất gia, bởi do chân bị tật coi như người tàn phế.

- Hiện tại có người muốn sửa chùa, chùa thầy muốn trùng tu, vậy cần bao nhiêu tiền?

Hòa qua tăng vốn là tên trộm cướp, nào biết việc sửa chùa lớn nhỏ ra sao, nhất thời ứ ớ không nói ra lời. Lưu Quốc Thân nói:

- Nếu Hòa thượng không nói được thì để tôi mời một hòa thượng hành giả đến gặp hòa thượng nhé.

Nói rồi lớn giọng mời:

- Mời Thánh tăng vào đây!

Tế Diên vén rèm bước vào, hét:

- Hay cho tên Phùng Ngươn Chí chết tiết này, mi dám trộm công văn hả? Phên này đổ bay chạy đường nào?

Phùng Ngươn Chí nghe nói cả kinh, lật đật đứng dậy định đánh bài chuồn. Tế Diên lấy tay chỉ một cái, dùng phép định thân trông cứng hắc lại, rồi thò tay vào trong tay nải của hắn rút tờ Hải bộ công văn bắt Hoa Vân Long giao cho sai đầu, nói:

- Lưu lão gia, trước hết người bảo quan nhân trối tên giặc này lại, tạm cùm ở nha môn đã. Bây giờ Hòa thượng ta phải lên chùa Thiết Phật bắt yêu đây. Bốn vị Ban đầu hãy theo ta!

Lưu Quốc Thân lập tức sai người trối Phùng Ngươn Chí giam ở phòng Ban đầu. Bốn vị Ban đầu là Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh, Dương Quốc Đống, Y Sĩ Hùng theo Tế Diên lên chùa Thiết Phật. Đến nơi thấy ngoài cổng thật là nhộn nhịp. Ngoài những người đi lễ còn có những người bán thức ăn, bán các thứ linh tinh. Trong chùa ngoài ngõ người người qua lại đông dầy, khói hương mù mịt. Thiện nam tín nữ đến chùa dâng hương xin thuốc nhiều vô kể. Ba tòa cổng chánh đều mở rộng. Ngoài cổng chùa có hai cây cột cờ, trong chùa cũng có hai cây cột cờ, ngay trên cổng chùa có một tấm biển trên đề: - Sắc kiến hộ quốc Thiết Phật tự. Tế Diên dẫn bốn vị Ban đầu tiến về cổng phía Đông. Chùa này ở chính Bắc là 5 gian đại điện, hai bên đều có 5 gian phối phòng. Bên cánh Đông đại điện có 4 cánh lục bình phong, hai cánh mở, hai cánh đóng lại, che khuất lối vào viện thứ hai. Ngôi chùa này chánh điện 5 tầng liên tiếp với các dãy nhà ngang dọc, cộng có hơn trăm gian phòng. Gian đại điện đầu tiên là nơi thờ Thiết Phật. Tế Diên ngược mắt: Từ trong giữa điện, một cột yêu khí bốc cao, xông thẳng lên tầng không, bèn nói:

- A Di Đà Phật, thiện tai, thiện tai!

La Hán gia dự định triển khai phép Phật, sử dụng thần thông bắt trừ yêu quái...

86. Chương 86

Hoa Thanh Phong núi Cát Thỉ gặp yêu

Kim Nhân Phật nổi giận giết Hòa thượng

Tế Diên dẫn bốn vị Ban đầu bước vào đại diện chùa Thiết Phật, thấy từ đó có một cột yêu khí bốc thẳng lên không. Bên trong đại diện, phía Đông đặt một chiếc bàn có người ghi sổ chuyên trâu bạc, phía Tây cũng có đặt bàn chuyên trâu tiền. Chỉ có một người phụ nữ đang dâng hương trước bàn. Người này độ hai mươi ngoài tuổi, tóc thoa dầu bóng lộn, mặt đầy phấn sáp, biểu lộ không phải là người lương thiện. Người ấy đang lớn tiếng cầu đảo:

- Nguyên cầu đức Phật chứng giám, tiểu phụ họ Đào, nhân vì chồng tiểu phụ mắc phải bệnh cổ trướng, mong cầu đức Phật từ bi thí cho một ít thuốc về trị bệnh cho chồng tiểu phụ, bệnh lành xin đến dâng hương bái tạ!

Thiết Phật phát ra tiếng người, nói:

- Này Đào thị, nàng có cúng một điều tiền cho Phật gia chưa.

- Con có đem theo đây.

- Có mang theo thì hãy đem nộp vào bàn thu tiền kia. Phật gia sẽ cho nàng một gói thuốc đem về trừ bệnh cho cả nhà.

- Xin cảm tạ Phật gia.

Đào thị nói rồi lãnh thuốc đi ra. Đào thị vừa đi ra thì có một thiếu phụ từ bên ngoài đi vào, một bước lạy một lạy thật là thành khẩn. Thiếu phụ này dâu nhà họ Lưu, nhũ danh con nhà họ Lý, ở Lưu gia trang ngay hướng Nam huyện Khai Hóa, chồng nàng đi buôn bán xa, mấy năm không có tin tức gì. Lưu Lý thị có bà mẹ chồng, nhà quá nghèo khổ chỉ dựa vào nghề may vá qua ngày. Lưu Lý thị là người hiền hiếu vô cùng, ngặt nỗi mẹ chồng mắc bệnh cổ trướng đã hơn hai năm nay. Nghe nói ông Phật ở chùa Thiết Phật hiển thánh chuyên trị bệnh cổ trướng, Lý thị một dạ chí thành, từ nhà ra đi mỗi bước một lạy, đi hết một ngày đêm mới đến chùa Thiết. Lưu Lý thị đốt hương khẩn vái:

- Cúi xin đấng Phật từ bi chứng giám! Tiểu phụ là Lý thị, dâu nhà họ Lưu, nhà có bà mẹ già bị bệnh cổ trướng đã hơn hai năm nay, xin đức Phật từ bi ban cho một ít thuốc. Nếu mẹ chồng con được lành bệnh, đến khi chồng con buôn bán trở về, con xin đến dâng hương lễ tạ.

Yêu tinh dò xét thấy chứng cổ trướng ấy không phải là do thuốc độc của chúng rải gây ra nên không thể trị được, bèn nói:

- Này Lưu thị, nàng có mang tiền theo không?

- Nhà con nghèo quá không có tiền. Xin Phật gia từ bi, từ bi ban phước cho con.

- Không được! Phật gia đây không miễn trừ ai hết! Không có tiền thì không có thuốc đâu! Nàng hãy về đi!

Lưu thị ho sặc một tiếng, trong bụng nghĩ: “Ồ thế gian người ta tranh nhau thế lợi tất nhiên rồi, ngay đến Phật gia cũng hám tài nữa! Đáng tiếc cho tấm lòng thành của ta vô dụng!”. Tự thấy không cách gì xin thuốc được bèn đứng dậy đi ra ngoài. Tế Diên xem thấy biết nàng là hiếu phụ hiền lương, bèn nói:

- Vị tiểu nương tử này đừng buồn, để ta cho một viên thuốc đem về cho mẹ nàng uống, bệnh sẽ hết ngay thôi mà!

Lưu Lý thị nhận viên thuốc, nói lời cảm tạ rồi ra về. Tế Diên bước vào đại diện dòm thấy Thiết Phật kim thân ngồi cao một trượng hai thước, tòa sen cao năm thước, trước mặt hương đèn chất đống, bánh trái cúng đầy. Tế Diên lại gần thò tay chớp lấy một trái xá lị, một trái đào định cho vào miệng. Người đánh chuông thấy vậy mới hỏi:

- Ông Hòa thượng kia ở đâu đến đây? Sao dám lấy trái cây ăn thế?

Tế Diên nói:

- Trong chùa này có cái gì ăn cái nấy chớ sao! Các người ở trong chùa này, nhờ Phật mà có cơm ăn áo mặc, kể như là con cháu của Hòa thượng ta hết cả.

Người đánh chuông nghe nói như vậy, nổi giận trợn mắt chạy lại định đánh Hòa thượng. Tế Diên lấy tay chỉ một cái, dùng định thân pháp trồng cứng anh ta lại rồi nhảy lên tòa sen hét:

- Hay cho đồ chết tiệt này, mi dám ở đây hưng yêu tác quái làm hại lương dân hử? Hòa thượng ta kiếm mi kết thúc tánh mạng đây!

Nói rồi nhắm ngay Thiết Phật xáng cho hai bạt tai. Mấy người dân thấy vậy nói loạn cả lên:

- Coi coi, ông Hòa thượng khùng bạt tai Thiết Phật kìa!

Bốn vị Ban đầu cũng đứng bên ngoài xem, kể nghe từ trong bụng Thiết Phật nổi lên tiếng ồ ồ, tiếng đó giống như tiếng sấm. Bỗng nhiên vang lên một tiếng như trời long đất lở, bốn vị Ban đầu dòm thấy kim thân tượng hai của Thiết Phật luôn cả tòa sen nghiêng đổ ập về phía trước lòi theo Tế Điền dè chệt xuống dưới. Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh thấy vậy cả kinh, lớn tiếng khóc rống:

- Sư phụ Ôi, lão nhân gia không ngờ bị chết ở đây, chết tức chết tối như thế này!

Dương Quốc Đống và Y Sĩ Hùng cũng rơi lệ than thở:

- Đáng tiếc Tế Công là người hiền, bị dè nhẹp xuống đất, tan xương nát thịt còn gì!

Dương Quốc Đống nói:

- Này Sài đầu, anh không nên khóc nữa! Người ta sống có nơi, chết có chỗ, đó là lẽ thường thôi! Chúng ta đi về đi!

Bốn người sửa soạn bước ra thì nghe có tiếng dép lẹp xep quen thuộc của Tế Điền từ bên ngoài tiến từ từ vào. Tế Điền nói:

- Sài đầu, mấy chú râu rĩ cái gì vậy?

Sài Nguyên Lộc tức thì nín khóc, hỏi:

- Sư phụ, té ra người không chết hả?

- Không đâu, con yêu tinh này giữ quá, nó tính ám hại Hòa thượng ta, ta phải kiếm nó sống mái một trận mới được

- Tội tôi chính mắt thấy sư phó bị dè xuống đất mà làm sao sư phó thoát ra được như vậy?

- Làm sao dè được! Hồi kim thân ngã xuống, ta sợ quá bước trở qua một bên là khỏi rồi.

Đương nói tới đó, bỗng Tế Điền la lớn:

- Ái chà chà, không xong, không xong! Bớ người ta, yêu tinh tới đó!

Nói chưa hết câu, một trận cuồng phong nổi lên dữ dội. Thật là:

Vù vù mây mù cuốn

Ào ạt rừng cây nghiêng

Biển cả dâng trào sóng

Núi vỡ đá lăn chiềng

Cát bụi mù trời đất

Mờ mịt quỷ thần kiềng

Trận cuồng phong quá lớn

Thổi qua khắp mọi miền.

Cùng với trận cuồng phong ập đến, từ nửa lưng trời sa xuống một con yêu tinh quây chặt Tế Điền vào giữa. Con yêu tinh này là ai, làm sao lại có liên quan đến chùa Thiết Phật?

Nguyên sư phụ của Kim nhân phật Khương Thiên Thoại là Hoa Thanh Phong, hiệu là Cửu Cung chân nhân chuyên tu tả đạo bằng môn; ông ta cũng là chú của Hoa vân Long nữa, đang tu luyện trên Lăng Vân quán ở núi Cổ Thiên. Trước kia Lăng Vân quán có vị đạo sĩ họ Hoàng tu hành chân chánh đang ở đó, bị Hoa Thanh Phong giết đi chiếm lấy ngôi miếu giàu có này. Đằng sau miếu có một tòa tháp tên là Yên Vân tháp,

mỗi khi gặp ngày có mưa, từ đáy tháp gạch khói bốc lên mù mịt, bay đến nửa tầng không chưa tan, lơ lửng như một đám mây vậy. Đó là một cổ tích của Lăng Vân quán này. Vì thế mà có rất nhiều hạng quan sang, nhà giàu thường đến ở miếu này để chờ xem cổ tích khói bốc lên từ Yên Vân tháp. Nào ngờ, từ khi Hoa Thanh Phong về tiếp nhận miếu này, khói không còn đùn lên từ tháp nữa. Hoa Thanh Phong trong lòng thầm nghĩ: “Lạ thật, ta thấy ở lưng chừng ngôi tháp này thường có chim bay vào mà chẳng thấy trở ra, mà chung quanh tháp lại có lông chim rải rác trên đất”. Hoa Thanh Phong nghĩ mơ hồ như vậy nhưng không biết trong tháp có cái gì trong đó! Một ngày kia, Hoa Thanh Phong rảnh việc, lại đến thăm chừng ngôi tháp. Đang lúc lặng lẽ, bỗng nghe đằng sau lưng có tiếng nói:

- Vô lượng Phật, Hoa đạo hữu! Ngài làm gì đó?

Hoa Thanh Phong xoay người lại nhìn, trước mặt mình một người mặc đạo bào màu xanh nhạt, lưng thắt dây tơ, vớ trắng vân hài, mặt như bùn xanh, chân mày đỏ như chu sa trên đôi tròng mắt màu vàng thau và bộ râu quai nón màu hung đỏ. Hoa Thanh Phong thấy người này lạ hoắc nhưng cũng lật đật nói:

- Đạo hữu từ đâu đến đây?

Lão đạo sĩ kia nói:

- Hoa đạo hữu, ông không nhận ra tôi sao? Tôi ở phòng Đông của miếu này hơn nửa năm rồi mà!

- Phải, phải đấy! Mời đạo hữu vào trong này ngồi.

Hai người bước lại ngồi ở bên mái hiên. Vị lão đạo sĩ kia nói:

- Hoa đạo hữu, ông thiệt không nhận ra tôi sao?

- Tôi thiệt nhớ không ra, chưa lãnh giáo quý tính của đạo hữu!

- Tôi họ Thường, tôi cùng ông thật ra có một đoạn duyên tiên.

- Đạo hữu tham tu ở tòa danh sơn động phủ nào?

- Tôi tu ở núi Bàn Cổ.

- Đạo hữu tham tu ở đó bao nhiêu năm?

- Xin nói cho đạo hữu rõ: Khi Văn Vương ra khỏi Hồ quan thâu Lô Chấn Tử chính mắt tôi dòm thấy; lúc Khương Thái Công chém tướng phong thần, tôi tới trễ nên không kịp dự. Bao nhiêu đó để biết số năm nhiều hay ít!

Hoa Thanh Phong nghe nói trong lòng mới rõ ràng, đoán đại khái chắc trước mặt mình là yêu tinh chi đây. Hai người luận đạo, quả nhiên lão đạo sĩ họ Thường là người có đạo đức cao xa, kêu gió gọi mưa, sai thần bắt quỷ, tất cả đều lão thông. Hoa Thanh Phong mời ăn uống, lão cứ ăn uống rất tự nhiên. Hai người rất là thân mật, lâu ngày trở thành tri kỷ. Ngày kia Hoa Thanh Phong nói:

- Thường đạo hữu, chúng ta đã thân mật nhau rồi, tôi muốn thấy pháp thân của đạo hữu được không?

- Đạo hữu nói gì?

- Tôi muốn thấy chân tướng của đạo hữu.

- Cũng được thôi, nhưng phải chờ lúc trăng sao lặn, mặt trời chưa mọc, tôi mới có thể cho đạo hữu thấy được. Chúng ta là người tu đạo rất kỵ tam quang. Nếu bị ba nguồn sáng của mặt trời, mặt trăng và ngôi sao chiếu vào, e gặp phải lời kiếp lăm! Ngày mai, lúc trăng sao lặn hết, mặt trời chưa mọc, ánh sáng còn lơ mờ, đạo hữu mở cửa miếu nhìn về phía chánh Bắc. Tôi sẽ ở đầu núi phía Bắc chờ đạo hữu.

- Thế thì được!

Rồi kêu đạo đồng dọn rượu lên, hai người vừa ăn uống vừa luận đạo cho đến chiều tối. Thường lão đạo sĩ nói:

- Tôi có việc xin cáo từ, hừng sáng mai sẽ gặp lại.

Hoa Thanh Phong theo đưa ra cửa miếu rồi chấp tay từ biệt. trở vào xong, Hoa Thanh Phong tự nghĩ: “Chắc hẳn Thường lão đạo sĩ này là yêu tinh rồi, nhưng không biết là yêu tinh gì? Phải chờ ngày mai thấy được mới rõ”.

Sau khi đạo sĩ đi rồi, Hoa Thanh Phong dặn bảo đạo đồng:

- Canh ba ngày mai hãy đánh thức ta dậy. Nhớ đừng trễ mà hỏng việc của ta đấy nhé!

Dặn xong, Hoa Thanh Phong lên giường để nguyên áo nằm ngủ. Tiểu đồng chờ đến canh ba đánh thức Hoa thanh Phong dậy. Ông ta lật đật bước ra ngoài xem, trên không ngàn sao còn nhấp nháy. Hoa Thanh Phong trở vào ngồi uống trà đợi. Đến khi phía Đông rạng sáng, Hoa thanh Phong bèn bước ra ngoài xem, trên không còn một vị sao mờ nhạt, mới ra phía sau miếu nhìn về hướng bắc. Chẳng nhìn thì thôi, một khi nhìn thấy, Hoa Thanh Phong cơ hồ muốn rớt tim! thật là quá sức tưởng tượng!

87. Chương 87

Tể Công đấu phép Kim nhân Phật

Vân Long lần nữa hại ba bạn

Cửu Cung chân nhân Hoa Thanh Phong ngược mắt nhìn về sườn núi phía Bắc: ô kia, một ông mần sà tổ bố, đầu gác ở chót núi Đông, đuôi vắt ở chót núi Tây, dài cả mấy trăm trượng với các khoan đốm đen đốm đỏ rõ ràng. Hoa thanh Phong thấy rồi hớp một hơi thanh khí mới đứng vững được. Đằng kia mần sà từ từ thu nhỏ lại, thu lại đến chỉ còn dài chừng một thước rồi bốc lên không như làn khói, chớp mắt không thấy nữa. Hoa thanh Phong còn đang đứng há hốc miệng vì ngạc nhiên thì nghe phía sau có tiếng nói:

- Vô lượng Phật, Hoa đạo hữu, ông đã thấy rồi phải không?

Hoa Thanh Phong ngoái đầu nhìn lại, thì ra là họ đạo sĩ họ Thường, bèn đáp:

- Tôi đã thấy rồi. Xin mời vào trong ngôi, đạo hữu thật là pháp lực vô biên.

- Hoa đạo hữu này, chúng ta đạo nghĩa thân thiết, từ nay nếu có việc cần đến tôi, dù muôn chết cũng không từ!

- Thế thì tốt quá!

Hai lão đạo sĩ từ đó sớm tối cùng nhau luận đạo. Một ngày kia, Khương Thiên Thoại đến Lãng Vân quán ra mắt sư phụ, Hoa Thanh Phong hỏi:

- Con đến đây có việc gì?

- Chùa Thiết Phật của con lâu ngày không sửa chữa. Con tính trùng tu lại, nhưng ngặt nỗi công trình quá lớn, một mình con lo không xuể. Con đến xin sư phụ dạy cho con một hướng đi.

Hoa Thanh Phong còn chưa đáp lời, Thường lão đạo vọt miệng:

- Không hề chi, con cần bao nhiêu tiền?

- Chắc phải đến một muôn lạng bạc mới đủ. Khương Thiên Thoại nói:

- Con cứ về đi. Ngày mai ta sẽ rải ba ngày chất độc. Con cứ dán báo cáo với mọi người là: Thiết Phật hiển thánh trị bệnh. Không quá 10 ngày, ta sẽ kiếm cho con ít nhất cũng được 8 đến 10 vạn lượng.

Hoa Thanh Phong nói:

- Thế thì tốt quá! Con hãy cảm ơn sư bá đi!

Khương Thiên Thoại dập đầu bái tạ Thường lão đạo sĩ rồi trở về chùa niêm yết báo cáo như lời đã dặn. Thường lão đạo sĩ phun khí độc vào sông giếng ao hồ trong vùng. Ai uống phải nước độc ấy liền mắc ngay

bệnh cổ trướng. Mãng xà tinh bèn đến chùa Thiết Phật nhập vào Thiết Phật nói tiếng người để trị bệnh. Người có tiền đến xin thuốc phải bỏ vào một lượng bạc, người nghèo khổ quá thì bỏ vào một điều thôi. Hơn 800 thôn trang ở huyện Khai Hóa đều mắc y một chứng bịnh HHH

như nhau. Yêu tinh chắc mềm thu được tiền của dân chúng, nào ngờ hôm nay Tể Điền lại lò dò đến. Thiết Phật bị đánh một bạt tai, yêu tinh sợ quá hoảng hồn bỏ chạy. Nhưng rồi nó tự nghĩ: “Ta bị Ông Hòa thượng kiếc này đánh đuổi thì còn mặt mũi nào gặp lại Hoa đạo hữu nữa, chi bằng mình ăn thịt ông Hòa thượng này cho rồi!”. Nghĩ rồi bèn hóa ra một trận gió bay trở lại, hiện nguyên hình con đại mãng xà dài ba bốn trượng, từ nửa lừng đáp xuống, quấn chặt Tể Điền vào giữa, cắt đầu muốn mổ. Tể Điền đưa tay chộp cổ nó, xà tinh hết cử động, chỉ đưa mắt nhìn Tể Điền. Những người buôn bán, thiện nam tín nữ dâng hương, ngay cả bốn vị Ban đầu thấy rắn quấn Hòa thượng sợ quá chạy tuốt ra khỏi điện. Đương lúc quang cảnh bát nháo đó thì bên ngoài có tiếng “Vô lượng Phật” vang lên. Khương Thiên Thoại đã trở về. Hôm đó Khương Thiên Thoại cùng Hoa Vân Long đến Tiểu Tây thôn gặp các thân hào nhân sĩ theo lời mời của họ. Sau khi chào hỏi xong, họ mở lời:

- Xin hỏi đạo gia quý tánh là chi?

Khương Thiên Thoại thông báo tên họ xong rồi hỏi:

- Hôm nay quý vị muốn gặp chúng tôi có việc chi?

- Hiện tại những người trong thôn chúng tôi đang mắc bệnh cổ trướng, đại khái là do Phật gia hiển thánh để tu sửa đền miếu. Chúng tôi muốn nhờ đại gia cầu xin với Phật gia mở lòng từ bi thương xót con dân ở đây. Họ đều là người tốt cả. Chúng tôi sẽ tình nguyện chung đầu tiên để sửa chùa. Không biết ý của đạo gia như thế nào?

- Phải đó, Khương Thiên Thoại nói, nếu quý vị phát tâm cúng tiền sửa chùa, tôi cố gắng cầu xin Phật độ cho quý vị.

Đương nói tới đó thì bên ngoài có người vào bẩm báo:

- Bên ngoài có hai vị Hòa thượng chùa Thiết Phật, một vị tên là Tạo thác đầu Bành Chấn và một vị tên là Vạn hoa tăng Từ Hằng, đến tìm đạo gia có việc gấp.

Khương Thiên Thoại nghe nói ngạc nhiên, lật đặt cáo từ, cùng Hoa Vân Long bước ra. Thấy hai người Tạo thác đầu Bành Chấn và Vạn hoa tăng Từ Hằng mặt mày thất sắc bèn hỏi:

- Chuyện gì thế?

Bành Chấn nói:

- Không xong, không xong rồi. Tể Điền Hòa thượng hiện đang quây ở chùa tạ Anh mau về xem thử!

Hoa Vân Long nghe nói Tể Điền đã đến, sửa soạn cò giò chạy trốn. Thấy vậy, Khương Thiên Thoại nói:

- Hoa nhị đệ, đừng có khiếp quá như vậy. Để anh đi kết thúc tánh mạng ông Hòa thượng đó cho em coi. Hoặc giả bắt trời ông ấy lại để em giết ổng cho đã nư giận.

Hoa Vân Long biết Khương Thiên Thoại là người có bản lĩnh, mới yên tâm đôi chút, cùng Khương Thiên Thoại trở về chùa Thiết Phật. Khương Thiên Thoại thấy Tể Điền bị mãng xà quấn chặt, bèn rút bảo kiếm thét lớn:

- Hay cho tên Hòa thượng này, khi khổng khi không dám tới đây phá bình chớ!

Nói rồi nhắm đúng cổ Tể Điền lia ngang một kiếm. Tể Điền miệng niệm châm ngôn: - Án sắc lịnh hích! Nhát kiếm đó lệch ngay cổ mãng xà. Bị nhát kiếm đó, máu phun ra có vòi, mãng xà đau quá hóa làn khói đen chạy biến. Nhát kiếm vừa rồi làm tiêu hao cả trăm năm đạo lực của nó. Tể Điền thấy mãng xà yêu tinh chạy đi rồi, bèn chấp tay vái Khương Thiên Thoại, nói:

- Xin cảm tạ đạo hữu đã ra sức giúp đỡ.

Khương Thiên Thoại tức giận, hét:

- Hay cho Tể Điền! Vô duyên vô cớ mi tới đây phá hư đại sự của ta, ta đâu có thể dung thứ cho mi được!

Tế Diên nói:

- Chúng ta ra sau núi, có việc gì hãy nói sau có được không?

- Được, Khương Thiên Thoại nói, ba vị hiền đệ hãy theo ta.

Hoa Vân Long, Bành Chấn và Từ Hằng cùng đi theo ra cửa sau chùa. Đến chỗ vắng không người, Tế Diên hỏi:

- Khương Thiên Thoại! Người muốn nói chuyện gì thì nói đi!

- Tế Diên, biết khôn mi hãy quỳ xuống dập đầu lạy ta ba lạy, gọi là Tổ sư gia ba lần, sơn nhân đây lấy đức hiếu sinh, tha cho mi khỏi chết. Bằng không sơn nhân đây kết thúc tính mạng mi tức khắc thì đừng có trách.

Tế Diên nhơn nhơn như không, nói:

- Hay cho tên Khương Thiên Thoại chết tiết này, dám nói với ta như thế hử? Mi là người xuất gia mà không biết giữ mình chân chánh, đi chứa chấp bọn gian dương đại đạo, lại còn rao truyền mê hoặc mọi người, rước yêu tinh về hãm hại lê dân. Hành động tham tiền tài tác hại chúng dân, thương luân nghịch lý đó làm cho trời giận người hờn mà gặp Hòa thượng ta còn dám nói lời vô lễ đó ư? Giả sử người đến trước đây dập đầu lia lịa, kêu gọi Tổ sư ba tiếng, Hòa thượng ta còn chưa chịu tha cho mi nữa là!

Khương Thiên Thoại nghe nói giận quá, mặt đỏ phừng phừng, rút bảo kiếm nhắm ngay Hòa Thượng chém tới. Tế Diên trần mình tránh khỏi, luồn ra sau sô hấn một cái. Khương Thiên Thoại quấy mình nhắm ngay tìm Hòa thượng đâm một nhát. Tế Diên né tránh chạy quanh xà quần, lúc thì vỗ, lúc thì véo, lúc thọt, lúc đẩy, làm Khương Thiên Thoại càng tức giận thêm. Hấn nhảy ra ngoài vòng đấu, hét:

- Hay cho Hòa thượng, ta thề không đội trời chung với ông. Cái này là ông tự tìm đến cái chết, đừng trách sơn nhân ta độc ác. Hãy coi bửu pháp của ta.

Nói rồi thò tay vào túi lấy ra một món pháp bảo, miệng niệm chú lâm râm rồi thả lên trên không. Tế Diên dòm ra chính là Hồn ngươn như ý thạch, có thể lớn nhỏ tùy ý, theo gió rơi xuống đầu Tế Diên như núi Thái Sơn ập tới. Tế Diên cười hà hà, lật tay chỉ một cái, miệng niệm lục tự chân ngôn: “Án ma ni bát me hồng, án sắc lịnh hích!”. Khối đá đang rơi, tóe lại bằng cái trứng gà rơi xuống đất. Khương Thiên Thoại thấy vậy tức giận tràn hông, nói:

- Hay cho Hòa thượng! Mi dám phá hư bửu pháp của sơn nhân. Hãy chờ xem bửu pháp này lấy tính mạng mi đây.

Nói rồi lại lấy trong túi một vật thả lên, miệng niệm chú lâm râm. Tế Diên nhìn thấy trước mặt mình một con mảnh hổ chồn vờn đập đuôi phóng tới. Tế Diên tay chỉ miệng niệm: “Án ma ni bát me hồng, án sắc lịnh hích!”. Cọp biến mất, thu hình thành mảnh giấy vàng rơi xuống đất. Khương Thiên Thoại thấy hai lần bị phá mất bửu pháp, liền đứng ngay tại chỗ, trong miệng đọc lâm râm, dùng kiếm chỉ một cái, một chân bước tới, xuống trung bình tấn. Tức thì từ nửa tảng không, vô số đá cục nhảm Tế Diên đổ xuống. Tế Diên lột mũ xuống đưa ra hứng. Bao nhiêu đá đều rơi tọt vào mũ hết. Tế Diên nói:

- Hôm nay Hòa thượng ta phải cho mi biết mùi một chút mới được.

Nói rồi dốc tay đổ ra, đá trong mũ lả tả rơi xuống đất, chồng chất lên nhau thành một trái núi. Tế Diên lại lấy tay chỉ ngay Khương Thiên Thoại, miệng niệm: “Án sắc lịnh hích”. Tức thì Khương Thiên Thoại nghe có một luồng khí lạnh chạy dọc xương sống, rồi không tự chủ được lấy tay vả miệng mình bôm bốp.

Tế Diên hô:

- Được đấy! Đánh mạnh hơn! Đánh thêm mấy cái nữa!

Theo tiếng hô, Khương Thiên Thoại tự vả vào miệng lia lịa đến nổi chảy máu ra đầy miệng. Tế Diên lại hô:

- Đánh rồi nhổ râu nó!

Nghe xong, Khương Thiên Thoại tự động nhổ râu bứt bứt, trông rất thảm hại. Tế Diên nói:

- Khương Thiên Thoại, từ đây về sau, người có chịu chừa bỏ tội ác hay không? nếu không chịu chừa bỏ lỗi lầm thì Hòa thượng ta kết thúc tánh mạng mi cho rồi.

Khương Thiên Thoại bấy giờ bị đau nhức chịu hết nổi, lại biết Hòa thượng lợi hại tới bậc nào rồi, nên đành nói:

- Xin sư phụ từ bi tha thứ cho! Từ nay tôi xin tình nguyện ăn năn chừa bỏ, không dám tái phạm.

Tế Điền nói:

- E mi chỉ nói ngoài miệng chứ không thực lòng. Phải thề đi ta mới tin.

Khương Thiên Thoại nói:

- Nếu tôi không chịu hối cải sẽ bị thiên lôi đánh nát óc chết.

Tế Điền nói:

- Ủ, ta tha cho Còn Hoa Vân Long mi mchạy đi đâu?

Hoa Vân Long đang đứng nhìn ngơ ngẩn, chùng nghe Tế Điền nói, sợ cuống cả lên. Tạo thác đầu Bành Chấn, Vạn hoa tăng Từ Hằng chạy về hướng Nam. Hoa Vân Long chạy về hướng Tây. Tế Điền đuổi theo bèn gót. Hoa Vân Long lúc này như chó phồng lửa, khác nào cá lọt vào lưới, cứ chạy thục mạng, cả đến không dám ngoái đầu dòm lại. Đến chùng không còn nghe tiếng dép cỏ lép xẹp đuổi theo nữa hần mới định thần đứng lại thở. Hần mệt đến nỗi không thở ra hơi, mình mẩy ướt đầm mồ hôi. Thấy trước mặt có một tòa miếu, Hoa Vân Long tính chui vào đó trốn đỡ. Hần vừa đến bên rào miếu thì nghe bên trong có tiếng phụ nữ la:

- Bớ người ta, cứu tôi với! Thằng cha thầy chùa dê này giữa ban ngày ban mặt dám bắt phụ nữ lương thiện chó. Mau buông ta ra!

Hoa Vân Long nghĩ bụng: “Hòa thượng trong miếu này chắc không phải là người lương thiện. Để ta vào xem thử!”. Nghĩ rồi cất mình vượt tường nhảy vào. Miếu này ngoài phòng phía Bắc có ba gian, bên Nam và bên Tây cũng đều có ba gian nữa. Trong phòng Bắc có tiếng phụ nữ tru tréo. Hoa Vân Long xoi cửa sổ nhìn vào. Trong phòng, một vị Hòa thượng day mặt vào phía trong, tóc vừa mới cạo, vận một chiếc quần ngắn. Gần đó có một người phụ nữ, tuổi độ ngoài 20, đáng vẻ ưa nhìn. Ý Hòa thượng muốn chiếm đoạt cô gái bị cô gái cự tuyệt. Hoa Vân Long tính thầm: “Mình đi từ phía sau, bắt ngờ giết chết ông Hòa thượng đi, để người phụ nữ này lại cùng ta ở trong miếu, cũng không đến nỗi tệ lắm”. Nghĩ rồi rút dao ra, từ từ tiến vào, rồi bắt ngờ lia tới một dao, đầu Hòa thượng rơi lông lốc xuống đất, chết tốt. Hoa Vân Long coi kỹ lại, Hòa thượng này chẳng phải là người nào xa lạ, mà chính là anh em kết nghĩa với mình trong nhóm Tây Xuyên ngũ quỷ. Hần là Vân trung quỷ Trịnh Thiên Phúc. Hoa Vân Long đứng ngây người một hồi lâu. Đã lỡ giết rồi, người chết cũng không sống lại được. Tên giặc “a” lên một tiếng ngơ ngàng.

88. Chương 88

Thi Phật pháp ngầm độ Hoa Vân Long

Thấy sắc đẹp dâm tặc động lòng tà

Pho truyện Tế Điền này ghi lại những việc cứu khổn phò nguy ở thế gian của Tế Công. Những trung thần hiếu tử, nghĩa phu tiết phụ tất nhiên gặp nạn thành an; còn tặc quan nịnh đảng, dâm tặc ác bá rất cục bị báo ứng. Dụng ý của người viết sách muốn cho người đời sửa ác tu thiện, khuyến thỉnh mọi người. Tỷ như trung thần nghĩa sĩ gặp nạn, người đọc đều hận mình không có cách gì cứu giúp ngay cho! Tại sao kẻ loạn thần tặc tử ai ai cũng muốn tru diệt họ? Đây là lẽ thường của nhân tâm, xưa nay đều như thế thôi. Trịnh Thiên Phúc suốt đời làm ác, chung cuộc cũng là báo ứng, nhận lấy cái chết mơ mơ hồ hồ thôi. Hoa Vân Long cũng không nhìn rõ là ai, rết một cái khoa dao giết quách!

Người phụ nữ kia tưởng Hoa Vân Long là người đàn ông, lật đặt bước tới cảm tạ:

- Cám ơn hảo hán đã ra tay cứu mạng. Tiểu phụ họ Lý, chồng họ Lưu. Tôi về thăm nhà cha mẹ, em chồng tôi là Lưu Tứ rước về nhà chồng. Cưỡi lừa đi qua cửa miếu bỗng gặp tên Hòa thượng dê này! Hắn ta trói chú em chồng tôi bỏ vào mái phòng Tây, rồi lôi tiểu phụ vào đây định cưỡng gian. May mắn được hảo hán giết chết hắn cứu giúp. Tiểu phụ bình yên trở về nhà, cả nhà cảm tạ ân đức ân công vạn bội!

Hoa Vân Long mỉm cười nói:

- Tiểu nương tử ơi, nàng nghe ta nói đây! Hòa thượng bị ta giết không phải là ai xa lạ. Ông ta là Vân trung quý Trịnh Thiên Phúc, anh kết nghĩa của ta đó. Ta vì không thấy rõ nên phải giết nhầm anh ấy. Chuyện đã như thế rồi, nàng cũng không cần phải đi đâu làm chị Hai chúng ta sẽ thành chồng vợ, tặng cho chú em chồng một nhất đi xuôi rồi chúng ta sống ung dung ở miếu này chẳng ổn lắm ru?

Người thiếu phụ nghe nói như thế biết là gặp phải bọn bất lương, bèn la toáng lên:

- Bớ người ta, mau cứu tôi với! Nó tính cưỡng gian tôi đây này!

Hoa Vân Long hăm:

- Nàng định la hả? La lên ta sẽ giết chết nàng!

- Ủ, giết ta đi. Thà chết còn sướng hơn!

Hoa Vân Long nhìn người thiếu phụ nhan sắc dễ coi, lòng tà xúc động, nhưng nói giết là giết không thể đừng được. Trong lúc còn đang lưỡng lự đó, bên ngoài bỗng có tiếng cười hà hà, nói:

- Hay cho Hoa Vân Long! Mi dám ở đây làm chuyện tởm tày chứ! Đáng tiếc là Dương đại ca phát thiệp lục lâm, truyền lục lâm tiễn, làm lễ ăn mừng người giữ chánh giới dâm hoa! Bây giờ người thật là mặt người dạ thú dám làm chuyện này. Để ta giết quách mi cho rồi!

Hoa Vân Long nghe nói, rút dao hờm sẵn nhìn ra bên ngoài ba người đang đứng sẵn. Người thứ nhất mình cao tám thước, tam đỉnh đầu, râu dài, đầu đội khăn đoạn xếp màu lam, mình mặc tiền tỵ hào cùng màu, lưng thắt dây tơ, mang giày đế mỏng, bên ngoài khoác áo cừu màu lam. Mặt như than đỏ, đôi mắt lấp lánh dưới đôi mày đôi, lông tay màu đen, ba chòm râu đen phất phơ trước ngực. Người này chính là Phi tiên hỏa tổ Tần Nguyên Lượng. Người thứ hai mình cũng cao tám thước, đội khăn tía, mặc tiền tỵ bào màu tía, ngoài choàng áo cừu anh hùng màu xám lục. Mặt xanh bóng, cặp chân mày đỏ như chu sa trên đôi con mắt long lanh, lông tay màu đỏ, bộ râu quai nón đỏ bó quanh cằm. Người này tên là Lập địa ôn thần Mã Diêu Hùng. Người thứ ba mặc áo trắng, gương mặt trắng đẹp dễ ưa nhìn. Người này tên là Dương Thuận, trác hiệu là Thiên lý thối, chính là em chú bác với Oai trấn bát phương Dương Minh. Ba người này từ phủ Do Châu trở về. Dọc đường nghe đồn Hoa Vân Long hái hoa gây án ở Lâm An, họ nghĩ: “Đâu có lẽ! Hay thiên hạ đồn nhầm chẳng? Dương đại ca đã tổ chức ăn mừng Hoa Vân Long giữ chánh giới dâm hoa rồi, hẳn đâu có thể làm việc bất tuân vương pháp như thế?”. Hôm nay ba người vừa đi đến ngoài tường của ngôi chùa Cổ Phật này, nghe bên trong có tiếng phụ nữ la:

- Cứu tôi với! Nó muốn hiếp tôi nè!

Ba người đều là trang nghĩa hiệp, giữa đường thấy việc bất bình chẳng tha thì làm sao bỏ qua được. Dương Thuận nói:

- Hai vị huynh trưởng nè! Bên trong có tiếng phụ nữ la cầu cứu đó, chắc là chùa này có vị tăng nhân nào làm chuyện phi pháp đây. Chúng ta hãy vào xem thử!

Ba người cất mình nhảy vào bên trong dò xét, gặp đúng lúc Hoa Vân Long đang định giở trò đồi bại. Tần Nguyên Lượng nói:

- Hoa Vân Long, mi còn làm chuyện đồi bại này ư?

Hoa Vân Long rút đai ra, nhìn thấy ba người, hổ thẹn quá hóa giận, cười nhạt nói:

- Hay cho ba tên tiểu bối này, dám xen vào việc của nhị thái gia chớ! Hôm nay, nhị thái gia cho bọn mi về châu tiên tổ hết!

Ba người rút dao xông tới. Hoa Vân Long trong bụng nghĩ: “Bọn nó ỷ đông áp đảo ta, ta không hạ độc thủ chắc không xong”. Nghĩ rồi đỡ bật một dao đoạn nhảy ra khỏi chùa. Ba người kia đời nào chịu bỏ, cũng chạy theo bèn gót. Nào ngờ Hoa Vân Long đã rút hai mũi phi tiêu. Thấy Tần Nguyên Lượng nhảy theo trước, chân chưa chấm đất, Hoa Vân Long vẩy tay một cái, phi tiêu vèo trúng trên đầu vai. Mã Diêu Hùng chạy ra theo cũng lãnh lấy một phi tiêu ở vai trái ngã té xuống đất. Dương Thuận thấy vậy, tức giận hét:

- Hay cho Hoa Vân Long! Mi dám dùng độc phiêu sát hại hai anh ta, phen này ta quyết thí mạng với mi mới được!

Nói xong rút dao nhắm ngay đầu Hoa Vân Long chém tới> Hoa Vân Long sử dụng thức “Đáy biển mò trăng”, bước tới một bước khoa dao đón đỡ. Dương Thuận thu dao lại nhắm yểm tâm Hoa Vân Long quét quạ Hoa Vân Long tràn mình tránh khỏi, lại ngay huyết mạch môn củ Dương Thuận điểm tới. Dương Thuận thu dao rùn cổ tay lại phạt vào cổ Hoa Vân Long. Dương Thuận đang lúc giận, ra dao mỗi lúc một nhanh, toàn những đòn trí mạng. Hoa Vân Long đỡ bật một dao bỏ chạy ra ngoài. Dương Thuận đời nào chịu bỏ, chạy theo hét:

- Hoa Vân Long, mi chạy đi đâu?

Vừa hét vừa rượt theo. Được mấy bước, nghe Hoa Vân Long vẩy tay một cái, hô: - Phiêu nè!

Dương Thuận lật đật tràn mình né qua, nhưng vẫn thấy độc phiêu còn nằm trên tay Hoa Vân Long. Dương Thuận còn đương ngạc nhiên thì Hoa Vân Long phất tay một cái và hô: - Trúng nè! Dương Thuận chưa kịp né tránh, phiêu đã ghim vào huyết hoa cái. Dương Thuận la “ôi chao” một tiếng rồi ngã lăn ra đất. Hoa Vân Long cười ha hả một trận rồi nói:

- Ba thằng tiểu bối này, nhè nhị thái gia mà động thủ chứ! Tụi bay tài cán bao nhiêu mà cũng đòi xưng là anh hùng? Ngày hôm nay quả thật tụi bay “thiên đường có nẻo không tìm đến, địa ngục không thông cứ tiến vào”. Chớ trách nhị thái gia đây kết thúc tánh mạng tụi bay quá độc ác nhé!

Nói xong, Hoa Vân Long định đưa dao chém xuống, bỗng nghe trước mặt có tiếng hét:

- Cái thằng chết tiệt này! Hoa vân Long, mi ở đây hả? Hòa thượng ta kiếm người biết bao lâu mà không gặp, phen này đừng hòng chạy nữa nhé!

Hoa Vân Long ngó trực lên, quả là Tế Điền. Hấn sợ đến hồn bất phụ thể, quay đầu cố chạy như giông như gió, bán sống bán chết, bất kể phương hướng. Sau hấn, sau hấn tiếng giầy cỏ cứ lẹp xep, lẹp xep đuổi theo mãi. Hoa Vân Long cố chạy thực mạng đến trời tối mịt, không còn nghe tiếng giầy cỏ đuổi theo nữa mới dám ngừng bước. Ngoái đầu nhìn lại không thấy Tế Điền theo sau, hấn mới an lòng. Hấn đã mệt nhoài, gân cốt rã rời, mồ hôi ra ướt đầm. Thấy trước mặt có một khu rừng, Hoa Vân Long tiến vào đó dựa gốc cây ngồi nghỉ, thở dài một tiếng, trong lòng bồi hồi nghĩ: “Nếu mình không làm mấy chuyện bấy bả đó thì đâu có khốn khổ như thế này? Đi đâu quan lính cũng vây bắt, ngồi không yên chỗ, ngủ không yên giấc, thật không còn có đất dung thân!”. Nghĩ đến đó hấn buồn bực quá, ngồi dựa gốc cây mắt nhắm nghiền, tâm trí mơ hồ, dường như ngủ mà chẳng phải ngủ. Hấn thấy mình đang đi về phía trước, ở bên đường có một cổng lớn treo lồng đèn, có vẻ như nhà giàu có. Hấn nghĩ thầm: “Mình đã chạy quá mấy quán cơm rồi, bây giờ vừa đói lại vừa khát, sao không đến nhà này xin nghỉ đỡ một đêm, xin nhờ một bữa cơm”. Nghĩ như thế rồi bèn đến trước cổng, vừa định kêu cửa thì thấy từ bên trong đi ra một vị lão trượng đầu đội khăn tiêu điều viên ngoại bốn góc, mình mặc áo cừu viên ngoại màu lam, lưng thắt dây tơ, chân mang vân hài vớ trắng. Mặt như trăng rằm, mặt mũi hiền từ, tuổi quá lục tuần, bộ râu quai nón tua tủa trước ngực, nghi biểu khác phàm. Hoa vân Long bước tới vái dài, nói:

- Thưa lão trượng, tôi là khách lỡ đường, không gặp hàng quán, dám xin lão trang chủ vui lòng giúp cho tá túc một đêm và một bữa cơm, ngày mai xin đi sớm.

Vị lão trượng kia ngược mắt nhìn rồi hỏi:

- Xin hỏi quý khách họ chỉ Cùng đi với những ai?

- Tôi họ Hoa, Vân Long đáp, chỉ đi có một mình thôi!

- Xin mời quý khách vào trong.

Hoa Vân Long tiến vào phòng khách. Khách sảnh này là nhà ba gian day mặt về hướng Nam, trông rất u nhã. Lão trưởng nói:

- Xin mời quý khách ngồi.

Hoa vân Long nói:

- Xin được lãnh giáo quý tánh của lão trang chủ.

- Tôi họ Hồ.

Vừa nói xong, gia nhân đưa trà lên, lão trưởng khoắn đai rất cung kính. Bổng có gia nhân vào thưa:

- Thưa viên ngoại, hôm nay là ngày sinh nhật của nhị viên ngoại, rất đông khách khứa chờ viên ngoại đến uống rượu.

Lão viên ngoại nói:

- Thưa khách quan, tôi có chút việc phải đi, không thể bồi tiếp khách quan được. Lát nữa chúng ta sẽ gặp lại. Khách quan cứ tự nhiên cho!

Nói rồi day qua dặn gia nhân:

- Phải dọn cơm rượu thết đãi khách quan cho cẩn thận chu đáo nhé!

Gia nhân đáp: - Vâng ạ!

Hoa vân Long cũng nói:

- Lão trưởng có việc xin cứ tự nhiên.

Sau khi lão trưởng đi rồi, gia nhân dọn cơm rượu lên. Hoa vân Long nhìn lại: các thức ăn đều là những thứ mình vốn ưa thích, nên ăn uống rất thích thú. Cơm rượu no nê xong, Hoa Vân Long tự nghĩ:: Vị trang chủ này chưa từng gặp mặt ta bao giờ mà tiếp đãi như vậy quá trọng hậu!”. Còn đang cảm kích trong lòng thì nghe bên ngoài phòng có tiếng bước chân và có tiếng hỏi:

- O, lão viên ngoại có trong phòng không?

Hoa Vân Long nghe tiếng ấy rất thanh tao, rõ ràng là tiếng của người nữ, cũng không tiện đáp lại. Bỗng thấy chiếc rèm vén lên, hần ngược nhìn ra quả là trước mặt một trang quốc sắc thiên kiều bá mị. Tóc mây khéo tết quanh đầu, tai đeo hoa lá trúc mình mặc áo hồng bạc để lộ áo trong màu lục, chân đi cung hài bé xíu. Thật là mây ngài mắt phụng, miệng hạnh má đào, trăm nét càng nhìn càng đẹp. Hoa Vân Long nhìn sững không chớp mắt, hần tự nghĩ: “Từ ngày ta sanh ra tới nay, chưa gặp người con gái nào đẹp như vậy”. Mới nghĩ như vậy thì nghe cô gái “a” lên một tiếng, vụt bỏ rèm xuống và mắng:

- Tên đàn ông mọi rợ này ở đâu dám tới đây? Cũng không báo trước một tiếng nữa!

Mắng rồi quay mình bỏ đi. Hoa Vân Long vốn là một tên dâm tặc hái hoa, dâm tâm phát động, đứng phắt dậy ôm chặt cô ta chạy thẳng ra sau viện, lên Bắc thượng phòng, vén rèm thả xuống, bèn nghiêm mặt lại mắng:

- Hoa Vân Long, mi thật là mặt lớn bằng trời mà! Đừng tưởng việc làm của mi mà không ai biết? Mi hãy xem kia!

Theo tay chỉ, Hoa Vân Long thấy trên vách tường quả đúng là bài thơ mình đề ở Tần tướng phủ. Hần nghĩ thầm: “Quái lạ! Cô gái này làm sao biết tên ta là Hoa Vân Long kia?”. Vừa định hỏi, thì cô gái lấy tay chỉ ra ngoài, nói:

- Tể Diên đến kia!

Hoa Vân Long ngoái đầu ngo lại, thấy Tể Diên khệnh khạng bước tới. Hần sợ đến hồn bất phụ thể...

89. Chương 89

Gặp Trương Vinh, hai bên cùng tâm sự

Mua phiêu sắt, dăm tặc gặp công sai

Theo tay chỉ của cô gái, Hoa Vân Long nhìn ra thấy Tế Diên khệnh khạng đi tới, hần sợ hết cả vía giật mình tỉnh dậy, mở mắt ra thấy mình đang ngồi dựa gốc cây. Té ra đó chỉ là một giấc mộng. Hồ tiên trong mộng chính là Tế Diên điểm hóa ra để ngẫm độ Hoa Vân Long, thử xem lòng dạ tên giặc này trong cảnh lang bạt đã chịu hồi cải chưa? Tế Diên vốn là người tu hành, lấy từ bi làm gốc, thiện niệm làm đầu, lấy đức hiếu sinh đối xử chứ không nỡ bắt hần đưa nộp lên quan ngay mà chỉ cần hần ăn năn chữa bỏ là Tế Diên tha cho, không theo bắt nữa. Nào ngờ tên giặc này đường cũ đã quen, thói ác không chữa! Hoa Vân Long tỉnh dậy, sợ mướt cả mồ hôi, mới biết là mình nằm mộng! Nhìn lên sao sáng đầy trời, ước độ sau canh hai. Hần bèn nhồm dậy, tiếp tục đi về phía trước. Đang đi hần thấy phía trước có người đi lại, lật đặt rút dao hờm sẵn. Hai người đến gần, người kia hỏi:

- Hoa nhị ca phải không?

Hoa Vân Long nhìn kỹ thì chẳng phải ai xa lạ mà chính là Hắc toàn quỹ Trương Vinh, bèn hỏi:

- Trương hiền đệ, chú đi đâu vậy?

Trương Vinh bước tới thì lễ, hỏi:

- Lâu nay nhị ca có mạnh giỏi không?

Từ khi Trương Vinh ở nhà Dương Minh trốn đi, hần không biết nương tựa vào đâu bèn tìm đến Hoa Thanh Phong ở Lăng Vân quán trên Cổ Thiên Sơn xin tá túc. Hoa Thanh Phong biết Trương Vinh là em kết nghĩa với Hoa Vân Long, cũng coi Trương Vinh như người nhà và giữ lại ở trong miếu. Một hôm, Kim nhân Phật Khương Thiên Thoại từ chùa Thiết Phật trốn về, chạy đến Lăng Vân quán ra mắt sư phụ là Hoa Thanh Phong. Hoa Thanh Phong hỏi:

- Khương Thiên Thoại, tại sao con tới tả như thế này? Râu của con đứt mất một bên thế?

Khương Thiên Thoại đem việc Tế Diên đến chùa Thiết Phật bắt yêu tinh, nhất nhất kể qua một lượt. Hoa Thanh Phong nghe nói, nổi giận xung thiên hét lớn:

- Hay cho Tế Diên, dám đến vô lễ như thế chứ! Ta phải tìm người báp cừu mới được!

Từ đó, Hoa Thanh Phong ghi hận trong lòng. Khương Thiên Thoại đem bộ sách “Âm ma bảo lục” kính dâng lên cho sư phụ. Hoa Thanh Phong đọc kỹ quyển Âm ma bảo lục này bèn quyết ý luyện Ngũ quỹ âm phong kiếm. Kiếm này luyện xong có thể tìm Tế Diên để rửa hận cho Khương Thiên Thoại và Thường đạo hũ. Muốn luyện kiếm này phải rạch ngực lấy trái tim của năm người, dùng năm âm hồn của họ mới có thể luyện nên được. Hoa Thanh Phong mới phái Hắc phong quỹ Trương Vinh xuống núi tìm cách gặt người. Hôm nay đến đây bỗng gặp nhau, Hoa Vân Long hỏi:

- Trương hiền đệ, chú đi đâu vậy?

- Trước đây, tôi có đến thôn Như Ý ở Phụng Hoàng Lĩnh tìm anh và ở đó mấy hôm. Thật chẳng ngờ tên Dương Minh đối xử không có vẻ gì bạn bè hết. Tôi ở nhà hần mà hần có vẻ khinh khi nói lời trịch thượng vô lễ quá chừng! Nhị ca, anh biết tâm ý tôi chứ, trước sự tình đó làm sao tôi chịu được? Tôi bỏ nhà hần ra đi lên ở Lăng Vân quán trên núi Cổ Thiên đó. Bây giờ thúc phụ của anh phái tôi xuống núi có việc. Nhị ca, anh đi đâu vậy?

- Hiện thời ta không có đất dung thân. Tế Diên ở chùa Linh Ẩn đuổi bắt ta ngặt quá!

- Nhị ca, anh đi với tôi về núi Cổ Thiên đi! Ở đó có Cửu Cung chân nhân là chú của anh che chở cho, cũng có thể khuyên dứt Tế Diên Hòa thượng được. “Tăng khen tăng, Phật pháp hưng. Đạo giúp đạo, huyền thêm diệu. Hoa hồng ngó trắng lá sen xanh, Tam giáo cùng chung hợp một nhà”. Ông ta là người xuất gia, điều thứ nhất không ra làm quan, điều thứ hai không đi sai dịch. Anh phạm vương pháp với quốc gia, có dính gì với ông ta đâu nào? Anh với tôi đi về ra mắt chân nhân, nơi đó là chỗ an thân tốt nhất của anh đó.

- Đi thì đi, bây giờ ta phải đi mua phiêu đã. Trong túi ta hiện không còn ngọn nào cả. Mấy lúc nay ta nhờ có món độc phiêu này hộ thân đấy!

- Nếu anh muốn mua phiêu thì đến trấn Hưng Long ở phía trước đây mà mua!

Hai người thung thủng đi tới, trời bắt đầu sáng rõ. Đến trấn Hưng Long thì mặt trời đã nhô cao. Trương Vinh nói

- Tôi ở đầu thôn này đợi anh. Anh đi mua rồi trở lại đây.

- Cũng được! Hoa Vân Long đáp rồi tiến vào thôn.

Qua ngã tư đường, ngoặt qua hướng Đông, Hoa Vân Long thấy mé Nam có tiệm bán đồ sắt ba gian hiệu là Vũ Nhạc Trai. Gian phía Tây tiệm là quầy thu tiền, gian phía Đông là cái lò bát quái. Hoa Vân Long ngược nhìn vào thấy trước cửa tiệm đang đứng một ông già, đầu đội khăn đoạn lam bốn góc, mình mặc áo bào đoạn màu lam, mặt như trùng tảo, mày to mắt lớn, tinh thần rất tráng kiện. Hoa Vân Long nghĩ bụng: “Ông này chắc là chủ cửa hàng này”. Bèn vội vàng bước tới nói:

- Chủ cửa hàng này, ở tiệm này có bán phiêu không?

Ông già trong quán quan sát Hoa Vân Long cẩn thận từ trên xuống dưới, thấy trước mặt mình một người mặc đồ trắng có vẻ là một tráng sĩ, bèn nói:

- Có, có bán phiêu chứ! Tôn giá muốn mua loại phiêu nào?

- Có thì cũng có, nhưng không có loại thân bạc xé gió ấy. Tráng sĩ vào trong này ngồi, để tôi cải tiến lại thử xem? Có thể bảo thợ làm theo yêu cầu của tráng sĩ.

Hoa Vân Long gật đầu, vào ngồi trong phòng của chủ cửa hàng. Ông lão hỏi:

- Hoa tráng sĩ cần mua bao nhiêu phiêu? Và nặng nhẹ bao nhiêu?

- Tám ngọn vô một lổ, sáu ngọn nửa tá, 12 ngọn là một tá nguyên. Tôi muốn mua nguyên một tá 12 ngọn và một ngọn dẫn túi, mỗi ngọn nặng ba lượng ba.

- Được, ở đây đã có phiêu làm sẵn, phân lượng nặng hơn một ít. Nếu tráng sĩ cần một tá thì phải trả 6 lượng bạc. Nếu tráng sĩ muốn thử da láng xé gió thì bảo thợ họ sửa lại một chút, thêm tiền công hai lượng bạc nữa.

Hoa Vân Long nghĩ thầm: “Mấy lượng bạc có là bao”. Bèn nói:

- Tôi đồng ý giá đó và ở lại chờ lấy để thử lại.

- Cũng được.

Ông già nói, và lấy một ngọn phiêu đưa ra. Hoa Vân Long nhìn ngọn phiêu rồi nói:

- Phiêu khá nặng đấy!

- Hoa tráng sĩ đợi một chút, giấy lát là xong ngay thôi.

Một lát, ông già gọi phở kỵ:

- Người hãy pha cho một ấm trà, trong tiệm của chúng ta không có nấu nước sẵn, người ra bên ngoài lấy nước nhé.

Nói xong ghé tai phở kỵ dặn nhỏ:

- Như vậy, như vậy nhé! Phở kỵ gật đầu chạy đi. Ông già vừa tiếp chuyện Hoa Vân Long vừa hỏi:

- Bình thường Hoa tráng sĩ làm nghề chi?

- Tôi làm nghề bảo phiêu.

- Tôn giá làm nghề bảo phiêu, xin cho tôi hỏi thăm một người không biết tôn giá có quen biết hay không?

- Hề người có tiếng tăm là tôi quen biết hết, người chưa nổi tiếng thì chưa quen.

- Có một vị phiêu đầu ở Nam lộ là Truy vân yến tử Huỳnh Vân, tráng sĩ có biết không?
- Có quen.
- Vị phiêu đầu ở Bắc lộ Mũ nhiệm công Trần Hiếu, Bệnh phục thần Dương Mãnh, tráng sĩ có biết?
- Họ là anh em với tôi.
- Còn phiêu đầu ở Đông lộ là Thiết côn vô địch Trần Thanh viên, phiêu đầu ở Tây lộ là Thiết đầu thái tuế Châu Khôn, Thần lực tướng Lý Hằng, tôn giá cũng biết chứ?
- Vâng, cũng quen.
- Còn vị phiêu đầu ở trung lộ là oai trấn bát phương, đại nghĩa sĩ Dương Minh, tôn giá cũng có biết?
- Anh ấy là bạn thân của tôi.
- Thế thì hay quá!

Nói đến đó thì phổ ky bưng trà vào, ông già rót một ly trà mời Hoa Vân Long. Giấy lát, phiêu đã sửa xong, ông già lấy một ngọn đèn cho Hoa Vân Long xem. Hoa Vân Long nói:

- Đèn phiêu hơi trầm một tí, sợ e đánh đi không được chuẩn.
- Hoa tráng sĩ hãy thử xem, ở hậu viện này có một chỗ để thử. Nếu không vừa tay, để bảo thợ họ đánh lại.
- Thế thì tốt quá!

Ông già cầm mấy ngọn phiêu đưa cho Hoa Vân Long, ra phía sau mở cửa. Hoa Vân Long nhìn thấy nơi hậu viện này rất rộng rãi, phía Tây nam có một đoạn tường dài 5,6 trượng, ở phía Nam có một cửa sau. Chung quanh đều xây tường, không có phòng ốc chi hết. nền đất nện rất cứng, đúng là một sân luyện võ. Hoa Vân Long nói:

- Chương quỹ cũng là người giỏi võ đấy, chỗ này rất tốt.
- Tôi cũng thích luyện tập vài thế.

Vừa nói tới đó thì nghe bốn phía có tiếng binh khí va loảng xoảng. Hoa vân Long nhìn ra thấy cửa sau đánh rầm một tiếng, cửa bị lật tung, từ ngoài hai người tiến vào, trong tay lăm lăm thước sắt. Người đi đầu mình cao tám thước, đầu đội mũ giắt lông chim, mình mặc áo chên màu lông kết, chân mang giày nhẹ, mặt bóng như đồng đen, đôi mày kim xích ngược trên đôi mắt cụp, chiếc mũi thẳng, còn quá trẻ. Người đi sau trong trang phục quân nhân, mặt như than hồng, trong đó ánh màu tím, mày to mắt lớn. Đằng sau lưng nhô các binh sĩ đứng chật cả cửa. Hai vị Ban đầu cất tiếng hét:

- Hay cho Hoa Vân Long, phen này mi chạy đi đâu? Mi dám ban ngày ban mặt kéo bè đảng đến cướp ngục, bữa nay mi đừng hòng trốn thoát!

Tại sao Hoa Vân Long mới đến đây lần đầu mà bị vu như thế? Cũng bởi một việc trùng hợp như vậy: Trần Hưng Long này thuộc huyện Thường Sơn cai quản. Tri huyện Thường Sơn đảo nhiệm chưa bao lâu mà đã phát sinh ra mấy vụ nghịch án: Vụ thứ nhất là cướp tiệm cầm đồ ở cửa Nam, nửa đêm đốt đèn cầm gây khảo tra tài chủ. Vụ thứ hai là cướp đường ở ngoài cửa Đông, giết chết thiếu phụ tài chủ và xa phu, cướp đi đồ trang sức và tiền bạc. Hai vụ đều không để lại tung tích, không có nhân chứng! Quan huyện lập tức cho gọi Mã khoái Ban đầu đến. Hai vị Ban đầu một người tên Châu Thoại, trác hiệu Tiểu huyền đàn, một người là Xích diện hổ La Tiêu, cả hai đều có tài phi thiên tẩu bách. Quan huyện ra đường dụ phải hai vị Ban đầu phải gấp rút biện án, kỳ hạn trong 10 ngày, nếu bắt được kẻ cướp sẽ thưởng cho 100 lượng bạc; nếu quá kỳ hạn không bắt được sẽ tính ngày mà phạt nặng. Hai vị Ban đầu lãnh đường dụ xong, mỗi người thống lĩnh mười mấy tên phổ ky đi lùng kiếm. Một hôm họ đi đến núi Ác Hồ, thì có tiếng la hét dữ dội. Nguyên là Bạch kiếm chuyên chư Mã Tuấn ở Mã Gia Hồ, huyện Thường Sơn, cùng với Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng từ Lâm An trở về cưới lẽ đi ngang qua đó. Từ phía trước mặt có một người chạy lại kêu la:

- Xin hai vị cứu mạng cho! Đàng kia có bọn cướp đường định chặn chúng tôi lại.
- Không sao đâu! Cứ đi theo bọn tôi!

Mã Tuấn nói rồi thúc ngựa sấn tới, bỗng từ bên đường nhảy ra một người, mình cao chín thước, tam đình mở rộng, đầu đội khăn xanh, mình mặc áo chên xanh, lưng cột dây to bản, chân mang giày đế mỏng, tay cầm quỹ đầu đao, gương mặt xám ngoét có điểm những đốm trắng, lông đen phủ quanh tai, bộ râu quai nón tua tủa bó quanh hàm, đá đao nói:

- Đất này là của ta, chuyên lấy của qua đường. Ai muốn qua đây phải để tiền mãi lộ, nếu không chịu nạp tiền, ta sẽ cho về châu tiên tổ! Bầy dê non nhận lễ kia, hãy tới đây nạp tiền mãi lộ đi, ta sẽ tha cho khỏi chết. Bằng không chịu, muốn hòng trốn thoát ư, e khó hơn lên trời đây!

90. Chương 90

Bồng đầu quỹ cướp lộ bị anh hùng

Hoa Vân Long trốn chạy gặp bạn xưa

Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng nhìn thấy tên cướp chỉ có một mình một dao đón đường đòi tiền mãi lộ. Thấy anh ta thân người cao lớn, có lẽ là một anh hùng, bèn nghĩ thầm: “Anh này chắc ở trong thể ”túng phải làm liều” đây. Để mình giúp đỡ chút ít tiền bạc khuyên anh ta cải tà quy chánh cho rồi”. Nghĩ rồi Trịnh Hùng bước tới, nói:

- Này anh bạn, tôi thấy anh là một bậc anh hùng đường đường chánh chánh, hào kiệt liệt liệt oanh oanh, chắc bị túng quẫn chi đây mới làm liều như vậy! Để tôi giúp anh 20 lượng bạc làm vốn sống qua ngày, chớ đừng làm nghề cướp đường này nữa, không nên! Hoặc có thể là anh đi thăm viếng bè bạn hực tiền lộ phí, anh cứ nói một tiếng, ta giúp cho đầy đủ!

Tên giặc kia cười ha hả, nói:

- Mi đừng hòng khua môi múa mép trước mặt ta, Bữa nay gặp ông nội mi rồi, nếu không để lại cả lừa ngựa và đồ đạc mang theo người thì đừng hòng ra khỏi đây.

Trịnh Hùng nghe qua, lửa giận bốc lên ùng ùng, nói:

- Mi là kẻ không biết thời vụ, bộ ta sợ mi sao? Để hôm nay ta dạy mi một bài học mới được!

Nói rồi rút gậy mắt tre nhắm ngay đầu kẻ địch giáng xuống. Tên giặc vội trản mình rút dao nhắm Trịnh Hùng chém tới. Trịnh Hùng tay lẹ mắt nhanh, thu roi sử dụng thể “Bách thảo tầm xa” tiến tới một bước, hét lên một tiếng, nhân đà dao của địch vừa bay qua, giáng xuống một roi, tên giặc bị một roi té ngã xuống đất. Trịnh Hùng hét gia nhân trối lại. Trịnh Hùng định bụng đánh tên giặc bị thương để hấn mở mắt với đời rồi thả hấn đi, chớ không đưa lên quan trị tội làm chi. Nào ngờ tên giặc chửi toáng lên:

- Tội bây dám trối đại thái gia hả, hai đứa bây có gan xưng tên họ cho ta biết đi!

Mã tuần nói:

- Hay cho thằng giặc này, đại thái gia của mi sợ gì mà không dám xưng tên họ chứ. Ta họ Mã tên Tuấn, trác hiệu Bạch kiếm chuyên chur ở Mã gia Hồ đây. Nói cho mi biết để mi làm gì ta chứ? Nếu mi không phục cứ kéo bạn bè đến đó tìm ta.

- Được, họ Mã kia, để rồi mi chống mắt lên mà xem.

Vừa nói tới đó thì Tiểu huyền đàn Châu Thoại, Xích diện hổ La Tiêu dẫn quan binh kéo đến. Hai vị đô đầu có quen biết với Mã Tuấn liền nói:

- Hay quá! Mã đại quan nhân bắt được tên giặc này à? Hiện tại có hai vụ cướp, một vụ ở tiệm cầm đồ ngoài cửa Nam, đang đem nổi đuốc cầm gậy cướp giật áo quần, nữ trang vô số, còn một vụ cướp đường ngoài cửa Đông nữa, quan huyện ra lệnh điều tra rất gấp. Ngài phái bọn tôi đi tìm bắt giặc đưa về giao nộp càng sớm càng hay.

- Cũng được, Mã Tuấn nói, tôi giao tên này cho các vị.

Nói rồi kêu người bị nạn đến hỏi có bị mất món gì không? Người kia nói:

- Tôi tên là Hồ Đức Nguyên, cũng chưa mất thứ chi, nếu không nhờ lão gia, chắc tính mạng tôi khó bảo toàn!

Sau khi thăm hỏi và cảm tạ xong, mọi người chia tay. Châu Thoại và La Tiêu bảo quan binh đưa tên giặc về nha môn. Quan huyện lập tức thăng đường dạy đưa tên giặc vào xét hỏi. Tên giặc mày ngang trắng trợn vào trước công đường đứng chứ không chịu quỳ. Quan huyện hỏi:

- Tên giặc ở dưới kia, mi tên họ là gì?

- Tôi họ Uẩn tên Phương, ngoại hiệu là Bồng đầu quỳ.

- Tên Uẩn Phương kia, vụ cướp đêm ở tiệm cầm đồ ngoài cửa Nam, bọn bây bao nhiêu người? Hãy khai báo thật thà để khỏi bị nạn bầm da rách thịt!

- Tôi không biết.

- Còn vụ cướp đường ngoài cửa Đông phải do bọn mi không?

- Tôi cũng không biết, không phải tôi làm!

- Mi làm lục lâm bao lâu và gây bao vụ án?

- Tôi chưa có gây vụ án nào hết, đây là vụ đầu tiên.

Quan huyện nghe nói, nổi giận đùng đùng, vỗ kinh đường một cái chát, nói:

- Thằng giặc gan góc này, trước mặt bản huyện dám ăn nói bướng, chờ ra tay rồi mới chịu khai đây mà! Bây đầu, đề nó xuống nện 80 hèo cho ta!

Tạo ban dạ ran, đề tên giặc xuống nện 80 hèo, tên giặc vẫn thản nhiên, không rên rỉ một tiếng, đánh xong kéo lên chánh đường thọ lệnh. Quan huyện nói:

- Uẩn Phương, mi hãy thật thà khai báo đi, bản huyện sẽ liệu cách mà châm trước chợ. Nếu mi không chịu khai thiệt, bản huyện bắt buộc phải khảo đi tra lại nhiều lần, chừng đó muốn giấu cũng không giấu được đâu!

- Tôi thật không biết, lão gia muốn làm sao thì làm.

Nghe mấy lời đó, quan huyện tức giận, mặt đỏ bừng, hét gọi ban giáp côn đến, ra lệnh:

- Lấy kìm kẹp nó rồi tra hỏi sau!

Quan nhân lập tức nọc phạm nhân ra. Quan huyện phát tay ra lệnh kẹp 5 thành. Tên giặc vẫn trơ trờ. Quan huyện phát tay ra lệnh kẹp 8 thành, tên giặc như mê ngủ. Quan huyện phát tay ra lệnh kẹp 10 thành, đập cả xương, tên giặc cũng không rên rỉ nửa tiếng. Quan huyện không còn cách nào hơn bèn sai đem tên giặc bỏ vào ngục đóng trần lại. Liên tiếp hai lần hỏi khẩu cung nữa, tên giặc cũng không khai báo gì. Nào ngờ đến tối ngày thứ ba, vào lúc canh ba, có khoảng hai trăm tên gian dươg đại cường đạo áp đến huyện Thường Sơn phá lao cướp ngục cứu Uẩn Phương đi, kéo theo 7 tên sai dịch. Họ đến cửa Đông giết chết quan giữ cửa, rồi cầm dao kề cổ bắt người giữ chìa khóa mở cửa thành trốn thoát. Hôm sau, quan Tri huyện kêu Châu Thoại, La Tiêu lên và hạ đường dụ hẹn trong ba ngày phải tìm ra manh mối. Nếu tìm được sẽ lãnh thưởng 200 lượng bạc, còn tìm không được sẽ bị phạt nặng. Mã Khoái Tiểu huyện đàn Châu Thoại bàn với La Tiêu;

- Vụ án này thật là khó truy tầm đấy!

Châu Thoại và La Tiêu vốn là anh em đồng môn vì La Tiêu là học trò của cha Châu Thoại. Châu Thoại đề nghị:

- Chúng ta về nhà hỏi lão gia xem thử Uẩn Phương này là giặc thuộc lộ nào? Lão nhân gia thế nào cũng biết được và người sẽ giúp ý kiến cho chúng ta.

- Phải đấy, La Tiêu nói, và hai người dẫn hơn 20 tên lính với binh khí đầy đủ rời khỏi nha môn, thẳng dẫn trấn Hưng Long. Nhà của Châu Thoại ở đầu đường phía Bắc của thôn Đông trong trấn Hưng Long, phụ thân anh ta tên là Châu Hùng, trác hiệu Yến nam phi Những năm trước, lão anh hùng làm nhà ở Trấn Giang theo nghề bảo phiêu cùng với Nhất luân minh nguyệt Triệu Cửu Châu, Thiết côn vô địch Mãn Đắc Công. Nhân một vụ dính líu với quan trường bị thất bại, lão anh hùng tức giận rồi bỏ phủ Trấn Giang dời nhà về trấn Hưng Long này, mở một tiệm bán đồ sắt Vũ Nhạc Trai. Ông chỉ có một con trai là châu Thoại và dạy một đồ đệ là La Tiêu mà thôi. Hai người này hiện làm công sai ở huyện Thường Sơn. Châu Thoại là Đô đầu trong tam ban, còn La Tiêu làm Tổng ban. Hôm nay hai người dẫn quan binh trở về nhà gặp lão anh hùng Châu Hùng. Châu Hùng gạn hỏi:

- Nay con, hôm nay hai con dẫn quan binh về nhà có việc gì thế?

Châu Thoại thưa:

- Thưa cha, cha không hay biết gì sao, ở tại huyện ta hiện xảy ra mất trọng án đấy.

- Trọng án gì thế?

Vị lão gia tân quan mới đáo nhiệm, công việc còn đương sắp xếp chưa ổn định mà đã xảy ra hai vụ trọng án. Vụ thứ nhất là ở tiệm cầm đồ Vạn Hưng ngoài cửa Nam, đang đêm bọn cướp đốt đèn, trang bị gây gộc, đả thương gia chủ cướp đi mấy trăm lượng bạc rồi chuồn thẳng. Vụ thứ hai là vụ chặn đường cướp của giết người không biết hung thủ là ai, không có nhân chứng, đầu nạn nhân cũng mất tiêu luôn. Quan huyện sai chúng con đi biện án. Chúng con mang binh lính đến núi Ác Hồ thì vừa gặp tên giặc chặn đường cướp của. Tên này bị Bạch kiếm chuyên chư Mã Tuấn ở Mã Gia Hồ bên huyện Thường Sơn bắt giữ. Chúng con giải tên giặc về huyện nha, quan huyện thăng đường xét hỏi mà tên giặc chẳng chịu cung khai. Quan huyện dạy đem giam hãm vào ngục để xử lý, nào ngờ tối hôm đó có mấy trăm tên giang dương đại đạo kéo tới gây náo cả huyện Thường Sơn, cướp lao phá ngục cứu tên giặc đem đi, lại còn rử theo 7 tên sai sự. Bọn chúng ra đến cửa Đông, chém chết quân giữ cửa, uy hiếp lấy chìa khóa mở cửa thành trốn thoát. Lão gia vì việc này có thể bị mất chức cũng nên. Quan ra đường dụ kỳ hạn cho chúng con nếu không bắt được giặc thì sẽ bị trọng phạt, còn nếu bắt được giặc chẳng những được trọng thưởng mà còn nổi tiếng nữa. Nhưng chúng con không biết tên giặc này thuộc về lộ nào? Phụ thân là người giàu kinh nghiệm có biết được tin tức gì về tên giặc ấy không?

Châu Hùng hỏi:

- Tên giặc bị cướp đi đó tên gì?

- Hắn tên Bồng đầu quỷ Uẩn Phương.

- Ta biết tên giặc đó. Hắn thuộc lộ Tây Xuyên. Tây Xuyên có năm quỷ, một long: Bồng đầu quỷ Uẩn Phương, Vân trung quỷ Trịnh Thiên Phúc, Khai phong quỷ Lý Dao Minh, Kê minh quỷ Toàn Đắc Lượng, Hắc phong quỷ Trương Vinh. Còn một long là Càn khôn đạo thủ Hoa Vân Long. Hai con đừng nóng vội, để ta đi dò thử xem

Châu Thoại và La Tiêu gật đầu ưng thuận. Lão anh hùng Yến nam phi Châu Hùng vừa từ nhà trong bước ra đến cửa tiệm thì gặp Hoa Vân Long đến mua phiêu. Châu Hùng trong lòng sanh nghị Nghe Hoa vân Long đòi mua thứ phiêu sáng bóng rít gió, Châu Hùng nghĩ: “Sử dụng phiêu sáng bóng có rít gió và tẩm độc trong thiên hạ không được mấy người. Thiên lý độc hành Mã Nguyên Chương truyền cho đồ đệ là Oai trấn bát phương Dương Minh, Dương Minh lại truyền cho người em kết nghĩa ở lộ Tây Xuyên là Hoa Vân Long mà thôi. Ngoài mấy người này, không ai biết sử dụng phiêu này cả”. Nghĩ xong, Châu Hùng liền hỏi:

- Tráng sĩ họ chi?

- Tôi họ Hoa.

Nghe đáp, Châu Hùng biết trước mặt mình là Càn khôn đạo thủ Hoa Vân Long rồi, bèn nghĩ bụng: “Đại khái việc cướp ngục phá lao, chắc có tên này nhúng tay vào. Phải bắt giữ hắn lại thì vụ án mới phá xong”. Bèn cố ý cầm Hoa Vân Long lại, bảo phổ ký đi pha trà và kê tai phổ ký dặn nhỏ: - Mi hãy vào trong cho hay, Càn khôn đạo thủ Hoa Vân Long đang đến mua phiêu tại tiệm ta, bảo Châu Thoại và La Tiêu dẫn quân đến vây tiệm bắt nó, nhanh lên!

Phổ kỵ nghe dặn, xách bình trà chạy đi, lén vào trong nhà đưa tin. Bọn Châu Thoại, La Tiêu đang rối ruột vì vụ án, nghe được tin đó, lập tức kéo binh đến vây quán. Hoa Vân Long không ngờ có người đang vây bắt mình. Châu Hùng đưa Hoa Vân Long ra sau nhà đến chỗ đất bằng phẳng để bắt dễ dàng hơn. Tiểu huyền đàn Châu Thoại, Xích diện hổ La Tiêu mỗi người cầm cây thước sắt nặng 24 cân, xô cửa nhảy vào trong viện. Châu Thoại hét lớn:

- Hay cho Hoa Vân Long, giữa ban ngày ban mặt mi dám đón đường cướp của, giết người, lại còn dám phá lao cướp ngục, giết hại quan binh, kẻ dao uy hiếp bắt mở cửa thành trốn thoát. Để coi hôm nay mi trốn đi đâu!

Hoa Vân Long kinh sợ quá đỗi, chẳng biết nguyên cớ tại sao? Hai vị Ban đầu mỗi người cầm một thước sắt xông tới. Hoa Vân Long thấy đối phương người nhiều thế đông, không dám động thủ, vội phi thân n hảy lên tường vọt ra ngoài. Lão anh hùng Châu Hùng phát tay một cái, Hoa Vân Long né không kịp, mũi phiêu đánh vào một cái trứng ngay huyện u môn của hắn. Tên giặc này suốt ngày hái hoa; hôm nay ném mùi tên sắt âu cũng là báo ứng cho hắn! Tiểu huyền đàn Châu Thoại thấy tên giặc chạy đi, bèn hô lớn:

- Các quan binh vây bên ngoài đừng để tên giặc chạy thoát nhé!

Mọi người đều trương binh khí lên ngăn cản đường lớn.

91. Chương 91

Năm anh hùng đưa bạn đến Cô Thiên

Ác yêu đạo tự luyện Âm Phong kiếm

Thấy nhóm quan binh cản đường mình, Hoa Vân Long rút dao ra, nói:

- Các người hãy tránh ra! Ai tránh ra thì sống, cản đường ta thì chết uống mạng!

Ngọn dao trong tay hắn lia nhầu trong đám quan binh mở một lối đi, Hoa Vân Long bèn chạy về hướng Bắc. Phía sau, Châu Thoại rượt theo hô lớn:

- Đừng để nó chạy, mọi người hãy cố bắt nó!

Hoa Vân Long nghe nói, càng chạy nhanh hơn nữa, mọi người đuổi theo bèn gót. Châu Thoại và La Tiêu dẫn mọi người rượt nà, cách Hoa Vân Long không xa Phần Hoa Vân Long cố sức chạy trốn, tháo mồ hôi hột, chân đã tê nhừ giờ hết muốn lên, nào ngờ ở phía Bắc gò cát có năm người đang đứng sẵn ở đó. Năm người này chính là: Oai trấn bát phương Dương Minh, cùng Phong lý vân yên Lôi Minh, Thánh thủ bạch viên Trần Lượng, Oải? Giác chân nhân Khổng Quý, Vạn lý phi lai Lục Thông. Tại sao năm người này lại ở đây?

Trước khi từ biệt, Tề Diên đã căn dặn đôi ba phen: năm người trong một tháng không được bước chân ra ngoài miếu, nếu không, tánh mạng sẽ không an toàn. Mấy người kia vẫn chịu được, chỉ có Lục Thông không được ra khỏi miếu, hắn bực bội không chịu được. Trong lúc rỗi rảnh không việc gì, hắn xách côn ra phía sau viện luyện võ để giải sầu. Côn thức có chia ra 36 đường côn cho tay trái, 48 đường côn cho tay phải, 6 đường côn của gia trang, hắn đều đem ra luyện hết. Một hôm hắn đang luyện côn, bỗng sẩy tay đập bể một chậu hoa. Đạo đồng thấy vậy, nói:

- Lục gia ơi, đừng luyện côn ở đây nữa, nên ra trước phía cổng tập luyện tốt hơn.

- Ủ phải đấy, để ta ra trước cổng tập luyện.

Lôi Minh nói:

- Ta cũng cùng đi, chúng mình cùng tập luyện cho vui.

Dương Minh nói:

- Lục Thông, em đừng đi ra ngoài! Tề Công dặn: Trong một tháng không được đi ra ngoài. Nếu ra ngoài sẽ nguy hiểm đến tánh mạng. Lời đó không nên không tin!

Khổng Quý nói:

- Cửa miếu ngay tại đầu núi không có người qua lại, không hề gì đâu! Cho mấy chú ra đó chơi để khỏi chồn chân!

Lục Thông với Lôi Minh kéo nhau ra trước ngõ, người luyện côn, người múa đao. Đang lúc luyện tập vui vẻ bỗng một con cáo mèo từ trên núi nhảy vọt xuống. Lục Thông ngó thấy, xách côn chạy theo đập. Cáo mèo chạy tuốt xuống núi, Lục Thông với Lôi Minh rượt theo. Đạp đồng thấy vậy chạy vào báo:

- Lục gia và Lôi gia rượt theo con cáo chạy xuống núi rồi.

Dương Minh, Khổng Quý, Trần Lượng không an tâm vội lấy binh khí chạy xuống núi. Nào ngờ Lục Thông, Lôi Minh rượt theo con cáo mèo một mạch xa 50 dặm, con cáo ấy chạy chui tọt vào một cái hang trong gò mả. Lục Thông chạy đến ngó thấy, nói:

- Con bị thịt này, mày có chui ra không? Mày không chui ra, ông phá nát ổ mày đấy!

Nói rồi cầm côn muốn đập bể cái mả. Ngay lúc đó, Dương Minh, Khổng Quý, Trần Lượng chạy tới. Dương Minh nói:

- Lục Thông, em đừng có đập nữa! Người ta thấy em đập, họ bảo rằng em đào mả lấy trộm, họ bắt em bây giờ. Mau theo anh trở về đi!

Mới nói tới đó thì nghe phía Nam có người hò hét:

- Đừng để cho tên giặc chạy thoát!

Lôi Minh chạy đến trên gò nhìn xuống thấy Hoa Vân Long bị quan binh rượt đuổi phía sau. Lôi Minh nói:

- Dương đại ca, Hoa Vân Long bị quan binh rượt đuổi kia kìa, chúng mình giúp quan binh bắt hắn có được không?

Trần Lượng nói:

- Không cần! Chúng ta nên tránh qua chỗ khác đi! Nên nghe lời tôi, đừng xía vô chuyện người làm chi!

Dương Minh nói:

- Không hề gì. Ta có chủ ý như vậy: Chúng ta không cần phải ra mặt bắt hắn sanh ra cừ oán làm chi! Chỉ cần ngấm ném cho hắn một viên đá, hắn té xuống, bị quan binh bắt đi là được rồi.

Lôi Minh nói:

- Phải đấy, Dương đại ca giỏi đánh ám khí, anh đánh chính xác thì anh đánh đi.

Dương Minh bèn cầm một viên đá nấp sau gò đất, thấy Hoa Vân Long đang sửa soạn lên gò đất, liền phát một tay một cái, hô “trúng nè”. Viên đá nhắm Hoa Vân Long bay tới, nào ngờ Hoa Vân Long né qua một bên, viên đá bay trúng huyết hoa cái của Tiểu huyền đàn vừa chạy đến. Châu Thoại la lên một tiếng “Chao ói rồi ngã ngang xuống đất, mửa ra một ngụm máu tươi. Phần Hoa Vân Long nghe Châu Thoại té ngã phía sau lại càng cố chạy nhanh hơn vượt qua gò đất. Hắn ngược mắt nhìn lên thấy bọn Dương Minh, Trần Lượng... năm người đang đứng ở đó bèn nghĩ rằng chắc Dương Minh ngấm ném đá cứu mình đây. Hắn vội chạy đến trước Dương Minh, dập đầu cảm tạ, nói:

- Đa tạ huynh trưởng đã cứu em. Nếu không có huynh trưởng, hôm nay em khó an toàn!

Dương Minh cũng không tiện nói là không phải ta giúp đỡ người mà là giúp quan quân bắt người đấy, đành buột miệng nói theo:

- Ta cứu em là việc nhỏ, em nên mau chóng đi là hơn!

Hoa Vân Long nói:

- Thưa huynh trưởng, anh cứu em thì xin cứu cho trót. Em định lên Lăng Vân quán trên núi Cổ Thiên tìm thúc phụ là Cửu Cung chân nhân Hoa Thanh Phong, xin huynh trưởng đưa giùm em lên đó.

- Em đi một mình lên đó được rồi, cần gì anh phải đưa?

- Tại huynh trưởng chưa rõ, thúc phụ em tính tình rất khắc nghiệt. Nếu gặp mặt em mà biết em đi ra ngoài làm những việc vừa rồi chắc người giết em mất! Em dập đầu lạy huynh trưởng đưa em về và luôn tiện giải bày giùm em.

Dương Minh vốn là người tốt bụng nhiệt tâm, nghe Hoa Vân Long hết lòng năn nỉ như vậy cũng động mối thương tâm mới nói:

- Thôi được, để ta đưa em về.

Bọn Lôi Minh, Trần Lượng đều không bằng lòng, nhưng chẳng lẽ không đi theo. Cả bọn cùng kéo nhau lên núi Cổ Thiên, cách đó hơn 10 dặm đường. Khi đến chân núi Cổ Thiên, Lục Thông nói:

- Dương đại ca, tôi ở đây đợi mấy anh nè, chứ không nên gặp Hoa Thanh Phong đâu. Gặp mặt phải vái chào lão đạo sĩ mũi trâu ấy, tôi không khoái chút nào hết! Tôi ở đây đợi mấy anh; mấy anh một ngày chưa ra, tôi đợi một ngày; hai ngày chưa ra, tôi đợi hai ngày. Đợi tới chừng nào mấy anh ra, ta cùng trở về một lượt.

- Cũng được, thôi em ở đây đợi nhé!

Nói xong, bốn người theo Hoa Vân Long lên núi. Đến cửa miếu gọi cửa. Đạo đồng ra mở cửa, thấy Hoa Vân Long bèn hỏi:

- Hoa nhị ca, anh mạnh giỏi không?

- Vâng, này sư đệ, cho anh hỏi: Tổ sư gia có ở nhà không?

- Có.

Mọi người tiến vào trong. Miếu này trong sân tùng trúc thẳng hàng, quang cảnh thật u nhã. Đại điện năm gian nằm ở chánh Bắc, qua cửa ở góc phía Đông bước vào Đông viện. Trong viện này có 3 gian phòng Bắc, 3 gian phòng Nam và 3 gian phòng Đông. Đạo đồng chỉ tay vào thượng phòng ở phía Bắc, nói:

- Tổ sư gia đang ở hạc hiên nơi thượng phòng đó.

Mọi người đứng cách rèm nhìn vào thấy: Trên bờ đoàn đặt trên chiếc giường mây phủ nệm vàng, một vị lão đạo sĩ đang ngồi xếp bằng, đôi mắt nhắm hờ. Vị này đầu đội mũ đại sĩ cửu lương, mình mặc đạo bào bằng đoạn đỏ, trên thêu hình quả bát quái màu vàng, nổi lên rành rành nào: càn tam liên, khôn lục đoạn, ly trung hự, khảm trung mãn,... tất cả nằm trong bản đồ thái cực. Lưng thắt dây tơ màu vàng chanh, vớ trắng vân hài. Sau lưng cài một bảo kiếm trong bao da cá, cán bọc trong nhung vàng. Đạo sĩ mặt như gan dê sống, tai phủ lông đen, dưới cằm bộ râu đen một vài sợi bạc. Bọn Dương Minh, Trần Lượng, Lôi Minh, Khổng Quý bốn người đứng lại bên ngoài, Hoa Vân Long bước vào trước, quì lạy rồi thưa:

- Kính thưa thúc phụ, tiểu đệ xin kính chào thúc phụ!

Hoa Thanh Phong trợn mắt nói:

- Thăng nghịch tử này! Mi đi ra ngoài làm bậy làm bạ, mang tiếng nghịch tử của dòng họ Hoa ta, hôm nay còn dám đến đây nữa ư?

Nói rồi thò tay rút bảo kiếm. Dương Minh thấy vậy, sợ Hoa Vân Long bị giết, lật đật bước vào thưa:

- Thưa Tổ sư gia, xin người bớt giận, tha thứ cho chú ấy một phen.

Hoa Thanh Phong ngược lên hỏi:

- Người là ai?

Dương Minh thưa:

- Tôi họ Dương, tên là Dương Minh.

Hoa Vân Long nói:

- Thưa thúc phụ, đây là Oai trấn bát phương, ân huynh của cháu.

Lôi Minh, Trần Lương, Khổng Quý cũng đều vô tới. Hoa Vân Long giới thiệu:

- Thưa thúc phụ, đây đều là ân huynh, nghĩa đệ của cháu.

Hoa Thanh Phong nói:

- Cái thằng nghiệt chướng này, thật đáng đánh đòn mà! Đã là ân huynh nghĩa đệ của mi sao không nói sớm thưa bẩm cùng tã Xin mời quý vị ngồi! Còn vị đạo hữu này tên chi?

Khổng Quý thưa:

- Vô lượng Phật, đệ tử tên là Khổng Quý.

Hoa Thanh Phong lại hỏi:

- Còn hai vị này, quý tánh là chi?

- Tôi họ Trần, Trần Lương thưa.

- Tôi họ Lôi, Lôi Minh đáp.

Hoa Thanh Phong hỏi:

- Quý vị đến đây có việc chi?

Dương Minh đáp:

- Thưa Tổ sư gia, chỉ nhân vì nghĩa đệ Hoa Vân Long đến Lâm An chơi, gây nên đại họa. Hiện giờ Tế Diên Hòa thượng ở chùa Linh Ẩn tìm bắt chú ấy khắp nơi. Chú ấy không có chỗ lánh thân, chúng tôi đưa chú ấy về đây trốn lánh. Xin Tổ sư gia đại phát lòng từ bi che chở cho chú ấy. Tế Diên Hòa thượng không thể lên đây bắt chú ấy được. Giả sử có lên đây chẳng nữa, Tổ sư gia có thể khuyên can Tế Công được. “Tăng giúp Tăng, Phật pháp hưng; Đạo hưng đạo, diệu thêm huyền. Hoa hồng, ngó trắng, lá sen xanh, Tam giáo quy nguyên cũng một nhà”. Tổ sư có thể che chở cho chú ấy được không?

Hoa Thanh Phong hỏi:

- Các vị đưa hấn về miếu ta là sợ Tế Diên Hòa thượng theo bắt hấn phải không?

- Phải Dương Minh đáp.

- Các vị thiệt lòng muốn cứu hấn hay giả bộ đấy?

Dương Minh ngạc nhiên nói:

- Tổ sư gia căn cứ vào đâu mà nói như vậy? Nếu không thiệt lòng, bọn tôi đưa chú ấy lên núi làm chi?

- Được, các vị nếu thật lòng cứu hấn, thì xin các vị cho ta mượn một vật, các vị có bằng lòng cho mượn không?

- Xin cho biết đó là vật gì mới được? Trừ phi sợ não, các bộ phận trong bụng, chắc chắn không thể mượn được, những cái khác đều có thể mượn được hết.

- Ta lại không mượn sợ não. Ta muốn luyện “Ngũ quỷ âm phong kiếm”. Luyện xong mới có thể chém Tế Diên Hòa thượng được.

Lôi Minh nghe vậy, nhin không được, cất tiếng mắng:

- Cái ông đạo sĩ kỳ cục này, ăn nói bậy bạ mà không biết xấu hổ! Thôi, gia gia đi đây! Dương Minh đại ca, anh có đi với tôi không?

Dương Minh nghe nói cũng giận xám cả mặt, nói:

- Chú cháu các người làm sao được thì làm!

Nói rồi định đứng dậy bước ra. Hoa Thanh Phong cười ha hả, nói:

- Mấy tên tiểu bối muốn đi hả, đâu có tự do vậy nà? “Thiên đường có ngõ không tìm đến. Địa ngục không thông cứ sẵn vào”. Khương Thiên Thoại đâu bắt bọn chúng lại cho ta!

Khương Thiên Thoại từ bên trong đi ra, phất tay đạo bào chỉ một cái, miệng niệm chân ngôn “sắc lệnh”, dùng pháp định trụ giữ chặt họ lại. Bốn vị anh hùng đứng trơ như phỗng, phen này muốn trốn thật khó bằng lên trời.

92. Chương 92

Hắc phong quỷ hại người thành hại mình

Kim nhân Phật giết người bị người giết

Sau khi Khương Thiên Thoại dùng phép định thân giữ cứng bốn vị anh hùng xong. Hoa Thanh Phong bèn ra lệnh:

- Hãy đi đến Tây pháp viện, trông cho ta năm cây cọc bằng cây bá và bày một bàn hương đèn sẵn sàng những vật cần thiết, để sơn nhân luyện Ngũ quỷ âm phong kiếm.

Hoa Vân Long đứng một bên trước sau không nói một lời. Dương Minh nói:

- Nè, chú Hoa kia, bọn ta đến đây là vì chú mà chú đứng nhìn bọn ta chờ chết như thế này. Được lắm!

Hoa Vân Long nghe Dương Minh trách như vậy mới bước tới năn nỉ:

- Thưa Tổ sư gia, mấy người này là bạn của con, xin Tổ sư gia từ bi từ bi, nể mặt con mà tha cho họ.

Hoa Thanh Phong nói:

- Hoa Vân Long, mi còn kể họ là bạn mà xin cho họ nữa ư? Mi có biết hồi ở tại giếng cát, họ Lôi kia muốn giúp quan binh bắt mi không? Còn họ Dương nói: “Hắn biết đánh ám khí”, rồi cầm viên đá định đánh mi, không ngờ đánh nhầm quan nhân đấy. Mi thật là còn nằm mơ à!

Dương Minh nghe nói, trong bụng nghĩ thầm: “Lạ thật! Bọn mình nói chuyện với nhau mà sao lão đạo sĩ biết được kìa? Thật là thần tiên vị bốc tiên tri có khác!”. Lôi Minh buột miệng chửi lớn. Hoa Thanh Phong lập tức ra lệnh trời mọi người lại rồi đưa ra viện trái phía Tây. Nơi đó đã trông sẵn năm cọc bằng cây bá, phía trước đặt một bàn bát tiên, bên trên sắp sẵn đủ thứ: hương hoa đèn nến, ngũ cốc lương thực, gốc rau, nước vô căn, giấy vàng, chu sa, bạch cập, bút nghiên... Bốn người bị dẫn đến buộc vào bốn cái cọc. Trần Lượng nói:

- Thôi rồi, nào ngờ mình phải bỏ mạng ở đây! Chao ôi, Tề Công nói quả không sai! Người bảo: Trong một tháng không được ra khỏi Bồng Lai quán. Nếu không nghe lời thì tánh mạng khó bảo toàn, người cứu cũng không được! Việc này là tại Lục Thông cãi lời mới liên lụy tới bọn ta như vậy!

Dương Minh nói:

- Chuyện đã tới nước này rồi, em còn nói làm chi.

Lôi Minh, Trần Lượng nói:

- Hai đứa tôi có chết cũng không hề chi! Bọn tôi trên không có cha mẹ phải lo toan, dưới không có vợ con vương vãn; còn Khổng nhị ca đã xuất gia, chết đi muôn việc kể như xong. Chỉ có Dương đại ca chết đi thật không ổn chút nào! Nhà anh có mẹ già tóc trắng, vợ hiền đầu xanh, con thơ non dại. Nếu anh chết đi thì mẹ già vợ góa con thơ lấy ai săn sóc!

Mấy câu nói đó làm cho Dương Minh lòng đau như dao cắt, tăng hắng một tiếng rồi nói:

- Hai vị hiền đệ, đừng nên nhắc chuyện đó làm chi!

- Tại sao vậy?

- Một là người sống có chỗ, chết có nơi, Diêm Vương ấn định canh ba chết, ai dám chần chừ đến canh năm? Hai là anh em bọn ta cùng chết như vậy là một điều quá vui rồi.

Trần Lượng hỏi:

- Tại sao cùng chết như vậy, anh bảo lại quá vui?

- Chú đọc sách không thấy sao? Lúc đầu truyện Tam quốc chí: Dự yển Đào viên, ba anh chàng kết nghĩa; chém giặc Hoàng Cân, hào kiệt lập công đầu ấy mà. Khi kết nghĩa, họ thề: - Chẳng nguyện sanh đồng năm, tháng, ngày, giờ, chỉ mong được chết cùng giờ ngày tháng năm thôi. Thế mà còn không được thay! Hiện tại bọn ta cùng chết một lượt như vậy há không phải là chết cùng giờ ngày tháng năm hay sao?

Họ nói tới đó thì nghe Hoa Thanh Phong ra lệnh:

- Đem đến cho ta một chiếc bình, để ta bắt âm hồn của chúng nhốt vào đó.

Khương Thiên Thoại nói:

- Thừa sự phụ, người luyện Ngũ quỷ âm phong kiếm mà ở đây chỉ có bốn người thôi, hãy còn thiếu một người mà!

Hoa Thanh Phong nghe nói, sực tỉnh:

- Có lý, có lý! Sơn nhân ta nhất thời lú lẫn! Còn thiếu một người làm sao có thể luyện được?

Khương Thiên Thoại nói:

- Hôm nay có thể xuống núi tìm thêm một người nữa.

- Cần gì phải tìm nữa làm chi? Người xuống bếp bắt một người đang ăn cơm thêm vào là đủ.

Người đang ăn cơm trong nhà bếp chính là hắc phong quỷ Trương Vinh.

Nguyên Trương Vinh ở trong rừng cây chờ Hoa Vân Long đi vào xóm mua phiêu, chờ một hồi lâu mà không thấy Hoa Vân Long trở ra, trong lòng bứt rứt không yên. Kể thấy bọn Dương minh, Trần Lượng, Lôi Minh, Khổng Quý, Lục Thông năm người từ hướng chánh Bắc đi về phía Nam. Trương Vinh sợ hết hồn, lật đặt nắp vào chỗ kín, sợ e Dương Minh bắt gặp thì tánh mạng khó bảo toàn. Tuy nhiên vẫn ngấm ngấm theo dõi bọn họ, thấy từ phía Nam ngược lại, quan binh đang rượt đuổi Hoa Vân Long, Lôi Minh nói giúp quan binh bắt Hoa Vân Long và việc Dương Minh cầm đá ném Hoa Vân Long, Trương Vinh đều nghe thấy rõ hết. Hắn sợ bị Dương Minh nhìn thấy nên lật đặt lên về núi Cổ Thiên trước và đem mọi việc thuật lại cho Hoa Thanh Phong nghe. Nếu không có như vậy làm sao Hoa Thanh Phong biết được Dương Minh cầm đá ném Hoa Vân Long? Ông ta đâu phải thần tiên mà có thuật vị bocc tiên tri được! Lúc này Trương Vinh đang ăn cơm trong nhà bếp, Khương Thiên Thoại bước xuống, nói:

- Nay Trương Vinh, Tổ sư định luyện Ngũ quỷ âm phong kiếm mà thiếu một người.

- Để tôi xuống núi kiếm cho, Trương Vinh nói.

- Chú khỏi đi kiếm cho mất công. Tổ sư gia bảo lấy chú vào là đủ số. Thôi chú chịu đi sớm ít năm nhé!

Trương Vinh sợ xanh cả mặt, nói:

- Xin đừng tính tôi vào số đó!

- Đâu có được!

Khương Thiên Thoại nói rồi phất tay áo một cái, Trương Vinh cứng đờ hết nhúc nhích và bị đưa ngay lên Tây pháp viện. Trương Vinh miệng năn nỉ không ngớt:

- Xin Tổ sư tha cho con!

Dương Minh nhìn thấy Trương Vinh, nổi giận trợn mắt nghiêng răng ken két, nghĩ thầm: “Nếu không phải tìm Trương Vinh mình đâu có bỏ nhà ra đi, gặp việc không may như thế này!”. Dương Minh buột miệng mắng lớn:

- Trương Vinh, mi thật là mặt người lòng thú mà! Họ Dương ta ra đi phen này chính là tìm mi để báo thù đây. Nào ngờ hôm nay lại gặp mi ở đây!

Trương Vinh mắc lo năn nỉ lão đạo sĩ tha mạng, đâu để ý tới lời mắng nhiếc của Dương Minh. Trương Vinh một mực van xin:

- Xin Tổ sư gia tha mạng con!

Hoa Thanh Phong vốn là người ác, đâu thêm để ý tới lời cầu xin, dặn Khương Thiên Thoại:

- Người hãy xem ta dùng bửu kiếm khêu một đạo bùa đốt lên, hươ một vòng. Bùa rớt trên đầu người nào thì người lấy trái tim người đó trước.

Khương Thiên Thoại vâng dạ, chực sẵn. Hoa thanh Phong họa bùa xong, cầm mũi kiếm chếch lên, miệng niệm lâm lâm, lấy mũi kiếm khêu linh phù hươ lên một vòng. Đạo bùa ấy rơi đúng ngay đầu Hắc phong quỷ Trương Vinh. Dương Minh thấy vậy, nói:

- Được đa, ta chỉ cần thấy Trương Vinh chết. Hắn chết trước mặt ta, ta chết xuống cửu tuyền cũng cam tâm nhắm mắt!

Hoa Thanh Phong ra lệnh: - Hành hình!

Khương Thiên Thoại tay cầm bửu kiếm nhắm ngay ngực Trương Vinh đâm một nhát. Chỉ nghe xoẹt một tiếng, từ trong ngực Trương Vinh xông ra năm luồng khí. Đó là chất âm độc làm tổn thương cơ thể biến thành năm luồng khí xông ra trước rồi máu mới chảy theo sau. Khương Thiên thoại lấy nước rửa sạch, thò tay móc trái tim ra xem, cả trái tim đều có những lỗ nhỏ nhỏ nát bấy không còn nguyên vẹn nữa. Trái tim đưa lên, lão đạo sĩ cầm kiếm xuyên trái tim, trong miệng đọc lâm lâm, hươ bảo kiếm một vòng thâu âm hồn Trương Vinh lại bỏ vào trong hũ sành. Lão hô: “Cấp cấp như luật lệnh!” và lấy tay chỉ một cái. Âm hồn Trương Vinh bị giữ cứng trong đó không thể ra được!

Hoa Thanh Phong lại họa đạo bùa thứ hai, trong miệng niệm chú, cầm kiếm khoa lên. Lần này đạo bùa rớt ngay trên đầu Dương Minh, Dương Minh nói:

- Ba vị hiền đệ! Ngu huynh đi trước đây. Chúng ta hẹn gặp nhau ở Uống Tử thành nhé!

Lôi Minh, Trần Lượng đau đớn như loạn tiễn xuyên tim! Nghe Hoa Thanh Phong ra lệnh hành hình, Dương Minh nhắm mắt, nghiêng rặng chờ chết. Khương Thiên Thoại đưa tay cởi áo Dương Minh xong, tay cầm bảo kiếm nhắm ngay lồng ngực Dương Minh chuẩn bị đâm tới. Bỗng nghe “bốp” một tiếng, máu tươi đổ văng tung tóe! Tử thi Khương Thiên Thoại đổ vật ngay xuống đất. Tại sao Khương Thiên thoại cầm kiếm sắp sửa đâm Dương Minh mà lại ngã ra chết như vậy? Trong nghệ thuật miêu tả có đủ loại: minh bút (nói trắng ra), ám bút (ngầm tả), phục bút (tả mí mí), ký bút (ghi lại), đảo xóa bút (kể loanh quanh), kinh nhân bút, (đột ngột kinh người). Đây là loại kinh nhân bút. Bảo kiếm của Khương Thiên Thoại sắp sửa đâm vào ngực Dương Minh thì lẹ như chớp, từ bên ngoài tường nhảy vào một người. Đó là Vạn lý phi lai Lục Thông, người đến còn đập, sợ đầu của Khương Thiên Thoại nát bét.

Nguyên Lục Thông đang ở dưới núi chờ bọn Dương Minh, một hồi lâu mà chẳng thấy bọn Dương Minh trở lại, bèn nghĩ theo cách khờ dại của anh ta: “Mình đợi Dương đại ca một lát đói bụng rồi tính sao đây? Ở đây không có chỗ nào để ăn cơm cả!”.

Đang nghĩ tới đó bỗng thấy từ đầu kia một người bán bánh bao đi lại. Người này thấy Lục Thông mình cao hơn chín thước cũng như tháp đen nửa lưng, đứng sừng sững bên đường như cây cột sắt. Người bán bánh bao cho là Lục Thông định đòi tiền mãi lộ nên sợ xanh xám mặt lại, hỏi:

- Đại thái gia cần dùng chi?

Lục Thông cởi áo anh hùng trải ra đất, nói:

- Ta cần bánh bao.

Người bán bánh lật lật đếm bánh: - Mười lăm, mười... Tất cả 105 cái. Xong trút bánh bao ra áo rồi lật lật cất gánh định đi. Lục Thông hô:

- Trở lại!

- Đại gia, ngài còn muốn lột quần áo tôi chẳng?

- Gia gia trả tiền mi đây.

Lục Thông nói rồi móc ra một nén bạc 5 lượng đưa cho người bán bánh. Chừng đó, người bán bánh mới biết hắn là người tốt, bèn nói:

- Chỗ bánh này không đáng nhiều tiền như thế đâu.

- Thôi, mi cút đi!

Người bán bánh đi rồi, Lục Thông dòm lại đồng bánh bị gió khô đi, da teo lại, nứt ra như há miệng. Hắn nói:

- Mày cười hả, tao ăn mày trước!

Nói rồi cầm lên ăn ngay. Dòm thấy một cái bánh nữa nứt ra, hắn nói:

- Mày cười hả, tao ăn luôn.

Hắn ăn một hơi mười mấy cái, rồi tự nói:

- Chừng mấy đại ca về, số bánh cũng đủ cho mấy anh lót dạ.

Lục Thông nói tới đó thấy Tế Diên đi đến cùng với một người. Tế Diên kêu:

- Lục Thông, mi không đi kiểm đi! Dương đại ca của mi đang bị người ta hại đó. Mau chạy hết sức may ra kịp!

- Thiệt không đó?

- Thiệt mà!

Lục Thông nghe nói, lật đật xách côn sắt và lấy áo chạy riết lên núi, bánh bao lật nghiêng một đồng cũng không thèm để ý. Khi đến ngoài tường miếu, hắn nhìn vào bên trong. Tường cao tám thước, hắn cao tới chín thước nên thò đầu vào xem quả thấy Dương Minh bị trói trước cọc. Hắn gấp quá, nhảy tọt vào bên trong, tay đưa côn xuống đập đầu Khương Thiên Thoại nát ngừu. Hoa Thanh Phong thấy vậy, mắt tóa hào quang, nói:

- Hay a, thằng tù lớn mặt này, dám tới đây đánh chết học trò của ta chứ!

Lục Thông giả côn định đập tiếp Hoa Thanh Phong, lão đạo sĩ chỉ tay một cái, Lục Thông bị trồng cứng tại chỗ. Hoa Thanh Phong rút kiếm chém ngang cổ Lục Thông một nhát, chỉ thấy một làn trầy trắng trắng. Lục Thông cười ha hả, nói:

- Tôn gia đã luyện Thiên chung chạo, ông không làm gì nổi ta đâu. Nói cho ông biết, ta chỉ kỵ có 3 thứ là lửa đốt, nước sôi và chôn sống mà thôi.

Lục Thông vốn là một tên khờ, biết cái gì nói cái nấy không giữ lời gì hết. Hoa Thanh Phong nghe nói như vậy vội hét bảo đạo đồng:

- Đem vào hai gánh củ khô, đốt chết nó, báo cừu đệ tử của ta!

Đạo đồng lập tức vâng lệnh, đem củ khô chất một đồng. Lục Thông thấy vậy mới la:

- Cha chả, không xong rồi, ai nói cho nó biết vậy kìa?

Thấy vậy Dương Minh than thở:

- Lục Thông là một đứa khờ, mất phạm tâm Phật, suốt đời chẳng biết gian dối là gì, làm sao lại bị quả báo thâm trọng như vậy. Thật trời không có mắt mà!

Lục Thông cũng quýnh quá, buột miệng kêu lớn:

- Sư phụ Ôi, mau đến cứu con!

Tức thì bên ngoài nghe có tiếng đáp:

- Có ta đây! Cái ông chết tiệt này muốn đốt chết đồ đệ của ta hử? Có ta, con đừng sợ!

Mọi người nhìn ra, Tế Diên từ ngoài khênh khay bước vào.

93. Chương 93

Núi Cổ Thiên, Hoa Thanh Phong luyện kiếm

Chùa Thiết Phật, Tế Diên sư cứu người

Nơi chùa Cổ Phật, Tế Diên rượt theo Hoa Vân Long một đôi, rồi quay trở lại lấy ba viên thuốc trị lành vết thương cho ba người: Phi thiên hỏa tổ Trần Nguyên Lượng, Lập địa ôn thần Mã Điều Hùng, Thiên lý thối Dương Thuận xong. Ba người làm lễ tạ Tế Diên rồi nói:

- Đa tạ Ôn cứu mạng chúng tôi, nhưng chưa biết quý tánh đại danh của sư phụ là gì?

Tế Diên thông tên họ. Ba người nói:

- Sư phụ cứu mạng chúng tôi khác nào sanh lại lần nữa, bọn tôi khắc cốt ghi lòng! Núi xanh không đổi, nước chảy tuôn dòng; năm tháng qua mau, sẽ có kỳ gặp mặt. Chúng tôi nguyện khắc dạ báo đền!

Tế Diên nói:

- Ba người hãy đi đi, Hòa thượng ta còn chút việc bận.

Ba người muôn vãn cảm tạ, cáo từ ra đi. Tế Diên trở vào trong chùa cắt dây thả Lưu Tứ ra, bảo đưa Lý Lưu thị cùng về nhà. Sau khi hai chị em họ đi rồi, Tế Diên kêu quan địa phương báo với quan trên đem chùa sung vào quỹ chung và mời một vị trụ trì khác. Xong xuôi, Tế Diên trở lại chùa Thiết Phật. Đến nơi, Tế Diên thấy mọi người vẫn còn tụ tập ở đó và đang lên tiếng ta thán:

- Nếu không có ông Hòa thượng chém chết mãng xà, ai nấy dù có mất tiền mà còn trị được bệnh cổ trướng! Còn bây giờ, bệnh thì quá nhiều, làm sao trị được đây!

Tế Diên vào chùa Thiết Phật, nghe dân chúng ca cảm như thể bèn hô lớn:

- Xin các vị đừng oán trách nữa, tôi sẽ cho quý vị thánh dược khác, không phải mất tiền. Ai có bệnh, chắc chắn sẽ khỏi ngay!

Nói xong, Tế Diên bảo người gánh mấy đôi nước đổ vào 10 lu lớn, rồi móc ra 10 viên thuốc thả vào trong các lu ấy. Mọi người nghe trong nước tỏa ra một mùi hương nhẹ. Mọi

người kháo nhau: “Hòa thượng đang cho nước thánh”, quả nhiên bị bệnh cổ trướng uống vào thì hết ngay. Chẳng những cổ trướng trị hết mà bách bệnh cũng tiêu trừ. Toàn thể nhân dân huyện Khai Hóa đều vô vàn cảm đức. Hôm sau Tế Diên nói:

- Ta không thể ở đây coi thí thuốc được, ta có việc phải đi đây!

Nói rồi, Tế Diên trở về Tuần kiểm ty, kêu bốn vị Ban đầu đưa Phùng Ngươn Chí đến huyện Khai Hóa.

Khi đến huyện nha, Tri huyện là Trịnh Nguyên Long lập tức bước ra nghinh tiếp, mời vào thư phòng. Tri huyện nói:

- Đội ơn Thánh tăng ra tay cứu dân lành địa phương, bản huyện thật vô vàn cảm kích!

- Chuyện nhỏ thôi mà!

- Thánh tăng từ đâu đến? Còn tên giặc này, lai lịch như thế nào?

Đây là tên giặc trộm tờ công văn đó. Hiện ở huyện Long Du còn một tên giặc nữa, tên là Tiểu thần phi Từ Phái, hợp với tên này mới xử được vụ án. Hai vị Ban đầu Dương Quốc Đống và Y Sĩ Hùng nguyên là Ban

đầu của huyện Long Du sai đi biện án. Xin quan huyện làm một văn thư, phái mấy quan cùng áp tải tên giặc về huyện Long Du cho xong vụ án.

Quan huyện Trịnh Nguyên Long gật đầu đồng ý. Phùng Ngươn Chí ở một bên nghe được, trong bụng mừng thầm: “Nếu mình được giải đi thì không còn lo nữa. Khắp nơi anh em lục lâm đều là bạn bè cả. Mình gặp được họ thế nào cũng được cứu thoát”.

Hắn nói thầm trong bụng, nhưng Tế Diên nói ngay ra:

- A, cái đồ chết tiệt này! Đừng vội mừng! Bộ mi tính giải đi sẽ có người chặn đường cướp tù giải cứu cho mi đó hử. Hòa thượng ta có chủ ý đối trị mi đây! Thưa lão gia, xin Ngài sai người lấy bùn đất hòa với nước trét bít mặt mày đầu cổ nó lại, chỉ chừa đôi mắt, hai mũi và cái miệng để nó thở thôi. Làm như vậy khỏi ai nhận biết!

Quan huyện viết một văn thư, sai bốn tên sai dịch cùng Dương Quốc Đống, Y Sĩ Hùng áp tải tên giặc về Long Du Tế Diên cùng hai vị Ban đầu Sài, Đỗ cũng cáo từ. Quan huyện đưa ra tận cửa nha môn, chấp tay tiễn biệt.

Sài, Đỗ nói:

- Sư phụ, lão nhân gia từ Lâm An dẫn hai đứa tôi theo bắt Hoa Vân Long. Cứ lần lữa mãi, hôm nay nói đi bắt hắn, ngày mai cũng nói đi bắt hắn, bắt được đâu. Trong nhà chúng tôi trên có cha mẹ già, dưới có con thơ dại, chỉ trông cậy vào công việc sai dịch của chúng tôi sống qua ngày. Bao nhiêu lâu nay, dầm sương dãi nắng, rốt cuộc chỉ là công không!

- Hai vị đừng có nóng. Tế Diên nói. Cứ đi theo ta, chắc chắn bắt được Hoa Vân Long mà!

Hai vị Ban đầu không biết làm sao, đành phải theo Tế Diên đi nữa. Đang đi, Tế Diên bỗng nói:

- Ái chà chà, không xong, không xong, trong mình ta rận quá nhiều, nó cắn ta ngứa quá đi!

Nói rồi thò tay vào mình bắt ra một con rận. Bắt ở phía trước bỏ ra phía sau, bắt ở phía sau bỏ ra phía trước. Sài đầu nói:

- Sư phụ, sao không ném quách mấy con rận đi, còn thả trên mình lại làm chi! Làm vậy cũng như không!

- Tại chú không biết đấy! Ta dời nhà nó, nó không hợp thủy thổ phải chết ngay hè.

- Sư phụ Ôi, đừng có giả đi ngộ! Chỉ ở một thân người thôi chớ phải đâu xa mà hạp với không hạp thủy thổ? Thôi, nghe lời tôi, liệng quách chúng đi!

- Chà, mấy con rận này đòi uống nước đây!

Nói tới đó, mấy người tới bờ sông. Tế Diên chạy lại định nhào xuống sông. Sài đầu biết Tế Diên muốn đi, lật đật nói:

- Sư phụ lại muốn đi rồi! Chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu?

- Chúng ta sẽ gặp nhau ở Thường Sơn.

Tế Diên nói rồi sử dụng nghiêm pháp, Sài, Đỗ không còn thấy nữa, đành âm ức ra đi. Thấy hai người đi rồi, Tế Diên mới từ dưới sông bò lên, đi về hướng núi Cổ Thiên. Đang đi, Tế Diên thấy trước mặt mình có một người ăn mày vai vác tấm bảng đề:

Ngày ăn cơm ngàn nhà

Đêm ngủ ở miếu ca

Không làm gì phạm pháp

Cóc sợ gặp vương giả

Tế Diên hỏi: - Chú định xin cơm ở đâu?

- Tôi đi chúc mừng cho nhà người ta.

- Vậy hai ta cùng đi nhé.
- Hòa thượng, ông đi chúc mừng sao được?
- Ta cũng đọc lời ca chúc mừng người ta vậy.
- Người ta đang có việc vui, gặp ông là Hòa thượng người ta không bằng lòng đâu!
- Không hề chi! Hòa thượng ta khéo nói giống như người nhà vậy mà!

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, một lát tới chân núi Cổ Thiên, thấy Lục Thông đang dòm đồng bánh bao, miệng nói lảm nhảm, Tế Diên nói:

- Lục Thông, sao không đi kiếm đi, Dương đại ca của chú bị người ta hại tyên miếu kia kìa.
- Thiệt không đó?
- Thiệt mà!

Lục Thông giắt áo anh hùng chạy đi, mấy cái bánh bao lăn kèn ra đất. Tế Diên nói với người ăn xin:

- Này chú, lượm số bánh bao này lên đi!
- Hòa thượng không lấy à?
- Ta không lấy đâu, chú cứ lấy hết ăn đi.

Tế Diên kêu người ăn xin tới là vì sợ số bánh bao bị bỏ lỏng chổng dưới chân núi không ai dùng, phí đi. Tế Diên bỏ đi lên núi, vừa đến Lăng Tiêu quán, nghe tiếng Lục Thông kêu:

- Sư phụ Ồi, mau cứu con!
- Có ta đây.

Đáp xong, Tế Diên lấy tay sờ lên thiên linh cái, bịt kín Phật quang, linh quang và kim quang lại, rồi nhảy vào trong. Hoa Thanh Phong lúc đó đang sửa soạn châm lửa đốt Lục Thông, Tế Diên hét:

- Hay cho lão đạo lộn sông này! Mi dám vô cớ hại người hử? Ta đến bắt mi đây.

Hoa Thanh Phong tức giận nghiêng răng ken két, thét hỏi:

- Mi là ai?
- Ta là Tây Hồ Linh Ẩn Tế Diên tặng đây. Mi là người xuất gia, môn đồ của Tam Thanh giáo, đánh nhẽ các giới sát đạo dâm vọng tửu phải giữ, chớ đâu vô cớ sát hại người như thế? Hoà thượng ta đâu có thể tha cho mi được.

Hoa Thanh Phong nghe biết là Tế Diên bèn ngược mặt xem thử, té ra trước mắt mình là một ông Tănglềng xềng: thân hình tầm thước, mặt mày bần đất lấm lem, tóc để dài hơn hai tấc, tăng bào rách nát, tay ngắn sứt bâu, lưng thắt dây nhung, khật khà khật khưỡng, lam lũ quá mức. Đúng là một thầy ăn xin! Hoa Thanh Phong nghĩ thầm: “Nghe tên không bằng thấy mặt, thấy mặt chắc chắn hơn nghe tên. Ta nghe đồn Tế Diên là La Hán mà La Hán phải có kim quang chói, còn nếu là Đại Lộ Kim Tiên thì trên đầu phải có bạch quang mới phải, nếu là yêu tinh, chắc chắn có khí đen rồi. Xem ra trên đầu hán thứ nhất không có kim quang, thứ nhì không có ánh sáng trắng thì đích thị hán là phàm phu tục tử là cái chắc. ”Ông ta đâu ngờ Tế Diên đã ém mất tam quang rồi nên giả giọng:

- Này Tế Diên, mi làm tức chết ta đi thôi!
- Ta chọc ông tức chết, thì cứ chết đi có sao đâu!

Tế Diên, mi thật là to gan lớn mật! Mấy lần khi ta quá lắm! Đồ đệ ta là Trương Diệu Hưng ở Tường Vân quán trên núi Ngũ Tiên bị mi đốt chết. Mi lại vô cớ quấy rối chùa Thiết Phật, Thường đạo hữu thác mộng cho ta rằng: mi đánh ông ấy mất đi 500 năm đạo hạnh; mi lại bứt râu Khương Thiên Thoại đồ đệ ta rồi trối lại, khiến hán không còn mặt mũi nào ở lại đó nữa; mi theo bắt cháu ta là Hoa Vân Long rồi hôm nay còn dám thò mặt đến đây xía vào việc của ta nữa à? Làm việc này khác nào bướm nhảy vào đèn, đem mình

chui vào chỗ chết hay sao? Nếu mi biết thời vụ, chịu quỳ xuống trước mặt sơn nhân ta, dập đầu ba cái kêu ba tiếng Tổ sư gia, thì sơn nhân đây lập đức hiếu sinh tha cho mạng kiến cỏ của mi.

Tế Diên cười hà hà, nói:

- Hay cho lão đạo sĩ này, nói lấp đáp toàn chuyện bậy bạ không thôi! Ông có quỳ xuống dập đầu trước mặt Hòa thượng ta, kêu ta ba tiếng Tổ tông gia, Hòa thượng ta cũng không tha chết cho ông được!

Hoa Thanh Phong nghe nói, nộ khí xung thiên, rút xoẹt bảo kiếm nhắm ngay đầu Hòa thượng chém một nhát. Tế Diên tràn qua tránh khỏi, né ra sau lưng lão đạo véo một cái. Lão đạo quay lại nhắm ngay tim Tế Diên đâm tới, Tế Diên né qua tay trái níu lại, tay mặt giáng cho lão đạo một bạt tai xiểng niểng. Lão đạo tức giận hò hét luôn mồm. Thân hình Tế Diên lúc ấy rất linh hoạt, chột Đông chột Tây, lúc trước lúc sau, xô, kéo, đẩy, tát liên hồi mà bảo kiếm lão đạo sĩ như rơi vào hư không, không hề trúng Hòa thượng. Hoa Thanh Phong tức quá nhảy ra ngoài vòng, quát:

- Hay cho Tế Diên! tại mi muốn chết, đừng trách sơn nhân ác độc! Hãy coi pháp bửu của ta đây, để biết Tổ sư gia lợi hại tới bậc nào!

Nói rồi thò tay vào túi lấy pháp bửu ra thấy trên đất, miệng niệm lâm râm, lấy tay chỉ một cái, hô:

- Thái thượng lão quân! Cấp cấp như luật lệnh! Sắc!

Chớp mắt, đất bằng bỗng nổi trận quái phong. Có thơ rằng:

Hình cũng không, bóng cũng không

Xoắt tít lá dương, Tây sang Đông

Nước cuộn sôi, thuyền nghiêng nga?

Lá vàng múa lộng giữa từng không

Xô mây trắng, vượt núi xa

Vườn rừng tươi tắn, cánh hoa cong

Vút rừng tòng, rít khe cửa

Đuốc đèn mờ tỏ, có như không.

Tế Diên nhìn ra thấy vô số dã thú, nào chồn cheo, nai thỏ, hạc, chó, xô đến chục căn. Tế Diên lấy tay chỉ một cái, miệng niệm chơn ngôn: “Án ma ni bát mê hồng”. Bọn dã thú hóa đạo hoàng quang hiện ra nguyên hình toàn giấy. Lão đạo sĩ thấy vậy, tức giận hét:

- Hay cho Hòa thượng! Cả gan dám phá pháp bửu của ta!

Nói xong trong miệng niệm chú, tay nắm chặt kiếm quyết. Tế Diên nhìn thấy trước mặt mình vô số độc xà, quái mãng xô đến chục mỗ. Tế Diên cười hà hà, lấy tay chỉ một cái, niệm: “Án ma ni bát mê hồng”. Lũ độc xà quái mãng hóa thành đạo hoàng quang tiêu mất. Lão đạo sĩ thấy Tế Diên phá liên tiếp hết hai bửu pháp của mình, lòng gấp như lửa đốt, muốn hạ độc thủ. Ngay lúc ấy củi đang ngùn lửa, lão đạo sĩ dùng chú ngữ thôi thúc, trong phút chốc lửa bốc cao nghệu, hợp với tam muội chân hỏa vây Tế Diên vào giữa..

94. Chương 94

Lăng Tiêu quán, Tăng đạo trở tài đầu phép

Mã Gia Hồ, anh hùng vì bạn đưa tin

Cửu cung chân nhân Hoa Thanh Phong đốt lửa dùng thần chú thôi thúc định đốt Tế Diên, nào ngờ Tế Diên miệng niệm chơn ngôn: “Án ma ni bát mê hồng! Án sắc lệnh hích!”, lấy tay chỉ một cái, vàng lửa đỏ đù

ngược về lão đạo sĩ, cháy xém cả quần áo ông tạ Hoa Thanh Phong thấy tình thế không ổn, lật đật quay mình chạy về phía Yên Vân tháp mặc sức tung hoành, báo hại Hoa Thanh Phong tóc râu quần áo đều bị cháy khét nẹt. Hoa Thanh Phong vội kêu lên:

- Bạch Thánh tăng, xin người từ bi tha mạng cho! Đệ tử từ nay không dám tái phạm nữa!

Tế Diên là người đầy lòng từ bi, khi nghe Hoa Thanh Phong năn nỉ xin tha như vậy, liền lấy tay chỉ một cái, lửa tắt ngấm ngay. Hoa Thanh Phong từ trong tháp chui ra, vận chân cước phong lật đật chạy trốn. Tế Diên không đuổi theo, chỉ quay lại mở lối cho bọn Dương Minh. Hoa Vân Long thấy mời không êm đã trốn mất từ trước, trong miếu chỉ còn lại bốn đạo đồng đang run lẩy bẩy vì sợ hãi.

Tế Diên không nỡ hại chúng, chỉ nói:

- Các con đừng sợ! Trong miếu hiện còn ai không?

- Chỉ còn nhị sư huynh là Lưu Diệu Thông đang bị bệnh.

- Được rồi, lát nữa ta sẽ trị bệnh cho ông ấy.

Bọn Dương Minh bước tới thi lễ và nói:

- Đa tạ Ôn sư phụ cứu mạng! Nếu lão nhân gia đến trễ, chắc tánh mạng bọn tôi kể như xong rồi!

Tế Diên nói:

- Nay Dương Minh, Lôi Minh, Trần Lượng, ba người hãy làm cho ta việc này! Ta có một phong thư, ba người hãy cầm đến Mã Gia Hồ ở huyện Thường Sơn, tìm Bạch kiểm chuyên chửi Mã Tuấn giao cho ông tạ. Ngày mai phải giao trước khi đỏ đèn mới được, đừng để đến mặt trời mọc hôm sau là hỏng đấy! Việc này rất quan trọng, ba người trên đường đi nếu gặp việc gì gấp cũng phải gác lại để đưa bức thư khẩn cấp này nhé!

Dương Minh nói:

- Được mà, việc dễ dàng này, chắc chắn bọn tôi sẽ làm đúng như sư phụ dặn.

Tế Diên lấy phong thư giao cho Dương Minh, rồi nói:

- Mấy người hãy đi ngay cho kịp, giữa đường ngàn muôn lần đừng gánh việc của người ta nhé!

Dương Minh nói:

- Sư phụ không cần phải dặn dò, bọn tôi chắc chắn sẽ đưa đến mà.

Lập tức ba vị anh hùng cáo từ, theo triền núi đi xuống chạy nhanh về phía trước. Đi được mấy chục dặm, thì ra:

Trời có lúc mây gió bất ngờ,

Người có khi họa phúc không định trước.

Mặt trời chang chang chói lọi

Bỗng nhiên khói tỏa mây dùn

Sấm rền từ xa vang động

Giao long cuộn cuộn nào an?

Mây bạc rủ nhau dồn đến

Phút chốc mây trắng đầy trời

Sấm chớp đi đùng không ngớt

Khắp nơi chìm lấp trong mưa.

Ba người vận cước chạy nhanh, trước mắt hiện ra một thôn trang nhỏ, dân cư thưa thớt. Ba người đến gần thấy ở phía Bắc đường có một tòa cổng lớn. Không còn cách nào khác, ba người chạy vào cổng lớn núp đỡ.

Nào ngờ mưa mỗi lúc một lớn, sông ngòi khe rãnh ngập tràn, nước dâng cả thước, suối tuôn ào ạt kinh hồn. Giây lát trời tối, trong khi ba người lòng dạ rối bời thì từ bên trong, một trang nhân đi ra, nói:

- Xin ba vị vui lòng đi nơi khác để chúng tôi đóng cổng.

Dương Minh nhìn ra bên ngoài mưa chưa dứt hột, bèn nói:

- Xin lỗi, cho hỏi thăm ở đây có khách điểm không?

- Không có, qua tiểu thôn trang này đến Kim Gia trang mới có thể có khách điểm.

- Có miếu nào không?

- Cũng không có.

- Chúng tôi là khách phương xa lỡ đường, hiện giờ lại mắc mưa mà không có khách điểm. Mong cầu trang chủ ở đây thương tình cho chúng tôi nghỉ đỗ qua đêm!

- Việc này không được đâu! Cũng tại mấy người hết thôi! Trước đây cũng có một vị xin ngủ nhờ, trang chủ chúng tôi cho mượn mền mền đầy đủ. Hôm sau cả người và mền đều không thấy, mà còn mất thêm một số vật dụng nữa. Đó không phải là đốt giấy tiền mời quỷ tới sao? Xem ra ba vị cũng không phải là người xấu, nhưng sợ e trang chủ chúng tôi không dám chứa thôi.

Dương Minh thấy mời không được, không biết làm sao, cũng cố nói thêm:

- Tôn giá nói vậy cũng phải, gặp trường hợp vừa rồi ai chẳng đề phòng! Ba anh em chúng tôi nguyên là bảo phiêu trên chốn giang hồ, hôm nay lỡ bước vì mưa gió nên mới phải kẹt lại, cầu xin trang chủ thương tình giúp đỡ cho, bọn tôi chắc chắn không phải tệ như thế đâu. Trong thiên hạ có người này người khác, không nên xem rất cá mè một lứa được.

Nói rồi, người ấy quay vào nhà. Một lát trở ra nói:

- Thưa ba vị, trang chủ chúng tôi có lời mời!

Ba người tiến vào bên trong. Ngoài nhà chính là Bắc thượng phòng còn có Đông Tây phối phòng mỗi bên ba gian. Vén rèm Bắc thượng phòng lên, nơi đó đang ngồi một người tuổi trạc thất tuần với bộ râu bạc trắng. Vị này đầu đội khăn viên ngoại bằng đoạn màu lam, mình khoác áo choàng bảo đoạn viên ngoại cùng màu. Thấy ba người bước vào, lão viên ngoại ôm quyền nói:

- Xin mời ba tráng sĩ ngồi! Vừa rồi tôi nghe tráng đinh nói ba vị là bảo phiêu, chưa lãnh giáo quý tánh phương danh của ba vị?

Bọn Dương Minh mỗi người xưng tên họ, rồi nói:

- Bọn tôi chưa được hân hạnh lĩnh giáo tôn tính của quý trang chủ? Hôm nay chúng tôi đến đây quấy rầy trang chủ nhiều quá!

- Ba vị nói chi những lời khách sáo ấy! Tứ hải vi huynh đệ mà! Tiểu lão họ Kim, tên Vinh. Xin mời ba vị ngồi!

Dương Minh để ý quan sát: phòng này rất là ngăn nắp, bàn ghế đều bằng danh mộc chạm trổ rất khéo léo, trên tường treo những tự thiếp, liễn đối bức họa của các danh nhân tài tử, các loại cổ ngoạn: thương, châu cổ đánh, vòng Tần, ngọc Hoán rực rỡ! Cách thức bài trí của bậc tài chủ lắm tiền. Gia nhân đem trà tới, Kim lão trưởng lập tức kêu dọn rượu. Gia nhân tức thì lau dọn bàn ghế, sắp sửa bát đĩa, phứt chốc cơm rượu sẵn sàng. Kim viên ngoại nói:

- Mời ba vị dùng rượu. Lão hán ở đây không có rượu ngon. Xin quý vị dùng tạm thứ này.

Dương Minh nói:

- Lão viên ngoại nói chi những lời ấy. Ba anh em chúng tôi cảm tạ ân đức viên ngoại không hết nữa là!

Ba người nói xong, ngồi vào bàn tiệc. Cơm canh rất vừa miệng, ba người ăn uống rất đẹp lòng. Ba người đang ăn uống thấy viên ngoại mặt mày kém vui. Lôi Minh là người lòng ngay nói thẳng, chột miệng nói:

- Thái độ của lão trượng như vậy là không ổn rồi đó! Lão đã mời chúng tôi ăn thì đừng tiếc của chó! Nếu tiếc thì đừng mời chúng tôi ăn có hơn không!

- Lôi tráng sĩ căn cứ vào đâu mà nói như vậy? Lão viên ngoại nói - Nếu tiếc của, tôi mời quý vị vào đây làm gì!

- Tôi thấy gương mặt viên ngoại không được vui, là tại sao vậy?

- Tại ba vị không biết. Tôi buồn không phải tiếc chút cơm canh này mà bởi có việc lo riêng. Lão hán năm nay đã 68 tuổi rồi, dưới gối không có con trai, chỉ sanh được một gái đặt tên là Xảo Nương, năm nay tròn 19 tuổi, chưa gả cho ai. Lão hán cưng chiều nó như châu ngọc. Hiện nay cháu nó bị phải yêu tinh. Lão dán cáo bạch mời người tài giỏi bắt yêu tinh trừ bệnh cho cháu, lão tình nguyện đền ơn 500 lượng bạc. Cho đến nay vẫn chưa mời được ai nên lòng vẫn lấy làm lo.

Lôi Minh nói:

- Chuyện đó có khó gì. Sư phụ tôi bắt yêu được. Sư phụ tôi là Tế Công ở chùa Linh Ẩn. Tôi cũng biết bắt yêu nữa.

- Phép bắt yêu của tôn giá là học với vị nào?

- Tôi học với Thiết quan lão trượng Thiên Sư ở núi Long Hồ tại Tín châu, Giang Tây.

Viên ngoại nghe nói rất mừng:

- Lôi pháp sư biết bắt yêu, một lát xin mời lão nhân gia chịu khó giúp cho Chỉ cầu cứu được cháu nó, lão hán không dám quên ơn.

- Không hề chi, lát nữa chúng tôi ra sau bắt yêu cho viên ngoại.

Viên ngoại lập tức cho người đưa tin, bảo cô nương dời sang phòng khác, để phòng đó cho ba vị anh hùng bắt yêu. Gia nhân vâng dạ, giấy lát trở ra thưa:

- Cô nương đã dời sang phòng khác rồi.

Lão trượng mời ba người vào nhà sau đến ba gian thượng phòng phía Bắc. Trong phòng này, gian phía Đông là phòng ngủ của cô nương, trong phòng thoáng thoáng hương thơm.

Sau khi lão trượng lui ra phía trước, Dương Minh nói với Lôi Minh:

- Lôi nhị đệ, chú có điên không?

- Không điên đâu!

- Không điên sao chú dám nói biết bắt yêu?

- Có hề chi! Tôi thấy ông già này kiệt quá, tôi nói biết bắt yêu để cho ông ta cho dọn thêm gà, vịt, cá, cua để chúng mình chén bằng thích một bữa. Yêu tinh có tới, bọn mình thót lên nóc nhà chạy mất là xong.

- Làm như vậy coi sao tiện?

- Không hề chi! Tôi nằm trong phòng chờ sẵn, nếu yêu tinh không tới thì thôi, còn nó tới tôi rút dao cho nó một phát, bất kể nó là loại yêu tinh gì.

- Cũng được, chỉ cần to gan đường đường chánh chánh là được. Phàm việc gì tâm chân chánh thì bách tà là xa! Tà không thể xâm phạm chánh được. Thánh nhân nói: Hòa được trung đạo xứng đáng trong trời đất được vạn vật nuôi nấng. Ấy là nói chánh khí của chúng ta sẽ làm tà quỷ lánh xa.

Lôi Minh nói:

- Phải đấy, chúng ta có mười năm hưng vượng, thần quỷ chẳng dám khinh chê.

Trần Lượng nói:

- Ủ phải, tôi ở cửa sau chờ sẵn cho.

Lôi Minh nói:

- Còn phần tôi nằm trong màn giả làm cô nương.

Dương Minh nói:

- Ta không an tâm chút nào, thôi để ta ra ngoài ngồi đợi vậy.

Lôi Minh nói:

- Dương đại ca, anh cứ lên nhà ngủ đi, khỏi để ý làm chi.

Dương Minh lên nhà phía Tây ngồi chờ, cũng không dám ngủ. Ba người chờ, chờ mãi đến trống báo canh hai bỗng nghe bên ngoài có một trận gió lạ thổi đến và có tiếng chân người vang vang, hình như tiếng guốc chạm đất. Có tiếng nói:

- Hiền muội, em ngủ rồi sao? Ta định kiếm em nói chuyện đây!

Yêu tinh tiến vào phòng, nói;

- A, có mùi người lạ, người nào dám ở đây vậy kìa?

Lôi Minh nghe nói, đưa tay rút dao hờm sẵn.

95. Chương 95

Ba anh hùng đụt mưa Kim Gia trang

Mãnh hào kiệt chánh khí kinh ma nữ

Lôi Minh, Trần Lượng nghe bên ngoài nói: “Có mùi người lạ”, bèn rút dao cầm sẵn. Thấy bức rèm lay động, một người nữ bước vào. người nữ vừa bước vào phòng, Lôi Minh hô:

- Cái gì đây?

Hô xong rút dao chém một nhát. Chỉ thấy lửa lóe lên một cái, yêu tinh co giò chạy mất. Nhát dao của Lôi Minh chém trúng, ngoài dấu máu rơi lại trên mặt đất còn sót lại những sợi lông vàng, không biết là lông sói hay lông hồ ly. Nghe tiếng Lôi Minh la hét, viên ngoại bên ngoài đã chực sẵn cùng người nhà đốt đèn kéo đèn xem, thấy trên đất có vết máu và lông vàng, không biết đó là loại yêu tinh gì.

Nguyên con yêu tinh này là con chuột vàng, có 1.200 năm tu luyện. Ở đoạn trước có nói đến Tế Diên chín lần độ con chuột cái vàng, chính là con sói chuột vàng này. Nó vẫn không chữa tật cũ. Hôm nay mới bị Lôi Minh chém cho một dao nên thân. Bị một dao đó, nó liền trốn chạy lên núi Lập Không, bãi Lập Không hòa thượng làm thầy. Ở đoạn sau của sách này có Ngũ Vân lão tổ bày Quần yêu ngũ vân trận, nó cũng ở trong trận này để báo lại cái thù một dao ngày trước và đối đầu lại với Tế Diên.

Thấy Lôi Minh đã đuổi được con yêu tinh chạy đi, dưới đất có máu rành rành, Kim lão viên ngoại liền nói lời cảm tạ rồi rút... Ba vị cũng nói mấy lời thoái thác. Phút chốc trời đã sáng, Kim viên ngoại lấy ra 200 lượng bạc đưa cho Lôi Minh. Lôi Minh không chịu nhận. Viên ngoại cố tình nài nỉ, không lấy không được. Ba người bắt đắc dĩ phải nhận và chia ra mỗi người hơn 60 mươi lượng rồi từ tạ lên đường. Ra khỏi Kim gia trang, Lôi Minh nói:

- Đây Dương đại ca, tam đệ, thấy có ngon không? Ăn uống thả cửa mà còn được thêm 60 lượng bạc nữa.

Dương Minh nói:

- Từ nay về sau chú đừng giở trò nguy hiểm đó nữa nghe. Thằng như gặp yêu tinh mặt xanh tóc đỏ, ăn thịt chú rồi chú làm gì nào? Việc này làm được như vậy là nhờ Tế Công lão nhân gia ngầm bảo hộ cho chú đấy.

Ba người đi cách huyện Thường Sơn không xa, thấy bên đường có một gò đạo sĩ, ở đó cây cối um tùm. Trần Lượng nói:

- Đại ca, nhị ca hãy đi chậm chậm một chút, tôi mắc đi cầu.

Dương Minh và Lôi Minh gật đầu đồng ý. Trần Lượng tới gò đất ngồi xổm xuống đi cầu. Bất ngờ có một người từ sau đi tới, mình cao tám thước, mặt mày đen nhẻm, tóc tết lại hình tim trâu, mình mặc áo lá cộc xanh, mang giày mỏng, cầm cương đao nhắm sau lưng Trần Lượng chém tới. Trần Lượng đang ngồi đi tiêu, mắt thấy mà không thể đứng ngay lên được, bắt buộc phải bỏ mình tới trước thuận thế búng cho tên giặc một đạp. Bị một đạp, tên giặc ngã lăn chiêng. Trần Lượng nhào tới nắm tên giặc lại, nói:

- Cái thằng này cả gan thật, muốn hại ta chứ. Mi thật không có mắt mà!

Tên giặc năn nỉ lia lịa:

- Xin đại thái gia tha mạng cho.

Trần Lượng nói:

- Mi đại khái hồi nào tới giờ quen tánh trộm cướp, chắc là gây ra nhiều vụ án chó chẳng không. Mi họ gì, tên gì? Người ở đâu? Nói thiệt đi, ta sẽ tha mạng cho.

- Tôi là người ở huyện Đơn Dương, phủ Trấn Giang.

Nghe nói là người ở huyện Đơn Dương, tiếng nói cũng tương tự, Trần Lượng nghĩ là người đồng hương nên có ý không giết, bèn hỏi:

- Mi là người Đơn Dương, vậy chó họ gì? hiện ở thôn trang nào?

- Tôi ở Trần Gia bảo.

Trần Lượng nghĩ thầm: “Nó ở Trần Gia bảo sao mình không quen kìa?”. lại hỏi:

- Mi họ gì, ở phía nào của Trần Gia bảo?

- Tôi ở phía Bắc ngã tư đường của Trần Gia bảo, họ Trần, tên Lượng, ngoại hiệu là Thánh thủ bạch viên.

Trần Lượng nghe nói, khí uất tận cổ, vả vào mặt tên giặc một bạt tai xiềng niềng. Dương Minh và Lôi Minh hãy còn chưa đi xa, nghe thấy tiếng cũng quay lại. Dương Minh hỏi:

- Này lão tam, cái gì vậy?

- Tôi đang ngồi đi tiêu, thằng này chém lén sau lưng tôi, bị tôi bắt được. Chuyện đó không kể. Đại ca hỏi thử nó họ tên gì?

- Mi họ gì?

- Tôi họ Trần, tên Lượng, ngoại hiệu là Thánh thủ bạch viên.

Lôi Minh phì cười nói:

- Tên tiểu tử này mạo xưng tên họ người hay thiệt. Nhè trước mặt Trần Lượng lại xưng mình là Trần Lượng chứ.

Tên giặc “a” lên một tiếng, nói:

- Tôi có mắt cũng như không. Nhưng tôi là người Đơn Dương, không phải là họ Trần mà là họ Tống, tên là Tống Bát Phương. Tôi biết có Trần tam gia là một anh hùng nên mạo nhận tên người lấy oai. Xin hỏi quý tánh của hai vị là chi?

Dương Minh nói:

- Ta tên Dương Minh, còn chú này tên là Lôi Minh.

- Ông chính là Oai trấn bát phương Dương đại gia, còn vị này là Phong lý vân yên Lôi nhị gia đây phải không? Tôi có mắt cũng như mù, xin ba vị tha thứ cho tôi.

Dương Minh nói:

- Ta cho mi vài ba lượng bạc để làm vốn buôn bán, chó đừng theo nghề cướp giựt nữa nhé!

Trần Lượng nói:

- Đại ca đừng có làm chuyện tào lao, để mình thiên trái bầu nó đi là xong.

Tên giặc năn nỉ:

- Xin ba vị rộng lòng tha mạng cho tôi. Ba vị bây giờ định đi đâu?

Dương Minh nói:

- Chúng ta đi Mã Gia Hồ.

- Phải rồi, tên giặc nói, hội này, chữ phong vạn, nước nhiều lắm cá, cây hành cắm sâu, trèo qua chân ngựa, kín lắm, theo nước vẫy vùng, có đúng không?

Ấy là hần nói theo tiếng lóng giang hồ. Hội này là thôn này, phong tử vạn họ Mã, nước nhiều lắm cá là tiền bạc nhiều; cây hành cắm sâu, trèo qua chân ngựa, kín lắm là tối lại trèo tường ăn trộm bạc. Hần định chừng ba người này lên Mã Gia Hồ "làm ăn", nên mới nói thế. Lôi Minh nghe nói, nổi giận hét:

- Ai dạy mi ăn nói dơ dáy như thế hử? Mi cút đi không?

Nói rồi tổng cho hần một đập bò càn. Tên giặc lồm cồm bò dậy lủi mất. Chỉ vì cái đập này mà Lôi Minh và Trần Lượng kết thù với tên giặc. Sau này, khi đại náo huyện Đơn Dương cứu Trần Ngọc Mai, Lôi Minh và Trần Lượng suýt chết về tay Tổng Bát Tiên.

Sau khi thả tên giặc đi rồi, ba vị anh hùng đi gấp đến Mã Gia Hồ. Hỏi thăm nhà Mã đại quan nhân, mọi người đều biết cả và chỉ đến cổng lớn ở đường phía Bắc của ngã tư, trên cổng có biển đề: Hiếu liêm Phương Chính, Nghĩa trọng hương Lý. Ba người hỏi thăm xong, đi đến ngã tư, thấy quả đúng như vậy, bèn bước tới gõ cửa. Bên trong có một quản gia trạc hơn 30 tuổi đi ra, lễ phép hỏi:

- Thưa ba vị tìm ai?

Dương Minh nói:

- Bọn tôi vâng lệnh Tế Công, đưa thư, giao tận tay Mã đại quan nhân Mã Tuấn.

- Phải, đây là nhà Mã đại quan nhân, xin ba vị chờ một lát, để tôi vào trong bẩm báo.

Nói rồi quay mình trở vào. Mã Tuấn đang ở thư phòng nói chuyện với Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng. Nghe gia nhân đi lên huyện Thường Sơn mua đồ về báo là ở huyện Thường Sơn bắt được tên giặc tên là Bồng đầu quỷ Uẩn Phương. Tối hôm sau, có mấy trăm tên gian dươg đại đạo đến cướp ngục thả tù, cứu tên giặc ra, chém chết quân canh, kẻ dao cướp chìa khóa thành mở cửa trốn thoát. Mã Tuấn nói:

- Trịnh đại ca, tối nay chúng mình phải dự bị khí giới sẵn sàng, sợ e bọn giặc nhớ lại mối thù trước kiếm mình báo thù cũng nên.

Trịnh Hùng nói:

- Không hề chi, ban đêm chúng ta cần cảnh giác một chút là được rồi.

Dương nói tới đó thì gia nhân vào bẩm báo:

- Thưa đại quan nhân, bên ngoài hiện có ba người nói là vâng lệnh Tế Công ở chùa Linh Ẩn đến đưa thư cho đại quan nhân, mà phải đưa tận tay mới được.

Mã Tuấn nói:

- Mi ra hỏi lại xem ba vị ấy đến là do Tế Công phái đến đưa thư hay thuận đường ghé đưa, hoặc do Tế Công mướn họ đưa thư tới? Hỏi kỹ rồi vào cho ta biết!

Tại sao Mã Tuấn dặn như thế? Nguyên Mã Tuấn là người rất lịch duyệt, nếu là người Tế Công mướn đem đến phải hậu thưởng họ; nếu là thuận đường mang lại thì chỉ giữ lễ cung kính thôi; còn nếu là người Tế Công đặc biệt phái đến phải đích thân ra cửa đón rước. Quản gia đi ra cổng, hỏi:

- Đại quan nhân chúng tôi bảo tôi hỏi ba vị là thuận đường đem thư đến hay Tế Công đặc biệt sai ba vị đến, hoặc Tế Công thuê tiền ba vị cầm đến!

Dương Minh đáp:

- Đây là Tế Công sai chúng tôi đặc biệt cầm thư đến, có việc rất khẩn cấp.

Quản gia lập tức vào trong thư:

- Bẩm đại quan nhân, ba vị này là do Tế Công đặc biệt sai đến.

Mã Tuấn và Trịnh Hùng nghe báo lật đặt bước ra ngoài đón tiếp. Tới cổng, thấy Dương Minh đầu đội khăn trắng sớ bằng đoạn xanh, mặc áo choàng cũng bằng đoạn lam, mày hình chữ bát, mắt như ánh sao, mũi thẳng, miệng vuông chữ tứ, một bộ râu đen phất phơ trước ngực, nghi biểu khác phàm. Còn Lôi Minh có râu đỏ, mặt lại xanh chàm, dáng vẻ trắng sớ, tinh thần gấp bội. Trần Lượng mặc trang phục trắng, dáng dấp trắng sớ càng xinh đẹp hơn người. Quản gia đưa tay chỉ:

- Đại quan nhân chúng tôi ra đón quý vị.

Dương Minh nghe nói nhìn theo tay chỉ, thấy trước mặt mình: Mã Tuấn đầu đội khăn võ sinh màu tím nhạt, bỏ thông hai mũi có đính hạt châu lung linh trên vai. Trên hai dải mũ bỏ thông thêu ba đóa hoa lam, mình mặc tiền tụ bào màu thúy lam tay hẹp, chạy kim tuyến cùng khắp, lưng đeo dây loan đai đính ngọc hoàn, mang giày đế mỏng với đôi vớ anh hùng hạng nhất ở Tây Hồ, trên có thêu tràm hoa. Tuổi trạc ngoài 30, ấn đường màu vàng nhạt. Cặp chân mày to nằm trên đôi mắt cụp. Chuẩn đầu no đủ nhìn xuống bộ râu chưa mọc dài. Đi sau Mã Tuấn là một người thân cao tám thước, mặc áo bát quái đen, da mặt cũng đen, mày to mắt lớn, vai cụp lưng gấu. Mã Tuấn đưa tay ôm quyền, nói:

- Ba vị giá lâm, tôi không đón rước từ xa, xin thứ tội cho.

Bọn Dương Minh cũng vòng tay đáp lễ. Mã Tuấn mời vào. Ba người vào lớp cửa thứ hai, thấy Bắc thượng phòng là nhà chánh, hai bên đều có phối phòng. Gia nhân vén rèm Bắc phòng lên, Mã Tuấn mời mọi người bước vào, rước Dương Minh ngồi trên. Lôi Minh, Trần Lượng cũng ngồi xuống. Mã Tuấn ngồi ghế chủ để tiếp. Gia nhân đưa trà lên. Mã Tuấn nói:

- Nay giờ chưa được lãnh giáo tôn tánh ba vị?

Dương Minh nói:

- Tôi họ Dương tên Minh.

Lôi Minh, Trần Lượng cũng xưng tên họ.

- Danh tánh ba vị tôi ngưỡng mộ từ lâu, Mã Tuấn nói, chẳng hay ba vị từ đâu đến đây?

- Chúng tôi gặp Tế Công Thiền sư ở Lăng Tiêu quán núi Cổ Thiên, người đặc phái bọn tôi đưa thư đến cho Mã huynh.

Nói xong móc túi lấy thư đưa ra. Trên bì thư có vẽ một cái bầu rượu đính kèm 7 cái chung nhỏ. Đó là ký hiệu của Tế Điện. Mã Tuấn giở thư ra xem, lập tức sợ xanh cả mặt.

96. Chương 96

Vâng lệnh thầy, Mã Gia Hồ đưa thư

Trại chuyên chú được thư phòng trộm cướp

Thấy Mã Tuấn giở thư ra xem, mặt mày biến sắc, Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng hỏi:

- Hiền đệ, chuyện gì thế?

- Không xong rồi! Huynh trưởng hãy đọc 8 câu thơ này sẽ rõ.

Trịnh Hùng tiếp lá thư, thấy trên đó có đề 8 câu thơ:

Cứu người nghĩa hiệp động lòng thương

Ân oán thị phi lẽ phải vương

Bọn giặc vây đoàn đông như hội

Ý mình thể mạnh nhập quan đường

Trước tiên phá ngục thả tù phạm

Sau đó phiên người rõ nhược cường

Mã Tuấn nếu không phòng bị trước

Cả nhà lớn nhỏ phải tai ương.

Trịnh Hùng xem thư xong rồi nói:

- Tể Công lão nhân gia là bậc bậc tiên tri đấy! Hiền đệ bây giờ trù tính thế nào?

- Việc này không nên coi thường đa!

Trịnh Hùng hỏi Dương Minh:

- Dương huynh trưởng, bình thường ba vị sống về nghề gì?

- Bọn tôi bên ngoài sống bằng nghề bảo phiêu. Tôi chưa được hân hạnh lãnh giáo quý danh tôn giá?

Mã Tuấn vội nói:

- Chết nỗi, tôi quên mất. Đây là ông anh kết nghĩa của tôi họ Trịnh tên Hùng, ngoại hiệu là Thiết diện thiên vương.

Dương Minh nói:

- Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ từ lâu!

Mã Tuấn nói:

- Thưa Dương huynh trưởng, ba vị đã làm nghề bảo phiêu, hôm nay tôi xin yêu cầu một việc.

- Việc gì thế?

- Anh đọc thư của Tể Công thì rõ, ngày trước tôi có đắc tội với bọn cướp trong giới lục lâm, hôm nay chúng tôi đang ở tình trạng người ít thế cô, muốn yêu cầu ba vị rút dao tương trợ. Không biết tôn ý như thế nào?

Dương Minh tiếp lá thư xem qua đã rõ ràng sự việc, suy nghĩ một hồi lâu rồi nói:

- Thưa Mã đại quan nhân, về việc này tôi không dám tuân mạng đâu! Tôi không biết bọn giặc này thuộc về lộ nào? Nếu là người của huyện Ngọc Sơn, tôi chỉ cần ra mặt thì có thể dàn xếp được; thẳng như bọn giặc ở lộ Tây Xuyên, chẳng những tôi không can thiệp nổi mà bọn chúng biết mặt tôi càng dây thêm thù oán nữa.

- Tôi từ lâu nghe tiếng Dương huynh trưởng coi vàng như đất, trọng nghĩa khinh tài, ra ngoài hành hiệp tác nghĩa, trừ ác an dân, cho nên hôm nay mới dám yêu cầu tha thiết như thế. Nếu không, buổi đầu gặp gỡ, đâu dám làm bận tâm huynh trưởng.

- Tại hạ cũng không dám xưng mình hiệp nghĩa, chỉ thường hay gánh vác công việc của người thôi. Chúng ta mới gặp đã thành quen, nếu Mã đại quan nhân không hiềm kỵ, bọn tôi cũng có thể tuân mạng, nhưng có điều là tối nay xin cho người chuẩn bị lộ nghe. sẵn sàng, bọn tôi phải đổi mặt thật lại, nhờ có gặp người quen động thủ khỏi phải phiền hà.

- Được thế thì tốt lắm. Chúng ta cùng nhau thương lượng, mà dự bị như thế nào?

- Trong nhà đại quan nhân có tất cả bao nhiêu người?

- Trong nhà lớn bé từ người gác cửa, sai vặt đến sửa sang ruộng vườn, tất cả hơn 100.

- Được, Mã đại quan nhân cứ kêu họ đến đây, tôi có việc cần nói.

Lúc ấy Mã Tuấn bảo gia nhân kêu mọi người tề tựu. Dương Minh trừ những người ốm nhỏ, bỏ những người già yếu ra, lựa được 60 người đều là sức khỏe mạnh. Dương Minh nói với họ:

- Đại quan nhân các người có hiềm khích với lục lâm, tối hôm nay họ kéo đến đốt đuốc cầm gậy tấn công, các người có đồng lòng gắng sức hộ vệ chủ nhân các người không?

Mọi người đồng thanh nói:

- Bọn tôi nguyện cùng bọn giặc sống mái, một còn một mất.

Dương Minh nghe nói, biết Mã Tuấn lúc bình thường đối xử với gia nhân rất khoan hậu nên mọi người mới đồng lòng như thế. Dương Minh nói:

- Các người hãy thu dọn đồ ở nhà trong ra, phu nhân, lão thái thái, tiểu thư hãy dọn sang phòng trống khác, và đừng có đốt đèn. Hậu viện có bao nhiêu phòng?

Mã Tuấn nói:

- Hậu viện có 4 phòng.

Dương Minh dặn:

- Thế thì các người đều cầm binh khí núp ở phòng phía Nam, đốt đèn lên, cửa vẫn để. Hễ nghe bên ngoài ta hô lên một tiếng, các người cầm binh khí nhất tề kéo ra. Chẳng cần các người bắt giặc, chỉ nhờ các người trợ Oai thôi.

Gia nhân đều gật đầu hưởng ứng. Dương Minh nói:

- Mã đại quan nhân, người cùng Trịnh gia ở tại phòng phía Bắc, chuẩn bị sẵn sàng, khí giới cầm tay chờ đợi. Ba anh em tôi ở phòng chái phía Đông, còn phòng chái phía Tây đóng chặt lại.

Mã Tuấn nghe Dương Minh điều động có phương pháp, lòng càng bội phục, lập tức kêu gia nhân thiết trí y lời dặn, một mặt kêu dọn tiệc rượu. Ai nấy ăn uống xong thì trời cũng vừa tối. Mã Tuấn dẫn bọn Dương Minh đi vào nội viện. Gia nhân đều ở phòng phía Nam, Mã Tuấn và Trịnh Hùng ở trong phòng phía Bắc sẵn sàng chuẩn bị, khí giới cầm tay Dương Minh, Lôi Minh, Trần Lượng đều lấy lọ chảo thoa mặt, ngồi ở phòng Đông, cửa mở để dễ ra ngoài dò xét. Chờ đến sau canh hai, bỗng thấy trên nóc nhà có người đáp xuống, trên đầu mang thấu phong mã vĩ, mình mặc áo dạ hành, khắp người lộ nhô những gút dây, trước ngực gắn đôi bướm bướm, quần chên đen mang vớ thêu xanh, tay cầm con dao, nhìn quanh quất từ Tây sang Đông. Người ấy thấy cửa phòng Đông để ngỏ bèn lớn bước đi đến, sửa soạn bước lên thềm. Dương Minh phát tay một cái, mũi phiêu trúng ngay miệng tên giặc. Lôi Minh rút dao bồi thêm một nhát chết tươi, họ không biết tên giặc là ai. Tên giặc vừa bị giết thì nghe trên nóc nhà phía Bắc có tiếng nói:

- Không xong rồi, phe chữ Hợp chúng ta mất hết cái bầu rồi.

Một tên khác nói:

- Hay cho Mã Tuấn, mi dám đối đầu với bọn lục lâm chúng ta à? Hôm nay chúng ông sẽ chém hết, giết hết cả nhà của mi không chừa một mống.

Tên chữ Hợp vừa nói xong thì trên nóc phòng Bắc, phòng Đông, phòng Nam đều có người, nhất tề nhảy xuống. Một tên giặc là Song đao vô địch Lý Thái chạy đến phòng phía Đông. Dương Minh thấy vậy thét lớn:

- Hay cho bọn giặc! Chúng mày dám đến đây đốt đèn múa gậy chớ!

Nói rồi nhảy ra khỏi phòng. Ra bên ngoài nhìn lại, bốn phía đều có lộ nhô giặc. Lôi Minh, Trần Lượng cũng nhảy ra khỏi phòng, thấy Lý Thái đằng kia đi lại, sử dụng song đao nhắm Dương Minh chém tới. Dương Minh né mình tránh khỏi rồi sử dụng thức “Bát thảo tâm xà” (vạch cỏ kiếm rắn), giết chết tên giặc ngay. Kế bên lại có một tên nhảy đến tên Đồng tỵ viên Lý Tường. Tên giặc này rất nổi tiếng, thấy Lý Thái chết, liền rút dao nhắm đầu Dương Minh sả xuống. Dương Minh quả là tay gấp mắt nhanh, sử dụng thức “Hải đế lạp nguyệt” (Đầy bể mò trăng), đưa ngược dao lên đón đỡ. Tên giặc vừa thu tay lại, Dương Minh xoay cổ tay nhắm ngay cổ địch nhân chém xuống. Tên giặc nghiêng mình né tránh, bầy cả người hững hờ. Dương Minh tiến lên một bước đá vào lưng hắn. Tên giặc đổ xuống ngay. Dương Minh mới sử dụng một đường đao

đã kết thúc tánh mạng kẻ địch. Giết liên tiếp bốn tên giặc nữa, bỗng Dương Minh thấy trước mặt mình nhảy ra tên giặc cũng mặc áo dạ hành. Dương Minh xem ra, kẻ địch mặt đen nhem nhẻm, chính là Dạ hành quỷ Quách Thuận. Dương Minh nghĩ: “Đã là Quách Thuận, ta không nên động thủ làm chi. Đã có chú ấy ở trong, ta nên dụ chú ấy ra ngoài rồi hỏi tại sao bọn giặc kéo nhau tới đây đánh hội như vậy. Ngon có này mình gắng hòa là xong”.

Nghĩ rồi, Dương Minh chồm miệng huýt sáo một tiếng. Đó là dấu hiệu của thôn Như Ý ở Phụng Hoàng Lĩnh. Quả nhiên tên giặc cũng chồm miệng huýt lên một tiếng. Dương Minh quay đầu bỏ chạy, tên giặc cũng chạy theo. Ra đến ngoài thôn, Dương Minh nói:

- Có phải dạ hành quỷ Quách hiền đệ đó không? Có ngu huynh là Dương Minh đây.

Thực ra Dương Minh đã nhìn lầm. Tên giặc ấy không phải là Dạ hành quỷ Quách Thuận mà là Bạch liên tú sĩ Uẩn Phi. Vì hắn lấy lọ nghe, thoa mặt nên mặt mới đen như thế. Nghe Dương Minh kêu mình là Quách hiền đệ, Uẩn Phi nghĩ thầm: “Không xong rồi! Đây là Dương Minh, nếu mình động thủ, chắc chắn không lại rồi. Nếu mình chạy đi thế nào cũng bị chém chết, chỉ bằng tiên hạ thủ vi cường là hơn!”. Nghĩ rồi thò tay vào dây hốt bột mê hồn hương ra, nhắm mắt Dương Minh tung ra. Dương Minh nghe có mùi hương lạ, vội hét: - Uẩn Phi...

Nói chưa hết câu đã hôn mê té xuống. Tên giặc cười ha hả, nói:

- Dương Minh ơi, mi anh hùng như thế để ta hóa kiếp cho mi!

Bỗng nghe phía sau có tiếng la:

- Chữ Hợp ơi, để tôi giết nó cho.

Uẩn Phi nói:

- Cần gì mi phải ra tay.

Nói rồi rút dao chém xuống, chỉ nghe tiếng hét “chao ôi”. Theo ánh dao, máu tươi phun ra có vòi. Ngay lúc ấy, trong rừng cây có tiếng người nói:

- Chà chà, mau dữ ha! Giết rồi à? A Di Đà Phật!

Người nói câu đó chính là Tế Diên. Tế Diên từ đầu đến thế! Lúc Tế Diên nhảy xuống nước tắm mấy con rận và hẹn với hai vị Ban đầu gặp nhau ở huyện Thường Sơn. Hai vị Ban đầu Sài, Đỗ vừa tức vừa giận mà không biết nói sao, suốt đêm đó đi riết đến huyện Thường Sơn. Trời đã đứng bóng, hai vị Ban đầu đến một ngã tư, thấy ở cửa tiệm rượu phía Tây có một người đứng. người này mình cao tám thước, da mặt đen sạm, đầu đội mũ lông kết, mặc áo chên vải xanh, mang giày nhẹ màu xanh, thắt lưng da, hai bên có hai người dìu đỡ. Sài đầu nói:

- Đỗ hiền đệ, chú xem bộ dạng của vị Ban đầu này đẹp chưa!

Vị Ban đầu ấy chính là Tiểu huyền đàn Châu Thoại. Mấy hôm trước đuổi theo bắt Hoa Vân Long bị Dương Minh ném đá trúng, ngã xuống đổ máu tươi. La Tiêu lật đật dìu Châu Thoại về nhà. Yển nam phi Châu Hùng thấy con bị thương nặng như vậy, nói:

- Ta từng này tuổi chỉ có một đứa con là nó thôi. La Tiêu, người hãy đến nha môn xin phép cho nó nghỉ.

La Tiêu đến huyện nha xin phép, nào dè quan huyện không tin, nói:

- Địa phương ta vừa xảy ra vụ án lớn như vậy mà sao hắn lại xin nghỉ? Ta phải thấy tận mắt mới biết thật hay giả.

La Tiêu đành phải trở về nhà báo gia nhân dìu Châu Thoại đến nha môn. Châu Thoại gặp quan huyện, cúi đầu thưa:

- Hạ dịch đuổi theo giặc bị tặc đảng ném trúng đá, hiện giờ đang thổ máu tươi từng búng lớn.

Quan huyện khám nghiệm, quả nhiên thấy bị thương. Châu Thoại lại thổ liên tiếp mấy búng máu nữa. Quan huyện thưởng cho 20 lượng bạc và cho 10 ngày phép nghỉ để ở nhà điều trị. Gia nhân dìu đỡ châu Thoại ra khỏi nha môn, ngang qua quán rượu ở ngã tư đường, Châu Thoại muốn nghỉ giây lát. Đang ngồi

nói chuyện với bạn bè, Châu Thoại bỗng thấy một người gương mặt trắng trẻo, đầu đội khăn trắng sẫm 6 múi màu tím nhạt, mặc tiền tỵ bào cùng màu, trong tay cầm một cái bao đồ, tuổi ước trên 30 mươi. Châu Thoại thấy đúng là Hoa Vân Long, vội đứng dậy hô:

- Phở ky, mau bắt nó, nó chính là Hoa Vân Long đó!

Người đó mỉm cười nói:

- Mi mà bắt được ai? Lo dưỡng bệnh đi là vừa!

Nói rồi đi về phía Bắc. Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh thấy quả đúng là Hoa Vân Long, lật đật rút thước sắt ra chạy theo bắt lại.

97. Chương 97

Dương Minh giúp bạn đánh bọn giặc

Uẩn Phi quyết bắt Trần bát phương

Tiểu huyền đàn Châu Thoại đứng ở cửa quán rượu nghỉ ngơi, các bạn vây quanh hỏi đau bệnh gì. Châu Thoại đáp:

- Tôi theo bắt Càn khôn đạo thủ Hoa Vân Long, bị bè đảng hấn dùng đá ném tôi bị thương, tới nay thổ huyết chưa hết.

Các bạn đều khuyên:

- Thôi, hãy thư thả dưỡng thương, đừng lo nghĩ làm chi.

Châu Thoại là người đối xử rất tốt với bạn, nên bạn bè rất đông. Cả huyện Thường Sơn quen biết gần hết. Đang ngồi nói chuyện, bỗng có một người trong quán đi ra, chính là Hoa Vân Long. Châu Thoại liền hô:

- Phở ky đâu, bắt nó, đừng để Hoa Vân Long chạy thoát.

Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh thấy quả là Hoa Vân Long, lật đật chạy đến ngăn lại:

- Nay các bạn, đừng có rượt theo! Việc này các vị hãy để cho chúng tôi. Tôi đây là Sài Nguyên Lộc, còn anh này là Đỗ Chấn Anh. Chúng tôi dầm sương dãi nắng từ Lâm An tới đây bắt hấn. Hấn gây không biết bao nhiêu vụ án ở Long An rồi.

Đỗ Chấn Anh nói:

- Nay Hoa Vân Long, mi đừng để chúng ta phí thời gian. Hãy đi theo chúng ta cho rồi.

Tên giặc dõm hai vị Ban đầu cười cười, nói:

- Hai vị là Nguyên sai vâng lệnh bắt Hoa Vân Long phải không?

- Phải đó! Sài Nguyên Lộc nói:

- Tôi có thể là Hoa Vân Long, hai vị muốn bắt tôi, tôi cũng muốn nghe theo quý vị, nhưng tôi có một người bạn, anh ta lại không muốn.

- Bạn mi bây giờ ở đâu?

- Xa thì ngàn dặm, gần thì trước mắt.

Nói rồi rút dao ra chỉ. Sài Nguyên Lộc hét:

- Hay cho tên giặc này, người dám chống cự với bộ khoái hả?

- Để xem hai người có bản lĩnh gì cho biết. Nếu thắng được con dao trong tay ta, ta sẽ theo bọn người đến quan nha cũng chưa muộn.

Sài, Đỗ cùng nói:

- Được, hãy coi tài năng của ta đây!

Nói rồi hơi thức sắt nhắm ngay đầu tên giặc đánh xuống. Tên giặc khoa dao đón đỡ. Sài, Đỗ thấy dao pháp của kẻ địch lên xuống bay lượn, công thủ kín đáo. Hai người không làm gì được. Sài đầu nghĩ: “Tên giặc này quả nhiên có võ nghệ cao cường, hèn gì hồi ở Lâm An gây án giết người, trộm lấy vòng ngọc phụng quan cũng phải. Hôm nay nếu không phải là hai ta thì phải bỏ mạng vì tên giặc này là cái chắc”. Sài Nguyên Lộc thầm giận Hòa thượng nhờ lúc chia tay lại gặp Hoa Vân Long phải động thủ thế này! Sài Nguyên Lộc nói:

- Đỗ đầu, chú coi Hòa thượng thiệt dễ giận ghê chưa? Lúc này gặp chuyện mà đi đâu mất biệt.

Đỗ Chấn Anh nói:

- Tể Công bây giờ chắc gặp chuyện gì rồi.

Hai người oán trách chưa xong thì nghe trên nửa lừng có tiếng nói:

- Ta tới rồi đây mà xuống không có được! Chắc chết quá!

Sài đầu nhìn lên thấy Tể Diên đang đứng trên bảng hiệu của tiệm thuốc bắc ở nửa lừng trời, không biết lên đó bằng cách nào. Ai nấy ngược đầu lên, nói:

- Không được đâu Hòa thượng, té chết đa!

Tể Diên từ đâu đến đây? Nguyên khi ở Lăng Vân quán trên núi Cổ Thiên trị bệnh cho Lục Thông và Khổng Quý xong, bảo hai người trở về, rồi mới đi tìm Hoa Vân Long. Đến bên trái phía Đông thấy có một đạo sĩ già là Lưu Diệu Thông đang nằm bệnh, Tể Diên lấy thuốc trị cho ông ta lành mạnh rồi bảo ở lại giữ miếu, xong việc Tể Diên mới đi xuống huyện Thường Sơn. Đến ngã tư đường thấy hai vị Ban đầu Sài, Đỗ đang đánh nhau với tên giặc, Tể Diên sử dụng nghiệp pháp leo lên đứng trên bảng hiệu ở nửa chừng như thế. Sài đầu kêu:

- Sư phụ Ồi, mau xuống đây bắt giặc!

- Ta cũng muốn xuống mà không xuống được, chắc chết quá!

Mấy người đứng dưới đất đều nói:

- Bộ Hòa thượng muốn chết hả?

Nào ngờ Tể Diên nhảy xuống, tà tà cách mặt đất hai thước thì dừng lại. Ai nấy thấy vậy cũng trầm trồ:

- Cái ông Hòa thượng này thiệt lạ đa!

Sài đầu thấy vậy nói:

- Sư phụ mau niệm chú bắt giặc đi!

- Gấp quá, ta quên chú rảo rồi!

Tên giặc lúc đó thu vũ khí lại sửa soạn chạy trốn, đang nhảy lên nóc nhà. Tể Diên nói:

- À, à, ta nhớ ra rồi. “Án sắc lịnh hích”.

Tên giặc vừa mới rớt trên nóc nhà tức thì như có ai nắm lưng nứ kéo lại ném xuống đất, rớt ngay trước mặt Tiểu huyền đàn Châu Thoại. Châu Thoại bước tới nắm chặt tên giặc lại. Sài, Đỗ thấy vậy, giận Tể Diên vô cùng: “Sai sự tốt đẹp này, lại để cho thằng bệnh vớ phải!”. Ý muốn bước tới trối lại, lại sợ người ta không đồng ý.

Hai vị Ban đầu bước tới nói:

- Xin lỗi bạn, tôi là Sài Nguyên Lộc, còn anh này là Đỗ Chấn Anh. Chúng tôi là mã khoái trong nha môn của Thái thú huyện Lâm An, vâng lệnh đường dụ đi bắt Hoa Vân Long. Xin bạn vui lòng để chúng tôi trói tên giặc này lại.

Tiểu huyện dân Châu Thoại quả là người khoan dung đại lượng cũng không có ý tranh giành, nói:

- Hai vị cứ trói hẳn đi.

Sài Nguyên Lộc mới rút dây sắt trói nghiêng tên giặc lại. tể Diên nói:

- Chúc mừng cho hai vị đấy! Bắt được Hoa Vân Long thế nào cũng được thưởng 1.200 lượng bạc, thích nhỉ!

- Sư phụ không mừng sao?

- Hai vị mừng thì có! Bắt được Hoa Vân Long đem về được thưởng 1.200 lượng ấy mà.

- Sư phụ không mừng à?

- Hai vị mừng lắm phải không?

Tể Diên nói đi nói lại 4,5 lần. Sài đầu gắt:

- Sư phụ thôi đi, đừng nói nữa!

- Hai vị đi đến nha môn trước đi, ta phải đi cầu một chút.

Hai vị Ban đầu áp giải tên giặc đến nha môn huyện Thường Sơn. Có người vào bẩm báo, quan huyện lập tức thẳng đường. Sài, Đỗ đưa tên giặc vào công đường, thỉnh an quan huyện:

- Hạ dịch là Sài Nguyên Lộc xin ra mắt lão gia.

Đỗ Chấn Anh cũng báo danh thỉnh an xong. Sài Nguyên Lộc bẩm:

- Khỏi bẩm lão gia, hạ dịch là mã khoái nha môn Thái thú huyện Lâm An, vâng theo lệnh Thái thú, đi ra bắt Càn khôn đạo thủ Hoa Vân Long là tên trộm vòng ngọc phụng quan của Thừa tướng. Hiện bắt được hẳn tại địa phương này, xin trước đến trình bẩm lão gia rõ.

Tri huyện họ Phùng hỏi:

- Các người có Hải bộ công văn không?

- Thưa, có!

Nói rồi lấy công văn trình lên. Quan huyện nhìn lên thấy quả thật, mới hỏi:

- Tên giặc dưới kia có phải là Hoa Vân Long không?

- Tôi họ Hoa, chính là Hoa Vân Long. Tên giặc đáp.

- Ngoại hiệu của ngươi là gì?

- Ngoại hiệu của tôi là Càn khôn đạo thủ.

- Mi gây án gì ở Lâm An thế?

- Những việc ở am ni cô, vì gian dâm không được nên giết thiếu phụ, chém bị thương lão ni; gây tội ở lầu Thái Sơn rồi giết chết mạng người. Sau khi lấy trộm vòng ngọc phụng quan ở phủ Thừa tướng, lấy phần đề thơ trên tường, đều do tôi làm cả.

- Mi đề thi như thế nào?

- Đó là loại tàn đầu thị Chữ đầu mỗi câu ráp lại là Càn khôn đạo thủ Hoa Vân Long trộm.

- Còn ở địa phương này, đốt đèn cầm gậy cướp tiệm cầm đồ ngoài cửa Nam, cướp giật chặn đường sát thương hại mạng người ở cửa Đông; còn tại huyện nha cướp ngục thả tù, cướp Bồng đầu quỷ Uẩn Phương, bắt đi bầy tên sai dịch. Việc này mi có nhúng tay vào không?

- Tôi không có gây án ở địa phương này. Những việc ấy tôi đều không biết.

Quan huyện nghe nói đột nhiên nổi giận:

- A, nói lời dịu ngọt mà nó không chịu nghe. Bây đầu, đề nó xuống, đập một trận cho ta.

Tên giặc nói:

- Bẩm lão gia, một mình tôi gây ra mấy vụ án ở Lâm An vừa cung khai ra đó cũng đáng tội chết rồi. Còn những vụ án tại địa phương này tôi không có gây ra. Lão gia bảo tôi nhận bừa, làm sao tôi nhận được? Bẩm lão gia, có phải Ngài bảo tôi nhận đại để xóa bớt đi vụ án, giữ vững chức vụ của Ngài phải không? Ngài muốn mượn tôi phá án giùm cứ nói ra đi, có sao đâu!

Quan huyện nghe nói, tức giận tràn hông, tóc tai dựng ngược, hét lớn:

- Tên chết tiệt này chắc là đầu đảng bọn giặc đây. Nếu không ăn đòn đâu chịu khai.

Quan huyện định sai người tra khảo tên giặc. Ngay lúc ấy, từ bên ngoài có tiếng bước chân rộn rịp. Tể Diên từ bên ngoài bước nhanh vào. Sài Nguyên Lộc nhìn thấy, bước tới trước quan huyện, nói;

- Bẩm lão gia, có Tể Công đến.

Quan huyện nghe báo lật đặt đứng dậy đón tiếp. Nhìn thấy phía sau Tể Diên có một người đi theo đôi mắt tròn dục, bước thẳng đến công đường.

Chia tay cùng hai vị Ban đầu ở ngã tư đường, Tể Diên lững thững đi sau đến huyện Thường Sơn. Đến cửa huyện nha, Tể Diên ngược đầu xem thấy trước cửa huyện nha có một quán rượu trang trí đẹp đẽ. Tể Diên nhìn kỹ thấy có cột oản khí xông thẳng lên từng không, bèn vén rèm bước vào. Một người ngồi sau quầy tuổi trạc hơn 40, mày hưng mắt ác trên chiếc mặt dày thệt. Tể Diên lại gần, nói:

- Chưởng quỹ ơi, cho mượn cây viết một tý.

- Để làm gì vậy? Chưởng quỹ hỏi.

- Ta đến uống rượu, mượn viết viết ít chữ.

Chưởng quỹ cầm viết đưa cho Hòa thượng. Tể Diên cầm viết viết mấy chữ trong lòng bàn tay rồi đến ngồi ở một bàn gần chưởng quỹ, kêu đem hai bầu rượu và một đĩa thức ăn. Mấy bàn bên có người nói chuyện với nhau:

- Bữa nay Tể Công trưởng lão bắt giặc tại ngã tư đường, anh có thấy không?

- Tôi không thấy, người kia đáp.

- Tôi thấy rõ ràng, Hòa thượng cao một trượng, đầu to như cái đầu gạo, mặt đỏ hồng, mặc cái đạo bào màu vàng, tay cầm râu chuỗi 108 hạt. Thật đúng là bậc La Hán.

Người kia lại nói:

- Anh đừng nói xàm. Tể Diên tăng là cái ông say rượu điên điên khùng khùng, mặt mày bùn đất tèm lem, tăng bào te tua, tay sứt bâu rách, đầu tóc dài cả tắc mới phải.

Nói xong, lấy tay chỉ Tể Diên, nói:

- Giống như ông Hòa thượng này nè!

- Làm sao anh biết được? Người kia gặng.

- Tôi có quen biết với ông ta mà.

Tể Diên nghe nói, hỏi người ấy:

- Chú quen với ông ta, mà quen trong trường hợp nào?

- Mùa xuân năm ngoái, tôi gặp ông ở Lâm An, có cùng ăn cơm với ông.

- Mùa xuân năm ngoái, chú đi buôn ở phủ Trấn Giang phải không?

Người kia nghĩ thầm: “Lạ thật, làm sao ông ấy biết mình đi buôn ở Trấn Giang?” Bèn hỏi:

- Hòa thượng, làm sao ông biết tôi ở Trấn Giang?

- Ta có gặp chú ở Trấn Giang mà.

Nói tới đó thì phía ngoài có người nói lớn:

- Chó mập lắm đây. Có ai mua không?

Tế Diên nghe rao mới hỏi:

- Chú bán à, con chó này chú bán bao nhiêu?

Người kia đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Đại sư phụ muốn mua thì tốt lắm! Trong nhà tôi có ba người, bà mẹ tôi đang bị bệnh nặng, trong nhà có cái gì đi cầm được đều đem đi cầm hết, cái gì bán được cũng bán tất, chỉ còn thừa lại con chó này thôi. Hòa thượng mua thì tốt quá, tôi chỉ xin một điều tiền thôi.

- Ta không mua, Tế Diên nói.

- Thôi, 900 nhé?

- Không mua.

- Tám trăm, Hòa thượng bắt đi!

- Không mua.

Người bán chó nghĩ bụng: “Để gì có người để mắt tới”, bèn nói:

- Cũng được, tôi tính hạ còn 700 thôi.

- Ta không mua.

- Thôi, 600 lấy giùm đi.

- Ta không mua.

Có người ở bàn bên thấy vậy mới hỏi:

- Đại sư phụ, vậy rút lại Ngài muốn trả bao nhiêu tiền?

- Ta muốn trả một giá, nói ra chú đừng buồn.

- Tôi không giận đâu, người kia nói.

- Đưa chú 5 điều tiền nhé?

Người ngồi bàn bên nói:

- Ông Hòa thượng này điên mất rồi!

Người bán chó nói:

- Tôi chịu bán đó!

Tế Diên nói:

- Chú chịu bán thì chuông quỹ sẽ đưa 5 điều tiền cho chú.

Chuông quỹ nói:

- Dựa lý do gì mà bảo tôi đưa cho hần 5 điều?

Tế Diên xòe tay ra, nói:

- Người hãy coi bằng chứng này nè.

Chuông quỹ dòm thấy sợ quá, lật đật nói:

- Tôi bằng lòng trả cho chủ chó 5 điều.

98. Chương 98

Huyện Thường Sơn, Sài Đồ bắt giặc phạm

Mã Gia Hồ, Tế Diên Cứu Dương Minh

Tế Diên xòa tay đưa cho chưởng quỹ, nói:

- Dựa vào cái này đòi 5 điều tiền được không?

Chưởng quỹ dòm vào tay của Hòa thượng sợ đến xanh cả mặt, lật đật nói:

- Tôi chịu đưa 5 điều tiền.

Nói rồi mở tủ lấy ra 5 điều đưa cho Tế Diên. Mọi người đều không biết đó là vụ gì? Tế Diên nói:

- Chú bán chó này! Chú thả chó ra đi! Ta nghe kêu lên một tiếng sẽ cho chú 5 điều.

- Tôi thả chó ra, nó sẽ chạy về nhà tôi rồi sao?

- Không hề gì! Nó chạy đi kể như là của ta rồi.

Người bán chó mở chó ra, chó tự động chạy đi. Tế Diên cầm tiền giao cho hắn. Được tiền hắn cũng đi nốt. Chưởng quỹ nói với tế Diên:

- Đại sư phụ nè, chuyện đó ông đừng nói cho ai nhé, tôi sẽ đãi cơm rượu cho sư phụ.

- Ủ, đãi thì đãi.

Lập tức chưởng quỹ sai mua thức ăn đem đến thật nhiều. Lại thêm rượu cho Hòa thượng. Tế Diên nói:

- Vụ việc này, ta với người phải lên quan nha mới được, oan hồn bị chết oan uổng, không thể để như vậy.

Tế Diên nói rồi lấy tay chỉ một cái, chưởng quỹ đôi mắt trợn ngược, đứng dậy đi theo Tế Diên ra khỏi tửu quán Nhất Điều Long, thẳng đến nha môn huyện Thường Sơn. Quan huyện Thường Sơn thấy Tế Diên liền đứng dậy tiếp đón, nói:

- Thánh tăng giá lâm, đệ tử nghinh đón chậm trễ, xin người miễn thứ! Xin mời thánh tăng ngồi. Bạch Thánh tăng, người đi theo này là ai vậy? Hắn đã làm gì thế?

Tế Diên đáp:

- Lão gia hãy đem người này cho giam lại, một lát sẽ đề cập đến sau.

Quan huyện y lời. Cho đưa ra sau tra xét. Tế Diên nói:

- Đây lão Sài, lão Đỗ, hai vị mừng quá há! Bắt được Hoa Vân Long, phen này về Lâm An thế nào cũng được thưởng 1.200 lượng bạc. Mừng ghê, mừng ghê!

Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh hỏi:

- Sư phụ không mừng sao?

Tế Diên dạy qua hỏi tên giặc:

- Đây tên giặc, mi họ tên gì?

- Tôi tên Hoa Vân Long.

Tế Diên cười lớn nói:

- Mi họ Hoa đâu có dễ dàng vậy.

Nói rồi bước tới lột áo tên giặc ra, Tế Diên nói:

- Mấy người lại đây xem, cái này là ngoại hiệu của hắn đây.

Sài, Đỗ hai người bước tới, thấy trên lưng của tên giặc rành rành 9 nốt đỏ lớn bằng đồng tiền. Bị nhận diện, tên giặc mới nói:

- Thôi được, Hòa thượng đã biết rõ, tôi thật không phải họ Hoa.

Quan huyện hỏi:

- Vậy tên thật của người là gì?

- Tôi họ Tôn, tự bá Hổ, ngoại hiệu là Cửu đóa mai hoa. Tôi vốn là người Tây Xuyên, hiện ở miếu Ngọc Hoàng thường có nhóm lục lâm Tây Xuyên tụ tập. Vụ đốt đền cầm gậy cướp tiệm cầm đồ Vạn Hưng là do Bồng đầu quỷ Uẩn Phương kéo theo Đào hoa lãng tử Hàn Tú, Bạch viên Tú sĩ Uẩn Phi, Song thủ phân vân Ngô Đa Thiểu, Đê đầu khăn vật Hạ Đắc Hoàn, Hận địa vô hoàn Lý Mạnh, Đê đầu khăn tháp Trần Thanh, Thất nguyệt phùng Trình Trì Viễn, Tây lộ hổ Hạ Đông Phương, Khiêu giản hổ Trần Đạt, Bạch hoa xà Dương Xuân Liên, cộng tất cả 31 người. Còn vụ đón đường cướp ngoài cửa Đông chính tôi cùng Vô hình thái tuế Mã Kim Xuyên cùng làm thôi. Trước đây Bồng đầu quỷ Uẩn Phương bị quan nhân bắt giữ, em hấn là Bạch liên tú sĩ Uẩn Phi phát thiệp lục lâm, truyền lục lâm tiễn mời các bạn bè bạn lục lâm, tất cả là 73 người đến cướp ngục thả tù cứu Uẩn Phương đem đi, bắt thêm 7 tên sai dịch, chém chết quân giữ cửa thành và kéo nhau ra cửa Đông. Chân của Uẩn Phương bị khảo kẹp hư gãy, hấn nói: - Lão gia ở huyện Thường Sơn và Bạch kiếm chuyên cư ở Mã Gia Hồ là hai kẻ thù của ỵ. Hôm nay các bạn lục lâm kéo nhau đến Mã Gia Hồ làm cỏ toàn gia Mã Tuấn. Phần tôi là anh em kết nghĩa với uẩn Phương, ỵ phái tôi đến đây giết lão gia và cướp ấn, không ngờ lại bị quan quân bắt được. Còn Hoa Vân Long không có ở chung với các anh em lục lâm trên miếu Ngọc Hoàng, nhưng tôi có quen biết hấn, tính nhân dịp này nhận bữa là Hoa Vân Long để xóa mấy vụ án kia đi, nào ngờ bị Hòa thượng biết được mưu gian. Đây là tình thiệt tôi xin khai trình.

Quan huyện đã tỏ tường liền ra lệnh đóng trăn tên giặc bỏ vào ngục. Sài đầu, Đỗ đầu bây giờ quả tức giận cảnh hông! Tế Diên an ủi:

- Hai vị chớ có nóng vội, sớm muộn gì ta cũng bắt được hấn cho hai vị mà.

Lúc này quan huyện mới hỏi:

- Bạch Thánh tăng, người hồi nãy Ngài dẫn theo là có sự cố gì thế.

Tế Diên xoa tay ra nói:

- Lão gia cứ xem đây này.

Quan huyện xem qua mới biết sự việc, lập tức kêu đem người ấy vào. Người chưởng quỹ quán rượu này tên là Đồng Sĩ Nguyên. Trước kia chủ của quán rượu “Nhất Điều Long” (con rồng) này họ Khổng, thứ tư, thường gọi là Khổng Tứ, cùng Đồng Sĩ Nguyên kết nghĩa anh em, hoạn nạn có nhau. Đồng Sĩ Nguyên là người độc thân, còn Khổng Tứ ngoài vợ là Châu thị còn có hai con, một gái một trai. Đồng Sĩ Nguyên thường ngày giúp đỡ Khổng Tứ coi sóc việc buôn bán ở quán rượu. Về sau Khổng Tứ mắc bệnh nặng, lúc đến hồi nguy kịch bèn mời Đồng Sĩ Nguyên đến nhà, nói:

- Đồng hiền đệ, anh em ta, tình đối xử như tay chân, chắc anh sống không lâu. Khi anh chết rồi, chị em nách hai c' cháu bé sống qua ngày tháng, không chỗ nương tựa. Quán rượu này, anh giao cho em coi sóc. Sau khi anh chết rồi, em lo sao cho chị em khỏi phải đói lạnh, các cháu em được ăn học nên người, nối tiếp hương lửa nhà họ Khổng thì anh ở tuổi vàng cũng cam tâm mãn nguyện.

Đồng Sĩ Nguyên nói:

- Huynh trưởng cứ lo dưỡng bệnh đi, đừng lo lắng làm chi! Nếu như huynh trưởng có mệnh hệ nào thì em sẽ thay anh lo lắng cho chị và các cháu.

Sau mấy lời trấn trối, quả nhiên Khổng Tứ nhắm mắt đi xuôi. Đồng Sĩ Nguyên giúp đỡ lo lắng việc tang ma. Sau khi chôn cất Khổng Tứ, quán rượu Nhất Điều Long hoàn toàn về tay Đồng Sĩ Nguyên quản lý. Hấn ta thường đến nhà cung cấp tiền cho Châu thị. Con gái lớn của Châu thị lúc đó đã 17 tuổi, mười phần xinh đẹp nhưng chưa hứa gả cho ai. Đồng Sĩ Nguyên vốn là bợm háo tửu sắc, sau khi Khổng Tứ qua đời, hấn rắp tâm rình chờ cơ hội chiếm đoạt cô nương. Ngày kia Châu thị đưa con trai về thăm ngoại, chỉ có một mình cô nương ở nhà. Đồng Sĩ Nguyên dò biết, liền mua rất nhiều tặng vật đem đến nhà Châu thị. Thấy

trong nhà chỉ có một mình cô nương, Đồng Sĩ Nguyên buông ra những lời cợt nhả, thò tay kéo cô nương vào mình. Cô nương quýnh quá chạy tuốt ra nhà sau nhảy xuống giếng thường ngày múc nước tưới hoa để tự vẫn. Phần Đồng Sĩ Nguyên vội vã chạy về quán cổ tình như không biết. Đến tối Châu thị về đến nhà không thấy con gái đâu, tìm kiếm khắp nơi mà không tông tích, mãi đến ngày thứ ba, xác cô gái nổi lên trong giếng mới biết. Châu thị nghĩ rằng chắc con gái mình xách nước tưới hoa trật chân té xuống giếng chết chớ đâu ngờ Đồng Sĩ Nguyên cường gian không được đã bức tử cô nương! Châu thị lập tức cho vớt tử thi con gái lên rồi cho Đồng Sĩ Nguyên hay. Đồng Sĩ Nguyên liền chạy mua giúp quan tài và lo việc chôn cất cô gái. Hắn nghĩ rằng việc làm của hắn, người không biết, quỷ không hay. Dè dặt hôm nay có ông Hòa thượng đòi hắn 5 điều tiền, trong tay viết rành rành mấy chữ: “Cường gian bức chết Khổng Tiểu Loan”. Thấy mấy chữ ấy, Đồng Sĩ Nguyên lật đật đưa ngay 5 điều tiền. Hắn định bụng sẽ cho Hòa thượng một ít tiền để ém nhem mọi chuyện xấu xa đi, nào ngờ Hòa thượng dùng nghiêm pháp dẫn hắn đến nha môn.

Quan huyện thấy mấy chữ trong tay của tể Điền mới rõ ràng sự việc, bèn vỗ kinh đường, nói:

- Cái thằng lớn mật này, tại sao mi dám cường gian bức tử Khổng Tiểu Loan? Hãy tình thiệt khai ngay, nếu không bản huyện sẽ xử nặng đấy!

Đồng Sĩ Nguyên lúc này mới tỉnh lại, nhìn ra là mình đang đối trước công đường. Hắn tự nghĩ: “Việc làm của ta không ai hay biết, mà sao lạ vậy kìa?”. Nghĩ rồi, bèn thưa:

- Bẩm lão gia ở trên soi xét, tiểu nhân tên Đồng Sĩ Nguyên là người buôn bán thật thà, nào có quen biết ai là Khổng Tiểu Loan đâu?

Tể Điền nói:

- Cái thằng chết tiệt này, lớn gan dữ a! Nó không chịu khai, nhưng oan hồn người chết đã tố cáo với ta hết rồi. Lão gia dùng cực hình khảo kẹp nó, nó sẽ phun ra ngay thôi.

Quan huyện lập tức ra lệnh đem kèm kẹp đến, đề Đồng Sĩ Nguyên xuống tra khảo. Đau nhức quá, Đồng Sĩ Nguyên chịu không nổi bèn la lên:

- Xin lão gia đừng kèm kẹp nữa, tiểu nhân xin khai hết.

- Ủ, mi khai đi! Quan huyện nói.

Đồng Sĩ Nguyên mới đem việc kết bạn với họ Khổng. Khổng Tứ gởi gắm vợ con lại trước khi tắt hơi ra sao. Nhân vì Khổng cô nương xinh đẹp quá, hắn động lòng, tìm cách cường gian, cô nương không thuận bèn nhảy xuống giếng tự vẫn nhất nhất thuật lại. Quan huyện nói:

- Mi là thằng chẳng ra gì, thật là vô luân vô nghĩa mới làm những việc thương thiên nghịch lý như vậy!

Nói rồi ra lệnh đem Đồng Sĩ Nguyên đóng trần giam vào ngục, chờ thân nhân người chết đến đối chất rồi sẽ định tội. Quan huyện truyền bãi hầu rồi thưa:

- Xin mời Thánh tăng vào ngồi trong thư phòng, bản huyện có việc cần thương lượng. Bấy đâu, dọn rượu lên!

Thủ hạ vâng dạ chuẩn bị. Quan huyện nói:

- Bạch Thánh tăng, tối nay bọn giặc xông vào Mã Gia Hồ, thẳng như chúng giết hại nhân mạng tại địa phương này, bản huyện rất lấy làm lo lắng. Thánh tăng có cao kiến gì xin dạy cho biết?

- Đó là việc nhỏ, Tể Điền đáp, uống rượu mới là việc lớn đây!

Sài đầu, Đỗ đầu lúc đó tức giận cảnh hông. Tể Điền quay ra nói:

- Chúc mừng hai vị.

Sài đầu nói:

- Không phải Hoa Vân Long mà mừng nổi gì?

- Hai vị đừng nóng vội! Lát nữa ta dắt người kia đi bắt Hoa Vân Long về giao cho hai vị luận công lãnh thưởng, có được không nào? Hai vị cứ ở tại gia môn đây chờ đi. Ta không nói láo với hai vị đâu!

Đoạn quay qua quan huyện, nói:

- Thưa lão gia, Ngài phái Tiểu huyền đàn Châu Thoại, Xích diện hổ La Tiêu tuyển lựa 20 tên khoái thủ lát nữa đi với Hòa thượng ta đến Mã Gia Hồ bắt giặc.

Quan huyện gật đầu, truyền dụ ngay Tiểu huyền đàn Châu Thoại nghe lệnh gọi đi bắt giặc, vội vào thưa:

- Bẩm lão gia, tại dịch được lão gia thương tình cho nghỉ phép tịnh dưỡng nhưng nay miệng còn nửa máu tươi không thể cùng Tế Công đi biện án được. Xin lão gia phái một mình La Tiêu đi thôi.

Tế Diên hỏi:

- Nay Châu Thoại, người thổ máu tươi mà muốn chết hay muốn hết?

- Muốn hết, chứ ai muốn chết bao giờ.

- Để ta cho người một viên thuốc uống thử xem sao.

- Vậy thì xin Hòa thượng.

- Tế Diên mò túi lấy ra một viên thuốc đưa cho Châu Thoại. Châu Thoại uống vào, khí huyết lưu thông, bỗng chốc nghe trong người sáng khoái, khen lia lịa:

- Thuốc hay quá! Thuốc hay quá!

- Người khoẻ rồi hả? Tế Diên nói, vậy thì cùng với La Tiêu và 20 tên khoái thủ ở ngoài thư phòng đợi tạ. Mỗi người phải dắt một chiếc lông ngỗng trắng, chừng ta bảo đi hãy đi.

Gia nhân thưa: - Tiệc rượu đã dọn xong.

Quan huyện mời Tế Diên vào thư phòng uống rượu. Tế Diên nói:

- Lão gia, thứ rượu này tôi không uống đâu.

Quan huyện hỏi:

- Thánh tăng muốn uống rượu nào xin cho biết để xếp đặt?

- Trước hết hãy dọn mâm rượu này xuống, dọn một mâm rượu khác giống như vậy, bảo thủ hạ hô lớn: Lão gia cùng Thánh tăng đang uống rượu tại thư phòng. Mọi người nghe hô phải dạ rân lên, bưng dọn thức ăn. Hòa thượng ta muốn nghe tiếng ồn ào cho vui một tí.

Quan huyện nói:

- Phải đấy! Bậy đâu? Hãy dọn mâm rượu này xuống rồi dọn mâm khác lên.

Mọi người trong nhà môn đều được truyền khắp một lượt. Gia nhân bưng mâm rượu ấy xuống, dọn mâm rượu khác lên rồi hô lớn:

- Lão gia và Thánh tăng đang uống rượu tại thư phòng, các người phải lo bưng cơm rượu lên thư phòng nhé.

Mọi người đều dạ rân. Lúc đó Tế Diên mới ngồi vào bàn uống rượu. Rượu được vài tuần, Tế Diên hỏi:

- Lão gia này, để tôi biến một trò này cho ngài xem chơi. Tôi muốn biến trò “Ngọc nữ lâm phạm”.

Nói rồi lấy tay chỉ một cái. Dưới đất hiện lên mấy cô mỹ nữ đàn ca xướng rất du dương. Tế Diên lại nói:

- Tôi muốn biến ra một trò “Đất bằng bất quỷ”.

Nói rồi thò tay dưới bàn chộp một cái, kéo ra một tên giặc, làm quan huyện hết hồn, mồm há hốc.

99. Chương 99

Đồng Sĩ Nguyên dúi trái cầu Thánh tăng

Khổng liệt nữ bị bức trâm giếng lạng

Tế Diên thò tay xuống gầm bàn lôi tên giặc ra, nói:

- Lão gia xem nè, tôi chộp trúng con quỷ đây.
- Quan huyện lật đật hô kẻ tả hữu trói tên giặc lại để xét hỏi.

Tên giặc khai:

- Tôi là Vô hình thái tuế Mã Kim Xuyên, tính đến đây giết quan trộm ăn.

Nguyên Bồng đầu quỹ Uẩn Phương phái hai người: Cửu đoá mai hoa Tôn Bá Hổ và Vô hình thái tuế Mã Kim Xuyên, một người giết quan, một người trộm ăn. Mã Kim Xuyên được dị nhân truyền cho 12 đạo bùa ẩn thân, cứ án theo 12 giờ: Tý, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi, mỗi giờ lấy một đạo bùa dán lên đầu thì không ai thấy được hẩn. Hôm nay tên giặc vừa đến, nghe gia nhân hô: - Lão gia cùng Tế Công đang uống rượu tại thư phòng. Hẩn lật đật chạy đến đây. Lại nghe Tế Diên nói sẽ biến pháp “Ngọc nữ lâm phạm”. Tên giặc muốn đến gần xem để học, bèn bước nhanh vào thư phòng. Ai nấy đều không thấy có người vào nhưng Tế Diên thấy rõ hết. Tên giặc vừa chui xuống gầm bàn, Tế Diên đưa tay chộp lấy, gỡ hai lá bùa trên tóc hẩn ra, mọi người mới thấy được và trói hẩn lại. Quan huyện tra hỏi xong bèn ra lệnh đem tên giặc đóng trăn giam lại. Tế Diên ăn uống no say xong bèn đứng dậy kêu:

- Châu Thoại, La Tiêu! Các người đi với ta nhé.

Mọi người lần lượt ra khỏi nha môn thẳng đến Mã Gia Hồ. Tế Diên kể tai Châu Thoại nói:

- Người cứ làm như vậy, như vậy nhé!

Khi đến đầu thôn Mã Gia Hồ, nghe có tiếng nói: Có ngu huynh là Dương Minh đây. Kế nghe có tiếng ú ớ rồi ngã xuống. Ấy là Bạch liên tú sĩ dùng thuốc mê đánh ngã Dương Minh. Phía sau có người nói: - Chữ Hợp ơi, giao nó cho ta! Uẩn Phi nói: - Cần gì người, ta giết không được sao? Nói rồi bước tới trước. Tức thì ánh dao lóe lên, tiếng đầu rơi đánh đập, máu tuôn có vòi. Bỗng nghe tiếng Tế Diên: - Mau dừng vậy, giết rồi à?

Té ra người bị giết là Bạch liên tú sĩ Uẩn Phi chứ không phải Dương Minh. Hẩn bị Châu Thoại chém một dao chết tốt. Sau khi Uẩn Phi nghe kêu: “Chữ Hợp ơi, giao nó cho ta”, bèn ngoái đầu nhìn lại thấy người mới tới có dất lông ngỗng trắng, tưởng là phe mình, không phòng bị nên bị giết chóng như vậy. Bọn giặc tối nay đều dất lông ngỗng trắng làm hiệu, nào ngờ bị Tế Diên biết được, bảo bọn Châu Thoại dất lông ngỗng trắng vào, cũng như mắt cá lộn châu. Thờ rằng:

Lộn đục chẳng phân lươn với chạch

Nếu trong tách bạch cả hai đàn.

Tiểu huyền đàn Châu Thoại giết Uẩn Phi rồi, Tế Diên bước tới thấy Dương Minh nằm bất tỉnh nhân sự mới bảo Châu Thoại mau tìm một chén nước đem lại hòa thuốc cho Dương Minh uống. Giây lát, Dương Minh tỉnh lại, ngồi dậy nói:

- A, sự phụ đã đến rồi! Không xong rồi, sự phụ Ồi! Bọn giặc đã đến Mã Gia Hồ, đốt đèn cầm gậy quấy loạn tung tung!
- Người hãy trở vào nhà Mã Tuấn xem thế giặc bao lớn.

Dương Minh nghe bảo lật đật chạy ngược về, dùng thuật phi thiềm tẩu bích nhảy vọt vào trong nhà thấy bọn giặc tụ tập hết ở trên nhà chánh, cả bọn Lô Minh, Trần Lượng, Trịnh Hùng, Mã Tuấn đều bị trói gô bỏ một chỗ. Nguyên sau khi Dương Minh chạy đi rồi, bọn Mã Tuấn bốn người cùng đánh nhau với bọn giặc. Trong bọn giặc cũng có người giỏi như: Tạo thác đầu Bành Chấn, Vạn hoa tăng Từ Hằng. Hai người này ở trong tối ngằm yểm trợ chứ không ra mặt. Hai người theo dõi xem trong nhà Mã Tuấn có người tài giỏi không. Nếu không có người tài giỏi thì mới nhảy xuống ra mặt áp đảo. Trong tối nhìn ra chỉ thấy bốn

người chống cự. Bọn giặc cầm dao ở góc phía Nam, còn gia nhân đều không dám ra. Tào thác đầu Bành Chấn, Vạn hoa tăng Từ Hằng thấy đã rõ ràng bèn nhảy xuống thi triển tà thuật, bắt bốn người trong nhà lại. Bọn giặc bèn lên thượng phòng phía Bắc đốt đèn lên xúm nhau lại.

Đào hoa lãng tử Hàn Tú nói:

- Hai người lấy lọ chảo thoa mặt đây chắc là người quen, hãy lấy nước rửa sạch xem thử.

Mới nói tới đó thì nghe bên ngoài có tiếng Dương Minh nói lớn:

- Hay cho bọn giặc, cả gan dữ a! Có Oai trấn bát phương ở đây.

Bọn giặc nghe nói rối loạn cả lên. Vì Dương Minh là người có tiếng tăm lớn nên bọn giặc nghe xưng tên mới nhón nháo như vậy. Tào thác đầu Bành Chấn nói:

- Các vị đừng sợ, mọi việc đều có tạ. Hãy coi ta thi triển chút thuật mọn, bảo đảm với các người hễ tới một tên tóm cổ một tên, tới hai tên tóm nốt hai tên. Các người đừng lo.

Nói câu đó vừa xong, bọn giặc thấy Tế Diên đi bước thấp bước cao, ngả xiêu ngã tó, miệng niệm:

- A Di Đà Phật! Thiện tai, thiện tai!

Tào thác đầu Bành Chấn, Vạn hoa tăng Từ Hằng không dám nói dõc nữa, lật đật nhảy lên nóc nhà chuồn trước. Bọn giặc biết Tế Diên thần thông quảng đại, đâu phép đánh ngã Thiết Phật tại chùa Thiết Phật làm sao dám chống cự. Ai nấy không hèn mà rùng rùng nhảy lên nóc nhà chạy trốn. Tế Diên lấy tay chỉ một cái, trông cứng 16 tên giặc lại. Dương Minh cùng Tế Diên bước vào mở trời cho Mã Tuấn, Trịnh Hùng. Lôi Minh, Trần Lượng và Mã Tuấn bước tới thì lễ Tế Diên.

Tế Diên nói:

- Không cần phải thi lễ làm chi! Các người hãy khử bọn giặc ấy đi, nếu để lại sanh hậu hoạn đấy. Chỉ để lại vài ba tên cho mấy Ban đầu đem về nạp trên huyện Thường Sơn để kết thúc vụ án là được.

Bọn Lôi Minh kết thúc tánh mạng 13 tên, còn 3 tên chừa lại. Hỏi tên họ, bọn chúng khai là: Đào hoa lãng tử Hàn Tú, Phần hồ điệp Dương Chí, Yến vĩ tử Trương Thất. Hỏi xong bèn lấy dây trói chúng lại. Tế Diên nói:

- Nay Mã Tuấn, hãy kiếm cho ta một chiếc đòn gánh thật cứng, hai sợi dây cho thật dẻo.

- Chi vậy, sư phụ?

- Ta đi biện án. Đem ba tên giặc này giao lại cho hai vị Ban đầu là Tiểu huyện đàn Châu Thoại và Xích diện hổ La Tiêu sáng ra giải lên huyện Thường Sơn.

Mã Tuấn lập tức bảo gia nhân tìm một cây đòn gánh bằng cây sơn du cho thật tốt và hai đoạn dây đưa cho Tế Diên. Tế Diên cầm lấy đi ra khỏi đầu thôn Mã Gia Hồ tiến về hướng Bắc. Cách Mã Gia Hồ chừng tám dặm có một cái chợ tên là Bát Lý Phố. Tế Diên vác đòn gánh lên vai tới Bát Lý Phố thì mặt trời vừa mới mọc. Bát Lý Phố có một chỗ tên là Náo Thị Khẩu. Tại sao lại có tên Náo Thị Khẩu? Bởi nhân ở đây sáng sớm có mấy người khuân gánh tẻ tẻ lại, họ không cho ai từ nơi khác đến khuân gánh cả mà giành tất cả mối về phần họ. Tế Diên đến Náo Thị Khẩu thả đòn gánh, ngồi xổm xuống đất chẳng nói chẳng rằng. Những người khuân vác kể bên hỏi:

- Đại sư phụ, làm nghề gì vậy?

- Ta đi gánh thuê!

- Ông muốn gánh thuê thì đi chỗ khác mà gánh. Ở đây chúng tôi không cho người ngoài làm việc này.

- Các người gánh thuê ở đây vậy chớ có giấy phép của phủ huyện không?

- Không có.

- Mấy người đã không có giấy phép gánh thuê tại sao lại không cho ta gánh thuê với. Ta cứ gánh thuê ở đây thôi.

Mấy người kia nói:

- Máy anh để ý tới ông làm chi! Đar5i khái là ông khật khùng mà!

Người nọ nói:

- Này Hòa thượng, ông cứ ở đây gánh đi, tội tôi không làm khó để ông đâu.

- Chú kêu ta ở đây, ta lại không khoái ở đây. Ta đi nhé!

Người kia nói:

- Anh thấy không? Ông nửa điên nửa khùng mà!

Tế Diên đi một quãng thấy phía Tây bên đường có một tiệm lớn bán cơm rượu liền xăm xăm đi tới, bước thẳng vào hậu đường. Phở ky nghĩ thầm: “Cái ông Hòa thượng kiếc này mà cũng bước vào tiệm cơm rượu lớn này ư? Một đĩa thức ăn không 320 cũng 240; một bữa cơm tổng cộng ít nhất cũng mấy điều tiền. Sao không lấy tiền đó mua sắm bộ y phục mới có phải hơn không?”

Tế Diên bước vào ngồi xuống, bỏ đòn gánh ra. Phở ky nghĩ bụng: “Chiếc đòn gánh này tốt đấy chứ, bằng cây sơn du đây mà, giá trị cũng hai lượng bạc. Ông Hòa thượng này ăn cơm xong không có tiền trả, để lại chiếc đòn gánh này cũng được”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Chào đại sư phụ, Ngài cần thứ cơm rượu nào?

- Chú đã thấy biết rồi mà!

- Hòa thượng muốn ăn thứ gì bảo, chớ làm sao tôi biết được.

- Chớ không phải chú muốn ta để đòn gánh này lại sao? Chú tính xem nó đáng giá bao nhiêu tiền, rồi dọn cơm rượu lên cho ta ăn uống chơi.

- Không đâu tôi đâu có muốn đi gánh thuê?

- Chú đừng thấy ta mặc áo rách lòi cả da thịt rồi coi thường! Nếu đối xử ta tử tế, ta không thiếu một xu đâu. Ta là thần tài của chú mà.

- Phải, phải! Đại sư phụ dùng món chi?

- Chú dọn cho ta 4 thứ chiên xào hầm nướng và hai bầu rượu nhân sâm lộ.

- Nhân sâm lộ mỗi bầu trị giá một điều 200 tiền đấy.

- Ồi, có là bao; ở chỗ ta mỗi bầu họ bán tới 2 điều 400 tiền. Ở đây rẻ bằng nửa, ta phải uống 2 bầu mới được.

- Phải đấy.

Lập tức phở ky dọn cơm rượu ra cho Tế Diên. Tế Diên đang một mình tự rót rượu uống nhâm nhi, bỗng nghe bên ngoài có tiếng chào “A Di Đà Phật” thanh âm trầm vang. Theo tiếng nói, bức rèm vén lên, hai vị Hòa thượng từ ngoài bước vào, chính là Tạo thác đầu Bành Chấn và Vạn hoa tăng Từ Hằng. Hai tên giặc này từ Mã Gia Hồ chạy trốn lên phía Bắc, nhưng khi chạy vòng qua eo núi lạc đường lại chạy xuống phía Nam. Chạy suốt cả đêm, sáng ra chạy đến Bát Lý Phở. Hai người định bụng vào uống rượu nghỉ ngơi giây lát, nào ngờ bước vào quán bỗng gặp Tế Diên, sợ đến hồn phi phách tán, sửa soạn bỏ chạy. Tế Diên lấy tay chỉ một cái định cứng hai tên giặc lại, rồi bước tới bắt tai Bành Chấn, nói:

- Hay cho đồ chết tiệt này, tiền hai ngôi chùa và 20 khoảng ruộng của ta mi lấy bég đi hết. Hôm nay chúng ta phải kéo nhau lên quan mới được.

Tế Diên nói xong, đánh mỗi tên giặc 10 bạt tai nữa. Máy người kia thấy vậy nói:

- Hai ông Hòa thượng kia tại sao bị Ông Hòa thượng kiếc đánh dữ quá mà không nói một lời vật kìa? Chắc là hai ông đó vô lễ với ông Hòa thượng kiếc cũng nên!

Tế Diên móc túi của Bành Chấn ra mười mấy lượng bạc, móc túi Từ Hằng lấy ra hơn 40 lượng, rồi nói:

- Tiền này là tiền nó trộm của tôi mà xài không hết còn lại đây.

Tế Diên nói rồi lấy tiền đó trả tiền rượu và trối nghiêng hai tên giặc lại, lấy đòn gánh gánh đi. Mọi người thấy vậy không dám nói gì. Tế Diên gánh hai tên giặc ra khỏi tửu quán, hai bên đường phố bàn tán xôn xao:

- Một ông Hòa thượng gánh hai ông Hòa thượng. Có chuyện gì lạ vậy?

Tế Diên nói:

- Tại mấy người không biết thôi. Đây là chuyện nội bộ trong chùa của ta đây mà.

Tế Diên gánh đến Náo Thị Khẩu, mấy người gánh thuê nói:

- Mấy anh em kìa, bữa nay Hòa thượng trúng mối rồi đó.

Nói vừa xong, Tế Diên đã gánh đến gần. Mọi người nhìn kỹ thấy Tế Diên gánh hai ông Hó thượng, tất cả đều chưng hửng. Tế Diên móc túi ra một nắm bạc nói:

- Mấy chú thấy đó! Họ mượn ta gánh đến Mã Gia Hồ, chịu đưa cho ta 50 lượng bạc. Mấy chú có ai chịu đi không? Mỗi người ta trả cho một lượng bạc, đến Mã Gia Hồ?

Nghe nói thế, mọi người tranh nhau đáp:

- Đi chớ, đi chớ? Chúng tôi có tất cả 8 người, cứ 2 người khiêng một, 4 người còn lại để thay đổi.

- Ủ cũng được.

Tế Diên bằng lòng. Họ ráp lại khiêng đi, vừa đến đầu thôn Mã Gia Hồ bỗng nghe có tiếng la:

- Hay cho lão đạo sĩ này, ông muốn giết sai địch'chúng ta hả? Tế Công ơi, mau đến đây!

100. Chương 100

Tế Công hỏa thiêu Mạnh Thanh Nguyên

Tặc đạo nói khích Linh Viên Hóa

Vừa đến đầu thôn nghe tiếng kêu cứu, Tế Diên vội bước tới, thấy một lão đạo sĩ đang dùng định pháp trồng cứng bọn Tiểu huyền đàn lại. Đêm ấy sau khi Tế Diên từ Mã Gia Hồ ra đi rồi, bọn Tiểu huyền đàn Châu Thoại, Xích diện hổ La Tiêu đại lãnh 20 tráng binh ra mắt Mã Tuấn. Mã Tuấn nói:

- Hai vị Ban đầu này, Tế Công có dặn lại, hai vị Ở đây chờ trời sáng rồi áp giải ba tên giặc về nha môn, nhưng trước hãy mời quan huyện đến khám nghiệm tử thi trước đã. Người dặn hai vị phải đợi lão gia trở về rồi hãy cùng đi một lượt.

Châu Thoại và La Tiêu gật đầu đồng ý, đợi đến trời sáng rõ, có hai người ở nha môn huyện Thường Sơn cưỡi ngựa đến nhà Mã Tuấn dò xem tin tức. Nguyên là quan huyện không an lòng, suốt đêm chẳng thấy bọn Châu Thoại trở về, lại không biết hao hốt bao nhiêu nhân mạng? Sự việc này xảy ra ở địa bàn huyện Thường Sơn, nên quan huyện mới phái quản gia đến nhà Mã Tuấn dò xem tin tức. Sau khi nghe Châu Thoại thuật lại tình hình giết giặc đêm hôm, quản gia nói:

- Châu đầu nè, mấy vị nên mau trở về đi! Lão gia rất sốt ruột mới phái tôi đi dò xem đấy. Mấy vị về tới, lão gia mới an tâm.

- Cũng được, Châu Thoại nói, để tôi giải mấy tên giặc này về trước.

Mã Tuấn nói:

- Nay Châu đầu, mời lão gia đến sớm để khám nghiệm tử thi nhé!

- Vâng.

Lập tức mướn một cỗ xe, trói ba tên giặc bỏ lên xe, các vị Ban đầu nha dịch áp giải họ ra khỏi nhà Mã Tuấn. Vừa đến đầu thôn Mã Gia Hồ thì thấy có lão đạo sĩ đằng kia đi lại. Vị đạo sĩ này bỏ tóc xỏa, mình mặc đạo bào bằng đoạn lam, đi vớ trắng vân hài, trong tay cầm bảo kiếm, bộ râu quai nón quanh hàm lộ rõ bộ mặt đanh ác. Lão đạo miệng niệm: “Vô lượng thọ Phật” rồi nín thở lại hỏi:

- Các người làm gì thế này?

Châu Thoại đáp:

- Chúng tôi là quan nhân ở huyện Thường Sơn đi bắt giặc phạm giải về huyện nha.

- Để ta xem thử mấy tên bị bắt là ai.

- Lão đạo này, ông xem làm chi vậy? Mà ông là ai?

- Sơn nhân đây họ Mạnh tên là Thanh Nguyên.

Vị đạo sĩ này chính là sư đệ của Hoa Thanh Phong. Ông ta đang tu ở Tam Thanh quán trên núi Nhị Lang. Nhân vì trước đây có hai đạo đồng ở Lăng Vân quán núi Cổ Thiên chạy trốn sang núi Nhị Lang đem chuyện sư phụ chúng bị Tề Diên dùng lửa đốt đuổi chạy, không biết sống chết ra sao. Mạnh Thanh Nguyên nghe kể, tức giận nói:

- Được rồi, bao giờ gặp Tề Diên Hòa thượng, ta sẽ dùng Châu thiên liệt hỏa kiếm thiêu sống nó để báo thù cho sư huynh ta mới được.

Hôm nay ông ta đang đồn cây trên núi, có mấy người thợ rừng là cư dân ở Mã Gia Hồ lên núi Nhị Lang đồn củi. Trong lúc rảnh họ khéo chuyện:

- Lão đạo ơi, hồi tối hôm qua, ở Mã Gia Hồ chúng tôi nhiệt náo ghê Bọn giặc đến nhà bạch kiếm chuyên chửi Mã Tuấn, Mã đại quan nhân, chúng cầm khí giới lòng sực rất là nguy hiểm. Nghe nói may nhờ Tề Công Hòa thượng giết một số, họ mới tháo lui.

Họ nói thì vô tâm, nhưng lão đại sĩ nghe lại có ý. Mạnh Thanh Nguyên nghĩ thầm: “Ta phải đi tìm hẩn báo thù cho sư huynh của ta mới được”. Nghĩ rồi, lão đạo xỏa tóc, cấp kiếm xuống núi. Khi đến đầu thôn Mã Gia Hồ thì gặp bọn Châu Thoại áp giải bọn giặc về. Lão đạo sĩ nói:

- Cho ta xem thử một chút.

Ba tên giặc này đều có quen biết với lão đạo sĩ cả. Đào hoa lãng tử Hàn Tú kêu:

- Mạnh đạo gia ơi, cứu tôi với!

Dương Chí và Trương Thất cũng kêu:

- Mạnh đạo gia ơi, cứu tôi với!

Mạnh Thanh Nguyên nghe nói, liền đáp:

- Tụi bây chờ ta để được việc gì? Ta có phải tới đây để cứu tụi bây đâu?

Vốn có xích mích với Dương Chí, Mạnh Thanh Nguyên nhìn Dương Chí hỏi:

- Dương Chí mi cũng có ngày hôm nay à?

Dương Chí nghe nói nổi giận đáp:

- Nay lão đạo, ông ít phách lối một chút có được không? Đại lão gia đây đâu có sợ chết! Ta bị vương pháp cao lắm 20 năm là cùng, ta chịu 20 năm cực khổ một chút có sao đâu! Thôi ông đừng nói nữa và rút đi cho rảnh. Nếu không đi, ở đó nghe chửi đừng trách.

Lão đạo sĩ nghe nói, tức giận tràn hông, rút kiếm chém chết Dương chí. Châu Thoại thấy vậy la lên:

- A, ông đạo sĩ này gan thiệt! Hẩn là trọng phạm của cả bọn cầm đao náo loạn đây, ông dám giết hẩn à? Tráng đinh đầu, trói ông ấy lại cho ta.

Cả bọn áp tới bao vây vị đạo sĩ, lão đạo sĩ lật đật lấy tay chỉ một cái, nói:

- Đứa nào muốn chết lại đây!

Dùng phép định thân tròng cứng mọi người lại. Lúc đó Châu Thoại quýnh quá, mong Tể Công đến, nên vọt miệng kêu;

- Tể Công ơi, mau đến đây.

- Có ta đến đây!

Tể Diên đáp rồi lấy tay chỉ một cái xả phép định thân đi, kêu Châu Thoại trối Bành Chấn và Từ Hằng lại bỏ lên xe chở về nhà môn luôn thể. Đoạn lấy 8 lượng bạc trả cho mấy người khiêng thuê xong, Tể Diên bước tới hỏi:

- Mạnh lão đạo. Ông có biết ta không nào?

- Ông là ai? Lão đạo hỏi.

- Ta là Tể Diên ở chùa Linh Ẩn đây.

- Ta tưởng Tể Diên là người có ba đầu sáu tay ghê gớm lắm, té ra là thằng thầy chùa ăn mày. Bữa nay gặp sơn nhân thì đừng hòng sống nghe con!

- Ông không phục thì chúng ta kéo nhau ra chỗ vắng vẻ nói chuyện, tiện hơn.

- Được.

Lập tức cùng Tể Diên đi ra phía đầu núi. Tới nơi, Tể Diên mắng:

- Tên lão đạo lộn sông kia, bây giờ mi định làm gì ta chỗ?

- Hay cho Tể Diên, mi dám đốt chết sư diệt ta là Trương Diệu Hưng! Vì mi mà sư diệt ta Khương Thiên Thoại phải chết; sư huynh ta bị đốt cháy, không biết sống chết ra sao. Mấy lúc nay ta kiếm mi báo thù mà không gặp. Hôm nay gặp ta, nếu mi nhận tội bị thua, quỳ xuống dập đầu kêu ta là “Tổ sư gia” ba tiếng, ta sẽ tha chết cho. Bằng không thì chết không toàn thây đừng trách ta độc ác.

Tể Diên cười ha hả nói:

- Lão đạo lộn sông kia ơi, ông không biết thủ phận giữ phép công, vô cớ đi tìm tã Giả sử ông quỳ xuống dập đầu gọi ta ba lần “Tổ tông gia” ta cũng không tha chết cho nữa là!

Lão đạo nghe nói, tức giận càn hông, rút xoẹt bảo kiếm nhắm ngay đầu Tể Diên chém xuống. Tể Diên ngoắt người ra sau lão đạo véo một cái. Lão đạo quay người lại bị Tể Diên xô một cái. Tể Diên cứ chạy xà quần quanh lão đạo, lúc xô, lúc kéo, lúc quào, lúc thọt lét. Lão đạo giận quá không làm gì được bèn nhảy qua một bên, miệng niệm lâm râm, tức thì tam muội chân hỏa bùng bùng cháy dậy, chốc lát cỏ cây cả triền núi đều bén cháy. Cả đám lửa lớn ập đến đốt Tể Diên. Tể Diên không chậm trễ, miệng niệm lục tự chân ngôn: “Án ma ni bát mê hồng, Án sắc lịnh hích!”, lấy tay chỉ một cái, tức thì đám lửa ấy quay ngược lại về phía lão đạo sĩ. Trong chớp mắt bộ râu quai nón cháy cong queo, tóc trên đầu cũng cháy nốt, y phục trên mình cũng bén lửa. Lão đạo sĩ lật đật vận chân cước phong chạy trốn. Giây lát, quần áo trên mình đạo sĩ bị lửa cháy hết không còn một mảnh. Thân thể lõa lồ, đạo sĩ thấy trước mặt có một hang động định chạy vào trốn đỡ. Nào ngờ vừa đến cửa động thấy bên trong cũng có một đạo sĩ lõa lồ giống như mình, xem kỹ là Hoa Thanh Phong. Mạnh Thanh Nguyên thấy vậy, hỏi:

- Sư huynh, làm sao mà ra nông nỗi này?

- Ta bị Tể Diên Hòa thượng đốt đấy! Còn sư đệ Ở đâu lại đây? Tại sao cũng hoàn cảnh như ta vậy?

- Tôi cũng bị Tể Diên đốt đấy.

Hoa Thanh Phong nghiến răng nói:

- Hay cho Tể Diên Hòa thượng, ta thề chẳng đội trời chung với mi.

Mạnh Thanh Nguyên nói:

- Chúng ta không phải là đối thủ của ông ta, trong Tam Thanh giáo chúng ta ai là người giỏi hơn ta nhỉ?

- Vị đứng đầu là Tử hà chân nhân Lý Hàm Lăng ở vân Hà quán núi Vạn Tông. Vị thứ hai là Đông Phương Thái Duyệt tiên ông Côn Lôn Tử ở Thượng Thanh cung núi Thiên Thai. Vị thứ ba là Khảm ly chân nhân Lỗ Tu Chơn ở núi Bát Quái. Vị thứ tư là Mai hoa chân nhân Linh Viên Hóa ở Mai Hoa Lãnh trên núi Mai Hoa.

- Chúng ta hãy đi tìm Mai Hoa chân nhân yêu cầu lão nhân gia báo thù cho chúng ta.

- Chúng ta trần trụi như thế này thì làm sao đi được.

Mới nói tới đó thì thấy từ xa có một lão đạo sĩ gánh hai bao đồ đi lại. Vị này đầu đội mũ đạo sĩ vải xanh, mặc áo đạo bào bằng vải lam, vớ trắng vân hài, mặt như trăng thu, ba chòm râu quăn dưới cằm đen nhánh. Hoa Thanh Phong nhìn kỹ, người này không phải ai xa lạ mà là Thượng Thanh Vân tam sư đệ của mình. Lão đạo sĩ này không giống với hai vị sư huynh, lúc nào cũng lo việc tu hành, đi khắp nơi phỏng đạo học tiên. Hoa Thanh Phong lật đật kêu:

- Sư đệ mau lại đây!

Thượng Thanh Phong đến gần, thấy vậy hỏi:

- Hai vị sư huynh, tại sao lại ra nông nỗi này?

Hoa Thanh Phong đáp:

- Hai ta bị Tế Diên Hòa thượng đốt đấy. Bao giờ hấn là kẻ thù của hai ta.

- Tế Diên Hòa thượng à, ông ta là một người tốt lúc nào cũng cứu độ chúng sanh, chắc là hai anh có điều gì không phải với Hòa thượng phải không.

Hoa Thanh Phong nghe mây lời ấy, nổi giận nói:

- Ông là sư đệ của ta, không nói giúp ta báo thù thì thôi, sao lại còn nói ta là không tốt nữa? Phên này ta quyết đi tìm Tế Diên sống mái một trận để báo thù rửa hận mới nghe!

- Thôi, nhị vị sư huynh có tìm Tế Diên hay không là việc của hai vị, tôi không cần biết tới. Tôi chỉ để lại hai bộ y phục là được rồi.

Nói rồi mở bao để lại hai bộ y phục, rồi cáo từ lập tức. Thượng Thanh Phong quảy gánh lên vai vừa đi vừa hát:

Bụi hồng sóng bạc lao xao

Nhu hòa nhũn nhục thuốc nào hay hơn

Nhập giang tùy khúc qua cơn

Suốt đời an phận tử hờn mặc ai

Chớ nên cậy giỏi khoe tài

Cũng đừng bới móc công khai lỗi người.

Giữ mình đối xử vui tươi

Cổ tròn bốn phận người người mến ưa.

Kìa xem cung cứng dây mau đứt

Chưa thấy cương đao đã lãnh thương!

Tốt xấu sanh ra do cửa miệng,

Họa tai phát tự chẳng kiêng hờn

Thị phi bất tất tranh hơn

Kém ưu đã rõ nguồn cơn chớ bàn

Chịu thua đôi chút hại chi,
Mấy phen nhường nhịn bớt đi nỗi phiền
Ngày xuân đương liễu thêm xuê
Gió thu phơ phất cúc huê úa tàn
Vinh hoa nào khác canh ba mộng
Phú quý cũng tày tháng chín sương
Tầm ham ăn rồi sớm tiêu đời
Dưỡng thân hay nhất Bình vị tán
An thần đặc trị Thái hòa thang.
Đừng mong giành giật chớ tranh hơn
Trăm năm sự việc khác chi hý trường
Ly hợp bi hoan tuần tự diễn
Tốt xấu nịnh trung lớp lớp phô
Đến khi đèn tắt màn buông
Về đâu phía trước khói sương mịt mờ.

Trong lời ca của Thượng Thanh Vân hàm ý khuyên giải hai vị sư huynh của mình, nhưng nào ngờ hai vị ấy thói ác không chữa, si mê không tỉnh ngộ. Sau khi Thượng Thanh Vân đi rồi, hai người chộp lấy quần áo mặc vào, vận chấn cước phong chạy ngay đến Mai Hoa Lãnh ở núi Mai Hoa, tìm Mai Hoa chân nhân Linh Viên Hóa, cầu xin báo thù rửa hận giúp.

101. Chương 101

Thi Phật pháp, trí bắt Bồng đầu quỷ
Cây thuật yêu, luyện kiếm hại phu nơn

Hoa Thanh Phong và Mạnh Thanh Nguyên vận chấn cước phong đến núi Mai Hoa, đứng ngoài cửa động nhìn vào thấy có hai đạo đồng giữ cửa bèn bước tới hỏi:

- Này chú em, Tổ sư gia hiện có trong động không?
- Hiện đang ở trong động.

Hai người rón rén đi thẳng vào, nhìn vào thấy bên trong có một chiếc giường mây, Mai Hoa chân nhân Linh Viên Hóa đang ngồi trên đó, đầu đội khăn đạo sĩ màu vàng, mặt đỏ hồng càng làm nổi bật bộ râu trắng như cước. Hoa Thanh Phong và Mạnh Thanh Nguyên quỳ xuống hành lễ, thưa:

- Kính Tổ sư gia, đệ tử là Hoa Thanh Phong và Mạnh Thanh Nguyên xin kính lạy ra mắt.

Mai Hoa chân nhân mở mắt ra, miệng niệm:

- Vô lượng thọ Phật, hai đệ tử đến có việc chi?

Hoa Thanh Phong thưa:

- Hai con đến đây khẩn cầu Tổ sư gia đại phát lòng từ bi báo thù cho Tam Thanh giáo. Trên đời này mới xuất hiện một tên Tế Diên Hòa thượng, hưng Tam Bảo, diệt Tam Thanh. Hắn kết oán với hai con, vô cớ đốt chết đồ đệ của chúng con là Trương Diệu Hưng, lại bức tử đồ đệ chúng con là Khương Thiên Thoại, và

còn dùng lửa đốt chúng con cháy xém như thế này. Hắn nói trong Tam Thanh giáo chúng ta không có ai là người, chỉ toàn là thứ mang lông đội sừng, lưng chống lên trời, bước ngang mặt đất, phải diệt hết Tam Thanh giáo mới được. Thật là gian ác vô cùng, xin Tổ sư gia phát lòng đại từ bi ra ân giúp đỡ, một là báo thù cho chúng con, hai là trừ khử Tể Điền để đỡ mắt mặt cho Tam Thanh giáo.

- Hai đứa nghiệt chướng này, từ trước đến nay chắc là gây bao nhiêu chuyện rắc rối đây mà! Vô cớ Tể Điền làm sao chống đối lại chúng bây?

Hoa Thanh Phong nói:

- Bạch Tổ sư gia, tại lão nhân gia không tin đó thôi. Thật sự Tể Điền Hòa thượng khi để Tam Thanh giáo chúng ta quá lắm.

- Nếu đã như thế, hai người hãy xuống núi tìm gặp Tể Điền, không cần động thủ làm chi, cứ bảo hắn ta lên đây gặp ta, ta sẽ kết thúc tánh mạng hắn, chớ ta không thể xuống núi tìm hắn đâu.

Hoa Thanh Phong nói:

- Vậy thì, này sư đệ, chúng mình hãy đi kiếm Tể Điền nhé.

Nói xong cả hai cùng đi ra. Vừa ra tới cửa động, hai người đã nghe thấy tiếng dép lẹp xẹp, lẹp xẹp của Tể Điền hướng về phía động mai Hoa. Tể Điền nói:

- Ta tới tìm lão đạo của các ông đây! Bảo ông ấy ra ta xem thử!

Hoa Thanh Phong lật đật kêu:

- Bạch Tổ sư, Ngài ra mà xem. Tể Điền đã đến kìa!

Linh Viên Hóa lập tức từ trong động bước ra, thấy trước mặt mình một ông Hòa thượng rách rưới quá mức chẳng khác tên ăn mày, không có chút kim quang bạch khí nào hết, bèn hỏi:

- Này Tể Điền tăng, nghe ta hỏi đây: Tại sao ngươi lại đốt chết Trương Diệu Hưng, bức tử Khương Thiên Thoại, kết thù với bọn Hoa Thanh Phong?

- Chuyện này ông hỏi đến làm chi! Bởi tụi nó hành hung tác ác quá mức ta mới tiểu trừ đó thôi! Lão đạo hỏi ta như thế là ý muốn làm gì ta nào?

- Để xem mi có bao nhiêu tài năng cho biết.

Nói rồi vỗ bụng một cái, há miệng phun ra một luồng hào quang. Tể Điền thấy vậy la lên “A ôi” một tiếng, ngã xuống ngất đi ngay. Linh Viên Hóa thấy vậy, đằng hắng một tiếng, quơ:

- Này Hoa Thanh Phong bọn bây vô cớ du ta vào chuyện thị phi! Hắn là kẻ phạm phu tục tử, mi xui ta gây ra tội nghiệt này! Có sự này quan trọng lắm chứ chẳng chơi đâu! Từ hà chân nhân Lý Hàm Lăng ở Vạn Tòng Sơn, Linh Không trưởng lão Trường Mi la hắn ở Cửu Tòng Sơn đến tuần tra núi, chắc không để yên cho ta đâu!

Lão đạo sĩ rất đổi ăn năn! Nguyên lão đạo sĩ này không phải là người mà là con vượn tu luyện lâu năm trong núi hóa bỏ xương đi ngang, nói được tiếng người. Lý Hàm Lăng và Linh Không trưởng lão cứ lệ 10 năm tuần tra núi một lần. Vượn ta chuẩn bị sẵn đào tươi rượu ngon thiết đãi Lý Hàm Lăng và Linh Không trưởng lão. Hắn một lòng cung kính muốn tôn Lý Hàm Lăng làm thầy. Nhưng Lý Hàm Lăng nói:

- Không được, Đạo sĩ chúng ta đều là người cả, đâu thể thu nhận người là vượn lộn vào được?

Hắn năn nỉ cầu xin mãi, Lý Hàm Lăng không cách nào từ chối hắn, bèn nói:

- Để ta cho ngươi một cái họ, họ Linh nhé!

Linh Không trưởng lão nói:

- Ta cũng cho ngươi một cái tên là Viên Hóa nghe!

Từ đó hắn mới có tên là Linh Viên Hóa. Thường ngày Linh Viên Hóa ít có hạ san, chỉ lên núi hái thuốc về luyện linh đan để cứu giúp bốn phương. Rồi lại lo việc tham tu mong thành chánh quả. Ông ta cũng được

Lý Hàm Lăng truyền cho một ít tài năng. Hôm nay phun khí chết Tế Diên, ông ta cảm thấy rất hối hận, sợ rằng về sau Lý Hàm Lăng sẽ không dễ yên. Hoa Thanh Phong thấy Tế Diên bị Tế ngã, khoái quá, nói:

- Tổ sư gia đưa kiếm cho con, để con giết hắn!

Mạnh Thanh Nguyên nói:

- Để tôi giết nó cho!

Linh Viên Hóa nói:

- Ta không mượn các người làm việc đó. Như vậy là ta gây nên tội nghiệt rồi đấy. ta phun cho nó té xỉu, nếu ta không cho nó uống thuốc nó sẽ không ngồi dậy được đâu! Một ngày không uống thuốc nó sẽ nằm suốt ngày, hai ngày không uống thuốc thì hai ngày nằm luôn, mãi mãi không có thuốc thì nó sẽ nằm chết luôn không dậy nữa!

Câu nói ấy vừa nói xong thì tế Diên đã nghiêng mình lồm cồm ngồi dậy. Linh Viên Hoá cả kinh hỏi:

- Này Hòa thượng, ta chưa cho ông uống, làm sao ông ngồi lên được như vậy?

- Để ta nằm xuống, chờ ông cho uống thuốc rồi ngồi dậy nhé! Ta muốn cà rờn với ông một chút, chờ cho uống thuốc xong mới dậy, ngặt vì nằm lâu dưới đất lạnh quá! Ông không biết Hòa thượng ta là ai hả? Để ta cho ông xem nhé!

Nói rồi Tế Diên lấy tay sờ lên thiên linh cái, miệng niệm chân ngôn: “Ấn, sắc lịnh hích”. Linh Viên Hóa bấy giờ mới thấy trước mặt mình một vị Hòa thượng mình cao một trượng sáu, đầu như cái đầu, mặt màu gạch cua, mình mặc áo lá để lộ hai chân trần, chân mang giày cỏ. Đúng là vị Tri Giác La Hán. Linh Viên Hóa sợ hết hồn vĩa chạy tót vào động đóng rít cửa lại, không dám thò ra. Về phần Hoa Thanh Phong và Mạnh Thanh Nguyên trước tình thế đó cũng ôm đầu lủi mất. Tế Diên cũng chẳng rượt theo, bỏ đi mặt mạch về phía núi Ác Hồ. Lúc này tại miếu Ngọc Hoàng, Bồng đầu quỷ Uẩn Phương đang mong đợi bọn Vô hình thái tuế Mã Kim Xuyên, Cửu đóa mai hoa Tôn Bá Hồ đi giết quan đạo ần sao chưa về. Còn bọn kia đến Mã Gia Hồ giết gia quyến Mã Tuấn sao cũng biệt vô âm tín. Trời đã tối mịt, đang lúc trông đứng trông ngồi thì thấy Tế Diên bên ngoài bước vào nói:

- Chữ Hợp nè!

Uẩn Phương dòm ra thấy một ông Hòa thượng lạ hoắc. Uẩn Phương hỏi:

- Chữ Hợp nào?

- Ta cũng là người cùng hội mà!

- Sao tôi không biết?

- Sao kỳ vậy, bộ anh không nhớ tôi thật sao? Ta là anh em với Bạch liên tú sĩ Uẩn Phi nên mới phát thiệp lục lâm, truyền thả lục lâm mời tôi đến dự đó. Bữa cướp lao phá ngục, tôi cứu anh từ trong ngục Thường sơn ra, rồi công anh đi hơn hai dặm đường mà anh quên rồi à?

- Tôi thiệt ngờ nghệch quá, bữa đó trời tối đen như mực, người lại nhiều nữa nên tôi thiệt nhận không ra. Vậy bạn tên là gì?

- Ta tên là Yếu mạng quỷ (quỷ đòi mạng).

- Bạn là Yếu mạng quỷ, vậy bạn ở lộ nào thế?

- Ta ở lộ Đông.

- Tôi chưa nghe đến tên này bao giờ! Đứng đầu bạn là ai?

- Đứng đầu chúng tôi là Diêm Vương gia.

- Tôi cũng chưa quen biết.

Anh chưa quen, để một lát ta đưa anh đến gặp ông. Tối hôm qua Vô hình thái tuế Mã Kim Xuyên đã trộm ần rồi, Cửu đóa mai hoa Tôn Bá Hồ cũng giết quan tri huyện rồi, mấy anh em chúng tôi kéo đến nhà Mã

Tuấn ở Mã Gia Hồ giết sạch hết toàn gia lớn nhỏ, lấy được vàng bạc đồ tể nhuộm nhiều vô kể. Mấy anh em bàn nhau định kéo về Tây Xuyên. Chú em Bạch liên tú sĩ Uẩn Phi mới nói: - Trong miếu còn có đại gia đình chúng ta ở đó. Có ai đi rước đại gia về không? Ai nấy đều không chịu đi, chú em mới nói với ta: - Yếu mạng quý, anh qua miếu Ngọc Hoàng ở núi Ác Hồ rước giùm đại ca về đây rồi chúng mình cùng về Tây Xuyên luôn thể. Cho nên ta mới đến đây rước, mấy anh em đang đợi ta ở nửa đường để cùng về đó. Anh hãy mau theo ta!

Uẩn Phương nghe vậy tin là thiệt, nói:

- Yếu mạng quý, anh công ta nổi không?
- Nổi chứ sao không. Ta tuy nhỏ người mà sức khỏe chẳng thua ai đâu.

Lập tức Tế Diên công Uẩn Phương chạy xuống núi Ác Hồ thẳng đến huyện Thường Sơn. Uẩn Phương hỏi:

- Yếu mạng quý, anh đi đâu vậy? Đây là huyện Thường Sơn mà, gặp phải quan binh thì mạng hai ta còn gì!
- Không phải đâu, anh nhìn lộn rồi đó.

Nói rồi đi thẳng đến cửa nha môn huyện Thường Sơn. Uẩn Phương hỏi:

- Yếu mạng quý, anh công ta đến nha môn huyện Thường Sơn chỉ vậy?
- Ta không công anh đến nha môn thì công đi đâu? Anh tiêu mạng rồi nhé!
- Thiệt, anh là Yếu mạng quý (quý đòi mạng) của ta đó.
- Chớ còn gì nữa.

Nói rồi Tế Diên bước thẳng lên công đường. Quan huyện lúc đó đang tra hỏi bọn Đào hoa lãng tử Hàn Tú, Yến vĩ tử Trương Thất, Tạo thác đầu Bành Chấn, Vạn hoa tăng Từ Hằng, thấy Tế Diên bước vào lật đật đứng dậy:

- Xin mời Thánh tăng ngồi.

Tế Diên thả Uẩn Phương xuống đất rồi ngồi xuống.

Châu Thoại hỏi:

- Bạch Thánh tăng, vị lão đạo sĩ cùng đi với Ngài hiện giờ ở đâu?

Tế Diên mới đem chuyện vừa rồi kể qua một lượt. Quan huyện mới hỏi Uẩn Phương:

- Uẩn Phương, mi cũng có ngày hôm nay à? Bọn mi cướp lao phá ngục tất cả là bao nhiêu người?
- Lão gia hỏi đến, tôi cũng không biết trả lời ra sao, vì việc đó không phải do tôi chủ trương.

Quan huyện mới hỏi bọn Hàn Tú:

- Bọn mi đến Mã Gia Hồ đốt đền cảm gây đánh cướp có bao nhiêu người?

Bọn Hàn Tú đều cung khai tất cả. Quan huyện ra lệnh đóng trấn bọn họ giam vào ngục, rồi day qua cảm tạ Tế Diên. Bỗng từ bên ngoài, một lão đạo sĩ đôi mắt trợn ngược bước thẳng tới công đường. Châu Thoại la lên:

- Dạ bẩm lão gia, lão đạo sĩ này vừa rồi cướp tù xa giết Dương Chí đó.

Quan huyện ra lệnh trối gô ông ta lại, đoạn vỗ kính đường, hỏi:

- Đây lão đạo, ông họ tên chi?

Mạnh Thanh Nguyên bây giờ tỉnh lại mới biết mình đang ở trước công đường. Vừa rồi từ núi Mai Hoa chạy trốn, trong tâm mù đi, chẳng biết tại sao mình đến nha môn như vậy? Lão đạo sĩ mới mỗi mỗi cung khai xong, quan huyện ra lệnh đưa luôn ông ta vào ngục. Sài đầu bước tới nói với Tế Diên:

Bạch Thánh tăng, do Thái thú Lâm An lấy lễ thỉnh Ngài, Tàn thừa tướng năn nỉ Ngài, lão nhân gia mới mang chúng tôi đi bắt Hoa Vân Long, hôm nay cũng bắt, ngày mai cũng bắt! Án mạng khó khăn ở Long

Du huyện, Ngài mó tay là xong, rồi đến việc tày trời ở huyện Thường Sơn, Ngài cũng giải quyết tuốt; trái lại Hoa Vân Long thì bắt chẳng được.

- Hai ông đừng có nóng, cứ đi với ta, đi bắt tiếp đi! Nếu bắt không được thì hai ông bắt ta đây nè, có được không?

- Bắt Hòa thượng để làm gì?

Tể Diên đứng rột dây cáo từ. Quan huyện nói:

- Bạch Thánh tăng, xin Ngài nán lại ít bữa hẵn đi!

- Không được đâu! Đi sớm ngày nào bớt sốt ruột hai vị này chừng ấy. Để tôi dẫn họ đi bắt Hoa Vân Long.

Nói rồi dẫn hai vị ban đầu ra khỏi huyện Thường Sơn. Vừa tới đầu núi, thấy trong đám rừng phía trước Dương Minh, Lôi Minh, Trần Lượng đang nằm trên đất và Hoa Thanh Phong đang cầm kiếm sửa soạn giết họ.

102. Chương 102

Dương Lôi Trần tượng nghĩa giết yêu đạo

Thập lý trang, Lôi Minh đấu với Hoa Thanh Phong

Nguyên Hoa Thanh Phong chạy trốn khỏi núi Mai Hoa, trong bụng nghĩ: “Phải giết chết Tể Diên mới được! Muốn như vậy phải luyện thành Tử mấu âm phong kiếm mới có thể chặt đứt kim quang của La Hán được. Muốn luyện Tử mấu âm hồn kiếm thì cần phải có một người đàn bà mang thai bé trai, mổ bụng ra lấy máu mẹ và con thoa lên bảo kiếm rồi dùng bùa chú thúc vào mới có thể luyện thành được”.

Nghĩ như vậy xong, Hoa Thanh Phong dùng yêu thuật biến ra một ít bạc đem mua một chiếc rương với một ít cao đan hoàn tán, giả làm thầy lang đi lân la vào các thôn xóm. Ông ta nghe hai bà già nói chuyện với nhau:

- Lưu đại nương, bà ăn cơm chưa?

- Ăn rồi, Trần đại cô, bà ăn cơm rồi phải không?

- Vâng.

Hai bà già này một bà họ Lưu, một bà họ Trần. Bà họ Trần nói:

- Đại cô xem, người vừa mới đi qua đây có phải là vợ của Vương Nhị không?

- Lưu đại nương không biết đấy thôi! Hiện tại vợ Vương Nhị đang có bầu sắp sanh. Phần Vương Nhị cũng mừng, anh ta đang trồng hai đám nếp, vợ hắn đem cơm cho hắn đấy, chúng rất hòa thuận với nhau.

Hoa Thanh Phong nghe nói người phụ nữ ấy đang mang thai, lật đật chạy theo đến đầu thôn dòm thử, quả nhiên người ấy có nghén con trai. Làm sao mà biết được người đàn bà mang thai trai hay gái? Tục ngữ có câu: Trên đời không việc gì khó, chỉ sợ chẳng để tâm thôi. Nếu người đàn bà mang thai mà ấn đường (trên giữa hai chân mày) phát sáng, đi bước chân trái trước thì chắc chắn là con trai. Còn nếu ấn đường tối lại đi bước chân mặt trước thì chắc chắn là sanh con gái. Hoa Thanh Phong thấy đúng là con trai rồi, lật đật bước tới cúi chào, miệng niệm:

- Vô lượng Phật! Thừa đại nương tử, tôi thấy khí sắc trên mặt nương tử tối sầm, báo hiệu điều trong nhà vợ chồng không hòa thuận đấy!

Phụ nữ là hạng dễ tin bói toán, nàng ta vừa nghe xong lật đật đứng lại, nói:

- Đạo gia biết xem tướng à? Ông ấy thiệt như vậy có thể là vợ chồng tôi bất hòa rồi! Ông liệu có cách gì hóa giải được không? Nếu ông hóa giải được, tôi xin cảm ơn muôn vàn!

- Nàng cứ nói cho ta biết năm tháng ngày giờ sanh của mình đi, ta sẽ hóa giải cho.

- Tôi sanh vào năm đó, tháng..., ngày..., giờ...

Hoa Thanh Phong nghe xong, liền nhắm ngay đỉnh đầu của người đàn bà ấy vỗ một chưởng, người ấy lập tức ngất đi. Hoa Thanh Phong lập tức đỡ ngang lưng người đàn bà rồi vác lên vai, chạy tuốt. Người trong thôn thấy vậy, lật đặt hô lên:

- Không xong, không xong rồi! Lão đạo sĩ không phải là người tốt. Ông ta định vác vợ Vương Nhị đi đâu vậy kia. Chúng ta phải mau mau chạy theo bắt lại chôn sống ông ta mới được!

Họ mới hô nhau tiếp cứu, thì lão đạo sĩ đã vận chưởng cước phong chạy mất dạng. Hoa Thanh Phong chạy vào trong núi, tìm một gốc cây buộc người đàn bà lại, rồi từ trong dây rút ra các thứ đồ nghề, chuẩn bị mổ bụng người đàn bà để luyện kiếm. Vừa lấy đồ nghề ra thì đằng kia có ba người đi lại, đó là Oai trấn bát phương Dương Minh và Lôi Minh, Trần Lượng. Sau sự việc ở nhà Mã Tuấn, Dương Minh nói:

- Ta phải trở về nhà, đi lâu sợ lão mẫu không yên tâm! Ta ra đi là để tìm Trương Vinh mà Trương Vinh đã chết ở Cổ Thiên Sơn rồi, ta phải trở về thôi.

Lôi Minh, Trần Lượng nói:

- Bọn em cùng đi với đại ca luôn thể.

Mã Tuấn cảm tạ ba người và lấy ra mấy lượng bạc tặng ba người làm lộ phí. Ba người từ tạ không nhận bạc rồi cáo từ. Mã Tuấn theo đưa ra đến bên ngoài, nói:

- Chúng ta núi xanh không đổi, nước biếc xuôi dòng, lần này tạm biệt mong ngày tái ngộ!

Hai bên cùng vòng tay từ biệt.

Ba người đang đi, bỗng thấy trước mặt mình lão đạo sĩ đang mưu hại người đàn bà. Lôi Minh là người tánh tình hiệp nghĩa, ăn ngay nói thẳng, thấy vậy hét lớn:

- Hay cho tên đạo sĩ lộn sông này, mi dám ở đây hại người à? Ta phải bắt mi mới được!

Hoa Thanh Phong cũng nói:

- Hay cho Lôi Minh! Lần trước ta tha chết cho, lần này còn dám chỏ mũi vào công việc của ta hử? Mi quả là “thiên đường có nẻo không tìm tới, địa ngục kín bưng dứt cổ vào”. Phen này sơn nhân kết thúc tánh mạng mi cho rảnh!

Lôi Minh vừa rút dao ra bị Hoa Thanh Phong chỉ tay một cái trông cứng lại. Trần Lượng thấy lão đạo sĩ định giết Lôi Minh, lật đặt hét:

- Hay cho Hoa Thanh Phong, phen này ta phải liều mạng cùng chết với mi mới được!

Nói rồi rút dao chém tới, Hoa Thanh Phong trợn mình né khỏi, dùng tay chỉ một cái trông cứng Trần Lượng lại. Dương Minh thấy vậy nghĩ bụng: “Không xong! Hôm nay ba anh em mình chắc chết về tay lão đại sĩ này quá!”. Tức thời rút dao nhảy tới động thủ. Lão đạo sĩ trông cứng Dương Minh lại nốt. Trông cứng ba người xong, lão đạo sĩ cười ha hả thích thú, rút dao định xuống tay kết thúc tánh mạng họ thì nghe có tiếng Tế Diên hét:

- Hay cho tên đạo sĩ lộn sông này! Mi dám giết đồ đệ của ta hử?

Nghe tiếng Tế Diên, Hoa Thanh Phong sợ hồn bất phụ thể, lật đặt vận chưởng cước phong chạy trốn. Tế Diên cũng không thềm đuổi theo, chỉ quay lại cứu bọn Dương Minh và kêu Sài đầu mở thả người đàn bà ra. Tế Diên lấy tay chỉ một cái, người đàn bà hồn trí tỉnh lại. Mọi người vừa kéo nhau ra khỏi cửa núi thì gặp mấy người dân làng đuổi theo Hoa Thanh Phong cũng vừa tới đó. Tế Diên nói;

- Lão đạo sĩ đã bị chúng ta đuổi đi rồi! Quý vị hãy đưa người đàn bà này về đi.

Dân làng bèn hộ tống người thiếu phụ trở về. Tế Diên bảo:

- Dương Minh, ngươi hãy về nhà đi!

Dương Minh lập tức cáo từ, Tế Diên bảo:

- Lôi Minh, Trần Lượng, hai con hãy theo ta!

Lôi Minh, Trần Lượng gật đầu theo Tế Diên đi về hướng Thập Lý trang. Thôn trang này có một tiệm nước với giàn hoa để ngồi uống trà ở trước sân. Tế Diên nói:

- Bữa nay mình vô đây nghỉ một chút nhé!

Mọi người đồng ý, Tế Diên bước vào tiệm nước, không chịu ngồi ở trước sân mà đi thẳng vào trong nhà ngồi xuống. Trần Lượng hỏi:

- Sư phụ Ôi, bữa nay trời nóng quá mà sao sư phụ không ngồi ngoài sân cho mát. Trong này nóng ới là nóng!

- Để rồi coi, một lát nữa, mấy người ở ngoài đó vô hết trong này không có chỗ mà ngồi đấy!

- Sao kỳ vậy?

- Ủ, để rồi xem!

Nói xong, Tế Diên bước lại phía sau, day mặt về hướng Tây bắc thành kính xá ba xá. Trần Lượng nghĩ thầm: “Từ ngày mình bái sư phụ làm thầy tới nay mình chưa thấy sư phụ bái lạy ai bao giờ. Ngay đến Phật trong chùa mà cũng chưa bao giờ thấy sư phụ đốt hương vái lạy nữa. Tại sao hôm nay sư phụ có cử chỉ khác thường như vậy?”

Tế Diên vái xong bước ra thì phổ ky cũng vừa đem rượu đến. Vừa uống xong hai ba ly rượu thì thấy mây mù ở phía Tây bắc, trong chớp mắt mưa to đổ sập xuống. Mấy người đang uống rượu ngoài sân lật đật chạy cả vào trong nhà để tránh mưa. Bên ngoài có gió đập mưa tuôn, sấm chớp đi đùng, thỉnh thoảng một tiếng sét lóe lên làm rung rinh nhà cửa. Khách đụt mưa trong quán có người nói:

- Ở đây có ai ăn ở thất đức nên xưng tội đi, đừng để liên lụy đến người khác!

Tế Diên cũng nói một mình:

- Bắt đầu từ hôm nay là lúc báo ứng hiện tiền. Sao không đánh xuống hần còn chờ gì nữa?

Người đứng kế bên nghe nói như vậy, sợ xanh cả mặt, lật đật chạy đến nói với Tế Diên:

- Bạch Thánh tăng, xin người tha thứ cho tôi. Nguyên cha tôi mắc bệnh khủng khiếp, một bữa nọ tôi uống rượu vào có đánh cha tôi hai bạt tai. Xin Ngài tha thứ cho, từ nay tôi xin chừa bỏ.

- Người đã cải hối thì ta xin tha cho.

Nói rồi Tế Diên ngược lên hư không dường như nói:

- Ta đã xin cho người rồi, nếu không chịu sửa đổi bị trời đánh ráng chịu đa.

- Tôi xin sửa đổi mà.

- Ủ, chẳng phải một người bị trời đánh mà còn một người đáng bị trời đánh nữa. Người này mưu đoạt tài sản chung, đuổi anh em ra ngoài, một mình chiếm lấy gia sản của tổ phụ. Tâm địa bất công như vậy đáng bị trời đánh chết.

Kế bên có người nghe nói mấy câu đó lật đật bước tới dập đầu năn nỉ:

- Bạch Thánh tăng, xin Ngài từ bi năn nỉ xin tha cho con, thật ra con không phải cố ý chiếm đoạt gia sản mà vì em con nó khờ khạo quá, con mới đuổi nó ra ngoài. Xin Thánh từ bi xin tha cho con, con sẽ rước em con trở về.

- Để ta xin giùm người thử coi, không biết thiên lôi có chịu hay không?

Nói rồi Tế Diên ngược lên không lăm nhăm giây lâu, rồi nói:

- Ta xin cho người rồi, kỳ hạn cho người nội trong ba ngày mà không rước em người về bị thiên lôi đánh chết ráng chịu nhé.

- Chắc chắn là con sẽ rước nó về mà.

- Tùy người thôi.

Mọi người nghe thấy cảnh ấy đều bàn tán lằng xằng việc quả báo nhân tiền! Trần Lượng nói:

- Thừa sư phụ, Hoa Thanh Phong hành hung tác ác như vậy, sao trời không báo ứng ông ta cho rồi?

- Để rồi coi, lát nữa sẽ đến phiên ông ấy.

Vừa nói tới đó thì từ xa có một lão đạo sĩ đang chạy về phía quán nước để trú mưa. Ông ta vừa chạy tới cổng quán thì một làn chớp từ trên trời nhăm ngay lão đạo sĩ giáng xuống, tiếp theo tiếng sét điếc tai, ngọn lửa bốc cháy khét lẹt. Lão đạo sĩ quy xuống mặt đất về hướng Bắc; ông ta đã bị sét đánh chết rồi. Mọi người trong quán hô hoán lên:

- Sét đánh trúng đạo sĩ rồi!

Sau tiếng sét nổ, mưa tạnh trời trong, mặt trời hiện ra nhấp nháy sắp lặn về Tây. Trần Lượng bước ra xem, nhìn rõ Hoa Thanh Phong bị sét đánh chết. Mưa tạnh xong, Tế Diên nói:

- Nay Lôi Minh, Trần Lượng! Ta giao cho hai con một phong thư, một hoàn thuốc.

- Hai con theo đại lộ của huyện Thường Sơn thẳng qua phủ Khúc Châu. Ngoài cửa phía Đông thôn Ngũ Lý Bia cách Khúc Châu 5 dặm, có một ngôi miếu. Ngoài cửa miếu đó có một đại hán đang nằm, con đưa hoàn thuốc này cho hắn uống. Uống xong con đưa thư này cho hắn bảo chiếu theo lời dặn trong thư mà làm. Trên đường đi hai con không được xía vào việc của người nhé! Nếu xía vào sẽ mang đại họa vào thân đấy!

Trần Lượng hỏi:

- Chúng con gặp lại sư phụ Ở đâu?

- Đại khái là ở phủ Khúc châu. Hai con tới phủ Khúc Châu gặp bất cứ việc gì cũng lấy mắt ngó rồi ghi nhớ trong lòng chớ đừng mó tay vào. Nếu mó tay vào sẽ khổ đấy nhé!

Lôi Minh, Trần Lượng nghe Tế Diên dặn dò như vậy, vâng vâng dạ dạ, nửa tin nửa ngờ, cũng không hiểu là chị Hai người lãnh thư và thuốc, từ biệt Tế Công theo đường lớn ra đi. Khi đến ngoài cửa phía Bắc huyện Thường Sơn thì trời đã tối, Trần Lượng nói:

- Chúng mình hãy kiếm quán trọ nghỉ đỡ đi.

Lôi Minh nói: - Phải đấy.

Vừa vặn trước mắt có tiệm Đức Nguyên, hai người đi thẳng lên ba gian Bắc thượng phòng. Kêu cơm rượu ăn uống xong, Trần Lượng ngủ vùi. Khí trời quá nóng bức, Lôi Minh ra viện hóng mát. Trong điểm đèn ngủ cả, trong sân viện lại không có chút gió. Lôi Minh thầm nghĩ: “Ở trên cao chắc có gió”.

Lập tức nhảy lên nóc nhà, quả nhiên có gió mát, Lôi Minh định nằm ngửa trên nóc nhà để hứng gió, bỗng nghe có tiếng la:

- Nó giết tôi! Bớ người ta, nó giết tôi!

Lôi Minh nghĩ: “Chắc bọn giết dọc đây”, bèn cắp dao chuyên nóc nhà chạy về phía có tiếng la. Tìm chỗ trống nhảy xuống, thì ra đây là nhà bốn gian, phía Bắc thượng phòng có ánh đèn. Lôi Minh đi lần tới. Lấy nước miếng thấm ướt cửa sổ, xoi lỗ nhìn vào: giận đến tóc lông dựng đứng, muốn xông vào ra tay nghĩa hiệp. Nào ngờ mang họa vào thân!

103. Chương 103

Lôi Minh đêm tối dò Tôn gia bảo

Trần Lượng hỏi kỹ nơi phụ nhân

Lôi Minh xoi cửa nhìn vào nhà, ngoài chiếc giường ngủ kê sát tường còn có chiếc tủ đựng quần áo, bộ bàn ghế bát tiên và bàn trang điểm, xếp đặt rất ngăn nắp. Một thiếu phụ đang nằm trên giường khoảng ngoài hai mươi tuổi, mặc chiếc áo lam, quần ngắn, chân đi tiểu cung hài, mày ngài mắt hạnh, phần son tô điểm

thật đẹp đẽ. Đứng dưới đất bên cạnh giường là một thanh niên trên hai mươi tuổi, tóc tết quanh đầu, mặc chiếc áo cánh hở vai, gương mặt đầy thịt, mày hung mắt ác. Người này tay trái chộp vai người thiếu phụ, tay mặt cầm con dao sáng quắc, nói:

- Mi hãy nói thiệt đi. Nếu không nói thiệt, ta cho mi một dao chết liền thì đỡ cho mi quá, nhưng ta sẽ thả mi ra từng nhát từng nhát cho mi biết mùi đau khổ!

Bống nghe thiếu phụ đáp:

- Hay cho tên Nhị Hổ, người hiệp đáp ta, ta sẽ đốt giấy tiền mời quỷ đến bắt mị Ta với mi có thù oán chi mà người dám cầm dao dọa ta?

Lôi Minh nghe nói vậy, nhưng rồi lại nghĩ: “Minh đừng có lỗ mãng. Lão tam thường nói với ta: Phải nhìn trước sau cẩn thận. Ta hãy thương lượng với chú ấy xem sao, nếu việc cần can thiệp thì mình can thiệp, còn không cần thì thôi”. Nghĩ xong, liền thoát lên nóc nhà trở về khách điểm. Bước vào phòng Lôi Minh đánh thức Trần Lượng dậy, nói:

- Lão tam, lão tam! Tỉnh dậy đi!

- Nhị ca kêu tôi dậy để làm chi?

- Ta vừa gặp một việc mới ràng ràng đây! Bữa nay trời nóng quá, trong sân không có chút gió nào, ta mới nhảy lên nóc nhà hóng gió. Ta vừa lên nóc nhà bống nghe có tiếng la: “Bớ người ta, nó giết tôi”. Ta định ninh một vụ giết dọc nào đó, mới phăng theo tiếng la tìm đến một ngôi nhà. Ở đó, ta bắt gặp một gã đàn ông đang cầm con dao la hét người thiếu phụ. Ta không biết đó là chuyện gì? Dự định nhảy vào can thiệp nhưng lại sợ chú chê ta lỗ mãng, nên ta mới chạy về bàn tính với chú xem có nên can thiệp cùng không.

- Nhị ca, anh nói như vậy là không đúng rồi. Vô cớ nhảy lên nóc nhà, nếu để trong quán người ta thấy được, có biết bao chuyện lời thôi? Còn nói tới việc kia ư? Nếu không biết rõ, mắt không thấy rành thì lòng không phiền muộn; còn khi đã biết rồi, cứ bỏ mặc đi, thì lòng ta sao đang? Chúng ta hãy tới đó xem thử.

Nói rồi hai người cùng mặc y phục chỉnh tề ra đi. Không muốn kinh động khách điểm, họ lại nhảy lên nóc nhà, chạy ngang đến chỗ trang viện ấy. Bống trong nhà có tiếng la: “Cứu tôi với”. Hai người lật đật nhảy xuống. Trần Lượng nhón lên nhìn vào

cửa sổ. Bên trong có tiếng người đàn bà nói:

- Hay cho Nhị Hổ, người ăn hiệp ta quá lắm! Ta chỉ có nước đốt giấy tiền gọi quỷ đến bắt mi thôi. Mi không chịu buông ta ra ư? Cứu tôi với!

Gã đàn ông kia nói:

- Ủ, ta giết mi đây!

Nói rồi lấy sống dao chặt lên mặt người đàn bà mấy nhát, mỗi nhát chặt đều rướm máu đỏ rần. Người đàn bà khóc rống lên và kêu la cầu cứu. Trần lượng thấy vậy cầm lòng không được bèn nói với Lôi Minh:

- Đây nhị ca, mình xông vào đi.

Hai người từ gian phòng ngoài xô cửa đi nhanh, vén rèm bước vào nói:

- Đây anh bạn! tại sao nửa đêm nửa hôm lại cầm dao dọa nạt người thế?

Gã đàn ông nghe nói hết hồn nhìn lại, thấy Trần Lượng dáng vẻ thanh tú, còn Lôi Minh thì mặt xanh râu đỏ tướng mạo hung ác, anh ta lập tức buông dao nói:

- Xin hỏi quý danh nhị vị.

Trần Lượng đáp: Tôi họ Trần.

Lôi Minh cũng đáp: Tôi họ Lôi.

Gã kia nghe hai người trả lời, tiếng nói rồn rảng có lực, biết là người võ nghệ cao cường. Trần Lượng nói:

- Bọn tôi chuyên làm nghề bảo tiêu ở phủ Trấn Giang, có việc đi qua xứ này; hôm nay ngụ tại Đức Nguyên điểm, đang hóng mát trong sân bỗng nghe có tiếng kêu cứu, bọn tôi tưởng là ai đó bị kẻ giết dọc nên mới chạy ra xem, thì ra tiếng kêu cứu tự trong nhà, bọn tôi từ nhỏ có học qua chút võ nghệ, nên nhảy tường vào đây. Này anh bạn! Tại sao phải hành hung bằng dao búa như vậy?

- Té ra hai vị là đặt quan bảo phiêu đây mà. Tôi họ Tôn, tên là Nhị Hổ, người ở thôn trang này. Thôn trang chúng tôi hơn 80 mươi nhà đều họ Tôn, rất ít người họ khác. Riêng chỗ ở của tôi gọi là Tôn Gia bảo. Người đàn bà này là chị dâu của tôi, anh tôi thuở sanh tiền mở tiệm bán thuốc và mất cách đây 3 năm, chị ấy vẫn thủ tiết. Thấy bụng chị ấy mỗi ngày mỗi lớn, tôi mới hỏi tra cái bụng lớn này là tại sao, bị tra hỏi, chị ấy mới la hoán lên làm kinh động hai vị đặt quan như thế.

Trần Lượng nghe nói bèn nghĩ bụng: “Đây là chuyện riêng của gia đình người ta, mình xen vô làm chi”. Bèn nói:

- Tôi có vài lời xin khuyên: Thiên tử là bậc chí đại còn không thể dạy bảo hết dòng họ mình, huống chi là bình dân trăm họ chúng ta! Tôn gia không cần phải làm thế, hãy bỏ qua đi!

Tôn Nhị Hổ nghe nói thế bèn đáp:

- Thôi được, hai vị không xen vào việc này, tôi cũng tạm gác lại và đi đây. Các vị Ở lại rồi đi sau nhé!

Lôi Minh nghe nói bèn nghĩ: “Tên tiểu tử này nói giọng khác thường, chắc có điều không ổn đây”. Mới nói:

- Khoan đã! Tại sao anh bạn lại đi mà bảo bọn tôi ở lại? Sao bạn nói kỳ vậy?

Tôn Nhị Hổ thấy thái độ của hai người như thế cũng không dám cãi, lật đặt nói:

- Thôi thì chúng ta cùng đi vậy.

Lôi Minh, Trần Lượng định bước ra ngoài, thì người đàn bà ấy nói:

- Xin hai vị ân công chờ đi! Những lời hấn nói vừa rồi không đúng sự thật chút nào.

Trần Lượng nghe nói lấy làm kinh ngạc, hỏi:

- Tại sao lại không đúng?

- Chồng của tiểu phụ đúng là họ Tôn, làm nghề bán thuốc bắc, qua đời cách đây đã ba năm. Gia đình tôi họ Khang, khi tôi về nhà chồng không quen biết gì hấn cả. Về sau mới nghe nói hấn là anh em bà con xa. Khi chồng tôi còn sống, hấn cũng không có tới lui thường. Sau khi chồng tôi qua đời, một hôm đang mua chỉ ở trước nhà, bỗng thấy hấn phong phanh trong chiếc áo mỏng khi tiết lạnh tháng mười, tôi mới nói: “Tôn Nhị Hổ! sao chú phong phanh trong bộ quần áo mỏng thế này? ”. Hấn đáp: “Tẩu tẩu ơi! Tôi có vai mà không gánh gồng được, có tay mà không thể bưng xách được, một đồng một chữ cũng không, làm sao có tiền mà sắm được quần áo!”. Tôi thấy hấn kêu khổ như thế bèn động lòng trắc ẩn, kêu hấn vào nhà soạn đưa cho hấn một ít quần áo cũ của chồng tôi, hai điều tiền, và bảo hấn kiếm nghề gì thích hợp buôn bán sống đỡ. Ngờ đâu từ đó về sau, hễ không tiền, hấn cứ đến tôi vay mượn mãi và tôi cũng thường có chu cấp cho hấn. Ai dè thương người mắc họa, làm phước mang tai! Cho được lần thứ nhất, lần thứ hai trở thành cái lệ, sau rồi quen mãi. Dần dà hấn khuyên tôi cải giá, tôi mắng chửi và đuổi hấn ra. Hôm nay bà giúp việc của tôi xin nghỉ, hấn vô cớ cầm dao hiếp đáp tôi. Hấn hỏi bụng tôi lớn như thế này là tại làm sao? Tôi xin thưa với hai vị ân công rằng: Cái bụng lớn của tôi đây thực sự là do bệnh. Lời hấn chỉ là vu khống thôi! hấn lại không phải là bà con ruột thịt với chồng tôi, hôm nay thừa cơ nhà tôi không người bèn dở thói côn đồ dọa nạt. Tôi la lên như vậy mà hấn cũng mặc kệ! Hấn la hét như vậy cốt để người ngoài nghe tôi kêu cứu bèn trả lời: - Chị Oi! Làn sao tôi can thiệp vào nhà của chị được!

Trần Lượng nghe nói, nhìn lại tên a đầu ấy đầu tóc vàng khè, mặt nám đầy mụn, đôi chân mày ngắn nằm trên cặp mắt ba góc, chiếc mũi tôi dòm xuống cái miệng rít lộ ra mấy cái răng bồ cào vàng cháy, xấu xí không tả nổi. Trần Lượng nói:

- Này Tôn Nhị huynh! Lời tục có nói: “Mỗi người quét tuyết trước nhà. Đừng nên dòm ngó sương sa của người”. Anh bạn hãy tự xét mình đi, đừng nên dòm dỏ làm chi việc người! Thôi chúng ta cùng đi nhé!

Tôn Nhị Hổ nói: Được!

Ba người cùng đi ra cửa. Vừa đến cửa Đức nguyên điểm, Trần Lượng nói:

- Nay Tôn Nhị huynh! Mời anh vào đây một lát.
- Biết hai vị Ở quán này là được, thôi tôi đi nhé! Hôm khác xin đến tạ Ôn.
- Cần gì phải ơn nghĩa! Anh về nhà nhé!
- Tôi còn phải vào thành có việc.
- Nửa đêm làm sao vào thành được?
- Ở vách thành có lỗ hồng, có thể đi vào từ ngã đó.

Tôn Nhị Hồ nói xong cáo từ đi thẳng.

Lôi Minh và Trần Lượng không kêu cửa mà vượt tường vào bên trong. Trần Lượng nói:

- Hôm nay coi như ta cứu được một người. Ngày mai chúng mình nên đi sớm, ở lâu e có điều không hay!

Lôi Minh nói:

- Có gì đâu. Thôi đi ngủ!

Sáng ra thức dậy, Trần Lượng hỏi:

- Nay phổ ky, chúng tôi lên phủ Khúc Châu, có phải đường lớn này đến đó không?
- Vâng!
- Chú mau dọn rượu thịt lên đây cho chúng tôi, ăn xong chúng tôi lên đường sớm.

Lôi Minh, Trần Lượng ăn uống rồi, tính tiền phòng tiền cơm xong, sửa soạn lên đường thì bên ngoài có hai vị quan nhân đem theo tám tên bộ thuộc từng sự tại huyện Thường Sơn đến nói với chưởng quỹ:

- Nay bác! Trong điểm của bác có người nào họ Lôi, họ Trần ở trọ không?
- Dạ có! Họ Ở thượng phòng phía Bắc.
- Xin bác gọi họ giùm.

Chưởng quỹ bèn kêu:

- Lôi gia, Trần gia, có người muốn gặp hai vị.

Lôi Minh và Trần Lượng bước ra hỏi: uống quỹ bước tới nói với hai vị quan nhân:

- Ai muốn gặp chúng tôi đây?

Vị quan nhân hỏi:

- Hai vị đây là họ Lôi và họ Trần phải không?

Trần Lượng đáp: - Thưa phải!

- Xin mời hai vị lên quan có việc!

Trần Lượng hỏi:

- Ai tố cáo chúng tôi việc gì thế?
- Hai vị không cần phải hỏi! Hiện có trát của quan huyện mời các vị tới hầu. Có việc gì đến nha môn sẽ biết!

Chưởng quỹ bước tới nói với hai vị quan nhân:

- Thưa các vị quan nhân! Xin cho biết vụ việc này có dính líu đến chúng tôi không? Hai vị khách quan này hiện ở trong điểm chúng tôi, nếu họ có làm việc gì liên quan đến chúng tôi thì khoan dẫn họ đi đã!

- Thế không được đâu! Hiện tại có trát đòi của quan huyện, chúng tôi không dám tự ý. Hai vị này phải lên huyện đường trước. Còn sau đó, việc có dính líu đến ông hay không phải chờ xem vậy! Lôi gia, Trần gia, mời hai vị đi với chúng tôi!

Lôi Minh và Trần Lượng không biết việc gì đã xảy ra đến cho mình, nhưng bản chất là anh hùng nào sợ búa dao hình phạt, tham sống sợ chết. Trần Lượng nói:

- Nay chúng quý! Ông khỏi bận tâm! Bọn tôi không phải là hung phạm giết người, cường đạo trộm ngựa. Chuyện xảy ra cho chúng tôi bất ngờ như thế này chắc là tai bay vạ gió đây. Ông đừng lo! Dù chuyện có lớn bằng trời đi nữa cũng không liên lụy đến khách điểm của ông đâu!

Chúng quý nói:

- Chúng tôi không sợ liên lụy đâu! Chuyện xảy đến cho hai vị, chúng tôi làm sao phải tay đứng nhìn được?

Đoạn day qua hai vị quan nhân nói: - Xin hai vị vui lòng chiếu cố đến hai vị này giúp cho.

Lôi Minh và Trần Lượng lập tức theo họ đến nha môn. Rủi ro nhằm lúc Tiểu huyện đàn Châu Thoại và Xích diện hồ La Tiêu nghỉ phép, không có tại nha môn. Hai vị quan nhân đưa Lôi Minh và Trần Lượng về đến huyện đường bẩm báo, quan huyện lập tức thẳng đường. Lôi Minh, Trần Lượng bước lên huyện đường lạy chào quan huyện. Quan huyện dừng dừng nổi giận làm cho Lôi, Trần phải một phen sợ hãi.

104. Chương 104

Tôn Nhị Hồ vu oan cho Lôi Minh, Trần Lượng

Huyện Thường Sơn, nghĩa sĩ náo công đường

Lôi Minh, Trần Lượng lạy chào ra mắt quan huyện xong, quan huyện hỏi:

- Nay Lôi Minh, Trần Lượng! Hai người thông gian với Tôn Khang thị, qua lại được bao lâu? Có Tôn Nhị Hồ tố cáo hai người đây.

Lôi Minh, Trần Lượng nghe nói mặt mày đổi sắc! Té ra Tôn Nhị Hồ tối hôm chia tay với Lôi Minh, Trần Lượng, liền đi ngay vào thành. Có người xúi giục hấn cầm ly trà đập vào đầu mình có thương tích, sáng ra đến huyện Thường Sơn. Hấn cáo rằng Lôi Minh, Trần Lượng bị hấn bắt gặp đang thông dâm với chị dâu hấn, hai người cầm dao hành hung, lấy ly trà đập lên đầu hấn hiện còn thương tích. Hấn kêu oan ở nha môn nên huyện quan mới ra trát bắt Lôi Minh, Trần Lượng về và hỏi: “Các người thông gian với Tôn Khang thị đã được bao lâu?” như thế. Trần Lượng thưa:

- Bẩm lão gia! Tiểu nhân là người phủ Trấn Giang, còn Lôi Minh là anh em kết nghĩa của tiểu nhân. Chúng tôi mới đến huyện Thường Sơn lần đầu, và mới ngụ tại Đức Nguyên điểm tối hôm qua. Nhưng vì tối hôm qua trời nóng nực, chúng tôi đang hóng mát trong sân, nghe có tiếng người kêu cứu: “Nó giết người! Cứu tôi với!”. Chúng tôi đang làm nghề bảo tiêu, từ nhỏ có học qua phép phi thiềm tẩu bích, đoán chắc là có vụ giết người, bèn theo tiếng la tìm đến: thì ra tiếng la thoát ra từ một ngôi nhà lớn. Chúng tôi nhảy bừa vào trong nhà thì thấy một người đàn ông đang cầm dao muốn chém người phụ nữ. Chúng tôi bước vào khuyên giải, mới biết đó là Tôn Nhị Hồ muốn mưu hại chị của hấn. Chúng tôi trước đây không hề quen biết hấn, chỉ khuyên can Tôn Nhị Hồ đừng làm thế mà thôi, không ngờ hấn lại để tâm hận thù, vu khống là chúng tôi thông gian với Tôn Khang thị. Xin lão gia xét lại. Chúng tôi hôm qua mới đến Đức Nguyên điểm, nếu lão gia không tin thì xin truyền cho người trong điểm đến hỏi sẽ rõ. Chúng tôi cùng với Tôn Khang thị một là không bà con, hai là không quan hệ, cũng không quen biết. Xin lão gia kêu Tôn Khang thị đến để hỏi lại sẽ rõ. Chúng tôi là người ở nơi khác, cách đây 1.800 dặm mới đến ngày hôm qua, làm sao có thể thông gian với Tôn Khang thị được? Việc đó ít nhất 10 ngày hoặc nửa tháng mới có thể xảy ra được.

Đương nói những câu đó, quan huyện đã sai người truyền Tôn Khang thị đến hầu.

Phần Tôn Khang thị đang vật vã than khóc, bà giúp việc trở về hỏi duyên cớ rồi khuyên:

- Xin đại nương nương đừng khóc nữa! Cần gì phải biện bạch với Tôn Nhị Hổ, hắn là người không biết đạo lý mà!

Còn đang khuyên giải, thì bên ngoài có tiếng gõ cửa. Bà giúp việc chạy ra xem, thấy ngoài cửa đứng sẵn hai vị quan nhân, mới hỏi:

- Hai vị tìm ai?

- Tôn Nhị Hổ tố cáo Tôn Khang thị Ở đây lên quan, quan huyện truyền Tôn Khang thị lên quan đường để hầu.

Tôn Khang thị nói:

- Được! Tôn Nhị Hổ đã tố cáo ta, ta cũng muốn tố cáo hắn với quan huyện đây.

Nói rồi bèn mượn một cỗ kiệu nhỏ, cùng bà giúp việc đến nha môn. Quan tri huyện nhìn Tôn Khang thị mặt mày vàng ẻo, đó là gương mặt của người trong nhà từ lâu vắng bóng đàn ông hoặc là hóa bụa. Tôn Khang thị bước đến quan đường quỳ xuống. Quan huyện hỏi:

- Người họ gì?

- Tiểu phụ họ Khang, lấy chồng nhà họ Tôn. Chồng tôi qua đời cách đây ba năm, tiểu phụ vẫn giữ phận góa phụ.

- Hiện tại có Tôn Nhị Hổ đầu đơn tố cáo rằng người tư thông với Lôi Minh và Trần Lượng bị hấn bắt gập. Sự tình như thế nào cứ thật khai ra.

- Thưa lão gia, tiểu phụ không hề quen biết với hai vị Lôi, Trần ấy. Tôn Nhị Hổ là người tôi giúp cho may bộ quần áo cũ, cũng là “loại quỳ theo hơi giấy tiền” mà thôi!

Nàng ta bèn đem sự tình từ trước kể ra một lượt. Quan huyện truyền dẫn Tôn Nhị Hổ, Lôi Minh và Trần Lượng ra, rồi nói với Tôn Khang thị:

- Hiện giờ không có người ngoài, ở đây toàn là công sai cả, người hãy nói thiệt, bụng người lớn là tại làm sao? Bồn quan sẽ cứu người làm phước. Vậy chớ bụng lớn của người là do thai hay do bệnh?

- Bẩm lão gia, bụng tiểu phụ là do bệnh.

Quan huyện lập tức cho mời quan y đến khám nghiệm. Giây lát quan y đến, quan huyện ra lệnh:

- Hãy khám mạch Tôn Khang thị xem cái bụng lớn của y là do thai hay bệnh.

Vị quan y vốn là kẻ gà mờ, chẩn mạch một lát rồi thưa:

- Bẩm lão gia! Tôi xem mạch cô ta là mạch hỷ, có triệu chứng đáng mừng.

Tôn Khang thị nghe xong, phun vào mặt ông ta một bãi nước bọt, rồi nói:

- Ông chỉ nói bấy bọ, chồng tôi chết đã ba năm, tôi thủ phận góa bụa làm sao có thai được?

Quan y nghe nói, quả quyết:

- Đừng cãi bướng, tôi nói cô có thai là chắc chắn cô có thai mà!

Quan huyện hỏi:

- Này Tôn Khang thị! Ta hỏi người: Người ở nhà cãi lộn với Tôn Nhị Hổ ra sao mà Lôi Minh, Trần Lượng lại đến khuyên can?

- Bẩm lão gia! Tiểu phụ không hề quen biết hai vị Lôi và Trần ấy, nhưng vì Tôn Nhị Hổ muốn giết tiểu phụ, tiểu phụ bắt buộc phải kêu cứu. Hai vị Lôi, Trần nghe thấy chạy đến chớ tiểu phụ không hề quen biết trước.

Quan huyện dẫn Lôi Minh và Trần Lượng vào rồi hỏi:

- Này Lôi Minh, Trần Lượng! Tại sao hai người vô cớ nửa đêm nhảy tường vào nhà can thiệp vào việc của người ta như thế?

Lôi Minh đáp:

- Bọn tôi là người tốt, lẽ nào thấy chết mà không cứu được?

Tôn Khang thị nói:

- Tức thật!

Quan huyện hỏi:

- Người tức cái gì?

- Tôi tức là ở đây không có dao sẵn: Nếu có dao, tôi mổ bụng ra để cho lão gia thấy trong bụng này là thai hay bệnh.

Lôi Minh nghe vậy, nói:

- Chị này thiệt lớn mật, dám mổ bụng ư? Sẵn dao tôi đây nè, chị mổ ra đi! nếu là do bệnh, sẽ có người báo cứu cho chị; nếu nó là thai thì chị hãy nói rõ ra là chị thông gian với ai.

Nói rồi rút dao ném xuống đất.

Tôn Khang thị bèn chụp lấy dao, may có vị quan nhân kế bên lanh mắt giựt dao kịp. Quan huyện thấy vậy dùng dưng nổi giận, vỗ kính đường hét lớn:

- Hay cho Lôi Minh, người thật lớn mật làm càn, dám coi thường quan trưởng, lớn lối trước công đường! Trước mặt bốn huyện quan, người dám khoa dao hành hung chứ! Bây đầu, đề hấn xuống đánh cho ta.

Nói rồi quan huyện rút cái thẻ lệnh trong tay áo định ném ra, thì thấy một cái bao giấy kèm trên thẻ. Quan huyện mở bao ra xem, đột nhiên biến sắc, “a” lên một tiếng rồi gục gặc đầu, nói:

- Này Lôi Minh! Lão gia xem người cũng là người ngay thẳng, rất là sảng khoái! Bây đầu, mau dọn một tiệc rượu để bốn huyện thưởng cho hai vị này.

Lôi Minh, Trần Lượng cảm tạ quan huyện rồi đi ra đến phối phòng, ở đó có người trực sẵn và dọn rượu thịt lên. Trần lượng nói:

- Nhị ca ơi! Anh thấy đó, chuyện này chắc không xong rồi! Lão gia thưởng cho ta mâm rượu này nhất định là có duyên cớ gì đây! Chắc là họ muốn bắt chúng ta mà sợ e bắt không được mới làm kế hoãn binh như vậy chăng?

Lôi Minh đáp:

- Ta hoàn toàn không biết. Cứ ăn uống no say rồi hãy tính!

Trần Lượng đã đoán đúng. Quan huyện rút cái thẻ lệnh trong tay áo ra, thấy có kèm một miếng giấy, bèn mở ra xem: “Lôi Minh, Trần Lượng là bọn ác tặc, cấu kết với chúng lực lâm trong thiên hạ. Trước đây cướp ngục phá lao, họ chính là bạn bè của Uẩn Phương đó!”. Quan huyện xem xong nghĩ thầm: “Lạ thiệt! Mấy chữ này sao lại cột ở đây?”. Hiện thời quan huyện muốn bắt Lôi Minh, Trần Lượng mà xem ra các quan binh thủ hạ không ai đủ sức làm chuyện đó, cho nên đổi giận làm vui thưởng cho hai người một mâm rượu để làm kế hoãn binh. Một mặt cho người đi dò xét, một mặt cho người đi kêu Tiểu huyện đàn Châu Thoại và Xích diện hổ La Tiêu về để bắt Lôi Minh và Trần Lượng. Quan huyện nghĩ lại sự lạ lùng của bốn câu thơ trên giấy và nhìn đến con dao của Lôi Minh sao giống với những con dao của bọn giặc đang đem khuấy rối ở Mã Gia Hồ quá! Càng nghĩ càng sinh nghi, quan huyện định truyền dẫn Bồng đầu quỷ Uẩn Phương ra bảo nhìn mặt xem có quen biết với Lôi Minh, Trần Lượng hay không. Nếu có quen biết thì họ là một phe với nhau. Việc cướp ngục ngày trước chắc chắn có hai người tham dự. Kỳ thật, nếu việc này xảy ra, Uẩn Phương vốn có thù với anh em huyện Ngọc Sơn, khi được dẫn ra, chắc chắn hẳn bảo rằng biết để cho hai người thành tặc đạo. Nếu bị vu khống lần này, Lôi Minh, Trần Lượng dù cho lấy hết nước sông Hoàng Hà rửa cũng không sạch tiếng nợ Quan huyện đang rút lệnh bài, thì bên ngoài có tiếng la:

- Âm thiên đại lão gia ơi! Tình thiên đại lão gia ơi! Oan uống cho tôi, sao mà tôi oan uống quá vậy nè!

Quan huyện định hỏi bên ngoài ai làm gì ồn ào thế thì Tề Điền lôi một vị văn sanh từ bên ngoài sông sộc đi vào công đường.

Tế Diên từ đâu đến đây vậy? Sau khi chia tay cùng Lôi Minh, Trần Lượng, Tế Diên dẫn hai vị sài, Đỗ tiếp tục đi về phía trước. Từ đằng xa, một cỗ kiệu nhỏ đi lại rất nhanh, Tế Diên nhìn thấy nói:

- Chao ơi! A Di Đà Phật! việc này mình đâu có thể bỏ qua được.

Nói rồi Tế Diên cùng hai vị Ban đầu đi theo cỗ kiệu nhỏ đó tiến vào tòa thôn trang và đi vào cổng lớn ở đường lộ phía Bắc. Tế Diên nói:

- Đây lão Sài, lão Đỗ, hai người đứng bên ngoài đợi ta một lát nhé!

Tế Diên vào bên trong cửa la lên:

- Khổ dữ a! Khổ dữ a!

Từ bên trong đi ra một vị quần gia nói:

- Đại sư phụ Ồi! Ông muốn hóa duyên thì hãy đến chỗ khác đi! Ông đến trễ quá! Nếu ông đến ba ngày trước thì viên ngoại chúng tôi tới kỳ xả chợ Còn bây giờ, viên ngoại chúng tôi có chuyện buồn lòng, không muốn thí xả cho Tăng, Đạo nữa!

- Viên ngoại các người buồn phiền chuyện gì thế? Nói ta nghe thử!

- Ông là người tu hành, nói cho ông nghe cũng chẳng hề chi! Ông muốn biết, ta nói cho ông nghe nè: Bà dâu thứ ba của viên ngoại chúng tôi tới kỳ lâm bồn, mà đã ba ngày rồi không sanh được. Viên ngoại cho mời biết bao bà mụ cũng đành bó tay thôi! Có người đề nghị giữ lại đứa bé mà chẳng giữ lại bà mẹ, có người đề nghị giữ bà mẹ chẳng cần giữ đứa bé. Cỗ kiệu vừa rồi là rước bà mụ Lưu đến đấy. Viên ngoại chúng tôi thật là lo lắng không yên.

- Không hề chi, mi trở vô bấm với viên ngoại là Hòa thượng ta chuyên nghề đỡ đẻ đây!

- Hòa thượng đừng có nói chơi chớ! Có ai mà kêu Hòa thượng đỡ đẻ bao giờ.

- Tại người không biết chứ ta có một thứ thuốc giục đẻ, uống vô là đẻ ngay hề!

- Thế thì được! Tôi sẽ vào bấm với viên ngoại.

Quần gia lập tức vào thưa với viên ngoại. Viên ngoại lúc này lòng như lửa đốt, mong tìm thuốc thang cho con dâu, nghe quần gia nói, lật đặt bảo:

- Mời Hòa thượng đó vô đây!

Quần gia bước ra nói:

- Viên ngoại chúng tôi xin mời Hòa thượng!

Tế Diên theo quần gia vào thư phòng, lão viên ngoại nhìn ra là một ông Hòa thượng kiểc, lập tức mời ngồi, nói:

- Bạch Thánh tăng! Có phải Ngài có thuốc giục đẻ?

Tế Diên gật gù đầu.

105. Chương 105

Luận thị phi, khuyển phá cân rồng ruột

Nói quả nhân, khéo độ Triệu Đức Phương

Khi Tế Diên vào tới thư phòng, lão viên ngoại hỏi:

- Đại sư phụ Ở ngôi bảo sát nào?

- Ta ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ, tên là thượng Đạo hạ Tế, mà người ta thường gọi là Tế Diên đó! Còn lão viên ngoại họ tên là chi?

- Tôi họ Triệu tên là Đức Phương. Vừa rồi nghe gia nhân nói Thánh tăng có diệu được giục đẽ, xin Thánh tăng từ bi ban cho Tôi xin hết lòng hậu tạ.

- Ta có viên thuốc này, ông cầm lấy đem vào dùng nước âm dương hòa tan cho uống thì sản phụ sẽ đẻ ngay thôi.

Triệu Đức Phương cầm viên thuốc đưa cho gia nhân và dặn dò đúng như chỉ dẫn. Giấy lát, bà vú chạy ra nói:

- Lão viên ngoại có tin mừng rồi! Thuốc uống vào lập tức sanh ngay, mà lại sanh công tử nữa.

Triệu Đức Phương nghe nói rất vui mừng, khen:

- Thánh tăng thật là bậc thần tiên!

Rồi ra lệnh sửa soạn tiệc rượu. Tế Diên nói:

- Có hai vị Ban đầu cùng đi với Hòa thượng tạ Họ đang đứng chờ ngoài cửa.

Lão viên ngoại nghe nói, lật đật sai gia nhân mời hai vị Sài, Đỗ vào. Tiệc rượu dọn xong, mọi người cùng ngồi vào bàn ăn uống. Triệu Đức Phương nói:

- Tôi có một việc chưa được rõ, xin Thánh tăng chỉ rõ cho.

- Việc gì thế?

- Không dám dấu Thánh tăng, đương sơ tôi chỉ có một thân một mình, xuất thân nghèo khó, tay trắng gây dựng cơ nghiệp. Do có sự dối gạt mà được gia nghiệp như thế này. Năm ngoái, vào ngày sinh nhật lục tuần, tôi kêu ba đứa con trai và ba đứa con dâu đến nói: - Con ơi! Cha lập nên sự nghiệp này chính là nhờ cái cân rỗng ruột. Khi mua vào có thể mua 20 lượng 1 cân, mà khi bán ra chỉ bán 1 cân có 14 lượng. Do trong cân cân có thủy ngân. Trước đây cha mua mấy ngàn cân bông vải, mỗi cân dôi ra 4 lượng, đến nỗi người bán bông vải bị thâm vốn tức mình sanh bệnh thương hàn mà chết. Vụ này cha thấy trong lòng hổ thẹn. Hiện nay con cháu đầy nhà, từ đây cha không làm chuyện thất đức thế nữa. Cái cân ấy bây giờ đã dẹp bỏ, tôi tính cải ác hướng thiện. Dè đâu trời xanh không có mắt, cân rỗng ruột dẹp chưa được một tháng thì đứa con trai lớn chết đi, cô dâu cả cải giá. Chuyện đó chưa xong, đứa con trai kế cũng chết, vợ nó cũng bắt chước chị cả nó. Chưa đầy hai tháng sau, đứa con thứ ba của tôi cũng chết. Vợ nó mang bầu chưa cải giá! Bạch thánh tăng! Ngài nghĩ xem đó có phải là:

"Sửa cầu đắp lộ, đui hai mắt

Cướp của giết người, cháu con đông"

hay không? Tại sao làm thiện mà lại bị ác báo như thế?

Tế Diên cười hà hà nói:

- Ông không cần phải nghĩ quẩn làm chi! Để ta nói cho ông biết: Thằng con lớn của ông nguyên là người khách buôn dược liệu, bị Ông gian lận phá sản mà chết, hấn đầu thai làm con cả của ông để đòi nợ đó; còn thằng con thứ hai đến phá gia sản của ông; thằng con thứ ba sẽ gây đại họa bằng trời, đến chừng tuổi già, nó sẽ bỏ cho ông chết đói! Chỉ vì ông có tâm cải ác hướng thiện nên trời xanh có mắt bắt hai thằng phá gia chi tử đó về. Ông bây giờ kể như người làm lành bậc nhất. Quả phụ thất tiết đâu bằng lão kỹ hoàn lương!

Triệu Đức Phương nghe nói khác nào chiêm bao mới tỉnh, nói:

- Đa tạ Thánh tăng chỉ giáo. Nay tôi được một đứa cháu trai, có thể nhờ cậy được không?

- Đứa cháu này sẽ làm rạng rỡ tông môn, sáng rực gia phong của ông đấy nhé!

- Thế thì hay quá! Xin kính mời Thánh tăng ly rượu.

Ăn uống xong trời đã tối, Tế Diên cùng hai vị Sài, Đỗ nghỉ lại đó. Sáng hôm sau, Tế Diên thức dậy đòi đi cầu, rồi từ nhà Triệu viên ngoại đi đến ngã tư nội thành huyện Thường Sơn. Bên đường phía Bắc có một tòa lầu trước cửa đứng lố nhố 20 người chen chúc. Tế Diên hỏi:

- Các vị làm gì đứng ở đây thế?

Có mấy người đáp:

- Bọn tôi chờ xem bệnh. Hứa tiên sinh ở đây là một danh y, mỗi ngày ông ta chỉ chẩn trị 20 người thôi. Quá số không nhận xem, phải đến sớm mới được nhận. Bọn tôi đến sớm để chờ lấy số trong khi tiên sinh hãy còn chưa thức.

Tế Diên nói:

- Phải đó, để ta đi kêu ông dậy.

Nói rồi xằng xải đi đến cánh cửa kêu lớn:

- Có bệnh coi mạch đây! Chưởng quỹ chưa dậy à?

Bên trong cổng, một vị quản gia đi ra nói:

- Nay Hòa thượng, ông đừng nói bậy bạ. Coi bệnh làm gì có chưởng quỹ?

- Vậy có phổ ky hả?

- Cũng không có phổ ky, ở đây chỉ có tiên sinh thôi.

- Vậy kêu tiên sinh dậy đi. Ta muốn xem bệnh.

Nói tới đó thì từ bên trong vị tiên sinh bước ra. Tế Diên nhìn thấy vị tiên sinh này đầu đội khăn văn sinh màu thụy lam, mình mặc áo văn sinh cùng màu, lưng cột dây tơ, chân mang giày đế cao. Vị tiên sinh này vốn là thầy thuốc ở địa phương tên là Hứa Cảnh Thôi. Sáng nay vừa mới thức dậy, nghe bên ngoài có tiếng kêu khám bệnh, hỏi chưởng quỹ ồn ào, bèn bước ra xem. Hứa Cảnh Thôi bước ra thấy có một ông Hòa thượng kiểng đứng sẵn, bèn hỏi:

- Hòa thượng cần việc chi?

- Ta muốn khám bệnh.

Hứa tiên sinh nghe nói nghĩ thầm: “Cứ khám bệnh cho ông ta là xong”. Bèn đưa Tế Diên vào phòng, Tế Diên nói:

- Cả người ta đau ngứa, cặp đùi cứng ngắc khó chịu hết sức.

Hứa tiên sinh nói:

- Đưa tôi chẩn mạch thử xem.

Tế Diên bèn đưa giò ra. Hứa tiên sinh bảo:

- Đưa tay ra kia mà!

- Ta tưởng là coi mạch trên giò chó!

Nói rồi đưa tay ra bắt mạch. Tiên sinh nói:

- Tôi chẩn mạch ở cạnh bàn tay kia.

- Chớ không phải chẩn mạch ở lòng bàn tay sao?

Hứa tiên sinh chẩn mạch hồi lâu, nói:

- Hòa thượng ơi, ông không có bệnh gì hết mà!

- Có bệnh h chó!

- Tôi xem mạch của ông sáu bộ bình hòa thì đâu có bệnh gì.

- Ta có bệnh chó! Chẳng những ta có bệnh mà ông cũng có bệnh nữa! Bệnh của ông đây nếu ta không trị thì không hết được đâu.

- Tôi có bệnh gì đâu?

- Âm thai, quỷ thai lớn tổ bố trong bụng ông đó.

- Hòa thượng đừng nói bậy nói bạ chó.

- Nói bậy hả? Ta với ông kéo nhau lên quan xem thử.

Nói rồi Tế Diên nắm dây lưng của Hứa tiên sinh lôi tuột ra ngoài. Ai nấy cản lại, hỏi:

- Chuyện gì mà kéo lên quan thế?

Tế Diên đáp:

- Mấy người đừng có xía vô.

Nói rồi kéo đi, ai cản cũng không được. Tế Diên kéo thẳng một mạch đến huyện Thường Sơn. Khi đến cổng huyện, Tế Diên hô to:

- Âm thiên đại lão gia! Tình thiên đại lão gia ơi! Oan uống cho tôi lắm mà.

Các quan nhơn đang muốn cản lại, quan huyện nhìn ra thấy Tế Diên bèn dặn bảo đưa Tôn Khang thị ra ngoài rồi đứng dậy, nói:

- Xin mời Thánh tăng ngồi.

Quan huyện cũng có quen biết với Hứa Cảnh Thôi vì ông ta có đến nha môn khám bệnh. Quan huyện hỏi:

- Bạch Thánh tăng! Ngài cùng Hứa tiên sinh đến đây có việc chi?

Tế Diên đáp:

- Lão gia có hỏi đến ta xin thưa: Ngày hôm qua đang ở nhà Triệu Đức Phương, ta bị bệnh. Triệu viên ngoại thấy ta bị bệnh bèn bảo mời danh y Hứa Cảnh Thôi đến khám bệnh cho ta. Nhưng mà ông ấy đòi tiền xe quá đắt, bước ra cửa phải 6 điếu, đi đến đầu làng phải 12 điếu, đi qua 5 dặm đường phải 24 điếu. Ta bảo: Đắt quá! Thôi, để ta tự đi vậy. Sáng sớm hôm sau, Triệu viên ngoại đưa cho ta 50 lượng bạc, từ Triệu gia trang ta đi hơn 20 dặm đường mới đến nhà Hứa tiên sinh để chẩn mạch. Ông ấy hỏi ta: Có tiền không? Ta đáp: Có tiền đây. Rồi móc 50 lượng ra để trên bàn. Ông ấy gom tiền đút vào túi áo rồi bảo ta: Nộp tiền cho ông ấy là hết bệnh ngay, khỏi phải uống thuốc. Ông ấy bảo ta về đi, ta đòi tiền lại, ông ấy không chịu trả, nhơn đó mà ta nú ông ấy đến quan đây.

Quan huyện nghe nói cho là lạ lùng hết sức, bèn hỏi:

- Hứa Cảnh Thôi! tại sao ông dám gạt tiền Thánh tăng như vậy?

Hứa Cảnh Thôi đáp:

Bẩm lão gia! Y sinh nào dám vô lễ như vậy. Tôi nguyên việc nhà quá bận rộn nên dậy hơi trễ. Vừa mới thức dậy nghe bên ngoài có người kêu lớn, tôi bước ra xem thì gặp vị Hòa thượng này. Ông ấy kêu tôi khám bệnh. Tôi khám thấy ông không có bệnh gì cả, nhưng ông lại nói tôi có bệnh, có một cục âm thai, quỷ thai tổ bố ở trong bụng. Nói rồi ông ta kéo tôi lên quan. Chớ tôi có gạt tiền bạc gì của ông đâu!

Tế Diên nói:

- Người đừng có nói trớ! Vậy chớ cái gì giấu trong lòng người đó? Nếu lão gia không tin thì bảo hấn mở dây lưng giữ giữ thử xem!

Quan huyện hỏi;

- Này Hứa Cảnh Thôi! Trong lưng người có tiền không?

- Bẩm lão gia, không có!

- Nếu không có thì người cởi thắt lưng giữ thử xem!

Hứa Cảnh Thôi mở cỏi dây tơ ra, giũ mạnh, quả nhiên rơi ra trên đất một cuộn giấy. Hứa Cảnh Thôi định lượm lấy, nào ngờ Tế Diên nhanh tay lượm trước đưa cho quan huyện nói:

- Lão gia xem thử.

Quan huyện cầm cuộn giấy mở ra xem, thấy tường chữ viết thảo, đề là:

Lôi Minh, Trần Lương kẻ ác tâm

Cầu kết quản giao chúng lục lâm

Việc trước phá lao cùng cướp ngục.

Cứu thoát Uẩn Phương, chúng dự phần.

Quan huyện xem rồi hỏi:

- Này Hứa Cảnh Thôi! Đây là tờ giấy gì, ở đâu người có thể?

- Bẩm lão gia, tôi lượm.

- Mới sáng sớm mà người lượm ở đâu vậy?

- Bẩm lão, gia tôi lượm ở trong viện.

- Lượm sao mà khéo thế!

Tế Diên nói:

- Xin lão gia cho kêu Tôn Khang thị lên.

Lập tức quan Tri huyện cho người đòi Tôn Khang thị đến công đường, Khang thị hỏi

- Hứa hiền đệ! Chú cũng đến đây à?

Hứa Cảnh Thôi hỏi:

- Tẩu tẩu! Sao chị lại ở đây?

Quan huyện hỏi:

- Này Tôn Khang thị! Người có quen biết với Hứa tiên sinh này ư?

Tôn Khang thị đáp:

- Bẩm lão gia! Khi còn sống, chồng tôi mở tiệm bán thuốc, có kết làm anh em với chú đây. Khi chồng tôi bệnh nặng, chú đây chữa trị cho Đến lúc chồng tôi qua đời có chú ấy giúp đỡ lo việc chôn cất. Sau khi mai táng xong, tôi mới nói với chú ấy: - Nhà tôi góa bụa nhiều tiếng thị phi, nếu có việc gì cần tôi sẽ cho người đến mời. Còn nếu không, chú khỏi phải đến nữa. Từ ấy chú ấy không đến nhà tôi nữa. Nhưng trước sau vẫn là chỗ quen biết.

Tế Diên lại nói:

- Hãy đưa Tôn Nhị Hổ lên hầu đi.

Khi Tôn Nhị Hổ lên công đường, hỏi Hứa Cảnh Thôi:

- Hứa đại thúc cũng đến đây à?

Quan huyện hỏi:

- Này Tôn Nhị Hổ! Ông ta kết làm anh em với anh của người, tại sao người kêu ông ta là đại thúc?

Tôn Nhị Hổ thưa:

- Bẩm lão gia, đúng đấy! Trước đây tôi cùng Hứa tiên sinh luận là anh em, nhưng vì tôi hay đến mượn tiền ông ấy, mượn 10 điều cho 10 điều, mượn 8 ngàn cho 8 ngàn, tôi không dám coi là anh em nữa nên gọi là đại thúc.

Tế Diên nói:

- Cho đưa họ ra ngoài hết đi.

Quan huyện lập tức cho đưa mọi người ra khỏi công đường. Tế Diên nói:

- Chỉ đưa một mình Tôn Nhị Hổ lên thôi.

Sau khi Tôn Nhị Hổ vào lại công đường, Tế Diên nói với Tôn Nhị Hổ:

- Này Tôn Nhị Hổ! Vừa rồi Hứa Cảnh Thôi đã nói hết rồi. Phần ngươi có chịu cung khai chẳng? Lão gia sẽ cho người kẹp ngươi để khảo tra đó.

Quan Tri huyện nghĩ thầm: “Thế thì hay quá! Hòa thượng đã phân xử cho mình đây!”. Nghĩ rồi lập tức cho người bày kèm kẹp ra để khảo tra Tôn Nhị Hổ. Tôn Nhị Hổ lật đật thưa:

- Lão gia không cần phải động hình. Hứa Cảnh Thôi đã nói hết, tôi cũng không dấu làm chi.

Quan huyện hỏi:

- Ngươi cứ tình thật khai ngay, ta sẽ châm chước.

Tôn Nhị Hổ từ đầu tới đuôi thuật qua một lượt. Quan huyện nghe nói mới vỡ lẽ.

106. Chương 106

Tìm thầy thuốc mình oan ở Trường Sơn huyện

Phá kỳ án, liệt phụ may gặp cứu tinh

Tôn Nhị Hổ nghe Hứa Cảnh Thôi đã cung khai hết, bèn nói:

- Lão gia không cần động hình, tôi xin khai hết. Nguyên tôi thường hay kiếm Hứa tiên sinh mượn tiền. Một hôm ông ấy nói với tôi: - Này Tôn Nhị Hổ! Chú là tài chủ đó! Tôi nói: - Tôi mà là tài chủ gì? Ông ấy nói: - Anh em chú bác với chú đã qua đời rồi. Chú khuyên bà chị dâu cải giá đi, thì gia tài của ông ấy khoảng 3 vạn lượng bạc, bà ta mang đi 1 vạn, chia cho bà con 1 vạn, còn 1 vạn lượng về phần chú. Như vậy chú không phải là tài chủ là gì? Phàm việc gì mưu sự do người mà thành sự Ở trời cả! Tôi nghe nói cũng phải, bèn đem việc đó bàn với chị dâu, bị bà ấy mắng cho một trận, và từ đó không cho tôi đề cập đến việc đó nữa. Sau đó Hứa tiên sinh thường hỏi tôi: - Chú có nói chuyện ấy với chị chú chưa? Tôi nghĩ rằng: “Vợ Ông ấy mới chết, chắc là ông ấy muốn chị dâu mình đây!”. Tôi bèn giận ông ấy và nói: - Để tôi nói giùm cho ông. Ông ấy nói: - Tôi chỉ thích chị dâu của chú, còn gia sản không để ý tới, chỉ sợ chị dâu chú không bằng lòng thôi! Tôi nói: - Để tôi nói giúp thử xem. Tôi mượn có mai mối, thường đến ông ta mượn tiền luôn. Một hôm ông ấy nói: - Này Nhị Hổ! Chú cứ mượn tiền tôi hoài mà sao chú không chịu nói giúp tôi với chị dâu của chú cho tôi? Tôi đáp: - Thôi, ông dẹp ý nghĩ đó đi! Chị dâu tôi không chịu cải giá. Ông ấy nói: - Tôi thấy chị dâu của chú ngồi bán kim chỉ trước cửa nhà mà bụng càng ngày càng lớn, trong đó chắc có duyên cớ gì đây! Ông ấy lại nói: - Này Nhị Hổ! Tôi đưa cho chú một con dao, chú hãy đi hỏi chị dâu chú cái bụng lớn của bà ấy là tại làm sao? Bà ấy phải nói tư thông với ai, chú nhân đó đuổi bà ấy ra khỏi cửa, thì gia tư ấy há chẳng thuộc về chú ư? Tôi cho là đúng, bèn cầm dao đến nhà bà chị dâu, đúng lúc bà giúp việc đi vắng. Tôi đang hạch tội chị dâu, thì Lôi Minh, Trần Lượng bước vào khuyên can. Tôi đem việc này nói với Hứa tiên sinh. Ông ấy bảo: - Không hề chi, tôi có quen với Đỗ tiên sinh ở phòng hình sự. Ông ấy dạy tôi đánh vào đầu có thương tích để tố cáo lên quan huyện, rồi ông ấy giúp tôi trị tội Lôi Minh và Trần Lượng. Đó là những sự việc đã qua, tôi xin thật tình khai đúng.

Quan huyện bảo thư ký hình sự ghi chép lời cung, rồi lập tức truyền đưa cả bọn Tôn Khang thị, Hứa Cảnh Thôi đồng lên quan đường. Thư ký hình sự đọc lớn lời khai trước mọi người. Hứa Cảnh Thôi sợ đến mặt mũi tái xanh. Quan huyện vỗ kính đường hét:

- Hứa Cảnh Thôi! Người là người có học, sao dám mưu đoạt tiết trinh người sương phụ, phá hoại gia cang của người! Người có biết mình phạm pháp hay không? Giờ người chịu đánh hay chịu phạt?

Hứa Cảnh Thôi lật đặt quỳ xuống thưa:

- Bẩm lão gia! Chịu đánh là sao? chịu phạt là sao?

- Chịu đánh là đánh người cho thật nặng. Còn chịu phạt là đánh người 100 giới xích rồi phạt người 3.000 lượng bạc để làm tấm bia trinh tiết cho Tôn Khang thị.

Hứa Cảnh Thôi vội đáp:

- Y sinh tình nguyện chịu phạt.

Quan huyện bèn ra lệnh đánh Hứa Cảnh Thôi 100 giới xích ngay tại quan đường, rồi phái người áp giải Cảnh Thôi về lấy tiền. Quan huyện lại nói:

- Nay Tôn Nhị Hổ! Người vô cớ đặt điều, cầm dao hành hung hiếp đáp người quả phụ, mưu đoạt gia sản người, tội đó không thể dung tha. Bây đầu, đề hấn xuống đánh 40 mươi thước lớn cho ta! Chiếu theo luật Tống triều, cùm hấn 100 ngày rồi thả.

Quan huyện dạy qua hỏi:

- Bạch Thánh tăng, người xem bụng của Tôn Khang thị như thế nào?

- Bụng này là có thai đó!

- Thánh tăng không đùa chớ? Cô ta ở góa 3 năm nay làm sao có thai được?

- Lão gia không tin thì kêu cô ta đến trước huyện đường khám thử. Thai này không giống với thai bình thường đâu!

- Làm sao mà để khám nghiệm ở quan đường được?

- Tế Diên móc ra một cục thuốc đưa cho bà mẹ bảo đưa Khang thị vào phòng trống sanh. Bà mẹ đưa Khang thị vào phòng trống cho uống thuốc, lập tức sanh ra một bào thai huyết. Bọc trắng huyết đỏ, lớn bằng trái dưa hấu. Bà mẹ cầm ra trước quan đường đưa cho quan huyện xem. Tế Diên che mặt nói:

- Hãy cầm đem chỗ khác đi!

Quan huyện hỏi:

- Đó là cái gì vậy?

Tế Diên đáp:

- Đó là huyết thai do khí động trong huyết mà thành. Người phụ nữ lấy kinh huyết làm chủ: một tháng không có kinh gọi là tắt kinh; hai tháng không có gọi là bệnh kinh; ba tháng không có gọi là bế kinh; bảy tháng không có gọi là lao huyết phòng. Cục huyết thai này cũng là bệnh về huyết mỗi tháng một lớn.

Quan huyện chừng đó mới rõ, bảo lính đưa Tôn Khang thị về nhà. Quan huyện lại hỏi:

- Bạch Thánh tăng! Còn Lôi Minh và Trần Lượng bây giờ mình phải xử trí thế nào? Hồi nãy trước công đường, Lôi Minh la hét lớn tiếng, rút dao hành hung, tôi đương muốn ghép tội chung với Uẩn Phương thì vừa gặp Thánh tăng đến.

Tế Diên nói:

- Hôm Hòa thượng ta đi, có để lại một tờ giấy nhét dưới ống đồng, lão gia lấy ra xem thì rõ.

Quan huyện bèn trút ống đồng ra quả nhiên có một tờ giấy xếp lại. Quan huyện mở ra xem, thấy có bốn câu thơ:

Quan huyện anh minh khéo xét phân,

Chớ lầm người tốt với tặc nhân.

Tại nhà Mã Tuấn bắt tặc đảng

Góp sức đồ nhi Dương, Lôi, Trần.

Quan huyện xem xong nghĩ thầm: “Té ra Lôi Minh, Trần Lượng là môn đồ của Thánh tăng mà mình không rõ”. Lập tức ra lệnh cách chức Hình phòng là Đỗ Phương vì giả công làm tư, ham của hối lộ viết lệnh công văn làm hại người hiền. Sau đó mới phái người kêu Lôi Minh, Trần Lượng lên trả con dao lại cho Lôi Minh và thưởng hai người 10 lượng bạc. Lôi Minh, Trần Lượng tới chào sư phụ. Tế Diên nói:

- Ta bảo hai con đi làm việc cho ta, dọc đường đừng có xen vào việc của ai hết mà không nghe!

Trần Lượng nói:

- Nếu không có sư phụ đến kịp lúc thì oan uổng này không biết làm sao bày tỏ!

- Thôi hai con hãy đi mau đi.

Lôi Minh, Trần Lượng cảm ơn quan huyện, từ biệt Tế Diên, rồi đi ra khỏi nha môn. Hai người cứ theo đường lớn mà đi tới, đến mặt trời lặn, thấy phía trước có một tòa thôn trang nằm bên đường. Hai bên đường đều có phố xá buôn bán. Hai người vào một quán rượu hiệu là Tam Ích. Phổ ky mời hai người lên Bắc thượng phòng, lấy nước rửa mặt và mời uống trà. Hai người kêu cơm rượu ăn uống. Vì đi suốt ngày mệt nhọc, hai người cởi áo mở thắt lưng ngủ vùi. Sáng hôm sau dậy sớm, Lôi Minh dòm lại thấy đồ đạc còn nguyên, mà chiếc quần của mình đâu mất, bèn hỏi:

- Lão nhị, có dấu cái quần của ta chẳng?

Trần Lượng đáp:

- Đâu có!

Rồi nhìn lại, chiếc quần của mình cũng không cánh mà bay. Trần Lượng nói:

- Lạ thật! Cái quần của tôi cũng đâu mất tiêu rồi.

Hai người thức dậy choàng áo anh hùng ngồi đó chịu trận, định bụng kêu phổ ky hỏi thăm, nhưng chẳng lẽ lại nói chuyện mất quần! Trần Lượng nói:

- Này nhị ca! Không cần phải tìm kiếm làm chi! Cứ đưa tiền cho phổ ky mua cho ta hai cái quần, mặc rẻ gì cũng được.

Phổ ky nói:

- Được! Hai vị muốn mua quần cũng vừa đúng lúc! Hồi sáng sớm, ở bên phòng phía Đông có một vị khách cầm hai cái quần bảo tôi đi cầm giùm hoặc bán cũng được, với giá 20 lượng. Tôi không biết bán ở đâu nên không nhận. Mà thấy ông ta hình như hơi khùng khùng thì phải.

Trần Lượng nói:

- Chú cầm về đây cho chúng tôi xem thử!

Phổ ky đi ra, một lát cầm về hai cái quần. Trần Lượng xem lại, chính là hai cái quần của bọn mình. Hai người bèn lấy quần mặc vào. Phổ ky dòm thấy, nghĩ thầm: “Té ra hai người này không có quần đây mà!”. Lôi Minh nói:

- Này phổ ky! Người bán quần đó ở đâu? Chú đưa bọn ta đến gặp ông ấy.

Phổ ky gật đầu, đưa Lôi Minh, Trần Lượng đến phòng Đông. Vừa bước vào cửa, nghe bên trong có tiếng nói giọng khẩu âm phương Nam:

- Chao ơi! Thằng nhãi ranh đó cầm chiếc quần đi bán ở đâu mà bây giờ chưa thấy về.

Phổ ky nói:

- Bán ở trong viện đây thôi mà!

Hai người lớn bước đi thẳng vào trong viện. Dựa vào tường phía Bắc đặt một chiếc bàn, kế đó là một cái bàn bát tiên với hai chiếc ghế dựa. Một người đang ngồi trên ghế dựa, đầu đội khăn vô sinh công tử màu thụy lam có hai tua bờ thông, mình mặc áo choàng thụy lam, lưng thắt dây loan đai 5 màu, mang giày đế mỏng, gương mặt trắng trẻo, mày to mắt sáng, nhân phẩm khác người. Lôi Minh dòm thấy người này, nói:

- A, cái thằng này! Mi dám đùa với hai anh em ta hử?

Nguyên người này họ Liễu tên Thụy, tự là Xuân Hoa, trác hiệu Đạp tuyết vô ngân, cũng là một trong 36 bạn bè ở Ngọc Sơn, kết làm anh em với Lôi Minh và Trần Lượng. Người này tuy tướng mạo nho nhã nhưng tính tình rất khô hời. Liễu Thụy từ thôn Như Ý ra đi, vâng lời mẹ của Dương Minh đi tìm Dương Minh trở về, đến phía Bắc thôn trang này ở lại mấy ngày vì nghe lời đồn có một tên ác côn tên là Truy hồn thái tể Ngô Khôn, Liễu Thụy muốn điều tra xem nếu hắn là tên ác côn thì khử hắn trừ hại cho dân. Ở lại khách điểm mấy ngày, Liễu Thụy không dò hỏi được tin tức chi Sáng hôm qua thấy Lôi Minh, Trần Lượng vào khách điểm nên Liễu Thụy bèn đùa giỡn một phen. Sáng nay thấy Lôi Minh, Trần Lượng đến, Liễu Thụy bèn hỏi:

- Lôi nhị ca, Trần tam ca, hai anh có mạnh giỏi không?

Hỏi rồi bước tới thi lễ. Trần Lượng hỏi:

- Liễu hiền đệ! Tại sao chú lại ở đây?

- Tôi vâng lệnh Dương bá mẫu đi tìm Dương đại ca.

- Dương đại ca hiện đã về rồi. Chúng tôi chia tay ở huyện Thường Sơn cách nay mấy ngày, hiện giờ chắc Dương đại ca đã về đến nhà rồi.

- Các anh gặp nhau ở đâu vậy?

Trần Lượng ho một tiếng, nói:

- Chuyện dài dòng lắm!

Nói rồi đem việc Hoa Vân Long tác ác ném độc phiêu hại ba bạn lần lượt thuật lại. Nghe xong, Liễu Thụy nghiêng răng ken két, nói:

- Hay cho Hoa vân Long, mi thật là kẻ vong ơn phụ nghĩa! Dương đại ca đã phát thiếp lục lâm, tòng toàn cho mi, đối đãi với mi trọng đại như thế mà mi nỡ lang tâm xử độc như vậy ư? Chừng nào gặp được mi, ta sẽ kết thúc mạng mi chứ không tha!

Trần Lượng nói:

- Đừng nhắc tới hắn làm chi! Bây giờ chú định đi đâu đây?

- Tôi nghe nói ở đây có tên ác bá, muốn dò xem thử.

- Để chúng tôi cùng đi với chú cho vui.

Ba người cùng ra đến thượng phòng, kêu thức ăn sáng, ăn rồi cùng kéo nhau đi. Ra khỏi cửa thôn không xa, họ thấy trước mặt có một người định treo cổ, miệng than thở:

- Trời ơi, trời hời! Thần Phật không để mắt cho, đất trời không nghe thấy giùm, thì sống làm chi?

Ba người nhìn kỹ, thấy người than thở trạc độ tứ tuần, đầu đội khăn lam bốn góc, mặc áo choàng lam cùng màu. Trần Lượng vội bước tới hỏi:

- Bạn ơi! Vì sao không muốn sống thế? Xem ra bạn không phải là người tầm thường mà gặp phải chuyện chi đến nỗi? Hãy nói cho chúng tôi nghe xem có giúp được việc gì không?

Người ấy ho lên một tiếng, nói:

- Tôi sống đây cũng như chết rồi! Ba vị muốn hỏi, tôi xin thưa!

Rồi đem sự tình kể qua Ba vị anh hùng nghe xong nộ khí xung thiên, muốn xắn tay can thiệp ngay, nào ngờ đây đưa đến một loại thị phi!

107. Chương 107

Lôi, Trần say ngủ bị mất trộm

Đạp tuyết vô ngân dôi tặc nhân

Lôi Minh, Trần Lượng và Liễu Thụy hỏi người ấy tại sao lại định hủy mình như thế. Người ấy đáp:

- Tôi họ Diêm tên Văn Hoa, người ở huyện Đơn Đề, từ nhỏ tôi có đi học nhưng bỏ nửa chừng. Tôi có biết vẽ qua vài nét đàn thanh. Nhưng vì gặp mất mùa đói kém, tôi đem vợ là Tào thị, con gái là Thụy Thư đến ở ngụ trong bắc Tân Trang điểm này, rồi hằng ngày đi vẽ mướn ở nhà người ta để kiếm sống. Ngày kia, tôi đi đến Ngô gia bảo. Vị trang chủ tên là Truy hồn thái tuế Ngô Khôn kêu tôi đến, hỏi tôi vẽ được những gì? Tôi đáp: - Tôi có thể vẽ được núi sông nhân vật, hoa cỏ, chim thú. Ông ấy hỏi tôi có vẽ được Tỳ hỏa đồ hay không? Tôi đáp: Cũng vẽ được. Ông ấy bảo tôi vẽ cho mấy bức. Ông ấy cầm xem rất vừa ý, mới hỏi tôi vẽ bức tranh bao nhiêu tiền? Tôi đáp: - Mỗi bức là một điều tiền. Ông ấy bảo: - Để ngày mai ta đến Tân Trang điểm tìm chú. Hôm sau ông ta cưỡi ngựa đến tìm. Tôi mướn một gian phòng trong điểm, ông ta đến cũng không có chỗ để vợ con lánh mặt. Khi vào đến phòng tôi, ông ta gặp vợ và con gái của tôi. Con gái tôi hôm nay 17 tuổi, dung mạo cũng tạm dễ coi, nào ngờ vừa thấy nó, ông ta ngầm ý bất lương, bèn bảo tôi nên mở một tiệm vẽ thuê, ông ta sẽ cho mượn 200 lượng bạc. Tôi tưởng là một dịp tốt mới đồng ý đi tìm chỗ mở một tiệm vẽ ở đường phía Bắc tại thôn này. Tiệm vẽ này lấy tên là Cổ Phương Các, gian hàng sau làm chỗ ở của gia đình. Tôi vẽ cho ông ta rất nhiều bức họa đẹp. Từ ngày khai trương đến nay được hai tháng. Ngày hôm qua, ông ta cưỡi ngựa tới tiệm vẽ của tôi, cầm đưa cho một hộp nữ trang gồm có một đôi trâm giắt đầu bằng ngọc và nói: - Ta gởi chú cất giữ, một lát ta trở lại lấy. Tôi nghĩ: “Cất giữ cũng chẳng hề chi!”. Đến tối hôm qua, không thấy ông ta đến lấy, tôi mới đem cửa ấy bỏ vào rương khóa lại. Sáng sớm hôm nay ông ta mới đến lấy, tôi mở rương ra xem thì đồ gởi không cánh mà bay, khóa rương vẫn y như cũ không hề có dấu cạy. Ông ta lập tức trở mặt mắng tôi là gian trá và kêu thủ hạ đánh tôi mấy lượt, rồi bắt vợ con tôi đi, bảo rằng ông ta xiết nợ, chừng nào đem đồ gởi đến trả thì mới cho về, không thì bắt luôn. Tôi thực tình không gặt gẫm ông ta, lại cũng không chịu nổi sự chèn ép này, thôi thì chết quách cho xong.

Trần Lượng nói:

- Anh bạn! Anh đừng vội chết làm chi! Hãy đưa chúng tôi về nhà, chúng tôi sẽ có cách giúp anh.

Diêm Văn Hoa gật đầu đồng ý, rồi đưa ba người về Cổ Phương Các. Trần Lượng bảo:

- Những đồ gì có thể mang theo được, anh hãy tom góp mang theo. Tối nay, tôi sẽ rước vợ con anh về và giúp anh một ít vàng bạc để anh đưa gia đình đi trốn, được không?

Diêm Văn Hoa nói:

- Nếu ba vị đưa gia đình tôi trở về đây sum họp, tôi tình nguyện bỏ nơi này đến sinh sống chỗ khác.

Liễu Thụy nói:

- Anh hãy chờ đến canh ba rồi biết.

Ba người lại ra đi đến Ngô Gia bảo thám thính. Ngô Gia bảo là một trang viện rất lớn, chiếm khoảng 4 dặm đất. Trên tường chung quanh đều có gắn đỉnh nhọn tua tủa. Bao bọc phía ngoài là một dãy hào sâu rộng: bờ hào, những cây liễu rủ trồng ngay hàng thẳng lối. Cửa trang viện ở phía Nam mở rộng, bên trong có mấy tên ác nô canh giữ, phía trước có cầu treo, phía sau có cửa gác. Ba người dò xét đường đi kỹ càng xong bèn trở về khách điểm gọi rượu thịt ăn uống. Cơm tối xong, đợi đến canh hai, trong điểm ngủ cả, ba người mới thay đồ dạ hành, đem y phục ban ngày bỏ vào trong bao gói kỹ, cột ở ngang lưng, ra khỏi phòng đóng cửa lại, vẽ ký hiệu trên vách rồi băng mình vượt tường đi đến Ngô Gia bảo ở đường Tam Lý, bắc Tân Trang.

Đến dưới tường rào, họ rút trong dây ra một sợi dây cột móc quăng lên móc vào đầu tường rồi theo dây đu mình lên, lên đến đầu tường, họ cuộn dây lại bỏ vào bọc. Ba người đưa mắt nhìn bao quát: ngôi trang viện, điện đài lầu các rất là tề chỉnh. Ba người dùng thuật phi thiềm tẩu bích đi khắp nơi dò xét. Đến một viện tứ hợp phòng, phòng phía Bắc có ba gian, phòng phía Nam cũng ba gian, hai phòng Đông Tây đều có

những phối phòng. Trong gian phòng chánh ở phía Bắc ánh đèn lấp lánh, bóng người lung linh. Ba người đến phòng phía Bắc, cặp theo rèm châu, dùng thế Dạ xoa thám hải uốn mình dòm vào. Một ngọn đèn sáng đang cháy lung linh đặt trên bàn nhỏ nằm trên bực ở gần thềm. Trên bực để sẵn hai bao quần áo, trên bàn có những món trang sức cài đầu bằng vàng bạc đính kèm với những hạt châu màu phi thúy. Ngồi trên bực là một người đàn bà tuổi trạc tứ tuần. Kề bên có một cô gái tuổi chừng 17,18 tuổi, mười phần xinh đẹp. Dưới đất gần đó có bốn hầu gái xúm nhau dự dõ:

- Chị không muốn cũng không được đâu! Ở nhà chị ăn cơm hầm, uống trà lạt, mặc quần áo cũ kỹ rách nát. Chỉ cần bằng lòng ở đây với trang chủ tôi há không phải là hưởng vinh hoa phú quý hay sao? Chúng tôi khuyên chị hãy bảo con chị đừng khóc nữa, dỗi phần thoa son vào. Trang chủ chúng tôi không phải đối xử với mẹ con chị một ngày một bữa đâu! Nếu mẹ con chị không bằng lòng, để chọc giận Thái tuế gia chúng tôi, thì một trận mưa cơn giáng xuống, mẹ con chị làm sao sống nổi! Ai sẽ báo thù cho mẹ con chị? Đừng nói chị đến mẹ con chị, mà ngay đến cả những người ở địa phương này, hễ nhà ai có gái hay nàng dâu xinh đẹp, Thái tuế gia muốn bắt thì bắt ngay. Gia đình họ có tìm tới, nói nghe có tình có lý thì được mấy mươi lượng bạc rồi ra về. Còn nếu không ưng thuận thì sẽ bị một trận đòn chết luôn, rồi kéo xác chôn ngoài hoa viên là xong!

Cô gái nói:

- Tôi chỉ muốn chết thôi! Sống làm người ở chung với mẹ tôi một chỗ, còn chết thì cùng làm quỷ một nơi.

Lôi Minh, Trần Lượng nghe rõ cả mới nói với Liễu Thụy:

- Chúng mình cùng xuống đi!

Ba người cùng nhảy xuống một lượt, rút dao xông vào trong nhà, báo hại bốn người hầu gái sợ run bầy bầy. Liễu Thăng gần giọng:

- Bọn bay đứa nào la ta giết trước.

Bọn tớ gái run rẩy năn nỉ:

- Xin đại thái gia tha cho! Bọn chúng tôi không dám la đâu!

Liễu Thụy bèn gom những đồ tế nhuyễn vào trong một bao, tời trói hai người tớ gái nhét giẻ vào miệng, còn hai người tớ gái đáng dấp khỏe mạnh kia bảo công hai mẹ con cô gái cùng đi ra, và đe: - Bọn bay la sẽ chết ngay. Hai người tớ gái chỉ gật đầu răm rắp tuân theo. Liễu Thụy nói:

- Hai anh núp ở đây giấy lát, tôi đưa hai mẹ con họ về trước rồi sẽ trở lại ngay.

Liễu Thụy kêu hai người tớ gái công hai mẹ con cô gái, còn mình ôm bao đồ theo sau, mở cửa sau hoa viên đi thẳng về Cổ Phương các. Tới nơi, Liễu Thụy bước tới kêu cửa. Diêm Viên Hoa đang bồn chồn ngóng đợi, nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa, lật đật chạy ra xem. Liễu Thụy bảo hai người tớ gái công mẹ con họ vào. Liễu Thụy nói với hai người tớ gái:

- Trước đây ta định giết bọn bay, nhưng bọn bay đã có công công họ về đây nên ta tha cho. Nhưng để tránh phiền phức ta phải trói bọn bay, bịt miệng lại, đợi chúng ta về rồi sẽ thả ra.

Nói xong rồi bảo:

- Diêm Văn Hoa, anh hãy đưa vợ con anh trốn mau đi! Ngoài bọc tế nhuyễn vàng bạc này, tôi sẽ cho anh thêm 30 lượng bạc làm lộ phí. Anh hãy đi mau đi, tôi còn phải trở lại giết tên ác bá đó.

Diêm Văn Hoa nói hết lời cảm tạ. Liễu Thụy bảo:

- Anh không cần phải tạ. Ông làm gì! Non xanh chẳng đổi, nước biếc còn dài, rồi đây có lúc mình sẽ gặp nhau.

Diêm Văn Hoa lập tức đưa gia quyến trốn đi. Còn Liễu Thụy trở lại Ngô Gia bảo tìm Lôi Minh, Trần Lượng. Ba người lại tiếp tục đi dò xét. Đi đến một trang viện, thấy trong năm gian đại sảnh đèn đuốc sáng choang, một người ngồi trước bàn bát tiên, đầu đội khăn lụa xanh bốn góc, mình mặc tiền tỵ bào bằng lụa đỏ có thêu ba bông mẫu đơn màu lam; mặt như thoa phấn, cặp chân mày kiếm đen nhem trên đôi mắt ốc nhồi; hai tay phủ lông đen kèm theo bộ râu quai nón tua tủa càng lộ thêm vẻ hung ác! Người này đang phe phẩy

trong tay chiếc quạt xếp, chính là tên ác côn Truy hồn thái tuế Ngô Khôn. Hắn ta trước kia cũng là người trong chốn lục lâm Tây Xuyên, hơn vì một chuyện làm ăn bị phát giác nên phải lánh đến chốn này. Tuy vậy thói ác vẫn không chữa, bề ngoài giao kết với quan trường, khuấy động nha môn, giết người cướp gái, không chữa tội ác nào.

Lôi Minh, Trần Lượng, Liễu Thụy núp trong chỗ tối nhìn ra, biết hắn là tên ác côn, kể nghe hắn hỏi gia nhân:

- Bay đâu! Hiện giờ là canh mấy?

Gia nhân đáp:

- Trống chưa điểm canh ba.

Bỗng bên ngoài có một tên ác nô chạy vào thưa:

- Bẩm Thái tuế! Bên ngoài có một người bạn cũ của Ngài xưng là Càn khôn đạo thử Hoa Vân Long ở Tây Xuyên đến thăm lão nhân gia.

Ngô Khôn nghe bẩm liền nói:

- Ối chà! Hoa nhị đệ đã đến à? Ta đương trông đợi chú đây! Bay đâu, hãy mở rộng cửa trang để ta đi đón chú ấy vào.

Bọn Lôi Minh núp trên nóc nhà nghe rõ tất cả, giấy lát thấy Hoa Vân Long bước vào phòng.

Nguyên Hoa Vân Long từ khi trốn chạy khỏi núi Cổ Thiên, không biết tìm đâu để dung thân. Muốn về Tây Xuyên mà ở Tây Xuyên đã vỡ; muốn về huyện Ngọc Sơn lại sợ Dương Minh không chứa chấp. Hắn nghĩ lại ăn năn những việc mình làm đã qua của mình quá cay độc, đến nỗi gây thù oán khắp nơi! Hoa Vân Long lúc này như ngây như dại, đói không biết, no không hay, trong đầu như có tiếng sấm vang, cử động như kiến bò trên chảo nóng. Đang bước liêu tới trước, bỗng hắn nhớ lại Ngô Khôn đang ở Ngô Gia bảo rất có thế lực. Hắn định đến đó lánh nạn, có thể tạm an thân. Ban ngày hắn không dám đi, sợ có người nhìn thấy, cho nên tối nay mới tìm đến Ngô Gia bảo. Tới nơi, hắn kêu gia nhân vào bẩm báo, Ngô Khôn nghe tin vội ra tiếp rước.

Lôi Minh, Trần Lượng núp trên nóc nhà nhìn thấy Hoa Vân Long sắc diện vàng ửng, ốm teo, không giống như ngày nào. Ngô Khôn đưa Hoa Vân Long vào phòng ngồi xuống rồi hỏi:

- Hoa nhị đệ! Chú từ đâu tới đây?

- Chuyện nói ra dài lắm! Anh em ta từ ngày chia tay ở Tây Xuyên thấm thoát đã mấy năm. Tôi ở huyện Ngọc Sơn được Oai trấn bát phương Dương Minh tiến dẫn nên giao kết được một số bạn bè. Cũng bởi tôi đến Lâm An nông cuồng gây ra tai họa đến nỗi bây giờ không có đất dung thân!

- Tai họa gì mà ghê gớm thế?

Hoa Vân Long mới đem chuyện lấy trộm ngọc chúc phụng quan ở phủ Thừa tướng, giết người ở Thái Sơn lâu, cưỡng gian ở am Ô Trúc lần lượt thuật lại. Ngô Khôn nói:

- Chú cứ ở lại đây với ta! Giả sử có ai đến bắt chú sẽ có ta che chở cho. Bây giờ chú có người bạn tri kỷ đang phát tài, chú có biết không?

Hoa Vân Long hỏi: Ai vậy?

- Trấn sơn bát Diên Quốc Bồn, người ngồi không chia của ở Hoa Sơn dạo nọ bây giờ đang đại phát tài ở phủ Khúc châu. Anh ấy kết giao với quan trường, làm sáo trộn nha môn, thủ hạ dưới trướng rất nhiều, tài lộc cũng vô số. Nghe nói anh ấy còn kết thân với Tàn tướng phủ, ta biết ngày xưa anh ấy thân với chú lắm mà!

Hoa Vân Long nghe thế bèn nói:

- Để tôi đi tìm Diên đại cạ Huynh trưởng chớ có bận tâm! Tôi đến đây chỉ thêm phiền phức mà thôi. Hiện tại xin anh giúp tôi một ít lộ phí là được.

- Không hề chi! Để ta bảo bọn trẻ mở kho lấy bạc cho chú.

Ngay lúc đó, Lôi Minh ở trên nóc nhà nghĩ bụng: “Nhân cơ hội này mình bắt Hoa Vân Long, một là báo thù cho các bạn, hai là giao Tế Công để hoàn thành công vụ”. Nghĩ rồi mới thò tay rút dao định nhảy xuống bắt dân tặc.

108. Chương 108

Ba hào kiệt lên dò Ngô Gia bảo

Ác thái tuế tham sắc mưu gian

Lôi Minh, Trần Lượng thấy Hoa Vân Long bước vào, nộ khí xung thiên, rút dao định nhảy xuống bắt dân tặc, Liễu Thụy lật đật níu Lôi Minh lại, nói:

- Nhị ca, tam ca! Mấy anh định làm gì vậy?

Lôi Minh đáp:

- Bọn ta định nhảy xuống bắt Hoa Vân Long.

- Hai anh đừng nóng! Đừng làm nóng vội không nên! Một là bọn ta người ít thế cô, còn bọn chúng vây cánh đông nhiều; hai là chúng ta không phải là người sai dịch, bắt Hoa Vân Long rồi đưa đi đâu? Còn nói chúng ta ngày trước cùng hấn đốt nhang kết bạn, mà hôm nay làm như vậy đối với việc ngày xưa như thế nào? Chúng ta bảo hấn là bất nhơn, còn việc làm của chúng ta cũng là bất nghĩa nết! Hấn làm điều sai quấy tự có Tế Công, chúng ta cần gì phải dây vào việc oán thù! Huống nữa, chắc gì chúng mình bắt được hấn?

Trần Lượng nghe nói có lý, mới bàn với Lôi Minh:

- Này nhị ca! Mình đừng thêm dể ý đến hấn nữa! Để hấn đi đâu mặc ý.

Lôi Minh cũng gật đầu đồng ý.

Ba vị anh hùng ở trong bóng tối ngầm quan sát, kế nghe Hoa Vân Long nói với Ngô Khôn:

- Này Ngô đại ca! Xin anh cho tôi một ít lộ phí, tôi đến Điền đại ca nương nấu ít ngày. Chỉ cần có hai vị đại ca giúp đỡ, tôi không còn lo sợ nữa!

- Cũng được! Bay đâu, hãy vào mở kho lấy bạc đem ra cho ta.

Quản gia là Ngô Báo đốt đèn, cầm chìa khóa đi ra khỏi đại sảnh. Ba vị anh hùng ở trong tối nghe nói trong nhà của Ngô Khôn còn có cái kho, bèn bàn nhau cùng theo dõi Ngô Báo. Phần Ngô Báo xách đèn lồng ra khỏi đại sảnh, đi về hướng Đông, thẳng đến ngôi nhà hai tầng, ngoặt về phía cửa ngách ở hướng Đông. Qua khỏi cửa ngách có một phòng canh, qua phòng canh đó lại có một phòng được canh gác cẩn thận. Ngô Báo lên tiếng:

- Chào các anh em!

Những người canh gác lên tiếng hỏi:

- Quản gia đến đây có việc gì thế?

- Vâng lệnh trang chủ, tôi đến mở kho lấy tiền để đưa cho bạn của trang chủ mới đến.

Người canh cửa là Vương Nhị, hỏi:

- Người mới đến là ai vậy?

- Càn khôn đạo thủ Hoa Vân Long nhị thái gia ở Tây Xuyên đây!

- Quản gia cứ đi đi.

Ngô Báo đi đến thềm của phòng phía Bắc, đặt lồng đèn trên đất rồi cầm chìa khóa mở cửa. Cửa mở xong, quay đầu nhìn lại thì lồng đèn đâu mất. Ngô Báo nghĩ bụng: “Chắc là Vương Nhị giỡn chơi với mình đây”. Nghĩ xong, lại bước ra cửa phòng canh, thì thấy lồng đèn nằm trước cửa phòng canh nhưng đã tắt. Ngô Báo hỏi:

- Này Vương Nhị! Ai chơi giấu lồng đèn của tôi vậy?

Mấy người canh đều nói:

- Đâu có! Chúng tôi đều ở trong phòng này mà! Có ai lấy đèn của anh đâu.

- Các anh không cần phải chối! Không lấy đèn sao nó chạy lại nằm ở trước phòng mấy anh?

Nói xong, đốt đèn lại rồi cầm về phòng phía Bắc. Hắn đâu ngờ trong thời gian đó Lôi Minh, Trần Lượng và Liễu Thụy đã lên vào phòng rồi. Ba người vào trong phòng nhìn thấy rương lớn, rương nhỏ chất đầy, đương định mở rương ra lấy bạc thì nghe tiếng chân Ngô Báo bước vào. Ba người lật đặt chun xuống ẩn thân dưới đất rương ở phía Đông phòng. Ngô Báo đi vào mở rương lấy ra hai phong bạc rồi quay quả đi ra đóng cửa khóa lại. Ba vị anh hùng cũng đến mở rương, mỗi người cầm hai phong bạc nhét vào túi dự định đi ra nào, dè cửa đã khóa lại. Họ lấy tay sờ thử, thì song cửa đều bằng sắt và vách tường đều bằng những lá sắt bao bọc. Lôi Minh, Trần Lượng mò mẫm xong rồi nói:

- Cái này bậy thiệt! Làm sao ra đây?

Liễu Thụy trong lúc gấp rút liền nảy ra một kế, nói:

- Không hề chi! Rồi giả tiếng mèo ngao tha thiết.

Những người canh cửa nghe tiếng mèo, bèn nói:

- Quần gia hồi nãy đi ra nhốt lại con mèo ở trông rồi.

Ngô Báo nghe bèn quay trở lại lại:

- Con mèo bông chết tiệt này đáng ghét quá! Mày theo tao làm gì?

Nói rồi hắn lấy chìa khóa mở cửa ra, lấy đèn rọi trong phòng kiểm con mèo có hay không. Ngô Báo rọi ở gian phía Tây, ba vị anh hùng bèn từ phía Đông lên ra cửa, trổ lên nóc nhà. Liễu Thụy lại giả tiếng mèo kêu một lần nữa, những người canh cửa nói:

- Mèo đã ra, lên nóc nhà rồi!

Ngô Báo nghe nói mới đi ra khóa cửa lại, rồi trở về đại sảnh giao bạc cho Hoa Vân Long. Tên giặc này lập tức cáo từ. Ngô Khôn đưa ra đến ngoài cổng, nói:

- Hoa nhị đệ! Chú đi qua đó ít ngày rồi về, ngu huynh ở đây chờ chú nhé!

Hoa Vân Long cáo từ đi rồi, Ngô Khôn thủng thảng đi vào nhà. Vừa bước vào cửa lớn thì bị Liễu Thụy núp sau cánh cửa bất thành lình nhảy ra cho một dao kết thúc tính mạng của tên giặc. Gia nhân ồ ào xô đến thì Liễu Thụy đã quăng mình lên nóc nhà đi mất. Ngày kế, gia nhân lên báo với quan đến khám nghiệm và bắt hung thủ. Sau khi Liễu Thụy giết tên ác côn rồi, ba vị anh hùng bèn trở về khách điểm nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau. Liễu Thụy hỏi:

- Hai vị huynh trưởng định đi đâu?

Lôi Minh và Trần Lượng đáp

- Chúng tôi về phủ Khúc Châu để làm một việc cho Tể Công.

Liễu Thụy nói:

- Phần tôi lại muốn đi thăm mấy người bạn, hôm nay chúng ta chia tay ở đây, ngày khác sẽ gặp lại.

ười trả tiền phòng rồi ra khỏi khách điểm. Lôi Minh và Trần lượng thuận theo đường lớn thẳng đến phủ Khúc Châu. Vừa đến phía bên ngoài thôn Đông tại Ngũ Lý Bìa thì thấy có một vị đại hán đứng trước cửa

ngôi miếu ở phía Bắc đường. Đại hán này mình mặc áo màu xanh xám, hình sắc khô gầy, đứng không muốn vững, miệng không ngớt than thở:

- Trời Thần Phật không có mắt, trời đất không có tai! Không ngờ tôi phải rơi vào cảnh huống như thế này!

Lôi Minh dòm thấy liền nói:

- Té ra là anh ta!

Hai vị anh hùng lật đật chạy tới nói:

- Nhị ca! Sao anh tả tôi thế này?

- Hai thằng đầu trâu mặt ngựa này lại đây bắt tao hả?

Lôi Minh hỏi:

- Bộ anh điên hả? Chúng tôi là Lôi Minh, Trần Lượng đây mà!

Vị đại hán ấy lại nói:

- Tội bây không phải là đầu trâu mặt ngựa thì chắc đồng tử cầm phan vàng đến rước ta về tây phương đấy ư?

Trần Lượng nói:

- Nhị ca! Anh thật không nhận ra chúng tôi ư? Chúng tôi là Lôi Minh, Trần Lượng đây mà!

Lúc này đại hán trong lòng định tĩnh, mới nói:

- Té ra là hai hiền đệ Lôi Minh và Trần Lượng đây mà! Thiệt đau đớn chết ta đi thôi!

Nói xong, đại hán ngã gục xuống hôn mê, không còn động đậy nữa. Trần Lượng lật đật chạy vào gõ cửa ở một nhà đầu thôn. Một lão từ trong nhà đi ra hỏi:

- Tôn giá tìm ai?

Trần Lượng nói:

- Thưa lão trưởng, làm ơn cho tôi mượn một cái bát và xin một ít nước uống. Ngoài cửa miếu kia có một anh bạn bị bệnh nặng lắm. Tôi cần nó để hòa nước cho anh ấy uống.

- À ra thế! Vị đại hán ấy là bạn của tôn giá ư? Anh ta ở ngoài cửa thôn chúng tôi bị bệnh mấy ngày rồi. Hai ngày đầu tôi có cho anh ấy một ít cháo; mấy hôm nay thấy bệnh tình nặng quá chúng tôi không dám cho ăn nữa. Xin tôn giá đợi giây lát, tôi sẽ mang nước ra ngay.

Nói xong quỳ quả đi vào, giây lát cầm ra một chén nước đưa cho Trần Lượng. Trần Lượng đem nước về, lấy viên thuốc của Tế Điền đưa cho hòa tan rồi đổ vào miệng đại hán ấy. Giây lát nghe trong bụng anh ta sôi ục ục, khí dẫn huyết chạy, huyết dẫn khí đi, ngay lúc ấy lực phủ ngũ tạng mát mẻ trở lại. Đại hán cảm nghe bình hỏa tiêu đầu mất, lật đật ngồi dậy nói:

- Lôi, Trần hai vị hiền đệ từ đâu đến đây?

Trần Lượng đáp:

- Quách nhị ca mạnh rồi!

Người này chẳng phải ai xa lạ, họ Quách tên Thuận, ngoại hiệu là Tiểu côn lôn, người ta gọi là Dạ hành quỷ. Năm xưa cũng là một trong 36 người bạn cùng kết bái ở huyện Ngọc Sơn. Anh ta tự mình chấm dứt cuộc đời lục lâm rồi đến lễ Đông phương thái duyệt Lão tiên ông làm thầy. Xuất gia làm đạo sĩ đi vân du bốn phương để chuộc lại oan nghiệt của mình ngày trước, nào ngờ đến Ngũ Lý Bì này phải bệnh. Tự mình đi ra ngoài hóa duyên, trong tay không có tiền để ở khách điểm, đành phải tạm ở ở cửa quán. Hai ngày đầu, trong thôn còn có người cho ăn chút đỉnh, mấy ngày sau bệnh nặng thêm, người ta không dám cho ăn nữa vì sợ anh ta chết mà mang họa. Hôm nay được Lôi Minh, Trần Lượng trị cho hết bệnh, Quách Thuận, mới hỏi:

- Hai vị hiền đệ từ đâu đến đây?

Trần Lượng đáp:

- Tể Công ở huyện Thường Sơn đặc phái bọn tôi đến cứu anh. Hiện Tể Công có một phong thư gửi cho anh đây, người bảo anh chiếu theo đó mà thi hành.

Quách Thuận nhận thư mở ra xem, rồi dạy về hướng Bắc dập đầu tạ ơn Tể Công cứu mạng và hỏi:

- Nay hai vị hiền đệ! Mấy chú có dư lộ phí không?

Trần Lượng đáp:

- Có đây!

Quách Thuận nói:

- Tôi phải đi Lâm An lo việc cho Tể Công đây.

Trần Lượng, Lôi Minh bèn đưa cho Quách Thuận một phong bạc. Quách Thuận nhận bạc, nói:

- Hai vị nhọc mệt vì tôi quá! Hôm nào chúng ta sẽ gặp lại.

Nói rồi cáo từ đi thẳng.

Phần Lôi Minh, Trần Lượng đi về phủ Khúc Châu. Đến ngã tư nội thành, qua một khúc quanh phía Bắc, thấy bên đường có một quán rượu, hai người bèn rềm bước vào. Thấy quán rượu có lầu, hai người bèn đi thẳng lên. Trên lầu rất sạch sẽ, hai người tìm một cái bàn vừa ý ngồi xuống. Phổ kỵ chạy đến hỏi:

- Có phải hai vị đại gia đến uống rượu không?

Trần Lượng đáp: - Ủ, phải!

Phổ kỵ nói:

- Hai vị muốn uống rượu, xin mời xuống dưới lầu.

Trần Lượng hỏi:

- Tại sao bữa nay trên lầu không bán rượu chứ?

- Bữa nay trên lầu này tam thái gia ở địa phương chúng tôi đã bao rồi. Xin mời hai vị xuống lầu uống rượu cho.

Lôi Minh nghe nói trợn mắt la lớn:

- Mặc kệ tam thái gia đó! Hôm nay nhị thái gia này muốn ngồi trên lầu uống rượu thôi.

- Xin đại gia đừng nóng! Làm việc gì phải có trước có sau. Tỷ như lão nhân gia đến đây dặn trước, chúng tôi cũng không dám dành cho người khác đâu!

Trần Lượng khuyên can:

- Nhị ca đừng có thô lỗ! Chúng mình xuống lầu uống rượu cũng vậy thôi mà!

Chừng đó Lôi Minh mới cùng Trần Lượng bước xuống lầu. Đến hậu đường tìm một chiếc bàn ngồi xuống. Phổ kỵ lật đặt chạy đến hỏi:

- Hai vị đại gia cần món chi?

- Ở đây tiệm chú bán những gì?

- Chúng tôi ở đây bán mùa nào thức ấy. Chưng, nấu, chiên, xào, đĩa lớn, đĩa nhỏ, đĩa vừa, món ăn miền Nam miền Bắc, điểm tâm, buổi trưa, sơn hào hải vị thượng đẳng đều có đủ, cần gì có nấy. Hai vị đại gia tùy tiện yêu cầu.

Trần Lượng nói:

- Chú đem cho ta bốn món đủ thứ chiên xào chưng nấu và hai hồ rượu nữ trình lâu năm. Thức ăn chỉ cần ngon miệng, không ngại đắt rẻ đâu!

- Phổ ky nói: - Phải đấy! Rồi gọi với vào trong.

Giấy lát cơm rượu đem lên đầy đủ. Trần Lượng mới hỏi:

- Này phổ ky, xin hỏi chú họ gì?

- Tôi họ Lưu. Xin nhị vị đại gia tận tình thưởng thức cho!

Trần Lượng nói:

- Ta xin hỏi thăm chú một việc: Vị tam thái gia mời khách trên lầu có phải là anh em với quan Tri huyện Tây An của mấy chú em không, mà chú gọi là Tam thái gia như vậy?

- Không phải đâu!

Nếu không phải thì chắc là một vị tuổi cao đức trọng, hay một người có tính tốt nên ai nấy mới gọi là thái gia như thế?

- Cũng không phải nữa!

- Vậy tại sao gọi ông ta là tam Thái gia?

- Hai vị đại gia không phải là người địa phương này nên không biết đó thôi! Để tôi chạy ra xem họ có không đã, rồi sẽ nói cho hai vị đại gia biết.

Nói rồi phổ ky bước ra ngoài ngó dáo dác một hồi, thấy không có ai mới bước vào nói:

- Tôi xin nói cho hai đại gia rõ!

Trần Lượng hỏi thúc: - Nói đi, nói đi!

Phổ ky nói nhỏ nhỏ với Lôi Minh, Trần Lượng một hồi. Hai vị anh hùng nghe xong, khí uất lên tận cổ, mặt nóng phừng phừng.

109. Chương 109

Ngũ Lý Bia bệnh Tiểu côn lôn

Phủ Khúc châu khéo gặp Kim sí điều

Lôi Minh, Trần Lượng muốn tìm hiểu tam thái gia là ai, thì được phổ ky cho biết:

- Hai vị thái gia muốn hỏi, tôi xin nói cho hai vị biết. Vị tam thái gia này chính là tên ác bá ở địa phương chúng tôi. Hắn ta kết giao với quan trưởng, làm khuấy động nha môn, dân địa phương này ai cũng ghét mà không dám động đến hắn vì trong nhà hắn có nuôi thủ hạ đến 180 tên.

Trần Lượng hỏi:

- Tam thái gia này họ gì?

- Họ Dương tên Khánh, ngoại hiệu là Kim sí điều.

- Bọn họ chắc có ba anh em ruột. Còn có đại thái gia và nhị thái gia nữa phải không?

- Không phải đâu! Nghe nói anh em họ đều khác họ cả. Đại thái gia là Trần sơn báo Điền Quốc Bồn, nhị gia là Kê tử nhân Khưu Thành.

Lôi Minh, Trần Lượng lúc đó mới vỡ lẽ. Hai người đương uống rượu thì thấy từ bên ngoài một vị quản gia chiếc mũ đội lệch, áo choàng hở cúc, tiến vào hỏi:

- Này chưởng quỹ! Thức ăn xong chưa? Một lát nữa Tam thái gia đến đây!

Chưởng quỹ đáp:

- Xong rồi mời tam thái gia cứ đến.

Lôi Minh, Trần Lượng bước ra xem hình dáng của tên ác bá như thế nào. Giây lát một tên ác nô bước vào nói:

- Tam thái gia đến!

Phổ ky lật đặt hồ lớn với mọi người:

- Xin các thực khách đứng dậy, Tam thái gia đến.

Nghe tiếng hô, mọi người ngồi ăn đều đứng cả dậy. Phổ ky lật đặt chạy đến nói với Lôi Minh, Trần Lượng:

- Xin hai vị anh hùng đứng dậy cho! Tam thái gia đã đến!

Trần Lượng nói:

- Tam thái gia đến, chúng ta đứng làm gì? Tam thái gia có trả tiền cơm rượu cho ta không?

- Không trả!

- Đã không trả thì chúng ta đứng làm gì?

- Với tôi thì được! Còn với hai vị muốn không đứng dậy chắc không được đâu.

Lôi Minh nói:

- Từ khi ta sanh ra đến giờ, cứ tìm hoài mà không được. Ngày hôm nay ta lại muốn thấy cái không được đó ra làm sao cho biết.

Phổ ky sợ có chuyện xảy ra, mới kêu các thực khách ở phía ngoài đứng dậy để che hai người. Lôi Minh, Trần Lượng lại muốn dòm thấy tên ác bá ra sao, mà không đứng dậy, ngược đầu cũng không thấy, nên đành phải đứng dậy nốt. Từ bên ngoài đi vào ba người. Hai người đi đầu bịt khăn lam bốn góc, mặc áo khoác màu lam, đi quan hải đế mỏng, đều là quan nhân. Hai người này chính là Đào bút tiên sinh ở huyện nhạ. Một người họ Tào, một người họ Lữ. Đi sau cùng chính là tam thái gia. Vị này mình cao 7 thước, đầu đội khăn viền ngoại tiêu diêu màu lam, mình mặc áo rộng, thêu hoa cùng màu, chân mang giày đế mỏng, phục sức văn chải ra văn, võ chải ra võ, trạc hơn 30 mươi tuổi, gương mặt nhọn hoắc vàng xỉn, cặp chân mày mỏng nằm trên đôi mắt ba góc lấp lánh, lộ vẻ cường tráng nhưng ngấm ẩn quỷ kế đa đoan, biểu hiện đáng vẻ không lương thiện. Lôi Minh dòm thấy bèn nói với Trần Lượng:

- Lão tam này! Té ra là tên tiểu tử ấy! Trước kia nó cũng là tên giặc ở Tây Xuyên, không biết bây giờ làm cách nào mà nó giàu có và thế lực như vậy?

Trần Lượng thấy bọn ác bá lên hết trên lầu bèn kêu phổ ky lại hỏi:

- Vị Tam thái gia ấy đến, tại sao mọi người phải đứng dậy như thế? Chẳng lẽ mọi người đều sợ Ông ta hết sao?

- Xin nói cho đại gia biết, ông ta có bà con với Tần thừa tướng, đừng nói là dân đen, mà ngay cả quan tri huyện ở địa phương cũng không dám động đến ông ta. Nếu có điều gì không vừa ý, ông ta chỉ cần gọi cho Thừa tướng một phong thơ thì quan Tri phủ bị đổi đi tức khắc.

Trần Lượng nghe xong mới hiểu ra, rồi hỏi:

- Vị Tam thái gia này ở đâu vậy?

- Từ tiệm của chúng tôi đây, đi về hướng Bắc, đến ngã tư rồi quẹo về hướng Đông, đến một ngõ hẻm ở phía Bắc đường, gặp một cái cổng lớn hình chữ Bát, đó là chỗ của ông ta. Trong đó có nhiều nhà cửa cao lớn.

Trần Lượng nghe xong gật gù. Ăn uống xong, trả tiền cơm rượu rồi ra khỏi tửu quán đi về phía Bắc. Đến ngã tư, quẹo về hướng Đông, quả nhiên thấy có một cái cổng lớn ở phía Bắc con đường. Hai vị anh hùng dò xem đường lối xong xuôi bèn tìm một khách điểm dầy mặt về hướng Đông ở trên đường lớn trong thành.

Khách điểm này tên là Úc Khôi Lão điểm. Hai người mới vào khách điểm, tìm một cái phòng dạy về hướng tây trên viện phía Bắc. Phổ ký lật đặt lấy nước rửa mặt pha trà. Trần Lượng nói với Lôi Minh:

- Nay nhị ca! Tôi xem tên ác bá này đại khái là không từ việc ác nào. Để tối hôm nay bọn mình đi dò xét thử xem.

Lôi Minh gật đầu đồng ý. Hai người chờ đến canh hai, trong tiệm đều ngủ hết, mới thay đồ dạ hành từ trong phòng đi ra, đóng cửa lại, vẽ dấu hiệu, rồi mới dùng thuật phi thiềm tẩu bích, trong chớp mắt đi đến trang viện của tên ác bá để dò thám. Đến một ngôi nhà lớn 5 gian ở phía Bắc, 5 gian ở phía Nam, hai bên đều có 5 gian phối phòng, ở hành lang phòng phía Bắc đều có treo bốn cái lồng đèn lụa, ánh sáng lờ mờ càng làm nổi bật ánh sáng rực rỡ từ trong phòng chiếu ra. Lôi Minh, Trần Lượng ở trên mái nhà phía sau của phòng Đông nhìn xuống, thấy trong phòng có hai gia nhân đang lau chùi bàn ghế, một tên gia nhân nói:

- Gia chủ chúng ta có một người bạn mới tới.

Tên gia nhân kia hỏi: - Ai vậy?

- Cẩn khôn đạo thử Hoa Vân Long nhị thái gia đấy! Lát nữa trang chủ cho mời Hoa nhị thái gia ăn cơm ở đây.

Lôi Minh, Trần Lượng rình nghe rõ hết. Lát sau, thấy từ bên cửa góc phòng phía Tây có ánh đèn dọi sáng và hai tên gia nhân đi ra tay cầm lồng đèn, theo sau là bốn người nữa. Người đi đầu chính là Hoa Vân Long. Người thứ hai mình cao chín thước, tam đình nở rộng, đầu đội khăn trắng sī sáu mũi màu vàng, bên trên gắn 6 cái kiếng nhỏ, xung quanh có thêu hoa nhỏ, mình mặc áo tiền tụ bào tay nhỏ bằng đoạn xanh, lưng cột dây loan đai 5 màu để lộ áo chên màu xanh đậm, chân mang giày đế mỏng để lộ đôi vớ anh hùng màu xanh nhạt có thêu 3 đóa hoa phú quý, mặt như đôi phấn, dưới đôi lông mày kiếm là một cặp mắt lộ, đôi tai có lông đen càng làm nổi bật hai má có nhiều vết nhăn, một bộ râu quai nón đậm tua tủa từ mang tai đến dưới cằm. Người này chính là Trần sơn báo Điền Quốc Bồn. Người thứ ba mặc áo trắng mà gương mặt đen, chính là Kê tử nhân Khưu Thành. Người thứ tư mặc áo lam nhạt, chính là Kim sí điều Dương Khánh.

Bốn người này cùng vào Bắc thượng phòng chia nhau ngồi xuống, kể nghe Điền Quốc Bồn nói:

- Hoa nhị đệ, từ ngày chúng ta chia tay thẩm thoát 4 năm, ngu huynh lúc nào cũng nhớ đến hoa nhị đệ. Những việc làm nhỏ nhặt ở Lâm An ấy, nếu nhị đệ chịu khó đến đây sớm thì ngu huynh viết cho Tần Thừa tướng một bức thư thấu hồi Hải bộ công văn, kêu Hòa thượng trở về, thì vụ án đã kết thúc từ lâu rồi. Tại nhị đệ không đến, ngu huynh đâu có biết việc ấy như thế nào.

Hoa Vân Long đáp:

- Huynh trưởng ở đây mà em đâu có biết! Gần đây nghe Truy hồn thái tuế Ngô Khôn đại ca nói, em mới biết huynh trưởng ở đây. Em có hai món đồ xin đưa huynh trưởng cất giữ nhé!

- Vật gì thế?

- Em lấy được ở phủ Thừa tướng cái vòng bạch ngọc trong suốt lung linh kỳ ảo và chiếc mào phụng quan có gắn 13 hạt bảo châu. Hai vật này giá trị liên thành, quý vô giá! Nhưng không bán chỗ nào được.

- Nay hiền đệ! Chú cứ cất đi, đợi ngày sinh nhật của ngu huynh, lúc đó có nhiều bè bạn lục lâm, trước mặt mọi người chú hãy tặng cho tạ. Việc ấy cũng để cho họ thấy được anh em chúng ta quen biết đã nhiều năm, cũng không uổng công ta thường khen tặng chú! Ta thường đối với bạn bè đề cao chú võ nghệ siêu quần, làm những việc kinh thiên động địa! Chú cứ ở lại đây đi, ta sẽ gởi cho Thừa tướng một phong thơ, bảo đảm với chú rằng việc lỗi thời đó sẽ chấm dứt.

- Huynh trưởng làm sao có liên hệ mật thiết với Tần Thừa tướng thế?

- Hiền đệ không biết chứ, ta với Tần Thừa tướng có quan hệ thân thích. Việc mọn của chú mà sá gì! Nói cho chú biết, vị Tri phủ tiền nhiệm không hợp ý ta, ta viết cho Thừa tướng một phong thơ thì viên tri phủ ấy bị đổi đi tức khắc. Còn bây giờ viên tri phủ họ Trương này, từ khi đão nhiệm, ta đến thăm hán một lần, hán chẳng những không tiếp ta mà lại nói những lời không tình lý, ta đã viết cho Tần Thừa tướng một bức thư rồi. Ta với Thừa tướng là chỗ thân thích, nên được thư hỏi âm báo ta điều tra những lỗi xấu của viên Tri phủ này rồi báo lại với Thừa tướng để xử lý. Ta đã báo có một cái hang ngầm, mà nói thiệt với hiền đệ,

ở đây ta không làm thì ai dám làm chứ? Chính ra, cái hang ấy là do ta làm đấy! Mấy người bạn lục lâm tối nay sẽ đến hư trương thanh thế. Ta viết một tờ đơn đem giao cho bọn nha môn của Tri phủ bảo họ làm bộ tìm trên mặt đất. Họ nếu tìm không ra, ta sẽ chỉ cho họ đào lên. Ta còn nghĩ ra một kế này: Tên già giữ hoa viên ở phía sau cũng là người vô dụng, này Khuê nhị đệ! Chú hãy thiến cái bầu của tên ấy đi, đem làm lễ ra mắt quan Tri phủ.

Kê tử nhân Khuê Thành gật đầu đi ra.

Ngay lúc đó, gia nhân vào bẩm báo:

- Hiện có Tào nguyệt bổng Trình Chí Viễn và Tây lộ hồ Hạ Đông Phong về tới.

Điền Quốc Bồn bảo gia nhân mời vào. Gia nhân đi ra một lát, đưa hai người vào phòng. Một người mặc áo trắng, một người mặc áo lam nhạt bước vào đại sảnh. Hai bên chào hỏi nhau xong, Điền Quốc Bồn nói:

- Trình hiền đệ, Hạ hiền đệ! Hai chú về đó à? Liệt huynh cảm phiền hai hiền đệ đến chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ ở Lâm An giết ráo Phương trượng, Tri khách, Giám tư... các chức sắc trong chùa, có được không?

Trình Chí Viễn, Hạ Đông Phong nói:

- Chuyện đó dễ ợt! Để chúng tôi đi ngay.

Điền Quốc Bồn nói:

- Vậy thì được! Để ta cấp lộ phí cho hai chú đi nhé!

Hai người vừa bước ra thì Kê tử nhân Khuê Thành tay xách một cái đầu người máu còn chảy ròng ròng, bước vào đại sảnh nói:

- Thưa huynh trưởng! Anh xem tôi giết xong rồi đây!

Điền Quốc Bồn nói:

- Chú gói lại cẩn thận rồi đem biếu quan Tri phủ.

Lôi Minh, Trần Lượng rình nghe rõ hết, nhưng không biết hẳn ta biếu quan Tri phủ bằng cách nào. Trần Lượng nói:

- Nhị ca! Chúng mình đi theo hẳn đi!

Lôi Minh gật đầu.

Khuê Thành gói đầu lâu lại rồi thi triển thuật phi thiềm tẩu bích chạy về hướng Tam đường ở nha môn Tri phủ, treo cái đầu lâu trên đòn tay rồi bỏ đi. Lôi Minh, Trần Lượng thấy vậy mới đếm từ Đông sang Tây, bao đầu lâu treo đúng ở đòn tay thứ 17. Lôi Minh nói:

- Này lão tam! Chúng mình đem đầu lâu về treo ở trước cửa nhà Điền Quốc Bồn chơi.

Trần Lượng nói

- Không cần đâu! Sự phụ bảo chúng ta phải ghi nhớ nằm lòng là thấy việc gì thì thấy, chớ đừng nên xía vào chuyện tầm ruồng! Thôi chúng mình về đi.

Hai người bèn trở về phòng trọ. Ngày kế, quan Tri phủ thức dậy, thấy trên đòn tay xà nhà treo lủng lẳng một cái bao, bèn kêu người đêm thử từ Đông sang Tây đúng ở đòn tay thứ 17. Dem xuống mở ra xem, trong gói là đầu lâu của người đàn ông, quan Tri phủ sợ đến mặt mày thất sắc.

110. Chương 110

Kê tử nhân đưa lễ vật đầu người

Trương Thái thú phái Ban đầu bắt giặc

Quan Tri phủ Trương Hữu Đức bảo người mở bao treo trên xà nhà ra xem, thấy là một đầu người liền nổ giận, lập tức sai người mời Tri huyện Tây An là Tăng đại lão gia đến. Tri huyện đến chào quan Thái thú rồi hỏi:

- Đại nhân cho người gọi ty chức đến, có điều chi dạy bảo?

- Tối hôm qua, trong nha môn huyện đường có kẻ giặc treo một cái bao ở đòn tay Tam đường, trong bao là một cái đầu người còn rỉ máu. Tên giặc này thật là lớn mật. Xin quý huyện gấp rút phái người đi bắt hung thủ và điều tra xem người bị giết là ai, thì thể bị chôn giấu ở đâu?

Quan Tri huyện nghe nói, lật đật thưa:

- Phải đấy! Xin đại nhân bớt nóng giận, ty chức sẽ phái người đi tìm bắt hung thủ ngay!

- Quý huyện nên gấp rút lo việc này cho, phần bản phủ cũng phái người đi tập nã.

Quan Tri huyện gật đầu cáo từ trở về nha môn lập tức kêu bọn khoái ban là Lưu Xuân Thái, Lý Trùng Phước đến bảo:

- Tri phủ lão gia ra lệnh: “Các người nên mau đi bắt giặc cho ta! Bắt được ta sẽ thưởng 50 lượng bạc; còn bắt không được ta sẽ trách phạt nặng các người đấy nhé!”.

Lưu Xuân Thái, Lý Trùng Phước gật đầu vâng lệnh, lập tức nhóm họp bọn thủ hạ mắt sáng tai nhanh cùng với ban đầu của phủ nha hội họp ở quán rượu phía Tây ở ngã tư đường để thương lượng việc lên án. Các vị quan nhơn đến tụ họp ở hậu đường của quán rượu, các thủ hạ mới hỏi:

- Đây là án gì vậy?

Lưu Xuân Thái đáp:

- Hồi hôm ở Tam đường nha môn Tri phủ có kẻ treo một cái bọc đầu người trên cây đòn tay thứ 17 đếm từ Đông sang Tây. Tri phủ lão gia nói: - Nếu biện được án thì thưởng cho 50 lượng bạc, còn biện không được thì xử phạt nặng.

Các thủ hạ nghe nói đều chau mày đáp:

- Cái án này không dễ gì đâu!

Mọi người đương luận nghị lằng xằng, thì nghe ở cửa quán rượu có tiếng nói:

- Cái bao đó chính ông treo ở đòn thứ 17 đếm từ Tây sang Đông mà!

Lại có người nói:

- Chớ không phải ông bảo tôi treo sao?

Các quan nhơn nghe nói ngạc nhiên quay lại, thì thấy từ bên ngoài bước vào một ông Hòa thượng kiềng cùng với hai người đều mặc đồ trắng, bốn chiếc giày bốn kiềng: 1 chiếc tăng hài há miệng, 1 chiếc sơn đông màu đen, 1 chiếc mũi nhọn, 1 chiếc dép đầu cong. Các Ban đầu nhìn thấy 3 người gồm 1 Tăng, 2 tục, tiếng nói khác miền, bèn sinh nghị Vị tăng nhơn mới đến chẳng phải ai xa lạ mà chính là Tế Diên Hòa thượng dẫn theo hai vị Ban đầu Sài, Đố. Tế Diên sau khi sai Lôi Minh, Trần Lượng từ huyện Thường Sơn đi rồi bèn trở về nhà Triệu viên ngoại. Hai vị Ban đầu Sài, Đố đương lo ngay ngáy, thì vừa lúc Tế Diên trở về. Triệu viên ngoại hỏi:

- Bạch Thyánh tăng! Ngài đi đâu vậy?

- Ta đương ngồi đi tiêu, thấy một người đi đường để tiền từ trong áo rơi ra. Ta đi theo lượm tiền, theo lượm tới 8 dặm mới lâu vậy.

- Chắc Thánh tăng lượm được nhiều lắm!

Ta lượm bao nhiêu bỏ vào túi bấy nhiêu. Lượm xong mò lại túi, thì quên cột dây lưng nên chẳng còn đồng nào!

Viên ngoại nghe nói cũng mắc tức cười, liền bảo gia nhân dọn rượu lên đãi và lưu thầy trò Tế Diên ở lại một ngày. Ngày hôm sau, Tế Diên định cáo từ, Triệu viên ngoại. i còn muốn giữ thêm nữa, nói:

- Thánh tăng ở thêm mấy ngày nữa có hề chi!

- Ta thiệt có việc mà!

Viên ngoại lấy ra 50 lượng bạc, nói:

- Xin Thánh tăng đem cái này theo dọc đường uống rượu.

- Không cần, không cần đâu! Đem tiền theo chỉ cho nặng!

Sài đầu nói:

- Sư phó không chịu đem tiền theo, lát nữa chúng ta ăn cơm ở trọ không tiền rồi làm sao? Theo tôi, nên lấy tiền.

Tế Diên nói:

- Cầm tiền thì ông cầm nhé! Lấy cái bao bỏ vào gói cẩn thận.

Sài đầu gói tiền xong, Tế Diên hỏi:

- Mấy ông muốn bắt Hoa Vân Long, mà mấy ông có tài gì không nè?

Sài đầu nói:

- Tôi có tài phi thuyền tẩu bích.

Tế Diên nói:

- Mấy ông đem gói tiền này treo ở đòn tay 17 đếm từ Tây qua Đông. Nếu treo được, ta sẽ dẫn mấy ông đi bắt Hoa Vân Long.

Sài đầu nói:

- Cái đó có khó chi!

- Lập tức cầm gói tiền tung mình lên, một tay móc vào sườn nhà, một tay treo gói tiền lên đòn tay, Sài đầu nói:

- Sư phó! Người xem có phải là đúng ở đòn tay thứ 17 không?

Tế Diên nói:

- Ủ, mình đi nhé!

Sài đầu nói:

- Lấy gói tiền xuống chớ!

Tế Diên nói:

- Đừng làm chuyện xấu hổ vậy! Người ta có giao tình với ta rất hậu, lấy tiền người ta coi sao được? Thôi mình đi nè!

Sài đầu nghĩ: “Ông không sợ đói, bộ chúng tôi sợ sao?”. Tức giận không thêm nói nữa. Tế Diên cáo từ. Triệu viên ngoại đưa ra tới cổng. Tế Diên bèn dẫn hai vị Ban đầu ra khỏi Triệu gia trang, thẳng đến phủ Khúc Châu. Đi đến trước hai quán rượu, Tế Diên nói:

- Chúng mình vào đây uống chút rượu nhé!

Sài đầu hỏi:

- Vô quán uống rượu có tiền không?

Tế Diên nói:

- Chính ông đã treo gói tiền đó ở trên đòn tay thứ 17 kể từ Tây sang Đông rồi mà còn hỏi ta làm gì?

Sài đầu nói:

- Chớ không phải ông biểu tôi treo sao!

Tế Diên nói:

- Ta bảo ông treo à? Đó là oan hồn không tan, thần sai quỷ khiến mới bảo ông treo như vậy.

Sài đầu nói:

- Cái gì mà thần sai quỷ khiến?

Tế Diên nói;

- Thôi vô đi!

Nói rồi bước vào quán rượu ngồi xuống kêu thức ăn.

Lúc ấy, những quan nhơn ở phủ Tây An và ở phủ nha đều nhìn về Tế Diên. Ăn được tám phần no nê, Tế Diên lại nói:

- Ông đem cái gói treo ở đòn tay thứ 17, lát nữa chắc không đi được đâu!

Sài đầu nói:

- Chớ không phải ông biểu tôi treo à?

Lưu Xuân Thái càng nghe càng đứng, mới bước lại hỏi:

- Này anh bạn! Cái gói treo trên đòn tay thứ 17 đếm từ Tây sang Đông có phải của anh treo không?

Sài đầu đáp:

- Chính tôi treo đấy!

Lưu Xuân Thái nói:

- Phải rồi, án mạng này do anh gây ra đấy!

Sài đầu vừa định phân trần, Tế Diên nói hốt:

- Không cần phải nói! Án mạng hử? Mình khỏi trả tiền cơm.

Lưu Xuân Thái nói:

- Tiền cơm để tôi trả cho.

Sài đầu cũng không thềm nói, vì biết rằng Tế Diên lập mẹo ăn không của người ta một bữa cơm. Ăn uống xong xuôi, tính tiền, thì ra Hòa thượng ăn hết 10 lượng lẻ 3 tiền. Lưu Xuân Thái nói:

- Để đó tôi trả, mời ba vị đi theo tôi nhé!

Tế Diên đáp:

- Được!

Mọi người cùng ra khỏi quán rượu, đến nha môn Tri phủ. Lưu Xuân Thái hỏi:

- Này anh bạn! Anh hãy nói đi, cái đầu người treo ở đòn tay thứ 17 nơi Tam đường là của ai bị giết vậy? Thi thể người đó bây giờ ở đâu?

Sài đầu nghe nói, hỏi:

- Cái gì là đầu người, không phải là đầu người? Tôi có biết gì đâu?

Lưu Xuân thái nói:

- Hồi nãy ở quán rượu không phải anh nói sao? Cái gói treo ở đòn tay thứ 17 đếm từ Tây sang Đông là của anh treo đó mà!

- Đúng vậy! Tôi nói cho anh biết, tôi họ Sài, tên là Sài Nguyên Lộc, còn anh kia là Đỗ Chấn Anh. Chúng tôi là mã khoải ở phủ Lâm An, còn vị Hòa thượng này là Tế Công. Chúng tôi vâng lệnh dụ của Tàn Thừa tướng và Triệu Thái thú đi biện án, bắt Càn khôn đạo thử Hoa Vân Long. Hôm qua chúng tôi ở Triệu gia trang, sáng nay Tế Công hỏi chúng có tài năng gì mà định đi bắt Hoa Vân Long. Tôi nói: Biết phi thiềm tẩu bích. Tế Công mới kêu tôi gói 50 lượng bạc rồi đem treo lên cây đòn tay thứ 17 đếm từ Tây sang Đông có được không? Gói ấy là của tôi treo, nhưng là gói tiền. nếu anh không tin thì xem Hải bộ công văn tôi đem theo đây nè!

Lưu Xuân Thái nghe nói nghĩ thầm: “Chà chà! Bữa cơm đó coi như tiêu rồi!”. Lật đặt chạy vào bẩm báo. Quan Tri phủ hồi ở trong kinh có gặp Tế Diên, biết là một bậc Cao tăng, bèn dặn bảo gia nhân mời Tế Diên vào thư phòng. Tế Diên vào gặp quan Tri phủ, hai bên chào hỏi xong, quan Tri phủ hỏi:

- Bạch Thánh tăng! Ngài từ đâu đến đây?

- Ta nhận lời ủy thác của Tàn Thừa tướng đem hai vị Ban đầu đi bắt Càn khôn đạo thử Hoa Vân Long. Tên giặc này lấy trộm vòng ngọc và mao phụng quan của Thừa tướng, giết người ở Thái Sơn lâu, tại am Ô Trúc vì gian dân không thành mà giết thiếu phụ. Hiện nay hắn đang trốn tại địa phương của lão gia.

- Ở đâu vậy?

- Ở nhà của Trần sơn báo Điền Quốc Bồn.

- À ra thế! Từ khi tôi đến trấn nhiệm, các quan thuộc hạ nói với tôi: Địa phương này có một côn đồ thế lực rất mạnh là Điền Quốc Bồn. Hắn là thân thích của Thừa tướng, quan Tri phủ tiền nhiệm bị hắn ton tốt mà phải bị đổi đi. Khi tôi mới đáo nhiệm, hắn có đến xin ra mắt một lần, tôi hỏi hắn là ai, được trả lời là dân ở địa phương. Tôi nói hắn là lê dân bách tính, không có quan chức chi, không lý nào vô cớ lại đến ra mắt. Vì vậy mà tôi không tiếp hắn. Sau đó trong nhà hắn báo lên có đường hầm chứa chấp khí giới, tôi cũng không biết là thiệt hay giả. Mới tối hôm qua đây, vô cớ mà trên đòn tay ở phòng Tam đường treo lủng lẳng một cái bao đầu người. Tôi nghĩ trong đó chắc có duyên cớ gì đây?

Tế Diên nói:

- Không hề chi! Chỉ cần lão gia bắt được Điền Quốc bồn thì vụ án sẽ xong ngay. Nhưng có một điều là lão gia phải quan nhơn đi bắt sẽ bắt không được hắn đâu! Nhà của Điền Quốc Bồn san sát rất nhiều, bên ngoài hề có báo hiệu thì như vệt cỏ động rần, bọn giặc sẽ chạy trốn hết. Lão gia hãy ngồi kiệu đi thăm hắn, Hòa thượng ta sẽ làm giả Ban đầu của lão gia, làm phép giữ bọn hắn lại mới có thể bắt được.

- Thánh tăng giả làm Ban đầu được à?

- Được chứ! Lão gia bảo đem y phục Ban đầu ra đây để ta mặc vào là được.

Quan huyện lập tức bảo đem nước ra cho Tế Diên rửa mặt. Rửa mặt xong, Tế Diên trở thành một người ngũ quan thanh tú, những vết đốm trên mặt không còn nữa. Đoạn gói Tăng bào lại, đội khăn đoạn đen, mặc áo chên đen vào, cởi giày cỏ ra mang giày đế mỏng. Giả trang xong rồi, quan huyện nhìn thấy không khác vị Ban đầu chút nào. Lão gia cũng thay đổi quan phục, lên kiệu ra đi. Bọn Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh, Lưu Xuân Thái, Lý Tòng Phước và rất nhiều quan nhơn đi theo.

Quan huyện ngồi kiệu có đội dẹp đường và cờ xí vòng lọng thanh la mở đường đi thẳng tới cổng nhà Điền Quốc Bồn. Bọn gia nhơn vào báo tin. Lúc đó Điền Quốc Bồn đang ở đại sảnh nói chuyện với Khuê Thành, Dương Khánh và Hoa Vân Long, nghe gia nhơn bẩm báo:

- Hiện có quan Tri phủ đến thăm.

Điền Quốc Bồn nghe báo, ngạc nhiên nói:

- Nay các hiền đệ! Trước đây ta đến thăm quan Tri phủ mà ông ta không chịu tiếp, hôm nay vô cớ ông ấy đến thăm ta, e trong đó có điều gì man trá đây!

Khuê Thành nói:

- Huynh trưởng không cần phải đa nghi! Đại khái là trước đây quan Tri phủ không biết huynh trưởng có thân thích với Thừa tướng nên không chịu tiếp. Hôm nay, ông ấy đến đây là để tạ lỗi đó!

Điền Quốc Bồn nghe nói cũng có lý, bèn nói:

- Hai vị hiền đệ hãy tạm lánh qua bên Đông Tây phối phòng nhé! Nếu có động tĩnh gì, hai chú hãy ra tay trợ giúp. Còn Hoa nhị đệ hãy ra hoa viên kêu dọn rượu thịt để chú nhâm nhi, chờ ta gặp Tri phủ xem sao!

Mọi người gật đầu tán đi. Điền Quốc Bồn bấy giờ mới ra cửa tiếp quan tri phủ.

111. Chương 111

Tri phủ định kế thăm tặc nhân

Tể Công khéo bắt Hoa Vân Long

Trần sơn báo Điền Quốc Bồn nghe có quan Tri phủ đến thăm, lập tức đi ra nghênh tiếp. Ra đến ngoài cổng thấy quan Tri phủ ngồi trên một chiếc kiệu lớn có đông quan nhơn tùy tùng. Điền Quốc Bồn bước tới trước kiệu, nói:

- Công tổ đại nhơn giá lâm, thảo dân Điền Quốc Bồn nghinh tiếp chậm trễ, mong đại nhơn thứ tội cho!

Quan Tri phủ Trương Hữu Đức lập tức bảo hạ kiệu và khoát rèm bước xuống, nói:

- Đã lâu ngưỡng mộ đại danh của Điền viên ngoại, hôm nay mới được hân hạnh gặp gỡ. Viên ngoại cần gì phải khiêm nhường thái quá!

- Xin rước đại nhơn vào.

Quan Tri phủ đi vào bên trong, Tể Điền cũng chen đi theo sau, còn các vị Ban đầu đều đứng ở ngoài cổng. Tể Điền cùng quan Tri phủ vào đến đại sảnh, Điền Quốc Bồn nói:

- Xin rước đại nhơn ngồi.

Quan Tri phủ ngồi xuống xong, Điền Quốc Bồn không tị hiềm, cũng ngồi xuống và sai bảo thủ hạ dâng trà tiếp đãi. Điền Quốc Bồn nói:

- Hôm nay đại nhơn giá lâm có điều chi sai bảo chăng?

Quan Tri phủ đáp:

- Bản phủ đã lâu nghe danh viên ngoại, hôm nay đặc biệt đến viếng thăm để chuyện trò một bữa!

Đang nói tới đó, thấy Tể Điền đứng ở phía sau quan Tri phủ dục mình vào giá quạt, hai mắt lim dim dường như muốn ngủ, Điền Quốc Bồn nói:

- Vị quản gia của đại nhơn chắc hồi hôm thức khuya nên thân thể mỏi mệt, vậy có thể ra bên ngoài nghỉ ngơi một lát!

Tể Điền mượn câu nói ấy, mở mắt đi ra ngoài, quan Tri phủ cũng không ngăn lại. Tể Điền đi ra khỏi đại sảnh, thẳng đến hoa viên, tới chỗ cửa ngách ghé mắt nhìn, bên trong hoa viên rất ngăn nắp, nhà mát giải lao, gác nhà thủy tạ đầy đủ, lại có ba gian hoa sảnh ở phía Bắc. Càn khôn đạo thủ Hoa Vân Long đang đứng trước hoa sảnh nhìn về phía cửa ngách. Thật ra tên giặc này đang ngồi trước bàn tiệc trong hoa sảnh, vì lo lắng nên uống rượu không vô, sau cùng, trong lòng hồi hộp, hắn không biết quan Tri phủ vô cớ đến thăm là có ý gì! Hắn nghĩ: “Phải chăng là ông ấy đến bắt ta?” Càng nghĩ càng lo sợ, hắn đứng dậy bước ra hoa sảnh nhìn về cửa ngách. Thấy Tể Điền trong y phục Ban đầu, mặt mũi đã rửa sạch sẽ, Hoa Vân Long nhìn không ra, bèn gật đầu kêu Tể Điền lại, định hỏi xem quan Tri phủ đến với bao nhiêu người và đến với mục đích chi Hoa Vân Long kêu:

- Nhị gia ơi! Lại đây.

Tề Diên cũng không thèm nói. Hoa Vân Long lại nghĩ: “Thằng cha này không điếc chắc là câm”, tức giận không thèm kêu nữa, bỏ vào trong hoa sảnh. Tề Diên bước theo, đến trước cửa hoa sảnh, lấy hai tay chặn cửa, nói:

- Nay Hoa Vân Long! Mi chạy đằng nào cho biết!

Hoa Vân Long nghe nói đúng là tiếng của Tề Diên, hấn sợ đến nỗi hồn bất phụ thể, nói:

- Sư phó ơi! Lão nhân gia sao cứ theo bắt tôi hoài vậy?

- Ta không định bắt mi! Nếu muốn bắt mi, thì ta tóm mi ở trong vách đôi của Mã Tĩnh tại Tiểu Nguyệt Đồn kia đấy! Còn ở Bồng Lai quán, khi Lục Thông túm chặt chân mi lại, ta cũng bắt được nữa cơ mà!

Hoa Vân Long nghĩ bụng: “Phải đấy! Bây giờ sao lại bắt mình?”. Tề Diên nói:

- Diên Quốc Bồn đưa thơ đến nha môn Tri phủ kêu ta đến bắt mi.

Hoa Vân Long nghe nói nổi giận:

- Được! thằng chó đẻ Diên Quốc Bồn thiệt là lòng người dạ thú mà!

Tề Diên nói:

- Mi tới số rồi!

Liền lấy tay chỉ một cái, dùng định thân pháp giữ cứng Hoa Vân Long lại, đoạn trở ra ngoài, đến cổng hai, kêu Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh vào hoa viên. Rồi nói:

- Hoa Vân Long đây nè, vô bắt đi. Mấy ông trối cho kỹ nhé!

Sài, Đỗ hai người mừng như bắt được vàng, chạy vào hoa sảnh thấy đúng là Hoa Vân Long, bèn rút dây sắt trời nghiêng hấn lại. Tề Diên thò tay vào bọc Hoa Vân Long móc ra, đúng là vòng bạch ngọc trong suốt lung linh kỳ ảo và mào phụng quan gắn 13 hột châu, đem giao cho Sài Nguyên Lộc. Tề Diên nói:

- Hãy đưa nó ra bắt Diên Quốc Bồn luôn!

Diên Quốc Bồn vốn là tên đại bộm, ngồi không chia của ở Tây Xuyên. Hấn thấy mình vàng bạc đã đầy đủ, mà bọn lục lâm thủ hạ ra bên ngoài gây án cũng nhiều, hấn sợ e một người phạm án gây liên lụy đến anh em, trong đó có hấn, bèn dắt díu quyền thuộc trốn đến phủ Khúc Châu ở ẩn. Trong tay hấn có sẵn của tiền, bèn mua đất sắm nhà, cùng với Khưu Thành và Dương Khánh ẩn tích tại đây. Trước kia hấn cũng đóng vai thường dân tuân giữ luật pháp, về sau, nhân anh em của Tần Thừa tướng là Hoa thái tuế Vương Thắng Tiên đến phủ này. Diên Quốc Bồn đến ra mắt Vương Thắng Tiên, trước khi đi, dò hỏi những người giữ cửa xem Vương Thắng Tiên ưa thích những đồ vật chi. Thấy Vương Thắng Tiên đối với các loại cổ ngoạn, tự họa, vàng ngọc đều không ưa thích, chỉ khoái có gái đẹp, Diên Quốc Bồn bèn nghĩ ra một kế “Mỹ nữ yên phần”. Hấn bỏ ra ba ngàn lượng bạc mua một nàng ca kỹ mười phần xinh đẹp tên là Ngọc Lan. Diên Quốc Bồn kêu Ngọc Lan đến bảo:

- Nay Ngọc Lan! Ta định đưa nàng đến chỗ này là gả nàng cho em Tần Thừa tướng, không biết ý nàng như thế nào?

- Viên ngoại có điều chi xin cứ dạy bảo cho!

- Ngày mai ta mời Vương Thắng Tiên đến nhà dùng cơm, nàng trang điểm với những đồ trang phục người nhà, cố ý đến đại sảnh tìm ta để Vương Thắng Tiên nhìn thấy nàng. Ông ấy nếu có hỏi, ta sẽ nói nàng là em gái ta đang thời kỳ góa bụa. Nếu ông muốn, ta sẽ gả nàng cho ông ấy, nàng nhờ đó cũng được hưởng vinh hoa, giàu sang gấp nhiều lần hơn ở đây. Phần ta cũng được tiếng quan hệ bà con.

Ngọc Lan gật đầu đồng ý. Hôm sau, Diên Quốc Bồn mời Vương Thắng Tiên đến dùng cơm, lúc đang uống rượu chuyện trò nơi đại sảnh, thì Ngọc Lan trang điểm thật khéo, bước đến cửa đại sảnh hỏi:

- Viên ngoại có trong này không?

Nói rồi vén rèm ra, cố ý nói:

- Ôi chào! Mấy con a đầu này thiệt dễ ghét! Trong nhà có khách mà không báo cho ta biết.

Nói rồi mắt hạnh liếc ngang, liếc Vương Thắng Tiên một cái rồi bỏ rèm xuống trở về nhà sau. Vương Thắng Tiên lúc đó hai mắt ngó chăm chăm, mới hỏi:

- Này Điển viên ngoại! Người mới ra đó là ai vậy?

Điền Quốc Bồn cố ý đằng hắng một tiếng, nói:

- Cô ấy là em tôi, mới đến chưa đầy một tháng. Tội nghiệp, chồng đã quá cố. Hiện giờ đang ở chơi trong nhà tôi.

- Viên ngoại sao không tìm mối gả cô ấy đi?

- Chưa gặp người hợp ý nên tôi cũng không dám đề nghị.

Wương Thắng Tiên cũng không tiện hỏi tiếp, ăn uống xong cáo từ ra về. Về đến công quán, Vương Thắng Tiên nói với mọi người:

- Từ khi sanh ra đến nay, ta chưa gặp người nào đẹp! Hôm nay đến nhà Điển Quốc Bồn, thấy em gái ông ta, thật là Tây Thi tái thế!

Gia nhân là Vương Hoài trung nói:

- Thưa Thái tuế! Để tôi đi nói với Điển viên ngoại làm mai cho cô ấy tục huyền với lão gia, đại khái là được thôi!

Wương Thắng Tiên nói:

- Được! Người nếu dàn xếp việc này ổn thỏa, ta thưởng cho người 200 lượng.

- Lão gia nhớ lời là được rồi!

Nói xong, Vương Hoài Trung lập tức đến nhà Điển Quốc Bồn đưa ra việc cầu thân của Vương Thắng Tiên. Điển Quốc Bồn cũng mừng vì đúng với điều mong muốn, bèn đem Ngọc lan gả cho Vương Thắng Tiên. Sau việc đó, Điển Quốc Bồn ý thể kết thân với em Tần Thừa tướng mà kết giao với quan trưởng, làm đảo lộn nhà môn, lật lọng công lý, tung hoành đủ kiểu. Quan Tri phủ tiền nhiệm là người thanh liêm, không hợp với hắn, nên hắn gởi một phong thơ cho Vương Thắng Tiên, Vương Thắng Tiên vào gặp Tần Thừa tướng tâu rồi thế nào mà quan Tri phủ bị điều đi nơi khác. Quan Tri phủ Trương Hữu Đức này lại cũng không hợp với hắn. Hắn lại gởi cho Vương Thắng Tiên một phong thơ Vương Thắng Tiên lại đến ra mắt Thừa tướng, Thừa tướng hỏi:

- Thân thích của chú là thế nào vậy? Mệnh quan của Hoàng thượng đều không hợp với hắn tả Đâu có thể cho hắn điều khiển được!

Wương Thắng Tiên bị tắc nghẹn không trả lời được, bèn viết thư hồi âm cho Điển Quốc Bồn, bảo hãy tra xét những cái không hay của quan Tri phủ gởi về rồi sẽ giúp hắn sau. Điển Quốc Bồn lần trước báo cáo là có hầm ngầm, lần này lại phái Khưu Thành đem treo đầu người, định cho quan Tri phủ mất tiếng thanh liêm. Nào ngờ: “Lưới trời lồng lộng, thưa mà không lọt!” đối với tên giặc tội ác tày trời. Hôm nay, đương ngồi trong đại sảnh tiếp chuyện quan Tri phủ, thấy hai vị Ban đầu Sài, Đỗ trối Hoa vân Long đi với Tế Điền tới đại sảnh, Điển Quốc Bồn nổi giận mắng lớn:

- Kể nào cả gan dám ở trong nhà ta biện án hử?

Tên giặc đứng rột dậy, định rút dao động thủ. Tế Điền lấy tay chỉ một cái, trông cứng Điển Quốc Bồn lại. Lưu Xuân Thái bước tới rút dây sắt trói nghiêng tên giặc. Kê tử nhân Khưu Thành, Kim sí điều Dương Khánh nghe tiếng chộn rộn, nhảy ra rút dao chống cự, bị Tế Điền dùng phép định thân trông cứng và sai trối lại tất cả.

Quan Tri phủ ra lệnh trở về nha môn. Lập tức bọn giặc bị áp giải về đến phủ đường. Quan tri phủ thăng đường, truyền đem những đơn tố cáo ra trình. Giấy lát có hơn 20 người đưa đơn tố cáo Điển Quốc Bồn, có người tố cáo hắn cướp giết vợ con, có người tố cáo hắn cho vay siết ruộng đất, và nhiều tội ác khác. Ngay lúc đó, quan huyện Tây An sai người mời Tế Điền về nha môn uống rượu. Sau khi Tế Điền đi rồi, quan tri phủ lần lượt hỏi cung các tên giặc và tạm giam lại đó chờ Tế Điền về sẽ giải đi. Lúc đó, trên đường phố phủ Khúc Châu, mọi người đều xôn xao bàn tán tin đồn Tế Công ở chùa Linh Ẩn bắt được Hoa Vân Long, Điền

Quốc Bồn, nhị thái gia và tam thái gia rồi. Tin đồn này lan ra làm kinh động đến hai tên giang dương đại đạo, một người tên là Truy vân yển tử Diêu Điện Quang, một người tên là Qúa độ lưu tinh Lôi Thiên Hóa. Hai tên giặc này ở trong nhóm 36 người bạn kết nghĩa tại huyện Ngọc sơn, lúc này đang ở phủ Khúc Châu, nghe tin Hoa Vân Long bị Tế Diên Hòa thượng bắt đưa về nha môn Tri phủ, Diêu Điện Quang nói:

- Này Lôi hiền đệ! Chúng ta là bạn kết nghĩa với Hoa Vân Long, chẳng biết tin này thì thôi, còn đã biết, chẳng lẽ chúng ta làm ngơ Chúng ta hoặc là phá lao cướp ngục, hoặc là giết Tế Diên Hòa thượng để báo cừu cho Hoa nhị đệ rồi tìm cách cứu Hoa Vân Long ra.

Lôi Thiên Hóa nói:

- Huynh trưởng nói có lý đấy! Chúng mình hãy đi dò xét thử!

Hai người từ trong khách điếm đi ra, tản bộ trên đường phố. Lúc bấy giờ chiều tối, đã lên đèn, họ thấy phía trước đi lại có hai người hầu đi theo một ông Hòa thượng kiếc. người hầu nói:

- Bạch sư phó! Ngài có muốn uống rượu không?

- Ta không uống đâu! Ta chính là Tế Diên Hòa thượng bắt Hoa Vân Long đây. Nếu có ai không phục cứ ra đối đầu với ta!

Diêu Điện Quang nghe nói là Tế Diên Hòa thượng, bèn thò tay vào túi định rút dao ra báo cừu cho Hoa Vân Long.

112. Chương 112

Dân bá tánh đầu đơn thưa Quốc Bồn

Hai lục lâm hành thích Tế Diên Thiên sư

Nghe Hòa thượng tự xưng mình là Tế Diên bắt Hoa Vân Long, Diêu Điện Quang định rút dao ra động thủ, nhưng lại nghĩ: “Đừng vội lỗ mãng! Hoa Vân Long đã bị Hòa thượng này bắt, chắc ông ta có tài ghê gớm lắm! Hai đứa mình cứ địch chưa chắc thắng được ông ta, chi bằng mình ngấm dò xét xem ông ấy ở chỗ nào rồi tối nay hành thích ông chắc ý hơn. người ta nói: ”Thương ngay dễ tránh, tên lén khó phòng”.

Tế Diên buột miệng nói:

- Phải đấy! Cứ theo dò Hòa thượng ta đi! Bữa nay ta ở trong phòng phía Tây của nha môn quan phủ, nếu không phục thì cứ đến đó mà tìm.

Hai tên giặc nghĩ thầm: “Lạ thiệt! Bọn ta tính trong lòng sao Hòa thượng này nói ra vanh vách vậy kia? Hòa thượng này chắc là ghê gớm lắm!”.

Thấy Tế Diên bước vào trong phủ nha, Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa dò xét đường đi nước bước xong bèn trở về khách điếm kiểm cơm rượu ăn uống rồi đi ngủ dưỡng sức. Chờ đến canh hai, hai người thay y phục dạ hành từ trong cửa sổ dùng thuật phi thiềm tẩu bích chạy đến nha môn Tri phủ. Đến nhà phía Tây, hai người nhìn vào, qua ánh đèn quả nhiên thấy Tế Diên đang nằm trong giường. Diêu Điện Quang nói:

- Chú canh cửa để ta vào giết ông ấy.

Lôi Thiên Hóa gật đầu ở lại canh cửa. Diêu Điện Quang vừa mới vén rèm bước vào, Tế Diên xoay mình ngồi dậy nói:

- Cái thằng phải gió này, mi chạy đi đâu hử?

Tên giặc sợ quá, quay đầu bỏ chạy. Tế Diên chạy theo bén gót. Hai tên giặc chạy ra khỏi phủ nha, Tế Diên cũng chạy đuổi theo sau. Chúng chạy đến nửa đêm, Tế Diên cũng rượt theo không bỏ. Trời vừa sáng, chúng chạy ra khỏi thành, nghe phía sau không có tiếng dép đuổi theo mới tạm yên tâm. Thấy trước mặt có một

cụm rừng bên chân núi, chúng định vào đó nghỉ ngơi giây lát, nào ngờ vừa bước vào mé rừng, nghe Tế Diên hỏi:

- Mới tới hả?

Chúng sợ quá định chạy đi nữa thì Tế Diên lấy tay chỉ một cái hai người hết cục cựa. Tế Diên nói:

- Ta không thèm đánh, ta cũng không thèm mắng tội bay làm chi Ta cho bồ cạp đốt chết tội bay cho biết!

Nói tới đó thì bên sườn núi có tiếng niệm “Vô lượng Phật” vang lên. Tế Diên nhìn lại, người đến là một vị lão đạo sĩ đầu đội mũ đạo sĩ như ný, mình mặc đạo bào bằng đoạn lam, lưng thắt dây tơ đeo lưng lẳng thanh bảo kiếm bên hông, vớ trắng vân hài rất gọn ghẽ, đặc biệt gương mặt giống như trẻ nít. Vị đại sĩ này họ Chữ tên là Đạo Duyên, ngoại hiệu là Thần đồng tử ở Tỵ Tu quán trên Thiết Ngưu Lãnh. Sư phụ Ông ta là Quảng pháp chân nhân Thẩm Diệu Lượng chính là đồ đệ của Tử hà chân nhân Lý Hàm Linh ở Vân Hà quán trên núi Vạn Tòng. Chữ Đạo Duyên là đồ tôn của Lý Hàm Linh. Ông ta tu ở Tỵ Tu quán, mỗi ngày lúc sáng sớm đi tản bộ bên ngoài mượn chánh khí của trời đất để bồi dưỡng tinh thần. Hôm nay đi dạo tới đây, Diêu Điện Quang và lời Thiên Hóa nhìn thấy, lật đật hô hoán lên:

- Xin đạo nhơn cứu tôi với!

Chữ Đạo Duyên định thần nhìn kỹ, hỏi:

- Ta tại sao phải cứu các người? Các người là ai vậy?

Diêu Điện Quang nói:

- Bọn tôi là người của huyện Ngọc Sơn, nhơn vì anh em kết nghĩa với chúng tôi bị Ông Hòa thượng này bắt. Chúng tôi muốn báo thù cho bạn nào dè lại bị Ông Hòa thượng này trồng cứng định cho bồ cạp đốt chúng tôi. Xin đạo gia cứu mạng cho!

Chữ Đạo Duyên hỏi:

- Đã là người của huyện Ngọc Sơn, vậy hai người có biết Dạ hành quỷ Tiểu côn lôn Quách Thuận chăng?

- Quách Thuận với chúng tôi là anh em kết nghĩa, chứ đâu phải người nào xa lạ!

- Thế thì được! Vậy chớ Hòa thượng này là ai vậy?

- Là Tế Diên.

Chữ Đạo Duyên “a” lên một tiếng, nói:

- Té ra là Tế Diên tăng. Sơn nhơn ta đang tìm hấn để bắt đây. Sao mà đúng lúc quá vậy! Ta nghe đồn Tế Diên Hòa thượng bắt Mạnh Thanh Nguyên ở huyện thượng Sơn, dùng lửa đốt Trương Diệu Hưng, giết chết Khương Thiên Thoại, mấy lần gây thù với Tam Thanh giáo. Hôm nay, Tế Diên nhà người đến nộp mạng thật đúng lúc!

Tế Diên nói:

- Tên đạo sĩ lộn sông này, mi định làm gì thế hử?

- Hay cho Tế Diên! Mi không biết Tổ sư gia đây lợi hại tới bậc nào ư? Hãy quỳ xuống và kêu ta ba tiếng “Tổ sư gia”, ta sẽ tha mạng chết cho mi.

- Hay cho lão đạo! Mi dù có quỳ xuống đập đầu kêu ta ba tiếng Tổ tông gia, ta cũng không tha chết cho mi đâu.

Lão đạo sĩ nghe nói khí uất lên tận cổ, rút kiếm ra nhắm ngay đầu Hòa thượng chém xuống. Tế Diên trản mình tránh khỏi, luồn phía sau lão đạo xô mạnh một cái. Lão đạo ngoái đầu hươ kiếm đâm Hòa thượng một nhát, Tế Diên chạy quanh tránh khỏi, vừa đẩy vừa kéo, vừa nhéo, vừa xô mà lão đạo không làm gì được. Lão đạo giận quá, nói:

- Hay cho Tế Diên, mi thật lớn gan! Để sơn nhơn dùng pháp bửu lấy tính mạng người đây.

Nói xong thò tay vào túi lấy ra một vật tên là Khẩu tiên chung. Món pháp bửu này chính là của sư phụ Ông ấy ban cho, bất luận là yêu tinh gì hễ chạm vào đó đều hiện nguyên hình. Lão đạo sĩ ném lên trên không, trong miệng đọc lâm râm thần chú, chuông có thể lớn hay nhỏ mà rơi xuống chụp ngay Hòa thượng nhốt lại. Chữ Đạo Duyên thấy vậy, cười nói:

- Ta tưởng đâu Tể Diên có nhiều tài cao phép lạ, nào ngờ chỉ là một tên tục tử phàm phu!

Nói rồi định bước tới giải cứu cho Diêu Điện Quang và Lôi Thiên Hóa thì nghe phía sau có người nói:

- Hay cho lão đạo! Mi dám can thiệp vào chuyện của ta ư?

Lão đạo ngoái lại thì đúng là Tể Diên, bèn nghĩ thầm: “Tên diên tăng này mình đã nhốt trong chuông, làm sao nó chui ra được?”. Lão đạo liền móc trong túi ra một sợi Khẩu tiên thẳng, nói:

- Này Hòa thượng! Cho Mi biết lợi hại của ta!

Tể Diên dòm thấy lật đật nói:

- Ấy chết, không xong rồi! Chữ đạo gia, xin tha cho.

- Này Hòa thượng! Ông vô cớ khi dễ Tam Thanh giáo, ta đâu có thể tha mạng cho ông được?

Nói rồi cầm Khẩu tiên thẳng quăng lên, Tể Diên không né tránh liền bị Khẩu tiên thẳng trói lại chặt cứng. Khẩu tiên thẳng này cũng là một báu vật mà bất cứ yêu tinh gì bị trói lại đều hiện nguyên hình tất. Chữ Đạo Duyên thấy Tể Diên bị trói liền cười ha hả, nói:

- Này Hòa thượng! Ông kêu ta ba tiếng “Tổ sư gia” đi ta sẽ mở thả cho ông. Bằng không ta ném ông xuống khe núi chết quách cho rảnh.

- Ta kêu ông ba tiếng “Tử tôn” thì có.

Lão đạo nghe tức giận càng hông, liền nhấc bổng Hòa thượng ném xuống khe núi. Tể Diên ngay lúc đó nắm chặt cổ áo lão đạo. rẹt một tiếng, chiếc đạo bào bị lôi tét phân nửa, cùng Tể Diên rơi xuống vực sâu trăm trượng. Lão đạo thấy Hòa thượng bị rơi xuống vực, tự mình ho lên một tiếng, than thở: “Sư phụ mình bảo đừng nên vô cớ hại người mà hôm nay mình lại gây oan nghiệt đây!”

Đứng ngơ ngẩn một hồi lâu, đỉnh ninh Hòa thượng rớt xuống vực đã chết, lão đạo mới quay lại cứu Diêu Điện Quang và Lôi Thiên Hóa, rồi nói:

- Ta đã ném Hòa thượng xuống khe núi chết rồi, thôi hai người đi đi!

Bọn Diêu Điện Quang cảm tạ lão đạo rồi bỏ đi. Lão đạo nghĩ bụng: “Hôm nay không cần phải về miếu ăn cơm làm chi, ta ra ngoài thị trấn tìm một tiệm cơm mua một trái lựu, nửa cân bánh, một chén canh mộc nhĩ để ăn cũng được rồi”. Tính rồi bèn ra khỏi thôn, thấy có quán rượu bên kia đường, tên phổ ky đứng trước cửa quán rượu lấy tay ngoắc lão đạo nói:

- Lại đây!

Lão đạo ngoái đầu nhìn ra sau không thấy ai, cũng không biết phổ ky gọi người nào, nhưng cũng đến quán rượu tìm một cái bàn ngồi xuống. Phổ ky nói:

- Đạo gia mới đến à?

Lão đạo cũng đáp: - Ủ, mới đến!

Phổ ky cũng không hỏi lão đạo cần món chi, chỉ lau quét rồi bưng ra một bầu rượu, một đĩa hột lựu, một tô canh mộc nhĩ, nửa cân bánh. Lão đạo nghĩ thầm: “Lạ chưa? Thiệt là” nghĩ áo có áo, nghĩ ăn có ăn!”. Rồi hỏi:

- Này Phổ ky! Làm sao chú biết ta cần muốn ăn mấy món này?

- Thế mà biết chứ!

- Ủ phải, mấy chú bán kiểu này chắc là phát tài đa!

Giây lát lão đạo ăn uống xong, phổ ky tính tiền nói:

- Tất cả là 3 điều hai trăm tám.

Lão đạo hỏi:

- Dĩa lựu bao nhiêu tiền?

- Hai trăm tư.

- Tại sao tính tới ba điều hai trăm tám dữ vậy?

- Ông ăn bốn trăm tám. Sư phụ Ông ăn hai điều tám bảo tính chung với ông một thể.

- Ai là sư phụ tả Ông ở đâu rồi?

- Là ông Hòa thượng kiếc. Đã đi rồi! Ăn hai điều tám. Nếu không phải chúng tôi cũng không cho ông ấy đi đâu. Ông ấy để lại nửa mảnh đạo bào bằng đoạn lam, lại còn một sợi dây tơ và dận: Bảo ông trả tiền rồi đưa sợi dây tơ này cho ông.

Lão đạo tức đến nổi mắt nổ đom đóm, nói:

- Nói bậy nói bạ! Ông ấy là Hòa thượng ta là lão đạo, làm sao ông ấy là thầy ta được?

- Hồi nãy Hòa thượng nói: Ông làm đạo sĩ có chuyện buồn, muốn làm Hòa thượng mới nhận ổng làm sư phụ. Ông ấy bảo ông phải đi theo gấp, nếu trễ ông ấy không nhận đâu. nếu ông không trả hai điều tám tiền ăn, chúng tôi sẽ giữ chỗ dây tơ và đoạn áo rách này cũng bán được bằng ấy tiền.

Lão đạo có ý không bằng lòng, nhưng lại sợ ráp mảnh khác vào cái áo sẽ không trùng màu lại còn tốn nhiều tiền hơn. Lão đạo không còn cách nào khác đành phải trả ba điều hai trăm tám tiền cơm. Trả xong bước ra, muốn đuổi theo Hòa thượng quyết sống mái một phen. Lão đạo định rượt theo ngay, thì phía trước có một người đi tới hỏi:

- Phải đạo gia họ Chử không?

- Phải đấy!

- Hồi nãy tôi gặp một ông Hòa thượng, ông ta tự xưng là sư phụ của ông, bảo tôi nhấn dùm ông bảo ông đi theo gấp, nếu trễ ông ấy không bằng lòng đâu!

- Nói tầm bậy tầm bạ! Có sư phụ của ông á!

- Này lão đạo! Ông thiệt không biết điều tí nào. Hòa thượng nhờ tôi nhấn lại ông, tôi có lòng tốt nói cho ông biết, sao ông lại mắng tôi?

Lão đạo không thèm đáp lại, giận đến hai mắt đỏ ngầu, tức tốc rượt theo Hòa thượng. Rượt một thời đường, thấy trước mắt có một cái giếng, mấy người đang đứng trên bờ giếng múc nước, lão đạo đương khát, muốn uống tí nước, bèn lân la đến gần và nói:

- Ố chào! Xin cho miếng nước uống với.

Mấy người múc nước hỏi:

- Có phải đạo gia là Chử Đạo Duyên không?

- Chính tôi!

- Hồi nãy có sư phụ Ông tới nói để dành cho ông ít nước, sợ Ông khát lộn ruột mà chết.

- Ai là sư phụ tôi đâu?

- Ông Hòa thượng kiếc ấy mà!

- Sư phụ của mấy ông thì có!

- Này lão đạo! Ông mở miệng ra là nói điều bất tường không à! Thôi, ông đừng uống nước làm chi!

- Không uống thì không uống chứ!

Lão đạo tức giận muốn phát điên, băng mình tiếp tục rượt theo. Chạy đến đầu làng, lão đạo định chạy vào, thì thấy từ trong cổng làng đi ra hơn 20 người, người nào cũng chau mày trợn mắt có vẻ giận dữ. Lão đạo cũng không để ý, tiếp tục chạy tới, nào dè vừa gặp mấy người ấy, họ bèn vây chặt, không nói không rằng nắm lão đạo lại đánh túi bụi.

113. Chương 113

Tể Diên đấu phép với Chữ Đạo Duyên

Thần đồng chế phục Thảm Diệu Lượng

Thần đồng tử Chữ Đạo Duyên đang rượt theo Tể Diên, thì từ trong thôn đi ra hơn 20 người nín giữ đạo sĩ lại áp đánh. Ông ta không biết bởi lý do gì?

Thực ra Tể Diên đã đến thôn ấy rồi vào một quán trà, trước số người đông đảo đang uống trà, Tể Diên la lớn:

- Các vị Ôi, cứu tôi với!

- Cái gì vậy? Mọi người nhao nhao hỏi.

- Ngoài thôn này có một lão đạo sĩ đang cầm kiếm hóa phép làm sa mù. Ông ta bảo: “Để cho người trong thôn mắc bệnh phải nhờ ông ta trị cho mới hết”. Ý ông ta muốn quỵen 3.000 lượng bạc đấy. Tôi khuyên ông ta, ông ta cho rằng tôi phá hư việc của ông ấy nên rút kiếm định giết tôi.

Mọi người nghe nói đồng thanh bảo:

- Đâu có thể có chuyện này được! Chúng ta bắt lão đạo chôn sống cho rồi.

Nói xong, mọi người ủa ra khỏi thôn, quả nhiên thấy có một lão đạo sĩ tay cầm bảo kiếm, hai mắt trợn ngược, bèn xúm nhau nín lại định đánh. Chữ Đạo duyên la lên:

- Các vị sao lại đánh tôi?

- Ông đến làm phép hóa mù để hại người trong thôn chúng tôi, không đánh sao được?

- Ai nói với các vị như thế?

- Chính Hòa thượng nói đấy!

- Phải rồi! Tôi với ông Hòa thượng ấy có cừ thù, các vị đừng nghe lời ông nói. Tôi là người ở Ty Tu quán trên Thiết Ngưu Lãnh, tên là Thần đồng tử Chữ Đạo Duyên đây. Tôi đang muốn tìm Hòa thượng mà không biết ông ta ở đâu, để cùng nhau đối chất.

Mọi người cùng kéo nhau về quán trà thì không thấy Tể Diên ở đó nữa. Có người hỏi:

- Hòa thượng đi đâu nhỉ?

Trong bọn có người nói:

- Hòa thượng đến nhà Diên nhị gia ở cách vách đây để thăm bệnh diên rồi.

Lão đạo sĩ nghe nói giận không bắt được Hòa thượng bầm 1.000 nhất dao cho nát cho hủ cơn tức, bèn lật đật chạy đến cửa nhà họ Diên kêu lớn:

- Tể Diên tăng mau ra đây! Sơn nhân cùng mi sống mái một trận.

Nguyên sau khi mọi người chạy đi kiếm lão đạo sĩ, Tể Diên ngồi lại ở quán trà, nói:

- Hòa thượng ta có nghề trị bệnh, bất cứ bệnh phong cùi gì ta điều trị được tất.

Có người ngồi gần chạy lại nói:

- Đại sư phó, Diên nhị gia của chúng tôi mắc bệnh diên đã lâu, hễ gặp ai đánh nấy, hiện bị xiềng ở nhà sau, sư phó có trị được không?

- Có gì mà không được.

- Thế thì xin mời Hòa thượng!

Người ấy nói xong bèn đưa Tế Diên vào bên trong. Tế Diên hỏi

- Người diên đó ở đâu?

- Bị trói ở sau nhà này.

Tế Diên bảo đem chìa khóa lại, rồi đến phía sau mở khóa ra. Người diên từ bên trong chạy thẳng ra trước cổng, nhằm lúc lão đạo sĩ đang réo tên Tế Diên thách đấu. Người diên chạy tới túm lấy ông ta đánh túi bụi, vật lão đạo sĩ xuống vừa đánh vừa đá liên hồi, đánh xong còn vạch miệng lão đạo sĩ rách vào. Bấy giờ mọi người mới kéo người diên ra được. Tế Diên nói:

- Ta có một viên thuốc, lát nữa cho ông ấy uống thì khỏi ngay thôi!

Nói rồi Tế Diên cầm cái gì đó đi ra. Bên ngoài, mọi người đang khuyên lão đạo sĩ:

- Thôi, Ngài về đi! Ông ấy diên mà chấp nhất làm chi!

Lão đạo sĩ ngước đầu nhìn lên, thấy Tế Diên đang đứng một bên cười cười, bèn nộ khí xung thiên, nói:

- Hay cho Hòa thượng! Ông chạy đi đâu?

Tế Diên quay mình bỏ chạy, lão đạo sĩ lật đật đuổi theo, ra tới đầu thôn thì không còn thấy đâu nữa. Lão đạo sĩ nghe có tiếng bước chân phía sau ba gian miếu Thổ địa trước mặt, bèn đi vòng ra phía sau để xem thử. Chữ Đạo Duyên thấy trước mặt mình một vị đạo sĩ đầu đội mũ đạo sĩ màu vàng nhạt, mình mặc đạo bào cùng màu, chân đi vớ trắng vân hài, mặt như cổng nguyệt ba thu với chòm râu quai nón trắng như tuyết, sau lưng đeo Phán quang kiếm. Lão đạo sĩ này chính là Quảng pháp chơn nhơn Thẩm Diệu Lượng, sư phó của Chữ Đạo Duyên. Chữ Đạo Duyên lật đật chạy đến quỳ xuống dập đầu lia lịa, nói:

- Kính bạch sư phó! Đệ tử xin ra mắt sư phó.

Ông ta không nói một lời. Chữ Đạo Duyên lại dập đầu, nói:

- Kính bạch sư phó, đệ tử xin ra mắt.

Ông ta càng dập đầu, lão đạo sĩ kia vẫn làm thinh. Chữ Đạo Duyên cũng không biết tại sao sư phó mình cứ nhắm mắt mà chẳng thèm để ý đến ông ta như vậy.

Vừa dập đầu lia lịa, Chữ Đạo Duyên lòng càng thêm buồn bực, bỗng Tế Diên từ đâu bước tới nói:

- Chữ Đạo Duyên! Ông đạo hạnh đường ấy mà lại nhè ổ trứng gà lay cả trăm lay như thế hử? Ngày mai gặp ổ trứng vịt chắc ông lay hai trăm cái chứ gì!

Chữ Đạo Duyên nghe nói nhìn lại, vạch lớp rơm ra đúng là ổ trứng gà, bèn giận đến mặt mày tái sanh, đưa tay rút kiếm thì Tế Diên không còn ở đấy nữa. Chữ Đạo Duyên sực sạo cả buổi vẫn không gặp. Trời đã tối, ông ta lật đật trở về Tam Thanh miếu của sư thúc mình là Lý Diệu Thanh. Về đến Tam Thanh miếu, Lý Diệu Thanh hỏi:

- Đạo Duyên từ đâu đến đây thế?

Đạo Duyên đem chuyện vừa qua thuật lại. Lý Diệu Thanh nghe xong, nói:

- Không hề chi! Ngày mai ta cùng ông đi kiếm Tế Diên.

Chữ Đạo Duyên đang cơn tức giận cũng không nói thêm lời nào. Lý Diệu Thanh bảo ông ta ăn cơm, ông ta cũng không chịu ăn, tự mình ôm cục giận đi ngủ luôn. Hôm sau Lý Diệu Thanh còn chưa thức dậy, Chữ Đạo Thanh đã đi ra khỏi miếu quyết tìm Tế Diên sống mái một trận. Ra khỏi miếu không xa, Chữ Đạo Duyên thấy trước mặt mình một vị lão đạo sĩ, đầu đội khăn đạo sĩ màu vàng nhạt, mình mặc đạo bào cùng màu, lưng đeo Phán quang kiếm. Chữ Đạo Duyên xem thấy, trong bụng chắc mẩm là Tế Diên dùng ổ trứng vịt để lừa mình, nào ngờ đó là Thẩm Diệu Lượng thiệt. Nguyên Thẩm Diệu Lượng đang đi hóa duyên, định khuyến hóa được 1.000 lượng bạc để sửa miếu, và lập thẻ rằng: - Nếu sử dụng số bạc hóa duyên này vào chuyện sai trái sẽ bị thiên lôi đánh chết. Hiện tại ông ta đã xài hết hơn 200 lượng, sợ bị mắc vào lời thề, nên

tìm đến Lý Diệu Thanh mượn đỡ số bạc để bù vào chỗ thiếu hụt kia. Hôm nay đang vận chấn cước phong, bỗng thấy Chữ Đạo Duyên đằng kia đi lại, Thắm Diệu Lượng hỏi:

- Đồ đệ đi đâu đó?

Chữ Đạo Duyên trợn mắt nói:

- Đồ ổ trứng vịt! Bay định gạt ta hả!

Thắm Diệu Lượng thấy vậy mới hỏi:

- Chữ Đạo Duyên! Mi có điên không?

Chữ Đạo Duyên rút kiếm ra định chém. Thắm Diệu Lượng lấy tay chỉ một cái, dùng định thân pháp trông cứng Chữ Đạo Duyên lại và hét:

- Đồ nghiệt chướng! Mi định giết ta hả?

Nói rồi rút Phân quang kiếm định giết Chữ Đạo Duyên. Chùng đó Chữ Đạo Duyên mới biết rõ đây thực là sư phó của mình chứ không phải ổ trứng vịt, vội nói:

- Sư phó đừng giết con, con có việc xin thưa.

Thắm Diệu Lượng nói:

- Đồ nghiệt chướng! Tại sao mi lại gọi ta là ổ trứng vịt hử? Nói mau!

Chữ Đạo Duyên lúc đó mới đem nguồn cơn kể rõ. Thắm Diệu Lượng nghe xong mới nói:

- À ra thế! Bây giờ ta với con cùng đến miếu sư thúc của con đã, có việc gì sau sẽ liệu!

Chữ Đạo Duyên bèn theo Thắm Diệu Lượng trở về Tam Thanh quán. Gặp Lý Diệu Thanh, Thắm diệu Lượng nói:

- Này hiền đệ! Sư diệt của chú kết thù oán với Tể Diên Hòa thượng, bị Ông ta làm nhục, chú đã biết mà làm sao không chịu khuyên giải Đạo Duyên một lời nào hết vậy?

Lý Diệu Thanh nói:

- Hôm qua cháu nó có đến đây, sáng nay tôi chưa dậy mà nó đã đi mất, đâu chờ tôi khuyên bảo! Việc này anh đừng vội trách tôi.

Đương nói tới đó thì bên ngoài có tiếng kêu lớn:

- Ối Thắm Diệu Lượng, Lý Diệu Thanh! Mau ra đây.

Thắm Diệu Lượng nghe kêu, định chắc là Tể Diên Hòa thượng đã đến, bèn lật đật cùng nhau chạy ra xem, thì thấy trước cửa đứng sẵn một người đầu tóc rối bù, vận quần áo lam. Thắm Diệu Lượng định hỏi: - Chú là ai? Người ấy trợn mắt lát tay điểm mặt:

- Hay cho Thắm Diệu Lượng! Lớn mặt dữ a! Mi hóa duyên để sửa miếu, dám thề giữa trời đất là không hề xài vào số tiền đó, mà nay dám tiêu pha hơn 200 lượng. Ngõ thần sẽ kêu Thiên lôi đánh chết mi cho rảnh.

Thắm Diệu Lượng nghe nói, nghĩ bụng: “Việc của ta làm sao người khác biết được kia?”. Nghe lời nói đó xong, Thắm Diệu Lượng sợ quá, lật đật quỳ xuống đất van xin lia lịa:

- Xin Tổ sư gia từ bi tha thứ cho! Đệ tử sẽ cố gắng sớm lo trả lại đủ số.

Lý Diệu Thanh cũng cho là thần linh hiển thánh, lật đật quỳ xuống nói:

- Lão nhân gia là vị Tổ sư gia nào, xin cho biết?

Người kia cười ha hả, nói:

- Lý đạo gia! Ông không nhận ra tôi sao? Tôi là lão Ngõ bán đậu hũ ở thôn này đây mà!

Lý Diệu Thanh bấy giờ mới vỡ lẽ, nói:

- Này lão Ngô! Tại sao ông giả dạng thần tiên kỳ vậy?

- Không phải tự tôi muốn đến đây đâu! Ấy là có một ông Hòa thượng kiếc hóa duyên được 500 tiền thuê tôi đây! Ông ta dặn tôi phải nói như vậy.

Nói tới đó bỗng ngược đầu lên thấy có một vị Hòa thượng từ xa đi lại, lão Ngô nói:

- Hình như ông Hòa thượng ấy đến kìa!

Thẩm Diệu Lượng nhìn ra là một ông thầy đi ăn xin, quần áo rách rưới không sót một chỗ, bèn hỏi:

- Đó có phải là Tể Điền Hòa thượng không kìa?

Chữ Đạo Duyên nói: - Không phải đâu.

- Để ta hỏi hẩn xem.

Khi Hòa thượng tới gần, Thẩm Diệu Lượng hỏi:

- Này Điền tăng! Sao người dám khi dễ đồ đệ ta quá vậy? Thiệt là đáng giận! Người phải nói cho ra lẽ, sỡn nhân ta sẽ tha tội chết cho, bằng không hôm nay ta nhất định sẽ kết thúc tánh mạng người cho rồi.

Hòa thượng cười hà hà, nói:

- Thẩm Diệu Lượng! Ông chớ nói phách, bộ không biết Hòa thượng ta lợi hại tới bậc nào à?

- Này Điền tăng! Thử theo đức hiệu sinh, ta bắt mi lại trước đã.

Nói xong rút Phân quang kiếm ra nhắm ngay Hòa thượng chém xuống. Hòa thượng né mình tránh khỏi, thân thể linh hoạt xoay quanh lão đạo sĩ, thỉnh thoảng vỗ, nủ, xô, đẩy, chọt lia lịa. Lão đạo sĩ tức quá, miệng lâm lâm đọc chú, bỗng nhiên nổi lên một trận gió biến ra hai Thẩm Diệu Lượng giống hệt nhau ráp lại, một ông chém Hòa thượng một ông ôm. Hòa thượng nói:

- Cái thằng cha này không gõ vô sọ không chịu thôi mà!

Lão đạo sĩ thấy chém không được Hòa thượng bèn lại niệm chú, hai hóa thành bốn Thẩm Diệu Lượng ráp lại vây quanh Tể Điền. Tể Điền chạy lung tung vậy không được. Lão đạo sĩ lại biến thành 8,8 thành 16,16 thành 32 Thẩm Diệu Lượng đều tay cầm bảo kiếm. Tể Điền thấy vậy nói:

- Chuyến này ngặt dữ đa!

Nói rồi nhảy ra ngoài chạy thẳng.

Thẩm Diệu Lượng thâm phép lật đặt đuổi theo, thì Hòa thượng chớp mắt đã chạy đi xa rồi. Tể Điền chạy tới một tòa thôn trấn, ở phía Tây đường có một vị lão đạo sĩ đang ngồi uống rượu. Vị lão đạo sĩ này đội mũ đạo sĩ chín khía, mình mặc áo đạo bào bằng đoạn lam nổi bật cổ áo màu xanh, vớ trắng vân hài, mặt như ngọc tía, mày rô mắt to, râu quai nón bạc phều phất phơ trước ngực. Trên bàn có để một cái bao ngay ngắn chứng tỏ rằng cũng vừa mới đến. Vị đạo sĩ này là người ở Châu Giang tại Đại Gia bảo, họ Trịnh tên là Huyền Tu, hôm nay đi qua đây ghé lại dùng cơm.

Tể Điền bước lên lầu nhìn thấy lão đạo sĩ bèn hỏi:

- Đạo gia mới đến hả?

- Vâng! Đại sư phó mới đến à?

- Đạo gia này, bên chỗ đây ngồi ăn được chứ?

- Được, được xin mời!

Tể Điền tìm một cái bàn ngồi xuống. Phổ ky chạy đến lau dọn bàn ghế. Tể Điền đảo mắt nhìn, dự định đùa cợt Trịnh Huyền Tu một trận.

114. Chương 114

Trịnh Huyền Tu quán rượu gặp Hòa thượng

Thẩm Diệu Lượng nghe ca biết Thánh tăng

Tế Diên bước vào tửu lầu tìm một chiếc bàn ngồi xuống. Phở ky dọn chén đĩa ra, lão đạo sĩ hỏi:

- Đây phở ky! Ở đây có bán đồ chay không? Tôi ăn chay.

- Thưa có!

Tế Diên nói: - Ta ăn mặn hê!

- Mặn chay có hết mà! Phở ky nói:

- Chú đem cho đạo gia một miếng tàu hũ rán trước đi! Tế Diên nói - Ta kính lão đạo đó!

Lão đạo nghĩ bụng: "Hòa thượng này không quen với mình, lại kính đồ chay cho ta, ta phải kính lại mới được.. Bèn lật đặt gọi phở ky:

- Chú đem cho sư phó một món chiên nhé! Ta kính Ngài đó.

Phở ky dạ ran, giấy lát thức đem lên đủ. Tế Diên muốn uống rượu, bèn kêu phở ky:

- Đem cho lão đạo sĩ một đĩa giá chua, ta kính Ngài.

Lão đại sĩ lại kêu cho Tế Diên một chén vò viên; Tế Diên kêu cho lão đạo sĩ một đĩa đậu hũ xào, lão đạo kêu lại một đĩa thịt dê; Tế Diên kêu một tô canh cải trắng, lão đạo kêu lại một đĩa thịt ram. Hai người kêu qua kêu lại tặng nhau. Tế Diên kêu phở ky lại nói:

- Lát nữa đạo gia ăn hết bao nhiêu tiền, để ta trả cho nhé!

- Vâng ạ!

Lão đạo sĩ nghe nói thế, khi ăn xong kêu phở ky tính tiền và bảo:

- Hòa thượng ăn hết bao nhiêu tiền để ta trả cho nhé!

Tế Diên lật đặt nói:

- Đạo gia đừng làm thế! Để tôi trả cho.

Lão đại sĩ nói rồi bèn mở túi ra, trong túi có 200 lượng bạc. Tế Diên nói:

- Để tôi trả cho!

Nói xong lấy tay cướp lấy chiếc túi của lão đạo sĩ cầm đi xuống lầu. Lão đạo sĩ cho rằng Hòa thượng có tính mau mắn, đi xuống lầu để trả tiền nên không giật túi lại. Lão đạo sĩ đợi một hồi lâu không thấy Tế Diên trở lên, mới kêu phở ky xuống xem thử. Phở ky trở lên trả lời:

- Hòa thượng đã đi từ nãy rồi!

Lão đạo sĩ nghĩ thầm: "Hòa thượng này là tên lường gạt, lấy mất 200 lượng của ta mà cũng không trả tiền cơm nữa". Nay mất lão đại sĩ còn một ít bạc vụn trong túi, bèn lật ra trả tiền cơm, rồi xuống lầu đuổi theo Hòa thượng. Đi tới đầu thôn, lão đạo thấy Hòa thượng đang ngồi tại cổng thôn mở bao bạc ra và tự nói lầm nhảm: - Cái này là Cao bạch, cái này là Thành sắc, cái này là Thái hồ, không biết có tốt hay không?

Lão đạo sĩ Trịnh Huyền Tu thấy vậy mới nói:

- Hay cho ông Hòa thượng! Ông cướp bạc của tôi còn nói thành sắc này thành sắc nọ hử?

Nói rồi chạy tới đánh lia lịa. Tế Diên bèn đếm: 1 đấm, 2 đấm... Lão đạo sĩ đánh đến 5 đấm, Tế Diên bèn nói:

- Để ta đấm lại ông chó!

Nói xong giăng lão đạo sĩ xuống đánh 5 đấm. Tế Diên đứng dậy nói:

- Ông đánh lại ta!

Lão đạo sĩ lại đánh. Tể Diên lại giăng lão đạo sĩ xuống đánh 5 đấm. Người ta thấy vậy bu lại xem, nhưng chẳng ai can ra. Có người nói:

- Hai vị này đánh nhau coi cũng được quá! Mỗi người đánh 5 đấm.

Người khác nói:

- Hòa thượng công bằng hơn! Đánh lão đạo 5 đấm rồi tự mình nằm xuống bảo lão đạo đánh; còn lão đạo không công bằng chút nào, phải đợi Hòa thượng đè xuống mới chịu nằm.

Lão đạo sĩ nghe nói giận quá, trả lời:

- Ta mà không công bằng à? Ông ấy ăn của ta một bữa cơm, lại giết của ta 200 lượng bạc chạy đi, mà ta lại không công bằng à?

Mọi người muốn khuyên giải thì đằng kia Thấm Diệu Lượng, Lý Diệu Thanh, Chử Đạo Duyên chạy tới. Thấm Diệu Lượng nói:

- Này Hòa thượng! Tôi đang tìm ông thì gặp ông ở đây! Tôi hỏi ông nè, tại sao ông khinh dễ đồ đệ tôi quá vậy?

- Cái đó là tự đồ đệ của ông vô cớ xía vô chuyện của người. Ta bảo cho ông biết: này Thấm Diệu Lượng! Cả đến ông, ta cũng không coi ra gì nữa mà!

- Này Hòa thượng! Ông có bao nhiêu lai lịch mà dám nói lớn lối như vậy?

- Có bao nhiêu lai lịch hử? Hãy nghe mấy câu ta nói đây:

Xưa kia anh kiệt bốn phương đồn,

Giết vợ tìm vào học đạo tôn,

Làm Linh ban tặng Phân quang kiếm,

Mới nhập Tam Thanh cổ đạo môn.

Thấm Diệu Lượng nghe Tể Diên đọc mấy câu, rất đổi kinh ngạc! Thật ra Thấm Diệu Lượng trước kia là người Giang Tây, sống về nghề bảo tiêu tên là Thấm Quốc Đống, oai danh vang dội khắp nơi, thường đi bảo tiêu xạ Vợ Ở nhà là Tào thị và con, hai người sống qua ngày. Ngày kia, Thấm Quốc Đống rảnh việc ở nhà bèn đi ra tiệm uống trà, nghe ở bàn bên có hai người nói chuyện phiếm. Họ nói:

- Việc trên thế gian này khó mà nói cho hết! Bậc đại trượng phu khó khỏi vợ không hiền, con không hiếu. Như Thấm Quốc Đống là bậc anh hùng đi bảo tiêu xa, vợ Ở nhà lại làm chuyện lén lút xấu hổ; đáng tiếc Thấm Quốc Đống anh hùng như vậy mà vợ làm mất hết danh tiếng!

Người kia nói:

- Sao mà anh biết?

Người nọ đáp:

- Tôi có người bà con ở gần nhà của Thấm Quốc Đống. Tôi thường đến đó chơi. Nghe nói vợ của Thấm Quốc Đống thật là vô liêm sỉ! Việc này nếu để Thấm Quốc Đống biết được thì mất mạng như không.

Người kia nói:

- Cũng không chắc gì ông ấy biết. Có ai dám nói ra đâu!

Thấm Quốc Đống ngồi một bên nghe thấy hết, nhưng cố làm như không biết gì, vả lại cũng không biết hai người đó là ai. Còn hai người này chỉ nghe tên Thấm Quốc Đống mà chưa thấy mặt bao giờ. Thấm Quốc Đống nghe việc ấy xong, trở về nhà, cũng không đề cập chuyện ấy. Ngày kia, Thấm Quốc Đống nói định đi ra ngoài, Tào thị hỏi:

- Anh đi bao lâu mới trở về nhà?

- Có việc gấp phải mất hơn hai tháng mới về.

Thẩm Quốc Đống đi ra khỏi nhà, bèn đến một trấn nhỏ cách nhà khoảng ba dặm, tìm một quán trọ ngụ đỗ. Tối lại, khi sang canh, tự mình cấp dao ngằm trở về nhà dò xét, không thấy động tĩnh chi, bèn về quán ngủ lại. Tối hôm sau vào khoảng canh hai, Thẩm Quốc Đống lại trở về nhà dò xét, thì nghe trong nhà có tiếng gái trai cười giỡn. Thẩm Quốc Đống đến bên cửa sổ soi lỗ giấy nhìn vào: vợ hắn ăn mặc chải chuốt, trang sức đẹp đẽ. Trên giường đặt một chiếc bàn thấp, trên bàn rượu thịt đầy đủ, ngồi một bên là một vị văn sinh công tử đẹp đẽ ưa nhìn. Thẩm Quốc Đống nhận ra là Tôn công tử ở sát nhà mình tên là Tổ Nghĩ, hiệu Tú Phong. Vị này vốn dòng dõi nhà quan, cha ông đã từng làm chức Giáo học, nhưng vì tổ tiên không đức hạnh mới sanh ra hạng con cháu lưu đãng, thông gian với Tào thị như thế! Kế nghe Tào thị nói:

- Hai ngày nay hắn ta ở trong nhà, tôi sợ công tử đến, hai đàng chạm mặt e có nhiều điều bất tiện! May mà hắn lại đi, dễ chừng đến hơn hai tháng.

Vị công tử kia nói:

- Nàng ơi! Hai hôm nay ta thiệt là sách vở biếng xem, cơm nước nuốt không trôi, chỉ hận mình không được cùng nàng vui chung một chỗ. Được như vậy mới toại lòng ta!

- Công tử có muốn cùng nhau làm vợ chồng lâu dài chăng?

- Làm chồng vợ lâu dài là thế nào?

- Công tử mua cho em một gói thuốc độc, đợi hắn về, em dọn tiệc tẩy trần, bỏ thuốc độc vào trong rượu thuốc chết hắn đi. Như vậy chúng ta há chẳng phải là làm chồng vợ lâu dài sao?

Thẩm Quốc Đống nghe tới đó trong lòng khó chịu, tự nghĩ rằng: “Chỉ thân không ai bằng cha con, gần gũi không ai hơn vợ chồng, mà bây giờ thiệt là: Chồng vợ đồng giường, lòng xa trăm dặm!”. Rồi xông vào nhà giết chết hai kẻ gian dâm ấy. Thẩm Quốc Đống định đầu cáo với quan huyện để chịu án cho xong, nhưng lại nghĩ: “Người ta sống trên đời giống như một giấc mộng dài! Công danh giàu có, vợ đẹp con khôn chỉ toàn là giả, rốt cuộc đều không. Chi bằng xuất gia là khỏe nhất!”.

Nghĩ như vậy rồi, Thẩm Quốc Đống bèn đến lạy Tử hà chơn như Lý Hàm Linh làm thầy, được ban tên là Diệu Lượng và một thanh Phán quang kiếm để hộ thân. Hiện tại Thẩm Diệu Lượng đã hơn 90 tuổi, chuyện ngày xưa của ông ta không ai biết, mà hôm nay bốn câu thơ của Hòa thượng lại trùng vanh vách sự việc cũ. Hòa thượng độ chừng hơn 20 tuổi, làm sao biết được chuyện mấy mươi năm trước?

Thẩm Diệu Lượng ngạc nhiên một hồi lâu mới nói:

- Này Hòa thượng! Làm sao ông biết được chuyện quá khứ của ta?

Tế Điền đem 200 lượng bạc ra trả cho Trịnh Huyền Tu rồi nói:

- Để Hòa thượng ta cho ông thấy lai lịch của ta nhé!

Nói rồi lấy tay sờ lên thiên linh một cái, lộ ra Phật quang, linh quang, kim quang. Thẩm Diệu lượng nhìn thấy đúng là vị Tri Giác La Hán. Lão đạo sĩ lật đặt cúi đầu, miệng niệm “Vô lượng Phật”. Tế Điền cười hà hà, quay đầu cất bước, vừa đi vừa hát:

Sống tuổi 70 được bao người?

Bỏ đi bé bỏng lúc nhiều mười,

Khoảng giữa thời gian đà mấy chốc.

Lộn xem sầu nào với vui tươi!

Trắng quá Trung thu, trắng chẳng sáng.

Hoa quá Thanh minh, hoa kém tươi.

Bên hoa dưới nguyệt vui ca giọng,

Chén vàng cạn chúc mãi đầy vơi.

Trên đời tiền của dùng nào hết,
Triều nội quan to được mấy người?
Quan to, của lắm, tâm thêm bận,
Chỉ tội đầu xanh sớm bạc thôi!
Xuân Hạ Thu Đông tày nháy mắt,
Gà báo canh khuya, chuông hoàng hôn.
Hãy xem trước mắt nhân gian,
Mỗi năm một bận cỏ hoang viếng mồ.
Mộ hoang cao thấp lô xô,
Mỗi năm già nửa cỏ khô mọc tràn.

Tể Diên hát sớ ca xong, đi đến phủ Khúc Châu. Quan Tri phủ là Trương Hữu Đức nhìn thấy, nói:

- Bạch Thánh tăng! Ngài đi đâu đó? Tôi đương phái người đi khắp nơi tìm Thánh tăng đây!
- Ta được bạn bè mời rượu mà đến đây. Lão gia tìm Hòa thượng ta có việc gì?
- Tôi đã lấy cung hai tên Hoa Vân Long và Điền Quốc Bồn xong rồi, bọn chúng đều thú nhận cả; chờ Thánh tăng đến để tôi sai một người cùng đưa bọn giặc về Lâm An.
- Được đấy!

Quan Tri phủ phái hai vị Đầu mục mang theo 10 tên quân, đem bọn giặc đóng trấn lại, dùng thuyền đưa đi. Tể Diên và hai Ban đầu Sài, Đỗ nói lời cáo từ. Quan tri phủ đưa đến bờ sông rồi mới trở về. Lập tức thuyền nhổ neo, Tể Diên nói:

- Đây hai vị Ban đầu! Chắc là hai vị mừng rồi đó! Giải mấy tên giặc Lâm An, hai vị lên nha môn lãnh 1.200 lượng bạc thưởng, mỗi vị được 600 lượng.

Sài đầu, Đỗ đầu cũng vui vẻ nói:

- Bọn tôi được như vậy là nhờ ơn sự phò thành toàn cho!

Thuyền vẫn phẳng phẳng đi tới, mọi người nói cười vui vẻ. Một ngày kia đi đến Tiểu Long khẩu, nào ngờ từ dưới nước xông lên bốn tên giang dương đại đạo muốn cướp tù xa.

115. Chương 115

Kim Mao hải mã nào sa thuyền

Tể Diên khéo cứu Phùng Ngươn Khánh

Tể Diên cùng hai vị Ban đầu Sài, Đỗ áp giải bốn tên giặc bằng thuyền hướng về kinh độ. Một ngày kia, đến Tiểu Long Khẩu, Tể Diên bỗng linh cơ mấy động, liền toán biết dưới nước sẽ có bọn giặc đến. Tể Diên nói:

- Ngồi trên thuyền buồn quá! Ta có chủ ý như vậy: Minh câu cá công đạo nhé!

Mọi người xúm lại hỏi:

- Cá công đạo là như thế nào?

- Ta bắt cá không cần lưới, cũng không cần lưỡi câu. Các ông kiếm cho ta một sợi dây thật lớn, ta buộc vào đó một cái túi rồi thả xuống nước. Ta ở trên này niệm chú, cá dưới nước tự động chui vào túi hè! Ta muốn bắt một con cá hơn 100 cân để chúng ta nhậu chơi, các người có chịu không?

- Chịu quá đi chứ!

Mọi người kiểm một sợi dây lớn. Tể Diên bèn cột vào đó một cái túi và dẫn bằng một cục đá rồi thả xuống nước. Tể Diên bảo:

- Cứ chèo tới, chèo tới.

Ai nấy đều không tin. Tể Diên hô:

- Bắt được rồi! Mấy người kéo lên đi.

Mọi người xúm lại kéo lên, quả nhiên cảm thấy rất nặng. Kéo ra khỏi nước, dòm lại không phải là cá, mà là một con người. Người này đầu đội mũ da cá rẽ nước, mặc áo lội nước, cả chiếc quần cũng thoa dầu da cá, mặt vàng ệch, hơn 30 mươi tuổi, Tể Diên kêu người trối hắt lại và nói:

- Còn nữa! Lại thả túi xuống.

Quả nhiên không lâu lại kéo lên một người mặt trắng, cũng là tay chuyên lội nước. Hai người này từ đâu đến? Trước đây, Diêu Diên Quang và Lôi Thiên Hóa chạy đi, hai người này đến núi Lăng Dương ước hẹn, hẹn được bốn người: một người tên là Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng, một người tên là Hỏa nhân giang trư Tôn Đắc Minh, một người tên là Thủy dạ xoa Hàn Long, một người tên là Lăng lý toàn Hàn Khánh. Họ biết rằng các quan nhơn áp giải Hoa Vân Long sẽ đi bằng đường thủy, nên kêu bọn giặc đón chờ ở Tiểu Long Khẩu để cướp tù. Họ dò biết thuyền đã tới, Tôn Đắc Lượng và Tôn Đắc Minh đến trước lội theo đáy thuyền, nhưng không tự chủ được, lại chui vào túi, bị Tể Diên kêu kéo lên trối lại. Tể Diên nói

- Tụi bay là cái thá gì? Lớn mật dữ ả Họ tên là gì? Tới đây định làm chi?

Tôn Đắc Lượng, Tôn Đắc Minh mỗi người đều xưng tên họ, và nói:

- Hai đứa tôi nhất thời mờ tối, bị bạn bè xui sử mà đến, xin sư phó từ bi tha cho! Hai đứa tôi xin nhận lão nhơn gia làm thầy.

- Ta muốn thả hai đứa bây, mà bây có trở lại không?

Tôn Đắc Lượng nói:

- Không dám trở lại nữa!

- Ta có việc cần hai đứa bây, mà bây có chịu làm không?

- Sư phó cần dùng đến hai chúng tôi, dù cho muôn chết cũng không từ!

- Bây đã nói như vậy, ta sẽ thả hai đứa ra. Bây kêu hai đứa kia cũng đừng tới nữa nhé! Ta không bắt tụi nó đâu.

Hai người được thả, dập đầu lễ tạ Tể Diên. Tể Diên kề tai nói nhỏ: Như vậy... như vậy... Hai người gật đầu, rồi nhảy xuống nước đi mất.

Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh thấy vậy mới nói:

- Nếu không phải là sư phó, hai đứa tôi làm sao biết được trong nước có người!

- Hai ông yên tâm đi, sẽ không có việc gì nữa đâu!

Ngày kia, thuyền còn cách Lâm An không bao xa, Tể Diên nói:

- Ta muốn đi trước đây!

Sài Nguyên Lộc nói:

- Sư phó đừng có đi! Thăng như sư phó đi rồi, lại có chuyện bất trắc xảy ra thì chúng tôi phải làm sao đây?

- Không hề chi! Không có việc gì bất trắc đâu. Ta nói không có thì hai ông hãy yên tâm đi; giả sử nếu có đi nữa thì kể như Hòa thượng ta nói sai đi.

Nói rồi Tế Diên lên bờ, thi triển nghiệm pháp đến cửa Tiền Đường. Vừa vào đến cửa, Tế Diên thấy Tri huyện Tiền Đường đang ngồi kiệu, phía trước có thanh la mở đường, phía sau có rất nhiều quan nhơn dẫn theo một người tội tay chân bị trói chặt. Tế Diên ngược mắt xem, miệng niệm:

- A Di Đà Phật! Việc này Hòa thượng ta đâu thể bỏ qua! Nếu không can thiệp, người tốt bị đánh sẽ nhận bừa và bị chết ở chợ Chấn Dương như không! Hòa thượng ta đâu thể không ngó đến.

Nói rồi, Tế Diên bèn bước tới hỏi:

- Các vị Đô đầu! Có án mạng gì thế?

Có một quan nhơn dòm thấy, biết Tế Diên, bèn đáp:

- Tế sư phó ơi! Xin nói cho người biết: Hắn là tên cướp đường tham tài hại mạng người đấy!

Tế Diên nói:

- Trong này có oan uổng đây, xin thả người ta ra đi!

Mọi người hỏi:

- Chủ chốt là ai?

- Chủ chốt là ta đây.

- Chủ chốt là Hòa thượng hả? Đâu có được.

Nói tới đó thì thấy cha mẹ vợ con của người tội bu lại kêu khóc rất thảm thiết. Người tội ấy là ai? Tại sao bị bắt như thế? Anh ta họ Phùng, có tên đôi là Ngươn Khánh, nhà ở hẻm thứ hai phía Đông thành Lâm An. Nhà có cha mẹ, vợ và con nhỏ, sống bằng nghề thợ bạc, rất khéo léo và thành thật. Anh ta có người sư đệ họ Lưu, tên Văn Ngọc, đang mở tiệm thợ bạc ở phủ Trấn Giang, nhân vì buôn bán bề bộn, dùng người không xứng, mới viết thư mời Phùng Ngươn Khánh đến coi sóc việc mua bán giúp. Phùng Ngươn Khánh thật tâm làm việc không từ khó nhọc, giúp đỡ đàn em của mình trong việc mua bán. Qua 4,5 năm, đem số tiền lời trả hết những chỗ vay mượn. Lưu Văn Ngọc đối xử với Phùng Ngươn Khánh như tình anh em, rất là cảm kích. Thấy Phùng Ngươn Khánh tận tụy trong công việc mới đem tiền lời chia cho Phùng Ngươn Khánh một nửa khi mỗi năm Phùng Ngươn Khánh về thăm nhà một lần. Không dè Phùng Ngươn Khánh lao lực lâu ngày sanh ra bệnh nặng, không thể duy trì nổi, mới nói với Lưu Văn Ngọc:

- Tôi muốn về nhà nghỉ ngơi dưỡng bệnh, mạnh rồi sẽ trở lại.

Lưu Văn Ngọc thấy sư huynh bệnh thể rất nặng cũng không ngăn cản, bèn cho 50 lượng bạc về nhà dưỡng bệnh, chính Phùng Ngươn Khánh cũng có riêng 20 lượng cùng đem về. Thuê một chiếc thuyền trở về Lâm An. Đến Lâm An thì trời đã tối. Người quản thuyền không cho Phùng Ngươn Khánh lên bờ, nói:

- Trời tối rồi, mai hãy lên bờ.

Phùng Ngươn Khánh hận mình chẳng thể về nhà ngay nên tự tay xách hành lý đồ đạc bước lên bờ đi về phía cửa Đông ngoại thành. Vì anh ta lâu nay mắc bệnh nên đi không nổi, cách nhà còn hai dặm, bèn tính dừng lại nghỉ đỡ. Nào ngờ vừa ngồi xuống nghỉ liền chớp mắt ngủ quên đi. Trời đã sang canh hai, canh phu đi qua dòm thấy mới đánh thức Phùng Ngươn Khánh dậy và hỏi:

- Tại sao anh ngủ ở đây? Chỗ này thường hay bị cướp lăm đấy!

- Nhà này ở hẻm thứ hai thành này. Tôi từ phủ Trấn Giang mắc bệnh trở về vừa xuống thuyền bèn đi về đây, mệt quá muốn nghỉ đỡ, không dè lại ngủ quên.

- Anh mau về nhà đi!

Phùng Ngươn Khánh vừa định đi, canh phu lại rọi đèn ra phía trước, thì thấy một thây chết người đàn ông trên cổ có một nhát dao mới tằng rành. Canh phu lật đật níu Phùng Ngươn Khánh lại nói:

- Anh cả gan giết người rồi giả bộ ngủ hả? Đừng có đi!

- Tôi đâu biết gì!

- Thế là không xong rồi! Anh không được đi đấy!

Anh canh phu nứ Phùng Ngươn Khánh lòi đến quan địa phương. Phùng Nguyên Khánh lập tức bị đưa đến nha môn. Quan huyện mới đảo nhiệm huyện Tiền Đường họ Đoàn tên là Bất Thanh, nghe quan địa phương bẩm báo lập tức thăng đường, bảo đưa Phùng Ngươn Khánh ra xét xử. Phùng Ngươn Khánh thưa:

- Khải bẩm lão gia! Tiểu nhơn họ Phùng, tên là Ngươn Khánh, nhà ở hẻm thứ hai bên góc thành Đông, làm nghề thợ bạc, đi buôn bán ở phủ Trấn Giang, vì bệnh nên ngồi thuyền về nhà. Tối nay lên thuyền về nhà, đi đến rừng cây, mệt quá đi không nổi, ngồi nghỉ giây lát bỗng chộp mắt ngủ quên. Canh phu đánh thức tôi dậy. Mở mắt ra thấy có một tử thi ở gần, tôi đâu có biết là ai giết họ.

Quan huyện truyền:

- Nó nói hoàn toàn không đúng, kéo nó ra đánh một trận, đánh xong rồi hỏi tiếp!

Phùng Ngươn Khánh vẫn khai là không biết, lập tức bị lòi ra đánh đòn. Ngày kế, quan Tri huyện đi khám nghiệm tử thi có người nhận biết tử thi, bảo rằng:

- Người bị giết có họ hàng với chưởng quỹ tiệm Thiên Hòa nơi đường lớn của huyện Tiền Đường. Hôm qua, anh ta đến tiệm gạo ngoài cửa Tế Thông lấy 70 lượng bạc, suốt đêm không thấy trở về, không biết bị ai giết chết mà số bạc cũng không còn.

Quan Tri huyện đi khám nghiệm tử thi trở về, lục trong túi của Phùng Ngươn Khánh ra, quả nhiên có 70 lượng bạc. Quan huyện nghĩ thầm: “Không có ai khác vào đây! Chắc là tên này tham tài hại mạng người đây mà”, bèn dùng cực hình tra khảo. Phùng Ngươn Khánh chịu đòn không nổi mới nghĩ rằng: “Việc này tình ngay mà lý gian, chắc là oan gia đời trước đối đầu với mình”, mới nói:

- Lão gia không cần phải khảo tra nữa! Chính tôi giết đấy!

Quan huyện hỏi: - Con dao ở đâu?

- Con dao mang theo mình.

Quan huyện bảo cung khai đầy đủ, thế là thành án. Trình văn thơ lên phủ, quan Tri phủ là Triệu Phụng Sơn - một vị quan sáng suốt - thấy khẩu cung có vẻ hoảng hốt, lời lẽ chi li, cho rằng án này biện không đúng, bèn bác bỏ văn thơ của Tri huyện. Triệu Phụng Sơn phê rằng:

- Phải đưa lên phủ để thẩm vấn lại.

Hôm nay quan Tri huyện ngồi kiệu đưa vụ án và áp giải tội nhơn lên phủ. Cha mẹ vợ con của Phùng Ngươn Khánh đều đi theo. Nẹ anh ta nói:

- Con ơi! Sao con làm chi việc thế này?

Phùng Ngươn Khánh tăng háng một tiếng, nói:

- Ba má ơi! Cha mẹ cả đời nuôi dưỡng con mà con không thể dưỡng nuôi cha mẹ cho đến cùng! Con đâu bao giờ làm chuyện bại hoại như thế! Đây là việc tình ngay lý gian, có miệng mà khó tỏ bày, phải chịu trọng hình như thế này. Lúc đưa con đến chợ Vân Dương, gia đình xin mua cho con một cỗ quan tài, rồi nhặt đầu con đem về là được rồi!

Cha mẹ vợ con anh ta nghe mấy lời đó lòng như dao cắt, nước mắt chảy như mưa. Trong cảnh náo nhiệt đó, mọi người ai nấy cũng thương tâm! Ngay lúc đó, Tế Điền ở đâu bước tới nói:

- Anh ta oan ức quá! Mấy người thả ảnh ra đi!

Quan nhơn nói:

- Ai dám thả anh ta rả Ông đi gặp Tri phủ bảo thả. Chúng tôi không có lớn mặt như vậy đâu.

Có người nhận biết Tế Điền bèn nói:

- Ngài định cứu anh ta thì lên gặp quan Tri phủ đi!

- Ủ, ta sẽ lên gặp Tri phủ đây!

Nói rồi Tế Diên đi thẳng tới nha môn Tri phủ, nói lớn:

- Khổ quá!

Quan nhơn hỏi:

- Ông tìm ai?

Tế Diên nói:

- Chú vô bầm với lão gia của mấy chú là có Tế Diên ở chùa Linh Ẩn đến nhé!

Quan nhơn nghe nói đầu dấm chậm trễ, lật đặt vào bầm báo. Quan Tri phủ Triệu Phụng Sơn trước đây theo lệnh của Tần tướng phủ, mời Tế Diên đem hai Ban đầu đi bắt Hoa Vân Long, tới nay đã hai tháng mà chẳng thấy có tin tức gì, trong lòng còn đang lo lắng. Hôm nay bỗng nghe tin Tế Diên trở về, lật đặt ra lệnh mời vào. Quan nhơn ra mời, Tế Diên bèn đi thẳng vào phủ đường. Quan phủ xuống thêm tiếp đón, hai tay ôm quyền nói:

- Thánh tăng đi đường dài nắng dầm sương, chắc là vất vả lắm!

- Khéo nói, khéo nói thiệt!

Nói rồi cùng quan phủ bước vào thư phòng. kẻ hầu vừa dâng trà thì có một quan nhơn vào bầm:

- Hiện có đại lão gia ở huyện Tiền Đường đưa hung phạm là Phùng Ngươn Khánh tới.

- Bảo họ chờ giây lát, ta mắc tiếp khách.

Tế Diên nói:

- Lão gia thẳng đường đi! Hòa thượng ta đặc biệt vì chuyện này mà tới đây đó!

- Hai vị Ban Đầu của tôi đâu rồi? Sư phó có bắt được Hoa vân Long không?

- Họ theo sau, sắp về tới. Chuyện đó sẽ nói sau. Bây giờ lão gia hãy thẳng đường xét vụ án đi. Hòa thượng ta muốn dự nghe hỏi cung thử!

Quan Tri phủ lập tức truyền chuẩn bị thẳng đường. Quan Tri huyện bước tới hành lễ nói:

- Ty chức đưa phạm nhân Phùng Ngươn Khánh đến để đại nhân hỏi cung lại.

Quan Tri phủ cho dọn một chiếc bàn để Tri huyện ngồi một bên. Quan Tri huyện dòm sang thấy một ông Hòa thượng kiềng cũng ngồi một bên quan Tri phủ, bèn nghĩ thầm: “Ta là mệnh quan của triều đình, là cha mẹ của dân ngồi đây là phải. Còn Hòa thượng kiềng kia để ngồi trên đại diện như vậy coi không được tí nào”. Ông ta nghĩ vậy nên có ý không vui, chớ đâu biết Tế Diên chính là thể tăng của Tần Thừa tướng!

Lúc đó, quan phủ sai đưa Phùng Ngươn Khánh ra trước công đường và hỏi:

- Này Phùng Ngươn Khánh! Ở Đông Thọ Lâm tham tài hại mạng người có phải do ngươi không?

Phùng Ngươn Khánh đáp:

- Lão gia không cần phải hỏi nữa, tôi đã nhận tội là được rồi mà!

- Ngươi hãy khai thiệt đi! Tại sao lại giết người như thế?

- Tiểu nhân thiệt là oan uổng! Quan huyện lão gia dùng cực hình tra tấn, tiểu nhân chịu không nổi nên đành nhận bừa đó thôi!

Nói câu ấy xong, Phùng Ngươn Khánh bèn đem những việc oan ức bị khảo tra thuật lại. Quan Tri phủ nghĩ thầm: “Hiện giờ có Tế Công là vị Phật sống ở đây, tại sao mình không thỉnh cầu Ngài phân giải hộ?”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Bạch Thánh tăng! Lão nhân gia thấy việc này phải xử như thế nào?

Tế Diên nghe nói chỉ cười ha hả.

Thật là:

Gấp cứu lương dân trừ khuất khúc,
Tóm ngay hung thủ hỏi căn do

116. Chương 116

Triệu Thái thú đoán thông kỳ án

Tế Diên sư mở hòm khám hai thầy

Quan Triệu Thái thú thẩm vấn Phùng Ngươn Khánh, rồi hỏi Tế Diên phải làm sao? Tế Diên đáp:

- Nếu lão gia hỏi, thì ta nói Phùng Ngươn Khánh bị Oan khuất mà!
- Thánh tăng đã nói Phùng Ngươn Khánh bị Oan khuất, vậy hung thủ là ai?
- Hung thủ dễ tìm thôi. Hoà thượng ta ra một lát là tóm ngay.
- Xin Thánh tăng từ bi, từ bi cho.
- Lão gia phái hai người đi với ta nhé!

Quan Tri phủ liền phái Lôi Tư Viễn, Mã An Kiệt cùng đi biện án với Tế Diên. Hai người theo Tế Diên ra khỏi nha môn. Tế Diên nói:

- Ta bảo mấy ông trời ai thì cứ trời lại, kêu mấy ông bắt ai thì cứ bắt ngay nhé!
- Cái đó tự nhiên rồi!

Lôi đầu, Mã đầu đáp rồi cùng đi trước. Đầu kia có một người đi lại, mình mặc áo tang, tay xách giỏ rau. Tế Diên bước tới hỏi:

- Chú đi đâu đó?
- Tôi đi mua rau.
- Chú để tang ai vậy?
- Tôi để tang mẹ tôi.

Tế Diên nói:

- Lôi đầu lại đây trời ông ta lại.

Lôi đầu lật đật bước tới trời nghiêng người mặc áo tang lại. Người ấy hỏi:

- Tại sao lại trời tôi?

Tế Diên đáp:

- Mẹ chú chết, tại sao chú không rước thầy tụng kinh thí cô hồn?
- Tôi không có tiền.
- Không được! Chúng ta phải lên quan mới được. Lôi đầu hãy dẫn người này lên nha môn đi!

Lôi đầu nghe Tế Diên nói chắc như thật, không biết ý Hòa thượng là sao, cũng không dám trái lệnh. Đang lúc dẫn người ấy đi, Mã An Kiệt mới hỏi:

- Bạn ơi! Bạn họ gì?
- Tôi họ Từ, gọi là Từ Trung, nhà ở hẻm thứ tư tại góc thành phía Đông và chuyên nghề nấu bếp.
- Mẹ anh làm sao chết vậy?

- Mắc bệnh lâu, bị đàm chặn nghẹt mà chết.

Tế Diên nói:

Chú không nói thiệt, hãy lột áo giày tang chú ấy ra rồi đưa về nha môn cho lão gia tra xét.

Về đến nha môn, người ấy bị lột áo giày tang và đưa vào trong trình bẩm với quan huyện. Quan huyện lập tức thăng đường, dạy đem Từ trung ra xét hỏi; có tế Diên ngồi một bên chứng kiến. Quan huyện hỏi:

- Người tên họ là chi?

- Tiểu dân họ Từ tên Trung.

- Mẹ người làm sao chết vậy?

- Bị đàm chặn nghẹt mà chết.

Quan phủ nói:

- Tình tiết vụ này như thế nào?

- Nó hại chết mẹ nó đó! Tế Diên nói:

Quan Tri huyện nghe ngạc nhiên, truyền lệnh:

- Từ Trung! Người phải khai thiệt vụ này.

- Bẩm lão gia! Mẹ tôi chết vì bệnh thiệt mà.

Tế Diên vọt miệng nói:

- Lão gia đi khám nghiệm tử thi thì sẽ biết ngay.

Quan Tri phủ lập tức truyền cho Hình phòng, Ngõ tác cùng với bọn nha dịch đi khám nghiệm tử thi. Quan Tri phủ ngồi kiệu, áp giải Từ trung theo. Tế Diên cũng đi theo đền nhà Từ Trung. Các quan nhơn địa phương ở gần đó đều nói:

- Lão gia chỉ làm rối thêm thôi! Rõ ràng là mẹ Từ Trung bị bệnh chết, mọi người giúp đỡ anh ta tẩm liệm đây mà!

Quan Tri phủ sai mở nắp quan tài ra. Từ Trung nói:

- Lãi gia muốn mở nắp quan tài để khám nghiệm, nếu tìm không ra thương tích thì sẽ làm sao đây?

- Cái thằng lộn sòng này! Tế Công là Phật sống, đã bảo mẹ người chết có duyên có thì chắc chắn là có duyên có rồi! Bấy đâu! Mở nắp quan tài cho ta khám nghiệm.

Lập tức, quan nhơn mở nắp quan tài. Hình phòng, Ngõ tác bước lại khám nghiệm, thấy thân của lão thái thái không có dấu vết chi, quả là người chết vì bệnh. Cả Hình phòng và Ngõ tác đều ngậy người ngạc nhiên, nghĩ bụng: “Lão gia chúng ta vô cớ đòi mở nắp quan tài, chuyện này chỉ có nước lấy khăn che mặt vẫn không hết xấu hổ!”. Quan Tri phủ hỏi Ngõ tác:

- Tử thi có bị thương không?

Ngõ tác ngậy người ra, lắc đầu. Quan Tri phủ cũng cả kinh! Tế Diên hơi cười cười, nói:

- Từ Trung! Chú không chịu nói thiệt sao?

- Mẹ tôi chết vì bệnh thiệt mà! Lão gia vô cớ muốn mở nắp quan tài để khám nghiệm, tôi bây giờ phải làm sao đây?

Tế Diên liền bước tới cho một đá vào đầu quan tài, đầu quan tài bị té ra, từ trong đó lăn ra một chiếc đầu người đàn ông. Quan Tri phủ xem thấy bỗng nhiên nổi giận, hỏi:

- Đầu người này ở đâu ra thế?

Tế Diên đáp:

- Xin lão gia cứ hỏi anh ta thì rõ.

Từ Trung sợ đến mặt mũi tái xanh, đáp:

- Lão gia muốn hỏi tôi xin trả lời: Chiếc đầu người này không phải là của người ngoài, mà của chính em trai tôi tên là Từ Nhị Hồn. Em tôi làm tạp dịch ở tiệm vàng nơi ngõ Tiền Đường, một ngày kia hắn trở về muộn, cầm theo 70 lượng bạc. Hai chúng tôi cùng nhau uống rượu, và hắn uống quá nhiều. Tôi hỏi hắn:

- Bạc này ở đâu chú có vật?

- Không phải là anh em thân thiết, tôi không nói đâu! Hắn đáp. Chưởng quỹ tiệm vàng của hắn tối hôm kia đến tiệm gạo ở cửa Thông tế lấy tiền, hắn biết được bèn cắp theo một con dao chờ sẵn ở Đông Thọ Lâm. Giết chết Hàm chưởng quỹ xong, hắn đem số bạc ấy về nhà. Tôi nghe hắn nói, sợ việc làm tày trời đó sẽ liên lụy đến mình, bèn phục rượu cho hắn say rồi giết chết hắn. Mẹ chúng tôi như bị bệnh chết bất ngờ, tôi mới đem chiếc đầu của em tôi giấu dưới đáy quan tài của mẹ, còn thi thể hắn tôi đem giấu trong hang động. Tôi cho là việc làm này người không biết, quý không hay, nào ngờ hôm nay bị lão gia tra xét! Đó là tình thiệt, tôi đã khai trình.

Quan Tri phủ nói:

- Bạch Thánh tăng! Việc này phải làm sao đây?

- Cho mời chủ tiệm vàng Thiên Hòa đến để kết thúc vụ án, bảo cho biết: cha hắn bị Từ Nhị Hồn làm tạp dịch ở tiệm vàng giết chết.

Quan Tri phủ truyền cho chủ tiệm vàng đến, và nói rõ Từ Nhị Hồn đã chết, bảo hắn kết thúc vụ án ngay tại phủ đường. Quan Tri phủ sai người áp tải Từ trung về lấy tang vật, lại cho chôn thi thể mẹ hắn, rồi sung Từ Trung vào quân số đi ra biên cảnh. Lão gia cùng Tế Điền trở về nha môn, kêu Phùng Ngươi Khánh lên cho biết anh ta vốn bị Oan khuất và được thả ra ngay. Sự việc này làm ầm ĩ cả thành Lâm An. Nếu không phải Tế Công trưởng lão thì ai có thể biện được vụ án kỳ xảo này?

Quan Tri phủ sau khi thả Phùng Ngươi Khánh, bèn dâng văn thư lên tướng phủ. Xét vì, Đoàn Quốc Thanh

- Tri huyện Tiền Đường - coi thường như mạng, xét vì hồ đồ, không xứng chức vụ, phụng chỉ cách chức quan tri huyện, rồi mời Tế Công lại uống rượu và hỏi:

- Bạch Thánh tăng! Ngài bắt Hoa Vân Long như thế nào?

Tế Điền bèn đem những sự việc đã qua thuật lại. Giấy lát có người vào bẩm:

- Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh đã giải phạm nhân về đến.

Quan Tri phủ lập tức thăng đường, gửi một phong thư phúc đáp cho quan phủ Khúc Châu, thưởng cho các quan như ở Khúc Châu áp tải 20 lượng bạc, và dạy họ trở về. Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh bước đến giao trình:

- Bắt giữ Hoa vân Long và bọn chứa chấp: Điền Quốc Bồn, Đặng Thành, Dương Khánh. Thâu hồi tang vật gồm: đôi bạch ngọc lung linh trong suốt, mũ phụng quan đính 13 hạt minh châu.

Quan Tri phủ xem kỹ tang vật thấy tất cả còn nguyên vẹn, bèn truyền lệnh đem giải tội phạm ra trước công đường và hỏi:

- Ai là Hoa Vân Long?

Bốn tên giặc đều tự xưng tên. Tri phủ lại hỏi:

- Này Hoa Vân Long! Ở am Ô Trúc, vì gian dâm không thành giết chết thiếu phụ; tại Thái Sơn lâu, giữa ban ngày giết chết Tần Lộc; ở phủ Tần tướng lấy trộm ngọc chúc Phụng quan rồi đề thi lên vách, tất cả đều do tay ngươi phải không?

- Vâng, chính tôi làm.

Quan tri phủ hỏi:

- Điền Quốc Bồn, Khưu Thành, Dương Khánh! Các ngươi chứa chấp Hoa Vân Long phải không?

Điền Quốc Bồn nghĩ thầm: “Mình cung khai đầy đủ cũng không hề chi! Chỉ cần thân thích của mình biết, không giết mình là được”. Nghĩ rồi bèn cung khai tất cả. Quan Tri phủ ra lệnh:

- Tạm giam bọn giặc đóng trần nhốt vào khám hết!

Tể Điền nói với quan Tri phủ:

- Ta xin cáo từ về thăm chùa. Ngày mai khi Tàn tướng đích thân thẩm tra bọn giặc, ta sẽ đến.

- Như vậy cũng được. Xin mời Thánh tăng!

Tể Điền cáo từ ra khỏi nha môn đi về phía Lãnh Tuyền Đình thì gặp ngay Dạ hành quý Tiểu côn lôn Quách Thuận. Quách Thuận lật đật chạy đến dập đầu thi lễ. Tể Điền nói:

- Này Quách Thuận! Đừng làm thế! Trước đây ta có sai Lôi Minh và Trần Lượng đem cho người một phong thư, người có xem chưa?

- Trước đây nhờ ơn sư phó cứu mạng. Đọc thư xong tôi đến Lâm An ngay. Ban ngày ở khách điểm, tối lại lên chùa Linh Ẩn, nấu mình trên nóc Đại Hùng bửu điện. Một hôm có hai tên giặc là Tào nguyệt bông Trình Trí Viễn, Tây lộ hổ Hạ Đông Phong đến chùa định hành thích, và chúng bị tôi đuổi chạy đi rồi!

- Được! Bây giờ người định đi đâu?

- Đi về thăm sư phó của tôi.

- Gặp sư phó, người nói ta gởi lời thăm nhé!

- Vâng!

Rồi cáo từ đi thẳng. Tể Điền về đến trước chùa Linh Ẩn. Thầy giữ cửa thấy Tể Điền bèn nói:

- Tể sư phụ đã trở về rồi à?

- Kính chào chư vị! Tể Điền nói, để tôi ra phía sau thăm Lão hòa thượng.

Nói rồi vào sau chùa ra mắt lão Hòa thượng, xong trở về phòng mình ngồi nghỉ.

Ngày kế, Tàn tướng phủ cho người đến thỉnh, Tể Điền lập tức đến Tàn tướng phủ. Vừa thấy mặt, Tàn tướng nói:

- Thánh tăng đi chuyến này sương gió cực khổ dữ ă! Tôi có ý làm một tiệc rượu mời Thánh tăng đến tẩy trần.

- Tướng gia lâu nay vẫn khỏe hỉ?

- Vâng vâng, xin cảm ơn Thánh tăng!

Nói xong mời vào thư phòng cùng ngồi xuống tiệc rượu dọn sẵn. Uống được vài chén, thì bên ngoài có gia nhân vào bẩm:

- Bẩm tướng gia! Quan Tri Phủ áp giải bọn trộm ngọc chúc phụng quan đến phía ngoài tướng phủ để chờ tướng gia thẩm sát.

Tàn tướng lập tức cho mời quan Thái thú vào. Quan Tri phủ vào đến thư phòng thì lễ tướng gia xong, đem ngọc chúc phụng quan trình lên. Tàn tướng trông thấy rất lấy làm vui vẻ:

- Bảo bối mất rồi nay được lại, không phải là việc quá may mắn sao?

Ngay lúc đó bọn giặc bị đưa vào. Tàn tướng hỏi Hoa Vân Long trước. Hắn đều khai nhận hết. Tàn tướng mới hỏi:

- Bài thơ trên vách tường có phải chính người viết hay không?

- Vâng chính tôi.

Tần tướng còn sợ bắt lầm, bèn sai đem giấy bút cho Hoa Vân Long viết lại bài thơ trước mặt mình. Tần tướng nhìn bút tích rất phù hợp bèn dạy quan Tri phủ mang bọn giặc về nha môn nhốt vào ngục. Tần tướng ra lệnh:

- Bọn giặc không kể thủ hạ tòng phạm đều đem chém đầu hết.

Ngay cả Dã kê lữ tử Lưu Xương, Thiết thối viên hầu Lưu Thông cũng đem ra chém ở những cây cột dựng cao ngoài cửa Tiền Đường. Tin này loan ra làm xôn xao cả thành Lâm An. Người ta rủ nhau đi xem chen chân không lọt. Nào ngờ tin Hoa Vân Long sắp bị chém lọt vào tai hai tên giang dương đại đạo vừa mới đến Lâm An. Hai người này cũng là trong nhóm 36 anh em kết bái ở huyện Ngọc Sơn. Một người tên là Kim diện quỷ Tiêu Lượng, một người tên là Luật lệnh quỷ Hà Thanh. Từ các tỉnh phía Bắc trở về, ngang qua Lâm An, nghe Hoa Vân Long sắp bị chém, Tiêu Lượng và Hà Thanh cũng không biết Hoa Vân Long phạm tội gì? Dù có biết đi nữa họ cũng bất kể, vì họ nghĩ rằng: “Chúng ta với Hoa Vân Long có tình kết bái, bây giờ anh ta bị bắt ở Lâm An, chẳng lẽ chúng ta khoanh tay làm ngơ”. Tiêu Lượng bàn tính cùng Hà Thanh xong, hai người cắp theo cương đao, nhắm hướng phía ngoài cửa Tiền Đường đi riết tới, định cướp pháp trường.

117. Chương 117

Phụng đường dụ, chém cả bọn Vân Long

Nghe hung tin, hai quỷ náo pháp trường

Khi tới pháp trường, Kim diện quỷ Tiêu Lượng và Luật lệnh quỷ Hà Thanh nghe người ta bảo:

- Trời sáng ra, sai sự mới tiến hành.

Dòm thấy trước mặt có một quán rượu, hai người vén rèm bước vào, trong quán thực khách khá đông. Phổ ký dòm thấy cả hai có dáng vẻ khác thường. Kim diện quỷ Tiêu Lượng đội mũ đỏ, tiền tụ bào màu tía, lưng thắt dây tơ, chân mang giày đế mỏng, ngoài khoác hồ chiếc áo anh hùng rộng bằng đoạn màu lam, có thêu mấy đóa mẫu đơn tuyệt đẹp, mày to mắt lớn. Luật lệnh quỷ với gương mặt màu vàng nhạt, mặc áo chên màu thủy lam, đều có vẽ khác người. Phổ ký lật đặt chạy đến lau dọn bàn mời hai người ngồi và dọn cơm rượu lên. Khi ăn, hai người nghe thực khách kể bên bàn tán lảng vảng:

- Tên Hoa Vân Long này ở Lâm An gây chuyện trời long đất lở, nào là giết người ở am Ô Trúc, giết người ở Thái Sơn lâu, trộm phụng quan ngọc chúc ở Tần tướng phủ. Nếu không phải Tể Công Hòa thượng mang người đi bắt thì mã khoái dừng hồng rờ tới lông chân tên giang dương đại đạo này.

Nghe Hoa Vân Long bị Hòa thượng bắt, Tiêu Lượng và Hà Thanh rủ rỉ bàn nhau:

- Hôm nay trước hết cướp pháp trường cứu Hoa nhị ca ra, rồi chúng mình sẽ tìm ông Hòa thượng đó giết quách báo thù cho Hoa nhị ca luôn thể.

Mới bàn tới đó, hai người thấy từ bên ngoài một Hòa thượng kiểng đi vào. Trong thực khách có người la:

- Ai như Tể sư phó tới kìa?

Người khác hỏi:

- Thánh tăng tới rồi sao?

Tể Điền nói:

- Xin các vị chờ làm ơn! Ta chính là Hòa thượng bắt Hoa Vân Long đây. Bắt Hoa vân Long chính là tạ Nếu ai không phục thì cứ đến tìm ta!

Tiêu Lượng, Hà Thanh thấy Tế Diên, trong bụng nghĩ thầm: “Té ra ông Hòa thượng kiếc này bắt Hoa nhị ca của ta đây mà! Hôm nay chúng ta cướp pháp trường trước rồi đi theo ông ta xem ở chùa nào, tối lại mình tính ông là xong”.

Tế Diên đảo mắt một vòng, rồi bước tới chiếc bàn kê hai người ngồi xuống kêu rượu thịt ăn nhậu. Không bao lâu, những người bên ngoài la ó ồn cả lên:

- Sai sự đến rồi!

Từ phương Bắc, một đoàn xe chở tù đi lại, cứ hai quan nhân đẩy một chiếc xe. Xe đầu là Trần sơn báo Diên Quốc Bồn, hai tay bị trói chặt, lưng giắt một chiếc thẻ. Diên Quốc Bồn nói rất rành mạch:

- Tại hạ là Diên Quốc Bồn. Diêm vương ra lệnh canh ba chết, ai dám chần chờ đến canh năm? Sống có nơi, chết có chỗ, ta là anh hùng đường đường chánh chánh, hào kiệt liệt liệt oanh oanh, chết có sợ gì? Tuy nhiên thân bị phép nước, đành phải chịu thôi!

Thiết thời viên hầu Vương Thông ngồi ở xe thứ hai, mở miệng mắng lớn:

- Ta họ Vương tên Thông. Ta không phải là hung phạm giết người hay cường đạo trộm ngựa. Ta chỉ vì muốn báo cừu cho thế huynh, định giết Tri phủ Dương Tái Diên, chẳng mat nhờ việc không thành nên thân bị phép vua như thế này! Ta dù chết cũng trọn tình bằng hữu. Sau khi chết rồi thành âm hồn ta theo bắt sống Dương Tái Diên mới thôi!

Trên xe thứ ba là Dã kê lữ tử Lưu Xương, tên này gục đầu yếu xiu, tự nghĩ: “Mình vô duyên vô cớ bị Hoa Vân Long lôi kéo, bắt kẻ thủ phạm tòng phạm, bị chung một xuồng! Chính mình bây giờ không còn lòng dạ nào hết”.

Đặng Thành ở xe thứ tư, Dương Khánh ở xe thứ năm cũng yếu xiu như bong bóng xì hơi như Lưu Xương.

Hoa Vân Long ở xe thứ sáu, dòm quanh một lượt, cười nhạt tự nói:

- Các vị hãy nghe cho kỹ: Tại hạ chính là Càn khôn đạo thủ Hoa Vân Long đây! Ta từ khi sanh ra đến nay giết người có đến hàng trăm. Cái gì ngon đều ăn qua, cái gì đẹp đều đã mặc, bậc đại trượng phu sống có gì vui Thì chết có sợ gì? Ta hôm nay thân chịu quốc pháp, sống hơn 20 năm như thế này là quá trường thành rồi. Ở nơi kia, các bạn ta đều là chí thân, được sống làm người một chỗ, chết đi cùng làm quỷ một nơi có sao đâu! Các vị khôn hơn ta hãy kêu bọn họ cùng đi với ta cho vui!

Mọi người ồn ào như ong vỡ chợ, lúc đó trong quán rượu mấy người ưa nhiệt náo cũng lật đật chạy ra xem. Kim diện quỷ Tiêu Lượng, Luật lệnh quỷ Hà Thanh nghe sai sự đã đến bèn rút dao ra, báo hại phổ kỵ sợ quá lật đật chui xuống gầm bàn hô hoán:

- Chưởng quỹ ơi, cứu mạng!

Tiêu Lượng vừa rút dao ra đưa lên, còn Hà Thanh chưa kịp rút dao ra thì Tế Diên dùng tay chỉ một cái, miệng niệm “Ấn sắc lệnh hích” trông cứng hai người lại. Tế Diên bên bàn kia đứng dậy, bên này hai người vẫn không nhúc nhích. Kế nghe bên ngoài hô lớn:

- Dao ngọt thiệt!

Đầu Hoa Vân Long rút xuống. Đám đông giải tán. Tế Diên bước ra ngoài nói:

- Chưởng quỹ ơi! Ghi sổ cho ta nhé!

- Được, được, để tôi ghi sổ cho sư phụ. Đồ đệ của sư phụ có dặn: Bắt luận tiền nhiều ít, sư phụ không cần trả, đến quý ba Dương đại gia sẽ trả một lần.

- Chưởng quỹ nè! Ta xin ông một món, ông cho không?

- Hòa thượng cần thứ nào?

- Ta xin các ông một trái dưa đào nhé!

- Hòa thượng cứ cầm về đi!

Tế Diên ôm một trái dưa đào bước ra khỏi quán, vừa đi vừa hát khúc sơn ca:

Tiếc thay người đời chẳng biết “Không”,
Mê hoa đắm rượu tỏ anh hùng,
Nhọc nhằn rớt cuộc về châu Tổ,
Số hết đến kỳ giữ tay không.
Khéo léo nào hơn mèo bắt chuột,
Thời gian thấm thoát tợ tên bay,
Thảng như lực kiệt tinh thần hết,
Thây chết đành vùi chốn huyết sâu.
Suy đi nghĩ lại tỏ tường,
Nam kha giấc mộng cũng ngàn ấy thôi!
Gấp vội vội, Tây lại Đông,
Loạn cào cào, vinh với nhục,
Tơ lơ mơ, vùn vụt đã năm canh.
Trăm năm cuộc thế xoay vần,
Lên voi xuống chó nhọc nhằn, mộng thôi!
Tĩnh ra nào có ai đâu,
Vui buồn cảnh mộng chỉ toàn rỗng không.
Nói chi đến hoàng hậu sang giàu,
Nói chi đến quan to cực phẩm,
Nói chi đến vương hầu nghiệp cả,
Nói chi đến ngũ bá công cao,
Nói chi đến Tô Tần khéo thuyết,
Nói chi đến Hạng Võ anh hùng!
Ta ở đây đứng chẳng cần yên,
Ngồi nằm tự ý,
Mở mắt say nhận rõ lẽ cùng thông.
Nhìn thấy bản lai diện mục,
Thấu suốt tự tại dung thông
Hồng trần cuộn cuộn, đất trời thử chung.
Chỉ cần ngũ uẩn giai không,
Khử lai tự tại, thông dong tháng ngày.

Tiêu Lương, Hà Thanh bấy giờ mới nhúc nhích được, hãy còn chưa tỉnh ngộ, muốn giết Tế Diên. Hai người lật đật trả tiền rượu, rồi theo dõi phía sau. Tế Diên đi một mạch về thẳng chùa Linh Ẩn. Thầy giữ cửa hỏi:

- Lão Tế mới về đó hả?

- Xin chào các vị.

Tế Diên đứng lại trước cửa mà chẳng chịu vào trong, lại nói:

- Ta ở phòng phía Tây nơi trái phía Tây của Đại Hùng bửu điện, từ phía Bắc đếm lại cách một căn, ta ở tại đó. Ai muốn thanh toán hay muốn giết Hòa thượng ta thì cứ việc đến đó.

Thầy giữ cửa nói:

- Cái ông này bữa nay nói nửa điên nửa khùng gì vậy? Ai mà cừ thù với ông đâu nào?

Tế Diên không đáp nói:

- Nói cho hai đứa bay nghe rõ ràng rồi đấy!

Tiêu Lượng, Hà Thanh nghe nói thế, nghĩ bụng: “Thế thì hay quá! Tôi nay mình khỏi đi kiếm cho mất công!”.

Hai người thấy Tế Diên bước vào chùa bèn tìm một quán rượu ăn uống no say lại tìm một quán trọ nghỉ ngơi, chờ đến trống đổ canh hai mới lấy đồ đạc hành ra. Minh mặc áo tam xoa thông khẩu dạ hành, khắp mình quần quanh dây gút, trước ngực mang túi bát bửu, bên trong gồm thiên lý hỏa, đèn tự sáng, chìa khóa, quần bằng đoạn màu đen, vớ màu lam, dùi vẽ hoa rằn ri, chân mang giày đế mỏng, dao cắm trong bao da màu. Hai người ra khỏi nhà trọ thi triển thuật phi thiềm tẩu bích thẳng đến chùa Linh Ẩn. Vào trong chùa tìm đến chái nhà Tây nhìn xuống. Các nơi đều ngủ cả, chỉ có phòng phía Tây cách đầu phía Bắc một gian là còn đèn sáng. Hai người đèn bên cửa sổ soi lỗ nhìn vào. Chỉ thấy trong phòng có một chiếc giường và một cái bàn, ngoài ra không có gì cả. Trên tường có treo một hũ sành màu vàng đựng nửa hũ dầu, đang cháy ngọn leo lét. Trong chùa có quy củ: Mỗi đêm một người được quản dầu cấp cho hai muống canh dầu. Hôm nay Tế Diên xin thêm, quản dầu không chịu cấp. Tế Diên nói:

- Ta không ở chùa hơn hai tháng, ông tính sồ ngày cấp gộp lại cho ta đi!

Quản dầu không biết nói sao, bèn đóng thêm cho Tế Diên hai muống dầu nữa. Hai người dòm thấy Tế Diên tay cầm bầu rượu, miệng nói lảm bảm:

- Sống có chỗ, chết có nơi, tối hôm qua ta mộng thấy chẳng lành, mộng thấy gáo dừa bị chúc xuống. Hôm nay không chừng có tên giặc nào đó đến giết ta cũng nên!

Tiêu Lượng, Hà Thanh vẫn không hiểu ý. Giây lát thấy Tế Diên kê đầu lên quả dưa đeo nằm ngủ, Tiêu Lượng nói:

- Chú canh nghe, để ta giết ổng!

Hà Thanh gạt đầu. Tiêu Lượng vừa định mở cửa, nghe Tế Diên la:

- Đồ chết dầm! Mày lớn mật dữ a!

Tiêu Lượng sợ hết hồn! Kề nghe Tế Diên la:

- Mày muốn cắn ta hả? Cái con chuột cống này!

Tiêu Lượng nghe nói biết Tế Diên nói với con chuột. Đợi một lát lâu, nghe Tế Diên ngủ rồi, Tiêu Lượng lại định mở cửa, nghe Tế Diên la:

- Đồ quỷ này, mày muốn chết hả? Mày định hại ta à?

Tiêu Lượng tim đập thình thình. Kề nghe Tế Diên nói:

- Hay cho con bò cạp này, suýt chút nữa ta hết ngủ. Muốn ngủ mà ngủ cũng không được vì tội mày!

Tiêu Lượng nghĩ thầm: “Nói sao mà đúng lúc quá!”. Không biết làm sao, Tiêu Lượng lại phải chờ đến trống điểm canh ba, nghe Tế Diên ngáy lên như sấm bèn bước vào phòng, trước hết thổi tắt ngọn đèn đang cháy leo lét đi, đoạn trải miếng giấy dầu ra trên đất rồi đưa tay mò mẫm. Tiêu Lượng mò trúng chiếc đầu tóc ngắn bèn phụng một cái, chặt đứt lìa rồi bỏ vào tấm giấy dầu gói lại. Đoạn tốt ra ngoài cùng với Hà Thanh lên nóc trở về nhà trọ. Tiêu Lượng nói:

- Chúng ta đi tìm anh Dương Minh để nói cho anh biết phải trái mới được! Hoa Vân Long cùng 36 anh em kết bái là do anh Dương Minh gởi lục lâm thiếp, truyền lục lâm tiễn để mọi người quen biết nhau. Bây giờ Hoa Vân Long phạm tội ở Lâm An, tại sao anh ấy không đếm xỉa gì hết?

- Phải đấy! Hà Thanh nói:

Hai người bắt đầu lên đường, đói ăn khát uống, ngày đi đêm nghỉ. Ngày kia hai người đến thôn Như Ý, Phụng Hoàng Lân, huyện Ngọc Sơn, tỉnh Giang Tây. Tới trước cổng nhà Oai trấn bát phương Dương Minh, hai người ngược nhìn, đồng “a” lên một tiếng, nhớ lại...

118. Chương 118

Xách thủ cấp tìm kiếm Dương Minh

Thấy ma quái hai người bị hại

Tiêu Lượng, Hà Thanh đến trước cổng nhà dương Minh thấy treo đèn kết hoa rực rỡ, Tiêu Lượng bỗng nhớ lại, nói:

- Hà hiền đệ này! Chúng mình đến đúng lúc quá! Hôm nay chính là ngày lễ sinh nhật của Dương bá mẫu đây, mà ta quên mất! Đáng lẽ hôm nay phải đến chúc thọ người mới phải.

- Phải đấy!

Hà Thanh đáp, rồi hai người bước vào cổng. Gia nhân nhìn thấy, nói:

- Té ra là Tiêu đại gia và Hà đại gia! Hai vị nên vào mau đi. Trong sảnh đến đông đủ rồi, chỉ còn chờ hai vị đấy!

Tiêu Lượng, Hà Thanh đi vào bên trong nhìn thấy đủ mặt cả các bạn: Truy vân yển tử Diêu Điện Quang, Qúa độ lưu tinh Lôi Thiên Hóa, Thiên lý thối Dương Thuận, Thiên lý độc hành Dương Đắc Thụy, Phi thiên quý Thạch Thành Thụy, Phi thiên hỏa tổ Tần Nguyên Lượng, Lập địa ôn thần Mã Giao Hùng, Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng, Hỏa nhân giang trư Tôn Đắc Minh, Quý dạ xoa Hàn Long, Lãng lý toản Hàn Khánh, Thiết diện dạ xoa Mã Tịnh, Trích tinh bộ đầu Đái Thụy, Thuận thủy lôi châu Đào Nhon, Đẳng bình độ thủy Đào Phương, Đạp tuyết vô ngân Liễu Thụy, cả ngàn người đều có mặt ở khách sảnh. Thấy Kim diện quý Tiêu Lượng, Luật lệnh quý Hà Thanh bước vào, mọi người đều bước tới chào mừng. Dương Minh nói:

- Hai vị hiền đệ đến rồi! Ta sợ rằng hai chú đến không kịp, nào ngờ vẫn không quên.

Tiêu Lượng nói:

- Để hai đứa tôi vào chúc mừng lão thái thái.

Dương Minh nói:

- Hai hiền đệ có mặt là tốt rồi! Cứ ngồi đây uống rượu đi, lát nữa ta sẽ nói giùm hai hiền đệ là được.

Tiêu Lượng, Hà Thanh đều ngồi xuống dự tiệc. Dương Minh nói:

- Hôm nay 36 anh em chúng ta không thể về đông đủ hết; có người chết, có người đi ra ngoài, có người chẳng biết đi đâu, tính lại thiếu hết mấy vị.

Mọi người cùng nói:

- Đó là lẽ tự nhiên rồi!

Phi thiên quý Thạch thành Thụy mới hỏi Tiêu Lượng từ đâu đến đây? Tiêu Lượng đáp:

- Từ kinh đô.

- Ở kinh đô có tin tức gì hay không?

- Có tin là Hoa Vân Long bị giết.

Dương Minh nghe nói chấp tay:

- Cảm ơn trời, cảm ơn đất!

Tiêu Lượng hỏi:

- Này Dương đại ca! Hoa Vân Long là do anh giới thiệu kết bái với 36 bạn hữu. Nếu anh ta không tốt, anh còn che chở làm chi. Hiện tại anh ta chết ở Lâm An vì chịu quốc pháp, sao anh lại nói cảm ơn trời đất?

- Này Tiêu Hiền đệ! Em có biết hành vi của Hoa Vân Long là như thế nào không?

- Tôi không biết.

Dương Minh mới đem việc Hoa Vân Long đại náo ở Lâm An: Tại am Ô Trúc nhơn gian dâm không thành mà giết chết liệt phụ trình tiết, giết người ở Thái Sơn lâu, trộm ngọc chúc Phụng quan của Tần tướng phủ, hái hoa ở Triệu Gia lâu ra sao, nơi rừng liễu ném phiêu tiêu hại ba bạn ra sao, đêm tối vào Bồng Lai quán ra sao, những lời nói sau khi ném phiêu hại ba bạn..., tất cả đều thuật lại đầy đủ. Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng nghe đến việc của Hoa Vân Long, hận mình không thể ăn tươi nuốt sống Hoa Vân Long cho hả.

Tiêu Lượng, Hà Thanh nghe rồi mới nói:

- Không xong rồi! Hai đứa tôi làm chuyện bậy bạ quá!

Dương Minh hỏi:

- Hai em làm việc gì mà bậy bạ?

- Đại ca có biết Tế Diên tăng không?

- Biết chứ!

- Hai đứa tôi chẳng biết rõ ràng, đã giết Hòa thượng báo thù cho Hoa Vân Long rồi!

- Tế Công là vị Phật sống làm sao em có thể giết được?

- Anh không tin, dầu người tôi còn để trong bao giấy dầu nè, để tôi đưa ra xem.

- Em mở ra cho ta xem thử!

Tiêu Lượng lập tức mở gói giấy ra và rất đổi kinh ngạc. Té ra không phải đầu người, mà là nửa trái dưa đào, bên trên có bốn câu thơ:

Nực cười Hà Thanh với Tiêu Lượng

Lầm lẫn dưa đào với Hòa thượng

Cả hai ra sức làm việc quấy

Khó khỏi rồi đây gặp tai ương!

Mọi người nhìn thấy rõ nhau cười lớn. Mã Tịnh nói:

- Tế Công là vị Phật sống, ở nhà tôi bắt yêu tại chùa Tỳ Lô, mấy anh làm sao mà giết ổng được? Còn lời của Tế công rất là ứng nghiệm. Nói hai anh có tai nạn thì hai anh mau đi trốn đi!

Tiêu Lượng nói:

- Hai đứa tôi trở về nhà lánh nạn ít ngày, rồi sau đó lên chùa Linh Ẩn để tạ tội.

Ai nấy đồng nói:

- Nói như vậy phải đa!

Mọi người ở chơi nhà Dương Minh hai ngày, hôm sau ai về nhà nấy. Tiêu Lượng, Hà Thanh theo Mã Tịnh về Tiểu Nguyệt Đồn vào lúc xế chiều, nhìn thấy nhà nhà đều đóng cửa kín mít, phố xá vắng hoe, khác hơn thường lệ. Mã Tịnh nói:

- Sao lạ vậy? Chắc có duyên cớ gì đây?

Ba người đến trước nhà Mã Tịnh kêu cửa. Bên trong, Hà thị bước ra hỏi:

- Ai đó?

Mã Tịnh đáp:

- Ta đây!

Hà thị nghe tiếng, mở cửa nói:

- Anh về thiệt đúng lúc quá! Tiểu Nguyệt Đồn bây giờ ở không được rồi! Chắc không xong quá!

- Tại sao vậy?

- Khi anh đi rồi, hàng đêm sau khi trống đổ canh một, từ hướng Tây một trận gió cuốn đến, không biết là ma, là quái hay quỷ? Tiếng kêu “ồ ồ, ào ào” suông vào cửa nhà ai, cười lên một tiếng thì chắc chắn hôm sau nhà ấy có người chết. Hôm nay là ngày thứ bảy, việc đó xảy ra sáu ngày, có sáu người chết. Mã đại gia ở phía Tây nhà mình đã chết rồi, ngày thứ hai Lý đại gia ở cách vách cũng chết. Cho nên nhà nhà đều sợ quá, gần trưa cũng chưa dám mở cửa, cả đến phố xá cũng đóng im ỉm không dám bán buôn chi.

Hà Thanh nghe rồi bèn nói:

- Tôi không tin việc này đâu! Ra ngoài hành hiệp tác nghĩa tôi có thấy ma quỷ gì đâu. Tối nay tôi sẽ chờ nó.

Tiêu Lượng nói:

- Phải đó, tối nay bất kể là thứ gì, chúng ta hãy cầm dao chém nó.

Mã Tịnh nói:

- Hai anh đừng nên làm thêm lảm chuyện.

- Không sao đâu mà! Hà Thanh nói:

Ba người nói xong cùng ngồi lại ăn cơm chiều. Sau khi trống báo canh một thì từ hướng chánh Tây một trận gió ào đến, ồ ồ ạc ạc dựng cả tóc gáy. Hà Thanh, Tiêu Lượng hai người cấp dao nhảy ra ngoài thì thấy từ hướng Tây một vầng khói trắng dài hơn một trượng, cũng nhìn không ra là giống gì! Tiêu Lượng, Hà Thanh cùng hét lên một lượt:

- Yêu quái cả gan lớn mật! Hai ta kết thúc tánh mạng mi đây!

Nói rồi rút dao chém tới.

Khói trắng nhắm hai người phang vào. Hai người sợ quá chạy tuốt vào nhà nằm lăn ra đất, hôn mê bất tỉnh luôn. Khói trắng đó đến trước cửa nhà Mã Tịnh cười lên một tiếng rồi đi. Mã Tịnh thấy hai người nằm lăn ra đất tợ xác chết, kêu không đáp, gọi không thưa. Trời sáng rõ, nghe bên kia đường có tiếng khóc, thì ra Lưu thị gia nhà ở đối diện chết rồi. Mã Tịnh lòng đương lo lắng thì nghe tiếng gõ cửa, lật đật chạy ra xem, thì ra đó là Lôi Minh và Trần Lượng. Mã Tịnh hỏi:

- Nhị vị hiền đệ Ở đâu đến đây?

- Hai tôi từ phủ Khúc Châu đi lên nhà Dương đại ca Khi Tế Công bắt được Hoa Vân Long, hai đứa tôi đang ở phủ Khúc Châu. Chừng đến nhà Dương đại ca, hai đứa tôi nghe nói Tiêu Lượng, Hà Thanh đắc tội với Tế Công. Dương đại ca bảo chúng tôi đi Lâm An giúp Tiêu Lượng, Hà Thanh năn nỉ Ngài xá tội cho!

Mã Tịnh nói:

- Hai vị hiền đệ đến đây vừa đúng lúc! Tiêu Lượng, Hà Thanh bị yêu quái suông phải. Hai vị hiền đệ chịu cực một phen đi thỉnh Tế Công về đây. Một là cứu trừ tai họa cho dân địa phương, hai nữa xin Ngài mở lòng từ bi cứu chữa cho Tiêu Lượng, Hà Thanh khỏi chết.

Lôi Minh hỏi:

- Sự việc như thế nào?

Mã Tịnh dắt hai người vào trong rồi đem trận gió ồ ồ ào ào thuật qua một lượt. Lôi Minh, Trần Lượng nghe xong, nhìn thấy Tiêu Lượng, Hà Thanh quả nhiên nằm ngay đơ như xác chết, bèn cáo từ Mã Tịnh, thuật đường đi đến Lâm An thành.

Về phần Tế Diên, sau khi bọn giặc Hoa Vân Long bị chém rồi, Tế Diên vẫn ở lại trong chùa. Rảnh rỗi, ra tìm mấy người đồ đệ Ở gần đó uống rượu chơi. Một hôm, có một lão đạo sĩ đến chùa tìm Tế Diên. Lão đạo này mình cao tám thước, đầu đội đạo quan cưỡi lương bằng đoạn màu xanh, lưng thắt dây tơ màu vàng chanh, vớ trắng vân hài, sau lưng lộ lên chuỗi bảo kiếm đựng trong bao da cá màu xanh, tay cầm phát trần, mặt màu vàng nhạt, mi dài mắt sáng, mũi cao, miệng hình chữ Tứ với ba chòm râu đen phất phơ trước ngực, đúng là Thái bạch Lý Kim Tinh xuất thế, nghi biểu khác phàm. Vị đạo sĩ này tu ở Huyền Diệu quán trên núi Tứ minh, họ Tôn, tên là Đạo Toàn, chính là đại sư huynh của Chữ Đạo Duyên. Nhon vì Chữ Đạo Duyên mấy hôm trước trở về miếu mắc bệnh, vì tức giận lại bị thương hàn. Tôn Đạo Toàn đến thăm, mới hỏi:

- Sư đệ bệnh gì thế?

- Tôi mắc bệnh vì giận Tế Diên Hòa thượng đây!

Nói xong bèn đem những việc vừa qua thuật lại. Tôn Đạo Toàn nói:

- Không hề chi! Để ta đi kiếm tế Diên giết quách báo thù cho sư đệ là xong.

- Nếu sư huynh dám làm như vậy thì bệnh tôi sẽ hết ngay thôi!

- Ta đi đây!

Nói rồi từ giã đi ngay.

Ngày kia, Tôn Đạo Toàn tới Lâm An, ngụ Ở một khách điểm nơi cửa Tiền Đường. Hôm sau đến chùa Linh Ẩn, hỏi thầy giữ cửa:

- Tế Diên có ở trong chùa không?

- Ông kiếm Tế Diên hả? Không biết ông ấy có đi ra ngoài chơi hay không? Nếu đi ra ngoài chơi thì không chừng đổi gì, hoặc 5 ngày, 3 ngày, một tháng, nửa tháng mới về. Nếu ở chùa thì thế nào lát nữa cũng có ra, đợi có người nào ra ông hỏi thử xem!

Lão đạo sĩ đợi một lát thì thấy từ trong đi ra một ông Hòa thượng kiếc, tăng y rách nát, tay ngắn thiếu bâu, chiếc mũ đội về bên trái. Lão đạo sĩ hỏi:

- Ông có phải là Tế Diên không?

- Không phải đâu! Anh em chúng ta có bốn người: Hồ Diên, Loạn Diên, Hồn Diên và Tế Diên. Ta đây là Hồ Diên.

- Ông kêu giùm Tế Diên cho ta một chút.

- Ta đương thêm rượu, ông đưa tiền đây ta sẽ kêu giùm cho.

Lão đạo sĩ bèn móc túi đưa cho Hòa thượng hai tiền, Hòa thượng đi vào. Đợi một lát lâu thì thấy bên trong đi ra có một ông Hòa thượng kiếc nữa. Lão đạo sĩ hỏi:

- Ông có kêu Tế Diên giùm tôi chưa mà sao không thấy ông ấy ra?

- Ta đâu có biết, chắc ông nhìn lầm người rồi đa! Ta tên là Hồn Diên, bộ Ông không thấy chiếc mũ của ta lệch ở phía nào sao?

Lão đạo sĩ dòm lại thấy chiếc mũ lệch ở phía trước đầu, bèn nói:

- Ông không phải là Hồ Diên à?

- Ta không phải mà! Hồ Diên là đại sư huynh của tạ Ông ấy uống rượu xong thì đi ngủ rồi.

- Hồn Diên! ông đi kêu Tế Diên giùm ta đi.

- Ta đâu có đi làm công không! Ông muốn kêu thì chịu tiền rượu cho ta đi chớ!

Lão đạo sĩ lại móc đưa ra hai tiền. Hòa thượng cầm tiền đi vào. Lão đạo sĩ chờ mãi cho đến mặt trời xế qua, bên trong mới lững thững đi ra một ông Hòa thượng kiểc. Lão đạo sĩ nhìn không ra ông nào mới hỏi:

- Ông là Hồ Diên hay Hồn Diên?

- Ta là Loạn Diên đây. Ông tìm ai vậy?

- Tôi tìm Tế Diên.

- Để ta đi kêu giùm cho, mà ông phải chịu tiền rượu cho ta mới được!

- Như vậy ông không phải là Hồn Diên sao?

- Bộ Ông không thấy chiếc mũ của ta đây sao?

Lão đạo sĩ nhìn kỹ lại thì thấy chiếc mũ đội lệch ra phía sau, đành móc đưa ra hai tiền nữa. Chờ mãi cho đến tối đen cũng không thấy ai đi ra. Lão đạo sĩ tức giận trở về khách điểm. Hôm nay lại đến nữa, đứng ở trước cổng chùa kêu Tế Diên mà mắng.

Đương mắng chửi, thì Lôi Minh và Trần Lượng đi trở tới. Lôi Minh nói:

- A cái thằng chó này, sao mi dám chửi sư phụ ta?

Lão đạo sĩ nghe nói, liền hỏi:

- Mi là đồ đệ Tế Diên hử?

- Dích thị!

- Được! Ta kiếm Tế Diên không ra thì gặp mi đây!

Nói rồi chỉ tay một cái, dùng định thân pháp trồng cứng Lôi Minh, Trần Lượng lại. Lão đạo sĩ đưa tay rút kiếm định kết thúc tính mạng hai vị anh hùng.

119. Chương 119

Báo thù em, lên Linh Ẩn tìm Tế Công

Dùng ban vận pháp dời tiền giúp hiếu phụ

Tôn Đạo Toàn rút kiếm định giết Lôi Minh, Trần Lượng, thì nghe trong chùa có tiếng nói:

- Ha ha! Thằng cha lộn giống này, ông định ăn hiếp đồ đệ ta hử? Để ta ra phân tài cao thấp với ông mới được!

Lão đạo sĩ nhìn lại, từ trong chùa đi ra một ông Hòa thượng kiểc, tăng y rách nát, tay ngắn thiếu bầu, lưng cột dây thung, khật khà khật khưỡng, tóc trên đầu dài hơn hai tấc, mặt dính bùn tèm lem, quần rách lòi cả hai chân, mang đôi dép cỏ. Thật là: Ba phần không giống người, bảy phần hình như quỷ. Lão đạo sĩ hỏi:

- Ông là tế Diên hử?

- Chính ta đây! Oan có đầu, trái có chủ, ông đừng có ăn hiếp đồ đệ ta không được đâu!

Tế Diên bèn làm phép giải cho Lôi Minh, Trần Lượng. Hai người nói:

- Bạch sư phụ! Hai con từ Tiểu Nguyệt Đồn đến tìm sư phụ đây!

- Hai con không cần phải nói, ta biết cả rồi! Hai con trở về đó trước đi, ta nói chuyện với lão đạo này ít câu rồi sẽ đến sau.

Tế Diên nói:

- Nay lão đạo! Chúng ta tìm một chỗ vắng nói chuyện đi!

- Thế thì tốt!

Tế Diên quay đầu bước đi. Lão đạo sĩ lật đật theo sau. Trong chớp mắt không thấy Hòa thượng đâu. Lão đạo sĩ tìm khắp nơi cũng không thấy, không biết làm sao đành phải trở về khách điểm. Lão đạo sĩ lại nghĩ rằng: “Tiền mang theo đã hết rồi! Phải nghĩ cách kiếm ra tiền để chi trả tiền ăn uống, tiền ở trọ, rồi sẽ đi kiếm Hòa thượng sau!”.

Lão đạo sĩ bèn ra phố mua hai cân bánh in, trở về quán trọ lượm hết táo và đậu ra rồi vò thành viên, dùng màu vàng áo bên ngoài, lấy thuốc xông lên cho có vẻ thuốc rồi cất vào túi. Lão đạo sĩ đến cửa Tiền Đường tìm thuê một chiếc bàn giá mỗi ngày 100 tiền để đổi thuốc. Lão đạo sĩ đặt một cái hộp gỗ lên bàn rồi rao lớn rằng:

- Bần đạo là Mai hoa đạo nhơn, tu ở Mai Hoa lãnh trên núi Mai Hoa, đang ngồi tu trong động bồng tâm cơ máy động, bấm tay toán biết rằng địa phương này lâm nạn, bèn vội vàng lướt mây cỡi gió đến đây thí thuốc cứu người. Các vị cần thuốc, chẳng kể là có tiền nhiều hay ít, cứ bỏ vào hộp của bần đạo đây thì sẽ được thuốc.

Lão đạo sĩ rao một lát thì có rất nhiều người bu quanh đông nghẹt, trong đó có người hiếu sự, cầm 200 tiền bỏ vào hộp; lão đạo sĩ đẩy hộp lại, nhắc tay ra, miệng niệm: Vô lượng thọ Phật!”. Chừng dỡ hộp ra: tiền không thấy nữa mà có một viên thuốc nằm sẵn. Lão đạo sĩ nói:

- Thưa các vị! Viên thuốc này là của Thái Thượng Lão Quân ban cho đó! Nó có thể trị chứng hư lao bách tổn, ngũ lao thất thương, thai tiền sản hậu của đàn bà, ngũ tích lục tụ của đàn ông, nam phụ lão ấu, lớn nhỏ, mắc bệnh gì uống vào là hết ngay. Quý vị cứ đem thuốc này về nấu trong nồi đất với nước âm dương, thêm vào đó chút đường, uống vào là hiệu nghiệm như thần.

Mọi người nhìn thấy tiền bỏ vào hộp biến mất, có thuốc hiện ra, thiết là việc thần tiên kỳ diệu! Người ta ở trên đời, gặp những việc ít thấy bèn cho là kỳ quái. Việc lão đạo sĩ hoán đổi, đó là ông ta dùng phép ban vận: đem tiền bỏ vào túi, rồi đem thuốc đổi vào hộp, chớ có chi lạ! Mọi người thấy việc mới mẻ ấy bèn bàn tán xôn xao. Lão đạo sĩ nói:

- Quý vị đừng thấy cái hộp này nhỏ tí ti mà coi thường! Nó có thể chứa được tam sơn, ngũ nhạc. Quý vị nếu không tin thử bỏ tiền vào xem, bỏ 1 điều không thấy, bỏ 800 cũng vậy.

Lão đạo sĩ đang cao hứng khoe khoang việc thí thuốc đổi tiền, thì đằng kia Tế Diên đi lại. Tế Diên từ đằng xa nhìn thấy, nghĩ thầm: “Lão đạo lộn sông này! Lại ở đây gạt người ta lấy tiền chớ! Lấy bánh in vò viên đổi tiền của thiên hạ!”.

Tế Diên lại thấy từ đằng xa có người trải một tờ giấy trên đất, trên viết lời cáo bạch:

- Kính thưa các vị quân tử bốn phương được rõ: Tiểu phụ họ Ngô, làm dâu nhà họ Trương, chồng đi buôn bán ở xa, bà gia trong nhà bị bệnh mất, cần áo quần quan quách tẩn liệm, mà trong tay tiểu phụ không có một văn. Mọi việc chỉ dùng không biết tính sao, chỉ có nước mong cầu các bậc quân tử ở tứ phương đem lòng trắc ẩn tùy sức giúp đỡ. Nhiều người vừa giúp, tích tiểu thành đa, để cho việc mai táng bà gia tiểu phụ hoàn thành, khỏi phải thi hài bộc lộ, gia đình tiểu phụ cảm đức không cùng!

Tế Diên đến gần nhìn kỹ, thấy có rất nhiều người vây quanh, nhưng không ai cho tiền cả. Tế Diên nói:

- Máy người cho cô ấy vài trăm đi, đó cũng là việc tốt mà!

Có người đứng bên móc ra 500 điều, nói:

- Nay Hòa thượng! Ông đừng nói còn dễ nghe hơn! Ông cứ cho cô ấy mất trăm, ta sẽ cho mấy trăm như vậy.

- Ta cho cô ấy, ông có dám thi đua với ta không?

- Nếu so với rách nát của ông thì ta không dám đâu! Ta cho cô ấy 1 điều đây.

- Ta cũng cho một điều. Tế Diên nói:

Nói rồi thò tay vào bọc, miệng niệm: “Án sắc lệnh hích”, rút ra 500 tiền, ước chừng 1 điếu, đưa cả cho thiếu phụ. Người kia nói:

- Ta lại cho 500 nữa!

Tế Diên lại thò tay vào túi, miệng niệm “Án sắc lệnh hích”, rút ra 300 điếu, lại thò tay vào rút ra 200 điếu nữa. Đây là sáu tiền bằng đồng, xỏ bằng dây đỏ. Tế Diên vừa mới móc ra thì kế bên có người thấy được “a” lên một tiếng. Chuyện là thế này: Có người họ Trương tên Đại, mắc bệnh tê, có 200 đồng tiền đồng, hôm nay cùng với em kết nghĩa là Lý Nhị ra phố chơi. Trương Đại chợt bụng muốn đi cầu, bèn đưa 200 tiền cho Lý Nhị giữ giùm. Lý Nhị thấy lão đạo sĩ thí thuốc lạ kỳ, anh ta muốn đổi thuốc, lại không có tiền, bèn lấy 200 tiền bỏ vào trong hộp đạo sĩ, đổi được viên thuốc. Trương Đại đi cầu xong, bèn hỏi số tiền khi nãy. Lý Nhị nói:

- Tôi đưa lão đạo sĩ, đổi được 1 viên thuốc, về nhà tôi sẽ trả lại anh.

Trương Đại nói: Xài hết thì thôi!

Hai người kéo nhau đến chỗ ồn ào này, xem Hòa thượng cho tiền. Thấy Hòa thượng móc ra một xâu tiền, Trương Đại bỗng nhớ ra đó là xâu tiền của mình, bèn hỏi Lý Nhị:

- Lý Nhị! Sao xâu tiền kia lại chạy vào trong túi Hòa thượng vậy?

- Thiệt kỳ quá!

Hai người bèn chạy đến chỗ lão đạo sĩ, thấy có một người cầm 500 tiền ra đổi thuốc. Dem tiền bỏ vào hộp, lão đạo sĩ bèn niệm: “Vô lượng thọ Phật”. Giở hộp ra tiền không có nữa. Hai người đó lại chạy về chỗ này để xem hai ông tiên làm phép, thấy tế Diên thò tay vào túi, miệng lẩm bẩm: “Án sắc lệnh hích”, rút ra 500 tiền, đúng y số tiền mà lão đạo sĩ vừa mới đổi thuốc. Hai người này cũng không biết sự việc là thế nào, lại chạy đến chỗ lão đạo sĩ, thấy có một người đổi thuốc, lấy ra 800 tiền bỏ vào hộp, khi lão đạo sĩ giở hộp ra, số tiền biến mất. Hai người này lật đật chạy về chỗ Tế Diên xem thử, thấy Hòa thượng thò tay vào “Án sắc lệnh hích”, quả nhiên lôi ra 800 tiền. Mọi người đứng xung quanh cũng không biết hai người ấy chạy tới chạy lui để làm gì?

Chiều lại, lão đạo sĩ nghĩ rằng: “Chắc tiền vô cũng kha khá! Thôi trở về cho xong”. Bèn nói:

- Thưa quý vị! Ngày mai chúng ta sẽ gặp lại. Hôm nay sơn nhân không thí thuốc nữa!

Mọi người đều giải tán. Lão đạo sĩ thò tay mò vào bọc, tiền thâu được không còn một đồng nào cả! Lão đạo sĩ ngạc nhiên nói:

- Lạ dữ a!

Trương Đại, Lý Nhị cười, nói:

- Không có hả?

- Hay a! Chắc là hai chú này lấy của ta chứ gì?

- Chúng tôi không có lại gần ông làm sao lấy được?

- Tại sao mấy chú biết ta không có tiền?

- Hai đứa tôi theo dõi từ sáng đến giờ, thấy tiền của ông đều chạy vào tay thí xả quan tài của Hòa thượng kiết hết. Ở đây ông bỏ vô 500 tiền, thì đằng kia Hòa thượng móc ra cũng 500 tiền y bon!

- Hòa thượng đó ở đâu?

- Ở đằng kia kia!

Lão đạo sĩ nghĩ bụng: “Đây chắc là Tế Diên rồi! Ta phải kiếm ông ta thí mạng mới được”. Lão đạo sĩ vừa định chạy đi, thì có hai người chạy lại nói:

- Đạo gia khoan đi, hãy trả tiền thuê bàn đã!

- Ta một tiền cũng không có.

- Vậy thì đâu có được! Hãy thế chân cái phát trần quý của ông lại đây. Ta cho ông thế chân, rồi ngày mai cầm 100 tiền lại lấy phát trần.

Lão đạo sĩ không có cách gì hơn, đành phải thế phát trần, giận đến râu tóc dựng ngược, muốn kiếm Tế Diên sống mái một trận. Lật đật chạy đi tìm, nhưng tung tích Hòa thượng không thấy nữa! Tế Diên dùng bàn vận pháp lấy bao nhiêu tiền của lão đạo sĩ đều đem cho thiếu phụ hết, cộng với tiền mọi người cho được tất cả hơn 200 điều. Tế Diên nói:

- Đại nương ơi! Hãy đem tiền này về mua quan tài chôn cất bà cụ cho tử tế đi! Chồng nàng chắc nửa tháng nữa sẽ về đó.

Trương Ngô thị dập đầu tạ Ôn Hòa thượng rồi trở về nhà. Tế Diên tiếp tục đi đến trước, ngược xem thấy oán khí ngất trời, bèn buột miệng nói;

- A Di Đà Phật! Việc này đâu lẽ bỏ qua! Hòa thượng ta việc này chưa xong, lại gặp phải một việc khác.

Bên đường phía Tây trước mặt Tế Diên là một tiệm rượu mới mở, bảng đề là Song Nghĩa lâu. Ngoài cổng treo đầy hoa đỏ, trên vách treo đầy bảng đỏ chữ vàng; nào là:

Tài lộc xum xuê,
Lợi khắp tam giang
Lên như mặt trời,
Sáng mãi như trăng...

Tất cả đều là lời chúc mừng của bè bạn đưa đến. Tế Diên vén rèm bước vào, thấy thực khách ngồi đầy, chen nhau không lọt, không còn chỗ trống.

Tại sao quán rượu này người ta lại ăn đông như thế? Chỉ vì người nghèo ham của rẻ, hôm nay quán mới khai trương, giảm một nửa giá. Món ăn 120 bán chỉ 60, món 240 chỉ bán 120, cho nên người ta mới đến ăn đông như vậy.

Tế Diên nhìn thấy có một anh chàng béo phệ mới đến, anh ta ngồi rồi lại lấy chân gác lên cái ghế khác thành ra một mình ngồi hai ghế. Tế Diên đi tới chẳng nói chẳng rằng, ngồi lên cái chân của anh ta Anh chàng béo phệ nói:

- Cái ông Hòa thượng này, đau không chịu nổi mà!

Tế Diên nói:

- Ta cảm thấy quá êm ái, có gì đau đâu nà!

Phổ ky lật đật chạy tới nói:

- Hai vị này ngồi đúng chỗ đi!

Anh chàng béo phệ không biết làm sao, đành rút chân lại. Tế Diên liền ngồi ngay ghế trống. Phổ ky nói:

- Đại sư phó kêu thức ăn thì chờ một lát. Vị khách phì lũ này cũng vừa mới đến kêu một đĩa vò viên nướng mà phải đợi này giờ đây!

- Không gấp gì! Ta cũng kêu một đĩa vò viên nướng nữa. Chú đem cho ta một hồ rượu để uống trước, chừng có thức ăn ta sẽ ăn sau.

- Thế thì được.

Nói rồi kêu một hồ rượu để Tế Diên ngồi nhâm nhị Giấy lát vò viên đem lên, đó là đĩa kêu trước của anh béo phệ. Chừng ngang qua bàn, Tế Diên bốc một viên bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến. Phổ ky nói:

- Dĩa này là của ông béo phệ kia kêu chứ không phải của Hòa thượng đâu.

Tế Diên nói:

- Của ông ta kêu hủ, thôi trả lại cho ông ta.

Nói rồi nhỏ toẹt ra, nhỏ luôn cả đờm rãi, nước miếng tùm lum lên đĩa. Anh chàng béo phệ kia thấy vậy, nói:

- Tôi không kêu đĩa đó đâu.

Phổ ky nói:

- Ông béo không gấp, tôi sẽ gọi cho ông đĩa khác.

Giấy lát đĩa vò viên kia bưng lên. Phổ ky nói:

- Đĩa vò viên này là của Hòa thượng kêu đây này.

Tế Điền nói:

- Của ta kêu thì ta ăn.

Nói rồi chop lấy ăn luôn.

Anh chàng béo phệ tức giận không làm gì được, bèn tránh xa Hòa thượng, kiếm một bàn khác ngồi. Tế Điền ăn xong hai đĩa vò viên bèn kêu phổ ky tính tiền. La Hán gia thì triển Phật pháp, đại hiển thần thông muốn đùa chưởng quỹ chơi, nào ngờ lại lòi ra một trường nhân mạng thị phi!

120. Chương 120

Nơi Song Nghĩa lâu, bọn giặc gặt người

Mượn phép hoàn hồn cột đùa lão đạo

Tại Song Nghĩa lâu, Tế Điền ăn uống xong bèn kêu phổ ky tính tiền. Phổ ky tính xong, nói:

- Cộng tất cả là 720 văn.

Tế Điền nói:

- Có là bao, thêm vô 80 cho đủ 800 văn nhé!

- Cám ơn đại sư phó.

- Người ghi sổ cho ta nhé!

- Thế thì đâu có được! Hôm nay tiệm mới khai trương, không thể bán thiếu. Đã giảm phân nửa giá rồi, tất cả đều phải trả bằng tiền mặt mới được.

- Chú không dám ghi sổ hả? Chúng ta phải lên quan mới được.

Phổ ky nghe nói lên quan bèn nghĩ: “Mình cần chi phải phí lời với ông? Cứ bảo cho chưởng quỹ biết để ông ta quyết định có cho thiếu hay không”. Nghĩ rồi phổ ky đến nói với chưởng quỹ:

- Chưởng quỹ ơi! Vị đại sư phó kia ăn hết 800 tiền, ông đòi ghi sổ. Ông nói: Không cho ghi sổ thiếu ông kiện lên quan.

Chưởng quỹ ngược mắt nhìn thấy ông Hòa thượng nghèo khổ hết chỗ nói, bèn bảo:

- Này phổ ky, chú không cần tranh cãi với ông Hòa thượng đó làm gì. Ông ta nghèo quá mà! Ta đã từng sống trong nghèo khổ nên biết cái khó của người nghèo. Chú bảo với ông talà muốn ghi sổ cứ ghi.

Phổ ky đi ra, nói:

- Đại sư phó! Chưởng quỹ chúng tôi bằng lòng cho ông ghi sổ rồi đó.

- Có ghi sổ thì hãy ghi 2 điều nhé! Thối lại ta 1 điều 2 để ta cầm theo tiêu vặt. Bữa nay ta quên mang theo tiền lẻ.

Phổ ky nói:

- Chưởng quỹ nè! Ông có nghe Hòa thượng nói không?

Chưởng quỹ tăng hắng một tiếng, nói:

- Hôm qua mình còn chưa có cơm, hôm nay mình mở tiệm này buôn bán tốn kém đến mấy muôn lượng; kể ra trời có để mất, hôm nay mình mới có ngày vui vẻ như thế này. Cũng được, Hòa thượng là người xuất gia, ta cho ông 1 điều 2. Chú nói với đại sư phó rằng: Cái đó coi như ta cúng chùa nhé!

Phổ ky liền lấy 1 điều 2 đưa cho Tế Diên. Tế Diên nói:

- Ta kêu thêm một bầu rượu với một đĩa nhắm nữa!

Phổ ky nói:

- Chẳng phải hồi nãy ông vừa ăn xong, lại kêu nữa à?

Phổ ky lại lấy rượu và đồ nhắm đem ra, Tế Diên ngồi ăn uống hết. Trong đám thực khách có những người vô lại, thấy Hòa thượng ăn rồi còn đòi tiền, không đưa đòi kéo lên quan. Chưởng quỹ chịu đưa ông ta tiền, chắc là sợ lên quan lắm! Có hai người ăn uống xong kêu phổ ky tính tiền, ăn hết 2 điều, kêu thối lại 3 điều, tức là ghi sổ 5 điều. Chưởng quỹ cũng thối lại cho họ. Tục ngữ có câu: “Cửa lành khó mở, cửa lành cũng khó đóng”. Ba người ngồi kể bên ăn hết 3 điều rượu, coi như 4 điều, bảo ghi sổ 10 điều, rồi đòi thối 6 điều.

Chưởng quỹ nghe nói nổi giận, bèn nói lớn:

- Thưa các vị! Tôi mở ra quán cơm này, hôm qua không ăn cơm, hôm nay buôn bán được mấy vạn lượng, số tiền đó đâu phải tôi là kẻ cướp đường giết dọc, khoét vách ăn hàng, cũng không phải là trộm làm bạc giả. Vừa rồi Hòa thượng đòi thối tiền, tôi biết cái khó của người nghèo, hơn nữa ông là người xuất gia, tôi phải nên thí xả cho ông. Các vị lại bắt chước theo Hòa thượng, ăn 2 điều đòi thối 3 điều, tôi nghĩ chúng ta đều là bà con lối xóm, không nên làm như vậy. Đến cái quán nhỏ của chúng tôi mà nói ăn 4 điều đòi thối 6 điều! Tới chỗ khác các vị có dám làm như vậy không? Tôi không phải sợ lên quan đâu! Tôi vốn xuất thân từ người nghèo, đến chỗ này cũng hơn một năm rồi. Các vị đừng hiếp đáp tôi chứ! Tôi cũng không để ai hiếp đáp mình đâu! Vị nào muốn thối hử? Bước ra nói nghe coi!

Mọi người nghe nói đều trở mắt ngạc nhiên! Đương lúc ấy, tấm rèm lay động, một người bước vào nói:

- Chưởng quỹ nè! Hứa cho 200 lượng bạc sao không chịu đưa tôi?

Chưởng quỹ dòm lại: Người này đội mũ lệch, mang chiếc áo choàng lớn, hơn 50 tuổi, mặt vàng ệch, đôi chân mày ngắn trên cặp mắt tròn nhỏ, chiếc mũi quặp thông dưới chiếc trán nhăn nhú, mấy cọng râu vàng lơ thơ chỗ nơi một cọng. Người này họ Dao tên Biển, tự là Hoang Sơn. Bình thường đi ra ngoài kiếm chuyện gạt người, gây sự lung tung. Hôm nay nghe nói chưởng quỹ Song Nghĩa lâu sợ đến cửa quan, ăn cơm lại thối tiền, tên Dao Hoang Sơn này muốn đến đây để gạt chưởng quỹ. Hắn bước vào cửa liền nói:

- Chưởng quỹ nè! Hứa cho tôi 200 lượng bạc sao không chịu đưa?

Chưởng quỹ nghe nói, khí uất đến tận cổ, liền bước tới chỗ Dao Hoang Sơn cho hắn một bạt tai, nào ngờ bị bạt tai đó Dao Hoang Sơn té nhào tắt thở luôn. Những người uống rượu trong quán nhón nháo cả lên. Vị chưởng quỹ này họ Lý tên Hưng. Xưa kia làm phổ ky cho tiệm cơm, tánh tình siêng năng cần kiệm, lại thêm tuổi trẻ sức mạnh, rất chu toàn nhiệm vụ. Làm công mấy năm, trong tay để dành được mấy trăm điều tiền. Có người thấy anh ta có tiền bèn nói:

- Này Lý Hưng! Sao chú không nghĩ đến chuyện lập gia đình để có con cái nuôi dưỡng chứ!

- Tôi cũng có ý muốn đây, ngặt không người nói giúp.

Lập tức có người đứng ra làm mai mối cho cô nương con bà góa phụ già. Hai bên thỏa thuận xong bèn chọn ngày rước dâu. Cưới vợ xong, bà mẹ vợ không người săn sóc đành theo con nương nấu với rể. Hai năm sau, gia đình anh thêm hai đứa con nít. Chi tiêu trong gia đình đều trông cậy vào đôi tay của anh tạ Phải nuôi bốn miệng ăn, thu chẳng bù chi! Vừa hay có vị thực khách họ Triệu là một vị tài chủ, thấy Lý Hưng tánh tình hòa nhã mà lâm cảnh túng thiếu như vậy, mới hỏi:

- Này Lý Hưng, chú làm công như vậy mà có đủ nuôi gia đình không?
- Làm sao mà đủ được! ông có cách gì không?
- Để tôi giúp chú! Tôi đưa cho chú 500 lượng bạc, chú tìm miếng đất tốt để mở một quán cơm nhỏ, có được không?

Lý Hưng rất bằng lòng, vì có buôn bán tay nghề càng tinh hơn. Anh lấy 500 lượng bạc làm vốn mở một quán cơm rượu nhỏ ngoài cửa Tiền Đường. Nào hay thời vận bất tề, bán càng ngày càng thua lỗ. Triệu lão đầu thấy Lý Hưng buôn bán không được, một hôm nói:

- Lý Hưng, chú không cần phải lo lắng quá! Chú buôn bán thua lỗ, tôi cũng không đòi tiền lại đâu. Tôi đưa tiền là giúp chú làm ăn đó thôi. Chú bán khá lên tôi cũng không đòi. Chú sập tiệm tôi cũng không để ý.

Lý Hưng không còn cách nào hơn, phải cho phổ ký nghỉ hết, chỉ để lại một chú nhỏ rồi tự mình làm chưởng quỹ, phía sau lấy làm nhà ở, ngày ngày cố gắng duy trì. Một hôm có mấy người cỡi ngựa, đến trước cửa xuống ngựa hỏi:

- Ở đây có chỗ nào sạch sẽ không?
- Vâng, có! Lá Hưng đáp.

Nghe đáp, mấy người ấy xuống ngựa vào quán, giây lát, mấy cỗ kiệu cũng tới nữa. Mấy người ngồi kiệu đều mũ cao áo rộng rất đẹp đẽ. Mọi người kêu dọn cơm rượu lên rồi mang vàng ra cân. Vàng đem cân đều là hiệu móng ngựa, mỗi thỏi nặng 10 lượng. Cân rồi chia mỗi phần 300 lượng, có phần 200 lượng. Chia xong họ không ăn uống gì, lại bảo:

- Cảm phiền chưởng quỹ đẹp đi! Chưởng quỹ bận rộn với chúng tôi quá! Biểu chưởng quỹ 5 lượng bạc đây.

Lý Hưng nói: - Xin cảm ơn quý vị đại gia.

Họ đi rồi Lý Hưng nghĩ bụng: “Đương lúc không tiền mà được 5 lượng bạc này, có thể mua thêm một số hàng hóa, cầm chừng được mấy bữa”. Nghĩ bụng xong, đứng dậy đi lau bàn ghế, thấy trên bàn còn có một túi bạc, Lý Hưng mở ra xem thấy bên trong có một đĩnh 10 lượng bạc, 20 đĩnh vàng hiệu móng ngựa. Lý Hưng cầm đem vào nhà nghĩ bụng: “Cái này là của mấy người hỏi này bỏ quên”.

Vợ Lý Hưng là Vương thị, hỏi:

- Cái gì vậy?
- Mấy thực khách hồi nãy bỏ quên 20 đĩnh vàng.

Wương thị nhìn thấy, nói:

- Đó chắc là tài thần đấy! Chúng ta hôm nay phát tài rồi. Anh mau đi mua nhang đèn cúng tạ tài thần đi!
- Làm cái gì kỳ vậy? Cái này có phải của mình đâu? Nếu mình giữ lại sẽ báo mình khổ sở đến chết đấy! Ai đến kiếm, sẽ trả lại cho người ta.
- Nghèo mà còn giả giọng đạo đức! Của tới tay mà không chịu lấy, còn đòi trả lại cho người tạ Thế thì đâu có được!
- Tính như vậy không được đâu! Thôi đem cất, ai có tìm trả lại người ta.

Vợ chồng vì việc này mà sinh ra cãi lộn mãi. Ngày hôm đó không có ai đến tìm. Mãi đến trưa ngày hôm sau có một người cưỡi ngựa từ ngoài bước vào, dáng dấp là người phương xa đến, hỏi:

- Này chưởng quỹ! Quản gia đại nhân chúng tôi hôm qua ăn cơm ở đây có bỏ quên túi bạc lại đây hay không? Đại nhân chúng tôi bảo đến đây hỏi ông thử!
- Ai bỏ quên cái gì nào? Chú nói tôi nghe thử!

Hôm qua ăn cơm ở đây là bốn vị quản gia của tần tướng phủ. Nơnh vì đi làm phần mộ cho Tướng gia, còn thừa lại 1.200 lượng vàng. Đại đô quản là Tần Nhị, Nhị đô quản là Tần Thuận, Tam đô quản là Tần Chí, Tứ đô quản là Tần Minh, mỗi vị chia 200 lượng, chia phần các a hoàn và vú em 200 lượng, phần các

tam gia 200 lượng. Hôm qua trở về thiếu đi một phần, đó là túi bạc gấm màu lam, gồm có 20 đĩnh vàng mỗi đĩnh 10 lượng. Quản gia đại nhân kêu tôi đi hỏi xem có bỏ quên lại đây không?

Lý Hưng lật đật vào nhà trong lấy túi bạc đem ra, nói:

- Chú xem có đúng cái này không?

- Đúng đấy! Chú thiệt là người không mê của! Xin nói cho chú biết: Quản gia đại nhân chúng tôi không biết đích xác là đánh rơi ở tiệm của chú, mà có đánh rơi cũng chẳng ăn thua gì! Bây giờ tôi với chú mỗi người chia nhau 10 đĩnh có được không? Chú cũng phát tài mà tôi cũng có lợi.

- Cái đó không được đâu! Nếu tôi muốn lấy tôi nói không có, thế là một mình tôi giữ trọn rồi!

- Cái này là tôi nói đùa với chú đó thôi!

- Để tôi đi với chú gặp quản gia, đưa cái này cho người.

Nói rồi cùng người ấy đến nhà Tần An gặp bốn vị đại gia. Lý Hưng nhìn kỹ, đúng là mấy vị đến ăn cơm ngày hôm qua, bèn lấy túi bạc trao trả lại họ. Tần An nói:

- Người thiệt là người thấy tiền không mờ mắt! Đây, ta cho người 1 đĩnh vàng để uống rượu.

Lý Hưng nói:

- Thưa quản gia đại nhân! Nếu không có việc trả lại tiền, là tôi thích nó. Còn có việc trả này là tôi không thích mà!

- Thế thì tốt! Nếu người không chịu lấy thì cứ về nhà đi.

Lý Hưng tay không trở về nhà. Về đến nhà thấy Vương thị đang khóc, bèn hỏi hỏi:

- Tại sao nàng khóc?

Tôi cùng anh sống cực khổ bấy, tám năm nay, có được vàng, anh không chịu lấy lại đưa trả người ta.

- Ta nói thiệt cho nàng biết: “Cổ hoang khó béo được ngực gầy, Hoạnh tài không giàu nổi thẳng kiếc”. Nếu ta giữ số vàng đó chắc là tiêu mạng sớm thôi!

Vì việc này mà hai người gây gỗ suốt mấy ngày. Hơn một tháng sau, thấy tiệm bán vải bên kia đường đóng cửa, nơi đó che che đục đục, dựng lên 25 căn nhà và một số lầu ba tầng, nói là sẽ mở tiệm cơm, nhà cửa tô vẽ sơn phết rất đẹp đẽ, tất cả đều làm bằng cây gỗ tốt. Lý Hưng nghĩ thầm: “Bây giờ a! Tiệm cơm lớn này mở ra thì tiệm cơm nhỏ của mình càng ế ẩm mất!”. Tiệm cơm lớn đã xây cất xong, để bảng hiệu là Song Nghĩa lầu. Bảng cao hoành tráng đều đầy đủ để chờ hôm sau khai trương. Tối hôm đó, bỗng có một chiếc kiệu đưa đến, có một vị nhị gia cầm phong thơ ến tiệm của Lý Hưng, hỏi:

- Vị nào họ Lý?

- Họ Lý là tôi đây! Lý Hưng trả lời.

- Chú thay đổi quần áo rồi lên ngồi kiệu. Bốn vị quản gia đại nhân chúng tôi mời chú đến gặp.

- Tôi không đi!

- Không muốn đi cũng phải đi.

- Muốn tôi đi thì tôi đi vậy.

- Chú ngồi kiệu nhé!

- Tôi chưa ngồi kiệu bao giờ.

Bảo thay quần áo, Lý Hưng cũng không thay, cùng với vị nhị gia ấy đến Song Nghĩa lầu. Bước vào đại sảnh, Lý Hưng thấy bốn vị quản gia: Tần An, Tần Thuận, Tần Chí, Tần Minh đều có mặt đông đủ. Lý Hưng hỏi:

- Bốn vị quản gia tìm tôi có việc chi?

Tần An nói:

- Hiện nay có một người muốn làm quan, nhờ chúng tôi xin với Tướng gia và cho chúng tôi 50.000 lượng vàng này, mới nghĩ đến chú là người bạn tốt, bèn mở Song Nghĩa lâu này cho chú. Tiền mặt bằng là 8.000 lượng, sửa sang xây cất là 12.000 lượng luôn cả phòng nhà cho phở ky, kho chứa; chén đĩa đều là đồ sứ Giang Tây, cộng chung là 10.000 lượng; còn thừa 20.000 lượng để làm quỹ buôn bán. Bốn anh em chúng tôi đều đưa hết cho chú. Phòng nhà, buôn bán đều kể là của chú, vì anh em chúng tôi ưa thích lòng tốt của chú! Hôm nay chúng tôi thành thật bàn giao, nếu như về sau chúng tôi có nghèo khổ, không lẽ chú bỏ qua sao?

Lý Hưng không trả lời là không chịu. Lập tức bốn vị quản gia sai dự bị tam sanh làm lễ kết bái. Theo thứ tự tuổi tác, Lý Hưng là người nhỏ nhất, và cũng dẫn Vương thị ra mắt. Hôm nay mới khai trương, những lễ vật đưa đến đều là những người quen biết của bốn vị quản gia, cả đến những nhà buôn, những quan chức lớn nhỏ tại địa phương đều đưa lễ đến mừng. Họ đến mừng với dụng ý làm quen với bốn vị quản gia, khi có việc nhờ đến Thừa tướng phải được các vị quản gia này giúp đỡ trước. Trên lầu đầy các thân hữu tiếp rước những người đến chúc mừng. Dưới lầu dành cho các thực khách. Vì vậy hôm nay Hòa thượng đòi tiền thối, Lý Hưng mới nói:

- Hôm qua tôi không cơm ăn, hôm nay có vốn tự lập mở ra tiệm buôn bán lớn này.

Nào ngờ đường oan gia vốn hẹp, Dao Hoang Sơn tới đây nói gạt, bị Lý Hưng một bạt tai ngã ra chết tốt. Các thực khách đều nhón nháo cả lên. Lý Hưng nghĩ thầm: “Đây là tại mình mạng nhỏ phước kém mới không được hưởng của này đó mà”. Nghĩ rồi chuẩn bị lên quan chịu tội. Lúc ấy, bốn vị quản gia trên lầu đã được thông tin mới kêu Lý Hưng lên lầu hỏi thăm. Lý Hưng nói:

- Chỉ tại hần ta đến gạt tôi đòi 200 lượng bạc, tôi đánh hần ta một bạt tai, hần ngã ra chết tốt.

Tần An nói:

- Không hề gì đâu! Hiền đệ cứ an tâm. Ta sẽ dàn xếp cho chú không phải thương bồi gì hết.

Nói xong bảo người gọi Lôi đầu đến. Lý Hưng nhìn thấy vị Lôi đầu này khoảng trên 50 tuổi, mặt vuông, dáng vẻ khác thường. Vị này đứng đầu tám ban của huyện Tiên Đường, hôm nay cũng đến chúc mừng. Tần An giới thiệu với Lý Hưng để hai người quen biết. Tần An nói:

- Lôi nhị ca! Về việc này anh có cách gì không? Bất luận tổn kém bao nhiêu, bốn anh em tôi đều cáng đáng hết.

- Phải đó!

Nói rồi bươm bả xuống lầu tìm quan nhân địa phương. Tìm gặp vị này, Lôi đầu nói:

- A, có phải là chú Lưu không kìa!

Lưu Tam nói:

- Lôi đầu! Lâu lắm mới thấy mặt anh đó nghe!

Lôi đầu đưa Lưu Tam đến chỗ vắng vẻ, nói:

- Lưu Tam! Chú lo việc này cho người ta đi! Chú đến đó nói như vậy: - Mi đừng gạt người ta nữa! Trước đây mi gạt tiệm tiền, ta tha cho mi rồi. Bây giờ mi đừng có giả bộ nữa! Chú đem tử thi bỏ ngoài đại lộ, một mặt báo là có thầy người đàn ông vô danh, để thừa lại không cứu, quan trên không xét là được! Ta sẽ nói chuồng quỹ tặng cho chú 200 hoặc 300 điều xài chơi. Chú giúp ta việc đó nhé!

Lưu Tam nói:

- Nay Lôi đầu! Anh nói việc đó mà nghe được à! Ba trăm điều tiền mà bảo tôi đem tử thi đi, việc đó tôi làm không được đâu! Nếu nói vì tình bằng hữu thì có gì phải nói! Còn có 200,300 điều tiền, tôi không bán dễ dàng như vậy đâu!

- Như vậy là được rồi! Chỉ cần chú nghĩ đến tình bạn bè. Từ đây về sau nếu chú có việc gì cần đến tôi, tôi sẽ hết lòng với chú. Ráng giúp giùm tôi việc này nhé!

Lưu Tam bước lại trước tử thi, nói:

- Mi đừng làm bộ giả chết! Lần trước mi gạt tiệm tiền, ta tha cho mi rồi. Hôm nay nhà người ta mới khai trương, mi đừng quấy rầy nữa. Thôi đi với ta!

Nói rồi bước lại xốc lên lô đi. Các thực khách đều biết hắn ta đã chết. Đang xốc đi thì nghe bên ngoài có tiếng khóc:

- Cậu ơi cậu! Cậu chết chi mà tức tử thể này? Cháu phải báo thù cho cậu mới được!

Mọi người nhìn ra thấy có một người mới đến, bộ dáng như thể nào có bài tán miêu tả:

Đội đầu khăn bốn góc,

lạ kỳ chẳng giống ai.

Mình mặc áo vải xanh,

chẳng khác chui từ hầm mỏ.

Đôi chân mày vảnh,

rõ ràng biểu lộ nét gian tà.

Hai con mắt ngựa,

ẩn chứa bao nhiêu mầm họa.

Tai nhỏ lại thêm môi mỏng,

lòng dạ của kẻ phi nhân.

Mũi vẹo kèm theo cổ ngắn,

đúng là tướng của phường gian.

Gặp tiền lật đật làm giấy mượn,

Làm như thiên hạ đốt xài tiền.

Gặp bữa không mời nhào vô đại.

Giống kẻ chết đói bảy mươi đời.

Xui người kiện tụng làm sinh kế,

Gạt gẫm tán gia, nghề kinh doanh.

Người này họ Sử tên Đơn, tự Bất Đắc, ngoại hiệu là Thiết công kẹ Thường ngày chỉ lo gạt thiên hạ để kiếm sống. Hôm nay đến Song Nghĩa lâu nghe có việc đánh chết người bèn lật đật chạy đến. Hắn thấy Dao Hoang Sơn là người đồng bọn, bèn nghĩ cách gạt người bằng cách nhận Hoang Sơn làm cậu. Trước sự việc này, Lưu Tam đâu dám đem đi. Lô đầu bước tới gần Sử Đơn lại, nói:

- Chú đi với ta lại đây, ta có việc này cần bàn với chú.

Hai người bước vào Nhã đường. Bên ngoài người ta bu lại xem xác chết thì có một đạo nhân đi tới. Người đó chính là Hoàng diện đạo nhân Tôn Đạo Toàn định kiếm Tế Diên để đấu phép.

121. Chương 121

Người thiện tâm chung cuộc được thiện báo

Bọn gian hiểm khi người bị người khi

Sử Đơn đương khóc thì từ đầu kia một vị Ban đầu già họ Lô tên Ngọc đi lại. Vị này là Tổng Ban đầu của 8 ban thuộc huyện Tiền Đường, nhận ra kẻ khóc chính là Sử Bất Đắc, kẻ chuyên xúi người đâm đơn kiện cáo, gặt gẫm người để sinh nhai. Lô Ban đầu kéo Sử Bất Đắc vào trong nói:

- Sử gia này, đừng khóc nữa! Người chết đó là gì của chú?

- Người chết là cậu của tôi. Lô đầu dùng can thiệp vào vụ này, tôi phải báo thù cho cậu tôi mới được!

- Sử gia đừng có nóng vội! Chuyện gì cũng có lẽ thiệt của nó. Chưởng quỹ của tiệm cơm này đâu có đánh ông ta, chính ông ta đại khái là uất hơi, bị ngăn ngang, thở không được mà chết. Tại sao lại bảo chưởng quỹ phải mua cho ông ta một cỗ quan tài? Thôi thì đưa cho chú vài ba trăm lượng để chú coi ngày giờ tắm liệm chôn cất, đốt giấy vàng bạc cho ông ta cẩn thận là được rồi!

Nào ngờ tên tiểu tử Sử Bất Đắc hầu quan như ăn cơm bữa ấy lại tính như vậy: “Mình đừng trả lời ngay. Nếu mình ưng thuận bây giờ, đem Dao Hoang Sơn về tẩm liệm, chôn cất xong họ không đưa tiền, ta làm cách nào đây? Ta cũng không thể lại tố cáo họ được mà ngay cả tánh mạng của mình không chắc yên với họ! Bây giờ ta phải cần răng chịu ép đưa họ lên quan. Qua một lần quan xử, thế nào họ cũng phải lòi tiền. Có tiền trong tay, mình nói chuyện bằng hữu mới được. ”

Nghĩ như vậy rồi, Sử Bất Đắc mới nói:

- Lô đầu này! Anh đừng xen vô việc này nói chuyện tiền nhiều tiền ít với tôi làm chi. Tôi đâu phải đem bán mạng cậu lấy tiền! Tôi chỉ đòi bồi thường nhân mạng của cậu tôi mà thôi.

Lô đầu khuyên giải cách nào hần cũng không bằng lòng. Nào ngờ lúc đó có một đạo sĩ đằng kia đi lại. Đạo sĩ ấy chính là Hoàng diện đạo Tôn Đạo Toàn. Lão đạo sĩ này bị Tế Diên làm phép Ban vận lấy hết tiền bán thuốc bánh in cho người khác, giận quá chạy đi kiếm Hòa Thượng đánh cho một trận. Vừa đến đây nghe mọi người xì xầm bàn tán: “Một bạt tai của chưởng quỹ có thể làm chết người đấy! Ghê thật!”

Tôn Đạo Toàn nghe nói bèn bước vào, hỏi:

- Ai là chưởng quỹ?

- Chính tôi! Ông hỏi tôi có việc chi?

- Tôi có thể làm cho người chết sống lại, đứng lên đi chỗ khác rồi mới chết tiếp. Như vậy bớt cho ông việc phải lên quan, ông có chịu thì dọn đãi ta một bữa cơm mà tôi còn hậu tạ ngài nữa.

- Này nhé!

Nói rồi rút kiếm ra, miệng lâm râm niệm thần chú, lập tức bắt hồn lại, tia sáng trên kiếm chiếu thẳng. Lão đạo sắp cho hồn nhập xác, bỗng tia sáng lệch đi, xác chết bất động như cũ. Lão đạo nghĩ thầm: “Lạ thiệt! Nếu không có mao nữ thì chắc là có hiện tượng kỳ lạ đó?”

Lão đạo niệm chú một lần nữa, bắt hồn sắp sửa nhập xác thì tia sáng lại lệch đi. Ba lần đều y như vậy làm đạo sĩ để ý, ngoái đầu lại xem, thì ra đứng đằng sau là một ông Hòa thượng kiêu đang phá phép của mình. Lão đạo sĩ nhìn đúng là Tế Diên, chẳng nói chẳng rằng nhắm ngay mặt Tế Diên thổi “phì” một cái. Tế Diên la:

- Ôi chao, nó giết chết ta rồi!

La xong, Tế Diên ngã xuống, chân giật giật, miệng sùi bọt mép, hết thở luôn. Mọi người nhón nháo cả lên, nói:

- Không xong, lão đạo sĩ lại giết chết một người nữa rồi!

Quan nhơn địa phương lấy dây sắt trói lão đạo sĩ lại. Lão đạo sĩ chỉ niệm:

- Vô lượng Phật, Vô lượng Phật! Thiệt lạ quá, thiệt lạ quá!

Nói rồi áp giải lão đạo sĩ đi. Ngay lúc đó, thầy chết của Dao Hoang Sơn bắt đầu cử động. Mọi người nói:

- A, người chết hồi nãy sống lại rồi kìa!

Sử Bất Đắc đang ở bên trong, nghe la kinh hãi nghĩ thầm: “Dao Hoang Sơn đâu phải là cậu ta! Nếu anh ta sống dậy nói không phải là cháu, làm sao vả miệng anh ta cho kịp?”.

- Nghĩ rồi lật đật cùng Lôi đầu chạy theo xác chết đang bước đi. Lôi đầu nói:

- Sử Bất Đắc, chú mau kêu cậu chú ngừng lại đi, ông ta sắp đi mau kìa!

Sử Bất Đắc nghĩ thầm: “Mi đừng có sống, nếu mi sống, ta hết phát tài còn chi! Lần này phải đánh cho mạnh thêm mới được”.

Sử Bất Đắc chạy đến nhắm ngay lưng chỗ trái tim của Dao Hoang Sơn lấy sức tống cho một quả. Lôi đầu nhìn thấy, nói:

- Sử Bất Đắc, chú làm gì kỳ vậy? Ông ta vừa tỉnh dậy, sao chú nhè ngay tim của ông ta mà nện? Nếu ông ta chết là do chú mưu hại đó nghe. Mau đỡ ông ta dậy đi!

Sử Bất Đắc không biết làm sao, đành phải chạy lại đỡ Dao Hoang Sơn dậy, miệng kêu “cậu, cậu” mấy tiếng. Dao Hoang Sơn mở miệng nói:

- Cái thằng chết dầm này, mày là cháu tao mà cứ theo phá việc của cậu mày hoài. Trước đây tao gạt tiệm cầm đồ bị mày phá, lần này cũng lại mày nữa!

Ai nấy nghe Dao Hoang Sơn nói tiếng không giống như khi xưa mà lại giống tiếng nói của ông Hòa thượng kiếc. Lôi đầu lúc đó mới nói:

- Sử Bất Đắc, thì ra các người rủ nhau đến gạt người mà! Chú còn chưa chịu công cậu chú đi hay sao? Không công đi tôi công chú lại đó nhé!

Sử Bất Đắc nghĩ thầm: “May mắn, Dao Hoang Sơn không nói mình không phải cháu hần, là được rồi!”

Không còn cách nào hơn, Sử Bất Đắc đành phải công Dao Hoang Sơn đi ra. Lôi đầu sai hai quan nhơn cùng đi theo xem hần có đem bỏ ở nhà ai không. Sử Bất Đắc công thầy đi, nhưng hần không có nhà. Em dâu hần mở một quán cô đầu ở bờ sông. Hần công Dao Hoang Sơn vào thẳng trong viện. Em dâu hần nói:

- Trong nhà đang có khách, anh công tử thì đi đâu vậy?

- Đừng la, đừng la!

- Sử Bất Đắc nói:

- không phải người ngoài đâu, đó là cậu mình đó!

Nói rồi đi thẳng vào trong thả Dao Hoang Sơn trên giường, lại kêu cậu ơi, cậu hỡi! Không thấy Dao Hoang Sơn ư hử gì cả. Té ra đã chết rồi! Em dâu hần nói:

- Cái ông dịch vật này, chộc tôi giận bắt chết đi! Mỗi ngày cho anh 500 tiền ăn nhậu rồi còn rước thêm thầy ma về báo tôi nữa. Tôi bảo anh đem liệng nó đi cho rồi!

Sử Bất Đắc lật đật mời Nhị đại gia là Cầu Âm Dương ở sát vách nhà sang, nói:

- Nhị đại gia ơi, cứu tôi với! Giúp ý kiến việc này giùm tôi.

Sử Bất Đắc mới đem chuyện gạt người nói lại. Cầu Âm Dương nói:

- Thằng nhỏ này cứ gạt người ta mãi, ta nói cũng không chịu nghe! Giờ đây mày phải đi mua một chiếc quan tài, mặc áo sớ và nói là để tang cậu. Nếu không như vậy thì mạng mày lên cửa quan như chơi.

- Tôi làm sao có tiền để mua quan tài?

- Ta có ý kiến như vậy: Mày đem bán con em dâu là đủ tiền ma chay hà!

Sử Bất Đắc không cách nào hơn, đành bán cô em dâu để lo việc tang ma cho ông chú giả. Âu cũng là lẽ báo ứng tuần hoàn.

Sau khi Sử Bất Đắc công Dao Hoang Sơn đi rồi, các thực khách ở Song Nghĩa lâu mới bàn tán:

- Lý trưởng quỹ vận khí còn dở nên mới không gặp việc gì đấy. Còn ông Hòa thượng đó cũng lạ thiệt! Bị Ông đạo sĩ thổi một cái nằm thẳng cẳng luôn!

Một người nói:

- Tôi có thấy thổi hồi nào đâu?

Người ấy bước tới nhìn, thấy Hòa thượng nhếch mép cười một cái, báo hại anh ta sợ hết cả vía, nói:

- Ôi, sợ bắt chết đi!

- Cái gì vậy? Người kể bên hỏi.

- Hòa thượng nhếch mép cười với tôi.

- Đừng nói xàm! Hòa thượng chết rồi làm sao cười được?

- Thiệt mà!

Đương nói tới đó, mọi người thấy Hòa thượng lom còm ngồi dậy chạy đi. Quan nhơn đương dắt lão đạo sĩ bị trối về nha môn, Tể Diên chạy tới nói:

- Các vị đừng trối lão đạo sĩ, Hòa thượng ta có chết đâu nào?

Quan nhơn trông thấy nói:

- Thế là Hòa thượng còn sống mà!

Nói rồi liền mở dây trối thả lão đạo sĩ. Lão đạo sĩ thấy mặt Tể Diên liền nói:

- Hay cho Hòa thượng! Sơn nhân ta đâu thể để yên cho người?

- Tại sao ông cứ theo gây thù oán với Hòa thượng ta hoài vậy?

- Sư đệ ta là Chữ Đạo Duyên bị Ông chọc tức mà sanh bệnh, ta phải báo thù cho sư đệ ta mới được.

- Chữ Đạo Duyên là tự Ông ấy chuốc lấy thôi, chớ Hòa thượng ta với ông ấy có thù oán chi đâu? Tại ông ấy vô cớ lại giúp đỡ hai tên giặc không quen không biết, muốn khoe tài giỏi đối địch lại với ta thì làm sao ta dung tha ông ấy cho được? Đại khái ông chưa biết lai lịch Hòa thượng ta là ai, để Hòa thượng ta cho ông biết nhé!

Tể Diên nói rồi lấy tay sờ lên thiên linh cái, nơi đó hiển lộ ba đạo Phật quang, linh quang, kim quang chói lòa. Lão đạo sĩ sợ quá, lật đật quỳ xuống lạy như tể sao:

- Té ra Ngài là Thánh tăng đắc đạo, đệ tử ngu muội không biết. Xin Thánh tăng từ bi tha cho, đệ tử xin nhận lỗi nhân làm thầy.

- Người muốn nhận ta làm thầy, phải biết quy củ này nhé: Ta muốn uống rượu ăn thịt, người phải đi cho ta.

- Con xin hứa.

- Thế thì theo ta.

Hai người cùng đi về chùa Linh Ẩn. Thầy giữ cổng nhìn thấy, lấy làm lạ:

- Lão đạo sĩ này tìm Đạo Tể mấy ngày để gây sự, hôm nay sao lại làm lành với ông ta như vậy?

Tể Diên nói:

- Nay Tôn Đạo Toàn, con hãy làm lễ ra mắt đi, đây là sư thúc của con đó.

Tôn Đạo Toàn lập tức thi lễ vị thầy giữ cổng và gọi là sư thúc. Tể Diên lại nói:

- Sư đệ hãy đáp ứng đi.

Thầy giữ cổng lật đật đáp ứng. Tể Diên nói:

- Quý vị mỗi người cho một điều tiên về lễ ra mắt nhé!

Thầy giữ cổng nói:

- Tôi không có tiền.
- Không có tiền thì bước tránh ra đi. Đồ đệ cùng ta đi vào chùa nhé!

Vừa vào trong chùa gặp ngay Giám tự Quảng Lượng, Tế Diên bảo:

- Đồ đệ, con hãy ra mắt đi. Đây là đại sư gia của con đó!

Quảng Lượng nói:

- Tôi không có tiền đâu. Thôi, đi ra mắt chỗ khác đi!

Tế Diên dẫn lão đạo sĩ đi thẳng vào chánh điện, đánh trống chuông, tập hợp đại chúng trong chùa lại, nói:

- Thưa các vị sư huynh, sư đệ! Tôi vừa mới thu một đứa đồ đệ tên là Ngộ Chơn đây.

Chúng tăng đồng nói:

- Xin chúc mừng!

Tế Diên hỏi:

- Đại chúng các vị không có ai đưa lễ vật sao?

Mọi người nói:

- Thầy đã có sự vui mừng, chúng tôi sẽ đưa lễ vật chứ!

Tế Diên nói:

- Đồ nhi nè, thầy dạy con. Nếu con không có tiền, mà ở trong chùa này gặp phòng nào không có người, có món gì con cứ chộp lấy đi. Nếu các vị sư thúc, đại sư gia bắt gặp, cũng còn có ta, không ai nói gì đâu. Thưa các vị, tôi dạy học trò như vậy có đúng không nào?

Đại chúng đều nói:

- Tốt! Nhưng trong bụng lại nghĩ: “Một mình ông ăn trộm cũng đủ quá rồi, nay lại dèo thêm thằng ăn cướp nữa!”

Tế Diên nói xong kêu đồ đệ đi mua rượu thịt. Lão đạo sĩ tự mình hết lòng theo sư phó để học pháp thuật. Ngày đầu đem cầm chiếc mũ để đóng rượu mua thịt; ngày thứ hai đem cầm áo bào, tiêu hết, lại cầm đạo bào; cuối cùng lão đạo sĩ cầm luôn chiếc quần dài, coi như toàn bộ tài sản hết sạch. Tế Diên nói:

- Không tiền thì con đi chỗ khác đi! Ta thu đồ đệ đều có tiền hết, không cần con nữa!

Lão đạo sĩ nói:

- Con không đi, con đợi ở đây hà!
- Con đợi cái gì nào?
- Con đợi gió Tây bắc thổi đến lạnh chết cọng cho rồi!
- Để ta dạy con niệm chú. Niệm như thế này: “Án ma ni bát mê hồng! Án sắc lịnh hích!”. Con quỳ xuống mà học.
- Cái đó thì con có thể niệm được.

Đương lúc lão đạo sĩ quỳ xuống, miệng niệm “Án ma ni bát mê hồng! Án sắc lịnh hích!”, thì từ dưới đất bay lên một cục gạch nhỏ trúng ngay đầu lão đạo sĩ một cái cốc.

- Thưa sư phó, đó là cái gì vậy?
- Đây là tại thần chú thúc giục đó! Để ta dạy con, con thấy cục gạch phải đập đầu nói:

Cục gạch ở trên, lão đạo xin chào,

Tôi không niệm chú, ông đừng phang tôi.

- Con chắc điên mất! Con không luyện chú nữa!

- Con nếu muốn phát tài phải canh chừng, gặp người nào ở ngoài đi vào chùa kêu lớn một tiếng, đó là người đem tài lộc cho con đó!

Lão đạo sĩ bèn ở trong chánh điện nhìn chăm chăm ra ngoài chờ đợi. Quả nhiên một lát sau, từ bên ngoài có tiếng hô lớn và hai người đi vào.

122. Chương 123

Bạch Thủy Hồ thỉnh Tế Công bắt yêu

Tiểu Nguyệt Đồn, La Hán thi diệu pháp

Mọi người chạy ra xem thì thấy vật ấy hình dáng người nhưng toàn là xương sọ người ráp lại, khoảng chừng 180 cái, tay trái cầm Câu hồn thấu mạng bài, tay mặt cầm Khủng lung cốt. Quái vật tên là Bách cốt nhân ma, do một tên yêu đạo luyện thành, có thể sai đi bắt hồn người tạ Nguyên ủy là Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong. Ông ta muốn bắt 500 âm hồn để luyện một tòa Âm hồn trận, bèn sai năm lão đạo sĩ đi ra bắt 500 hồn người. Năm lão đạo sĩ ấy là:

1. Tiền điện chân nhân Trường Lạc Thiên.
2. Hậu điện chân nhân Lý Lạc Sơn.
3. Tả điện chân nhân Trịnh Hoa Xuyên.
4. Hữu điện chân nhân Lý Hoa Sơn.
5. Thất tinh chân nhân Lưu Nguyên Tổ.

Mỗi vị đi ra bắt 100 âm hồn. Lưu Nguyên Tổ chiếm cứ ngôi Tam Hoàng miếu ở phía chánh Tây của Tiểu Nguyệt Đồn. Ông ta tìm trong đám mã hoang 100 đầu lâu bị chết, tập trung một chỗ rồi dùng bùa chú thôi thúc luyện thành Bách cốt nhân ma, cứ mỗi đêm sau canh một, ông ta đặt một chiếc bàn hương án trong viện, trên ghế để sẵn một hồ lô, và cài vào tay Bách cốt nhân ma một cây cờ Chiêu hồn thủ mạng bài, sai đi ra Tiểu Nguyệt Đồn bắt lấy một âm hồn mang về. Lão đạo sĩ nhốt hồn bị bắt đó trong hồ lô, dự định 100 ngày bắt đủ số Tiểu Nguyệt Đồn bị chết 100 người, nào ngờ hôm nay bị Tế Điện bắt Cốt ma lại.

Tế Điện theo dấu chạy đến Tam Hoàng miếu tính bắt lão đạo sĩ, ai dè lão đạo sĩ cũng có chút tài nghề. Hôm nay ông ta đang làm phép ở trong điện, thấy ngọn đèn biển thành xanh liền biết có người phá pháp thuật của mình. Lại nhìn về hướng chánh Đông thấy kim quang sáng rỡ, thủy khí ngút trời, ông ta lật đật chụp lấy hồ lô vận chấn cước phong chạy về Tường Vân quán. Từ đó kết thù với Tế Điện. Khi Tế Điện đến miếu Tam Hoàng thì lão đạo sĩ đã trốn mất, bèn trở lại Tiểu Nguyệt Đồn kêu bọn Mã Tịnh chất củi thiêu Bách cốt nhân ma đi, rồi nói:

- Thế là xong! Từ nay Tiểu Nguyệt Đồn an nhiên vô sự.

Mã Tịnh cảm tạ Tế Điện, ngày kế Tiên Điện cáo từ. Lôi Minh, Trần Lượng nói:

- Bạch sư phó! Lão nhân gia đi Bạch Thủy Hồ bắt yêu, cho chúng con đi với.

- Ừ, thì đi.

Nói rồi dẫn bọn Tôn Đạo Toàn, Hồ Tú Chương... ra khỏi Tiểu Nguyệt Đồn, theo đường lớn đi về phía Bạch Thủy Hồ. Ngày kia đi đến địa phận Tiêu Sơn thấy trong rừng cây bên đường có hai người đang nghỉ chân trong đó. Một người trang phục theo lối văn sinh công tử, đầu đội khăn văn sinh màu thụy lam bỏ thông hai dải, mình mặc áo choàng văn sinh cùng màu, lưng thắt dây tơ, vớ trắng cổ cao trên đôi dép đế dày, tuổi trạc 30, mặt mày trắng trẻo, nghiểu hơn người. Ông già đi theo phục sức theo lối gia nhân, đội mũ xanh,

áo choàng màu xanh thẫm, tuổi độ hơn 50, râu tóc đã bạc. Tể Điền nhìn ra chính là người nhà của mình, bèn bảo Tôn Đạo Toàn, Hồ Tú Chương cứ đi trước sẽ gặp nhau ở Bạch Thủy Hồ. Tôn Đạo Toàn hỏi:

- Sư phó đi đâu vậy?

- Ta có chút việc, sẽ đến đó sau.

Hai người bèn tiếp tục đi tới trước, phần Tể Điền dừng lại thung thính bước về phía rừng, gặp vị văn sinh công tử liền đánh tiếng chào hỏi:

- Xin chào thí chủ!

Vị văn sinh công tử này không phải ai xa lạ, mà chính là anh họ của Tể Điền. Anh ta vâng lệnh cha đi tìm em họ mình là Lý Tu Duyên. Người này họ Vương tên Toàn, người thôn Vĩnh Ninh, huyện Thiên Thai, phủ Thai Châu, chính là con của Vương An Sĩ, cậu của Tể Điền. Nguyên, Lý Tu Duyên từ lúc nhỏ cha mẹ đã định hôn sự với Lưu Tổ Tổ con gái của Lưu Bá Vạn ở Lưu gia trang. Vị cô nương này từ khi lọt lòng mẹ chỉ toàn ăn chay mà không có một chút thịt cá nào để vào miệng. Sau khi Lý Tu Duyên bỏ nhà ra đi ít lâu, cha mẹ cô cũng qua đời, chỉ còn trơ trọi một mình, bèn nương nấu với cậu là Đồng viên ngoại. Con gái của Đồng viên ngoại lại là dâu của Vương An Sĩ, vì thế thân càng thêm thân. Lưu Tổ Tổ càng lớn, Đồng viên ngoại càng hối thúc Vương An Sĩ tìm Lý Tu Duyên về để hoàn thành hôn sự. Vương An Sĩ cũng chẳng biết Lý Tu Duyên đang trôi giạt phương nào! Người ta đồn đại mỗi người một cách, có người nói Lý Tu Duyên tự mình ra đi, cũng có người nói Vương Sĩ An đuổi cháu mình đi. Một hôm Vương An Sĩ kêu con mình là Vương Toàn và gia nhân là Lý Phúc đi tìm Lý Tu Duyên, đem theo nhiều vàng bạc, ngấm giấu châu báu để dự bị một chuyến đi xa. Hễ một ngày tìm được thì một ngày trở về, hai ngày tìm được thì hai ngày trở về, một năm tìm được thì một năm trở về, còn tìm không được thì đừng trở về nữa. Vương viên ngoại làm như vậy để người ta khỏi nói là chính mình đuổi cháu đi. Vương Toàn chỉ còn cách tuân theo lệnh cha, dắt theo lão quản gia là Lý Phúc rời khỏi nhà đi khắp nơi tìm kiếm. Đi qua các quận huyện có dân lời bố cáo thuê người tìm kiếm từ trước để hỏi thăm, có người nói Lý Tu Duyên đã xuất gia rồi, cũng không biết hiện giờ ở đâu.

Hôm nay Vương Toàn và Lý Phúc đi đến địa phận huyện Tiêu Sơn này, cảm thấy mệt mỏi quá, Vương Toàn nói:

- Ái chà, này lão quản gia! Thầy trò chúng ta ra ngoài chuyến này mang sương đội nguyệt để tìm chú em ta, không biết bao giờ mới trở về nhà nhỉ? Tôi cảm thấy mệt mỏi quá rồi!

Lý Phúc nói:

- Công tử không cần phải nóng nảy, phàm việc gì tự nó có số của nó, chúng ta hãy nghỉ ngơi giây lát rồi đi nữa.

Nói rồi bèn vào trong rừng liễu, kiếm chỗ đất trống, Lý Phúc trải nệm ra đất, hai thầy trò ngồi nghỉ. Hai người đang ngồi nghỉ thì Tể Điền bước lại gần chào hỏi:

- Xin chào thí chủ! Quý tánh của thí chủ là chi?

- Tôi họ Vương.

Tể Điền đã nhận ra Vương Toàn là anh họ của mình, còn Vương Toàn thì hoàn toàn mù tịt. Chẳng những Vương Toàn không dám nhìn mà ngay cả lão quản gia Lý Phúc cũng không nhớ ra. Ông ta trước kia là lão bộc của Lý Tu Duyên mà không nhận ra chủ của mình. Bởi Tể Điền ngày xưa, lúc còn ở nhà mang hình thức bạch diện thư sinh, trang phục theo lối văn sinh công tử; còn bây giờ đi ra ngoài bị gió táp mưa sa, mặt mày bần đất tèm lem, râu tóc để dài cả tấc, lại là người xuất gia nữa, bản lai diện mục cũ hoàn toàn bị che lấp, thế nên lúc đó Vương Toàn, Lý Phúc đều nhìn không ra. Tể Điền lại hỏi:

- Thí chủ là người ở huyện thôn nào? Tể Điền đã biết rõ nhưng cố hỏi.

- Tôi là người dân ở thôn Vĩnh Ninh, huyện Thiên Thai, phủ Thai Châu.

- Tôi cũng là người ở huyện Thiên Thai, phủ Thai Châu đây. Vậy chúng ta là người đồng hương mà! Thí chủ có tiền thí xả cho Hòa thượng ta vài tiền để uống rượu chơi!

Vương Toàn nghe nói, nghĩ bụng: “Ông ta là người xuất gia mà sao chẳng kiêng cử gì hết?”. Nghĩ xong thò tay vào túi móc hai tiền đưa cho Tế Diên. Tế Diên nhận tiền rồi nói:

- Thí chủ cho hai tiền này tôi thiệt khó xài quá. Uống rượu không hết mà ăn cơm thì không đủ! Thí chủ nếu muốn cho thì xin cho tiền một bữa cơm nữa.

- Vậy cũng được!

Nói rồi Vương Toàn móc ra hai tiền nữa cho Tế Diên. Tế Diên nhận tiền rồi nói:

- Thí chủ cho tôi số tiền này tôi lại càng khó xài.

- Tại sao cho tiền ông mà làm cho ông khó xài?

- Không phải sao? Uống rượu ăn cơm không hết, còn chuộc quần áo thì không đủ. Thí chủ làm phước thì làm phước cho trọn, xin cho thêm một ít tiền nữa để tôi chuộc quần áo về.

Vương Toàn nghĩ bụng: “Một, hai điều tiền có là bao! Mình cho ổng kể như cúng chùa vậy”. Nghĩ rồi lại lấy cho Tế Diên hai tiền nữa. Tế Diên nhận tiền, nói:

- Thí chủ cho tôi số tiền này tôi lại càng khó xài nữa! Ăn cơm, chuộc áo quần đã đủ rồi, mà lộ phí về nhà lại không có.

Vương Toàn còn chưa trả lời, gia nhân Lý Phúc bực quá nói:

- Này Hòa Thượng, ông thiệt là không biết tự ái chút nào! Người ta cho tiền ông mà ông bảo là khó xài, ông còn kể đủ kể thiếu. Ông thiệt là người được đằng chân lân đằng đầu mà!

Tế Diên mỉm cười nói:

- Hòa thượng ta không phải cốt xin tiền, mà chủ ý muốn xem tướng mạo. Để ta xem tướng ông nhé! Ta thấy ấn đường của thí chủ phát tối, vậy đất này không nên ở lâu. Nghe lời khuyên của Hòa thượng ta, nên sớm đi đi. Đó là phép xu cát tị hung đấy! Nghe cùng không nghe mặc ý của thí chủ. Hòa thượng ta đi đây!

Nói xong câu đó, Tế Diên khật khà khật khưỡng, chân đi lạng quạng, bước thấp bước cao đi ra khỏi rừng. Sau khi Tế Diên đi rồi, lão quần gia Lý Phúc nói:

- Công tử đừng nên tin mấy lời đó làm chi! Ở đây gần bên đường lớn, có việc gì đâu mà sợ. Công tử nói đến việc đọc sách thì ông ta bàn luận với công tử về Đức Khổng Tử nói: “ Học mà luôn luôn tập theo chẳng là vui lắm sao!”. Công tử nói đến việc luyện võ thì ông ta có thể bàn chuyện kiếm cung tên ngựa; công tử nói về sơn nam, ông ta cũng nói đến sơn nam; công tử nói đến hải bắc, thì ông ta cũng nói hải bắc. Tóm lại, ông ta nói chuyện đồng hương chỉ là gạt gẫm kiếm tiền mà thôi. Công tử chưa đi ra ngoài thường, nên những việc ở ngoài công tử làm sao thấy biết hết được!

Vương Toàn nói:

- Ông ta là người xuất gia, cho ông ta một, hai điều tiền có là bao! Chúng ta đừng nên để ý đến chuyện gì khác có phải đỡ phiền hà không?

Thầy trò nói chuyện một hồi lâu, Lý Phúc cảm thấy đau bụng, nói:

- Công tử hãy ngồi đây coi chừng đồ đạc, tôi đi ra ngoài một chút.

- Ông đi đi!

Lý Phúc dòm thấy phía Nam có một đám lau, bèn đi về hướng đó. Vương Toàn đợi một hồi lâu, thấy Lý Phúc đi cầu xong trở về cầm theo một cái bọc. Vương Toàn hỏi:

- Cái bọc gì vậy?

- Công tử xem đây, tôi đi cầu mới lượm được.

- Ông mau đem trả lại chỗ cũ cho người ta! Nếu là người có tiền, chính người ấy đánh rơi thì không hề gì! Nếu làm giùm cho người khác, hoặc là kẻ gia nhân đánh rơi mà chúng ta cầm đem đi, có phải là hại tánh mạng người ta không?

- Để tôi mở ra xem cái gì trong đó, rồi đem trả cho người ta.

Lý Phúc nói rồi mở bao ra, thấy một cái đầu thiếu phụ máu tươi còn ri rỉ. Lý Phúc cả kinh! Vương Toàn nói:

- Ông mau đem lại chỗ cũ đi.

Nói câu đó chưa xong thì phía Bắc có mười mấy công sai ập tới, nói:

- Hết chối né! Bọn ngươi là kẻ giết người rồi ở đây xem đầu người ta! Chúng ta tìm mãi không thấy, hôm nay mới gặp.

Nói rồi lấy dây sắt trói nghiêng hai thầy trò Vương Toàn và Lý Phúc lại. Lý Phúc nói:

- Cái đầu người này là tôi lượm được mà!

Quan nhơn nói:

- Tới nha môn rồi sẽ nói chuyện.

Nói rồi kéo thầy trò Vương Toàn và Lý Phúc về huyện Tiêu Sơn.

123. Chương 124

Vâng lệnh cha, chủ tớ rời cố hương

Anh em họ đối mặt nhìn không biết

Nguyên tại huyện Tiêu Sơn vừa xảy ra vụ án thây ma không đầu ở Lương Quan Đồn ngoài cửa Tây. Có một người bán thịt tên là Lưu Hỷ, trong nhà chỉ có hai vợ chồng sống qua ngày. Lưu Hỷ bán thịt ở một xóm tại cửa Đông. Hôm đó nhằm ngày rằm tháng bảy, khoảng xế chiều, Lưu Hỷ ra xóm ngoài cửa Đông thu tiền, đi qua cổng nha môn huyện Tiêu Sơn, gặp quan nhơn của huyện là Lưu Tam. Anh này là người hay nói đùa nên có ngoại hiệu là Tiêu thoại Lưu Tam. Lưu Tam mới hỏi Lưu Hỷ đi đâu, Lưu Hỷ đáp:

- Tôi ra các thôn xóm ngoài cửa Đông thu tiền.

Lưu Tam hỏi:

- Trời tối rồi đó, bộ tối nay anh không về nhà sao?

- Tôi ở lại thôn xóm ngoài cửa Đông, ngày mai tôi mới về.

Lưu Tam là người ưa nói đùa, bèn nói:

- Lưu Hỷ nè, tối nay anh không về, tôi tới nhà ngủ với vợ anh đó nghe!

- Anh dám đi không? Lại đó vợ tôi nó chửi mắng cho anh mang xấu!

- Nó dám chửi tôi à? Tôi làm thịt nó.

Nói xong Lưu Hỷ đi tiếp. Hôm sau Lưu Hỷ trở về nhà, vợ hắn bị giết mà cái đầu bị mất tiêu. Lưu Hỷ bèn lên huyện Tiêu Sơn kêu oan, tố cáo Lưu Tam nhân gian díu với vợ Lưu Hỷ không được bèn giết đi. Quan huyện họ Trương tên Giáp Tam rất thanh liêm, là người xuất thân từ lương bổng, lập tức thẳng đường, đem Lưu Tam ra và hỏi Lưu Hỷ. Lưu Hỷ bèn đem lời của Lưu Tam đã nói hôm qua thuật lại, hôm nay trở về quả nhiên vợ mình bị giết. Quan huyện hỏi:

- Nay Lưu Tam, tại sao lại giết vợ Lưu Hỷ thế?

Lưu Tam sợ mất vía, liền thưa:

- Bẩm lão gia! Lời hôm qua là lời chơi với Lưu Hỷ. Vợ của Lưu Hỷ bị ai giết, hạ dịch thật không biết. Hôm qua hạ dịch trực tại nha môn giữ gìn sai sự, suốt đêm không hề ra khỏi nha môn.

Quan huyện không tin, hỏi lại các quan nhơn, mọi người đều xác nhận là Lưu Tam suốt đêm qua ở lại nha môn không đi đâu hết. Quan huyện mới sai hai vị Ban đầu là Vương Hùng và Lý Báo, kỳ hạn ba ngày phải tìm cho ra hung thủ. Tìm được sẽ được trọng thưởng, còn tìm không được sẽ trách phạt không tha. Vương Hùng, Lý Báo lãnh mệnh mang thủ hạ đi tìm, nhưng tung tích hung thủ vẫn không tìm ra. Hết hạn, họ đến trình diện, quan huyện truyền đánh mỗi người 40 bả. Lại cho hạn ba ngày nữa. Quá hạn không tìm được, quan huyện lại cho đánh, hôm nay là ngày thứ 12, nếu tìm không ra lại bị đánh nữa! Vương Hùng, Lý Báo dẫn thủ hạ ra đi vừa đến rừng đại liễu thì gặp Lý Phúc đang mở bọc ra, mọi người nhìn thấy trong bọc là đầu thiếu phụ, máu tươi còn rỉ rả, bèn nói:

- May quá rồi, hôm nay không bị đánh nữa!

Nói xong áp lại trời nghiêng Vương Toàn và Lý Phúc dẫn về nha môn. Về đến nha môn, Vương Hùng, Lý Báo trình ngay. Quan huyện lập tức thăng đường, dạy đem Vương Toàn, Lý Phúc ra xét xử. Quan huyện thoát nhìn, đoán biết trong đó có duyên cớ chi đây! Phàm làm quan phải nghe tiếng xét rõ lý, thấy mặt nhận ra sắc. Quan huyện thấy Vương Toàn là thư sinh nhu nhược, còn Lý Phúc chỉ là một lão bộc, bèn hỏi:

- Hai người ở phía dưới kia tên họ là chi?

Wương Toàn thưa:

- Bẩm lão phụ đài ở trên, sinh viên là Vương Toàn xin kính lễ.

Lý Phúc cũng nói:

- Bẩm lão đại gia ở trên, tiểu nhơn là Lý Phúc xin dập đầu ra mắt.

Quan huyện hỏi:

- Nay Vương Toàn, ngươi là người ở đâu?

- Sinh viên là người thôn Vĩnh Ninh, huyện Thiên Thai, phủ Thai Châu, vâng lệnh cha mang gia nhân là Lý Phúc đi tìm người em họ.

- Nay Vương Toàn, ngươi là người huyện Thiên Thai, tại sao đến địa phương của ta giết vợ của tên bán thịt Lưu Hỷ ở Lương Quan Đồn thế?

- Bẩm lão phụ đài! Sinh viên chưa giết người bao giờ! Việc này hoàn toàn không biết.

- Người không giết người tại sao đầu người lại ở trong tay ngươi?

- Thật ra, đó là gia nhân Lý Phúc đi cầu trong đám lau lượm được. Xin lão phụ đài anh minh soi xét cho!

Quan huyện vỗ kinh đường một cái chát, nói:

- Ăn nói bậy bạ không! Hỏi miệng trơn mi không chịu khai hử? Bậy đâu! Bậy còn kẹ ra đây!

Quan huyện làm bộ ra oai như thế, các quan nhơn thủ hạ dạ rân. Côn kẹ vừa mới sắp ra, bỗng nhiên trước đại đường có một trận gió xoáy, cát bay mù mịt mở mắt không ra. Trận gió qua đi, quan huyện nhìn lại thấy trên án thư có một tờ giấy, bên trên có bài thơ:

Đường thần hiển thánh pháp vô biên

Huyện quan may mắn gặp thiện duyên

Hai kẻ dưới kia nào phạm tội

Mau bắt hung thủ rõ căn nguyên.

Quan huyện xem rồi “a” lên một tiếng, ngồi trầm ngâm giây lát mới bảo thủ hạ đem Vương Toàn và Lý Phúc tạm giam lại, cho ăn uống tử tế. Quan huyện truyền lệnh bãi hầu lui vào nhà trong, về đến thư phòng, thủ hạ chuẩn bị dọn cơm chiều. Ăn cơm xong, quan huyện trở về thư phòng uống trà, dưới ngọn đèn, lòng suy tới nghĩ lui về vụ án: Vương Toàn là người đọc sách, Lý Phúc có vẻ là một lão bộc thành thật, quyết không phải là kẻ gây tội ác! Bỗng nhiên ở đại đường nổi lên một trận gió lạ, rồi không biết tờ thư ở đâu lại xuất hiện trên án. Càng nghĩ càng lấy làm lạ! Tự mình trừ trừ không thôi, bất giác chống tay lên ghế mà ngủ. Vừa mới chợp mắt thì thấy từ ngoài bước vào một vị Hòa thượng kiềng, tóc dài hơn hai tấc, mặt dính

đất tèm lem, tăng y rách nát, tay sần sứt bâu, lưng thắt dây nhung, khật khà khật khưỡng, hai chân trần mang đôi dép cỏ. Quan huyện hỏi: - Ai đó?

Hòa thượng đáp: - Ta!

- Ông là ai?

Hòa thượng đáp:

Ta là Linh Ẩn Tế Diên say

Đi Bạch Thủy Hồ ngang chốn này

Lão gia muốn xử không đầu án

Phải tạ bần Tăng tiệc rượu đầy.

Quan huyện nói:

- Rượu thì có sẵn, mà ông có biết hung thủ là ai không?

Hòa thượng quay mình đi ra. Quan huyện kêu:

- Trở lại đã!

Đang nằm mộng, hét lớn tiếng vọt ra khỏi miệng, lúc đó hai gia nhân Trương Phúc, Trương Lộc đứng hầu ở bên, thấy quan huyện đương ngủ, Trương Phúc thì thầm với Trương Lộc:

- Hôm qua tôi đổ hột với tụi nó, thua hết mấy điều. Lão gia ngủ, anh ở đây hầu nhé, tôi ra ngoài kiếm tụi nó gỡ lại.

Trương Lộc nói: - Anh có đi thì đi mau rồi về!

Trương Phúc vừa dợm bước ra, thì nghe quan huyện mở: “Trở lại!”. Quan huyện mở là kêu Hòa thượng trở lại, nhưng Trương Phúc lại tưởng lầm là quan huyện nghe biết mình định đi đổ hột nên gọi trở lại, bèn lật đật nói:

- Dạ tiểu nhân không có đi!

Quan huyện tỉnh giấc, những việc trong mộng nhớ như in, bèn kêu Trương Lộc đem giấy viết, nghiền mực lại. Trương Lộc vâng lời đem mực giấy viết đến, quan huyện chép lại bốn câu thơ Hòa thượng nói trong mộng, rồi đọc tới đọc lui, trong lòng rất phiền muộn! Xem tới xem lui một hồi, quan huyện mệt mỏi, dựa vào án thư thiếp đi. Vừa chớp mắt, quan huyện lại thấy Hòa thượng từ ngoài đứng đả đững đỉnh bước vào. Quan huyện lại hỏi:

- Nay Hòa thượng, hồi nãy ông nói gì tôi không hiểu. Tôi xin hỏi ông: Ông có biết hung thủ sát nhân là ai không? Ông cứ bảo cho tôi biết, chắc chắn ông không mất một chén rượu đâu!

- Lão gia muốn hỏi, thì đây ta là:

Tây Hồ Linh Ẩn,

Tế Diên nói Ngang,

Nhân đi Bạch Thủy,

Quá bước Tiêu San,

Vương Toàn, Lý Phúc,

Mắc phải hàm oan,

Hung thủ giết người,

Hiện ở Tây quan,

Cùng với nguyên cáo,

Đồng loạt, chẳng đồng hàng,

Truy cứu Lưu Hỷ,

Phá án dễ dàng.

Hòa thượng nói xong quay đầu bỏ đi. Quan huyện nói:

- Ông nói ra tôi càng không hiểu! Ông trở lại đi!

Hòa thượng bỏ đi không thêm ngoảnh lại, quan huyện tức thì sực tỉnh. Cầm viết chép lại 12 câu thơ vừa rồi thì bên ngoài trống đổ canh hai. Quan huyện thì thầm: “Điềm mộng này thiệt lạ quá! Nghĩ mà phát sợ!”

Ngồi thơ thẩn một lúc lâu lại chớp mắt mơ mơ hồ hồ ngủ lại. Tại thấy ông Hòa thượng kiếc lúc nãy bước vào. Quan huyện hỏi:

- Này Hòa thượng, vậy chứ hung thủ giết người là ai? Ông nói cho tôi nghe đi!

Hòa thượng hơi mỉm cười, nói:

- Lão gia thiệt muốn biết hung thủ hử? Thì đây:

Dây nhung đứt lìa,

Đá lớn khó xô

Chưa mưa tới trước

Cầm dao thấy máu.

Hòa thượng nói rồi bỏ đi một nước. Quan huyện mở mắt ra, té ra một giấc mộng, kể nghe trên thành trống điểm canh bạ Quan huyện viết bốn câu thơ đó lên giấy đọc lại. Quan huyện Trương Giáp Tam vốn xuất thân từ khoa bảng, đầy bụng kinh luân, hàng hàng châu ngọc, bèn nghĩ bốn câu thơ này là kệ, nên suy đoán: “Dây nhung đứt lìa là Đoạn; đá lớn khó xô tức là Sơn (núi) ; chưa mưa tới trước, gió bao giờ cũng tới trước mưa, chắc chắn là Phong (gió) ; cầm dao thấy máu là giết. Ráp bốn chữ lại là Đoạn Sơn Phong giết”. Quan huyện lại nghĩ: “Đây là âm giống mà chữ không đồng, hung thủ chắc chắn là Đoàn Sơn Phong”.

Quan huyện nghĩ tới nghĩ lui một hồi lâu, đến chùng canh khuya mới đi nghỉ. Sáng hôm sau, rửa mặt uống trà xong, quan huyện truyền tráng tạo ra lính tráng đường và hỏi mọi người:

- Ở địa phương này có ai là Đoàn Sơn Phong không?

Có một thơ lại đứng kể bên thưa:

- Bẩm lão gia, huyện ta có một tên đồ tể mở cửa hàng thịt tên là Đoàn Sơn Phong.

Quan tri huyện nghe nói, lập tức sai Vương Hùng, Lý Báo:

- Mau đi trói Đoàn Sơn Phong dẫn về cho ta.

Vương Hùng, Lý Báo nghe lệnh, mặt xanh như tàu lá, lật đật dập đầu trình thưa:

- Bẩm lão gia thương tình! Hạ dịch không tài nào bắt nổi Đoàn Sơn Phong!

- Tại sao thế?

- Bẩm lão gia, Đoàn Sơn Phong có tài nát ghế, vỡ đá. Khối đá lớn bị hấn một chưởng nát ra như cám. Còn ghế ngồi chắc quý bậc nào, hấn ngồi lên vận kinh, chiếc ghế ấy vỡ vụn ngay Đoàn Sơn Phong thiệt là tài năng xuất chúng, võ nghệ cao cường! Hạ dịch không tài nào bắt nổi. Xin lão gia thương tình cho!

Quan tri huyện nghe nói, tức giận vỗ kính đường một cái chát, nói:

- Người làm quan phải xét tình hội lý, người biện án phải lập thể bất giác. Ta phái các người đi biện án thì các người phải làm cách nào xong cho ta!

Vương Hùng, Lý Báo nghe nói như thế chỉ biết cúi đầu nín thin. Chùng ngược lên thì quan huyện đã bãi hầu lui về hậu đường, đi quá bình phong rồi. Hai người bèn kéo nhau xuống Ban phòng bàn tính. Vương Hùng nói:

- Làm sao bây giờ? Đừng nói hai đứa chúng ta, mà cho dẫu 20 người cũng bắt không được Đoàn Sơn Phong nữa là!

Lý Báo bỗng nhớ ra một người, muốn bắt Đoàn Sơn Phong dễ như bỡn.

124. Chương 125

Lượm đầu người, chủ tớ đến cửa quan

Cứu anh họ cho quan huyện nằm mộng

Vương Hùng, Lý Báo biết Đoàn Sơn Phong võ nghệ xuất chúng, mình đi bắt chẳng những không được mà còn nguy hiểm đến tính mạng nữa! Lý Báo nói:

- Tôi không phải là đối thủ của Đoàn Sơn Phong, Vương đầu anh cũng không hơn gì. Nhưng có một người là đối thủ của hắn.

- Ai vậy? Vương Hùng hỏi.

Tôi quên mất! Năm đó không phải là Đơn tiên trại Uất tri Lưu Văn Thông tỉ thí ở võ trường thắng Đoàn Sơn Phong một chương đó sao? Chúng ta là bạn bè tri kỷ với Lưu đại ca, sao không tìm anh ấy để nhờ giúp đỡ? Chắc anh ấy không từ chối đâu!

- Có lý, có lý đây!

Hai người lật đật đi ra khỏi nha môn, quẹo qua phía Đông đến một cửa lầu ở đường phía Bắc, đó là cửa nhà của Lưu Văn Thông. Hai người bước tới gõ cửa, Lưu Văn Thông vừa mới ngủ dậy, đang súc miệng, nghe gõ cửa liền bước ra. Thấy Vương Hùng, Lý Báo, Lưu Văn Thông hỏi:

- Hai vị hiền đệ Ở đâu lại đây?

- Chúng tôi từ nha môn tới.

Lưu Văn Thông chỉ tay mời vào nhà. Vô tới sảnh đường, ngồi xuống xong, Vương Hùng hỏi:

- Huynh trưởng không đi đâu chơi sao?

- Tôi vừa mới ở ngoài trở về mấy hôm nay. Hai vị hiền đệ tại sao bữa nay rảnh rỗi mà đi chơi vậy?

- Hai đứa tôi đến tìm anh đây! Nhân vì vợ của Lưu Hỷ bán thịt ở Lương Quan Đồn bị giết, quan huyện mới phái tôi đi bắt Đoàn Sơn Phong. Hai đứa tôi thật tình bắt không nổi hắn mới cầu huynh trưởng giúp cho một tay để bắt Đoàn Sơn Phong đây!

- Đoàn Sơn Phong quả là võ nghệ siêu phàm, tôi cũng không bắt được anh ta đâu!

Huynh trưởng bắt tất phải thối thác. Năm xưa huynh trưởng đã thắng Đoàn Sơn Phong một chương ở võ trường kia mà! Trừ ngoài huynh trưởng ra, ở huyện Tiêu Sơn này không có ai là đối thủ của hắn cả!

Hai vị hiền đệ đừng nhắc tới việc một chương năm kia nữa, nhắc tới việc đó càng làm tôi cảm thấy hổ thẹn thêm! Năm xưa có một người mãi võ ở ngoài cửa Tây, tôi thấy người này không phải là mãi võ lịch duyệt trong giang hồ, mà là được danh nhân chỉ giáo, đại khái là vì nghèo mà tạm xoay sở đó thôi! Tôi muốn giúp đỡ ông ta có thêm chút ít tiền, không ngờ Đoàn Sơn Phong cũng tới đó tỉ thí với tôi. Hai bên chạm quyền, tôi biết ngay võ nghệ của Đoàn Sơn Phong hơn tôi một bậc. Tôi nghĩ rằng: “Nếu thua anh ta keo này thì hăng bảo tiêu của mình sẽ ế mất!”. Tôi mới nói: - Anh bạn họ Đoàn ơi! Tôi với anh lâu nay không thù oán,

tôi làm việc này để bảo tiêu kiếm ăn thôi! Tôi nói mấy lời đó, Đoàn Sơn Phong kể như là bằng hữu, bèn né qua, cố ý nhường cho tôi một giường và nói: - Anh thật xứng đáng là Đơn tiên trại Uất trì.

Anh ta đi rồi, tôi tự biết rằng mình được anh ta nhường, nên ngày kế đi tìm anh ta để cảm tạ việc vừa qua, và hai người nhân đó kết làm bằng hữu, thường qua lại thân mật. Tôi với anh ấy là bè bạn, hai anh em cũng là bè bạn với tôi. Nếu là người khác đi bắt Đoàn Sơn Phong, tôi biết được sẽ đưa tin cho anh ấy mới phải. Nhưng đây là hai anh em muốn bắt anh ấy, tôi không thể đưa tin, mà cũng không thể giúp hai anh em bắt anh ấy được.

Vương Hùng, Lý Báo năn nỉ đôi ba lần mà Lưu Văn Thông vẫn không đồng ý. Vương Hùng Lý Báo không còn cách nào khác hơn, bèn vào bên trong gặp mẹ Lưu Văn Thông. Hai người bước vào vái chào Lưu thái thái. Lưu thái thái hỏi:

- Hai con ở đâu mà đến đây sớm vậy?

Vương Hùng nói:

- Tại bá mẫu không biết đó, hiện nay ở nha môn đang có một nghịch án.

Nghịch án gì thế?

- Quan huyện sai hai con đi bắt Đoàn Sơn Phong mà hấn tài năng xuất chúng, hai con bắt hấn không được!

- Nội huyện Tiêu Sơn này không ai có tài hơn được Đoàn Sơn Phong sao? Hai con không đến mời họ giúp đỡ?

- Người khác thì không được, chỉ có đại ca chúng con mới đủ sức thôi.

- Con không nói chuyện này với anh con sao?

- Con nói rồi, nhưng anh con nói Đoàn Sơn Phong là bạn thân, anh không chịu giúp chúng con.

- Con kêu anh con vào đây ta bảo.

Vương Hùng lập tức ra ngoài kêu Lưu Văn Thông vào. Lưu Văn Thông hỏi mẹ:

- Thưa, mẹ kêu con vào đây bảo điều chi?

Lão thái thái nói:

- Hai em con đến đây nhờ con giúp đỡ bắt Đoàn Sơn Phong tại sao con không giúp?

- Tại mẹ không biết, Đoàn Sơn Phong cũng là bạn thân với con. Vả lại anh ấy tài năng xuất chúng, con cũng e rằng bị anh ấy hại thôi! Chẳng như con bị thương rồi, con không có anh em chi cả, ai hầu hạ mẹ?

- Con nói không đúng chút nào! Đáng lẽ con không nên giao thiệp với bọn phỉ loại đó! Địa phương ta có bọn phỉ ác đó, con phải diệt trừ sớm đi mới phải! Mẹ bảo con đi giúp họ bắt Đoàn Sơn Phong, con có đi không nào?

Lưu Văn Thông vốn là người con hiếu, lật đật nói:

- Mẹ bảo con đi, con đâu dám cãi lệnh.

- Con đã đồng ý rồi thì hãy cùng Vương Hùng, Lý Báo thương lượng kế hoạch hành động.

Ba người mới đưa nhau ra nhà ngoài. Lưu Văn Thông nói:

- Hai hiền đệ đi bắt bằng cách nào? Giả sử bắt không được thì một là đánh cỏ động rắn, hai là chúng ta còn bị hấn đả thương nữa.

Vương Hùng hỏi:

- Theo ý huynh trưởng thì phải làm sao?

- Theo ý tôi, hai em nên trở về nha môn ra mắt lão gia, xin lão gia điều cho 200 quan binh giữ dinh, 100 khoái thủ của nha môn. Còn riêng hai em nên đến Khánh Phong lâu đưa tin, bảo chương quỹ ngày mai không tiếp khách trên lầu. Còn tôi sẽ gạt Đoàn Sơn Phong lên Khánh Phong lâu uống rượu, phục cho hấn

say khướt, chúng ta kêu 300 người mai phục ở bốn bên tiệm rượu đó, chừng nghe tôi đánh vỡ chén làm hiệu, mọi người ập vào bắt hán. Nếu tôi không khua chén, các người đừng có vọng động nhé! Nếu bắt không được để hán chạy đi thì đừng mong gì bắt lại, nên phải hết sức ra lệnh cho quan binh nghiêm mật, đừng để việc này tiết lộ ra ngoài!

Vương Hùng nói: - Thế thì được!

Hai người cáo từ trở về nha môn ra mắt quan huyện. Quan huyện hỏi:

- Hai người có bắt được Đoàn Sơn Phong không?

Vương Hùng nói:

- Không có! Xin lão gia đưa cho quan thủ thành một phong thư ra lệnh điều 200 quan binh thủ dinh và truyền một 100 khoái thủ ở nha môn, không nói là bắt ai cả, ngày mai phải mai phục bốn phía Khánh Phong lâu. Hạ dịch sẽ mời một người bạn làm bảo phiêu giúp sức bắt Đoàn Sơn Phong.

- Chỉ có một tên Đoàn Sơn Phong mà sao bày lăm chuyện thế?

- Thật ra Đoàn Sơn Phong võ nghệ rất cao cường, nếu không định kế, e bắt hán không được.

- Cũng được! Quan huyện nói.

Vương Hùng và Lý Báo cùng đi đến Khánh Phong lâu. Gặp chủ quán, Vương Hùng hỏi:

- Ngày chủ quán, tiệm cơm này một ngày bán được bao nhiêu tiền?

- Mỗi ngày bán hơn 100 điều tiền.

- Ngày mai, trên lầu các người không bán cơm rượu cho ai nhé! Một ngày mất bao nhiêu tiền chúng ta chiếu theo số sẽ trả đủ. Ngày mai mượn lầu này để biện án. Những người cùng Đơn tiên trại Uất trì đến đều là sai sự cả. Ông phải dặn các phổ kỵ ngàn muôn lần chớ tiết lộ tin này ra ngoài nhé! Nếu tiết lộ tin này, vụ án sẽ trở thành trọng đại thì ông không khỏi lên quan đâu.

Chủ quán nói:

- Hai vị đầu mục cứ yên tâm. Không ai tiết lộ tin này đâu.

Vương Hùng, Lý Báo cắt đặt công việc đã xong xuôi, mới đến nhà Lưu Văn Thông báo lại là mọi việc bố trí đã xong. Lưu Văn Thông nói:

- Thôi, hai chú hãy về đi!

Sáng hôm sau, Lưu Văn Thông thức dậy, thay đổi y phục, ngậm dất theo đơn tiên, từ nhà đi thẳng đến Tây quan, vừa đúng lúc Đoàn Sơn Phong vừa mở cửa tiệm, mọi người đang bu quanh. Có một Hòa thượng kiêu đang quậy phá ở đó. Ông Hòa thượng không phải ai lạ mà chính là Tế Diên. Ông ta thấy các quan nhơn ở trong rừng dài liễu trời Vương Toàn, Lý Phúc dẫn đi rồi, cũng theo vào cửa Nam. Vừa vào thành, thấy có tiệm bán chỉ ở đường phía Đông. Chủ quán họ Lý tên Đắc Thủy đang đứng trước cửa tiệm. Một người trên dui có một mụn ghẻ mắt người đang phơi nắng trước cửa. Tế Diên nhìn thấy, miệng niệm “Nam mô A Di Đà Phật”.

Nguyên người có ghẻ mắt người này họ Lý, kêu là Lý Tam Đức, chuyên sống bằng nghề phổ kỵ, tánh tình rất hòa nhã. Trong nhà còn đủ cha mẹ, lại có vợ và con dại, mà chỉ trông cậy vào nghề làm công của Tam Đức để sống qua ngày. Ở ngoài cửa phía Nam có một tòa Đoàn Gia Trà lâu bán kèm cơm rượu nhưng vắng khách lỗ lã, Đoàn chủ quán muốn đóng cửa dẹp tiệm. Có người nói:

- Anh đừng đóng cửa! Anh kêu Lý Tam Đức vào làm phổ kỵ đi. Người này tánh tình hòa nhã lại giỏi dấn, quen biết cũng nhiều. Tiệm này nhờ có anh ta sẽ buôn bán khá hơn cho mà coi!

Chủ quán nghe lời bèn kêu Lý Tam Đức vào làm phổ kỵ. Việc buôn bán càng ngày càng khá nhờ có Tam Đức tánh tình vui vẻ hòa nhã. Được hơn hai năm, tiệm cơm bắt đầu có lãi, chủ quán càng có biệt nhân đối với Tam Đức hơn, những ngày lễ tết trong năm đều có quà tặng, ngày thường cũng được ưu đãi hơn, nhờ thế gia đình Lý Tam Đức cũng dễ sống qua ngày. Bỗng nhiên trên dui Lý Tam Đức mọc lên mụn ghẻ

mặt người nhưng chẳng dám xin nghỉ vì các miệng ăn ở nhà đều trông cậy vào anh tạ Chương quỹ thấy Lý Tam Đức đi cà nhắc khắp khiêng thật khó giữ lại. Một hôm, chương quỹ nói:

- Lý Tam Đức, anh nên nghỉ làm đi! Lý Đức nghe nói, thất kinh đáp:

- Chương quỹ ơi, nếu ông đuổi việc tôi, tôi bị nghỉ việc thì bốn, năm miệng ăn của gia đình tôi không biết sống ra sao!

- Không phải là tôi đuổi việc anh, mà tôi thấy anh bây giờ không còn làm việc được nữa. Công việc buôn bán của chúng tôi đây khá lên là cũng nhờ anh. Bây giờ anh chỉ cần nghỉ dưỡng bệnh. Có ai lãnh trị hết bệnh cho anh, tốn bao nhiêu điều tôi cũng cho hết.

Lý Tam Đức nghỉ thầm: “Chương quỹ đối với mình tốt quá”. Bèn trở về nhà dưỡng bệnh. Nhưng bệnh mỗi lúc càng nặng thêm, không có tiền, sai con đến tiệm lấy. Một hôm đứa bé lãnh tiền như thường lệ, nghe trong đám phở ky có người bàn tán:

- Chúng ta làm từ sang tới tối chỉ được một phần tiền công. Còn người ta chơi không ở nhà lãnh tiền.

Thằng bé trở về nói lại. Lý Tam Đức tức giận, chống gậy đi lên tiệm để gặp các phở ky, nói:

- Trước đây tôi không đắc tội với các anh, hiện nay tôi bị mụn ghẻ oan nghiệt này, chương quỹ thương tình mới đối xử như thế. Tại sao con tôi đến lấy tiền, các anh lại bàn ra tán vào?

Mấy người phở ky nói:

- Không có ai bàn tán gì đâu, anh đừng có nghe lời thằng nhỏ, nên trở về dưỡng bệnh đi!

Nghe mọi người khuyên giải, Lý Tam Đức trở về nhà, đi đến cửa tiệm chỉ thêu, chương quỹ cửa tiệm này là Từ Đắc Thủy vốn quen biết, hỏi:

- Lý lão tam! Bệnh chú chưa hết sao?

- Thôi đừng nhắc tới nữa, bệnh tôi thiệt khó lành, nó thuộc loại âm sang, không biết tôi làm chuyện tổn đức gì mà như thế này! Tôi chết đi rồi, cả nhà không biết sống làm sao?

- Chú tìm người trị bệnh đi. Không có tiền tổn mấy điều tôi cũng cho, chỉ cần chú hết bệnh là được!

Ông ta biết rõ là bệnh không dễ gì trị, muốn nói để cho qua chuyện thôi. Nào ngờ Phật sống Tế Diên lại đến. La Hán gia thi triển pháp Phật muốn cứu giúp Lý Tam Đức và đùa cợt Từ Đắc Thủy chơi.

125. Chương 126

Phụng lệnh quan, vây bắt Đoàn Sơn Phong

Mời bạn thân kế phục Khánh Phong lâu

Từ Đắc Thủy nói cho qua chuyện xong, thì bên ngoài có một Hòa thượng bước vào hỏi Lý Tam Đức:

- Này bạn, mụn ghẻ trên đùi bạn là ghẻ gì thế?

- Đó là ghẻ mặt người.

- Bạn có muốn nó lành hay không nè?

- Muốn chớ sao lại không! Chỉ sợ không hết thôi.

Từ Đắc Thủy nói:

- Này Hòa thượng, ông không nói đùa chớ? Nếu ông có thể trị hết mụn ghẻ đó, tiền thuốc dầu ba bốn điều tôi cũng chịu bỏ ra hết.

- Ông có chắc chịu tiền thuốc không?

- Chỉ cần mụn ghẻ đó lành là tôi sẽ bỏ ra ngay!

- Ta cũng chẳng cần ba bốn điều đâu, ông chỉ đưa ta hai điều là ta có thể trị lành bệnh được rồi. Phiên ông lấy một tờ giấy viết hiệu tiệm và ký tên lên đó. Khi ông viết, ta đi kiếm một ít thuốc, chừng đó, ông đóng dấu vào, ta ra tiệm bổ thuốc.

Từ Đắc Thủy nghĩ thầm: “Mụn ghẻ độc này làm sao mà trị hết được!”. Nghĩ rồi đi lấy một tờ giấy đóng dấu lên đó rồi đưa cho Tế Diên. Tế Diên bảo đưa viết, viết một hồi lâu, không ai biết là viết những gì trên đó. Viết xong, Tế Diên hỏi Từ Đắc Thủy:

- Ta trị hết bệnh cho anh này, ông có chịu đưa hai điều tiền không?

- Tôi đưa mà!

Tế Diên lần lữa móc một cục thuốc ra nhai nhai rồi thoa lên mụn ghẻ của Lý Tam Đức, thì thấy thịt tươm mủ, nước vàng tươm chảy ra ngoài. Khi nước vàng chảy hết, Tế Diên lấy tay sờ lên mụn ghẻ, miệng niệm: “Án ma ni bát di hồng! Án sắc lịnh hích! Hết đi nhé!”. Lập tức mụn ghẻ liền mặt, da trở lại như xưa. Lý Tam Đức đứng dậy đi như thường. Mọi người đều nhất tề khen ngợi:

- Thật là linh đơn diệu dược, thần tiên có khác.

Tế Diên nói:

- Nay Từ chưởng quỹ, ông đưa hai điều tiền đi!

Từ Đắc Thủy cũng ngạc nhiên! Ông ta cốt ý nói chơi, không ngờ chơi lại thành thiệt phải mất tiền. Thấy Tế Diên đòi tiền, ông ta nói:

- Ủ được, đại sư phó, ông thiệt muốn đòi tiền tôi hả?

- Ông nói đấy đưa, không chịu đưa tiền cho ta, đâu có được! Ta có tờ giấy này có chữ ký của ông.

Tế Diên nói rồi cầm tờ giấy đưa lên, bên trên viết là:

Người trị bệnh ghẻ Tam Đức Lý

Nài Hòa thượng ta thần dược thí

Tiền thuốc định giá hai điều chẵn

Bảo trả tiền Từ Đắc Thủy.

Tế Diên nói:

- Ông không chịu đưa tiền thì mình kéo nhau lên quan vậy.

Từ Đắc Thủy không còn cách nào hơn là móc đưa ra hai điều. Lý Tam Đức nói:

- Thưa đại sư phó, lão nhân gia cứu mạng tôi cũng là cứu cả gia đình tôi nữa! Mời lão nhân gia đi cùng tôi về tiệm cơm rượu Đoàn gia để tôi tạ Ôn người!

- Được, ta đang muốn uống rượu đây.

Nói rồi đi cùng Lý Tam Đức đến tiệm cơm rượu Đoàn gia. Lý Tam Đức kêu:

- Chưởng quỹ ơi, tôi hết bệnh rồi nè!

- Chú làm sao hết bệnh vậy?

- Vị đại sư phó đây trị hết bệnh cho tôi đó! Nay chưởng quỹ, cho dọn cơm rượu đãi đại sư phó, hết bao nhiêu tiền để tôi trả. Bấy giờ tôi về nhà trước cho cha mẹ tôi thấy mà yên tâm. Đừng cho đại sư phó đi đâu nhé!

Mọi người nói: - được mà!

Lý Tam Đức đi về nhà mình, còn Tế Diên ở lại ăn uống tì tì, rồi đòi đi cầu, thẳng đến đại đường huyện Tiều Sơn thi triển diệu pháp để lại mấy chữ rồi trở lại tiệm cơm tiếp tục ăn nhậu. Tối lại Tế Diên thi triển phép Phật cho quan huyện nằm mộng. Hôm sau Lý Tam Đức không cho Hòa thượng đi, cầm lại một bữa nữa. Ngày thứ ba cũng không cho Hòa thượng đi, ăn cơm cũng không cho trả tiền. Tế Diên thức dậy sớm, để lại tiệm cơm một điều rưỡi, còn 500 tiền cầm theo. Các phố ky nói:

- Đại sư phó đừng đi! Lý Tam Đức có dặn đừng để sư phó đi đấy!

- Không đi đâu, ta ra ngoài đi cầu một lát thôi mà!

Nói rồi Tế Diên bước ra khỏi tiệm cơm rượu, thẳng đến tiệm bán thịt của Đoàn Sơn Phong ở Tây quan, bước vào nói:

- Khổ quá, khổ quá!

Người chưởng đao (người cầm dao chặt thịt) dòm thấy một Hòa thượng áo quần rách nát quá cỡ, bụng nghĩ thầm: “Ông Hòa thượng này chắc mua chừng 10 tiền thịt về tắm bổ đây mà”. Bèn nói:

- Hòa thượng muốn mua thứ chi?

- Mua 500 tiền thịt.

- Ông muốn mua thịt mỡ hay thịt nạc?

- Đại chưởng quỹ cứ tính giùm cho Ta lại không thường ăn thịt, thứ nào ngon là được.

Chưởng đao nghĩ thầm: “Mới sáng ra mở hàng được như vậy, khoái quá!”. Bán nói một tí, chặt một dao ba cân bốn lượng, nhiều hơn tiền mua hai lượng.

Tế Diên cầm xương thịt đi ra, vừa ra khỏi cửa năm bước quay trở vào nói:

- Này chưởng quỹ, ông coi đó, chỗ thịt này toàn gân không hà, ta quên nói, không thường ăn thịt phải ăn thứ có béo béo mới tốt. Ông đổi giùm ta nhé, càng béo càng tốt!

- Coi kìa, hồi nãy hỏi rồi, sao ông không nói!

- Ông đổi giùm ta đi mà!

Chưởng quỹ nghĩ thầm: “Ừ, đổi cũng được!”. Nghĩ rồi bèn cắt một miếng thịt cũng đủ ba cân bốn lượng như vậy đưa ra. Tế Diên cầm xương thịt đi ra cửa bốn bước bèn quay lại, nói:

- Chưởng quỹ ơi, chỗ thịt này bỏ vào nồi nấu tan thành mỡ hết. Ăn vào một miếng ớn đến tận cổ. Lỡ tục thường nói: “Ăn thịt lảng cả miệng!”. Ông đổi lại thứ thịt nạc giùm ta đi!

Chưởng quỹ thấy vậy tức giận nói:

- Mới sáng sớm làm như vậy, ông thiệt là cố phá chúng tôi!

- Ông làm ơn đổi giùm ta đi mà!

Chưởng đao không còn cách nào hơn, đành cắt đổi một cục thịt nạc khác ba cân một lượng, ít hơn tiền mua một lượng. Tế Diên cầm xương thịt đi mau ra cửa, mới ba bước trở lại nói:

- Chưởng quỹ ơi, ông coi nè, chỗ thịt này nạc quá, bỏ vô nồi nấu không có chút mỡ nào, ăn vừa tanh lại vừa dính răng. Ông đổi giùm ta thứ thịt ba rọi trong mỡ có nạc giùm đi. Nếu không ta không chịu đi đâu!

Chưởng đao tức giận nhưng cố dằn xuống, ráng nhịn nhục, nghĩ rằng: “Hơi đâu mà đòi co với ông”.

Lui cui đi đổi một miếng thịt ba rọi. Tế Diên cầm miếng thịt đi ra cửa, được một bước quay lại, nói:

- Chưởng quỹ nè, ông thấy đấy. Tôi quên mất, chùa chúng tôi ăn toàn chay, đâu có đầu bếp nấu thức ăn mặn mà tôi quên mất! Vậy ông làm ơn đổi cho thứ thịt luộc chín đi.

- Ông thiệt đến đây quậy phá chúng tôi mà! Tôi không đổi gì hết.

- Ông dám không đổi à?

Nói rồi cầm miếng thịt ném thẳng vào mặt chưởng đao. Chưởng đao nói:

- Hay cho ông Hòa thượng này, ta không mời, không ghẹo ông, mà ông dám đến đây chọc tạ Phổ ký đầu, áp ra đánh ông cho ta!

Một câu hô lên, từ bên trong bảy tên phổ ký chạy ra vây Tế Diên vào giữa. Tế Diên lấy tay chỉ một cái, bảy tên phổ ký hoa cả mắt áp lại tay nắm, chân đá chưởng đao lia lịa. Chưởng đao la lên:

- Ta đây mà!

Bọn phở kỵ la:

- Đánh cho ông ta tởn. Ông dám tới đây chọc phá chúng ta hử?

Chưởng đao la lớn:

- Ta là Vương Nhị đây mà!

Mấy phở kỵ dòm kỹ lại là mình đánh chưởng đao Vương Nhị, còn ông Hòa thượng đứng kể bên cười hề hề. Các phở kỵ nói:

- Đừng để cho Hòa thượng chạy!

Nói rồi áp lại vây Tế Diên. Tế Diên lấy tay chỉ một cái, Miệng niệm: “Án sắc lịch hích!”. Tức thì bảy tên phở kỵ đứa này nhìn đứa khác nổi giận, bèn xáp lại nhau. Một tên nói:

- Ta muốn đánh mày từ lâu rồi.

Sáu tên ráp lại thành ba cặp, còn thừa một tên chạy lại níu chưởng đao Vương Nhị đánh nhầu.

Mọi người ở hai bên phố không biết lý do tại sao mà các phở kỵ trong tiệm đánh nhau dữ dội thế. Tế Diên đứng một bên xem, hô: “Cẩn lỗ tai nó”, đằng kia cẩn thiết.

Tế Diên hô: “Véo mạnh nó”, đằng kia néo thiết! Mọi người chạy lại khuyên can, Lưu Văn Thông cũng vừa đến, nói:

- Thôi đừng đánh nhau nữa! Tại sao vậy?

Tế Diên cũng nói:

- Phải, thôi đừng đánh nhau nữa!

Họ mới dừng tay, ngơ ngàng nhìn nhau. Tên này hỏi:

- Tại sao anh lại đánh tôi?

Hai bên nhìn nhau giận thằm. Lưu Văn Thông hỏi:

- Tại sao các vị làm thế?

Chưởng đao mới đem chuyện của Hòa thượng mua thịt kể lại. Lưu Văn Thông nói:

- Các vị hãy xem, ông là một Hòa thượng kiếc, cần gì phải đôi co với ông làm chi. Thôi đem 500 tiền trả cho ông ấy đi!

Tế Diên nói:

- Ta không muốn gặp chú, rốt cuộc cũng phải gặp hà!

- Đại sư phó cũng muốn gặp tôi à?

- Gặp bây giờ, một lát còn gặp nữa.

- Còn gặp nữa à?

- Gặp trên lầu được không?

Lưu Văn Thông thăm nghĩ: “Cái ông Hòa thượng này thiệt là lạ!”. Thấy Hòa thượng đã đi xa, Lưu Văn Thông mới hỏi:

- Chưởng quỹ của mấy người ở đâu?

Phở kỵ đều đáp:

- Còn ngủ chưa dậy.

Mới nói tới đó, Đoàn Sơn Phong từ trong đã đi ra. Đúng là còn ngủ, nhưng nghe có ông Hòa thượng đang quậy phá, Đoàn Sơn Phong lật đật thức dậy chạy ra bảo:

- Đừng để cho ông Hòa thượng đi!

Lưu Văn Thông thấy vậy mới nói:

- Đại ca, mình không cần đôi co với người xuất gia làm gì, để ông ta đi đi!

Thấy Lưu Văn Thông, Đoàn Sơn Phong hỏi:

- Hôm nay sao hiền đệ đến sớm vậy?

- Thưa huynh trưởng, hôm nay em đến mời huynh trưởng đây.

- Mời anh việc gì thế?

- Hôm nay là sinh nhật của em.

- À, té ra là ngày chào đời của hiền đệ mà anh quên mất!

- Hôm nay em đặc biệt mời huynh trưởng để tâm sự, giải tỏa những điều chất chứa trong lòng. Từ khi sanh ra đến giờ, kết giao được với mấy bạn bè đều là việc bình thường, chỉ có huynh mới là tình tri kỷ.

Anh em ruột thịt hàng ngàn có

Việc gặp tìm nhau một mống không.

- Trừ ra anh em chúng ta mới đúng là tri kỷ thôi. Lời tục nói không sai:

Muôn lượng vàng ròng dễ kiếm,

Một người tri kỷ khó tìm.

- Được, Hai anh em chúng ta đi uống rượu đi! Hiền đệ nói huyện Tiêu Sơn chúng ta, quán rượu nào đẹp nhất?

Lưu Văn Thông là người tinh ý, sợ nói ra Khánh Phong lâu, Đoàn Sơn Phong sẽ nghi mất, bèn nói:

- Tùy ý huynh trưởng, đi tới chỗ nào cũng được!

- Khánh Phong lâu là một đại tửu lâu đẹp nhất ở huyện Tiêu Sơn, mình tới đó được không?

Được lắm chứ!

Địa điểm này rất thích hợp với Lưu Văn Thông. Đoàn Sơn Phong vào trong thay đổi y phục, rửa mặt, mang tiền cùng Lưu Văn Thông đi đến Khánh Phong lâu.

126. Chương 127

Thi diệu pháp cợt đùa giúp nghĩa sĩ

Nói tâm sự rúng động lòng tặc nhân

Đoàn Sơn Phong cùng Lưu Văn Thông từ quán thịt đi ra thẳng đến Khánh Phong lâu. Vừa tiến vào thành thì thấy trên đường phố từng tốp ba người, hai người quan binh đều mang quân trang khí giới hẵn hoi. Các quan binh này đều quen biết với Đoàn Sơn Phong và Lưu Văn Thông cả, nên hỏi:

- Lưu gia, Đoàn gia, hai vị đi đâu đây?

Đoàn Sơn Phong đáp:

- Chúng tôi đi loanh quanh chơi. Các vị có sai sự gì thế?

Các quan binh đều nói:

- Chúng tôi vâng lệnh là cứ chờ sẵn ở đây, cũng không biết là lệnh gì. Nghe nói có việc trọng yếu liên quan đến mật án.

Quan binh cũng không biết là đến để bắt Đoàn Sơn Phong. Quan huyện chỉ gửi thư cho quan thủ dinh là phải phái 200 lính đóng ở hai bên Khánh Phong lầu, nghe theo sự điều khiển của Vương Hùng và Lý Báo, cho nên họ không biết là phải. Lưu Văn Thông đã biết rõ ràng, nhưng vẫn cùng Đoàn Sơn Phong bước vào quán, lên lầu ngồi. Trên lầu thực khách vắng hoe. Chưởng quỹ đã dặn phở ky hôm nay không tiếp khách trên lầu vì nhà môn mượn lầu biện án, cho nên phở ky đâu dám bày bàn. Lưu Văn Thông và Đoàn Sơn Phong ngồi xuống xong, phở ky mới biết bèn lau dọn bàn ghế, đem trái cây tươi ngon lên trước, kể đó mới tới cơm rượu. Hai người vừa uống kêu thức ăn thì nghe nơi cầu thang có tiếng la lớn:

- Ta ăn cơm trả tiền, cái thang lông đỏ này sao không cho ta lên.

Phở ky nhìn kỹ thì ra đó là một Hòa thượng kiếc. Nguyên Tế Diên quậy phá ở cửa hàng thịt xong, thấy Lưu Văn Thông và Đoàn Sơn Phong bước vào Khánh Phong lầu, cũng lót lót đi theo vào. Vừa bước vào quán, Tế Diên nghe phở ky nói:

- Đại sư phó này, hôm nay không bán trên lầu, ở đó có người bao rồi.

Tế Diên nói:

- Ta muốn ăn một bữa cơm, nhờ hôm nay có thêm được ít tiền, định bụng là sẽ không phải ăn cơm ở dưới lầu; nếu không như vậy ta nào dám tới quán rượu! Trên lầu là các ông tai to mặt lớn, món ăn một trăm sáu, trên lầu bán tới hai trăm tư, Hòa thượng cũng ăn không nổi.

Phở ky nghĩ bụng: “Ăn ở dưới lầu có sao đâu!”. Bèn để Hòa thượng bước vào. Phở ky vừa quay mặt đi, Tế Diên te te bước lên lầu, nói:

- Cái thang lông đỏ này không cho ta lên lầu chớ!

Lên trên lầu, Tế Diên kiếm một chiếc bàn vừa ý ngồi xuống. Phở ky lên trên lầu kể tai Tế Diên nói nhỏ:

- Đại sư phó này!

Tế Diên hỏi lớn: - Cái gì vậy?

Bị mắc có Lưu Văn Thông và Đoàn Sơn Phong, phở ky không dám nói rõ. Chưởng quỹ cũng sợ Đoàn Sơn Phong thấy biết được nên lật đặt kêu phở ky lại, dặn:

- Đại sư phó cần ăn uống thứ chi cứ dọn cho ông ấy.

Phở ky lúc đó mới hỏi:

- Đại sư phó cần ăn cơm rượu nào?

- Ở đây có thứ rượu nào?

- Có rượu trắng, Trần Thiệu, Mai khô lộ, Ngũ gia bì, Trạng nguyên hồng, Nhơn trần liên hoa, Bạch hà điệp thanh, Nhân sâm lộ.

- Đem cho ta hai bầu Mai hoa lộ nhé!

Không có Mai hoa lộ, chỉ có Mai khô lộ thôi.

- Đúng nói đó! Ở đây có món gì ngon nào?

- Chiên, xào, chưng, nấu, ram, tiềm, buổi sáng ăn sơ sơ, trưa lại các món hải vị thượng đẳng đều có đủ.

- Vậy thì lấy miếng thịt xắt cửa cửa rồi bỏ vô chảo xào cho ta một đĩa.

- Thịt miếng xào hỉ?

- Ủ!

Giây lát phở ky đưa lên, Tế Diên dòm thấy, nói:

- Không phải cái này, sao mà cắt hết vậy thì đâu gọi là khứa.
- Vậy thì xắt nhuyễn xào rồi. Thôi, Hòa thượng ăn giùm đi.
- Món này bao nhiêu tiền?
- Một trăm sáu mươi.
- Chú đưa lại ta 80 tiền nhé!
- Tiệm cơm đâu có chuyện bớt tiền lại.
- Chú phải đem cho đúng chớ, chú đem cái gì bảo ta ăn cái đó sao?

Lưu Văn Thông ngồi ở bàn kia nghe nói như thế, bảo:

- Thôi, đem món thịt miếng xào đó cho chúng ta, chú đem thứ Hòa thượng kêu cho người.

Phổ ky đem đĩa thịt xào cho Lưu Văn Thông, rồi kêu cho Hòa thượng đĩa thịt xắt nhuyễn xào. Tế Diên thấy đĩa thức ăn, nói:

- Không được, bảo khứa như thế này lại xắt như thế kia! Vậy là món thịt đinh xào tương gừng rồi. Ta không muốn cái này.

Phổ ky chỉ có nước đem thịt xắt nhuyễn xào bán cho người khác, rồi kêu cho Hòa thượng món thịt đinh xào tương gừng. Tế Diên thấy đem lại bèn nói:

- Chú thiệt là phá ta không! Ta không ưa thịt tương gừng đó đâu.
- Vậy rốt lại Hòa thượng muốn kêu thứ chi?
- Chú không đợi ta nói xong mà. Đem thịt thái ra hết rồi quét lại cho nhừ.
- Đó là thứ bò viên rồi. Hòa thượng muốn thứ nào? Viên nướng, nhúng dấm, xuyên hoàn, tứ hỉ hay hải sâm? Nói cho rõ đi!

Viên nướng thì bao nhiêu tiền? Viên nhúng dấm bao nhiêu tiền?

Viên nướng 200, viên nhúng dấm 240.

- Tại sao nhúng dấm lại mắc hơn thứ nướng?
- Nhúng dấm có tẩm thêm muối.
- Chú kêu cho ta một đĩa viên nướng, thêm vào một ít muối được không?
- Không được đâu! Vậy là Hòa thượng kêu thịt viên nướng hỉ?

Giấy lát thịt vỏ viên nướng đem lên. Tế Diên nói:

- Ta chỉ kêu một viên mà sao chú lại đem chi 11 viên thế này?
- Cái này là một đĩa đây mà. Đại sư phó chịu khó lựa ra, tôi khỏi tốn công một chút.
- Ta muốn ăn một viên lớn để thưởng thức hương vị của nó mà chú làm không đúng chút nào; còn cái này nữa, ta muốn uống cho say rồi khua ly rượu loong coong chơi!

Nghe câu nói đó, Lưu Văn Thông sợ hết hồn, nghĩ thầm: “Mình tính khua ly rượu làm hiệu lịnh. Nếu Đoàn Sơn Phong chưa say rượu mà ông ta khua chén, quan binh áp tới, chắc chắn bắt không được Đoàn Sơn Phong rồi!”

Đang kia, phổ ky nói với Hòa thượng:

- Xin đại sư phó đừng có khua chén.
- Ta định khua chén chơi, nếu có ai không muốn, năn nỉ Hòa thượng ta, đừng chọc Hòa thượng ta thì ta không khua.
- Có ai chọc giận Hòa thượng đâu nào?

Lưu Văn Thông nghĩ thầm: “Cái ông Hòa thượng này thật là lạ!”. Liền nói:

- Đại sư phó đừng quây đường phá phở ky nữa, một lát ăn cơm xong bao nhiêu tiền tôi xin trả.

Đoàn Sơn Phong nói:

- Hơi đâu mà hiền đệ lại để ý ông ta!

Lưu Văn Thông nói:

- Tôi thấy Hòa thượng này hay chọc ghẹo người ta lắm đa!

Hai người nói tới đó càng uống càng thích thú. Rượu rót ly nào sạch ly đó, chén nào cạn chén đó mà Đoàn Sơn Phong vẫn không say. Lưu Văn Thông nghĩ thầm: “Thường ngày Đoàn Sơn phong đâu có mạnh rượu như vậy? Sao hôm nay uống mãi mà không say kìa? Phải say mới bắt được hần chó!”.

Đằng kia Hòa thượng tự nói lẩm nhẩm:

- Người ta muốn uống rượu không say là có chủ ý; phải nhắc lại một việc bận tâm cho nó trong lòng sanh bối rối, chừng đó rượu mới say.

Lưu Văn Thông nghe vậy, nghĩ bụng: “Ừ phải! Câu nói đó nghe có lý đa”. Bèn nói:

- Đoàn đại ca, em coi anh như là người anh của em vậy, em có việc gì không hề dối gạt anh; còn anh, anh không coi em như là em, nên có việc lại giấu em, thiệt không phải chút nào!

Đoàn Sơn Phong nói:

- Hiền đệ nói sai rồi! Anh có điều gì giấu hiền đệ đâu?

- Việc làm của đại ca, tưởng đâu em không biết, nhưng sự thực làm sao lấy giấy gói lửa được?

- Anh có làm gì đâu nào?

- Việc làm ở Lương Quan Đồn đấy mà!

Đoàn Sơn Phong nghe nói câu đó, mặt lập tức đỏ hồng, rượu đã xông lên. Vụ án ở Lương Quan Đồn chính là do hần gây ra. Đoàn Sơn Phong nguyên quán người phủ Hàng Châu, tỉnh Hồ Nam, trước kia là một tay giang dương đại đạo trong chốn lục lâm, giỏi thuật phi thiềm tẩu bích, trốn đến huyện Tiêu Sơn mở một cửa hàng thịt. Trong tay hần có vốn sẵn, không có gian quyền, một thân một mình lại siêng năng làm việc, nên không ai biết là hần xuất thân từ lục lâm. Một hôm Đoàn Sơn Phong đi thâu tiền ở một làng tại Tây quan, đi đến Lương Quan Đồn, thấy có một người đàn bà mua chỉ thêu ở trước cửa nhà. Đoàn Sơn Phong thấy người đàn bà này mười phần xinh đẹp, từ đầu đến chân không chê vào đâu được. Đối diện nhà người đàn bà là tiệm tạp hóa, Đoàn Sơn Phong đến tiệm tạp hóa ấy. Gặp người quen làm chưởng quỹ hỏi:

- Đoàn chưởng quỹ, ông đi đâu đây?

- Tôi đi thâu tiền, tôi xin hỏi thăm một việc: người đàn bà mua chỉ kia là vợ của ai vậy?

- Ông không biết sao? Đó là người nhà của Lưu Hỷ bán thịt đồng nghề với ông đấy!

Đoàn Sơn Phong nghe nói ngạc nhiên:

- Ái chà chà, Lưu Hỷ thiệt là phước ba đời! mặt mày như ma lem mà có được vợ đẹp quá chừng chừng!

- Cái đó làm sao nói được. Ai cũng có số mạng hết!

Đoàn Sơn Phong hỏi kỹ xong, trở về tiệm mình, kêu phở ky hỏi:

- Lưu Hỷ mua thịt có thiếu nợ chúng ta không?

- Lưu Hỷ không mua thiếu, mua hàng trả tiền mặt, cũng không gói đầu.

- Lưu Hỷ đến mua thịt, cầm ông lại để ta nói chuyện một chút.

Phở ky vâng lời. Sáng hôm sau Lưu Hỷ đến, phở ky báo lại với Đoàn Sơn Phong. Hần ta bước ra hỏi:

- Nay Lưu Hỷ, mỗi ngày anh bán được bao nhiêu tiền?

- Bán hơn 20 cân thịt thôi.
- Trong nhà anh có mấy người? Bán như vậy có đủ ăn không?
- Nhà tôi người không nhiều, chỉ có hai miệng ăn thôi. Mỗi ngày bán với vốn hai điều tiền tạm đủ. Tôi cũng không dám mua chịu.
- Nếu có đủ hàng, một ngày anh bán được bao nhiêu?
- Nếu có đủ hàng, tôi có thể bán được 5,60 cân, như thế cũng có lời ra, mà tôi không có vốn.
- Không hề chi! Tôi bán thịt cho anh 1000 cân thịt, anh cứ lo bán, rồi vài tháng trả tôi một lần. Tôi thấy anh là người rất thành thật, không đến nỗi quỵt nợ. Anh thấy thế nào?
- Thế thì càng tốt.

Đoàn Sơn Phong bỏ ra vốn như thế cốt để kết bạn với Lưu Hỷ. Nào ngờ Lưu Hỷ là người quá thành thật, cũng không nói việc đó cho trong nhà biết. Một hôm đến rằm tháng bảy, Đoàn Sơn Phong hỏi:

- Nay Lưu Hỷ, anh phân phối thịt lâu nay có đòi nợ được không?
- Khó đòi lắm! Tối nay tôi lên xóm Đông thuê tiền, chắc không về nhà kịp.

Đoàn Sơn Phong nghe Lưu Hỷ nói tối nay không về nhà kịp, nên tối lại hẩn dất theo cương đao và 50 lượng bạc mò tới nhà Lưu Hỷ. Hẩn nhảy tường vào, thấy Vương thị đang thêu dưới đèn, trong nhà lặng lẽ không người, ba gian Bắc phòng cửa đều đóng chặt. Đoàn Sơn Phong xô cửa bước vào, Vương thị hỏi:

- Ai đó?

Đoàn Sơn Phong nói:

- Ta họ Đoàn, gọi là Đoàn Sơn Phong, đã lâu ngưỡng mộ dung nhan xinh đẹp của tiểu nương, hôm nay đặc biệt đến đây, xin tiểu nương ban cho tình hoan lạc! Ta có mang theo đây 50 lượng bạc để tặng tiểu nương, gọi là bày tỏ chút tình.
- Vương thị là người hiền thực, nói:
- Nay, ông đừng ăn nói bậy bạ nhé! May mắn hôm nay chồng tôi đi khỏi, ông nên mau ra khỏi đây đi, tôi sẽ không nói gì hết. Nếu ông không nghe lời, tôi la lên thì ông khó sống đó!
- Mi dám la hả? Hãy coi đây!

Nói xong hẩn rút đao xoẹt một cái. Vương thị sợ quá, la thất thanh: - Bớ người ta, cứu!

Đoàn Sơn Phong sợ bên hàng phố nghe được, ở đây đều là chỗ quen biết, nên vội đưa đao lên kết thúc tánh mạng thiếu phụ, rồi đem đầu người gói lại ném vào trong một hẻm nhỏ. Ở đó lại có ông già đang đi cầu, thấy bọc giấy ném tới, bèn nói:

- Chắc là thần tài cho mình đây!

Nói rồi kêu bà già đốt đèn lên xem, sợ hãi đến rụng rời! Ông ta vội gói lại, ném trong đám lau bên đầm, báo hại Lý Phúc lượm ra xem mà mang họa. Đoàn Sơn Phong cho rằng việc này không ai biết! Hôm nay nghe Lưu Văn Thông nhắc đến việc ở Lương Quan Đồn nên sợ đến tái mặt.

127. Chương 128

Các quan binh ra sức bắt giặc

Lý Văn Long vô cớ bị lầm

Nghe Lưu Văn Thông nhắc lại việc ở Lương Quan Đồn, Đoàn Sơn Phong lập tức mặt đỏ phừng vì rượu, tự nghĩ: “Việc này không ai hay biết, nghe nói Lưu Hỷ đem lời nói chơi của Lưu Tam báo cáo mà Lưu Tam cũng không hề hấn chỉ Tội gì mình phải thừa nhận chứ?”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Nay Lưu hiền đệ, Việc ở Lương Quan Đồn của ta là việc gì?
- Muốn người đừng biết trừ phi mình đừng làm. Anh ở Lương Quan Đồn giết vợ của Lưu Hỷ, bộ tưởng không ai biết sao?
- Chú ăn nói bậy bạ không! Nếu biết thì chú làm sao?
- Hiện giờ có người muốn bắt anh, tôi đưa tin cho anh biết cho trọn tình bằng hữu.
- Trừ phi chú dẫn người ta tới bắt ta, ta mới ngán!

Ở bàn bên kia, Tế Diên la:

- Đúng phải đánh nhau thôi!

Nói rồi cầm ly rượu khua loong coong. Lập tức dưới lầu Vương Hùng, Lý Báo và các quan binh đều hô:

- Bắt nó, bắt nó!

Vương Hùng, Lý Báo vừa lên đến cầu thang lầu, Tế Diên dùng định thân pháp giữ cứng họ lại. Đoàn Sơn Phong thấy tình thế không xong bèn đá chiếc bàn lật ngang, nắm lấy chân bàn nhắm ngay Lưu Văn Thông đánh tới. Lưu Văn Thông vội rút đơn tiên tử trong áo choàng ra đón đỡ. Phổ kỵ thấy vậy chạy trốn, quên mất là cầu thang nên ngã lăn long lóc xuống lầu. Tế Diên kêu lớn:

- Không xong rồi đa!

Rồi đội bàn bát tiên chạy nhào. Đoàn Sơn Phong cầm chân bàn bát tiên đánh với Lưu Văn Thông, Tế Diên đội bàn nhào tới, bèn đánh trúng ngay bàn bát tiên, Lưu Văn Thông thừa dịp cầm roi đánh ngay Đoàn Sơn Phong, Tế Diên cứ bám theo riết bất kể. Đoàn Sơn Phong thấy bốn phía la hét:

- Bắt Đoàn Sơn Phong! Đừng để chạy thoát.

Đoàn Sơn Phong nghĩ bụng: “Trong 36 chước, chạy là hơn hết!”. Nghĩ rồi bèn né người chạy lại chui qua cửa sổ nhảy xuống lầu. Lưu Văn Thông không biết thuật phi thiềm tẩu bích, la:

- Muốn chạy hả?

Tế Diên la:

- Chạy không được đâu!

Đoàn Sơn Phong nhảy qua cửa sổ xuống lầu, Tế Diên cũng lật đặt nhảy xuống theo, trúng ngay trên người Đoàn Sơn Phong, đè hấn té ngã, quan binh vây lại bắt hấn trói chặt. Tế Diên nói:

- Người ôm lưng ta, đừng phải dúi ta đau điếng đây nè!

Nói rồi đứng dậy bỏ đi mất. Lúc đó Vương Hùng, Lý Báo mới cục cựa được, cùng với Lưu Văn Thông chạy xuống lầu đưa Đoàn Sơn Phong về nha môn. Về đến huyện Tiêu Sơn, quan huyện lập tức thẳng đường. Vương Hùng, Lý Báo một lát sau dẫn Đoàn Sơn Phong vào. Quan huyện hỏi:

- Làm sao mà bắt được thế?

Vương Hùng cũng không dấu diếm, nói rồi đi mời Lưu Văn Thông giúp đỡ như thế nào, gặp ông Hòa thượng kiếc giúp đỡ như thế nào, tình thật trình lại. Quan huyện hỏi:

- Ông Hòa thượng đó hình dáng ra sao?

Nghe Vương Hùng tả lại, quan huyện càng hiểu rõ. Lập tức truyền đưa Đoàn Sơn Phong vào. Quan huyện hỏi:

- Đoàn Sơn Phong, tại sao mi giết vợ Lưu hỷ ở Lương Quan Đồn thế?

Đoàn Sơn thưa:

- Bẩm lão gia, tiểu nưon đâu có biết gì!

Quan huyện nổi giận phừng phừng, nói:

- Đại khái là hỏi miệng trợn ngươi không chịu cung khai, phải chờ nếm mùi kềm kẹp đây mà!

Quan huyện lập tức sai đem kềm kẹp bày ra. Ba cây gậy là tổ của năm hình phạt được đem ra trước đại đường. Đoàn Sơn Phong thấy hình cụ, lật đật nói:

- Xin lão gia chớ có động hình, tôi xin cung khai tất cả: Vợ Lưu Hỷ nưon vì không thuận ý gian dâm nên bị tôi giết chết. Xin lão gia ra ơn xét giảm cho.

Quan huyện nghe xong, gật gật đầu, truyền đem Đoàn Sơn Phong đóng trần giam vào ngục. Lại kêu Lưu Văn Thông lên để cho biết mặt và dặn Lý Báo, Vương Hùng đem 100 lượng bạc thưởng cho Lưu Văn Thông. Lưu Văn Thông không nhận. Vương Hùng, Lý Báo nói:

- Huynh trưởng đừng từ chối, lão gia thưởng cho anh đó!

Lưu Văn Thông nói:

- Số đó nên làm vậy nhé! Đem 20 lượng chia cho các vị quan binh, công họ cực khổ trong việc này, 20 lượng chia cho các khoái thủ của nha môn, phần hai chú mỗi người 20 lượng, còn lại 20 lượng đưa cho các cai ngục giam giữ Đoàn Sơn Phong, dặn họ đừng hành hạ anh ấy để ta trọn đạo hữu với nhau.

- Thế thì được! Vương Hùng nói.

Đang nói tới đó, bỗng nghe quan huyện đòi Vương Hùng, Lý Báo vào truyền lệnh:

- Hai người hãy mau đi tìm gấp ông Hòa thượng kiếc giúp đỡ vụ án này cho tã Tìm được, ta thưởng mỗi người 10 lượng bạc, còn tìm không ra ta sẽ phạt mỗi người 40 bổng đấy.

Wương Hùng, Lý Báo lãnh lệnh lui ra, nghĩ bụng: “Tìm ở đâu bây giờ?”. Tuy vậy cũng tức tốc sai thủ hạ đi tìm ông Hòa thượng kiếc. Giấy lát sau, thủ hạ trở về ba, bốn ông Hòa thượng nghèo đều là những người đi hóa duyên, có người cầm mõ, có người cầm trống, đủ thứ! Vương Hùng thấy vậy nói:

- Không phải mấy ông này đâu! Thả người ta ra!

Hết xong, Vương Hùng, Lý Báo cùng nhau đi tìm ông Hòa thượng kiếc. Tể Diên đi đâu? Nguyên sau khi giúp Lưu Văn Thông bắt Đoàn Sơn Phong xong bèn bỏ đi. Đang đi tới trước, bỗng thấy trước mặt có một cỗ kiệu hoa đi về phía Tây, bèn án linh quan vỗ tay ba cái, miệng niệm “A Di Đà Phật”, và nói:

- Gặp việc này Hòa thượng ta đâu thể bỏ qua!

(Trong sách gọi tiết mục này là “Xảo đoán thù kim phiến”, nghĩa là: Khéo đoán quạ vàng rơi).

Tể Diên đang đi, thấy trước mặt có một vị văn sinh công tử nét mặt buồn hiu đang ôm một đứa bé. Trên đầu quấn một chiếc khăn văn sinh chấy lỗ chỗ, dải thêu còn thừa một nửa, áo choàng văn sinh trên mình vá chằm vá đụp năm bảy chỗ. Xem bộ tướng người này mỗi bước vung tay tở hồ như bụng chứa hai bồ, học suốt năm xe. Nguyên người này họ Lý tên Văn Long, nguyên là thần đồng của huyện Tiêu Sơn, 14 tuổi đã vào nhà Giám học, nhà rất hào phú. Cha mẹ mất sớm, cưới vợ họ Trịnh cũng là con gái dòng quan. Cũng vì cha mẹ đều mất cả nên nhà cậu mợ cho gả sớm. Nàng này từ nhỏ đã từng học hỏi, biết chút ít chữ nghĩa, tâm tánh rất hiền. Sau khi về nhà chồng, gặp Lý Văn Long là người chỉ biết đọc sách mà chẳng biết kinh doanh, ngồi không ăn mãi núi cũng phải tiêu. Gia đình suy sụp, mỗi ngày một thêm! Đến chừng trên không miếng ngói che thân, dưới không miếng đất cắm dùi, ăn bữa no lo bữa đói mà Trịnh thị không chút oán than! Không cách gì để sống, Lý Văn Long đi ra bán chữ, có được mấy đồng tiền vợ chồng mua được ít gạo, hàng ngày ăn cháo với dưa muối qua bữa, khổ không thể tả.

Hai vợ chồng sanh được một đứa con, năm nay đã ba tuổi mà mới a a học nói, cũng chưa ăn cơm được. Một hôm Lý Văn Long đi ra đã nửa ngày mà không bán được một tiền nào cả, trong nhà gạo không còn một hột, củi không có một bó, chờ tiền về ăn cơm. Lý Văn Long nghĩ bụng: “Tiệm bán gạo trên đường lớn mới khai trương, mình đưa mình một liễn đối, được vài điều tiền có thể cơm gạo bữa nay”. Nghĩ rồi Lý Văn Long đến trước tiệm gạo nói:

- Kính chào ông chủ cửa hàng! Hôm nay mừng ngày khai trương, tôi xin đưa đến một đôi liễn đối.

Chủ cửa hàng lật đặt nói:

- Tiên sinh đừng viết! Để tôi đưa tiên sinh một văn tiền uống trà.

- Chủ cửa hàng nè! Một văn tiền tôi làm sao lấy được?

- Nè, tiên sinh đừng coi thường một văn đấy nhé! Mua một cân lương thực, chưa chắc kiếm được một văn đâu nghe!

Lý Văn Long nghe nói thẹn đỏ mặt, không cầm tiền, đi về một nước. Về đến nhà, Lý Văn Long nói với vợ:

Hôm nay bán không có tiền, nàng hãy sang nhà bà Vương ở cách vách mượn 2,3 trăm tiền về ăn no một bữa, ngày mai ta bán được tiền sẽ hoàn lại cho bà ta.

Trịnh thị đến nhà bà Vương nói:

- Thưa cô, cô có tiền cho cháu mượn 2,3 trăm văn, bữa nay chồng cháu bán không có tiền, ngày mai có tiền cháu xin trả lại cô.

Con ơi, từ trước tới nay con chưa hề mượn tiền cô, hôm nay đúng lúc trong nhà một tiền cũng không có, lát nữa con của cô về đưa tiền, cô sẽ con mượn.

Trịnh thị trở về nhà, nói:

- Quan nhơn ơi, cô Vương không có tiền.

Lý Văn Long nghe nói, sặc lên một tiếng, than:

- Anh hùng chí lớn đội đá vá trời, không thể tránh được cái nợ đói lạnh! Người ta sống trên đời, đều là bị hại và ba bệnh này. Anh hùng đến nước đó, cũng phải là anh hùng!

Đương than thở như vậy, Lý Văn Long bỗng nghe có tiếng gõ cửa, bèn bước ra xem, thấy trước mặt mình một người phục sức kiểu người buôn bán. Người ấy nói:

- Tôi là người ở tiệm bán lụa Đức Mậu tại đường lớn, ông chủ chúng tôi muốn viết thư cho bạn. Thư cho người làm quan phải có văn chương mới được, mà trong tiệm chúng tôi không ai viết được. Biết tiên sinh là bậc cao tài, đặc biệt xin tiên sinh hời bút một phen. Đại khái là ông chủ chúng tôi muốn đưa tiên sinh vài ba lượng bút phỉ, không biết tiên sinh có rảnh để giúp cho không?

Lý Văn Long đáp lia lịa:

- Có rảnh, có rảnh chứ! Xin tôn giá chờ một lát để tôi vào lấy túi đựng bút.

Vào trong, Lý Văn Long nói với vợ:

- Nàng ơi, nàng hãy ở nhà đợi ta đến tiệm lụa viết thư cho họ, ta đi một lát đem tiền về chúng ta ăn cơm.

Trịnh thị đóng cửa. Lý Văn Long theo người ấy đến tiệm lụa Đức Mậu. Vừa đến tiệm, mọi người cùng nói:

- Tiên sinh à, xin mời ngồi! Ông chủ chúng tôi một lát sẽ ra.

Lý Văn Long ngồi xuống, người nhà đem trà mời. Lý Văn Long thấy trà quá đậm mà mình không có chi trong bụng nên không dám uống, sợ uống vào hư hỏa bốc lên, cơn đói càng cồn cào khó chịu. Đợi tới đợi lui mãi, mặt trời đã ngã về Tây mà ông chủ vẫn chưa đến sót cả ruột, mới hỏi người làm:

- Sao quý chủ nhân bây giờ chưa thấy đến?

- Một lát sẽ đến mà!

Lại chờ đợi nữa! Đợi đến trời tối. Mọi người trong tiệm ăn cơm tối, mời Lý Văn Long cùng ăn. Lý Văn Long nói:

- Mời quý vị cứ dùng!

Rồi nhìn mọi người ăn uống. Đợi mãi cho đến khi ông chủ đến chuyện vãn thù tiếp bạn bè; chừng bạn bè về rồi, ông chủ mới ra nói:

- Nhọc lòng tiên sinh quá! Trước đây tôi định viết thơ, nhưng vừa rồi anh bạn đưa tin đến, nên không cần phải viết nữa. Để đốt đèn đưa tiên sinh về, ngày khác xin lại cảm ơn.

Lý Văn Long nhìn đôi cả ngày mà thơ cũng không được viết, chẳng lẽ làm khó dễ người ta? Không còn cách nào hơn là cầm đèn lủi thủi trở về nhà. Nghe gõ cửa, Trịnh thị chạy ra mở cửa, nói:

- Quan nhơn đã về đó à? Tôi chờ quan nhơn về ăn cơm đây.

Lý Văn Long nghe nói, ngạc nhiên:

- Hồi nãy không có một hạt gạo mà sao bây giờ lại có cơm?

- Hồi nãy quan nhơn đi rồi, cô Vương đem cho mượn 300 tiền, tôi nấu ngay một nồi cháo.

- Thế thì tốt, tốt quá!

Nói rồi đi vào trong nhà dùng bữa. Trịnh thị hỏi:

- Quan nhơn đi viết thư như thế nào?

- Vận khí của mình đến hồi xui xẻo! Ta đợi đến đổ đèn mà người ta mới báo là không viết thơ.

Nói xong cúi xuống ăn uống. Ăn xong ra phía sau định đi cầu, vừa ngồi nghe ở sau có người vỗ cửa và nói:

- Nàng ơi, có ta đến đây! Không phải là nàng nói chồng mình đi viết thư cho người ta sao? Ta đến đây thăm thử. Nàng hãy mau mở cửa đi!

Lý Văn Long nghe nói giận quá đứng rột dậy, mở cửa hét:

- Hay cho thằng ăn trộm này!

Người kia quay đầu bỏ chạy mất, trong tay áo rơi ra một vật. Lý Văn Long lượm đem về nhà, mở ra xem, giận đến xám mặt lại.

128. Chương 129

Các quan binh ra sức bắt giặc

Lý Văn Long vô cớ bị lầm

Nghe Lưu Văn Thông nhắc lại việc ở Lương Quan Đồn, Đoàn Sơn Phong lập tức mặt đỏ phừng vì rượu, tự nghĩ: “Việc này không ai hay biết, nghe nói Lưu Hỷ đem lời nói chơi của Lưu Tam báo cáo mà Lưu Tam cũng không hề hấn chi. Tội gì mình phải thừa nhận chứ?”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Nay Lưu hiền đệ, Việc ở Lương Quan Đồn của ta là việc gì?

- Muốn người đừng biết trừ phi mình đừng làm. Anh ở Lương Quan Đồn giết vợ của Lưu Hỷ, bộ tướng không ai biết sao?

- Chú ăn nói bậy bạ không! Nếu biết thì chú làm sao?

- Hiện giờ có người muốn bắt anh, tôi đưa tin cho anh biết cho trọn tình bằng hữu.

- Trừ phi chú dẫn người ta tới bắt ta, ta mới ngán!

Ở bàn bên kia, Tể Diên la:

- Đúng phải đánh nhau thôi!

Nói rồi cầm ly rượu khua loong coong. Lập tức dưới lầu Vương Hùng, Lý Bảo và các quan binh đều hô:

- Bắt nó, bắt nó!

Vương Hùng, Lý Báo vừa lên đến cầu thang lầu, Tế Diên dùng định thân pháp giữ cứng họ lại. Đoàn Sơn Phong thấy tình thế không xong bèn đá chiếc bàn lật ngang, nắm lấy chân bàn nhắm ngay Lưu Văn Thông đánh tới. Lưu Văn Thông vội rút đơn tiên tử trong áo choàng ra đón đỡ. Phở ky thấy vậy chạy trốn, quên mất là cầu thang nên ngã lăn long lóc xuống lầu. Tế Diên kêu lớn:

- Không xong rồi đa!

Rồi đội bàn bát tiên chạy nhào. Đoàn Sơn Phong cầm chân bàn bát tiên đánh với Lưu Văn Thông, Tế Diên đội bàn nhào tới, bèn đánh trúng ngay bàn bát tiên, Lưu Văn Thông thừa dịp cầm roi đánh ngay Đoàn Sơn Phong, Tế Diên cứ bám theo riết bất kể. Đoàn Sơn Phong thấy bốn phía la hét:

- Bắt Đoàn Sơn Phong! Đừng để chạy thoát.

Đoàn Sơn Phong nghĩ bụng: “Trong 36 chước, chạy là hơn hết!”. Nghĩ rồi bèn né người chạy lại chui qua cửa sổ nhảy xuống lầu. Lưu Văn Thông không biết thuật phi thiềm tẩu bích, la:

- Muốn chạy hả?

Tế Diên la:

- Chạy không được đâu!

Đoàn Sơn Phong nhảy qua cửa sổ xuống lầu, Tế Diên cũng lật đặt nhảy xuống theo, trúng ngay trên người Đoàn Sơn Phong, đè hấn té ngã, quan binh vây lại bắt hấn trói chặt. Tế Diên nói:

- Người ôm lưng ta, đừng phải dúi ta đau điếng đây nè!

Nói rồi đứng dậy bỏ đi mất. Lúc đó Vương Hùng, Lý Báo mới cựa cựa được, cùng với Lưu Văn Thông chạy xuống lầu đưa Đoàn Sơn Phong về nha môn. Về đến huyện Tiêu Sơn, quan huyện lập tức thăng đường. Vương Hùng, Lý Báo một lát sau dẫn Đoàn Sơn Phong vào. Quan huyện hỏi:

- Làm sao mà bắt được thế?

Vương Hùng cũng không dấu diếm, nói rồi đi mời Lưu Văn Thông giúp đỡ như thế nào, gặp ông Hòa thượng kiếc giúp đỡ như thế nào, tình thật trình lại. Quan huyện hỏi:

- Ông Hòa thượng đó hình dáng ra sao?

Nghe Vương Hùng tả lại, quan huyện càng hiểu rõ. Lập tức truyền đưa Đoàn Sơn Phong vào. Quan huyện hỏi:

- Đoàn Sơn Phong, tại sao mi giết vợ Lưu hỷ ở Lương Quan Đồn thế?

Đoàn Sơn thưa:

- Bẩm lão gia, tiểu nhơn đâu có biết gì!

Quan huyện nổi giận phùng phùng, nói:

- Đại khái là hỏi miệng trơn ngươi không chịu cung khai, phải chờ ném mùi kèm kẹp đây mà!

Quan huyện lập tức sai đem kèm kẹp bày ra. Ba cây gậy là tổ của năm hình phạt được đem ra trước đại đường. Đoàn Sơn Phong thấy hình cụ, lật đặt nói:

- Xin lão gia chớ có động hình, tôi xin cung khai tất cả: Vợ Lưu Hỷ nhơn vì không thuận ý gian dâm nên bị tôi giết chết. Xin lão gia ra ơn xét giảm cho.

Quan huyện nghe xong, gật gật đầu, truyền đem Đoàn Sơn Phong đóng trần giam vào ngục. Lại kêu Lưu Văn Thông lên để cho biết mặt và dặn Lý Báo, Vương Hùng đem 100 lượng bạc thưởng cho Lưu Văn Thông. Lưu Văn Thông không nhận. Vương Hùng, Lý Báo nói:

- Huynh trưởng đừng từ chối, lão gia thưởng cho anh đó!

Lưu Văn Thông nói:

- Số đó nên làm vậy nhé! Dem 20 lượng chia cho các vị quan binh, công họ cực khổ trong việc này, 20 lượng chia cho các khoái thủ của nha môn, phần hai chú mỗi người 20 lượng, còn lại 20 lượng đưa cho các cai ngục giam giữ Đoàn Sơn Phong, dặn họ đừng hành hạ anh ấy để ta trọn đạo hữu với nhau.

- Thế thì được! Vương Hùng nói.

Đang nói tới đó, bỗng nghe quan huyện đòi Vương Hùng, Lý Báo vào truyền lệnh:

- Hai người hãy mau đi tìm gấp ông Hòa thượng kiếc giúp đỡ vụ án này cho tã Tầm được, ta thưởng mỗi người 10 lượng bạc, còn tìm không ra ta sẽ phạt mỗi người 40 bảg đấy.

Wương Hùng, Lý Báo lãnh lệnh lui ra, nghĩ bụng: “Tìm ở đâu bây giờ?”. Tuy vậy cũng tức tốc sai thủ hạ đi tìm ông Hòa thượng kiếc. Giây lát sau, thủ hạ trở về ba, bốn ông Hòa thượng nghèo đều là những người đi hóa duyên, có người cầm mõ, có người cầm trống, đủ thứ! Vương Hùng thấy vậy nói:

- Không phải mấy ông này đâu! Thả người ta ra!

Hết xong, Vương Hùng, Lý Báo cùng nhau đi tìm ông Hòa thượng kiếc. Tể Diên đi đâu? Nguyên sau khi giúp Lưu Văn Thông bắt Đoàn Sơn Phong xong bèn bỏ đi. Đang đi tới trước, bỗng thấy trước mặt có một cổ kiệu hoa đi về phía Tây, bèn án lĩnh quan võ tay ba cái, miệng niệm “A Di Đà Phật”, và nói:

- Gặp việc này Hòa thượng ta đâu thể bỏ qua!

(Trong sách gọi tiết mục này là “Xảo đoán thù kim phiến”, nghĩa là: Khéo đoán quạ vàng rơi).

Tể Diên đang đi, thấy trước mặt có một vị văn sinh công tử nét mặt buồn hiu đang ôm một đứa bé. Trên đầu quấn một chiếc khăn văn sinh chấy lỗ chỗ, dải thêu còn thừa một nửa, áo choàng văn sinh trên mình vá chằm vá đụp năm bảy chỗ. Xem bộ tướng người này mỗi bước vung tay tư hồ như bụng chứa hai bồ, học suốt năm xe. Nguyên người này họ Lý tên Văn Long, nguyên là thần đồng của huyện Tiêu Sơn, 14 tuổi đã vào nhà Giám học, nhà rất hào phú. Cha mẹ mất sớm, cưới vợ họ Trịnh cũng là con gái dòng quan. Cũng vì cha mẹ đều mất cả nên nhà cậu mợ cho gả sớm. Nàng này từ nhỏ đã từng học hỏi, biết chút ít chữ nghĩa, tâm tánh rất hiền. Sau khi về nhà chồng, gặp Lý Văn Long là người chỉ biết đọc sách mà chẳng biết kinh doanh, ngồi không ăn mãi núi cũng phải tiêu. Gia đình suy sụp, mỗi ngày một thêm! Đến chừng trên không miếng ngói che thân, dưới không miếng đất cắm dùi, ăn bữa no lo bữa đói mà Trịnh thị không chút oán than! Không cách gì để sống, Lý Văn Long đi ra bán chữ, có được mấy đồng tiền vợ chồng mua được ít gạo, hàng ngày ăn cháo với dưa muối qua bữa, khổ không thể tả.

Hai vợ chồng sanh được một đứa con, năm nay đã ba tuổi mà mới a a học nói, cũng chưa ăn cơm được. Một hôm Lý Văn Long đi ra đã nửa ngày mà không bán được một tiền nào cả, trong nhà gạo không còn một hột, củi không có một bó, chờ tiền về ăn cơm. Lý Văn Long nghĩ bụng: “Tiệm bán gạo trên đường lớn mới khai trương, mình đưa mình một liễn đối, được vài điều tiền có thể cơm gạo bữa nay”. Nghĩ rồi Lý Văn Long đến trước tiệm gạo nói:

- Kính chào ông chủng quý! Hôm nay mừng ngày khai trương, tôi xin đưa đến một đôi liễn đối.

Chủng quý lật đật nói:

- Tiên sinh đừng viết! Để tôi đưa tiên sinh một văn tiền uống trà.

- Chủng quý nè! Một văn tiền tôi làm sao lấy được?

- Nè, tiên sinh đừng coi thường một văn đấy nhé! Mua một cân lương thực, chưa chắc kiếm được một văn đâu nghe!

Lý Văn Long nghe nói thẹn đỏ mặt, không cầm tiền, đi về một nước. Về đến nhà, Lý Văn Long nói với vợ:

Hôm nay bán không có tiền, nàng hãy sang nhà bà Vương ở cách vách mượn 2,3 trăm tiền về ăn no một bữa, ngày mai ta bán được tiền sẽ hoàn lại cho bà ta.

Trịnh thị đến nhà bà Vương nói:

- Thưa cô, cô có tiền cho cháu mượn 2,3 trăm văn, bữa nay chồng cháu bán không có tiền, ngày mai có tiền cháu xin trả lại cô.

Con ơi, từ trước tới nay con chưa hề mượn tiền cô, hôm nay đúng lúc trong nhà một tiền cũng không có, lát nữa con của cô về đưa tiền, cô sẽ con mượn.

Trịnh thị trở về nhà, nói:

- Quan nhơn ơi, cô Vương không có tiền.

Lý Văn Long nghe nói, sắc lên một tiếng, than:

- Anh hùng chí lớn đội đá vá trời, không thể tránh được cái nợ đói lạnh! Người ta sống trên đời, đều là bị hại và ba bệnh này. Anh hùng đến nước đó, cũng phải là anh hùng!

Đương than thở như vậy, Lý Văn Long bỗng nghe có tiếng gõ cửa, bèn bước ra xem, thấy trước mặt mình một người phục sức kiểu người buôn bán. Người ấy nói:

- Tôi là người ở tiệm bán lụa Đức Mậu tại đường lớn, ông chủ chúng tôi muốn viết thư cho bạn. Thơ cho người làm quan phải có văn chương mới được, mà trong tiệm chúng tôi không ai viết được. Biết tiên sinh là bậc cao tài, đặc biệt xin tiên sinh hươi bút một phen. Đại khái là ông chủ chúng tôi muốn đưa tiên sinh vài ba lượng bút phí, không biết tiên sinh có rảnh để giúp cho không?

Lý Văn Long đáp lia lịa:

- Có rảnh, có rảnh chớ! Xin tôn giá chờ một lát để tôi vào lấy túi đựng bút.

Vào trong, Lý Văn Long nói với vợ:

- Nàng ơi, nàng hãy ở nhà đợi ta đến tiệm lụa viết thư cho họ, ta đi một lát đem tiền về chúng ta ăn cơm.

Trịnh thị đóng cửa. Lý Văn Long theo người ấy đến tiệm lụa Đức Mậu. Vừa đến tiệm, mọi người cùng nói:

- Tiên sinh à, xin mời ngồi! Ông chủ chúng tôi một lát sẽ ra.

Lý Văn Long ngồi xuống, người nhà đem trà mời. Lý Văn Long thấy trà quá đậm mà mình không có chi trong bụng nên không dám uống, sợ uống vào hư hỏa bốc lên, cơn đói càng cồn cào khó chịu. Đợi tới đợi lui mãi, mặt trời đã ngã về Tây mà ông chủ vẫn chưa đến sót cả ruột, mới hỏi người làm:

- Sao quý chủ nhân bây giờ chưa thấy đến?

- Một lát sẽ đến mà!

Lại chờ đợi nữa! Đợi đến trời tối. Mọi người trong tiệm ăn cơm tối, mời Lý Văn Long cùng ăn. Lý Văn Long nói:

- Mời quý vị cứ dùng!

Rồi nhìn mọi người ăn uống. Đợi mãi cho đến khi ông chủ đến chuyện văn thù tiếp bạn bè; chừng bạn bè về rồi, ông chủ mới ra nói:

- Nhọc lòng tiên sinh quá! Trước đây tôi định viết thơ, nhưng vừa rồi anh bạn đưa tin đến, nên không cần phải viết nữa. Để đốt đèn đưa tiên sinh về, ngày khác xin lại cảm ơn.

Lý Văn Long nhin dói cả ngày mà thơ cũng không được viết, chẳng lẽ làm khó dễ người tả Không còn cách nào hơn là cầm đèn lủi thủi trở về nhà. Nghe gõ cửa, Trịnh thị chạy ra mở cửa, nói:

- Quan nhơn đã về đó à? Tôi chờ quan nhơn về ăn cơm đây.

Lý Văn Long nghe nói, ngạc nhiên:

- Hồi nãy không có một hột gạo mà sao bây giờ lại có cơm?

- Hồi nãy quan nhơn đi rồi, cô Vương đem cho mượn 300 tiền, tôi nấu ngay một nồi cháo.

- Thế thì tốt, tốt quá!

Nói rồi đi vào trong nhà dùng bữa. Trịnh thị hỏi:

- Quan nhơn đi viết thư như thế nào?

- Vận khí của mình đến hồi xui xẻo! Ta đợi đến đồ đèn mà người ta mới báo là không viết thơ.
- Nói xong cúi xuống ăn uống. Ăn xong ra phía sau định đi cầu, vừa ngồi nghe ở sau có người vỗ cửa và nói:
- Nàng ơi, có ta đến đây! Không phải là nàng nói chồng mình đi viết thơ cho người ta sao? Ta đến đây thăm thử. Nàng hãy mau mở cửa đi!
- Lý Văn Long nghe nói giận quá đứng rột dậy, mở cửa hét:
- Hay cho thằng ăn trộm này!
- Người kia quay đầu bỏ chạy mất, trong tay áo rơi ra một vật. Lý Văn Long lượm đem về nhà, mở ra xem, giận đến xám mặt lại.

129. Chương 130

Tại công đường, quan huyện hỏi khẩu cung

Với thần trí, Tể Công đoán kim phiến

Sau khi được Vương Hùng bẩm cáo là có Hòa thượng đến, quan huyện mời vào ngay. Tể Diên bước vào điện đường, quan huyện nhìn thấy Hòa thượng này giống hệt ông Hòa thượng kiếc mình thấy trong mộng không sai chút nào hết. Quan huyện lật đặt đứng dậy ôm quyền nói:

- Thánh tăng có phải là Tể Diên ở chùa Linh Ẩn không?
- Lão gia quên rồi à? Chúng ta đã gặp nhau rồi, trong vụ Vương Toàn, Lý Phúc không giải tỏa được nỗi oan ấy!
- Phải, phải!
- Tức tốc gọi gia nhân lấy ghế mời Hòa thượng ngồi, quan huyện hỏi:
- Thánh tăng từ đâu đến đây?
- Ta đi Bạch Thủy Hồ bắt yêu, tiện đường ghé qua đây.
- À ra thế! Thánh tăng đi Bạch Thủy Hồ, quan phủ Thiệu Hưng Cố Quốc Chương là chỗ quen biết với tôi, chúng tôi tuy là thuộc viên và thượng ty nhưng rất thân nhau không chia trên dưới. Thánh tăng nếu đi đến đó, tôi xin viết cho quan Tri phủ một phong thơ.
- Được! Xin hỏi lão nhân gia một câu nhé!
- Thánh tăng có việc gì xin cứ hỏi.

Lão gia làm quan ở địa phương này, tiếng tăm như thế nào?

- Bản huyện tự mình cũng không rõ. Thánh tăng có nghe lời đồn đại chi không?
- Tiếng tăm của lão gia rất tốt. Hai tay áo thanh liêm, yêu dân như con! Có một việc này, chẳng lẽ lão gia lại không xét xử?
- Việc gì thế? Xin Thánh tăng nói rõ giùm!
- Trong huyện ta có một sinh viên tên Lý Văn Long vô cớ thôi vợ, quan huyện chẳng lẽ chẳng xét!
- Quan huyện Trương Giáp Thân ngạc nhiên nói:
- Không thấy có vụ án đó.
- Có mà!
- Quan huyện lập tức đòi nhị gia trực thiếp lên hỏi:
- Có ai nộp cáo trạng tố cáo Lý Văn Long không?

Quan trực thiếp đáp: - Không có.

Quan huyện lại kêu quan coi về văn thư lên hỏi:

- Có ai nhờ viết cáo trạng tố cáo Lý Văn Long không?

- Bẩm, Không có.

Quan huyện lại truyền ban trị nhật lên hỏi:

- Có ai hàm oan tố cáo Lý Văn Long không?

- Bẩm, không có.

Quan huyện nói:

- Thánh tể đã nghe thấy hết chưa? Sự việc này tôi khó mà phân xử được! Thư ký không đưa ra, thì quan không xét được; không người dâng cáo trạng thì làm sao tôi biện án đây?

Tể Điền nói:

- Có người tố cáo anh ta.

Quan huyện hỏi:

- Ai tố cáo anh ta?

Lão gia cứ truyền dẫn Lý Văn Long lên đây, anh ta nếu không phải vô cớ từ vợ thì lão gia cứ trị tội Hòa thượng tạ Lý Văn Long không phải là người ngoài, mà chính là bà con với Hòa thượng ta đó.

- Phải, phải đó!

Quan huyện lập tức sai Vương Hùng, Lý Báo đi bắt Lý Văn Long. Còn phần Lý Văn Long trở về nhà trong lòng buồn bực, nghĩ thầm: “Ồ đâu có ông Hòa thượng khùng khùng như vậy kìa?”. Còn đang suy nghĩ, bỗng bên ngoài có tiếng gõ cửa. Lý Văn Long bước ra mở cửa. Vương Hùng, Lý Báo nói:

- Lý tiên sinh, có người tố cáo ông đây.

- Ai tố cáo tôi vậy?

- Ông Hòa thượng kiếc.

Lý Văn Long nghe nói lập tức vào bên trong lấy chiếc quạt xuyên vòng, hoa tai, tờ thiếp hoa tiên đem theo mình, bỗng đứa nhỏ cùng Vương Hùng, Lý Báo đi đến nha môn. Lý Văn Long lên đến huyện đường thấy Hòa thượng kiếc ngồi ngang hàng với quan tri huyện, trong bụng nghĩ thầm: “Ta lên cửa quan phen này chắc là thua rồi!”. Nghĩ rồi bèn bước tới, hô:

- Lão phụ đài ở trên, sinh viên Lý Văn Long xin ra mắt!

Quan tri huyện hỏi:

- Lý Văn Long, ngươi vô cớ thôi vợ, đã là người đóc sách biết pháp mà phạm pháp, đáng lãnh tội gì?

- Bẩm lão phụ đài, tôi thôi vợ có nguyên nhân, sao bảo là vô cớ? Nàng ta phạm tội thất xuất mới ra như thế!

- Có bằng chứng gì không?

- Bẩm lão gia, ngày hôm kia tôi đi cầu ở nhà sau. Kế nghe ở cửa sau có người kêu: - Nàng ơi hãy mở cửa. Tôi mở cửa ra nhưng tóm không được hần, người ấy lạnh chân chạy mất, từ trong áo rơi ra một gói nhỏ, tôi lượm đem về nhà xem thì là một đôi hoa tai, ba bài thơ tình. Tôi lục tìm ra quạt nhỏ xuyên vòng, nhân đó tôi mới đem vợ tôi là Trịnh thị trả về. Xin lão phụ đài xem thử đồ vật và mấy bài thơ này.

Nói xong lấy hoa tai, quạt nhỏ và mấy bài thơ đưa lên. Quan huyện xem xong dùng dưng dùng dưng nổi giận, nói:

- A, cái thằng này phải đánh mới được! Trước hết phải đánh hần 200 gậy xích cho ta!

Lý Văn Long lật đật hỏi:

- Xin lão phụ nói rõ cho Sinh viên này phạm vào điều luật nào mà lão phụ đòi đánh như vậy?
- Đánh xong ta sẽ nói cho người rõ.

Tế Diên nói:

- Xin lão phụ đòi nể mặt tôi mà tha cho hắn một lần, tạm gác 200 giới xích mà nói cho hắn rõ.

Quan huyện hỏi:

- Lý Văn Long, bình thường hai vợ chồng người có hòa thuận không?
- Bẩm, rất hòa thuận.

Bình thường vợ người là người rất hiền thực phải không?

- Vâng, rất hiền thực.

Từ trước tới giờ vợ người là người rất an phận, vợ chồng hòa thuận mà người không biết sao? Việc này xảy ra là có người âm hiểm bày trò để ly gián vợ chồng người đó. Phạm làm việc gì phải suy xét đôi ba phen! Vợ người tư với người ta, người có thấy tận mắt không?

Tế Diên nói:

- Xin lão gia sai người đến bắt Trịnh thị, Mã thị và Lại Tử đem cả về đây đi.

Quan huyện lập tức sai Vương Hùng, Lý Báo đi bắt họ dẫn về. Phần Trịnh thị từ hôm theo mợ về nhà rồi, hôm sau năn nỉ mợ đến nhà Lý Văn Long, Lý Văn Long chẳng những không mở cửa đón tiếp mà còn mắng đuổi về. Mã thị về nhà nói lại, Trịnh thị khóc chết đi sống lại. Mã thị nói:

- Ta cũng không tới đó nữa.

Ăn sáng xong, có một bà già chừng 60 tuổi đến nhà Mã thị, thấy Trịnh thị, bà ấy hỏi Mã thị:

- Cô nương đó là ai vậy?
- Đó là cháu gái tôi, đã gả cho Lý Văn Long rồi.
- Ái chà, cô nương này từ đầu đến chân chỗ nào cũng xinh đẹp hết mà lấy gã cùng đinh Lý Văn Long làm gì? Đáng tiếc thật!
- Hiện giờ Lý Văn Long không cần nó nữa, trả về nhà đây.
- Vậy cũng tốt, sớm chia tay với gã đó ngày nào bớt được khổ sở với gã ngày đó. Để tôi làm mai cho một mối nhé! Biện Hồ viên ngoại là công tử của binh bộ Thượng thư vừa mới chết vợ, muốn tục huyền. Chỗ này nên duyên phận thì quần áo mặc cả rương, đồ trang sức đựng đầy hòm lớn, mặc sức mà sung sướng!

Trịnh thị nghe nói như vậy mới hỏi:

- Bà này năm nay được bao nhiêu tuổi?
- Tôi 68 tuổi.

- Tốt, bà nên sống 68 năm nữa cho được 138 tuổi. Bà sống từng tuổi này đáng lẽ nên nói những lời đức hạnh không chia rẽ vợ chồng người ta mới phải chứ. Bà hãy mau đi đi!

Bà già ấy nghe Trịnh thị nói ngáy như thế vội rút lui ngay. Một lát sau lại có một người đàn bà hơn 40 tuổi đến gặp Trịnh thị cũng gọi ra chuyện:

- Không nên sống với Lý Văn Long để chịu cực khổ. Tại cô không chịu xa hắn thôi, nếu chịu bước đi bước nữa thì cơm ăn áo mặc dư xài. Để tôi làm mai Biện Hồ viên ngoại cho cô, được không? Một khi đã thành vợ Ông ấy thì nhất hô bá ứng, đi ra toàn ngòi kiệu không thôi!

Trịnh thị lại đuổi họ đi. Liên tiếp bốn người đến đều bàn về việc làm mai cho Biện Hồ. Trịnh thị là người thông minh, mới nghĩ thâm: “Tới đây, bốn bà mai đều chỉ làm mối cho một mình Biện Hồ, nếu làm mối cho hai nhà còn có thể chấp nhận được! Còn ở đây chỉ làm mối cho một người, chắc trong đó có duyên có gì đây?”

Trịnh thị lại nghĩ: “Việc này chắc là Biện Hồ sai họ đến ly gián vợ chồng mình đây. Chi bằng ta hứa thuận, đòi hẳn phải chi ra 500 lượng bạc để đưa cho chồng ta Lý Văn Long phần chí học tập và nuôi dạy đứa bé. Đến khi rước dâu, ta dấu theo một con dao, dụ cho Biện Hồ thật thà khai hết, ta mới dùng dao giết chết Biện Hồ rồi tự mổ bụng để làm sáng danh trinh tiết và cũng để Lý Văn Long tỏ rõ tấm lòng chung thủy của ta”.

Nghĩ như vậy, Trịnh thị nói với bà mai:

- Tôi ưng thuận, bà về đi! Nhưng có một điều kiện này là phải đưa trước cho tôi 500 lượng bạc, không có bạc đưa trước thì tôi không lên kiệu đâu nhé! Và phải tìm chồng trước của tôi là Lý Văn Long đến đây cho tôi gặp mặt một lần. Không làm đúng những điều này kể như việc không thành đâu nhé!

Bà mai nghe xong rồi nói:

- Mấy điều đó có khó gì. Để tôi sai người đi tìm Lý Văn Long chồng cô đến để cô gặp mặt. Tiền cô cần cũng có sẵn, chỉ cần cô bằng lòng, tôi sẽ đi nói lại. Cứ thế mà làm nhé!

Bà mai đi rồi, ngày hôm sau trở lại nói:

- Xong hết rồi, tối nay sẽ rước dâu. Trước đó có người mang tiền tới, rồi có kiệu rước sau.

Vừa nói tới đó thì bên ngoài có tiếng gõ cửa. Mã thị bảo Lại tử ra cửa mở xem đúng là hai vị công sai. Mã thị hỏi:

- Hai vị tìm ai?

Vương Hùng, Lý Báo nói:

- Có người tố giác các người đó!

- Ai tố giác chúng tôi vậy?

- Lý Văn Long đấy!

- Hay dữ a! Lý Văn Long đã thôi vợ rồi mà còn ngược lại đi tố cáo chúng tôi nữa!

Vương Hùng nói:

- Lão gia có lệnh: Truyền Trịnh thị, Mã thị và Lại tử đều phải lên huyện hầu cả!

Mã thị nói:

- Ôi chào, Lại tử của nhà tôi là một đứa khờ, có chọc ghẹo ai đâu nào?

- Lão gia có dạy rồi! Vương Hùng nói.

Mã thị không còn cách nào hơn đành phải nhờ người coi nhà, cùng với Trịnh thị dắt theo Lại tử đi đến công đường. Vương Hùng vào trước bẩm báo; quan huyện dặn:

- Hãy đưa Trịnh thị lên trước!

Trịnh thị bước vào quan đường, con của Lý Văn Long mới ba tuổi, vừa thấy mẹ ré lên khóc. Quan huyện hỏi:

- Nàng là Trịnh thị phải không?

- Vâng, tiểu phụ nọ đến hầu.

Quan huyện nhìn thấy Trịnh thị ăn vận rất bình thường, bèn hỏi:

- Tại sao chồng nàng là Lý Văn Long lại từ nàng thế?

- Tiểu phụ nọ không biết.

- Nàng có bằng lòng với Lý Văn Long không?

- Tiểu phụ nọ dù không dám nói là mình biết đọc sách, hiểu lễ nghĩa, nhưng cũng biết: Trung thần không thờ hai chúa, liệt nữ không lấy hai chồng. Xin lão gia ban ân cho, tôi mong muốn ở với chồng tôi.

- Hai ngày nay người ở nhà mợ, mợ người có nói gì với người không?
 - Tôi nhờ mợ tôi đi khuyên giải giùm chồng tôi, mợ tôi bị chồng tôi mắng đuổi về mà mợ tôi cũng không để ý đến. Hôm qua liên tiếp có bốn người đàn bà đến làm mai mối, đều làm mối cho viên ngoại Biện Hồ. Tôi mới sanh lòng nghi! Đây chắc là Biện Hồ có chủ ý muốn ly gián vợ chồng tôi.
 - Người có đồng ý với người ta không?
 - Tôi đã hứa với họ.
 - Người đã muốn ở với chồng người, tại sao lại còn hứa với người ta?
 - Tôi tính đòi họ 500 lượng bạc đem đưa cho Lý Văn Long, để chồng tôi ra sức học tập và nuôi dưỡng đứa bé này. Tôi tuy hứa như vậy nhưng chừng cưới về, tôi dầu theo con dao, dụ cho Biện Hồ thật tình khai hết, tôi sẽ giết hẳn rồi mổ bụng mình. Lúc đó quan chức khám nghiệm mới rửa sạch tiếng xấu của tiểu phụ này.
- Quan huyện nghe xong gật gật đầu rồi cho đem Trịnh thị xuống, đưa Mã thị lên. Quan huyện nhìn thấy Mã thị là một phụ nữ hơn 30 tuổi, cũng khá xinh đẹp lộ vẻ phong lưu, mới hỏi:
- Này Mã thị, cháu người bị đuổi về, sao người không khuyên giải họ?
- Bẩm lão gia, tiểu phụ nhơn có đến nhà Lý Văn Long định khuyên giải, nhưng Lý Văn Long không mở cửa, lại mắng chửi đuổi tôi về. Tôi về nói với cháu: Lần trước cháu lấy chồng do cậu mợ gả, lần này là do cháu định đoạt lấy, ta cũng không để ý chi nữa! Bà mai đến làm mối và tự nó hứa với người ta, tiểu phụ nhơn cũng không kêu nó lấy chồng khác.
- Quan huyện nghe nói, biết vụ án này không tìm ra mang mối, khó xử đây! Mới hỏi Tế Diên:
- Bạch Thánh tăng, phải làm sao đây?
 - Đưa Mã thị xuống rồi đem Lại tử lên đây xem!
- Quan huyện hỏi thẳng bé:
- Này Lại tử! Hãy nói thiệt đi, ta sẽ cho quần áo mới, cho tiền mua thịt ăn!
- Lại tử là một thằng khờ, trả lời:
- Tôi không biết.
- Hỏi điều gì nói cũng trả lời: “Tôi không biết” cả.
- Quan huyện thấy khó xử quá mới hỏi Tế Diên. Tế Diên day qua tai Vương Hùng nói nhỏ mấy câu. Vương Hùng gật gật đầu.

130. Chương 131

Tỏ tình thật, Trịnh thị tố Biện Hồ

Định diệu kế, La Hán bắt tặc nhơn

Tế Diên kể tai Vương Hùng, Lý Báo nói nhỏ mấy câu, Vương Hùng quay mình đi thẳng ra ngoài. Lý Báo cầm một khối thịt ở trước đại đường dùng báng đánh vào, giống như đánh người vậy. Các quan nhơn cũng hò hét ra oai:

- Đánh, đánh đi!

Bên ngoài, Mã thị nghe tiếng đánh mới hỏi:

- Đánh ai vậy?

Wương Hùng đáp:

- Đánh Lại tử con cô chứ ai!

Mã thị nghe nói lòng đau như dao cắt, chịu không nổi! Giây lát, Tể Điền bảo đem Lại tử giấu đi, rồi đưa Mã thị vào. Mã thị thấy con mình không có ở đó nữa, cũng không biết là bị nhốt ở đâu, bèn đến trước công đường quỳ xuống. Quan huyện vỗ kinh đường một cái chát, nói:

- Mã thị, người thật là to gan lớn mật mới làm những chuyện ghê gớm như thế! Vừa rồi Lại tử đã khai hết những việc người làm. Người còn chưa chịu khai thiệt ư?

Mã thị còn đương ngạc nhiên, thì quan huyện lại nói:

- Không dùng hình phạt, người không chịu nói mà! Con người đã khai hết rồi mà người còn dám giấu sao? Bây đầu, và miệng nó cho ta!

Mã thị nghe vậy sắc mặt biến nhanh, lật đật nói:

- Lão gia không cần phải động hình, Lại tử đã nói rồi, tôi cũng xin nói.

- Người hãy mau nói thiệt đi bản huyện sẽ không đánh người.

- Bẩm lão gia, tiểu phụ nơnh ở giá thủ tiết mà không có tiền sinh sống, nơnh có viên ngoại Biện Hồ ở cùng phường, tôi thường giúp việc cho Biện viên ngoại, Biện viên ngoại thường cho nhà chúng tôi tiền, cho tiền tôi mua đồ trang sức, sắm quần áo, qua lại gần gũi, cùng tiểu phụ nơnh thông gian đã lâu. Một hôm, Biện viên ngoại đến nhà tôi nói rằng: Ở hẻm số 2 nội thành, gặp nơi góc tường phía Bắc ở nhà phía Tây đường một người phụ nữ khoảng hơn 20 tuổi, vóc dáng ưa nhìn, đem đồ nước dơ, ông ta cưỡi ngựa đi qua nhìn thấy, ông ta khen đẹp hết lời. Tôi nói: Ông đừng nói bậy bạ! Nó là cháu gái tôi đây. Ông ta bảo tôi rước về nhà đi, để ông ta lập thêm phòng nữa. Tôi nói: Không được đâu! Cháu gái tôi là người trinh tiết liệt phụ. Sau đó, ông ta đưa tôi một đôi khoen vàng, một chiếc quạt xuyên vòng, bảo tôi đem dấu ở nhà cháu gái. Ông ta nói, nếu có thể chia cách vợ chồng nó, thì sẽ cho tôi 50 lượng bạc. Tôi cầm chiếc vòng đi, để lại một chiếc. Một hôm, tôi thấy cháu gái tôi đi ra ngoài, tôi bèn đem chiếc quạt xuyên vòng để trong rương nó. Việc này là do tôi làm. Những việc sao đó thì tôi không biết. Những việc khác đều do Biện Hồ làm cả. Một hôm, Lý Văn Long đến tìm tôi bảo tôi đem cháu tôi về nhà, tôi cũng không biết sự việc ấy tại làm sao. Đó là những việc trước tôi tình thật khai báo.

Quan huyện nghe nói bèn sai Vương Hùng, Lý Báo:

- Dẫn Biện Hồ về cho ta!

Tể Điền nói:

- Lão gia bắt không được đâu!

- Làm sao mà bắt không được?

- Lão gia thử nghĩ xem: Biện Hồ là con quan Binh bộ Thượng thư, trong nhà thủ hạ rất đông, lại là nhà sân vườn lớn, quan nơnh một khi đến đó, hẳn được tin sẽ luôn cửa sau chạy mất.

- Vậy theo ý Thánh tăng phải làm thế nào?

- Để ta mang Vương Hùng, Lý Báo và Lại tử đi bắt hẳn. Ta có cách của ta.

- Được, xin phiền Thánh tăng một phen!

Tể Điền bèn dẫn Vương Hùng, Lý Báo, Lại tử ra khỏi nha môn. Tể Điền nói:

- Hai vị đầu mục và Lại tử cứ đến nhà họ đợi ta.

Vương, Lý hai người gật đầu ưng thuận, cùng Lại tử đến nhà Mã thị. Tể Điền đi thẳng đến cửa nhà Biện Hồ, nhìn thấy ở đó treo đèn kết hoa rất là náo nhiệt, bèn bước tới cửa, nói:

- Xin chào, xin chào!

Người quản gia giữ cửa nói:

- Đại sư phó hãy đi mau đi! Ngày đại hỷ của viên ngoại chúng tôi mà sư phó đến làm gì?

- Ta đến để đọc bài chúc mừng đây mà!

- Không có người xuất gia nào đọc bài mừng đám cưới cả! Ông mau đi đi cho!

- Chúng ta là người lảng giềng, ông cho ta mấy điều được không?

Quản gia nghe giọng nói của Hòa thượng, mới hỏi:

- Đại sư phó là người ở phủ Thai Châu phải không?

- Phải đấy!

- Tôi nghĩ đại sư phó là người đồng hương, thôi thì sư phó đọc đi! Đọc xong tôi vào lấy tiền đưa cho sư phó hai điều.

- Làm phiền quản gia quá! Tôi đọc đây!

Treo đèn kết tuội khắp sân hồng

Gắm thêu trên cửa gấm thêm bông

Hòa thượng đến đây không việc khác

Đọc cho gia chủ Tạng kinh xong.

Quản gia nói:

- Hòa thượng đừng có đọc Tạng kinh nha! Nếu viên ngoại chúng tôi nghe thấy, lập tức đưa ông lên nha môn đó. Hòa thượng đọc lời chúc cát tường đi!

- Ta đọc đây:

Treo đèn kết tụi vẽ râm ran

Ngàn muôn chớ để nữ ngang hàng

Phúc thần, Hỷ thần đều có ca?

Diêm chúa đưa thơ mời tân lang.

Quản gia nghe đọc mới nói:

- Hòa thượng muốn bị đòn hả? Ông chúc lời tốt lành đi chứ!

- Ta không biết chúc, thôi, quản gia đưa tiền cho ta đi!

- Tôi nghĩ Hòa thượng là người đồng hương, nếu không tôi bấm với viên ngoại là Hòa thượng mết đấy nhé!

- Thôi, quản gia vào lấy tiền đi.

Quản gia vào bên trong đem ra hai điều tiền, Tế Diên cầm lấy tiền đi đến nhà Mã thị Ở ngõ hẻm thứ hai phía Tây thành. Vương Hùng nói:

Bạch Thánh Tăng! Chúng ta làm sao bắt được Biện Hồ đây?

Tế Diên kêu: - Lại tử!

- Lại tử đáp lời. Tế Diên nói:

- Lại tử! Người đến nhà Biện viên ngoại nói như thế này: Mẹ tôi bảo Biện viên ngoại không cần phải đợi đến tối mới rước dâu, ngủ nhiều, đêm dài ra mắt; bây giờ đưa kiệu đến rước đi, nhớ mang theo 500 lượng bạc. Người nói thêm: Mẹ tôi nói, khi tân hôn xuống kiệu rồi, Biện viên ngoại hãy đích thân đưa tân hôn một trái bình quả, đó là nghĩa bình bình an an đấy. Người đừng nói ra việc quân lính đi theo, cứ nói như lời ta dặn.

Lại tử vốn là một đứa khờ, nói: - Ủ mà! Rồi đi ngay đến nhà Biện viên ngoại. Vừa đến cổng nhà Biện Hồ, gia nhân quen biết với nó, mới hỏi:

- Lại tử! Mày đến đây làm gì?

- Mẹ tôi nói: Biện viên ngoại chẳng cần phải đợi đến tối mới rước dâu, ngủ nhiều thành đêm dài mắt! Bây giờ đưa kiệu đến rước đi.

- Phải đó!

Gia nhân nói rồi đưa Lại tử vào gặp viên ngoại. Biện Hổ hỏi:

- Lại tử! Mày đến đây làm chi?

- Mẹ tôi nói: Biện viên ngoại rước dâu ngay đi, nhớ đem tiền theo nhé! Khi tân hôn xuống kiệu, viên ngoại phải đích thân đưa cho tân hôn một trái bình quả, có nghĩa là bình bình an an đó!

- Phải đấy! Thôi mày về đi!

Lại tử lập tức trở về. Biện Hổ kêu người phù dâu nổi trống tấu nhạc rùm trời, ngồi kiệu hoa đi rước dâu. Đàng này Vương Hùng và Lý Báo mới hỏi Tế Diên:

- Hòa thượng ơi! Mình làm sao đây? Kiệu tới rồi, rước ai bây giờ?

- Thì ta lên kiệu, hai ông đi phò kiệu. Hai ông lấy trước 500 lượng bạc, mỗi người cầm 250 lượng, rồi Hòa thượng ta lên kiệu. Đến chừng xuống kiệu ta sẽ bắt nó. Nếu không như vậy làm sao bắt được?

Mới vừa nói tới đó thì kiệu đã đến trước cổng. Tế Diên đã cho đóng cổng trước rồi; bảo Vương Hùng và Lý Báo nói:

- Khi tân hôn lên kiệu, kỵ 12 thuộc tướng, chẳng cần phải người phù dâu, vậy mấy người phù dâu hãy trở về đi.

Vương Hùng, Lý Báo bên trong cửa nói ra, bảo các bà phù dâu bên ngoài hãy trở về đi. Bên ngoài, mấy người đánh trống kêu mở cửa để khỏi sai giờ tốt. Tế Diên nói:

- Hãy thổi bài Đại Khai môn đi!

Bên ngoài thổi tiêu đánh trống. Tế Diên nói:

- Thổi bài Tiểu khai môn, thổi nửa bài thôi nhé!

- Tôi không biết.

- Thổi bài Hoa đắc thắng.

Bên ngoài lại thổi lại đánh trống. Tế Diên lại kêu:

- Thổi bài Tôn đại thánh.

- Tôi không biết.

Tế Diên nói: - Hãy đưa bao vào.

Bên ngoài cánh cửa đưa vào bao đỏ, bên trong có tiền. Tế Diên nói:

- Nhét một bao Nhất môn ngũ phúc, nhét hai bao Nhị tự bình an, nhét ba bao Tam dương khai thái. Lại còn bao Tấn mãn thiên tinh nữa!

Tế Diên hô xong mới cho vào nhà. Vương Hùng mở cửa, kiệu hoa tiến vào, có quần gia đi theo, quen biết với Vương Hùng và Lý Báo, bèn nói:

- Hai vị đầu mục cũng bận rộn về việc này quá nhỉ!

- Phải thế chứ! Có mang theo 500 lượng bạc không? Không mang thì cô dâu không lên kiệu đâu nhé!

- Có mang theo đây!

- Vậy thì đưa chúng tôi đi!

Quần gia lấy bạc đưa cho hai vị Ban đầu. Kiệu hoa đỗ ngay trước cửa, Tế Diên lên kiệu ngồi; Vương Hùng, Lý Báo đi phò hai bên kiệu, thổi kèn đánh trống trở về nhà. Biện Hổ cầm một trái bình quả đưa vào trong

kiệu, Tể Điền tiếp lấy đưa lên miệng ăn, còn đưa tay nắm chặt lấy tay Biện Hổ. Biện Hổ trong bụng nghĩ thầm: “Sao mà tay mỹ nhân lại to đến thế? Chắc là bị giặt quần áo mới ra nông nổi!”

Mọi người trong nhà, từ vú em, phù dâu, a hoàn đều muốn thấy mặt người đẹp, chắc là “trên đời ít có, dưới thế không hai”, lật đặt bước tới vén kiệu lên, thì thấy ngồi lù lù một ông Hòa thượng kiềng. Ai nấy ôm bụng cười lăn. Tể Điền hét:

- Hay cho Biện Hổ, mi chạy đi đâu?

Vương Hùng bước tới rút dây sắt trói nghiêng Biện Hổ lại. Các gia nhân muốn đến ngăn cản, bị Tể Điền dùng định thân pháp thân giữ cứng lại, rồi kéo Biện Hổ về công đường. Về đến công đường, quan huyện hỏi:

- Bên dưới có phải là Biện viên ngoại không?

Biện Hổ nói:

- Lão phụ đài!

- Này Biện Hổ!

- Này Trương Giáp Tam, quan Tri huyện!

- Hay cho tên ác bá!

- Hay cho lão tặc quan!

Quan huyện dùng dùng nổi giận, mắng:

- Này Biện Hổ! Mi thật là gan, lại dám mướn hạ vô quan trường, hò hét giữa công đường! Tại sao mi dám lập kế dối trá mưu hại phụ nữ nhà lành, thông gian với Mã thị? Hãy thành thật khai báo đi!

- Ta không biết!

- Đại khái, hỏi miệng trợn mi không chịu khai, vậy thì bây giờ, kéo xuống đánh hấn 40 bản cho ta!

- Tạo ban lập tức đề Biện Hổ xuống đánh 40 đại bản, đánh đến nổi da rách thịt lòi, máu tươi chảy ròng ròng. Đánh xong lão gia lại hỏi tiếp.

Biện Hổ vốn xuất thân là một công tử, từ trước đến nay chưa hề bị đau đòn như vậy, nên đau thể ương ngạnh mãi, mới nói:

- Lão gia khỏi cần phải gia hình nữa! Tôi xin nói thật đây: Trước nay tôi thông gian với Mã thị, một hôm gặp Trịnh thị xinh đẹp quá, tôi hỏi Mã thị, mới biết đó là cháu của cô ta, và cô ta bảo người ấy là phụ nữ rất trinh tiết. Nhà tôi có một vị tiên sinh đang dạy học, họ Đồng, tên đôi là Giới Mị Ông ta mớm ý cho tôi, bảo tôi mua một đôi vòng, một chiếc quạt nhỏ, rồi kêu Mã thị đem dẫu ở nhà Trịnh thị trước. Nhà tôi có mở một quán bán lựu, hôm ấy cố ý nói là mời Lý Văn Long đến viết thơ Đồng tiên sinh làm cho tôi hai bài thơ, một bài từ, kèm theo một đôi hoa tai, tôi cho người cầm đi đến nhà Lý Văn Long, cố ý cho Lý Văn Long biết để hắn thôi vợ, rồi tôi đưa người làm mai đến nói là xong việc. Những việc này là do Đồng tiên sinh mớm ý cả.

Quan Tri huyện lập tức ký ghi chép lời cung khai, rồi hỏi Biện Hổ:

- Này Biện Hổ, ngươi chịu đánh hay chịu phạt?

- Chịu đánh là sao? Chịu phạt là sao?

- Chịu đánh ư? Ta cách bỏ chức viên ngoại của ngươi, chiếu theo lệ mà đánh đủ số. Còn chịu phạt ư? Phạt ngươi 5.000 lượng bạc.

Biện Hổ tình nguyện chịu phạt. Quan huyện kêu đem Mã thị lên, dạy vả miệng 40 cái, và nói:

- Ta nghĩ ngươi là đàn bà không biết gì, mới dễ dãi cho ngươi. Lần sau sẽ phạt nặng, từ nay phải an phận nhé!

Quan huyện lại kêu Lý Văn Long lên, bảo thơ ký đọc lời cung khai cho nghe, và nói:

- Lý Văn Long, người nghe rõ chưa? Vợ người vốn là người liệt phụ trinh tiết, vô cớ mà bị hàm oan, người hãy rước về nhà đi, bản huyện thưởng cho người 5.000 lượng bạc đây, về nhà phần chí học hành, lần sau như vậy sẽ phạt nặng.

Lý Văn Long dập đầu như tể sao, cảm ơn quan huyện. Biện Hồ giao bạc, Lý Văn Long lãnh bạc, rồi trở về nhà. Vụ án coi như kết thúc, chừng đó quan huyện mới nói:

- Mời Thánh Tăng ở lại đây vài hôm nhé!

- Còn có 500 lượng bạc kia, hãy thưởng cho Vương Hùng, Lý Báo hai người. Ngày mai Hòa thượng ta sẽ đi đến Bạch Thủy Hồ bắt yêu.

Quan huyện kêu dọn tiệc rượu khoản đãi Hòa thượng. Ăn uống tới tối mới nghỉ. Hôm sau, quan huyện nói:

- Tôi có một phong thư gửi cho quan tri phủ Thiệu Hưng Cố Quốc Chương và phái Vương Hùng, Lý Báo đưa Thánh Tăng đi có được không?

- Được chứ! Tể Diên gật đầu đáp:

Quan tri huyện lập tức viết thư, sai Vương Hùng, Lý Báo cầm thư đi theo Tể Diên.

131. Chương 132

Đưa Thánh Tăng bắt yêu Bạch Thủy Hồ

Giả Tể Công lọt vào Thiệu Hưng Phủ

Tể Diên cáo từ quan huyện Tiêu Sơn, cùng Vương Hùng, Lý Báo theo đường lớn đến thẳng Bạch Thủy Hồ, cứ đói ăn khát uống, đêm nghỉ ngày đi. Một hôm, vừa đến cửa Đông phủ Thiệu Hưng, thì thấy trên đường người ta đổ xô tập nập, chen chân không lọt. Vương Hùng, Lý Báo mới hỏi những người đi đường:

- Việc gì mà tụ tập đông thế?

- Tể Công trưởng lão bắt yêu ở Bạch Thủy Hồ.

- Cái gì? Chúng tôi chưa tới mà làm sao biết Tể Công đi bắt yêu?

Mọi người đều bàn tán xôn xao, có người nói:

- Tôi vì coi việc bắt yêu mà buồn bán dẹp hết.

Đang nói tới đó thì đầu kia mọi người la lên:

- Đại nhân cùng Tể Công trưởng lão đã tới! Sẽ đến nghỉ tại miếu Mã Vương dùng làm công quán tạm, uống trà ăn cơm xong, giấy lát sẽ lên đài bắt yêu.

Vương Hùng nhìn theo hướng mọi người nói, thấy đi đầu là roi bài côn kích, thanh la lộng quạt, theo sau là hai cỗ ngựa, bên trái là ngựa hồng, bên phải là ngựa bạch. Vị đại Hòa thượng cỡi trên lưng ngựa hồng đang nhảy xuống đất. Vị này mình cao hơn trượng, đầu lớn, tam đình mở rộng, cổ ngắn lại to, mặt đỏ hồng, khoác hoàng bào, trên cổ đeo râu chuỗi 108 hạt, sau lưng giắt giới đao, vớ trắng tăng hài vàng, đứng là dáng vẻ của bậc La Hán. Cưỡi trên ngựa bạch là quan tri phủ Cố Quốc Chương đầu đội mũ đen có giắt lông chim, mình mặc đại hồng mấn bào, lưng thắt ngọc đai. Có người đến cạnh, nói:

- Xem vị Tể Công trưởng lão kia, thật là bậc La Hán có khác!

Có người nói:

- Vị này chắc không phải Tể Diên Tăng đâu! Tể Diên Tăng là ông thầy diên, tóc trên đầu dài chừng hai tấc, mặt dính đất tèm lem, tăng y rách nát, tay vắn sứt bâu, lưng buộc dây nhung, khật khà khật khưỡng, hai chân trần mang đôi dép cỏ, rách rưới hết cỡ, say rượu bết nhè, mới phải là Tể Diên Tăng.

Nói rồi lấy tay chỉ Tế Diên, nói:

- Giống như vị đại sư phó này, mà có thể ông ta còn hơn nữa!

Tế Diên hỏi:

- Tệ hơn ta! Vậy chú có biết Tế Diên không?

Người kia buột miệng nói càn:

- Có chứ! Tôi quen biết Tế Diên đã lâu. Hồi mùa hè năm ngoái, tôi có ở mấy tháng tại Lâm An.

- Chớ không phải mùa hè năm ngoái chú đương buôn bán ở Dương Châu à? Làm sao chú lại có mặt ở Lâm An được?

Người kia nghe nói, ngạc nhiên hỏi:

- Tôi buôn bán ở Dương Châu làm sao ông biết được?

- Vậy mà ta biết chứ!

Đúng lúc đó, Vương Hùng, Lý Báo tới nói:

- Bạch Thánh Tăng! Ngài xem ở đây lại có một Tế Diên nữa kìa! Nếu Ngài muốn tỏ ra là Tế Diên thiệt, thì bọn tôi trình bức thư này lên; nếu Ngài muốn làm Tế Diên giả thì nên đừng dưng vào làm chi!

- Ta cũng không biết mình là thiệt hay giả, còn hai ông thấy sao cũng được.

Đương nói tới đó thì ngựa đã đi ngang trước mặt. Tế Diên hét lên một tiếng:

- Hay cho con chó của Vương Bác Hầu này! Mi sẽ biết tay ta.

Vừa hét vừa nhảy xổ lại nắm hàm thiếc ngựa của Tế Diên giả cỡi nứ lại. Vị Tế Diên giả này xuất hiện, cũng có một lý do (Ngoài cửa Đông có một đường sông tên là Một Lạo Hà, nhưng trong “Tế Công Toàn Truyện” lại viết là Bạch, và kêu là Bạch Thủy Hồ. Tác giả của sách này cũng không dám tự ý đưa ra ý kiến riêng để cải chánh, nên vẫn để là Bạch Thủy Hồ). Quan Tri phủ Thiệu Hưng Cố Quốc Chương dạo nhậm tại địa phương này không bao lâu thì nước trong hồ này bỗng nhiên bốc mùi thơm, các trẻ con ở quanh hồ đi đến đó nghe mùi thơm của nước hồ bốc lên bèn nhảy xuống hồ cả. Về sau, các thôn trang quanh hồ mới lập hương án, làm một buổi tế lễ ở bên hồ, chỉ thấy từ trong hồ xông lên hai luồng khí âm dương, nghe thấy tiếng nói mà không thấy tiếng người, rằng: “Mỗi ngày phải ăn thịt một đứa bé trai và một đứa bé gái. Nếu không đem nộp thì tất cả trẻ nít của phủ Thiệu Hưng đều bị ăn sạch”.

Hơn 600 thôn trang đều cùng họp bàn, nhà ai có trẻ nít đều phải viết tên họ trên giấy rồi vo lại bỏ vào trong đầu. Mỗi ngày bốc thăm, bốc trúng tên con nhà ai thì trẻ con nhà đó phải nộp cho yêu tinh ăn thịt. Việc này bẩm lên quan, quan huyện cho viết bố cáo khắp nơi: Ai có thể bắt được yêu tinh, xin thưởng 100 lượng bạc.

Một hôm, bỗng nhiên trước cửa nha môn của tri phủ có tiếng niệm “A Di Đà Phật”. Đó là một vị đại hòa thượng, mặt đỏ, mình cao khoảng một trượng, mặc áo vàng, tự xưng: “Bần đạo là Tế Diên Hòa thượng ở chùa Linh Ẩn, đương ngồi thiền trong chùa, bỗng nhiên tâm cơ máy động, bèn toán biết Bạch Thủy Hồ có yêu tinh hại người nên bần đạo cố ý cỡi mây đến đây để hàng yêu bắt quái cứu giúp dân chúng. Các người hãy vào bẩm với quan Thái thú rằng có bần đạo đến nhé!”. Các quan nhơn trở vào bẩm báo. Quan tri phủ lập tức bước ra nghinh tiếp, nói:

- Thánh Tăng giá lâm, mà đệ tử không hay để tiếp rước!

Nói rồi quỳ xuống hành lễ. Vị hòa thượng đó lật đật khoát tay, nói:

- Không cần phải hành lễ. Xin đi trước dẫn đường.

Vào đến thư phòng ngồi xuống, quan Tri phủ hỏi:

- Thánh Tăng từ chùa Linh Ẩn tới đây khởi hành từ lúc nào? Đi bao lâu mới tới?

Tế Diên giả nói:

- Bàn tăng sáng sớm hôm nay cỡi mây mà đến, đặc biệt hàng trừ yêu quái.
- Thánh Tăng bắt yêu, vậy dùng những vật chi?
- Đại khái là không cần chi, nên dựng một pháp đài cao ở trên bờ hồ.

Quan Tri phủ một mặt sai người dựng pháp đài, một mặt hỏi hòa thượng ăn chay hay ăn mặn?

- Chay mặn gì cũng được!

Quan Tri phủ sai làm một công quán tạm ở miếu Mã Vương ngoài cửa Đông, rồi mời hòa thượng đến công quán dùng cơm. Dùng cơm xong thì pháp đài cũng dựng xong, lúc ấy quan Tri phủ cùng hòa thượng mới đến Bạch Thủy Hồ. Hòa thượng mới lên pháp đài thắp hương đảo cáo thăm các vị tiên linh quá vãng:

- Đệ tử vốn là người luyện khí ở Phi Long Sơn, hơn vì ở Bạch Thủy Hồ có yêu tinh hại người, con không phải đến đây để hưng yêu tác quái, mà là bắt trừ yêu tinh để cứu giúp lê dân địa phương. Mong các vị thần linh bảo hộ cho.

Đảo cáo xong, họa ba đạo bùa dán lên giới đao, đốt đạo bùa linh ánh sáng lớn bằng cái bát. Hòa thượng trong miệng đọc:

- Đốt đạo bùa này ném xuống hồ, bắt yêu tinh phải hiện ra.

Hô xong ném đạo bùa xuống hồ, tức thì dưới hồ nước réo sôi ùng ục nghe như có tiếng bò rống, rồi nước rẽ làm hai, từ dưới hồ vọt lên hai luồng khí âm dương xông thẳng đến chỗ hòa thượng chụp xuống. Vị hòa thượng này không chậm trễ há miệng phun ra một luồng khí đen chọi lại với hai luồng khí âm dương nọ. Luồng khí đen này to bằng hột đào, còn luồng khí âm dương kia to chừng bằng chén uống trà. Luồng khí âm dương từ dưới hồ xông lên lần lần đè luồng khí đen thấp xuống.

Nguyên, con yêu tinh dưới Bạch Thủy Hồ có 8 - 9.000 năm tu luyện; còn Tể Diên giả ấy chỉ có công phu khoảng 5.000 năm nên địch không lại. Mọi người đứng xem cũng không biết, chỉ thấy vị Hòa thượng mở hôi tươm ra có hột rớt từng giọt trên pháp đài. Mặt trời đã ngã về Tây, bỗng nhiên mây tụ ở hướng Tây bắc, sấm chớp ì ùng, luồng khí âm dương đó liền tiêu lại. Vị Hòa thượng trên pháp đài mặt nhợt đến nỗi thân ướt đầm mồ hôi, nói với quan Tri phủ:

- Thưa lão gia, hôm nay bàn tăng không mang theo pháp bửu, để trở về lấy, ngày mai sẽ bắt yêu.

Quan Tri phủ hỏi:

- Thánh tăng trở về chùa Linh Ẩn xa 1.800 dặm mà đi về có kịp không?
- Bàn tăng biết cỡi mây mà!

Nói xong câu đó, như một làn khói đen, Hòa thượng biến mất. Mọi người đều khen:

- Đó mới thật là thần tiên.

Quan Tri phủ trở về nhà môn. Hôm sau quả nhiên Hòa thượng đó lại tới. Ông ta nguyên không phải là đối thủ của yêu tinh ở Bạch Thủy Hồ, bèn trở về núi, muốn thỉnh một lão đạo có đạo hạnh, nào ngờ vị ấy không chịu đi giúp, ông ta nổi giận, hôm nay đến thí mạng với con yêu tinh Bạch Thủy Hồ. Khi gặp, quan Tri phủ cho rằng ông ta đã lấy bửu bối về, bèn xếp đặt chuẩn bị ăn cơm ở công quán tạm ngoài miếu Mã Vương. Hôm nay chưa đến giờ bắt yêu mà người xem đông nghẹt, chen chân không lọt. Quan Tri phủ cùng Tể Diên giả cỡi ngựa đến miếu Mã Vương. Đang đi, bỗng Tể Diên thiết, hét lên một tiếng, chạy đến nắm hàm ngựa của Tể Diên giả lại.

Tể Diên thiết nói:

- Hay cho tên này, mi dám đến đây bắt yêu hử?

Tể Diên giả nhìn lại, thì ra là một ông Hòa thượng kiềng diên diên khùng khùng. Ông ta đâu biết rằng La Hán gia đã bịt kín tam quang: Phật quang, Kim quang, và Linh quang rồi. Tể Diên giả nhìn thấy trước mặt mình là một kẻ phàm phu tục tử, lật đặt hỏi:

- Vị pháp huynh đệ ở đâu? Xin mời!

Tế Diên thiết nói:

- Ông dám xưng huynh đệ với ta ư?
- Ta kính ông làm đàn anh, ông có chịu không?
- Ta chỉ sợ Ông không chịu thôi! Ông đi đâu đó?
- Ta đi bắt yêu.
- Thôi ông đi đi.

Nói rồi, Tế Diên thiết thả hàm ngựa ra, Tế Diên giả cùng quan Tri phủ cỡi ngựa đến miếu Mã Vương. Vương Hùng, Lý Báo nhìn thấy Hòa thượng làm việc đầu voi đuôi chuột, những việc đã qua hình như là thiết, cũng có lúc không đầu không đuôi. Vương Hùng, Lý Báo mới hỏi:

- Bạch Thánh Tăng! Lá thơ chúng tôi cầm đây có nên đưa hay không?
- Hai ông thấy làm sao được thì làm!

Wương Hùng, Lý Báo nghĩ thầm: “Nếu mình không đưa thơ, lại sợ lão gia nói: Bất cứ là Tế Diên thiết hay Tế Diên giả, ta bảo đưa thơ sao người không đưa? Nếu mình đưa thơ, lại sợ lão gia nói: Đã thấy có một Tế Diên rồi, sao hai người còn đưa thơ làm chi Thật rắc rối quá!”. Nghĩ tới nghĩ lui, bèn quyết định đưa thơ. Hai người mới cùng Tế Diên đi đến miếu Mã Vương. Vương Hùng, Lý Báo vào bên trong văn phòng, qua một hồi chen lấn rất cực nhọc. Vị coi bản án của phủ Thiệu Hưng họ Trương, gọi là Trương Văn Nguyên, trước đây từng giữ việc coi bản án ở huyện Tiêu Sơn nên có quen biết với Vương Hùng và Lý Báo. Gặp mặt hai người, Trương Văn Nguyên hỏi:

- Hai vị Ban đầu từ đâu đến đây? Có mạnh khỏe không?

Wương Hùng nói:

- Chúng tôi vâng lệnh quan huyện đến đưa cho quan Thái thú một phong thơ tiến cử một vị Tế Công trưởng lão bắt yêu ở Bạch Thủy Hồ.

Trương Văn Nguyên ngạc nhiên nói:

- Chúng tôi có một vị Tế Công trưởng lão rồi, làm sao lại có một vị Tế Công nữa? Vị ấy ở đâu?
- Ở ngoài cửa kia kìa!

Trương Văn Nguyên cùng ra cửa xem, thấy Hòa thượng một bệt dưới đất, dựa vách ngủ khò. Vương Hùng lấy tay chỉ Hòa thượng nói:

- Đây, Hòa thượng này đây!

Trương Văn Nguyên nhìn lại, tăng hắng một tiếng, nói:

- Theo tôi thấy thì hai vị không cần phải đưa thơ nữa! Vị Tế Công của chúng tôi ở đây mới thiết là đáng vẽ La Hán; còn ông Hòa thượng này không khác ăn xin chút nào!
- Chúng tôi vâng lệnh lão gia đưa thơ, chẳng lẽ không đưa? Anh làm ơn cầm lại giùm.

Trương Văn Nguyên không cách nào hơn, bèn vào trong cầm lại. Quan tri phủ Cố Quốc Chương đang nói chuyện với Tế Diên giả, Trương Văn Nguyên đưa thơ vào. Quan Tri phủ xem thơ xong mỉm cười, nói:

- Bạch Thánh Tăng! Ngài xem trên thế gian này thiết có bọn vô tri hết chỗ nói, dám mạo xưng tên họ của lão nhân gia chứ!

Tế Diên giả nghe nói, hỏi:

- Việc đó như thế nào?
- Hiện có bạn tôi là Tri huyện Tiêu Sơn lại tiến cử một vị Tế Diên Hòa thượng nữa. Thiết đáng tức cười quá! Tế Diên giả nghe nói, trong bụng nghĩ thầm: “Có thể là Tế Diên thiết đã đến rồi!”. Quan Tri phủ nói:

- Hãy mời vào xem thử!

Lập tức Trương Văn Nguyên bước ra tìm, thì không thấy Hòa thượng ở đấy nữa. Đang đi kiếm các nơi, bỗng nghe tiếng người nấu bếp ở nhà trù la:

Cái ông Hòa thượng kiếc này, tới đây ăn trộm đồ ăn hả? Cái này để dành cho Tế Công trưởng lão đó!

Trương Văn Nguyên nghe nói, chạy vào nhà bếp xem, thấy ông Hòa thượng kiếc đang uống trộm rượu, tay bốc thức ăn nhai nhồm nhoài. Trương Văn Nguyên nói:

Này Hòa thượng! Thái thú chúng tôi mời ông đó!

Tế Diên nghe nói, đáp lại một tiếng rồi bước lên nhà trên.

132. Chương 133

Miếu Mã Vương, thiết giả cùng gặp mặt

Báo tiên cừu, mời bạn thử gươm thiêng

Nghe quan phủ có lệnh mời, Tế Diên cùng Trương Văn Nguyên bước vào bên trong. Tế Diên giả hỏi:

- Pháp huynh mới tới à? Tên là gì?

- Ta là Tế Diên Tăng ở chùa Linh Ẩn đây. Ông tên là gì?

- Ta cũng là Tế Diên. Ông cũng là Tế Diên sao ở chùa ta không thấy ông?

- Cần gì thấy với không thấy! Lát nữa lên đài ai có tài bắt yêu được thì biết.

- Cũng được! Bây giờ chúng ta ăn uống trước đã. Làm quan xa ngàn dặm cũng chỉ vì cơm áo thôi. Nào, dọn rượu lên đi!

Quan Tri phủ bảo dọn rượu thịt lên. Tế Diên bốc một miếng lớn mời quan Tri phủ:

- Mời lão gia miếng này.

Quan Tri phủ dòm thấy bàn tay Tế Diên đất cát bám đầy giống như nắm cục than, lật đặt từ chối:

- Xin mời Hòa thượng!

Tế Diên cứ ăn nhồm nhoài, uống rượu tì tì. Ăn uống xong quan phủ cùng hai Tế Diên thiết, giả đi đến pháp đài. Người xem đông nghẹt. Tế Diên giả nói:

- Pháp huynh lên đài đi!

- Làm sao lên đây?

- Cứ thi triển pháp mà lên!

- Ta không biết, phải bắt thang mới lên được!

Tế Diên giả nhún chân một cái đã ở trên pháp đài, còn Tế Diên thiết cố ý bò từ nấc thang mới lên tới. Tế Diên giả nói:

- Pháp huynh đảo cáo điều gì không?

- Đảo cáo thế nào?

- Tâm pháp huynh muốn gì thì đảo cáo điều đó.

Tế Diên lẩm nhẩm:

Ta nghèo,

Nghèo không ai lo,

Ta đói.

- Pháp huynh cứ niệm chú bắt yêu, thi triển pháp thuật, đừng có giả bộ nữa!

- Ta không biết.

Nói xong cắm nhang vào lư hương rồi quay mình tuột xuống pháp đài. Vừa xuống tới đất gặp ngay Hồ Tú Chương và Tôn Đạo Toàn. Hai người hỏi:

- Sư phụ sao không ở lại bắt yêu?

- Hai ông đến sớm dữ a! Chúng ta không xen vào. Lát nữa đây sẽ có người tài giỏi gấp mười bọn ta đến bắt yêu, vui đáo để.

Tế Diên lại hỏi Tôn Đạo Toàn:

- Hòa thượng ta dạy ông đọc chú, ông còn nhớ hay không?

- Bạch sư phó, chú gì nào?

- Ấn ma ni bát mê hồng. Ấn sắc lệnh hích!

- Cái đó thì con nhớ.

- Nhớ được thì tốt! Ông cầm bảo kiếm đứng bên mép hồ niệm câu chú này thì hồ nước sẽ không dâng cao được. Nếu không đọc, nước hồ sẽ dâng cao nhận chìm dân chúng ở đây hết.

Tôn Đạo Toàn gật đầu nghe lời, đến bên mép hồ niệm chú.

Ngay lúc đó, Tế Diên giả ở trên pháp đài thấy Tế Diên thiết tuột xuống làm trò cười cho dân chúng xem cũng không thèm để ý đến nữa. Ông ta vẽ ba đạo bùa, đốt ném xuống hồ. Tức thì mặt hồ nước réo sôi ùng ục, tiếng vang như bò rống, sóng bủa ngất trời. Mặt nước bỗng rẽ hai, xông ra hai luồng khí âm dương bay thẳng đến pháp đài. Tế Diên giả lật đật há miệng phun ra luồng khói đen chặn luồng khí âm dương kia lại. Nhưng ông ta không phải là đối thủ của con yêu tinh dưới hồ nên luồng khí âm dương lần lần lấn tới, bắt buộc luồng khói đen phải lùi dần lùi dần.

Trong lúc Tế Diên giả đang gặp nguy cấp ấy, bỗng nghe có tiếng niệm:

- Vô lượng Phật!

Theo tiếng niệm Phật, hai vị đạo sĩ bước lên pháp đài. Vị đạo sĩ đi đầu tóc rẽ thành hai búi, mặc đạo bào bằng vải xanh, khăn đoạn quần cổ cũng màu xanh, lưng buột nhung vàng, vớ trắng hài xanh, mặt như dao sắc, mày to mắt lớn, tai đầy lông đen, bộ râu quai nón dưới cằm giống như kim đồng, nhỏ tợ giấy sắt, bên sườn đeo bảo kiếm, lưng thắt cây Càn khôn diên đảo mê lộ kỳ. Lão đạo sĩ đi phía sau đầu đội mũ cừu lương đạo sĩ màu xanh, mình mặc đạo bào bằng đoạn lam, khăn quần cổ cũng màu xanh, lưng thắt dây tơ, vớ trắng vân hài, mặt trắng trẻo, tuấn phẩm hơn người, sau lưng đeo một thanh Chu Thiên Liệt Hỏa kiếm. Vị lão đạo sĩ mặt mày trắng trẻo đó chính là Thần đồng tử Chữ Đạo Duyên. Trước đây có kết thù với Tế Diên, sau khi chạy trở về đến Tỵ Tu quán trên Thiết Ngưu Lân mắc bệnh khí thương hàn. Sư huynh ông ta là Tôn Đạo Toàn không trả thù giùm, nhưng đi mãi mà không thấy về. Khi Chữ Đạo Duyên hết bệnh, nghe tin chẳng những Tôn Đạo Toàn không trả thù giùm mà còn nhận Tế Diên Hòa thượng làm thầy nữa. Chữ Đạo Duyên nghe tin đó càng tức giận hơn, ông ta tự cấp kiếm Chu Thiên Liệt Hỏa đi về Tam Thanh quán ở Song Tông Lân. Trong miếu này có một lão đạo sĩ tên là Uyên ương đạo Trương Đạo Lăng rất thân với ông ta Chữ Đạo Duyên biết trong miếu của Trương Đạo Lăng có một bảo vật trấn quán tên là Càn khôn diên đảo mê lộ kỳ. Bất luận là linh tinh cỡ nào, hễ gặp cờ này phát tới bắt buộc phải hiện nguyên hình, dù cho Đái lộ Tiên ông đi nữa mà gặp phải cờ này quét tới cũng phải ngã ngang bất tỉnh, nếu là phạm phu tục tử gặp phải cờ này thì ba hồn bảy vía cũng tan mất. Hôm đó, Chữ Đạo Duyên đến Tam Thanh quán gặp Trương Đạo Lăng, mới đem việc Tế Diên làm nhục thuật lại một hồi, hiện tại Tôn Đạo Toàn nhận Tế Diên là thầy làm điểm nhục Tam Thanh giáo ra sao. Rồi nói:

- Tôi đến đây để thỉnh cầu huynh trưởng có cây Càn khôn diên đảo mê lộ kỳ, anh có thể mang theo cùng tôi đến Lâm An kiếm Tế Diên báo thù được không?

- Việc này tôi không dám hứa. Càn khôn diên đảo mê lộ kỳ là vật báu trấn quán của tiền bối để lại. Lần trước Xà tinh đến lấy trộm mà cũng không trộm được, lần sau lại có Bích hồ tinh đến lấy nhưng cũng không thành. Hồi còn sanh tiền sư phụ tôi có dặn, nếu vô cơ không nên dùng cầu thả. Sư đệ nên thỉnh vị cao minh khác đi!

- Chúng ta là bạn tri kỷ, bất luận như thế nào huynh trưởng cũng phải báo thù cho tôi, không được phải được mà!

Trương Đạo Lăng thấy Chữ Đạo Duyên năn nỉ quá, không cách gì từ chối được, bèn nói:

- Thôi được, để ta đi với hiền đệ.

Nói rồi thỉnh Càn khôn diên đảo mê lộ kỳ cùng Chữ Đạo Duyên xuống núi. Ngày kia đến Lâm An, lên chùa Linh Ẩn tìm Tế Diên và được thầy giữ cửa cho biết:

- Tế Diên có người mời đi Bạch Thủy Hồ bắt yêu rồi.

Hai người lật đật quay về Bạch Thủy Hồ kiếm Tế Diên, cả Tôn Đạo Toàn nữa, gặp mặt cũng giết không tha. Hôm đó hai lão đạo sĩ vừa đến cổng Đông phủ Thiệu Hưng thì thấy người kéo đi coi đông nghẹt, chen chân không lọt và truyền miệng nhau:

- Tế Công trưởng lão bắt yêu ở Bạch Thủy Hồ.

Hai người đến gần pháp đài xem kỹ thì không phải là Tế Diên thiệt. Trương Đạo Lăng mới nói:

- Hiền đệ coi đó, ta tưởng đâu Tế Diên thiệt bắt yêu tinh, trên pháp đài cũng là yêu tinh nốt. Yêu tinh bắt yêu tinh, cái đó mới kỳ lạ đời!

- Nay huynh trưởng, hôm nay chúng ta lên pháp đài giúp con yêu tinh này bắt con yêu tinh dưới hồ đi. Dịp này chúng ta phô trương tài năng chút đỉnh. Huynh trưởng hãy để bữa bói Mê hồ kỳ lại để dành bắt Tế Diên. Còn Chu Thiên Liệt Hỏa kiếm của tôi có thể thỉnh thiên hỏa, địa hỏa, nơn hỏa, tam muội chơn hỏa. Đó là bữa bói của sư phụ tôi có thể bắt yêu được.

Hai người thương lượng xong, đến gần pháp đài hô:

- Tăng nhân trên đài đừng sợ, để sơn nhân giúp cho bắt yêu.

Nói rồi nhảy vọt lên pháp đài. Tế Diên giả ở trong tình trạng yếu thế, hận không có ai đến giúp để duy trì cục diện, vội nói:

- Xin nhị vị chân nhân đại phát lòng từ bi, bắt lấy yêu quái trừ hại cho dân lành.

Chữ Đạo Duyên nói:

- Huynh trưởng hãy coi đây!

Nói xong lập tức hóa ba đạo bùa dán vào Chu Thiên Liệt Hỏa kiếm, hét to:

- Đạo bùa của ta ném xuống hồ, bắt yêu quái phải hiện nguyên hình trời lên.

Ông ta tự cho mình pháp thuật cao cường, thật ra không phải như vậy! Đốt bùa lên, ông ta lâm râm niệm chú, hô “sắc lịnh hích”, ném đạo bùa ra. Nào ngờ bảo kiếm trong tay hình như có người giật lấy, tuột khỏi tay rơi ngay xuống hồ. Chữ Đạo Duyên nhảy dựng lên nói:

- Không xong, bảo kiếm mất tiêu rồi!

Trương Đạo Lăng nói:

- Ai bảo hiền đệ xía vào chuyện bá láp làm chi cho mất tiêu bảo kiếm. Thôi chúng mình đi kiếm Tế Diên đi!

Chữ Đạo Duyên không cách nào hơn bèn nhảy xuống pháp đài. Hai người khi tới hùng hổ bao nhiêu bây giờ trở về tiu nghỉu bấy nhiêu! Đang đi, bỗng thấy đối diện có hai người đi lại đều có dáng vẻ trắng sì. Một người đội mũ tía, tiền tụ bào cùng màu, mình khoác áo choàng, gương mặt màu xanh lam, râu tóc như chu

sạ Vị kia mình mặt áo thúy lam, tuấn phẩm hơn người. Đó chính là Lôi Minh và Trần Lượng. Họ từ Tiểu Nguyệt Đồn đi tìm Tế Diên, vừa đến đây gặp ngay hai lão đạo sĩ. Lôi Minh hỏi thăm:

- Hai vị Đạo gia cho hỏi thăm. Có phải hai vị từ Bạch Thủy Hồ đến không?

- Đúng thế!

- Hai vị có thấy Tế Diên bắt yêu ở Bạch Thủy Hồ hay không?

Chữ Đạo Duyên nghe nói, ngạc nhiên hỏi:

- Hai người hỏi thăm Tế Diên, bộ có quen biết với Tế Diên hả?

- Có quen chứ. Tế Diên là sư phụ của chúng tôi mà!

Chữ Đạo Duyên nghe nói, “a” lên một tiếng:

- Hai đứa bây là đồ đệ của Tế Diên, thiệt là hay quá! Ta đang kiếm Tế Diên mà không gặp, lại gặp hai đứa bây. Nay Trương đạo huynh, anh đưa bảo kiếm cho tôi để tôi giết hai đứa này.

- Cần gì phải động thủ! Hiền đệ hãy xem Cần khôn điên đảo mê lộ kỳ của ta lợi hại đến mức nào!

Nói rồi lấy cờ cầm tay xổ ra, miệng lâm râm đọc chú. Lôi Minh, Trần Lượng hai người thấy trời đất quay cuồng, bèn buột miệng mắng lớn:

- Hay cho lão đạo lộn sông kia, hai đại thái gia đây cùng các ông trước kia không oán, gần đây không cừ; oan có đầu, trái có chủ, mà hai ông vô cớ ám hại chúng tạ. Ta phải giết hai tên lộn sông này mới được!

Lôi Minh, Trần Lượng định rút dao động thủ, nào ngờ thân không tự chủ, đầu nhúc nhích, té ngã xuống đất không còn cựa được nữa. Trương Đạo Lăng cuốn cờ lại, cười hà hà, nói:

- Hiền đệ đã nhìn thấy chưa?

- Thấy rồi. Thiệt là bửu bối! Tìm không được Tế Diên, giết hai đứa đồ đệ của ông ta coi như báo thù được một nửa.

Nói rồi cầm bảo kiếm đưa cho Chữ Đạo Duyên. Chữ Đạo Duyên cầm kiếm dự định giết Lôi Minh và Trần Lượng, thì đâu có tiếng hét:

- Hay cho tên lộn sông kia, vô cớ muốn giết đồ đệ của tạ. Oan có đầu, trái có chủ, để Hòa thượng ta phân tài cao thấp với mi mới được.

133. Chương 134

Bạch Thủy Hồ mất tiêu Liệt Hỏa kiếm

Giữa rừng tòng đầu thử Mê lộ kỳ

Chữ Đạo Duyên định giết Lôi Minh và Trần Lượng thì Tế Diên đến kịp. Chữ Đạo Duyên nói:

- Đạo huynh, Tế Diên đã đến kìa!

- Được để nó cho ta.

Nói rồi thò tay rút Cần khôn điên đảo mê hồn lộ kỳ ra, nói:

- Tế Diên, người có biết sơn nhân là ai không?

Tế Diên nói:

- Nay Chữ Đạo Duyên! Người hãy đợi ta một lát. Oan có đầu, trái có chủ, ta có thù với người, còn đồ đệ ta đâu có dính vào chuyện này! Để đồ đệ ta đi khỏi nơi đây rồi có chuyện gì ta hãy nói sau.

- Cũng được!

Tế Diên bước tới cứu Lôi Minh và Trần Lượng, cho mỗi người uống một viên thuốc tỉnh lại như thường. Lôi Minh, Trần Lượng hỏi:

- Bạch sư phụ! Lão nhân gia định đi đâu?

- Hai con đừng lo Cứ đến Bạch Thủy Hồ chờ ta, lát nữa ta đến đó.

Hai người đi rồi, Tế Diên mới nói:

- Hai lão đạo sĩ này, các người định làm gì ta?

- Này Hòa thượng, người vô cớ hiếp đáp người Tam Thanh giáo, hôm nay sơn nhân đặc biệt đến tìm người đây. Người có biết bảo bối này của sơn nhân không?

- Ta biết thì sao nào?

- Người nếu biết ta lợi hại, thì hãy quỳ xuống trước mặt ta kêu “Tổ sư gia” ba tiếng, ta sẽ tha chết cho Còn nếu không, ta sẽ cầm Càn khôn diệp đảo mê lộ kỳ phát lên một cái kết thúc tính mạng người cho rồi!

Tế Diên cười hà hà, nói:

- Ta kêu người ba tiếng “tôn tử” thì có!

Trương Đạo Lăng nghe nói tức giận càn hông, rút Mê lộ kỳ ra, miệng niệm chú lâm râm, mắt thấy Tế Diên lặn qua ngã lại. Lão đạo sĩ hô “Sắc lệnh”, Tế Diên té nhào trên mặt đất. Trương Đạo Lăng nhìn thấy, nói:

- Hiền đệ thấy chưa? Ta trị được Tế Diên rồi đó! Bây giờ ta giết hay hiền đệ giết nè?

- Để tôi giết hẳn cho.

Nói rồi chạy lại, nghiêng rằng, nhắm ngay cổ Tế Diên chém một nhát kiếm, chỉ nghe bật một tiếng “cảng”, cổ Hòa thượng lửa văng tung tóe. Chữ Đạo Duyên nói:

- Cổ Hòa thượng này cứng dữ ha!

Trương Đạo Lăng nói:

- Coi chừng không phải Hòa thượng đa!

Coi kỹ lại là nửa thớt trên cửa cối đá, còn Hòa thượng đâu không thấy. Trương Đạo Lăng nói:

- Không xong rồi! Đây là phép Ngũ hành nã di đại ban vận. Tài năng của Hòa thượng này không phải tầm thường. Bảo bối của ta còn không bắt được, thì đạo hạnh của ông đâu vừa! Chúng mình không phải là đối thủ của ông ta đâu. Phải thỉnh người khác đến bắt ông ta mới được!

Chữ Đạo Duyên hỏi:

- Thỉnh ai bây giờ?

- Thỉnh thầy của hiền đệ là Tử chân nhân Lý Hàm Linh ấy!

- Không được đâu. Sư phụ tôi không dính vào chuyện này đâu.

- Nếu sư phụ hiền đệ giúp đỡ càng tốt. Nếu không, phải đi núi Bát Quái thỉnh Khảm ly chân nhân Lỗ Tu Chơn. Ông ta có một vật báu trấn quán tên là Càn khôn tỷ ngọc hỗn nguyên đại. Bất luận là yêu tinh gì, bị thâu vào túi ấy trong một giờ ba khắc sẽ hóa thành máu mủ hết; kim tiên ở đảo động nào lọt vào núi ấy cũng đều tiêu tan đạo hạnh, cả đến La Hán ở Tây phương lọt vào cũng tiêu mất kim quang nữa là!

Chữ Đạo Duyên nhớ ra mới nói “Cũng được”, rồi hai người cùng đi lên núi Bát Quái. Phần Tế Diên mượn độn pháp rời khỏi đấu trường đi về Bạch Thủy Hồ. Vừa đến bờ hồ, Lôi Minh, Trần Lượng chạy đến thi lễ, nói:

- Mang ơn sư phụ cứu mạng! Nếu không có sư phụ, chắc hai con phải chết về hai tay đạo sĩ đó rồi.

- Không cần phải hành lễ làm chi!

Lôi Minh, Trần Lượng hỏi:

- Bạch sư phụ! Hòa thượng bắt yêu trên đài là ai vậy?

- Đó là Tế Diên giả.

Lôi Minh nói:

- Sao Tế Diên mà còn giả nữa?

- Cái đó tự nhiên thôi. Con xem kìa, không xong rồi! Tế Diên này chắc là chịu không nổi quá!

Lôi Minh và Trần Lượng nhìn mà chẳng biết, chỉ thấy luồng khí âm dương từ dưới hồ ép luồng khói đen chỉ còn mấy thước. Không bao lâu nữa luồng khói đen sẽ bị đè bẹp hẳn, luồng khí âm dương ập đến, cuốn ông ta lôi tuột xuống hồ, năm ngàn năm đạo hạnh cũng tiêu tan hết. Bây giờ trên pháp đài Tế Diên giả mồ hôi tuôn ra thành giọt rơi xuống pháp đài lộp độp. Tế Diên thấy vậy trong lòng bất nhẫn, buột miệng niệm “A Di Đà Phật”, lấy trong lưng ra chiếc tăng mào đội lên rồi kêu:

- Lượng con, lại cái cái này cho ta!

Trần Lượng nghĩ: “Cái này kỳ thiệt, sao bỏ mất chữ Trần đi mà chỉ gọi Lượng con thôi?”. Trần Lượng tuy nghĩ vậy nhưng cũng lật đật chạy tới cái nút tăng bào cho sư phụ. Tế Diên thất dậy nhưng thật chặt và kêu:

- Lôi Minh, Trần Lượng! Hai con hãy qua cửa tiệm phía Tây đút mưa đi! Hòa thượng ta có việc.

Lôi Minh, Trần Lượng lật đật sang đứng dưới mái hiên một cửa tiệm, còn Tế Diên mặt dầy về hướng Tây bắc cung kính cúi đầu ba lần rồi cũng đứng dưới mái hiên. Giây lát mây đùn từ hướng Tây bắc, kéo sang Đông nam, râm râm có tiếng sấm, mưa lớn rơi hạt bằng đồng tiền. Bỗng sét nổ một tiếng, luồng âm dương từ dưới hồ co lại tắt mất. Tế Diên giả trên đài cũng sợ sấm, vì cũng là yêu tinh, ông ta nghĩ: “Phải tìm một người nào có phước đức mới có thể lánh được sấm sét”.

Ông ta lại nghĩ: “Quan tri phủ Cố Quốc Chương là quan tứ phẩm của Hoàng thượng chắc là người có phước đức lớn”.

Tế Diên giả đang định tìm quan Tri phủ, bỗng nhìn sang hướng Tây thấy ông Hòa thượng kiểc đang rờ đầu mình một cái thấu ra ba đạo hào quang. Ông ta thấy đó là thân tướng mình cao một trượng sáu, đầu như đầu gạo, mình mặc áo giáp vàng ánh, hai chân để trần đỏ rực, đứng là một vị Tri Giác La Hán. Tế Diên giả lật đật chạy đến trước Tế Diên thiệt, nói:

- Bạch Thánh tăng, cầu lão nhân gia cứu mạng cho!

Tế Diên giả tăng bào ra nói:

- Chun ngồi trong này, chắc chắn không sợ gì hết!

Ngay lúc đó, gió to mưa lớn đổ ập xuống, người đi xem rùng rùng kéo nhau đi trú mưa. Quan Tri phủ đi xuống pháp đài đút mưa, thấy vị tăng trên pháp đài chạy xuống chun vào tăng bào của ông Hòa thượng kiểc, trong bụng cũng lấy làm kỳ. Ngay lúc đó một làn chớp nháng lên, tiếp theo một tiếng sét. Lần này thiên lôi đánh không trúng. Tế Diên án linh quang, nói:

- Hay cho đồ ngu này, thiệt là tác quái mà! Tế Diên giả, ngươi hãy ra đây, ta cần đến ngươi!

Tế Diên giả run rẩy nói:

- Bạch Thánh Tăng! Con không dám ra. Con sợ sét đánh lắm!

- Không sao đâu! Cứ lấy cái mũ của ta đội lên đầu là khỏi sợ chị. Bây giờ con yêu tinh trong hồ bị sét đánh làm mê đi, nhưng trên đầu nó nhờ đội một cục nùi giẻ có nhúng đồ dơ của đàn bà nên Lôi thần không thể đánh trúng nó được. Ngươi hãy nhảy xuống hồ gỡ bỏ cục nùi giẻ đó đi thì Lôi thần sẽ đánh trúng nó.

Tế Diên giả mới lấy mũ của Tế Diên thiệt đội lên đầu rồi đi về phía bờ hồ nhảy ùm xuống nước. Quan Tri phủ xem thấy rõ ràng tất cả. Giây lát sét nổ một tiếng lớn rồi mưa nhỏ hột dầm. Trong hồ nước sôi dừ dừ, yêu tinh đã phơi bụng nổi trên mặt nước.

Mọi người bu lại xem: Con yêu này đầu giống như rồng mà không có hai mắt, có hai chân và dài hơn 30 trượng lại không có vẩy. Con vật này tên là Ngạc ngư, đó là giống rồng. Con Ngạc ngư này trên trời dưới thế chỉ có một mình nó. Con này hãy còn nhỏ, nó có thể dài đến 500 dặm và là con vật này thật lợi hại vô kể! Tánh của loài rồng rất đa dâm, rập với loài bò sinh ra con gọi là Độc long (Đặc long), rập với ngựa sinh ra ngựa con gọi là Long câu; rập với lừa sinh con gọi là Kiền long; rập với dê sinh con gọi là Xương long; rập với heo sinh con gọi là Phấn long; rập với gà rừng sinh ra trứng; chui vào trong đất một năm đi được một thước, bốn mươi năm biến thành con thường luồng, một khi nó chui ra có thể làm cho núi lở đá nghiêng, đất bằng sụt lở thành hồ sâu 40 trượng, là loại phản bặc của Long Vương. Con Ngạc ngư này là đại hoạn của thiên hạ! Hôm nay nó bị Lôi thần đánh chết, thì mưa cũng ngưng lại.

Quan Tri phủ biết rằng đó là do thuật Hòa thượng kiếc thỉnh Lôi thần đến trợ giúp. Mưa tạnh, quan Tri phủ bước tới trước Tế Diên hành lễ và nói:

- Thánh Tăng thật là Phật pháp vô biên! Đệ tử rất là cảm niệm ân đức. Xin mời Thánh Tăng về nha môn tự sự.

- Nay Thái thú đại nhân! Ngài hãy cho người khiêng con Ngạc ngư này về đi. Hai con mắt nó là hai hạt Tị thủy châu, mổ từ bao nội thận lấy ra. Đó là món báu vô giá đấy! Ở đầu các đốt xương của nó đều là hạt châu cả. Bộ vuốt của nó thật là ngọc thao khuyết. Đại nhân được con Ngạc ngư này lấy được những hạt châu đó thật là phú gia địch quốc!

Quan Tri phủ nghe nói vậy, vui mừng phi thường, bèn bảo sai dịch đem con ngựa của Tế Diên giả cỡi chuẩn bị đưa Thánh Tăng về nha môn. Lúc đó Hồ Tú Chương cũng vừa đi tới, nói:

- Bạch Thánh tăng, Ngài lên nha môn, con xin về và chờ Thánh tăng ở nhà.

Tế Diên gật đầu. Lôi Minh, Trần Lượng, Tôn Đạo Toàn cũng vừa đến cùng theo Tế Diên. Tế Diên lên ngựa cùng quan Tri phủ trở về nha môn. Vừa đến cửa Đông phủ Thiệu Hưng, bỗng ngựa của Tế Diên cỡi ré lên một tiếng cật vó chạy về hướng Tây bắc. Quan Tri phủ lật đật kêu mọi người chạy theo bắt ngựa lại. Các quan nhân hò hét đuổi theo nhưng không tài nào đuổi theo kịp. Ngựa Tế Diên cưỡi chạy như bay về hướng Bắc. Lôi Minh, Trần Lượng, Tôn Đạo Toàn lục tục đuổi theo sau. Ngựa chạy một mạch hơn 20 dặm. Tế Diên nói:

- A, cái tên này, mi giống với ta à!

Trước mắt là một khu rừng, bỗng từ trong đó có tiếng:

- A Di Đà Phật! Sư phụ đừng đi nữa. Đệ tử xin trả chiếc mũ lại cho sư phụ đây!

Tế Diên nhìn lại, chính là Tế Diên giả.

Tế Diên giả từ đâu xuất hiện? Thật ra cũng từ phủ Thiệu Hưng thôi. Phía Nam phủ Thiệu Hưng có một hòn núi tên là Cối Kê, dưới núi có một tiểu phu tên là Lý Vân đang ở. Người này có chí học hành nhưng thời vận không may, gia cảnh lại nghèo túng nên không thể học đến nơi đến chốn được. Lý Vân còn mẹ già và thờ mẹ rất hiếu thảo, chỉ đốn củi sống qua ngày. Mỗi ngày anh ta gánh hai gánh củi, một gánh để đổi gạo, một gánh để nấu nướng. Một ngày kia quẩy gánh vác búa đi lên núi đốn củi, vừa đến cửa núi thì thấy ở đó nằm lù lù một con đại mãng xà dài đến mấy chục trượng, hai mắt nó như hai cái chén sáng rực, há miệng đỏ lỏm giống như chậu máu, Lý Vân sợ đến hồn vía lên mây, vội quăng cả gánh và búa, chạy thực mạng về nhà, tay chân còn run rẩy bấy. Mẹ anh ta thấy vậy mới hỏi:

- Con ơi, sao thần sắc con lại như thế?

- Mẹ Ơi, sợ mất cả hồn vía đi! Con đang quẩy gánh vác búa lên núi đốn củi, vừa đến cửa núi thì gặp con đại mãng xà to bằng cái lu, dài mười mấy trượng, hai mắt nó như hai ngọn đèn to bằng cái chén, há miệng đỏ như chậu máu muốn ăn thịt con. Con sợ mất hồn vía, vội quăng cả gánh và búa, chạy thực mạng về đây.

Mẹ anh ta nghe nói vội an ủi:

- Mất gánh và búa là việc nhỏ, chỉ con được an toàn để sống với mẹ là được rồi!

Hôm nay Lý Vân lại đi đốn củi vì trong nhà không còn một hạt gạo. Anh ta phải mượn người hàng xóm một cái gánh và một cây búa để lên núi Cối Kê. Vừa đến cửa núi lại thấy mãng xà vẫn nằm đó, anh ta sợ

hải quăng cả gánh và búa chạy lộn trở về.

Lão thái thái nhìn thấy Lý Vân sợ hải xanh cả mặt, mới hỏi:

- Lý Vân? Tại sao con kinh hoảng dữ vậy?
- Con đại măng xà vẫn còn ở đó.
- Thôi đừng đi nữa!

Lại cách một ngày, hôm nay trong nhà không có gạo ăn, không đi đành phải nhịn đói, Lý Vân lại nghĩ: “Mình quăng cả gánh và búa mượn của người ta ở chỗ ấy, làm sao mà trả người ta đây?”. Rồi lại nghĩ: “Phải liều mạng đi lên núi để mượn lại gánh và búa mà đốn củi”.

134. Chương 135

Tế Diên thỉnh Lôi thần trừ yêu quái

Phi Long thành tâm lễ Thánh tăng

Lý Vân vì trong nhà hết gạo, không còn gì để nuôi mẹ, nên bắt buộc phải vào núi mượn lại hai đòn gánh và hai cái búa đã quăng hôm nọ để đi đốn củi mà đại mang xà cũng không ăn thịt. Lý Vân cứ đi theo đường một bên măng xà lên núi đốn củi và trở về, nhưng măng xà vẫn nằm yên không động đậy. Về sau, một đồn mười, mười đồn trăm, việc này đến tai quan Tri huyện Cối Kê Quan huyện lập đàn tế lễ, thấp hương cầu đảo:

- Đại măng xà, nếu thật là bậc đạo đức chơn tu thì nên tìm một sơn động ở khuất xa mà tham tu để khỏi náo động đến dân chúng và dễ thành chánh quả hơn.

Măng xà nghe nói, quả nhiên hóa một trận gió bay lên không, nhìn khắp bốn phía, thấy có một tòa sơn động, trong động có một yêu khí bốc lên. Măng xà lắc mình biến ra một lão đạo sĩ đầu đội khăn cưỡi lương, mình mặc áo bào lam, vớ trắng vân hài, bước vào cửa động. Ở trong động này, một vị Hòa thượng đang ngồi ngay thẳng nhắm mắt tham tụng Lão đạo dĩ nói:

- Xin chào đạo huynh!

Vị Hòa thượng mới hỏi:

- Đạo huynh từ đâu đến thế?
- Tôi trước đây tham tu ở Thiền gia viện tại núi Hổ Khâu. Ở đó hiện có người có thể lực đang ở, bây giờ tôi không có đất dung thân. Sư huynh pháp hiệu là chỉ Hiện ở đây làm gì?
- Tôi tu luyện hơn 8.000 năm, cũng chưa lấy tên họ là gì. Đạo huynh được bao nhiêu năm công đức?
- Đạo hạnh tôi mới có 5.000 năm thôi! Dù mới có 5.000 năm, nhưng tôi cũng có làm được một ít việc công đức, thường ra bên ngoài cho nước phép trị bệnh, vì vậy thường hay xuống núi, ít ở trong động.
- Đạo huynh đã không chỗ ở, nếu thấy không có trở ngại thì hãy ở trong động này cùng tham tu với tôi cho có bạn.
- Như vậy cũng được!

Thế rồi đạo nhơn cùng Phi Long tăng, hai người ở chung một động tham tu luận đạo. Một hôm, Hòa thượng nói:

- Đạo huynh cứ ở trong động tịnh dưỡng đi nhé, tôi phải xuống núi làm việc công đức đây!
- Được, đạo huynh cứ đi đi! Tôi thì không biết làm công đức, tôi chỉ biết tham tinh bái đầu, không cầu có công, chỉ cầu không lỗi mà thôi!

Hòa thượng xuống núi trị bệnh cho nhân dân, nghe đồn yêu tinh ở Bạch Thủy Hồ rất lợi hại, bèn nghĩ rằng: “Quan Tri phủ niêm yết bố cáo, mời người bắt yêu. Ta nếu bắt được yêu tinh trừ họa cho dân chúng, cũng là một việc công đức”. Ông ta lại nghĩ: “Nếu gặp quan Tri phủ, ta xưng là Phi Long tăng, chắc ông ấy sẽ

không cung kính tạ Nghe nói đời này có Tế Diên tăng, danh vọng rất to lớn, chi bằng mình biến thành Tế Diên tăng chắc chắn sẽ được quan Tri phủ cung kính”.

Ông ta chưa gặp Tế Diên bao giờ, lại nghĩ bụng: “Chắc Tế Diên có hình tướng La Hán to lớn đẹp đẽ”. Ông ta mới biến ra một vị đại Hòa thượng mặt hồng hào, mặc áo rộng vàng, đi đến gặp quan Tri phủ, dĩ nhiên rất được cung kính. Nào ngờ đến chừng bắt yêu, ông ta không phải là đối thủ của con yêu tinh dưới hồ, ông ta nói với quan Tri huyện là trở về chùa lấy pháp bửu, mà thật ra trở về núi. Khi về đến núi gặp lão đạo măng xà, thuật việc yêu tinh ở Bạch Thủy Hồ lợi hại và nói:

- Đạo huynh, hãy giúp tôi bắt con yêu tinh đó đi. Đó cũng là chuyện công đức mà!

- Tôi không đi đâu. Tôi không biết pháp thuật. Hai chúng ta đều là yêu tinh, chưa thành chánh quả, có lý nào yêu tinh lại đi bắt yêu tinh? Đạo huynh đi một mình đi. Tôi không muốn có công, chỉ cầu không lỗi là được!

Phi Long tăng nghĩ thầm: “Đạo huynh măng xà này thiệt không biết nể tình gì hết! Cũng được, ta cũng không cần! Ngày mai ta đi một mình, bằng vào 5.000 năm đạo hạnh của ta không làm gì nó được, nhưng ta cũng quyết chí thí mạng với con yêu ở Bạch Thủy Hồ, ta không bắt được nó thì không trở về núi nữa. Thẳng như trời cao có mắt, thương xót giúp ta, biết đâu ta chẳng thành công!”.

Ngày hôm sau, ông ta mới đến quyết đấu với con yêu tinh dưới hồ, vừa may gặp Tế Diên. Ông ta nghĩ thầm: “Tế Công lão nhân gia thiệt là bậc La Hán, sao ta không nhân cơ hội này nhận Thánh tăng làm thầy, nhờ đó mà học thêm chút ít pháp thuật?”. Sau khi Tế Diên bảo ông ta đội Tăng mạo nhảy xuống hồ gỡ bỏ nùi giẻ dơ ở đầu Ngạc ngư để cho Lôi thần đánh trúng nó, Phi Long tăng ở trong tối ngòm theo dõi, thấy quan Tri phủ chuẩn bị ngựa và thỉnh Tế Diên về nha môn. Ông ta ngòm đánh con ngựa của Tế Diên cười để chạy về hướng Bắc, rồi từ trong rừng bước ra nói:

- Thánh tăng chớ đi, đệ tử trả chiếc mũ của lão nhân gia đây. Cầu xin Thánh tăng đại phát lòng từ bi thâu đệ tử làm đồ đệ.

Tế Diên nhìn lại, té ra là Tế Diên giả, bèn cười hà hà, nói:

- Người muốn lấy Hòa thượng ta làm thầy mà để ta thấy tướng giả của người sao?

Sư phụ muốn thấy hình dáng thiệt của con thì xin hiện nguyên hình.

Nói rồi đưa trả chiếc mũ cho Tế Diên, rồi lách mình một cái hiện lại nguyên hình. Tế Diên nhìn kỹ con vật trước mắt dài hơn 20 trượng, có 12 cái chân, cũng là đầu rồng. Nó cũng thuộc giống rồng, do rồng rập với loài rít mà sanh ra gọi là Phi Long, vì thế xưng là Phi Long tăng, Tế Diên xem rồi nói:

- Người muốn nhận Hòa thượng ta làm thầy, nhưng ta không thể thâu người được. Hòa thượng chúng ta đều là người cả, không có loài súc sinh lộn lạo được.

Phi Long tăng ngần ngừ một lát rồi ré lên, người có tiếng người, thú có tiếng thú, nài nỉ:

- Bạch Thánh tăng, xin từ bi, từ bi cho.

- Người nếu muốn ta nhận cũng được! Ta dùng lửa đốt chết người để người đầu thai làm kiếp người, chừng lớn lên ta sẽ thâu làm đồ đệ.

- Lửa đốt nóng quá chịu không nổi.

- Nếu không chịu được ta lấy đá đập chết người.

- Con tiếc 5.000 năm đạo hạnh nên không bỏ được.

- Nếu như vậy thì ta không thâu người.

Phi Long tăng nghe nói, lách mình một cái như làn khói biến mất. Bỗng nhiên con ngựa đang cười lại kinh hãi ré lên. Tế Diên nói:

- Ôi, cái thằng này, người muốn giỡn với ta à!

Nói xong gióng ngựa đi tới trước. Bỗng thấy trước ngựa xẹt một cái, hiện ra một Hòa thượng cũng đầu ngắn tóc dài hơn hai tấc, mặt dính đất tèm lem, tăng bào rách nát, tay vẫn thiếu bâu, lưng buộc dây nhưng, khật khà khật khưỡng, hai chân trần xỏ trên đôi dép cỏ, giống hệt như Tế Diên, bước tới gần, nói:

- Bạch sư phụ, con như vậy, sư phụ chịu thấu con chưa?

Tế Diên dòm thấy cũng vui, nói:

- Cũng được, Hòa thượng ta chịu thấu người đây! Người hãy lại đây.

Người dắt đạo ở phía Nam Thiệu Hưng, Xuất gia tại núi Cối Kê, thần thông rất quảng đại, cho thuốc giúp người nghèo. Tu hành ở Phi Long động, đạo đức 5.000 năm; lại cầu trước mặt bản đạo, được ban hiệu Ngộ Thiên.

Tiểu Hòa thượng lập tức dập đầu lễ Tế Công. Tế Diên nói:

- Đồ đệ hãy đi theo ta.

Hai thầy trò vừa mới quay trở lại, thì Lôi Minh, Trần Lượng, Tôn Đạo Toàn ba người vừa đuổi kịp tới. Nhìn từ xa, Lôi Minh nói với Trần Lượng:

- Lão tam coi kìa, sư phụ chúng ta phân thân ra đó.

Tôn Đạo Toàn nói:

- Không phải đâu! Ông Hòa thượng kiếc đứng bên Đông là Tế Diên giả mới biến ra đó, còn vị đứng phía Tây mới chính là sư phụ chúng ta.

Lôi Minh hỏi:

- Làm sao đạo huynh thấy biết được?

Ta lấy nước bùa rửa mắt mới thấy trên đầu ông ấy có luồng khí yêu tinh đen thui. Yêu tinh gì vậy?

- Nhìn không ra! Chỉ biết là yêu tinh thôi.

Nói tới đó thì mọi người đi tới gần. Tế Diên nói:

- Lôi Minh, Trần Lượng, Ngộ Chơn lại đây tham kiến sư huynh tụi con. Ta mới thấu nó làm đồ đệ, đặc tên là Ngộ Thiên đây.

Lôi Minh, Trần Lượng nói:

- Sư phụ thấu đồ đệ có người trước người sau, chúng con nhập môn trước, ông ấy nhập môn sau, tại sao bắt chúng con kêu bằng sư huynh được?

- Không luận là thấu trước hay thấu sau, nhưng đạo hạnh của nó lớn hơn tụi con. Hãy tới ra mắt đi.

Lôi Minh nói:

- So về thân thể, ông ấy lùn nhỏ hơn tụi con nhiều.

Lôi Minh, Trần Lượng bước tới muốn đo đạc cao thấp với Ngộ Thiên. Ngộ Thiên lật đật chạy tránh qua một bên. Tế Diên hỏi:

- Người chạy đi đâu vậy?

Ngộ Thiên nói:

- Tại sư phụ không để ý chớ, thân thể con có nhiều món linh tinh lắm, sợ hai người này chộp lấy con, con làm sao né cho kịp?

Lôi Minh nói:

- Cha, sư huynh miệng lưỡi dữ há?

Tế Diên nói:

- Thôi đừng đùa nghịch nữa! Chúng ta đi nè.

Năm thầy trò cùng trở về nha môn quan Tri phủ. Tể Diên xuống ngựa, mọi người đi thẳng vào thư phòng. Quan Tri phủ Cố Quốc Chương nhìn thấy, ngạc nhiên hỏi:

- Vị kia có phải là Tể Công không?

Tể Diên nói:

- Đó là Ngô Thiên, đồ đệ của ta, tại sửa đầu đổi mặt các vị không biết đó thôi!

Quan Tri phủ nói:

- Té ra là thiếu sư phụ. Vậy xin mời ngồi!

Lập tức mọi người đều ngồi xuống, gia nhân đem trà lên. Quan Tri phủ sai dọn hai bàn tiệc. Ngô Thiên, Ngô Chơn, Lô Minh, Trần Lượng bốn người ngồi một bàn, còn Tri phủ tiếp đãi Tể Diên uống rượu nói chuyện. Lúc đương uống rượu thì có một gia nhân vào, cầm theo một phong thư, thưa với quan Tri phủ:

- Thư gia đình đại nhân gửi đến, báo có việc khẩn cấp, xin đại nhân mở ra đọc.

Quan Tri phủ cầm lá thư xem qua, tăng hắng một tiếng, nói:

- Bạch Thánh tăng! Xin Ngài xem đây, mạng số của tôi là không khá rồi!

- Làm sao thế?

Hiện nay tôi còn một bà mẹ già tuổi đã hơn 70, bệnh rất trầm trọng! Thằng như mẹ tôi có mệnh hệ nào, tôi chắc chắn là phải cư tang thủ chế rồi!

Tể Diên án linh quang xong rồi nói:

- Không hề chi! Để Hòa thượng ta cho một vị thuốc, lão thái thái uống vào sống thêm ít năm nữa.

- Dù có uống cũng không uống được. Nhà tôi cách đây đến 1.800 dặm, xa xôi như vậy, đi về phải hơn một tháng, có thuốc cũng không kịp uống.

- Không sao đâu! Để Hòa thượng ta kêu đồ đệ đưa thuốc về nhà chọ Ngô Thiên, con hãy lại đây.

- Bạch sư phụ dạy con! Ngô Thiên nói.

- Ta sai người đưa thuốc về nhà quan Thái thú, con đi mấy ngày trở về?

- Nhà của đại nhân có phải ở Sơn Đông không?

- Phải!

- Nếu không lạc đường thì khoảng hai tiếng đồng hồ con sẽ về kịp.

Quan Tri phủ nghe nói trong lòng không tin, bèn nói:

- Thiếu sư phụ nếu có thể đi về khoảng hai tiếng đồng hồ, thì để tôi viết một phong thư nhờ thiếu sư phụ cầm thuốc về nhà, và sẵn dịp cầm một xâu chuỗi ngọc đem về cho tôi.

- Cũng được!

Tể Diên móc một cục thuốc đưa cho Ngô Thiên. Ngô Thiên nói:

- Thưa sư phụ, con đi đây!

- Ủ, thôi người đi đi!

Ngô Thiên vừa bước ra khỏi cửa, quay mình trở lại nói:

- Bạch sư phụ, con không đi đâu!

- Sao vậy?

- Sư phụ thấy đó, quan Tri phủ làm cao quá! Con đưa thuốc xa xôi như vậy mà ngay đến việc đưa ra cửa cũng không thèm đưa, hình như coi đó là bốn phận con phải làm. Thôi, con không đi đâu!

Quan Tri phủ nghe rồi, lật đật nói:

- Thiếu sư phụ, thôi đừng làm khó mà! Tại tôi sơ ý, xin mời thiếu sư phụ để tôi đưa ra cửa.

Ngô Thiên mới chịu đi ra ngoài. Quan Tri phủ vừa ra khỏi cửa, nói:

- Xin nhọc sức thiếu sư phụ một chút.

Ngô Thiên lắc đầu một cái, như luồng khói biến mất. Bỗng nghe ở cửa thứ hai có tiếng la: “Ồi chào”, tiếp theo là tiếng rồn rảng của đồ vật bể. Tại sao lại như thế?

Nguyên do là gia nhân của quan Thái thú vừa mới xuống bếp bưng cái chảo dầu tính làm thức ăn để đưa lên, vừa đến cửa thứ hai thì thấy có một vị tiểu Hòa thượng lắc đầu biến mất như luồng khói. Anh ta sợ quá liền ném chảo dầu đi, ôm đầu chạy trốn. Quan Tri phủ giả bộ như không thấy, trở vào tiếp Tế Điền ăn uống như thường. Bỗng nhiên Tế Điền đứng rột dậy, kêu Lôi Minh và Trần Lượng đến chỗ vắng nói mấy câu. Lôi Minh, Trần Lượng nghe xong sợ quá, lật đật chạy đi.

135. Chương 136

Tại phủ nha, Ngô Thiên thi diệu pháp

Tào Nga giang, Lôi Trần đôi giặc thuyền

Tế Điền đương uống rượu, cảm thấy người hơi giật giật, bèn án linh quang biết rõ vội đứng dậy kêu Lôi Minh, Trần Lượng đến chỗ vắng, bảo:

- Này Lôi Minh, Trần Lượng! Hai con có phải đồ đệ của ta không?

- Sư phó nói điều chi lạ vậy?

- Ta đối xử với hai con có tốt không?

- Quá tốt đi chứ!

- Ta cứu hai con mấy lần rồi?

- Đã cứu chúng con mấy lần, ơn sư phụ đối với chúng con thật là ơn tái tạo. Có điều chi, sư phụ cứ sai bảo chúng con.

- Bây giờ Hòa thượng ta có việc, hai con có chịu làm hết lòng không?

- Sư phụ dù có việc gì khó khăn đi nữa, hai con có muôn thác cũng không từ.

- Được, lần này ta tới Bạch Thủy Hồ có hai việc:

Thứ nhất là bắt yêu quái, thứ hai là muốn đến huyện Thiên Thai để thăm cậu mợ tạ Hiện tại cậu mợ ta đã sai anh ta là Vương Toàn cùng với lão quản gia đi tìm tạ Hôn nay anh ta cùng lão quản gia có thể bước lên thuyền giặc rồi. Đúng ngộ bữa nay tánh mạng của hai người đó sẽ gặp nguy hiểm, có thể chết như không. Hai con nếu là đồ đệ của ta nên tức tốc rời phủ Thiệu Hưng, thuận theo bờ sông đi về hướng Tây đến Tào Nga giang, thấy có một chiếc thuyền giặc đấy! Các con nhìn thấy dưới thuyền có một vị văn sinh công tử tuổi trẻ, đó là Vương Toàn, anh của ta; còn người già kia chính là lão quản gia Lý Phúc. Trên thuyền không có người khách nào khác, số còn lại đều là giặc cả. Hai con nên đi sớm đi! Đúng ngộ hôm nay tánh mạng hai người ấy dám tiêu tan lắm! Hai con nếu cứu không được bác Vương Toàn thì từ nay đừng thấy mặt ta, cũng đừng là đồ đệ của ta nữa!

Lôi Minh, Trần Lượng nghe mấy câu đó, không kịp cáo từ quan Tri phủ, co giò chạy bắt kẻ. Chạy ra cửa nha môn, qua cửa Nam, hai người thuận theo bờ sông thì triển phép lục địa phi đằng chạy một mạch về

hướng Tây. Hai người chạy suốt hơn 20 dặm, thấy sắp tới đứng bóng mới hơi chậm chậm một tí, rồi lại chạy tiếp hơn 20 dặm nữa mới đến Tào Nga giang.

Đến nơi, xa xa thấy có một chiếc thuyền nhỏ, từ phía sau buồng lái bước ra một người tay cầm cương đao chạy vọt tới trước thuyền. Hai người vừa đến gần, thì thấy một người từ trước khoang thuyền bước ra, tay xách một cái đầu người thiếu niên. Lôi Minh thấy vậy hét lên một tiếng: - Đồ hung ác! Bèn rún mình nhảy về phía thuyền. Nào ngờ thuyền cách bờ đến hơn 30 trượng, bước nhảy đó không tới thuyền, nên rơi tôm xuống sông. Trần Lượng nhìn thấy thế hai mắt đỏ hoe, tự nghĩ rằng: “Nhị ca chết rồi, mình làm sao sống nổi?”. Mới chạy đến bên bờ thì triển pháp Giao tử xuyên vân tung ba lần, thân rớt trên thuyền. Chân vừa mới đạp xuống mạn thuyền, thì bị người trên thuyền cầm dao nhắm ngay đầu chém xuống.

Chiếc thuyền đó chính là thuyền giặc. Người thuê thuyền chẳng ai xa lạ mà chính là Vương Toàn và Lý Phúc. Sự việc là như vậy:

Vương Toàn, Lý Phúc sau khi trắng án ở huyện Tiêu Sơn, Vương Toàn còn muốn tiếp tục đi tìm biểu đệ Lý Tu Duyên nữa. Nhưng Lý Phúc nói:

Theo tôi nghĩ, công tử nên trở về nhà đi! Trước kia, lão viên ngoại dù nói một ngày tìm được thì một ngày về, một năm tìm được thì một năm mới về, còn tìm không được Lý công tử thì đừng trở về nhà. Dù thế, lão viên ngoại cũng không an tâm khi công tử đi xa! Công tử là người đọc sách chắc cũng rõ thánh nhân có câu: “Khi cha mẹ còn không nên đi xa, đi ắt phải có chỗ nơi nhất định”. Còn Lý công tử chưa chắc là tìm được. Mấy năm nay không biết sống chết ra sao! Mấy năm nay khí trời mỗi ngày một lạnh. Đến mùa Đông khí trời càng lạnh gắt, chúng ta đi ra ngoài dãi dầu sương nắng, sớm dậy tối ngủ, lão nô đây chẳng hề chi, còn công tử thân thể yếu đuối, đâu có thể chịu nổi cực khổ như vậy mãi! Còn nói chi vô cớ đến cửa quan, tánh mạng coi như treo trên đường tơ kẽ tóc! Nếu không phải là trời xanh có mắt, thần Phật gia hộ, thì chủ tớ ta có oan khó tỏ, há chẳng phải là sa vào chỗ chết hay sao? Chi bằng chúng ta trở về nhà, như vậy bớt được lão viên ngoại để tâm lo lắng. Chờ đến mùa Xuân, khí trời ấm áp, hoa nở đầy đường, chủ tớ chúng ta lại lên đường tìm Lý công tử, công tử thấy thế nào?

Vương Toàn nghe nói nhớ lại khi ở quan đường không khỏi rùng mình gai ốc, bèn nói:

- Đã như thế thì chúng ta nên trở về nhà đi.

Hai chủ tớ theo đường lớn trở về, cứ đói ăn khát uống, ngày đi đêm nghỉ đỡ. Ngày mai xuống bến thuê một chiếc thuyền trở về, bớt được nỗi khổ đường xá mệt nhọc thức khuya dậy sớm, và khỏi phải lo bị nạn cướp đường.

Vương Toàn gật đầu đồng ý. Hai thầy trò mới đến tòa Vạn Thịnh khách điểm thuê một phòng. Phổ ký dẫn lên Bắc thượng phòng, đó là một phòng ba gian, tranh tối trang sáng. Lý Phúc trải giường nệm, hai thầy trò rửa mặt uống trà xong, nghỉ ngơi giây lát rồi kêu cơm rượu ăn uống. Lúc đương ăn uống, nghe bên ngoài có người hỏi:

- Nay chưởng quỹ, khách đã ngồi ăn đủ chưa?

- Có mấy người mười vị khách rồi.

Người kia bước vào trong viện, nói lớn:

- Các vị Ở đây có ai thuê thuyền không? Thuyền chúng tôi ở huyện Thiên Thai, có ai đáp thuyền đi cùng không? Thuyền chúng tôi là thuyền nhận chở hàng, ngày mai sẽ nhổ neo.

Vương Toàn và Lý Phúc nghe nói, muốn bước ra thương lượng việc thuê thuyền thì thấy cửa mở ra, một người bước vô phòng hỏi:

- Các vị khách ở phòng này định đi về đâu? Có thuê thuyền không?

Vương Toàn nhìn thấy người này khoảng hơn 20 tuổi, mặt mày trắng trẻo, trên đầu vấn tóc hình tim trâu, mình mặc áo chên bằng vải xanh, mang vớ màu lam, chân mang giày bố màu xanh cũ. Vương Toàn thấy người này rất quen thuộc, người ấy nhìn thấy Vương Toàn cũng rất ngạc nhiên, vội bước tới hỏi:

Xin hỏi, vị khách quan này họ là chi?

- Tôi họ Vương.

Người ấy “à” lên một tiếng, nói:

- Lão nhân gia có phải là người thôn Vĩnh Ninh, huyện Thiên Thai, phủ Thai Châu không?

- Đúng đấy!

Người kia vội bước tới thì lễ, nói:

- Té ra là công tử gia. Công tử không nhớ tiểu nhân sao?

Lý Phúc hỏi:

- Chú là ai?

- Lý bá phụ, ông thiệt là quý nhơn hay quên việc! Tiểu diệt ngày xưa là tiểu đồng của công tử tên là Tiến Phúc đây mà!

Vương Toàn cũng nhớ ra, bèn hỏi:

- Tiến Phúc, làm sao ngươi lại ở đây, và đang làm nghề gì?

Tiến Phúc tăng hắng một tiếng rồi nói:

- Công tử gia đừng nhắc đến làm chi! Chuyện này dài lắm, một vài câu khó nói hết!

Hồi nhỏ Tiến Phúc cũng là người sống cùng làng với Vương viên ngoại, nhưng vì bị hạn hán mất mùa, gia đình quá túng thiếu, cha mẹ hắn mới đem bán con cho nhà Vương An Sĩ để suốt đời làm đầy tớ. Vương An Sĩ mới cho Tiến Phúc vô hầu hạ Vương Toàn trong việc sách đèn, vừa để bầu bạn cho vui. Về sau Tiến Phúc được 18,19 tuổi, trong tay cũng có chút đỉnh tiền bèn ra ngoài làm đủ thứ rượu chè bài bạc. Nhà Vương An Sĩ xưa nay rất hào phóng đối với gia nhân, nên tới tớ đều có tiền cả. Tiến Phúc chẳng những rượu chè bài bạc, mà về sau trong nhà có một vú em coi về việc may vá độ chừng hơn 20 tuổi thông gian với Tiến Phúc có con. Tiến Phúc đưa cô này ra ngoài mượn phòng ở tạm. Như vậy kể như họ là người ngoài nhà, nhưng Tiến Phúc vẫn ở lại nhà viên ngoại để giúp việc. Phàm giấy không thể gói được lửa; muốn người ta không biết chỉ trừ phi mình đừng làm. Tiến Phúc lôi vú em ra khỏi nhà, bị viên ngoại biết được kêu thủ hạ trối lại đánh cho một trận, nói: - Nhà ta là nhà thư hương môn đệ, sống theo lễ nhạc, mi là kẻ nô tài lại dám làm việc thương thiên bại lý như vậy ư?

Nói rồi đánh Tiến Phúc một trận thừa sống thiếu chết. Mọi người xung quanh xúm lại năn nỉ, Vương viên ngoại vốn là người nhân từ, mới ra lệnh lập tức đuổi Tiến Phúc ra, và bắt đầu từ nay không cho bước vào cửa nữa! Lúc đó mọi người mới dám mở trối cho Tiến Phúc, lão viên ngoại bảo đi ngay, đồ đạc gì của hắn cho mang theo cả. Tiến Phúc khóc lóc ra mất thiếu gia Vương Toàn, nói rằng lão viên ngoại đuổi mình đi. Vương Toàn nói:

- Ta cho ngươi 30 lượng bạc, ngươi cầm lấy xài đỡ đi, đợi mấy tháng sau lão viên ngoại bớt giận, mi hãy trở lại cầu xin, ta cũng năn nỉ giúp ngươi để ngươi trở lại.

Nhân vì việc ấy, Tiến Phúc từ nhà viên ngoại ra đi, thắm thoát đã mấy năm mà không thấy trở lại. Hôm nay, tại khách điểm nơi Tiểu Giang Khẩu này mới gặp lại. Vương Toàn hỏi:

- Tiến Phúc, bây giờ ngươi buôn bán ra sao?

- Công tử gia không biết đó chứ! Từ ngày viên ngoại đánh đập đuổi tôi ra khỏi nhà, tôi phải nhận tội ấy. Bây giờ tôi ở trên bến đò, vào nhóm tên là Tập Ban, chuyên rước mỗi khách đi thuyền, cứ một điệu thì tôi được 100 tiền. Mỗi ngày có 100 tiền ăn hết 100 tiền, có 200 tiền ăn hết 200.

- Ai bảo ngươi tự mình chẳng an phận làm chi! Nếu ở trong nhà ta, đến bây giờ cũng không đến nỗi nào. Nếu như vẫn làm thư đồng hầu hạ ta, rồi viên ngoại sẽ cưới vợ cho ngươi, ở trong nhà của lão viên ngoại, khỏi lo về việc ăn mặc. Hôm nay ngươi đã gặp ta, ta sẽ đưa ngươi trở về. Ngày mai ta sẽ soạn cho ngươi ít bộ quần áo để về đến nhà ngươi có thể thay đổi được.

- Công tử gia đưa tôi về nhà, chỉ sợ lão viên ngoại không bằng lòng thôi.

- Không hề chi! Để ta xin giùm người, đại khái lão viên ngoại cũng không đến nỗi làm khó dễ người lắm!
- Xin đợi ơn công tử! Hiện giờ công tử đi đâu vậy? Bình thường công tử không hề ra cửa bao giờ mà!

Vương Toàn tăng hắng một tiếng rồi nói:

- Ta vâng lệnh viên ngoại mà đi đây! Viên ngoại bảo ta đi tìm biểu đệ Lý Tu Duyên, mang theo nhiều vàng ít bạc, giấu giếm thêm một ít bảo châu, tìm được ngày nào thì trở về ngày ấy, một năm tìm được thì một năm mới trở về, còn tìm không được thì không về nữa. Ở huyện Tiêu Sơn, ta bị vu vào vụ án không đầu, tánh mạng treo trên sợi tóc! Bây giờ trời đã trở mùa lạnh, ta định trở về nhà đây.

Tiến Phúc nghe nói trong bụng mừng thầm! Nhìn thấy đồ đạc của Vương Toàn đem theo không phải ít, bèn nghĩ: “Đại khái là vàng bạc châu báu và vật dụng rất nhiều, ta cần gì phải đi theo công tử về nhà làm một người đầy tớ giúp đỡ hầu hạ công tử mãi mãi? Sao ta không cấu kết với thuyền giặc mưu hại chủ tớ họ đi Đại khái họ ít nhất cũng có hai muôn lượng, ta cùng người trên thuyền chia hai, nếu hai muôn thì cũng được một muôn, nếu một muôn thì cũng có năm ngàn! Ta kiếm một chỗ nào đó cưới một con vợ, há chẳng phải là tiêu diêu tự tại lắm sao? Đại gia sẽ không câu nệ vào một tiểu tiết nào!”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Thưa công tử, để tôi đi tìm thuyền chèo Thuyền do tôi mượn chắc chắn là phải rẻ hơn người ta rồi!
- Được, người đi đi!

Bước ra khỏi khách điểm, Tiến Phúc nghĩ bụng: “Nghe nói thuyền của bọn nhà họ Khương là hắc thuyền, một năm làm vài vụ, rất là sung túc. Ta hãy đi tìm họ để thương lượng”.

Nghĩ rồi bèn đi xuống bến dò tìm kiếm, vừa hay gặp thuyền của Khương đang đậu tại đó. Tiến Phúc bước lên thuyền hỏi thăm, nhằm lúc quản thuyền là Khương Thành đang ở trên thuyền. Tiến Phúc hỏi:

- Quản thuyền này, tôi muốn thương lượng với ông một chuyện, mong ông đừng nghĩ điều gì khác nhé! Tôi nghe nói các ông làm nghề không vốn phải không?

Khương Thành nói:

- Ông đừng nói bậy bạ chớ!

Ông nghe tôi nói đây này: Hiện tại tôi có một người chủ cũ, họ chủ tớ hai người, mang theo rất nhiều vàng bạc và đồ tế nhuyễn, ít nhất cũng có hơn một muôn lượng, có thể còn hơn thế nữa; chúng ta đi đến giữa đường giết chết họ đi, rồi mình chia số đó làm hai, mỗi bên một nửa; ông cũng được lợi, ta cũng phát tài, được vớ này ta nghĩ luôn, ông thấy thế nào?

136. Chương 137

Tiểu Giang Khẩu chủ tớ gặp người quen

Tên ác nô kêu giặc hại chủ nhân

Quản thuyền Khương Thành nghe Tiến Phúc nói những điều kiện như trên, mới hỏi:

- Chủ nhân của chú hiện ở đâu?
- Hiện ngụ Ở Vạn Thịnh điểm. Nếu ông muốn, tôi sẽ đưa ông đến gặp mặt.

- Khương Thành có ngoại hiệu là Hổ hải long, quen tánh hại người. Ông ta có ba người con tên là Khương Long, Khương Hồ, Khương Bảo, và có một đứa cháu họ tên là Khương Bư. Trên thuyền chỉ có năm người trong gia đình ông ta, gọi Khương gia ngũ hổ, chớ không có ai khác xen vào. Thường ngày ông ta không có buôn bán chi, chỉ chuyên môn rước khách lẻ loi hoặc hai ba người mà có nhiều hành lý hoặc bao túi to phồng, đưa họ đi nửa đường rồi giết quách thả xuống sông, tóm lắt hành lý của họ. Hôm nay nghe Tiến Phúc nói, lẽ nào ông ta không thích?

Khương Thành nói:

- Tính như vậy là được rồi! Để ta cùng chú đi đến khách điểm gặp họ.

Tiến Phúc cùng Khương Thành đi đến Vạn Thịnh điểm gặp Vương Toàn và Lý Phúc. Tiến Phúc nói:

- Thưa công tử! Tôi đã thuê thuyền xong rồi. May gặp chiếc thuyền này người ta đi phủ Thai Châu, thuận tiện là chở hành hóa, không có chở ai, ngày mai nhổ neo. Tôi đưa vị quản thuyền đến gặp công tử đây!

Vương Toàn nhìn xem đó là một ông già, bèn hỏi:

- Đáp thuyền đi phủ Thai Châu, chúng tôi phải trả bao nhiêu?

- Đại gia chẳng cần nói giá tiền. Thuyền của chúng tôi là thuyền chở hàng, không có chở khách, ngày mai sẽ rời bến, có đi thêm một vài người cũng chẳng là bao. Khi đến nơi, đại gia muốn cho bao nhiêu cũng được. Đại gia thấy thế nào?

Vương Toàn nghĩ bụng: “Thế thì tốt quá” Bèn nói:

- Ông đã nói như thế, thì ngày mai chúng tôi sẽ quá giang thuyền của ông.

Rồi kêu Tiến Phúc:

- Người không cần phải đi đâu nữa nhé!

Khương Thành nói:

- Xin đại gia hôm nay lên thuyền chợ Sáng sớm ngày mai chúng tôi sẽ rời bến.

Vương Toàn lòng muốn gấp về nhà, hận chẳng được về tức khắc, nên nghe nói như thế lật đật bảo tính tiền phòng, và kêu Tiến Phúc đi mua một ít thức ăn đem theo đi đường. Uống rượu xong, kêu Lý Phúc thu dọn đồ đạc đi theo Khương Thành cùng xuống bến đò. Giây lát Tiến Phúc cũng mang thức ăn và rượu về tới. Hôm sau, trời vừa rạng sáng, thuyền mở neo nhổ sào trương buồm ra đi. Vương Toàn, Lý Phúc thức dậy, uống trà xong đi ra phía trước thuyền nhìn ngắm, thấy thể nước cuộn cuộn, sóng dồn nhấp nhô, Vương Toàn bảo Lý Phúc dọn thức ăn, uống rượu để giải buồn. Thuyền đang băng băng về phía trước, vừa đến địa phận Tào Nga giang trời sắp đứng bóng.

Ở địa phận này, đồng cỏ hoang vu không người qua lại, dưới sông cũng không có thuyền bè tới lui. Tiến Phúc từ sau lái cầm một con dao bước ra phía trước thuyền thò ngực áo Vương Toàn, nói:

Này Vương Toàn, mi tưởng đại thái gia thật lòng muốn theo mi về nhà để làm đầy tớ chắc! Đừng có nằm mộng nghe con! Đại thái gia sẽ giết mi, đem chia hai vàng bạc châu báu với quản thuyền là xong chuyện. Mi cũng đáng tội chết! Cái gì ngon cũng đã ăn rồi, cái gì đẹp cũng đã mặc rồi, còn oan ức gì nữa!

Lý Phúc lúc đó hét lên một tiếng, té nằm chết giắc luôn. Vương Toàn sợ đến run bầy bầy, lập tức nói:

- Người... người... cái thằng nô tài này! Mi thiệt muốn phản ta hả?

Tiến Phúc cười ha hả, nói:

- Ta muốn phản đó!

Lập tức gươm đao lên, chỉ nghe soẹt một tiếng, ánh sáng lóe chớp, máu tươi phun có vòi, đầu người lăn long lóc trên ván thuyền. Vương Toàn không bị chết, mà đầu Tiến Phúc lại văng đi! Làm sao Tiến Phúc cầm dao giết người mà đầu hấn lại rơi lăn lóc như thế? Trong việc này có một đoạn duyên cớ: Phàm là người tốt ắt có báo ứng tốt. Lời thường có nói: Hại người trước hết là hại mình. Lời nói đó thiệt không sai chút nào! Tên tiểu tử Tiến Phúc cũng đáng chết thật. Vương Toàn dùng ơn lễ nghĩa đối xử với nó, lại còn muốn đem nó về nhà nuôi dưỡng trở lại; nó chẳng những không biết lấy ơn báo đáp, trái lại sanh tâm mưu hại. Đó cũng là việc báo ứng tuần hoàn, rõ ràng lắm rồi.

Nguyên lúc nó đưa dao lên chưa kịp chém xuống, thì bị Khương Long lia ngang một dao kết thúc tánh mạng. Việc đó cũng bởi như thế này: Hồn hải long Khương Thành tự nghĩ: “Tại sao chuyện làm ăn này lại phải chia cho hấn một nửa chứ? Chỉ bằng mình giết quách hấn đi cho xong! Một là bao nhiêu vàng bạc mình tóm gọn, hai nữa cũng bớt được một người phan phui”. Nghĩ xong mới kêu Khương Long giết Tiến Phúc

đi. Tiến Phúc chỉ lo nói chuyện với Vương Toàn mà không để ý đến phía sau, khi Khương Long giết Tiến Phúc, Vương Toàn sợ quá bất tỉnh luôn. Khương Long xách đầu người đi ra phía trước thì đúng lúc Lôi Minh, Trần Lượng cũng vừa đến đó. Lôi Minh thấy từ xa có một người cầm dao từ phía sau lái đi ra trước, đó là Tiến Phúc, còn thấy đầu người bị xách đi ra, cũng chính là đầu của Tiến Phúc. Lôi Minh nhảy vọt về phía thuyền, nhưng không tới, bị lọt xuống sông. Trần Lượng vừa nhảy xuống, đặt chân lên thuyền chưa vững, thì bị Khương Long nhắm ngay đầu Trần Lượng chém một dao. Nếu Trần Lượng né qua thì sẽ lọt ngay xuống sông. Trần Lượng cúi đầu xuống, chân trước đạp lên thuyền, mượn sức nhún mình nhảy tót lên đầu thuyền. Khương Long lại chém thêm một dao, Trần Lượng thân thể rất là linh hoạt, vội vàng né tránh, chùng đó mới rút dao ra trả đòn. Khương Long hô to lên một tiếng:

- Chử hợp ơi! Gió to rồi! Mau bắt thừng này!

Hồn hải long Khương Thành, Khương Hổ, Khương Bư nhất tề xách dao xông ra vây chặt Trần Lượng. Trần Lượng nghĩ thầm: “Không xong rồi! Một người khó địch với bốn tên, hảo hán khó đánh với song quyền”. Trên thuyền đã chật hẹp mà Trần Lượng lại không biết bơi lội, sợ té phải xuống nước.

Trong lúc nguy cấp đó, thấy ở trên mặt nước phía chánh Đông đi tới một vị Hòa thượng kiểc, tăng y rách nát, tay vẫn thiếu râu, lưng buộc dây nhưng khật khà khật khưỡng, chân trần mang đôi dép cỏ, thất thớt thất thường đi trên nước như đi trên đất bằng. Khương Long, Khương Hổ thấy vậy ngạc nhiên quá sức! Trần Lượng nhìn thấy, lại định bụng là Tể Diên.

Thật ra người đến không phải là Tể Diên mà là Ngô Thiên. Ngô Thiên từ đâu đến? Khi tả một lạc bút, khó đưa hai sự kiện một lần. Tể Diên sau khi sai Lôi Minh, Trần Lượng đi rồi, vẫn ở lại thư phòng ăn uống như thường. Quan Tri phủ hỏi:

- Bạch Thánh tăng, hai vị đồ đệ đi đâu vậy?

- Ta sai họ đi có chút việc.

Nói rồi cùng quan phủ uống rượu bàn luận sự đời. Một lát sau, cánh cửa gió mở ra, Ngô Thiên từ bên ngoài bước vào nói:

- Sư phụ thấy con đi có nhanh không?

- Ủ, mau đó! Con đã đưa thuốc đến rồi à?

- Vâng, con đã đưa đến rồi! Con có đem về râu chuối ngọc đây! Đại nhân xem thử coi có phải không?

Quan Tri phủ Cố Quốc Chương tiếp lấy nhìn xem, quả đúng là vật ở nhà, mới nói:

- Thiệt là thần tiên có khác! Thiếu sư phụ cực khổ quá!

Tể Diên nói:

- Đồ đệ, con khoan nghĩ đã, làm tiếp cho thầy việc này! Ta sai sư đệ con là Lôi Minh, Trần Lượng đi đến Tào Nga giang để cứu sư bá con là Vương Toàn và nghĩa bộc Lý Phúc. Con hãy đến tiếp cứu để đưa họ về đến nhà an toàn.

- Xin vâng!

Ngô Thiên nói rồi quay mình chạy đi. Vừa đến trang viện gặp vị quản gia chạy tới nín lại nói:

- Nay thiếu sư phụ, hồi nãy ông lắc đầu biến mất như làn khói, làm tôi sợ hết hồn ném bể cái chảo đi. Tôi chưa thấy được rõ ràng, vậy ông biến lại cho tôi xem có được không?

- Vậy thì ông đi cùng với tôi ra khỏi nha môn đi.

Quản gia cùng đi theo ra khỏi nha môn, Ngô Thiên nói:

- Ở đây có nhiều người quá, ông theo tôi đến chỗ nào không có người ta, tôi sẽ cho ông xem!

Quản gia đi theo ra đến cửa phía Tây, nói:

- Thiếu sư phụ, ông biến đi!

- Ông xem kìa phía sau có người chạy theo ông kìa!

Quản gia ngoái đầu nhìn lại, không thấy ai, ngoái lại nhìn Hòa thượng cũng đâu mất. Quản gia nghĩ thầm: “Cái ông Hòa thượng này thiệt quây, xí gạt mình! Bảo mình đi theo ra tận cửa Tây mà không cho mình thấy!” Không còn cách nào hơn đành lui thủi trở về. Ngột Thiên đi đến Tào Nga giang, đập trên sóng nước mà đi. Ông ta vốn là rồng nên đi trên nước cũng giống như đi trên đất bằng. Khi đến nơi, nhìn kỹ, thấy Trần Lượng sắp sửa thua, Ngột Thiên bèn há miệng phun ra, năm tên giặc đều bị té ngã hôn mê, tức thì lặn xuống nước xách Lôi Minh đem lên bờ sông xốc nước cho tỉnh lại. Kế mới lên thuyền, ôm Vương Toàn, Lý Phúc và cả đồ đạc đem lên bờ để chung với hai người. Lúc đó, Vương Toàn, Lý Phúc hãy còn chưa tỉnh. Trần Lượng định chắc là Tể Diện đến cứu mình, nên lật đặt đến trước hành lễ, nói:

- Đa tạ sư phụ đến kịp thời cứu mạng! Nếu không tánh mạng bọn con đi đứt rồi.

Ngột Thiên nói:

- Ta không phải là sư phụ. Ta là tiểu sư huynh Ngột Thiên, sư phụ bảo phải gấp rút đến cứu các người. Mệnh lệnh của sư phụ, ta đâu dám chậm trễ! Sư phụ dặn hai sư đệ phải theo bảo hộ ngầm sư bá Vương Toàn về nhà cho được an toàn. Ta phải đốt thuyền giặc. Hôm nay ta mở hội Vu Lan đặc biệt, đốt thuyền thiệt và người thiệt đây.

Nói rồi Ngột Thiên chắt củi dẫn hỏa lên thuyền giặc rồi đốt thuyền. Lửa cháy ngất trời đốt năm tên giặc cháy đầu phỏng trán. Những tên giặc này tội ác đầy mình, không có một chút việc tốt nào đáng được nghi, nên trước hết cho gặp Hỏa Đức Tinh Quân. Thuyền đã cháy đến đấy, vỡ tan chìm xuống lòng nước, họ lại gặp Long Vương ở đáy nước, rồi lại gặp Diêm La ở âm phủ sau. Ngột Thiên đốt thuyền giặc rồi trở về. Phần Trần Lượng thấy Lôi Minh từ từ ỏi nước ra tỉnh lại, mới hỏi:

- Nhị ca, anh khỏe chưa?

- Lão tam ơi, ta nhớ mình rớt xuống sông mà! Chú làm sao cứu được ta vậy? Còn chiếc thuyền đã ở đâu rồi?

- Không phải là tôi cứu đâu, mà là sư phụ phái tiểu huynh Ngột Thiên đến cứu đó!

Bèn đem những việc vừa rồi kể lại cho Lôi Minh nghe. Lôi Minh chừng đó mới hiểu, lồm cồm đứng dậy, cởi đồ ra vắt cho ráo, phơi lên nhánh cây kế đó. Trần Lượng nói:

- Nay nhị ca! Sư phụ bảo chúng ta phải theo ngầm bảo vệ sư bá Vương Toàn đây.

Lôi Minh gật đầu đồng ý, bèn nấu mình ở gốc cây phía xa để quan sát, thấy Vương Toàn và Lý Phúc bắt đầu tỉnh lại. Vương Toàn mở mắt ra nhìn thấy trời tối, sao mọc đầy trời. Nhìn lại thấy Lý Phúc cũng đang ở một bên, Vương Toàn nói:

- Chao ơi, này Lý Phúc! Chủ tớ chúng ta còn sống hay đã chết rồi?

Lý Phúc mở mắt ra nhìn thấy đồ đạc vẫn còn đầy đủ bên mình, mới nói:

- Thưa công tử, đây chắc thần linh hiện đến cứu tính mạng của chủ tớ chúng ta đó!

- Ta sợ bắt chết đi được! Tại sao chiếc thuyền đâu mất, thiệt là kỳ quái!

- Thưa công tử, ta nhân cơ hội này nên đi đi! Trong đêm tối, ở giữa cảnh hoang dã này, đường vắng người thưa, thẳng như gặp việc không may như vừa rồi, cũng là điều đáng lo đấy!

Nói rồi hai người lật đặt thu dọn đồ đạc, chủ tớ khởi hành. Lôi Minh lúc đó cũng mặc lại y phục xong, cùng Trần Lượng đi theo ở phía xa xa để ngầm bảo hộ, nhưng Vương Toàn, Lý Phúc vẫn không biết phía sau có người đi theo mình. Lôi Minh, Trần Lượng đi theo hai người vào trong núi gặp phải ngã ba đường. Chủ tớ Vương Toàn đi theo hướng nào mà mắt tiêu không thấy dấu vết. Lôi Minh, Trần Lượng bèn tiến vào con đường giữa, nơi đó có núi cao chón chở, càng đi đường càng lồi lõm, mặt trăng bị che khuất, cũng không thể nhìn rõ sự vật chệch ngọn lớn che khuất ngọn nhỏ, càng đi càng thêm lạc lối. Trần Lượng nói:

- Nay nhị ca, thôi đừng đi nữa! Chúng ta hãy đứng lại nhìn rõ phương hướng đã!

Hai người đứng lại ở đỉnh lớn, cũng không nghe thấy một tiếng gà gáy chó sủa, bỗng nhiên nghe có tiếng chuông vang lại. Hai người theo tiếng chuông mà đi tìm đến gần, té ra là một ngôi miếu cổ. Nào ngờ hai vị anh hùng hôm nay đi nhằm vào núi Bát Quái, lại gặp cái họa chết người.

137. Chương 138

Cứu mọi người, Ngộ Thiên đốt bọn giặc

Hai nghĩa sĩ lạc vào núi Bát Quái

Lôi Minh và Trần Lượng đang bị lạc đường, bỗng nghe có tiếng chuông âm vang lại, hai người lần theo tiếng chuông đi đến gần để xem, thì ra đó là một tòa cổ miếu lấp loáng khi ẩn khi hiện dưới ánh trăng, với biển đề: “Tòng Âm quán”. Hai người đến bên cánh cửa ngách gọi cổng, thì nghe bên trong có tiếng đáp “Vô lượng Phật”, và từ trong đi ra hai đạo đồng. Một đạo đồng nói với vị kia:

- Sư đệ đoán thử coi ai tới nè?

- Có lẽ là Tử hà chân nhân Lý Hàm Linh ở Vân Hà quán, còn không thì Đông phương thái duyệt Lão tiên ông, cũng có thể là Bạch vân tiên trưởng thì chắc là Dã hạc chân nhân. Trừ phi những vị ấy ra, thì đâu có người nào lên miếu chúng ta nữa!

Nói xong mở cửa ra, hai đạo đồng ngạc nhiên nói:

- Hai tên phạm phu tục tử này đi đâu đây?

Lôi Minh, Trần Lượng lật đật nói:

- Xin cảm phiền hai vị tiên đồng! Hai chúng tôi vốn là người lạc đường, đi nhằm lên Bảo Sơn, cầu xin quán chủ mở rộng lòng cho chúng tôi tá túc một đêm.

Vị tiên đồng nhỏ háy mắt một cái, hỏi:

- Hai người tên họ là gì a?

Trần Lượng nói:

- Tôi họ Trần tên Lượng, còn anh bạn tôi họ Lôi tên Minh. Chúng tôi là bảo tiêu ở phủ Trấn Giang, từ phủ Triệu Hưng tới đây bị lạc đường.

- Hai vị chờ ở đây một lát, để tôi vào trong thưa lại, không chắc là Tổ sư gia có chịu cho hay không?

- Được, xin nhọc lòng hai vị thưa giùm.

Đạo đồng nhỏ đi vào, một lát sau trở ra nói:

- Tổ sư gia chúng tôi bảo hai vị vào.

Lôi Minh, Trần Lượng mới bước vào trong. Đạo đồng nhỏ đóng cửa lại. Hai người đi sâu vào trong viện thấy tông, trúc xen hàng theo gió lất lay. Ngay chính giữa đại điện có một nguyệt đài, trên nguyệt đài có một lão đạo sĩ đang ngồi quán trăng. Hai bên chánh điện đều có đối diện, trong viện có một cái động thông thiên. Trần Lượng xem rồi nghĩ thầm: "Người sống ở trên đời khác nào giấc mộng lớn! Tranh danh đoạt lợi, hiếu thắng khoe tài, đều bị giam danh khóa lợi buộc ràng! Hèn chi người ta nói:

Tướng quân đêm vắng vượt thành quan

Triều thần ngay ngáy suốt canh tàn

Trời trưa chùa núi Tăng còn ngủ?

Danh lợi phồn hoa chẳng đổi nhàn.

“Không chi bằng vượt ngoài tam giới, không ở trong ngũ hành, bỏ nhà vào núi tham tu, chẳng là thanh nhả lắm ru!”

Trần Lượng xem xong, tiểu đạo lấy tay chỉ lão đạo sĩ, nói:

- Đây là Tổ sư gia của chúng tôi.

Trần Lượng và Lôi Minh đến gần xem, thấy vị lão đạo sĩ tóc như tuyết ba đông, bộ râu như sương thu tháng 9, mình mặc áo đạo bào màu đồng cổ, vớ trắng vân hài, đứng bực tiên phong đạo trưởng, đạo cao đức trọng, liền lật đặt bước tới hành lễ, nói:

- Kính thưa tiên trưởng ở trên, đệ tử là Lôi Minh, Trần Lượng xin ra mắt tiên sư gia!

Vị đạo sĩ miệng niệm “Vô lượng Phật” rồi nói:

- Hai vị từ xa mới đến, xin ra hạc hiên ngồi nghỉ!

Nói rồi đứng dậy đưa Lôi Minh, Trần Lượng thẳng ra Đông phối phòng. Đạo đồng vén rèm, cầm đèn bước vào phòng. Lôi Minh, Trần Lượng nhìn thấy đồ đạc trong phòng không khỏi giật mình kinh ngạc. Trần Lượng nghĩ thầm: “Vị đạo trưởng này không yêu cũng là quái, không phải quỷ cũng là hồ ly, chứ chắc không phải là người!”. Xem ra các thứ cần thiết trong phòng toàn là những đồ vật trên đời ít có. Các loại chén đĩa cổ ngoạn đều là loại san hô mã não, bích tề phẩm thúy giá trị liền thành mà hai người hồi trước tới giờ chưa thấy lần nào. Trần Lượng hỏi:

- Thưa đạo trưởng, đây là thiên đường hay là nhân gian vậy?

Lão đạo sĩ cười hà hà, nói:

- Đây là nhân gian chứ nào phải thiên đường đâu!

Vị lão đạo sĩ này nguyên là họ Lỗ. Ban đầu ông ta là dòng dõi Quốc công triều Tống, tự mình chán bỏ hồng trần, xuất gia làm đạo sĩ, lấy đạo hiệu là Tu Chơn, người ta tặng ngoại hiệu là Khảm ly chơn nhơn. Ông ta thích địa lý của ngọn núi này, và được quan phủ cấp phát tiền bạc để sửa lợp tòa miếu. Ngọn núi này tên là núi Bát Quái. Đó là công trình nửa thiên nhiên nửa nhân tạo. Người trần tục đừng hòng đặt chân tới, vì một khi bước vào là mê đường mất lối. Hôm nay Lôi Minh, Trần Lượng đi lạc vào núi Bát Quái, do thành tâm mới đến được, còn kẻ phàm phu tục tử không thể bước chân vào. Lỗ Tu Chơn ở trong núi nhiều năm, đem những đồ trân thiết ưa thích trong phủ của mình đưa cả lên miếu. Chính mình cũng là người ưa học đạo, có tiến bộ trên đường đạo đức, bình thường cũng không qua lại với người thế tục; những người thường đến với ông ta đều là bực thanh cao cả.

Hôm nay Lôi Minh, Trần Lượng thấy những đồ quý giá trong chốn hoang vắng này, cho nên mới có sự kinh dị như thế. Lão đạo sĩ mời hai người ngồi rồi hỏi:

- Xin hỏi tôn tánh của hai vị là chi?

Lôi Minh Trần Lượng mỗi người xưng tên họ xong và nói:

- Chúng tôi là người sống về nghề bảo tiêu, còn chưa được lĩnh giáo quý tính danh của tiên trưởng, và không biết xưng hô như thế nào cho phải lễ?

- Sơn nhân họ Lỗ, có tên kép là Tu Chơn. Hai vị hôm nay cùng sơn nhân có duyên gặp gỡ. Đại khái chắc hai vị chưa dùng cơm, trong miếu đây sẵn có đồ chay, hai vị không cần phải từ chối.

Trần Lượng thấy lão đạo sĩ đối với mình rất ân cần nên cũng không tiện từ chối, nói:

- Tổ sư gia đã có lòng từ bi hồi đến, hai chúng tôi thật chưa dùng cơm.

- Thế thì tốt quá!

Lão đạo sĩ nói rồi sai đạo đồng đi chuẩn bị cơm rượu. Đạo đồng vâng dạ, lau dọn bàn ghế, chén đĩa, dọn lên. Lôi Minh, Trần Lượng nhìn thấy trong miếu thật là sang trọng. Chén đĩa toàn là đồ sứ Cửu Giang, trên mặt đều có ba chữ Tòng Âm quán. Trái cây tươi ngon, đồ chay thượng hảo. Hai người ngồi kể bên chủ tọa bồi tiếp, ăn uống vui vẻ. Lôi Minh Trần Lượng rất lấy làm cảm kích, nghĩ rằng: “Mình cùng với lão đạo sĩ

chưa hề gặp mặt, chưa quen biết bao giờ, không phải là cốt nhục cũng chẳng phải bạn bè, mà được ưu đãi như vậy thật quá phần mong đợi”.

Lôi minh, Trần Lương vốn là người nhiệt tâm suy tính: “Cũng không nên ăn không của lão đạo sĩ. Trước khi đi chúng ta nên cúng lại một phần hương khói”.

Đang ngồi ăn uống nói chuyện, bỗng bên ngoài có tiếng gõ cửa. Lão đạo sĩ kêu đạo đồng ra xem thử. Đạo đồng lập tức chạy ra mở cửa xem: Người tới không ai xa lạ, mà chính là Thần đồng tử Chữ Đạo Duyên cùng Uyên ương đạo Trương Đạo Lăng. Hai người này mấy ngày trước so tài với Tế Diên ở Bạch Thủy Hồ. Tế Diên thi triển pháp Ngủ hành nã di đại ban vận, thế cối xay vào rồi đi mất. Uyên ương đạo Trương Đạo Lăng mới thương lượng với Chữ Đạo Duyên phải tìm Khảm ly chân nhân, mời người xuống bắt Tế Diên Hòa thượng báo thù rửa hận mới hả lòng. Hôm nay hai người mới đến Tòng Âm quán. Tiểu đạo đồng gặp mặt mới hỏi:

Hai vị đến đây có việc chi?

Chữ Đạo Duyên nói:

- Xin chào hai tiểu sư huynh! Chúng tôi đến gặp Tổ sư gia để đưa tin, có việc rất khẩn cấp; xin nhị vị tiểu đạo huynh trở vào bên trong bẩm lại một tiếng là có chúng tôi muốn xin ra mắt Tổ sư gia.

- Tổ sư gia đang có khách.

- Ai ở trong đó vậy?

- Một người họ Lôi, một người họ Trần. Bọn họ nói là người bảo tiêu ở phủ Trấn Giang.

Chữ Đạo Duyên nghe xong, nói:

- Không xong rồi đấy! Tôi xin nói cho tiểu đạo huynh biết: Hai người đó đến không phải là vô cớ đâu, chỉ nhân vì trên trần thế xuất hiện một Tế Diên tăng, hấn ta hưng Tam Bảo, diệt Tam Thánh giáo! Hai tên họ Lôi và họ Trần đó chính là đồ đệ của Tế Diên Hòa thượng. Hai người này là bọn giang dương đại đạo, họ đến đây chắc không có ý tốt đâu, mà chắc là do Tế Diên sai đến đó! Họ biết trong miếu của Tổ sư gia có tiền bạc đồ vật quý giá rất nhiều, chắc là muốn đến cuỗm đi đó. Tiểu sư huynh nên vào bên trong bẩm lại một tiếng.

Đạo đồng xoay mình trở vào. Lỗ Tu Chơn hỏi:

- Ai kêu cửa vậy?

- Dạ thưa, Trương Đạo Lăng và Chữ Đạo Duyên.

Lôi Minh và Trần Lương nghe nói cả kinh! Vì biết rằng hai lão đạo sĩ này không phải là người tốt. Lỗ Tu Chơn nói:

- Hai vị cứ thư thả ăn uống. Hai người mới đến này, luận về vai vế là hàng tiểu bối của tôi. Tôi với Tử hà chân nhân Lý Hàm Linh qua lại rất thân. Họ là đồ đệ của Lý Hàm Linh đấy!

Lôi Minh, Trần Lương nói:

- Hai đứa tôi gặp mặt hai người ấy có nhiều điều bất tiện, chỉ bằng tránh trước tốt hơn!

- Cũng được! Hai vị nếu không muốn gặp thì nên vào phòng trong mà ngồi.

Lôi Minh, Trần Lương vội bước vào phòng phía Nam. Lỗ Tu Chơn bảo đạo đồng:

- Bảo hai người ấy vào đi!

Đạo đồng đi ra, giấy lát cùng Chữ Đạo Duyên và Trương Đạo Lăng vào. Đến bên trong, hai vị lão đạo sĩ quỳ xuống hành lễ, nói:

- Tổ sư gia ở trên, bọn đệ tử là Chữ Đạo Duyên và Trương Đạo Lăng xin ra mắt.

Lỗ Tu Chơn hỏi:

- Hai người tới đây có việc chi?

Chữ Đạo Duyên thưa:

- Hai con tới đây đem cho Tổ sư gia một tin tốt: Trần thể hiện nay xuất hiện một tên Tế Diên tăng, hấn hưng Tam Bảo, diệt Tam Thánh, và nói Tam Thánh giáo chúng ta không có người, đều là hạng mang lông đội sừng cả, xương sống day ngang đưa lên trời, chẳng phải là tứ tạo sanh ra, vô cớ mà đối địch lại với Tam Thánh giáo. Cầu xin Tổ sư gia hạ sơn bắt Tế Diên tăng để Tam Thánh giáo chúng ta được mở mày mở mặt.

Lỗ Tu Chơn nghe xong, nói:

- Ta nghe nói Tế Diên tăng là vị cao tăng đắc đạo, đầu thể nói ra những lời như thế được. Chắc là hai tên nghiệt chủng này bày ra chuyện thị phi, rồi đặc điều nói bậy bạ đây.

Chữ Đạo Duyên nói:

- Đệ tử không dám trước mặt Tổ sư gia đặc điều nói dóc. Thật có việc đó mà. Cầu xin Tổ sư gia đại phát lòng từ bi cho.

- Đã như thế thì hai người đi tìm Tế Diên kêu đến cho ta hỏi thăm.

- Hai con tìm không ra! Hai con nếu gặp Tế Diên cũng không phải là đối thủ của ông ạ Vừa rồi hai con có nghe tiểu sư huynh nói: Ở trong miếu Tổ sư gia có một tên họ Lôi và một tên họ Trần là người phủ Trần Giang, có phải vậy không?

- Đúng thế.

- Thưa Tổ sư gia, lão nhân gia ngàn muôn lần dừng cho họ là người có ý tốt! Hai người này nguyên là đồ đệ của Tế Diên đó. Họ tới đây chắc là do Tế Diên sai bảo đến. Họ biết trong miếu của Tổ sư gia có những đồ cổ ngoạn quý giá, trước hết họ sẽ cuỗm đi vì họ trước đây là giang dương đại đạo trong lục lâm. Thưa Tổ sư gia! Người đừng thả cho họ đi.

Khảm ly chân nhân nghe xong nói:

- Hai đứa mày nói bậy nói bạ không hà! Ta xem ra hai người này chẳng phải là hạng gian manh xảo hoạt. Họ chưa đi, hãy còn ở trong này.

- Tổ sư gia nói chúng con nói dóc. Nếu như không tin, hiện có bằng cứ đây, hai người này trên thân chắc chắn có dao và có y phục dạ hành. Nếu không có bao y phục dạ hành và dao thì kể như chúng con nói dóc, Tổ sư gia cứ bắt chúng con trị tội.

Lỗ Tu Chơn nghe nói cũng có lý, thiệt giả khó phân, mới nói:

Hai người đã nói như thế, ta phải kiểm tra họ xem. Nếu thiệt có phục dạ hành thì họ đừng mong ra khỏi Tòng Âm quán này. Nếu không có y phục dạ hành mà chỉ dao thôi thì không kể, vì họ là người bảo tiêu thì phải có binh khí hộ thân, chừng đó ta xử trị hai người mới được.

- Phải đó!

Lỗ Tu Chơn mới đứng dậy cùng hai đạo sĩ bước vào phòng phía Nam định bắt Lôi Minh và Trần Lượng.

138. Chương 139

Núi Bát Quái, Lôi Trần gặp yêu đạo

Quán Tam Quan, Trương Đồng bày mưu gian

Lỗ Tu Chơn bước vào phòng định kiểm Lôi Minh và Trần Lượng nhưng không thấy tung tích của họ đâu cả. vén màn giường lên, thấy góc tường bên Đông ở dưới giường bị khoét một lỗ lớn. Cầm đèn rọi xem, trên đất bên lỗ hổng có để lại một nén vàng ròng nặng chừng năm lượng. Vào triều Tống, vàng ròng và ngọc bích rất quý, mỗi lượng có thể đổi thành 50 lượng bạc. Sau khi Lôi Minh, Trần Lượng bước qua phòng phía

Nam, biết rằng hai lão đạo sĩ là người hay sanh chuyện thị phi, mà động thủ thì không phải là đối thủ của họ, trước kia ở Bạch Thủy Hồ, suýt nữa họ bị hai đạo sĩ này giết chết. Hôm nay nếu gặp lại, chắc chắn họ không dễ yên.

Trần Lượng nghĩ bụng: “Ba mươi sáu chước, chạy quách là hơn!”. Trần Lượng nói:

- Này nhị ca! Chúng ta đi như thế này, vị lão đạo sĩ ở trong miếu đối đãi với chúng ta quá hậu, mà chúng ta lại ăn không như vậy coi sao được! Chúng ta để lại một nén vàng để chứng tỏ tấm lòng của chúng ta mới được.

Vì thế cho nên mới có một nén vàng để lại trên đất. Lão Tu Chơn một khi thấy không có người mà chỉ có một nén vàng để lại bèn biết rõ mọi việc, lập tức nổi giận, nói:

Hai tên nghiệt chướng này! Rõ ràng là tui bày chuyện thị phi mà! Ta không phải thấy của mà tối mắt, nghĩ chắc người ta là người tốt, khi đi chẳng những đồ đạc không thiếu món chi, mà còn để lại một nén vàng để tỏ rằng không muốn ăn không bữa cơm của tạ Hai tên nghiệt chướng này thiệt là đáng giận. Nếu không nể mặt đạo huynh Lý Hàm Linh thì hai đứa bây vô cớ đến quấy rầy ta, ta đâu thể tha thứ được! Bây phải cút đi cho khuất mắt tạ Đạo đồng, hãy tống cổ bọn này ra khỏi miếu cho ta!

Hai đạo sĩ đâu dám không đi, đành phải quay mình bước ra. Đạo đồng đi theo đóng cửa. Ra đến bên ngoài, Chữ Đạo Duyên nói:

Hai tôi hôm nay nhờ tiểu sư huynh giúp đỡ chớ Bây giờ cũng khuya rồi, xin cho hai chúng tôi nán lại phòng của tiểu huynh đệ, đừng cho Tổ sư gia hay. Vừa sáng chúng tôi sẽ đi ngay, có được không?

- Cũng được! Cho hai vị ngồi nán lại phòng chúng tôi nửa đêm, nhưng đừng nói chuyện. Tổ sư gia mà biết được, hai vị trốn không được đâu.

Trương Đạo Lăng và Chữ Đạo Duyên gật đầu ưng thuận, bèn ngồi lại trong phòng của đạo đồng nửa đêm. Trời vừa sáng, hai người lật đật cáo từ ra khỏi Tòng Âm quán. Đang đi đến trước, bỗng hai người ngược đầu lên, thấy Lôi Minh, Trần Lượng đang ngồi ở sườn núi phía Nam.

Tại sao hai người lại chưa chịu đi? Không phải là không đi. Từ đầu hôm bước ra khỏi quán, tính đi khỏi chỗ này, đi tới đi lui cứ quanh qua lộn lại chỗ cũ. Đi quá nửa đêm mà cũng không ra khỏi Tòng Âm quán. Chính ra núi Bát Quái này đường núi quanh co khúc khuỷu rất khó đi, khi hai người bước vào cũng bị lạc lối rồi. Thấy trời đã sáng Trần Lượng nói:

- Nhị ca, Chúng mình nghỉ giây lát đã! Sao mà đi hoài không ra chỗ này vậy kìa!

Hai người đang ngồi nghỉ thì thấy cửa ngách của Tòng Âm quán mở. Chữ Đạo Duyên và Trương Đạo Lăng bước ra. Lôi Minh nói:

- Chà, Không xong rồi! Hai thằng cha lộn sông ấy tới rồi kìa!

Chữ Đạo Duyên nhìn thấy hai người, cười ha hả, nói:

- Đạo huynh, anh xem kìa, hai thằng tiểu bối kia chưa chịu đi, chắc là chúng hết muốn sống mà!

- Để bọn đó cho ta!

Trương Đạo Lăng nói rồi rút cây Càn khôn điên đảo mê lộ kỳ ra, bước tới nói:

- Hai tên tiểu bối này, bây chạy đi đâu?

Lôi Minh nổi giận, bước lên nói:

- Lão tam, bọn ta tiến lên bằm vằm hai thằng lộn giống này cho rồi.

Trần Lượng nói:

- Hay cho lão đạo! Chúng ta cùng ông trước đây không oán, gần đây không thù, sao hai ông cứ theo làm khổ bọn này thế? Bọn ta hôm nay thí mạng với hai ông cho xong.

Lão đạo sĩ cười hà hà, lấy cây cờ xỏ ra, miệng đọc chú lâm râm. Lôi Minh, Trần Lượng định rút dao nhảy tới động thủ, nào ngờ thân không tự chủ, mắt thấy trời đất quay cuồng, đầu óc hôn mê té ngã trên đất.

Trương Đạo Lăng đưa kiếm cho Chữ Đạo Duyên. Chữ Đạo Duyên vừa định bước tới thì thấy ở phía sau hòn đá phía Tây có người đứng sẵn, không ai xa lạ chính là Tế Diên. Tế Diên cười ha ha, nói:

- Hay cho tên lộn sông kia! Vô duyên vô cớ lại muốn giết đồ đệ của ta hử? Chúng ta phải so tài cao thấp với các ông mới được.

Lão đạo sĩ dòm thấy không phải đến một mình mà cả Ngộ Thiên, Ngộ Chơn cũng đến nữa.

Tế Diên đang ngồi uống rượu với quan Tri phủ ở nha môn Thiệu Hưng. Ngộ Thiên sau khi cứu Lôi Minh, Trần Lượng, Vương Toàn, Lý Phúc và đốt thuyền giặc xong mới trở về nha môn quan Tri phủ, vào thư phòng gặp Tế Diên. Tế Diên nói:

- Đồ đệ về rồi à?

- Vâng, con đã về.

Ngộ Thiên đem việc cứu người thuật lại. Tế Diên nói:

- Được, hãy uống rượu đi!

Ngộ Thiên bèn ngồi cùng bàn tiệc với Tôn Đạo Toàn. Ăn uống xong xuôi, quan Tri phủ Cố Quốc Chương nói:

- Bạch Thánh Tăng, người không cần phải đi nữa. Lão nhân gia hãy ở lại đây mấy ngày đã!

- Không đi cũng không được.

Gia nhân thu dọn bàn tiệc rồi dọn trà lên. Quan Tri phủ tiếp chuyện Hòa thượng bàn luận chuyện cổ kim. Tối lại dọn thêm hai bàn tiệc. Ăn tối xong, trời đã sang canh hai. Quan Tri phủ cáo từ lui về phía sau. Tế Diên kêu:

- Ngộ Thiên, Ngộ Chơn, ngày mai trời rặng sáng, chúng ta sẽ đi thẳng lên núi Bát Quái. Sư đệ Lôi Minh, Trần Lượng của các người bị nạn, ta phải đi cứu mới được.

Ngộ Thiên, Ngộ Chơn nói: - Phải đó!

Đang lúc yên giấc, trời vừa rặng sáng. Tế Diên kêu:

- Chúng ta đi nè! Ai có tài gì cứ giở ra thi thử xem người nào đến núi Bát Quái trước cho biết.

Tôn Đạo Toàn nói:

- Tôi đi chậm, chim yếu phải bay trước. Tôi đi đây.

Tế Diên viết lại cho quan Tri phủ bốn chữ: “Tạm thời cáo biệt”, rồi nói:

- Ngộ Thiên, coi ai đi mau hơn nè? Thầy trò ta hãy so tài xem!

Ngộ Thiên nghĩ thầm: “Mình chắc chắn phải mau hơn sư phụ rồi”. Tức thời lắc đầu một cái như làn khói biến mất, đi gấp đến núi Bát Quái, dòm thấy Tế Diên ngồi sẵn ở đó tự bao giờ. Ngộ Thiên nói:

- Sư phụ làm sao đến trước vậy?

- Đạo hạnh của con còn thấp lắm!

Tôn Đạo Toàn hãy còn chưa tới, mặc dù đã đi trước. Tôn Đạo Toàn hươ ổng tay áo, vận chân cước phong chạy miết, chạy mãi mồ hôi ướt đầm mới đến được núi Bát Quái sau cùng. Ba thầy trò trước sau vừa mới đến thì thấy Trương Đạo Lăng đã phát cờ cho Lôi Minh, Trần Lượng té ngã rồi. Chữ Đạo Duyên định giết hai người, nghe tiếng Tế Diên cười nên dừng lại. Trương Đạo Lăng nhìn thấy Tế Diên, nói:

- Hay cho Diên tăng, trước đây mi thi triển Ngũ hành nã di đại bùa vận trôn đi. Hôm nay dám đến trước ta đòi chết hử?

Ngộ Thiên lắc đầu biến mất làm cho hai lão đạo sĩ sợ hết hồn. Tế Diên nói:

- Tên lộn sông kia, hôm nay chúng ta tới đây thử xem ai “mạnh sống yếu chết, thiệt còn giả mất” cho biết.

Câu đó nói chưa xong thì Ngô Thiên đã trở về, trong tay cầm một lá cờ, nói:

- Sư phụ xem nè Con đã lấy trộm cây cờ của tên đạo sĩ lộn sông về đây.

Trương Đạo Lăng nghe nói vói tay ra sau mò thử, thì ra sau lưng mình là một cây côn gỗ, tức giận quá hét “a...a...” mấy tiếng. Tế Diên nói:

- Họ đem cờ này bắt ta, để ta lấy cờ này bắt họ.

Lão đạo sĩ nghĩ thầm: “Cờ đó của mình, ông ta cũng không thể sử dụng được, không biết đọc chú cũng vô dụng thôi”. Nào ngờ, Tế Diên cầm cờ phất qua, miệng niệm “Án ma ni bát mê hồng! Án sắc lịnh hịch!, tức thì hai đạo sĩ thấy trời đất quay cuồng, thân không tự chủ, ngã lăn ra đất không cử động được. Tế Diên bước lại cứu tỉnh Lôi Minh và Trần Lượng dậy. Hai người này ngồi dậy hành lễ cảm tạ sư phụ cứu mạng. Tế Diên nói:

- Lôi Minh, Trần Lượng, hai lão đạo sĩ này vô cớ hà hiếp hai con, bây giờ báo ứng họ đi! Hai con đừng làm cho họ chết, cứ thích ra sao thì làm như vậy!

Trần Lượng nói:

- Nay nhị ca, mình lột quần áo của hai lão đạo sĩ này cho họ mang xấu chơi, có được không?

Lôi Minh gật đầu đồng ý, lập tức lột hết quần áo của hai lão đạo sĩ, cả đến quần lót cũng cởi nốt. Trần Lượng nói:

Cái đầu của Chữ Đạo Duyên này thiệt đáng ghét! Nói rồi kéo Trương Đạo Lăng nằm trên mình Chữ Đạo Duyên. Hai lão đạo sĩ bấy giờ trần truồng như nhộng. Chữ Đạo Duyên nằm ở dưới, còn Trương Đạo Lăng nằm đè ở trên. Lôi Minh, Trần Lượng lấy áo quần của hai đạo sĩ bỏ vào trong bao gói lại cẩn thận. Xong mới hỏi Tế Diên:

- Bạch sư phụ, bây giờ chúng ta đi đâu?

Tế Diên nói:

- Nay Ngô Chơn, các con có biết lai lịch sanh quán của sư phụ chưa?

- Thưa, không biết.

- Ta gốc là người thôn Vĩnh Ninh, huyện Thiên Thai, phủ Thai Châu. Ta đi lần này, một là vì bất yêu tình ở Bạch Thủy Hồ, hai là muốn về thăm lại cậu mợ tạ Lân này biểu huynh ta là Vương Toàn đi tìm ta chắc đã trở về nhà rồi. Hiện tại gia đình họ bị âm nơn ám hại, tánh mạng đang hiểm nguy. Ta phải đưa tiểu sư huynh con là Ngô Chơn đi tìm Khảm ly chân nhân, có chút việc cần, phải đi gặp ông ta mới được. Về sau chính ta gặp đại nạn, phải nhờ ông ta giúp đỡ mới xong. Ngô Chơn, con hãy lại đây!

Nói xong kẻ tai Ngô Chơn dặn như vậy... như vậy, và bảo:

- Con hãy dẫn Lôi Minh và Trần Lượng đi gấp đi! Con làm xong việc đó, cũng không uống tình thầy trò của ta bấy lâu!

Tôn Đạo Toàn nói:

- Con nhớ kỹ và tuân theo lời thầy dạy.

Nói xong dẫn Lôi Minh và Trần Lượng lập tức khởi hành thẳng đến thôn Vĩnh Ninh.

Vương An Sĩ bị ai hại thế? Nhân vì Vương An Sĩ sai con là Vương Toàn đi kiếm Lý Tu Duyên, trong nhà tuy của tiền trăm vạn nhưng không có người thân tín ngoài hai vợ chồng già. Vợ Vương An Sĩ có một đứa cháu ruột tên là Trương Sĩ Phương cũng là hành tài chủ trong vùng. Nhân khi cha mẹ chết rồi, hấn mặc sức chơi bài bạc, xài phá lung tung, nên sản nghiệp lần lần tiêu sạch, cả đến cửa nhà cũng bán nốt. Tòa Tam Thánh miếu ở ngoài thôn Vĩnh Ninh có một đạo sĩ họ Đồng, tên là Thái Thanh. Trước kia có qua lại quen biết với gia đình Trương Sĩ Phương, ông ta cũng không có chỗ ở, bèn tạm ngụ trong miếu. Còn Trương Sĩ Phương cũng không có việc gì làm, sống vất vả rầy đây mai đó, thường đến nhà Vương viên ngoại xin tiền. Lúc đầu hấn được cho mỗi lần cũng vài ba trăm lượng. Nhưng đến xin mãi, số tiền cho tuột xuống còn 10

lượng, 8 lượng. Bà viên ngoại rất thương cháu ruột nên thường lén cho hẩn tiền. Một ngày kia, Trương Sĩ Phương nói với Đồng lão đạo:

- Tôi nghe người ta nói đạo sĩ các ông có thể hại người được. Để tôi bàn với ông nè, ông có muốn phát tài không?
- Hại người đâu có khó, mà hại ai vậy?
- Hại dưỡng tôi là Vương An Sĩ. Trong nhà ông ta có cả trăm muôn, hiện tại em họ tôi là Vương Toàn đi tìm em họ nó là Lý Tu Duyên không biết mấy năm mới trở về. Nhưng nhà của Lý Tu Duyên, gia tư cũng có mấy trăm vạn đều thuộc về Vương An Sĩ cả. Nếu ông hại dưỡng tôi được, lúc này trong nhà không có ai, cô tôi chắc chắn sẽ kêu tôi về lo việc tang lễ. Thế nào cũng còn mấy vạn lượng, tôi chắc chắn sẽ phát tài.
- Chú phát tài, còn ta hại người không công à? Ta không xin chú nhiều, chỉ cần 500 lượng bạc thôi, ta có thể bắt ông ấy chết trong vòng bảy ngày.
- Chỉ cần dưỡng tôi chết, tôi chắc chắn sẽ đưa ông 500 lượng ngay.
- Khẩu thuyết vô bằng. Chú phải viết cho tôi một tờ giấy mượn nợ tôi mới chịu.
- Viết thì viết!

Lập tức Trương Sĩ Phương viết giấy nợ: Người đứng mượn là Trương Sĩ Phương, nhân thiếu tiền, có đến mượn của đạo sĩ Tam Thanh quán là Đồng Thái Thanh số bạc là 500 lượng, mỗi tháng trả lời ba phân. Sợ sau này không bằng chứng, Trương Sĩ Phương phải tự viết và lặn tay làm bằng. Viết giấy xong, Trương Sĩ Phương mới hỏi Đồng đạo nhân sẽ hại bằng cách nào. Lão đạo sĩ mới thi triển yêu thuật độc kế, hãm hại Vương viên ngoại.

139. Chương 140

Trương Sĩ Phương gian tâm ếm ngày sanh

Đồng Thái Thanh yêu pháp bình bắt hồn

Trương Sĩ Phương viết giấy nợ xong hỏi lão đạo sĩ sẽ hại bằng cách nào? Lão đạo sĩ đáp:

- Chú chỉ cần cho ta biết tám chữ chỉ rõ ngày giờ tháng năm sanh của dưỡng chú, ta sẽ làm phép bắt hồn, trong bảy ngày ông ta sẽ chết.
- Dễ quá ha!

Nói rồi anh ta lập tức thẳng đến nhà Vương viên ngoại, ai nấy gặp mặt anh ta cũng có ý ghét. Vương Phước nói:

- Vương Hiếu, chú thấy tên tiểu tử kia lại đến nữa kìa! Thiệt không xấu hổ chút nào! Không đến mượn tiền cũng chộp cái gì đó.

Trước mặt hẩn, mọi người không dám xài xẻ vì hẩn dù gì cũng là cháu ruột của bà viên ngoại. Thấy hẩn đến gần, các gia nhân đều chào:

- Công tử mới đến hà?
- Ủ, ta mới đến.

Hẩn đáp lại và đi thẳng vào trong. Hẩn vừa vào trong, mọi người mới nói lên:

- Tên tiểu tử này không hề làm gì tốt cả, sớm tối chỉ rượu chè thịt chó thôi.

Wương An Sĩ đang ăn cơm. Gặp mặt hẩn, Vương An Sĩ chau mày. Trương Sĩ Phương nói:

- Dưỡng vừa mới ăn cơm à!

Vương An Sĩ nói:

- Thằng bé này, mi còn đến đây làm chi Ta thấy mi vừa giận lại vừa đau. Thấy cha mẹ mi chết, ta buồn hết sức, nhưng lại giận là mi không chịu lo làm ăn gì cả, chỉ rong chơi lêu lổng suốt năm! Nếu mi chịu khó làm ăn thì mấy cửa tiệm của ta giao mi quản lý hết, cho mi làm nên sự nghiệp. Không ngờ mi là con chó lác, cật đầu không nổi!

Trương Sĩ Phương đâu thích nghe những lời như thế, bỏ đi tuốt vào trong kiếm Vương thái thái. Vương thái thái gặp hần nói:

- Thằng bé này lại tới nữa à? Chắc là không có tiền xài, đến xin tiền phải không? Ta chỉ có hai lượng bạc vụn cho cháu đây, cháu để dành mà ăn cơm. Ta cũng không dám cho nhiều. Cho nhiều rồi cháu xài bậy bạ hết.

Trương Sĩ Phương nhận bạc rồi nói:

- Thưa cô, cháu đến đây không phải cốt để xin tiền, cháu chỉ muốn hỏi thăm về ngày sanh của dưỡng mà thôi!

Vương thái thái nghe hần nói vậy mới nói:

- Chà, cháu cũng muốn nhớ ngày sinh nhật của dưỡng cháu nữa à? Làm như thế chắc là không bị đối xử lạnh nhạt nữa đâu. Đến ngày sinh nhật của dưỡng, cháu nên đến chúc mừng nhé! Ngày sinh nhật của dưỡng cũng sắp tới rồi, đó là ngày 27 tháng 8.

- Sanh vào giờ nào?

- Giờ Ngọ.

Lão thái thái đâu ngờ mình trúng phải độc kế, tưởng đâu hần là người nhà nên nói thiệt cả. Trương Sĩ Phương nghe xong, chíp trong bụng trở về Tam Thanh quán gặp Đồng Thái Thanh. Lão đạo sĩ hỏi:

- Thế nào? Chú có hỏi thăm được chưa?

- Tôi hỏi kỹ rồi. Dưỡng tôi sinh vào giờ Ngọ, ngày 27 tháng 8.

- Được, ta kê cho chú một cái toa để chú đi mua nhé! Chú có tiền không?

- Có, tôi có hai lượng bạc.

- Chú đi mua đồ về, thuận tiện chú tìm cho ta một nhánh đào nhé!

Trương Sĩ Phương chiếu theo toa mua sắm và tìm một nhánh đào đem về đưa cho lão đạo sĩ. Lão đạo sĩ ghép thành hình người, cũng có mắt mũi miệng tay chân đầy đủ, rồi viết tám chữ ghi rõ ngày giờ tháng năm sanh của Vương Sĩ An vào hình nộm. Đợi đến canh ba, sao mai mọc đầy trời, lão đạo sĩ mới bày một hương án trong viện, bỏ mũ đạo sĩ xuống, mở dải cột tóc cho tóc xõa ra, tay cầm bảo kiếm, để sẵn một bình bắt hồn kế bên. Lão đạo sĩ đốt đèn nền xong, vẽ ba đạo bùa lên tờ giấy vàng rồi dán lên mũi kiếm, kế lấy rau thơm nhúng nước vô căn rải lên lương thực ngũ cốc, miệng lầm râm đọc:

- Thái Thượng Lão Quân, cấp cấp như luật lệnh.

Tức thời Vương An Sĩ ba hồn bị bắt đi một hồn, bảy quách bị nú lấy hai phách nhốt vào trong bình bắt hồn, rồi dùng vải đỏ bịt kín, lấy chỉ ngũ sắc cột chặt, vẽ một đạo bùa dán ở trên miệng bình. Lão đạo sĩ ôm bình vào lòng rồi nói với Trương Sĩ Phương:

- Trương Sĩ Phương, sáng sớm mai chú hãy đến nhà Vương viên ngoại, phải trước khi ông ta thức dậy. Chú đem hình nộm bằng gỗ đào này vào, nếu ông ta ngủ trên lò sưởi thì chú giấu nó ở dưới đáy nệm; nếu ông ta ngủ say trên giường thì chú lấy sấp gấn nó ở dưới đất giường. Chắc chắn trong bảy ngày, ông ta phải chết.

- Thế thì được!

Nói xong, Trương Sĩ Phương cầm lấy hình nộm đi ngay. Sáng sớm hôm sau, hần đến nhà Vương viên ngoại, xồng xộc đi thẳng vào trong nhà, đến ngay nhà ngủ của Vương An Sĩ, vén rèm bước vào. Hần ta là con cháu

nên không ai dám ngăn cản. Vương thái thái đã thức dậy, Vương viên ngoại hãy còn nằm ngủ. Trương Sĩ Phương bước vào trong hỏi:

- Dượng chưa thức à?

Wương thái thái nói:

- Cháu đừng nói lớn làm kinh động. Dượng con hồi hôm ngủ rất trễ. Việc nhà bề bộn phải lo toan nên khó ngủ. Thằng bé này đến sớm có việc chi thế?

- Không có việc chi, cháu chỉ đến thăm thôi mà!

Nói rồi nhìn lại thấy Vương An Sĩ ngủ trên giường rất tiện cho việc gấn hình nộm dưới đất giường. Gấn xong hần trở về Tam Thanh quán, ba ngày không bước ra cửa. Đến sáng ngày thứ tư, hần đến nhà Vương An Sĩ thăm thử, thấy Vương thái thái đang khóc bù lu lu loa. Trương Sĩ Phương đã biết nhưng làm bộ hỏi:

- Cô ơi, tại sao lại khóc thảm thiết thế?

- Con ơi, con đến đúng lúc, thăm dưỡng con một chút. Từ bữa con ghé thăm đến nay, dưỡng con nằm liệt, nhân sự bất biết, hôn mê bất tỉnh, cơm không ăn, nước không uống gì hết. Đã mời rất nhiều thầy thuốc mà không ai chịu kê toa. Họ đều lắc đầu nói tìm không ra bệnh gì! Em con là Vương Toàn hiện đi vắng, cô không biết phải làm sao đây!

Trương Sĩ Phương nghe nói, tinh thần càng phần chấn nói:

- Thưa lão thái thái, bây giờ cô còn chưa giảng màn để lo hậu sự cho dưỡng à? Chúng ta chừng ấy người, chờ đến khi tắt thở mới quy định việc ma chay ư? Em con không có ở nhà, con đây cũng như em con vậy. Con phải giảng màn chuẩn bị hậu sự cho dưỡng con chứ! Cô đừng nghĩ quanh nghĩ quẩn gì. Dưỡng con cũng đã lớn tuổi, số đã hết rồi, phải mau mau giảng màn lo hậu sự mới được. Em con đâu có ở nhà cũng làm như vậy. Em con nay không có ở nhà, con là người thân nhất phải lo thôi. Dưỡng đã có quan tài chưa?

- Quan tài đã sắm sẵn rồi. Năm xưa ông ấy đã sắm sẵn hai cỗ thọ bằng cây ván tốt giá đến ba ngàn lượng, hiện gởi ở đằng miếu.

Đã có quan tài rồi cũng phải mời nhà đồ đến đây đưa chớ, đừng đợi nước tới trôn mới nhảy, thứ nhất là vội vàng quá không thể chu đáo được, thứ hai là người ta sẽ cười cho nhà đại tài chủ như vậy mà không ai biết xếp đặt. Lão thái thái cứ yên tâm, con là cháu ruột của cô, lo việc phải hơn kẻ ăn người làm chớ! Bọn họ làm việc chỉ nghĩ đến bòn tiền thôi. Còn việc con làm, sau này em con có về cũng không hổ thẹn với nó. Cô lấy tiền đưa cho con, con đi thương lượng với nhà đám, nhà đồ trước đã.

Wương phu nhân vốn không chủ ý, cũng không cãi lại mấy câu ngon ngọt, lập tức vào mở tủ, lấy bạc. Ngay lúc đó, gia nhân là Vương Đắc Lộc bước vào nói:

- Thưa thái thái, bệnh của viên ngoại đây nên rước thầy đến xem thử! Bên thôn Đông có một vị Trương tiên sinh, nghe nói là một danh y, nên mời ông ấy đến xem thử!

Wương thái thái còn chưa trả lời, thì Trương Sĩ Phương đã nói hốt:

- Các người là đồ lộn sòng! Lão viên ngoại đã là người sắp chết rồi, các người còn muốn đem thứ nước đắng đó đổ vào người dưỡng ta, các người mới an tâm hử? Mời thầy lại bốc thuốc cho mất thêm tiền à? Thật không hiểu nổi mấy người! Có mau bước ra không?

Wương Đắc Lộc nghe nói thế mắng thầm: “Tên tiểu tử này thiệt là đáng giận! Hần muốn cho viên ngoại chết để bao lo đám tang đây mà”.

Trong bụng chỉ dám mắng thầm chớ ngoài mặt không dám cãi, dù sao thì hần cũng là cháu ruột của Vương thái thái. Nào ngờ Vương Đắc Lộc vừa đi ra thì quần gia Vương Hiếu từ ngoài đi vào nói:

- Thưa thái thái, lão viên ngoại hình như bị tà nhập. Minh đi mời người bắt yêu thử xem!

Trương Sĩ Phương nghe mấy câu ấy, nói:

- Chú chỉ ăn nói bậy bạ không thôi! Chúng ta tối kỵ điều nói xàm mê hoặc. Chú có mau rút đi không!

Lão thái thái cầm 400 lượng bạc giao cho hắn. Trương Sĩ Phương lấy bạc quảy quả đi ra. Vương Hiếu nghĩ thầm: “Tên tiểu tử này không có lòng tốt đâu. Ta phải vạch mặt hắn để hắn thối lại một số tiền”. Nghĩ rồi Vương Hiếu đi theo phía sau, ở xa xa dòm chừng thấy Trương Sĩ Phương tiến vào nhà đám Thiên Hòa ở đường phía sau. Lý chương quỹ của nhà đám thấy Trương Sĩ Phương cứ than thở, bèn hỏi:

- Trương công tử, chuyện gì thế?

Dượng tôi là Vương An Sĩ chắc phải chết! Tôi đến để đặt nhà đám trước. Cất cái rạp phủ cả trước sau, phải có phòng khách riêng, hai mặt dùng bằng chiếu nhuễn mới, kết đầy hoa tươi, bốn phía đều có cửa sổ pha lê năm màu, nơi cửa thiên tỉnh có cất cái lầu cũng gắn hoa tươi, gắn vải màu, và có những tay trống. Ở bên trong tòa lầu có một cái thiên hoa đài kết bằng lụa ngũ sắc, làm một cửa vòng nguyệt có lan can. Trước bàn linh phải có cửa cuốn bằng pha lê toàn là những vật liệu mới cả. Rạp kéo dài suốt 49 ngày, cả luôn phổ ký phục vụ châm trà đốt giấy, tất cả tính là bao nhiêu?

Chương quỹ lấy bàn toán ra khảy lác cắc một hồi rồi nói:

- Người khác đến đặt phải 600 lượng mới được. Còn công tử đặt, tôi chỉ tính 500 lượng thôi. Đó là hết giá rồi đó.

Trương Sĩ Phương cò kè mãi còn 400 lượng. Hai bên ngã giá mới kêu chương quỹ viết hóa đơn tăng lên thành 800 lượng. Chương quỹ viết hóa đơn xong, Trương Sĩ Phương nói:

- Ngày mai tôi sẽ đem cọc đến.

Nói rồi cầm hóa đơn về. Vương Hiếu thấy hắn bước ra mới đến tiệm nhà đám hỏi:

- Nay chương quỹ, hồi nãy Trương Sĩ Phương đến mướn rạp gì thế?

Chương quỹ thuật lại những món đã đặt. Vương Hiếu hỏi:

- Hết bao nhiêu tiền?

- 800 lượng.

- Đừng nói ầu nghe! Thái thái của tôi sai đi đặt rạp đây. Cửa nhà ai thì dùng theo ý thích của họ. Chú nói thiệt đi! Nếu không, chuyện thương lượng vừa rồi coi như không thành đã!

- Thực ra chỉ có 400 lượng bạc thôi. Hắn bảo tôi kê lên thành 800 lượng bạc đấy!

- Chú cứ viết hóa đơn đồ đạc y như vậy mà kết toán chỉ 400 lượng thôi, tôi bảo đảm là sẽ đặt ở tiệm chú.

Chương quỹ viết một cái hóa đơn đưa cho Vương Hiếu cầm đi. Cầm hóa đơn, Vương Hiếu bước ra thấy Trương Sĩ Phương đang đi vào nhà đồ Đức Nghĩa. Hắn cũng gặp chương quỹ nói đến việc Vương An Sĩ sắp chết, cần phải có những mẫu thêu mới, thêu ngũ phúc bông thọ, người khiêng phải mặc áo giáp giày vớ hắc hoi, dùng 8 đôi bài trắng, 60 đôi bài đỏ. Dọc theo quan lộ đều cắm phan lọng, phải là phan lọng toàn mới thêu, đủ cả hình roi, bài, tiêu, côn, khoái tử ôm đao. Nhất là ở các đình tạm nghỉ, toàn thêu hình loan giá, long kỳ long côn, linh kỳ mệnh tiền. Đình phải là hương đình, thái đình, đủ hình Hạc lộc hồi xuân. Dùng 24 đôi lọng nhỏ, người cầm đều mặc áo sô, ba dàn nhạc, 10 cái trống tang đều cột dây bản nhỏ, đủ cả cờ la lọng quạt, che cả hồn kiệu, hồn ỷ và hồn xa bằng bảy chiếc dù lụa đỏ. Đầu quan tài phải gắn hình đồng tử Phúc Lộc Thọ, trước hộ sau vệ. Suốt 49 ngày cộng thêm giấy tiền vàng bạc nữa là bao nhiêu tiền?

Chương quỹ tính một hồi, nói:

- Phải 1.000 lượng.

Tính tới bót lui, cuối cùng rút lại còn 800 lượng. Ngã giá xong xuôi, Trương Sĩ Phương bảo viết một cái hóa đơn 1.600 lượng. Hắn đi rồi, Vương Hiếu lại đến nhà đồ hỏi lại rõ ràng, và cũng như trước, cầm một cái hóa đơn 800 lượng đi ra. Trương Sĩ Phương về tới nhà, Vương Hiếu cũng lót tốt về theo, cùng đến gặp Vương thái thái.

140. Chương 141

Các gia nhân lòng trung bảo hộ chủ

Tôn Đạo Toàn vâng lệnh thầy cứu người

Trương Sĩ Phương đi thương lượng với nhà đám nhà đồ xong, cầm về hai hóa đơn nhưng không đặt tiền cọc. Bốn trăm lượng bạc hần vẫn giữ trong người, trở về gặp Vương thái thái. Thái thái hỏi:

- Con ơi, con đi thương lượng giá với nhà đám nhà đồ xong chưa?

- Thưa cô, cô khỏi bận tâm, con làm việc gì chắc chắn là phải rục rờ mới được. Nhà chúng ta cất rạp không thể để cho thiên hạ cười chê! Con tính là phải cất rạp cao ráo, đều lợp ngói. Trước sau có phòng khách, hai cái đều dùng chiếu nhuộm, chẳng cho lỗ đầu gỗ bằng cách trang trí những hoa tươi với cửa sổ bằng pha lê ở bốn phía. Thiên tinh ngũ sắc, trên cửa vào làm một cỗ lầu, gắn hoa tươi và trang trí lụa màu rục rờ. Tòa thính thực bên trong làm một hoa tòa lớn gắn lụa ngũ sắc chung quanh. Cửa vòng cung có lan can. Cửa vòng trước bàn linh hình mặt trăng bằng pha lê gắn kèm những dải lụa. Xung quanh nguyệt đài có lan can bằng pha lê Cái rạp này nếu để người khác đi đặt chắc phải đến 1.000 lượng, mà con đặt chỉ 800 lượng thôi, bớt được 200 lượng. Con sắp đặt công việc không để cho em con trở về mà ý oán trách.

Lão thái thái là phận đàn bà, làm sao biết được sự thật bên trong, nên chỉ nói:

- Có là bao, có là bao!

Vương Hiếu đứng kế bên đợi hần nói xong mới hỏi:

- Trương công tử đặt ở nhà đám nào thế?

- Ta đặt ở nhà đám Thiên Hòa.

- Tôi cũng hỏi ở nhà đám Thiên Hòa các đồ vật y như công tử đặt không thiếu món nào hết mà giá chỉ có 400 lượng thôi. Xin hỏi công tử đặt nhà đồ bao nhiêu tiền?

- Ta đặt 1.600 lượng.

- Tôi cũng hỏi người ta có 800 lượng thôi. Đồ đạc mọi thứ giống y như công tử đã đặt.

Trương Sĩ Nguyên nghe nói ngạc nhiên, nghĩ thầm: “Tên tiểu tử này lanh lẹ thiệt”. Nhưng cũng nói át:

- Cô đừng nghe bọn nó nói. Bọn nó tính hạ uy tín con đó. Tại tụi nó ưa đồ giả chứ không có chỗ nào rẻ như vậy đâu!

Lão thái thái nghe hần nói như vậy, đằng hắng một tiếng rồi bảo:

Này Vương Hiếu, các người cần gì phải làm như vậy! Nó là cháu ruột của ta chẳng lẽ lại lặn tiền như vậy sao? Thôi, các người hãy đi đi!

Vương Hiếu nghe thái thái bảo hần chẳng thể gian lận tiền được, bèn nghĩ thầm: “Mình vì lòng tốt bỏ công ra mà thành công cốc thôi!”, tức giận quày quả trở về. Các gia nhân ngồi bên góc cửa lớn, có người giận nói:

- Thằng tiểu tử Trương Sĩ Phương thiệt là lòng lang phổi chó mà!

Người thứ hai nói:

- Ta trông cho công tử chúng ta trở về để tên tiểu tử này xéo đi cho bọn ta đỡ phải cái nạn ông chủ thứ hai.

Ai nấy mỗi người nói một câu, bàn tán lằng xằng thì bên ngoài có tiếng:

- Vô lượng Phật, bản đạo học tiên. Bản đạo chính là Mai hoa chân nhân ở Mai Hoa Lân, núi Mai Hoa đây.

Mọi người nhìn ra thấy có một vị huyền môn đạo giáo, đầu đội khăn đạo sĩ cưỡi lương bằng đoạn màu xanh, mình mặc đạo bào bằng đoạn màu lam, lưng thắt dây tơ vàng chanh, vớ trắng vân hài, lưng đeo một bảo kiếm bọc bằng da cá, trên cán có tua nhung vàng, tay cầm cây phát trần bóng loáng, mặt màu vàng nhạt,

mày nhỏ mắt sáng, mũi thẳng miệng vuông, ba chòm râu đen phất phơ trước ngực. Thật là tiên phong đạo cốt, nghi biểu khác phàm! Các gia nhân mới hỏi:

- Đạo gia đi đâu đây?

Bần đạo là Mai hoa chân nhân ở Mai Hoa Lân trên núi Mai Hoa, đang ngồi tĩnh tu trong động, bỗng nghe tâm huyết máy động, lần tay toán biết Vương thiện nhơn ở đây gặp nạn, nên bần đạo vội cưỡi mây cứu hộ. Các người hãy vào trong bẩm báo, là bần đạo làm việc này để chu toàn công đức phần mình, chứ không đòi hỏi một văn nào của gia chủ cả!

Gia nhân nghe nói bàn hỏi:

- Đạo gia đến đây để cứu viên ngoại chúng tôi à?

- Đúng như vậy!

Vương Hiếu nghe nói rất mừng, vội chạy vào phi báo:

- Bà ơi có tin mừng!

Lão thái thái nghe nói, rầy:

- Cái thằng này! Viên ngoại sắp chết đến nơi mà mày lại nói có tin mừng! Tin mừng cái gì, ở đâu?

- Hiện bên ngoài có một vị đạo sĩ xưng là thần tiên ở núi Mai Hoa, bảo rằng ông ta có thể cứu được viên ngoại. Đó không phải là tin mừng sao?

Trương Sĩ Phương nghe nói, lật đật cản lại:

- Mấy người nghe đạo sĩ phỉnh gì thế? Chỉ toàn là lời nói gạt gẫm yêu ma để xin vài điều tiền. Có tiền cũng không thêm cho họ. Mau bảo ông ta đi đi!

- Thưa bà! Lão đạo sĩ nói ông ta chỉ cốt làm phước chứ không đòi tiền.

Trương Sĩ Phương nói:

- Chú cứ nói bậy bạ hoài! Ông ta không đòi tiền chứ không phải chú tự mình bỏ vô bị Ông ta sao?

- Chính ông ấy nói không đòi tiền mà!

Vợ của Vương Toàn là Đồng thị đứng kế bên, nói:

- Này Vương Hiếu, chú ra mời lão đạo sĩ vào xem cho viên ngoại cũng tốt có sao đâu! Thằng như cứu được viên ngoại dù cho phải tốn 1.000 lượng hay 2.000 lượng mình cũng chịu chi hết. Còn như không cứu được mình cũng không mất cho ông đồng nào.

- Phải đó!

Vương Hiếu tán thành ngay và quỳ quả đi ra trước, nói:

- Thưa đạo gia, bà chủ chúng tôi xin mời ngài!

Lão đạo sĩ gật đầu, cùng Vương Hiếu đi vào nhà trong. Vị đạo sĩ này chính là Hoàng diện chân nhân Tôn Đạo Toàn vâng lệnh Tế Điền đưa Lôi Minh và Trần Lượng đến trước cứu Vương An Sĩ. Đến Hải Sanh kiều, ông ta bảo Lôi Minh, Trần Lượng ngồi ở quán rượu chờ đợi, rồi một mình đến cổng để được gia nhân đưa vào bên trong. Trương Sĩ Phương dòm thấy đạo sĩ bèn nói:

- Lão đạo sĩ mũi trâu này đến đây làm chi Không khéo trở thành oan gia đấy!

Tôn Đạo Toàn miệng niệm “Vô lượng Phật”, nói:

- Bần đạo hiểu biết không giống như công tử, bần đạo muốn đến cứu Vương thiện nhơn.

- Ông không phải dùng lời yêu ma gạt gẫm mọi người. Ông có biết lão viên ngoại bị bệnh gì không?

- Tự nhiên sơn nhân phải biết chứ! Sơn nhân nói ra e có người khó đứng ở chỗ này, vì mắc cỡ chịu không nổi.

- Vậy chớ lão viên ngoại mắc bệnh gì?
- Vương Viên ngoại bị âm nhơn hãm hại.
- Ông đừng nói bậy bạ nhé! Lão viên ngoại làm một vị thiện nhơn, bình thường đối đãi với người rất trọng lậu, làm sao gia nhân lại có thể hại ông ấy được?
- Trái lại không phải do gia nhân hãm hại. Ta là người xuất gia lấy từ bi làm gốc, thiện niệm làm đầu, nói ra phải để đức nên không dám nói rõ. Lời thường có nói: “Nói ra phải để lại nửa câu; làm việc theo lễ phải nhường ba phần”.
- Lão đạo này, ông thiệt là nói vu vơ. Vậy ai hãm hại. lão viên ngoại chớ?

Lão đạo sĩ hơi mỉm cười, nói:

- Công tử thiệt muốn hỏi người hãm hại lão viên ngoại ư? Người ấy thân là đàn ông mà mang tâm tính độc ác của đàn bà, người rất thân trong nhà nhưng lại lấy họ ngoài.

Trương Sĩ Phương nghe mấy câu đó mặt mày biến sắc. Các gia nhân nghe nói, đều đoán là hấn tạ. Người thân thích trong nhà mà lấy họ ngoài, không phải hấn thì là ai? Mọi người đều rõ cả, nhưng không dám nói ra, chỉ lấy mắt nhìn chăm chăm. Trương Sĩ Phương xấu hổ quá hóa giận, nói:

- Lão đạo sĩ này, ông không nên buột miệng nói càn như thế! Ông nói có âm nhơn lãm hại, vậy có bằng chứng gì không?
- Dĩ nhiên là có chứ! Công tử cứ gọi một gia nhân lại đây đi!
- Kêu gia nhân lại làm gì?

Vương Đắc Lộc chạy lại. Lão đạo sĩ nói:

- Quần gia, chú đến dưới giường của lão viên ngoại, mò trên ván giường xem có hình người bằng gỗ đào hấy lấy ra.

Quả nhiên Vương Đắc Lộc đến bên giường đưa tay mò thử, nói:

- Đúng rồi, có cái gì đây!

Lập tức lôi ra xem. Đó là một hình người bằng gỗ đào có mặt mũi với tám chữ ghi rõ ngày giờ năm sinh của lão viên ngoại. Bấy giờ tiểu tử Trương Sĩ Phương then quá, chuồn ra ngoài chạy tuốt về Tam Thanh quán gặp đạo sĩ Đồng Thái Thanh, hấn nói:

- Đồng đạo gia ơi! Cách làm của ông linh thiệt. Từ ngày đó dưỡng tôi nằm liệt luôn, hôn mê bất tỉnh không dậy nữa. Dưỡng tôi chưa chết mà tôi tính che rập sửa soạn trước đây.
- Phải đúng bảy ngày nói chết thiệt, chưa đúng bảy ngày không được đâu.
- Linh thì có thiệt nhưng bây giờ hư hết rồi!
- Sao vậy?

- Hôm nay có một lão đạo sĩ tự xưng là Mai hoa chân nhân ở núi Mai Hoa. Ông ta bảo có thể trị bệnh cho Vương An Sĩ được và kêu gia nhân gỡ hình nộm gỗ đào ra. Ông ta còn nói người hại Vương viên ngoại là người đàn ông mà tánh hiềm độc của đàn bà, là người thân trong nhà nhưng mang họ ngoài. Như vậy không phải tôi thì là ai? Ông ta đoán không ra tên họ của tôi nên tôi mới chạy về đây.

- Ta Nói cho chú biết, bất luận ông ta là ai cũng không thể cứu được đâu! Tối hôm nọ ta đã làm phép bắt Vương An Sĩ ba hồn thu một hồn, bảy phách giữ hai phách bỏ vào trong bình nhiếp hồn đây. Ông ấy đâu có thể mạnh được?

Trương Sĩ Phương nghe bảo như vậy mới nói:

- Tuy ông bắt hồn của Vương An Sĩ nhốt trong bình nhiếp hồn này, Tôi chắc thế nào Mai hoa chân nhân cũng đến kiếm ông để đòi bình nhiếp hồn cho coi.
- Ông ta không đến thì tốt, còn ông ấy dẫn xác tới đây ta sẽ thúc tánh mạng cho ông ấy là xong chuyện.

- Sợ Ông nói mà làm không được đó chứ! Tôi thấy lão đạo sĩ thật là tiên phong đạo cốt, mặt đạo bào màu la, m mặt mũi vàng tươi, ba chòm râu đen nhánh đẹp hơn ông nhiều, đại khái là tài năng cao hơn ông một bậc. Khi đến tìm ông đòi bình, ông không chịu đưa thì phải thế mạng thôi.

- Chú thiết là chộc ta tức chết đi thôi!

Hai người đang nói tới đó thì bên ngoài có tiếng “Vô Lượng Phật”. Trương Sĩ Phương Nói:

- Phải chăng ông ấy đã đến?

Đồng Thái Thanh nghe nói, tức giận tràn hông, tự nghĩ: “Hay cho tên đạo sĩ này, dám đến phá hư việc của ta, lại còn dẫn xác đến cửa ta nữa! Ta phải cho mi biết thế nào là: ”Ra tay trước vẫn hơn ra tay sau bị hại cho biết chừng!”. Nghĩ rồi từ trên vách rút xuống cây bảo kiếm, cầm lăm lăm trong tay, hăm hăm bước ra trước. Mở cửa ra, định đưa kiếm đâm một nhát, nào ngờ nhìn lại người đến không phải là Mai hoa chân nhân, mà là một lão đạo sĩ mình cao tám thước, tam đỉnh nở rộng, trên đầu quấn tóc hình tim trâu, mình mặc đạo bào xanh, lưng cột dây tơ, vớ trắng vân hài, bên sườn một cây bảo kiếm lộ cán tua vàng trong bao da cá, vai quảy một chích đòn gánh với hai bao ở hai đầu. Vị ấy mặt sắc như dao, chơn mày đôi trên cặp mắt to tròn, mũi thẳng miệng vuông, hai tai phủ đầy lông đen. Hàm râu quai nón ngắn cứng như đám kim thép đâm tua tủa. Đồng Thái Thanh định đâm một nhát, nhưng nhìn kỹ vội rút kiếm lại, sợ hết cả hồn vía, lật đật bước tới hành lễ.

141. Chương 142

Hai yêu đạo tham tài thi tà thuật

Hai hào kiệt lập kế trộm bình hồn

Đồng Thái Thanh cầm kiếm định đâm người mới tới, nhưng nhìn kỹ lại chẳng phải người nào khác mà chính là Trương Thái Tổ, sư huynh của mình đi ra ngoài mới trở về. Đồng Thái Thanh bước tới hành lễ, Trương Thái Tổ tức giận mắng:

- Hay cho sư đệ! Ta dạy người học đạo được bao nhiêu tài nghệ, bây giờ người lại cầm kiếm giết ta hử? Thiết là quá sức rồi!

- Xin sư huynh chớ nóng giận, trong việc này có một đoạn ẩn tình.

- Ẩn tình gì thế?

- Sư huynh vào trong rồi đệ sẽ nói.

Trương Thái Tổ bước vào bên trong, hỏi:

- Một đoạn sự tình gì thế?

- Nay sư huynh, phương pháp hại người anh dạy tôi thiết là linh ghê Hiện tôi đã hại được một người.

- Ai vậy?

- Hại Vương An Sĩ ở thôn Vĩnh Minh.

Trương Thái Tổ nghe rồi dùng dằng nổi giận, nói:

- Người hại người khác ta không giận, lại nê hại Vương Sĩ An chứ! Ta hỏi người nê: Hai khoảng ruộng hương hỏa của miếu chúng ta ai cúng vậy?

- Vương An Sĩ.

- Sửa sang lại điện là tiền của ai?

- Vương An Sĩ.

- Sở húa duyên ai viết cho tả Một năm bốn mùa ai cúng đèn dầu? Lương thực chi dùng trong miếu ai cúng?

- Cũng Vương An Sĩ.

- Người đã biết tất cả đều là của Vương An Sĩ cúng. Ông ta là thí chủ đứng hàng đầu của miếu chúng ta mà người đi hại ông ấy thì còn lương tâm nữa không?

- Không phải tôi muốn hại ông ấy đâu! Đó là Trương Sĩ Phương bảo tôi hại ông ấy hẳn trả tôi 500 lượng bạc đấy.

Trương Thái Tổ nghe xong “a” lên một tiếng, nói:

- Đã có 500 lượng bạc, kể cũng được đi! Giết người lấy máu đào đổi bạc trắng đấy! Ta chỉ tưởng giết không thôi, chứ làm như vậy cũng được.

Trương Sĩ Phương nghe nói lúc đầu tưởng là không xong, chùng nói đến 500 lượng bạc, Trương Thái Tổ khỏi ý tham, đổi giận làm vui, mới yên tâm. Trương Thái Tổ nói:

- Ông hại được người ta, tại sao lại cầm kiếm muốn chém tôi vậy?

Đồng Thái Thanh nói:

- Hiện giờ có một người xưng là Mai hoa chân nhân gỡ hình nộm gỗ đào đi. Tôi tưởng là ông ta đến kiếm tôi để đòi bình nhiep hồn, cho nên mới xách kiếm chạy ra chờ! Cái ông lão đạo sĩ ấy thiệt là quá hư công chuyện của mình hết tội!

- Không hề chi! Ta dạy ông hại người bảy ngày mới chết. Ta sẽ làm phép bắt ông ta chết ngay bữa nay thôi. Nay Trương Sĩ Phương, chú đi mua cho ta một ít vật dụng để tối nay ta làm cho Vương An Sĩ hết thở luôn. Trương Sĩ Phương, ngày mai chú lo việc tang ma là vừa!

Trương Sĩ Phương mừng quá, lập tức đi mua những đồ cần dùng ngay Tối lại, đợi đến canh hai trăng tỏ đầy trời, Trương Thái Tổ mới đặt một bàn hương án trong viện, lột mũ ra, để tóc xỏa, tay cầm kiếm đốt hương đảo cáo:

- Tam thanh giáo chủ ở trên, xin bảo hộ đệ tử Trương Thái Tổ hại được Vương An Sĩ để có 500 lượng bạc của Trương Sĩ Phương đền ơn. Con sẽ may áo choàng Tam Thanh giáo chủ để hoàn nguyện.

Ông ta cầu đảo như thế, chớ thực ra Tam Thanh giáo chủ đâu có vì cúng áo choàng mà giúp đỡ hại người, cũng đâu phải là thần tiên để ý đến việc này! Trương Thái Tổ đảo cáo xong rồi đốt ba đạo bùa, dùng mũi kiếm hươi lên, miệng đọc lâm râm. Ba đạo bùa đốt xong, lão đạo sĩ dùng mũi kiếm chỉ lên hô: “Thái Thượng Lão Quân, cấp cấp như lệnh!”, rồi giở nắp bình nhiep hồn ra, tức thì có một trận gió lạnh buốt, kèm theo tiếng ò ò như bò rống, từ bên ngoài đưa vào bình như làn gió xoáy. Đó là hồn phách của Vương An Sĩ bị lão đạo sĩ thâu vào trong bình nhiep hồn, rồi dùng lụa đỏ bịt lại, cột bằng chỉ ngũ sắc. Hai lão đạo sĩ cùng Trương Sĩ Phương bước sang Tây phối phòng. Trong nhà này sát vách có một cái bàn bát tiên, hai bên có ghế dựa. Hai lão đạo sĩ ngồi ở ghế dựa, để bình nhiep hồn lên giữa bàn. Trương Thái Tổ nói với Trương Sĩ Phương:

- Trương Sĩ Phương, chú không tin thì đi về xem thử, đừng chú bây giờ hết thở rồi! Ngày mai chú bắt đầu làm đám, có thể đưa bọn ta 500 lượng bạc được rồi; còn không đưa, ta thâu hồn chú vô đây luôn.

- Tôi lẽ nào lại không đưa.

Đang nói tới đó thì nghe phía sau Đông phối phòng có tiếng người la:

- Tôi muốn treo cổ đây!

Trương Thái Tổ nghe la, nói:

- Nay hiền đệ, ta nghe bên Đông có người la sắp sửa treo cổ, chúng ta đi xem thử, đâu có lý bỏ mặc người ta?

Đồng Thái Thanh nói:

- Đi xem thử! Tôi nghe tiếng đó hình như ở sau viện phía Đông.

Nói rồi hai lão đạo sĩ cùng Trương Sĩ Phương chạy ra, khép cửa lại, chạy vòng ra Đông phối phòng xem thử. Trong viện này nguyên có một gốc cây, trên cây lừng lững một cái áo choàng, thấy người ấy đầu đội khăn trắng sớ sáu mũi màu thụy lam, tiền tụ bào cùng màu, chân mang giày đế mỏng, mặt mũi trắng trẻo, tuấn phẩm hơn người. Người ấy đang mở thắt lưng cột trên cây, miệng nói lẩm nhẩm:

- Hết rồi! Người ta sống có nơi, chết có chỗ. Diêm Vương ắt định canh ba chết, đâu để người rón lại canh năm? Ta chết đây, ta chết đây, ta chết đây, mọi việc kể như xong!

Lão đạo sĩ thấy vậy, nói:

- Nay bạn, bạn làm sao lại tới viện chúng tôi định treo cổ thế? Chúng tôi cùng bạn không oán thù, trước đây không quen biết, sao bạn lại làm như thế?

Người đó ngẩng đầu lên nhìn rồi nói:

- Đạo gia không nên lấy làm lạ, tôi thật không biết trong miếu có người, tôi tưởng miếu trống không thôi! Nếu tôi biết miếu có chủ, thì tôi dù gan lớn bằng trời cũng không dám đến quấy rầy quý vị.

Lão đạo sĩ nghe những lời rất thông tình lý của người ấy mới nói:

- Bạn ơi! Tại sao bạn lại muốn chết như vậy? Tôi thấy tôn giá đường đường nghi biểu khác người, đại khái không dám nói là tầm thường, nhưng vì sao bạn lại có ý nghĩ không hay ấy?

Người ấy đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Đạo gia đã hỏi, tôi một lời khó nói hết! Tôi vốn là người Trấn Giang sống về nghề bảo tiêu. Lần này tôi đưa 20 vạn lượng bạc đi qua vùng trũng của mạn Đông này, chẳng ngờ gặp phải một ổ cường đạo, ước chừng 40 - 50 tên. Chúng chặn tôi lại muốn cướp xe hàng, tôi nói tên tiêu cực của chúng tôi, nhưng bọn giặc này bất kể đến. Chúng bảo: - Dù cho hoàng thượng đi qua đây cũng phải nộp tiền mãi lộ. Tôi bắt buộc phải động thủ. Chúng nhiều người thế đông, một mình tôi đâu thể địch lại! Hai mươi vạn lượng bạc bị chúng cướp sạch tôi càng nghĩ càng thấy khó xử! Muốn trở về ư? Không tránh khỏi tù tội! Khách họ đâu có chịu để yên, bắt tôi phải bồi thường, mà tôi tiền đâu để bồi thường cho họ? Tôi tính chỉ còn có nước chết mà thôi!

Đồng Thái Thanh hỏi:

- Trong nhà bạn có bao nhiêu người?

- Trong nhà tôi có mẹ già tóc bạc, cô vợ còn son trẻ, đứa con vị thành niên, ba người: mẹ già, vợ trẻ, con thơ.

- Trong bạn đã có mẹ già, vợ mọn như vậy, nếu bạn chết đi, thì người trong nhà biết trông cậy vào ai? Tôi khuyên bạn đừng nên nghĩ quẩn! Bạn hãy đến nha môn địa phương báo cáo để lưu ẩn tích này lại rồi trở về, để chứng tỏ việc bạn mất cướp là có thật. Này khách không tin thì bảo họ đến nha môn địa phương đây mà điều tra kỹ vụ án này, khách họ cũng không thể bắt đền bạn được. Bạn nghĩ thế có đúng không? Bạn hãy đi mau đi! Tôi cũng không mời bạn vào miếu làm chi, vì hôm nay miếu chúng tôi có Phạt sự.

Người ấy gật đầu, nói:

- May được đạo gia chỉ lối cho tôi, tôi hết lòng cảm tạ đạo gia.

Người ấy nói xong cúi đầu lễ thật sâu, rồi gỡ cái áo choàng trên cây xuống, lập tức nhảy qua tường mà đi. Lão đạo sĩ quay trở vào, vừa đến trong viện thì thấy ở Tây phối phòng có một người râu đỏ mặt chàm đang trộm bình nhiếp hồn. Lão đạo sĩ nhìn thấy, tức giận hét lên:

- Đồ nghiệt chủng to gan!

Tức thời đóng ngay cửa lại. Những người mới tới Tam Thanh quán không ai khác, mà chính là Lôi Minh và Trần Lượng. Hai người này đi đâu thế? Nguyên khi Tôn Đạo Toàn ở trong nhà Vương An Sĩ gỡ hình nộm bằng gỗ đào ra mà Vương viên ngoại vẫn chưa ngồi dậy được. Mọi người mới hỏi:

- Thưa tiên trưởng! Lão nhân gia thấy bệnh của chủ chúng tôi như thế nào?

- Viên ngoại của các người không cần biết đến làm chi! Tối nay ta tìm được hồn về, viên ngoại sẽ tỉnh lại ngay.

- Bình của lão viên ngoại chúng tôi nếu được lão nhân gia cứu trị lành mạnh, chắc chắn người sẽ cảm tạ lắm!

- Tôi không cần cảm ơn, làm việc này là để tạo công đức thôi! Tôi phải đi tìm hồn đây. Tôi sẽ gặp lại.

Nói rồi Tôn Đạo Toàn đi ra khỏi nhà Vương viên ngoại, thẳng đến quán rượu ở Hải Sanh kiều, nơi đó Lôi Minh và Trần Lượng đang chờ sẵn. Gặp Tôn Đạo Toàn, Lôi Minh và Trần Lượng nói:

- Sư huynh uống rượu nhé!

Ba người uống rượu xong, Tôn Đạo Toàn kêu Lôi Minh và Trần Lượng ra khỏi quán, đến chỗ vắng, nói:

- Hai sư đệ, sư phụ có dặn tối nay hai sư đệ phải đến Tam Thanh quán ở phía Tây này. Sư phụ nói trên bàn trong phối phòng phía Tây của miếu này có một cái bình tên là Nhiếp hồn bình. Hồn sư tổ Vương An Sĩ của chúng ta bị mấy ông đạo sĩ của miếu này bắt nhốt vào trong bình đó. Hai sư đệ hãy đi trộm chiếc bình ấy về cứu viên ngoại. Phải hết sức cẩn thận mới được! Hai lão đạo sĩ không dễ gì tha thứ, họ đều biết yêu thuật tà pháp cả. Hai sư đệ phải để tâm lắm mới được!

Lôi Minh, Trần Lượng gật đầu, lập tức đi ngay. Lôi Minh nói:

- Nay tam đệ, hai đứa mình đi lấy trộm nè! Nhị ca sử dụng thuật phi thiềm tẩu bích, tài trộm lấy thần tình thì anh hơn tôi. Còn sử dụng tài ăn nói, gặp ai nên nói lời gì, cơ xảo linh hoạt, mắt nhạy bén thì anh phải nhường tôi. Nhị ca nè, anh trộm bình đi! Tôi sử dụng kế diệu hổ ly sơn dụ mấy đạo sĩ ra ngoài cho.

- Chú làm sao sử dụng kế diệu hổ ly sơn được?

- Tôi cũng không nhất định, thấy cần việc nào thì làm việc đó. Có thể là phóng hỏa, có thể là giả thần giả quỷ cũng nên.

Hai người nói tới đó thì đã tới trước cổng miếu. Trần Lượng nói:

- Nhị ca, anh ở phía Tây xem tôi ở phía Đông sử dụng kế diệu hổ ly sơn đây!

Trần Lượng nhảy lên tường xem thấy hai lão đạo sĩ đang ở trong phối phòng phía Tây, bên Đông của một gian hậu viên có một gốc cây. Trần Lượng la lên:

- Ta treo mình đây!

Lôi Minh thấy hai lão đạo sĩ đi ra, bèn từ nóc nhà nhảy xuống, vừa định tiến vào phối phòng phía Tây, nhưng lại sợ trong đó có người, vì hồi nãy quên hỏi Tôn Đạo Toàn miếu này có mấy đạo sĩ. Lôi Minh trong lòng còn do dự, nhưng lại sợ hai lão đạo sĩ trở lại bắt gặp, bèn đến bên Đông xem thử, thấy hai lão đạo sĩ đang nói chuyện với Trần Lượng. Lôi Minh trở lại vừa muốn xô cửa, lại sợ trong phòng có người, nghe ngóng một hồi mới dám xô cửa tiến vào. Hai lão đạo sĩ trở lại thấy Lôi Minh đang đưa tay ôm cái bình nhiếp hồn. Đồng Thái Thanh hét lên:

- Đồ nghiệt chủng to gan!

Lôi Minh ngoái đầu nhìn lại, thấy hai đạo sĩ đã về đến cửa rồi, bèn bỏ bình nhiếp hồn, rút dao định xông ra ngoài. Nào ngờ Trương Thái Tổ lấy tay chỉ một cái, dùng định thân pháp trồng cứng Lôi Minh lại.

142. Chương 143

Lôi Minh lạnh trí giết Trương Thái Tổ

Ngộ Thiền thổi khí cợt Đồng Thái Thanh

Trương Thái Tổ dùng định thân pháp trồng cứng Lôi Minh lại mới nghiệm sự việc, bèn nói với Đồng Thái Thanh:

- Hiền đệ, thằng mặt trắng định treo cổ hồi nãy cùng phe với thằng này đây; một đứa dùng kế điệu hổ ly sơn, còn một đứa ở lại trộm bình, có đúng không nào?

- Có lý đấy!

Đồng Thái Thanh nói rồi, lập tức kêu Trương Sĩ Phương lấy dây trói Lôi Minh lại. Hai lão đạo sĩ ngồi xuống nói với Lôi Minh:

- Cái tên lớn mặt này, mi dám tới đây lấy trộm bình nhiếp hồn của ta chứ! Mi họ gì? Ai sai mi đến đây? Cái thằng mặt trắng dùng kế điệu hổ ly sơn là ai? Hãy mau nói thiệt đi!

- Tôi tới một mình thôi! Cái thằng mặt trắng nào tôi đâu có biết?

- Ai kêu mi tới trộm bình nhiếp hồn của ta?

- Tôi tự đến lấy trộm thôi.

- Tại sao mi không lấy trộm cái khác mà lấy cái bình đó?

- Làm ăn trộm thấy cái gì thì lấy cái nấy. Tôi thích cái bình đó nên trộm lấy nó.

Trương Thái Tổ nói:

- Cái thằng này đại khái là không chịu nói thiệt. Trương Sĩ Phương! Vào lấy dây và gậy ra cho tạt Ta không đánh nó, nó không chịu nói mà.

Trương Sĩ Phương lập tức vào bên trong lấy dây ra. Trương Thái Tổ lột quần áo Lôi Minh ra, lấy dây nhúng nước cột rút lên. Lôi Minh buột miệng mắng lớn. Rẹt rẹt rẹt, mấy chục roi liên tiếp bổ vào người làm Lôi Minh khắp mình đều mang thương tích. Trần Lượng đứng bên ngoài chờ một hồi lâu không thấy Lôi Minh trở về mới lên vào trong dò thử, thấy lão đạo sĩ đang đánh Lôi Minh lia lịa. Trần Lượng thấy nhị ca mình bị treo đánh như vậy lòng đau xót vô cùng! Muốn nhảy xuống cứu mà biết các đạo sĩ có yêu thuật tà pháp, mình không phải là đối thủ của họ; còn không nhảy xuống cứu, mắt thấy nhị ca bị hành hạ như vậy, lòng càng thêm bất nhẫn. Lòng đang rối bời, trực nhìn ra thấy phía sau đại điện có rất nhiều củ khô, Trần Lượng tức thì móc Tụ lai hỏa châm vào đốt củ khô ấy, giây lát cả đại điện đều bén lửa. Trương Sĩ Phương bỗng nhiên nhìn thấy bên ngoài sáng rực, lật đật chạy ra xem thì thấy đại điện bị cháy rồi. Trương Sĩ Phương vội la lên;

- Không xong, không xong! Đại điện bị bén lửa rồi!

Đồng Thái Thanh nghe la, trước hết cầm bình nhiếp hồn cùng Trương Thái Tổ và Trương Sĩ Phương chạy ra phía sau hậu điện tìm cách cứu lửa. Trần Lượng bấy giờ mới bước vào cổng Lôi Minh ra, thẳng về Hải Sanh kiều. Ngoái lại xem thấy Tam Thanh quán bị lửa hoành hoành, bốc cao có ngọn. Trần Lượng về Hải Sanh kiều tìm gặp Tôn Đạo Toàn. Tôn Đạo Toàn hỏi:

- Hai sư đệ có trộm được bình nhiếp hồn không?

- Sư huynh ơi! Chẳng những bình nhiếp hồn trộm không được mà nhị ca còn bị lão đạo sĩ đánh đến nổi thương tích đầy mình đây nè! Tôi phải dùng kế điệu hổ ly sơn mới cứu được nhị ca đó. Chúng ta phải tìm một nơi nào để nhị ca nghỉ ngơi rồi mình thoa thuốc chỉ thống mới được!

- Bây giờ mình đến nhà Vương viên ngoại nhé!

Nói rồi Tôn Đạo Toàn dẫn Trần Lượng công Lôi Minh đến nhà họ Vương, bảo Trần Lượng đứng một bên chờ đợi, Tôn Đạo Toàn bước tới gọi cửa; quản gia Vương Hiếu nhìn thấy, nói:

- Tiên trưởng đến rồi à? Hay quá!

- Ta có hai đứa em đi phụ bắt hồn bị mệt, muốn mượn thư phòng của mấy chú nghĩ ngơi, mấy chú lên cho nghĩ nhờ được không?

- Được mà, để chúng tôi mở cửa, tiên trưởng và họ vào nghỉ.

Tôn Đạo Toàn cùng Trần Lượng công Lôi Minh vào trong cho Lôi Minh nằm nghỉ định thần lại rồi mới thả rèm, rịt thuốc Kim sang chỉ thống. Tôn Đạo Toàn ngồi ở phòng ngoài, giây lát gia nhân dâng trà và hỏi:

- Thừa Tổ sư gia, ngài tìm được hồn của viên ngoại chúng tôi chưa? Viên ngoại đã ngừng thở rồi.
- Chú vào bên trong thừa với thái thái là không hề chi đâu. Thái thái đừng có khóc, ta bảo đảm là viên ngoại không chết đâu!

Đang nói tới đó thì bên ngoài có tiếng ồn ào:

- Tam Thanh quán bị cháy rụi rồi.

Tôn Đạo Toàn thấy gia nhân chạy ra, mới nói:

- Hai sư đệ đừng nên chộn rộn, Tam Thanh quán bị cháy rụi rồi! Thế nào hai lão đạo sĩ ấy cũng đến đây tìm ta để thí mạng coi.

Trần Lượng nói:

- Vậy thì hết cách rồi! Tôi đâu có thể thấy nhị ca bị đánh như tử như vậy! Họ nếu không đến thì tốt, còn nếu họ đến tìm thì ba chúng ta cùng liều mạng với họ.

- Việc đã đến như này, hai vị sư đệ cũng không cần phải lo cho tã Hai lão đạo sĩ ấy đều biết tà thuật, hai vị sư đệ động thủ với họ chỉ có chết uổng mà thôi, chi bằng trốn đi là hay nhất. Còn phần ta đã có cách! Họ đến tìm ta, ta đi với họ là xong!

Bàn tính tới đó thì trời đã sáng tỏ. Bên ngoài có tiếng gọi cổng, gia nhân chạy ra xem thì là Đồng Thái Thanh và Trương Thái Tổ. Hai lão đạo sĩ ấy thấy miếu mình bị lửa thiêu rụi không còn một miếng ngói, mới dậm chân nói:

- Trương Sĩ Phương, cũng tại vì chú mà miếu ta bị cháy rụi như vậy. Ta phải kiếm Mai hoa chân nhân để thí mạng với ông ấy mới được. Hai thằng này chắc là do Mai hoa chân nhân phái đến đây!

Trương Thái Tổ nói:

- Ta biết Mai hoa chân nhân này rồi, ông ấy là vượn linh hóa thân. Chúng ta đi tìm ông ấy đi!

Nói rồi hai đạo sĩ cùng đến nhà Vương An Sĩ gọi cửa. Gia nhân mở cửa nhìn thấy quen, mới hỏi:

- Đồng đạo gia, Trương đạo gia, hai vị đi đâu, có việc gì mà đến đây sớm vậy?

Trương Thái Tổ hỏi:

- Trong nhà này có Mai hoa chân nhân đến ở không?
- Có đấy!
- Chú kêu ông ta ra đây, nói là có chúng tôi đến tìm ông ấy có việc.

Gia nhân lập tức vào bên trong nói:

- Thừa tiên trưởng, hiện giờ bên ngoài có Đồng đạo gia và Trương đạo gia ở Tam Thanh quán đến tìm Ngài.

Tôn Đạo Toàn nói với Lôi Minh và Trần Lượng:

- Hai vị sư đệ hãy trốn đi nhé!
- Sư huynh, hai đứa tôi gây họa lại bỏ đi để liên lụy cho sư huynh coi sao được?
- Thôi, hai sư đệ đi đi. Sư huynh ra gặp họ.

Tôn Đạo Toàn bước ra cửa, Đồng Thái Thanh nhận ra là người quen mới nói:

- Té ra là đạo huynh!

Tôn Đạo Toàn nói:

- Hai vị đạo hữu muốn nói điều chi, chúng ta hãy tìm chỗ vắng vẻ sẽ nói. Sự việc của hai người nói qua nói lại, để cho người khác nghe họ sẽ cười chọ Chúng ta là người Tam Thanh giáo, việc của chúng ta nên tìm chỗ riêng nói tốt hơn.

Trương Thái Tổ nói:

- Vậy thì hãy theo ta.

Ba vị đạo sĩ cùng nhau đi về hướng Hải Sanh kiều, nào ngờ bọn Lôi Minh, Trần Lượng đã nhảy tường ra ngoài ngằm theo dõi xa xa ba người. Đến Hải Sanh kiều, trời đã sáng rõ. Trương Thái Tổ nói:

- Tôn Đạo Toàn, ông hãy nói đi!

- Chúng ta đi quá phía Bắc chút nữa, đến dưới núi Thiên Thai, chỗ ấy vắng vẻ sẽ nói chuyện.

- Ủ, thì đi!

Ba người lại tiếp tục đi đến chân núi Thiên Thai. Tôn Đạo Toàn hỏi:

- Hai vị đại hữu tìm tôi có việc chi?

Đồng Thái Thanh nói:

- Ông vô cớ phá hư việc của tôi, lại còn sai thằng mặt trắng, thằng mặt xanh đến đốt miếu của tôi nữa. Tôi đâu có thể tha ông được!

- Hai vị đạo hữu chớ nóng giận! Chúng ta đều là người Tam Thanh quán cả. Đạo hữu đưa bình nhiếp hồn cho tôi, tôi sẽ nói với Vương viên ngoại cất lại Tam Thanh miếu y như cũ đền cho đạo hữu. Còn hai thằng mặt xanh mặt trắng nào đó không cần nhắc đến nữa. Đạo hữu thấy có được không?

- Ông định xí xóa hả? Đâu có được! Bữa nay ta phải băm vằm ông ra mới hả được cơn giận của ta! Còn bình nhiếp hồn ư? Chính ta cũng nói với viên ngoại sửa miếu được, cần gì ông phải nói chớ?

- Hai đạo hữu đừng nổi nóng, có gì thư thả hãy nói.

Đồng Thái Thanh đâu có chịu nghe, đưa tay rút soạt bảo kiếm nhằm Tôn Đạo Toàn đâm một nhát. Tôn Đạo Toàn không trả đòn, chỉ tránh qua một bên, miệng cứ nhún nhường năn nỉ:

- Hai vị đạo hữu tha thứ cho tôi! Tôi xin dập đầu tạ lỗi với hai vị mà hai vị chưa bằng lòng sao?

Đồng Thái Thanh cứ theo đâm chém mãi. Trương Thái Tổ đứng day mặt về hướng Nam theo dõi và mắng lớn:

- Không giết được ông, không hả được cơn giận của hai ta!

Ngay lúc đó, Lôi Minh và Trần Lượng từ hướng Đông đi vòng lên hướng Bắc ngồi núp sau tảng đá. Lôi Minh nhìn, nói:

- Nay tam đệ, sư huynh chúng ta không chịu trả đòn, cứ tránh mãi. Hai thằng cha đạo sĩ này thiệt đáng giận! Ta lừa đi họ bắt phòng, mình làm thật bớt đi để trả mối thù của ta.

Nói rồi, Lôi Minh rút dao đi lần tới trước. Trương Thái Tổ đứng day mặt về hướng Nam, Lôi Minh ở phía sau ông ta đi lại, bụng nghĩ thầm: “Nếu ông không ngoái đầu lại là ta làm thật ông liền”. Nào ngờ lão đạo sĩ tội ác đầy trời đã tới hồi lãnh quả báo nên không ngoái đầu lại, chỉ cố nhìn chăm chăm về phía Đồng Thái Thanh động thủ. Lôi Minh bước đến gần, bất thành linh lia dao tới trước, máu phun có vòi, đầu đạo sĩ lăn lóc dưới đất, Đồng Thái Thanh thấy sư huynh mình bị thằng mặt xanh giết chết mới hét lên:

- Hay cho Tôn Đạo Toàn, bọn bây một phe với nhau mà! Hề nhau giết sư huynh của tạ Hôm nay ta phải lấy tánh mạng của bọn bây mới được!

Lôi Minh, Trần Lượng nói:

- Ba người chúng ta lấy tính mạng ông thì có!

Đang nói tới đó thì thấy đầu của Trương Thái Tổ bỗng nhiên từ dưới đất bay vọt lên cao hơn hai trượng nhắm ngay đầu của Đồng Thái Thanh đập xuống. Đồng Thái Thanh nói:

- Sư huynh, anh chết oan ức đừng có lộng quỷ phá nữa. Tôi tìm được kẻ thù của anh rồi, tôi sẽ báo thù nó cho anh.

Nói mấy lời đó xong, đầu người lại bay lên cao rồi lại nhấm ông ta đập xuống, liên tiếp mấy lần như vậy. Mọi người để ý nhìn kỹ thấy sau gộp đá phía Tây có một vị tiểu Hòa thượng, chính là Ngô Thiên. Ngô Thiên từ đâu đến đây? Nguyên Tể Diên dẫn Ngô Thiên lên Tòng Lâm quán thăm Lỗ Tu Chơn. Lỗ Tu Chơn vốn là người chơn tu, khi nói chuyện biết Tể Diên là bậc cao tăng đắc đạo nên hai người nói chuyện rất tương đắc. Tể Diên lấy Càn khôn diên đảo mê lộ kỳ ra đưa cho Lỗ Tu Chơn, nói:

- Sau này tôi lên Từ Vân quán ở Thường Sơn viện gặp phải một đại nạn, nếu không nhờ đạo hữu cứu tôi thì không xong.

- Thánh tăng nếu cần dùng đến tôi cứ đưa tin, tôi sẽ đến ngay.

Hai bên càng nói càng thân thiết. Lỗ Tu Chơn bèn cầm thầy trò Tể Diên ở lại. Hôm sau trời vừa sáng, Tể Diên kêu:

- Ngô Thiên, con đến chân núi Thiên Thai cứu ba sư đệ con.

Ngô Thiên gật đầu, thẳng đến chân núi Thiên Thai, ẩn mình theo dõi, thấy Tôn Đạo Toàn cứ năn nỉ mãi. Sau thấy Lôi Minh giết Trương Thái Tổ, Ngô Thiên mới thổi cho đầu người bay bổng đánh Đồng Thái Thanh. Tôn Đạo Toàn dòm thấy mới nói:

- Tiểu sư huynh, mau lại đây!

Đồng Thái Thanh cũng dòm, nói:

- Hay cho yêu tinh này, mi dám vô lễ thế hử?

Ngô Thiên phình bụng hớp một hơi thổi Đồng Thái Thanh bay bổng lên cao cách mặt đất hơn một trượng, rồi rút hơi lại cho lão đạo sĩ rớt bịch xuống. Đương lúc dồi Đồng Thái Thanh như vậy thì nghe bên sườn núi có tiếng “Vô lượng Phật” và tiếng ca:

Nước sạch trong, nước sạch trong

Trước mắt mây bay hơn phú quý

Khe sâu nước chảy chẳng bụi hồng

Thị thị phi phi thấy trời kê.

Hay hay dở dở kể như không

Ấy ai tâm sự nhiều vương vấn

Đầu non một khúc Cổ Thanh Phong.

Vị lão đạo sĩ ngâm khúc ca xong, mọi người nhìn kỹ sợ hết cả hồn vía!

143. Chương 144

Lão tiên ông nổi giận bắt Ngô Thiên

Hai tráng sĩ đêm dò núi Thiên Thai

Ngô Thiên đang thổi dồi Đồng Thái Thanh, bỗng nghe bên sườn núi có tiếng “Vô lượng Phật”, tiếp theo một bài ca vang lên và một lão đạo sĩ xuất hiện. Vị này đầu đội khăn đạo sĩ bằng vải cũ, mình mặc áo nạp rách, đôi vớ trắng cao cổ cột lên tới gối, mang dép đế dày, mặt như cổ nguyệt, tóc bạc mặt non với bộ râu quay nón bạc, thật đúng là bậc tiên phong đạo trưởng, trong tay xách một giỏ hoa, sau lưng đeo một Càn khôn ảo diệu đại hồ lô. Lão đạo sĩ mới đến chẳng phải ai khác mà chính là Đông phương thái duyệt Lão tiên ông Côn Lôn Tử ở Thượng Thanh cung trên núi Thiên Thai. Đồng Thái Thanh vừa nhìn thấy lật đật bước tới quỳ tham lễ:

- Tổ sư gia ở trên, đệ tử xin cúi đầu kính lễ.

Tôn Đạo Toàn cũng quỳ xuống. Ngộ Thiền cũng sợ không dám thối nữa. Lô Minh, Trần Lượng mù tịt không biết lão đạo sĩ đó là ai. Vị lão đạo sĩ này ở trên núi Thiên Thai, đạo đức rất sâu xa Tọa núi Thiên Thai này, sài lang hổ báo, rắn độc quái thú rất nhiều, hàng phàm phu tục tử khó mà lên được. Tôn Đạo Toàn, Đồng Thái Thanh nhận ra ông ta nên lật đật quỳ xuống hành lễ như vậy. Lão tiên ông nhìn thấy, hỏi:

- Tại sao hai người lại đánh nhau như vậy? Hãy nói thiệt ra! Còn con yêu tinh này là ai vậy?

Tôn Đạo Toàn thưa:

- Bẩm Tổ sư gia, vị tiểu hòa thượng này là tiểu sư huynh con. Con lễ Tế Diên làm thầy để học thêm chút ít pháp thuật.

- Được, sơn nhân ta đang muốn tìm Tế Diên đây!

- Tại sao lão tiên ông lại muốn kiếm Tế Diên để đối nghịch?

Đó là như vậy: Mấy hôm trước, hai lão đạo sĩ Chữ Đạo Duyên và Trương Đạo Lăng bị Lô Minh, Trần Lượng lột hết y phục. Hai lão đạo sĩ đến chừng tỉnh dậy dòm lại thấy trần truồng như nhộng. Chữ Đạo Duyên nói:

- Làm sao bây giờ? Nếu đi trên đường sẽ bị người ta thấy mất!

Trương Đạo Lăng nói:

- Chúng ta hãy đi tìm Tổ sư gia ở Thượng Thanh cung trên núi Thiên Thai đi!

Hai người ban ngày không dám đi, đợi đến lúc trời tối đen mới dám đi lên núi, nhưng không dám đi gần làng xóm. Đến Thượng Thanh cung, hai người gõ cửa. Đạo đồng từ bên trong đi ra mở cửa thấy họ lỏa lồ mới hỏi:

- Hai vị làm sao mà cả đến quần áo cũng không có nữa? Chắc là thua bạc người ta rồi phải không?

Chữ Đạo Duyên nói:

- Không phải đâu! Hai đứa tôi bị Tế Diên Hòa thượng hiếp đáp làm khổ đấy. Hai đứa tôi muốn lên gặp Tổ sư gia, cầu xin người trả thù giùm chúng tôi.

Nói tới đó đã vào tới bên trong, gặp Lão tiên ông. Lão tiên ông giận quá, hỏi:

- Hai cái thằng này, tại sao không biết xấu hổ? Cả đến quần cũng không có nữa?

Trương Đạo Lăng thưa:

- Tại Tổ sư gia không biết đấy thôi. Trên trần thế mới có một Tế Diên tăng, hưng Tam Bảo, diệt Tam Thanh. Hắn ta nói Tam Thanh giáo không có người, đều là súc sinh hết, toàn là thứ mang lông đội sừng, không phải là do tứ tạo sinh ra, xương sống chống lên trời, xương ngang bọc tim. Y phục của hai con đều do hắn lột lấy hết. Cầu xin Tổ sư gia báo thù cho chúng con, cũng là làm nở mặt mày Tam Thanh giáo.

Lão tiên ông nghe xong, nói:

- Ta nghe nói Tế Diên Hòa thượng là bậc La Hán, làm sao lại nói những lời như thế được? Đạo đồng đi lấy hai bộ quần áo cho hai tên này mặc. Chừng nào gặp Tế Diên, ta sẽ hỏi lại ông ấy.

Chữ Đạo Duyên và Trương Đạo Lăng mặc y phục xong, ở lại trong miếu một ngày rồi mới đi. Hôm nay sáng sớm Lão tiên ông đang hái thuốc trên núi, nhìn thấy dưới núi có một cột yêu khí bốc lên thẳng đến khoảng đầu núi, cho nên mới xuống núi để xem thử. Khi hỏi Tôn Đạo Toàn, nghe ông ta nói mình bái Tế Diên làm thầy nên tiên ông mới nói: - Ta đang kiếm Tế Diên đây! Rồi lại hỏi:

- Hai đứa bây tại sao lại đánh nhau thế?

Tôn Đạo Toàn thưa:

- Con vâng lệnh Tế Công đến cứu Vương An sĩ. Rồi đem việc Đồng Thái Thanh, Trương Thái Tổ hai người bắt hồn nhốt vào bình ra sao thuật lại tử mĩ.

Đồng Thái Thanh nói:

- Thưa Tổ sư gia, Ngài xem Tôn Đạo Toàn vô cớ sai người đến đốt miếu chúng con, vừa rồi cái thằng mặt xanh kia lại giết sư huynh của con nữa!

Lão tiên ông nói:

- Đồng Thái Thanh, tên nghiệt chướng này, mi vô cớ không giữ bổn phận, tham của hại người! Trương Thái Tổ chết là đáng kiếp! Mi hãy đem bình nhiếp hồn giao ra, không được động thủ nữa thì hôm nay sơn nhân để yên cho mi.

Đồng Thái Thanh đâu dám không đưa, lập tức lấy bình nhiếp hồn ra giao. Lão tiên ông nói:

- Nay Tôn Đại Toàn, người cầm bình nhiếp hồn này về cứu Vương An Sĩ, còn tên tiểu yêu tinh này là sư huynh của người à? Để ta bắt nó đem về treo lên, người hãy đưa tin cho sư phụ Tế Điền của người, bảo ông ấy lên núi gặp ta. Ông ấy lên núi chậm ngày nào là ta còn treo tiểu yêu tinh này ngày đó. Chừng nào ông ấy đến, ta sẽ mở thả thả tiểu yêu tinh này ra.

Tôn Đạo Toàn cũng không dám nhiều lời. Ngộ Thiên dù sợ cũng không dám chạy đi. Làm sao dám chạy đi cho được? Vì biết rằng Lão tiên ông đang đeo sau lưng một chiếc Càn khôn ảo diệu đại hồ lô, bất luận là yêu tinh tiên đạo gì, hễ thâu vào đó một giờ ba khắc sẽ hóa làm máu mủ hết! Lão tiên ông lập tức bắt Ngộ Thiên bỏ vào trong giỏ hoa xách lên núi.

Lôi Minh, Trần Lượng chứng kiến cảnh đó lòng lo như lửa đốt. Lôi Minh nói:

- Sư huynh, cái lão lộn sông kia bắt sư huynh của chúng ta đi rồi, anh để mặc vậy sao?

- Hai vị sư đệ không biết đấy! Lão tiên ông ấy thần thông quảng đại, pháp thuật vô biên, rở vô không được đâu! Cả đến tiểu sư huynh chúng ta đạo hạnh đường ấy mà còn không dám chạy đi, ta càng không dám đụng tới ông ấy.

Lôi Minh, Trần Lượng nghe nói uất lên tận cổ, nói:

- Sư huynh ngán ông ấy chớ chúng tôi đâu có ngán. Tiểu sư huynh chúng ta bị Ông ấy bắt đi làm sao hai chúng tôi khoanh tay làm ngơ cho được?

- Hai vị sư đệ định làm gì nào?

- Chớ chẳng phải lão ở trong miếu trên núi này sao?

- Đúng thế!

- Hai đứa tôi phải chặt mổ lão này để trả thù cho tiểu sư huynh mới được.

- Hai vị sư đệ ngàn muôn lần đừng nên làm thí càn như vậy! Lão đạo sĩ ấy không giống như các vị khác đâu. Hai vị sư đệ đâm đầu vào chỉ chết uống mạng thôi. Theo ta thấy không nên đâm vào đó vẫn hơn.

- Anh nói không tính, chớ hai chúng tôi tính liều mạng với ông ấy đây!

Nói rồi hai người chạy nhào lên núi. Tôn Đạo Toàn hai ba lần ngăn cả không được.

Hai người chạy theo dấu lão đạo sĩ, căng mắt ra nhìn mà không thấy lão đạo sĩ đâu cả. Hai người làm sao theo kịp được vì lão đạo sĩ vận chân cước phong! Hai người cố chạy theo, đường núi rất là quanh co gấp gềnh, không bằng phẳng chút nào! Đang đi tới trước, bỗng gặp một đường khe rộng ước chừng năm trượng, sâu hun hút, ở giữa chỉ có một cây cầu độc mộc gác ngang, hai bên chẳng có con đường nào khác, nếu không bước lên cầu độc mộc này thì không thể qua được. Trần Lượng nhìn thấy cây cầu này quá củ kỹ, đều đã mục hết; lấy tay lắc thử thấy đầu kia chúc xuống dưới. Trần Lượng nói:

- Nhị ca, anh xem nếu không nhờ cây cầu này thì đâu có thể qua bên kia được? Nếu bước ra giữa cầu, nhờ gậy một cái thì xương thịt nát như tương là cái chắc!

- Chúng ta phen này liều chết, chẳng phải là giết lão đạo để cứu tiểu sư huynh ra sao?

- Phải đấy!

Hai người lập tức thi triển phép Lục địa phi đằng bước qua cầu. May mắn không việc gì, mới thử phào đi tiếp tới phía trước. Đi được vài dặm bỗng thấy phía trước có một con mãnh hổ, hai mắt giống như hai lồng đèn, miệng há to như chậu máu, đuôi quất qua quất lại quét mấy cục đá nhỏ trên đất bay rào rào. Lôi Minh, Trần Lượng nhìn thấy sợ mất cả hồn vía. Lôi Minh nói:

- Lão tam ơi, chú xem con quỷ đòi mạng ở trước kia! Nếu muốn trở lại đi qua chiếc cầu độc mộc đó không khéo rớt xuống cũng toi mạng, còn con mãnh hổ này rượt theo chắc gì chạy kịp nó?

Hai người tính:

- Thôi, liều chết may ra được sống!

Nói rồi cùng rút dao đi xăm xăm tới. Đi tới trước mãnh hổ, cọp đưa mũi ngửi ngửi, ngoắc đuôi rồi bỏ đi. Lôi Minh, Trần Lượng sợ lướt cả mồ hôi. Trần Lượng nói:

- Nhị ca, hai đứa mình không có mùi người ta nên cọp ngửi rồi ngoắc đuôi bỏ đi như thế!

- Thôi, chúng ta đi đi, bọn mình chắc không phải là thức ăn của nó đấy!

Nói rồi hai người tiếp tục đi tới, mắt thấy mặt trời đã lặn về Tây. Đang đi tới trước, trực nhìn lên đỉnh núi, trước mặt một con măng xà dài hơn 30 trượng, to cỡ bằng cái lu, hai con mắt giống như hai đĩa đèn. Lôi Minh, Trần Lượng mới gặp con cọp sợ đến toát mồ hôi, sờn cả gai ốc, vừa rảo mồ hôi lấy lại tinh thần đôi chút, bây giờ lại gặp đại măng xà này hai người sợ đến nổi hồn bay ngàn dặm! Không đi trước cũng không được vì trên núi không có con đường nào khác. Trần Lượng nói:

- Nhị ca ơi, sống có chỗ, chết có nơi! Hồi nãy cọp không ăn thịt mình, con đại măng xà này chắc cũng không hại người đâu! Mình cứ lặng lẽ xông tới đi.

Mới nói tới đó thì con đại măng xà nổi một trận quái phong đi mất. Lôi Minh, Trần Lượng nói:

- Hú vía, hú vía! Hai đứa mình coi như được đề một lần nữa!

Hai người lại chậm chậm đi lên đến Thượng Thanh cung. Lúc đó vào khoảng canh hai, sao sáng đầy trời, ánh trăng nhàn nhạt, bóng núi lặng lẽ nghiêng nghiêng. Nhìn thấy nơi đây trước miếu sau ba tầng đại điện, địa thế không phải nhỏ. Cổng day về hướng Bắc, bên trên đắp chữ vàng “Hộ quốc Sắc tứ Thượng Thanh cung”, hai bên có hai cửa phụ đều đóng kín. Ngoài cổng có hai cây phan, trong sân miếu có hai cột cờ. Lôi Minh, Trần Lượng xem rồi nhún mình nhảy lên tường vào trong quan sát. Chính giữa là năm gian đại điện có nguyệt đài, hai bên đều có phối điện. Viện giữa trồng tùng trúc đang lắc lư trước gió. Phía Đông đại điện có dựng bức bình phong bốn cánh, đó là viện ở tầng hai. Hai người nhảy tường vượt nóc giả thuật phi thiềm tẩu bích như đi trên đất bằng, chạy thẳng ra phía sau. Đứng trên nóc nhà nhìn xuống thấy bên chái Đông có ánh đèn. Ở viện này cũng có phòng tứ hợp, thượng phòng Bắc có năm gian, tòa phía Nam cũng có năm gian, Đông Tây phối phòng cũng đều có năm gian. Ở thượng phòng Bắc phát ra ánh đèn. Lôi Minh, Trần Lượng đến mái trước Bắc thượng phòng, sử dụng thức Trân châu đảo quyền liềm và Dạ xoa thám hải, móc chân ngoái đầu nhìn xem, thấy trong nhà trên bàn sát vách tường phía Bắc có một ít sách vở, trước bàn bát tiên có đặt một đĩa dầu, lão đạo sĩ ngồi trên ghế dựa bên trên bàn bát tiên coi sách dưới ánh đèn. Phòng này tranh tối tranh sáng, nhìn lên sân nhà thấy Ngộ Thiên bị treo ngược tồn ten trên đó. Lôi Minh, Trần Lượng nhìn thấy khí uất tận cổ, lập tức đưa tay rút dao từ trên nóc nhà nhảy xuống, xông vào nhà vén rèm định giết lão đạo sĩ. Nào ngờ lão đại sĩ ngược đầu lên, nói:

- Hay cho bọn nghiệt chúng, cuồng đồ lớn mật!

Nói rồi lấy tay chỉ một cái, dùng định thân pháp tròng cứng Lôi Minh, Trần Lượng tức quá buột miệng mắng lớn. Lão đạo sĩ lập tức gọi:

- Bậy đâu, trói hai tên tiểu bối này đem ra sau kết thúc tánh mạng nó cho rồi!

144. Chương 145

Thôn Vĩnh Ninh làm phép cứu Vương An Sĩ

Hàn gia viện đuổi bắt Chương Hương Nương

Khi lão tiên ông kêu trối Lôi Minh và Trần Lượng đem ra sau kết thúc tánh mạng, thì có người ở một bên chạy đến xin:

- Thưa sư phụ, xin lão nhân gia đại phát lòng từ bi cho! Hai người này là anh em kết nghĩa và cũng là ân nhân cứu mạng của con. Xin Tổ sư gia nể mặt đệ tử mà tha cho họ! Hai vị hiền đệ cùng ta ra sau đi!

Lôi Minh, Trần Lượng nhìn người vừa nói câu đó chính là Dạ hành quỷ Tiểu côn lôn Quách Thuận. Lôi Minh, Trần Lượng đang mắng chửi. Quách Thuận nói:

- Hai vị hiền đệ đừng mắng chửi chớ!

Nói rồi lập tức đưa Lôi Minh, Trần Lượng ra sau. Lão tiên ông còn đang tức giận chưa nguôi. Trời bắt đầu sáng rõ, bỗng nghe bên ngoài có tiếng “Vô lượng Phật”. Tiểu đồng chạy ra xem, người đến là Tôn Đạo Toàn. Tôn Đạo Toàn dưới chân núi Thiên Thai thấy Lôi Minh, Trần Lượng đuổi theo lão tiên ông mà cản không được, không biết làm sao, bèn cầm nhiếp hồn trở về thôn Vĩnh Ninh. Tới nhà Vương An Sĩ gọi cửa, gia nhân ra mở cửa, hỏi:

- Đạo nhân đã tới à? Có tìm được hồn của viên ngoại chúng tôi không?

- Tìm được rồi!

Gia nhân lập tức đưa Tôn Đạo Toàn vào nhà trong, thấy Vương viên ngoại nằm giống như người chết. Tôn Đạo Toàn lấy bình nhiếp hồn ra, mở nắp niệm chú. Hồn Vương An Sĩ trở về nhập khiếu. Vương An Sĩ ho lên một tiếng, mở mắt ra nói:

- Ta mệt quá!

Mọi người nghe viên ngoại nói ra tiếng đều vui mừng. Vương thái thái hỏi:

- Nay viên ngoại, trong mình ông có khỏe không?

- Ta đâu có bệnh, hình như vừa qua một giấc chiêm bao vậy.

Các gia nhân nói:

- Viên ngoại ơi, người nằm hôn mê bất tỉnh cả mấy ngày trời, nếu không nhờ tiên trưởng đây cứu giúp chắc là mê luôn quá!

- À ra thế!

Nói rồi viên ngoại lập tức ngồi dậy giống như người mạnh khỏe, muốn dập đầu cảm ơn lão đạo sĩ. Tôn Đạo Toàn nói:

- Lão viên ngoại ngàn muôn lần chớ có dập đầu cảm tạ tôi làm chi khiến cho tôi tổn thọ.

Gia nhân trước hết đưa trà Quế Viên lên. Vương ngoại uống trà vào cảm thấy đói bụng. Trong sẵn có cháo yền sào, đem lên cho viên ngoại một bát. Lão viên ngoại mời chân nhân ra thư phòng ngồi. Viên ngoại cũng không dám hành lễ, thay áo xong ra tiếp ở thư phòng, kêu gia nhân dọn rượu thượng hạng lên. Mọi người đều cảm nhận lòng tốt của lão đạo sĩ nên dọn cơm lên ngay. Lão viên ngoại bồi tiếp Tôn Đạo Toàn uống rượu chuyện trò. Lão đạo sĩ đang uống rượu, bỗng nhìn sang phía Đông thấy có một cột yêu khí bốc lên không, mới hỏi:

- Thưa viên ngoại, bên viện phía Đông là ai ở vậy?

- Trong viện đó là một người em kết nghĩa của tôi ở. Chú ấy họ Hàn tên Thành, là bạn thế giao của tôi.

- Trong nhà có bao nhiêu người?

- Trong nhà, ngoài hai vợ chồng chú ấy còn có đứa con tên Hàn Văn Mỹ và một con dâu. Đạo gia hỏi như vậy là có gì?

- Tôi thấy trong viện có một cột yêu khí bốc lên trời, ở đó chắc có yêu tinh.

- Không nghe trong nhà họ có yêu tinh quấy phá gì. Đâu, chân nhân xem thử giùm có yêu tinh hay không?

- Thế thì đúng là có thật rồi.

Vương An Sĩ nghe nói, nghĩ thầm: “Ta cùng Hàn viên ngoại rất thân, đã biết đâu lẽ làm ngơ”, mới nói:

- Thưa đạo gia, ngài đã thấy biết rồi xin ngài mở lòng từ bi cùng tôi sang bên đó bắt trừ yêu tinh đi! Hàn viên ngoại ở viện kia là bạn chí thân của tôi chớ không phải người ngoài.

- Cũng được, để sơn nhân ta đi xem thử!

Lão viên ngoại lập tức cùng lão đạo sĩ đến nhà cách vách gọi cửa. Quản gia của Hàn viên ngoại ra mở cửa, hỏi:

- Vương viên ngoại, ngài có khỏe không?

- Tôi vẫn khỏe, Hàn viên ngoại có ở nhà không?

- Hiện có ở nhà.

- Chú vào trong nhà thưa lại giùm, ta muốn gặp viên ngoại có chút việc.

Gia nhân lập tức vào trong bẩm báo, Hàn Thành vội bước ra nghinh tiếp. Tôn Đạo Toàn nhìn thấy trước mặt mình: Hàn viên ngoại mình cao tám thước, tam đình nở rộng, đầu đội khăn viên ngoại màu lam có khảm viên ngọc đẹp ở phía trước. Ông vốn là võ cử nhân xuất thân nên ngoài mặc áo choàng bằng đoạn màu lam, lưng thắt dây tơ, vớ trắng dệp thêu, mặt như ngọc tía, mày rậm rạp to với ba chòm râu phơ phất. Khi gặp Vương An Sĩ, Hàn viên ngoại vội thi lễ, nói:

- Huynh trưởng mấy hôm không khỏe, hôm nay đã khỏe chưa? Tiểu đệ có mấy lời thăm viếng.

- Chúng ta là tri kỷ, nói những lời khách sáo ấy làm chi.

- Vị đạo gia này là ai vậy?

- Vị này là Mai hoa chân nhân, bệnh của tôi nhờ vị này cứu khỏi đó.

Hàn Thành đưa tay mời khách vào thư phòng. Gia nhân dâng trà. Vương viên ngoại nói:

- Hôm nay tôi cùng đạo gia đến đây không có cơ gì khác. Vừa rồi tôi đang uống rượu ở thư phòng, chợt nhón đây nhìn thấy yêu khí bốc lên trong nhà hiền đệ. Chúng ta là bạn tri kỷ. Tôi biết chẳng lẽ làm ngơ mới thỉnh chân nhân sang hàng trừ yêu quái cho nhà hiền đệ.

Hàn Thành nói với Tôn Đạo Toàn:

- Trong nhà tôi không có thấy yêu tinh nào quấy phá hết. Đạo gia làm sao thấy yêu tinh được?

- Tôi thấy cột yêu khí này là âm khí, chắc là nữ yêu. Đâu, viên ngoại gọi nữ quyến ra đây, kể cả a hoàn, vú em đều gọi ra nốt. Hễ không phải là người, tôi nhìn thấy biết liền.

- Phải đấy!

Hàn viên ngoại nói xong lập tức bảo gia nhân đưa tin vào nhà trong gọi thái thái, nàng dâu, a hoàn, vú em đều ra hết. Giấy lát, nữ quyến ở nội trạch đều ra đủ. Lão đạo sĩ bước vào trong viện xem thấy có một người thiếu phụ độ hơn hai mươi tuổi, tư dung thùy mị, đẹp dễ vô song, hai bên có hai a hoàn dìu đỡ. Tôn Đạo Toàn nhìn thấy thiếu phụ này chính là yêu tinh, mới rút kiếm ra, quát:

- Hay cho con yêu tinh, đã gặp sơn nhân mà còn giả mù sa mưa hử?

Người thiếu phụ ấy không nói không rằng gì. Tôn Đạo Toàn hét:

- Mi còn chưa chịu hiện nguyên hình sao?

Người thiếu phụ ấy cũng không nói tiếng nào. Tôn Đạo Toàn giơ kiếm lên bước tới định chém. Người thiếu phụ này chẳng ai xa lạ chính là con dâu của Hàn Thành. Tại sao nàng ấy lại là yêu tinh? Nguyên cớ là như vậy: Hàn Văn Mỹ con của Hàn Thành vốn là một thư sinh, xưa kia cùng Vương Toàn và Lý Tu Duyên là bạn học đồng song. Trong ba người, kể về tuổi tác thì Hàn Văn Mỹ lớn tuổi nhất, Vương Toàn kế đó, còn Lý Tu Duyên nhỏ tuổi nhất. Từ khi Lý Tu Duyên bỏ đi, Vương Toàn buồn lòng bỏ học, chỉ một mình Hàn Văn Mỹ cố công đèn sách. Bỗng nhiên vợ qua đời, Hàn Văn Mỹ không còn lòng dạ nào ở nhà đọc sách nữa, mà thường dắt thư đồng đi ngao sơn dạo thủy để giải sầu. Hàn Thành định cưới vợ khác cho con mà mấy

chỗ không vừa ý, cao thì với không tới, còn thấp lại chê, cho nên cứ lần khần mãi. Một hôm Hàn Văn Mỹ dắt tiểu đồng đi du ngoạn đến phía Tây thôn Vĩnh Ninh cảm thấy miệng khô lưỡi ráo, bèn bảo:

- Tiểu đồng, thầy trò ta đi tới chỗ nào nghỉ một ít. Mi kiếm cho ta tách trà giải khát mới được.

Tiểu đồng thưa:

- Phía trước đây không phải là am Thanh Tịnh sao? Vị lão ni cô trong miếu không phải là sư phó của công tử sao? Chúng ta sao lại không vào trong miếu uống trà?

Hàn Văn Mỹ nghĩ lại cũng phải, lập tức cùng thư đồng đến miếu gọi cửa. Không bao lâu, từ bên trong đi ra một tiểu ni cô mở cửa, nói:

- Công tử đến à?

- Lão sư phó có nhà không? Hàn Văn Mỹ hỏi:

- Đang ở trong miếu, mời công tử vào bên trong ngồi.

Hàn Văn Mỹ dắt thư đồng vào thẳng bên trong, đi đến chái nhà ở phía Tây. Nhà phía Tây này có ba căn. Tiểu ni cô đến thiền đường ở phía Bắc vén rèm lên, nói:

- Thưa sư phó, có Hàn công tử đến.

Lão ni ở trong phòng ấy pháp danh là Diệu Huệ, nghe nói có Hàn công tử đến, lật đặt bước ra, nói:

- Công tử đã đến đây à? Sao mà rảnh rang dữ a?

Hàn Văn Mỹ vội bước tới hành lễ, nói:

- mấy lúc này sư phụ có mạnh khỏe không? Đệ tử xin kính lễ.

- Được, mời công tử ngồi.

Hàn Văn Mỹ ngồi xuống, lão ni cô kêu người giúp việc bưng trà ra. Chỉ nghe bên trong nhà có tiếng đáp lại âm thanh như là mật rót. MÀN vém lên, từ đi trong đi ra một thiếu phụ còn để tóc tu hành. Hàn Văn Mỹ nhìn thấy chẳng khác nào tiên nga giáng thế. Nàng này bước tới châm trà, Hàn Văn Mỹ nghe người nàng tiết ra một mùi hương xạ thơm lừng. Thiếu phụ rót trà, chớp chớp thu ba, mắt hạnh nhìn nghiêng liếc nhìn Hàn Văn Mỹ một cái rồi quay vào trong. Hàn Văn Mỹ vừa gặp thiếu phụ ấy, tâm thần phiêu lãng, mới hỏi lão ni cô:

- Người thiếu phụ ấy là ai vậy?

- Đó là đồ đệ tôi mới thu, họ Chương tên Hương Nương. Cô ta là người ở phía Bắc thôn này. Chông cô qua đời, nhà có bà gia ép cô cải giá. Cô không chịu cải giá, tình nguyện xuất giá, lấy tôi làm thầy và ở lại miếu này hầu hạ Phật Tổ.

Hàn Văn Mỹ nghe nói gật gật đầu, ngồi rón lại giấy lát rồi cáo từ. Ra khỏi miếu mà hồn còn vương vấn không thôi. Về đến nhà biếng ăn chán uống, nằm vật trên lò sưởi, nhắm mắt lại thấy như có nàng Chương Hương Nương ở trước mặt, tự mình mắc bệnh tương tự Hai vợ chồng viên ngoại chỉ có một đấng con, nay thấy con mắc bệnh như vậy vội mời các danh y đến chữa trị. Các thầy thuốc bắt mạch tìm không ra bệnh mà bệnh mỗi ngày một lậm thêm! Hàn Văn Mỹ nhớ lại: “Bệnh này rất lạ lùng!”. Bèn kêu thư đồng lại vặn hỏi:

- Công tử mi đã đi những đâu? Nếu mi không nói thiệt, ta đánh chết không tha!

Thư đồng không dám chối quanh, bèn đem việc lên Thanh Tịnh am gặp Chương Hương Nương nói lại. Vợ chồng Hàn viên ngoại thương con quá, vội sai người đến Thanh Tịnh am rước lão ni cô xuống. Hàn thái thái nói:

- Sư phó nhìn thấy đệ tử sư phó bệnh trầm trọng không? Sư phó hãy cứu đồ đệ đi. Vợ chồng tôi chỉ có một mình nó thôi!

- Tôi làm sao cứu nó được?

- Trong miếu của sư phó nói có một người tên là Chương Hương Nương. Sư phó chỉ cần nói cô ta ưng thuận việc thành thân là bình nó hết ngay.

- Ối chào, người ta xin tôi xuất gia, tôi lại khuyên người ta đi cải giá. Đâu có thể làm chuyện như vậy được!

- Xin sư phó cố hết sức giúp giùm. Chỉ cần cô ta ưng thuận, tôi sẽ hậu tạ sư phó thật xứng đáng.

- Để tôi nói thử xem.

Nói rồi lão ni cô trở về miếu, đem việc đó nói lại với Chương Hương Nương. Lúc đầu nàng ta không đồng ý, sau cùng bằng lòng. Lão ni cô lập tức đưa tin cho Hàn gia hay. Hàn Thành bèn định ngày đưa kiệu đến, giống như rước dâu vậy. Hàn Văn Mỹ nghe nói hai bên đã ưng thuận, bình lần lần mạnh lại. Khi cưới về rồi, vợ chồng gần bó như keo sơn. Hai ông bà cũng thích cô dâu, vú em, a hoàn cũng vừa ý cô chủ mới. Nửa năm trôi qua mà nào ai biết đó là yêu tinh trá hình. Hôm nay vô cớ bị Tôn Đạo Toàn nhìn ra và rút kiếm bước tới định chém. Nào ngờ Hàn Thành giận quá, bất thành linh ở phía sau bước tới xáng Tô Đạo Toàn một bạt tai xiểng niểng, rồi nắm chặt xô tuốt ra ngoài cửa, nói:

- Lão đạo sĩ ở đâu vào nhà ta giờ thối càn rỡ, nói đâu là yêu tinh! Ông có cút mau đi không?

Nói rồi đóng chặt cửa lại.

Tôn Đạo Toàn nghĩ lại thật là:

Thị phi chỉ tại lắm lời,

Phiền não bởi khoe tài giỏi.

Tự mình cảm thấy mất mặt, chi bằng đi tìm sư phó, nhờ người bắt yêu tinh để gỡ lại sĩ diện. Nghĩ như vậy xong bèn đi về phía trước, nào ngờ khi ra khi ra khỏi cổng làng thì nghe phía sau có một trận quái phong thổi tới. Tôn Đạo Toàn đoán chắc là yêu tinh đuổi theo sau.

145. Chương 146

Tôn Đạo Toàn bắt yêu bị hại

Tế Thiên sư kéo thuyền đền ơn

Tôn Đạo Toàn đang đi tới trước, bỗng nghe sau lưng có một trận quái phong ập tới trước, cuốn theo cát bay đá chạy tứ tung. Tôn Đạo Toàn nghe trong trận gió ấy có mùi hương lạ sức mũi bèn nghĩ bụng: “Không xong rồi! Con yêu tinh này đuổi theo mình, chắc nó muốn đối địch với mình đây”. Đang nghĩ như vậy thì nghe phía sau có tiếng người nói:

- Hay cho Tôn Đạo Toàn, mi chạy đi đâu? Tiên cô nương trước kia cùng mi không oán, gần đây không thù, mi lại phá hư việc của ta, làm nát kim ngọc lương duyên của ta! Mấy năm nay tiên cô chưa ăn thịt người, hôm nay đại khai sát giới, ăn thịt người một bữa mới được.

Tôn Đạo Toàn ngoái đầu nhìn lại, quả nhiên là thiếu phụ ấy đuổi theo thật, bèn rút kiếm ra chỉ, nói:

- Hay cho con yêu quái lớn mật, dám đối nghịch với sơn nhân chớ! Ta hôm nay kết thúc tánh mạng của mi đây.

- Chớ không phải tiên cô ta tìm mi, vì mi vô cớ phá hoại quỳnh thai, làm hư việc của ta, ta đâu có tha mi được!

Tôn Đạo Toàn hơi kiếm chém tới, yêu tinh trần mình tránh khỏi rồi vẩy tay vung lên một viên Hồn nguyên như ý thạch, viên đá này có thể tùy ý lớn nhỏ, đang ở trên không giống như một tòa Thái Sơn nhắm ngay đầu Tôn Đạo Toàn đánh xuống. Tôn Đạo Toàn cũng có chút tài năng, được Quảng Pháp chơn nhưn Thấm

Diệu Lượng truyền cho, thấy viên đá đánh xuống đầu, lật đặt niệm chú hộ thân, hươu kiếm chỉ một cái, hô “Sắc lệnh”, lập tức viên đá tia ra một đạo hào quang rơi ngay xuống đất. Yêu tinh thấy vậy, nói:

- Hay cho Tôn Đạo Toàn, mi dám phá pháp bửu của tiên cô hử?

Lập tức vẫy tay một cái. Tôn Đạo Toàn nhìn thấy vô số loài trùng dài rắn dữ định áp lại cắn mình, biết đó là phép mà mất, lập tức cắn chót lưỡi phun ra một cái, những loài trùng dài rắn dữ ấy hiện lại nguyên hình toàn là giấy. Yêu tinh bưng bưng nổi giận, mắng:

- Tôn Đạo Toàn, mi dám phá pháp thuật của tiên cô hử?

Nói xong phùng bụng há miệng phun ra một luồng hào quang, đó là nội đơn ba ngàn năm tu luyện của nó. Tôn Đạo Toàn lập tức cảm thấy thân thể tê rần, té ngã xuống đất. Yêu tinh cười hà hà, nói:

- Ta tưởng đầu mi có nhiều tài năng, té ra chỉ có bấy nhiêu đó! Hôm nay ta chén mi một bữa!

Nói rồi xách Tôn Đạo Toàn chạy về miếu Sơn Thần đem bỏ tuốt vào bên trong. Yêu tinh đóng cửa lại, tính hiện nguyên hình ăn thịt Tôn Đạo Toàn. Đương lúc đó ngoài cửa có tiếng cười hà hà, nói:

- Hay cho loài nghiệt chúng, to gan thiệt! Dám tính ăn đồ đệ của ta hử? Ra đây, Ta cho mi biết tài năng cao thấp!

Yêu tinh nghe nói bước ra ngoài xem, thấy người đến là một ông Hòa thượng kiếc.

Tế Diên ở núi Bát Quái, sau khi sai Ngô Thiên đi rồi mới cáo từ Khảm ly chân nhân Lỗ Tu Chơn. Lỗ Tu Chơn nói:

- Thánh tăng đừng ngại cứ ở miếu này thêm mấy ngày nữa để chúng ta cùng luận đạo.

- Ta có việc gấp cần phải làm, chúng ta còn có ngày gặp lại mà!

Tế Diên rời núi Bát Quái đi tới trước, đến một bến đò nhỏ gặp Vương Toàn và Lý Phúc đang bước vào quán rượu, Tế Diên cũng vén rèm bước vào theo. Vương Toàn, Lý Phúc ngồi xuống định gọi một bàn rượu, Tế Diên bước lại nói với Vương Toàn:

- Bà con mới đến à?

Wương Toàn nhìn lại, thì ra là vị Hòa thượng kiếc mình đã gặp trong rừng ở huyện Tiêu Sơn ngày nọ. Vương Toàn nói:

- Đại sư phó, người cũng mới tới hử?

- Hai vị đi bao nhiêu ngày mà mới tới đây à?

- Thôi đừng nhắc tới làm chi! Chúng tôi bị vụ án lầm ở Kim Sơn kẹt lại mấy hôm.

- Bà con ơi, hãy đi về nhà đi! Đừng kiếm em họ nữa. Kiếm cũng không gặp đâu. Cứ về tới nhà, người em họ sẽ về tới ngay. Về ngày nào thì người em họ sẽ về tới ngày đó.

- Phải, Phải! Đại sư phó ăn cơm chưa?

- Hình như chưa.

- Sư phó ngồi lại cùng ăn cho vui nhé!

- Cảm tạ lòng tốt của công tử.

Wương Toàn lập tức gọi phở ky lấy thêm chén đĩa ly muỗng dọn lên. Tế Diên ngồi vào bàn. Phở ky dọn các thứ trái tươi và thức ăn ngon lành lên. Tế Diên lấy tay bốc một miếng thức ăn. Lý Phúc thấy vậy không bằng lòng. Tế Diên bốc lên lại mời:

- Hai vị ăn món này nè!

Wương Toàn nhìn thấy Hòa thượng này thiệt là dơ, mặt đầy bùn đất. Vương Toàn thấy dơ ghét, nói:

- Thôi, Hòa thượng ăn đi, đĩa này dành hết cho Hòa thượng đó! Ta cảm thấy thật là “đắc kỳ sở tại!”.

Vương Toàn ăn không vộ Lý Phúc cũng cảm thấy no ngang. Tể Điền cứ ăn nhồm nhoàm, lua húp bốc lủm lia lịa làm người dọn bàn cũng lấy mắt dòm lom lom. Người dọn bàn nghĩ thầm: “Để gì có một đại gia rộng rãi như vậy! Kêu một bàn tiệc mà ăn cũng không hết, đồ ăn còn thừa để cho Hòa thượng này bốc lủm hết”. Vương Toàn thấy Hòa thượng ăn rồi kêu phổ ký tính tiền. Ngay lúc ấy từ bên ngoài có một người đi vào rao:

- Có ai muốn đáp thuyền không? Thuyền chúng tôi đi Hải Sanh kiều đây.

Lý Phúc nói:

- Thưa công tử, chúng ta đáp thuyền về nhé!

- Ông còn nhắc tới việc ngồi thuyền nữa à! Nói ra ta còn cảm thấy lạnh xương sống nữa là! Ông còn nhớ lúc ngồi thuyền ở Tào Nga giang không?

- Tào Nga giang là mình bao thuyền, còn đây là đáp thuyền thôi. Trên thuyền còn có nhiều khách khác nữa mà!

Nói xong, Lý Phúc hỏi quản thuyền:

- Thuyền của ông đã lên được bao nhiêu người rồi?

- Khoảng hơn hai mươi vị.

- Chúng tôi đi Hải Sanh kiều.

- Trên thuyền có chỗ nào nằm được không?

- Khoang trước sau đều đầy cả rồi, chỉ còn trên mũi trống. Hai vị đi Hải Sanh kiều, ngồi trên mũi tôi chỉ lấy 500 tiền thôi.

Tiền thì được rồi nhưng hôm nay nhổ neo chưa?

- Hôm nay rời bến đấy!

Lý Phúc mới tính tiền cơm rượu xong, nói:

- Thưa công tử, mình lên thuyền đi!

Vương Toàn không biết ý Hòa thượng nói sẽ gặp ở đâu, chủ tớ cùng quản thuyền ra khỏi quán rượu đến bến đò ở bờ sông lên thuyền. Mọi người đi thuyền đều nói:

- Sau chưa nhổ neo?

Quản thuyền nói:

- Nhổ neo chớ! Thuyền chúng tôi còn nhờ hai người. Còn phải nhờ người kéo dây ngăn mới đi được.

Đương nói tới đó thì ông Hòa thượng kiểc thất tha thất thểu từ phía Đông đi lại. Quản thuyền kêu:

- Có ai đến kéo dây không?

Hòa thượng nói:

- Có tôi đây.

- Đại sư phụ, ông là người xuất gia mà kéo dây sao được?

- Được chớ, người xuất gia cũng ăn cơm, giống như người thế tục kiếm tiền để ăn cơm vậy.

- Thế thì được, đại sư phó kéo đi.

Nói rồi đưa dây kéo cho Hòa thượng, quản thuyền rút ván rời bến, Tể Điền tiếp nhận dây kéo như chạy. Thật ra Tể Điền kéo thuyền cốt để báo ơn ông anh họ Vương Toàn đã ra đi tìm mình phải dãi nắng dầm sương, sớm dậy tối ngủ chịu biết bao nhiêu điều cực khổ. Người ta kéo thuyền hò theo lệnh thuyền, còn Tể Điền vừa kéo thuyền vừa buột miệng hát:

Anh nói:

Chiếc thuyền này hai đầu cao
 Chủ nhân ngồi thuyền lòng nao nao
 Đi nát giày sắt tìm kiếm mãi
 Anh em gặp mặt chẳng nhìn nhau
 Đến Thiên Thai mới biết rõ
 Cốt nhục chí thân nhận được nào!
 Tế Diên hát xong đi tới nữa, hát tiếp:
 Nhớ năm xưa ta cạo tóc
 Bỏ thân thể, đầu trọc lóc
 Qui y Tam bảo làm con Phật
 Kết am tranh nơi chốn tòng lâm
 Vọng tưởng trừ, tư lự hết
 Chân bị lụy, giả hồ đồ
 Mắt chẳng lau, tay không rửa
 Vô sự cười hề hề
 Đi khắp nơi đạo giang hồ
 Ưa ăn thịt khoái nhậu rượu
 Sớm tối bất kể chả hương đèn.
 Lộn lạo trong thế tục
 Gió sương lạnh buốt mặc áo đơn
 Khí trời nóng bức ninh áo trừ khử?
 Tế khốn phải phò nguy
 Tế Diên vừa hát vừa đi tới trước, rồi lại hát:
 Anh nói:
 Chiếc thuyền này, hai đầu nhọn
 Người gái quản thuyền khoái lưng thon
 Bị vó năm rồi ôm con mọn
 Cho đến bây giờ hết thấy ngon.
 Quản thuyền la:
 - Hòa thượng đừng nói giỡn chớ! Ông mở miệng nói cái gì đâu không hà!
 - Ta chẳng thèm đâu!
 Nói rồi Tế Diên bỏ dây kéo, chạy nhanh về phía trước. Quản thuyền nói:
 - Mấy vị coi ông Hòa thượng kia, thiệt là nửa khùng nửa điên, kéo thuyền nửa ngày trời, gần tới nơi rồi bỏ đi, cả đến tiền cũng không đòi lấy nữa!
 Mọi người lẳng xăng bàn tán mãi. Về phần Tế Diên bỏ đi thẳng đến miếu Sơn Thần, trước che kín Phật quang, linh quang, kim quang lại rồi đến cửa miếu xô vào nói:

- Hay cho loài nghiệt chướng, thiệt là lớn mật, dám ăn thịt đồ đệ của tạ Để ta kết thúc tánh mạng mi cho rảnh!

Yêu tinh đang định ăn thịt Tôn Đạo Toàn, bỗng nghe có tiếng người ngoài cửa bèn ngoái đầu lại xem, thì ra đó là ông Hòa thượng: đầu tóc dài hơn hai tấc, mặt mày tèm lem, tầng y rách nát, tay vắn thiếu bâu, lưng thắt dây nhung, khật khà khật khưỡng, chân trần xỏ trên đôi dép cỏ, bộ dạng ba phần chẳng giống người, bảy phần chẳng giống quỷ. Tế Diên đóng tam quan lại nên yêu tinh thấy là một kẻ phạm phu tục tử, tức thì nổi giận mắng:

- Hay cho tên Hòa thượng kiếc này, dám tới đây xía vào chuyện của tiên cô chớ! Chắc là muốn đâm đầu vào chỗ chết hử?

- Con chết tiết này, mi vô cớ không giữ bổn phận, vắn vít với Hàn Văn Mỹ, lại còn ăn hiếp đồ đệ tạ Hôm nay ta phải đòi mạng mi mới được.

Yêu tinh há miệng phun ra một cột khí vàng định đánh ngã Tế Diên. Nào ngờ Tế Diên cười hà hà, nói:

- Hay cho đồ nghiệt chướng! Mi muốn phun độc khí hử? Chắc chưa biết lão nhân gia đây là ai chứ gì? Để ta cho mi xem!

Tế Diên nói rồi sở lên đầu một cái để lộ Phật quang, linh quang, kim quang. Yêu tinh nhìn thấy trước mặt mình là một vị thân cao một trượng sáu, đầu như đầu gạo, mình mặc áo sát nách, hai chân trần để lộ hai bàn chân đỏ rực, chính là vị Tri Giác La Hán. Yêu tinh sợ quá lật đật quỳ xuống, kêu u u không ngớt. Người có tiếng người, thú có tiếng thú, nói:

- Bạch Thánh tăng, xin lão nhân gia tha mạng chớ! Đó chẳng phải là tôi muốn hưng yêu tác quái hại người. Nhân vì Hàn Văn Mỹ nhìn thấy tôi, rồi cậy người mai mối, tôi mới chịu thành thân với anh tạ Xin Thánh tăng đại phát long từ bi tha cho tôi một phen.

- Mi hãy hiện nguyên hình cho ta xem!

Yêu tinh lập tức rùng mình hiện nguyên hình. Tế Diên nhìn thấy rõ ràng.

146. Chương 147

Tế Diên thi pháp trị yêu phụ

La Hán về nhà thăm cậu mợ

Sau khi yêu tinh hiện nguyên hình, Tế Diên xem lại là một con hương chương (cheo thương). Con hương chương này là đồ đệ thứ ba của Ngọc diện Lão yêu hồ ở Thiên Mẫu cung sau núi Thiên Thai, nó có 3.500 năm đạo hạnh. Lão yêu hồ này là con gái của Ngũ Vân lão tổ ở Ngũ Vân động trên núi Ngũ Vân, tự xưng là Ngọc diện trường thọ tiên cô Con hương chương này thường đến am Thanh Tĩnh nghe kinh. Về sau mới nghĩ: “Chỉ bằng mình lay lão ni cô này làm thầy để học kinh với bà”. Nghĩ rồi bèn lác mình biến ra một nàng thiếu phụ xinh đẹp đến lay lão ni cô Nó thưa rằng mình ở phía Bắc thôn Vĩnh Ninh, chồng đã qua đời, mẹ chồng ép cải giá không chịu, nên muốn lay lão ni cô làm thầy, tình nguyện sớm hôm tụng niệm, khuya tối hương đèn hầu hạ Tam bảo. Nó tự xưng là họ Chương tên Hương Nương. Lão ni cô Diệu Huệ tin là thiệt, chớ đâu biết nó là yêu tinh, mới thấu nhận nó làm đồ đệ. Nào ngờ Hàn Văn Mỹ gặp nó để ý tương tư, cậy lão ni cô làm mai giùm. Lão ni cô sợ Hàn Văn Mỹ chết, vợ chồng Hàn Thành sẽ tuyệt tự, do hảo ý mới làm mối cho Hàn Văn Mỹ. Nay con hương chương gặp Tế Diên cầu xin tha mạng. Tế Diên nói:

- Mi muốn tha mạng cũng được đi. Mi làm cho ta việc này mới được.

- Chỉ cần Thánh tăng tha mạng, có việc gì xin Thánh tăng cứ sai bảo.

- Mi hãy kể tai nghe ta dặn như vậy... như vậy... rồi làm đúng y như vậy ta sẽ tha mạng cho.

- Thánh tăng dặn như thế nào, con sẽ làm như thế ấy.

- Mi đã hứa như thế thì hãy đi đi. Chúng ta sẽ gặp nhau ở đó.

Hương chương lập tức lắc mình biến đi mất. Tế Diên lúc đó mới cứu tỉnh Tôn Đạo Toàn lại. Tôn Đạo Toàn tỉnh lại, mở mắt ra thấy Tế Diên đứng một bên mình, liền lật đật trở dậy hành lễ sư phụ. Tế Diên nói:

- Người thiệt là vô cơ xía vô chuyện tầm ruồng. Thiệt là: “Thị phi chỉ tại nhiều bép xép. Phiền não đều do lỗi khoe mình” mà. Không có bao nhiêu tài năng mà lại dám đi bắt yêu! Bắt yêu không được, suýt chút nữa bị yêu ăn thịt.

Tôn Đạo Toàn nói:

- May nhờ có sư phụ đến kịp cứu cho, nếu không, chắc mạng con đi đứt rồi!

- Người bắt yêu để nhà người ta đánh đuổi ra thì còn mặt mũi nào thấy người ta nữa? Để ta nâng đỡ cho người phải giả dạng làm thần tiên mới được!

- Thưa sư phụ, con phải giả dạng làm thần tiên như thế nào?

- Người hãy ghé tai vào đây làm theo lời ta dặn như vậy... như vậy... là có thể giả dạng thần tiên được.

Tôn Đạo Toàn gật đầu đồng ý. Tế Diên nói:

- Người đi đi, ta còn có việc của ta.

Tế Diên ra khỏi miếu Sơn Thần thẳng đến Hải Sanh kiều, ở phía Tây đường có một quán rượu hiệu là Phụng Minh Cự Lộc đầu quán rượu này do ba người Hàn Văn Mỹ, Vương Toàn và Lý Tu Duyên mỗi người bỏ ra 300 lượng để mở ra. Họ không lấy lời, chỉ cốt làm cho tiêu khiển thôi. Về sau Lý Tu Duyên bỏ đi, Vương Toàn cũng không đến quán coi ngó nữa. Hàn Văn Mỹ bị bệnh mới đem tiệm này giao cho gia nhân là Vương Lộc coi sóc. Xưa nay tính Vương Lộc không thích làm ăn, chỉ ham đánh bạc thôi. Hiện nay Vương Toàn đi tìm Lý Tu Duyên. Vương Lộc không có người kèm chế, tự ý muốn làm gì thì làm, có bao nhiêu tiền thu được đều đánh bạc hết. Phía sau tiệm có một sông bạc, phía trước là phòng chưởng quỹ. Phổ ký đều bỏ đi hết, chỉ còn một phổ ký nhỏ. Hôm đó Vương Lộc đang ngồi ở bàn chưởng quỹ, thấy từ ngoài đi vào một ông Hòa thượng kiếc. Hòa thượng nói:

- Ôi chào, mệt quá! mệt quá!

Vương Lộc cũng không nhận ra là Lý Tu Duyên vì Tế Diên một là bỏ nhà đi đã mấy năm rồi, hai là dưới hình thức Hòa thượng, mặt mày lem luốc nên không nhìn ra là ai. Vương Lộc hỏi:

- Đại sư phó đến uống rượu hả?

- Uống rượu! cho hai bầu đi!

Vương Lộc đem hai bầu ra. Tế Diên uống xong lại kêu hai bầu nữa. Uống xong lại kêu bốn bầu nữa. Tế Diên đứng dậy định đi. Vương Lộc nói:

- Đại sư phó, làm sao mà đi vậy?

- Uống rượu đủ rồi, không đi làm sao được? Nếu chưa uống chắc chắn phải uống chứ!

- Sư phó đi hãy đưa tiền rượu đã!

- Đưa tiền cho chú nhậu hả?

- Đưa tiền rượu vừa uống đó! Sao sư phó không đưa tiền?

- Ta không có tiền. Ta không có tính uống rượu, tại chú viết là Hòa thượng kiếc uống rượu không mất tiền nên ta mới uống đó chứ!

- Có viết cái gì đâu nào?

Tế Diên lấy tay chỉ, nói:

- Chú xem kìa!

Vương Lộc nhìn ra thấy trên tường dán một tờ giấy đỏ, trên viết: “Ở tiệm này, Hòa thượng kiếc uống rượu không mất tiền”, bèn nói:

- Cái này là ai chơi phá tôi đây!
- Chương quỹ nè, tiệm chú bán có khá không?

Vương Lộc tăng hắng một tiếng, nói:

- Đại sư phó đừng nhắc tới làm chi! Trước kia khi mới khai trương buôn bán khá lắm! Tại tôi đánh bạc nên bây giờ buôn bán ế ẩm như vậy.
- Hai chúng ta thiệt là đồng bệnh tương lân! Hòa thượng ta có 20 khoảng ruộng, hai ngôi chùa đều bị thua sạch hết. Ta cũng bị thua me đây. Hiện giờ ta học được cách coi hộp hay lắm. Người ta nói: “Đoán hộp giỏi không quần xỏ”. Câu nói đó đúng thiệt! Sòng me nào gặt ta đều không cho ta đặt; họ cho ta 300 tiền để ta uống trà chơi! Ta chỉ ăn tiền xâu thôi!

Vương Lộc nghe nói, hỏi:

- Đại sư phó biết đánh me à?
- Biết chứ, bắt luận hộp loại nào cũng không qua mắt được ta; hột đồng, hột gỗ, hột nhảy, hột bay, hột chuyền, hột chạy đều không qua mắt được ta; một khi ta đặt thì ăn ngay, giống như điểm tiền vậy. Vì vậy mà các sòng bạc không cho ta đặt, ta cũng không có cách nào hơn.
- Đàng sau nhà này có sòng me, Hòa thượng đặt cho tôi mấy cái trúng phóc để tôi đổ một bữa nay đi, chẳng những tôi mời Hòa thượng uống rượu mà còn chịu tiền cho Hòa thượng thay đổi y phục nữa!
- Chú có tiền không?
- Có chứ! Tôi nói cho Hòa thượng biết, tôi vừa mới đi vay 24 điều đây, phần gốc tám phân, còn lại 96 tiền, 10 điều còn 8 điều, 20 điều còn được 16 điều, mười ngày trả 2 điều 4 tiền, 100 ngày trả đủ 24 điều, nếu tính lại tiền gốc là lời đến 10 tiền. Không cách nào hơn, tôi đành phải mượn thôi! Đại sư phó, ông với tôi ra đàng sau đi. Ông chỉ cho tôi đặt trúng mấy điều, tôi không để ông khổ đâu!
- Ủ, thì đi!

Tế Diên nói rồi cùng Vương Lộc ra sau xem. Phía sau có mấy mươi người đang vây quanh bàn để hột. Hộp vừa lắc xong, Tế Diên nói:

- Chương quỹ, chú đánh đi, hột đang ở cửa ba đó! Chú đặt vào cửa ba chắc chắn là đổ rồi!

Vương Lộc nghĩ bụng: “Đâu có lẽ khéo trúng dữ vậy! Thảng như mình đặt, 16 điều thua hết thì còn gì đánh nữa?”. Nghĩ rồi không dám đặt. Tế Diên nói:

- Chú không đặt à? Con hột có thể ở số ba đó!
- Để xem thử, lần sau sẽ đặt mà!

Nói tới đó, hồ lì giở hộp ra quả nhiên là bạ Vương Lộc dặm chân, tiếc hùi hụi:

- Tiếc là không đặt! Phải hồi nãy mình nghe lời Hòa thượng đem 16 điều tiền đặt hết vào ăn được 64 điều 200 tiền.

Giấy lát thấy hồ lì vừa để hộp xuống, Vương Lộc hỏi:

- Đại sư phó, ông đoán hột bây giờ thế nào?
- Hồi nãy ta kêu chú đặt cửa ba, chú không đặt, lần này cũng cửa ba nữa.

Vương Lộc trong bụng do dự, nói:

- Hồi nãy xỏ ra ba, bây giờ chả lẽ lại ra ba nữa?
- Chú chịu nghe hay không chịu nghe nè?

Vương Lộc nghĩ thầm: “Để coi thử rồi hãy nói”. Nào ngờ khi giờ hộp cũng số ba nữa. Vương Lộc dậm chân dậm cẳng, nói:

- Cái này không biết nói sao? Hai lần giờ hộp nếu đặt trúng tiền phải có hơn 100 điều.
- Tại chú không chịu nghe lời ta.
- Tôi đâu có biết!

Nói xong hồ lì vừa để hộp xuống, Vương Lộc lại hỏi:

- Đại sư phó, lần này hột ở cửa nào?
- Hột ở cửa hai. Đó là kêu Hắc hồ hạ sơn!

Vương Lộc nghĩ thầm: “Hòa thượng đoán hai lần đều đổ cả, lần này có thể là không trúng, chi bằng mình xem lại cho chắc”.

Tế Diên hỏi:

- Chú lại không đặt à?
- Đợi một chút, vội gì!

Mất thấy hộp giờ ra, đúng là số hai. Vương Lộc nghĩ thầm: “Mình là cái thái gì? Hòa thượng quả nhiên đoán hộp giỏi mà ta không nghe!”. Tế Diên nói:

- Chú cứ không chịu đặt, thôi ta đi đây!
- Thôi, đừng đi.

Vương Lộc cầm lại rồi nghĩ bụng: “Lần này đem 16 điều tiền đặt hết, Hòa thượng kêu đặt cửa nào mình đặt cửa ấy”. Nghĩ rồi để mắt xem hồ lì vừa để hộp xuống, Vương Lộc hỏi:

- Đại sư phó, lần này tôi đặt cửa nào?
- Ta đoán là cửa bạ Chú có thích đặt hay không?

“Sướng rồi!”. Vương Lộc nghĩ thầm, lấy ngay 16 điều đặt hết vào cửa số ba, trong bụng chắc mềm. Chừng hồ lì giờ hộp ra thì không phải là cửa số bạ Vương Lộc trợn mắt, nói:

- Này Hòa thượng, ông thấy con hột sai cửa rồi, tôi thua sạch túi.
- Ai biểu chú không chịu đặt mấy lần trước làm chi Ta liền tiếp đoán ba lần trúng phóc hết mà chú không chịu đặt. Ta đâu có thể đoán trúng hoài!

Vương Lộc nghĩ bụng: “Đâu thiệt là không còn cách nào hơn, ta đành nuốt lời với Hòa thượng thôi. Hòa thượng ngay cả chiếc quần lành cũng không có nữa là”. Nghĩ rồi im hơi nén giận mà đi ra ngoài. Tế Diên cũng theo ra. Vừa đến bên ngoài thì gặp Vương Toàn, Lý Phúc vén rèm bước vào. Tế Diên hỏi:

- Bà con mới đến à?

Vương Toàn nhìn thấy, nói:

- Hòa thượng cũng đến nữa à?
- Tốt hơn hết là bà con mau đi về nhà đi! Không nên nấn ná ở ngoài nữa. Nấn ná bên ngoài, bà con cũng không tìm được người em họ đâu. Bà con về đến nhà một ngày thì người em họ cũng về nhà một ngày; bà con hai ngày về nhà thì người em họ cũng hai ngày về tới. Bà con về nhà ngày nào thì người em họ cũng về tới ngày đó.
- Phải! Hòa thượng, ông làm gì ở đây?
- Ta uống bốn bầu rượu, không có tiền họ không cho đi. Bà con trả tiền cho ta nhé!
- Được, để tôi trả cho!
- Lý Phúc có vẽ không bằng lòng. Vương Lộc thấy chủ đã về bèn bước ra chào hỏi. Vương Toàn hỏi:

- Nay Vương Lộc, ta hỏi ngươi nè, hai hôm nay lão viên ngoại có vui không? Nếu vui thì ta mới nên về.

Vương Toàn vốn là người con có hiếu, muốn hỏi thăm xem nếu Vương viên ngoại không vui thì tạm thời hãy khoan về nhà sợ cha nói, cho nên hỏi thăm trước. Vương Lộc đáp:

- Công tử hãy nên về nhà đi! Lão viên ngoại cơ hồ chết rồi đó! Nghe nói hôm nay mới khá. Nếu công tử về hôm qua còn lo lắng hơn nữa! Lão viên ngoại nằm liệt trên giường không còn thở chút nào, may nhờ một vị đạo sĩ cứu tỉnh lại!

Vương Toàn nghe nói, ngạc nhiên hỏi:

- Lão viên ngoại bệnh gì thế?

- Không phải bệnh, nghe nói là bị âm nơn hãm hại, hình như việc này là Trương Sĩ Phương câu kết với Đồng đạo gia, Trương đạo gia ở Tam Thanh miếu, nhưng không biết hãm hại bằng cách nào? Công tử nên trở về mau đi!

- Người khác còn có thể nói, còn Trương Sĩ Phương thiệt là hết nói được! Bình thường ta vẫn cho tiền nó mà nó lại sanh lòng hãm hại như vậy, thiệt là đáng giận! Tế Diên nói:

- Thôi, bà con hãy nói chuyện, ta đi đây!

Nói rồi Tế Diên bước ra khỏi quán rượu đi thẳng về thôn Vĩnh Ninh để cậu cháu gặp mặt.

147. Chương 148

Thăm cậu mợ, Tế Diên về làng cũ

Điểm Kỳ Mộng, Thánh tăng độ thiện nơn

Tế Diên rời khỏi quán rượu đi thẳng về thôn Vĩnh Ninh trở lại làng xưa chốn cũ. Tế Diên nhìn lại, tăng hắng một tiếng, đi xa mấy năm mà quang cảnh quê nhà đã đổi khác. Chính nơi thổ chạy đầm cỏ hoang, chồn ngủ bên lá mục, đều là chỗ ngày xưa ca hát. Sương lạnh hoa vàng, khói mờ cỏ rậm, cũng là trường chinh chiến ngày xưa. Trẻ nít ngày nào bây giờ khôn lớn, bạn bè thuở trước tan tác một nơi. La Hán gia tiến về cửa thôn Tây, một tòa cửa lớn phía Bắc khóa kín chính là nhà cũ hồi nào. Ba tòa đại sảnh ở giữa là nhà của Vương An Sĩ, cách vách bên Đông là nhà Hàn viên ngoại, cách vách phía Tây là nhà Lý Tu Duyên. Từ khi Lý Tu Duyên đi rồi, viên ngoại cho người dọn trống hết rồi khóa kỹ. Tế Công bây giờ nhìn lại, vật cũ gợi tình xưa. Nhớ lại ngày nào cha mẹ, trong nhà nhất hồ bá ứng, bây giờ còn trơ lại nhà không, tự mình một thân một bóng không khỏi chạnh lòng! Tế Diên ngược đầu nhìn lên thấy cậu mình là Vương An Sĩ đang đứng trong cửa nhìn ngẩn ngơ như có tâm sự gì. Tại sao Vương viên ngoại lại đứng trong cửa vào lúc đó? Nhân vì Hàn viên ngoại đánh lão đạo sĩ một bạt tai nắm lôi ra cửa, Vương viên ngoại cảm thấy quá hổ thẹn. Khi Hàn Thành trở vào, Vương An Sĩ nói với Hàn Thành:

- Hàn hiền đệ, việc vừa rồi thật là lỗ mãng đấy! Lão đạo sĩ cùng tôi tới đây là do hảo ý mà hiền đệ lại đối xử thô lỗ quá!

- Tại huynh trưởng không biết thôi! Nó là con cháu của tôi mà ông đạo sĩ đó ở đâu vô duyên vô cớ lại cầm kiếm hăm dọa nói, thẳng như nó sợ hết hồn rồi làm sao? Cháu anh là Hàn Văn Mỹ lại đang mắc bệnh nữa!

Vương viên ngoại cảm thấy khó nói, rất lấy làm tiếc về việc lo chuyện tào lao nên lập tức cáo từ. Về nhà hỏi bọn gia nhân lão đạo sĩ có trở lại không. Viên ngoại nghĩ rằng: “Lão đạo sĩ là người có ơn cứu mạng mình, vì việc này chắc là xấu hổ không trở lại nữa”. Vương viên ngoại định tạ ơn lão đạo sĩ mấy ngàn lượng bạc mà không biết lão đạo sĩ đi đâu. Chính ông cũng cảm thấy phiền muộn, lại muốn xin lỗi lão đạo sĩ, cho nên đứng trông cửa ngóng trông. Vương An Sĩ đang lúc ngẩn ngơ thì Tế Diên bước vào quỳ dưới đất, nói:

- Thưa cậu ở trên, cháu là Lý Tu Duyên xin hành lễ ra mắt.

Vương An sĩ nhìn thấy trước mặt mình là ông Hòa thượng kiếc, áo quần rách nát, Lão viên ngoại ngạc nhiên, cũng chưa nhận ra, mới lật đặt kêu:

- Bậy đâu, lấy ra hai điều tiền cho vị đại sư phó này để ổng đi đi!

Vương viên ngoại mỗi ngày sớm tối ngóng trông Lý Tu Duyên, hận Lý Tu Duyên sao không về ngay tức khắc, tại sao gặp Lý Tu Duyên lại cho hai điều tiền rồi bảo đi Đó là do viên ngoại nhìn không ra. Ngày xưa khi còn ở nhà, Lý Tu Duyên mặt mày trắng trẻo, ăn mặc theo lối công tử phú hào. Hiện giờ trước mặt mình là một Hòa thượng mặt dính bùn đất tèm lem, quần áo rách rưới thì làm sao viên ngoại nhìn ra cho được! Vương viên ngoại cho rằng Hòa thượng này biết tâm sự của ta nên ông cố ý bảo cho hai điều tiền để Hòa thượng đi cho rồi. Tể Điền vẫn quỳ không đứng dậy, nói:

- Cậu không cần phải cho tiền. Cháu thật là Lý Tu Duyên trở về nhà đây!

Vương viên ngoại nghe nói “a” lên một tiếng. Đang lúc còn đang ngạc nhiên thì Vương Toàn và Lý Phúc cũng vừa về tới. Vương Toàn thấy Hòa thượng này đang quỳ trước cha mình thì cũng không biết tại làm sao, bèn lật đặt bước tới hành lễ, nói:

- Thưa cha ở trên, con xin kính chào.

Hồi ở Phụng Minh cư, Vương Toàn nghe Vương Lộc nói Vương viên ngoại suýt chết nên không an tâm, lật đặt trở về nhà. thấy Vương viên ngoại đang ở trước cửa nên bước tới dập đầu hành lễ. Vương viên ngoại hỏi:

- À con, con mới về đó à! Con có tìm được em Lý Tu Duyên của con chưa?

- Con chưa tìm được em Lý Tu Duyên, ở huyện Tiên Sơn con bị án mạng oan khó giải bày, suýt mất tánh mạng. Vì vậy con mới trở về đây.

Vương an Sĩ gật gật đầu. Vương Toàn mới hỏi:

- Vị Hòa thượng này, chúng ta gặp một lần khi đi ra, sao bây giờ lại quỳ ở đây?

Tể Điền nói:

- Anh ơi, anh không nhận ra em sao? Em là Lý Tu Duyên trở về đây mà!

Lý Phúc nhìn lại rồi nói:

- Cái ông Hòa thượng này thiệt là nói bắt quàng, đã ăn của chúng ta một bữa cơm, bây giờ còn tới giả nhận là tiểu chủ của ta nữa. Công tử nhà ta thì ta phải nhận ra chứ!

Tể Điền nói:

- Anh Lý Phúc ơi, anh không nhận ra tôi à? Để tôi rửa mặt anh sẽ nhận ra ngay.

Vương An Sĩ nghe thế mới nói:

- Được, người hãy vào nhà rửa mặt để ta xem.

Lập tức Tể Điền và mọi người cùng vào thư phòng. Lão viên ngoại kêu gia nhân đem nước rửa mặt lại. Gia nhân đem nước rửa mặt ra. Tể Điền rửa sạch hết bùn ghét trên mặt. Vương An Sĩ nhìn xem quả đúng là Lý Tu Duyên. Vương Toàn thấy vậy mới khóc, nói:

- Em ơi, hồi ở huyện Tiên Sơn gặp nhau sao em không nói? Nếu em nói, ta đã đưa quần áo cho em thay đổi rồi, chớ cần gì phải nhọc nhằn khổ sở trên đường đi như vậy!

Lý Phúc thấy đúng là chủ mình mới nói:

- Lão nhân gia ngàn muôn lần đừng nên nổi nóng! Lão nô đây thiệt quá lỗ mãng, ăn nói quá xúc phạm, mong công tử rộng lòng tha thứ cho!

- Anh không cần phải hành lễ, không biết thì tôi không giận đâu!

Vương An Sĩ thấy cháu mình ở hoàn cảnh đó không khỏi thương tâm, cảm thấy xốn xang, bất giác lệ rơi lã chã, nói:

- Tu Duyên con ơi, tại sao con làm Hòa thượng như vậy? Không tiện nói thiệt, Tế Diên nói:

- Hôm đó ở nhà đi ra, con gặp một ông Hòa thượng kiêu hãnh hóa một ít tiền (duyên), ông ta khuyên con xuất gia. Ông ta nói làm Hòa thượng ăn cơm khắp thiên hạ, đi đến đâu cũng không cần lệ phí. Con nghe nói cũng hay nên theo ông xuất gia. Sau đó ông lấy hết y phục của con, gạt con bỏ đi mất. Con bức quá phát khùng luôn. Như đó con cũng không nghĩ đến việc về nhà nữa. Hiện tại con ở bên ngoài hóa tiểu duyên, ngao du bốn phương, không câu không thúc, ở đâu cũng là nhà. Người ta thường nói: Một ngày chỉ có ba nắm gạo, chẳng làm thầy cúng ở nhân gian. Con nghĩ người xuất gia hay hơn người tại gia, vượt khỏi hồng trần, lặn ngấm nước mây, tiểu ngao giang hồ, túy lúy càn khôn. Ngày tháng trong hồ rượu, vinh nhục chẳng để lòng, phước họa nào kể đến. Tuy ở chỗ vắng vẻ mà trong lòng vẫn an vui. Dù chỉ ăn tạm bợ mà tự tại chẳng ai bằng, như con đây:

Chỗ nào có duyên chỗ ấy vui,

Tùy thời tùy phận tùy thời an.

Vương viên ngoại nghe xong, nói:

- Cái thằng nhỏ này thiệt là nói tầm phào không! Trong nhà gia tài vạn ức, vinh hoa hưởng không hết, sang giàu xài bất tận, nếu con không bỏ đi thì đâu có rơi vào hoàn cảnh khốn khổ như vậy! Từ khi ra đời tới giờ, có bao giờ con mặc rách rưới như thế này? Hồi cha mẹ con còn sống, lúc còn nhỏ đã định duyên phận cho con xong. Hiện tại Lưu Tổ Tổ cô nương cha mẹ đã mất, đang ở với cậu là Đồng viên ngoại. Bên ấy cứ thúc ta đi tìm con về để làm lễ nghinh tân cho con. Việc ra đi của con là do tự ý con muốn, nhưng con đâu có biết là người ta nói ta vì tham mưu đoạt gia tài của con mà đuổi con đi khỏi nhà đấy. Con hãy mau cởi bỏ quách bộ đồ giẻ rách này! Nay Vương Hiếu, mi hãy vào trong lấy y phục của công tử mi ra cho công tử đây thay này!

Lập tứ gia nhân vâng dạ vào trong lấy ra một bao quần áo. Tế Diên thay đổi y phục văn sinh công tử rồi đem chiếc mũ cũ và tảng bào của mình cuộn lại, nói:

- Thưa cậu, ngàn muôn lần chớ có quăng bỏ bộ y phục rách của con nhé! Quăng đi sẽ mắc tội lớn lắm! Chờ con hoàn tục rồi mới mặc luôn đồ thường phục được.

Vương viên ngoại nghe nói thế, bảo:

- Đã như thế thì hãy đem bộ y phục này vào trong cho thái thái cất giữ. Đợi ta chọn ngày lành tháng tốt sẽ lên chùa Quốc Thanh làm lễ hoàn tục cho nó.

Tế Diên gật đầu đồng ý. Lão viên ngoại sai bày tiệc rượu. Gia nhân vâng lời sửa soạn lau dọn bàn ghế thì vú em từ bên trong đi ra nói:

- Thưa lão viên ngoại, lão thái thái bảo kêu Lý công tử và công tử ở nhà vào cho thái thái gặp mặt.

Vương An Sĩ nói:

- Được, con ơi, con và Lý Tu Duyên hãy vào trong gặp mẹ con đi!

Vương Toàn cùng Lý Tu Duyên đi vào nhà trong. Lão thái thái bấy lâu không gặp mặt con, lâu ngày không gặp mặt cháu nên có ý mong đợi. Vương Toàn bước tới làm lễ mẹ trước, Lý Tu Duyên mới làm lễ mợ sau. Vương thái thái nói:

- Lý Tu Duyên, con hãy ngồi bên cạnh mợ đây. Ta hỏi con, mấy năm nay con ra bên ngoài làm gì?

Lý Tu Duyên không tiện nói thiệt, cũng nói như là đã nói với viên ngoại cho lão thái thái nghe. Đang nói được mấy câu thì gia nhân vào báo:

- Ngoài thư phòng tiệc đã dọn xong, lão viên ngoại chờ hai vị công tử ra uống rượu.

Lúc đó Vương Toàn và Lý Tu Duyên mới xin phép đứng dậy đi ra bên ngoài. Về đến thư phòng đã thấy lão viên ngoại ngồi chờ sẵn. Trong nhà đã dọn sẵn trái cây tươi ngon, thịt nguội xào nóng đều có đủ. Hôm nay Vương An Sĩ trong lòng rất sung sướng, con đã về nhà cháu cũng đã về, có thể cùng ngồi một bàn uống rượu, mặc sức chuyện trò. Lão viên ngoại ngồi ở đầu bàn, kêu Lý Tu Duyên ngồi bên phải, còn Vương Toàn ngồi bên trái, ba người ăn uống cùng bàn, cậu cháu cha con vừa ăn uống, vừa chuyện trò vui vẻ. Lão viên

ngoại muốn hỏi cháu cặn kẽ mấy năm nay sinh sống ra sao, nào ngờ Lý Tu Duyên không muốn nói thiệt, không chịu nói ra lai lịch đạo đức của mình, trong lời nói đều có ngầm ý khuyên giải viên ngoại. Tế Diên tính độ thoát cậu mợ xuất gia tu hành, nào ngờ Vương An Sĩ tham luyến hồng trần, chấp mê không ngộ. Ba người ăn uống xong cơm tối, tiệc tan dọn trà lên. Vương viên ngoại kêu gia nhân đem mùng mền ra, hôm nay cùng ngủ lại thư phòng. Gia nhân giăng màn trải nệm xong, lão viên ngoại ngủ riêng một giường, Vương Toàn và Lý Tu Duyên ngủ chung một giường cho dễ bề tâm sự. Vương An Sĩ sợ con và cháu đi xa mệt nhọc, nói nhiều tổn thần nên giục đi ngủ sớm. Lão viên ngoại nói:

- Không cần phải nói nhiều, hôm nay ngủ sớm đi, ngày mai hãy nói tiếp.

Lão viên ngoại nói rồi hai mắt nhắm híp. Đang lúc mê mê ly ly hôn hôn trầm trầm, lão viên ngoại ngược đầu lên sợ mất hết hồn cả hồn vía!

Tế Diên muốn thi triển Phát pháp, đại hiển thần thông ngầm độ cậu mình.

148. Chương 149

Yêu phụ hiển mình thức tỉnh Văn Mỹ

Chơn nhơn tặng thuốc cứu tỉnh Tu Duyên

Vương An Sĩ vừa mới nằm ngủ bỗng thấy bốn bề lửa cháy, sợ đến hồn bất phụ thể! Lại sợ con và cháu bị kẹt trong lửa mới lật đặt kêu:

- Vương Toàn, Lý Tu Duyên mau chạy theo ta!

Vương Toàn và Lý Tu Duyên cùng chạy theo Vương An Sĩ. Đang chạy tới trước bỗng thấy sau lưng một con mãnh hổ lắc đầu đập đuôi, há miệng lớn như chậu máu đuổi gấp theo sau. Ba người chạy riết, bỗng thấy trước mặt có con sông nhỏ cắt đường mà không có thuyền bè chi hết. Vương An Sĩ nghĩ thầm: “Điều này chắc không xong! Mãnh hổ rượt tới chỉ có chết mà thôi!”. Đang lúc quá gấp rút, bỗng thấy dưới sông vang lên một tiếng, từ dưới nước nhô lên một đài sen, ngồi trên đài sen là một vị lão tăng, mình mặc tăng y màu đồng xưa, trên cổ đeo xâu chuỗi 108 hạt, đang ngồi xếp bằng, hai tay để trên lòng. Vương An Sĩ nhìn thấy vội kêu:

- Xin Thánh tăng cứu mạng cho!

Vị Hòa thượng miệng niệm:

- Nam mô A Di Đà Phật! Thiện tai, thiện tai. Biển khổ không bờ, ngoài đầu là bến!

Nói xong, vị lão tăng ngắt một đóa sen thả trên mặt nước, lập tức đóa sen biến thành một chiếc thuyền. Vị Hòa thượng nói:

- Vương thiện nhân, các người hãy lên thuyền đi!

Vương An Sĩ muốn bước lên thuyền lại sợ mãnh hổ chạy đến ăn thịt con và cháu đi, mới vội kêu lên:

- Tu Duyên mau lên thuyền! Con ơi mau lên thuyền!

Vương Toàn và Lý Tu Duyên gật đầu, vừa bước lên thuyền thì mãnh hổ cũng vừa chạy tới nhả nanh múa vuốt há miệng chực tấp. Vương viên ngoại còn chưa kịp lên thuyền, sợ quá “a” lên một tiếng, giật mình tỉnh dậy. Mở mắt ra mình thấy ướt đẫm mồ hôi vì sợ, té ra là một giấc giấc Nam Kha! Vương An Sĩ nghe trống ngực còn đập thành thịch, kể nghe Lý Tu Duyên la ư ớ:

- Cậu ơi, cậu, không xong rồi!

Vương An Sĩ hỏi:

- Tu Duyên, con la cái gì thế?

- Con nằm mộng ghê quá! Con thấy nhà chúng ta bị cháy, cậu lồi hai con chạy đi, lại bị con hổ rượt phía sau. Chúng ta đang chạy gặp phải con song chán ngang không qua được. Bỗng nhiên có một vị lão tăng ngồi trên đài sen, ngấn một đóa sen thả xuống mặt nước biển ra một chiếc thuyền. Vị lão tăng nói: “Biển khổ không bờ, ngoài đầu là bến!”. Con với anh con vừa lên thuyền, thấy con cọp chạy đến tấp cậu làm con sợ quá la lên tỉnh giấc.

Vương viên ngoại nói:

- Thiệt là kỳ lạ! Ta cũng vừa nằm mộng thấy y như vậy.

Lý Tu Duyên nói:

- Thưa cậu, theo con nghĩ, nên xuất gia là hơn! Con thấy xuất gia rảnh rang hơn tại gia nhiều. Người ta sống đến một trăm một tuổi rồi cũng phải chết đi, chi bằng tu phước gieo đức vẫn hơn, không tu kiếp này kiếp sau tu, để ra khỏi một thân oan nghiệt. Giống như cậu, mấy năm nay chịu nhiều cay đắng càng nên xuất gia mới phải!

- Cái thằng nhỏ này! Điên điên khùng khùng mới nói đến chuyện xuất gia đó. Ta ở trong nhà này nhất hô bá ứng, xuất gia có gì đẹp đâu nào? Con không nhớ sao, mấy năm nay con ra đi xuất gia chịu không biết bao nhiêu cảnh khổ sở nhọc nhằn, gió táp mưa sa ư! Còn về dòng dõi họ Lý chỉ có một mình con độc nhất, không có anh em chi cả, làm sao rạn vỡ tổ tông hiển đạt môn đình, phong thê ẩm tử để tiếp nối lửa hương cho được! Mạnh tử nói: “Bất hiếu có ba, không con nối dõi là lớn nhất”. Con đã đọc sách Khổng Mạnh, chắc rành lẽ Châu Công. Nói như thế phải chăng là con đã quên hết rồi ư?

- Cậu nói lời đó sai rồi! Cậu há không biết “Một con đắc đạo, cứu huyền thăng thiên” hay sao?

Viên ngoại tăng hắng một tiếng, tức giận không nói nữa. Lại cảm thấy buồn ngủ, mộng thấy như trước. Ba lần như vậy. Đó là Tế Diên muốn độ thoát cho Vương An Sĩ ra khỏi biển khổ nhưng ba lần được nằm mộng cảnh giác mà ông không chịu tỉnh ngộ! Nghe bên ngoài trống đã sang canh ba, Vương viên ngoại nghĩ tới nghỉ lui một hồi rồi tiếp tục ngủ lại. Trời sáng ra, lão viên ngoại, Vương Toàn, Lý Tu Duyên đều thức dậy, gia nhân chuẩn bị nước rửa mặt, uống trà điểm tâm. Tế Diên hỏi:

- Thưa cậu, đại ca Hàn Văn Mỹ của con sao không thấy đến?

- Hàn đại ca của con hiện đang bị bệnh.

- Chúng ta nên đi thăm anh ấy đi! Mấy năm nay con không gặp mặt.

Vương viên ngoại nói:

- Được, chúng ta cùng đi đến đó.

Vương Toàn cũng đi theo. Ba người đến cổng nhà Hàn viên ngoại kêu cửa. Gia nhân bên trong đi ra thấy nói:

- Lão viên ngoại mới đến à?

- Người vào bên trong thưa lại, có cháu ta là Lý Tu Duyên mới về nhà, đặc biệt đến thăm Hàn công tử.

Gia nhân đi vào trong, giây lát trở lại nói:

- Thưa viên ngoại, công tử chúng tôi xin mời.

Vương An Sĩ mới dẫn Lý Tu Duyên đi thẳng vào trong, đến phòng ngủ của Hàn Văn Mỹ đã thấy Hàn Thành có mặt ở đó rồi. Hai bên cùng chào hỏi nhau xong, Tế Diên thấy Hàn Văn Mỹ đối với Lý Tu Duyên không phải là người ngoài, hôm nay gặp nhau sau mấy năm xa cách, nên lật đật nói:

- Lý hiền đệ, Mấy năm nay đi đâu?

- Tôi ra bên ngoài hóa chút duyên.

- Hiền đệ hóa chút duyên mà có khá không?

- Hóa chút duyên cũng không lấy gì làm khá mà cũng chẳng không. Gặp đâu ăn đó thôi. Hàn đại ca! Anh sao không uống thuốc?

- Uống thuốc đã nhiều rồi mà cũng không thấy khá.
- Sẵn đây có một viên thuốc, tôi cho anh uống nhé!
- Thuốc gì vậy?
- Thân thối trừng nhân hoàn.
- Này chú, chú đừng giỡn chơi chớ! Cho tôi uống thuốc gì mà đuổi chân (thân thối) trợn mắt (trừng nhân) chớ?
- Tại anh không biết thôi, thuốc này uống vào đuổi chân trợn mắt là bệnh hết ngay. Thuốc này có thể trị bá chứng được! Viên thuốc không phải của tôi đâu, mà là tôi lấy trộm của Tế Diên Hòa thượng đấy.

Vương viên ngoại trợn mắt ngó Tế Diên một cái nhưng Tế Diên vẫn nói:

- Thuốc này thiệt là của tôi lấy trộm đấy, bất luận nam phụ lão ấu, bị tạp chứng gì hễ uống vào là khỏi ngay. Hàn Văn Mỹ uống ngay viên thuốc, quả nhiên cảm thấy thần thanh khí sảng tức thì. Tế Diên hỏi:
- Bệnh của anh là bệnh gì, anh có biết không?

- Tôi không biết.
- Tôi biết bệnh của anh là hư lao.
- Này chú, chú đừng nên nói hồ đồ nghe.
- Chẳng những anh mắc bệnh hư lao mà trong người anh còn có mang yêu khí nữa. Anh hay bị hoa mắt phải không?

- Chú nói diên khùng gì vậy?
- Tôi không diên chút nào! Hàn đại tẩu ở đâu cho tôi gặp một chút.

Ở phòng chái phía Tây ấy.

- Để tôi đi gặp chị ấy.

Tế Diên nói rồi bước đi, mọi người cùng đi theo. Tế Diên đến bên phòng chái phía Tây nhìn xem rồi nói:

- Phải chăng là nó? Đúng là yêu tinh.

Hàn Văn Mỹ nói:

- Chú này diên thiệt rồi. Chị dâu của chú sao bảo là yêu tinh? Đây là chỗ anh em, nếu là người khác nói bậy nói bạ như thế, tôi lập tức tổng ra khỏi cửa ngay.

Tế Diên không trả lời, cứ đi xăm xăm về phía vợ của Hàn Văn Mỹ, đánh thêm một bạt tai. Hàn Văn Mỹ thấy vậy sửa soạn làm dữ, thì thấy vợ hấn há miệng phun ngay Tế Diên một luồng khí đen. Tế Diên lập tức ngã té trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự, giống như người chết. Yêu tinh hiện ra nguyên hình là một con hương chương giống như con la nhỏ, cỡi gió chạy mất. Hàn Văn Mỹ rất ngạc nhiên, giờ mới rõ ràng: "Lâu nay mình áp yêu con hương chương này, ngày ngày cùng nó chung chăn gối, cho đến bây giờ mình mới biết rõ!

Xưa nay ân ái, bây giờ thành không,

Ngày xưa phong lưu, hiện nay đâu còn?"

Chẳng lạ gì người ta nói: "Phù dung mặc ngọc chỉ là xương khô mang ngọc, Hồng nhan đẹp đẽ đều là dao bén giết người." Bấy giờ Hàn Văn Mỹ mới chịu tỉnh ngộ. Lúc đó, Vương viên ngoại thấy cháu mình bị yêu tinh phun té, gấp quá kêu lia lịa:

- Tu Duyên ơi, tỉnh lại con!

Kêu liên tiếp mấy tiếng không thấy ừ hử, Vương viên ngoại dậm chân, nói:

- Bây giờ phải làm sao đây?

Ông ta dòm tới dòm lui, giống như trông cháu trở về vậy. Tuy thấy nó chết mà kể như còn sống. Vương Toàn cũng lo lắng không kém! Vương viên ngoại nghĩ: “Nếu Lý Tu Duyên lần này chết thiệt, ta đem một phần gia nghiệp của nó để lo việc tang ma”. Còn đương ngờ ngợ ngẩn ngẩn như người mất trí thì từ bên ngoài một gia nhân đi vào báo:

- Thưa viên ngoại, hiện giờ bên ngoài cửa mới đến một lão đạo sĩ, đó là Mai hoa chân nhân. Ông ta nói biết Lý công tử bị yêu phun độc khí nên có ý đến cứu trị. Ông ta có tiên đơn diệu dược có thể khởi tử hồi sinh được.

Wương viên ngoại nghe nói vội cho người ra mời vào. Vương viên ngoại thấy lão đạo sĩ từ bên ngoài đi vào bèn nói:

- Thưa tiên trưởng, xin lão nhân gia từ bi chữa trị cho.

Lão đạo sĩ móc ra một viên thuốc, bảo người lấy nước âm dương hòa tan để cho Lý Tu Duyên uống. Qua nhiên giây lát nghe trong bụng Lý công tử sôi ột ột mấy tiếng. Công tử mở mắt ra và lồm cồm ngồi dậy như thường. Tế Diên giả bộ như không quen biết Tôn Đạo Toàn. Vương viên ngoại thấy Tôn Đạo Toàn cứu tỉnh Lý Tu Duyên mới nói:

- Thưa tiên trưởng, lão nhân gia đừng có đi. Trước đây người đã cứu mạng tôi, bây giờ lại cứu tánh mạng của cháu tôi nữa, tôi thật cảm ơn vô vàn! Trước hết xin mời tiên trưởng về nhà tôi, tôi có chút lễ mọn kính tặng tiên trưởng.

Hàn Thành lúc đó cũng biết dấu mình quả là yêu tinh, trước đây đánh lão đạo sĩ đuổi ra khỏi nhà thật là xấu hổ, vội bước lên xin lỗi:

- Trước đây tôi thiệt lỗ mãng, xúc phạm đến chân nhân, hôm nay xin chân nhân hỷ xả cho.

Lão đạo sĩ cười hà hà, nói:

- Thưa hai vị viên ngoại, chúng ta sau này có lúc sẽ gặp lại. Tôi còn có công vụ phải làm, tạm thời xin cáo từ.

Nói rồi Tôn Đạo Toàn vận chấn cước phong bỏ đi.

Lão đạo sĩ vâng lệnh Tế Diên đi thẳng lên Thượng Thanh cung đưa tin cho Thái Duyệt lão tiên ông. Vương viên ngoại thấy lão đạo sĩ đi rồi bèn dẫn Vương Toàn, Lý Tu Duyên trở về nhà mình, vừa bảo dọn rượu thì thấy Trương Sĩ Phương từ ngoài đi vào. Tên tiểu tử này từ khi Tam Thanh quán bị cháy, hắn đem 400 lượng bạc mà Vương thái thái giao cho đặt nhà đám nhà đồ đi đánh bạc thua sạch. Hắn tự nghĩ: “như vậy hãy còn thua ít”. Lại nghe nói Vương Toàn và Lý Tu Duyên đã về, hắn thầm nghĩ: “Hai tên này mà về nhà thì cô ta đâu có để ta muốn làm gì thì làm được. Hai đứa này thiệt là phổng tay trên mình mà! Mình há không muốn tài sản đó thuộc về mình sao. Tại sao mình lại không phổng tay trên túi nó?”. Tên tiểu tử Trương Sĩ Phương thật là lòng lang dạ chó rất độc ác. Hắn ta nghĩ rằng hai người này một khi trở về thì cô hắn không còn cho tiền hắn nữa, chi bằng tìm cách hại họ đi, tương lai Vương An Sĩ chết rồi thì gia tài trăm vạn này sẽ về tay hắn. Nghĩ rồi hắn đến tiệm mua một trăm tiền thạch tín, một trăm tiền hồng phàn (phèn đỏ). Tiệm thuốc hỏi:

- Chú mua thứ thuốc độc này để làm gì?

Hắn đáp:

- Để làm thuốc diệt chuột.

Thuốc trộn xong, hắn cầm đi thẳng đến nhà Vương An Sĩ, muốn lén bỏ thuốc độc ngấm hại Vương Toàn và Lý Tu Duyên.

149. Chương 150

Mua thuốc độc ngấm hại người em họ

Điềm ác mộng khó độ kẻ hôn mê

Trương Sĩ Phương lén mang thạch tín, hồng phàn đến nhà Vương An Sĩ, khi gặp Vương viên ngoại, hắn nói:

- Thưa dưỡng, dưỡng có khỏe không? Con nghe hai em đã trở về nên đặc biệt tới thăm đây.

Vương An Sĩ không biết Trương Sĩ Phương cấu kết với hai lão đạo sĩ hại mình, lại cho hắn là người tốt. Tại sao như thế? Nhân vì Vương thái thái rất thương cháu ruột, khi Vương An Sĩ mạnh rồi, Vương thái thái kể nhiều điều tốt cho hắn, nói rằng khi ông bệnh, Trương Sĩ Phương thiệt là quá tốt, thấy em nó không có ở nhà mà ông bị bệnh, nó lo việc giăng màn tính hậu sự trước; lại đi đặt nhà đám nhà đồ, chạy tới chạy lui lằng xằng mấy bữa. Thấy ông mạnh lại mới đi về đó. Vương An Sĩ nghe vợ nói tin là thiệt, nói:

- Thằng bé này tại nó không lo làm ăn thôi chứ kỳ thật không đến nỗi không tốt.

Hôm nay Trương Sĩ Phương đến thăm, Vương An Sĩ rất vui, nói:

- Trương Sĩ Phương, con thấy hai em con đã về rồi đó. Từ nay nếu con cải tà quy chánh, ta lo nhân duyên của Lý Tu Duyên xong sẽ cưới vợ cho con.

Trương Sĩ Phương gặp Lý Tu Duyên hỏi:

- Này chú em, mấy năm nay chú đi đâu? Ta thiệt nhớ chú quá!

Tên tiểu tử này ngoài miệng nói ngọt xớt mà trong lòng lại toan tính: “Lát nữa thừa dịp họ bắt phòng, mình bỏ thuốc vô bình trà, còn không nữa, mình bỏ vô rượu hay trong chén cơm để hai thằng ấy chết đi mình mới phát tài được”. Trong lòng toan tính hại người mà bên ngoài hắn nói những lời nhân từ đạo đức!

Lý Tu Duyên nói:

- Trương đại ca, anh lại đây, một lát chúng ta cùng ăn cơm chung bàn nhé!

Vương An Sĩ nói:

- Được, ba anh em con ăn chung bàn đi, ta thấy vui đó.

Nói rồi kêu gia nhân dọn cơm rượu lên, Trương sĩ Phương ngồi giữa, Vương Toàn và Lý Tu Duyên ngồi hai bên. Vừa định uống rượu thì Lý Tu Duyên nói:

- Trương đại ca, anh coi tôi bây giờ cần có người ăn chung lắm, tôi rất sợ nên phải đề phòng. Bây giờ người tốt thì ít mà người xấu thì nhiều. Tôi rất sợ người ngoài miệng nói tốt mà trong lòng toan tính hại tôi. Mua 100 tiền thạch tiền thạch tín, 100 tiền hồng phàn, rình khi bắt phòng bỏ vào chén cơm, còn không được thì bỏ vào ly rượu.

Trương Sĩ Phương nói:

- Chú em, chú nói khùng à? Ai dám hại chú đâu.

- Năm kia có người đồng bạn của chúng tôi cũng là hòa thượng kiếc, ông ta cùng ăn cơm chung với tôi lại bỏ thuốc độc, suýt chút nữa là tôi bị hại rồi. Từ dạo đó ăn cơm chung với ai, tôi hay để ý lắm; thật ra chúng ta là anh em với nhau, lẽ nào lại hại tôi sao? Trương đại ca, anh đừng giận! Trên mình anh có mang theo thạch tín không?

- Không có đâu!

- Có mang theo hồng phàn không?

- Cũng đâu có!

- Tôi cũng biết anh không thể làm như vậy, mà để ý vẫn tốt hơn!

Câu nói đó làm cho Trương Sĩ Phương tâm thần rung động. Hắn sẵn có tích thành ra càng nhột nhạt. Làm sao trên đời này lại có một trường hợp giống như vậy được. Hắn sợ quá, cũng không dám lời ra. Một ngày hai bữa cơm hắn không dám bỏ thuốc. Trời đã tối, viên ngoại nói:

- Trương Sĩ Phương, nếu con không về thì ở đây ba anh em con ngủ ở thư phòng, ta ra phía sau nghỉ.
- Vậy cũng được, Trương Sĩ Phương nói.

Lão viên ngoại đi vào trong. Ba người ngủ lại thư phòng. Vương Toàn và Lý Tu Duyên ngủ một giường, Trương Sĩ Phương ngủ riêng một giường. Vương Toàn nằm xuống là ngủ ngay, Lý Tu Duyên cũng ngáy pho pho, chỉ có Trương Sĩ Phương nằm lẩn qua lẩn lại không ngủ được. Trong bụng hắn trù tính: “Ta phải tìm cách hại hai thằng này mới phát tài được.” Nghĩ tới nghĩ lui đã chìm sâu vào giấc ngủ. Vừa mới thiếp ngủ thì thấy từ ngoài đi vào một người chừng hơn 50 tuổi, mặt trắng râu đen, đầu đội mũ bằng vải xanh, mặc áo kép cùng màu lưng thắt dây to bản, mang giày đỏ kết, đế mỏng, tay cầm trùy hồn thủ mạng bài, đi theo sau là một con quỷ nhỏ, mặt như bùn xanh, hai chân mày đỏ, đầu tóc đỏ nốt, mình trần quần quanh chiếc quần màu da cạp, tay cầm lang nha bổng, răng chom chồm. Trương Sĩ Phương nhìn thấy sợ run lập cập! Vị công sai ấy nói:

- Trương Sĩ Phương, việc của người làm người có viết không? Hiện tại có người tố cáo người, người phải đi với ta.

Nói xong khua dây sắt rổ rảng, trói chặt Trương Sĩ Phương và lôi đi. Trương Sĩ Phương thấy mình đi trên đường cát vàng im im không giống như đường đã đi. Đường đi thấy trước mặt có một toà lầu, trên đề chữ “Âm Dương Giới”. Trương Sĩ Phương lo lắng: “Không xong rồi! Chắc tới Âm tào Địa phủ đây!”

Qua khỏi toà lầu không xa, thấy trước mặt có một toà thành trì rất là hiểm ác! Chỉ thấy âm phong thăm thẳm, mây đen mịt mù. Trong âm phong phưởng phất có tiếng khóc than, trong mây đen lảng vảng bóng hình li mị. Mang gông xiềng xích, chưa biết ngày nào thoát khỏi âm sơn! Cửa xẻ giả nhồi, không hay bao giờ xa rời địa ngục! Mục Liên mẩu tựa lan can dõi mắt trông con, vợ Giả Sung ngồi bên Nại Hà chờ chồng, Mã diện Ngưu đầu kéo lôi Tào Man vừa qua, Tang môn điều khách trối dất Vương Mãn lại đến.

Thật là:

Nhân gian chẳng thấy bọn gian dâm,

Địa phủ chất đầy người thọ tội.

Trương Sĩ Phương đang kinh hãi quá sức thì thấy một con quỷ lớn mình cao một trượng, tam đình nở rộng, mặt như gạch nạm, lông mày đỏ tươi, con mắt đỏ lờm, tóc để xõa, mình đầy lông lá, tay cầm thiên xoa ba ngón, bộ tướng rất hung ác, lớn tiếng hỏi:

- Mày là du hồn ở phương nào đến địa phương Phong Đô của tao, Hãy nói mau để khỏi bị bắt giữ.

Viên công sai ấy đáp:

- Xin chào quý vương huynh! Tôi vâng lệnh Diêm La Thiên tử bắt hồn quỷ Trương Sĩ Phương đến đây.
- Đã như thế thì thả cho mày đi qua.

Viên công sai lại kéo hắn đi tiếp, thấy trước mặt một toà cửa lớn, hai bên vô số ác quỷ dữ tợn, trước cửa có một đôi liên đối:

Bên này:

Dương thế gian hùng, thương thiên bại lý bởi do người.

Bên kia:

Âm tào địa phủ, xưa qua nay lại có chừa ai?

Bảng ngang đề: Người đến rồi ư?

Trương Sĩ Phương nhìn thấy mặt rớt tim run! Tiến vào cửa lớn, bên trong phưởng phất giống như một toà Kim An điện. Trên cột điện có một đôi liên:

Chớ làm càng, ảo mộng sanh hoa, sờ sờ trước mắt thật cùng không, luống nhọc tâm cơ!

Đừng lớn mặt, sắt nóng đồng sôi, mờ mịt tâm thần sợ hay không, nghĩ suy cặn kẽ!

Trên biển ngang đề: Thiện ác phân minh.

Trương Sĩ Phương ngược dần nhìn lên thấy Diêm La Thiên tử ngồi chễm chệ ngay chính giữa, đầu đội mũ ngũ long tranh châu, đầu rồng day ra trước, mình mặc cổn lông bào màu vàng, ngọc dải thắt ngang lưng, chân dận quan hài. Diêm Vương mặt như dao sắt, ba chòm râu đen lòa xòa trước ngực. Thiết là thiết diện vô tư, phán quan: Một vị cầm sổ thiện ác, một vị cầm sổ sinh tử. Hai vị phán quan đều đội mũ đen giắt lông trĩ, mình mặc đại hồng bào, cổ tròn tay rộng, lưng cột bảo dải bằng tê giác, chân mang giày đen đầu vuông. Hai bên đều có Ngưu đầu Mã diện, rất nhiều ác quỷ dữ tợn đứng dàn hàng. Vị công sai ấy hô:

- Diêm La Thiên tử ở trên, quý tốt vâng sắc chỉ bắt hồn quỷ Trương Sĩ Phương về đây.

Trương Sĩ Phương lúc đó không tự chủ được, tự động quỳ xuống. Diêm La Thiên tử ở trên nhìn xuống, nói:

Trương Sĩ Phương, người đời trước có tích tụ phước đức nên đời này thác sanh làm con nhà giàu sang, hưởng phước an nhàn tự tại, không ngờ người lại tự tung tự tác làm chuyện thương thiên nghịch lý, ra ngoài tìm hoa hởi liễu, phá hoại phụ nữ nhà lành, làm tổn hao âm đức; người lại mưu hại dưỡng người là Vương An Sĩ, bây giờ định mưu hại em họ là Vương Toàn và Lý Tu Duyên nữa. Thật là tội ác đầy trời! quý tốt đâu! Hãy dẫn Trương Sĩ Phương đến các vua Tần Quảng Vương, Sở Giang Vương, Tống Đế Vương, Ngũ Quan Vương, Biện Thành Vương, Thái Sơn Vương, Đô Thị Vương, Bình Đẳng Vương, Chuyển Luân Vương, qua Tả ba tào, Hữu bốn tào, 74 ty, rồi sau đó dẫn nó đi thăm các cửa ngục cho biết mà chừa.

Quý tốt dạ rân, lập tức lôi Trương Sĩ Phương qua 10 điện Diêm La, rồi mới đến một sở, nơi đó hai con ác quỷ dữ tợn đang trói một người và cầm dao cắt lưỡi người ấy. Trương Sĩ Phương nhìn thấy, hỏi:

- Quỷ vương ơi, đây là tội gì thế?

- Người này hồi còn ở dương thế hay nói mách lẻo, khêu gợi chuyện thị phi, nói bậy. Sau khi chết phải vào địa ngục cắt lưỡi này.

Trương Sĩ Phương thấy ghê quá. Lại đi tới chỗ quỷ sứ đang mổ ngực móc tim tội nhân ra. Trương Sĩ Phương hỏi và quỷ tốt đáp:

- Người này hồi còn ở dương thế lòng quá ích kỷ, gian dâm, trộm cắp. Sau khi chết phải vào địa ngục moi tim.

Lại đi tới nữa, thấy một tòa núi dao, có mấy con quỷ lớn nâng bổng người tội ném trên núi dao ấy. Họ đều bị mũi dao đâm suốt cả người, máu tuôn xối xả. Trương Sĩ Phương hỏi:

- Mấy người này tại sao bị như thế?

- Đó là những đứa con bất hiếu, chửi mắng cha mẹ, oán trời trách đất, rửa gió hờn mưa. Sau khi chết phải vào địa ngục núi dao này.

Lại đi nữa, thấy một cây cột sắt cháy đỏ hừng hực, bắt một tội nhân đến ôm bị một con quỷ to đánh đập khổ sở. Trương Sĩ Phương hỏi và ngục tốt đáp:

- Người này hồi còn sống ở dương thế gian dâm vợ người làm mất danh tiết của họ. Sau khi chết xuống phải ôm cây cột lửa này.

Lại đi nữa, đến một tòa Hồ băng, người tội thân thể lỏa lồ, nằm trên hồ băng giá buốt ấy. Trương Sĩ Phương hỏi và ngục tốt cho biết:

- Người này hồi còn sống ở dương thế cổ xương những dâm thư, chuyên hát những dâm từ, dẫn dụ phụ nữ nhà lành hư thân mất tiết. Sau khi chết phải vào trong địa ngục băng lạnh này.

Lại đi nữa đến một ao huyết, rất nhiều người đàn bà đang uống máu dơ trong đó. Trương Sĩ Phương hỏi và được cho biết:

- Những người đàn bà sống ở dương thế không biết kính trọng cha mẹ, không tiếc ngũ cốc, không tin thần Phật, không kính trọng chồng. Sau khi chết phải vào đây uống máu dơ Đây là ao máu dơ.

Lại đi tới nữa không xa, thấy có một cái cân lớn đang móc ngang lưng một người. Hỏi ra mới biết người này khi sanh tiền chuyên dùng cân già cân non, hại người lợi mình, nên phải chịu quả báo này. Lại đi nữa gặp chỗ xay nghiền, chảo nấu dầu, chỗ ngàn dao muôn kiếm, chỗ lột da rút gân đủ thứ đủ loại. Đó là những chỗ dành cho người tội lúc sinh tiền giết người phóng hỏa, trộm cắp, tà dâm... Trương Sĩ Phương đi một hồi lâu đến chỗ cầu vàng và cầu bạc. Một ông già mặt mũi hiền từ, có Kim Đồng, Ngân Đồng cầm quạt đứng hầu. Mọi người trong tay đều có cầm bàn toán, trong bàn toán có chỗ cầm quạt. Trương Sĩ Phương hỏi:

- Người này sao được thanh nhàn như thế?

- Người ấy trên dương thế hay bình sách, giảng cổ luận kim nói đạo đức, dạy nhân ái. Khắp độ kẻ mê muội, khuyên người làm lành. Sau khi chết được Kim Đồng, Ngân Đồng đưa qua cầu vàng cầu bạc siêu sanh về nhà quyền quý. Phàm ở dương thế đắp đường sửa cầu, phóng sanh, trai tăng thí gạo, mùa đông thí nước gừng, mùa hè thí trà mát, tế khốn phò nguy, kính trời đất, lễ thần minh, thờ tổ tiên, hiếu cha mẹ. Những người này sau khi chết được qua cầu vàng cầu bạc.

Trương Sĩ Phương gật đầu nghĩ: “Hèn chi người ta nói: Thiện ác rốt rồi đều phải trả, chỉ có đến mau với chậm thôi”. Trương Sĩ Phương đi khắp các địa ngục, lại dẫn đến gặp một vị Diêm Vương. Diêm Vương truyền:

- Đem Trương Sĩ Phương quăng vào vạc dầu chiên nó.

Quý tốt dạ rân, trước mắt thấy một chảo dầu lớn đang sôi sùng sục, khói bốc mịt mù, Trương Sĩ Phương bị nhắc bổng lên sắp quăng vào chảo, sợ quá hét lên một tiếng giật mình tỉnh lại.

150. Chương 151

Đến địa phủ thấy tội nhân lòng ác không chừa

Gặp yêu quái khởi tà tâm tan thân mạng

Bị quỷ tốt ném vào vạc dầu sôi, Trương Sĩ Phương sợ quá hét lên một tiếng giựt mình tỉnh lại, mở mắt ra mới hay là mình vừa chiêm bao, đang nằm trên giường mà mồ hôi ra ướt cả mền nệm. Vừa mới định thần thì nghe bên kia Lý Tu Duyên la lên:

- Không xong rồi, đau lòng em quá Trương đại ca ơi!

Trương Sĩ Phương hỏi:

- Lý hiền đệ, em la cái gì vậy?

Em mới vừa nằm mộng, thấy có hai quan nhân đến trời dẫn anh xuống gặp Diêm Vương. Diêm Vương bảo quỷ tốt dẫn anh đi xem các địa ngục. Em cũng đi theo phía sau anh. Anh xem các địa ngục xong, Diêm Vương nói anh làm hại Vương viên ngoại, lại còn muốn hại bao nhiêu người nữa. Em thấy anh bị quăng vào vạc dầu sôi sùng sục, sợ quá em la lên một tiếng giật mình tỉnh lại.

Trương Sĩ Phương nghe xong nghĩ thầm: “Lạ thật, làm sao mình nằm mộng mà nó biết kia?”. Rồi lại nghĩ: “Nằm mộng là ở trong lòng thôi, làm gì có việc đó! Phải nghĩ cách giết hai thằng này mình mới phát tài được. Nếu không như vậy thì không xong!”. Nghĩ tới nghĩ lui rồi ngủ nữa. Lại cũng nằm mộng như trước, nhưng lần này thấy mộng không bị quăng vào vạc dầu mà bị ném lên núi đao. Sợ quá giật mình tỉnh giấc, lại ướt đầm cả mồ hôi! Ba lần như vậy, Trương Sĩ Phương sợ quá trống ngực đập thình thịch! Nghe bên ngoài trống điểm canh ba, Trương Sĩ Phương nghĩ bụng: “Thôi mình đừng ngủ ở đây nữa, căn nhà này xui quá! Ngủ nữa, mình phải sợ bắt chết đi!”. Hắn nghĩ rồi, ngồi dậy nói:

- Hai vị hiền đệ ngủ đi nhé! Tôi có việc phải đi đây.

Vương Toàn cũng tỉnh dậy, nói:

- Trương đại ca, nửa đêm mà anh đi đâu vậy?

- Chú để mặc tôi. Tôi không ở đây nữa.
- Anh muốn thế thì gọi gia nhân mở cửa cho.

Trương Sĩ Phương mặc y phục xong, bước ra kêu gia nhân mở cửa. Mọi người vừa mới ngủ bị dựng dậy mở cửa, ai cũng rửa thầm hấn vì từ hồi nào đến giờ hấn không được lòng ai cả. Ra khỏi thôn Vĩnh Ninh, Trương Sĩ Phương thẳng đến Hải Sanh kiều, ngược mắt nhìn lên, mặt trăng đang lơ lửng trên không. Đường lúc tàn thu, mặt nước lặng lẽ long lánh như gương. Gió Tây thổi lại, nhuộm màu vàng cả rừng cây. Nhìn xuống dưới cầu, dòng nước thu trong cuộn cuộn chảy về Đông. Đêm sâu yên tĩnh, gà chó lặng im. Đứng trên cầu, Trương Sĩ Phương tự hỏi: “Đêm khuya canh ba mình đi đâu nhỉ? Chi bằng đến viện Câu Lan nghỉ đỡ đêm nay”. Mới tỉnh như vậy, bỗng nghe trong rừng cây phía Bắc có tiếng đàn bà khóc nỉ non. Trương Sĩ Phương theo tiếng tìm đến gần xem thử. Quả nhiên đó là một thiếu phụ, tuổi cũng không quá hai mươi. Tiếng thở than như mật rót đầy về bi ai. Trương Sĩ Phương tiếc cho ánh trăng không đủ tỏ để nhìn thấy vẻ nguyệt thẹn hoa nhường. Chiếc miệng nhỏ xíu hợp với đôi mày ngài mắt hạnh trên gương mặt ngọc phù dung, từ đầu đến chân không chỗ nào chê được. Trương Sĩ Phương nhìn thấy tức thì tâm phát động. Hấn ta vốn là quý đốì trong đám sắc, ma vương của loài hoa, vội vàng nói:

- Vị tiểu nương này, tại sao đêm khuya tắm tối mà lại khóc than ở đây?

Người thiếu ấy ngược mắt lên nhìn, nói:

- Thưa đại gia công tử, tiểu phụ học Chương, chỉ vì chồng không ra gì, cả gia tài đều đem nướng vào sòng bạc hết, đến nỗi nhà phải chạy ăn từng bữa. Như vậy chưa đủ, hôm nay chồng tiểu phụ cần tiền, mới bán tiểu phụ để ăn thua trong sòng bạc. Cho nên tối nay tiểu phụ lén trốn ra đây, định ngồi khóc lóc một hồi rồi treo mình kết liễu cuộc đời cho xong. Đại gia công tử nghĩ xem, rơi vào hoàn cảnh này còn sống mà làm gì?

Trương Sĩ Phương nghe nói có ý mừng thầm, cho đây là dịp thuận tiện, vội nói:

- Tiểu nương tử ơi, nàg đừng nghĩ quẩn như thế! Người ta chết rồi không thể sống lại được. Nàg đang còn tuổi trẻ thanh xuân, chết thật là quá uổng! Chi bằng nàg hãy theo ta có tốt hơn không?
- Ôi, tôi theo công tử đi đâu?
- Ta nói cho nàg biết, nàg thử hỏi thăm trên phố này xem. Ta họ Trương tên là Sĩ Phương, là ai tài chủ ở tại địa phương này, trong nhà cũng có nhà cửa điền sản đầy đủ, cửa hiệu buôn bán tơi ụa. Gần đây vợ ta vừa mới mất, không ai vừa ý nên chưa tục huyền. Không đi bước nữa không phải tại ta không muốn, mà vì muốn chính mắt mình thấy người ưng ý mới bằng lòng. Nếu nàg chịu đi cùng ta, chúng ta hai người quả là trai tài gái sắc đẹp đôi. Một khi nàg thành vợ của ta, y phục cả rường, đồ trang sức không biết bao nhiêu hộp, nhất hồ bá ứng, nàg thấy thế nào?

- Công tử hiện ở đâu?

- Nàg đi với ta nhé!

Nói rồi đưa tay muốn kéo đi. Thiếu phụ ấy nói:

- Công tử xem có ai đến không?

Trương Sĩ Phương ngoái đầu nhìn lại không thấy có người nào, day lại cũng không thấy thiếu phụ đâu. Trương Sĩ Phương còn đương ngạc nhiên, thì một con hương chương nhảy xổ lại ngoạm ngay cổ kéo vật xuống ăn thịt. Nó ăn Trương Sĩ Phương còn chừa lại một đầu và một cái đuôi. Té ra người thiếu phụ ấy chính là con hương chương biến ra. Nó vâng lệnh Tể Công chờ sẵn ở đây để ăn thịt Trương Sĩ Phương. Chính tên tiểu tử này tâm ý quá độc ác xấu xa, mới bị yêu tinh thanh toán như vậy.

Sáng hôm sau, Vương An Sĩ nghe nói Trương Sĩ Phương nửa đêm bỏ đi mới cho người đi tìm kiếm. Gia nhân về báo là chỉ gặp chiếc đầu và một cái đuôi của Trương Sĩ Phương sót lại. Vương An Sĩ bảo gia nhân đi mua một cỗ quan tài về bỏ chiếc đầu và chân còn lại của hấn vào trong đem chôn trên gò mả lạnh. Vương An Sĩ muốn cho Lý Tu Duyên hoàn tục rồi mới lo chuyện hôn nhân tiếp theo, bèn chọn ngày lành tháng tốt, sai gia nhân đưa tin đến Hòa thượng phương trượng chùa Quốc Thanh vì Lý Tu Duyên là đệ tử ký danh của chùa. Hôm đó lái viên ngoại cùng Vương Toàn đưa Lý Tu Duyên lên chùa Quốc Thanh làm lễ nhảy tường

hoàn tục. Viên ngoại kêu gia nhân chuẩn bị ba cỗ ngựa chở Lý Tu Duyên và đặt tăng mào, tăng y rách nát lên đó, Các gai nhân đều cưỡi ngựa đi theo, Vừa mới ra khỏi đầu thôn Vĩnh Ninh, Tế Diên thì triển nghiệm pháp, con ngựa đang cỡi tách đoàn chạy nhanh tới trước vào thẳng trong rừng. Tế Diên nhảy xuống ngựa trút bỏ toàn bộ y phục văn sinh công tử, lấy tăng y cũ mặc vào rồi dùng tay chỉ một cái, đem ngựa treo lên cây, dùng phép ẩn thân giấu biến con ngựa đi, Tế Diên cất bước lần về phía trước, thấy từ hướng đối diện đi lại năm, sáu ông Hòa thượng kiểc. Họ bảo nhau:

Chúng mình phải đi nhanh may ra tối nay mới kịp. Hôm nay cháu gái của Đồng viên ngoại là Lưu Tố Tố con của Lưu Bá Vạn cúng Tăng thí gạo, mỗi người được 200 tiền và một cái bánh bao. Cô nương nguyên đã hứa gả cho Lý Tu Duyên, con của Lý Tiết đạt sứ. Nào ngờ Lý Tu Duyên từ năm 18 tuổi đã bỏ đi mất. Cô nương này hiện ở nhà cậu, Đồng viên ngoại muốn tìm mối khác cho cô, nhưng cổ ấy nói: “Trung thần không thờ hai chúa, liệt nữ chẳng lấy hai chồng, đến chết không đổi ý”. Vị cô nương này là người tài giỏi, các thân hào nhân sĩ của huyện Thiên Thai chúng ta ai cũng khen ngợi cô. Đồng viên ngoại thúc ép cô dữ quá, bảo cô nương không cần phải chờ Lý Tu Duyên nữa, nên ưng mối khác đi. Cô nương không biết làm sao mới ra một câu đối, nói rằng nếu ai đối được thì ưng người đó. Cô nương ra câu đối khó quá nên mấy giám sinh ở phủ Thái Châu chúng ta không ai đối được, đúng là đụng đầu vào gai! Cô nương tánh hay làm phước, chúng ta đi lãnh bánh bao và tiền đi!

Tế Diên nghe họ nói chuyện, biết là họ nói về cô vợ chưa cưới của Lý Tu Duyên, nên bước tới nói:

- May quá, may quá! Chúng ta cùng đi nhé!

Các ông Hòa thượng kia dòm lại, hỏi:

- Ông cũng đi lãnh bánh bao ở Đồng gia trang à?

- Chớ sao!

Nói rồi nhìn kỹ trước mắt không xa là một vườn cây, đó là Đồng gia trang. Tiến vào cửa thôn, thấy cổng lớn ở phía Bắc đường cất một cái rạp rất lớn. Các tăng nhân vào cửa, thấy quần gia đang phát bánh và tiền. Tế Diên nói:

- Chúng tôi có bảy Hòa thượng tất cả. Chú đưa bảy cái bánh bao và một điều tiền 400 tiền cho tôi, tôi sẽ chia lại cho các Hòa thượng kia.

Quần gia nghe nói bèn lấy bảy cái bánh bao và một điều 400 tiền tổng cộng nặng khoản một cân mốt đưa cho Tế Diên. Tế Diên nói với Hòa thượng kia:

- Bánh bao thì mấy vị hãy cầm phần mình, còn tiền thì thư thả lát nữa lại đằng kia sẽ chia nhé!

Nói rồi nhìn sang thấy cửa sổ mở hoác, bên trong có một chiếc bàn để sẵn bút mực nghiên đầy đủ. Kế bên dán một câu đối 11 chữ, đều có bộ Mịch trùn đầu, câu đối là: “Ký ngụ khách gia, lao thủ hàn song không tịch mịch”. (Nương nấu nơi này, nóng nẩy nào nề niềm nợ nặng). Tế Diên hỏi:

- Câu đối này để làm gì vậy?

Câu đối này của cô nương chúng tôi ra đó. Viên ngoại chúng tôi nói: Nếu có ông nào đối được về sau thì coi như người nhà; nếu người tăng hay đạo đối được thì viên ngoại tôi sẽ cất một ngôi chùa hay ngôi miếu; hoặc là văn sinh công tử đối được, chỉ cần tuổi tác tương đương, viên ngoại sẽ tình nguyện gả cô nương cho người ấy. Nhưng câu đối ấy quá khó đến nỗi những người đọc sách ở xứ này đều thúc thủ.

Tế Diên nói:

- Để ta đối về sau câu ấy có được không?

- Nếu ông có tài học có thể đối được về sau, viên ngoại tôi chắc chắn sẽ cất chùa cho ông đó.

Tế Diên cầm viết ngoáy lia lịa. Quần gia cầm đưa cho vú em bảo đem cho cô nương xem. Cô nương xem về đối cứ tặc lưỡi khen hay, cho thiệt là kỳ văn, diệu văn, tuyệt văn! Thật ra về trên không phải là dễ đối. Mười một chữ trên đều có bộ Mịch trùn đầu, còn về ý nghĩa thì cô nương nói về thân thể mình, cha mẹ mất sớm phải ở tạm nhà của cậu, khác nào việc “Ký ngụ gia” (tạm ngụ nhà người), còn “Lao thủ hàn song

không tịch tịch” là nói con người lẻ loi của chính mình, ngồi một mình ở khuê phòng, trong lòng buồn bã, biết đến ngày nào mới được mở mặt mày!

Về phần về dưới muốn coi như đặc cách, ngoài việc đối được ý tứ còn phải 11 chữ mang cùng bộ loại: hoặc toàn là bộ Mịch, hoặc ba chấm Thủy, hoặc đeo bộ Khẩu, hoặc Nơ đơn nay Nơ kép (xích) ; hoặc có Ngôn ở bên toàn dùng lời nói; còn về sau của Tể Diên dùng toàn bộ Sước có nghĩa là “đi”. Câu đối là: “Viễn tị mê đồ, thối hoàn liên kính phản tiêu diêu” (Đường đời đầy đọa, đến đâu đạo đức được đồng đi). Ý nghĩa 11 chữ này ám chỉ Lưu Tổ Tổ cô nương từ khi lọt lòng đến nay, chạy tịnh từ bụng mẹ không ăn thịt cá bao giờ. Cô ta vốn là Liên Hoa La Hán chuyển thế lạc vào nữ thai. Hôm nay Tể Diên đến làm câu đối lại cốt ngầm độ người vợ chưa cưới. “Viễn tị mê đồ” có ý nói người ta sống ở đời như một giấc mộng to, không khác nào lạc trong đường mê. Xa lánh đường mê tức là phải lánh khỏi đường mê đó. “Thối hoàn liên kính phản tiêu diêu” là nói chi bằng đi xuất gia là được tiêu diêu tự tại. Cô nương xem câu đối tắc khen hay, vội bảo:

- Mau kêu người ấy vào đây cho ta gặp mặt.

Gia nhân nói:

- Người đó là một ông Hòa thượng kiếc.

- Bất luận là tăng hay đạo ta cũng muốn gặp.

Gia nhân chạy ra ngoài tìm Hòa thượng thì không còn thấy tung tích đâu nữa. Tể Diên cầm một điều 400 tiền thi triển phép pháp chạy đi. Sáu ông Hòa thượng trong chớp mắt không để ý, thấy ông Hòa thượng đầu mất bên lật đặt rượt theo. Vừa chạy ra khỏi cửa làng thì thấy Tể Diên đang ngồi trên đất nghịch tiền, nói nhảm một mình:

- Tiền này ít quá, hai trăm tiền không đủ đếm!

Sáu ông Hòa thượng thấy vậy nổi giận áp lại vây chặt định đánh Tể Diên.

151. Chương 152

Tu Duyên công tử châu Bửu Duyệt

Tri Giác La Hán gặp Côn Lôn

Tể Diên đang điểm tiền, sáu ông Hòa thượng hóa tiểu duyên áp tới hỏi:

- Hay cho ông Hòa thượng, ông cầm tiền của chúng tôi quăng đi đâu mà còn lại chỉ mấy đồng này?

Ông Hòa thượng ấy chạy lại đánh một thoi. Tể Diên nói:

- Chúng ta một chọi một, đánh nhau nhé!

Sáu ông Hòa thượng vây lấy Tể Diên lại đánh. Ai muốn đánh Tể Diên một thoi, tất bị trả ngay một thoi. Sáu người đều không ai chiếm được phần hơn. Đang đánh nhau tưng bừng thì từ phía Bắc đi lại hai cỗ ngựa mà người cỡi chính là Vương Hiếu và Vương Phúc. Vương viên ngoại thấy ngựa của Lý Tu Duyên lồng lên chạy khan, lật đặt sai gia nhân đuổi theo. Hai vị quân gia đang đi tìm kiếm, thấy Lý công tử lại mặc tăng y rách nát đang đánh nhau với sáu ông Hòa thượng. Vương Hiếu lật đặt xuống ngựa, nói:

Đừng đánh, đừng đánh nữa!

Các vị Hòa thượng kiếc nói với Vương Hiếu:

- Chú đừng xía vô, ông ấy gạt lấy hết tiền của chúng tôi đó!

- Các ông đừng nói bậy, còn chưa chịu rút đi hả? Đây là công tử của chúng ta mà.

Mấy ông Hòa thượng nghe nói không dám đánh nữa. Vương Hiếu nói:

- Mấy vị muốn tạo phản mà! Chưa chịu cầm tiền đi sao?

Các vị Hòa thượng nghe nói thế, mỗi người cầm lấy 200 tiền lục tục rút lui êm. Vương Hiếu nói với Tế Diên:

- Thừa công tử, này giờ đi đâu?

- Ta cùng mấy ông Hòa thượng lên Đồng gia trang hóa duyên, lãnh một cái bánh bao và 200 tiền.

- Ôi công tử ơi, công tử không sợ người ta cười cho à? Nào có phải là ai xa lạ đâu! Đồng viên ngoại là chỗ thân thích với chúng ta mà! Còn ngựa của công tử đâu rồi?

- Ta treo ở trên cây bên kia kìa.

- Hồi này chúng tôi đi qua đó sao không thấy?

Tế Diên lấy ta chỉ, nói:

- Chớ không phải kia à?

Vương Hiếu, Vương Phúc ngoái lại nhìn, quả nhiên thấy ngựa bị cột trên cây, mới hè nhau lên cây mở ngực xuống. Tế Diên thót lên ngựa cùng gia đình trở về. Vương viên ngoại hỏi:

- Con đi đâu vậy?

- Con đâu có đi đâu. Con đi hóa duyên thôi.

- Cái thằng bé này thiệt là bậy bạ quá! Đã muốn hoàn tục rồi mà còn không quên hóa duyên à? Từ nay không cho đi hóa duyên nữa!

Tế Diên gật đầu ưng thuận, mọi người giục ngựa lên sườn núi để đến chùa Quốc Thanh. Từ cổng chùa Quốc Thanh, từng cặp tăng nhân đứng xếp hàng dần chào có đến mấy mươi đôi. Vương An Sĩ nhìn thấy, tưởng Phương tượng trong chùa biết Vương ngoại có tiền mới sắp đặt cung kính quá mức như vậy. Kỳ thật chẳng phải thế. Lão phương tượng năm xưa chùa Quốc Thanh hiệu là Tánh Không trưởng lão đã viên tịch. Vị đương gia Phương tượng Bảo Duyệt Hòa thượng là đệ tử của Tánh không trưởng lão năm xưa. Tánh Không trưởng lão là vị cao tăng đắc đạo, trước khi viên tịch, kêu đồ đệ là Bảo Duyệt đến trước mà dặn rằng:

- Năm đó tháng đó ngày đó có vị Tri Giác La Hán đến dâng hương, cần phải sắp xếp hàng lối, trang phục như thế... như thế... để tiếp đón.

Vì vậy, Hòa thượng Bảo Duyệt mới ghi nhớ trong lòng. Hôm nay, từ đại điện đi tới bên ngoài đều hai hàng 54 đôi là 108 vị Hòa thượng đều đắp y, tay cầm thủ lư hoặc khánh, miệng niệm hiệu để tiếp rước Tri Giác La Hán.

Vương An Sĩ đâu biết được ẩn tình này. Mọi người tới trước chùa xuống ngựa đi vào, Tế Diên nói:

- Á, mấy cái gáo dừa này trọc lóc!

Mấy vị Hòa thượng nghĩ thầm: “Cái ông Hòa thượng này thật dễ ghét! Ông ta nói bọn mình là gáo dừa trọc lóc mà ông ta cũng là Hòa thượng!”.

Chúng tăng đều là phạm phu tục tử làm sao biết được lai lịch Tế Diên! Đoàn của Vương viên ngoại tới chùa, Bảo Duyệt Hòa thượng bước ra đón tiếp, gặp Tế Diên bèn vái chào, Tế Diên cũng đáp lễ đúng phép. Lão viên ngoại đều không hiểu cách thức đó. Bảo Duyệt Hòa thượng hỏi:

- Lão viên ngoại mới đến à?

Vương An Sĩ hỏi:

- Phương tượng pháp hiệu là chi?

- Tôi là Bảo Duyệt.

Vương An Sĩ hôm nay đến chùa Quốc Thanh, trước hết cúng cho chúng tăng mỗi người một cái trâng, một đôi tăng hài và hai điều tiền. Phương tượng mời lão viên ngoại vào thiền đường đãi trà. Vương An Sĩ nói:

- Hôm nay tôi đặc biệt đến cho cháu tôi là Lý Tu Duyên làm lễ “Nhảy tường hoàn tục”, xin lão Phương trượng từ bi cho!

Bảo Duyệt Hòa thượng gật đầu chấp thuận và dặn bảo các chức sự hãy tổ chức chu đáo. Mọi người đều lên đại điện dâng hương. Trước đại điện đặt một cái giá bằng tượng trưng cho tường. Bảo Duyệt Hòa thượng nói:

- Đây lão viên ngoại, cháu của ngài nhảy tường, ta phải đánh nó một trăm thiền trượng rồi đuổi ra khỏi chùa.

Vương An Sĩ nghe như vậy, lật đật nói:

- Cháu tôi thân thể yếu ớt lắm, bị đánh một trăm thiền trượng làm sao chịu nổi?

- Không phải đánh bằng thiền trượng thiệt đâu! Chỉ lấy mười chiếc đũa thay cho thiền trượng, đánh một cái kể làm mười đó.

- Vậy thì được!

Bảo Duyệt Hòa thượng kêu:

- Tu Duyên, ta đánh chú, chú nhảy qua giá bằng ra khỏi cổng chùa kể như là xong đấy nhé!

Tế Điền gật đầu. Bảo Duyệt cầm bó đũa giơ lên đánh xuống, nói:

- Người này mồng một không dâng hương, ngày rằm không lễ bái, điện trước không chịu quét, điện sau đất tùm lùm, suốt ngày say túy lúy, thịt chó mang cả xâu, xuất gia không tròn phận, đưa trả người về nhà. Hãy cởi bỏ y hậu, bước ra khỏi chùa ngay!

Nói xong bảo Lý Tu Duyên nhảy tường. Tế Điền nhảy qua bằng giá, cất bước chạy thẳng ra cổng chùa. Vương An Sĩ kêu:

- Đừng chạy, đừng chạy!

Câu nói ấy chưa xong thì nghe Lý Tu Duyên la:

Sao tôi đứng lại không được vậy nè!

Vương An Sĩ và mọi người lật đật đuổi theo ra bên ngoài, mắt thấy Lý Tu Duyên đang lơ lửng giữa vực thẳm hẻm núi ngàn trượng. Lão viên ngoại dậm chân than thở:

- Tu Duyên con ơi, không dè con lại chết ở đây!

Rồi cất tiếng khóc thảm thiết. Bảo Duyệt Hòa thượng nói:

- Lão viên ngoại không nên thương cảm thái quá! Lý Tu Duyên là người có lai lịch rất lớn đó.

- Hết rồi! Nó đã chết rồi, tôi về nhà đem một phần gia tài để lập đàn tụng kinh thí thực siêu độ cho nó mới được.

Vương Toàn nói:

- Cha không nên làm như thế! Con thấy em con là người có đạo đức, cũng có thể lần này về điểm hóa cho cha đó, chắc không chết đâu.

Bảo Duyệt Hòa thượng nói:

- Lời công tử nói có lý đấy. Xin viên ngoại cứ yên tâm về nhà đi.

Viên ngoại cứ một mực không nghe, trở về nhà muốn lập đàn siêu độ cho Lý Tu Duyên.

Thật ra Tế Điền giả bộ rút xuống hẻm núi rồi dùng đòn pháp lên thẳng Thượng Thanh cung kêu cửa. Bên trong một đạo đồng bước ra, thấy trước mặt mình là ông Hòa thượng kiềng: Tạng y rách nát, tay vịn sứt bâu, lưng thắt dây nhung, khật khà khật khưỡng, hai chân trần xỏ trên đôi dép cỏ, rách rưới hết chỗ nói. Tế Điền đã bịt kín tam quang lại, đạo đồng nói:

- Đây, Hòa thượng, ông tìm ai?

Cầm phiến tiên đồng vào trong thưa lại giùm một tiếng là có Tể Diên tăng ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ đến bái phỏng quán chủ.

Đạo đồng nghe nói “a” lên một tiếng, đáp:

- Ông là Tể Diên tăng đây sao? Đợi ở đây một lát.

- Được mà!

Đạo đồng vào trong bảm báo. Lúc đó, lão tiên ông đang có khách. Khách nào thế? Đó là Ngọc diện trường thọ tiên cô ở Thiên Mẫu cung sau Thượng Thanh cung. Bà ta là con gái của Ngũ vân lão tổ ở Ngũ Vân động. Đang ngồi tĩnh tọa trong động bỗng thấy Thượng Thanh cung có một cột yêu khí xông lên trời, Ngọc diện yêu hồ nghĩ thầm: “Lẽ nào Thượng Thanh cung lại có thể có yêu tin được? Sao mình không đến đó xem thử là chuyện gì?”. Khi đến Thượng Thanh cung, Lão tiên ông gọi bà ta là tiên cô, bà ta bèn dùng tiếng Lão tiên ông để gọi lại. Hai vị này thuộc loại đối bình bất kháng. Lão tiên ông biết cha bà ta là Ngũ vân lão tổ, cai quản cả quần yêu thuộc loại mang lông đội sừng, xương ngang xuyên tâm, chẳng phải do tứ tạo sanh ra, xương sống chống lên trời đều thuộc quyền cai quản của ông ta. Ông ta có một lá phan tỵ yêu, một khi treo lên thì yêu tinh trong thiên hạ đều về châu cả. Vì thế tiên ông cũng không động chạm tới ông ta. Ngọc diện lão hồ cũng biết tiên ông đạo đức rất cao xa, báu vật trấn quán trong miếu có Càn khôn ảo diệu đại hồ lô, bất luận là yêu tinh gì, hễ lọt vào trong đó một giờ ba khắc sẽ hóa làm máu mủ hết. Vì thế bà ta cũng không dám động đến Lão tiên ông. Hôm nay lão tiên ông nghe nói có Ngọc diện tiên cô đến, lật đặt xuống thêm đón tiếp, nói:

- Tiên cô đến thăm, có việc gì mà rảnh rang dữ thế?

- Tiên ông, tôi thấy trong miếu của ông có một yêu khí bốc lên trời, không biết là tại làm sao?

Theo tay Lão tiên ông chỉ, lão yêu hồ nhìn lên trần nhà thấy đang treo lủng lẳng một tiểu Hòa thượng, trên đầu có khí đen. Lão yêu hồ hỏi:

- Hòa thượng đó là ai vậy?

Trên trần thế có Tể Diên Hòa thượng, hưng Tam Bảo, diệt Tam Thánh, hiếp đáp môn hạ Tam Thanh giáo chúng tôi, như: đốt cháy Tường Vân quán, đốt chết Trương Triệu Hưng, đốt Yên Vân tháp, kêu thiên lôi đánh Hoa Thanh Phong, bắt nhốt Trương Diệu Nguyên, đùa cợt Chữ Đạo Duyên, Trương Đạo Linh. Con yêu tinh này là đồ đệ của Tể Diên đó. Tôi bắt hẩn treo lên chờ Tể Diên đến. Tể Diên đến trễ một ngày là hẩn bị treo một ngày, chừng nào Tể Diên tới tôi mới thả hẩn ra. Để xem Tể Diên là nhân vật như thế nào cho biết.

Ngọc diện lão hồ nói:

- Nay lão tiên ông, bao giờ Tể Diên tới, xin ngài đưa tin cho tôi biết. Đại đồ đệ của tôi cùng Châu công tử ở thành Lâm An có một đoạn kim ngọc lương duyên, vô cớ bị Ông ta đuổi về. Đồ đệ thứ ba của tôi là Chương Hương Nương ở nhà Hàn viên ngoại tại thôn Vĩnh Ninh cũng bị Ông ta đuổi đi. Tôi còn có đứa đồ đệ nhỏ bị Ông ta giết chết ở Tiểu Nguyệt Đồn. Tôi hỏi bọn đồ đệ tại sao tụi bây không đấu pháp với ông ta. Chúng trả lời là địch không lại ông ta. Chừng nào Tể Diên tới, tiên ông cho tôi hay tin, tôi sẽ thi một thuật nhỏ bắt ông ta để trả thù cho bọn đồ đệ của tôi.

- Được! Đã có tiên cô chịu để tâm đến, bao giờ Tể Diên tăng tới, tôi sẽ đưa thơ báo tin.

Đương nói tới đó thì đồng tử vào báo:

- Thư sư phó, Tể Diên tìm sư phó!

- Kỳ thực Tể Diên không nói như vậy mà chỉ nói đến bái phỏng quán chủ, nhưng đạo đồng lại đưa tin như vậy. Lão tiên ông cũng là bậc cao nhân, vội nói:

- Hãy mời vào.

Đạo đồng đi ra, không nói “Sư phụ có lời mời”, mà lại nói:

- Sư phó tôi kêu ông vào đi!

Tế Diên cũng không tỏ vẻ sắc giận, nói:

- Cũng được, vào thì vào!

Nói rồi cất bước đi vào loạng choạng, chân thấp chân cao, ngã xiêu ngã tó thẳng vào bên trong.

152. Chương 153

Ngọc diện hồ lên Thanh cung hỏi đạo

Tế Thiên sư nói Thiên Thai hội tiên

Lão tiên ông dẫn bảo đạo đồng mời thỉnh Tế Diên vào, vì trong bụng nghĩ: “Để ta gặp Tế Diên xem là hạng người nào? Nếu là Đại lộ Kim tiên thì trên đầu có khí trắng, nếu là Tây phương La Hán thì trên đầu ắt có Phật quang, kim quang, linh quang; nếu là yêu tinh chắc chắn có khí đen; nếu là phạm phu tục tử ta cũng xem thấy biết”. Đang lúc suy nghĩ như thế thì thấy Tế Diên từ ngoài đi thẳng vào. Lão tiên ông xem thấy là một kẻ phạm phu tục tử, trong bụng nghĩ thầm: “Nghe tên không bằng mắt thấy, thấy mặt hơn là nghe tên. Chữ Đạo Duyên, Trương Đạo Linh quả là kẻ bất tài mới bị nhục về tay ông ta như thế, thực đáng tức cười quá!”. Lão yêu hồ thấy Tế Diên cũng nghĩ giống như vậy: “Xem ra ông ta chỉ là một kẻ phạm phu tục tử mà sao bọn đồ đệ mình không dám chống lại ông ta kia?”. Tế Diên bước tới hạc hiên, ngược mắt lên quan sát. Tòa viện này là phòng chái phía Đông, phòng Bắc có năm gian đều mở mở tranh tối tranh sáng. Nơi hạc hiên ở Bắc thượng phòng, tấm rèm được cuốn cao lên, dựa tường phía Bắc là một cái bàn bên trên có rất nhiều kinh sách, trong đó có Đạo Đức kinh 5.000 lời của Lão Tử. Ở giữa treo Càn khôn ảo diệu đại hồ lộ Phía đằng kia là một bàn bát tiên với hai ghế dựa. Ngồi trên chiếc ghế ở đầu này là một vị đạo cô chừng 40 tuổi, da mặt sáng sạch toát ra vẻ trẻ trung và đẹp đẽ. Bà ta đầu đội mũ đạo sĩ bằng vải xanh, mình mặc đạo bào màu lam để lộ cổ áo màu xanh, vớ trắng vân hài. Ngồi nơi đầu kia bàn là lão tiên ông. Tế Diên nhìn thấy, nói:

- Quý hai ông bà mạnh khỏe hỉ?

Ngọc diện lão hồ nghe nói câu đó mặt đỏ rần. Lão tiên ông nghe nói, “a” lên một tiếng, hỏi:

- Có phải Tế Công ở chùa Linh Ẩn đến không?

- Đâu dám! Thưa tiên ông, tôi là Tế Diên.

Tiên ông kêu:

- Đạo Tế!

- Ôi hay quá, Thái duyệt!

- Diên tăng!

- Mao đạo!

- Diên tăng thật lớn mặt!

- Mặt nhỏ làm sao dám đến đây?

Lão yêu hồ nói:

- Ta tưởng Tế Diên Hòa thượng là thế nào ấy! Dè đâu là một ông thầy chùa ăn mày. Người hãy xem lại mình kia! Tăng y rách nát thiệt hết chỗ nói!

Tế Diên cười nói:

Đừng cười rách nát chiếc Tăng y,

Đâu biết Tăng y quá diệu kỳ,

Ba vạn sáu ngàn khung lỗ nhỏ,
Kèm theo sáu bốn miếng khảm ly,
Mở ra che kín trời cùng đất,
Thu vào tay áo của Tăng y,
Đông ấm, Hè lương, Xuân dễ chịu,
Mùa Thu trùng rệp lánh xa nghì,
Có người muốn hỏi bao nhiêu giá?
Vạn lượng vàng ròng khó rở chi!

Lão tiên ông nghe khoe như vậy, cười hà hà, nói:

- Ông khoe Tăng y của ông có nhiều cái hay, vậy chứ ông biết cái áo bá nạp ta đang mặc đây chẳng? Ta thường nói:

Bá nạp này chứ coi thường
Chẳng phải lụa dệt chẳng phải the
Ngày Đông mặc vào ấm như bông
Ngày Hạ xỏ vào mát như quạt
Chẳng phải giặt, khỏi đổi thay
Cùng không nhuộm, cũng không hung
Cần chi màu đỏ màu xanh thắm
Sợi dọc tám muôn bốn ngàn hàng
Vá chằm sáu trăm bảy mươi miếng
Cần tam liên, khôn lục đoạn
Ly trung hư, khảm trung mãn
Khoảng giữa giảng giảng tinh đầu sáng
Ngoài biên thế giới rộng vô cùng.
Mặc vào từng tực cung Hàn Quảng
Mặc vào cũng dự yến Bàn Đào
Chớ chê bá nạp chẳng ra chi
Bay chẳng một lèo Linh Hư điện
Tế Diên nghe nói khoe rồi nói:

- Chà, hay, hay quá! Ông bắt đồ đệ của ta, nhấc ta lên đây làm gì?

- Này Hòa thượng, ông nên biết rằng: “Thế sự như cuộc cờ, không dính mắc mới là cao thủ, thân này khác nào bình sành, thoát ra mới thấy được chơn không”. Ông cũng nên biết: Một cây gậy trúc gánh cả gió trăng, gánh rồi cũng phải thay vai nghỉ, hai bàn tay không nắm cả cổ kim, nắm xong cũng phải thả ra mà!

- Được, đã như thế thì hai ta hôm nay sẽ phân tài “mạnh còn yếu chết, thiệt còn giả mất” mới được. Trước hết, ông hãy thả đồ đệ của ta ra đi, có chuyện gì chúng ta sẽ nói sau.

- Ủ, được.

Nói rồi lật tức thả Ngô Thiên ra. Ngô Thiên vỗ vỗ đầu nói:

- Sư phó, người thấy đó, đồ đệ của người không đến nỗi tồi tệ lắm! Con bị treo mấy ngày mà không than vãn tí nào!

- Được, có như vậy mới là đồ đệ của ta chứ!

Lão tiên ông nói:

- Nay Diên tăng, hãy vào trong viện so tài cao thấp với ta.

- Cái lão lộn sòng kia, hãy a đây!

Lão tiên ông vừa muốn động thủ thì Ngọc diện trường thọ tiên cô nói:

- Tiên ông tạm thời hãy bớt giận đã. Tên vô danh tiểu tốt này, tiên ông cần gì phải ra tay! Giết gà đâu cần dao mổ trâu, để tôi bắt nó cho.

Nói xong lão yêu hồ rút kiếm ra, nhắm ngay đầu Tế Diên chém xuống. Tế Diên né mình tránh khỏi, thuận tay chụp một cái. Lão yêu hồ mặt đỏ đến mang tai, nói:

- Hay cho Diên tăng, thật là lớn mật dữ a! Tiên cô hôm nay phải bắt mi mới được.

- Mật lớn mới dám chèo cánh gà trên cột cờ chứ!

Lão yêu hồ đâm chém lia lịa. Tế Diên cũng thiết lệ, luồn qua lách lại, bước tới thối lui, véo bên trái, xô bên phải. Lão yêu hồ tức quá hét lên:

- Diên tăng, thiết mi muốn chết mà. Để tiên cô dùng bửu pháp lấy tánh mạng mi cho mi biết tiên cô lợi hại tới bực nào!

Vừa nói vừa rút ra một sợi dây Khổn tiên bằng dài 9 tấc 9, ánh 3 tấc 3 phân làm tam tài. Sợi dây này còn gọi là Tử mẫu âm dương bằng. Khi luyện dây này, trước phải hại một phụ nữ mang thai bé trai. Mổ bụng người phụ nữ lấy thai ra rồi dùng sợi dây luyện nhúng máu huyết của cả hai mẹ con, thúc bùa chú vào rồi mượn chánh khí trời đất, tinh hoa nhật nguyệt, luyện đủ 49 ngày. Sợi dây này thấy lên có thể dài có thể ngắn, bất luận yêu tinh gì bị sợi dây trói lại sẽ hiện nguyên hình. Ngay cả Đại lộ Kim tiên bị trói lại cũng mất đi 500 năm đạo hạnh. Hôm nay lão yêu hồ rút sợi dây này ra khỏi bao, miệng niệm chú lâm râm và hô "Sắc lệnh", mắt thấy kim quang sang ngời nhắm ngay Hòa thượng xông tới. Tế Diên la:

- Không xong, không xong rồi! Mau cứu tôi với, bố người ta!

Tiếng la chưa dứt, Tế Diên bị sợi dây trói chặt tề tạch xuống đất. Tiên cô mỉm cười, nói:

- Ta tưởng đâu Tế Diên có tài năng pháp thuật ghê gớm, té ra là một kẻ bất tài! Ta cũng không thêm giết nó làm chi, bọn bây vác nó quăng ra ngoài khe núi ở phía sau đi. Nay tiên ông, ngài xem tôi chỉ đưa ra một chút pháp thuật là bắt được hẩn ngay hà!

- Lão tiên ông thấy vậy cười hà hà, nói:

- Chút pháp thuật đó mà nó còn chịu không nổi. Tụi bây vác ra sau núi ném đi!

Lúc đó Lôi Minh, Trần Lượng, Tôn Đạo Toàn đều ở phía sau, Ngộ Thiền đứng một bên dòm thấy sư phụ mình bị trói chặt, cảm thấy rất tức giận, nhưng nghĩ mình chẳng phải là đối thủ của hai vị ấy. Tuy chẳng dám mạo hiểm nhưng miệng không nhịn được bèn mắng ngay Ngọc diện trường thọ tiên cô nghe mắng, tức giận tran hồng, nói:

- Ta không muốn giết Tế Diên làm gì, nhưng ngặt nỗi tụi bây mắng chửi, ta giết hẩn cho rồi.

Nói xong gơ bảo kiếm lên định giết. Lão tiên ông lật đật cản lại, nói:

- Tiên cô đừng làm thế, miếu tôi là nơi thanh tịnh, nếu giết ông ấy ở đây, há chẳng làm hư cuộc đất này sao?

Đương nói tới đó thì thấy Tế Diên từ ngoài khệnh khạng đi vào. Lão tiên ông, lão yêu hồ nhìn thấy không khỏi ngạc nhiên! Nhìn lại kẻ bị trói không phải là Tế Diên mà là tiểu đồng đồ đệ thứ hai của lão tiên ông. Lão tiên ông lật đật mở dây ra thì tiểu đồng đã hết thở rồi. Lão tiên ông râu mày đều vểnh ngược, lấy viên thuốc đổ vào cứu tỉnh đồ đệ. Lão yêu hồ nói:

- Hay cho Tể Diên, mi thiệc chọc ta tức chết đi thôi!

- Ta chọc tức người thì người cứ chết đi!

Lão yêu hồ lập tức thò tay rút ngay một thứ bửu bối, miệng đọc lâm râm: từ nửa lưng trời có vô số độc xà quái thú, chồn cáo hồ ly ập tới mổ cắn Tể Diên. Tể Diên cười hà hà, lấy tay chỉ một cái, miệng niệm: “Án ma ni bát mê hồng! Án sắc lệnh hích!”. Tức thì một đạo hào quang phóng ra, bao nhiêu con thú ấy đều hóa thành giấy cả. Đó chỉ là phép mà mắt người thôi! Lão yêu hồ thấy vậy, giận nói:

- Hay cho Diên tăng, cả gan phá mất pháp bửu của ta! Thiệt là: Người không có lòng hại cộ mà cộ lại có ý hại người. Hôm nay đừng trách sơn cô độc ác, đó là tại mi muốn tìm lấy họa mà thôi!

Nói rồi trong miệng niệm lâm râm, vung tay lên, nghe rẹt một tiếng, một khối lửa bùng lên, đó là một cục đá, theo thế Thái Sơn áp đỉnh nhắm ngay đầu Hòa thượng rớt xuống. Cục đá ấy tên là Lôi hỏa thạch, lợi hại vô song! Bất luận tinh linh gì bị nó đánh trúng đều phải chết. Kim tiên ở đảo động nào bị cục đá này đánh phải cũng tiêu mất bạch quang. Tể Diên nhìn thấy, nói:

- Ôi, cái gì vậy?

Nói rồi lấy tay chỉ một cái, miệng niệm lục tự chơn ngôn: “Án ma ni bát mê hồng! Án sắc lệnh hích!”. Cục đá xệt ra một đạo hoàng quang, hiện lại nguyên hình, bị Tể Diên đưa tay bắt lấy. Lão yêu hồ thấy Tể Diên liên tiếp phá ba món pháp bửu, không dẫn được tức giận, mặt đỏ hồng. Lão tiên ông nói:

Tiên cô không cần đối địch với ông ta làm chi, để ta bắt ông ấy cho.

Nói rồi rút bửu kiếm ra nhắm ngay Tể Diên chém tới. Tể Diên tròn mình tránh khỏi. Lão tiên ông đem Bát tiên kiếm pháp ra thi triển. Thất là:

Lý thiết tiên sinh kiếm pháp cao

Động Tân ra thế xứng anh hào

Chung Ly mang kiếm thanh phong khách

Quía Lão cười lừa nhẹ phụng mao

Quốc cộ tới lui thần quỷ khiếp

Thái hòa bốn mặt chớp như sao

Tiên cô bày bố Bát tiên trận

Tương tử truy hồn dễ trốn nào.

Lão tiên ông thi triển Bát tiên kiếm pháp, Tể Diên cứ chạy quanh xà quần. Lão tiên ông chém mãi không trúng, trong bụng tức quá! Lúc này Trần Lượng, Lôi Minh, Tôn Đạo Toàn, Dạ hành quỷ Tiểu côn lôn Quách Thuận được tin đều ra phía trước xem. Quách Thuận nói:

- Làm sao bây giờ? Tăng, Đạo đều là sự phụ của tôi cả, phải can ra chớ!

Theo như Tôn Đạo Toàn tính toán thì mọi người hãy đến trước Lão tiên ông quỳ xuống, năn nỉ giảng hòa. Thấy Lão tiên ông còn đang giận dữ, tay còn run run. Lão tiên ông nói:

- Này Diên tăng, mi cậy tài chi của phạm phu tục tử mà dám đến đây ngông cuồng thế? Mi kêu ta ba tiếng “Tổ sư gia”, ta sẽ tha cho khỏi chết!

- Này tên đạo sĩ lộn sông kia, người kêu Hòa thượng ta ba tiếng “Tổ tông đại Hòa thượng lão gia”, ta cũng chưa tha cho người sống nữa là!

Lão tiên ông nghe nói, tức giận cành hông, lập tức niệm chú lâm râm. Bỗng nhiên nổi lên một trận cuồng phong. Thật là:

Gió lớn lên, gió lớn lên

Tiếng như bò rống đến tai long

Phá núi rừng cây như chặt đốn
Che mặt trời, sát khí thẳng xông
Trời mờ mịt, đất rung rinh
Cuồn cuộn, cát bay đá bật tung
Thượng cổ từng nghe phong cổ quái
Hôm nay gặp mấy cổ quái phong.
Một trận cuồng phong nổi lên, Tể Điền và mọi người nhìn thấy quả thật là kinh người.

153. Chương 154

Lão tiên ông đầu phép cùng Tể Điền
Thỉnh hồ lô kinh hoảng cả yêu hồ

Lão tiên ông niệm chú, cuồng phong nổi lên dữ dội. Tể Điền nhìn thấy lão đạo sĩ biết phép phân thân, lại biến ra một lão đạo tiên ông giống y hệt, tay cầm bửu kiếm, một ông cầm kiếm chém, một ông cầm kiếm đâm.

Tể Điền nói:

- Hay a! Lão đạo sĩ biết chia ổ, kêu xuống thêm một ông nữa đây.

Nói tới đó thì thấy hai ông đạo sĩ mỗi người bắt quyết niệm chú, hai ông biến thành bốn ông vây chặt Tể Điền vào giữa. Tể Điền lách mình chạy ra thật lẹ, mấy ông đạo sĩ chém không trúng. Bốn ông lại niệm chú thành tám ông, tám ông biến thành mười sáu, 16 thành 32, 32 thành 64. Phút chốc cả viện đầy chật lão đạo. Tể Điền luồn lách chạy lung tung, nói:

- Thiệt đáng lo quá đi!

Nói rồi bốc ngay một nắm đất vung lên, miệng niệm: “Án ma ni bát mê hồng! Án sắc linh hích!”. Một trận cuồng phong nổi lên biến ra vô số lão tiên cô. Mấy lão tiên cô ôm cứng các lão đạo sĩ chẳng chịu buông. Mấy lão đạo sĩ bị mấy lão tiên cô ôm chặt, miệng la ôi ôi không thôi. Lão đạo sĩ thấy sự tình bất ổn, lật đật cắn chót lưỡi tươm máu phun ra thu hồi các lão đạo sĩ lại. Các lão tiên cô cũng biến mất. Ngọc diện lão yêu hồ giận đỏ cả mặt mày, muốn thí mạng với Hòa thượng. Lão tiên ông nói:

- Tiên cô đừng nói vội, hôm nay ta sẽ lấy tánh mạng của Điền tăng đây!

Nói rồi vào trong nhà lấy ra Càn khôn ảo diệu đại hồ lô. Lão yêu hồ biết hồ lô này rất lợi hại, bất luận yêu tinh cỡ nào bị thâu tóm vào trong đó một giờ ba khắc sẽ hóa làm máu mủ hết. Lão yêu hồ dù có 8.000 năm đạo hạnh cũng không chống nổi hồ lô ấy, lật đật thối lui vận yêu phong chạy trốn. Lão tiên ông cầm hồ lô trong tay, nâng lên nói:

- Điền tăng, ngươi có biết hồ lô này của ta không?

- Có gì không biết chứ! Đó là mẫu quảng cáo trong tiệm rượu của người ta, ông lấy trộm chứ gì! Ta thường uống rượu trong tiệm nghe nói ông muốn mua rượu chịu, tiệm rượu không chịu bán thiếu, ông nổi giận lấy trộm mẫu quảng cáo của người ta đó mà!

- Ngươi nói vậy nói bạ không hà! Ngươi có biết lai lịch hồ lô của ta không?

- Ta chẳng nói nó là hàng quảng cáo trong tiệm rượu sao?

- Ta nói cho người biết, chiếc hồ lô của ta đây: trồng dây năm Giáp, nở hoa tháng Giáp, ngày Giáp kết hồ lô, hái nhằm giờ Giáp, bên trong án ngũ hành, bên ngoài án theo tam tài, hút được vật tinh linh, giây lát

tan thành tro bụi. Hồ lô của ta đã được bốn giáp tý, bát luận tinh linh nào lọt vào trong đó, trong một giờ ba khắc sẽ hóa thành máu mủ hết. Người đừng khinh thường hồ lô ta nhỏ, nó có thể chứa cả tam sơn ngũ nhạc, vạn quốc cửu châu đấy.

- Còn có điều gì áo diện nữa không?

- Ta bắt người bỏ vào trong đó thì trong sáu tiếng đồng hồ người thành một đồng máu mủ thôi.

- Hai ta không thù oán gì nhau, ông cần gì phải lấy tánh mạng ta như vậy? Ông nếu thâu ta vào trong đó, ta thấy khó chịu, ta kêu: “Đạo gia ơi, thả ta ra đi!”. Ta la lên một tiếng thì ông thả ta ra có được không?

- Được chứ, chỉ cần người biết ta lợi hại, chịu phục ta, ta sẽ thả người ra.

- Vậy thì ông cứ việc.

Lão tiên ông lập tức gỡ nắp hồ lô, miệng lâm râm niệm chú, thì thấy từ trong đó tuôn ra một đạo hào quang, kim quang lẫn lộn, thuy khí nghìn điều. Luồng hào quang tỏa ra trùm lấy Tế Diên, Tế Diên bị hào quang che mắt không còn thấy nữa. Lão tiên ông thâu đạo hào quang lại và đậy nắp hồ lô. Lão tiên ông kêu:

- Diên tăng! Thì nghe trong hồ lô Tế Diên đáp “ơ”.

Lão tiên ông hỏi:

- Diên tăng, người cảm thấy thế nào?

Nghe trong hồ lô có tiếng đáp:

- Vậy mà khỏe ghê! Ta có chỗ ở rồi, khoái quá!

- Diên tăng, người không chịu năn nỉ ta, giây lát sẽ hóa thành máu đấy nhé!

Ngay lúc đó, Dạ hành quý Tiểu côn lôn Quách Thuận, Tôn Đoạn Toàn, Lôi Minh, Trần Lượng, ngay cả Ngộ Thiên cũng đều quỳ trước Lão tiên ông van xin:

- Xin Tổ sư gia tha mạng cho Sư phó chúng con có khùng khùng điên điên, xin người nới tay cho.

Quách Thuận nói:

- Tế Công cũng là sư phó của con. Trước đây sư phó con đã cứu tánh mạng con khỏi chết tại Ngũ Lý Bia ở Khúc Châu, xin sư phó nể mặt đệ tử mà thả Tế Công ra.

- Sơn nhân ta cùng ông ấy trước kia không thù gần đây không oán, tại vì ông ta hưng Tam Bảo, diệt Tam Thanh, hiếp đáp môn hạ Tam Thanh giáo thái quá! Ta làm như vậy để nở mặt nở mày Tam Thanh giáo đôi chút thôi. Ông ấy đã cứu đồ đệ ta thì được rồi, các người hãy dậy đi. Sơn nhân ta không lấy tính mạng ông ấy là được.

Mọi người lớp ngóp đứng dậy. Lão tiên ông dự định thả Tế Diên ra thì thấy Tế Diên từ ngoài khệnh khạng đi vào. Mọi người nhìn thấy rất đổi ngạc nhiên. Lão tiên ông “a” lên một tiếng, nói:

- Ta nhốt người trong hồ lô, làm sao người ra được thế?

- Ta ở trong đó buồn quá nên mới bò ra đây?

Lão tiên ông nhìn lại: Nắp hồ lô còn đậy kín làm sao có thể ra được kìa? Hồ lô còn nặng chình chịch đây mà! Lão tiên ông bèn dỡ nắp lúc lắc hồ lô ra, thì ra trong đó là chiếc mũ rách của Hòa thượng. Tế Diên nói:

- Ông chớ coi thường chiếc mũ rách của ta nghe! Ông không chịu nổi một nhát của chiếc mũ này đánh xuống đâu!

Lão tiên ông nghĩ thầm: “Ta ngược lên biết thiên văn, cúi xuống thông địa lý mà sợ chiếc mũ rách của ông ta à?”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Này Hòa thượng! Chiếc mũ của ông có bao nhiêu lai lịch nào?

- Chẳng có lai lịch gì, chỉ có chút lợi hại thôi!

- Ta không tin, ông thử gỡ lợi hại của chiếc mũ cho ta xem nào?

- Được chứ!

Nói xong thấy chiếc mũ lên không, miệng niệm lục tự chơn ngôn: “Án ma ni bát mê hồng!”. Lão đạo sĩ thấy chiếc mũ đang ở nửa chừng không tìa ra hào quang muôn đạo, thụy khí ngàn trùng, kim quang vân vũ giống như tòa Thái Sơn nhắm ngay đầu Lão tiên ông ập xuống. Lão tiên ông thấy vậy, nói thầm: “Không xong rồi đa”. Trong lòng rung động: “Ông Hòa thượng này chắc có lai lịch ghê gớm! Cũng có thể là ông ta cố ý đùa cợt mình đây!”. Lão đạo sĩ thấy chiếc mũ rớt xuống đầu, biết rằng nó rất lợi hại, lật đặt miệng niệm chơn ngôn, tức thì huyết thiên môn mở ra, từ Thiên linh cái lộ ra một ông đạo nhỏ chừng hơn một thước, đưa hai tay ra muốn đón lấy chiếc mũ. Đó là điểm chơn đạo hạnh của ông ta, về sau nếu được thành công sẽ lên tiên cảnh, thoát ra khỏi túi thịt da này cũng bằng ngã Thiên linh đó. Nếu không như vậy, sanh ra lại làm đứa trẻ, chỗ Thiên linh cái nhúc nhích, đó là thiên môn, tới chừng hiểu biết việc đời, biết nói chuyện thì thiên môn mới đóng lại. Điểm chơn đạo hạnh của Lão tiên ông hôm nay mới hiển lộ, nếu bị chiếc mũ Tế Điền đánh trúng sẽ tiêu mất 500 năm đạo hạnh. Tế Điền nghĩ mình với Lão tiên ông không thù không oán, vả lại Lão tiên ông cũng là người tốt nên không nỡ làm hại ông ta, bèn lắt tay ngoắc một cái thu chiếc mũ về, nói:

- Nay tiên ông, ông đừng nghe theo lời của Chữ Đạo Duyên và Trương Đạo Linh làm chi! Chuyện đốt cháy Tường Vân quán chỉ vì Trương Diệu Hưng vô cớ thi triển Ngũ quỷ đình đầu pháp, Thất tiên tỏa dương hầu để ác hóa Lương Vạn Thương; thiên lôi đánh chết Hoa Thanh Phong là tại ông ta luyện Ngũ quỷ âm phong kiếm và Tử mẫu âm hồn kiếm hại người, Mạnh Thanh Nguyên phải chịu tù tội vì giết người ở Mã Gia Hồ. Những chuyện ấy là tại họ ác tâm quá đỗi không thể giải trừ được! Hòa thượng ta lấy đức hiếu sinh làm trọng, đâu vô cớ giết hại sinh linh bao giờ! Chữ Đạo Duyên vì tuổi trẻ khờ khạo muốn đối địch với Hòa thượng ta nên báo ứng cho nó biết như vậy. Đại khái tiên ông chưa biết Hòa thượng ta là ai mà!

Nói rồi Tế Điền sờ lên Thiên linh cái lộ ra Phật quang, kim quang, linh quang. Bấy giờ Lão tiên ông nhìn thấy trước mắt mình một vị cao một tượng sáu, đầu như đầu gạo, gương mặt đỏ hồng, mình mặc áo cánh, hai chân trần để lộ cả đùi, rành rành là một Tri Giác La Hán.

Lão tiên ông nhìn thấy vội cúi đầu, miệng niệm “Vô lượng Phật”, nói:

- Té ra là Thánh tăng, đệ tử không biết nên mới xúc phạm như vậy! Mong Thánh tăng vào ngồi trong nhà.

- Tiên ông không cần phải tạ tội. Chúng ta còn có nhiều dịp gần gũi nhau mà!

Lão tiên ông lập tức mời Tế Điền vào nhà trong, kêu đạo đồng dọn rượu mời. Tế Điền nói:

- Hãy khoan uống rượu đã. Ta cảm phiền tiên ông giúp ta một việc.

- Thánh tăng có cần điều chi, xin cứ dạy bảo.

- Hiện giờ nhà cậu ta là Vương An Sĩ định lập đàn trai đàn tụng kinh siêu độ cho tạ Ta có một phong thơ viết sẵn, nhờ tiên ông vận cước phong đi thẳng đến thôn Vĩnh Ninh giao cho cậu ta rồi trở về đây, chúng ta cùng uống rượu cũng chưa muộn.

- Vâng!

Tiên ông đáp rồi tiếp lấy phong thơ đi thẳng.

Phản Vương An Sĩ từ khi ở chùa Quốc Thanh trở về, muốn cất rạp làm lễ mời chư tăng chùa Quốc Thanh đến tụng kinh, rước 99 vị sư tổ chức ba đàn chẩn thí, 108 vị Hòa thượng tụng Lương Hoàng Sám. Ai khuyên cũng không nghe. Lão viên ngoại định phái gia nhân cất rạp che màn, mời các bạn bè, tổ chức rình rang lễ siêu độ cho Lý Tu Duyên, với ý định đem một phần gia nghiệp của Lý Tu Duyên dùng vào việc này. Đương lúc mọi người lăng xăng bận rộn thì bên ngoài có tiếng “Vô lượng Phật”. Gia nhân nhìn ra thấy đứng trước cửa là một vị lão đạo sĩ mặt như cổ nguyệt ba thu, tóc như tuyết ba đông, tóc mai như sương tháng chín, một bộ râu bạc phau, mình mặc áo nạp rách, sau lưng đeo hồ lô lớn.

Gian nhân nhận biết hỏi:

- Đây có phải là vị thần tiên trên núi Thiên Thai không?

Tại địa phương này đều biết trên núi Thiên Thai có thần tiên, ở dưới núi nhìn lên thấy trên núi ẩn ẩn có cây có miếu mà không người nào lên được vì trước núi không có đường, vả lại trên núi có nhiều độc xà quái

thú nên không ai dám bén mảng đến. Lão tiên ông thường xuống núi hái thuốc, ai ai cũng biết ông là thần tiên. Kỳ thật sau núi có đường lên núi dễ dàng, nhưng vì bóng che khuất nên không người biết. Lão tiên ông cũng không nói cho ai biết vì không muốn giao thiệp với hàng sĩ hoạn, để cho trên núi được yên tĩnh. Hôm nay Lão tiên ông đến trước cửa, nói:

- Tôi là Côn Lôn Tử ở Thượng Thai cung trên núi Thiên Thai đây. Bần đạo hôm nay đặc biệt đưa đến Vương thiện như một bức thư.

Gia nhân cầm phong thư đưa vào bên trong, nói:

- Bẩm viên ngoại, hiện có vị thần tiên ở núi Thiên Thai đến đưa thư.

Vương viên ngoại tiếp lấy thư mở ra xem, “a” lên một tiếng, mắt mở trừng trừng, miệng há hốc hồi lâu.

154. Chương 155

Gửi bức thư, dùng lời hay khuyên cậ

Về Linh Ẩn, Quảng Lượng thỉnh Thánh tăng

Vương An Sĩ mở thư ra xem thấy đúng là nét chữ của Lý Tu Duyên, trên giấy viết bốn câu thơ:

Bất tất cầu kinh với lập đàn,

Tu Duyên chưa chết vẫn an khang,

Thời gian thấm thoát đôi năm nữa,

Tu Duyên có dịp trở thăm làng.

Vương An Sĩ xem thư, “a” lên một tiếng lấy làm kinh dị! Lập tức bảo gia nhân mời ông lão đạo sĩ vào. Gia nhân chạy ra tìm không thấy bóng dáng đâu nữa. Lão tiên ông đã vận cước phong trở về miếu, nói:

- Việc của Thánh tăng dặn, đệ tử đã đưa thư xong rồi.

- Chà, chà, tiên ông không nên quá khiêm nhường như thế, sau này Hòa thượng ta còn có dịp phải nhờ đến sự giúp đỡ của tiên ông mới xong.

- Chỉ cần Thánh tăng đưa tin đến là đệ tử sẽ tới ngay.

Nói rồi bảo đạo đồng dọn rượu. Tiên ông bồi tiếp Tế Điền uống rượu, chuyện trò rất tương đắc. Tiên ông hỏi:

- Thánh tăng tính sẽ đi đâu nữa?

- Ta phải trở về chùa. Hiện giờ trong chùa ta có việc khẩn cấp, có người tìm ta, không trở về không được. Có một điều này, ta muốn mang các đồ đệ ta về hết, chỉ trừ tên tên đồ đệ này, nói là yêu tinh. Nếu về đến Lâm An gặp bọn quan lại có nhiều bất tiện.

- Vậy thì thế này, để đệ tử viết một phong thư sai nó đem đến chùa Tòng Tuyền ở núi Cửu Tòng coi chùa cho Trường Mi La Hán. Trường Mi La Hán Linh Không trưởng lão vốn là Vi Đà chuyển thế, tay cầm Hàng ma bảo sử, làm chủ giáo trong sơn môn, bao nhiêu yêu tinh trong thiên hạ đều thuộc quyền Linh Không cai quản. Còn trong đạo môn thì thuộc về Tử hà chân nhân Lý Hàm Linh ở Vạn Tòng sơn cai quản. Hai vị này mười năm đi kiểm tra các núi một lần, chắc vài hôm nữa sẽ đến đây. Thánh tăng cứ ở lại đây vài hôm, đợi hai vị ấy tới, đệ tử sẽ giới thiệu cho hai bên biết mặt.

- Ta thật có việc bận. Chúng ta sau này còn có dịp gặp lại. Xin phiền tiên ông viết một lá thư cho đồ đệ ta là Ngộ Thiên cầm đi.

Lão tiên ông viết ngay một lá thư, Tể Diên cầm đưa cho Ngô Thiên. Ngô Thiên lãnh thư lập tức cáo từ. Tể Diên bảo:

- Lôi Minh, Trần Lượng hai con cầm cái thiệp này.

Đoạn kẻ tai dạn: “Phải làm như vậy... như vậy..., đừng làm lỡ việc của ta nhé!”.

Lôi Minh, Trần Lượng gật đầu vâng dạ. Tể Diên lại kêu:

- Ngô Chơn, con hãy trở về miếu của con đi. Cứ ở yên chờ đợi ít lâu rồi đến chùa Linh Ẩn tìm ta.

Tôn Đạo Toàn gật đầu rồi cùng Lôi Minh, Trần Lượng từ biệt xuống núi. Tể Diên uống rượu với Lão tiên ông xong cũng từ biệt. Lão tiên ông đưa ra tận bên ngoài, Tể Diên nói lời từ biệt rồi dùng pháp, chớp mắt đã về tới chùa Linh Ẩn. Về đến cổng chùa, Tể Diên nói:

- Một quá, một quá, xin chào!

Vị tăng giữ cửa nhìn thấy, nói:

- Tể sư phó, ông về đây à? Giám tử Quảng Lượng tìm ông mấy hôm, sai người đến các quán rượu và các nhà thí chủ quen biết hỏi thăm tùm lum hết. Ông mau mau vào trong gặp Giám tử đi!

- Cũng được!

Tể Diên nói rồi khật khà khật khưỡng đi vào chùa. Vừa vào đến bên trong, Quảng Lượng trông thấy, nói:

- Sư đệ mới về hả? Vào phòng ta đi!

- Sư huynh có khỏe không?

- Khỏe! Vào đây, vào đây!

Nói rồi lập tức kéo Tể Diên vào phòng. Quảng Lượng nói:

- Sư đệ, hèn lâu sư đệ không về thăm chùa, hôm nay ta đãi sư đệ đây. Ta biết sư đệ ăn mặn nên ta bảo dọn cho sư đệ một bàn toàn hải vị thượng đẳng. Sư đệ cứ ăn một mình, chúng ta ăn chay không ai bồi tiếp sư đệ đâu. Nào, còn mấy cân rượu Thiệu Hưng lâu năm nữa!

Nói rồi kêu dọn cho Tể Diên một bàn tiệc. Giây lát tiệc rượu đã dọn xong. Tể Diên cũng không giữ kẽ, ngồi ăn tự nhiên. Sau khi uống ba ly rượu. Tể Diên nói:

- Uống rượu của ai thì phải làm việc cho người đó; xài tiền của người, thì phải cứu tai nạn cho họ! Sư huynh hôm nay mời rượu tôi chắc là có chuyện gì đó hả? Thường ngày tôi ở trong chùa uống tí rượu, sư huynh bảo là phạm thanh quy phải phạt 40 hèo, đuổi ra khỏi sơn môn, việc đó cũng là sư huynh nói hết; còn bây giờ sư huynh làm chủ đãi tôi. Sư huynh biết phép mà phạm pháp thì tội nặng gấp đôi đấy nhé!

- Sư đệ đừng nói như vậy, hôm nay chẳng phải ta đãi sư đệ sao? Ngày thường hai ta có lời xung khắc nhau, bây giờ đừng tính nữa nhé! Chúng ta đâu phải người ngoài, sư đệ để bụng làm chi?

- Thôi, sư huynh đừng nói vòng vo nữa, mấy cái lễ tế đó nhắc làm chi, có gì thì cứ nói thẳng ra đi!

- Sư đệ đã nói như thế thì đây!

Day ra ngoài kêu:

- Hai đứa bây vào đây, dập đầu lạy sư thúc nè.

Câu nói đó vừa xong thì từ bên ngoài đi vào hai vị tiểu hòa thượng dập đầu lễ Tể Diên rồi quỳ đó không đứng dậy. Tể Diên thấy hai ông hòa thượng này đều mặt vàng gầy dẹt. La Hán gia án linh quang biết rõ mọi việc. Hai ông hòa thượng nhỏ này tại sao lại đến đây? Nhân vì ngoài cửa Nam huyện Thạch Kháng có Vạn Duyên kiều. Cầu này đã lâu không được sửa chữa nên bị lở lói không thể đi qua được. Vạn Duyên kiều là một đường lớn, người qua lại rất đông, cầu sập rồi, cách một con sông, người không qua lại được. Về sau có người ở khúc sông này đưa đò. Người đi không, tốn 10 tiền, có gánh phải tốn 50 tiền; một cỗ xe phải 100 tiền; một chiếc kiệu phải 200 tiền. Một ngày đưa đò thâu mấy mươi điều. Người đi đường chỉ tính được qua bên kia thôi, không nghĩ việc trở lại. Ngày tháng qua, họ dựa vào việc đưa đò gặt gẫm người tạ

Có người đưa ra giá rẻ hơn. Người vì cửa mà chết, chim vì ăn mà tiêu đời; người khác ở bờ bên kia đưa đồ giá rẻ bằng phân nửa bên này. Tự nhiên bên này ế ẩm, bên không cho bên kia đưa nữa. Bên kia nói:

- Anh không đóng thuế anh được đưa, tôi cũng phải được đưa đồ chứ!

Việc tranh cãi đưa đến đánh nhau, hai bên đều kêu phe mình, đánh nhau cả đám và hai bên đều có người bị thương cả. Nội vụ đưa lên quan huyện Thạch Kháng. Quan Tri huyện thăng đường truyền đưa nguyên bị cáo lên xét hỏi. Hai người, một người họ Triệu là anh cả, một người họ Dương thứ bạ Quan Tri huyện hỏi:

- Tại sao các người đánh nhau thế?

Triệu đại nói:

- Bẩm lão gia, nhân vì Vạn Duyên kiều bị hư lở, người ta không thể đi qua được. Tôi ở bên này đưa đồ, anh ta bên kia cũng đưa đồ giựt mối của tôi.

Dương Tam thưa:

- Bẩm lão gia, anh ấy đưa đồ một người đi không phải trả 10 tiền, có gánh phải trả 50 tiền, một cỗ xe phải 100 tiền, một chiếc kiệu phải 200 tiền, tôi đưa với giá rẻ hơn phân nửa nên người ta đi đồ của tôi. Anh ta không cho tôi đưa đồ nữa nên mới đánh như thế. Anh ta kêu người đánh người làm của tôi bị thương hết.

Quan Tri huyện nghe xong bèn nói:

- Hai cái tên này đều lộn sông cả! Vạn Duyên kiều là đường cái quan, ai cho các người gạt người rồi sanh sự hả? Ta phạt bọn ngươi mỗi người 500 điều tiền. Phải giao ngay để sung vào công quỹ sửa chữa cầu, rồi mới kết thúc vụ án. Không như thế, ta sẽ trọng phạt các người.

Hai người này không còn cách nào hơn, mỗi người đành phải nộp 500 điều tiền để kết thúc vụ án. Quan Tri huyện truyền quan địa phương đến, hỏi:

- Vạn Duyên kiều có thể tu sửa được không?

Quan địa phương đáp:

- Bẩm lão gia, Vạn Duyên kiều này có từ đầu nhà Tống đến giờ. Công trình cầu này rất lớn, sức một người làm không nổi.

Quan Tri huyện nghe nói, lập tức ngồi kiệu đưa người đến Vạn Duyên kiều xem thử, thấy hai bên thành cầu gạch đá đều không có, lại dấu mới cạy gỡ. Quan Tri huyện hỏi địa phương:

- Gạch đá trên cầu đều mất đi đâu?

- Hạ dịch không biết bị ai trộm lấy.

Quan huyện trở về nha môn, lập tức sai người đi khắp nơi tra xét:

- Hễ thấy gạch đá của cầu Vạn Duyên ở nhà ai hãy về bẩm báo cho ta biết, ta sẽ phạt nặng họ.

Quan nhơn lãnh lĩnh đi tra hỏi, thấy vách sau chùa Hải Triều có xây gạch đá của Vạn Duyên kiều. Quan nhơn thấy rõ ràng, lập tức về bẩm báo với quan huyện. Tri huyện liền ra trát bắt trói Hòa thượng chùa Hải Triều. Phương trưởng chùa Hải Triều tên là Quảng Huệ có hai đồ đệ là Trí Thanh, Trí Tĩnh. Quan nhơn vào chùa Hải Triều trói cổ ba thầy trò dẫn về nha môn. Quan Tri huyện thăng đường dạy đưa các tăng nhơn vào. Quảng Huệ cùng Trí Thanh, Trí Tĩnh thượng đường, mỗi người xưng tên họ xong. Quan huyện hỏi Quảng Huệ:

- Ông đã là người xuất gia, đáng lẽ phải thờ vua giữ phép mới phải, lại vô cớ lấy trộm gạch đá cầu Vạn Duyên bán lấy tiền sửa vách. Ông chịu đánh hay chịu phạt? Nếu chịu đánh, ta sung chùa ông vào công quỹ rồi phạt nặng ông. Còn chịu phạt thì ông phải đi hóa duyên cho ta, hóa đủ một muôn lượng bạc để sửa cầu Vạn Duyên.

Quảng Huệ nói:

- Tăng nhơn xin chịu phạt hóa duyên.

- Các ông tình nguyện chịu phạt hóa duyên thì tốt.

Nói rồi lập tức phái bốn quan nhơn áp giải Quảng Huệ, Trí Thanh, Trí Tĩnh mỗi người mang năm cục gạch đi ngoài phố, bảo phải tay đánh đồng la, miệng nói:

Nói cho liệt vị được nghe liền,

Kẻ đánh đồng la xin hóa duyên.

Thí chủ muốn hỏi: Tại sao thế?

Thưa rằng: Trộm gạch chùa Vạn Duyên.

Bốn vị quan nhơn theo giám sát, không nói thì đánh. Mỗi ngày đi ra mang theo năm cục gạch, ai thấy cũng không chịu thí xả, đều nói:

- Có tiền cũng không thêm cho mấy thằng thầy chùa giặc ấy đâu!

Ba thầy trò gánh của nợ ấy thật chịu hết nổi. Quảng Huệ nói:

- Trí Thanh, Trí Tĩnh, hai con đến chùa Linh Ẩn tìm sư thúc của con hiện đương làm Giám tự nơi đó. Trong chùa này có một vị Phật sống Tế Điền, nói sư thúc con cầu xin Phật sống Tế Điền từ bi hóa duyên giúp chúng ta Lão nhân gia danh vọng cao lớn, hai muôn lượng cũng hóa được dễ dàng.

Ba thầy trò dúm vào tay quan nhơn hai tiền để trình với quan huyện là ba thầy trò đều bệnh cả. Quan huyện cho phép được nghỉ vì bệnh. Trí Thanh, Trí Tĩnh bèn chạy thẳng đến chùa Linh Ẩn gặp Quảng Lượng, nói:

- Sư thúc ơi, không xong rồi. Thiệt là họa trời sập!

Quảng Lượng hỏi, Trí Thanh mới đem việc trộm gạch, hiện giờ bị tội phải hóa duyên ra sao thuật lại và nói:

- Sư phó con bảo con đến đây tìm sư thúc, nhờ sư thúc năn nỉ với Phật sống Tế Điền giúp chúng con hóa duyên. Lão nhân gia danh vọng to lớn chắc hóa duyên dễ dàng.

- Ông ta có thể có tài năng kỳ lạ cổ quái. Cả thành Lâm An này các thân hào phú hộ, trên từ Tế tướng dưới đến kẻ thứ dân, ai ai cũng kính phục ông ta Ông ta cũng trị bệnh rất nhiều người. Ngặt nỗi đã lâu ông ta không về chùa. Ông ta có thể là ở một quán rượu nào đó, còn không, có thể là mấy nhà phú hộ trong thành Lâm An.

Nói rồi cho người đi tìm ngay. Các quán rượu, các nơi Tế Điền thường lui tới đều có đến tìm mà không gặp. Tìm đến ngày thứ năm, bỗng nhiên Tế Điền trở về. Quảng Lượng đặt tiệc khoản đãi, yêu cầu Tế Công hóa duyên.

155. Chương 156

Xét nghiệm cầu, bắt giữ tặc hòa thượng

Gặp huyện chủ, trùng tu Vạn Duyên kiều

Thấy Tế Điền trở về chùa, Quảng Lượng mừng quá, trước hết dọn cho Tế Điền một bàn rượu, rồi mới kêu Trí Thanh, Trí Tĩnh vào dập đầu lạy Tế Điền. Tế Điền nói:

- Nay sư huynh, anh thấy không, hôm qua tôi nằm mộng.

- Mộng gì thế? Quảng Lượng hỏi.

- Tôi mộng thấy một ông tặc Hòa thượng, lại kéo theo hai đứa tặc đồ đệ, mỗi người mang trên lưng năm cục gạch, tay cầm đồng la, miệng la lớn:

Nói cho liệt vị được nghe liền,

Kẻ đánh đồng la xin hóa duyên.

Thí chủ muốn hỏi: Tại sao thế?

Thưa rằng: Trộm gạch chùa Vạn Duyên.

Có bốn quan nhơn đi kèm, không la thì đánh. Sư huynh thấy diềm mộng này có mới lạ không?

Quảng Lượng nghĩ thầm: “Lạ thiệt, làm sao ông ta biết được kìa?”. Tuy nghĩ vậy, vẫn nói:

- Nay sư đệ, chuyện nằm mộng ấy có thật đấy! Hai tiểu hòa thượng này là sư đệ của tôi, sư phó của chúng nó tên là Quảng Huệ đang làm trụ trì chùa Hải Huệ Ở Vạn Duyên kiều. Chỉ vì họ lấy đá gạch ở Vạn Duyên kiều mà bây giờ quan Tri huyện Thách Kháng bắt ba thầy trò trói lại và bảo họ mang gạch đi hóa một muôn lượng bạc để sửa cầu. Sư đệ nghĩ xem ai mà thí cho họ chớ? Bọn họ chịu hết nổi hình phạt này. Biết sư đệ là người có nhiều tài năng cho nên đến đây cầu sư đệ phát lòng từ bi cho! Sư đệ hãy giúp ta làm công đức, công đức này nhé!

Trí Thanh, Trí Tĩnh đồng nói:

- Thưa sư thúc, lão nhân gia nếu không hứa, chúng con sẽ quỳ mãi nơi đây.

Tế Diên nói:

- Thôi, các người đứng dậy đi. Ta biết bữa tiệc này không thể ăn không rồi. Bữa tiệc này hôm nay đáng giá muôn lượng bạc đây.

Quảng Lượng nói:

- Sư đệ ráng từ bi giúp cho nhé!

- Ủ, được rồi, lát nữa chúng ta cùng đi.

Trí Thanh, Trí Tĩnh mới chịu đứng dậy, nói:

- Sư thúc đi những đâu?

- Hôm nay đi, lát nữa hóa duyên, ngày mai động công sửa cầu.

Trí Thanh, Trí Tĩnh nghĩ thầm: “Có phải nói đùa không đấy?”. Nhưng miệng vẫn nói:

- Thế thì tốt quá!

Tế Diên uống rượu xong nói:

- Chúng ta đi nè!

Quảng Lượng nói:

- Sư đệ, chừng sư đệ về ta sẽ đến cảm ơn sư đệ.

- Ôn nghĩa gì nào! Chuyện nhỏ đâu nhằm nhò.

Nói rồi cùng Trí Thanh, Trí Tĩnh bước ra khỏi chùa đi về phía trước. Tế Diên vừa đi vừa hát sơn ca:

Khuyên người đời, nên tu phước

Nhà tranh không dệt trước tâm an

Áo vải lành lặn hơn là lụa

Nhà tranh không dệt chả thua nhà giàu

Không cầu vinh, không chịu nhục

Bình sinh an phận tùy thế tục

Tránh khỏi nhân gian thị với phi

Gặp chỗ diễn trò ta ca hát

Cũng không sang trọng chẳng quê mùa
Một lòng ngay thẳng không riêng rẽ
Suốt ngày an giấc đến gần trưa
Thức dậy điểm tâm tô canh nhạt
Cháo cũng được, rau cũng xong
Tự ca tự múa, không câu nê.
Khách tới đãi nhau một ly trà
Khách đi khỏi, tha hồ ta nhảy nhót
Hoặc nói thi, hoặc bình họa
Nực cười nhân thế quá lằng xằng
Nam Bắc ruỗi dong chỉ lợi danh
Vì ai cay đắng với nhục nhằn?
Thất tình sâu, chán dặt kỹ
Hoa nở trong mưa, đước gió lay
Lắm kẻ đầu xanh đưa nhược lão
Nhiều người già lão khóc măng non
Vàng đầy kho, ngọc đầy nhà
Nào đâu tránh khỏi vô thường đến
Lâm nguy còn lại nắm tay không
Trơ trọi một mình không bạn hữu
Nắm mồ cao, quan tài đẹp
Thân này rồi sẽ phải đi thôi!
Trần thế chết đi không sống lại
Tội gì cực khổ với bon chen?
Ruộng ông Trương, nhà họ Lý
Ngày nay giàu có ngày mai không
Ruộng dâu hóa bể, bể nên đồng
Xưa nay thay đổi đều như vậy
Thời chưa đến chớ chau mày
Tám chữ cùng thông có chậm mau
Cam La mười hai thọ Ôn Tần
Thái Công tám mươi ăn lộc Châu
Cười A Phòng, luận kim cô?
Xưa nay hưng phế khác chi cuộc cờ
Dám khuyên người đời nên quay lại
Ta nay đã phá nẻo hồn mê

Tế Diên vừa ca vừa đi tới trước. Trí Thanh, Trí Tĩnh cùng đi theo sau. Tế Diên nói:

- Hai ông đi mau một chút có được không?
- Dạ được chứ.
- Cặp đùi đó có phải của hai ông không?
- Sư thúc nói gì lạ vậy? Cặp đùi nó dính vào thân chúng con, làm sao không phải là của chúng con được?
- Ta cho các ông chạy rầm rầm nhé!
- Chạy rầm rầm là thế nào?
- Ta niệm chú cho các ông chạy như bay đó mà.
- Thì sư thúc niệm đi!

Tế Diên liền niệm chú lục tự chơn ngôn: “Án ma ni bát mê hồng! Án sắc lịnh hích!”. Hai người không tự chủ được, cảm thấy như có ai ở sau xô tới, đi như bay, dừng lại không được. Trí Thanh la lên:

- Sư thúc ơi, thôi phép lại đi! Rừng cây ở trước mắt kia, va vào đó chắc là bể máu dầm dề quá!

Tế Diên ở sau la lên:

- Không sao đâu! Án sắc lịnh hích! Quẹo qua là khỏi!

Quả nhiên tới rừng cây, Trí Thanh, Trí Tĩnh quẹo qua một chút là đi tuốt. Lại chạy tới nữa, Trí Thanh la:

- Không xong rồi! Con sông chắn ngang kia, rớt xuống đó chắc chìm chết ngay.
- Không sao đâu! Bấm chân xuống đất vọt qua là khỏi thôi.

Nói xong đã đến trước con sông rộng ba bốn trượng, phưởng phất như có ai nâng chân bay qua vậy. Giấy lát đã đến huyện Thạch Kháng. Hai người chân giở không được té nằm trên đất không dậy nổi. Tế Diên đến cho mỗi người một viên thuốc vào khỗ lại và nói:

- Hai ông về chùa trước cho sư phụ hay chớ đừng đi đâu nhé! Ta phải lên huyện nha kiểm quan Tri huyện nói chuyện, hỏi ông tại sao trời Hòa thượng chúng ta Trí Thanh, Trí Tĩnh, hai người lát nữa đến nha môn tìm ta nhé! Bữa nay, giấy lát ta sẽ đi hóa duyên để ngày mai động công sửa Vạn Duyên kiều.

Trí Thanh, Trí Tĩnh gật đầu trở về chùa. Tế Diên đi thẳng đến huyện Thạch Kháng, xăm xăm đi thẳng vào nha môn. Vị Ban đầu trực nhật nhìn thấy người mới tới là ông Hòa thượng kiểc, lật đặt cản lại, hỏi:

- Hòa thượng đi đâu?
- Ta vào trong này uống trà.
- Ông nhướng mắt mà coi, chỗ này là tiệm trà à?
- Không bán trà thì ta vào trong đó ăn cơm, mua một bầu rượu.
- Cái ông Hòa thượng này, thiệt ăn nói bậy bạ không! Ở đây cũng đâu có bán cơm rượu.
- Vậy thì bán cái gì?
- Cái gì cũng không bán, đây là nha môn mà.
- Nha môn là làm cái gì?
- Nha môn là để xử kiện thưa.
- Thì ta kiện thưa đây.
- Ông kiện thưa, mà ông tố cáo ai nào?
- Ta tố cáo chú chớ ai.
- Cái ông Hòa thượng này điên rồi. Ông lấy cớ gì để tố cáo tôi nè? Tôi có mắc mớ gì đến ông đâu?

- Ta không tố cáo chú thì không ai tố cáo được. Hai chúng ta phải đưa lên quan mới được.
- Đây là việc không có rồi đa.
- Làm sao mà không có được?
- Chuyện đó có thiệt mà!

Đương lúc cự cãi thì bên trong có tiếng tăng hắng, nói:

- Ai ở bên ngoài ồn ào thế?

Mọi người nhìn lại, nói:

- Lão quản gia ra tới kìa!

Từ bên trong đi ra một ông già, tuổi quá 60, đầu đội khăn bốn góc, mình khoác áo choàng đoạn đen, vớ trắng vân hài rất lịch sự. Vị nhơn quan nói:

- Lão quản gia, ông xem đó. Cái ông Hòa thượng kiếc này vô cớ tới đây quậy phá đó!

Vị quản gia ngược đầu nhìn lên, nói:

- Té ra là Thánh tăng!

Nói rồi lật đật quỳ xuống dập đầu thi lễ Hòa thượng. Vị quan nhơn nhìn thấy kinh ngạc, nghĩ thầm: “Cái ông Hòa thượng này chắc có lai lịch chi đây. Chúng ta giữ cửa phải dập đầu chào ông mới được, mà cũng không biết Hòa thượng là ai?”. Vị quản gia này họ Từ Trung, vị quan Tri huyện Thạch Kháng này họ Từ tên là Trí Bình. Trước đây, Thám nan thủ vật Triệu Bản đang đem dọ thám Các Thiên lâu để trộm Bát quái thiên sư phù, may gặp Y Sĩ Hùng cứu tánh mạng chủ tớ Từ Trí Bình đưa đến gặp mặt Tế Diên. Sau, Từ Trí Bình liên tiếp trúng liên mấy khoa, được bổ làm Tri huyện và trấn nhậm tại huyện Thạch Kháng này. Vì thế hôm nay lão quản gia mới nhìn ra Tế Diên, vội bước tới thi lễ, nói:

- Bạch Thánh tăng, lão nhân gia từ đâu đến đây? Lão gia chúng tôi luôn luôn nhắc nhở đến Thánh tăng. Tại sao Thánh tăng không bảo chúng nó bắt bớ?
- Ta có kêu thông báo chứ, mà vị Ban đầu này đòi ta tiền vào cửa, ta còn thừa ba lượng bạc đưa hết cho anh tạ Anh ta không chịu, lại đòi mười lượng. Đã vậy còn không chịu trả lại, bảo ta đi đi. Do đó ta mới cự cãi với anh ta, kể ông ra tới.

Từ Trung nghe kể như vậy mới nói:

- Tội bây thiệt là lớn mật, dám đòi tiền Thánh tăng chứ! Có lấy bạc trả lại không? Thường ngày tội bây còn làm bao nhiêu việc tệ hại nữa?

Vị quan nhơn nói:

- Lão quản gia ơi, ông đừng nghe lời đại sư phó, tội thiệt không có đòi tiền cửa mà.

Tế Diên nói:

- Rõ ràng là chú để trước bụng đó mà. Cửa tôi 3 lượng 4 miếng; chú nói không có, vậy chú mở thất lưng ra giũ thử xem!

Từ Trung nói:

- Phải đấy! Trong mình người có tiền không?

Vị quan nhơn này vừa mới làm giúp một việc lợi, được chia cho ba lượng bạc cất trước bụng. Gặp chuyện cự cãi này há miệng mắc quai, nói:

- Lão quản gia, trong lưng tôi hiện có tiền thật, nhưng đó là của tôi.
- Chú nói bậy bạ hoài! Có trả lại cho Thánh tăng không? Nếu không trả, tôi bắt với lão gia cách chức chú đấy!

Vị quan nhơn sợ quá đành phải riu riu móc tiền đưa ra, nói:

- Đại sư phó, tôi đưa cho ông đây.

Tế Diên cười hà hà, nói:

- Ta không cần đâu, ta cho chú nếm mùi chút chút thôi. Ai bảo chú hay xía việc người làm chỉ Chú muốn cản trở ta, ta cho chú biết mùi ngay. Ta là Tế Diên tăng ở chùa Linh Ẩn đây. Ta còn đến nữa, chú đừng cản ta nhé!

- Vâng ạ! Vị quan nhơn trả lời.

Mọi người nghe nói Phật sống Tế Diên đến đều xúm lại bàn tán xôn xao. Tế Diên cùng Từ Trung đi vào bên trong. Từ Trí Bình nhìn thấy, lật đật bước tới hành lễ nói:

- Lâu quá mới gặp Thánh tăng! Hôm nay người từ đâu đến?

- Ta hôm nay đến gặp quan Tri huyện vì một việc.

- Bạch Thánh tăng, việc gì thế?

- Hòa thượng ở chùa Hải Triều là chỗ anh em với ta, xin lão nhân gia hãy thả ông ta đi. Ta sẽ đi hóa duyên sửa cầu Vạn Duyên cho.

- Vâng, đệ tử thiệt không biết Hòa thượng chùa Hải Triều là chỗ anh em với Thánh tăng. Nếu đệ tử có biết thì mật dù có lớn bằng trời cũng không dám trói các Hòa thượng ấy. Thánh tăng đã muốn hóa duyên sửa cầu Vạn Duyên, đệ tử có chủ ý.

- Quan huyện có chủ ý gì?

Từ Trí Bình nói như vậy... như vậy. Tế Diên nghe xong gật đầu cười ha hả.

156. Chương 157

Thi Phật pháp, khéo độ Vương Thái Hòa

Nhơn nhà nghèo, lia cổ thổ kinh doanh

Tế Diên đến huyện Thạch Kháng đề ra việc hóa duyên sửa cầu Vạn Duyên, Từ Trí Bình nói:

- Thánh tăng đã nói đến hóa duyên, cần gì Thánh tăng phải đích thân đi hóa duyên? Ở địa phương này có mười nhà tài chủ thân sĩ, mình quyên mỗi nhà 1.000 lượng bạc sửa cầu là được rồi.

Tế Diên cười hà hà, nói:

- Lão gia không cần phải bận tâm, ta tử có phương cách.

Vừa nói tới đó thì có hai tiểu hòa thượng đến bên ngoài chờ Tế Diên. Quan Tri huyện lập tức truyền cho Quảng Huệ đến phóng thích ngay tại quan đường. Từ Trí Bình nói:

- Hiện có Tế Công xin cho các vị, bản huyện nể mặt Tế Công thả các người ra. Từ đây mỗi người hãy thủ phận giữ thanh quy Vạn Duyên kiêu đã có Tế Công thay các vị hóa duyên, không cần đến các vị hóa duyên nữa. Thôi, các vị hãy về đi.

Tế Diên nói:

- Trí Thanh, Trí Tĩnh đừng về, ta còn có việc.

Hai vị hòa thượng nhỏ vâng dạ ở lại. Quảng Huệ cảm tạ quan huyện rồi về chùa một mình. Tin đó bên ngoài đồn âm lên, mọi người đều biết hiện có Phật sống Tế Công đến hóa duyên để sửa cầu Vạn Duyên. Quan huyện đang khoản đãi Tế Diên thì từ bên ngoài vị đương sai bước vào bẩm báo:

- Hiện có mười nhà thân sĩ đệ lên một tờ đơn, xin lão gia ghé mắt.

Thật ra bên ngoài nghe nói Tế Công đã đến. Người có tên, cây có bóng; mọi người truyền tin cho nhau, truyền đến tai mười nhà thân sĩ. Họ họp nhau cùng bàn định:

- Chúng ta ai cũng thấy biết vị Phật sống Tế Công này, lão nhân gia đã đến hóa duyên sửa cầu Vạn Duyên, chúng ta nên đóng góp mỗi người 1.000 lượng để sửa cầu ấy.

Mọi người thương nghị xong bèn thảo một lá đơn đến gặp quan Tri huyện. Vị đương sai nhận đơn đưa cho Từ Trí Bình xem. Từ Trí Bình nói:

- Bạch Thánh tăng, Ngài thấy đó, mười nhà thân sĩ nghe Ngài tới, họ tự động tình nguyện mỗi nhà xuất ra 1.000 lượng cúng cho Thánh tăng sửa cầu Vạn Duyên.

- Hòa thượng ta hóa duyên là hóa một muôn lượng mà chỉ hóa một nhà thôi chứ không hóa mười nhà. Quan hỏi xem có ai trong bọn họ một người bỏ ra một muôn không, Hòa thượng ta mới lấy!

- Bạch Thánh Tăng, Ngài đừng làm tội họ, Ở địa phương này chỉ có bọn họ là có tiền, ngoài họ ra, người khác không cúng nổi. Nếu Thánh tăng làm tội họ chắc không ai thí xả hết.

- Không hề chi! Lát nữa ta lên Hưng Long trang hóa duyên Vương Bá Vạn.

- Thánh tăng ngàn muôn lần đừng đi. Vương Bá Vạn đó đáng được khen là Vương thiện nhơn, mỗi khi gặp mùa Đông thí cháo, mùa Hè thí trà mát. Ông ta góp tiền lên Hoàng thượng được phong là Ngũ phẩm viên ngoại. Có một điều là ông ta rất ghét hòa thượng và đạo sĩ, không trai tăng, không thí đạo. Trước đây tôi đã xử mấy vụ đều là vì tăng đạo hóa duyên chẳng những ông ta không thí xả mà còn đánh họ nữa, làm nội vụ phải đưa đến nha môn. Tôi nghĩ ông ta là người tốt cũng không nên làm tội ông ta tạ Thánh tăng vạn lần đi không được đâu!

Tế Diên cười hà hà, nói:

- Lão gia khỏi phải lo, Hòa thượng ta hôm nay không đi không được! Ông ta đã không thí xả, Hòa thượng ta mới đến hóa duyên chứ. Ta hóa duyên một muôn lượng, ông ta không thể thí 999 lượng được. Hôm nay nếu ta không có thủ đoạn đó cũng không đến đây làm chi Để lão gia xem xem. Trí Thanh, Trí Tĩnh, hãy đi với tạ Lão gia, lát nữa chúng ta sẽ nói chuyện.

Từ Trí Bình cản không được, Tế Diên dẫn hai vị hòa thượng nhỏ ra khỏi huyện Thạch Kháng thẳng đến Hưng Long trang. Vừa đến phía Đông đầu thôn, Tế Diên hỏi:

- Trí Thanh, Trí Tĩnh, hai ông có mang theo pháp khí không?

- Con có mang theo khánh. Trí Thanh nói.

- Con có mang theo mõ. Trí Tĩnh nói.

- Được, hãy đánh lên vừa đi vừa niệm!

- Niệm cái gì bây giờ?

- Chúng ta đọc bài thí thực cho các vong linh con em dọc đường.

- Vậy thì được, Trí Thanh đáp, rồi vừa đi vừa đọc.

Người hai bên đường thấy vậy cho là khật khùng. Đi tới không xa, thấy phía Bắc đường có một tòa cổng lớn, trên cổng có ngựa đá, dưới cổng cũng có ngựa đá với tám gốc hòe long trảo, bên trên treo một bức vải vẽ 180 con lạ Đối diện là 8 chữ hình đắp nổi. Toà nhà này phòng ốc rất là cao lớn, tất cả đều đắp tô chỉ nổi, điêu khắc hoa như thật. Tế Diên bước tới trước cửa xem: ngay cửa là hình bàn cờ, đắp nổi bằng vôi vữa, đá trắng nổi vân rất đẹp mắt. Tế Diên vừa kêu “mệt quá” thì từ trong đi ra một vị quản gia chừng hơn 20 tuổi, nói:

- Hòa thượng, ông đi mau đi! Ông không thấy trên cửa chúng tôi có dán giấy là tăng đạo không có duyên sao? Viên ngoại chúng tôi có thể là người tốt, nhưng không trai tăng thí đạo. Trước đây có lão đạo sĩ không cho hóa duyên, ông lại đòi hóa duyên, viên ngoại chúng tôi đi ra cầm roi ngựa đánh cho ông ta một trận, lại phải đưa đến nha môn. Hôm nay may mắn viên ngoại chúng tôi không có ở ngoài này, ông muốn hóa một cổ hương tiền, tôi cho ông đây. Ông đi mau đi! Tôi nói đây là có lợi cho ông đó.

- Chú cho ta mà chú có biết ta muốn hóa bao nhiêu tiền không?
- Hòa thượng muốn hóa bao nhiêu?
- Ta hóa một muôn lượng để sửa cầu Vạn Duyên. Hôm nay thí xả cho ta còn được, ngày mai thì không được nhé!
- Tôi không bảo Hòa thượng hóa, có thể là tốt đấy.

Trong lòng anh ta lại nghĩ: “Ông Hòa thượng này chắc là khủng rồi”.

Nếu không cho ta hóa duyên thì chú cho ta mượn cây bút đi, ta viết lên vách đắp này ít chữ, hô lớn ba tiếng rồi ta đi ngay.

Thì đây!

Nói rồi quần gia lấy viết đưa ra, Tế Diên cầm lấy bút viết lên vách đắp mấy câu. Quần gia nói:

- Đáng tiếc cho bút pháp của Hòa thượng! Thiệt là đẹp quá.
- Cái đó tự nhiên rồi.

Tế Diên hô lớn:

- Hóa duyên đến đây ơ!

Thuận tay nén bút vào bên trong. Quần gia nói:

- Ông cứ la đi, viên ngoại chúng tôi nếu ra là được.

Tế Diên la xong ba tiếng rồi nói:

- Lát nữa viên ngoại các ông có ra, xin làm ơn nói giùm là có Tế Diên tăng ở chùa Linh Ẩn muốn hóa duyên một muôn lượng bạc để sửa cầu Vạn Duyên. Phải ngày hôm nay chứ ngày mai không được rồi. Nếu ông ta không chịu thí xả thì hãy nhắc lại lời ta là không bao lâu ông ta sẽ bị tai họa bất ngờ ghê gớm lắm. Hòa thượng ta đi đây!

Nói rồi Tế Diên bỏ đi. Quần gia cũng không hiểu ý đó. Nào ngờ Hòa thượng đi rồi thì Vương viên ngoại dắt bốn gia nhân từ trong đi ra. Nguyên viên ngoại đang ngồi trong thư phòng phía sau xem sách, nghe bên ngoài có tiếng la lớn:

- Hóa duyên đến đây ơ!

Liên tiếp nghe ba lần như vậy, Vương viên ngoại cảm thấy trong lòng bực bội, nghĩ thầm: “Kỳ vậy cà? Viện này là nhà năm lớp, bình thường ai rao bán bên ngoài đều không nghe được. Bây giờ bên ngoài có tiếng la ”Hóa duyên đến đây“, làm sao nghe rõ ràng thế?”. Nghĩ rồi lập tức dắt bốn gia nhân đi ra. Vương viên ngoại hỏi:

- Ai làm ồn ở ngoài này thế?

Quần gia đương muốn kêu thợ hồ lấy vữa xóa mấy chữ trên vách đi cho viên ngoại khỏi thấy nhưng lại không có vữa. Viên ngoại đi ra nói:

- Người không bảo cho ông ta sao? Ta đây không có duyên với tăng đạo mà!
- Tôi có bảo với ông ta, ông ta mượn tôi cây bút viết mấy chữ lên vách. Ông ta vận viên ngoại đi ra, tôi nói lại giùm: Ông ta là Tế Diên tăng ở chùa Linh Ẩn muốn hóa duyên một muôn lượng bạc để sửa cầu Vạn Duyên. Ông ta nói viên ngoại có thí xả thì thí xả bữa nay chứ ngày mai ông ta không nhận; viên ngoại không chịu thí xả thì sẽ gặp một tai họa bất ngờ ghê gớm lắm.

Wương viên ngoại nghe nói, ngược đầu lên xem mấy chữ của Hòa thượng viết trên vách, nét bút còn rành rành. Vương viên ngoại “a” lên một tiếng, nói:

- Mau kêu ông Hòa thượng trở lại! Ta chịu cúng một muôn lượng bạc!

Quản gia cũng không biết tại sao, vội chạy đi kiếm Hòa thượng. Tại sao Vương viên ngoại nhìn thấy mấy chữ trên vách lại chịu thí xả một muôn lượng bạc? Trong đó có một đoạn duyên cớ như vậy: Vương viên ngoại này tên là Thái Hòa, vốn sanh trưởng tại Hưng Long trang này. Lúc nhỏ, gia đình rất giàu, cha mẹ đã đính ước cho con gái Hàn viên ngoại ở trang bên cùng tuổi với Vương Thái Hòa làm vợ. Không ngờ Vương Thái Hòa mạng vận khắc nghiệt: bảy tuổi cha mất, chín tuổi mẹ quy tiên, một phần gia tài bị người gạt lầy, gia cảnh mỗi năm mỗi sa sút. Đến năm 16 tuổi, trong nhà nghèo đến nỗi củi không có để chụm, gạo không được nửa lon. Nhà của anh ta bị người ta siết nợ bán lần lần chỉ còn lại hai gian nhà nát. Vương Thái Hòa đã được 16 tuổi, mới tự nghĩ: “Chẳng lẽ bó tay chờ chết hay sao? Phải kiếm nghề gì để có cơm ăn áo mặc mới được.” Nghĩ tới nghĩ lui mãi mà không tìm ra cách chi. Sau cùng gom góp những sách vở cũ rách trong nhà bán đi mua bút mực giấy viết, gánh rương sách đi du học, đến các học quán để bán giấy viết bút mực. Gánh tới gánh lui, gánh tới địa phủ Tông Giang, nơi đây học quán rất nhiều, nhân tâm hòa nhã, Vương Thái Hòa buôn bán ở đó được mỗi lần lãi khá, từ khi Vương Thái Hòa đến bán, học sinh các học quán không mua giấy bút ở các chủ khác, chỉ đợi anh ta đến để mua bút mực giấy viết thôi, nhờ thế anh ta mỗi lúc một khá hơn lên. Vương Thái Hòa ở nhờ chùa Chuẩn Đề ngoài cửa Tây thành trong vòng hai, ba năm, tự mình gom góp được số vốn 5,60 lượng bạc. Anh ta dù nhỏ tuổi, nhưng trong chuyện lập nghiệp không chuộng phù hoa, chỉ lo bốn phận. Một hôm Vương Thái Hòa thấy trên đường lớn của phủ Tông Giang có rất nhiều người vây một vòng chật ních, chen chân không lọt, Vương Thái Hòa thấy trước mặt mình là một tấm vải che rạp màu lam, trên viết chữ trắng, đó là một đôi liên:

”Một bút tợ dao, tách bạch Côn Sơn ra ngọc đá.

Hai mắt như chớp, rạch rời biển cả cá riêng rồng”.

Wương Thái Hòa chen vào bên trong xem thì thấy một lão đạo sĩ: mặt như cổ nguyệt, một bộ râu bạc phất phơ trước ngực, đầu đội mũ đạo sĩ màu lam, mình mặc đạo bào màu lam để lộ cổ áo màu xanh, vớ trắng vân hài, nhìn thấy vị lão đạo sĩ này hiển lộ tinh thần rất sung mãn, tóc như tuyết ba đông, tóc mai như sương tháng chín, thật là tiên phong đạo cốt! Ông ta xếp các quẻ, phía trên bày 6 hào, án theo quẻ đơn và quẻ kép, có 12 nguyên thần, tiếp 8 lần 8 là 64 quái, 384 hào, mỗi quẻ xấp theo hình dáng có phụ mẫu, huynh đệ, thê tử, quan quỷ... Kể nghe lão đạo sĩ nói:

- Sơn nhân cũng có thể đoán quẻ, cũng có thể xem tướng, hễ có lòng thành thì sẽ linh hiển, nhưng có một điều là phải thành thật hỏi tôi, hỏi cho chính mình hay cho người khác tiền quẻ cũng không lấy gì nhiều.

Mọi người có kẻ coi quẻ, có kẻ xem tướng, và ai cũng khen lão đạo đoán đúng cả. Vương Thái Hòa nghĩ bụng: “Mình cũng nhờ ông ấy xem tướng để biết đại vận suốt đời thế nào”. Nghĩ rồi mới nói:

- Nhờ đạo gia xem tướng giúp tôi.

Lão đạo sĩ nhướng mắt rồi ngạc nhiên nói:

- Bần đạo nói thiệt, xin tôn giá đừng giận nhé.

- Quân tử hỏi họa không hỏi phúc, xin đạo gia cứ nói đi!

Lão đạo sĩ mới nói từ đầu đến cuối mọi việc, Vương Thái Hòa không nghe còn khá, khi nghe rồi sợ đến nỗi gương mặt tái xanh.

157. Chương 158

Lý Hàm Linh xem tướng độ quần mê

Wương Thái Hòa tài sắc chẳng mê lòng

Lão đạo sĩ sau khi nghe Vương Thái Hòa bảo nói đi, bèn nói:

- Xem tướng mạo các hạ không giống với người ta: trán không có chủ cốt, cặp mắt láo liêng, chân mày thưa mỏng, chủ về anh em không nhờ cậy được; sớ căn thấp lõm, chủ về không giữ được tổ nghiệp; chuẩn đầu là thổ tinh, chủ về kho của, bên trái là giếng, bên phải là bếp, giếng và bếp quá trống trải, có của mà không có kho chứa, các hạ suốt đời không thể giữ của được; lằn đàng xà vào miệng, tương lai chủ về bị chết đói. Các hạ 7 tuổi mất cha, 9 tuổi mất mẹ, 16 tuổi phạm phải sao Dịch Mã, mấy năm nay bốn ba cực nhọc bên

ngoài, may nhờ còn biết cần kiệm nên không đến nỗi nào. Từ nay về sau, mỗi ngày một khác đi. Tướng mạo của tôn giá, bản đạo không phải nói thêm nữa.

Vương Thái Hòa nghe lão đạo sĩ nói những việc đã qua không sai một điểm, đại khái những việc vị lai chắc cũng có trúng, bèn trả tiền quẻ, trở về chùa Chuẩn Đề, nghĩ thầm: “Mình rốt cuộc bị chết đói thì còn chạy đôn chạy đáo nhọc nhằn làm chi. Chi bằng mình trở về nhà xin bãi hôn sự và nói nhạc phụ gả cô nương cho mối khác, mạng số mình đã không may như vậy, đừng để liên lụy đến người khác tốt hơn!”. Càng nghĩ càng thấy buồn, chẳng khác nào bị muôn nhắc dao khứa vào tim, không lòng dạ nào buôn bán được nữa, Vương Thái Hòa mới giao phòng lại cho chùa Chuẩn Đề rồi gánh rương sấp từ Tòng Giang trở về nhà. Hôm đó đi đến nửa đường, vốn là người không thích màu mè, đi đường xa cũng cảm thấy mệt nhọc, bèn đến một rừng cây bên đường nghỉ tạm.

Vừa vào rừng cây, nhìn thấy có một bao bằng đoạn màu vàng. Vương Thái Hòa thả gánh xuống, lượm bao ấy mở ra xem, thấy trong bao có một hộp gỗ cứng khóa kỹ lưỡng và một túi nhỏ bằng đoạn màu vàng, bên trong để chìa khóa. Vương Thái Hòa lấy chìa khóa mở ra xem. Bên trong hộp gỗ là 2 đôi vòng, mỗi đôi khoảng 8 lạng, kim giắt đầu mỗi chiếc 5,6 lạng. Chiếc hộp có giá trị tổng cộng hơn 1.000 lạng bạc. Vương Thái Hòa nghĩ thầm: “Ta rốt cuộc rồi bị chết đói thì đừng làm hại đến người khác làm chi. Nếu những thứ này là của chủ nhân làm rồi cũng không quan trọng lắm, bằng như đó là gia nhân giúp việc cho chủ, hoặc cầm giữ cho người mà đánh rơi thì sẽ có nguy hiểm đến tánh mạng. Chi bằng mình đợi ở đây, có ai đến tìm mình sẽ trả lại cho người ta”. Nghĩ rồi gói lại cẩn thận, cất vào trong rương sấp.

Vương Thái Hòa ngồi dưới đất chờ không bao lâu thì thấy từ phía Bắc, một người cưỡi ngựa phi tới, ngựa này là ngựa ô nên chạy rất mau! Khi đã đến gần, ngựa dừng lại, người ấy lật dật nhảy xuống ngựa. Ngựa này trang phục theo lối tùy tùng, khoảng hơn 20 tuổi. Mồ hôi chảy ròng ròng trên gương mặt tái xanh vì nổi kinh hoàng. Xuống ngựa xong, người này đến trước Vương Thái Hòa, ôm quyền thi lễ, nói:

- Tại hạ họ Tô gọi là Tô Hưng, là tùy nhân của Tô Bắc Sơn viên ngoại. Hôm nay vâng lệnh viên ngoại của chúng tôi đến nhà bà cô ở phủ Tòng Giang lấy một bao đồ, bên trong có 2 đôi vòng vàng, 2 cây giắt đầu. Khi đến đây, ngựa của tôi thấy ngã ba, sợ nhảy dựng lên làm rơi bao đồ xuống. Tôi cũng không xuống ngựa được, tới chừng kìm ngựa dừng lại, tôi mới trở lui tìm bao đồ nhưng không gặp người qua đường nào cả. Thưa tiên sinh, nếu tiên sinh có thấy bao đồ ấy thì xin cứu tôi với! Tôi nếu bị mất bao đồ này chắc phải chết thôi. Lão nhân gia nếu có lượm bao đồ, xin cho lại tôi là cứu tánh mạng tôi đó! Tương lai tôi không dám quên người!

Vương Thái Hòa gật gật đầu, mở rương sấp lấy bao đồ ra, nói:

- Chú xem lại coi, mấy thứ này có đúng không?

Tô Hưng xem rồi nói:

- Tiên sinh thiệt là cha mẹ đẻ tôi lần thứ hai, đã cứu mạng sống của tôi! Nếu không có lại những thứ này chắc tôi phải chết. Đó cũng là do lão nhân gia là người tốt, ngàn vàng không tối mắt! Tôi chưa được lãnh giáo tên họ của tiên sinh.

- Tôi là Vương Thái Hòa, người ở Hưng Long trang, huyện Thạch Kháng.

- Lão nhân gia chừng nào đến thành Lâm An, ngàn muôn lần xin đến nhà Tô Bắc Sơn viên ngoại ở đường số 4, ngõ hẻm Thanh Trúc tìm tôi. Tôi tên là Tô Hưng.

- Vâng, tôi nhớ.

Tô Hưng trong lòng cảm thấy quá áy náy, bèn lấy ra 5 lạng bạc, nói:

- Thưa tiên sinh, cái này thật là không dám nói là đền ơn tiên sinh, chỉ gọi là chút lòng thành để tiên sinh mua cân trà ngon để điểm tâm.

Vương Thái Hòa mỉm cười, nói:

- Chú đừng bày vẽ! Ta nếu muốn lấy bạc của chú thì lượm được gói đồ ta trả chú làm gì? Thôi, chú hãy cất bạc đi.

Tô Hưng thấy Vương Thái Hòa quyết ý không chịu nhận, chính mình cũng không biết phải làm sao, bèn nói:

- Thừa tiên sinh, tiên sinh đã không muốn, tôi cũng không dám nài ép, bao giờ đến Lâm An ngàn muôn lần nên về tìm tôi.

Nói rồi bỏ xuống đất dập đầu tạ Vương Thái Hòa rồi mới cáo từ trở về. Vương Thái Hòa còn lại một mình, trong lòng càng thêm sầu muộn: “Lão đạo sĩ nói mình 7 tuổi mất cha, 9 tuổi mất mẹ, 16 tuổi phạm phải sao Dịch Mã, nói như thần tiên, chưa đến mà biết cả mọi việc!”. Thật ra, lão đạo sĩ có vẻ đại lộ hoạt thần tiên ấy chính là Tử Hà chân nhân Lý Hàm Linh ở Vân Hà quán trên núi Vạn Tòng. Ông ta xuống núi không phải coi bói xem tướng kiếm tiền mà để phổ độ quần mê, giáo hóa chúng sanh, coi đoán việc như thấy trước mắt. Vương Thái Hòa làm sao biết lai lịch của lão đạo sĩ! Hôm nay, sau khi Tô Hưng đi rồi, Vương Thái Hòa buồn bã gánh rương sách trở về. Hôm đó đang đi đến khúc vắng, xa không thấy xóm làng, gần không gặp quán trọ. Trời đang nắng ráo, bỗng nhiên mây đen từ Tây bắc, mịt mù hướng Đông nam, gió to mưa lớn ập xuống, Vương Thái Hòa đành phải kiếm chỗ trú đỡ, thấy trước mặt có một tòa miếu hoang, tường vách lở lói hết, trong đó ba gian đại điện còn có thể dứt mưa được. Vương Thái Hòa đến gần, vừa muốn bước vào chánh điện thì thấy một cô gái chừng 17,18 tuổi rất là xinh đẹp đang dứt mưa ở đó. Vương Thái Hòa nhìn thấy rất lấy làm ngạc nhiên, nhưng lại nghĩ: “Nam nữ thọ thọ bất thân, tuy là ở nơi vắng vẻ không người, ta đâu thể tránh sự hiềm nghi làm hư danh tiết của người ta! Chi bằng đứng ở ngoài hiên đại điện dứt mưa cho xong”. Nghĩ rồi Vương Thái Hòa ngồi xổm ngoài hiên đại điện, cũng không nói với cô gái ấy tiếng nào. Ngờ đâu mưa càng lúc càng lớn, mãi cho tới canh năm mới ngưng, đất bằng ngập sâu mấy thước, may mắn là ở sơn đạo nước rút khá nhanh. Trời sáng đã không còn thấy nước nữa. Vương Thái Hòa cất gánh lên vai định đi thì nghe cô gái hỏi:

Xin hỏi tôn tánh của quân tử là gì?

- Tôi họ Vương.

- Tôn giá là người tốt. Nô gia họ Mã tên là Mã Ngọc Dung, nhà ở Mã gia trang gần đây, mong nhờ tôn giá đưa giùm cho mấy bước.

- Cũng được, có hề chi!

Nói rồi đưa cô gái về Mã gia trang. Nhà cô này có cha mẹ anh em đủ cả. Cô gái này đang ở nhà cậu mợ, nhân cãi với mợ mấy câu, giận bỏ về nhà, về đến nửa đường gặp mưa phải trú lại. Vương Thái Hòa đưa cô gái về đến cửa định đi, cô gái vào nhà nói với cha mẹ việc trú mưa trong miếu gặp được Vương Thái Hòa là người tốt, không bước chân vào đại điện cũng không nói chuyện, hôm nay đưa cô về nhà. Nghe cô gái kể, cha mẹ cô lật đật chạy theo mời Vương Thái Hòa trở lại đặt tiệc khoản đãi. Cả nhà lớn nhỏ đều cảm kích. Cha cô gái hỏi:

- Quý tánh của tôn giá là gì? Là người ở đâu? Hôm qua tiểu nữ ở nhà đàng cậu mợ nó, nhân vì cãi vả một vài câu, con gái tính quá nóng nảy, mợ nó không kêu trở lại, nên giữa đường gặp mưa phải dứt lại trong miếu. May gặp được tôn giá là người quân tử chánh trực, nếu gặp phải người xấu không biết sẽ làm sao!

- Tôi họ Vương, kêu là Vương Thái Hòa, nguyên là người ở Hưng Long trang. Về sau dưng để cô nương đi một mình, phải có ai đi theo cô tốt hơn.

Mã lão trưởng nói:

- Vâng, phải phải! Vương tiên sinh ở lại thêm vài ngày nữa nhé!

- Tôi còn có việc bận.

Nói rồi cáo từ. Cha mẹ cô gái đưa tiễn cảm tạ không thôi. Vương Thái Hòa thuận theo đường lớn trở về. Hôm ấy về đến nhà thì đã có người nghèo khổ ở trong thôn đến ở. Khi Vương Thái Hòa về, tự nhiên người ấy phải nhường nhà lại. Để gánh sách xuống, Vương Thái Hòa cảm thấy quá buồn bã, ăn uống qua loa rồi đánh một giấc dài. Sáng hôm sau, anh ta đích thân đến nhà Hàn viên ngoại thối hôn. Hàn viên ngoại từ khi hán còn nhỏ đã hứa gả con gái cho, bây giờ Hàn viên ngoại vẫn còn có tiền. Từ khi cha mẹ Vương Thái Hòa qua đời, gia cảnh hán mỗi năm sa sút thêm, về sau nghe hán nói ra ngoài buôn bán. Nhà Hàn viên ngoại có mấy khoảnh ruộng, cũng có thể coi là tài chủ trong làng, không thể gả con gái cho ai khác được,

đành phải đợi hần. Cô gái đồng tuổi với Vương Thái Hòa lại là người hay nghĩ ngợi, cho rằng chính mình có mạng số không may, về sau về làm dâu nhà người lại càng thêm khổ sở! Ngày qua tháng lại, lòng lo lắng sinh ra bệnh mất, đến nỗi mù luôn không thấy gì nữa. Vương Thái Hòa dâu biết việc ấy. Hôm nay gặp Hàn viên ngoại, sau vài câu nắng mưa mở đầu, Vương Thái Hòa mới nói:

- Tôi tính xin lão nhân gia đem cô nương gả chỗ khác! Mạng tôi cũng khổ rồi, đừng bắt tội cô nương cùng khổ vì tôi! Những sinh lễ ngày xưa tôi không cần lấy lại.

Hàn viên ngoại nói:

- Dâu có được, hiện giờ con gái ta đã mù rồi. Con hãy chọn ngày giờ tốt đi, nếu không nó tàn tật ta cũng không gả cho ai được. Con nên mau mau rước nó về rồi chậm chậm sẽ tính. Nếu con buôn bán nhỏ cần hai ba trăm lượng bạc, ta có thể cho con được. Con chịu khó cần kiệm mà không có gạo ăn sao?

Vương Thái Hòa nghe cô nương đã mù mất, bèn nghĩ thầm: “Không phải người một nhà làm sao bước qua cửa được? Tới chừa đi xin cơm, ta đi trước dẫn theo một người mù, chẳng là hay lắm sao?”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Thưa nhạc phụ, cô nương đã mù rồi, con không thể nói là không cần được. Xin nhạc phụ hoàn thành cho Con cũng không có nhiều tiền để tổ chức rình rang. Tốt hơn là con thuê kiệu rước cô ấy về.

Vương Thái Hòa không còn cách nào hơn, chỉ có mấy lượng bạc về nhà giăng màn làm lễ, định ngày tốt rước vợ về. Lúc này hần ta không có bà con thân thích nào để vắng lai trình báo. Hàn viên ngoại tính sau khi gả con vài tháng sẽ cho Vương Thái Hòa tiền để buôn bán. Dè đâu Vương Thái Hòa cưới vợ về chưa được nửa tháng, bỗng ngủ không được vì nhớ lại những việc đã qua! Nằm lặn qua trở lại căng cả mắt, thấy dưới đất có cục lửa lặn đến góc tường Nam rồi biến mất. Liên tiếp ba hôm như vậy, Vương Thái Hòa mới nói với vợ:

- Dưới đất có cục lửa lặn tới lặn lui mãi, không biết đó là ý nghĩa gì!

- Có thể là của chìm đấy! Vợ hần nó:

- Cũng có thể lắm.

- Anh xem đúng chỗ nào rồi lấy cây trâm vàng cắm xuống đó làm dấu. Hôm sau đào lên coi thử.

Vương Thái Hòa quả nhiên lấy trâm vàng cắm xuống đó làm dấu, hôm sau lấy xẻng đào lên. Đào sâu chừng hai thước thì “cộp” một tiếng, Vương Thái Hòa nhìn kỹ lại, mắt mở trừng trừng!

158. Chương 159

Được vàng báu, tướng cũng theo phúc đổi

Tìm mẹ cha lặn lội khắp chân trời

Khi Vương Thái Hòa lấy xẻng đào xuống hai thước nghe “cộp” một tiếng, nhìn lại là một phiến đá. Nay phiến đá lên xem là một hố vàng bạc nguyên bảo. Vàng nguyên bảo đều là vàng móng ngựa 100 lượng vô một cộc, bạc nguyên bảo đều là bạc đại nguyên bảo 200 lượng một cộc.

Vương Thái Hòa lấy ra trước một cộc rồi lấp lại y như củ, cũng không dám tri hô lên. Hôm sau đến nhà nhạc phụ nói mình muốn sửa nhà. Hàn viên ngoại hỏi:

- Con có tiền không?

- Không có bao nhiêu, làm tạm ở đỡ.

Nói rồi mua hai tủ đựng bạc, tìm thợ mộc đến xem. Nền đất không phải nhỏ nên phải cất nhà ba tầng trước, hễ động công đến đâu dời vàng bạc đi đến đó. Sau khi lợp nhà xong, đếm vàng nguyên bảo được 600 cộc, mỗi cộc có thể đổi được 50.000 lượng bạc, bạc nguyên bảo là 400 cộc, cộng chung là 1.000 cộc. Từ đó phát lên giàu sang, tính ra gia sản có hơn 300 muôn lượng bạc. Tại địa phương, Vương Thái Hòa mở nhà đổi

bạc, tiệm bán tơ lụa, mua sắm ruộng đất nhà cửa. Ai nấy đều biết Vương Thái Hòa phát tài trở về nhưng không biết phát tài bằng cách nào. Vương Thái Hòa tự nghĩ: “Hồi đó tại phủ Tòng Giang, lão đạo sĩ xem bói cho ta bảo rằng ta phải chết đói. Hiện giờ ta có gia tư to lớn như vậy làm sao chết đói được? Lão đạo sĩ chắc lầm lẫn chung thân đại sự của ta rồi”. Từ đó Vương Thái Hòa không tin phục hòa thượng và đạo sĩ nữa, cho rằng tăng đạo đều nói lời yêu ma mê hoặc mọi người. Vương Thái Hòa mỗi năm đến mùa Đông thí cháo, mùa Hè thí trà, cho áo quần bông mấy người nghèo khổ, những người già cả tàn tật đều được giúp đỡ, nhưng không chịu thí tăng thí đạo. Hôm nay tại sao kiếm Hòa thượng mời về cúng một muôn lượng bạc sửa cầu? Đó là vì ông ta nhìn thấy mấy chữ trên vách đắp, Tế Điền viết lên đó hai bài thơ tuyệt cú.

Bài đầu là:

Thuở trước Tòng Giang hỏi cát hung

Hàm Linh xem tướng bảo bần cùng

Trái lại hôm nay quá sang trọng

Đều bởi Tô Hưng, Mã Ngọc Dung.

Bài thơ thứ hai:

Ba hôm tỉnh giấc giữa canh tàn

Một vàng lửa đỏ chạy sang Nam

Nặng lên phiến đá nhìn cho kỹ

Bốn sáu bạc vàng lượng đủ ngàn.

Vương Thái Hòa xem rồi ngẫm nghĩ: “Lạ thật, chuyện của mình không ai biết, ông Hòa thượng này là thần tiên chắc!”. Vì thế mới kêu gia nhân lật đặt đuổi theo. Quần gia chạy theo đến đầu thôn thì thấy Hòa thượng đang đi phía trước, bèn nói:

- Mời đại sư phó trở lại. Viên ngoại chúng tôi chịu thí xả một muôn lượng bạc.

Tế Điền mới quay gót trở lại. Vương Thái Hòa gấp mắt, nói:

- Xin mời Thánh tăng vào bên trong ngồi.

Tế Điền vào đến thư phòng, gia nhân dâng trà lên Vương Thái Hòa hỏi:

- Bạch Thánh tăng, việc của tôi làm sao Thánh tăng biết được?

- Người làm sao giấu được tả Người đừng nên hủy báng tăng đạo nhé! Người nên biết có hai câu như thế này: “Tâm không tốt mạng cũng khổ nốt, đến chừng tâm tốt mạng cũng tốt, giàu sang cho đến rốt. Mạng tốt tâm không tốt, giữa đường bị yếu chết”. Nếu người ta làm việc âm chất có thể gặp hung hóa cát, gặp nạn thành an. Lúc kia lão đạo sĩ xem tướng cho người, người có đàng xà vào miệng chủ về chết đói. Nhờ người làm hai việc âm chất nên nét đàng xà biến thành nét thọ dài đây!

Vương Thái Hòa bây giờ như nằm mơ mới tỉnh. Tế Điền nói:

- Nếu người không tin, ta có cái này để cho người thấy. Người đem một muôn lượng bạc làm việc công đức sửa cầu Vạn Duyên cho chùa Hải Triều, ngày mai tốt ngày khởi công đi. Người bảo người mang bốn khối đá lại đây, ta viết lên đó bốn câu thơ, mỗi khối viết một câu đem gác lên thành cầu, phái hai gia nhân canh chừng. Khối thứ nhất để mọi người xem tự do, nhưng ai muốn xem khối thứ hai phải bỏ ra 200 lượng bạc, muốn xem khối thứ ba phải bỏ 300 lượng bạc, muốn xem khối đá thứ tư phải bỏ 500 lượng bạc. Một ngàn lượng bạc này giúp người tiền rước xây cầu, nhưng đừng nói ta viết mà nói thần tiên viết nhé!

Vương Thái Hòa nghĩ thầm: “Ai mà chịu bỏ ra 200 lượng bạc để xem một cục đá chớ? Ta dầu có tiền cũng không xài hoang như vậy”. Tế Điền nói:

- Người không tin à? Để rồi coi có người đòi xem không cho biết!

Vương Thái Hòa lập tức cho người đến chùa Hải Triều, sửa soạn chuẩn bị làm công quán, lại kêu gia nhân đem bốn khối đá đến cho Tế Điền viết rồi đem bốn khối đá ấy để trên thành cầu, kêu gia nhân canh chừng.

Vương Thái Hòa cũng ở chung với Tể Diên tại chùa Hải Triều, không việc gì thì đánh cờ. Cầu Vạn Duyên tiến hành việc tu sửa. Hai gia nhân canh chừng bốn khối đá, nói:

- Thưa các vị đến xem đá, khối đá thứ nhất được xem tự do, muốn xem khối đá thứ hai phải bỏ ra 200 lượng bạc.

Trên đường phố náo động hẳn lên. Mọi người xúm lại xem. Trên khối đá viết câu thơ bảy chữ: “Không phải họ Cao vốn họ Lương”. Ai nấy đều cho hai người này ra thai đồ. Ai lại chịu bỏ 200 lượng để xem một cục đá? Mọi người bàn tán lăng xăng. Qua mười mấy ngày không ai hỏi tới. Người ta thấy khối đá thứ nhất cười rồi bỏ đi. Một hôm, Vương Thái Hòa nói:

- Bạch Thánh tăng, lão nhân gia nói có người muốn xem cục đá sao không thấy?

- Người đừng nóng, không quá năm ngày nữa sẽ có người đòi xem mà!

Quả nhiên đến ngày thứ tư, có một vị văn sinh công tử đội khăn văn sinh màu thụy lam, mình mặc áo choàng văn sinh cùng màu, lưng thắt dây tơ, vớ trắng vân hài, gương mặt trắng trẻo, tuấn vũ hơn người, mang theo hai đứa thư đồng gánh theo rương sách và cầm kiếm. Vị văn sinh công tử ấy đến gần xem và hỏi:

- Cục đá này ai viết vậy?

Gia nhân đáp:

- Là thần tiên viết đấy.

- Vị thần tiên ấy ở đâu?

- Công tử không cần biết vị thần tiên ấy ở đâu. Muốn xem khối đá thứ hai thì bỏ ra 200 lượng bạc. Khối thứ nhất cho coi không.

- Tôi chịu bỏ ra 200 lượng bạc, chú giở khối thứ hai cho tôi xem.

Gia nhân lật đặt chạy vào chùa Hải Triều báo với Viên ngoại rằng có người muốn xem khối đá. Vương Thái Hòa nghĩ thầm: “Thiệt là có những hạng người này sao? Chịu bỏ ra 200 lượng bạc để coi một cục đá?”. Chính mình không tin, bèn bước ra xem thì thấy một vị phục sức theo lối văn sinh công tử. Vương Thái Hòa hỏi:

- Tôn giá muốn xem đá phải không?

- Đúng thế!

- Xem khối đá thứ hai phải bỏ ra 200 lượng bạc.

- Tôi chịu bỏ 200 lượng bạc.

Nói rồi mở rương sách lấy ra 4 lượng vàng tính ra là 200 lượng bạc, giao cho Vương Thái Hòa, Vương Thái Hòa sai gia nhân giở khối đá thứ hai ra. Các gia nhân đều không muốn giở. Vương Thái Hòa nói:

- Tội bầy đứa nào đến rình, ta thưởng cho 2 lượng bạc.

Các gia nhân nghe nói như vậy, người này muốn rình, người kia muốn rình, ai nấy đều muốn đến rình. Không đầy một khắc, khối đá được rình ra. Vị văn sinh công tử ấy thấy khối đá thứ hai lại càng ngạc nhiên hơn.

Tại sao vị công tử này chịu bỏ ra 200 lượng bạc để xem khối đá thứ hai? Trong đó có một đoạn sự tình. Trên khối đá thứ nhất viết: “Không phải họ Cao vốn họ Lương”. Đúng ngay thân thể của công tử này. Cậu ta chính không phải họ Cao mà vốn họ Lương, là người của Lương Vương trang ở huyện Thạch Kháng. Khi cậu ta 5 tuổi nhằm lúc hai quân Kim, Tống đánh nhau, đại đội Hàn Ly Bất trở lại Giang Nam, mẹ con dắt nhau đi lánh nạn, gặp phải đội giặc, mẹ con lạc nhau, con không tìm được mẹ, đứng khóc ở bên đường. Từ đằng kia có một người đi lại, đầu đội mũ lệch, khoác hờ chiếc áo choàng, nói:

- Em nhỏ ơi, tại sao em khóc thế?

Đứa bé dù mới năm tuổi nhưng rất lanh lợi, nói rất rõ ràng.

- Tôi là người Lương Vương trang, tên là Hưng Lang. Mẹ tôi đưa tôi đi trốn không may gặp giặc nên mẹ con thất lạc, tôi tìm không gặp.

- Hãy đi với ta tìm mẹ. Ta là cậu của con đây.

Lương Hưng Lang tuy nhỏ nhưng không chịu lép, nói:

- Ông không phải là cậu tôi, chỉ là anh tôi thôi, anh mang tôi đi tìm mẹ đi!

- Thôi đi với ta.

Nói rồi kéo Hưng Lang đến huyện Cam Tuyền, ở lại tiệm Cao Gia Toàn. Nơi đây bình yên không giặc giã, gặp vị Cao chương quỹ, nhà hào phú đến trăm vạn mà không con, vợ chồng mở quán cơm cốt giúp đỡ các bạn nghèo. Chương quỹ hỏi:

- Đứa nhỏ mang theo là gì của chú?

Anh chàng bắt cóc con nít ấy nói:

- Tôi họ Lang, kêu là Lang Tấn, nó là cháu tôi. Cha mẹ nó giặc bắt đi. Đứa nhỏ này rơi vào tay tôi, tôi định đem bán nó đi đó.

- Để ta xem nào.

Nói rồi kêu Hưng Lang vào phòng chương quỹ, cho ăn uống rồi hỏi:

- Người ấy có phải là cậu của cháu không?

- Không phải, tôi không quen biết người đó. Mẹ tôi dẫn tôi đi trốn, kẻ gặp giặc mẹ tôi mất tiêu. Ông ấy nói là cậu tôi, tôi nói ông chỉ là anh tôi thôi. Ông ấy nói để dắt tôi đi tìm mẹ.

- Cao chương quỹ hỏi rõ ràng xong mới hỏi người bắt cóc:

- Chú muốn bán bao nhiêu?

- Bán 50 lượng bạc.

- 50 lượng bạc tôi đồng ý. Chú viết cho tôi tờ giấy đi!

- Tôi không biết chữ.

- Chú không biết chữ, để bảo thư ký viết thay. Trong tiệm của chúng tôi có qui củ, viết như vậy 50 lượng phải bớt phân nửa, còn 25 lượng. Buôn bán trong tiệm phải nộp một phần ba tiền 50 là 15 lượng, bảo thư ký viết giấy tiền công là 10 lượng, cắt đứt hết hai bên không tìm nhau. Bây giờ chú đi đi, không có tiền đưa cho chú. Nếu không chịu, ta sẽ đưa chú lên nha môn, chiếu theo việc bắt cóc con người ta mà tính với chú.

Lương Tấn nghe nói ngạc nhiên. Mọi người bàn đi tán lại, định cho hắn ít điều làm lộ phí cho hắn đi. Cao chương quỹ tên là Cao Bá Vạn, người nhà xưng là viên ngoại, giữ Lương Hưng Lang ở lại, mướn vú già nuôi nấng, xin một cho mười, đổi tên là Cao Đắc Kế. Lớn lên rước thầy dạy học. Đến 16 tuổi cưới vợ cho, vợ chồng Dương viên ngoại chỉ có một đứa con gái. Qua 5,6 năm, hai vợ chồng Dương viên ngoại nối nhau qua đời, hai phần gia tài đều về một mình Lương Hưng Lang hưởng trọn. Ngày kia, Lương Hưng Lang nói với vợ:

- Ta vốn là người ở Lương Vương trang, hiện giờ cha mẹ đã qua đời, ta muốn đi tìm hỏi cha mẹ ruột thất lạc nơi nào. Nếu như đã chết, ta đưa hài cốt trở về, nếu như còn sống ta rước về phụng dưỡng. Ta đi lần này đem theo vàng nhiều bạc ít, ngầm giắt châu báu giả dạng làm thư sinh du học, không định là mấy năm trở về, mọi việc trong nhà toàn giao phó cho nương tử.

Dương thị nói:

- Đó là một phần hiếu đạo của quan nhân, tôi cũng không dám ngăn cản. Xin quan nhân cứ đi đi!

Lương Hưng Lang bèn mang theo hai đứa thư đồng, gặp núi viếng núi, gặp chùa lễ chùa, cầu thần Phật bảo hộ cho mẹ con được gặp. Hôm nay đến Vạn Duyên kiều, nhìn thấy chữ viết trên khối đá, được La Hán gia chỉ dẫn đường về cho hiếu tử.

159. Chương 160

Lương Hưng Lang ngàn lượng xem ấn thi

Tể Thiên sư Phật pháp chỉ hiểu tử

Lương Hưng Lang khi đến Vạn Duyên kiều nhìn trên khối đá thấy viết: “Không phải họ Cao vốn họ Lương”, bèn nghĩ thầm: “Mình ra đi bao lâu nay mà không phăng được manh mối nào, cũng không biết Lương Vương trang ở đâu! Chắc là thần tiên mách bảo cho đây. Chỉ cần tìm được mẹ ta, tốn mấy ngàn lượng cũng chẳng hề gì”. Vì thế mới lấy ra 4 lượng vàng tính thành 200 lượng bạc để được xem khối đá thứ hai. Vương viên ngoại bảo gia nhân trên đá viết là: “Khéo léo giả trang kiếm huyền đường”. Lương Hưng Lang xem rồi rõ ràng là nói về mình, bèn hỏi:

- Khối đá thứ ba có chữ không?
- Muốn xem khối thứ ba phải bỏ ra 300 lượng bạc.
- Tôi muốn xem khối thứ ba.

Nói rồi liền lấy ra 6 lượng vàng tính thành 300 lượng bạc giao cho Vương viên ngoại. Vương Thái Hòa nghĩ thầm: “Thiệt lạ! Vậy mà cũng có người bỏ tiền ra xem”. Rồi bảo gia nhân khiêng ra khối đá thứ ba. Lương Hưng Lang nhìn thấy trên khối đá thứ ba viết là: “Hưng Lang muốn gặp bà mẹ đẻ”. Lương Hưng Lang nhìn thấy như vậy lại càng đúng với mình hơn nữa, bèn nói:

- Người đem nốt khối đá kia cho ta xem.
- Gia nhân nói:
- Muốn đem khối đá thứ tư phải bỏ ra 500 lượng bạc.
 - Người có gạt người ta không đó?
 - Không gạt đâu! Công tử thích xem thì xem, còn không thích thì thôi.

Lương Hưng Lang nghĩ thầm: “Mình bỏ ra 500 lượng rồi, lại phải bỏ ra 500 lượng nữa, chỉ cần biết được mẹ ta thất lạc ở đâu là được. Đừng nói chỉ 1.000 lượng, dù 2.000 lượng mình đâu có tiếc”. Nghĩ rồi lại lấy 10 nén vàng ra. Vương Thái Hòa bảo gia nhân khiêng khối đá thứ tư ra xem. Trên khối đá viết: “Đi đến Lâm An hỏi Pháp Vương”. Lương Hưng Lang xem thấy câu này, “a” lên một tiếng, cơ hồ đứng không vững. Tự mình suy nghĩ: “Không xong rồi, đây chắc có người biết tâm trạng ta từ nhà ra đi mới bố trí gạt ta lấy 1.000 lượng bạc đây”. Nhưng rồi lại nghĩ: “Nhũ danh của ta không ai biết, đây thật là khiến người khó lường!”. Nghĩ rồi bèn hỏi:

- Các vị Ở đây có ai biết Lâm An Pháp Vương là thế nào không? Có phải là địa danh hay tên người?

Ai nấy đều lắc đầu nói:

- Không biết.

Nghe nói như thế, Lương Hưng Lang càng cảm thấy lòng như dao cắt. Lúc ấy từ đâu đi tới một vị lão trượng, mọi người đồng nói:

- Công tử muốn hỏi ông già này đi. Ông ta được gọi là Phúc thần thánh nhân đấy, việc gì ông ta cũng biết cả.

Lương Hưng Lang lật đặt bước tới thi lễ, nói:

- Thưa cụ, xin cho hỏi thăm, cụ có biết Lâm An Pháp Vương là ở đâu không?
- Công tử muốn hỏi Lâm An thì từ đây về phía Đông nam 20 dặm có một tòa Hưng Long trấn. Hãy đến đó hỏi thăm, ở đây không ai biết đâu.

Lương Hưng Lang nghe nói liền kêu thư đồng gánh cầm kiếm, rương sách đi ngay về hướng Đông nam. Đi ước 20 dặm, thấy trước mắt có tòa thị trấn, dưới gốc cây ngoài cửa thôn có hai cụ già đang đánh cờ. Một ông mặt trắng râu dài, một ông tướng mạo rất thanh kỳ cổ quái. Lương Hưng Lang bước tới hỏi:

- Xin hai vị lão nhân gia cho tôi hỏi thăm, có tên là Lâm An Pháp Vương hai vị có biết không?

Một ông già nghe nói, đáp:

- Lâm An thì ta biết. Trước khi nhà Kim và Tống chưa đánh nhau, Hưng Long trấn này tên là Lâm An trấn; về sau nhà Tống thiên hạ thái bình mới đổi là Hưng Long trấn. Còn tên Pháp Vương thì ta không biết.

Ông già kia mới nói:

- Nay hiền đệ, chú không biết là phải. Ta lớn hơn chú mấy tuổi nên có biết. Hồi ta 12,13 tuổi thì chú còn bé xiu làm sao nhớ được? Chùa ni cô Như Ý am ở đầu thôn này ta nhớ ngày trước gọi là Pháp Vương am, sau này đổi tên là Như Ý am. Muốn hỏi tên Pháp Vương, tôn giá cứ đến đó mà hỏi.

Cám ơn hai cụ già, Lương Hưng Lang lật đặt dắt thư đồng đi về hướng cửa thôn. Phía Bắc đường có một cái miếu với bảng đề là Như Ý am. Nghe tiếng gõ cửa, từ bên trong một ni cô nhỏ ra mở cửa, hỏi:

- Thí chủ muốn tìm ai?

- Chúng tôi muốn đến dâng hương.

- Nơi chúng tôi là chùa ni.

- Dù chùa miếu nào tôi cũng chỉ xin dâng hương thôi!

Vị ni cô nhỏ bèn dẫn vào đại điện. Lương Hưng Lang đốt hương dâng lên xong mới nói:

- Thưa tiểu sư phó, xin dẫn tôi đi dạo quanh trong miếu có được không?

- Được chứ!

Vị ni cô nhỏ đồng ý và dẫn Lương Hưng Lang đi thăm các phòng trong viện. Miếu này ba tầng điện, hai bên có nhà chái rất là rộng rãi. Đi tới đi lui qua đến nhà chái phía Đông. Viện này có ba gian phòng Bắc, hai bên có phôi phòng, ngoài cửa phòng Bắc treo một tấm bảng với ba chữ: Bảng Tâm đường. Lương Hưng Lang nhìn thấy tấm bảng, biết ở viện này có người sương phụ thủ tiết. Còn đương đứng ngơ ngẩn thì thấy từ trên Bắc Phòng đi ra một bà cụ hơn 60 tuổi, tóc bạc như sương, mặc y phục bình thường. Lương Hưng Lang nhìn bà cụ này, không tự chủ được, trong lòng, buồn bã không cầm được nước mắt. Bà cụ già kia nhìn thấy người trước mặt đôi mắt mọng đỏ, lệ chảy chứa chan, do sự giao cảm của tình mẹ cũng thấy xốn xang nhưng không dám nhìn, mới hỏi:

- Tôn tánh của tiên sinh là gì?

- Tôi họ Lương, nhũ danh là Hưng Lang.

Bà cụ nghe rồi lòng như dao cắt, nói:

- Con ơi, mẹ tưởng rằng đời này mẹ con ta không được gặp nhau nữa, nào ngờ bây giờ mẹ được gặp lại con.

Lương Hưng Lang kêu lên một tiếng “Mẹ Ơi!”, càng thảm thiết hơn.

Bà cụ, mẹ của Lương Hưng Lang, tại sao lại lạc vào miếu này? Phàm làm việc gì cũng có định số! Từ khi hai mẹ con thất lạc nhau, bà cụ không tìm được con, mới nghĩ thăm: “Ta còn sống làm chi nữa?” Nghĩ rồi định tự vận. May gặp một người hảo tâm huyền giải:

- Bà đừng chết, thẳng như con bà còn sống, tương lai cũng có thể mẹ con gặp lại. Bà cũng nên tìm một cái ni am nào đó ở đỡ, rồi lần lần tìm hỏi tin tức của con bà.

Bà cụ nghe nói cũng phải, bèn xin vào ở am Pháp Vương. Miếu này cách Lương Vương trang ba dặm. Vị lão ni ở miếu này là người trung hậu, thấy hoàn cảnh của bà cụ Lương như thế mới nói:

- Bà nên ở đây với tôi, bao giờ có tin tức của con bà rồi hãy đi. Còn nếu không tin tức thì cứ ở lại miếu này tu hành cùng tôi.

Thế rồi bà cụ Lương ở lại miếu ấy sống cuộc đời khắc khổ, sớm hôm tụng niệm qua ngày. Về sau, những thôn trang phụ cận đều biết ở trong miếu có bà cụ Lương thủ tiết, mọi người mới đưa đến một tấm bảng ba chữ “Bảng Tâm đường” để kính tặng. Bà cụ Lương suốt ngày ăn chay niệm Phật cầu nguyện thân linh

hiển ứng cho mẹ con gặp mặt. Hôm nay quả nhiên Lương Hưng Lang đã đến. Hai mẹ con gặp mặt ôm nhau khóc ròng. Hưng Lang nói:

- Mẹ Oi, mẹ đừng khóc nữa! Con bây giờ đã cưới vợ Ở huyện Cam Tuyền, cha mẹ nuôi đã nuôi con khôn lớn, bây giờ hai cụ đã qua đời, con mới tìm mẹ đây. Mong ơn thần nhơn chỉ bảo mới được gặp lại mẹ. Mẹ sanh con ra cực khổ mà con chưa có thể sớm thăm tới viếng lần nào, để mẹ phải cực khổ như thế này! Hôm nay con xin rước mẹ về để mẹ hưởng phúc thanh nhàn tự tại với con.

Bà cụ nghe xong mới nói:

- Con ơi! Mẹ con ta hôm nay gặp nhau cũng là nhờ thần linh giúp đỡ, vì mẹ suốt ngày đốt hương cầu nguyện, chỉ mong cho mẹ con ta được gặp mặt. Bây giờ mẹ đã gặp con là mãn nguyện lắm rồi, con cũng không cần phải rước mẹ đi. Mẹ đã xuất gia thờ phụng Phật Tổ, không còn muốn trở lại thế tục nữa.

Lương Hưng Lang nghe nói, cố sức năn nỉ để rước bà cụ về. Nhưng bà cụ giữ ý không đổi. Lương Hưng Lang không còn cách nào hơn, bèn đem cả gia quyến về Hưng Long trấn, và cất cho bà cụ một ngôi chùa để tu hành tịnh dưỡng, phần Lương Hưng Lang cũng được luôn luôn đến trong chùa thăm hỏi. Ngày kia, Lương Hưng Lang nghĩ: “Để mình đến thử Vạn Duyên kiều xem thử mấy khối đá do ai viết. Ta phải hỏi ra lẽ mới được”. Nghĩ rồi bèn dắt theo hai đứa thư đồng đến Vạn Duyên kiều. Vạn Duyên kiều sắp làm xong. Lương Hưng Lang hỏi thăm mới biết mấy chữ đó là do Tế Công Thiền Sư viết, Lương Hưng Lang muốn gặp mặt Phật sống Tế Diên. Ngay lúc ấy, Vương Thái Hòa cùng Tế Diên đến Vạn Duyên kiều để giám sát, có người chỉ dẫn:

- Vị Hòa thượng kiếc kia chính là Tế Diên trưởng lão trong chùa Linh Ẩn đấy!

Lương Hưng Lang vội bước tới hành lễ và nói:

- Thánh tăng ở trên, đệ tử xin ra mắt! Trước đây mong nhờ Thánh tăng chỉ bảo cho mới tìm được mẹ, đệ tử thật cảm ơn vô cùng!

- Người đứng dậy đi, không cần phải hành lễ! Mẹ con người đã gặp mặt rồi, người phải hết lòng báo hiếu nhé! Thôi, người hãy trở về đi.

Lương Hưng Lang còn muốn dâng tạ lễ vật cho Thánh tăng trưởng lão, nhưng Tế Diên nói:

- Không cần đâu! Hòa thượng ta thường nói: Một là không chứa của, hai là không chứa oán, ngủ cũng an giấc, đi cũng tự do.

Lương Hưng Lang không cách gì hơn đành cáo từ trở về. Vương Thái Hòa đương cùng Tế Diên giám sát công trình, bỗng thấy từ đằng kia, một trận gió trốt thổi lại. Tế Diên nói:

- Tới rồi, tới rồi!

Vương Thái Hòa nhìn xem, thấy theo trận gió trốt là một vị lão đạo sĩ tóc bỏ xỏa, mình cao tám thước, mặt mũi vàng ệch, ba chòm râu đen nhánh phất phơ, mặc đạo bào bằng đoạn màu lam. Vương Thái Hòa nhìn rồi ngạc nhiên thấy lão đạo sĩ chạy nhanh tới trước cúi chào Tế Diên. Lão đạo sĩ mới đến không phải người nào khác, chính là Hoàng diện chân nhân Tôn Đạo Toàn. Tế Diên hỏi:

- Ngộ Chơn, con đến đây có việc gì thế?

- Từ khi chia tay ở núi Thiên Thai, con trở về miếu, sắp xếp mọi việc xong, đến chùa Linh Ẩn tìm lão nhân gia, nghe nói lão nhân gia đã đến sửa Vạn Duyên kiều, con bèn ở lại trong chùa chờ đợi; nào ngờ tại thành Lâm An lại xảy ra một tai họa tày trời. Quan Tri huyện Tiền Đường phái con đến thỉnh lão nhân gia trở về.

Tế Diên án linh quang đã biết trước rõ ràng, vẫn hỏi:

- Ở Lâm An xảy ra việc gì thế?

- Nhân vì quan tân nhiệm của huyện Tiền Đường là Triệu Văn Huy; ông ta vốn xuất thân từ lương bang, từ khi đão nhiệm đến nay, hành sự rất thanh liêm, yêu dân như con đẻ. Nào ngờ trên mặt đất lại xuất hiện một nghịch án, em của Tàn Thừa tướng là Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên vốn là một tên ác bá, không chừa một việc xấu nào. Hắn ta ý anh mình là quan Tể tướng đương triều không ai dám động đến hắn, nên Vương Thắng Tiên trong nhà có đến 30 người hầu thiếp như phu

nhân. Có một người hầu thiếp được sủng ái là em gái Điền Quốc Bồn. Cô này nguyên là ca kỹ xuất thân, giỏi về đàn hát. Hôm ấy, Vương Thắng Tiên muốn đến hồ Tâm Đình ở Tây Hồ để thưởng nhạc uống rượu, mới kêu Điền thị dẫn a hoàn, vú em đi trước. Ba cỗ kiệu đang đi trên Tô Đê ở Tây Hồ, bỗng nhiên gặp một luồng gió trốt vây lấy kiệu xoắn đi mấy vòng, đến nỗi người kiềng kiệu mở mắt không ra, đến khi gió trốt qua đi, nhìn lại thì không thấy tung tích Điền thị đâu nữa! Những a hoàn, vú em trong kiệu nhỏ mỗi người bị một dao chết tốt. Mọi người sợ đến nỗi mắt mở trừng trừng, miệng há hốc.

160. Chương 161

Đạo Tây Hồ, ác bá gặp yêu tinh

Xem kẻ ngừ, lén thăm chùa Bạch Ngư

Việc ái thiếp của Vương Thắng Tiên bị gió trốt cuốn đi mất, a hoàn vú em bị giết chết mà không tìm được hung thủ và cũng không có đối chứng, có người báo với Vương Thắng Tiên. Nghe được việc này, Vương Thắng Tiên nổi giận ra hạn cho quan huyện Tuyền Đường ba ngày phải tìm ra vụ án. Quan huyện Tuyền Đường nghe tin này vội mang Hình phòng, Ngõ tác đi khám tử thi, a hoàn vú em đều bị ngay vết hầu một dao chết tốt, ngoài ra không vết thương nào khác.

Quan huyện nghĩ: “Việc này rất lạ lùng”. Trở về nha môn phái Triệu đầu, Trương đầu, Vương đầu, Lý đầu mau mau đi bắt hung thủ. Triệu đầu, Vương đầu vội quỳ xuống thưa:

- Kính bẩm lão gia, vụ án này xin lão gia ban ân cho, bọn hạ dịch biện không được. Xin lão gia nghĩ tình, nếu là người thì có thể trối được, còn đây là gió trốt thì làm sao mà bắt được?
- Trong gió trốt đó chắc phải có duyên cớ chớ? Các người phải có biện pháp gì bắt mới được. Hiện tại Vương đại nhân hạn cho ta ba ngày, nếu không tìm ra hung thủ, cả đến chức của bản huyện cũng khó giữ vững nữa là.
- Biện án lạ lùng chỉ có một người có thể làm được thôi!
- Ai vậy? Nói mau đi.
- Hiện Tế Công trưởng lão ở chùa Linh Ẩn là vị Phật sống đương thời, thần thông quảng đại, pháp thuật vô biên, biết rõ được việc quá khứ, vị lai. Lão gia nên đi đến chùa Linh Ẩn bái phỏng Tế Công nhờ người toán giùm mới có thể biện được vụ án này.
- Được!

Quan tri huyện nói rồi, lập tức truyền đem kiệu dẫn theo Triệu đầu, Vương đầu, Trương đầu, Lý đầu, Tôn đầu, Lưu đầu, Mã đầu cùng đi đến chùa Linh Ẩn. Đường sai đến hỏi thăm, vị canh giữ cửa nói:

- Tế Công không có ở trong chùa.

Chính là lúc Tôn Đạo Toàn đang ở trong chùa, ông ta từ núi Thiên Thai trở về miếu mình, thu xếp công việc xong, bèn trở về chùa Linh Ẩn tìm Tế Diên. Tế Diên còn chưa trở về nên Tôn Đạo Toàn ở lại chờ đợi. Hôm nay nghe nói có quan Tri huyện Tuyền Đường đến bái phỏng Tế Diên nên Tôn Đạo Toàn bước ra xem, nói:

- Sư phó tôi lên cầu Vạn Duyên rồi, lão gia có việc gì thế?
- Tôn giá đây là thiếu sư phó phải không?
- Vâng.
- Thưa thiếu sư phó, xin người chịu khó mời Thánh tăng trở về có được không?
- Được chớ, lão gia có việc gì cần kịp thế?

Quan huyện mới đem câu chuyện phu nhân của Vương Thắng Tiên bị gió trốt cuốn đi, a hoàn vú em bị giết cả thuật lại. Tôn Đạo Toàn nói:

- Xin lão gia trở về nhà môn đợi tin, tôi đi kiếm sư phó đây!
- Thiếu sư phó nên đi ngay đi, phải sáng mai trở về mới tốt, đi về phải mất 5,6 trăm dặm đấy!
- Được mà! 1.000 dặm tôi có thể đi về kịp trong ngày.

Quan huyện bán tín bán nghi, trở về. Tôn Đạo Toàn vận chuẩn cước phong hai tiếng đồng hồ sau tới Vạn Duyên kiều, gặp Tế Diên, hành lễ rồi nói:

- Con vâng lệnh của Tri huyện Tiền Đường đến mời sư phó.
- Tri huyện Tiền Đường thỉnh ta có việc gì thế?

Tôn Đạo Toàn mới đem chuyện gió trốt giết người thuật lại từ đầu đến cuối. Tế Diên nói:

- Hiện giờ ta không thể về được, phải đợi Vạn Duyên kiều hoàn thành mới có thể trở về. Ta đưa con một phong thư, con đem về đưa cho quan Tri huyện Tiền Đường nói ông ấy theo lời ta dặn trong thư mà hành sự thì có thể bắt được hung thủ.

Tôn Đạo Toàn gật đầu ưng thuận. Tế Diên viết một bức thư giao cho Tôn Đạo Toàn, trên phong bì vẽ bầu rượu và bảy cái ly, đó là ký hiệu của Tế Diên. Tôn Đạo Toàn nhận lãnh phong thư từ biệt Tế Diên xong, vận cước phong trở về nhà môn. Trục nhật vào trong bẩm báo, quan huyện cho mời vào. Tôn Đạo Toàn vào đến thư phòng, quan huyện nói:

- Thiếu sư phó đi mau thiệt! Đi về có mấy tiếng đồng hồ thôi.
- Tôi bị lạc đường một lúc, nếu không thì về còn sớm hơn.
- Thiếu sư phụ có gặp Thánh tăng không?
- Sư phó tôi tạm thời không về được, bảo tôi mang bức thư này về cho lão gia.

Nói rồi móc ra một phong thư đưa cho quan Tri huyện. Quan huyện thấy trên bì thư có một bầu rượu và bảy cái ly, bèn mở thư ra xem, thấy đề là:

- Vài lời gởi lão gia quan huyện Tiền Đường rõ: Bần tăng là người thế ngoại không thể tham dự biện lý việc quốc gia được. Lão gia nếu muốn bắt hung thủ hãy chiếu theo 8 câu thơ của bần đạo dưới đây mà hành sự thì có thể bắt được giặc. Những việc khác gặp mặt sẽ nói sau. Thư chẳng hết lời.

Bên dưới viết là:

Gặp phải việc này chớ nóng lòng

Hoa hoa thái tuế há nhiều dong

Nếu hỏi sát nhơn danh cùng tánh

Ngày rằm tháng tám trăng nửa không.

Bên dưới lại có bốn câu:

Gặp phải việc này lòng chớ vội

Hoa hoa thái tuế chẳng hồng thôi

Muốn hỏi sát nhơn nơi trú xứ

Bạch Ngư giả dạng hỏi mới rồi.

Quan huyện xem xong, suy nghĩ hồi lâu rồi mới nói:

- Trong thư Thánh tăng dạy ta phải lên đi thăm hỏi, nhưng không biết Bạch Ngư là tên người hay tên đất? Hôm nay trời đã tối, ngày mai phiên thiếu sư phó giúp bản huyện tra hỏi việc này.
- Cũng được! Tôn Đạo Toàn đáp.

Quan huyện lưu Đạo Toàn lại, khoản đãi cơm rượu rồi lui về phòng an nghỉ. Hôm sau, điểm tâm xong, quan huyện thay đổi thường phục, dẫn gia nhân là Triệu Thăng lên đi tham phỏng. Một mặt sai tám vị Ban đầu là Triệu đại, Vương nhị, Trương tam, Lý tứ, Tôn ngũ, Lưu lục, Cảnh thất, Mã bát cùng Tôn Đạo Toàn ra ngoài tra xét. Quan huyện Triệu Văn Huy dẫn lão quản gia ra cửa cấm, chậm chậm đi về phía trước, trong dạ trù trù: “Không biết Bạch Ngư là cái gì đây?”.

Đi được ba bốn dặm, quan huyện cảm thấy mỏi mệt, định tìm một chỗ nào nghỉ đỡ, uống một ly trà giải lao. Ngước đầu nhìn quanh, thấy ở sườn núi phía Bắc có rừng tùng rậm rạp, thấp thoáng màu vách đỏ, chắc ở đó là một ngôi chùa miếu lớn. Quan huyện nghĩ thầm: “Am quán chùa viện, đều là trà viên của khách qua đường, mình có thể đến đó nghỉ đỡ được”. Nghĩ rồi, bèn nói:

- Này Triệu Thăng, chúng ta lên miếu trên núi kiếm một ly trà nóng đi.

Triệu Thăng gật đầu, chủ tớ lần theo con đường nhỏ lên sườn núi. Đến gần xem kỹ, trước miếu có một tòa Thạch Bi lâu, trên viết bốn chữ: Đồng tham tạo hóa. Sau Thạch Bi lâu là sơn môn, hai bên có hai cửa phụ đều đóng kín. Trên sơn môn đề: Sắc kiến cổ tích Bạch Ngư tự. Triệu Văn Huy nhìn thấy mấy chữ này trong lòng rúng động: “Tể Công Thiền sư viết bốn câu thơ:

Gặp phải việc này lòng chó vội

Hoa hoa thái tuế chẳng hồng thôi

Muốn hỏi sát nhơn nơi trú xứ

Bạch Ngư giả dạng hỏi mới rồi.

Phải chăng chính là chùa Bạch Ngư này?”.

Lại nhìn kỹ, bên ngoài cửa phụ phía Đông có con đường nhỏ cỏ không cao, chắc là lối thường ra vào, bèn bước tới cửa phía Đông gõ hiệu. Một lát sau nghe bên trong có tiếng:

- A Di Đà Phật.

Người ra mở cửa là một chú sa si độ 18,19 tuổi, mặc áo ngắn, vớ trắng vân hài, gương mặt trắng trẻo, mày thanh mắt sáng. Chú sa di ngước đầu nhìn khách rồi hỏi:

- Hai vị thí chủ đến đây có việc chi?

- Chúng tôi đến dâng hương.

- Xin mời thí chủ.

Triệu Văn Huy cùng gia nhân đi vào trong. Vị Hòa thượng nhỏ đóng cửa lại và đi trước dẫn đường vào đại điện. Triệu Văn Huy đốt hương vái lạy xong, chú sa di nói:

- Xin mời thí chủ vào ngồi nơi khách đường. Trong chùa này trước sau là năm từng điện.

Quan huyện từ đại điện đi qua phía Tây gặp bức bình phong bốn cánh, hai cánh mở hai cánh đóng. Tiến vào nhà ngang ở phía Tây là năm gian Bắc thượng phòng. Hai bên đều có ba gian phối phòng. Trong viện rất là u nhã. Chú sa di vén rèm ở Tây phối phòng lên, chủ tớ quan huyện bước vào nhìn thấy: một chiếc bàn bát tiên, trên đó rất nhiều kinh sách, với hai chiếc ghế dựa hai bên. Quan huyện tới ngồi ở ghế dựa. Chú sa di hỏi:

- Thí chủ họ chi?

- Tôi họ Triệu. Thừa tiểu sư phó, trong chùa ta có mấy vị đương gia?

- Có sư phụ tôi, sư thúc tôi và bốn huynh đệ tôi thôi, ngoài ra là những người thuê công. Thí chủ từ đâu đến đây?

- Chúng tôi là người phương xa, nhân qua đây ghé vào dâng hương và ngắm cảnh.

- Vâng vâng, thí chủ ngồi đây chốc lát, tôi đi đun trà.

Vị tiểu hòa thượng nói chuyện để lộ cái răng nanh, nói xong bỏ ra ngoài. Triệu Thăng thấy vị hòa thượng đi rồi bước vào trong viện xem thử. Giữa nam gian Bắc phòng có một hành lang rộng thông ra hậu viện. Nhà hai bên đều có rèm thả xuống. Triệu Thăng đi đến Bắc phòng vén rèm lên xem, nghe mùi hương lan xạ son phấn nức mũi, nhìn vào bên trong thấy: kê sắt tường Bắc là một cái giường, màn che rũ xuống. Trong nhà có một cái bàn trang điểm, đủ cả gương soi và rất nhiều phấn sáp gương lược dành cho phụ nữ. Triệu Thăng nghĩ thầm: “Lạ thật, trong chùa hòa thượng sao lại có những đồ dùng như thế này?”. Còn đương ngơ ngẩn hoang mang thì chú sa di từ đằng sau bưng trà đi lên, thấy Triệu Thăng ở đó nhìn trộm bèn nói:

- Ông làm gì ở đây?

- Tôi xem vậy mà!

- Ông đừng có đi lung tung như vậy, trong chùa chúng tôi thường có thái thái của quan phủ đến dâng hương, nếu ông gặp phải thì bất tiện lắm đó!

Chùa của hòa thượng các ông sao lại có những đồ phấn sáp gương lược? Sắm ra để làm gì thế?

- Sư phó chúng tôi thích nghe mùi phấn sáp gương lược nên mua để ngửi đó!

- Câu nói này không ổn rồi đã!

Hai người đương cãi nhau, thì đằng sau một vị hòa thượng đi ra. Vị này mình cao chín thước, đầu to cổ ngắn, tóc xỏa tét thành một vòng kim cô, gương mặt mùa tía lồi lõm đầy mụn thịt, mày to mắt lớn, mình mặc tăng y bằng lụa màu lam, áo lót bằng lụa màu nguyệt bạch, vớ trắng vân hài, trong tay cầm cây phất trần lông lánh, nói:

- Ai ở đây làm ồn lên thế?

Chú sa di nói:

- Thưa sư phó, những người này đến dâng hương, đi lung tung khắp nơi, con cảnh không được.

- Họ tới đây mấy người?

- Ở Tây phối phòng còn có một vị nữa.

Vị hòa thượng cười ha hả, nói:

- Ta tưởng là ai, té ra là quan huyện. Ta định chắc là ông đến là việc của Vương Thắng Tiên đây. Ta nói cho ông biết: Những việc đó là do ta làm đấy!

Quan Tri huyện nghe nói câu đó thất kinh, chắc mềm trong bụng: “Hôm nay tới chùa này dữ nhiều lành ít”. Nhưng không biết hung tăng này là ai?

161. Chương 162

Tôn Đạo Toàn hét đuổi yêu hòa thượng

Châu Đắc Sơn cùng khốn gặp người khi

Vị hòa thượng ở chùa Bạch Ngư gặp quan Tri huyện coi như chẳng ra gì, chẳng những không sợ mà còn cười ha hả nói:

- Quan huyện thái gia, ông đến đây chắc là vì vụ án của Vương Thắng Tiên, chứ gì? Vụ án đó do chính sái gia làm đó. Ông đến đây muốn làm gì ta?

Quan huyện thấy sự tình không ổn ấy, sợ đến xanh cả mặt, vội nói:

- Hòa thượng, ông nhìn lầm rồi, tôi đâu phải là quan huyện, tôi là khách thương đi đường mà!

Hung tăng cười ha hả, nói:

- Ông không cần chối, huyện Tiền Đường ta thường đi qua luôn.
- Hòa thượng, ông không nên nhận lầm người như thế. Tôi xin cáo từ về đây.

Nói rồi đứng dậy định đi ra ngoài. Hòa thượng nói:

- Đâu có thể đi được? Hôm nay ông tự dẫn xác đến chùa ta thì đừng hòng chạy trốn. Việc này kêu là: “Thiên đường có nẻo ông không đến, Địa ngục kín bưng muốn nhảy vào”. Đồ đệ đâu? Trói tên tặc quan này lại cho ta!

Lập tức chú tiểu từ bên trong chạy ra trói huých cánh chõ huyện quan lại!

Vị hòa thượng ở chùa Bạch Ngư tên là Nguyệt Minh, ông ta có ba người sư đệ tên là Nguyệt Lăng, Nguyệt Không và Nguyệt Tịnh. Nguyệt Không và Nguyệt Tịnh không ở trong chùa, chỉ còn lại Nguyệt Lăng thôi. Hai vị hòa thượng này chính là bọn mê tửu sắc. Trong chùa có làm một hầm vách đôi để giấu mấy người phụ nữ đều là mua về ở xóm yên hoa. Hai vị này đều có yêu thuật tà pháp. Ngày kia họ đến Tây Hồ dạo chơi, gặp ái thiếp của Vương Thắng Tiên là Điền thị đang ngồi kiệu, mười phần xinh đẹp, hai vị hòa thượng này thấy được phát động dâm tâm, Nguyệt Minh nói:

- Này sư đệ, chú xem giai nhân này thật là tuyệt sắc, chúng mình hãy thi triển pháp thuật cướp quách nàng ta đi.

Tức thì đất bằng nổi trận quái phong lôi Điền thị từ trong kiệu ra vác chạy đi. A hoàn vú em thấy vậy sửa soạn la, bị hòa thượng rút giới đao ra giết chết. Dem Điền thị về chùa, hòa thượng nói:

- Nếu nàng không thuận nghe ta, ta sẽ giết chết.

Điền thị vốn xuất thân từ ca kỹ, có gì mất mà chẳng thuận theo, hiển dưng đủ kiểu cho hai vị hòa thượng. Hai vị hòa thượng cứ tưởng việc này không ai biết, nào ngờ bị Tế Điền chỉ ngay ra. Hôm nay Nguyệt Minh thấy Tri huyện đến, vì ông ta thường thấy quan huyện thăng đường xử án để tự do ai muốn xem thì xem, nên biết mặt quan huyện. Nguyệt Minh nghĩ thầm: “Ông ta đã đến đây rồi, không thể nào thả ông ta về được. Chi bằng trảm thảo trừ căn để khỏi còn mầm sẽ mọc lại; thả cộp về rừng, mài giữa nanh vuốt, quyết định sẽ hại người”.

Nghĩ rồi liền sai chú sa di bắt quan huyện trói lại. Triệu Thắng thấy vậy, nói:

- Hay cho ông hòa thượng, thiệt lớn mật dữ a! Bậy đúng là tặc hòa thượng.

Nói xong lật đặt bỏ chạy ra ngoài. Hòa thượng nói:

- Đừng để nó chạy, hãy bắt nó lại!

Câu ấy vừa nói xong thì cửa ngách bên ngoài đánh rầm một cái mở toang ra. Từ bên ngoài, Triệu đại, Vương nhị... tám vị Ban đầu nhảy xô vào. Tám vị Ban đầu này cũng lên đi tre xét, vừa mới tới cửa chùa thì nghe bên trong tiếng Triệu Thắng la hét. Tám vị này phá cửa chạy vào, tay cầm thước sắt định động thủ. Hòa thượng lấy tay chỉ một cái, dùng định thân pháp trồng cứng họ lại và rút giới đao định kết thúc tánh mạng họ. Ngay lúc đó bên ngoài có tiếng hét vang:

- Hay cho đồ nghiệt chủng lớn mật! Ngay ban ngày mặt giữa trời quang mà dám giết người ở đây chó! Hãy đợi sơn nhân ta đến rồi biết!

Hòa thượng nhìn thấy người đến chính là Tôn Đạo Toàn, bèn nghĩ thầm: “Sự tình này không xong rồi, chuyện bé xé thành to, trong 36 cước chạy trước là hơn!”. Nghĩ rồi lật đặt chạy vào trong, nói cho sư đệ là Nguyệt Lăng biết rồi dắt đồ đệ mở cửa sau chuồn mất. Tôn Đạo Toàn mắc lo cứu tám vị Ban đầu không thêm rượt theo. Lại mở trói cho quan huyện rồi đi tra xét các chỗ, tìm thấy từ trong vách đôi năm người phụ nữ, đồng đưa về cả nha môn. Khi tra hỏi năm người này thì một người trong đó là Điền thị, ái thiếp của Vương Thắng Tiên, còn bốn người kia đều là kỹ nữ. Tại đại đường truyền thả họ ngay, đem chùa Bạch Ngư sung vào cửa công, mời một vị tăng khác về trụ trì. Phần Điền thị, khi gặp Vương Thắng Tiên bảo rằng mình không thất tiết; kỳ thật ả ta đã hú hí với hòa thượng hai đêm rồi. Ấu đó cũng là báo ứng của Vương Thắng Tiên, hắn ta thường hay bá chiếm phụ nữ nhà lành, giờ đây ái thiếp của hắn bị người ta cướp đi! Điền thị là người hần yêu quý nhất, bây giờ tìm lại được, hắn ta rất vui mừng, bảo quan huyện sau vụ án kiểm bắt các hòa thượng ấy. Về phần quan huyện, manh mối đã tìm ra, không bị quấy rầy nữa. Vụ án

coi như đã kết thúc, Tôn Đạo Toàn cáo từ trở về chùa. Mấy ngày sau, Tế Diên cũng trở về chùa vì công trình sửa Vạn Duyên kiều đã kết thúc. Quan huyện nghe nói Tế Công đã về đang ở tại chùa mới sai người mời Tế Diên đến nha môn, đặt tiệc khoản đãi ăn uống vui vẻ. Tri huyện nói:

- Thánh tăng không có việc gì nên ở lại huyện nha chơi ít hôm.
- Ta phải đi đây, còn có việc gấp cần làm. Chúng ta lúc rảnh sẽ nói chuyện sau.

Tế Diên nói xong cáo từ ra khỏi nha môn. Vừa đến cửa Tiền Đường thấy gần cửa có một tiệm đậu hũ, trước cửa đông nghẹt người tạ. Trong tiệm cối xay bể nát, thùng nước cũng ngã lẩn, đậu tương vung vãi trên đất, đậu hũ cũng văng tung tóe. Trong sân có một người mặc áo vải xanh, lưng cột bao lụa, áo trong màu lam, vớ cũng màu lam, chân xắn xà cạp, đi đôi giày ba kíp đầu nhỏ đuôi lớn. Người này đầu thỏ mắt rắn, lưng rùa vai rắn, đang hươ tay hươ chân miệng nói loạn xạ. Tế Diên án linh quang, nói:

- Chao ôi, A Di Đà Phật, người nói việc này Hòa thượng ta đâu có thể không xen vào? Thật là: Việc này chưa xong lại tiếp theo việc khác!

Nguyên, chương quỹ của tiệm đậu hũ ấy học Châu, tên là Châu Đắc Sơn. Hai vợ chồng có đứa con tên là Châu Mậu. Ông ta vốn là người châu Tuần Điển. Nhân vì gặp năm mất mùa, kiếm sống rất khó khăn nên đến cửa Tiền Đường thành Lâm An mở một quán đậu hũ, nuôi một con lừa để kéo cối. Đậu hũ của ông ta cung cấp cho các quán cơm, các tiệm chao và bán lẻ đậu hũ. Việc buôn bán rất phát đạt. Được mấy năm, dành dụm được hơn mười lượng bạc. Ngờ đâu thời vận bất tề, cả nhà ba người đều bệnh cả. Người ta sống nhờ vào sự làm việc của bản thân, một khi không làm việc được nữa thì phải nhờ sự giúp thêm bên ngoài. Bệnh đã nửa năm, thuốc thang đường bệnh chẳng những xài hết số tiền để dành mà còn thâm vốn hiện tại. May nhờ Châu Mậu còn đi đứng được, Châu Đắc Sơn bảo con đi thâu tiền thiếu về để chi dụng. Châu Mậu đi chưa nổi, phải cưỡi lừa ra đi. Nợ những chỗ khác còn có thể đòi được, chỉ có quán rượu trên Vạn Trăn lầu thiếu hơn 20 điều tiền, đến đòi mà lão không trả. Chủ quán rượu này họ Tôn, là người chẳng ra gì ở địa phương, ngoại hiệu là Ma diện hổ Tôn Thái Lai. Quản sự của Vạn Trăn lầu là họ Liêu có tên đôi là Đình Quý có ngoại hiệu là Mậu Hóa cũng không phải là người tốt. Hôm đó Châu Mậu cưỡi lừa đi đòi nợ, Liêu Đình Quý thấy Châu Mậu cưỡi lừa đi khá mau, rất thích ý bèn nói:

- Này Châu Mậu, để ta cưỡi thử con lừa của chú có được không?
- Được chứ!

Liêu Đình Quý cưỡi chạy thử, quả nhiên con lừa này chạy rất mau. Liêu Đình Quý nói:

- Châu Mậu, nhà chú hiện giờ không còn xay đậu hũ nữa, hãy bán con lừa này cho ta đi!
- Tôi không bán.
- Ta trả thêm tiền cho chú.
- Bao nhiêu tôi cũng không bán. Tôi nói cho anh biết: Con lừa khác kéo cối xay hai đấu đậu, con lừa tôi có thể xay được bốn đấu đấy. Mai mốt cha tôi mạnh sẽ làm đậu hũ lại mà!
- Nhà chú làm đậu hũ mà có vốn không?
- Không có, đợi lúc khai trương rồi tính.
- Không hề chi, đến chừng khai trương, nhà chú không có vốn, ta cho mượn.
- Vâng.

Nói xong đến Vạn Trăn lầu đòi cũng được tiền, đều chi vào việc ăn uống cả. Tới chừng Châu Đắc Sơn lành bệnh, muốn làm đậu hũ bán lại nhưng không có tiền, đến chỗ nào mượn cũng không được. Châu Mậu bỗng nhớ đến Liêu Đình Quý đã nói, muốn buôn bán hẳn cho mượn vốn. Châu Mậu nói việc đó với cha Châu Đắc Sơn bảo:

- Con đi mượn đi!

Châu Mậu đi đến Vạn Trăn lầu, nói:

- Liều chưởng quỹ, bây giờ cha tôi khá rồi, muốn bán lại mà không có vốn; trước đây chưởng quỹ có nói nếu chúng tôi không có vốn thì cho mượn; hôm nay cha tôi bảo nhắc lại với chưởng quỹ và mượn 20 điều tiền.

- Bây giờ không có tiền sẵn, để tôi mượn cho chú, ngày mai chú đến lấy nhé!

Châu Mậu nghe nói, vui vẻ trở về. Hôm sau trở lại, Liều Đình Quý nói:

- Chú muốn mượn 20 điều không được rồi, tôi chỉ cho mượn 10 điều thôi, mỗi tháng một điều tiền lời.

Châu Mậu nghe bảo, nhả mặt nói:

- Tiền lời như vậy cao quá!

- Chú thấy tiền lời cao thì cứ mượn chỗ khác đi!

Châu Mậu không có cách gì hơn, bèn nói:

- Thôi đành vậy!

- Vậy thì 10 điều lấy trước 9 điều.

Châu Mậu cũng đồng ý. Nhưng sau khi nhận giấy xem lại thì không phải là giấy lấy tiền mà là giấy hẹn, đến tháng sau mới lấy chín điều. Châu Mậu hỏi:

- Tại sao tháng sau mới lấy tiền?

- Chú muốn vay nợ người ta, có giấy hẹn so với người không có vẫn mạnh hơn chứ.

- Chúng tôi không cần giấy hẹn, chỉ cần tiền mặt để mua đậu làm đậu hũ bán thôi.

- Nếu chú muốn lấy tiền mặt thì một điều chỉ lấy 800 tiền thôi.

Châu Mậu đang cầm tiền, không cách nào hơn đành cầm 7 điều 200 tiền về nhà. Châu Mậu cầm về nhà đếm lại, mỗi điều thiếu 200 tiền, số tiền còn lại 5 điều 800 tiền, lại còn tiền nhỏ nữa. Châu Đắc Sơn thấy món tiền ấy thở dài thậm thụt, đã nghèo còn mắc cái eo. Số tiền này chỉ mua được mấy đấu đậu bán sống qua ngày, chỉ lời được hơn một trăm tiền, mỗi tháng phải nộp một điều tiền lời, đến ngày có người tới lấy, chậm một bữa cũng không được. Nếu không có nợ thì tiền lời đó sẽ nhập vào tiền gốc. Buôn bán nhỏ, mất phải 10 điều vay thiếu hụt này, biết bao giờ trả hết? Hôm đó, Liều Đình Quý lại lấy tiền, nhằm lúc Châu Đắc Sơn không có. Liều Đình Quý không nghe chọ Châu Mậu nói:

- Liều Đình Quý, anh chờ một hai bữa có sao đâu, thêm được một tiền này đã lời quá vốn mấy phần rồi.

Liều Đình Quý nghe thế, tức giận nói:

- Hồi chú tới mượn tiền sao không chịu nói? Tôi đâu có kiếm chú tới để cho mượn đâu mà chú nói như vậy?

Châu Mậu lại tranh cãi với hắn. Đình Quý mở miệng chửi bới lung tung, ban đầu đấu mm, kế tiếp đấu võ. Châu Đắc Sơn chạy tới kéo ra, Liều Đình Quý nắm lấy Châu Đắc Sơn đánh túi bụi. Châu Mậu thấy đánh cha mình, tức quá bèn chạy vào lấy búa nhắm lưng Liều Đình Quý để một nhát, trúng vai bị thương nhẹ. Liều Đình Quý nói:

- Hay cho Châu Mậu, mày dám lấy búa chém tao! Tao về đây, lát nữa sẽ biết!

Nói rồi bỏ về, một lát sau hắn dẫn tới hơn 20 người đều cầm dao thương gậy gộc kéo tới tiệm đậu hũ đe cha con Châu Đắc Sơn xuống đánh.

162. Chương 163

Liều Đình Quý ỷ thế hiếp người nghèo

Trần Thanh Viễn trợ quyền bị tức ngực

Liêu Đình Quý dẫn tới mấy mươi tên phỉ đồ vác đao thương gây gộc đến tiệm đậu hũ kéo cha con Châu Đắc Sơn đè xuống đánh. May nhờ những người hàng phố kéo tới khuyên can. Liêu Đình Quý bảo bọn ấy đập phá hết đồ đạc, từ cối xay, thùng gỗ tất cả dụng cụ không chứa thứ chi, rồi mới bỏ đi.

Châu Đắc Sơn khắp người bị thương tích, thấy đồ đạc trong nhà bị phá sạch không còn hành nghề được nữa bèn nói:

- Con ơi, chúng ta sống hết được rồi! Đánh thì đánh không lại người ta, thưa lên quan thì chúng ta thân yếu thế cộ Ta lớn tuổi chừng này, chưa bị ai hà hiếp như thế bao giờ! Chúng ta sống không làm gì được hần, để ta viết một tờ âm trạng chết đi xuống âm phủ đầu cáo hần. Châu Mậu ơi! Chừng đó con hãy đến huyện Tiền Đường kêu oan để báo cừu cho tạ Bảo mẹ con đến phủ Ninh An tố cáo hần. Mạng già của ta đây không thiết sống nữa!

Châu Mậu cũng muốn báo thù nên không cản trở cha Hai cha con đang nói chuyện thì bên ngoài có một người đi vào. Châu Mậu nhìn ra là một người quen, cũng là người không ra gì ở địa phương này. Hần ta vốn không việc gì mà chẳng làm: kính bọn dao búa, sợ người có tiền, lẩn hiếp người già cả. Người này họ Mao, ngoại hiệu là Mao nhượng nhượng (Mao âm ỉ). Hần ta ở tại huyện Tiền Đường. Khi họ Liêu mang người tới, hần không chịu tới, đến khi bọn họ đi rồi, hần mới đến tiệm đậu hũ, nói:

- Hay a, ai dám tới đây phá tiệm đậu hũ vậy? Chuyện này xảy ra thiệt như tát vào mặt ta đấy. Bộ không biết họ Mao ta ở đây sao? Hồi nãy không có ta ở nhà, nếu có ở nhà, đồ khỏi bị ta chém vài đứa.

Hần đang khoa chân múa tay la lối âm ỉ thì từ bên ngoài Tế Diên bước vào tát hần một bạt tai. Mao nhượng nhượng la âm ỉ:

- Hay cho ông Hòa thượng, ông dám đánh ta hả?

- Ta đánh là phải đấy, ai bảo người ở đây nói dóc làm chi?

- Hay cho ông Hòa thượng, chúng ta phải đưa việc này lên quan mới được.

- Người ra đây.

Mao nhượng nhượng bước ra bị Tế Diên níu lại đánh cho ba thoi, hần nói:

- Để tôi đánh ông chó.

Nói rồi hươi quyền đánh lại. Tế Diên đếm: một nè, hai nè, ba nè, rồi nói:

- Bây giờ ta đánh người nè!

Nói rồi bước tránh ra, vật Mao nhượng nhượng xuống đánh ba thoi. Đánh xong ba thoi lại bảo:

- Bây giờ người đánh ta đi!

Nói rồi chính mình nằm xuống cho hần đánh. Mao nhượng nhượng muốn đánh hơn số đó nhưng bị Tế Diên vật xuống. Mọi người nhìn thấy như vậy cũng không ai khuyên can và đều nói Hòa thượng chơi thật công bằng, đánh Mao nhượng ba thoi xong, Hòa thượng kêu hần đánh lại ba thoi; hần đánh ba thoi xong liền bị Hòa thượng đè hần xuống đánh. Mọi người đang chăm chú xem hai bên trao đổi ba thoi thì nghe có người ở một bên nói:

- Thôi đừng đánh, có tôi tới đây!

Ai nấy nhìn lại thấy người mới đến tướng tá rất đẹp, mình cao hơn chín thước, tam đình nở rộng, đầu đội khăn trắng sĩ sáu múi bằng đoạn màu đen bên trên có gắn sáu miếng kiếng, mình mặc tiền tụ bào cùng màu, lưng buộc dây loan đới, mang giày đến mỏng, bên ngoài khoác một áo choàng lớn anh hùng bằng đoạn đen trên thêu ba đoá hoa phú quý màu lam, mặt giống như giấy ô kim, mày ta mắt lớn, dưới cằm một bộ râu cước tua tủa trước ngực. Người này thiết diện thiên vương Trịnh Hùng. Trịnh Hùng sau khi chia tay với Tế Công ở Mã Gia Hồ huyện Thường Sơn, trở về nhà mình, không việc gì cũng lên huyện Tiền Đường chơi. Bởi Trịnh Hùng có một người bạn họ Trần Thanh Viễn là Tiêu đầu của Đông lộ bảo tiêu cục, tánh tình rất trung hậu, nhà cũng ở thành Lâm An này. Hôm ấy Trần Thanh Viễn rảnh việc dẫn gia nhân đi dạo chơi, đi đến ngoài cổng huyện Tiền Đường thấy một người mai võ múa quyền ở đó. Người xem đông chật rất là nhiệt náo. Trần Thanh Viễn nhìn thấy người mai võ này đã được danh nhân truyền dạy nên quyền cước rất

tin tưởng. Đại khái là người này không quen đi lại trong giang hồ, cũng không biết nói tiếng lòng giang hồ, có thể nào nói thế ấy. Trước khi múa quyền, cất lời rao:

- Thưa quý vị, tại gia là người phương xa, không quen nghề mãi võ, chỉ nhân vì đi thăm bạn hữu tại quý địa phương không gặp mà tiền lộ phí đã tiêu dùng hết rồi. Hồi còn ở nhà, tại hạ có luyện qua một vài đường quê dốt, tại hạ cũng không biết hàng đệ tử của bậc danh sư ở đâu mà gởi thiệp đến hầu để bái phỏng. Các vị ở đây có tiền giúp cho tiền, ai không tiền thì đứng trợ Oai, giúp đỡ kẻ không may.

Lẽ ra phải có một vài lời lẽ giang hồ rao nói rõ ràng mới phải.

Trần Thanh Viễn dòm thấy người mãi võ ấy không biết dùng tiếng giang hồ nào nên luyện mấy bài quyền mà không một ai bỏ tiền ra cả, bèn nghĩ: “Người quân tử đến chỗ nào cũng làm cho người được tốt đẹp. Ta hãy bước vào giúp anh ta múa một bài quyền, cho mấy điều tiền, để giúp đỡ anh ta khá khá một chút”. Nghĩ rồi mới kêu gia nhân là Trần Thuận, bảo:

Người hãy vào tiệm tiền Hằng Nguyên bên trong cửa Tiền Đường lấy cho ta năm điều tiền. Lát nữa sau khi ta giúp anh ta múa quyền xong, người rút râu tiền ra thả vào nhé, mãi võ có quy luật là không được ném râu tiền vào.

Trần Thuận gật đầu, đi đến tiệm tiền lấy năm điều về. Trần Thanh Viễn bước vào diễn trường nói:

- Nay bạn, để tôi giúp bạn múa một bài quyền nhé!

Người mãi võ vội chấp tay nói:

- Xin hỏi: tử đệ thái gia họ gì?

- Tôi họ Trần. Nhận thấy bạn không phải là người chuyên mãi võ chốn giang hồ mà.

- Biết làm sao hơn! Tôi không còn cách nào khác. Bạn tìm không gặp, phải lâm vào cảnh túng quẫn! Tử đệ gia, ngài giúp tôi, là tôi phải tiếp quyền với ngài hay chỉ đứng một bên báo danh ngài với mọi người thôi?

- Bạn chẳng cần tiếp quyền. Ngay lúc đó từ bên ngoài một người bước vào, nói:

- Bạn hãy chờ tôi với, tôi cũng muốn tiếp một tay đây. Hai chúng ta cùng đấu quyền nhé!

- Cũng được.

Nói rồi nhìn lại, người này cao tám thước, đầu đội khăn trùm phấn trắng bằng đoạn, mình mặc quần áo bào cùng màu, lưng thắt đai loan đai, đi giày đế mỏng, ngoài khoác áo choàng anh hùng cùng màu phấn trắng trên thêu hoa mẫu đơn màu lam, mặt giống như thoa dầu, đầu đầy những nốt trái lộ vẻ gian trá. Trần Thanh Viễn vừa cùng người ấy chạm quyền bỗng cảm thấy trước ngực bị tức, lật đật bước ra khỏi vòng, nói:

- Nay bạn, hãy dừng tay lại, tôi cảm thấy tức ngực quá!

- Nào ngờ tên tiểu tử ấy chẳng biết qui củ, cười ha hả, nói:

- Theo ta thấy, tài năng như ông chỉ có thể quét dọn giúp thôi.

Trần Thanh Viễn nghe thế, tức giận nói:

- Mi là cái thá gì mà dám đến làm nhục ta! Tại ta bị tức ghen mi không biết sao?

- Té ra mi là kẻ bất tài lại muốn đến chàng rằng hử?

Mọi người nhìn thấy hai bên sắp đánh nhau vội chạy tới khuyên can, có người lôi người kia đi. Trần Thanh Viễn kêu gia nhân đem năm điều tiền cho người mãi võ và hỏi:

- Thưa quý vị, quý vị có biết người mới vừa rồi là ai, họ gì không? Tôi phải tìm hắn mới được! Tên này không biết lịch sự là gì hết.

Mọi người cũng khuyên giải:

- Xin đại gia nên trở về đi, không cần phải tìm hắn làm chi, cũng không biết hắn ở đâu nữa.

Mọi người đều không dám nói ra về hắn, Trần Thanh Viễn cũng không biết làm sao, ngực càng tức hơn, đành phải trở về nhà. Tìm gia nhân Trần Thuận, nhưng không thấy đâu đành thuê một cỗ xe về nhà, ngực càng khó chịu hơn. Giấy lát Trần Thuận về tới, Trần Thanh Viễn hỏi:

- Trần Thuận, người đi đâu vậy? Ta cùng người ta đánh nhau, người sợ người ta đánh tới người nên người chạy trước phải không?

- Lão gia đừng hiểu lầm! Tiểu nhân thấy tên côn đồ mặt trắng bỏ đi mà lão gia lại không biết tên họ hắn nên ngầm theo dõi đó chứ.

- Được, người có hỏi thăm rõ ràng chưa?

- Tiểu nhân hỏi thăm rõ rồi. Tên đó là chủ của Vạn Trân lầu, tên là Tôn Thái Lai, ngoại hiệu là Ma diện hổ, hắn là phải côn đồ ở địa phương này, kết giao với quan trường khuấy động nha môn, hà hiếp người lương thiện, không từ điều xấu nào, rất nổi tiếng ở địa phương, không ai dám động đến hắn.

Được, để ta hết bệnh rồi sẽ đi kiếm hắn! bệnh làm thử không được, Trần Thanh Viễn nhờ người xem mạch uống thuốc cũng chưa bớt. Hôm ấy Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng tới thăm, hai người là anh em kết nghĩa. Trần Thanh Viễn nói:

- Huynh trưởng tới đây hay quá! Anh nắn nắn giùm tôi, sao tôi khó thở quá!

- Tại sao lại khó thở?

- Anh đừng nhắc lại làm chi!

Trần Thanh Viễn mới đem việc trợ quyền ở diễn trường nói lại. Trịnh Hùng nói:

- Hiền đệ cứ lo dưỡng thương đi, ngu huynh sẽ báo thù cho chú. Tôn Thái Lai căn cứ vào vai vế của hắn mà dám coi thường chú em của ta à!

- Huynh trưởng không nên ra mặt đối đầu với hắn làm chi. Huynh trưởng ở địa vị cao quý mà để cho hắn xúc phạm đến coi sao được. Để tôi mạnh lại sẽ tìm hắn sau.

- Tiểu đệ đừng lo, bởi không biết chú bị tức ngực, nếu biết ta mời Tể Công Phật sống ở chùa Linh Ẩn đến cho chú tí thuốc linh đơn uống vào sẽ khỏi ngay thôi. Mẹ của ta mù mắt bao nhiêu năm không thấy được mà Tể Công trị còn được, huống chi thứ bịnh lật vật này.

Gia nhân Trần Thuận hỏi:

- Thưa Trịnh đại quan nhân, người mà quan nhân vừa nhắc tới đó có phải là ông Hòa thượng kiếc ở chùa Linh Ẩn không?

- Phải đó.

- Hồi nãy tôi ra cổng Tiền Đường mua đồ, thấy ông Hòa thượng đang đánh nhau với Mao nhượng nhượng ở trước tiệm đậu hũ của lão Châu, mỗi bên đánh nhau ba thoi.

- Để ta đi xem thử. Hiền đệ Ở nhà đợi ta nhé! Ta phải đi đến Vạn Trân lầu tìm cái thằng đó mới được.

Trịnh Hùng nói rồi đứng dậy đi ra. Trần Thanh Viễn kêu gia nhân kéo lại mà không được. Trịnh Hùng đi thẳng đến cổng Tiền Đường gặp Tể Diên đang đánh nhau với Mao nhượng nhượng. Trịnh Hùng nói:

- Đừng đánh nữa! Thưa sư phó, tại sao lão nhân gia lại đánh với hắn?

Mao nhượng nhượng nghe Trịnh Hùng gọi ông Hòa thượng kiếc bằng sư phó, hắn sợ quá lật đật đứng dậy lủi chạy mất. Nguyên, Trịnh Hùng tiếng tăm vang dội thành Lâm An, nay thấy Trịnh Hùng bước tới hành lễ Tể Diên và nói:

- Sư phó sao lại đánh nhau với tên vô danh tiểu tốt như vậy?

- Ta tính đập bể cái nồi sắt rồi lượm một ít đem bán lấy tiền uống rượu.

- Sư phó muốn uống rượu, đệ tử có tiền đây!

- Một mình ta không đi uống rượu đâu.

- Sư phó đi đâu? đệ tử xin đi cùng.
- Ta lên Vạn Trăn lầu.
- Đệ tử tính lên Vạn Trăn lầu đây.
- Được.

163. Chương 164

Vì bạn hữu giận tìm Ma diện hồ

Mời sư phó đại náo Vạn Trăn lầu

Trịnh Hùng gặp Tế Diên, Tế Diên đòi lên Vạn Trăn lầu uống rượu. Trịnh Hùng nói:

- Đệ tử cũng muốn lên Vạn Trăn lầu đây.
- Được.
- Đệ tử lên Vạn Trăn lầu không phải để uống rượu mà là kiếm Tôn Thái Lai báo cừu cho bạn. Sư phó muốn uống rượu thì đi tiệm khác đi.
- Ta cũng muốn kiếm Tôn Thái Lai đây.
- Nếu sư phó muốn đi tìm thì đệ tử không cản. Thôi, chúng ta cùng đi.
- Người hãy đợi ta một chút.

Nói rồi Tế Diên bước thẳng tới tiệm đậu hũ, nói:

- Châu Đắc Sơn, ông đừng chết vội, cũng đừng viết âm trạng. Châu Mậu cũng không nên lên huyện Tiền Đường cáo báo làm chị Đê Hòa thượng ta thay người đến Vạn Trăn lầu kiếm Liêu Đình Quý giùm chợ Lát nữa đây họ sẽ kêu ông đến, ta bảo Liêu Đình Quý xin lỗi ông; hấn đập phá đồ đạc gì của ông, ta bắt hấn đền cho đủ số. Ông chờ tin tức của Hòa thượng ta vài ba giờ, nếu không có thì chừng đó ông chết cũng chưa muộn.

Châu Đắc Sơn nghe nói thế cũng ngạc nhiên, hỏi:

- Đại sư phó xưng hô thế nào?
- Ta là Tế Diên tăng ở chùa Linh Ẩn đây.

Châu Đắc Sơn tai nghe mắt thấy rõ ràng, té ra người đứng trước mặt mình là Tế Công danh tiếng vang dậy khắp thành Lâm An không ai làm không biết. Châu Đắc Sơn nói:

- Thánh tăng đã có lòng từ bi cứu giúp, tôi xin chờ tin tức của Ngài.
- Phải vậy chứ.

Nói rồi cùng Trịnh Hùng đi thẳng ra cổng Tiền Đường. Đi một đoạn không xa, nhìn về phía Bắc chính là quán cơm rượu Vạn Trăn lầu. Trịnh Hùng đi đến vén rèm bước vào, nhìn thấy phía Đông là phòng chưởng quỹ, phía Tây là bếp lò, bèn bước tới võ bàn chưởng quỹ, nói:

- A, Trịnh đại thái gia hôm nay muốn chiếu cố đến tiểu tử mi ở đây.

Ma diện hồ Tôn Thái Lai đang ở trong phòng chưởng quỹ, rầy la Liêu Đình Quý:

- Không nên ý thế của quán ta mà đập phá tiệm đậu hũ. Thẳng như vì việc này xảy ra án mạng rồi phải làm sao? Hơn nữa, thành Lâm An này hang rồng ổ cọp, biết bao người qua lại, đi đường gặp chuyện bất bình can thiệp, cả đến ta lúc đó cũng phải xuống nước nhỏ, đâu dám vô cớ vây hãm.

- Anh đừng trách tôi, đây là do Châu Mậu chém tôi trước, anh thấy sau vai tôi bị trọng thương đây này.

Đương nói tới đó thì nghe bên ngoài có người vỗ bàn, nói:

- Tôn Thái Lai, hôm nay Trịnh đại thái gia chiếu cố đến tiểu tử mi đây.

Tôn Thái Lai cách rèm nhìn ra, người nói đó chính là Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng. Tôn Thái Lai biết Trịnh Hùng là nhân vật đặc biệt tiếng tăm vang dội khắp thành Lâm An. Trịnh Hùng giao thiệp rất rộng, trên từ công khanh, dưới đến thứ dân không ai mà không biết. Bản tính của Trịnh Hùng rất thích kết bạn, xem tiền như đất, sống rất khảng khái, trượng nghĩa sơ tài, tế khổn phò nguy. Bất luận là ai đến gặp mặt xin giúp 10 điều, 8 điều, 30,50, ... đều không thất vọng. Cho nên ở thành Lâm An này xa gần đều biết. Tiếng tăm của Trịnh Hùng so với Tôn Thái Lai cách xa một trời một vực. Trịnh Hùng là người chánh trực, còn Tôn Thái Lai là tên ác bá, ngay mặt không ai dám động tới hấn nhưng sau lưng ai cũng chửi. Tư cách của Trịnh Hùng ai ai cũng ngưỡng mộ. Hôm nay Tôn Thái Lai thấy Trịnh Hùng đến, không khỏi ngạc nhiên, nói:

- Liêu Đình Quý, chú coi họa đến rồi kìa, Trịnh Hùng là nhân vật nổi tiếng ở địa phương, bữa nay quỷ tha ma bắt, hấn ta vỗ cửa mắng ta, ta nếu không ra thì mất mặt quá! Mười năm trước, hấn ta đến đây mắng chửi mà ta không ra mặt cũng không hề gì, thành Lâm An cũng không ai nhắc tới Tôn Thái Lai tạ. Còn bây giờ nếu ta chém về thì còn dùng tên tuổi gì được nữa? Nếu còn danh tự hiệu thì người ta sẽ nói: “Tôn Thái Lai, ông đừng lấp hiềm chúng tôi, Trịnh Hùng mà ông còn không dám đụng đến đó mà”. Câu nói đó làm ta xấu hổ chết đi được. Chuyện này dàn xếp không được, ta phải đấu với Trịnh Hùng thôi. Liêu Đình Quý, chú đi ra đi, dùng lời nói khéo giữ hấn ta lại, đừng cho hấn đi, ta đi kiếm người giúp sức chớ một mình ta đánh không lợi hấn, ta hẹn người tới đánh gục hấn kéo nhau lên quan luôn.

Liêu Đình Quý gật đầu bước ra, thấy Trịnh Hùng đang giận mặt hầm hầm, bèn nói:

- Trịnh đại gia, ngài đã đến rồi à? Tại sao lại giận dữ vậy? Ai mắc tội với lão nhân gia thế?

- Ta đến kiếm Ma diện hổ Tôn Thái Lai, bảo hấn ra đây gặp ta.

- Trịnh đại quan nhân bớt giận đã, chưởng quỹ chúng tôi không có ở nhà, ngài hãy lên lầu uống ly rượu đã, rồi có chuyện gì sẽ nói sau. Phổ ky đâu, đưa Trịnh đại gia lên lầu rồi kêu cho ngài hai bầu rượu và mấy đĩa đồ nhắm nhé! Xin mời Trịnh đại gia!

Phổ ky bước tới, nói:

- Xin mời Trịnh đại gia lên lầu ngồi.

Trịnh Hùng nghĩ thầm: “Oan có đầu, trái có chủ, ta kiếm Tôn Thái Lai mà hấn không có ở nhà, ta không nên làm khó dễ người khác, để ta lên lầu đợi hấn”.

Nghĩ rồi bèn nói:

- Tôn Thái Lai đã không có ở nhà, ta lên lầu chờ hấn. Hấn về bảo hấn đến gặp ta nhé!

- Vâng ạ!

Trịnh Hùng bèn đi lên lầu. Tế Diên từ bên ngoài đi vào cũng vỗ bàn chưởng quỹ, nói:

- Tôn Thái Lai, hôm nay Hòa thượng lão gia chiếu cố đến tiểu tử mi đây.

Liêu Đình Quý nghĩ bụng: “Thiệt là giàu đồ bìm leo mà!”. Dòm ra thấy Hòa thượng, hấn ta nhớ lại, ông ta chính là Hòa thượng ăn quyết uống chực ngày nào đây mà! Nguyên, trước đầu Tế Diên biết Vạn Trăn lầu là của bọn ác bá mở ra nên đến ăn không hai bữa cơm. Hôm đó Tế Diên đến Vạn Trăn lầu ăn hết hơn 10 điều tiền, bèn nói:

- Hãy đi với ta đến tiệm tiền lấy tiền nhé!

Liêu Đình Quý bảo phổ ky đi theo. Ra khỏi cửa lầu quay lại thì Hòa thượng đâu mất. Phổ ky trở về nói, người đi theo đâu mất rồi. Chưởng quỹ đánh phổ ky một bạt tai, mắng cho một trận. Hôm sau, Tế Diên lại đến, bước vào cửa, nói:

- Chưởng quỹ nè, hôm qua gặp bạn nên không lấy tiền đưa ông được. Hôm nay ta đến trả nợ Ông đây.

Ai nấy đều nghĩ: “Hòa thượng không phải là người ăn quýt uống chực. Nếu ăn uống quýt thì hôm nay không tới nữa!”. Tế Diên lại ngồi xuống kêu rượu thịt, món nào ngon đều kêu hết, để đầy cả bàn. Ăn xong bảo phở ky tính tiền, hai sổ gom làm một, cộng là 12 lượng 8 tiền. Tế Diên nói:

- Có bao nhiêu!

Nói rồi đến quầy chưởng quỹ, nói:

- Chưởng quỹ ơi, ta ăn hết 12 lượng 8 tiền, đi với ta đến tiệm tiền lấy nhé!

Liêu Đình Quý nghĩ bụng: “Hôm qua bảo phở ky đi lấy không được, hôm nay đừng cho phở ky đi theo lấy nữa”. Nghĩ thế bèn nói:

- Này Hòa thượng, hôm qua ông bảo đi theo ông đến tiệm tiền lấy tiền, rồi ông đi mất. Hôm nay lại đến tiệm tiền lấy tiền à?

- Hôm qua ta đâu có đi mất đâu, gặp bạn mắt nói chuyện, phở ky đi trót chớ!

- Để tôi đi với ông.

Liêu Đình Quý nói rồi cùng Tế Diên bước ra khỏi tửu lầu, Tế Diên nói:

- Ông có thấy người ta bay chưa?

- Chưa thấy.

- Ông xem nè, đây là người bay đó.

Vừa nói vừa xô hần cát chân chạy đi, Tế Diên vừa chạy vừa ngâm:

Rượu giống Thanh Tương thịt lại ngon,

Nhậu cho say khướt téch bon bon,

Tội cho chưởng quỹ theo đòi nợ,

Chẳng cần chân thần, dạ héo hon.

Liêu Đình Quý lật đặt đuối theo, nhưng chớp mắt không thấy Hòa thượng đâu nữa, bèn trở về tiệm, nói:

- Ông Hòa thượng lại chạy đi rồi, chừng nào gặp ông ấy níu lại đánh một trận mới được.

- Hôm nay Tế Diên một mình nhơn nhơn đi tới, vỗ bàn nói:

- Tôn Thái Lai, hôm nay Hòa thượng lão gia chiếu cố mi đây.

Liêu Đình Quý nhìn thấy Tế Diên, tức giận nói:

- Hay cho ông Hòa thượng, ông ăn quýt của ta hai bữa cơm rồi còn đến quậy phá nữa à? Thế thì được lắm!

Trịnh Hùng ngoái đầu nhìn lại, nói:

- Sư phó, lên lầu đi.

Liêu Đình Quý nhìn thấy thế sợ quá, không dám nói gì thêm, bèn nói:

- Đại sư phó cùng đến với Trịnh đại gia à?

Trịnh Hùng nói:

- Đây là sư phó của ta.

Liêu Đình Quý nói:

- Vâng, vâng! Rồi đi xuống chẳng dám nói nữa.

Tế Diên cùng Trịnh Hùng lên lầu kiểm ghế ngồi. Tế Diên nói:

- Này Trịnh Hùng, không phải người kiểm Tôn Thái Lai để đánh cho hả giận sao?

- Phải đó.

- Muốn quây thì quây cho tới cỡ đi.

Trịnh Hùng cho lời nói đó là đúng, lập tức trợn mắt lên nói:

- Đuổi mấy người ăn uống trên lầu này xuống hết đi!

- Vâng, vâng!

Phổ ky sợ run người, lập cập nói. Lúc đó trên lầu có mấy chục người đương ăn uống, người nhát gan lật đật bỏ xuống, còn những người không sợ, nghe Trịnh Hùng hét đuổi xuống hết đều bất bình, nói:

- Tại sao phải đuổi xuống hết? Ta trả tiền uống rượu phải để ta ăn uống xong đã chứ! Bất kỳ là ai, nếu lôi ta xuống, ta sẽ níu đầu họ lại cho biết tay, nếu không như thế ta không xuống đâu.

Người ngồi đồng bàn với anh ta nói:

- Nhị ca, anh đừng nói như vậy! Anh không biết Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng ở Phụng Tiên đó sao? Ông ta thường ngày là người trọng nghĩa sơ tài, có ai cần chi đều đáp ứng, không hề đắc tội với người tốt. Đây chắc là tiệm cơm đắc tội với Trịnh gia đấy. Tôn Thái Lai vốn là một tên ác bá, Trịnh gia đến quán này la hét có can hệ gì đến chúng ta đâu? Chúng ta xưa nay cùng Trịnh gia không thù không oán, nếu anh nói như vậy, xảy ra đánh nhau có phải là chuốc lấy sự bất hòa không?

Nghe người kia nói thế, người nọ không dám cự nự nữa, bèn kêu tính tiền kéo nhau xuống lầu. Phút chốc, thực khách trên lầu đã đi sạch.

Trịnh Hùng kêu phổ ky dọn đồ nhắm, phổ ky lật đật bưng đĩa đồ nhắm lên. Trịnh Hùng cầm cái đĩa ném đi. Tể Điền nói:

- Người ném sao ta không nghe tiếng? Người ném lại coi nào?

Trịnh Hùng lại ném một cái nữa. Tể Điền nói:

- Đây phổ ky, tiệm các người bán thứ gì nào?

- Đồ nhắm cái nào cũng có.

- Chú đem cho mấy món vừa chiên xào chừng nấu lẫn lộn, đem mấy bầu rượu và bình đựng nước tiểu cho ta.

- Không được đâu! Ông kêu rượu thì được, còn bình đựng nước tiểu thì không dám đem đâu.

Trịnh Hùng nói:

- Đi lấy đi, nếu không lấy thì đem cái đầu mi lại đây.

Phổ ky tức giận xuống lầu, tới phòng chưởng quỹ, nói:

- Chưởng quỹ ơi, ông kiểm người khác làm đi, tôi không làm phổ ky nữa. Ông Hòa thượng kiếc đi với Trịnh Hùng kêu tôi đem bình nước tiểu, tôi không thể làm được, tôi sợ họ phá hư luật lệ đi.

Liêu Đình Quý nghe nói, nổi giận la:

- Thiệt là quá lắm! Tên họ Trịnh này có gì ghê gớm đâu, chưởng quỹ đi kiểm người chưa về, không cần phải đợi chưởng quỹ, ta có chủ ý: Người đến thí trường của chúng ta kêu các bạn lại đây kéo họ Trịnh xuống lầu dần cho hấn một trận rồi sẽ tính sau. Bất luận hấn là nhân vật tiếng tăm cỡ nào, thân phận ra sao, cũng đâu dám đưa chuyện này lên hoàng đế.

Phổ ky nghe lời, lập tức chạy thẳng đến thí trường, ở đó có hơn 20 người luyện quyền cước. Bình thường những người này đều cùng ăn uống với Tôn Thái Lai, hôm nay phổ ky đến nói:

- Các vị Ôi, tiệm của chúng ta hiện có một người đến quây phá, chưởng quỹ kêu tôi đến mời các vị giúp sức kéo hấn xuống đánh một trận, phần ra cửa quan có chưởng quỹ chúng tôi lo, các vị không sợ gì!

Mấy người ấy nghe kêu như thế, bèn nói:

- Phải đó! Chúng ta phải ra oai giùm cho Tôn đại gia mới được.

Lập tức mỗi người cầm lấy đao thương côn trượng khí giới của mình chạy thẳng đến Vạn Trân lầu.

164. Chương 165

Tôn Thái Lai nén giận mời tri kỷ

Mãnh anh hùng đánh nhằm Pháp Nguyên tăng

Thấy mọi người tay cầm đao thương côn trượng kéo nhau chạy tới Vạn Trân lầu, Liêu Đình Quý nói:

- Các vị đã tới rồi à? Họ Trịnh đang ở trên lầu đó.

- Vâng!

Mọi người đáp xong kéo nhau lên lầu, nhìn thấy Trịnh Hùng đều ngạc nhiên. Những người này đều thọ Ôn Trịnh Hùng cả. Mỗi năm theo thời tiết rủi có kẹt đều chỉ đều kiếm Trịnh đại gia hết, vì họ biết Trịnh Hùng là người khảng khái, ai đến mượn tiền, ít nhiều không câu nệ. Trịnh Hùng không để cho về không, thường giúp đỡ bọn họ. Hôm nay gặp Trịnh Hùng, họ đều tiu nghỉu, cả đến trợn mắt cũng không dám. Trịnh Hùng hỏi:

- Các vị đến đây làm gì thế?

- Trịnh gia, có phải ngài đến mắng chửi Tôn Thái Lai đó không?

- Vâng phải đấy.

- Nếu biết lão nhân gia thì chúng tôi cũng chẳng đến làm chị Trịnh đại gia tại sao tìm Tôn Thái Lai làm chi vậy? Chúng tôi xin khuyên can ngài.

- Không cần làm thế! Chuyện này các vị không xen vào được đâu.

- Chúng tôi muốn xen vào cũng không được. Giúp lão nhân gia thì thiệt cho hấn quá, trái lại cũng không thể giúp hấn chống lại với đại gia.

- Ta cũng không cần giúp đỡ. Các vị hãy đi đi!

Mọi người kéo nhau xuống lầu, nói:

Vụ này chúng tôi giúp không được, nói với chưởng quỹ các người kiếm mời một cao minh khác.

Nói xong, họ tự giải tán. Liêu Đình Quý thấy vậy mới nói:

- Cả bấy nhiêu người toàn là đầu voi đuôi chuột cả.

Hắn đâu biết rằng Trịnh Hùng giao thiệp rộng hơn Tôn Thái Lai nhiều.

Liêu Đình Quý còn đương tức giận thì thấy Ma diện hổ Tôn Thái Lai trở về dắt theo một vị Hòa thượng trán trọc. Vị Hòa thượng này nguyên là người ở đảo Liên Hoa trên núi Lục An, kêu là Thần quyền la hán Pháp Nguyên. Ông ta đến Lâm An chơi, thường ăn cơm ở Vạn Trân lầu. Tôn Thái Lai lần la bắt chuyện, biết Hòa thượng có một bản lĩnh kinh người nên kết làm bằng hữu. Hai người rất thân với nhau, Tôn Thái Lai mời Hòa thượng về nhà mình ở. Hôm nay gặp chuyện này, Tôn Thái Lai nghĩ: “Nếu mời người khác, họ không đánh được Trịnh Hùng vì người hấn quen biết quá nhiều. Phải kiếm ai lạ mặt mới đánh hấn được”.

Tôn Thái Lai biết Thần quyền la hán Pháp Nguyên bản lĩnh cao cường mà võ nghệ lại xuất chúng, bèn trở về nhà gặp Pháp Nguyên, kiếm chuyện đặt điều nói dóc:

- Nay Pháp sư huynh, cửa tiệm tôi chắc bán không được rồi đây.

- Tại sao vậy? Không có vốn có hề chi Ta có bạc đây, chú cứ lấy mà dùng.

- Không phải vậy, vốn thì có rồi. Hiện tại ở thành Lâm An này có một tên Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng. Hắn ta là ác bá ở địa phương, kết giao với quan trường, quấy động nha môn, áp bức người lương thiện. Hắn thường đến tiệm tôi ăn cơm, không trả tiền không nói chi, hắn còn nhăn mũi trợn mắt, ăn rồi đập đĩa chơi nữa. Hôm nay hắn lại đến, bước vào cửa, nói: - Tôn Thái Lai, Trịnh đại gia hôm nay chiều cổ đến tiểu tử mi đây! Phở kỵ khuyên giải, hắn lại mở miệng mắng chửi lung tung. Tôi ở trong phòng chường quỹ không trả lời, nếu trả lời tức thì sẽ đánh nhau thôi. Có người khuyên hắn nên lên lầu uống rượu tôi mới về đây. Huynh nghĩ xem, tôi như vậy làm sao đánh nhau với hắn cho được?

Pháp sư nghe đặt điều như vậy bèn nói:

- Không hề chi, để tôi đi báo thù cho chú! Chú không tiện trở mặt với hắn thì cứ gọi hắn ra chỉ cho tôi, tôi sẽ phân tài cao thấp với hắn cho. Nếu tôi có đánh chết hắn, chú không cần phải lo lên quan. Chú cứ nói họ giành ăn uống sanh ra ấu dả, chú nói không biết gì hết thì thần tiên cũng lần không ra. Còn phần tôi trở về đảo Liên Hoa ở núi Lục Yên, họ đâu có cách nào bắt hung thủ được.

- Được! Tôn Thái Lai nói.

Pháp Nguyên cùng Thái Lai đi thẳng về Vạn Trăn lầu. Tới nơi, Pháp Nguyên đứng ngoài cửa, nói:

- Chú kêu hắn ra đây.

Thấy Tôn Thái Lai lên lầu, Trịnh Hùng trợn hai mắt đỏ ngầu, nói:

- Tôn Thái Lai, ta đến kiếm mi đây.

- Được, mi đến kiếm ta, ngoài cửa cũng có người đang kiếm mi nè, ra đó đi!

- Được, người chuẩn bị núi đao chảo dầu, họ Trịnh ta muốn đến tìm người, nào có sợ gì.

Nói rồi Trịnh Hùng xuống lầu bước ra ngoài xem, thấy đứng trước mặt mình là một ông Hòa thượng trán trọc, mình cao chín thước, tam đỉnh nở rộng, tóc để xỏa, nịt một chiếc kim cô, mình mặc tăng y bằng đoạn màu lam làm nổi bậc bầu áo màu xanh, vớ trắng tăng hài xanh, mặt như màu chàm, đôi mi màu đỏ quạch trên đôi mắt vàng thau, hai chòm lông đen áp đầy hai tai, trông vẻ dữ tợn như ôn thần, mạnh như thái tuế, tay cầm một phát trần sáng lóe. Tôn Thái Lai lấy tay chỉ, nói:

- Vị Hòa thượng này tìm mi đó.

Trịnh Hùng biết đó là nanh vuốt của Tôn Thái Lai, mới nói:

- Ông là người xuất gia, ta với ông không quen biết nhau, trước đây không oán gần đây không thù, ông tìm ta để làm gì?

- Mi có phải là Thiết diện thiên vương không?

- Vâng, chính tôi. Ông là ai?

- Sái gia là Thần quyền la hán Pháp Nguyên. Ta tìm mi tại vì mi đến phá bình việc buôn bán tại địa phương này, không việc ác nào không làm. Sái gia hôm nay đặc biệt đến để kết thúc tánh mạng của mi đây.

- Hay cho tăng nhơn, ông có tài cán bao nhiêu mà dám ngông cuồng huênh hoang như thế?

Nói xong cử quyền nhắm Pháp Nguyên đánh tới. Pháp Nguyên lật đật cử quyền đón đỡ, hai người thi thố hết tài năng đánh nhau một trận. Thật là kỳ phùng địch thủ, tương ngộ tương tài! Trịnh Hùng vốn có tài năng xuất chúng, gặp được danh nhân dạy dỗ; còn Pháp Nguyên cũng là người tinh thông quyền cước, bản lãnh cao cường. Hai người trao đổi quyền cước bất phân thắng bại. Người xem vây quanh mỗi lúc một nhiều, nhưng không ai dám nhảy vào khuyên can, vì họ đều biết rằng Trịnh Hùng là nhân vật nổi tiếng của địa phương, còn Ma diện hổ cũng là ác bá của nơi này, hai bên đều không dễ gì vầy vào nhau. Trịnh Hùng đang đánh nhau với Pháp Nguyên chưa phân thắng bại, lúc đó Tế Diên ở trên lầu mở cửa sổ nhìn xuống, nói:

- Chà, không xong rồi! Đánh nhau rồi hử, mau can ra chớ!

Mấy phở kỵ trong quán rượu đều nói:

- Các vị xem ông Hòa thượng ăn quýt uống chực kia, thiệt là đáng ghét!

Câu nói đó cũng không quan trọng, nhưng nhè gặp phải một đại hán khờ đứng trong đám đông coi đánh nhau, lại nghe được, bèn lằm cho Pháp Nguyên là ông Hòa thượng ăn quýt uống chực. Đại hán khờ này đã hai ngày chưa ăn cơm, anh ta nghĩ bụng: “Cái ông mặt đen này chắc là chủ quầy của tiệm cơm, nhưng vì ông hòa thượng kia ăn quýt uống chực mới đánh ông ta như thế. Ta phải giúp ông chủ quầy mặt đen đó đánh cho ông hòa thượng kia chạy đi, chủ quầy quán rượu thế nào cũng đãi mình một bữa cơm”.

Nghĩ rồi bèn hươ cây thực đồng côn trong tay nhắm ngay Pháp Nguyên hòa thượng đánh xuống, làm Trịnh Hùng cũng phải ngạc nhiên. Nguyên vị mãnh hán này là người Châu Tuần Điển, họ Ngưu tên Cái, ngoại hiệu là Xích phát ôn thần, con của Kim mao thái tuế Ngưu Hồng, nói theo sử sách thì hẳn chính là cháu nhiều đời của Ngưu Cao trong truyện Trịnh Tinh Trung. Tánh tình rất hiền lành ngay thẳng, từ nhỏ được gia truyền một bản lãnh kinh người, sức mạnh vô cùng, nhưng lại rất khờ khạo. Gia tư hẳn rất giàu có, nhưng vì khi cha chết, hẳn là kẻ nhân sự bất biết nên gia tài sự nghiệp bị người ta phân chia lần hồi đến nỗi cơm không có mà ăn. Hẳn cũng chẳng biết làm gì để kiếm sống, mỗi khi đói bụng, thấy người cùng phố dọn cơm hẳn nhào lại ăn đại. Người ta thấy hẳn có dáng vẻ người lớn bèn cho hẳn ăn, nhưng lâu ngày chầy tháng, ai cung phụng cho hẳn nổi? Mỗi khi ăn cơm, người ta đều đóng kín cửa lại, sợ Ngưu Cái tới. Nhưng đóng cửa cũng không xong, Ngưu Cái xô cửa vào giật lấy để ăn. Vì hẳn khỏe quá, ai cũng đành chịu, không dám động đến. Ở cùng phố có một người gọi là Ân Nhị Thái Gia, nói:

- Ngưu Cái nè, ngươi cứ ở nhà hoài hôm nay nhà này, ngày mai ăn nhà kia, coi sao tiện? Có sức lực như ngươi nên đến doanh trại đầu quân đi, một khi điểm binh diễn võ, chắc chắn sẽ được làm quan chức, há không sướng hơn sao? Ngưu Cái vốn là một thằng khờ, hỏi:

- Làm quan chức là chức gì?

- Đề đốc.

- Phải rồi, ta đi làm đề đốc.

- Ta cho ngươi một điều tiền làm lộ phí, ngươi đi đi!

Ngưu Cái cầm một điều tiền từ nhà ra đi, cứ đi đại tới trước chớ chẳng biết đi đâu. Hẳn nghĩ: “Mình phải hỏi doanh trại ở đâu mới được”. Nghĩ rồi, gặp một người đi đường, Ngưu Cái từ phía sau hét lớn:

- Ê, tiểu tử, đứng lại coi!

Người kia ngoái đầu nhìn lại, thấy Ngưu Cái mình cao hơn một trượng, mặt như bùn xanh, tóc đỏ như châu sa, tay cầm cây côn đồng cỡ bằng ly trà. Người đó sợ quá co giò chạy mất. Ngưu Cái thấy vậy nói:

- Hay cho tên tiểu tử này, không nói cho ta biết lại chạy đi chớ!

Hẳn thấy một người khác lại kêu:

- Ê, tiểu tử, đứng lại coi!

Người này thấy hẳn cũng chạy nốt. Gặp liền tiếp ba bốn người, hề hỏi tới là chạy. Ngưu Cái bèn nghĩ ra một cách. Gặp một người đi đường, hẳn ta bước tới thộp cổ người đó, nói:

- Ê, tiểu tử, đừng có chạy!

Người ấy sợ quá, nói:

- Làm cái gì vậy? Tôi có mắc mớ gì anh đâu?

- Ta hỏi ngươi nè, doanh trại ở đâu? Người hàng phố của ta nói, theo sức lực của ta như vậy đi đầu quân, mỗi khi điểm binh diễn võ, thế nào cũng làm đề đốc.

- Anh thả tôi ra, tôi sẽ nói.

- Ngươi đừng có chạy nhé!

- Ủ, không chạy.

Ngưu Cái mới thả người ấy ra. Người ấy biết hẳn là một thằng khờ, mới nói:

- Anh muốn đi đầu quân thì lên kinh đô, nơi đó là chỗ của thiên tử ở, muốn kiếm danh thì ở triều, kiếm lợi thì ở chợ, anh muốn làm quan thì lên trên đó.

Kinh đô ở đâu?

- Ở Lâm An, anh đi về hướng Bắc này này!

Ngưu Cái lại chẳng hiểu biết chi, đi đường thấy quán vào ở, kêu cơm ăn. Hôm sau ăn rồi định đi, quán đòi tiền, Ngưu Cái nói:

- Lão gia không tiền, đợi làm quan sẽ trả.

Nói rồi cất chân chạy đi, người ta rượt theo không kịp. Hắn cứ mơ mơ hồ hồ như vậy, không biết Đông Tây Nam Bắc là gì, thời may cũng tới được Lâm An. Ngưu Cái hỏi thăm người ta đi đầu quân ở đâu, có người bảo:

- Anh lên nha môn mà đầu quân.

Ngưu Cái bèn đến nha môn huyện Tiền Đường, thấy ngoài cửa có rất nhiều đương sai đương ngồi, Ngưu Cái nói:

- Tôi đến đầu quân đây!

Trong các đương sai, có một người già hỏi hắn:

- Anh kiếm ai?

- Người hàng phố tôi nói sức lực như tôi đi đầu quân, khi điểm quân diễn võ, chắc chắn tôi được làm quan.

Ông già nghe nói, biết hắn là một thằng khờ, bèn nói:

- Anh đến đầu quân mà hiện giờ không có quân vụ, anh phải kiếm người bảo lãnh, tôi sẽ giao cho anh phần sai sự trong quân doanh ăn một phần lương là để giúp anh đấy.

- Để tôi đi kiếm người bảo lãnh.

- Phải đấy!

- Ngưu Cái bỏ đi ra ngoài, gặp một người đi đường, chưa hề quen biết, hắn kêu:

- Ê, chú đừng đi, vô bảo lãnh cho tôi coi!

- Cái gì? Tôi bảo lãnh cho chú à?

- Trong doanh trại giao cho tôi một việc ăn một phần lương để giúp đỡ tôi. Chú bảo lãnh cho tôi đi.

- Tôi không quen với chú mà!

- Kể như mình quen với nhau đi.

- Không được đâu.

- Không được thì ta đi tìm người khác vậy.

Hắn tìm mãi đến cửa Tiền Đường, thấy Trịnh Hùng với Pháp Nguyên đang đánh nhau. Nghe Phổ ký hô hòa thượng ăn uống quýt, Ngưu Cái tưởng lầm Pháp Nguyên là hòa thượng ăn quýt uống chực, còn Trịnh Hùng là chủ quỹ của tiệm, Ngưu Cái nhảy vào xách thực đồng côn nhắm ngay Hòa thượng đập xuống.

165. Chương 166

Ngưu Cái cùng đường đi mãi vô

Bệnh phù thần vô cơ bị kéo áo

Xích phát ôn thần Ngưu Cái xách côn đồng nhắm Pháp Nguyên đánh nhầu. Trịnh Hùng nhìn lại thấy Ngưu Cái mình cao hơn tượng, đầu đội khăn trắng sớ sáu múi màu xanh, mình mặc tiền tụ bào cùng màu, lưng buộc dây tơ, đi giày đế mỏng, mặt như bùn xanh, đôi lông mày chu sa đỏ chót, có vẻ vô cùng hung ác, trong tay sử dụng cây côn đồng lớn cỡ ly trà, nhắm ngay Pháp Nguyên đánh xuống. Pháp Nguyên hết hồn, lật đật nhảy ra ngoài vòng đấu, nghĩ thầm: “Trúng phải một côn này, gáo dừa nát ngưu chứ chẳng chơi”. Nghĩ rồi lật đật rút chạy. Ngưu Cái chạy theo hét lên:

- Thăng cha gáo dừa chạy đi đâu?

Trước sự việc đó, Trịnh Hùng đến gần ngơ không biết người đó là ai. Ma diện hổ Tôn Thái Lai tưởng đâu kiếm được người giúp sức đánh Trịnh Hùng, nào ngờ không thành. Còn đương ngơ ngác, kể thấy Tế Diên từ trên lầu chạy xuống càng làm hấn sợ hãi hơn nữa. Tế Diên vừa xuống tới đất thì từ phía Bắc có bốn người bước vào, đó là bốn vị Ban đầu: Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh, Lôi Trí Viễn, Mã An Kiệt. Bốn người này từ huyện Tiền Đường đi biện án ở chỗ khác, tiện đường ghé vào, thì ra hai bên đều quen biết cả. Sài đầu hỏi:

- Trịnh đại quan nhân, ngài cãi lộn với ai vậy? Tế Công lão nhân gia, làm gì ở đây?

Tế Diên nói:

- Trịnh gia mở một tiệm đậu hũ ngoài cổng Tiền Đường này, bị Thái Lai đập đổ đặc bẻ hết, vậy mà chúng tôi tới kiếm ông ta, ông ta lại muốn gây sự đánh nhau đấy.

Đỗ Chấn Anh vội kéo Tôn Thái Lai ra ngoài, nói:

- Tôn Thái Lai, ông không biết vị Hòa thượng đó là thế tăng của Thừa tướng đường triều đó sao? Bộ Ông chọc đến ông ấy à? Theo tôi thấy tốt hơn là ông xuống nước nhận tội chịu thua đi.

- Tôi cũng không biết ông Hòa thượng ấy. Còn tiệm đậu hũ không phải tôi đập mà là Liêu Đình Quý đập đấy. Tôi không biết đó là chỗ buôn bán của Trịnh gia.

Liêu Đình Quý đập phá thì cũng như ông phá vậy. Thôi, ông chịu bồi thường đi.

- Các vị yên tâm, tôi xin nhận bồi thường.

Đỗ Chấn Anh nói:

- Bạch Thánh tăng, tôi xin đứng ra giảng hòa, đồ đạc ở tiệm đậu hũ bị đập phá bao nhiêu, bảo Tôn Thái Lai đền hết.

- Ta nói giảng hòa, chắc chắn là được lòng người rồi, cửa tiệm đậu hũ bị đập bẻ hết cũng không bắt đền, thùng nước thùng hết cũng không bắt đền, thùng đậu hũ té hết cũng không bắt đền, nồi bị bẻ hết cũng không bắt đền, tất cả đồ đạc chén bát bẻ hết cũng không bắt đền, bao đậu hũ rách hết cũng không bắt đền.

Trịnh Hùng nói:

- Tại sao lại không bắt đền?

Tế Diên nói:

- Tôn Thái Lai, người phải bồi thường cái cối xay nhé? Cái cối xay đó bỏ ra 250 lượng bạc mua không được. Ta không đòi nhiều, người chỉ đưa ra 250 lượng bạc là được rồi. Hòa thượng ta xen vào chuyện này, ai cũng trách ta hết. Trịnh Hùng cũng không bằng lòng ta, Tôn Thái Lai cũng không bằng lòng ta.

- Phải rồi, Sài đầu nói, các vị hai bên đừng có ai chê trách việc này.

Tôn Thái Lai nghĩ thầm: “Chuyện này không đến nỗi tệ, Hòa thượng còn lưu lại một chút nhơn tình, tính như vậy cũng được rồi. Ai nấy không chê trách gì, chỉ cần mình ráng bóp bụng chịu thôi”. Nghĩ rồi bèn lấy ra 250 lượng bạc giao cho Hòa thượng.

Tế Diên nói:

- Trịnh gia nè, chúng ta đi thôi. Làm phiền quý vị Ban đầu quá!

Sài đầu, Đỗ đầu nói:

- Xin Thánh tăng cứ đi, chúng tôi cũng phải lo công việc của mình đây.

Tế Diên cùng Trịnh Hùng đi trở lại tiệm đậu hũ. Tế Diên nói với Châu Đắc Sơn:

- Châu Đắc Sơn, ông cũng đừng chết nhé! Ta làm thần làm thế với Ma diện hồ Tôn Thái Lai lấy 250 lượng bạc giao hết cho ông. Cha con ông lo sắm lại đồ đạc hành nghề sống qua ngày.

Châu Đắc Sơn thấy vậy, dập đầu muôn vàn cảm tạ Hòa thượng lia lịa, cùng không đòi chết nữa, sắm sửa đồ đạc để hành nghề buôn bán lại. Như vậy Tế Diên coi như cứu được tánh mạng cả gia đình. Trịnh Hùng nói:

- Thánh tăng về nhà đệ tử nhé!

Tế Diên mới cùng Trịnh Hùng đi về đường Phụng Sơn. Khi về đến nhà Trịnh Hùng thì đã lên đèn. Trịnh Hùng hối gia nhân dọn tiệc để đãi Hòa thượng cùng ăn uống vui vẻ. Trịnh Hùng mới hỏi:

- Bạch Thánh tăng, hôm nay đại hán mặt xanh sử dụng cây côn đồng, Thánh tăng có quen biết anh ta không?

- Ta không quen.

- Tôi xem thấy anh ta có vẻ là anh hùng, đánh tiếc không biết họ tên anh ta là gì, cũng không biết anh ta ở đâu?

- Người muốn tìm để ngày mai ta dẫn đi sẽ gặp anh ta ngay.

- Được, Thánh tăng dẫn tôi đi kiếm mãnh hán ấy để tôi hỏi anh ta xem.

Nói rồi Tế Diên nhắm mắt lại ngủ ngang. Trịnh Hùng hỏi:

- Thánh tăng tại sao buồn ngủ dữ vậy? Chắc suốt đêm qua không ngủ phải không?

- Ta thích vừa ăn vừa ngủ, vừa ngủ vừa uống vậy mới khoái.

Trịnh Hùng cũng phải ngồi bồi tiếp uống đến trống điểm canh ba, bỗng thấy một người từ trên nóc nhà nhảy xuống, Trịnh Hùng nhìn lại, chính là Thần quyền la hán Pháp Nguyên, trong tay đang cầm ngọn giáo. Nguyên, Pháp Nguyên bị Ngưu Cái đuổi chạy trốn chết may mà thoát được nên rất căm giận về chuyện đó, tối nay muốn đến đâm chết Trịnh Hùng. Trịnh Hùng nhìn thấy sợ hãi, định lấy binh khí chống lại. Pháp Nguyên vừa mới đến cửa phòng, Tế Diên lấy tay chỉ một cái, miệng niệm: “Án ma ni bát mê hồng! Án sắc lịnh hích!”, dùng định thân pháp tròn cứng Pháp Nguyên lại. Tế Diên nói:

- Hay cho Pháp Nguyên, ông thiệt là to gan lớn mật, dám đi hành thích người ta chớ! Ông là người xuất gia, vô cớ xía vào chuyện người ta làm chỉ Ma diện hồ Tôn Thái Lai chính là tên ác bá tại địa phương, hấn đàn áp người buôn bán lương thiện, ý mạnh hiếp yếu, ông còn trợ Trụ vi ngược, giúp hấn làm bậy sao? Hôm nay ta bắt được ông, nếu trình lên quan rằng ông đêm tối cầm dao nhảy tường vào nhà, hành hung gây ác thì ông nghĩ tội của ông đó có đánh đòn hay không hử? Hòa thượng là người tâm Phật, người xuất gia lấy từ bi làm gốc, ta nghĩ ông cũng là người xuất gia, nên Hòa thượng ta không nỡ làm hại ông. Hôm nay ta thả ông ra, có sửa đổi cũng do ông, không sửa đổi cũng do ông, tự Ông muốn làm gì thì làm.

Pháp Nguyên nói:

- Được rồi, Hòa thượng ở chùa nào vậy?

- Ta là Tế Diên tăng ở chùa Linh Ẩn đây.

- Được, ông thả tôi ra đi, sau này còn có lúc gặp lại.

Tế Diên giải định thân pháp, Pháp Nguyên trở về nhà Tôn Thái Lai, hôm sau bỏ về đảo Liên Hoa ở núi Lục Yên.

Còn Ngưu Cái đi đâu? Sau khi xách côn rượt theo Hòa thượng không kịp, bèn tính trở lại Vạn Trăn lầu nhưng lại không nhớ đường cũ. Kiếm mãi không ra, đói bụng quá, nhìn thấy trước mặt có một tòa quán rượu, hấn xách côn bước vào. Phở kỵ nhìn thấy hỏi:

- Đại gia mới đến à?

- Ủ, mới đến.

Phổ ky bèn mời hấn sang gian phòng trống phía Đông, hấn cũng không biết gọi người hầu. Phổ ky hỏi:

- Đại gia có ăn cơm không?

- Không.

- Đại gia ăn thứ gì nào?

- Đem cho ta năm cân rượu.

Phổ ky nghe nói, cho ông này là bợm rượu đây, nói:

- Đại gia có cần gì nữa không?

- Cần năm cân rượu thịt với năm cân bột mì.

- Năm cân bột mì ăn làm sao?

- Cần cần ăn.

- Cần cần ăn phải làm bánh nhé!

- Phải đó, làm bánh đi! Phải có năm cân dấm, năm cân tỏi nữa!

- Sao lại có dấm tỏi nhiều như vậy?

- Ít hơn một chút cũng được. Người đem cho gia gia ăn.

- Đừng nói đùa chớ!

- Ta không đùa đâu.

Phổ ky biết hấn là một anh khờ cũng không để ý tới hấn, đem rượu thịt ra. Ngưu Cái ăn no một bữa, ăn rồi đi ngủ. Hôm sau, sáng ra lại ăn no một bữa nữa rồi mới đi. Phổ ky nói:

- Ông trả tiền chớ!

- Đợi lão gia làm quan rồi sẽ trả cho.

- Làm quan gì?

Làm đề đốc. Theo sức lực của ta đây đi đến doanh trại đầu quân, đánh nhau sẽ làm quan, mấy người cùng phổ của ta nói thế.

- Ai nói ông làm quan gì thầy kệ họ, ông hãy trả tiền trọ tiền cơm mới được.

- Ta không có tiền.

- Không tiền thì ông ăn làm chi?

- Tại đói.

Phổ ky thầm nghĩ: “Anh chàng này quá khờ, thấy điệu bộ bậm trợn, lại cầm gậy côn đồng, chắc là biết võ, đánh nhau chắc là đánh không lại rồi”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Ông biết múa quyền không?

- Biết chớ!

- Ông múa được, để tôi dẫn ra đường lớn múa quyền, được tiền ông trả tiền cơm cho chúng tôi, được không?

- Ủ được! Ta đi múa ở đâu?

- Để tôi dẫn ông đi.

Nói rồi phổ ky đi mua ngay một cục đất trắng, dẫn Ngưu Cái đến một ngã tư vẽ một vòng tròn trắng rồi nói:

- Ông múa trong vòng này đi.

Ngưu Cái cũng không biết nói tiếng lóng giang hồ, chỉ biết múa côn thôi. Múa côn xong lại đi quyền. Có người bu quanh vòng tròn, phổ ky nói thay cho Ngưu Cái:

- Người cùng ra phổ mãi võ, hổ gầy hổ đón đường hại người. Vị đây cũng không phải là người quen thạo nghề mãi võ, ngụ lại trong quán chúng tôi không tiền trả. Chư vị xem luyện võ xong, có tiền giúp cho tiền, không tiền giúp cho người, đứng võ tay trợ Oai.

Nói xong Ngưu Cái lại múa một chấp. Phổ ky nói:

- Xin quý vị cho tiền cho.

Đợt đó được năm, sáu trăm tiền. Xin tiền lại múa nữa, múa hai ba đợt được một điều năm, sáu trăm tiền. Phổ ky thấy đã đủ tiền cơm mới nói:

- Ông luyện thêm được tiền thêm cứ cất lấy, tôi không cần nữa. Bao nhiêu đây đủ cho tiền cơm rồi. Tôi về đây.

Nói rồi cầm tiền ra về. Ngưu Cái thấy vậy, nói:

- Hay cho cái bị thịt này, cầm tiền đi đâu vậy? Như vậy là quá rồi đó!

Đứng ngơ ngẩn giây lát, Ngưu Cái nói:

- Để tôi luyện thêm để có tiền một bữa cơm. Đủ tiền ăn cơm rồi tôi không luyện nữa.

Ai nấy thấy vậy cũng vui. Ngưu Cái lại luyện thêm hai lượt nữa, được năm, sáu trăm tiền. Vừa ngay lúc đó Bệnh phù thần Trần Hiếu và Mỹ nhiệm công Dương Mãnh có việc đi ngang qua Hai người này đi thêm bạn ở ngõ số 4 hẻm Thanh Trúc. Anh rể của Bắc lộ tiêu đầu Thiết đầu thái tuế Châu Khôn tên là Đậu Vĩnh Hàng, ngoại hiệu là Đả hổ anh hùng đến kinh đô nhân tin với Châu Khôn nhờ Dương Mãnh, Trần Hiếu tìm việc cho, Trần Hiếu mượn một nhà ba gian ở hẻm Thanh Trúc cho vợ chồng Đậu Vĩnh Hàng ở trước rồi từ từ kiếm việc sau. Hôm đó Dương Mãnh, Trần Hiếu đi thăm Đậu Vĩnh Hàng, ngang qua chỗ này thấy Ngưu Cái đang múa quyền rất có nét, Dương Mãnh nói:

- Huynh trưởng, anh xem anh bạn này bị không tiền mới làm vậy chứ không phải người chuyên nghề mãi võ đâu. Chúng ta đều là con nhà võ nên bước vào giúp anh ta một tay gọi là tế khổn phò nguy đó nhé!

- Được, Trần Hiếu nói, chú đi đi!

Dương Mãnh gạt mọi người ra bước vào vòng, ôm quyền nói:

- Nay bạn, bạn diễn ở đây hay lắm!

Ngưu Cái nghe nói, nghĩ thầm: “Hồi nãy bị phổ ky lấy tiền mang đi, bây giờ hẳn chắc cũng đến cướp tiền của mình nữa chứ gì!”. Nghĩ rồi bước tới nắm cổ áo, còn tay kia chụp lấy chân của Dương Mãnh giở lên, hét lớn:

- Thằng bị thịt này, cút đi cho rảnh!

Nói rồi ném Dương Mãnh ra ngoài vòng. Dương Mãnh sử dụng thức Điều hầu bói nước, chân đứng vững xuống đất không hề gì. Mọi người đứng xem loạn cả lên, Dương Mãnh giận đỏ mặt, hét lớn:

- Hay cho tên tiểu bối này, mi dám ném tử đệ thái gia hử?

Hét rồi rút dao ra định sống chết với Ngưu Cái.

166. Chương 167

Thiết thiên vương cảm nghĩa tình Ngưu Cái

Hắc diện báo hàm oan bị gia hình

Dương Mãnh bị Ngưu Cái ném ra khỏi vòng, mất mặt quá, rút dao định liều chết với Ngưu Cái. Trần Hiếu lật đật nắm kéo lại, nói:

- Hiền đệ không nên làm như vậy! Thứ nhất là anh ta có vẻ khờ khạo, thứ hai là bọn ta không tiện thử sức với anh ta. Người lớn không thấy lỗi của người nhỏ, trong lòng Tể tướng phải bao dung, cần gì phải làm như thế. Thôi, chúng ta đi đi.

Trần Hiếu nói rồi kéo Dương Mãnh bỏ đi. Ngưu Cái tức giận không thêm luyện võ nữa, cầm hơn 500 tiền đi về phía trước. Đang đói bụng, thấy một hàng bánh nướng, Ngưu Cái nói:

- Lấy cho ta mấy chiếc.

Người bán lấy một cọc 5 cái 10 thành ra 50 cái, Ngưu Cái bỏ vào tay áo tiền tụ bèo, thấy cho người bán bánh hơn 200 tiền rồi bỏ đi. Người bán bánh nói:

- Đại gia, tiền này chưa đủ.

- Ta có bao nhiêu đó, người chịu không chịu thì thôi.

Nói xong chạy đi. Người bán bánh muốn đuổi theo nhưng không ai coi hàng. Ngưu Cái chạy một mạch về phía trước, gặp một tiệm bán thịt dê mới ra lò, Ngưu Cái nói:

- Cục này để tôi, cục kia để tôi.

Chương quỹ tiệm thịt dê gấp đưa cho anh ta Ngưu Cái cầm 5 cục thịt thấy ra 300 tiền rồi đi. Người bán thịt dê nói chưa đủ, Ngưu Cái co giò chạy tuốt, người bán thịt dê đuổi theo không kịp. Ngưu Cái cầm bánh và thịt dê đến một ngõ hẻm, thấy trước nhà kia có một con ngựa đá, bèn đem bánh để trên đầu con ngựa đá, định ngồi xuống ăn, nào ngờ bánh rớt xuống đất, có một con chó nhìn thấy ngoạm lấy cái bánh nướng chạy đi. Ngưu Cái nói:

- Hay cho con chó này, tao chưa ăn mỳ dấm giết ăn hả? Tao đập chết mỳ mới được.

Nói rồi xách côn rượt theo, không kể đến số bánh nướng và mấy miếng thịt gác trên ngựa đá còn hay mất. Con chó bị rượt chạy lui chui tọt vào lỗ chó của nhà kia mất dạng. Ngưu Cái thấy vậy la lên:

- Hay cho con chó này, ta phải đi kiếm chủ mỳ bắt họ bồi thường cho tao mới được.

Nói rồi đứng ở trước cửa kêu lớn:

- Chủ chó đâu ra đây!

Kêu hai tiếng liên tiếp mà không có ai trả lời. Ngưu Cái bèn lấy côn đập cửa ùng ùng. Nhà ở trong cửa đó là nơi ở của Đẩu hổ anh hùng Đẩu Vĩnh Hằng. Dương Mãnh, Trần Hiếu vừa mới đến đang nói chuyện với Đẩu Vĩnh Hằng về việc giúp đỡ ở diễn trường, gặp một người mãi võ không thông tình lý gì hết, thiệt là đáng giận. Đang nói tới đó thì nghe bên ngoài động cửa ùng ùng và tiếng la:

- Chủ chó đâu mau ra đây!

Dương Mãnh nói:

- Ai đập cửa vậy? Chúng ta ra xem thử!

Nói rồi ba người cùng đi ra mở cửa xem, thì ra chính là người mãi võ khi nãy. Trần Hiếu nghĩ thầm: “Cái này thì quá lắm, theo đến tận cửa đây mà!”. Trần Hiếu lấy mắt ra hiệu, Đẩu Vĩnh Hằng vòng lại phía sau lưng nắm tóc Ngưu Cái ghì xuống, Dương Mãnh nắm chặt hai tay Ngưu Cái, Trần Hiếu nắm cặp đùi, quật Ngưu Cái xuống. Ba người nắm một người, đè chặt Ngưu Cái ở dưới. Ngưu Cái chỉ la:

- Hay cho chủ chó, chẳng biết lễ nghĩa gì ráo, đằng kia ta còn bánh nướng và thịt dê nữa đấy!

Đẩu Vĩnh Hằng nói:

- Chủ chó cái gì? Nói bậy bạ không. Trước hết trời hắt lại bỏ trong viện, tạm thời chúng ta ăn uống cái đã rồi sẽ hỏi hấn sau.

Ba người đóng cửa lại, đem cây côn dưng vào vách tường, rồi kéo vào nhà dọn tiệc ăn uống. Vừa uống được hai ly rượu nghe bên ngoài có người gọi:

- Mở cửa!

Dương Mãnh nghe tiếng Tế Diên mới nói:

- Sư phó tới kìa.

- Đậu Vĩnh Hằng hỏi:

- Ai vậy?

Trần Hiếu nói:

- Đây không phải người ngoài, là sư phó của chúng tôi đây. Chúng ta ra xem thử!

Ba người cùng ra bên ngoài mở cửa xem, quả nhiên Tế Diên đến với Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng.

Sáng này Tế Diên cùng Trịnh Hùng thức dậy sớm, ăn sáng xong, Tế Diên nói:

- Trịnh Hùng, để ta đưa ông đi kiểm đại hán mặt xanh tiếp ông hôm qua nhé.

- Phải đấy.

Trịnh Hùng nói rồi cùng Tế Diên đi đến ngõ hẻm này. Tế Diên gọi cửa, Dương Mãnh, Trần Hiếu cùng Đậu Vĩnh Hằng đi ra. Dương Mãnh, Trần Hiếu trước hết hành lễ với Tế Diên rồi mới day qua chào hỏi Trịnh Hùng. Trần Hiếu nói:

- Đậu hiền đệ, lại đây ta giới thiệu cho Đây là Tế Công trưởng lão ở chùa Linh Ẩn, sư phó của ta.

Đậu Vĩnh Hằng thấy Hòa thượng lam lũ quá mức, trong lòng không vui, ngật vì có mặt Dương Mãnh, Trần Hiếu chẳng lẽ không hành lễ, nên chỉ xá sơ sơ thôi. Ngươi Cái bên trong dòm thấy Trịnh Hùng bèn kêu:

- Chương quỹ mặt đen ơi, mau cứu tôi với! Chủ chó chẳng biết lý sự gì hết, bắt trói tôi ở đây.

- Ai là chương quỹ mặt đen?

Trịnh Hùng hỏi và tiếp theo:

- Tại sao các anh lại trói anh ta như vậy?

Dương Mãnh nói:

- Tại anh ta vô cớ động cửa.

- Các vị nể mặt tôi thả anh ta ra có được không?

Trần Hiếu nói:

- Chúng tôi không quen biết với anh ta, cũng không thù oán gì, có Trịnh gia xin thì chúng tôi thả.

Nói rồi mở thả cho Ngươi Cái. Tế Diên bảo:

- Trịnh Hùng ngươi hãy dẫn hắn đi.

- Sư phó không trở về nhà con sao? Trịnh Hùng hỏi:

- Ta không đi.

Trịnh Hùng bèn cáo từ, dẫn Ngươi Cái về nhà mình. Dương Mãnh hỏi:

- Sư phó định đi đâu?

- Trở về chùa.

Trần Hiếu nói:

- Mời sư phó vào trong nhà uống ly rượu rồi hãy đi.

- Không phải là nhà của người ta không tiện vào.
- Nhà này cũng như nhà con vậy. Sư phó vào nghỉ ngơi chốc lát có ngại chi.
- Ủ, vào thì vào.

Nói rồi đi vào trong nhà. Đậu Vĩnh Hàng trong lòng không được vui, nghĩ thầm: “Dương đại ca, Trần đại ca mời Hòa thượng vào nhà làm chỉ Minh còn có gia quyến mà!”. Ngoài mặt không nói ra, vẫn cùng Hòa thượng đi vào nhà. Trần Hiếu nói:

- Sư phó uống rượu nhé, tiệc rượu có sẵn đây.

Tế Điền không khiêm nhường gì, ngồi xuống uống luôn. Ba người kia cũng ngồi vào tiệc. Tế Điền uống ba ly rượu, ho một tiếng. Trần Hiếu nói:

- Sư phó sao vậy?
- Hòa thượng ta cùng bạn tốt ngồi uống rượu, không có gì phải nói; cùng ngồi với kẻ Dương bát cao uống rượu không khoái chút nào.
- Sao kêu là Dương bát cao? Trần Hiếu hỏi:
- Kêu Dương bát không thì nghe không được nên kêu là Dương bát cao đó chứ.
- Con có phải là Dương bát cao không? Trần Hiếu hỏi:
- Không phải.
- Con có phải là Dương bát cao không vậy? Dương Mãnh hỏi:
- Cũng không phải.

Trong ba người, hai người đã không phải rồi. Đậu Vĩnh Hàng nghe như vậy, tức giận nói:

- Nè Hòa thượng, ông thiệt là ăn nói bậy bạ không! Nếu không nể mặt hai anh Dương, Trần, tôi tống ông ra khỏi cửa rồi đấy nhé!

Dương Mãnh, Trần Hiếu lật đật khuyên can:

- Đậu hiền đệ, chú không biết, Tế Công khôì hài mà!

Tế Điền nói:

- Ta xem sắc diện của ông không tốt, ấn đường nổi gân xanh là điềm tai bay họa gởi khó biệן minh. Đại khái là khó tránh khỏi định số. Vợ bị người ta cướp đi, gia tài phứt chốt thành không. Vĩnh Hàng phải sớm trốn đi, chớ việc đến tức thì đấy.

Nói ra, Đậu Vĩnh Hàng càng run giậן, mặt mày biến đổi. Tế Điền nói:

- Tới chừng gặp tai nạn nguy hiểm, ông chỉ cần kêu “Tế Điền Hòa thượng” ba tiếng liên tiếp sẽ có ứng cứu. Thôi, Hòa thượng ta đi đây!

Nói rồi Tế Điền đứng dậy đi thẳng. Dương Mãnh, Trần Hiếu thấy Tế Điền đi khỏi rồi mà Đậu Vĩnh Hàng cứ giận không nguôi, hai người cảm thấy tẻ nhạt quá, cũng cáo từ ra về. Dương Mãnh, Trần Hiếu đi rồi, Đậu Vĩnh Hàng trong lòng càng thêm buồn bực, chuối lên giường ngủ vùi, liên tiếp ba ngày không ra khỏi cửa. Vợ là Châu thị quả là người hiền thực, sợ chồng buồn bực quá sanh bệnh, nói:

- Quan nhân đừng nên buồn bực. Buồn bực quá rồi sẽ ra sao? Còn nói đến việc làm cũng không gấp được. Thẳng như buồn bực quá sanh bệnh càng khó xử nữa! Quan nhân hãy cầm mấy lượng bạc này đi giải buồn đi có được không?

Đậu Vĩnh Hàng thấy vợ khuyên như vậy, nghĩ là buồn bã không được việc gì, bèn thay đổi y phục, cầm theo ít bạc vụn tính đi kiếm Dương Mãnh, Trần Hiếu vào quán rượu nào đó nhậu một bữa. Vừa ra khỏi nhà không xa thì thấy đằng kia đi lại hai vị Ban đầu dẫn theo mười mấy người tùy tùng đều đội mũ vải xanh, mặc áo chên xanh, lưng thắt dây da, chân mang khoái hài đế mỏng, mỗi người cầm đơn đao và thước sắt giống như đi tra án vậy. Gặp Đậu Vĩnh Hàng, vị quan nhân hỏi:

- Xin lỗi ông, đây là ngõ số 4 hẻm Thanh Trúc phải không?
- Vâng, chính là đây.
- Có vị anh hùng đã hỏ Hắc diện báo Đậu Vĩnh Hàng, nhà ở đâu?
- Các ông tìm Đậu Vĩnh Hàng có việc chi?
- Chúng tôi muốn hỏi thăm về người đó.
- Tại hạ chính là Đậu Vĩnh Hàng đây.
- A, tôn giá là Đậu Vĩnh Hàng, có phải tôn giá ở nhà Châu lão đầu phải không?
- Vâng, các ông tìm tôi có việc gì?
- Ông có một người bạn đánh người ở phủ Kinh lược sứ, bảo chúng tôi nhắn tin cho ông hay. Ông với tôi đến nha môn xem thử nhé!
- Ai mà đánh quan chức vậy kìa?
- Ông đến rồi sẽ biết.

Đậu Vĩnh Hàng nghĩ thầm: “Bạn bè mình thì nhiều, phải đến đó xem thử thì mới biết được”. Nghĩ rồi cùng đi với họ. Xưa nay Đậu Vĩnh Hàng không làm điều gì sai pháp, trong lòng cũng không nghi ngại gì. Lời tục có câu: “Nói đúng phép, lòng không có điều gì lo nghĩ, chẳng sợ quỷ canh ba gọi cửa. Bụng không tích, chẳng sợ lời nói cạnh”. Vừa bước vào Kinh doanh điện soái phủ, vị quan nhân lấy mắt ra hiệu, mọi người áp lại vây chặt Đậu Vĩnh Hàng vào giữa và lấy dây sắt trói lại. Đậu Vĩnh Hàng ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao các vị lại trói tôi?
- Chuyện của người làm mà người không biết à? Vị quan nhân trả lời.

Đậu Vĩnh Hàng nghĩ thầm: “Mình chưa làm điều gì phạm pháp mà? Đây thiết là đóng cửa ở trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống”. Chính mình cũng không chống cự được, đành phải chờ quan thăng đường xét xử.

Vị quan nhân đi vào trong bẩm báo. Giấy lát nghe bên trong vang lên một hồi trống lệnh. Ba hồi trống lệnh xong, quan Kinh doanh điện soái nhị phẩm Hình đình đại nhân thăng đường. Bốn mươi tên khoái thủ cầm dao vác búa đứng chờ sẵn ở đại đường. Tráng, Tạo, Khoái ba ban thét gọi đường uy xong, truyền đem sai sự vào. Có người kéo Đậu Vĩnh Hàng tới trước, quan nhân thét hỏi:

- Chuyện ở Bạch Sa Cương đón đường cướp bạc, giết chết quan giải quân lương, tên đầu đảng cướp giết tiền lương của triều đình là Hắc diện báo Đậu Vĩnh Hàng có phải là người không?

Đậu Vĩnh Hàng nghe đến vụ này, sợ hãi hồn bay ngàn dặm, không biết tai bay họa gởi này từ đâu mà tới.

167. Chương 168

Thấy người đẹp, ác nhân định diệp kế

Lục Bính Văn hiển sắc đẹp hại dân lành

Đậu Vĩnh Hàng bị đưa ra trước đại đường, sợ đến nỗi tay chân run rẩy, nhìn lên thấy ngồi bên trên là một vị đại nhân, đầu đội mũ sa đen nhị phẩm, mình mặc đại hồng măng bào, ngọc đai quan hài rõ ràng, mặt trắng nhơn nhơn càng nổi bật ba chòm râu đen nhánh. Vị Hình đình Đại nhân này họ Lục, kêu là Lục Bính Văn. Thời nhà Tống, chức quan Kinh doanh điện soái hình đình tương đương với chức Cửu môn đề đốc thờ nhà Thanh, thống nhiếp cả văn võ, quản hạt cả hai doanh lục và bộ, đi tra xét bắt trộm cướp, đánh bạc, kẻ sống lang thang. Hình đại nhân truyền đem Đậu Vĩnh Hàng lên. Đậu Vĩnh Hàng quỳ dưới đất, miệng hô:

- Đại nhân ở trên, tiểu nhân là Đậu Vĩnh Hàng xin dập đầu bái kiến.

Lục đại nhân ngồi trên võ kinh đường một cái chát, nói:

- Này Đậu Vĩnh Hàng, mi ở Bạch Sa Cương chặn đường cướp bạc, giết chết quan giải lương, cướp đi lương tiền như thế nào hãy thành thật khai báo đi! Khỏi phải viện ba lần sáu lượt tra hỏi, thịt da mi khỏi bị rách nát vì đòn bọng.

Đậu Vĩnh Hàng một mực dập đầu, kêu:

- Tiểu nhân là Đậu Vĩnh Hàng, nguyên quán người Đậu Gia Cương ở ngoài cửa Bắc phủ Thường Châu, trước đây sống về nghề săn bắn, về sau muốn kiếm việc làm ở hãn bảo tiêu sinh sống, vợ chồng tiểu nhân mới dắt nhau đến Lâm An, ở ngụ tại ngõ số 4 hẻm Thanh Trúc. Tiểu nhân từ hồi nào tới giờ chưa làm gì phạm pháp, hôm nay đi ra thăm bạn, không biết tại sao bị quan nhân bắt về đây. Cầu xin đại nhân gương sáng treo cao, gia ân soi xét, để tiểu nhân khỏi bị Oan khuất này. Việc ở Bạch Sa Cương cướp của giết người như thế nào, tiểu nhân hoàn toàn không biết.

- Cái thằng cứng đầu này, đại khái nói ngọt mi không chịu nghe, nhẹ tay tra hỏi mi chẳng chịu cung khai mà. Bây đầu, đem bày côn kệp ra đây.

- Xin đại nhân soi xét, nếu đại nhân dùng nghiêm hình khảo tra tiểu nhân, cho rằng tiểu nhân dốt đần cầm gậy cướp giật thì có bằng chứng gì? Tiểu nhân thật oan uổng, xin đại nhân soi xét cho Cầu nguyện đại nhân công hầu vại đại, lộc vị thêm cao.

- Mi nói bản bộ viện xử mi oan uổng phải không? Bản viện từ khi làm quan tới giờ, trên không dối vua, dưới không hại dân, há lại lấn hiếp mi sao! Nếu không có bằng chứng, ta bắt mi làm chi Tại sao ta không bắt người khác? Để ta đưa chứng cứ ra xem mi có chịu nhận không cho biết?

Đại nhân lập tức ném giám bài ra, dặn bảo đem chứng cứ đến. Đậu Vĩnh Hàng nghe nói có chứng cứ, thất kinh lo sợ, nghĩ thầm: “Không xong! Thiệt có bằng chứng rồi à?”. Lời tục có nói không sai: “Giặc cắn một miếng, thẩu xương ba phần”, lại nghĩ: “Mình không kết giao với phi đồ, cũng không có ai thù oán, tại sao có người làm chứng nhặng như vậy kìa?”. Suy nghĩ như vậy không lâu, nghe có tiếng xích sắt rồn rảng, Đậu Vĩnh Hàng nhìn xem, hai người mới đến đều mặc áo quần tội nhân, cổ mang gông, tay chân bị xiềng trói, người đi trước mình cao chín thước, đầu to cổ ngắn, bụng to mắt như chàm xanh, tóc đỏ như chu sa, mày hung mắt ác, mái tóc nối liền với bộ râu quai nón; còn người đi sau, thân thể cũng cao lớn, trán đen thui, hai đạo chân mày kiếm trên đôi mắt ốc nhồi, mặt đầy những mụn thịt. Đậu Vĩnh Hàng nhìn thấy hai phạm nhân đều không quen biết. Hai người ấy vào trong đại đường quỳ xuống. Quan Hình đình hỏi:

- Hai người có quen biết với hãn không?

Người mặt xanh nói:

- Đậu đại ca, chuyện đánh cướp lương này anh làm mà! Nhớ lại hôm đó mình cùng gây án một chỗ, ăn một nơi, nghỉ một nhà để đi chia bạc, hiện giờ hai tôi bị bắt giam, cả đến lấy mắt nhìn anh cũng không thêm. Chúng tôi chịu đòn hết nổi rồi, đành phải khai thôi, cũng không có cách nào để anh ở ngoài vòng cho được! Hồi nào chúng ta đối xử với nhau tốt biết bao! Chúng ta là người sống cùng một nơi, chết làm quỷ một chỗ, cùng ăn cùng hưởng kể ra cũng đâu có oan uổng gì?

Hình đình đại nhân nói với Đậu Vĩnh Hàng:

- Mi còn chưa chịu cung khai sao?

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân không quen biết hai người này!

- Vương Long, Vương Hồ, đại nhân nói, hai đứa bây hãy nói thiệt đi, tụi bây có quen biết với Đậu Vĩnh Hàng không?

- Bẩm đại nhân, Vương Long nói, chúng tôi cùng Đậu Vĩnh Hàng là anh em kết nghĩa. Việc ở Bạch Sa Cương chặn đường cướp bạc giết chết quan giải lương là do Đậu Vĩnh Hàng chủ mưu, chúng tôi chỉ là tòng đảng thôi.

Lục đại nhân nói:

- Đậu Vĩnh Hàng, mi có nghe thấy chưa?

Tiểu nhân thiết không quen biết họ, Đậu Vĩnh Hàng nói, những lời họ nói đều là bịa đặt cả, thiết không có những việc như thế, xin đại nhân ra ơn cứu xét cho.

Lục đại nhân nói:

Bản viện từ khi làm quan tới giờ, trên không dối vua dưới không hại dân, há có việc lẩn hiếp mi sao? Ta tự có cách riêng của ta Hai người này là đã là anh em kết nghĩa với mi, đại khái mi bao nhiêu tuổi, sanh vào ngày nào, quen quán ở đâu, nhà có mấy người, họ chắc biết rõ. Đậu Vĩnh Hàng, mi lấy bút viết rõ năm sanh, quen quán, chỗ ở ra đi. Bản viện sẽ hỏi họ. Nếu họ nói không đúng, chắc chắn là đặt điều, ta sẽ phạt nặng họ, bản bộ viện sẽ thả mi ngay tại đây; nếu họ nói đúng với điều người đã viết, chừng ấy bản viện sẽ chiếu theo luật mà xử phạt mi.

Đậu Vĩnh Hàng nghĩ thầm: “Làm cách này hay đấy! Đại khái hai người này đặt điều vu oan cho ta, chắc không biết được năm tháng ngày sinh của ta; ta viết ra, họ nói không đúng thì đại nhân sẽ thả ra ngay tức khắc”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Đại nhân đã gia ân, tiểu nhân xin viết ra, cầu xin đại nhân ban cho giấy bút.
- Được, mi muốn viết hãy viết đi! Nay Vương Long, Vương Hổ, mi có biết ngày sinh năm sinh của Đậu Vĩnh Hàng không?
- Bẩm đại nhân, có biết.
- Để Đậu Vĩnh Hàng viết ra, tui bay hãy nói.

Đương sai đưa giấy bút nghiên tới. Hình đình đại nhân nói:

- Đậu Vĩnh Hàng, mi hãy day lưng lại bọn chúng mà viết, đừng để cho họ thấy.
- Vâng.

Đậu Vĩnh Hàng đáp rồi quay lưng lại cầm bút viết:

- Đậu Vĩnh Hàng 28 tuổi, sanh vào giờ tý ngày rằm tháng ba, nguyên quán ở Đậu Gia Cương ngoài cửa Bắc phủ Thường Châu, trước đây làm nghề săn bắn, cưới vợ là Châu thị, năm nay 24 tuổi, hiện đến kinh đô tìm việc, ngụ ở nhà Châu lão đầu ngõ số 4 hẻm Thanh Trúc, đồng viện là ngã ba phòng phía Bắc hai gian phòng phía Đông.

Viết xong, đưa cho đương sai trình lên Hình đình đại nhân. Đại nhân xem rồi mới hỏi Vương Long, Vương Hổ. Vương Hổ nói:

Đại nhân muốn hỏi về việc Đậu Vĩnh Hàng, tiểu nhân xin nói: Anh ta nguyên quán là người Đậu Gia Cương ngoài cửa Bắc phủ Thường Châu, trước đây làm nghề săn bắn, hiện giờ không săn bắn nữa, đến thành Lâm An ở tại đường phía Bắc ngõ thứ tư của hẻm Thanh Trúc. Anh ta nay đã 28 tuổi, sanh vào giờ tý ngày rằm tháng ba, chị dâu của chúng tôi, tức vợ anh ta, họ Châu, năm nay 24 tuổi, sanh vào giờ mao ngày mùng 9 tháng 2, ở nhà vợ của Châu lão đầu, nơi hai gian phòng Đông phía Bắc. Ba gian Bắc phòng này một gian sáng, hai gian tối. Gian phía Đông là phòng ngủ, gian phía Tây là phòng khách, gian giữa có một bàn bát tiên với hai cái ghế dựa, phía trong nhà có cái là sưởi với hai cái rương, dưới đất có đặt một cái bàn xếp và một tủ tiền, bên Đông là nhà bếp.

Đậu Vĩnh Hàng nghe nói tất cả đều đúng, ngày giờ sanh của vợ mình cũng đúng, đồ đạc bài trí trong nhà cũng không sai chút nào, bèn nghĩ thầm: “Thiết lạ! Hai người này chưa tới nhà mình lần nào, tại sao họ biết nhà mình rõ ràng như vậy?”. Rồi lại nghĩ: “Vụ này chắc không xong rồi đây!”.

Hình đình đại nhân nghe Vương Long, Vương Hổ nói như vậy mới hỏi Đậu Vĩnh Hàng:

- Vương Long, Vương Hổ nói như vậy có đúng không?
- Đúng thì cũng đúng, nhưng tiểu nhân thiết tình oan uổng, cầu xin đại nhân xử đoán công bằng cho.

Hình đình đại nhân vỗ kính đường một cái quát, nói:

- Đậu Vĩnh Hàng, mi còn dám nói quanh co hử? Đại khái nhẹ tay không hỏi việc mi không chịu cung khai, tên cứng đầu này mi quen thói làm giặc mà! Bây đầu, hãy dùng côn kẹp ra đây, kẹp nó cho ta, rồi sẽ hỏi.

Quan nhân nghe truyền dạ ran, ba cây bóng là một tổ ngũ hình, đem bỏ nó ra trước đại đường, thiệt là:

Lòng người như sắt chẳng phải sắt,

Quan pháp như lò đúng là lò.

Đậu Vĩnh Hàng sợ đến nỗi run rẩy lập cập, nói:

- Đại nhân, ngài phải xem trời xanh trên đầu chớ!

Lục Bính Văn dùng dằng dùng dằng, nói:

- Đậu Vĩnh Hàng, mi còn dám bảo ta xem trời xanh trên đầu ư? Bản bộ viện xử người oan uống à? Hãy kẹp nó cho ta!

Quan nhân lập tức đưa Đậu Vĩnh Hàng vào bàn kẹp, lúc ấy Đậu Vĩnh Hàng đột nhiên nhớ lại mấy câu nói của Tế Diên: “Ấn đường nổi xanh, sắc diện bất chánh, sẽ bị tai bay họa gởi, dè đâu ta bị họa lớn như thế này. Quả nhiên Tế Công trưởng lão là vị Phật sống có tài thấy biết trước! Sự việc đến như thế này, Đậu Vĩnh Hàng ta mới biết. Nếu ta nghe lời Tế Công sớm trốn khỏi thành Lâm An thì đâu có mắc phải hung họa này!”.

Chưởng hình đem kẹp tới tròng vào hai tay chân của Đậu Vĩnh Hàng. Lục đại nhân đưa tay ra hiệu, quan nhân nhìn thấy hình phạt tám thành, hai người một người giữ dây, một người kéo, Đậu Vĩnh Hàng cảm thấy kẹp đau buốt cả xương tủy, lúc đó mới nhớ lại lời Tế Công: - Khi có đại nạn kêu kêu ba tiếng liên tiếp “Tế Công Hòa thượng”, ắt có cứu ứng. Đậu Vĩnh Hàng lúc đó đau như dao cắt ruột gan, tên xuyên tim phổi, trong miệng bèn cầu khẩn: “Đệ tử Đậu Vĩnh Hàng, trước đây không biết Tế Công là Phật sống, hiện nay đệ tử mắc phải đại nạn, Tế Công trưởng lão nhân gia thiệt có linh có thánh, xin đến giải cứu đệ tử, đệ tử bây giờ chịu hết nỗi rồi!”. Đậu Vĩnh Hàng trong miệng nói lảm nhảm cầu khẩn ba lần liên tiếp, các quan nhân cũng không biết anh ta nói những gì. Lời cầu khẩn chưa xong thì từ trên đại đường nổi lên một trận gió xoáy. Thật là:

Cuồng phong nổi dậy

Xô cây dẹp rùng,

Mặt sông sôi trào,

Biển sông như tung.

Nước réo sục sôi vang âm ã,

Cây khô răng rắc vặn thân mình,

Vực sâu giạt dữ tuôn mù khói,

Đá chạy cát bay dả thương người.

Một trận cuồng phong đó ghê gớm kinh người, trên đại điện xòe tay không thấy ngón, đối diện không thấy người, chỉ nghe tiếng ào ào vang động. Trận gió qua đi, Lục Bính Văn mở mắt ra xem thấy dưới đại đường gãy vỡ lung tung.

168. Chương 169

Vương Thắng Tiên thấy sắc động lòng tà

Lục Ngưu Hầu vu trộm thi gian kế

Đậu Vĩnh Hàng phải đến cửa quan chịu bao điều oan khuất chính là gì vợ hấn quá đẹp mới xảy ra như vậy. Tại thành Lâm An có bốn tên ác bá. Tên thứ nhất là Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên, anh em với Tần

Thừa tướng; tên thứ hai chính là Phong nguyệt công tử Mã Minh; tên thứ ba chính là Truy mạng quỷ Tần Hằng, con thứ hai của Tần Thừa tướng; tên thứ tư chính là La công tử, có ngại hiệu là Tịnh nhai gia. Hôm đó, Châu thị đang đứng trước cửa mua chỉ thêu, vừa hay gặp Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên dẫn theo rất nhiều ác nô cỡi ngựa đi ngang qua ngõ số 4 hẻm Thanh Trúc. Xưa nay Châu thị dung nhan rất đẹp đẽ, thuộc hàng thiên tư quốc sắc. Dù không dồi phần thoa son, mặc áo vải thô tầm thường nhưng vẫn lộ ra vẻ đẹp ưa nhìn, đáng gọi là đôi mày liễu vút cong, môi nút trái đào, mắt hạnh trử tình, má đào phơn phớt, gương mặt hoa lê trắng muốt, má nhụy hạnh nồn nà, khác nào Dao Trì tây tử, nguyệt điện Hằng Nga. Vương Thắng Tiên nhìn thấy Châu thị rồi, tâm thần ngơ ngẩn, bèn hỏi thủ hạ:

- Người đàn bà đó là người nhà nào vậy?

Gia nhân là Vương Hoài Trung nói:

- Đại gia nên về trước đi, để tôi hỏi thăm cho.

Wương Thắng Tiên về đến nhà một lát, Vương Hoài Trung cũng về tới. Vương Thắng Tiên hỏi:

- Mi hỏi thăm tin tức đó chưa?

- Tiểu nhân đã hỏi thăm rồi, mà đại gia hãy dẹp ý nghĩ ấy đi!

- Sao vậy?

- Tiểu nhân hỏi ra người đàn bà đó là vợ của anh hùng đả hổ Hắc diện báo Đậu Vĩnh Hằng đấy. Tên Đậu Vĩnh Hằng ấy hai tay có sức mạnh ngàn cân, làm sao có thể cướp vợ hán được?

- Ồi chào! Ta thấy người đàn bà đó thiệt xinh đẹp quá chừng chừng! Đám thê thiếp hầu hạ ta đây so với nàng ấy thật là lực lực bình thường, cách xa một trời một vực. Ta gặp nàng ấy một lần mà hồn vía như đi đầu mất. Tội bây ai nghĩ được cách gì đem người đẹp về được đây, ta thưởng cho 500 lượng bạc.

Bọn gia nhân thấy đều lắc đầu, nói:

- Chúng tôi thiệt vô phương.

Wương Thắng Tiên lơ lơ lửng lửng uống nhứ ăn mong, giống như người mất hồn vậy. Hai ba ngày lửng lơ như thế, bỗng gia nhân bẩm báo có quan Kinh doanh điện soái Lục Bính Văn đến thăm. Vương Thắng Tiên nghe nói có đệ tử của mình đến, lật đặt bảo người mời vào. Vương Thắng Tiên đang giữ chức Đại lý tự chánh khanh, tại sao Lục Bính Văn lại bái hán làm sư phụ? Chỉ vì hán là anh em với Tần Thừa tướng, Lục Bính Văn có việc gì cần đến Thừa tướng phải nhờ đến hán giúp đỡ, do đó mới bái hán làm sư phụ. Hôm nay Vương Thắng Tiên đưa Lục Bính Văn vào thư phòng, Lục Bính Văn chào hỏi sư phụ xong, Vương Thắng Tiên hỏi:

- Hiền khế hôm nay sao rảnh rang thế?

- Hôm nay tôi đặc biệt đến vấn an sư phụ.

- Hai hôm nay ta trúng phải bệnh.

- Sư phụ không được khỏe à? Bệnh gì thế?

- Bệnh này khó nói với hiền khế lắm.

- Sư phụ có chuyện gì khó nói cứ nói, có ngại chi?

- Chẳng giấu gì hiền khế, ngày hôm kia ta cưỡi ngựa đi thăm bạn qua ngõ số 4 hẻm Thanh Trúc, gặp người đàn bà đẹp mê hồn, nàng là vợ của anh hùng đả hổ Hắc diện báo Đậu Vĩnh Hằng. Từ hôm đó trở về nhà, ta không ngờ mình mắc phải bệnh tương tư đêm nhớ ngày mong mãi. Hiền khế có cách nào rước người đẹp về đây, ta bảo đảm sẽ làm cho hiền khế sớm vượt mây quan cấp đấy!

- Lão sư đài đã yêu thích, môn sinh phải cố gắng tìm cách làm vừa lòng. Xin sư phụ chờ tin.

Lục Bính Văn nói xong trở về nhà, bàn mưu tính kế giúp Vương Thắng Tiên mãi mà không ra, gia nhân là Lục Trung nói:

- Lão gia muốn làm việc này, tiểu nhân có một chủ ý.

- Lục Trung, nếu việc này mi làm được trót lọt, ta thưởng cho mi 200 lượng bạc.
 - Nếu chịu thưởng 200 lượng bạc, tôi sẽ làm cho Đậu Vĩnh Hằng này tôi có biết nhưng tôi chưa gặp mặt, còn vợ hắn tôi đã gặp một lần. Thật là người đẹp dễ vô song! Hắn ta ở nhà của vợ Châu lão đầu. Châu lão đầu là nghĩa phụ của tôi. Một hôm tôi đến nhà vợ chồng nghĩa phụ, vợ chồng Đậu Vĩnh Hằng đang tính sổ mạng của hắn, vợ hắn cũng bói cho mình một quẻ. Tôi nhớ ngày sinh của họ là: Đậu Vĩnh Hằng 28 tuổi, sinh vào giờ tý ngày rằm tháng ba, vợ hắn 24 tuổi, sinh vào giờ mẹo ngày chín tháng hai. Nghĩa mẫu tôi cũng coi một quẻ, tôi cũng coi một quẻ cho nên tôi biết cội nguồn của Đậu Vĩnh Hằng. Nếu lão gia cho tôi làm sai sự tra ngục, mua chuộc kẻ tặc đạo vu khống Đậu Vĩnh Hằng, chừng đó lão gia bắt hắn cho vào ngục là hay nhất.
 - Được, ta sẽ phái người làm quản ngục để lo việc này.
- Lục Trung được giao cho chức quản ngục, sớm tối kiểm tra các tội phạm, thấy có hai tên đại đạo, Lục Trung gọi lại hỏi:
- Hai đứa bây tên họ là gì?
 - Chúng tôi là hai anh em ruột, tên là Vương Long, Vương Hổ.
 - Hai đứa bây bị án gì thế?
 - Ở Bạch Sa Cương cướp bạc lương, giết quan áp tải.
 - Hai đứa bây bị vụ án này chắc là khó sống quá.
 - Chắc là như vậy.
 - Trong nhà tù bây còn có những ai?
 - Còn một mẹ già, chúng tôi đều có vợ cả.
 - Hai đứa bây tuổi còn nhỏ mà sao dám làm những việc tày đình như thế? Nếu tù bay chết rồi, trong nhà mẹ già vợ đại phải làm sao? Ai lo cơm áo cho họ?
 - Đến nước này phải chịu thôi, tại tôi đã làm việc nhầm lẫn này!
 - Ta thấy các người thật đáng thương, có lòng muốn cứu các người mà không được, vì phương pháp của hoàng thượng không thể sửa được. Hai đứa bây có muốn sống hay không?
 - Ai không muốn sống mà lại muốn chết bao giờ? Nếu các ông có cách nào cứu chúng tôi, hai tôi không bao giờ dám quên ơn.
 - Ta muốn cứu tù bay dễ thôi, hai đứa bây phải kéo người khác vào khai làm đầu lĩnh việc này thì tánh mạng tù bay mới đảm bảo còn sống.
 - Vậy thì chúng tôi chụi khai, mà khai ai bây giờ?
 - Ta có kẻ thù đang ở ngõ số 4 hẻm Thanh Trúc tên là Hắc diện báo Đậu Vĩnh Hằng, hai đứa bây ra trước công đường cứ khai ra hắn là kẻ cầm đầu, ta đảm bảo tánh mạng tù bay sẽ khỏi chết.
 - Vậy thì được.
- Thương lượng xong, chiều lại lên trước công đường, Vương Long khai:
- Bẩm đại nhân, ở Bạch Sa Cương cướp bạc, giết quan giải lương là do Hắc diện báo Đậu Vĩnh Hằng cầm đầu, anh ta xếp đặt cả.
- Lục Bính Văn đã rõ cả, nhưng vẫn hỏi:
- Mi có nói thiệt không?
 - Tiểu nhân không dám nói dối. Hắn hiện ở ngõ số 4 hẻm Thanh Trúc, xin đại nhân cho đòi hắn đến đối chứng.

Lục Bính Văn mới sai Mã Hùng đi bắt ngay Đậu Vĩnh Hàng điệu về. Hôm nay thượng đường tra hỏi, những điều Vương Long, Vương Hổ nói ra đều do Lục Trung cung cấp trước. Vì vậy Vương Long, Vương Hổ mới kể vanh vách tội người của Đậu Vĩnh Hàng như vậy. Lục Bính Văn dùng kèm kẹp tra khảo Đậu Vĩnh Hàng, bỗng nhiên trên đại đường nổi lên một trận quái phong. Trận gió qua đi, xem lại thì thấy côn kẹp bị gãy làm ba khúc hết. Lục Bính Văn kêu đại kêu càn Vương Long, Vương Hổ khai bừa cho Đậu Vĩnh Hàng, rồi truyền đem Đậu Vĩnh Hàng đóng trần trong ngục tối. Vương Long, Vương Hổ vào trong ngục dặn ngục tốt:

- Phải làm cho Đậu Vĩnh Hàng chết đi thì vụ án của hai ta mới nhẹ được. Chỉ cần hai ta được sống, ắt sẽ có lúc tạ ân trọng hậu.

Lao ngục nói:

- Vâng, anh đừng có lo.

Khi quan nhân đưa Đậu Vĩnh Hàng xuống ngục, lao đầu mới đưa Đậu Vĩnh Hàng vào bên trong. Đậu Vĩnh Hàng nhìn thấy trong nhà có một bàn bát tiên, trên bàn dọn sẵn bốn đĩa thức ăn, có bầu và ly rượu. Lao ngục nói:

- Đậu hiền đệ, chú uống rượu nhé! Chú không nhận ra tôi sao?

- Tôi thật đang tối mắt, xin hỏi quý danh tôn giá là gì?

- Tôi cũng là người phủ Thường Châu, chúng ta ở cùng phố với nhau, tôi họ Lưu gọi là Lưu Đắc Lâm. Tôi nhân vì giành mối, dùng tay chém chết người, lại đánh quan trị nhật, hiện nay tôi đang làm chức lao đầu trong ngục. Tôi biết chú bị hàm oan nhưng tôi không thể cứu chú được. Chú hãy yên tâm, tôi không thể để chú bị tội đầu.

Đậu Vĩnh Hàng chùng đó mới nhớ ra, nói:

- Té ra là Lưu huynh trưởng.

Hai người cùng ngồi uống rượu đàm tâm. Đậu Vĩnh Hàng may mắn gặp được người bạn cũ nên không bị thọ tội đầy ải trong ngục. Lục Bính Văn sau khi đưa Đậu Vĩnh Hàng vào ngục rồi mới hỏi:

- Lục Trung, mi có cách gì gạt vợ hán đem đi đưa đến cho Vương đại nhân không?

- Tôi đã có chủ ý.

Nói rồi lập tức kêu tên gia nhân lại, bảo:

- Mi hãy ra ngoài mượn một cỗ kiệu.

Đoạn kẻ tai dận như vậy... như vậy... Tên gia nhân tên là Bạch Tận Trung, gập đầu đi ra mượn một chiếc kiệu nhỏ đi thẳng đến nhà Đậu Vĩnh Hàng ở ngõ số 4 hẻm Thanh Trúc, gõ cửa. Lúc đó, Châu lão đầu không có ở nhà, Châu lão thái ra mở cửa hỏi tìm ai. Bạch Tận Trung nói:

- Tôi là người của hai đại gia Dương Mãnh, Trần Hiếu sai đến. Hiện tại Đậu đại gia bị mắc phải việc quan. Dương gia, Trần gia đã đi hỏi tin tức để chạy chọt việc quan cho Đậu đại gia, lại sợ Đậu đại nhưng nhưng ở nhà không ai săn sóc. Nếu đến chiều cổ việc nhà bên này thì lại không có thì giờ đến nha môn chạy chọt cho Đậu đại gia. Vì thế Dương gia bảo tôi đem kiệu rước Đậu đại nhưng nhưng đến nhà Trần gia, Dương gia thương lượng.

Châu lão bà nghe nói sợ quá, lật đật chạy vào trong nói:

- Đậu đại nhưng nhưng ời, không xong rồi! Đậu đại gia cũng không biết vì sao lại mắc phải việc quan, chẳng Dương gia, Trần gia cho người mang kiệu sang rước, nhưng nhưng có chịu đi hay không?

Châu thị nghe nói chồng mình mắc phải việc quan, hận không hỏi thăm ngay cho ra lẽ như thế nào! Lời tục nói không sai: “Chí thân không gì bằng cha con, gần gũi không ai bằng chồng vợ!”. Nghe nói chồng mắc phải việc quan, lẽ nào lại không động lòng? Châu thị nghe nói Dương Mãnh, Trần Hiếu sai người đến rước, đầu có thể không đi! Lật đật thay áo vải lam quần vải xanh, khóa cửa lại nói với Châu lão bà:

Châu đại nương, xin coi chừng giùm nhé!

- Đâu đại nhưng nhưng đi đi, hỏi thăm được cũng tốt, chừng Châu lão đầu trở về tôi bảo ông ấy đi hỏi thăm cho rõ ràng rồi đến nhà Dương gia cho nhưng nhưng hay.

Châu thị ra đến bên ngoài còn nói khiêm tốn với Bạch Tận Trung:

- Nhọc lòng chú quá!

Bạch Tận Trung nói:

- Mời đại nhưng nhưng lên kiệu cho.

Châu thị bèn bước lên kiệu, nào ngờ Bạch Tận Trung đi trước dẫn đường, kiệu khiêng lên đi thẳng đến nhà Hoa hoa thái tử Vương Thắng Tiên ở phường Tần Hòa. Trước lúc đó, Lục Bính Văn đã ngồi kiệu gặp Vương Thắng Tiên nói chuyện ở thư phòng. Lục Bính Văn nói:

- Xin chúc mừng sư phụ! Chuyện môn sinh đã làm trồng làm treo bắt Đậu Vĩnh Hàng giam vào ngục về tội ăn cướp, lát nữa đây sẽ đưa người đẹp đến cho sư phụ.

Wương Thắng Tiên nói:

- Việc này hiền khế bỏ biết bao tâm lực! Ta thế nào cũng phải đền bù cho xứng đáng.

Vừa nói tới đó thì có gia nhân bẩm báo người đẹp đã về đưa tới. Vương Thắng Tiên lật đặt đi vào trong viện, thấy kiệu vừa để xuống, bèn đi đến bên, đưa tay vén rèm kiệu xem thử, báo hại Châu thị nhìn thấy vía lên mây.

169. Chương 170

Trúng gian kế, lằm vào Hợp Hoan lầu

Nghe tin dữ, tìm thầy chùa Linh Ẩn

Thấy Vương Thắng Tiên vén rèm kiệu lên xem, Châu thị rất đổi ngạc nhiên, lật đặt hỏi:

- O, đây là đâu vậy?

- Hai người vú em ở một bên chạy lại, nói:

Đại nhưng nhưng muốn hỏi tôi xin bảo cho biết: Chồng của nàng đã dây vào việc quan, bị nhốt trong ngục rồi. Thái tử gia chúng tôi đây họ Vương, là anh em với Tần Thừa tướng đương triều, hiện giữ chức Đại lý tự chánh đường, từ lâu ngưỡng mộ dung nhan xinh đẹp của nhưng nhưng mới đặc biệt rước nhưng nhưng về đây cùng thái gia chúng tôi hảo hợp bách niên giai lão. Hạng người như nhưng nhưng vào đây mặc sức mà hưởng vinh hoa phú quý. So sánh cuộc sống với Đậu Vĩnh Hàng thật là sang trọng gấp trăm ngàn lần!

Châu thị nghe nói câu đó, khác nào té từ lầu cao muôn trượng, ngồi thuyền trôi trên thác dốc, dù không phải là hàng môn đệ thư hương, Châu thị cũng vốn là con nhà căn bản, giữ đúng lễ nghi, lập tức nổi giận, toàn thân run rẩy, nói:

- Hay cho tên ác bá, mi đã làm quan chức của triều đình, đáng lẽ phải tu phước hành thiện, lại vô cớ mưu đoạt vợ con nhà lành, làm những chuyện thương thiên bại lý như vậy sao? Chồng của ta đã bị người hãm hại rồi, tánh mạng ta đây không còn thiết sống nữa!

Nói rồi đưa tay cào lên mặt mình muốn đập đầu chết. Vương Thắng Tiên nhìn thấy Châu thị là người dung nhan xinh đẹp, tuyệt thế vô song, nay lại tự hủy hoại như thế, nên lật đặt kêu vú em áp lại ngăn cản, rồi kéo vào lầu Hợp Hoan khuyên giải. Vú em nắm chặt tay Châu thị lại trối ghệt ra sau lưng. Châu thị thân thể vốn yếu đuối, đầu thể vùng vẫy được, các vú em khiêng Châu thị vào trong Hợp Hoan lầu ở hoa viên, rồi cho bốn năm người lạnh lợi theo khuyên giải. Châu thị buột miệng mắng thậm tệ. Các vú em luân phiên nhau mỗi người nói một câu làm Châu thị tức giận mặt mày đổi sắc nói:

- Nhà ai mà không có vợ trẻ, con gái lớn? Vú em các người tuổi cũng không còn nhỏ nữa, đáng lẽ phải nói những lời đức hạnh, các người muốn làm đẹp lòng tên ác bá nên thấy ở đâu có vợ trẻ gái lớn thì đưa đến cho tên ác bá thành thân để hưởng phúc phải không?

Các vú em nghe nói, đáp:

- Đại nương tử, nàng đừng mắng nhiếc chúng tôi như vậy. Thái gia bảo chúng tôi đến khuyên nàng, chúng tôi cũng thấy là phải! Nếu nàng không chịu nghe, chọc giận đến thái gia, nàng bị ăn một trận đòn roi ngựa chùng đó nàng cũng chịu thôi; còn nếu nàng có bị đánh chết thì đem thân vùi ở trong hoa viên, nàng cũng bị chết uống thôi, ai sẽ báo cừu cho nàng?

- Ta tình nguyện chết, các người đừng nói gì nữa!

Lại nói về Châu lão bà, thấy vợ Đậu Vĩnh Hàng đi rồi, bèn đóng cửa lại, giấy lát Châu lão đầu uống trà trở về, Châu lão bà nói:

- Ông về đúng lúc, Đậu đại gia ở cùng phố chúng ta mắc phải việc quan rồi. Hồi nãy bên Trần gia và Dương gia sai người đem kiệu rước Đậu nhưng nhưng đi, cũng không biết Đậu đại gia tại sao lại mắc việc quan như thế.

Châu lão đầu nghe nói, ngạc nhiên hỏi:

- Trần gia Dương gia đích thân đến rước phải không?

- Không phải! Chỉ sai một gia nhân đến rước.

- Đã không phải là Trần gia, Dương gia đích thân đến đón, bà đáng lẽ không cho đi mới phải! Ở thành Lâm An có bốn tên ác bá thường bày mưu gạt gẫm phụ nữ nhà lành. Chẳng như Đậu đại nhưng nhưng bị vào tròng của chúng, lại tuổi nhỏ, chúng ta sẽ thừa kiện ai đây? Bà già từng tuổi này mà không biết thận trọng gì cả!

- Tôi nghĩ rằng trước sự việc này, ông đến nhà Trần gia, Dương gia hỏi thăm thử xem!

Châu lão đầu lật đật đến nhà Dương Mãnh, Trần Hiếu gõ cửa. Hai người này nhà ở cùng một cửa, Dương Mãnh ở phía trước, Trần Hiếu ở phía sau. Dương Mãnh, Trần Hiếu đang ngồi nói chuyện bỗng nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa, hai người mở cửa, ra xem thì là Châu lão đầu. Trần Hiếu hỏi:

- Châu lão thượng, đến đây có việc gì thế?

- Tôi đến đây hỏi xem hiện tại Đậu Vĩnh Hàng tại sao lại đến cửa quan?

- Chúng tôi không biết.

- Hai vị không biết à? Chao ôi, thế thì không xong rồi!

Châu lão đầu rên lên một tiếng rồi ngã ngang xuống đất, báo hại Dương Mãnh, Trần Hiếu sợ hết hồn, rập lại đỡ Châu lão đầu lên. Dương Mãnh, Trần Hiếu nói:

- Lão thượng! Có việc gì thủng thẳng hãy nói, tại sao mà gấp rút quá vậy?

Một hồi lâu, Châu lão đầu tỉnh lại, từ từ bớt mệt. Trần Hiếu nói:

- Lão thượng không cần phải gấp, từ từ rồi nói.

Châu lão đầu mới nói:

- Hồi nãy tôi trở về nhà, nghe vợ tôi nói: Lúc ông đi uống trà không có ở nhà, có người mang kiệu tới, bảo rằng do hai vị sai đến, cho biết Đậu đại gia bị phải lên quan, muốn rước Đậu đại nhưng nhưng đi, và họ rước đi rồi! Khi tôi trở về nói với vợ tôi rằng: - Không phải hai vị đích thân đi rước, tại sao không cần Đậu đại nhưng nhưng lại dừng cho đi Tôi e sợ có điều gì không hay trong đó. Quả nhiên hai vị đây không biết, việc đó sẽ ra sao? Cũng không biết người ta khiêng Đậu đại nhưng nhưng đi đâu.

Dương Mãnh, Trần Hiếu nghe vậy cũng ngạc nhiên, nói:

- Châu lão thượng đừng nên quá gấp! Xin hãy trở về trước đi, để chúng tôi hỏi thử xem.

Châu lão đầu không còn cách gì hơn bèn cáo từ trở về. Trần Hiếu nói:

- Dương hiền đệ, chúng ta hãy đi hỏi thăm thử Đậu Vĩnh Hàng vì sao lại mắc kẹt ở nhà môn như vậy? Trước việc này chúng ta đâu có thể làm ngơ! Đậu Vĩnh Hàng đã nhờ anh em ta giúp đỡ, nếu anh ta có bề gì thì chúng ta có lỗi với Thiết đầu thái tuế Châu Khôn đấy! Tốt hơn hết, anh em chúng ta nên đi tìm Tế Công cầu xin lão nhân gia tính toán giúp.

- Phải đấy!

Dương Mãnh tán đồng rồi cùng thay đổi y phục bước ra khỏi nhà định đi đến chùa Linh Ẩn tìm Tế Diên. Đang đi tới trước, thấy đằng kia đi lại một người đầu đội mũ lông có dải, mặc áo chèn xanh, lưng thắt dây da to bản, mang khoai hài xanh, da mặt hơi vàng, mày to mắt lớn, râu hùm hàm én. Dương Mãnh, Trần Hiếu nhìn ra chính là đại Ban đầu ở phủ Kinh doanh điện soái. Người này họ Bạch tên Bình. Dương Mãnh, Trần Hiếu hỏi:

- Bạch Ban đầu đi đâu vậy?

- A, té ra là Dương gia, Trần gia, tôi đang muốn kiếm hai vị đây! Hôm nay trong lòng có chút bực bội, ba chúng ta cùng kéo nhau đi uống rượu nhé!

Dương Mãnh, Trần Hiếu nghĩ: “Càng hay! Đang muốn hỏi thăm tin tức kẹt ở nhà môn của Đậu Vĩnh Hàng có thể hỏi ở Bạch đầu này”. Ba người cùng lên một tửu lầu. Phổ ký dòm lại đều là người quen, mới hỏi:

- Dương gia, Trần gia, Bạch gia, hôm nay sao quý vị gặp nhau một chỗ được như vậy? Ba vị uống rượu nào né?

Bạch Bình nói:

- Chú cứ đem cho ta 100 hồ rượu, thức nhắm thì để chúng ta tùy tiện gọi sau.

Trần Hiếu hỏi:

- Bạch đầu này, có chuyện gì mà kêu nhiều dữ vậy? Uống tới đâu kêu tới đó không được sao?

- Tôi xin nói cho hai vị biết, tôi chẳng muốn nói quanh co, hôm nay chúng ta say khướt một bữa rồi đem nổi bực dọc trong lòng bày tỏ cho các anh này hay.

- Chuyện gì mà bực dọc dữ thế?

- Ôi! Đừng nhắc nữa! Chúng tôi làm đương sai trong sáu cánh cửa, đại khái có danh phận đôi chút, hai anh cũng đã nghe rồi, chẳng luận là vụ án khó cách mấy chúng tôi bắt tay vào là ra ngay.

- Những việc tài chính đó, chúng tôi đã biết rồi.

Hiện tại vụ án như vậy ở trước mắt tôi mà tôi không thể biện được. Trái lại kêu Mã Hùng, thằng thủ hạ của tôi đi biện án. Ngày xưa Mã Hùng là tiểu phổ ký của thủ hạ tôi, bây giờ nó lại ở trên tôi.

Dương Mãnh, Trần Hiếu hỏi:

- Kêu hấn đi biện án gì?

- Đó là vụ án ở Bạch Sa Cương, chặn đường cướp bạc, giết chết quan giải lương, thủ phạm là Đậu Vĩnh Hàng ở ngõ số 4 tại hẻm Thanh Trúc. Tôi không hiểu sao mà kêu Mã Hùng đi biện vụ án này... Khi sự thật phơi bày, Hình đình đại nhân thưởng cho hấn 200 lượng bạc. Vụ án này so ra tôi lép vế hơn hấn rồi đấy.

Dương Mãnh, Trần Hiếu nghe nói Đậu Vĩnh Hàng mắc phải việc quan như vậy, trong lòng lo lắng, hỏi:

- Sao biết Đậu Vĩnh Hàng làm việc đó?

- Có Vương Long, Vương Hồ khai ra anh ta.

- Thế thì phải rồi, Bạch đại ca đối với việc này cũng không nên phiền muộn làm chi Trường giang sóng sau xô sóng trước, bọn mới thay người cũ, huynh trưởng bao năm đã nổi danh rồi, cũng để cho người khác mở mặt mở mày với chứ!

- Bây giờ một hơi cạn sạch bầu rượu nè!

Giấy lát, Bạch đầu say mềm nằm gục tại bàn. Dương Mãnh, Trần Hiếu dặn phổ kỵ:

- Hãy đưa Bạch đầu sang nằm ở một nhà phòng, săn sóc cẩn thận! Chúng ta sẽ trở lại một lát sau.
- Vâng, phổ kỵ đáp.

Dương Mãnh, Trần Hiếu mới xuống lầu rủ nhau đi tìm Tế Công. Trần Hiếu nói:

- Dương hiền đệ, chú nghe thấy Đậu Vĩnh Hàng mắc phải việc quan rồi chứ? Theo tôi thấy thì Đậu hiền đệ quyết không làm việc thương luân bại lý này được. Đây chắc là mua chuộc bọn cướp khai quang cho anh ta; còn không biết Đậu đại nhưng nhưng ai gặt rước đi đâu mất.
- Không gấp chi, tôi có chủ ý.
- Chú có chủ ý gì vậy?
- Chúng ta trở về nhà cấp dao theo đến phủ Kinh doanh điện soái, gặp một người giết một người, gặp hai người giết cả hai, phá ngục cướp lao cứu Đậu hiền đệ, lại tìm vợ của Đậu hiền đệ cứu luôn. Chúng ta chiếm một hòn núi lập sơn trại, xưng làm đại vương chẳng ổn lắm sao?
- Chú ăn nói bậy bạ không à! Tại thành Lâm An này, nội quân hộ thành cũng đã mấy mươi người rồi. Một khi chúng ta tạo phản thì ba bước một quan sảnh, năm bước một đồn trại, họ truyền tin nhau, phút chốc quân hộ thành ập đến, hai ta đành chịu trời thôi. Hơn nữa, mỗi chúng ta đều có gia quyến, đâu thể bỏ chạy một mình được.
- Dem cả gia quyến đi luôn.
- Thôi, chú đừng nói nữa, rủi có quan nhân nào nghe thấy, chưa chi chú bị bắt trước rồi.

Hai người nói đến đó, may mắn trên đường không có ai nghe thấy! Đi tới trước không xa lắm, họ thấy đầu kia đi lại một người, chân bước cao bước thấp, miệng nói lảm nhảm, dáng của người say rượu. Dương Mãnh, Trần Hiếu thấy là người quen. Người ấy nói:

- Dương gia, Trần gia, hai vị hiền đệ đừng đi. Chúng ta vào đây uống rượu nhé!

Hai người gật đầu ưng thuận.

Muốn đi tìm vợ của Đậu Vĩnh Hàng phải hỏi người này.

170. Chương 171

Gặp bạn cũ dò được tin xác thực

Thấy nghĩa đệ nghe thuật chuyện bị hại

Dương Mãnh ra khỏi quán rượu không xa, gặp một người say rượu. Người này họ Hoàng tên Trung, là trưởng tùy lộ của quan, mấy năm trước đã theo hai quan Tri phủ đi trấn nhậm ở ngoài, trong tay có mấy đồng tiền đều tiền sạch cả. Người này tính tình thẳng thắn, lại hay kết giao, có bao nhiêu tiền bạc đều giao hết cho bạn. Hiện tại do giới thiệu của chủ cũ, anh ta được tiến cử giữ chức quản gia cho Hoa hoa thái tử Vương Thắng Tiên. Anh ta ở thành Lâm An giao thiệp rất nhiều bạn bè, trên từ các phú hộ thân hào, buôn bán lớn nhỏ, dưới đến kẻ ăn xin nơi đường phố anh ta đều quen biết; với Dương Mãnh, Trần Hiếu, anh ta cũng có quan lại.

Hôm nay gặp Dương Mãnh, Trần Hiếu, Hoàng Trung nói:

- Hai vị đi uống rượu với tôi nhé! Hồi nãy tôi ngồi uống rượu một mình cả buổi chẳng thấy thú vị gì hết, trong lòng tôi đang có rất nhiều điều phiền muộn không tiện nói ra. Anh em chúng ta thường hay uống dưa, hôm nay lại uống nữa nhé!

Dương Mãnh, Trần Hiếu tuy trong lòng đang có việc lo nhưng không tiện khước từ, nên cùng Hoàng Trung trở lại tửu lầu cũ. Phổ ky nhìn thấy, nói:

- Mới đưa Bạch Bình sang nằm ngủ ở nhà phòng đây, bây giờ hai vị này lại đưa một con ma men tới nữa!

Ba người ngồi xuống, phổ ky lau dọn bàn ghế, Hoàng Trung kêu:

Đem cho ta 300 bầu rượu. Phổ ky nghe nói nghĩ thầm: “Cái này thiệt là quá lắm! Vừa rồi Bạch đầu kêu 100 bầu rượu, vị này lại kêu 300 bầu”. Tuy nghĩ như thế nhưng phổ ky cũng lật đật nói:

- Có, có chứ! Ông cứ uống từ từ đi, rượu hiện có sẵn nhưng không đủ bình, ông uống tới đâu sẽ rót tới đó.

- Hoàng đại ca mắc mớ gì kêu tới 300 bầu lận? Hai tôi vừa mới uống cả buổi đây này.

- Hôm nay chúng mình cùng uống với nhau một bữa, ngày mai chắc sẽ không gặp tôi đâu.

- Huynh trưởng nói câu đó là có ý gì?

- Trên dương thế nhân gian này sẽ không có tôi rồi, tôi không muốn sống nữa.

- Huynh trưởng bị ai hiếp đáp? Hay có việc gì quá bức tức? Chỉ cần nói cho tôi biết. Hai anh em tôi lo cho, thay mặt huynh trưởng tính với họ. Bình thường chúng ta là tri kỷ mà.

Hai vị không cần phải lo, mà lo cũng không được đâu. Tôi bức bối quá rồi! Ngày xưa tôi theo quan đi phó nhậm bên ngoài, kiếm nhiều kiếm ít, cũng không có gì phải lo. Bây giờ ông chủ cũ của tôi tiến cử tôi vô làm việc trong nhà Đại lý tự chánh khanh Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên, tôi tức muốn bể bụng. Tôi là người dễ giận mà gặp tên tiểu tử Vương Thắng Tiên lại càng đáng ghét. Hắn thân làm quan lớn, lại là em của Thừa tướng mà không biết tự lượng, toàn làm những việc thương thiên bại lý không thôi. Hôm nay vô cớ vu oan giá họa cho Đậu Vĩnh Hàng người dân lương thiện là giặc cướp rồi giam vào ngục, lại gạt bắt vợ của Đậu Vĩnh Hàng đưa về nhà hắn. Người đàn bà ấy thật là trung trinh tiết phụ, khi xuống kiệu thấy mình bị gạt, cất tiếng chửi toáng lên. Vương Thắng Tiên kêu các vú em trối nằng ta lại, khiêng bỏ trong lầu Hợp Hoan, cho các vú em theo dỗ dành để chịu thành thân với hắn. Tôi thấy việc đó chịu không được! Tôi nghĩ ra rằng, mình đây sống một thân một mình, không con không cái, trăm năm rồi cũng xuống lỗ thôi. Tối nay tôi đi mua một con dao, đến lầu Hợp Hoan giết tiểu tử Vương Thắng Tiên đi để trừ hại cho mọi người rồi tôi cắt cổ tự vẫn luôn. Tôi đây trên không còn cha mẹ, dưới không có vợ con bạn bè, tôi chết đi mà danh tiếng vẫn còn, có lẽ vẫn hơn không.

Dương Mãnh, Trần Hiếu mừng thầm vì biết Châu thị hạ lạc nơi nào. Hoàng Trung lúc này uống đã say mèm, nói chuyện đã lú lờ, ngã ngang xuống đất bất tỉnh nhân sự, Dương Mãnh, Trần Hiếu kêu phổ ky:

- Đem vị này cho nghỉ tạm ở nhà phòng giấy lát cho tỉnh rượu. Chúng ta đi lo chút việc, một lát sẽ trở lại.

Phổ ky nói:

- Dương gia, Trần gia, đừng đưa thêm một ma men nào đến nữa nhé! Tiệm chúng tôi có bốn nhà phòng, hai vị vừa rồi chiếm hết hai phòng, có thêm hai vị nữa chúng tôi hết buồn bán được!

- Xin cảm phiền giùm, giấy lát chúng tôi sẽ trở lại tính tiền rượu khá khá cho mà.

Nói rồi hai người xuống lầu. Trần Hiếu nói:

- Dương hiền đệ, chắc chắn vợ của Đậu hiền đệ bị Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên gạt bắt đi. Thắng như vợ của Đậu hiền đệ bị ác cường gian, chúng ta có lỗi với Thiết đầu thái tuế Châu Khôn lắm đó nghe!

- Theo tôi, chúng ta về nhà cấp dao cướp ngục, cứu Đậu Vĩnh Hàng ra. Ba chúng ta nhất tề kéo đến nhà Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên giết thẳng chó để đó cứu Châu thị ra. Cả ba chúng ta cùng chạy đi là tốt nhất.

- Chú đừng nói bậy ngoài đường mà mang họa vào thân đấy! Thôi, chú đừng nói nữa!

Nói rồi kéo nhau ra cửa Tiền Đường. Vừa ra cửa Tiền Đường thấy một người đàng kia đi lại. Người này mình cao chín thước, tam đình nở rộng, đầu đội mũ vải xanh, mình mặc tiền tỵ bào bằng đoạn màu trắng, lưng buộc dây loan đới, mang giày đế mỏng để lộ đôi vớ anh hùng màu đen, mặt như lọ chảo, mày ta mắt lộ, đúng là bậc thiếu niên anh hùng. Người này tay trái xách một bao đai bát kiện, tay mặt cầm một bao

đem đựng thổ sản. Dương Mãnh nhìn kỹ chẳng phải người nào xa lạ chính là Bắc lộ tiêu đầu Châu Khôn. Châu Khôn bảo tiêu từ Bắc lộ đi qua đường này, khi cách thành Lâm An chừng hơn 20 dặm, Châu Khôn bảo thủ hạ áp tải đi trước, còn phần mình cầm một bao đồ thổ sản, lại mua thêm một bao đệm đồ điểm tâm, định đến thành Lâm An thăm chị và anh rể, sẵn dịp thăm Dương Mãnh, Trần Hiếu luôn. Nào ngờ mới đến cửa Tiền Đường, hai bên gặp nhau, Châu Khôn vội bước tới thì lễ, nói:

- Trần đại ca, Dương đại ca, mạnh giỏi luôn nhỉ? Lúc trước anh chị tôi đến kinh đô, cầm phong thư của tôi gửi cho hai anh nhờ giúp đỡ chiếu cố giùm. Hiện giờ anh chị tôi ở đâu? Xin hai anh chỉ giúp để tôi đến thăm họ. Lát nữa đây chắc chắn tôi sẽ đến thỉnh an hai anh.

Trần Hiếu còn đương trù trù chưa biết trả lời thế nào cho phải, Dương Mãnh vốn tính thật thà, nói:

- Châu hiền đệ, chú đến đây thì hay quá! Hay đưa tôi định cướp ngục phá lao mà còn thiếu người. Chú tới rồi thì giúp chúng tôi một tay.

Trần Hiếu lật đật bước tới xô Dương Mãnh qua một bên, nói:

- Chú điên rồi à?

Châu Khôn nghe nói, ngạc nhiên hỏi dồn:

- Thưa hai vị huynh trưởng, lại có việc gì xảy ra thế?

Dương Mãnh nói:

- Hai đứa tôi đang khó nghĩ vì việc anh rể và chị của chú bị nạn đây! Đậu Vĩnh Hàng bị người ta gán ghép cho tội trộm cướp bắt bỏ vào ngục rồi; còn chị của cậu bị em của Tần Thừa tướng là quan Đại lý tự chánh khanh Hoa hoa thái tử Vương Thắng Tiên gạt cướp đem đi bỏ trong lầu Hợ Hoan ép thành thân với hắn. Không biết phải làm sao đây?

Châu Khôn nghe nói hét lên một tiếng, ném bống hai bao đệm đi mất. Bao đệm điểm tâm bay tuốt vào nhà của hai vợ chồng già kiếm sống qua ngày. Bà già nói: - Thèm ăn đại bát kiện quá! Ông già nói: - Bà thấy đó, nhà ta cả đến củi còn không có, bà ăn đại bát kiện nấu nhừ, làm gì có tiền mà mua cho! Mới nói câu đó vừa xong thì nghe xoạt một tiếng, từ nửa lừng trời rớt xuống một bao đệm, lượm mở ra xem thì lại là bát kiện, bà già nói: - Đây là trời còn thương mình, ban cho món điểm tâm, mình thiệt là có phước quá! Đại khái là còn có mấy năm hưởng phước. Ông già nói: - Cái này mới thiệt là kỳ! Hai vợ chồng già vui mừng vô kể.

Còn bao thổ sản kia rơi sang một nhà khác. Nhà này hai vợ chồng nhỏ sống qua ngày, người chồng không có ở nhà, người vợ lại không chịu an phận, thường bên cửa trau tria, hấp dẫn bọn trai nhỏ tuổi. Hôm nay thấy bao đồ bay đến, cô ta nghĩ rằng: “Đây chắc là hai anh em nhà cách vách thấy cho tạ Hôm qua hẳn cùng ta đá lông nheo, chắc chắn là của ta rồi!”. Chuyện cô nàng nghĩ bậy bạ không cần nhắc tới.

Thiệt đầu thái tử Châu Khôn nghe nói anh rể mình bị phải việc quan, còn chị mình bị người ta gạt đưa đi, đâu có lý nào không động tâm? Lúc đó lửa giận ngút ngàn, giống như trặc chân từ lầu cao muôn trượng, ngồi thuyền đổ thác sông Dương Tử, ném hai bao đồ xong cất bước chạy đi. Đến cửa Tiền Đường, muốn kiếm nhà của Hoa hoa thái tử Vương Thắng Tiên, gặp một giết một, gặp hai giết cả hai, dao bằm kiếm đâm chết hết, cứu chị mình mới nguôi cơn giận này. Đang chạy tới trước, hai mắt long sòng sọc, bống Châu Khôn nhớ lại tự kêu rồi trách thầm: “Châu Khôn ơi là Châu Khôn! Sao mi làm việc hồ đồ quá vậy? Trời không mây làm sao có mưa, trong tay không dao làm sao giết người? Mình không mang theo binh khí, phải đi mua một con dao rồi hãy đi”.

Nghĩ rồi bèn đi tới trước, thấy trước mắt có một tiệm bán dao, Châu Khôn bước nhanh tới hỏi:

- Chưởng quỹ này, có dao tốt không?

Chưởng quỹ thấy Châu Khôn mắt long sòng sọc, mới hỏi:

- Ông mua dao làm chi?

- Vậy ông bán dao làm chi?

- Tôi bán dao để làm binh khí!

- Tôi cũng mua dao để làm binh khí, ông lấy cho tôi thứ rèn bằng thép. Dao càng bén càng tốt, một dao một đứa, giết người không phí sức nhé!

- Không có.

Châu Khôn đảo mắt nhìn quanh, nói:

- Ông dám nói không có à? Để tôi tự tìm ra, lấy ông làm vật khai đao nhé!

Chưởng quỹ sợ quá, lật đật nói:

- Có có có, đại gia đừng nóng, để tôi tìm cho.

- Mau lấy ra cho tôi, chỉ cần dao tốt, chẳng sợ chi tiền.

Chưởng quỹ lật đật vào bên trong xách ra một cây dao thuần thép. Châu Khôn nhìn thấy, hỏi:

- Còn có loại nào tốt hơn không?

- Cái này là thượng hạng rồi. Dao này có thể chém đinh chặt sắt như không. Không có con dao nào tốt hơn nó nữa đâu.

Châu Khôn nhìn thấy quả nhiên rất tốt, mới hỏi chưởng quỹ:

- Giá bao nhiêu tiền?

- Phải bốn lượng mới bán.

Châu Khôn không trả giá thò tay vào túi rút ra một nắm bạc vụn đưa cho chưởng quỹ đi cân lấy. Chưởng quỹ đi thâu bạc rồi, Châu Khôn xách dao đi ra, nhưng rồi lại nghĩ thầm: “Ta cũng không biết nhà của Hoa hoa thái tử Vương Thắng Tiên ở chỗ nào, mặt có sắc giận mà hỏi thăm, người ta sẽ tố cáo ta mất. Còn cầm dao đi cùng đường như vậy không phải là việc bình thường. Chi bằng trước hết giấu dao đi ngầm mang theo, định thần lại rồi sẽ hỏi người ta”. Nghĩ rồi kiếm chỗ nghỉ ngơi tinh thần định tĩnh lại. Trời cũng đã sập tối, Châu Khôn gặp người đi đường bèn hỏi:

- Xin anh cho hỏi, nhà của quan Đại lý tự chánh khanh Hoa hoa thái tử Vương Thắng Tiên ở chỗ nào?

- Từ đây đi thẳng về phía Bắc đường có một tòa miếu đường đã Lang Hồ miếu, từ trước miếu này đi thẳng về phía Tây, đó là phường Tần Hòa. Cổng lớn đầu tiên là phủ Thừa tướng, cách đó mười mấy cổng về phía Tây có một tòa nhà lớn, đó là nhà của Hoa hoa thái tử Vương Thắng Tiên.

Châu Khôn hỏi thăm đã rõ, tức thì đi thẳng đến phường Tần Hòa, muốn tìm nhà Vương Thắng Tiên giết cả gia quyến.

171. Chương 172

Lâu Hợp Hoan, chị em đều bị khổ

Đường Phụng Sơn, thấy trò định kỳ mưu

Thiết đầu thái tử Châu Khôn đã hỏi đường xong bèn theo đường lớn đi về phía Bắc, quả nhiên thấy một tòa Lang Hồ miếu, đi qua phía Tây mười mấy cổng nữa quả nhiên có cổng lớn ở phía Bắc đường. Ngoài cổng để sẵn một kiệu lớn với vài người tùng nhân và ngựa. Phía trong cửa treo đèn lớn, rất nhiều sai quan kiệu phu đang đứng châu chực. Nguyên hôm nay quan Kinh doanh điện soái Lục Bính Văn không đi châu, đến chúc mừng Vương Thắng Tiên. Thầy trò đang uống rượu mừng ở khách sảnh. Vương Thắng Tiên định hôm nay say khướt một bữa, tối lại động phòng hoa chúc với người đẹp. Châu Khôn từ ngoài đi vào cổng, gia nhân hỏi:

- Tìm ai vậy?

- Có phải đây là nhà của Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên không?

- Bộ muốn phản hả? Đây là nhà của Vương đại nhân đây.

Châu Khôn nghe nói là nhà của Vương Thắng Tiên liền rút dao ra nhắm ngay tên gia nhân lia một nhát, đầu rơi long lóc xuống đất ngay. Gia nhân nhón nháo cả lên. Châu Khôn xách dao chém loạn đả, đi thẳng vào nhà gặp ai chém nấy, giết một loạt mười mấy người. Châu Khôn mới nghĩ thâm: “Viện này quá lớn, không biết chị mình ở đâu, phải cứu chị mình ra gấp mới được!”. Nghĩ rồi bèn níu một tên gia nhân, kẻ dao hỏi:

- Ta hỏi mi nè, người đàn bà là Châu thị bị Vương Thắng Tiên gạt đem về đây hiện đang ở đâu? Mi nói thật cho ta biết, ta không giết mi.

Tên gia nhân sợ quá, run lập cập nói:

- Xin đại thái gia tha mạng, tôi xin nói: Ra cửa ngách phía Tây, xuyên qua một tầng viện, qua phía Bắc là hoa viên, người ấy ở trên lầu của năm gian Hợp Hoan lầu ấy.

Châu Khôn nghe xong giết luôn tên gia nhân rồi đi thẳng qua cửa ngách phía Tây, xuyên qua một tòa viện, quả nhiên có một hoa viên, thấy phía Bắc có một tòa lầu dài năm gian, ánh đèn sáng trưng, bóng người thấp thoáng. Châu Khôn bước lên thang lầu xem thấy chị mình là Châu thị bị trói ghệt cánh khuỷu, bốn người vú em đang theo khuyên giải. Châu Khôn rút dao ra giết hết bốn người vú em đó rồi kêu:

- Chị Ôi, chạy đi với em!

Châu Khôn chạy tới cắt dây trói cho chị. Bấy giờ nghe dưới lầu có tiếng ồn ào và hô lớn:

- Bắt nó, đừng để chạy thoát!

Châu thị thấy tình hình ấy, bèn nói:

- Em ơi, hãy đưa dao đây cho chị cắt cổ mình cho rồi, còn em hãy trốn nhanh lên.

- Chị Ôi, chị không nên chết như vậy, để em công chị hay nhé!

- Em ơi, hãy dòm bên ngoài xem, người ta vây chặt cả rồi. Em hãy tìm cách đi. Chị nhất định không để lọt vào tay tên ác bá. Em nếu không trốn, cả đến em hấn cũng không tha.

- Chị Ôi, đừng chết!

Lại nhìn xuống lầu thấy người ta đông nghẹt dưới lầu, thấy đèn đuốc sáng rực như ban ngày, mỗi người đều cầm dao gậy kiếm kích. Nguyên khi Châu Khôn tiến vào cửa giết người thì có người báo cho Vương Thắng Tiên hay. Vương Thắng Tiên truyền lệnh kêu bọn gia đình coi nhà hộ viện, tất cả độ hơn 100 người cùng áp tới vây chặt Hợp Hoan lầu. Châu Khôn thấy trên lầu có một cây gài cửa bèn rút ra, đứng ở cửa lầu, nói:

- Ai không sợ chết thì lên đây.

Mọi người chỉ hò hét chứ không ai dám lên lầu. Vương Thắng Tiên cùng Lục Bính Văn cũng đến hoa viên xem, có rất nhiều người cùng vây quanh bảo vệ Vương Thắng Tiên ra lệnh:

- Ai bắt được hung thủ, ta thưởng cho 200 lượng bạc.

Người ta vì tham tiền mà chết, chim bởi tham ăn mà tiêu đời. Nghe mấy câu nói đó, những người có gan lớn thì xông lên trước. Vừa lên ba bốn bậc thang thì bị Châu Khôn điểm cho một côn tét đầu rớt xuống. Trong đám hộ viện có hai anh em cùng thương lượng:

- Anh em ta một người lên thang lầu, một người bò ở lan can, để cho anh ta hai đầu phó không được.

Châu Khôn có chủ ý, thấy một người bò lên lan can chạy đến bên cửa sổ, một người chạy lên thang lầu. Châu Khôn đánh người lên thang lầu trước, rồi chạy lại giáng lên thiên linh cái của người bò lan can một côn rớt xuống lầu.

Ai nấy chỉ hò hét mà không dám tiến lên lầu. Châu Khôn hét lớn:

- Ai dám đến cản trở đại thái tuế hử?

Các gia đình nghe nói nhao nhao lên:

- Đại thái tuế này lợi hại thật!

Trước tình hình đó, bên ngoài có tiếng ồn ào vang lên, vô số quan binh kéo đến. Nguyên Lục Bính Văn đã truyền lệnh cho 2 viên quan và 500 lính của nha môn, các quan chức bộ thành, thủ doanh, hai doanh lục bộ đều kéo đến bắt giặc. Mọi người kéo đến tính ra đến cả ngàn quân binh nha dịch, mỗi người cầm lồng đèn, thương dài dao lớn, kiếm ngắn búa to vây chặt bốn phía lầu Hợp Hoan, nước chảy không lọt. Ai nấy cũng chỉ hò hét lấy oai chứ không dám xông lên. Có người nói:

- Nhị ca, anh tiến lên phía này đi!

- Tôi đương làm quân sai, người kia nói, mỗi tháng trừ tiền đậu hủ còn lại ít tiền liều mạng không xong. Anh có tham công thì anh lên lầu đi. Anh thấy vị thái tuế kia không, tay cầm con dao sang quắc, lại còn cây gài cửa nữa, ai không sợ chết cứ nhào lên.

Mọi người tuy vây chặt, nhưng không ai dám tiến lên. Châu Khôn cũng gấp như lửa đốt, xuống không được làm sao cứu chị đi. Đương lúc nguy cấp ấy, nghe bên ngoài có tiếng hét lớn:

- Các người tránh đường, Thiên vương tới đây!

Một người mình cao chín thước, mặt xanh râu đỏ, trong tay cầm một cây côn sắt, từ phía sau quan binh đánh nhào tới. Những quan binh này ai cự là chết, chống lại là tiêu đời. Người đó đi tới đâu, máu rơi xương đứt thịt nát tới đó. Quan binh nhốn nháo cả lên, la:

- Thiên vương lợi hại thật!

Mọi người nhất tề dạt ra hai bên. Vị Thiên vương ấy mở một đường máu thẳng tới cầu thang Hợp Hoan lầu. Châu Khôn nhìn thấy trên mặt người này thoa chàm xanh, mang râu đỏ, lật đặt hỏi:

- Anh là ai?

- Châu hiền đệ, người ấy đáp, ta đây mà!

Châu Khôn nghe tiếng quen, nhưng không nhận ra, lại hỏi:

- Ai vậy kìa?

Vào bên trong sẽ nói.

Vị Thiên vương mới đến là ai vậy? Nguyên sau khi Châu Khôn chia tay với Dương Mãnh, Trần Hiếu, hai người này không có cách nào cản Châu Khôn được, bèn đi đến chùa Linh Ẩn. Đến cổng chùa, Trần Hiếu nói lời chào hỏi xong, ông thầy giữ cửa hỏi:

- Quý vị tìm ai?

Dương Mãnh, Trần Hiếu hỏi:

- Tế Công có ở nhà không?

- Hai vị tìm Tế Công à?

- Vâng.

- Thôi, đừng nhắc tới thì hơn. Ông Tế Diên này thiệt đáng giận! Sáng thức dậy đi mấy cả ngày, tới chùng chùa đóng cửa bỏ ông ta ở ngoài mà không được. Nhìn xuống núi xa 2 dặm không thấy ông ta đâu, tôi tính đóng cửa chùa lại ông ta không thể nào lên kịp, nào ngờ mới vừa đóng cửa ông ta thò một chân vào nói đừng đóng, còn tôi đây mà! Ngày nào cũng như ngày ấy, cũng không biết phải làm sao? Chùng nào đóng cửa, chùng đó ông ta về. Hôm nay hai vị đến là mai đó, từ sáng tới giờ ông ta không ra cửa, chỉ ở trong Đại Hùng bảo điện ôm sư tử thôi. Hai ông đến đó thử xem!

Dương Mãnh, Trần Hiếu lên Đại Hùng bảo điện, quả nhiên thấy Tế Diên đang ôm sư tử ở đó. Hai người lật đặt bước tới hành lễ. Tế Diên hỏi:

- Hai người tới đây chi vậy?

- Sư phó lão nhân gia nói đúng quá!

- Ta nói đúng cái gì nào?

- Hiện tại Đậu Vĩnh Hằng bị nhốt ở cửa quan, vợ hắn bị Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên gạt đem đi. Cầu xin sư phó từ bi tìm cách cứu mạng hắn.

Tế Diên gật đầu nói:

- Ta cứu hắn! Hai người kẻ tai nghe ta dặn như vậy... như vậy. Hai người cứ đi trước đi. Chúng ta không thấy chắc không tan, chắc chắn phải hợp rồi.

Dương Mãnh, Trần Hiếu gật đầu đáp ứng, cùng nhau trở về. Tế Diên mặc tăng bào bước ra khỏi chùa Linh Ẩn. Đi ra khỏi cửa Tiền Đường không xa, thấy phía trước có một người đi lại. Người này mình cao chín thước, mặt như giấy ô kim, mày tròn mắt lộ, chính là Thám nan thủ vật Triệu Bản. Gặp Tế Diên, Triệu Bản bước đến hành lễ, nói:

- Sư phó mạnh giỏi luôn hả?

- Triệu Bản nè, hôm nay con không cần phải đi bán trái cây nữa, ta nhờ con một chút việc.

- Sư phó có việc gì cứ nói ra. Hôm nay con có chuyện bực mình cũng không muốn bán nữa.

- Ta có một phong thư, con cầm đến đường Phụng Sơn giao cho tận tay Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng, chỗ mà ngày xưa con đem bán trái cây lần đầu đó, người chắc hẳn sẽ tiếp con, con hãy ở đó đợi ta.

Triệu Bản gật đầu ưng thuận. Tế Diên viết một phong thư giao cho Triệu Bản. Triệu Bản xách giỏ trái cây đi đến đường Phụng Sơn, đến trước cổng nhà Trịnh Hùng gọi cửa. Gia nhân nhìn thấy, hỏi:

- Đây có phải là vị bán trái cây hồi đó không? Ông đến tìm ai vậy?

- Tôi vâng lệnh Tế Công ở chùa Linh Ẩn đem thư đến cho Trịnh gia.

- Ông có quen với Tế Công hả?

- Tế Công là sư phó của tôi.

- A, ông họ gì?

- Tôi họ Triệu.

- Ông là đồ đệ của Tế Công, đại gia chúng tôi cũng là đồ đệ của Tế Công, vậy ông với đại gia chúng tôi là sư huynh sư đệ đây. Ông vào phòng ở cửa này chờ một chút, để tôi vào bẩm báo.

Triệu Bản vào phòng ngồi đợi, gia nhân cầm thư đi vào. Trịnh Hùng lúc đó đang nói chuyện với Ngưu Cái ở thư phòng. Hôm trước dẫn Ngưu Cái về nhà, Trịnh Hùng hỏi Ngưu Cái là người ở đâu, hắn đáp là người phủ Tuần Điển. Hỏi hắn họ gì, hắn đáp họ Ngưu; tên gì, đáp: tên Cái. Trịnh Hùng hỏi hắn những việc khác, hắn đáp không rõ ràng. Trịnh Hùng rất thích hắn mới giữ lại trong nhà, sớm tối rảnh việc dạy cho Ngưu Cái về nhân tình thế thái, nói năng lễ nghĩa. Ngưu Cái là người quá khờ nên có điều biết có điều chẳng biết. Hôm đó hai người đang ngồi ở thư phòng, gia nhân cầm thư vào nói:

- Bên ngoài có một người họ Triệu nói là Tế Công ở chùa Linh Ẩn bảo đem thư đến.

Nói rồi trình thư lên. Trịnh Hùng mở thư ra xem, trong lòng đã rõ, bèn kêu gia nhân mời Triệu Bản vào sảnh đường dọn cho anh ta mấy đĩa đồ nhắm và một bầu rượu. Nói là Tế Công bảo anh ta ở đây chờ, chậm làm canh hai Tế Công sẽ đến. Lại kêu gia nhân đi mua 100 tiền phen xanh và một bộ râu quai nón màu đỏ dùng để diễn trò giao cho Triệu Bản, chờ Tế Diên đến sẽ dặn bảo sau. Lại dặn lấy cón sắc đưa cho anh ta. Gia nhân gật đầu đáp ứng, đi ra hỏi:

- Triệu gia, đại gia chúng tôi bảo mời ông vào sảnh đường uống rượu. Tế Công có dặn, bảo ông ở đây chờ, chậm làm đến canh hai Tế Công sẽ tới.

Triệu Bản gật đầu theo vào thư phòng. Gia nhân lau quét bàn ghế, đem rượu thịt dọn lên. Triệu Bản ngồi vào rót uống một cách tự nhiên. Gia nhân đã mua phen xanh, bộ râu hát bội về, và đem cây côn sắt giao cả cho Triệu Bản hỏi:

- Để làm gì vậy?

- Chờ Tế Công đến, rồi lão nhân gia sẽ dặn bảo sau.

Triệu Bản ngồi ở nhà Trịnh Hùng uống rượu chờ đợi. Giây lát trời đã lên đèn. Uống rượu xong thì trông canh đầu đã điểm. Bên ngoài Tế Điền mới tới, vắt theo trên vai một bao đồ tổ bố. Triệu Bản hỏi:

- Sư phó vắt cái gì trên vai thế?

Tế Điền mở bao ra, mọi người nhìn thấy thấy đều há hốc, mắt trợn trừng.

172. Chương 173

Cải hình dung ngăm cứu người trinh tiết

Thi Phật pháp đốt rụi Hợp Hoan lâu

Tế Điền vào nhà Trịnh Hùng, bỏ bao xuống mở ra xem, thì ra đó là năm bộ quần áo, mũ vải xanh có dải cột, áo chèn vải xanh, dây nịch da, khoái hài cổ vịt đế mỏng, cả đến quần luôn vớ đều có, đủ cả năm bộ. Triệu Bản nhìn thấy, hỏi:

- Sư phó, những bộ quần áo, giày mũ này ở đâu vậy?

- Ta đi lấy trộm đó.

Thật đúng là lấy trộm. Nguyên ở huyện Nhơn Hòa có một vị họ Tiêu ở ngoài cửa Tiền Đường, trong nhà chỉ có một người vợ là Tôn thị Ổ, một nhà một cửa với ba gian Bắc phòng và một gian lầu lợp tranh. Tôn thị là người không đoan chính, thường tư thông với người. Khi Tiêu đầu đi biện án, các nha dịch ở nha môn Nhơn Hòa khi tan hầu hay kéo đến nhà Tiêu đầu cùng Tôn thị làm chuyện mờ ám. Hôm nay Tiêu đầu đi biện án không có ở nhà, bọn họ năm người kéo nhau đến nhà Tiêu đầu. Tôn thị nhìn thấy, hỏi:

- Các anh em đến đó hỉ?

- Vâng, chúng tôi đến đây.

Người mang theo rượu, người mua thức ăn cùng bày ra ăn nhậu, đùa cợt cười ầm cả lên. Uống rượu xong, họ nói:

- Tiêu đại nương này, chúng tôi đều không về, hôm nay Tiêu đại ca không có ở nhà, chúng tôi ở lại suốt đêm.

- Không về thì không về, mấy anh cứ ở lại cả có sao!

Năm người nghe nói như mở cờ trong bụng, lại có hơi say, bèn trút bỏ y phục ra, để mình trần nằm lăn ra trên phản. Năm người vừa mới nằm xuống thì nghe bên ngoài có tiếng gọi cửa:

- Mở cửa ra!

Tôn thị nghe kêu, nói:

- Chà không xong rồi! Chồng tôi về đó!

Năm người mất cả hồn vía, hỏi:

- Làm sao bây giờ?

- Mấy anh mau chạy qua nhà tranh trốn đi!

Năm người đó bỏ cả quần áo, lật đật chạy sang nhà tranh ẩn mình. Tôn thị vội quơ quần áo, giấy vớ, dây nịt của họ nhét vào trong bao rồi mới ra mở cửa. Cửa mở ra, nhìn tới nhìn lui chẳng thấy ai, Tôn thị trong lòng bực bội. Tìm một hồi lâu vẫn không thấy mới trở về trong nhà dòm lại bao quần áo của năm người đầu mất, bèn lật đật vào trong nhà tranh kêu họ ra, nói:

- Chồng tôi không có về nhà, quần áo của các anh sao đầu mất cả.

Năm người này nghe nói, ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao bây giờ?

- Các anh mau đi đi. Đợi tới trời sáng bạch làm sao đi được?

Năm người không còn cách nào khác, đành phải rút lui, men theo vách tường mà đi, sợ có người quen thấy được. Vừa hay lại có người đi đường, giơ đèn rọi xem, thấy năm người đang cố men theo vách tường, họ càng soi rõ thêm. Một người quen với họ hỏi:

- Mấy anh Ban đầu làm sao mình trần như nhộng vậy? Chắc là thua bạc hả?

Không phải đâu! Chúng tôi đi tắm, vừa mới cởi quần áo ra thì nhà tắm phát hỏa, chúng tôi sợ quá mới chạy ra đây.

Nhà tắm nào phát hỏa? Sao tôi không nghe tiếng thanh la báo động?

Có lẽ lửa dập tắt nhanh đấy.

Họ nói lấp lửng cho qua chuyện rồi ai nấy về nhà mình. Năm người này khoải đi chơi hoang mới bị báo ứng, quần áo họ bị Tề Diên lấy trộm hết. Tề Diên cầm năm bộ quần áo đến nhà Trịnh Hùng gặp Triệu Bản, bảo Triệu Bản cầm ba bộ quần áo, kẻ tai bảo phải làm như vậy... như vậy. Triệu Bản ghi nhớ mọi điều, đoạn lấp phen xanh thoa lên mặt, đeo bộ râu đỏ vào, cầm lấy côn sắt thẳng đến phường Tần Hòa. Thẳng đến nhà của Vương Thắng Tiên đánh rần vào. Côn gặp người thì đánh, miệng xưng “Thiên vương đến đây”, mở một con đường lớn thẳng đến lầu Hợp Hoan. Châu Khôn hỏi:

- Ai?

- Ta là Thám nan thủ vật Triệu Bản đây!

Châu Khôn cũng quen biết với Triệu Bản từ trước nói:

- Triệu đại ca, anh đánh vào đó hả?

- Ta vâng lệnh Tề Công ở chùa Linh Ẩn đến cứu chị em chú. Ta mang ba bộ đồ quan nhơn, chú với chị chú hãy thay vào, ta cùng thay luôn. Tề Công dặn hễ thấy dưới lầu gió trốt thổi lên, chúng ta phải lập tức xuống lầu trà trộn vào đám người ở dưới trốn đi. Đó gọi là mắt cá lộn hạt châu đấy!

Châu Khôn lật đật kêu:

- Chị Oi, hãy thay đồ nhanh lên.

Châu thị xỏ chân vào cột dây cẩn thận, lại lấy áo chèn xanh mặc vào, lưng cột dây da to bản, trên đội mũ xanh có dải cột. Châu Khôn cũng thay đổi xong. Triệu Bản gỡ bỏ bộ râu quai nón, lột mũ trắng sẽ bỏ vào túi, thay đổi y phục quan nhân xong thì thấy dưới lầu nổi lên một trận gió trốt, ngửa tay không thấy chi, đối mặt không thấy người. Châu Khôn, Châu thị cùng Triệu Bản thừa lúc đó chạy xuống lầu. Triệu Bản đi trước, Châu thị đi giữa, Châu Khôn đi cuối cùng, xô vệt mọi người đi nhào về phía trước. Quan binh bị trận cuồng phong này mở mắt không ra làm sao nhìn rõ được? Ba người vượt qua khỏi vòng vây, chẳng dám chạy ra phía trước, nhắm cửa gác nơi hoa viên chạy tới mở cửa ra ngoài. Châu Khôn than:

- Chao ôi, thiệt là sanh ra một lần nữa!

Câu nói đó chưa xong thì thấy đằng kia hai người đi lại. Hai người này đều đội mũ xanh cột dải, mặc áo chèn xanh, thắt dây da to bản, chân mang khoải hài, lấy tay chỉ chỉ, nói:

- Có phải chim sợ cung, cá lợm lưới chạy trốn đây không nào?

Châu Khôn, Triệu Bản nhìn lại, hai người nói đó chẳng phải ai lạ mà chính là Dương Mãnh, Trần Hiếu.

Ở nhà Trịnh Hùng, sau khi sai Triệu Bân đi, Tế Diên bèn đến kiếm Dương Mãnh, Trần Hiếu đưa cho họ hai bộ đồ quan nhơn bảo họ mặc vào rồi đến cửa ngách phía sau hoa viên của Vương Thắng Tiên chờ Châu Khôn, Châu thị, Triệu Bân. Dặn Trần Hiếu mấy câu xong, Tế Diên đi thẳng đến phía sau hoa viên thì triển Phật pháp hóa ra một trận quái phong, Châu Khôn cùng Châu thị, Triệu Bân vừa lọt ra ngoài, Dương Mãnh, Trần Hiếu nhìn thấy đúng là Châu Khôn, lật đật chạy tới, nói:

- Châu hiền đệ, bị một mê kinh hãi dữ a! Tế Công bảo chúng tôi chờ các người ở đây, bảo Triệu hiền đệ cứ về nhà đi, khỏi cần phải lo nữa; Châu hiền đệ và chị bây giờ hãy về nhà tôi trước. Tế Công tới ngày mai mới cứu được Đậu Vĩnh Hằng.

Châu Khôn gật đầu, cùng chị theo Dương Mãnh, Trần Hiếu về nhà. Triệu Bân cũng đi về nhà mình. Tế Công đến sau hoa viên thì triển Phật pháp làm cho quan nhơn loạn cả lên. Người này nói với người kia: - Tại sao anh lại chỉ huy tôi? Người kia nói: - Tay tôi cầm đuốc, tay anh cầm lồng đèn, tôi phải hơn anh chớ! Người kia nói: - Tại sao anh kéo tôi? Người này lại nói: - Tại anh đạp tôi! Mọi người cãi nhau loạn xạ cả lên. Người này nứ người kia, người kia đánh người nọ. Người nọ ném đuốc, người kia cũng vụt lồng đèn nót. Lồng đèn vụt lên lầu, lửa phàn dẫn lửa thần bắt cháy. Trong phút chốc, Hợp Hoan lầu bèn lửa bốc cao. Thật là:

Phương Nam đúng là ly hỏa

Hôm nay giáng xuống nhân gian

Vô tình lửa dữ cháy lan

Ngốn sạch nhà to cung điện

Cuốn cuộn sáng lòe mặt đất

Ào ào đất chuyển trời rung

Khác nào diêm sơn bốc lửa

Người người hoảng sợ chạy tung.

Vương Thắng Tiên thấy lửa nổi lên, vội chạy lui lánh nạn, nghĩ là thái tuế, thiên vương và người đẹp đều bị cháy hết trong lầu. Thái tuế thiên vương cháy hết cũng không sao; chỉ tiếc cho người đẹp chết oan uổng, bèn lật đật kêu người cứu hỏa. Ngọn lửa bốc cao, mọi người dùng nước gì tưới vào cũng không tắt nổi. Trong chớp mắt, tòa Hợp Hoan lầu bị thiêu rụi, ngã sập. Trời đã tối, ngọn lửa cũng tàn luôn. Vương Thắng Tiên cho là mình gặp xui xẻo, rất nhiều gia nhân bị thái tuế giết, cũng có người bị thiên vương đạp chết, việc này không dám báo cáo với Tần Thừa tướng, vì sợ Thừa tướng cứ xét nguyên so rồi trách cứ hấn. Vương Thắng Tiên không biết làm sao, đành cho mỗi người chết 50 lượng bạc, kêu thân nhân đem thây về chôn. Đó là: Tìm vui không thành mà lại quây ra long trời lở đất! Hấn ta đáng bị lãnh ác báo như vậy!

Tế Diên ra đi từ sớm, mặt trời vừa ló dạng đã đến trước cửa nha môn Kinh doanh điện soái. Đối diện với nha môn có một quán rượu nhỏ, vừa mới nhóm bếp, có mấy người đến uống rượu. Họ đều là người buôn bán lật vặt, đi ra để đến chợ sớm. Có những người bán thức ăn, cũng có người bán hàng, đều bước vào tiệm uống chút rượu. Tế Diên vén rèm bước vào, bên trong có người quen nói:

- Tế Công ở đâu mà lại đến sớm dữ à?

Có người nói:

- Mời Thánh tăng lại đằng kia uống rượu.

Tế Diên nói:

- Các vị đừng mời ta, hôm nay trong lòng ta đang tức giận, ta chờ Hình đình đại nhân tới, ta không thừa nó ta không chịu được!

- Tế Công, lão nhân gia là người xuất gia, kiện người ta làm chi?

- Thôi đừng nhắc tới nữa. Hôm qua chùa ta đi tụng một đám, đáng lẽ phải bảy người tụng ba xấp kinh, mà Hòa thượng ở chùa ta bận quá, đi không đủ số bảy, cho đi năm vị thiếu một còn bốn ông Hòa thượng. May

mà kiếm được người mới cạo tóc điên vào cho đi. Tụng xong ba xấp kinh, nhà chủ nói: - Chúng tôi có nấu một nồi cơm để cho các Hòa thượng ăn, nhưng phải tụng thêm một đàn thí thực nữa. Mấy ông Hòa thượng ta đang đói như điên, nghe nói có cơm ngon canh ngọt thì tụng thêm một đàn thí thực có kể số gì! Nào ngờ tụng đàn thí thực xong, gia chủ ngoảnh mặt làm ngơ Họ nói: - Thầy chủ lễ giọng không ngọt. Rồi không chịu chi tiền, nói tới nói lui sanh ra cãi lộn rồi đánh nhau. Gia chủ nhiều người, bốn ông Hòa thượng chùa ta đều bị đánh cả nhưng họ đánh ta không được.

Có người hỏi:

- Tể sư phụ, ông đánh người ta à?

- Đâu có, ta chạy đi mà! Nếu không chạy thì người ta cũng đánh thôi. Ta phải đi cáo báo mới được. Tụng kinh rồi lại đánh Hòa thượng. Chuyện này để vậy không được rồi!

Mọi người xúm lại khuyên:

- Tể Công, xin người bớt giận đi! Chuyện đó không quan trọng gì, không cần phải quỳ thưa với quan Hình đình đại nhân. Cáo báo việc quan không phải là điều tốt đâu.

Mới nói tới đó có người chạy lại xin:

- Bạch Thánh tăng, xin Ngài mở lòng từ bi cho! Cậu tôi bị chứng chân lạnh, đau nhức nằm không được, xin lão nhân gia từ bi cho một ít thuốc.

Kế lại có người nữa chạy tới, nói:

- Mẹ người em kết nghĩa của tôi bị sưng đàm lên, chặn nghẹt, bệnh củ tái phát, cầu xin sư phó từ bi thí cho một ít thuốc.

Tể Điên nói:

- Bữa nay ta không thể vừa lòng quý vị được. Để bữa khác đi, bữa nay thì không được! Bữa nay lòng ta bực tức chịu không nổi, phải gặp Hình đình đại nhân tố cáo họ mới được.

Vừa nói tới đó thì bên ngoài có tiếng thét la inh ỏi:

- Ai không có việc gì hãy tránh xa, Hình đình đại nhân trở về!

Nguyên, Hình đình đại nhân khi ra đi phô trương thanh thế rất uy nghiêm, đi đầu có khoái tử vác bảng cầm roi dẹp đường, cả nhóm tiền hô hậu ủng đi thành một đoàn rất rầm rộ. Khi Hình đình đại nhân ngồi kiệu vừa đến, Tể Điên kêu lên một tiếng:

- Oan ức cho tôi quá!

Tể Điên nói rồi bước tới nín kiệu lại, sử dụng kinh lực, nghe rắc một tiếng, chiếc kiệu gãy làm hai.

173. Chương 174

Trước Hình đình, pháp thuật kinh gian đảng

Thỉnh Tể Công, Thần Phương mua lương tâm

Tể Điên la lên:

- Oan ức cho tôi quá, rồi chạy đến đưa tay nín kiệu lại. “Rắc” một tiếng, đòn khiêng kiệu bị gãy đôi, kiệu xô về phía trước, Hình đình đại nhân cơ hồ bị lọt ra ngoài. Ông ta ở trong kiệu bị ủa tới trước, chiếc mũ nhị phẩm rớt ra lăn tròn rơi đúng vào hủ nước tiểu. Kiệu không ngồi được, mũ sa cũng đội không được, Lục Bính Văn tức giận dùng dùi, hét bắt Hòa thượng trối lại, còn chính mình lợi bộ về Ban phòng. Quan nhơn nói:

- Này Hòa thượng, ông lớn mặt dữ a, dám bẻ nát kiệu của Hình đình đại nhân, lát nữa ông đây có nhiều điều vui lắm đấy!

- Ta cũng không biết tại sao mình mạnh như vậy! Tể Diên nói, làm cho đại nhân phải lộn ra ngoài!

Lát nữa ông gặp đại nhân cũng nói như vậy, đừng nói khác nhé!

- Cái đó tự nhiên rồi.

Đương nói tới đó thì nghe tiếng hiệu lệnh vang lên báo hiệu đại nhân thăng đường. Lục Bính Văn tức giận quá, vào nha môn đổi mũ khác, lập tức truyền lệnh thăng đường, kêu đem Hòa thượng lên. Quan nhơn lập tức đưa lên. Lục Bính Văn dự tính là đưa Hòa thượng lên nạt nộ một hồi, đánh một trận cho hả tức. Nào ngờ đưa Hòa thượng lên, Lục Bính Văn chưa kịp nói thì có một gia nhân ở một bên kề tai nói nhỏ:

- Thưa đại nhân, ông Hòa thượng này đánh không được đâu. Ông ấy là Tể Công ở chùa Linh Ẩn, là thế tăng của Tần Thừa tướng đấy. Đại nhân đánh ông ta há chẳng phải là làm nhục Tần Thừa tướng hay sao?

Lục Bính Văn nghe nói, trong bụng nghĩ thầm:

- “Coi bộ Ông ta phóng đảng bất kể, dám có thể là thế tăng của sư bá mình lắm ư? Làm sao mà đánh được bây giờ?”. Không biết làm sao, đánh không được làm sao hả giận, mới nói:

- Này Hòa thượng, ông là người xuất gia không nên làm việc lỗ mãng như vậy! Có việc gì oan uổng, thủng thỉnh hãy nói nhé!

Nếu Hòa thượng đáp:

- “Tôi cũng không phải cố ý, xin đại nhân đừng giận”. Lục Bính Văn sẽ xuống đài nói:

- “Ông đã không cố ý, ta nghĩ ông là người xuất gia, không nỡ bắt tội ông. Thôi, ông đi đi, từ đây về sau nên an phận nhé!”. Như vậy kể như xong rồi.

Nào ngờ Hòa thượng không nói như vậy mà lại nói:

- Hòa thượng ta thật là oan uổng. Tối hôm qua, chùa chúng ta lãnh một cái đám, mời bảy vị tụng ba xấp kinh, trong chùa ta bận quá, đi không đủ số, còn thừa lại bốn ông Hòa thượng thêm một ông cạo tóc nữa thành năm người. Tụng xong ba xấp kinh, nhà chủ nói:

- Chúng tôi có nấu một nồi cơm để cho các Hòa thượng ăn, nhưng phải tụng thêm một đàn thí thực nữa. Mấy ông Hòa thượng ta đang đói như điên, nghe nói có cơm ngon canh ngọt thì tụng thêm một đàn thí thực có kể số gì! Nào ngờ tụng đàn thí thực xong, gia chủ ngoảnh mặt làm ngơ. Họ nói:

- Thầy chủ lễ giọng không ngọt. Rồi không chịu chi tiền, lại còn đánh Hòa thượng chúng ta nữa. Ta đến kêu oan, cũng không biết do sức mạnh nào đó làm cho đại nhân rút ra ngoài kiệu như vậy.

Lục Bính Văn nghe Hòa thượng nói những lời không giống như ý mình, trước mặt rất nhiều người nếu không đánh Hòa thượng, làm sao chịu được! Lục Bính Văn nghĩ thầm:

- “Ta đánh ông Hòa thượng trước rồi sẽ nói sau. Nếu Tần Thừa tướng có hỏi thì ta đến trước Tần tướng xin tội là xong, bảo là mình không biết vì ông ấy mà cách chức của mình”. Nghĩ rồi vỗ kính đường cái chát, nói:

- Tăng nhân, ông thiệt là lớn mặt, cứ nói bậy nói bạ không thôi, làm quấy rối trọng địa nơi quan thự. Hãy lòi ông ta xuống đánh 40 bảng thật nặng cho ta.

- Vâng!

Chưởng hình vâng dạ, chạy lại kéo Hòa thượng, bảo:

- Đi!

Tể Diên la:

- Ta sắp bị đánh đây!

Quan nhơn nói:

- Ông la làm chi?

- Ta phải la mới được.

Quan nhơn kéo Tế Diên xuống đại đường dề xuống đất, một người cưỡi lên cổ, một người dề dưới chân, chưởng hình giơ roi sắp đánh, bỗng trước đại đường nổi lên một trận quái phong, gió xoáy đến nỗi mọi người mở mắt không ra. Chưởng hình cũng nhắm híp đôi mắt lại. Ngay lúc đó nổi lên, Lục Bính Văn đang ngồi trên đại đường, bỗng thấy trong bụng căng phồng lên, căng lên giống như mặt trống, đến nỗi hai tay ông ra ôm không giáp bụng. Lục Bính Văn lúc đó mê đi, liên tiếp bảo:

- đừng đánh, đừng đánh! Quan nhơn dĩ nhiên phải dừng tay lại. Lục Bính Văn tự tay bứt râu của mình. Trong nháy mắt, hàm râu ba chòm chỉ còn lại một. Tùng nhơn ngó thấy, nói:

- Đại nhân, ngài làm gì kỳ vậy?

Nói rồi áp khiêng ông ta vào nhà trong. Phu nhơn, thiếu gia, tiểu thơ nhìn thấy kinh hãi, hỏi:

- Đại nhân, tại sao như vậy? Hồi nãy rất khỏe mạnh, trong giây lát bụng lại lớn dường này. Các người mau đi rước thầy thuốc đi!

Gia nhơn lật đật chạy đi rước thầy họ Vương chỉ chuyên bán thuốc ở cách vách đến. Ông họ Vương này có biệt hiệu là Tam nguyên hội. Tại sao gọi là Tam nguyên hội? Tại vì ông ta trị lành ba người một lúc:

- một người đau răng, một người bị mụn ghẻ to, một người bị bệnh trĩ. Ba người sau khi được lành bệnh bèn hùn nhau làm một tấm biển, viết là “Tam nguyên hội”. Vì vậy mà mọi người đều gọi ông ta là Tam nguyên hội. Vị Vương tiên sinh này xưa nay ít đọc Vương Thúc Hòa, chưa đọc tánh được phú, không biết bắt mạch thế nào là phù trầm trì sát, dùng thuốc thế nào mà hàn nhiệt ôn lương, thế nào là lục phủ ngũ tạng, làm sao luận âm dương ngũ hành? Đại khái là không biết gì ráo, chỉ làm theo kiểu mơ mơ hồ hồ thôi. Hôm nay ông được mời vào trong nhà, Lục Bính Văn đang nằm trong màn thò tay ra ngoài để chuẩn mạch. Phu nhơn, tiểu thơ, a hoàn, vú em đều đứng vây chung quanh, mắc bệnh không tị hiềm thầy thuốc. Vương tiên sinh nghe bụng lớn, ông ta nghe lầm di nhỏ đang chuyển bụng. Lục Bính Văn bàn tay 10 ngón thuôn nhỏ, Vương tiên sinh quên cả quy củ, đáng lý mới vào phải theo phép vọng văn vấn thiết, ông ta cũng không hỏi người bệnh là ai, đưa tay chẩn mạch. Mò mẫm một hồi lâu rồi nói:

- Không sao đâu, đây là sắp sanh, các người nên rước mụ đi!

Phu nhơn nghe nói, la lên:

- Mau đưa ông ta ra đi.

Wương tiên sinh nói:

- Tôi nói có tin mừng, phu nhơn không tin tôi sao?

- Đây là đại nhân chúng tôi mà! Phu nhơn nói.

Wương tiên sinh nghe nói như vậy cụt hứng, bị gia nhân dẫn đi ra. Phu nhơn nói:

- Tụi bây không làm nên tích sự gì cả, nhè đi mời tên thầy thuốc chó về đây à? Mau đi mời danh y cho ta!

Gia nhơn nói:

- Tại thành Lâm An có hai nhà danh y, một vị là Trại thúc hòa Lý Hoài Xuân, một vị là Chỉ hạng hoạt nhất Thang Vạn Phương.

Phu nhơn và thiếu gia nói:

- Mời vị nào cũng được mà!

Gia nhơn ra đi, giấy lát mời Trại thúc hòa Lý Hoài Xuân đến. Ông ta chẩn mạch cho Hình đình đại nhân, nói:

- Đại nhân, chứng bụng lớn này thật là lạ! Tôi xem sáu bộ mạch bình an, bên trong mười hai kinh mạch đều không có bệnh, chứng bụng lớn này tôi đoán không ra.

- Tiên sinh đoán không ra, vậy ai có thể đoán ra, nhờ tiên sinh chỉ giùm.

- Tôi đoán không ra thì Thang Vạn Phương cũng đoán không ra. Chỉ có một người có thể trị được, đưa tay tới đầu bệnh lành tới đó.

- Ai vậy?

- Tể Công trưởng lão ở chùa Linh Ẩn. Trước đây, tôi thăm bệnh ở Tàn tướng phủ, nhị công tử mắc chứng đại đầu ung, tôi cũng thấy mạch lý cũng không có bệnh, phải nhờ Tể Công trị mới hết. Nếu không thỉnh lão nhân gia đến thì người khác không trị được đâu.

Gia nhân đứng một bên nghe như vậy liền nói:

- Tể Diên tăng ở chùa Linh Ẩn bị trói ở phòng Ban đầu nơi nhà môn kia kia!

- À ra thế, Lý Hoài Xuân nói, mau đi thỉnh Ngài đi!

Phu nhơn hỏi:

- Tạo sao trói ông ta như thế?

Gia nhân đem việc khi nãy thuật lại. Phu nhân nói:

- Tội bây mau đi thỉnh Hòa Thượng lên đây. Chỉ cần đại nhân hết bệnh là ta sẽ thả Hòa Thượng.

Gia nhân chạy đến Ban phòng. Hắn là người không biết nói khéo, bảo:

- Nay Hòa Thượng, phu nhân chúng tôi kêu ông vào đây!

Tể Diên nói:

- Phu nhân các người kêu ta, ta sợ rớt lưỡi lắm!

- Nói lời sao khó nghe quá! Hòa Thượng, ông đừng nói bậy. Phu nhân chúng tôi kêu ông vào là để trị bệnh cho đại nhân đó mà!

- Trị bệnh hả? Người nói cho phu nhân người biết, là ta chà hết.

Gia nhân nghe nói như vậy, la lên:

- Hay cho ông Hòa Thượng, ông thiệt muốn đánh đòn mà! Ta về thuật lại rồi ông biết!

Gia nhân vào bên trong, nói:

- Bẩm phu nhân, Hòa Thượng không đến, ông nói chà hết. Phu nhân nghe, nói:

- Sao vậy cà?

Lý Hoài Xuân ở kế bên nói:

- Phu nhân nên sai thiếu gia đích thân đi mời, gặp Hòa Thượng nói mấy câu khiêm tốn thì Hòa Thượng sẽ đi ngay.

- Được, phu nhân nói, thiếu gia, con cùng với gia nhân đi mời.

Thiếu gia vâng lời, cùng với gia nhân đi ra, nói:

- Bạch Thánh Tăng, xin lão nhân gia từ bi, từ bi. Thân phụ tôi mắc bệnh bụng lớn, xin Thánh tăng trị bệnh cho!

- Đã là thiếu gia có lời mời, Hòa Thượng ta mới xem thử, nhưng không biết có trị được hay không?

Tể Diên mới chịu đi và nhà trong, trước đó thiếu gia đã sai người mở dây sắt trói Hòa Thượng rồi. Vị thiếu gia rất cung kính này vốn không phải con đẻ của Lục Bính Văn, mà chỉ là con nuôi thôi. Gia đình ông ta rất là tạp nham, vị phu nhân lúc trước vốn là kỹ nữ viện Câu Lan. Lục Bính Văn nguyên là người Tứ Xuyên, đem theo ba vạn tiền đến kinh đô ứng thí. Ông ta đến mua vui ở viện Câu Lan rồi quen biết với người kỹ nữ tên là Thúy Hồng. Lục Bính Văn không đi ứng thí, ba vạn tiền đem theo tiêu sạch vào việc vui chơi với Thúy Hồng đến nỗi không còn lộ phí để về nhà. May mà Thúy Hồng có lòng trắc ẩn, trước tình cảnh túng

quần của Lục Bính Văn bèn giữ hắt lại viện Câu Lan làm người gác phòng, mua bán lật vặt để sống. Thúy Hồng để dành được hơn hai vạn lượng bạc, bèn tự nghĩ:

- “Mai kia xuân sắc qua rồi, mình sẽ ra sao?”. Nhìn thấy Lục Bính Văn là người có học, nàng ta thương lượng với mụ tào kê muốn theo Lục Bính Văn để hoàn lương. Nàng bỏ tiền ra mua một chức quan võ nhỏ, bù lại Thúy Hồng trở thành quan thái thái. Mụ tào kê trở thành nhạc mẫu lão thái thái, mua một bé gái thành là tiểu thơ, xin một cậu con trai thành ra công tử thiếu gia. Về sau Lục Bính Văn báai Vương Thắng Tiên làm sư phụ, con đường quan lộ rộng mở, lại biết chiều chuộng nên chưa đầy mười năm mà đã giữ chức Hình đình, Thúy Hồng chính là phu nhân.

Hôm nay thiếu gia mời Tế Diên vào tới, Lý Hoài Xuân lật đật đứng dậy, nói:

- Bạch Thánh Tăng, lão nhân gia chịu đến rồi à?
- Lý Hoài Xuân, ông cứ bới việc cho Hòa Thượng ra không hà!
- Bệnh này không nhờ sư phó trị thì người khác bó tay thôi.

Tế Diên cười ha hả, thi triển Phật pháp độ thoát Lục Bính Văn, thi triển thần thông giải cứu Đậu Vĩnh Hàng.

174. Chương 175

Với Lương Tâm, giữa công đường tha hảo hán

Tìm bạn cũ, vợ chồng được đoàn viên

Tế Diên bước vào nhà trong thăm Lục Bính Văn. Phu nhơn, thiếu gia, tiểu thơ, đều nói:

- Bạch Thánh Tăng, xin Ngài mở lòng từ bi cho!
- Ta xem bệnh của đại nhân đây, Tế Diên nói, nếu nói ra chắc mọi người sẽ không tin.

Phu nhân nói:

- Xin Thánh tăng cứ nói, lẽ nào lại không tin!
- Bụng lớn của đại nhân là thai đấy!

Phu nhơn nghe nói rất ngạc nhiên, nghĩ thầm: “Lạ thật, vị tiên sinh kia nói là thai, bây giờ Hòa Thượng cũng nói là thai nữa”. Nghĩ rồi lật đật nói:

- Bạch Thánh tăng, Ngài xem thai này phải làm sao?
- Cái này không như thai đâu thường đâu! Trong bụng đại nhân là âm dương quỷ thai, phải trục cái thai ấy ra khỏi mới tốt. Để Hòa thượng ta kê một cái toa đến tiệm của Lý Hoài Xuân mà hốt thuốc.

Lý Hoài Xuân nói:

- Phải đó, sư phụ kê toa đi.

Gia nhân lập tức đem bút mực giấy đến. Tế Diên day lưng viết rồi dán lại, giao cho gia nhân. Đại nhân cũng không biết Hòa Thượng viết những gì trong đó.

Gia nhân cầm toa đi đến tiệm của Lý Hoài Xuân, đưa toa cho chủ quầy, nói:

- Ông chủ các người đang ở đằng nha môn đại nhân chúng tôi, đây là toa của Tế Công ở chùa Linh Ẩn cho, bảo tôi đến lấy thuốc.

Người làm công mở ra xem, thấy trên toa viết là:

Thiên lý lương tâm: 1 cái (phải đầy đủ)

Công đạo: toàn phần.

Tiệm thuốc xem xong, nói:

- Quần gia ơi, ông đem toa này về đi, tiệm của chúng tôi không có lương tâm.
- Tiệm thuốc của các ông không có lương tâm sao?
- Chẳng những chúng tôi không có lương tâm, mà cả tiệm thuốc này cũng không có lương tâm.

Quần gia không có cách gì hơn, bèn về nhà nói:

- Bẩm phu nhân, thuốc không hết được.

Lý Hoài Xuân nói:

- Cái gì? Đẳng tiệm thuốc tôi cái gì cũng có mà sao không hết được?

Gia nhân nói:

- Tiệm thuốc của các ông không có lương tâm. Họ nói cả tiệm thuốc đều không có lương tâm, không có vị thuốc đó.

Lục Bính Văn nói:

- Toa thuốc đâu, đem cho ta xem nào!

Gia nhân đem toa thuốc trình lên. Lục Bính Văn xem thấy đề là:

Thiên lý lương tâm: 1 cái (phải đầy đủ)

Công đạo: toàn phần.

Lục Bính Văn nói:

- Thuốc này không phải mất tiền mua, chính mình đã có sẵn lương tâm đây mà!

Tế Điền nói:

- Ông chỉ có lương tâm là được.

Lục Bính Văn nói:

- Truyền các Ban đầu chuẩn bị thắng đường.

Gia nhân nói:

- Đại nhân đau yếu như vậy, làm sao thắng đường cho được?
- Thắng đường, phải thắng đường! Ta đã làm một việc trái lương tâm, ta phải thắng đường mới được!

Ông ta mới nói câu đó xong, bụng tự nhiên tóp nhỏ lại. Lý Hoài Xuân nói:

- Đại nhân thắng đường biệc việc công, y sinh xin cáo từ, vì còn phải đi thăm bệnh chỗ khác.

Lục Bính Văn lập tức sai gia nhân truyền lệnh thắng đại đường, và dọn một chỗ ngồi kế bên cho Hòa Thượng. Lục Bính Văn sai cầm giám bài điệu Vương Long, Vương Hồ và Đậu Vĩnh Hàng ra. Thủ hạ nguyên biện là Mã Hùng vâng lệnh vào nhà lao đem Vương Long, Vương Hồ và Đậu Vĩnh Hàng ra trước đại đường. Ba người ra quỳ trước đại đường. Lục Bính Văn hỏi:

- Vương Long, Vương Hồ, ở Bạch Sa Cương đón đường cướp bạc lương, giết quan giải lương, có Đậu Vĩnh Hàng trong bọn bây không? Hai người hãy nói đúng lương tâm công đạo đi!

Vương Long, Vương Hồ nghĩ thầm: “Trước đây lời cung khai đều được mớm cho cả, bây giờ đại nhân lại hỏi; tình trạng vẫn y như cũ, ta làm sao nói khác đi!”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Thưa đại nhân, có Đậu Vĩnh Hàng.

Lục Bính Văn ùng ùng nổi giận, vỗ kính đường cái chát, nói:

- Hai thằng lộn sông này, kéo nó xuống đánh mỗi đứa 20 hèo cho ta.

Chưởng hình vâng lệnh, lập tức lôi Vương Long, Vương Hổ ra đánh. Đánh xong, Lục Bính Văn lại hỏi:

- Vương Long, Vương Hổ, hai đứa bây hãy nói thiệt, có Đậu Vĩnh Hàng trong vụ này không nè?

Vương Long, Vương Hổ lại nghĩ: “Đây chắc là Đậu Vĩnh Hàng đã chạy chọt rồi đại nhân mới gạn hỏi lại hai đứa mình. Phải đừng nói khác, một mực như cũ, đại khái là Đậu Vĩnh Hàng lãnh án thì hai ta mới mong bảo toàn tánh mạng”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Trong vụ đó thiệt có Đậu Vĩnh Hàng.

Lục Bính Văn nói:

- Hai cái thằng này thiệt là muốn ăn đòn mà! Đánh thêm nó 20 hèo nữa cho ta.

Lập tức hai người bị lôi ra đánh, đánh xong lại hỏi. Vương Long, Vương Hổ nghĩ thầm: “Cái này thiệt lạ! Trước đây chúng ta kéo Đậu Vĩnh Hàng vào lại không bị đánh, bây giờ tại sao lại bị đánh vậy kìa?”. Hai người vẫn nói y như trước, Lục Bính Văn lại kêu đánh nữa. Đánh hai người tới lần thứ ba đến nỗi thịt rách máu rơi. Lục Bính Văn nói:

- Nếu hai đứa bây không nói đúng lương tâm, ta đánh hai đứa bây hoài cho đến chết. Rốt cuộc có Đậu Vĩnh Hàng trong vụ đó không?

Vương Long, Vương Hổ nghĩ thầm: “Cực hình này chịu hết nổi rồi! Nếu nói có chắc bị đánh nữa”.

Hai người không còn cách nào khác, đành phải nói:

- Bẩm đại nhân, vụ đó không có Đậu Vĩnh Hàng.

Lục Bính Văn nói:

- Có thể chứ, người ta nói ra phải có lương tâm. Bản bộ viện có lương tâm, ta biết Đậu Vĩnh Hàng là người tốt, chuyện hai người khai quáng không có Đậu Vĩnh Hàng trong đó. Bây đầu, hãy mở xiềng xích cho Đậu Vĩnh Hàng, ta sẽ thả hẩn ngay tại đương trường.

Các quan nhân kế bên thấy đại nhân làm chuyện tầm phào vô cớ đó, thư biện vội bước đến, nói:

- Bẩm đại nhân, Đậu Vĩnh Hàng ở Bạch Sa Cương đánh cướp bạc lương, giết chết quan giải lương, coi như là phản nghịch; hơn nữa, đại nhân đã định án tâu lên hoàng thượng rồi. Đại khái là vụ án này đã phán quyết xong, chẳng bao lâu sẽ có ý chỉ đưa xuống. Đại nhân bây giờ thả Đậu Vĩnh Hàng, tới chừng đó phải làm sao xử trí?

Lục Bính Văn nói:

- Người đừng có nói nhiều, ta có lương tâm, hoàng thượng cũng không bằng tạ Đại phạm, quan hiện tại không bằng cai quản việc đương làm, ta nếu thả Đậu Vĩnh Hàng, hoàng thượng cũng cai quản không được ta việc này.

Thư biện nghe nói những câu không giống ngày thường, bèn nói:

- Đại nhân nếu thả Đậu Vĩnh Hàng, thư biện làm không được rồi, vậy đại nhân hãy cách chức thư biện trước đi!

- Cách chức mi cho đỡ hồng việc. Bây đầu, đưa giấy cách chức lại ta cách chức tên này trước.

Tức thì giấy cách chức được dán lên. Nguyên biện là Mã Hùng cũng đến dập đầu trước quan Hình đình, nói:

- Bẩm đại nhân, thả Đậu Vĩnh Hàng không được đâu.

- Sao vậy?

- Đại nhân nghĩ xem, Đậu Vĩnh Hàng mưu phản đại nghịch đã hỏi cung xong, đại nhân trình với Thừa tướng làm văn thư, Tán Thừa tướng dĩ nhiên đã biết. Đại nhân tha hẩn đi rồi, Tán Thừa tướng muốn xét lại vụ án này, đại nhân phải làm sao?

- Đồ cóc, Tần Thừa tướng không xía vô được chuyện của tạ Ông ta làm Thừa tướng, ta làm Hình đình, ông ta không can thiệp được vào việc của tạ Ta có lương tâm! Đậu Vinh Hàng là người tốt.

- Đại nhân nếu thả Đậu Vinh Hàng thì nên cách chức tôi đi.

- Cách thì cách! Bay đâu, đem sổ cách chức lại, cách chức Mã Hùng cho ta.

Các quan nhân thủ hạ sợ hết hồn, thoái lui hết. Hễ ai ngăn cản thì bị cách chức, mọi người đều không dám nói gì. Lục Bính Văn sai kẻ tả hữu mở xiềng cho Đậu Vinh Hàng. Quan nhân thủ hạ lập tức mở trói ngay. Lục Bính Văn nói:

- Đậu Vinh Hàng, bản bộ viện biết ngươi là người tốt bị hàm oan, ta thả ngươi tại buổi hầu này.

Đậu Vinh Hàng trong lòng lo lắng, nghĩ thầm: “Tại sao có sự việc như vậy?”. Ngước lên nhìn thấy có Tế Diên ngồi một bên, Đậu Vinh Hàng càng thêm chững chặc. Tế Diên nói:

- Đồ trướng ung! Còn không chịu đi mau, một lát nó sáng trí lại, kêu người ta trói ngươi lại bây giờ!

Đậu Vinh Hàng mới vỡ lẽ, lật đật bước ra ngoài. Ra tới cổng, thấy các quan nhân ở đó đang xúm nhau bàn luận:

- Đại nhân chúng ta vô cớ thả Đậu Vinh Hàng thật là một chuyện quá mới mẻ.

- Các anh tin tôi đi! Người kia nói. Chức Hình đình này chắc ông ta ngồi không lâu đâu!

Đậu Vinh Hàng bước ra cổng nha môn thì thấy đằng kia đi lại hai cỗ ngựa, người cưỡi phục sức theo lối tùy tùng. Đến cổng Hình đình, họ dừng ngựa nhảy xuống. Hai người cưỡi ngựa chẳng ai xa lạ mà chính là Tần An, Tần Thuận, hai vị quan gia của Tần chính là Tần Thừa tướng. Nhân vì Lục Bính Văn bắt trói Tế Diên, trên đường phố đồn ầm cả lên, truyền đến phủ Tần tướng. Gia nhân Tần tướng phủ đều cảm niệm ân đức của Tế Diên. Trước đây, khi Tế Diên lần đầu tiên đến Tần tướng phủ, các gia nhân này mỗi tháng được thêm ba tiền công, đó là nhờ chủ ý của Tế Diên. Hôm nay nghe quan Hình đình bắt trói Tế Công chùa Linh Ẩn, có người bẩm với bốn vị quan gia đại nhân. Đại quan gia Tần An nghe được, bèn nói:

- Hay cho Lục Bính Văn lớn mật! Dám bắt trói thể tăng của Tướng gia chứ! Chuyện này rõ ràng là làm xấu mặt Tướng gia rồi đó.

Nói rồi lập tức bẩm báo với Thừa tướng. Tướng gia nghe nói, quá bất bình, kêu gia nhân:

- Ngươi cầm danh thiếp của ta đi ngay đến nha môn quan Hình đình nói rằng ta mời Tế Công đến ngay tức khắc.

Quan gia Tần An, Tần Thuận mới cầm danh thiếp lật đật đến nha môn Hình đình mời Tế Diên như thế.

Đậu Vinh Hàng sau khi ra khỏi đầm rồng hang hổ rồi, có ý muốn về nhà nhưng lại không dám. Gặp việc quan như thế này không biết ở nhà có bị rắc rối không? Bèn nghĩ lại: “Chi bằng hãy đến nhà Dương Mãnh, Trần Hiếu hỏi thăm trước rồi hãy tính”. Nghĩ rồi mới đến ngõ cửa nhà Trần Hiếu. Trần Hiếu, Dương Mãnh đang nói chuyện với Châu Khôn ở bên trong, nghe tiếng gõ cửa, Trần Hiếu bước ra mở cửa thấy Đậu Vinh Hàng, rất ngạc nhiên hỏi:

- Đậu hiền đệ làm sao về đây được?

- Lục Bính Văn thả tôi ngay tại buổi hầu. Vào bên trong tôi sẽ nói cho các huynh trưởng rõ.

- Chú về đây là phải, vợ chú hiện ở đây, em vợ chú là Châu Khôn cũng hiện có ở đây. Chú vào đi!

Đậu Vinh Hàng theo Trần Hiếu vào bên trong, Châu Khôn thấy, hỏi:

- Anh ơi, sao anh trở về được như vậy? Việc quan thế nào rồi?

Dương Mãnh trông thấy Đậu Vinh Hàng cũng vui lên, hai bên cùng chào hỏi vui vẻ. Đậu Vinh Hàng mới đem việc Lục Bính Văn thả mình ngay buổi hầu và cách chức quan nhân thư biện ra sao, trong lúc đó Tế Công ngồi có mặt ở đại đường, thuật lại một lượt. Mọi người mới vỡ lẽ, Đậu Vinh Hàng hỏi Châu Khôn:

- Sao chú lại ở đây?

Dương Mãnh, Trần Hiếu nói:

- Đâu hiền đệ, chú chưa biết à? Việc quan của chú là bị gia nhân người ta trông tréo vu cáo chú trộm cướp mà bắt vào ngục, vợ của chú bị Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên gạt bắt đi đưa vào nhốt ở Hợp Hoan lâu...

Dương Mãnh, Trần Hiếu kể lại những việc đã qua, nào là đi tìm Tế Diên ra sao, Châu Khôn đến nhà Vương Thắng Tiên giết người ra sao, Tế Diên triển Phật pháp cứu mọi người ra và đốt Hợp Hoan lâu ra sao, mỗi mỗi thuật lại. Đâu Vĩnh Hằng nghe kể, sợ rợn tóc gáy, nói:

- Té ra có những việc kinh người như thế à!

Trần Hiếu nói:

- Trong vụ này không có Tế Công thì không xong đó nghe. Đâu hiền đệ hôm nay đã về đây rồi, cả nhà chúng ta hãy vui say một bữa. Để ta đi kiếm rượu và đồ nhắm đem về. Chúng mình say vui một trận.

Trần Hiếu nói xong đi ra mua rượu thịt. Một lát sau Trần Hiếu trở về, rượu thịt không thấy cầm theo mà mặt mày lại thất sắc. Ai nấy ráp lại hỏi:

- Sao vậy? Sao Trần huynh trưởng không mua rượu thịt?

- Không xong rồi, Trần Hiếu nói, Kinh doanh điện soái truyền lệnh thủy bộ mười ba cửa phải đóng chặt, các ngõ hẻm đều cho quan binh án giữ, đi từng hộ tra xét tìm Đâu Vĩnh Hằng.

Mọi người nghe nói, sợ đến hồn phi phách tán.

175. Chương 176

Lục Hình đình ra lệnh bắt cường tặc

Mỹ nhiệm công nghe tin can quan binh

Mỹ nhiệm công Trần Hiếu đi ra mua đồ nhắm, thấy đường phố loạn cả lên, nghe nói quan Kinh doanh điện soái hạ lệnh cho mười ba cửa thủy bộ đều đóng chặt, xét từng hộ để bắt kẻ gian dương đại đạo trốn trại vượt ngục là Hắc diện báo Đâu Vĩnh Hằng. Tại sao có chuyện lạ như thế?

Sau khi quan Hình đình Lục Bính Văn thả Đâu Vĩnh Hằng đi ra, Tàn tướng phủ sai quản gia mời Tế Công về rồi, Lục Bính Văn bỗng nhiên sáng suốt trở lại, nhìn lại ở đại đường, Vương Long, Vương Hổ còn quỳ ở dưới, bèn hỏi thủ hạ:

- Vương Long, Vương Hổ quỳ ở đó làm chi Ai kêu chúng ra như thế?

- Đại nhân không phải cách chức thư lại Mã Hùng và thả Đâu Vĩnh Hằng rồi sao?

- Ai thả Đâu Vĩnh Hằng ra vậy?

- Đại nhân kêu thả! Chớ chẳng phải việc mới vừa rồi mà đại nhân lại quên rồi à?

Lục Bính Văn nghĩ lại, phương phát trong lòng mơ hồ ù ục cạc cạc như trong mộng. Hơi nhớ lại việc, sợ hết cả hồn: Đâu Vĩnh Hằng đã thành án, tâu lên hoàng thượng, làm sao có thể thả được? Tức thời căn dặn bọn thuộc hạ:

- Mau truyền lệnh ta: Đóng chặt mười ba cửa thủy bộ, quan sảnh phải giữ gìn các địa phương của mình, hai nhà hai bên phải coi ngó một nhà ở giữa, quan từ tam phẩm trở xuống, bất luận là nhà nào, đều phải tra xét từng hộ một. Bảo họ đừng nói là Đâu Vĩnh Hằng được thả ra mà phải nói đại đạo Đâu Vĩnh Hằng vượt ngục trốn trại, như có ai che giấu thì mắc tội đồng lõa, người nào giao nộp Đâu Vĩnh Hằng sẽ được thưởng một ngàn lượng bạc.

Dụ lệnh truyền ra, mười ba cửa thủy bộ đều đóng chặt, các quan cai quản địa phương mình mang quan binh đi tra xét các nơi. Trần Hiếu nghe tin này, thức ăn cũng không kịp mua, lật đật về nhà nói cho Dương Mãnh, Châu Khôn và Đậu Vĩnh Hàng nghe.

Đậu Vĩnh Hàng nghe xong, đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Hai vị huynh trưởng không nên kinh hãi như vậy. Đậu Vĩnh Hàng tôi, tình khuất mà mạng không khuất, thì không thể để liên lụy đến hai anh. Tôi sẽ nhảy tường phía sau đi đến nha môn Hình đình một mình đầu án, hai vị huynh trưởng tìm cách đưa vợ và em tôi đi trốn là được rồi. Hai vị huynh trưởng khỏi lo cho tôi.

Trần Hiếu nói:

- Làm như vậy đâu có được!

- Tôi lại có chủ ý, Dương Mãnh nói:

- Chú có chủ ý gì? Trần Hiếu hỏi:

- Tôi với Châu Khôn mỗi người cầm một ngọn dao thẳng đến nhà Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên gặp ai chém nấy; còn anh với Đậu Vĩnh Hàng hai người thẳng đến nha môn Hình đình, phụng cho mỗi người một dao cho rồi dời tên cầu quan ấy đi, giết cho đến gà chó không còn một móng. Chúng ta đại phản ở thành Lâm An, giết xong cùng vượt thành tìm một ngọn núi nào đó ở xa xa chiếm lĩnh làm đại vương, dựng lên cờ hiệu, chiêu quân mãi mãi, tích thảo tồn lương. Nếu quan binh có đến, chúng ta cũng không sợ, bớt được tức giận vì bọn cầu quan này.

- Chú cứ nói bậy nói bạ không thôi! Trần Hiếu nạt, căn cứ vào sức của bốn anh em ta tạo phản thì làm được những gì? Chủ ý gì khác đi để chúng ta xem có được thì làm.

Dương nói đến đó thì nghe bên ngoài có tiếng ồn ào, tiếp theo có tiếng gõ cửa. Dương Mãnh nói:

- Anh bị xét rồi đó! Để cho tôi khai đao trước cho.

- Đừng có lỗ mãng ghen! Để tôi đi ra nói chuyện với họ xem. Nếu có thể nói cho họ đi được thì càng tốt, thật thế là không được, nhưng đâu có thể nói là không được.

Nói rồi Trần Hiếu lật đật đi ra ngoài. Vừa mở cửa thấy đứng sẵn lối nhỏ các quan binh, có hai vị quan địa phương, một vị họ Hoàng, một vị họ Trần, đều mũ áo gọn ghẽ, dây loan đai thắt lưng, tiền tụ bào, giày đế mỏng, dao đeo bên sườn. Trần Hiếu nhìn thấy hai vị quan đều là người quen, nhưng cố làm như không biết, hỏi:

- Hai vị đại lão gia đến đây có việc chi?

Hoàng lão gia nói:

- Trần Hiếu, chúng mình đều là hàng xóm với nhau, thật ra chúng tôi cũng biết ông là người an phận qua ngày, hôm nay chúng tôi vâng lệnh quan Kinh doanh điện soái tra xét từng hộ tìm đại đạo trốn trại vượt ngục Đậu Vĩnh Hàng. Đây là việc công, không thiên không vị, ai cũng thế cả. Ông hãy tránh ra để chúng tôi vào xem thử!

Đây là vì quen biết với Trần Hiếu nên còn nể tình, nếu là người không cần phải nói như vậy, chỉ đem người ập tới, cho xét cũng xét, không cho xét cũng xét.

Trần Hiếu nghe như vậy, bèn nói:

- Hai vị lão gia khoan hãy vào, tôi có mấy lời này, thực ra tôi ở đây không phải ở một ngày một bữa. Bình thường tôi cũng không biết kết giao với bọn thổ phỉ, cũng không có những bạn bè vô lại đến nhà. Đại khái hai vị lão gia cũng thấy biết rồi. Hôm nay không phải là tôi không cho quý vị vào xét, vì trong nhà tôi còn có bà con thân thích ở, có hai đứa cháu gái bên nội, một đứa cháu gái bên ngoại đang ở, chúng đều là những cô nương 18,19 tuổi, chưa ra khỏi khuê môn. Hai vị lão gia đưa quan binh tiến vào làm cho mấy cô nương thân thích của tôi xuất đầu lộ diện e có nhiều điều bất tiện!

- Xin hai vị lão gia nể mặt Trần Hiếu tôi, hai vị đưa người đến xét nhà khác; giây lát tôi đưa mấy vị cô nương đi rồi, quý vị sẽ trở lại xét sau.

Hai vị lão gia nghe nói, đáp:

- Cái đó không được! Đây là việc quan, phải chăng là ông dám chống lại không tuân lệnh trên?
- Tôi cũng không dám chống lại không tuân lệnh, xin hai vị lão gia thông cảm cho; ai bảo trong nhà tôi ngăn cản không tiện cho xét.
- Trần Hiếu, trong nhà ông có giấu Đậu Vĩnh Hàng không?
- Không có đâu!
- Trong nhà ông không có Đậu Vĩnh Hàng, chỉ có mấy cô nương cũng không hề gì, chúng tôi vào đó xem thử có ngại gì đâu!

Nói rồi muốn xô Trần Hiếu vệt qua để tiến lên. Lúc đó Dương Mãnh cầm dao sẵn đứng chờ ở cửa thứ hai, nghĩ thầm: “Mấy tên bị thịt này bước vào, mình lấy nó làm vật khai đao mới được”. Trong lúc Trần Hiếu đang nói chuyện giằng co với hai vị lão gia thì đằng kia ba cỗ kiệu nhỏ đi lại. Có một người cỡi ngựa đi kèm, tới cửa nhà Trần Hiếu nhảy xuống ngựa nói:

- Thưa Trần gia, chúng tôi đến rước cháu gái nội và cháu gái ngoại của ngài.

Trần Hiếu nghe nói, ngạc nhiên nghĩ thầm: “Ta nói nhà ta có cháu gái nội và cháu gái ngoại là buột miệng nói càng, làm sao thiệt có người đến rước kia?”.

Thấy lối phục sức của người trưởng tùy này lạ hoắc, nhưng cũng tùy cơ ứng biến, Trần Hiếu nói:

- Hai vị lão gia, các vị thấy tôi nói có đúng không? Trong nhà tôi thiệt có bà con ở, người ta đến rước đây. Xin hai vị chờ một lát, đợi khi chúng lên kiệu rồi, các ngài vào khám xét là xong.
- Thế thì được. Hai vị lão gia đáp.

Trần Hiếu cùng người trưởng tùy đưa ba cái kiệu vào trong nhà, Trần Hiếu hỏi:

- Tôn giá ở đâu đến đây?
- Tôi là người của Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng ở đường Phụng Sơn. Trịnh gia sai tôi đến rước Đậu Vĩnh Hàng. Có phong thư gửi cho ngài đây.

Nói rồi móc thư đưa ra, đó là thư của Tế Công. Trần Hiếu mới vỡ lẽ, lật đặt kêu Đậu Vĩnh Hàng, Châu Khôn cùng Châu thị ba người lên kiệu, phủ màn xuống để người đó đưa đi. Sau khi kiệu đi rồi, Trần Hiếu nói:

- Hoàng lão gia, Trần lão gia, hai vị hãy đưa người vào xét đi.

Hai vị lão gia mới đưa người vào xét. Mà xét ai? Dĩ nhiên là không gặp rồi. Hoàng lão gia nhớ lại sự việc, suy nghĩ một hồi lâu. Hai vị này đều là người tinh minh lão luyện, ở bên ngoài lão thông việc biện án, một khi thấy ba cỗ kiệu đến có vẻ khác thường, ban đầu Trần Hiếu không cho xét, nói lời quanh co, sắc mặt biến đổi. Sau khi ba cỗ kiệu đi rồi, sắc mặt Trần Hiếu dần dần trở lại bình thường, lời nói cũng mạnh mẽ thấu lý. Hai vị lão gia nghĩ rằng trong ba cỗ kiệu này chắc có duyên cớ chi đây. Họ liền phái một quan nhân đi theo dõi xem ba cỗ kiệu này khiêng về nhà nào rồi báo cáo cho quan địa phương chỗ ấy biết, bất luận là chỗ ấy đã khám xét hay chưa cũng cho người đến xét. Quan nhân vâng lệnh ngầm theo dõi phía sau, thấy ba cỗ kiệu khiêng đến đường Phụng Sơn, tiến vào một tòa cổng lớn ở phía Bắc đường. Quan nhân ngược nhìn chính là nhà của Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng đại quan nhân, lập tức đến quan địa phương ở đường Phụng Sơn báo cáo. Hai vị lão gia ở địa phương, một vị họ Bạch, một vị họ Dương. Quan nhân đến báo:

Hoàng lão gia và Trần lão gia của chúng tôi sai tôi đi theo ba cỗ kiệu từ nhà Dương Mãnh, Trần Hiếu ở đường Đông khiêng ra, khiêng đến nhà Trịnh đại quan nhân ở đường Phụng Sơn. Lão gia chúng tôi nói trong kiệu có điều khả nghi, bảo tôi đến cho lão gia hay để nhanh chóng đến tra xét.

- Bạch lão gia, Dương lão gia nghe nói, lập tức dẫn bản bộ quan binh đến trước cửa nhà Trịnh Hùng, nói lời phân trần:
- Chúng tôi vâng lệnh quan Kinh doanh điện soái, tra xét từng hộ để tìm bắt tên đại đạo trốn trại vượt ngục là Đậu Vĩnh Hàng, cảm phiền các vị quản gia vào thông báo lại là có chúng tôi đến tra xét.

Gia nhân và Trịnh Phúc vào bẩm báo. Nguyên trước đây, Trịnh Hùng được thơ của Tế Diên bảo hôm nay đem ba cỗ kiệu đến nhà Dương Mãnh, Trần Hiếu rước vợ chồng Đậu Vĩnh Hàng và Châu Khôn. Kiệu và người vừa vào tới thì gia nhân vào bẩm báo là có quan địa phương đưa binh đến tra xét. Trịnh Hùng nghe báo, ngạc nhiên nói:

- Làm sao bây giờ?

Lại nghĩ: “Tế Công kêu mình đi rước Đậu Vĩnh Hàng. Nếu bị xét gặp trong nhà mình đồ tránh khỏi bị kết tội cố giấu giếm đây!”. Sợ đến phát ngáy nói không ra lời. Đậu Vĩnh Hàng nói:

- Trịnh đại quan nhân không cần phải lo thế! Tại mạng của tôi đen như vậy rồi thì đừng để liên lụy đến lão gia làm chi! Tôi sẽ nhảy tường ra ngoài đi trình diện là xong.

Trịnh Hùng nói:

- Làm như vậy đâu có được! Tế Công bảo tôi đi rước mấy vị về đây, tôi làm sao có thể để các vị vào tù cho được?

Gia nhân là Trịnh Phúc nói:

- Nô tài lên kiệu trở lại, rồi quan nhân cỡi ngựa đưa đi, bảo là đưa gia quyến ra ngoài thành, thế là xong!

Trịnh Hùng nghĩ: “Lời nói này có lý đa!”. Lập tức một mặt kiên gia nhân chuẩn bị ngựa, một mặt bảo đem kiệu đến, kêu Châu Khôn, Châu thị và Đậu Vĩnh Hàng lên kiệu lại. Trịnh Hùng đưa kiệu ra khỏi nhà mới lên ngựa. Bạch lão gia và Dương lão gia hỏi:

- Trịnh lão quan nhân đi đâu đó?

- Tôi đưa gia quyến đi viếng mộ.

Nói rồi, Trịnh Hùng giục ngựa cùng ba chiếc kiệu ra đi. Gia nhân mời Bạch lão gia vào trong tra xét. Tra xét nào gặp ai! Bạch, Dương hai vị lão gia bèn nảy chủ ý: “Ba cỗ kiệu này vừa mới đến nhà Trịnh Hùng nghe nói có tra xét lại khiêng đi ra nói là đi viếng mộ, chắc là có gian trá chi đó”. Lập tức sai một quan nhân đi theo, xem họ ra cửa nào rồi đưa tin cho quan giữ cửa, bảo phải xét kiệu, đừng để cho ra thành. Trịnh Hùng đưa ba chiếc kiệu sắp ra cửa Cấn Sơn. Nào ngờ ki đến cửa Cấn Sơn, bốn vị lão gia giữ cửa đưa quân giữ lại dò xét. Lúc này mấy chiếc kiệu muốn ra khỏi thành thiệt là khó hơn lên trời.

176. Chương 177

Phật gia điểm hóa cứu anh hùng

Giữa đường lánh nạn gặp cướp núi

Nói về Trịnh Hùng đưa ba chiếc kiệu thẳng ra cửa Cấn Sơn, trong lòng lo đến phát run. Vừa đến cửa Cấn Sơn, thấy cửa thành đã đóng chặt, bốn vị lão gia đứng giữ cửa từ trong đi ra. Bốn vị lão gia này một vị họ Vương, một vị họ Mã, một vị họ Ngụy, một vị họ Triệu. Bốn vị lão gia này đều có quen biết với Trịnh Hùng cả. Bình thường Trịnh Hùng là người rất ưa kết bạn, giao thiệp rất rộng, trên từ công khanh dưới đến thứ dân, quen biết với ông ta rất nhiều. Hôm nay bốn vị lão gia này gặp Trịnh Hùng, nói:

- À, té ra là Trịnh gia. Ai ngồi trong kiệu đó? Và định đi đâu?

- Ngồi trong kiệu là nội quyến của tôi. Hôm nay là ngày tế tự, tôi muốn đi viếng mộ Ở ngoại thành, cảm phiền các vị lão gia mở cửa thành để chúng tôi đi ra.

- Trịnh lão gia, hôm nay không giống như mọi ngày đâu, bình thường cũng không đóng cửa để mặc sức thiên hạ ra vào. Hôm nay có lệnh của quan Kinh doanh điện soái đóng chặt cả mười ba cửa thủy bộ để xét bắt tên đại đạo vượt ngục trốn trại là Đậu Vĩnh Hàng. Việc này rất trọng đại, mấy chiếc kiệu của ông muốn ra

cửa thành phải để chúng tôi vén rèm xem thử mới được. Kỳ thật chúng ta bình thường có giao tình, nhưng đây là việc công phải làm theo việc công.

- Các vị lão gia nói như thế không đúng, Trịnh Hùng tôi, đại khái các vị cũng biết, tôi bình thường không giao du với bọn phỉ loại, trong kiệu của tôi làm sao ẩn giấu bọn gian tế được? Trong kiệu này là đàn bà con nít, các vị đòi xem ở tại đường lớn như vậy có nhiều bất tiện.

- Trịnh Hùng, ông là người minh bạch, chúng tôi làm việc công. Việc quan trọng này, bỏ qua không được đâu! Ông muốn ra khỏi thành, không cho chúng tôi xét, chúng tôi để cho ông đi, lát nữa có người đòi như vậy thì chúng tôi phải làm sao? Cho ông đi được mà không cho người khác đi, há chẳng có sự thiên vị hay sao?

- Các vị đã không nhìn thấy không cho đi, thì tôi trở về nhà không đi nữa.

Bốn vị lão gia đang cãi lý với Trịnh Hùng, nào ngờ có vị quan nhân ở đường Phụng Sơn chạy đến nói:

- Bạch lão gia, chúng tôi đưa tin cho các vị biết, đừng thả cho ba cổ kiệu này khỏi thành. Nguyên do ba cổ kiệu này phát xuất từ nhà Dương Mãnh, Trần Hiếu ở đường Đông, khiêng đến nhà Trịnh Hùng lại đưa đi, trong đó chắc chắn có duyên cớ gì đó!

Bốn vị lão gia nghe báo xong, bèn nói:

- Nay Trịnh Hùng, ông cho chúng tôi cũng xem, không cho xem chúng tôi cũng xem.

- Tôi không thể để cho phụ nữ nhỏ 16 tuổi đầu chường mặt ra đường phố được. Tôi không đi, tôi trở về nhà là được rồi.

- Ông trở về nhà, chúng tôi cũng phải xem.

- Thưa các vị, cái này là không đúng rồi đa! Tôi ra khỏi thành, các vị đòi xem, sợ mang theo gian tế; tôi trở về nhà, tại sao các vị cũng đòi xem?

- Nay Trịnh Hùng, trong ba cổ kiệu này là ai vậy?

Nguyên ngồi ở cổ kiệu đầu là Châu Khôn, cổ kiệu thứ hai là Đậu Vĩnh Hàng, cổ thứ ba là Châu thị. Trịnh Hùng nói:

- Ở cổ đầu là tỳ tiện nội, cổ thứ hai là cháu của tôi, cổ thứ ba là cháu gái họ của tôi, đều là những thiếu phụ cô nương nhỏ tuổi cả.

- Có Đậu Vĩnh Hàng trong đó không?

- Tôi cũng không quen Đậu Vĩnh Hàng, làm sao có Đậu Vĩnh Hàng cho được?

- Đã không có Đậu Vĩnh Hàng, chúng tôi dòm xem đâu có ngại gì!

- Các vị thiệt là ý quan cật thế, không cần tình lý gì hết.

Dương nói tới đó thì Tế Diên từ đầu kia thất tha thất thiếu đi lại.

Nguyên Tế Diên đang ở đại đường ở phủ Kinh doanh điện soái, được quản gia Tần tướng mời về Tần tướng phủ. Tần tướng thấy Tế Diên lật đật mời ngồi, nói:

- Thánh tăng, tại sao Hình đình Lục Bính Văn dám trối lão nhân gia thế?

- Tướng gia hỏi đến, Hòa thượng ta có điểm oan ức không rõ ràng. Hôm qua chùa chúng ta lãnh đám tụng ba xấp kinh, nhà đám dạm một năm cơm nguội, bảo tụng thêm một thời thí thực. Năm ông Hòa Thượng tụng kinh xong, nhà chủ không chịu trả tiền, nói là giọng của thầy cả không ngọt, lại còn đánh các Hòa Thượng nữa. Bốn ông Hòa thượng kia đều bị đánh, chỉ có Hòa Thượng ta không bị đánh thôi. Ta muốn quỳ trước Hình đình để báo cáo họ, nào ngờ quan Hình đình không hiểu sự lý, bắt trối Hòa Thượng ta lại. Đến chừng lên đại đường, Lục đại nhân nổi khùng đem đại đạo Hắc diện báo Đậu Vĩnh Hàng thả ra.

Tần tướng nghe xong, nói:

- Đậu Vĩnh Hàng ở Bạch Sa Cương chặn đường cướp bạc lương, giết chết quan giải lương, giống như là phản nghịch, ta đã tâu rõ lên thánh thượng rồi, trình thỉnh xin xử giảo, làm sao ông ta dám thả kia?

- Hiện giờ ông ta thả ra rồi. Đại nhân không tin thì cho người đi hỏi thăm thử xem!

- Được, nếu ông ta đã thả, ta xem chừng ý chỉ thánh thượng đưa xuống, ông ta sẽ làm sao? Nếu ông ta đã thả rồi thế nào cũng bị triệu vào hầu, tạm thời không cần phải để ý đến ông ta nữa. Bạch Thánh tăng, xin mời ở đây uống rượu nhé!

- Cũng được!

Tần tướng lập tức sai gia nhân lau bàn ghế, dọn rượu lên. Tể Diên uống vài ba chén đứng vậy muốn cáo từ. Thừa tướng nói:

- Thánh tăng có gì gấp đâu? Uống rượu rồi hãy đi!

- Ta đi xem nhiệt náo, hiện tại quan Hình đình đã thả Đậu Vĩnh Hàng, rồi lại phái người truyền đóng cửa chặt mười ba cửa thủy bộ xét từng hộ kiểm bắt đại đạo Đậu Vĩnh Hàng. Việc này có thể là mới mẻ đấy. Ông ta muốn tự mình làm đảo lộn mà!

Nói xong, Tể Diên đứng dậy cáo từ ra khỏi Tần tướng phủ, thẳng đến cửa Cấn Sơn. Trịnh Hùng lúc đó đang nói quanh co với các lão gia giữ cửa, sợ họ xét kiệu. Thấy Tể Diên đến, Trịnh Hùng lật đật nói:

- Tể Công đến rồi! Ngài là người xuất gia xin phân giải việc này cho.

Tể Diên hỏi:

- Chuyện gì vậy a?

Trịnh Hùng nói:

- Tôi đưa gia quyến muốn ra khỏi thành đi thăm mộ, các vị lão gia này đòi xét kiệu; tôi nghĩ ở ngoài đại lộ, phụ nữ tuổi nhỏ thò đầu lộ mặt ra, có nhiều điều bất tiện nên nói là không được. Họ muốn xem trong kiệu có ai. Sự phụ nghĩ xem họ làm như vậy có phải là không nề tình nhau không? Có chỗ không đúng phải không?

- Không đúng rồi! Có lẽ Trịnh Hùng làm không đúng. Người ra làm việc công, người không cho người ta xem, người khác đi đến đây cũng đều không cho xem, như vậy thì thử hỏi việc công sẽ làm như thế nào?

Các vị lão gia nghe như vậy bèn nói:

- Sự pho thật là sáng suốt.

Trịnh Hùng trong bụng nghĩ thầm: “Tể Công ơi, ông đùa với mình sao chứ! Ông kêu mình đi rước Đậu Vĩnh Hàng, bây giờ người ta đòi xét, ông lại nói những lời như thế. Đây có phải là ông cố ý cho ta nằm ấỵ đây mà!”. Không cách nào khác, Trịnh Hùng bèn nói:

- Mấy vị cứ xem đi!

Các vị lão gia hỏi:

- Ngồi ở kiệu thứ nhất là ai vậy?

- Là tậ tiện nội.

Mọi người vén rèm lên xem thì là một ông già râu bạc, ngay đến Trịnh Hùng cũng phải ngạc nhiên! Mọi người hỏi:

- Đây Trịnh Hùng, ông không phải nói là tiện nội của ông hay sao?

- Tại các ông nghe không rõ, đây là cha của tậ tiện nội.

- Còn ở chiếc kiệu thứ hai?

- Là cháu gái của tôi.

Mọi người vén rèm lên xem thì là một bà già. Mọi người hỏi:

- Đây là cháu gái của ông à?
- Đây là bà nội của cháu gái tôi.
- Còn ở kiệu thứ ba?
- Đây là cháu gái họ.

Vén rèm lên xem thì là một bà ni cô già. Trịnh Hùng nói:

- Đây là sư phụ của cháu gái họ tôi.
- Trịnh Hùng, cái này ông có ý giỡn chơi, trong kiệu không có phụ nữ nhỏ tuổi, cũng không có Đậu Vĩnh Hằng. Ông cố ý đùa cợt chúng tôi mà! Hãy mở cửa thành cho nhóm Trịnh Hùng đi đi.

Lập tức cửa thành được mở ra. Ba cỗ kiệu cùng Hòa thượng đồng ra khỏi thành đi về phía nhà mồ của Trịnh Hùng. Tới nơi, Châu Khôn, Đậu Vĩnh Hằng, Châu thị đều xuống kiệu, bước tới hành lễ Tế Diên. Đậu Vĩnh Hằng nói:

- Bạch Thánh tăng, lão nhân gia thật là Phật pháp vô biên, cứu vớt đệ tử sống lại một lần nữa. Đậu Vĩnh Hằng tôi chỉ có nhất bộ nhất bái mới báo đáp được ơn dày của lão nhân gia ban bố.

Tế Diên nói:

- Trịnh Hùng, người đưa cho ta ba con ngựa, một con dao đeo bên hông, bảo bọn họ trốn đi. Tương lai chúng ta còn có duyên gặp lại.

Đậu Vĩnh Hằng lại cảm ơn Trịnh Hùng rồi mới cùng Châu Khôn, Châu thị cáo từ.

Trịnh Hùng hỏi:

- Hai vị định đi đâu?

Đậu Vĩnh Hằng nói:

- Tôi cũng không biết đi nơi nào!

Châu Khôn nói:

- Tôi định cùng anh chị tôi đi đến chỗ một người bạn để tạm lánh.

Nói rồi cung tay từ biệt.

Ba người lên ngựa, thuận theo đường lớn đi tới trước, cũng không nhất định là đi đâu. Trên đường đi, cứ đói ăn khát uống, ngày đi đêm nghỉ. Hôm đó, sắc trời đã tối, đang độ đỏ đèn, ba người cỡi ngựa đang đi tới trước, gặp một cửa núi. Bỗng nghe vang lên một hồi thanh la, từ trong núi xông ra hơi hai chục người đều bịt mặt, vận quần áo ngắn, mỗi người cầm trường thương, dao lớn, kiếm ngắn, búa to, chạy ra cản đường. Có người hét lớn:

- Núi này ta mở, cây này ta trồng, ai đi qua đây phải để lại tiền mãi lộ. Ú ớ cứt cái nửa câu, một dao một mạng đất chôn vùi.

Lại nói:

- Bầy dê non nhận lễ kia, tới đây mau để lại vàng bạc mãi lộ đi, sẽ được tha cho khỏi chết, nếu chẳng nghe lời trốn đi, khó hơn lên trời đấy.

Châu Khôn thấy bị chặn đường bèn lật đặt thúc ngựa lên trước, nói:

- Xin có đôi lời cùng các bạn: Tại hạ họ Châu tên Khôn, nguyên là Bắc lộ tiên đầu, hôm nay cùng anh chị đi qua đường này, cảm phiền các vị trở về bẩm lại với trại chủ là Châu Khôn hôm nay không thể lên núi bái vọng được, tạm thời mượn đường đi qua. Hôm khác sẽ lại đến thỉnh an trại chủ.

Các lâu la nghe như vậy, nói:

- Té ra tôn giá là Tiên đầu Châu Khôn ở Bắc lộ! Xin tôn giá chờ một lát, chúng tôi về bẩm lại với trại chủ một tiếng.

Nói rồi cho người chạy bay lên núi. Giấy lát không lâu, từ trên núi một hồi thanh la nổi lên, hơn hai trăm người kéo xuống, lồng đèn và đuốc cầm sáng rực như ban ngày. Châu Khôn ngược nhìn thấy ba người đi trước. Người cưỡi ngựa hồng đi giữ, đầu đội khăn đoạn bảo lam, mình mặc tunic bào màu lam, mặt vàng như nghệ, lông đen áp tai, dao đeo bên sườn, thương cài sau lưng; người bên phải cưỡi ngựa màu đen, mặc áo choàng đen, gương mặt đen bóng, cũng kẹp một cây thương; người bên trái cưỡi một con ngựa bạch, mặc áo lụa trắng, mặt trắng, cũng cài một ngọn thương. Ba vị trại chủ đến gần, vỗ ngựa hỏi:

- Trước mặt chúng tôi là ai?

Châu Khôn nói:

- Tôi là Bắc tiêu đầu Thiết đầu thái tuế Châu khôn, hôm nay cùng anh chị tôi đi qua đây, muốn mượn đường một lần, hôm sau sẽ đến cảm tạ.

Vị trại chủ mặt vàng hỏi:

- Lệnh thân là ai vậy?

- Anh rể tôi là đả hổ anh hùng Hắc diện báo Đậu Vĩnh Hàng.

Ba vị trại chủ nghe nói, “a” lên một tiếng, nói:

- Té ra là Đậu đại ca!

Nói rồi ba người lật đật nhảy xuống ngựa, bước tới hành lễ.

177. Chương 178

Núi Thúy Vân, anh hùng làm thảo khấu

Lục Hình đình hiển gái đẹp gạt người

Nghe Châu Khôn nói anh rể mình là Đả hổ anh hùng Hắc diện báo Đậu Vĩnh Hàng, ba vị trại chủ lật đật xuống ngựa bước tới hành lễ, nói:

- Té ra là Đậu huynh trưởng, hèn lâu mới gặp.

Đậu Vĩnh Hàng nhìn lại ba vị trại chủ đều không quen, liền vội vàng đáp lễ, nói:

- Quý tánh của ba vị trại chủ là chỉ Tôi thật là mới gặp lần đầu.

- Đậu đại ca là bậc quý nhơn hay quên, xin mời lên sơn trại rồi sẽ trình bày sau.

Đậu Vĩnh Hàng không lẽ không đi, bèn theo mọi người đi lên núi. Đến cổng trại nhìn thấy tòa đại trại này nhà cửa rất nhiều. Tiến vào cửa đại trại đầu, giao ngựa cho tòng nhân rồi vào thẳng Tự nghĩa đường. Ngồi xuống xong, các thủ hạ dâng trà. Châu Khôn nói:

- Chưa được lãnh giáo tôn tánh của ba vị trại chủ.

Vị trại chủ mặt vàng nói:

- Chúng ta là người nhà trăm năm về trước. Tôi cũng họ Châu tên là Hổ, có ngoại hiệu nho nhỏ là Tiểu diện tỳ hưu. Còn đây là hai em kết nghĩa của tôi.

Nói rồi lấy tay chỉ người mặt đen nói:

- Chú ấy kêu là Thiết bối tử Cao Trân, còn chú mặt trắng kia gọi là Hắc mao sái Cao Thuận. Tòa núi này tên là Thúy Vân Phong. Đậu huynh trưởng, các vị từ đâu đến đây?

Châu Khôn nói:

- Thôi, đừng thắc mắc nữa! Anh rể tôi ngụ tại thành Lâm An, vô cớ gặp phải việc oan rất là oan khuất, may mắn gặp được một vị cao tăng cứu chúng tôi ra khỏi đầm rồng hang hổ. Tôi định cùng anh ấy đi đến nhà bạn, qua đường này gặp ba vị trại chủ ở đây. Không biết ba vị trại chủ làm thế nào mà quen biết anh rể tôi như thế?

Châu Hồ nói:

- Ba anh em chúng tôi đóng ở đây lâu rồi, vâng lệnh ủy phái chúng tôi ở đây. Từ lâu thanh danh Đậu huynh trưởng vang dội xa gần, hôm nay mới gặp mặt, thật là tam sanh hữu hạnh! Trước đây chúng tôi có cho người đi mời Đậu đại ca hai lần nhưng không tìm được chỗ ở, hôm nay may mắn gặp được ở đây. Đậu đại ca, Châu hiền đệ, hai vị đừng đi đâu nữa làm chi!

Đậu Vĩnh Hàng hỏi:

- Mấy vị chiếm cứ núi này, làm sao còn có cấp trên nữa?

- Chúng tôi chiếm cứ núi này cốt để chiêu tụ anh hùng trong thiên hạ, tương lai chúng tôi đều giữ chức Khai quốc đại tướng quân cả.

- Ba vị nguyên là tướng quân của Đại Tổng ư?

- Không phải là quan chức của Đại Tổng đâu. Tôi có một vị Tổ sư gia tên là Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong. Ông ấy có một thứ bửu bối tên là Càn khôn tí ngọc hỗn độn bát. Lão nhân gia giỏi về tính toán, khéo biết về quá khứ vị lai. Ở giữa Bình Sa Giang tại Thường Châu có một tòa núi tên là Ngọa Ngưu Ky, trên núi có một cái miếu tên là Từ Vân quán. Hiện tại trong miếu đó có Tiên điện chân nhân, Hậu điện chân nhân, Tả điện chân nhân, Hữu điện chân nhân. Có hơn 500 vị lục lâm muốn thiết lập Huân Hương hội. Ai nấy đều dừng chân ở miếu đó. Đậu đại ca, anh đừng đi đâu, nên ở lại núi này đi. Chúng tôi sẽ gửi cho Tổ sư gia ở Từ Vân quán một phong thơ, chờ Tổ sư gia hồi âm, các anh sẽ giúp chúng tôi cùng hoàn thành đại nghiệp. Tương lai thế nào cũng được một chức hoặc nữa chức quan chớ chẳng không.

Đậu Vĩnh Hàng suy nghĩ: “Tạm thời không chỗ nào có thể đến được, chỉ nên hứa trước ở đây đã”. Nghĩ rồi bèn ưng thuận. Châu Hồ liền sai người cho quét dọn riêng một căn nhà cho vợ chồng Đậu Vĩnh Hàng, có vú em hầu hạ. Châu Khôn cũng ở trên núi đó. Tiểu diện tỷ hươ sai người đem sang Từ Vân quán một phong thơ. Suốt ngày, các vị trại chủ cùng vây đoàn một chỗ. Thời gian thấm thoát, ngày tháng như trôi, một hôm mọi người đang nói chuyện ở đại sảnh, Đậu Vĩnh Hàng nhắc lại hồi ở Lâm An bị Vương Thắng Tiên làm nhục, thật là đáng giận! Châu Hồ nói:

- Không hề chi! Tương lai chúng ta thành công rồi thì có thể báo thù.

Đương nói tới đó thì bên ngoài một tên lâu la chạy vào phi báo:

- Bẩm các vị trại chủ, dưới núi hiện có quan Kinh doanh điện soái Lục Bính Văn ở thành Lâm An đang trở về nhà, đi ngang qua dưới núi, chúng tôi chạy ra ngăn kiệu lại; ông ta đưa một tấm danh thiếp, nói là bái vọng trại chủ, mượn đường qua núi.

Tiểu diện tỷ hươ Châu Hồ nghe nói, bảo:

- Cao hiền đệ, mấy em ai biết Kinh doanh điện soái Lục Bính Văn?

Cao Trân, Cao Thuận đều lắc đầu không biết. Châu Hồ lại hỏi:

- Đậu huynh trưởng có quen biết không?

Đậu Vĩnh Hàng nghe đến tên Lục Bính Văn, giận đến nổi sắc mặt tái xanh, nói:

- Ba vị trại chủ không biết, Lục Bính Văn với tôi có một mối thù sâu tợ biển. Tôi ở thành Lâm An bị hấn vu cáo đạo tặc bắt tôi bỏ ngục, gạt vợ tôi đem đi đưa cho Hoa hoa thái tử Vương Thắng Tiên, hại cho cả nhà tôi tan nát. Nếu không nhờ Tể Công cứu cho thì chúng tôi đều bị chết trong tay hắn. Tể Công đã nói cho tôi biết trước, hắn là kẻ cừu thù của tôi. Hôm nay hắn đã đến đây, tôi đâu có thể để yên cho hắn? Ba vị trại chủ đã không quen biết với tên Lục Bính Văn này thì để cho tôi báo cừu rửa hận.

Nói rồi cầm lấy con dao, chạy bay ra ngoài.

Lục Bính Văn tại sao lại đến đây? Trong đó phải có một đoạn duyên cớ. Nhon vì trước đây Lục Bính Văn thả Đậu Vĩnh Hàng ra, sau khi tỉnh trí lại bèn sai người xét bắt, nhưng không bắt được, ông ta tính thầm: “Việc này đã tâu lên hoàng thượng rồi, làm sao mà ém nhem được!”. Nghĩ rồi lật đặt ngồi kiệu đến nhà Vương Thắng Tiên và được mời vào thư phòng. Lục Bính Văn hành lễ Vương Thắng Tiên xong rồi nói:

- Lão gia, xin cứu môn sinh với. Bị rắc rối rồi!

- Hiện khế có việc gì thế? Chậm chậm hãy nói.

- Hiện giờ Đậu Vĩnh Hàng chặn đường cướp bạc ở Bạch Sa Cương đã trốn thoát rồi. Sự việc này đã tâu lên thánh thượng biết, cầu xin lão sư gia che chở giữ gìn cho môn sinh với.

Wương Thắng Tiên nghe nhắc tới việc này, dùng dùng nổi giận, nói:

- Đậu Vĩnh Hàng là cừu nhân của ta, người không biết sao? Hỏa thiêu lâu Hợp Hoan làm cho người đẹp của ta bị chết cháy trong đó, ta mất không cả về người lẫn của mà còn thả Đậu Vĩnh Hàng ra để nó cầm dao đến thí mạng ta à! Đến nước này người còn bảo ta che chở cho người, chừng nó đến kiếm ta báo cừu thì ai che chở cho ta? Người tự mình làm thì tự mình chịu lấy, ta cũng không có cách nào giúp người được, người hãy về đi.

Lục Bính Văn như đâm đầu vào cọc, không còn cách nào hơn, đành phải cáo từ. Ngồi trên kiệu trở về nhà môn tìm cách chạy chọt sau. Đang ngồi trên kiệu đi tới trước, Lục Bính Văn bỗng thấy bên con đường lớn một người đẹp đang đứng, thật là thiên kiều bách mị, như hoa tự ngọc, Lục Bính Văn bỗng nhiên nảy sinh ý mới: “Wương Thắng Tiên rất thích người đẹp, muốn nhờ ông ta giúp, nếu không đưa người đẹp đến cho ông ta thì khó làm cho ông ta động lòng”. Nghĩ rồi liền bảo dùng kiệu lại, hỏi:

- Người đứng bên đường là ai vậy?

Đương sai đáp:

- Không có ai, chỉ có mỗi người bán tranh thôi.

Lục Bính Văn định thần nhìn lại, thì ra đó là một bức họa đang treo, trên có vẽ hình một người đẹp, trông giống như thiệt. Đứng kể bức họa là người bán tranh, phục sức theo lối nho lưu tú tài, tuấn tú hơn người. Lục Bính Văn liền gọi người bán tranh đến gần hỏi:

- Bức tranh người đẹp đó bán bao nhiêu tiền?

- Đại nhân muốn mua, tôi không dám lấy đắt, chỉ cần đưa một trăm lượng bạc thôi, ít nữa tôi không bán.

- Một bức tranh giá gì mà nhiều thế?

- Bức tranh này đắt giá vì công phu rất nhiều. Món hàng này chỉ dành cho bậc thức giả mình công sành điệu. Bức tranh của tôi ngày âm u không vẽ, ngày mưa không vẽ, gió mạnh, đại hàn, nóng bức cũng không vẽ, mỗi khi gặp ngày trong sáng mới đem ra vẽ vài nét. Hơi có một chút không cao hứng thì cũng không vẽ. Bức họa này tôi vẽ mất hơn một năm mới thành, có thần như thế. Cho nên ít nữa không bán vậy.

- Quý tánh tiên sinh là gì?

- Tôi họ Mai, có tên đôi là Thành Ngọc.

- Tiên sinh là người ở đâu?

- Tôi nguyên là dân ở phủ Trấn Giang.

- Tiên sinh đến kinh đô làm gì?

- Nhân vì song thân đã qua đời, tôi đưa cô em lên kinh đô, ở tạm nhà thân thích; làm việc gì có hai nhà giúp đỡ qua lại cũng tiện. Hiện tại anh em tôi ở nhờ đằng ngõ thứ hai tại hẻm Thanh Trúc để vẽ tranh sống qua ngày.

Lục Bính Văn trong lòng bỗng nghĩ: “Mỗi khi vẽ một nét đều có ảnh hưởng đến ngũ quan của người, xem ra Mai Thành Ngọc tương mạo thanh tú, đại khái em gái anh ta chắc phải đẹp lắm”. Nghĩ rồi nói:

- Tiên sinh hãy cuốn bức họa này lại theo ta về nhà môn.

Mai Thành Ngọc bèn cầm bức họa cùng theo về nha môn. Quan kinh doanh điện soái mời Mai Thành Ngọc vào thư phòng rồi hỏi:

- Tiên sinh, trong nhà được mấy người?
- Chỉ có hai anh em tôi thôi.
- Tiên sinh! Lệnh muội cũng biết vẽ nữa phải không?
- Cũng biết vẽ.

Lục Bính Văn lập tức kêu người cân 100 lượng bạc giao cho Mai Thành Ngọc. Lục Bính Văn nói:

- Tiên sinh nên nán lại ở đây hoặc có thể tôi còn muốn nhờ tiên sinh vẽ cho ít tấm bình phong.

Mai Thành Ngọc trong lòng rất vui vẽ, bèn chịu ở nán lại; rồi cáo từ ra về.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Bính Văn sai một bà vú em đem theo hai bao điểm tâm, dạy bà vú mấy câu rồi bảo ngồi lên một chiếc kiệu nhỏ thẳng đến ngõ thứ hai hẻm Thanh Trúc. Đến nơi hỏi thăm nhà của Mai tiên sinh vẽ tranh. Khi đã hỏi thăm rõ ràng bèn đến ngay cửa hạ kiệu, gọi cửa.

Mai Thành Ngọc lúc đó cùng em là Bích Hoàn đang bàn luận ở trong nhà, nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa. Mai Thành Ngọc ra mở cửa xem thì thấy đó là một người vú em bèn hỏi:

- Bà tìm ai?
- Tôi là người của nha môn Kinh doanh điện soái đại nhân. Chỉ vì hôm qua đại nhân chúng tôi mua bức tranh của tiên sinh đem về, phu nhân chúng tôi xem thấy rất thích, bảo tôi đến nhà tìm tiên sinh để vẽ thêm mấy bức nữa. Tôi vào nhà tiên sinh quấy rầy một chút được không?

Mai Thành Ngọc nghĩ thầm: “Bà ta là vú em, mời vào nhà có hề chi!”. Lập tức mời vào nhà bên trong, Bích Hoàn cô nương tự nhiên cũng gặp mặt. Bà vú em thấy vị cô nương này quả thật là mặt như thiên tiên. Lục Bính Văn phái vú em đến cốt xem mặt cô nương này, nếu như cô đẹp dễ thì mời Mai Thành Ngọc đi, còn như mặt mày coi bình thường thì không luận đến nữa. Vú em thấy vị cô nương này quả là thiên kiều bá mị, mới nói:

- Đại nhân chúng tôi bảo tôi đến mời tiên sinh đến nha môn nói chuyện, ngài còn muốn vẽ một số tranh nữa, tôi không nhớ là bao nhiêu! Tiên sinh đích thân đến gặp đại nhân chúng tôi nói chuyện tốt hơn, sẵn dịp định giá cả luôn.

Mai Thành Ngọc nghĩ rằng: “Quá tốt”. Lập tức cùng theo vú em đi đến nha môn.

178. Chương 179

Mai Thành Ngọc ngay khốn gặp anh họ

Điểm chó trắng cột đùa kinh gian đảng

Mai Thành Ngọc cùng bà vú em đi đến nha môn quan Hình đình. Vú em vào trước bẩm báo, Lục Bính Văn mời ngay Mai Thành Ngọc vào thư phòng, giả bộ cung kính nói:

- Mời tiên sinh ngồi.

Mai Thành Ngọc nghĩ thầm: “Ta là một nhà nho nghèo. Hình đình đại nhân cung kính như thế, ta cảm thấy có điều khác lạ”. Ngồi nói chuyện một lát, Lục Bính Văn hỏi:

- Tiên sinh năm nay được bao nhiêu niên kỷ?
- Tiên sinh năm nay 27 tuổi.

- Nghe nói trong nhà tiên sinh có một vị linh muối, mà không có vú em, đây thiệt là duyên trời vừa hợp, tôi xin bảo đảm với tiên sinh một đám cầu thân nhé! Hiện tại có quan Đại lý tự chánh khanh Hoa hoa thái tể Vương đại nhân, vợ mới chết còn chưa tục huyền, tôi đảm bảo với tiên sinh, đám này rất tốt.

Mai Thành Ngọc đến Lâm An ở được mấy tháng, đã từng thấy từng nghe, biết Vương Thắng Tiên là tên ác bá tại địa phương, nên lật đặt nói:

- Tiểu sinh là một nhà nho nghèo, đâu dám với cao, xin đại nhân không cần phải lo nghĩ.

- Tiên sinh, đừng nên chối từ. Đám cầu thân này tiên sinh muốn tìm cũng không ra đâu! Vương đại nhân là em của Tần Thừa tướng đương triều, ông ta lại là sư phụ của tôi, gả cho đám này, luận về thân thích, tương lai tiên sinh sẽ là cậu của tôi đấy.

Mai Thành Ngọc trong bụng nghĩ thầm: “Mình không nhận làm cậu hấn chắc là bị mắng quá!”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Xin đại nhân an tâm, tôi xin lãnh nhận thịnh tình; việc này tôi cũng không thể tự chủ được, phải trở về thương lượng cùng cô em mới xong.

- Không phải thương lượng, tiên sinh không muốn cũng phải muốn thôi. Đây, tiên sinh hãy cầm 200 lượng bạc này đem về làm của sính lễ, cũng không cần phải chưng dọn chi, lựa ngày tốt sẽ đến rước dâu. Tiên sinh cứ về chờ tin nhé! Việc này tôi đã làm chủ rồi đấy!

Mai Thành Ngọc không lấy bạc cũng không được vì có lệnh bảo anh ta phải lấy mà! Mai Thành Ngọc không còn cách nào khác, bèn cầm 200 lượng bạc trở về nhà. Vừa gặp cô nương, anh ta nói:

- Em ơi, mau gom góp đồ đạc tể nhuyển rồi chúng ta trốn đi cho mau nhé! Ta đi thuê thuyền đây.

Cô nương nói:

- Ôi, anh gặp việc gì mà có vẻ vội vàng thế?

- Anh không cần nói cho em hay, không có thì giờ nữa, em nên mau thu xếp đi, anh đi thuê thuyền đây.

Nói rồi Mai Thành Ngọc từ trong nhà đi ra, nào ngờ vừa đến đầu ngõ phía Đông thấy có hai vị Ban đầu cùng với 10 người lính chực sẵn ở đó. Thấy Mai Thành Ngọc họ nói:

- Mai tiên sinh đi đâu vậy? Bọn tôi vâng lệnh quan Kinh doanh điện soái canh giữ ở đây. Tiên sinh định trốn đi hả? Đâu có được! Tiên sinh muốn đi cũng được, mà hãy để gia quyến lại.

Mai Thành Ngọc nghe nói, ngạc nhiên tự nghĩ: “Mình muốn trốn, nào ngờ Lục Bính Văn đã sai người canh giữ rồi!”. Bèn quẹo qua hướng Tây. Ở đầu ngõ hướng Tây cũng gặp hai vị Ban đầu và mười người lính chực sẵn ở đó. Mai Thành Ngọc thấy vậy, trong lòng quá lo lắng: “Việc này phải làm sao đây?”. Còn đương ngáy người suy nghĩ thì đầu kia có một người đi lại hỏi:

- Hiền đệ, làm sao mà đứng ngáy người như vậy?

Mai Thành Ngọc vừa thấy người này bèn nói:

- Biểu huynh ơi, anh đến thiệt là hay quá, em đang gặp một tai họa tày trời đây!

Người vừa mới đến không ai khác mà là Thám nan thủ vật Triệu Bân. Nguyên mẹ của Triệu Bân là cô của Mai Thành Ngọc, hai người này là anh em cô cậu. Triệu Bân thấy Mai Thành Ngọc có dáng vẻ quá sợ hãi như vậy mới hỏi:

- Hiền đệ có việc gì thế?

- Mời anh đến nhà, em sẽ nói sau.

Hai người cùng về nhà Mai Thành Ngọc. Triệu Bân hỏi:

- Hiền đệ gặp việc gì vậy?

- Em vì bán tranh mà gánh cái họa này.

- Sao vậy?

Mai Thành Ngọc mới đem việc Lục Bính Văn ra lệnh cầu thân nói ra một lượt và bảo:

- Bây giờ muốn trốn cũng trốn không được. Hai đầu ngõ đều có quan binh chặn hết. Huynh trưởng có cao kiến gì bày cho em với.

Triệu Bản nghe rồi mắt long song sọc nói:

- Hay cho bọn chó đẻ này, hết cướp người lại hại người dám khi phụ em của ta chó! Để ta xách dao tới phủ Kinh doanh điện soái gặp ai giết nấy, chém tận giết tuyệt rồi đến chỗ Vương Thắng Tiên giết hết cả nhà mới hả cơn giận của ta.

- Huynh trưởng nói như vậy không được đâu! Một mình anh đâu có thể tạo phản với bao nhiêu binh lính ở phủ Kinh doanh điện soái? Anh chỉ giết được một hai người rồi bị người ta bắt thì bầy bạ lăm đó. Vả lại anh không anh không em, chẳng những cứu không được em đây mà còn bị liên lụy đến mình, chừng đó cô ở nhà phải làm sao? Nghĩ như huynh trưởng không phải là kế an toàn đâu!

Triệu Bản nghe như vậy, yên lặng suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Ta có dụng ý rồi.

- Huynh trưởng có cao kiến gì thế?

- Ta có vị sư phó. Đó là Tế Công Phật sống của chùa Linh Ẩn, lão nhân gia là người rành tướng số, biết rõ việc quá khứ vị lai. Anh em ta hãy mời Ngài đến tính việc này mới xong.

- Cũng được! Mai Thành Ngọc đáp.

Hai người vừa đi khỏi nhà không xa thì thấy Tế Diên bước thấp bước cao, ngã xiêu ngã tó, khật khà khật khưỡng đi lại. Triệu Bản vừa thấy liền nói:

- Chà hay quá, Tế Công lão nhân gia tới kìa!

Nói rồi lật đật bước tới hành lễ, nói:

- Sư phó ở trên, đệ tử xin kính lễ! Con định đi tìm lão nhân gia đây.

- Triệu Bản, con hãy đứng dậy đi, không cần phải hành lễ.

Triệu Bản nói:

- Hiền đệ, em hãy ra mắt đi! Đây là Tế Công, sư phó của anh đó.

Mai Thành Ngọc thấy Hòa thượng rách rưới quá mức trong lòng có vẻ coi thường, bước tới vái chào qua loa. Triệu Bản nói:

- Thưa sư phó, đây là Mai Thành Ngọc, biểu đệ của con.

- Con muốn tìm ta có việc gì?

- Sư phó đi với con đến nhà biểu đệ đây rồi sẽ nói.

- Cũng được!

Tế Diên đi theo Triệu Bản về nhà Mai Thành Ngọc. Đến nơi, mời Tế Diên ngồi xong, Triệu Bản nói:

- Bạch sư phó, xin người đại phát lòng từ bi cho Em con gặp phải, một tai họa tày trời!

- Con không cần nói ta cũng biết rồi. Hai con mau đi vào nhà trong xem thử! Trong nhà loạn cả lên rồi đó.

Triệu Bản, Mai Thành Ngọc nghe nói có điều khác lạ, lật đật chạy vào nhà, thấy Bích Hoàn cô nương đang treo tòn ten trên dây thừng làm Mai Thành Ngọc và mọi người hoảng sợ mướt cả mồ hôi. Bích Hoàn cô nương mạng chưa tuyệt hẳn, may mà thời gian treo cổ chưa lâu. Mai Thành Ngọc lật đật đỡ em xuống cứu tỉnh, từ từ kêu gọi, cô nương mới lấy hơi lại được. Mai Thành Ngọc nói:

- Hiền muội ơi, em không nên nghĩ quẩn như vậy! Anh em ta chỉ có hai người, nếu em chết đi còn lại một mình ta trơ trọi, ta biết nương tựa vào ai? Bây giờ có biểu huynh mời được Phật sống Tế Công ở chùa Linh Ẩn tới đây, lão nhân gia chắc chắn sẽ cứu được chúng ta, hiền muội đừng nên nghĩ lo bầy bạ nữa.

Nói xong, nghĩ lại hoàn cảnh mình, Mai Thành Ngọc lệ tuôn lã chã. Tế Diên nói:

- Mai Thành Ngọc, Triệu Bản hãy ra đây!

- Sư phó, giờ phải làm sao?

- Mai Thành Ngọc, ngươi hãy đi ngay đến phủ Kinh doanh điện soái Lục Bính Văn, nói là đã thương lượng với em gái ngươi xong, đòi phải có 1.000 lượng bạc, một bộ trang sức bằng vàng thiệt, áo ngoài áo lót quần kép quần đơn đều phải là thứ lụa là thượng hạng, một mâm đủ cả sơn hào hải vị. Mọi thứ phải đem đến ngay để tối nay đưa kiệu đến rước người. Nếu không đủ cả mọi thứ yêu cầu sẽ không cho rước cô nương đâu.

Mai Thành Ngọc nói:

- Sư phó nói như vậy, nhờ họ ưng thuận đem đồ đến và đưa kiệu đến rước dâu thì phải làm sao?

- Không hề gì. Ngươi cứ đi lo chuyện đó đi! Họ có đưa đồ đến, tự nhiên sẽ có người lên kiệu mà!

- Ai vậy?

- Ta thấy trong nhà này không phải có con chó trắng sao? Chờng đó cho nó lên kiệu.

- Như vậy làm sao được?

- Ngươi đừng lo, ta bảo đảm được mà!

Triệu Bản nói:

- Sư phó bảo em đi thì em cứ đi đi, sư phó thần thông quảng đại, pháp thuật vô biên, Ngài có cách của Ngài mà.

Mai Thành Ngọc nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng nghe lời ra đi. Ra đến đầu ngõ, các quan nhân hỏi:

- Mai tiên sinh đi đâu đó?

- Tôi đến nha môn Kinh doanh điện soái gặp Lục đại nhân.

- Phải, tiên sinh cứ đi đi!

Mai Thành Ngọc đi thẳng đến nha môn Hình đình, gia nhân vào bẩm báo, Lục Bính Văn ra lệnh mời vào và đưa Mai Thành Ngọc vào thư phòng, hỏi:

- Tiên sinh đến đây có việc gì?

- Tôi về nhà thương lượng với em gái tôi, nó đã đồng ý, nhưng đòi 1.000 lượng bạc, một bộ đồ trang sức bằng vàng thiệt, bộ quần áo bằng lụa là thượng hạng, một mâm đủ cả sơn hào hải vị. Tất cả đều đem đến ngay đủ thì tối nay đại nhân đưa kiệu đến rước người. Nếu không đưa bạc cho tôi thì việc đó không thành đâu. Còn nói sau khi gả em rồi, ông ta là nhà hào phú, tôi lại không tiền, vai vế thân thích cũng không tròn được, không đưa cho tôi những đồ vật ấy thì việc đó khó bàn luận lắm!

Lục Bính Văn nghe vậy, trong bụng khoái tử, nói:

- Chỉ cần tiên sinh bằng lòng thì tiền bạc và đồ vật có sẵn đây. Tiên sinh cứ về đi, lát nữa tôi sẽ phái người đem bạc, quần áo, đồ trang sức, tiệc rượu đến ngay.

Mai Thành Ngọc cáo từ trở về nhà, nói:

- Sư phụ, Lục Bính Văn đều ưng thuận hết.

- Được!

Nói câu đó chưa xong thì Lục Bính Văn sai người đem bạc và đồ vật tới, Tế Diên nói:

- Dọn rượu lên, chúng ta cùng uống nào!

Mai Thành Ngọc nói:

- Sư phụ, lát nữa kiệu sẽ đến rước đây!

- Người đi mua trước cho ta bốn cái xiên để nướng, nửa cân thịt bò muối để ta cho chó trắng ăn lên kiệu coi nào!

Mai Thành Ngọc lập tức đi ra bên ngoài mua thịt bò nướng về. Tể Diên hỏi:

- Trong nhà có dây đỏ và son phấn không?

- Có.

- Dem ra đây!

Lập tức đem bốn cây xiên ra, mỗi cây xiên hai lượng thịt bò. Tể Diên nói:

Triệu Bản, con hãy ra cửa Tiền Đường thuê trước một chiếc thuyền, chuẩn bị sẵn sàng. Mai Thành Ngọc, người hãy gom góp tất cả đồ tế nhuyễn trong nhà cho nhanh lên. Lát nữa ta đưa chó lên kiệu đi rồi, tức thì Triệu Bản con hãy đưa biểu đệ, biểu muội của con đi trốn nhé! Nếu không, chừng chó trắng hiện nguyên hình, họ nhất định sẽ đến bắt con đấy!

Triệu Bản gật đầu ưng thuận. Tể Diên bẻ vẩy tay gọi chó trắng lại, La Hán gia mới thi triển Phật pháp, đại hiển thần thông, điểm hóa cho con chó trắng biến làm người đẹp báo ứng Vương Thắng Tiên.

179. Chương 180

Cưỡi người đẹp chó trắng náo động phòng

Bị cách chức giữa đường gặp cướp núi

Tể Diên vẫy gọi chó trắng lại, lấy bốn xiên thịt nướng cho chó trắng ăn. Chó trắng lắc đầu vẫy đuôi nhảy nhót vui mừng. Cho chó ăn xong, Tể Diên lấy dây đỏ cột tay chó cho sát xuống và cột miệng cho luôn, đoạn lấy son phấn tô lên, lấy quần áo cho mặc và giày đỏ tra vào chân chó trắng. Tể Diên niệm chân ngôn: “Án ma ni bát mê hồng!”. Lấy tay rờ vào mặt chó trắng, nói:

Khấp người lông trắng mỏ đen,

Lắc đầu vẫy đuôi ra oai,

Ngày thì canh cửa đêm canh trộm,

Chủ nhân nghèo cũng chẳng ăn năn,

Chó lành chẳng hề sửa bậy,

Tối nay vào chốn hương khuê,

Bàn đạo điểm hóa người xinh đẹp,

Để đi báo ứng Thắng Tiên Vương.

Tể Diên dùng pháp thuật điểm hóa cho chó trắng xong, Triệu Bản, Mai Thành Ngọc nhìn lại, thấy chó trắng đã biến thành người đẹp thiên kiều bách mị, rất vui mừng. Triệu Bản lật đặt ra cửa Tiền Đường thuê thuyền xong, trở về cùng Tể Diên tiếp tục bày tiệc. Uống cho đến lúc trời đã lên đèn, nghe bên ngoài tiếng trống vang lừng, kiệu hoa đã đến. Lục Bính Văn sau khi sai người đưa bạc và vật dụng đến nhà Mai Thành Ngọc xong liền cảm bức họa người đẹp đến nhà Vương Thắng Tiên, Lục Bính Văn nói:

- Xin chúc mừng lão sư.

Vương Thắng Tiên từ khi hỏa thiêu Hợp Hoan lâu, cứ đinh ninh người đẹp bị chết thiêu nên lòng càng nhớ tưởng mãi không một khắc nào quên. Hôm nay nghe Lục Bính Văn đến nói chúc mừng, bèn hỏi:

- Ta có gì mừng đâu nào?

- Môn sinh rước về cho lão sư một người đẹp, công việc đã xong xuôi. Vị cô nương này tự họa cho mình một bức chân dung. Lão sư gia xem bức họa này thử, thiệt giống như người không khác.

Vương Thắng Tiên mở bức họa người đẹp ra xem rồi nói:

- Trên đời sao có người đẹp như thế này?

- Hiện tại có đây, môn sinh đã thu xếp ổn thỏa cho lão sư rồi. Đó là em gái của Mai Thành Ngọc ở ngõ thứ hai hẻm Thanh Trúc. Quy định là tối nay đem kiệu rước đưa đến cho lão sư thành thân, gặp mặt là biết liền thôi.

Vương Thắng Tiên vốn là tên bạo háo sắc, nghe nói như vậy chịu quá:

- Hiền khế cực khổ vì ta quá, ta thật hổ thẹn.

- Chỉ cần lão nhân gia che chở cho môn sinh về việc thả Đậu Vĩnh Hàng khỏi bị cách chức là được.

- Ôi, đó là việc nhỏ, dễ thôi, dễ thôi!

Nói rồi Vương Thắng Tiên bảo gia nhân dọn tiệc để cùng Lục Bính Văn đối ẩm, một mạch sai gia nhân tìm thuê một chiếc kiệu hoa để đi rước dâu. Hễ có tiền thì việc gì cũng xong. Trong chốc lát mọi việc đều sẵn sàng. Trống nhà vang trời, kiệu hoa đi thẳng đến ngõ thứ hai ở hẻm Thanh Trúc. Tế Diên đã sắp đặt trước, thấy kiệu hoa đến bảo đóng chặt cửa không cho vào, ra lệnh thổi kèn đánh trống một chập cho rôm rả! Bên ngoài kèn trống nổi lên inh ỏi. Tế Diên hô:

- Thổi bài mở cửa, công xích thượng liễu thanh nương, phát phần thiệp.

- Thổi xong đưa bao lì xì, phải đưa bao vô cho thật nhiều, Tế Diên mới cho kiệu vào. Lại bảo Mai Thành Ngọc nói:

- Khi tân nhân lên kiệu, rất kị người lạ mặt, kiệu phải đem vào sát cửa.

Kiệu phu dọ, khiêng kiệu vào tận cửa. Tế Diên bỗng chó trắng để vào trong kiệu. Do pháp thuật của Tế Diên, chó trắng ngồi yên trong kiệu không phát ra được tiếng nào, kèn trống nổi lên inh ỏi, kiệu phu khiêng kiệu đi về nhà Vương Thắng Tiên. Tới nơi, vú em ra vèn rèm lên dịu chó trắng xuống kiệu. Vương Thắng Tiên nhìn thấy quả là người đẹp vô cùng, đôi chân mang giày nhỏ xíu. Tế cáo trời đất xong, Vương Thắng Tiên vui mừng quá mức, ngồi vào trong trường mà trên bàn tiệc rượu đã dọn sẵn, mọi người xúm lại mời tân nhân ăn. Tân nhân không nói cũng không ăn. Ai nấy đều lại dòm mặt người đẹp. Do pháp thuật của Tế Diên, chó trắng muốn nhúc nhích cũng không được. Thấy cả nhà đều lạ mặt, nó tức giận lắm. Nó tức giận vì thấy đồ ăn đầy bàn mà không thể nào mở miệng được.

Đến chừng trống đổ canh hai, Lục Bính Văn nói:

- Xin mời lão sư vào động phòng! Lát nữa môn sinh cũng về, ngày mai sẽ đến chúc mừng!

Vương Thắng Tiên vào trong phòng nhìn lại, người đẹp ngồi đó mà không nói lời nào. Vú em muốn giúp tân nhân trút bỏ áo xiêm nên bước tới mở dây cột ra, mở luôn cột miệng của chó trắng. Vương Thắng Tiên lúc đó mới bảo:

- Các vú em hãy ra đi!

Mấy vú em đều lui ra hết. Vương Thắng Tiên vội vàng bước tới, nói:

- Người đẹp ơi, nàng không nên mắc cỡ! Đây là đạo lý của nhân gian, chúng ta sẽ là chồng vợ mà!

Nói rồi, tên tiểu tử này dâm tâm nổi dậy, bước tới ôm choàng chó trắng kê miệng định hôn. Chó trắng đang tức giận sẵn, nhắm ngay mặt Vương Thắng Tiên phập một cái, ngoạm sứt chiếc mũi của hắn. Lúc này chó trắng đã hiện lại nguyên hình, mang luôn cả áo xiêm chạy tuốt ra ngoài, Vương Thắng Tiên bị tấp đầu quá nằm lăn ra mà hét:

- Cầu tinh, cầu tinh.

Gia nhân nghe lạ quá, không ai dám bắt chó lại. Sau khi chó chạy đi rồi, chạy đến lượm chiếc mũi của Vương Thắng Tiên, thừa lúc máu nóng còn chảy đem gắn nó lại. Lại cho tìm Lục Bính Văn. Lục Bính Văn

đã nghe biết tin đó, lật đật chạy về nha môn, sai người đi bắt Mai Thành Ngọc. Quan nhân tới nơi thì nơi đó chỉ còn nhà trống. Việc của Vương Thắng Tiên cũng không thể ếm nhem được, ai nấy đều cho là Lục Bính Văn gian kế rắp tâm muốn hãm hại. Mọi người đem việc đó bẩm lại với Thừa tướng. Thừa tướng nghe xong, tức giận nói:

- Em ta là kẻ vô tri, Lục Bính Văn cố tình dẫn dụ hấn nên mới xảy ra việc đáng giận này.

Thừa tướng đem việc này tâu với vua và nói rằng:

- Lục Bính Văn tự ý thả đại đạo Đậu Vĩnh Hàng, bỏ bê công vụ, hành xử như kẻ lái chợ, nếu còn ở lại quan chức thì mặc ý tung hoành.

Hoàng thượng bèn ban chỉ dụ: Cách ngay chức tước của Lục Bính Văn, vĩnh viễn cũng không thu dụng nữa. Lục Bính Văn dĩ nhiên là phải bị cách chức.

Khi còn tại chức Hình đình, hấn gom góp cũng được khoảng 8 đến 10 ngàn lạng bạc, hấn bèn cùng phu nhân, tiểu thư, thiếu gia mượn xe, thuê kiệu từ Lâm An bồng bế nhau về Nam kinh. Một hôm, đoàn người ngựa đang đi ngang dưới núi Thúy Vân, bỗng có mấy mươi tên lâu la chạy ra cản đường. Một tên hét lên:

- Những tên dê non nhận lễ trước mặt kia hãy đem vàng bạc nộp tiền mãi lộ, sẽ tha cho được sống. Bằng không nghe lời thì của người đều mất cả đấy!

Lục Bính Văn nghe nói, lật đật thúc ngựa đến trước, cầm một tấm danh thiếp, hỏi:

- Trại chủ của các người họ gì?

Lâu la đáp:

- Đại trại chủ chúng tôi là Tiểu diện tỳ hưu Châu Hồ.

- Cầm phiền các vị cầm tấm danh thiếp này báo lại là Kinh doanh điện soái Lục Bính Văn từ nhiệm trở về nhà, đặc biệt đi vòng đường đến vãn an trại chủ và mượn núi đi qua.

Lâu la cầm danh thiếp lên núi báo lại. Châu Hồ, Cao Thuận, Cao Trân ba vị trại chủ nhìn nhau bàn tán nhưng không ai biết mặt. Đậu Vĩnh Hàng nghe nói người mới đến là Lục Bính Văn, không dẫn được cơn thịnh nộ đang sôi sục trong lòng, nói:

- Ba vị trại chủ đã không quen thì được rồi. Lục Bính Văn là kẻ thù của tôi, hãy để cho tôi hôm nay báo thù rửa hận.

Nói rồi, Đậu Vĩnh Hàng đứng dậy rút phất con dao định chạy xuống núi. Tiểu diện tỳ hưu Châu Hồ nói:

- Đậu huynh dài hãy khoan đã. Anh cùng hấn có mối thù gì vậy, nói rõ cho chúng tôi nghe với.

Đậu Vĩnh Hàng mới đem việc ở Lâm An bị Lục Bính Văn làm hại ra sao, thuật lại từ đầu đến đuôi.

Châu Hồ nói:

- Anh đã có cừu thù với hấn như vậy cũng không cần phải xuống núi giết hấn làm chi. Hấn có chết đi kể như là đã xong đời, như vậy đâu gọi là báo thù. Tôi có chủ ý, không cần phải lấy tính mạng hấn, để tôi xuống núi mời hấn lên sơn trại dùng lời ngon ngọt an ủi hấn. Ba anh em sẽ nói đưa hấn đi một đoạn đường rồi áp giải hấn về Từ Vân quán, nơi ở của Tổ sư gia, đem vợ và con gái hấn cho Tổ sư gia thích cho ai thì cho. Nơi Tổ sư gia có Càn Khôn sở và Phụ nữ doanh. Cho Lục Bính Văn ở đó hầu hạ mọi người, lúc không có việc gì thì lôi hấn ra đánh một trận đay ải hấn cho nhục nhả tả tơi. Như vậy còn hơn là bắt hấn chết. Sơn trại này nhờ hai anh coi sóc giữ gìn. Lát nữa ba anh em tôi sẽ đưa hấn đi.

Đậu Vĩnh Hàng nghe nói cũng phải, hỏi Châu Hồ:

- Vậy tôi có cần gặp hấn không?

- Không cần gặp hấn làm gì, để tôi xuống núi gặp hấn thôi.

Nói rồi Châu Hồ, Cao Thuận, Cao Trân cùng kéo xuống núi, Lục Bính Văn ở dưới núi đang lo lắng, Châu Hồ đến gần, nói:

- Té ra đại nhân giá lâm, tiểu khả không đến sớm để tiếp rước, xin chân thành tạ lỗi!

Lục Bính Văn lật đặt nói:

- Trại chủ ở trên, tôi là Lục Bính Văn xin ra mắt! Hôm nay xin mượn đường qua núi, hôm khác sẽ đến đáp tạ.

Châu Hồ nói:

- Đại nhân đã đến tề sơn, xin mời lên sơn trại giây lát cho biết.

Lục Bính Văn nghe nói, trong bụng đã đánh lô tô, nhưng đầu dấm nói không đi. Ba vị trại chủ lập tức cho lâu la áp tải người ngựa lên núi cùng Lục Bính Văn. Vào đến sơn trại, phân ngôi chủ khách tiếp đãi. Lục Bính Văn nói:

- Tôi chưa được lãnh giáo tôn tánh ba vị trại chủ.

Bọn Châu Hồ mỗi người tự xưng tên họ và sai lâu la dọn tiệc khoản đãi Lục Bính Văn. Châu Hồ hỏi:

- Đại nhân từ đâu đến đây?

- Tôi từ thành Lâm An muốn trở về huyện Thượng Nguyên ở Kim Lăng.

- Hôm nay chúng ta có duyên, lát nữa chúng tôi sẽ đưa đại nhân một đoạn.

- Không cần quý vị nhọc sức, các vị trại chủ khỏi phải làm thế!

- Đại nhân bất tất phải khiêm nhường, đây là ba anh em chúng tôi muốn đưa đi mà.

Ăn uống xong, ba vị trại chủ dắt theo 100 lâu la đưa Lục Bính Văn xuống Thúy Vân Phong thẳng đến Từ Vân quán ở phủ Thường Châu. Trên núi chỉ còn Đâu Vĩnh Hàng và Châu Khôn ở lại coi ngó sơn trại. Châu Khôn nói với Đâu Vĩnh Hàng:

- Anh ơi, Lục Bính Văn phen này sắp gặp báo ứng rồi. Kể ra hấn hại người trở lại hại mình! Bây giờ anh em ta phải làm sao đây!

- Bây giờ coi như chúng ta báo được thù, có điều chúng ta vốn là người dân lương thiện thủ phận bách tính. Bị dính vào việc này không biết gỡ sao cho ra. Bây giờ chúng ta chiếm núi rơi vào sổ phận thảo khấu, cuối cùng chúng ta phải tính kế khác mới xong.

Anh em ở trên núi năm, sáu ngày, một hôm có lâu la chạy lên núi bẩm báo:

- Hiện tại dưới núi có một người đang đứng trước sơn khẩu mắng chửi om sòm, đòi tiền mãi lộ. Nếu không chịu nộp thì rần lên núi, gà chó giết hết không chừa một mống!

Đâu Vĩnh Hàng và Châu Khôn nghe báo, nói:

- Chuyện này lạ dữ đa! Lâu nay người ta chiếm núi xưng đại vương cốt để đón đường cướp của còn đảng này lại muốn lên núi đòi tiền đại vương, thiệt là khi dễ ta quá mức!

Hai người vội lấy binh khí, thót lên ngựa dẫn lâu la chạy xuống núi.

180. Chương 181

Túy Thiên sư đề chữ Trung Hiền Tử

Giả đạo cô mổ bụng trộm bào thai

Đâu Vĩnh Hàng và Châu Khôn nghe báo, tức giận hầm hầm, lật đặt nhảy lên ngựa quyết chạy lên núi xem người ấy là ai. Nào ngờ vừa xuống đến chân núi, hai người vội xuống ngựa làm lễ. Té ra người ở dưới chân núi là Tế Diên Hòa thượng. Hai người bước tới thi lễ, nói:

- Té ra là Thánh tăng, lão nhân gia từ đâu đến đây?

- Ta từ thành Lâm An muốn đi huyện Giang Âm.

Đậu Vĩnh Hằng nói:

- Sư phụ, mời lão nhân gia lên núi một chút.

- Ta không lên núi đâu. Hai người làm đại vương ở núi này hả?

- Bọn tôi không còn đất sống, đành tạm ẩn thân trên núi này vậy.

- Đậu Vĩnh Hằng, hãy kể tai lại đây, ta dặn như vậy ...như vậy...

Đậu Vĩnh Hằng gật đầu lia lịa, nói:

- Sư phụ, để con đưa sư phụ một ít tiền lộ phí.

- Ta không cần, có tiền hóa duyên rồi, ta phải đi đây!

Tế Diên nói rồi bỏ đi. Hôm đó, Tế Diên đến huyện Giang Âm, thấy có một thôn trang, ngoài cổng thôn có rất nhiều người tụ tập. Tế Diên vừa đi đến gần, trong đó có người nói:

- Có Hòa thượng đến rồi, chúng tôi xin lãnh giáo Hòa Thượng một việc. Mời đại sư phụ tới đây!

- Các vị có việc gì thế?

- Tòa thôn trang chúng tôi có bảy tám chục nóc gia, ba bốn lớp người mà không ai biết chữ, cả đến chữ đình cũng không ai biết đọc. Mọi người nói: Chuyện này thật là lạ, có lẽ người trong cả toàn thôn chúng ta phạm lỗi gì đây chắc? Mời một thầy phong thủy đến xem, ông ta bảo rằng đó là do lỗi chúng tôi không thờ văn võ thánh nhân. Nếu thờ văn võ thánh nhân sẽ có được văn phong đấy. Thôn trang chúng tôi cùng nhau bàn bạc nên sửa sang một cái miếu, thờ Quan phu tử và Khổng thánh nhân. Chúng tôi rất lấy làm khó xử: Có người muốn gọi miếu Quan Công sao lại có thờ Khổng thánh nhân; còn nếu gọi là miếu Thánh nhân sao lại thờ Quan phu tử? Cũng vì lẽ đó mà không biết đặt tên thế nào cho phải. Hòa thượng, ông cho dùm cái tên đi, đại khái chắc ông là người tài giỏi.

- Để tôi đặt cho! Đặt tên là “Trung Hiền Tử” nhé!

Mọi người đều nói:

- Hay quá! Hòa thượng cao minh thiệt! Ông biết viết chữ không? Nhờ ông viết lên tấm bảng này dùm có được không?

- Được chứ!

Lập tức đem viết đến. Tế Diên cầm viết viết ngay. Viết xong bảng “Trung Hiền Tử”, mọi người đều tấm tắc:

- Sư phụ, sẵn dịp viết cho một bức liễn luôn đi!

- Cũng được!

Nói rồi cầm viết quơ một loáng là xong ngay.

Về trên:

Khổng phu tử, Quan phu tử, hai vị phu tử.

Về dưới:

Làm xuân thu, xem xuân thu, một bộ xuân thu.

Mọi người xúm lại xem: “Thư pháp rất đẹp, chắc là văn lý lại càng hay”. Ai nấy đều khen không tiếc lời, rồi họ đề nghị:

- Đại sư phó, nhân tiện viết một đôi câu đối ngoài cổng cho đủ bộ.

Tế Diên cầm viết viết ngay câu đối ở cổng là:

”Trời mưa tuy rộng, không thấm được cỏ vô căn.

Phật pháp cao xa, khó độ hạng người bất thiện”

Tế Diên viết xong, mọi người xúm lại hỏi:

- Vị đại sư phò này viết chữ đẹp như vậy mà sao quá nghèo khổ tả tơi như thế?

- Thôi, các vị đừng nhắc tới làm chi! Tôi đang tức con vợ tôi đây.

- Sao mà giận cô ấy dữ vậy?

- Ta cưới con vợ về chưa được mười ngày, con vợ ta nó cuốn gói theo người khác mất ta tìm nó hơn nửa năm để bắt nó về nhà đây.

- Vậy là không gặp cô ấy rồi.

- Ta gặp chứ! Nó về với ta được hơn một tháng, nó lại trốn theo hòa thượng lão đạo mất. Nó nói nó thích hòa thượng; con vợ ta lại đi theo đạo sĩ. Ta giận quá đi tìm nó khắp nơi. Lần này tìm được ta quyết không tha nó đâu.

- Vợ Ông đã bỏ ông rồi, ông còn tìm nó làm chi Ông bây giờ đã xuất gia rồi, hãy ở lại “Trung Hiền Tử” của chúng tôi đi. Chúng tôi sẽ cấp cho ông mấy chục mẫu ruộng hương quả để ông chi dùng. Ông ở lại miếu, dạy cho mấy đứa học trò rồi tu hành, có được hay không?

- Không được đâu. Ta phải đi tìm nó mới được.

Nói tới đây, Tế Diên ngược đầu nhìn lên nói:

- Thiệt tức cười chưa? Mới nhắc mà con vợ ta nó tới kìa!

Mọi người ngược mắt nhìn ra thì thấy từ đằng kia, một vị đạo cô đang đi lại. Vị này mặt trắng phù dung phơn phớt như hoa đào, trong tay cầm một cái bao nhỏ. Tế Diên chạy tới níu cô ta lại, nói:

- A, cái đồ chết bầm, mi chạy theo lão đạo, bây giờ làm đạo cô hả? Ta cưới mi về không được mấy ngày. Ta đi kiếm bao nhiêu ngày nay, bây giờ mới gặp đây!

Đạo cô nói:

- Ô, các vị mau lại khuyên can giùm. Tôi vốn xuất gia từ nhỏ, đâu có dính dáng với người đàn ông nào. Ông Hòa thượng này điên rồi, nói tầm bậy tầm bạ không!

Mọi người lật đật chạy lại khuyên giải, nói:

- Chà, có chuyện gì vậy?

Tế Diên nói:

- Nó là vợ của tôi, chạy theo lão đạo sĩ, bây giờ làm đạo cô đó.

Đạo cô nói:

- Các vị có nghe thổ âm của Hòa thượng nói không? Ông ta nói giọng như thế đó, còn tôi nói giọng như thế này hay sao? Ông ta điên rồi mà!

Mọi người chạy lại nói:

- Đâu có được! Tế Diên nói.

Mọi người xúm lại gỡ tay Tế Diên ra để cho đạo cô đi. Tế Diên nói:

- Mấy người bắt tôi thả vợ tôi ra, mấy người phải đền con vợ khác cho tôi đã!

Ai nấy đều cho là Hòa thượng điên, mới nói:

- Để chúng tôi cho Hòa thượng mấy xâu tiền.

Họ hùn lại hai xâu tiền cho Tế Diên rồi nói:

- Đại sư phó hãy đi ăn điểm tâm cái gì đi.

Tế Điền cầm hai xâu tiền và nói:

- Để ta đi kiếm nó.

Nói rồi xách hai xâu tiền đi về phía trước. Đến một ngã tư trong thành Giang Âm, thấy ở phía Bắc đường có một bảng coi bói, ông thầy bói đang ngồi ngủ gật. Ông thầy bói này mạng vận không khá, từ sáng sớm tới giờ không có ai tới mở cửa hàng cả. Ông ta xếp quẻ bói ra mà không có ai đứng đến, đang trông muốn mòn con mắt mà không có ai ghé vào, ông ta đang ngủ gà ngủ gật thì nghe có người nói:

- Cho một cái đi!

Ông tưởng người ta đến coi quẻ, lật đặt mở mắt ra nhìn kĩ lại thì không phải, người ta hỏi mua một trái hồng. Ông thầy bói tức giận nhắm mắt lại định ngủ tiếp. Mới vừa nhắm mắt thì Tế Điền bước lại gần, nói:

- Ồi chào, coi quẻ đi. Coi quẻ bao nhiêu tiền?

Thầy bói ngược mặt lên, nói:

- Quẻ của tôi coi rất đúng. Mỗi quẻ là 12 tiền. Bớt cho ông hai tiền, còn trả mười tiền thôi.

- Tiền quẻ thì cũng không phải ít. Ông coi cho ta một quẻ đi. Coi trúng ta mời ông một bữa cơm, còn coi không trúng ta thưa ông lên quan đấy nhé!

- Tôi coi cho ông trúng tôi cũng không cần ông mời cơm tôi, còn coi ông không trúng tôi cũng không theo ông lên quan đâu.

- Được, ông coi cho ta đi.

- Ông rút một cây thẻ đi!

- Không cần rút ta cũng biết cây Tý mà!

- Vậy đâu có được! Mười hai thẻ này là Tý Sửu Dần Mẹo Thìn Ngọ Mùi Thân Dậu Tuất Hợi. Ông nói Tý không không được, phải rút ra tôi mới đoán được.

- Ta rút ra cũng là Tý thôi.

- Thế thì không được!

- Thì ông xem đây.

Tế Điền nói rồi lấy tay rút thẻ. Thầy bói xem quả là quả Tý, bèn nói:

- Miệng của Hòa thượng này linh thiệt!

Thầy bói cầm hộp quẻ lên định lắc. Tế Điền nói:

- Ông không cần lắc, nó là quẻ đơn mà!

- Không lắc đâu có được, quẻ phải phân biệt đơn chiếc trùng giao chứ!

Thầy bói không tin, cầm hộp lắc một hồi văng ra quả nhiên là quẻ đơn. Tế Điền nói:

- Ông lắc ra sáu quẻ đơn cho coi.

- Sao lại toàn sáu quẻ đơn cả được.

- Ông không tin cứ lắc thử, chỉ nhọc công thôi!

Thầy bói lắc liên tiếp năm lần đều là quẻ đơn cả, tức giận không thêm lắc nữa. Bày lên sáu quẻ đơn, nói:

- Đây là quẻ lục xung, ly mà hợp. Hòa thượng, ông muốn cầu việc chi.

- Vợ ta nó bỏ đi mất, ta muốn đi tìm mà không biết có tìm được không?

- Theo quẻ ứng thì tìm được.

Tế Diên thấy hai điều tiền tiền lên bàn, nói:

- Nếu tìm được con vợ, ta cho ông hai điều tiền này, còn tìm không được con vợ, ta đòi ông bốn điều tiền đấy nhé! Ta tố cáo ông lên quan mới được.

Thầy bói sợ hết hồn nói:

- Ông đừng có cáo báo tôi, tôi cũng không lấy hai điều này của ông đâu.

Tế Diên nói tới đó, ngược đầu lên nhìn thấy vị đạo cô đằng kia đi lại, bèn nói:

- Thầy bói linh thiệt! Con vợ ta nó tới kìa. Hai điều tiền này ta cho ông hết đó!

Tế Diên bước tới, níu đạo cô lại, nói:

- Cô đừng có đi nữa! Cô là vợ ta mà không chung ở với ta, lại cứ đi theo lão đạo sĩ, như vậy đâu có được!

Đạo cô nói:

- Cái ông Hòa thượng điên điên khùng khùng này, nói bậy nói bạ hoài. Tôi với ông hồi nào tới giờ đâu có quen mà sao ông cứ làm khổ tôi hoài vậy?

- Hai ta phải lên quan mới được!

- Lên quan thì lên quan.

Nói tới đó thì từ đầu kia có hai vị Ban đầu đi lại, nói:

- Này Hòa thượng, hai vị muốn kéo nhau lên quan hả?

- Vâng, ta muốn thưa lên quan đây.

Hai vị Ban đầu rút dây sắt ra trời ngay đạo cô lại. Đạo cô nói:

- Hai vị Ban đầu, các ông làm không đúng rồi đấy, tôi cùng với Hòa thượng kéo nhau lên quan, tại sao chỉ trời tôi mà không trời Hòa thượng?

- Lão gia chúng tôi ở đây có quy củ là nếu có đạo cô xích mích với Hòa thượng rủ nhau lên quan thì phải trời đạo cô lại chứ không trời Hòa thượng.

Đạo cô nghe nói như vậy mới không cãi nữa. Sự thật trong có một đoạn sự tình. Nhân vì tại địa phương huyện Giang Âm có xảy ra hai vụ án mạng, nên quan huyện mới phái các sai nhân đi bắt các đạo cô.

Tại huyện Giang Âm có một vị Ban đầu họ Hoàng tên Nhân, ông ta có một người em tên là Hoàng Nghĩa, mở một tiệm bán đồ trang sức. Hai anh em ở nhà riêng. Một hôm Hoàng Nhân phải đi xuống làng biện án, trong nhà chỉ còn một mình vợ là Ngô Thị Ở ba gian Bắc phòng rộng thênh thang. Hoàng Nhân phải đi biện án đến bốn năm ngày mới trở về, trước khi đi, kiếm em mình là Hoàng Nghĩa, nói:

- Anh phải đi xuống làng biện án đến bốn năm ngày mới về được, ngày mai chú đem cho chị hai điều tiền để chi dùng hàng ngày nhé! Chừng nào về, anh sẽ trả lại cho chú.

- Anh cứ đi đi! Hoàng Nghĩa nói.

Sau khi Hoàng Nhân đi rồi, hôm sau Hoàng Nghĩa đem hai điều tiền đến giao cho chị dâu. Đến nhà Hoàng Nhân, Hoàng Nghĩa thấy trong nhà chị dâu có một vị đạo cô khoảng hơn 20 tuổi mặt trắng phù dung đang ngồi, bèn nói:

- Này chị, anh tôi không có nhà, chị Ở nhà một mình mời ba cô, sáu bà như vậy có gì tốt đâu?

Ngô Thị nói:

- Chú muốn xen vào chuyện này à? Cô ta đâu phải là đàn ông? Cả đến anh chú có ở nhà cũng không xen vào chuyện của tôi được mà!

Hoàng Nghĩa không tiện nói cặn kẽ, bèn để lại cho chị hai điều tiền rồi về nhà. Đêm đó, Hoàng Nghĩa nhớ lại: “Chắc là có chuyện gì rồi. Anh ta không có ở nhà, ta phải đi thăm xem”. Lập tức đi đến nhà chị dâu gọi cửa. Gọi đến khô cả họng mà không có ai trả lời. Hai bên hàng xóm đều

đổ xô ra cùng với Hoàng Nghĩa xô cửa ra xem thử. Vào đến trong nhà, Hoàng Nghĩa sợ quá hét lên một tiếng.

181. Chương 182

Ngô Thị bị hại, lệnh truyền bắt giặc

Thiên sư cợt đùa, thẩm tra Thôi Ngọc

Hoàng Nghĩa cùng mấy người hàng xóm vào nhà xem thấy Ngô Thị bị đóng đinh trên tường, lòng bàn tay đóng một cây đinh lớn, trên đùi đóng một cây đinh lớn, bụng bị mổ toang, ruột gan đổ đầy. Ngô thị mang thai sáu tháng, thai nhi bị người ta lấy đi rồi.

Hoàng Nghĩa nhìn thấy như vậy, lật đặt đến nhà môn huyện Giang Âm kêu oan. Quan Tri huyện họ Cao lập tức thẳng đường, kêu Hoàng Nghĩa lên hỏi. Hoàng Nghĩa thưa:

- Bẩm lão gia, anh tôi là Hoàng Nhân, phụng lệnh lão gia xuống hương thôn biện án, dặn tôi ở nhà chiếu cố đến chị dâu. Hôm qua tôi đem cho chị dâu tôi hai điều tiền, sáng nay tới thăm. Thấy chị tôi bị đóng đinh trên tường, bụng bị mổ toang, không biết bị ai hãm hại như vậy. Cầu xin lão gia bắt hung thủ cho.

Quan huyện hạ lệnh khám nghiệm tử thi Ân bà nói:

- Nạn nhân bị người ta lấy trộm thai nhi và tử hà sa rồi.

Trước việc này, quan huyện cho là khó, vì không biết bắt hung thủ ở đâu. Mấy hôm sau, Hoàng Nhân trở về nhà nghe nói vợ mình bị hại bèn làm một tờ trình, nói:

- Ngày thường vợ tôi có bất hòa với Hoàng Nghĩa, đây chắc là Hoàng Nghĩa làm hại.

Quan huyện truyền bắt Hoàng Nghĩa lại hỏi:

- Anh người nói người hại chị dâu. Anh người không có ở nhà, người đến thăm mấy lần? Sự tình như thế nào hãy khai thật đi!

Hoàng Nghĩa thưa:

- Bẩm lão gia, anh tôi đi rồi, hôm sau tôi đến nhà đưa cho cho chị dâu hai điều tiền, thấy trong nhà có một đạo cô chừng 20 tuổi. Tôi nói chị tôi đừng mời ba cô sáu bà vào trong nhà, chị tôi lại không bằng lòng, tôi trở về tiệm mà thấy trong lòng không yên. Hôm sau tôi đến gọi cửa không mở, vào trong nhà xem lại thì chị tôi bị người ta hại rồi.

Quan huyện nghe nói có đạo cô ở trong nhà, bỗng nhiên vỡ lẽ. Hai hôm trước ở Thập lý trang ngoài cửa Tây có một vụ án. Trong nhà chỉ có hai vợ chồng, người chồng đi ra ngoài buôn bán, trong nhà chỉ có người vợ. Một hôm cầm một vị đạo cô ở lại đêm, hôm sau bị mổ bụng lấy mất bào thai. Hai bên hàng xóm người ta thấy nàng ta giữ lại một đạo cô, tới chừng nàng ta chết, vị đạo cô biến đâu mất. Vụ án kia được báo lên quan sở tại, hãy còn chưa tìm được hung thủ. Vụ án này cũng có đạo cô, quan huyện lập tức phái mã khoái đi tìm bắt đạo cô Hai vị Ban đầu vâng lệnh đi bắt đạo cô, nên thấy Hòa thượng níu đạo cô lại bèn bước tới trói đạo cô tức khắc. Nếu Hòa thượng không níu đạo cô đòi thưa lên quan, hai vị Ban đầu cũng trói đạo cô lại. Hai vị Ban đầu này một vị họ Lý, một vị họ Trần, trói vị đạo cô lại dẫn riết về nha môn. Tế Diên cũng đi theo về nha môn huyện Giang Âm. Ban đầu vào trong bẩm báo với quan huyện:

- Có một ông Hòa thượng lặc níu một đạo cô, hạ dịch bắt trói đạo cô lại đưa về đây.

Quan huyện nghe nói trong lòng rung động, lập tức cho truyền thẳng đường đưa Hòa thượng và đạo cô lên. Hòa thượng vào đến đại đường, quan huyện nhìn thấy lật đặt đứng dậy, nói:

- Té ra là Thánh tăng, Phật quang giá lâm!

Nói rồi bước tới hành lễ. Các quan nhân thấy vậy nói thầm với nhau: “Tại sao lão gia chúng ta lại đi hành lễ ông Hòa thượng kiếc như vậy kìa?”

Quan huyện không phải ai lạ mà chính là Cao Quốc Thái. Lúc trước Tế Diên ở huyện Dư Hàng cứu Cao Quốc Thái và Lý Tứ Minh. Sau đó Cao Quốc Thái ở nhà của Lương Vạn Thương học tập và trúng liên tiếp mấy khoa được bổ làm Tri huyện nên hôm nay mới gặp Tế Diên như thế. Cao Quốc Thái hành lễ Tế Diên xong, kêu tả hữu đem ghế mời Tế Diên ngồi. Tế Diên ngồi xuống xong, Cao Quốc Thái hỏi:

- Thánh tăng sao lại níu kéo đạo cô như vậy?

- Ta có 50 lượng bị đánh rơi, đạo cô lượm được mà không chịu trả cho ta, ta níu đòi mà cô ta không đưa, vì vậy mà ta phải đưa lên quan đây.

Quan huyện nghe nói như vậy liền sai tả hữu đưa đạo cô lên quỳ xuống trước đại đường, Quan huyện hỏi:

- Người là người ở đâu? Họ gì? Tên là gì?

Đạo cô thưa:

- Tiểu đạo là người phủ Dương Châu. Tôi họ Tri, tên là Tri Nhất Đường, xuất gia từ nhỏ, ra ngoài vân du học đạo.

- Tại sao người gạt lấy tiền của Thánh tăng?

- Tôi đâu có quen biết ông ấy. Hòa thượng nói tầm bậy tầm bạ đó.

Tế Diên nói:

- Lão gia cho người xét trên người cô ta thì biết.

Lão gia liền cho quan mai mò xét đạo cô ngay tại đại đường. Trên người đạo cô hoàn toàn không có vật gì cả. Tế Diên hỏi:

- Có mò cùng hết chưa?

Quan mai mò đến hạ bộ của đại cô rút ra một cái bọc, mới trình quan huyện:

- Bẩm lão gia, hần không phải đạo cô mà là đàn ông.

Quan huyện nghe nói, nổi giận dùng dùi, mắng:

- Tên lộn sòng này! Mi là đàn ông tại sao lại giả làm đạo cô? Đại khái phải có duyên cớ chi đây? Mi phải khai thiệt đi để khỏi bị khổ sở vì thịt da rách nát.

Đạo cô nói:

- Bẩm lão gia, tôi nguyên là mã khoái ở phủ Dương Châu, nhân vì địa phương chúng tôi có hai tên nữ tặc vượt ngục trốn trại, tôi phải cải trang thành đạo cô kiếm bắt chúng nó.

- Người là mã khoái đi biện án, vậy có Hải bộ công văn không?

- Không có

- Đại khái nhẹ tay tra hỏi người chẳng cung khai mà. Bây đầu, đem côn kẹp lại đây!

Quan mai bèn mở bọc ra xem, bên trong lớp giấy dầu là ba vật giống như bánh máu, có một cái tựa như hình người, giống như mới cắt. Quan mai nói:

- Bẩm lão gia, đây là ba thai nhi, tính ra vừa mẹ và con là sáu mạng người.

Quan huyện hỏi:

- Mi lấy những thứ này ở đâu?

- Tôi lượm được nhưng không mở ra nên không biết đó là vật gì.

- Người lượm được, tại sao giấu kĩ trong người thế? Đại khái là người không chịu nói thiệt phải không?

Nói rồi quan huyện sai kẹp đạo cô lại nhưng đạo cô vẫn nín thin. Xem lại thì đạo cô đã ngủ khì. Cao Quốc Thái hỏi:

- Bạch Thánh tăng, việc này phải làm sao?
- Không hề chi.

Nói rồi Tế Điền lấy tay chỉ một cái, miệng niệm lục tự chơn ngôn: “Ấn ma ni bát mê hồng! Ấn sắc linh hích!”

Tên giặc tức thì cảm thấy bị kẹp đau đớn quá chịu không nổi, mồ hôi chảy ra có giọt, buộc phải la lên:

- Lão gia không cần phải động hình nữa, tiểu nhân xin khai đây! Tiểu nhân nguyên là họ Thôi kêu là Thôi Ngọc, ngoại hiệu là Ngọc diện hồ ly. Tôi vâng lệnh Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong tổ sư gia ở Từ Vân quán tại Thường Châu sai đi lấy thai nhi và tử hà sa đem về phối hợp với Hãn mông được xông hương. Tôi phải giả làm đạo cô để cho phụ nữ không tự hiềm mới dễ hành động. Việc này xin tình thiết khai ngay.

Quan huyện hỏi:

- Từ vân quán có mấy người?
- Có Tiền điện chân nhân, Hậu điện chân nhân, Tả điện chân nhân, Hữu điện chân nhân và hơn 500 vị lục lâm đều tụ họp ở đó.

Quan huyện sai ghi lời cung của Thôi Ngọc rồi đóng trần giam vào ngục. Tế Điền nói:

- Lấy đồ dơ bịt miệng nó, chừng cho ăn cơm mới mở ra, nếu không làm như vậy, nó có tà thuật sẽ trốn mất đấy.

Quan huyện gật đầu sai tả hữu làm đúng như lời Hòa thượng dạy rồi truyền bãi hầu, mời Hòa thượng vào thư phòng. Cao Quốc Thái nói:

- Hiện ở đây còn một vụ án, cầu xin Thánh tăng chỉ cho một con đường sáng.
- Việc gì thế?
- Ở Bát Lý Phố ngoài cửa Tây thành có hai vụ án, tôi xuống khám nghiệm thấy cửa nẻo đều đóng chặt mà có hai người bị giết. Đồ đạc vẫn còn nguyên vẹn, chỉ mất có 100 lượng vàng. Tôi không tìm ra cách chi cả làm sao mà biện án.
- Không hề chi. Để ta thỉnh hai người đi biện án này thế cho lão gia.
- Thánh tăng mời ai vậy?
- Ta mời ông Vi Đà chùa chúng ta, bảo ông ấy biện án cho lão gia.
- Làm sao được?
- Được chứ, trước đây ta đã mời ông Vi Đà đến trộm Ngũ lôi bát quái thiên sư phù ở Tần tướng phủ, tối nay bày hương án trong viện ta mời là đến ngay. Có điều là các người không được dòm lên, nếu còn dòm lên thì đuôi con mắt thì đừng có trách.

- Vậy thì được.

Cao Quốc Thái nói rồi sai gia nhân chuẩn bị hương đèn ngựa giấy sẵn sàng và dọn tiệc ở thư phòng cùng Tế Điền đối ẩm. Uống rượu cho đến hết canh một, bên ngoài hương án đã thấp sần, Cao Quốc Thái hỏi:

- Bạch Thánh tăng, Ngài thỉnh được chưa?
- Thỉnh được chứ, lão gia hãy ở trong nhà đừng ra ngoài nhé!
- Vâng!

Tế Điền đi đến trong viện đốt hương đèn lên, hô lớn:

- Không phải ai lạ, ta là Tế Điền ở chùa Linh Ẩn, Vi Đà chưa đến còn đợi chừng nào?

Tế Diên hô liên tiếp ba lần như vậy thì nghe trên nóc nhà có tiếng hô lớn:

- Ngô thần đã đến!

Sau tiếng hô có hai người phăng phăng rào rào đi đến nói:

- Thánh tăng La Hán triệu Ngô thần đến dạy bảo điều chi?

- Ở Bát Lý Phố cửa nhà đóng chặt mà hai mạng người bị giết, mất đi một trăm lượng vàng. Nhờ tôn thần đi bắt hung thủ giùm.

Bên trên có tiếng đáp:

- Ngô thần xin tuân pháp chỉ.

Nói rồi tiếng nói im lặng. Cao Quốc Thái trong nhà nghe rõ mồn một, trong bụng nghĩ: “Vi Đà đến mau thiệt!”.

Hai vị tiên vừa đến chính là Lôi Minh và Trần Lượng. Hồi ở núi Thiên Thai, sau khi đầu phép với lão tiên ông xong, Tế Diên kêu Tôn Đạo Toàn về miếu, Ngô Thiên theo hầu Linh Không trưởng lão ở núi Cửu Tòng, lại giao cho Lôi Minh, Trần Lượng một phong thơ, dặn ngày đó tháng đó giờ đó hãy đến huyện Giang Âm nằm phục trên nóc nhà thứ hai chờ gọi và giả làm thần tiên đáp ứng. Lôi Minh, Trần Lượng đã đến huyện Giang Âm mấy hôm, và ở trong khách điểm chờ đợi. Mỗi ngày, tối lại đều đến nha môn huyện Giang Âm chờ sẵn. Hôm nay nghe có Tế Diên kêu họ đi đến Bát Lý Phố biện án bèn ứng tiếng đáp: “Xin tuân pháp chỉ”.

Hai người ra khỏi nha môn, Lôi Minh nói với Trần Lượng:

- Lão tam, vụ án này mình phải làm sao đây?

Hai ngày nay, hai người đã nghe nói đến vụ án mạng ở Bát Lý Phố, cửa nẻo đóng chặt mà trong nhà hai người bị giết. Lôi Minh và Trần Lượng cũng không biết ai giết. Hôm nay Tế Diên bảo đi biện án, Lôi Minh không có chủ ý gì hết. Trần Lượng nói:

- Phải đi thăm dò tình của giặc, trước hết vào ổ của chúng. Chúng ta hãy đến Bát Lý Phố dò xét thử xem.

Lôi Minh nói: - Cũng được.

Hai người thẳng ra cửa Tây, thuận theo đường ngựa lên thành, lấy dây có móc móc lên đầu thành, theo dây tuột xuống, cuốn dây bỏ vào túi, rồi thi triển Lục địa. phi đảng đi nhanh về phía trước. Thấy có một rừng cây ở trước mặt, hai người vừa mới bước vào thì nghe một tiếng quát hét lên:

- Ngô thần đã đến đây!

Lôi thần và Trần Lượng ngược đầu nhìn, sợ muốn rớt mật.

182. Chương 183

Nhân kì án, Tế Công mời thần

Gặp quỷ lớn, Lôi Trấn hỏi giặc

Lôi Minh, Thần Lượng nghe trong rừng có tiếng hô:

- Ngô Thần đã đến đây!

Hai người căng mắt nhìn vào trong rừng, thấy trong đó có một vị thần quá to, mình cao sáu trượng, đầu như đầu gạo, trên đầu có giắt long chim phượng, mặt mày vằn vện, áo quần ngũ sắc, cặp mắt giống như hai ngọn đèn, từ trong miệng tuôn ra một cột khói đen thui vằn xây trên nửa lừng không tan. Lôi Minh, Trần Lượng kinh hãi quá. Lôi Minh nói:

- Đây là cái gì vậy kìa?

Hai người sửa soạn chạy đi. Trần Lượng nói:

- Nhị ca khoan hãy chạy đã. Anh em ta ở trong lục lâm bao nhiêu năm mà chưa từng gặp việc này. Bên đại đạo, rất nhiều kẻ giả thần giả quỷ. Nếu thiệt là thần thì cũng không thể hại được người, nếu quả là yêu tinh quỷ quái thì chúng ta chạy cũng không khỏi. Chúng ta bậm gan hỏi thử xem!

- Đúng!

Lôi Minh đồng ý và hai người cùng rút dao ra lớn tiếng quát:

Trước mắt ta là thần thì hãy về miếu! Nếu là quỷ thì hãy về mồ! Anh em ta cũng là người lục lâm, không làm việc thương thiên bại lý, chúng ta cùng mi xưa không oán, nay không cừ, đừng nhát ta mất công.

- Té ra là Lôi Minh, Trần Lượng.

Nói xong câu đó lặng lẽ rút lui vào trong rừng. Lôi Minh, Trần Lượng trong bụng nghĩ thầm: “Lạ thiệt, sao hẳn biết được hai đứa mình là Lôi Minh, Trần Lượng kìa!”

Hai người đứng ngơ ngác tại đó không bao lâu thì thấy một người từ trong rừng đi ra. Người này đầu đội khăn trắng sĩ màu xanh, mặc áo cùng màu, nói:

- Té ra là Lôi gia với Trần gia.

Lôi Minh, Trần Lượng nhìn kỹ, đó chính là tên tiểu phổ ky của giới lục lâm, họ Vương, tên Tam Hổ, ngoại hiệu Vân trung hỏa. Lôi Minh, Trần Lượng nói:

- À, thì ra là Vương Tam Hổ, người làm cái gì vậy?

- Tôi bất đắc dĩ phải làm như vậy. Nhà tôi ở huyện Giang Âm này, trong nhà có bà mẹ già hơn 70 tuổi bị bệnh nặng mà không có tiền để sinh sống. Tôi ở đây giả làm thần nhưng không hề nhát khách đi lễ, vì sợ người ta chết bất tử. Tôi thấy có hai ba người mới xuất hiện, cũng không làm hại họ, chỉ cần có chút tiền bạc áo quần thôi. Không ngờ hôm nay lại gặp hai vị.

Lôi Minh, Trần Lượng nói:

- Chúng ta muốn hỏi thăm người một việc, người là người địa phương này chắc biết. Ở Bát Lý Phố, cửa ngõ đóng kín mà hai mạng người bị giết, mất đi 100 lượng vàng. Vụ án đó ai làm, người có biết không?

- Vụ này tôi có biết. Hai vị không biết à? Người gây ra vụ án cũng là người Tây Xuyên, anh em kết nghĩa với hai vị đó mà!

- Trong số anh em kết nghĩa với chúng ta đâu có ai tài như vậy. Người nói người đó là ai?

- Người đó là anh em kết nghĩa của Càn khôn đạo thử Hoa Vân Long, tên là Quỷ đầu đao Trịnh Thiên Thọ. Hồi đó ông ta đưa Hoa Vân Long ra trình diện không có cùng hai vị liên minh sao?

Lôi Minh hỏi:

- Người biết hiện giờ Trịnh Thiên Thọ ở đâu không?

- Ở phía Tây này có một nơi tên là Bồn Đế Khanh, ở đó có một ngôi chùa gọi là Đại Bi Phật viện. Trong chùa có hai vị hòa thượng, một vị tên là Thiết diện phật Nguyệt Không, một vị tên là Đậu nhi hòa thượng Phách hoa tạng Nguyệt Tịnh. Họ tuy là hòa thượng nhưng vào phe với lão đạo sĩ ở Từ Vân quán tại Thường Châu. Chùa này chính là hạ viện của Từ Vân quán, Trịnh Thiên Thọ cũng ở trong chùa đó. Nghe nói bọn họ đều biết tà thuật cả, vẽ cửa trên vách là đi qua được.

- Người dẫn bọn ta đến xem thử, người chỉ cho ta biết chỗ là được.

- Cũng được!

Vương Hổ đáp, rồi vào trong rừng lấy bao đồ theo và dẫn Lôi Minh, Trần Lượng đi tới trước. Lôi Minh hỏi:

- Hồi này người làm sao có hình dáng to quá thế?

- Tôi chống mấy thanh tre giả làm đầu người, có một ống đồng đựng phân chó sói khô, đốt lên thì theo cửa miệng hình nộm khói bay ra không tan.

- À ra thế! Lôi Minh nói.

Ba người nói chuyện tới đó thì đến Bồn Để Khanh, Vương Tam Hồ lấy tay chỉ, nói:

- Đó là cái chùa ấy.

Lôi Minh, Trần Lượng nói:

- Để bọn ta vào trong dò thử, người ở bên ngoài đợi ta nhé!

- Vâng!

Lôi Minh, Trần Lượng vừa đến vòng rào chùa thì phóng mình lên nóc nhà, núp trên mái nhá cửa Đông phối phòng nhìn xuống. Nhờ ánh trăng tỏ nên thấy rất rõ ràng. Ở trước chính diện có một nguyệt đài, trên nguyệt đài có một cái bàn bằng ngà, trên bàn để sẵn ấm trà và mấy cái chén. Ngồi bên bàn là vị hòa thượng đầu hói mặt đen, trên mình khoác một tầng y màu xanh, xem ra đáng vẻ rất phì nộn. Vị hòa thượng gọi lớn:

- Bay đâu?

Từ phối phòng đi ra hai vị Hòa thượng nhỏ mặt mày đều hiện tướng hung ác, đến trước nguyệt đài, hỏi:

- Sư phó gọi chúng con có việc gì?

Vị Hòa thượng đầu hói nói ấy nói:

Việc sáng ngày hôm nay, Trịnh đại thúc về, tụi bay đừng nói cho ông ta biết nhé! Ông ta mà biết có tiền là ông ta xài hết. Bất luận là nhiều ít, hễ đến tay ông ta, đánh vài ván bạc là xong ngay. Ta hận ông ta điều ấy lắm!

Hai vị Hòa thượng nhỏ nói:

- Sư phó nói hận ông ta rồi, sao không đuổi quách ông ta đi, đừng cho ở nữa?

- Hai thằng nhỏ này, tụi bay mà biết cái gì? Chỉ nói bậy nói bạ không thôi! Hãy đi kiếm chữ Thanh, hốt bỏ trái bầu của nó đi rồi đập lại. Chừng Trịnh đại thúc về đừng nói nhé!

Hai tiểu Hòa thượng gật đầu vâng dạ rồi vào trong xách dao đi thẳng ra phía sau. Lôi Minh, Trần Lượng nấp trong tối nghe nói biết là có chuyện giết người, hai người ở trên nóc nhà ngấm theo dõi họ. Ngôi nhà này là điện ba tầng, hai vị Hòa thượng đi ra phía sau, một vị nói:

- Sư huynh nè, anh thấy chúng mình có tức không? Chia của thì không mà việc phạm pháp lại bảo làm! Giết người thì bảo chúng ta đi nhưng bạc thì một lượng cũng không chia nữa!

Vị Hòa thượng nhỏ kia nói:

- Sư đệ đừng có trách cứ như vậy! Chùa chúng ta thường hại người mà! Tháng rồi không giết mấy người à? Lát nữa chúng ta cũng đâu có được chia tiền!

Lôi Minh, Trần Lượng nghe nói không sót một lời. Vào đến tầng viện thứ ba, Lôi Minh, Trần Lượng như chim ưng xốt thỏ, từ đằng sau nhảy tới, mỗi người chop lấy cổ một Hòa thượng nhỏ lại, rút dao kề cổ họ, nói:

- Hai người la lên là ta giết ngay!

Hai Hòa thượng nhỏ nói:

- Tôi không la đâu! Xin hai đại thái gia tha mạng cho.

- Tụi bay cầm dao định giết ai vậy?

- Có một vị công tử họ Tăng, gọi là Tăng Tam Phẩm, ở Tăng gia trang cách đây 50 dặm. Hôm nay ông ta ghé chùa chúng tôi xin uống trà. Sư phó chúng tôi thấy dưới yên ngựa của ông ta có nhiều bạc nên đánh thuốc cho ông ta mê đi rồi trói lại bỏ vào trong Bắc thượng phòng bên chái Đông, bảo hai tôi đi giết.

Lôi Minh hỏi:

- Cái nệm yên ngựa của công tử đó ở đâu?

Ở trong chuồng ngựa bên hoa viên kia, yên ngựa cũng còn nguyên ở đó. Bên trong có hơn 300 lượng bạc, sư phó tôi sợ người biết nên đem giấu ở nhà chái phía Tây.

Lôi Minh, Trần Lượng hỏi rõ ràng bèn xuống tay giết ngay hai tên Hòa thượng nhỏ. Hai người đi lên Bắc thượng phòng ở nhà chái bên Đông, đốt đèn sáng rọi kiểm, thấy trên giường một vị văn sĩ công tử bị trói chặt đang hôn mê bất tỉnh. Trần Lượng trước hết mở dây trói vị ấy rồi tìm một hoa sen đỏ, cầm chén lấy một chén nước đổ vào miệng công tử tỉnh lại, Trần Lượng nói:

Công tử đừng có la, hai tôi đến cứu công tử đây. Công tử bị trong miếu này hại đó. Công tử họ gì?

- Tôi họ Tăng, kêu là Tăng Tam Phẩm, tôi là người của Tăng Gia Tập, hôm nay đến chùa này xin ly trà giải khát. Tôi cũng không hiểu sao mình hồ đồ thế này.

Trần Lượng nói:

- Công tử hãy mau đi theo chúng tôi. Chúng tôi tìm đồ đạc của công tử rồi đưa công tử đi trốn.

Tăng Tam Phẩm lúc đó đã hoạt động lại được bình thường, cùng với Lôi Minh, Trần Lượng đi qua hoa viên ở gần chái Tây để tìm kiếm. Quả nhiên ngựa và yên ngựa đều có ở đó. Trần Lượng nói:

- Công tử xem những thứ này có phải là của mình không?

- Tăng Tam Phẩm kiểm lại, bạc đều đủ cả. Lôi Minh, Trần Lượng dẫn công tử mở cửa góc hoa viên dắt ngựa ra, lại vòng ra phía trước kiểm Vương Tam Hổ. Trần Lượng nói:

- Người chưa đi thì hay quá!

Vương Tam Hổ nói:

- Hai vị vào trong chùa thế nào rồi? Có gặp được Trịnh Thiên Thọ không? Sao đi lâu quá vậy, làm tôi sốt cả ruột!

- Không gặp được Trịnh Thiên Thọ, chúng ta đã giết hai vị hòa thượng nhỏ để cứu vị công tử này đây. Vương Tam Hổ, chúng ta cho người 10 lượng bạc, người cầm về nuôi mẹ. Người đưa vị Tăng công tử này về Tăng Gia Tập nhé!

- Vâng được mà! Xin cảm ơn, chúng ta đi đây!

- Không cần cảm ơn, chúng ta đi đây!

Tăng Tam Phẩm nói:

- Tôn táng đại danh của hai vị ân công là gì? Hai vị cứu tính mạng tôi, cả nhà chúng tôi cảm ơn lòng tốt của hai vị.

Trần Lượng nói:

- Tôi họ Trần tên Lượng, còn đây là Lôi Minh, nhị ca của tôi. Thôi, đừng nói nhiều nữa, hãy nhanh lên!

Sau khi Tăng Tam Phẩm và Vương Tam Hổ đi rồi, Lôi Minh nghĩ thầm: “Trước hết mình bắt tên trọc đó rồi sẽ bắt Trịnh Thiên Thọ sau”. Lôi Minh là người thiết tha, nghĩ như vậy cũng không nói cho Trần Lượng biết. Hai người thót lên mái nhà đi thám dò.

Lúc đó, hòa thượng mặt đen trên nguyệt đài đang ngồi sốt ruột. Ông ta nghĩ thầm: “Hai đứa đồ đệ này thiết là đáng giận, đi ra hèn lâu mà không trở lại, giết người gì mà lâu vậy? Ta cũng không biết chúng nó đi đâu?”.

Trong lòng đang hồ nghi, bỗng thấy trên đất có hai bóng người. Nguyên Lôi Minh, Trần Lượng đang ở trên nóc nhà phòng Đông, ánh trăng rọi xuống tỏ như ban ngày. Hoà thượng ngược đầu lên nhìn, nói:

- Đứa nào lớn mật, dám leo lên nóc nhà của ta thế?

Lôi Minh là người miệng ngay lòng thẳng, thò tay rút dao ra, nói:

- A cái tên tù này, Lôi nhị gia lấy cái miệng chó của mi cho rảnh!

Thét xong, Lôi Minh nhảy xuống đất, hươ dao định chém... Nào ngờ vị hoà thượng đó biết tà thuật, lấy tay chỉ một cái, hô: “Sắc lệnh”. Lôi Minh té nhào xuống đất. Trần Lượng nhìn thấy Lôi Minh té nhào xuống đất. Trần Lượng nhìn thấy Lôi Minh bị té, lập tức rút dao nhảy xuống, nói:

- Hay cho tên tặc hoà thượng này! Mi dám hại anh ta, ta đâu có để yên cho mi!

Nói rồi vừa định nhảy tới, Hoà Thượng lấy tay chỉ một cái, Trần Lượng cũng té nhào nốt. Hoà thượng nói:

- Đồ nghiệt chủng! Cái này là tội bay muồn chết, đừng trách sái gia nhãn tâm!

Nói rồi rút gươm dao ra.

183. Chương 184

Vương Tam Hồ tiết lộ viện Đại Bi

Lôi Minh khờ trí bắt Thiết diện Phật.

Hung tăng rút dao ra định giết Lôi Minh và Trần Lượng thì từ trên nóc nhà nhảy xuống một người mặt đỏ, mặc đồ dạ hành, nói:

- Việc gì thế? Khoan hạ thủ đã!

Trần Lượng nhìn lại là Quỷ đầu đao Trịnh Thiên Thọ. Trần Lượng có biết ông ta nhưng ông ta không thể biết Trần Lượng. Trần Lượng là người lanh lợi, chớp lấy ngay cơ hội, lật đật nói:

- Trịnh đại ca đó à!

Trịnh Thiên Thọ hỏi:

- Ai vậy?

- Tôi là Trần Lượng cùng Lôi Minh đây.

- Eo ôi, tưởng là ai chứ! Hai vị làm gì mà đến đây?

- Chúng tôi đi buôn bán.

- À, may phước cho các vị, tôi về kịp lúc đó nhé!

Nói rồi bước nhanh tới triệt bỏ nghiêm pháp, nâng Lôi Minh và Trần Lượng dậy, nói:

- Để tôi giới thiệu với hai hiền đệ: Vị này là Thiết diện Phật Nguyệt Không hoà thượng đây.

Lôi Minh, Trần Lượng vội bước tới thi lễ, Nguyệt Không hỏi Trịnh Thiên Thọ:

- Hiền đệ Ở đâu về đây?

- Sáng nay tôi nhìn thấy một người đàn bà quá đẹp. Tối lại tính đi hái hoa hưởng lạc nào ngờ tìm hoài không gặp. Chắc là tổ tiên nhà họ còn để phước dư lại cho con cháu khỏi bị thất tiết! Tôi tức giận trở về đây. Cũng may mà tôi về kịp, bằng không thì sư huynh mắc tội tày trời rồi. Hai người này trong 36 anh em kết nghĩa ở huyện Ngọc Sơn. Nếu sư huynh giết họ rồi, thử nghĩ những người ở Ngọc Sơn có để yên cho sư huynh không?

- Chuyện này cũng bất ngờ, ta cũng đâu có biết họ. Việc gây sự do họ chứ đâu phải tại ta. Vị Lôi đại gia này muốn động thủ với ta trước đây.

- Thôi, không cần nói nữa, chúng ta với họ cùng là người một nhà cả. Lôi, Trần hai vị hiền đệ đã tới đây rồi, chúng ta cùng nhậu say một bữa nhé!

Nguyệt Không lập tức kêu tiểu đồ đệ chuẩn bị thức ăn làm một tiệc rượu. Nguyệt Không có bốn tên đồ đệ, hai tên kia ra phía sau giết người, đi ra nửa ngày mà chẳng thấy trở về. Hai tên tiểu đồ đệ kia phải ở lại lập tức vào trong bếp lo dọn cơm rượu lên. Vị hòa thượng nhỏ kia nói:

- Hai sư huynh chúng ta sao lâu quá không thấy về?

- Để ý đến họ làm gì? Lát nữa hai anh ấy về chắc là bị đánh đòn quá.

Hai ông hòa thượng nhỏ nói tới đó thì thức ăn vừa chín tới. Lúc đó, Lôi Minh xuống tới nhà bếp, nói:

- Các người làm thức ăn gì thế?

- Dâu có làm gì nhiều đâu. Kể cả chay mặn có 12 đĩa.

Lôi Minh đảo mắt một vòng, rút bao thuốc mê trong lưng ra. Thuốc này là một dao giết chết Lưu Phụng lấy được, lấy hai lượng ra hại Tế Diên còn thừa lại mấy lượng. Lôi Minh cầm thuốc mê trong tay, giả đồ bình phẩm lấy tay chỉ, nói:

- Món này là xào nè, món này hầm nè, thứ này chắc phải bỏ quá!

Hai vị tiểu hòa thượng cũng không để ý. Lôi Minh lại bỏ thuốc mê vào trong thức ăn, sáu đĩa có thuốc, sáu đĩa không. Lôi Minh nhớ kỹ rồi ra ngoài nói chuyện với Nguyệt Không và Trịnh Thiên Thọ. Lát sau hai hòa thượng nhỏ lau dọn bàn ghế, dọn rượu thịt lên trên Nguyệt đài, Lôi Minh đã nhớ kỹ các đĩa rồi nói:

- Lão tam ăn đĩa này đi, ta ăn đĩa này. Trịnh đại ca ăn đĩa kia đi, hòa thượng, sư huynh ăn đĩa đó đi. Chúng ta chia nhau ăn, đừng giành phần nhau. Ta khoái ăn món gì mà ta chọn. Hòa thượng cùng Trịnh Thiên Thọ đầu gối trong thức ăn có bất thường, cho Lôi Minh là người sáng khoái, không cần giữ ý tứ gì hết.

Nào ngờ Lôi Minh đẩy sáu đĩa có thuốc mê cho Trịnh Thiên Thọ và hòa thượng ăn, còn những đĩa không có thuốc mê dành cho mình và Trần Lượng. Trong giây lát, hòa thượng và Trịnh Thiên Thọ trúng phải thuốc mê ngã ngang.

Trần Lượng nói:

- Cái này sao kỳ vậy?

Lôi Minh cười hà hà, nói:

- Cho tên tù này trúng thuốc được như vậy?

- Ta đi vào nhà bếp, lừa khi chúng không phòng bị ta bỏ thuốc mê vào, sáu đĩa không. Những đĩa mà chúng mình ăn không có thuốc đấy!

- Nhị ca, anh giỏi thiệt, tôi bội phục anh đấy!

Nói rồi trói hòa thượng Nguyệt Không và Quỷ đầu đao Trịnh Thiên Thọ trước, rồi trói hai ông hòa thượng nhỏ luôn. Lôi Minh nói:

- Đợi trời sáng cửa thành mở, ta giải mấy tên giặc này về huyện Giang Âm giao cho sư phụ là được rồi.

- Cũng được! Trần Lượng nói. Hai người lại ngồi vào bàn tiếp tục ăn nhậu hỉ hả cho đến sáng. Sáng ra, khi mặt trời mọc, Lôi Minh và Trần Lượng định giải mấy tên giặc lên huyện, bỗng thấy từ ngoài đi vào hai vị Ban đầu. Hai vị này đầu đội mũ lông trĩ, mình mặc áo chên vải xanh, lưng thắt dây da to bản, chân mang khoai hài đế mỏng, dắt theo mấy mươi người phục dịch, bước vào nói:

- Hai vị là họ Lôi và họ Trần phải không?

Lôi Minh và Trần Lượng nghe hỏi, ngạc nhiên đáp:

- Phải đấy! Hai vị Ban đầu quý tánh là chi?

- Tôi họ Lý, anh này họ Trần, chúng tôi là quan nhân của huyện Giang Âm. Hai vị có phải là đồ đệ của Tế Công không? Tế Công sai chúng tôi đến đây, nói là hai vị Ở đây bắt được giặc, các ông nên giao cho chúng tôi đi, lát nữa Tế Công sẽ đến sau.

- Phải, ở đây chúng tôi bắt được hai tên là Thiết diện phật Nguyệt Không, Quỷ đầu đao Trịnh Thiên Thọ.

- Để chúng tôi áp giải bọn giặc cùng về nhé!

Thủ hạ của hai vị Ban đầu vực mấy tên giặc dậy, vừa kéo nhau ra khỏi chùa thì thấy từ đầu kia Tế Diên vác một ông hòa thượng đi lại.

Tế Diên hôm qua đi ở nhà môn Tri phủ, sáng nay nói với Cao Quốc Thái là dẫn các Ban Đầu đi ra khỏi nha môn. Tế Diên nói:

- Các vị hãy đi nhanh đến Đại Bi Phật Viện ở Bồn Để Khanh đi, ở đó có hai đồ đệ của ta, một người họ Lô, một người họ Trần. Họ đã bắt được giặc tại đó. Các người đến đó đợi ta, một lát ta sẽ tới. Ta còn phải đi biện một chút sai sự này đây.

Các quan nhân đi về hướng cửa Tây. Phía bên kia đường có một tòa tửu quán, Tế Diên bước vào kêu một đĩa đồ nhắm và hai bầu rượu, ở đó các thực khách đang bàn tán lăng xăng. Họ nói:

- Ở huyện Giang Âm chúng ta mới xảy ra một việc thật là mới lạ, vô cớ mà hơn hai mươi thiếu niên bị mất tích. Nếu là con nít bị mất tích thì nói là bị “mẹ mìn” bắt đi, còn đàn ông này toàn là người lớn cả, chẳng lẽ cũng bị mẹ mìn bắt đi sao? Trên đường phố đều nhón nháo cả lên mấy hôm nay, nghe nói có mấy mươi nhà có người bị mất tích báo cáo lên quan địa phương, họ đi tìm kiếm khắp nơi. Trên đường phố đều nháo nhác đi tìm người cả, anh có thấy lạ không?

Mọi người đang bàn tán xôn xao thì từ bên ngoài có tiếng “A Di Đà Phật” vang lên. Tiếp theo là một vị hòa thượng chừng hơn 20 tuổi bước vào. Vị này mặt mày vàng nhạt, trong tay cầm một cái rá đựng đậu xanh, cứ trên mỗi bàn rải ba bốn mươi hột, đậu này chỉ cần quá 50 hột, ai ăn vào sẽ mê mụ người đi. Ông ta bắt cóc đều là tuổi trẻ có sức khỏe để đưa lên Từ Vân quán, vào đó thì dừng hòng ra khỏi được. Hôm nay hòa thượng lại đến quán rượu tính bắt cóc người, mới đem đậu xanh rải lên bàn như thế!

Tế Diên hỏi:

- Mới đến hả?

Nguyệt Tịnh nhìn lại thấy một ông Hòa thượng kiêu, mới nói.

- Đa tạ sư phụ, đến sớm vậy?

- Ta đến đây cả buổi rồi, ông cho ta một ít đậu xanh ăn chơi. Phải hơn 20 hột ăn mới đã, ít ơ ăn không thấm!

Đậu nhi hòa thượng nghe nói như vậy ngạc nhiên, liền bốc cho Tế Diên hơn 30 hột đậu xanh. Tế Diên nói:

- Chưa đủ!

Nói rồi tự động thò tay hốt một nắm. Đậu nhi hòa thượng nghĩ thầm: “Ông ta ăn vào sẽ mê mụ người đi! Ta bắt cóc thằng cha điên điên khùng khùng này làm gì vậy kia? Cũng được, đợi khi ông ta mê mụ đi, ta dẫn ông ta ra ngoài thành, lừa chỗ vắng không người, ta xô ông ấy xuống sông chết quách là xong!”.

Vừa nghĩ đến đó thì thấy Tế Diên bỏ đậu vô miệng nhai ráo chọi, vừa nhai vừa lẩm bẩm.

- Mấy hột đậu này sao không linh nghiệm gì hết? Ăn không quá 50 hột làm sao linh nghiệm được? Ta ăn có cả trăm hột sao không thấy gì hết, ông đưa cho ta ăn một ít nữa coi.

Đậu nhi hòa thượng nghe nói mấy câu đó tim đập thình thình, sợ e bí mật của mình bị nói toẹt ra hết, nên lật đật hốt cho Tế Diên một nắm, bụng nghĩ thầm: “Chỉ cần cho ông ta mê mụ đi, bớt nói bậy bạ làm hư việc lớn của mình”.

Tế Diên ăn mấy chục hột mà có thấy gì đâu. Người cho ta một mớ nữa.

Đậu nhi hòa thượng lật đặt hốt cho Tế Diên một nắm nữa. Mắt thấy Hòa thượng khùng ăn vào bồng rung mình bầy bầy, mắt trợn ngược, không nói không rằng gì hết. Đậu nhi hòa thượng nghĩ thầm: “Chắc ông này mê mụ rồi”, bèn vội vàng tính tiền cơm rượu trả cho Tế Diên, nói:

- Chưởng quỹ này, đây là ông Hòa thượng điên ở chùa chúng tạ Để ta tính tiền cơm rượu rồi đưa ông ta về, để ông khỏi nổi điên đánh chửi người.

- Vâng! Chưởng quỹ nói. Mọi người cũng không ai để ý.

Đậu nhi hòa thượng đi ra ngoài, Tế Diên không nói một lời cũng đứng dậy đi theo cửa Tây. Đậu nhi hòa thượng tính xô Hòa thượng điên xuống sông cho yên chuyện.

Đang đi bỗng Tế Diên ở sau hét lớn:

- Đứng lại!

Đậu nhi hòa thượng sợ hết cả hồn, lật đặt đứng lại hỏi:

- Chớ không phải ông đã mê mụ đi rồi sao?

- Không có đâu! Tại ta muốn ông trả tiền cơm rượu cho ta đó chớ. Ông không phải là mẹ mìn sao?

- Làm sao ông biết?

- Ta là người chuyên môn bắt cóc đây mà.

- Làm sao ông bắt cóc được?

Tế Diên lấy tay chỉ một cái, miệng niệm “Án sắc lịnh hích!”, Đậu nhi hòa thượng mê mụ đi. Tế Diên đi đâu ông ta đi theo tới đó. Tế Diên cao hứng vác ông ta lên vai, đi trên đường phố. Người đi đường nhìn thấy nói:

- Hòa thượng đi hóa duyên có người đánh thanh la, có người mang chuối lớn, chớ chưa thấy ai vác hòa thượng đi hóa duyên bao giờ.

Tế Diên nói:

- Không biết thì đừng nói! Chùa chúng ta dọn nhà, hòa thượng lớn vác hòa thượng nhỏ đấy!

Ai nấy nghe nói thế đều cho là việc mới lạ. Tế Diên vác Phách hoa tăng đến Bồn Để Khanh thì gặp bọn Lôi Minh, Trần Lượng. Các quan nhân đang áp giải bọn Trịnh Thiên Thọ và Nguyệt Không, Tế Diên cũng giao Nguyệt Tịnh cho họ giải về luôn. Lôi Minh, Trần Lượng bước tới hành lễ sư phụ. Mọi người cùng kéo nhau về nha môn huyện Giang Âm. Cao Quốc Thái lập tức thẳng đường, mời Tế Diên ngồi một bên và truyền đem ba tên giặc ra xét hỏi. Nguyệt Không, Nguyệt Tịnh, Trịnh Thiên Thọ lúc bấy giờ mới tỉnh. Cao Quốc Thái vỗ kính đường hỏi:

- Các người tên họ là gì? Hãy mau khai thiệt!

Trịnh Thiên Thọ từ đầu đến cuối khai thiệt hết, báo hại Cao Quốc Thái sợ đến nổi ngồi trợn mắt há hốc miệng.

184. Chương 185

Giải cường đạo đồng đến phủ

Thường Châu Vì bạn cũ mạo hiểm vào trại giặc

Cao Quốc Thái thẳng đường hỏi cung, bọn giặc thấy mình đã ra trước công đường và Tế Diên ngồi kế bên thị thien. Nghĩ rằng không khai cũng không được, Trịnh Thiên Thọ mới nói:

- Lão nhân gia không cần nổi cơn thịnh nộ, tôi xin nói thiệt. Tiểu nhân họ Trịnh tên là Trịnh Thiên Thọ. Tôi cùng với hòa thượng này đều là do Tổ sư gia của Từ Vân quán sai phái đến, ở đó để làm tai mắt cho họ.

Cao Quốc Thái hỏi:

- Từ Vân quán có những gì trong đó?

- Từ Vân quán có một đạo sĩ tên là Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong, ông ta có một món bảo bối tên là Càn khôn tỷ ngọc hỗn độn bát. Trong miếu có Ngũ điện chân nhân, có 32 vị tiên trưởng hái thuốc, 32 vị tiên trưởng tuần núi, 32 vị chân nhân hậu bổ, có hội Huân Hương gồm 360 vị lục lâm, ở bên ngoài có 72 tòa hắc điểm, 500 hắc thuyền, chẳng bao lâu nữa Tổ sư gia sẽ khởi nghĩa, đoạt lấy giang sơn xã tắc nhà Tống.

Cao Quốc Thái nghe nói, ngạc nhiên hỏi:

- Vụ Bát Lý Phổ ở ngoài cửa Tây, cửa nẻo đóng kín mà hai mạng người bị giết chết, cướp đi 100 lượng vàng, có phải do người hay không?

- Vâng, chính là do tôi. Đêm đó tôi đi ăn trộm, họ thấy tôi bèn la lên nên tôi giết chết họ.

Cao Quốc Thái hỏi cung hai vị hòa thượng. Hai vị này cũng đều khai thiệt. Cao Quốc Thái ngay lúc đó ra dặn bảo đem ba tên giặc đóng trần nhốt vào ngục. Tế Diên ngồi một bên nói:

Lão gia đừng nên nhốt họ vào trong ngục làm chi, mấy tên giặc này đều biết tà thuật hết, nếu chúng nó chạy đi rồi thì lão gia khó tránh khỏi phiền phức đấy. Hòa thượng ta vì vụ Từ Vân quán ở Thường Châu mà đến đây. Lão gia mau ngồi kiệu cùng với Hòa thượng ta giải họ đến phủ Trường Châu đi ngay cả đạo cô giả Thôi Ngọc cũng giải đi nốt, mới tránh khỏi lời thôi đấy.

- Vâng nói phải lắm!

Cao Quốc Thái nói rồi lập tức truyền chuẩn hai cỗ kiệu, hai con ngựa cho Lôi Minh, Trần Lượng, quan nhân thủ hạ đều cầm binh khí, bốn bên giặc đều trối lại bỏ lên sàn xe, trước sau đều có người canh giữ. Cao Quốc Thái mời Tế Diên lên kiệu trước. Tế Diên bước lên kiệu thì chiếc kiệu thủng đấy. Cao Quốc Thái cũng không biết. Khi lên kiệu rồi người khiêng kiệu không thấy, cứ khiêng kiệu đi. Tế Diên ở trong kiệu cũng bước theo họ. Người đi ngoài đường dòm thấy đều nói:

- Cái này mới kì lạ! Bốn người khiêng kiệu làm sao có đến 10 chân?

Ai nấy đều la lên. Cao Quốc Thái ngồi trong kiệu nghe tiếng lép lép xẹp xẹp, lật đặt bảo dừng lại xem thử. Thấy tế Diên ở trong kiệu thò hai chân ra, Cao Quốc Thái nói:

- Bạch Thánh tăng! Sao lại có sự việc như vậy?

- Thật khổ cho thân ta! Mang đôi giày đế dày của lão nhân chịu không nổi chắc là rách quá! Ta thấy không còn khoẻ hơn, đi mau quá thì đầu sau húc tới, đến đổ mồ hôi! Thôi, ta không ngồi kiệu nữa.

Cao Quốc Thái thấy Hòa thượng ngồi trong kiệu không đấy mới hỏi:

- Sao có chuyện kì cục như vậy? Mấy tên phu kiệu lộn song này!

Mấy kiệu phu đáp:

- Chúng tôi cũng không biết tại sao! Có điều là khiêng lên thấy nhẹ bỗng.

Cao Quốc Thái nói:

- Mau đem con ngựa lại đổi cho Thánh tăng.

Lập tức có người đem ngựa đến, Tế Diên lên ngựa. Đại chúng áp giải bọn giặc đến phủ Thường Châu. Các quan nhân vào bẩm báo:

- Quan Tri huyện Giang Âm cùng Tế Công áp giải bốn tên phản nghịch đến ra mắt.

Quan Tri phủ nghe nói có Tế Công, lật đặt dặn bảo thủ hạ mời vào. Vị Tri phủ này chính là Cố Quốc Chương mới từ phủ Thiệu Hương đổi về. Trước đây, khi Tế Diên bắt yêu quái ở Bạch Thủy Hồ, Cố Quốc Chương đã biết rồi, nên hôm nay nghe báo có Tế Công liền dặn mời vào. Cao Quốc Thái cùng Tế Diên dẫn

Lôi Minh, Trần Lượng vào thẳng bên trong, hai bên chào hỏi xong, Cao Quốc Thái mới đem sự việc trình lên rõ ràng. Cố Quốc Chương nói:

- Xin mời quý quan huyện trở về nhà môn làm việc trước.

Cao Quốc Thái cáo từ trở về. Cố Quốc Chương hỏi:

- Thánh tăng có bốn vị đồ đệ, còn hai vị kia ở đâu?

- Hai vị đồ đệ kia không theo tạ Lão gia chuyển đến chỗ này, bần tăng ít lời chúc mừng.

- Thánh tăng nói chi những lời ấy? Để từ lúc nào cũng thường nhớ đến Thánh tăng mà!

- Lão gia đổi về phủ Thường Châu, tiếng tăm như thế nào?

- Chính đệ tử cũng không biết.

- Ở địa phương lão gia cai quản có vô số bọn tà giáo phản nghịch đang quy tụ, không bao lâu sẽ khởi sự, sao lão gia không lo mau dẹp đi Tương lai của chúng nổi lên rồi thì địa phương này bị tràn ngập trước đây.

- Đệ tử hoàn không biết. Ở đâu có phản nghịch thế xin Thánh tăng từ bi chỉ bảo cho.

- Ngọa Ngưu Kỵ Ổ Bình Thủy giang về phía Tây phủ Thường Châu có ngôi Từ Vân quán. Nơi đó có một vị lão đạo tên là Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong. Ông ta triệu tập vô số tặc nhân ra ngoài hại người và dòm ngó. Tương lai không lâu chúng sẽ tạo phản.

- Lời nói đó có thiệt không?

- Lão gia cứ kêu mấy tên tặc nhân hỏi sẽ biết rõ.

Cố Quốc Chương lập tức truyền thẳng đường, dạy đem mấy tên giặc được đưa lên ngay công đường. Cố Quốc Chương hỏi:

- Các ngươi là người ở đâu?

Bốn tên giặc đều khai danh tánh, Quỷ đầu đao Trịnh Thiên Thọ nói:

- Bẩm đại nhân, chúng tôi đều ở một chỗ, đều là do Tổ sư gia ở Từ Vân quán sai đến.

- Từ Vân quán có tất cả bao nhiêu người.

- Nếu nói người nhiều, khó có thể thuật hết. Còn người bản lĩnh có đến mấy trăm. Có Ngũ điện chân nhân, có 32 vị Lục lâm tiên trưởng, 32 vị Tuần sơn tiên trưởng, 32 vị Hậu bổ chân nhân, hơn 300 người lục lâm thuộc Huân Hương hội. Bên ngoài có 72 tòa hắc điểm, 500 chiếc hắc thuyền, người nhiều không đếm hết.

Cố Quốc Chương nghe nói, hỏi:

- Bạch Thánh tăng trước sự kiện thế giặc quá mạnh phải làm sao đây?

- Thái thú đừng lo! Hòa thượng ta đến là vì việc này đây!

Đang nói tới đó thì nghe bên ngoài có tiếng hô lớn: “Vô lượng thọ Phật”. Thủ hạ quan nhân vào bẩm báo:

- Bên ngoài có một lão đạo sĩ đến tìm Tế Công trưởng lão.

- Ai thế? Cố Quốc Chương hỏi.

Tế Điên nói:

- Muốn giải quyết việc Từ Vân quán phải hỏi nơi người này.

Người ấy là ai? Trước đây khi Tế Công bắt được Hoa Vân Long, có hai người thuộc nhóm bạn huyện Ngọc Sơn là Truy vân yển tử Diêu Điện Quang, Quá độ lưu tình Lôi Thiên Hoá định giữa đường cướp tù giải thoát cho Hoa Vân Long ở Lâm An gây quá nhiều tội ác, ném phiêu hại ba bạn, gây nhiều điều tệ hại. Diêu Điện Quang nói:

- Lôi hiền đệ, chúng ta không cần để ý đến việc này nữa!

Hai người hôm đó đi đến Bào gia trang, Lôi Thiên Hóa nói:

- Huynh trưởng, chúng ta ghé vào thăm Bào nhị ca đi!

Ở Bào gia trang này có một vị lục lâm tên là Oải nhạc phong Bào Lôi, cũng là một trong 36 anh em kết nghĩa ở huyện Ngọc Sơn. Diêu Điện Quang và Lôi Thiên Hóa hôm đó đến nhà Bào Lôi gọi cửa. Bên trong, lão quản gia là Bào Phúc có quen biết với hai người, bước tới hành lễ, nói:

- Té ra là Diêu gia và Lôi gia. Hai vị mạnh giỏi hỉ?

Diêu Điện Quang nói:

- Cho tôi hỏi thăm, đại gia của người có ở nhà không?

- Thôi, hai vị đừng hỏi làm chi! Đại gia nhà tôi nhắc tới càng thêm buồn.

- Sao vậy?

- Hai vị không biết đấy, đại gia nhà tôi quy phục Từ Vân quán, giống như điên vậy, không chở về nhà nữa, làm lão thái thái nhớ quá sanh bệnh. Tôi đi tìm gặp đại gia tôi nói những lời không đâu vào đâu cả. Ông ấy bảo mình đã xuất gia rồi, chỉ muốn thành Phật làm Tổ thôi, không còn để ý chuyện nhà nữa. Khuyên mãi cũng không được, cả đến việc nhà ông ấy cũng bỏ mặc. Hiện giờ lão thái thái bệnh rất nặng vì nhớ đại gia tôi mà ra.

Nghe xong, Diêu Điện Quang và Lôi Thiên Hóa nói:

- Chuyện này mới lạ thật! Chúng ta phải vào thăm lão thái thái mới được.

- Phải đó! Quản gia đáp xong đưa ngay Diêu Điện Quang và Lôi Thiên Hóa vào bên trong.

Hai người thấy Bào lão thái thái bệnh nằm trên giường, bệnh thể rất trầm trọng, thân hình gầy tóp. Diêu Điện Quang và Lôi Thiên Hóa nói:

- Thưa lão bá mẫu, lão nhân gia trong người thấy thế nào? Hai cháu đến thăm bá mẫu đây!

Lão thái thái mở mắt nhìn một hồi nhận ra đứa em kết nghĩa của con mình. Lão thái thái đôi mắt ngấn lệ, đằng hắng một tiếng, nói:

- Thân già này chắc là khó khỏi quá! Nhà ta không có đức hạnh nên Bào nhị ca của con mới quy phục theo kẻ khùng điên. Ở nhà, mẹ già vợ đại, nó đều không để ý đến. Các con xem như vậy có được không? Trước đây ta không có hai đứa, ba đứa con nào cả, chỉ có một thằng ngõ nghịch đó mà thôi, mà nó bỏ phế cả gia đình. Dòng họ Bào nhà ta chắc là tuyệt hươg lửa từ đây! Bệnh ta không khá được là vì thế!

Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa nghe những lời thê thảm ấy bèn nói:

- Bào nhị ca của chúng con bình thường là con người rất minh bạch, làm sao có thể làm được việc như vậy? Lão bá mẫu, xin đừng quá thương tâm, để chúng con đi tìm Bào nhị ca chợ Gặp Bào nhị ca, chúng con khuyên giải trở về nhà là được.

- Nếu hai con khuyên nó chịu trở về nhà, thì bệnh ta chắc có thể mạnh được. Ta sẽ đốt cây hương thiết cao để tạ lễ.

- Xin bá mẫu an tâm, chúng con sẽ có cách. Bào Phúc, hãy nói cho chúng ta biết là đãi gia người hiện nay đang ở đâu?

- Giữa Bình Thủy giang về hướng Tây của phủ Thường Châu có một hòn núi tên là Ngọa Ngưu Ky, trên núi đó có một tòa miếu tên là Từ Vân quán. Ở miếu đó có một vị đạo sĩ tên là Xích phát linh quan Thiệu Hoa Phong. Hai vị cứ đi đi, không biết có đến được nơi đó hay không. Còn nếu gặp được đại gia chúng tôi cũng chưa chắc là khuyên được ông ta. Ông ta bảo rằng bây giờ được phong là Trấn điện đại tướng quân rồi. Dù khuyên cách mấy cũng chỉ uống công thôi!

Diêu Điện Quang nói:

- Để coi, hai đứa ta ráng hết sức mình, nếu không được thì cũng đành chịu thôi.

Nói xong hai người cáo từ ra khỏi Bào gia trang. Hết lòng vì bạn, họ thuận theo đường lớn đi thẳng đến phủ Trường Châu. Hôm đó đang đi trên đường, thấy đằng kia đi lại một người đang cười trên con ngựa bạch, yên ngựa còn mới toanh. Người này đội mũ bằng đoạn màu tím nhạt, y phục còn rất mới. Khi đến gần, người ấy xuống ngựa bước xuống hành lễ, nói:

- Té ra là Lôi gia và Diêu gia.

Bọn Diêu Điện Quang mở mắt nhìn, “a” lên một tiếng.

185. Chương 186: Chương 186

Gặp tắc đấng, nghe kể Từ Vân quán

Vào hang hùm quyết ý tìm nghĩa huynh

Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa nhìn lại người vừa xuống ngựa chào mình chính là tiểu phổ ky chuyên dọn bàn cho giới lục lâm, họ Trương gọi là Trương Tam Lang, ngoại hiệu là Song câu hộ bối. Gặp hẳn, Diêu Điện Quang nói:

- Trương Tam Lang, người hôm nay phát tài ghê! Bây giờ người ở đâu?
- Hiện giờ tôi ở Từ Vân quán, giữ chức đưa tin cho Ngũ lộ.
- Người ở Từ Vân quán, để ta hỏi thăm một người, không biết người có biết không?
- Không cần nói, tôi cũng biết hai vị hỏi thăm Oải nhạc phong Bào Lôi rồi. Có đúng không nào?
- Đúng thế! Làm sao người đoán như vậy?
- Tôi biết hai vị là anh em kết nghĩa với Bào Lôi, tôi thường nghe Bào gia nhắc đến hai vị luôn.
- Anh ta lúc này ở Từ Vân quán, đang làm việc gì?
- Ông ấy bây giờ ở Từ Vân quán đang giữ chức phận cao lắm đấy! Từ Vân Quán phong ông ấy làm Trấn điện tướng quân. Hai vị muốn đi tìm ông ta, tôi xin nói cho hai vị biết là hai vị đừng nên đi ngã trước núi. Ngưu Đầu Phong ở trước núi có Trấn nam phương Ngũ phương thái tuế Tôn Khuê, đá lạnh bốn vị đại tướng chắn giữ. Hai vị đến đó không được đâu, mà tìm người cũng không được nốt. Phải đi ngã núi Ngọa Ngưu Ky mới được. Tòa núi này chiếm khoảng 6 dặm, phía Bắc rộng đến 12 dặm. Hai vị thuận theo Bình Thủy giang thẳng lên hướng Tây, qua cửa Đào Hoa, có một đám rừng lẻ, nơi đó để sẵn một chiếc thuyền nhỏ và bốn vị đầu mục chuyên phục vụ bọn lục lâm “chữ Hợp” chúng tạ Hai vị tới đó chum miệng huyết sáo một tiếng họ sẽ chèo sang ngay. Hai vị lên thuyền không cần nói gì cả, họ sẽ đưa hai vị đến bến dò sau núi Ngọa Ngưu Ky. Đi trên mặt nước 20 dặm, hai vị lên bộ muốn cho bao nhiêu tiền thì cho, họ cũng không nói nhiều ít, mà không cho cũng chẳng sao. Trên sườn núi có mấy gian nhà, hai vị muốn vào nghỉ một uống trà cũng được. Muốn lên núi phải thẳng qua hướng Nam, nhìn thấy bức tượng rào qua hơn một trượng sáu, không có cửa. Hai vị hãy nhảy lên đầu tường mà đi, đừng có nhảy xuống dưới nhé. Dưới đất tuy nhìn thấy là bằng phẳng nhưng ở đó đều chôn ngầm những khí giới bén nhọn cả. Hai vị đứng trên tường nhìn bên trong thấy có năm cái đình, mỗi cái cách xa nhau 120 bước. Nhìn vào giữa đình có một khối ngọc trắng như sương nước, hai vị hãy lên khối ngọc trắng ấy, bước vào trong con đường nhỏ, đừng đi nhầm nhé, đi thẳng qua phía Nam có ba gian nhà nghỉ chân, trong đó có bàn và ghế dựa đủ cả nhưng không có ai trông coi. Hai vị chỉ cần ngồi xuống ghế là có người đến ngay vì dưới ghế đều có dây báo động. Các vị lục lâm muốn mua huân chương hay móng hán được (thuốc mê) đều mua ở đây hết; hề tìm người sẽ có người đến thông tin cho biết. Người ngoài cũng không biết, cũng vào không được đến đây. Người lạ hề vào đây sẽ bị mai phục bắt giữ hết. Hai vị nhớ kĩ những điều tôi dặn mà đi tìm Bào Lôi. Lát nữa chúng ta sẽ gặp lại! Bây giờ tôi đi lo việc của tôi.

Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa nghe nói, nghĩ thầm: “Chỗ này nguy hiểm quá! May mà có người nói cho biết trước, nếu không nhầm mắt đi vào chỉ rước lấy họa má thôi!”

. Diêu Điện Quang hỏi:

- Trương Tam Lang, bây giờ người ở đâu?

- Tôi là chức “Ngũ lộ thôi bài”, truyền tin thức lương nuôi “chữ Hợp” của chúng tôi ở các nơi, đều do tôi xử lý.

- Thôi, người hãy đi đi.

Trương Tam Lang lên ngựa đi tiếp. Diêu Điện Quang nói:

- Lôi hiền đệ, nghe nói Từ Vân quán thế lực to lớn như vậy chắc là họ muốn làm phản đây!

- Chúng ta đến đó xem thử, gặp được Bào nhị ca, chúng ta gắng sức khuyên can, khuyên được thì tốt, còn khuyên không được thì đành chịu thôi. Đó cũng là việc hết lòng vì bạn của chúng ta.

Hai người nói tới đó thì đã qua cửa Đào Hoa rồi, hỏi thăm đến cánh rừng lẻ, quả nhiên nhìn thấy một chiếc thuyền con đậu sẵn ở đó. Hai người huýt một tiếng sáo thì trong thuyền, bốn thủy thủ bước ra hỏi:

- Chữ Hợp phải không?

Diêu Điện Quang nói:

- Chữ Hợp.

- Mời lên thuyền.

Hai người bước lên, thuyền lập tức rời bến, thẳng về hướng Nam, đậu lại ở bến bên sườn núi Ngọa Ngưu Kỵ. Diêu Điện Quang móc ra nắm bạc đưa cho họ, thủy thủ cầm lấy nhưng không khen chê nhiều ít. Hai người lên bờ theo đường lên núi. Đi tới trước ba dặm, thấy có một bức tường cao khoảng trượng rưỡi, trượng sáu. Hai người nhảy lên tường xem, đất bên trong rất là rộng rãi, quả nhiên có năm cái đình. Hai người nhảy vào giữa đình theo con đường nhỏ ở chính giữa đi được nửa dặm thì thấy có một ngôi nhà tạm nghỉ ba gian. Trong nhà có ba bộ bàn bát tiên với cả ghế ngồi nhưng chẳng có ai cả. Đến ngồi xuống ghế thì thấy nhà phía Nam của xuyên đường có Đông Tây phối phòng, từ phòng phía Tây đi ra một người đầu đội khăn trắng sĩ sáu mũi màu thụy lam, mình mặc tiền tụ bào cùng màu, trạc độ hơn ba mươi, hai lông mày nhỏ trên đôi mắt ba góc, bước đến nhà tạm, hỏi:

- Hai vị mới đến hả?

Diêu Điện Quang nói:

- Xin chào, xin chào!

- Xin hỏi quý tánh hai vị?

Diêu Điện Quang nói:

- Tôi họ Diêu, người này họ Lôi. Chúng tôi chưa được lãnh giáo quý tánh của tôn giá?

- Tôi họ Cam, tên là Lô Diểu. Tôn tự và đại hiệu của nhị vị là chi?

Diêu Điện Quang và Lôi Thiên Hóa mỗi người đều thông tên họ. Cam Lô Diểu nói:

- Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ! Hai vị tới đây để mua huân chương, thuốc mê hay có việc gì khác?

- Chúng tôi đến để tìm người, có một vị là Oải nhạc phong Bào Lôi không biết có ở đây không?

- Vâng, có!

- Cảm phiền tôn giá thông báo giùm một tiếng, nói rằng có chúng tôi đến tìm anh ấy.

- Vâng, xin hai vị chờ một lát, tôi sẽ đi thông báo cho.

Nói rồi quay mình bước đi thẳng đến mái hiên phòng Tây. Giấy lát sau từ chái phòng Tây đi ra bốn tên đạo trạc độ 14,15 tuổi, đều quần tóc hình tim trâu cài trâm vàng, mặc đạo bào màu lam, trong tay cầm lư hương có cán, lại thấy có bốn người khiêng một chiếc ghế mà ngồi lên trên chính là Oải nhạc phong Bào Lôi. Bào Lôi thân hình ngũ đoản chỉ cao 5 thước thân hình mập mạp một khúc giống như chữ điền, đầu đội khăn trắng sĩ sáu mũi bằng đoạn màu tím có gắn sáu kiếng nhỏ, mặt mày ửng tía, mày to mắt lộ, mình mặc tiền tụ bào màu lam, lưng buộc dây loan đai màu vàng sẫm, đi giày đế mỏng, bên ngoài khoác chiếc áo

choàng bằng đoạn màu tía có thêu hoa. Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa thấy Bào Lôi phục sức bệ vệ như vậy lật đặt bước tới hành lễ, nói:

- Bào nhị ca, anh mạnh giỏi hỉ?

Bào Lôi không giống như lúc trước, thấy bạn cũ không có vẻ gì tỏ ra vồn vã, nói:

- Té ra là hai chú! Đến đây có việc gì?

Diêu Điện Quang nói:

- Nhị ca, hai đứa tôi từ Bào gia trang tới đây. Chúng tôi định ghé thăm huynh trưởng mà anh không có ở nhà, lão thái thái vì nhớ anh mà sanh bệnh nặng. Chúng tôi đến đây tìm và mời anh về nhà thăm lão thái thái.

- Hai người thiệt nói bậy quá! Ta đã xuất gia rồi đâu còn lý tới việc nhà nữa!

- Huynh trưởng, anh là người ở đâu ra đó, sao lại hồ đồ như thế này được?

Bác ở nhà là mẹ sanh ra anh lẽ nào anh không nghĩ tới?

- Ta dĩ nhiên xuất gia rồi, không bao lâu sẽ làm Phật thành Tổ, không để ý đến những việc tại gia của họ nữa.

- Huynh trưởng không về nhà để chị Ở nhà thủ tiết thành quả phụ sao? Hơn nữa, cũng không có người sớm hôm khi hữu sự!

- Ôi, đó là những việc vặt vãnh ở thế gian, kể số gì?

- Anh nói những lời đó có khùng không vậy? Chí thân không ai bằng cha con, gần gũi không ai bằng chồng vợ. Chị Ở nhà anh không kể đến, còn con anh anh cũng bỏ mặc nữa sao?

- Ôi, đó là quý đến đòi nợ, chớ con cái gì? Hai chú không biết đâu.

Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa nghe Bào Lôi nói những lời trái cựa ấy bèn nói:

- Huynh trưởng, anh ở đây có gì tốt hơn đâu? Chỉ tự mình sinh ra nóng nảy bận rộn thôi! Theo chúng tôi thấy, anh không nên nghĩ điều gì xa vời mà nên về nhà tốt hơn. Nếu không, bác ở nhà nhớ anh bệnh càng ngày càng nặng đấy.

- Hai chú cứ nói bậy mãi. Ta chẳng bao lâu đây sẽ thành tiên đắc đạo, ai hơi đâu mà lo những việc đó chớ?

- Trên đời thần tiên tự có việc thần tiên, sao lại có kẻ phàm phu tục tử làm việc thần tiên được?

- Làm thần tiên được chớ! Không tin để ta dẫn hai chú đi xem.

- Cũng được! Hôm nay chúng tôi mở rộng tầm mắt thấy anh ở đây thành tiên ra sao cho biết!

Bào Lôi sai người đưa Diêu điện Quang, Lôi Thiên Hóa sang tây phối phòng, cũng là thông lối. Bào Lôi vẫn ngồi trên ghế có bốn người khiêng, đi quanh quanh co co qua rất nhiều cửa, đến một viện sở là một phòng tứ hợp, vào ngay phòng phía Bắc ngồi xuống. Diêu Điện Quang hỏi:

- Chỗ này là thần tiên ở sao?

Bào Lôi móc ra hai viên thuốc, nói:

- Ta cho hai chú đây! Mỗi người uống một viên tiên đơn vào có thể hóa tục cốt ngay.

Diêu Điện Quang nói:

- Tôi không uống đâu.

Bào Lôi nói:

- Hai chú đã tới đây rồi, không cần phải đi nữa. Tổ sư gia đã nói trước rồi, bảo ta hẹn với anh em cánh Ngọc Sơn, hôm nay hai chú đến lại càng hay.

- Anh chẳng cần phải thế! Anh thấy ở đây tốt nhưng tôi không đồng ý, anh không chịu nghe lời khuyên thì chúng tôi đi đây.

- Hai chú làm sao đi được? Ở miếu này chỉ cho người ta đi đến chứ không cho người ta đi đâu. Lần trước Tần Nguyên Lượng đến đây tìm ta, ta không cho hắn đi, hắn nhất định đi, bị ta bắt lại. Ta nghĩ tình bạn bè nên không giết hắn chỉ nhốt vào trong ngục tối thôi, chừng nào hắn chịu quy phục ta mới thả hắn ra. Nếu hai chú không chịu tự thương mình, lát nữa đây ta cũng nhốt hai chú vào ngục tối như vậy.

Diêu Điện Quang, Lôi thiên Hóa nghe nói vậy tức giận càn hông, nói:

- Bào Lôi, anh là người quá vô tình! Hai tôi đến tìm anh là có ý tốt. Anh quy phục Từ Vân quán cả đến cha mẹ cũng không ngó ngàng tới, như vậy làm con là bất hiếu, làm tôi là bất trung, đối với anh em là bất nghĩa, đối với bạn bè hẳn nhiên là bất tín! Anh lại bảo chúng tôi quy hàng ư? Phàm làm việc gì thì hai bên phải đồng ý mới được, tôi không thích quy hàng mà!

Nói rồi hai người đứng dậy định đi. Bào Lôi hà hà cười lớn, nói:

- Không ai dẫn đường hai chú làm sao đi ra được?

Nói chưa xong, Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa nhảy đến định đoạt binh khí, nào ngờ chân vướng dây té nhào xuống. Bào Lôi ra lệnh thủ hạ trói họ lại. Hai người tức giận mắng lớn.

186. Chương 187

Lục Diêu Thông có lòng cứu hảo hán

Tể trưởng lão đưa thơ mời anh hùng

Lôi Thiên Hóa và Diêu Điện Quang bị bắt tức giận mắng chửi om sòm. Bào Lôi bảo thủ hạ coi chừng họ rồi lập tức bẩm báo với Chánh điện chân nhân Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong. Nghe báo, Chánh điện chân nhân cùng Tiền điện chân nhân Thường Lạc Thiên, Hậu điện chân nhân Lý Lạc Tiên, Tả điện chân nhân Trịnh Hoa Xuyên, Hữu điện chân nhân Lý Hoa Sơn, năm vị chân nhân đồng ngự lên tòa, thủ hạ 1000 người đều đứng dàn hai bên. Thiệu Hoa Phong sai đem Diêu Điện Quang và Lôi Thiên Hóa ra trước. Hai người bị trói chặt, ngược mắt nhìn lên thấy năm vị chân nhân ngồi nghiêm chỉnh trước mặt, phía trước có 16 tên đạo đồng cầm lư hương vàng, hương bay ngào ngạt. Đứng hai bên có vô số lão đạo sĩ, cũng có những vị tục gia, cao cao thấp thấp, già trẻ mập ốm, xanh vàng trắng tía đỏ lam đều có mặt, lục lâm thảo khấu hải đảo đất liền ở bốn phương tám hướng đều có đủ. Chánh điện chân nhân Thiệu Hoa Phong miệng niệm “Vô Lượng Thọ Phật” rồi nói:

- Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa, hai người đừng quá chấp nê không chịu thức tỉnh, sơn nhân vâng lệnh điện văn của Phật Tổ, sắc chỉ của Ngọc Hoàng, giáng xuống trần gian để cứu lẽ dân khỏi nạn nước sôi lửa bỏng. Nước Đại Tống khí số đã hết rồi. Sơn nhân ứng trời thuận người làm việc. Hai người cùng sơn nhân ta có một đoạn tục duyên, nên Phật trời xui khiến hai người lâm phạm, bảo hộ sơn nhân cùng thành đại nghiệp. Tương lai sơn nhân quay mặt về Nam xưng cô, thì hai người đều là những công thần khai quốc, đại tướng công cao.

Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa nghe nói như thế, tức giận mặt mày biến sắc, mở miệng mắng lớn:

- Hay cho tên yêu đạo! Ông đã là người xuất gia, đáng lẽ phải thờ vui giữ phận, vượt ngoài tam giới, chẳng ở trong ngũ hành, mảy trần không dính, vạn sự đều không, quét đất không làm tổn thương trùng đế, che đèn vì thương tiếc mạng bướm đêm. Người xuất gia lấy từ bi làm cửa, thiện niệm làm căn, vô cứ dùng yêu ngôn dối chúng, gạt găm ngu dân, ở lại đây chiếm núi chứa lương, quy tụ bọn loạn thần tặc tử, người người biết được đều muốn tru diệt hết! Đại thái gia đây là anh hùng đường đường chánh chánh, hào kiệt liệt liệt oanh oanh, há lại quy phục bọn phản nghịch các người sao? Chẳng bao lâu đây binh triều kéo đến bắt sạch tội này, nghiền thầy ra muôn đoạn, cuộc mã đào mồ tiên tổ, chết rồi còn để tiếng xấu muôn đời! Đại thái gia đây bị bọn mi bắt rồi, muốn giết muốn giam thì mặc ý!

Hai người mắng chửi một mạch, Thiệu Hoa Phong tức giận, “a, a” một hồi rồi nói:

- Nay quý vị, việc này phải nên xử như thế nào đây?

Đứng lên có một người tên là Đơn đao thái tuế Châu Long nói:

- Thưa Tổ sư gia, để hai tên này nó cứ chửi Tổ sư gia mãi, sao không kết thúc tánh mạng chúng đi cho rồi!

Thiệu Hoa Phong lập tức sai thủ hạ đem họ ra phía sau bêu thủ cấp làm hiệu lệnh. Một lão đạo sĩ tên là Đồng Thái Thanh bước ra. Ông này trước kia muốn hại Vương An Sĩ không thành mà miếu mình lại bị cháy bèn chạy đến đầu Từ Vân quán. Thiệu Hoa Phong cho ông ta làm chức Hậu môn đạo quân chuyên giữ cửa sau Từ Vân quán. Hôm nay, Đồng Thanh nói:

Thưa Tổ sư gia, đem hai tên này giết há chẳng dễ dàng cho bọn nó lắm sao! Từ đây về sau hễ ai muốn chết, dăm mẩu Tổ sư gia là xong. Theo ý tôi thì nên giao hai tên đó cho tôi để tôi ra phía sau hành hình nó. Hơn nữa, hai thằng này ở nhóm 36 anh em kết nghĩa ở Ngọc Sơn, nó là anh em kết nghĩa của Lôi Minh, Trần Lượng. Sư huynh tôi là Trương Thái Tổ bị chết về tay Lôi Minh, hôm nay tôi đem hai đứa này ra xử lăng trì, kể như báo thù cho sư huynh tôi đó.

Thiệu Hoa Phong nói:

- Đã như thế thì ta cho ông tùy tiện kết thúc tánh mạng chúng nó.

Đồng Thái Thanh dặn bọn thủ hạ khiêng đi. Kế bên có một đạo sĩ bước ra nói:

- Đồng đạo huynh, dây chiếc buộc không chắc, cây lê không thành rừng. Tôi cũng có thù với bọn Ngọc Sơn nữa, để tôi giúp huynh xử bọn nó với.

Đồng Thái Thanh nhìn lại, người nói câu đó chính là Lưu Diệu Thông, Đồng Thái Thanh hỏi:

- Lưu đạo huynh làm sao lại có cừu với bọn Ngọc Sơn thế?

- Sư huynh của tôi là Trương Diệu Hưng bị bọn họ đốt ở Đường Vân quán trên núi Ngũ Tiên. Sư phụ tôi là Hoa Thanh Phong bị Tế Diên Hòa thượng hãm hại, tôi đang muốn báo thù rửa hận đây.

- Được, hai chúng ta cùng đi kết thúc tánh mạng bọn nó.

Nói rồi, có người khiêng họ đi ra phía trước. Đồng Thái Thanh và Lưu Diệu Thông theo sau. Đến viện chái phía Tây, họ thả Diêu Điện Quang và Lôi Thiên Hóa xuống đất. Đồng Thái Thanh rút bảo kiếm ra, nói:

- Ta giết mi đây!

- Nói rồi bước tới, vừa đưa kiếm lên định giết Diêu Điện Quang, nhưng kiếm chưa kịp hạ thì Lưu Diệu Thông từ phía sau rút kiếm lia một phát, đầu của Đồng Thái Thanh rơi bịch xuống đất. Liền đó Lưu Diệu Thông dùng kiếm cắt dây trói cho Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa và nói:

- Hai vị mau chạy theo tôi!

Diêu Điện Quang và Lôi Thiên Hóa không biết Lưu Diệu Thông là ai, chỉ chạy theo sau lão đạo sĩ, nhảy lên bức tường thành chạy ra bờ sông sau núi. May mắn chiếc thuyền nhỏ vẫn còn đậu ở đó. Lưu Diệu Thông và bọn Diêu Điện Quang cùng nhảy xuống thuyền. Người lái thuyền cho là người của Từ Vân quán nên không tra hỏi. Lưu Diệu Thông hỏi thuyền đi cho mau. Diêu Điện Quang hỏi:

- Thưa Tổ sư gia, quý tánh của lão nhân gia là gì?

- Lúc này không có thì giờ, chừng nào lên bờ sẽ nói sau.

Thuyền nhỏ ghé bờ phía Bắc. Mọi người vừa lên bờ thì nghe phía Từ Vân quán nhốn nháo cả lên. Nguyên khi Lưu Diệu Thông giết Đồng Thái Thanh thì đã có người báo cho Thiệu Hoa Phong hay. Thiệu Hoa Phong liền phái Thất tinh chân nhân Lưu Nguyên Tổ, Bát quái chân nhân Tạ Thiên Cơ cấp tốc đuổi theo bắt cả bọn Lưu Diệu Thông trở lại. Hai vị đạo sĩ này đều có yêu thuật tà phép, chạy đuổi riết theo. Còn cách không xa lắm, hai đạo sĩ ấy cầm kiếm hét lớn:

- Lưu Diệu Thông chớ chạy!

Diêu Điện Quang và Lôi Thiên Hóa nói:

- Không xong rồi! Muốn chạy cũng không khỏi!

Lưu Diệu Thông nói:

- Hai người hãy nhắm mắt lại!

Hai người lật đật nhắm mắt lại. Lưu Diệu Thông bèn nắm tay hai người vận chuẩn cước phong chạy nhào tới trước. Tới chừng không nghe có tiếng đuổi theo, chắc là đã cách xa, không bị đuổi theo nữa, ba người mới dám dừng chân lại. Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa chừng đó mới quỳ xuống hành lễ Lưu Diệu Thông nói:

- May gặp Tổ sư gia, nhờ lão sư gia cứu mạng! Chưa lãnh giáo tiên trưởng xưng hô như thế nào?

- Tôi họ Lưu, gọi là Lưu Diệu Thông. Tôi nguyên ở Tường Vân quán trên núi Ngũ Tiên, chỉ vì sư huynh tôi là Trương Diệu Hưng, không lo tu chánh đạo, vô cớ hưng yêu hại người nên bị Tể Công đốt chết khi Ngài ở huyện Dư Hàng cứu Cao Quốc Thái trở về. Cả Tường Vân quán cũng bị thiêu nốt. Sư phụ tôi là Cửu cung chân nhân Hoa Thanh Phong cũng không phải là người tốt, muốn luyện Ngũ quỷ âm dương kiếm nên bị lôi thần đánh chết. Tôi cũng không dám làm ác, đi du phương bên ngoài, đến Từ Vân quán này quả đơn, chẳng dè gặp phải bọn phản tặc, chúng giữ tôi lại không cho đi. Hôm nay tôi thấy hai vị là người anh hùng lại là bè bạn ở Ngọc Sơn, cho nên thừa cơ hội cứu hai vị ra. Tôi có một người bạn là Thánh thủ bạch viên Trần Lượng, hai vị có quen biết không?

- Trần Lượng là anh em kết nghĩa của chúng tôi, làm sao lại ông biết?

- Nói ra thì chúng ta không phải là người xa lạ. Ba chúng ta cùng tới phủ Thường Châu nhé!

Diêu Điện Quang, Lưu Thiên Hóa liền gật đầu đồng ý. Họ cùng đến phủ Thường Châu dự định tìm một quán trọ Ở đờ ít ngày, nào ngờ vừa đến thành phủ Thường Châu nghe ngoài phố bàn tán lảng xảng rằng Tể Công trưởng lão ở nha môn Tri phủ bắt được mấy tên giặc ở Từ Vân quán, muốn giúp quan Tri phủ xử lý việc này. Đại khái là việc loạn này không phải nhỏ. Lưu Diệu Thông nghe nói, bảo:

- Thế thì hay quá! Té ra Tể Công đã đến rồi! Tôi nghĩ việc này Tể Công phải đến mới xong. Nếu lão nhân gia không đến thì không đẹp nổi. Hai vị, chúng ta cùng ra mắt Tể Công nhé!

- Được, chúng tôi trước đây vì muốn cứu Hoa Vân Long vô ý đắc tội với Tể Công. Lão nhân gia đã ở đây rồi, bây giờ chúng ta đến bái phỏng người đi!

Nói rồi ba người cùng kéo nhau đến nha môn Tri phủ. Lưu Diệu Thông miệng niệm: “Vô lượng thọ Phật”, nói:

- Cảm phiền các vị vào trong bẩm báo có ta là Lưu Diệu Thông cùng Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa đến bái phỏng Tể Công.

Đương sai vào trong bẩm báo, Tri phủ Cố Quốc Chương hỏi:

- Bạch Thánh tăng, ai đến tìm Ngài vậy?

Tể Diên nói:

- Lôi Minh, Trần Lượng! Hai con ra rước họ vào.

Lôi Minh, Trần Lượng ra ngoài xem thì ra đều quen cả, vội vàng hành lễ. Diêu Điện Quang nói:

- Trần, Lôi, hai vị hiền đệ Ở đây hay quá!

- Trần Lượng nói:

- Xin mời ba vị vào. Tể Công đang ngồi bên trong.

Mọi người cùng vào. Lưu Diệu Thông, Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa bước tới hành lễ Tể Diên rồi bước lại ra mắt Tri phủ. Lưu Diệu Thông nói:

- Thánh tăng tới đây hay quá! Hiện tại nơi đây loạn lắm rồi!

- Người không cần nói, ta đã biết hết. Ba người tới đây tốt lắm, ta nhờ các người làm cho ít việc.

Ba người đồng nói:

- Sư phụ có việc gì xin hãy cứ sai bảo cho!

Tế Diên lấy giấy viết một lá thư và cầm một cục thuốc đưa ra, nói:

- Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa, hai người trước hết đi đến đảo Liên Hoa trên núi Lục Dương mời Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng, Hỏa nhân trư Tôn Đắc Minh, Thủy dạ xoa Hàn Long, Lãng ý toàn Hàn Khánh, bảo họ đến gấp trước, giúp ta tính việc Từ Vân quán. Sau đó hai người cầm cục thuốc này chiếu theo lời dặn trong thư mà hành sự.

Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa gật đầu, lập tức cáo từ. Quan Tri phủ Cổ Quốc Chương nói:

- Hai vị tráng sĩ, sao không uống ly rượu rồi hãy đi.

- Đại nhân chẳng cần phải bận tâm, rồi sẽ gặp lại mà.

Hai người lại cáo từ ra đi, Tế Diên nói:

- Lưu Diệu Thông, người nên đi gấp đến Tòng Âm quán trên núi Bát Quái mời Khảm Ly chân nhân Lỗ Tu Chơn đến đây. Việc này không có ông ấy thì không xong.

Nguyên Thiệu Hoa Phong lúc đầu là đồ đệ của Lỗ Tu Chơn, ông ta lấy trộm Càn khôn tỷ ngọc hỗn độn bát, đến Từ Vân quán, lại bái Mã Đạo Huyền làm thầy. Lưu Diệu Thông cũng tuân lệnh ra đi. Cổ Quốc Chương nói:

- Bọn giặc này thịnh thế quá to, khó giải quyết lắm!

- Đợi bốn anh em Tôn Đắc Lượng đến, trước hết phá thuyền gian tặc cái đã. Thế giặc trên mặt nước rất mạnh, quan quân không quen thủy chiến, trước hết phá thuyền giặc rồi sau đấy mới điều động quan binh, ta giúp lão gia phá giặc Từ Vân quán.

Tế Diên ở lại nha môn mấy ngày, ít hôm sau có người vào bẩm báo:

- Bên ngoài có bốn người đến xin ra mắt Thánh tăng

Tế Diên cười hà hà, nói:

- Có mấy người này đến, việc phá Từ Vân quá dễ như trở bàn tay.

187. Chương 188: Chương 188

Tứ hùng vâng lệnh thám Trường giang

Yêu đạo thi pháp bắt nghĩa sĩ

Tế Diên đang ở nha môn Tri phủ, bỗng có người bẩm báo:

- Bên ngoài có bốn người xin ra mắt Thánh Tăng.

Tế Diên bảo đưa họ vào.

Lát sau từ bên ngoài đi vào bốn vị anh hùng. Cổ Quốc Chương nhìn thấy vị đi đầu mình cao hơn bảy thước, lưng nhỏ vai hẹp, đầu đội khăn trắng sĩ màu ngân hồng sáu múi gắn một kiếng nhỏ, phía trước có một đóa hồng nhung, bên mái tóc giắt một hoa Thũ Chánh Giới Dâm, mình mặc tiền tụ bào màu ngân hồng, lưng thắt dây loan đài màu vàng đậm, đi giày đế mỏng, bên ngoài khoác áo anh hùng màu Tây Hồ, mặt màu vàng nhạt, mày to mắt lớn, sống mũi thẳng ngay, dưới cằm không râu, đúng là thiếu niên anh hùng. Vị này chính là Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng.

Người thứ hai đầu đội khăn trắng sĩ mũi màu tím nhạt, mũi có gắn kiếng, cũng giắt Giới Dâm hoa mình mặc tiền tụ bào tay hẹp màu tím nhạt, khắp áo viền kim tuyến, trên áo thêu ba đóa hoa mẫu đơn, lưng buộc dây loan đài dắt ngọc hoàn, đeo ngọc bội, đi giày đế mỏng, bên ngoài khoác áo choàng anh hùng màu

tím nhạt, thêu hoa khắp thân áo, mặt tợ mâm bạc đẹp như mỹ ngọc, đôi mày vẽ ngược trên đôi mắt lấp lánh. Vị này chính là Hỏa nhân giang trụ Tôn Đắc Minh.

Người thứ ba mặc áo thúy lam, cũng lộ vẻ trắng sỡ, gương mặt vàng nhạt, mày nhỏ mắt sáng. Người này là Thủy dạ xoa Hàn Long.

Người thứ tư mặc áo màu xanh đen, mình cao chín thước, giống như ngọn tháp đen giữa chừng trời, mày to mắt lộ, chính là Lãng lý toàn Hàn Khánh.

Quan Tri phủ nhìn thấy bốn người thật là nghi biểu khác thường. Tế Diên nói:

- Bốn vị đến rồi à!

Bốn người vội bước tới hành lễ, nói:

- Thánh tăng, hèn lâu mới gặp.

- Bốn vị ngồi xuống đi!

Bốn người ra mắt quan Tri phủ và chào hỏi Lôi Minh, Trần Lượng xong đều ngồi xuống. Tế Diên nói:

- Bốn vị tới đây hay quá! Hòa thượng ta đặc biệt mời mấy vị tới có một việc cần nhờ đây.

Tôn Đắc Lượng nói:

- Bốn anh em tôi có nghe Diêu Điện Quang và Lôi Thiên Hóa nói, nhân vì việc ở Từ Vân quán mà Thánh tăng có sai bảo điều chi đây? Bảo anh em chúng tôi làm việc gì Thánh Tăng cứ nói, bọn chúng tôi muôn chết cũng không từ!

- Những việc khác thì không cần nhờ đến các người. Chỉ vì dưới Ngưu Đầu Phong trước Ngọa Ngưu Kỳ có 500 chiếc thuyền của bọn giặc. Các người nếu có thể “rẽ sóng phá lưới chắn, cồn long trừ xe đao” phá hủy hết thuyền bè của chúng, thì kể là một kỳ công không nhỏ. Việc này người khác làm không được, cảm phiền bốn vị làm giúp cho.

Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng cùng ba người kia gật đầu ưng thuận và nói:

- Thánh Tăng đã dạy, đây là việc nhỏ. Bốn anh em tôi xin cáo từ! Xin Thánh Tăng chờ tin tức.

Bốn người lập tức cáo từ ra khỏi nha môn Tri phủ, tìm một quán rượu ăn cơm, chờ đến trời tối, tính tiền cơm rượu rồi ra đi. Đến bờ sông, đi về phía Tây cách Ngọa Ngưu Kỳ không xa, bốn người lấy đồ nghề đi dưới nước ra, cởi quần áo mặc ban ngày, lấy giấy dầu gói lại, thoa dầu lên trên cột chặt bên lưng. Bốn người đều đội mũ da cá rẽ nước, áo nhạt nguyệt liên tử cổ thủy, dầu thoa khắp tay chân. Sửa soạn xong, họ theo bờ lội xuống nước, thả nổi trên mặt nước mà đi, đến trước Ngưu Đầu Phong, ngược mắt nhìn lên tòa sơn khẩu ấy. Từ Bắc chạy xuống Nam, hai tòa Ngưu Đầu Sơn Đông Tây giống như sừng bò. Đông Tây có hai doanh trại thủy sư, chính giữa có một cầu nổi, tất cả đều được xây dựng theo hình bát quái, thâm hợp với ngũ hành. Tối lại đốt đèn lồng chia làm năm màu, án theo Giáp Ất mộc ở phương Đông thì lồng đèn màu lam, Canh Tân kim ở hướng Tây thì lồng đèn màu trắng, Bính Đinh hỏa ở hướng Nam thì lồng đèn màu đỏ, Nhâm Quý thủy ở hướng Bắc thì lồng đèn màu đen, Mậu Kỷ thổ ở trung ương thì lồng đèn màu vàng. Nếu nghe bên trong có người qua lại, tuần canh phát thẻ làm hiệu, mõ lớn mõ nhỏ nhất tề nổi lên. Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng, Hỏa nhân giang trụ Tôn Đắc Lượng, Hỏa nhân giang trụ Tôn Đắc Minh, Thủy dạ xoa Hàn Long, Lãng lý toàn Hàn Khánh bốn người quan sát hồi lâu thấy những chiếc thuyền giữ chặt từ chân núi chở ra. Nếu người từ trong núi đi ra cũng phải ngồi thuyền qua cổng lớn cầu nổi; người từ ngoài đi vào cũng phải ngồi thuyền qua chỗ đó. Bốn người trầm mình xuống mở mắt nhìn xem thấy ngay dưới thủy trại, chính giữa có lưới bảo hộ ngăn sông này; nếu chạm phải đao luân nhẹ thì bị thương, còn nặng thì mất mạng như chơi. Nếu không vào bằng con đường này thì không thể nào qua được. Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng nhìn thấy rõ ràng, trong tay sử dụng một khối cương đao xép, có thể chém. Đinh chặt sắt như không. Tôn Đắc Lượng thấy chiếc lưới này làm toàn bằng dây nhung, đừng nói là người, ngay đến cá to cũng bị mắc lại. Tôn Đắc Lượng chậm chậm cắt lưới bảo hộ một lỗ lớn. Bốn người chui rẽ khỏi lưới, lộ nửa người khỏi mặt nước để nhìn, bám theo thuyền đi về phía trước.

Tôn Đắc Lượng nói:

- Ba vị hiền đệ này, hôm nay Tể Công sai bọn ta làm một việc nhỏ chứ không sai bảo việc gì thêm. Trước đây ta định cướp sai thuyền bị lão nhân gia bắt được, Thánh Tăng có đức hiệu sinh thả ta ra. Như vậy đối với ta ân nặng như núi. Bây giờ anh em chúng ta phá hết cả thuyền giặc đi, đó chỉ là việc nhỏ thôi đâu có xứng đáng! Một là làm, hai là thôi. Hôm nay chúng ta bỏ công đến đây, đã đến hang ổ của giặc rồi phải lấy đầu của Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong đem về trình với Tể Công trưởng lão, mới không bỏ công khó nhọc của ta.

Bọn Tôn Đắc Minh gật đầu, nói:

- Chúng tã gặp việc nào làm việc đó cho rồi.

Bốn người trong tối dò xét, nghe lên trên các thuyền nói chuyện. Ngược đầu lên nhìn thấy chính giữa có một chiếc thuyền lớn, bên trên treo lồng đèn và viết chữ “Tôn” thật lớn. Bốn người định chắc là trung quân. Đến gần nhìn qua cửa sổ thuyền thấy dưới ánh đèn sáng trưng, một người ngồi giữa đầu đội khăn trắng sĩ sáu múi bằng đoạn tía thêu hoa, gương mặt đỏ tía với đầy mụn thịt, mày hung mắt ác, lông che kín tai. Ngồi kế bên là một người đầu đội mũ trắng sĩ màu xanh, mặc tiền tỵ bào đen, mặt đen, mày rậm mắt to, râu tóc muối tiêu. Hai người đang nói chuyện.

Người mặt đỏ tía chính là Trần nam Ngũ phương thái tuế Tôn Khuê, còn người mặt đen kia là Trịnh giang thái tuế Châu Điện Minh. Châu Điện Minh nói:

- Tôn đại ca, hôm nay Tổ sư gia truyền lệnh dụ xuống, anh có biết không?

- Dụ gì thế?

- Ngay cửa nha môn phủ Thường Châu có một tòa quán Ngũ Phước Cư, là của Từ Vân quán chúng ta tổ chức. Nha môn phủ Thường Châu có việc gì, tửu quán sẽ đưa tin cho Tổ sư gia chúng ta biết. Hôm nay có người đưa tin là có mấy người “chữ Hợp” của chúng ta bị huyện Giang Âm bắt. Tể Điền ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ sang phủ Thường Châu. Nói Tổ sư gia sớm chuẩn bị, e Tể Điền muốn đối địch cừ thù với chúng ta Tổ sư gia bảo chúng ta phải ngày đêm gia tâm để ý, nếu có động tịnh gì báo gấp cho Tổ sư gia biết.

- Hiền đệ sao hay lo quá, tòa Từ Vân quán ở Ngọa Ngưu Kỵ chúng ta khác nào tường đồng vách sắt, thiên la địa võng, một người cố thủ, muôn người khó qua. Hai mặt thủy bộ, nhân tài dày đặc. Tổ sư gia lại có món pháp bửu “Cần khôn tỵ ngộ hỗn ngươn bát” có thể ngăn cản mấy vạn quan binh. Còn các vị chân nhân, đều là thần thông quảng đại, pháp thuật vô biên, dù cho quan binh có đến đi nữa đều là hạng phạm phu tục tử, đâu có kể gì, trừ phi có thiên hình thiên tướng lâm phạm. Muốn phá Từ Vân quán thế khó bằng lên trời.

- Lời của huynh trưởng nói có lý, nhưng có điều này, phạm làm việc gì không nên quá chênh lệch, cẩn thận vẫn hơn. Há không biết Thái Sơn tuy cao, trên Thái Sơn còn có trời; biển cả tuy sâu, dưới biển cả còn có đất; ngoài người còn có người, ngoài trời còn có trời, khi làm việc mặt phải lớn mà tâm phải nhỏ, trí phải tròn mà hành động phải chu đáo, thấy chôn cheo coi như hổ dữ, mới chắc chắn khỏi lo.

Nghe rõ ràng cả, Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng kéo ba người kia đến chỗ vắng, nói:

- Ba vị đừng bắt họ làm gì, quát cổ là động rần thôi. Hạng đó đều là vô danh tiểu bối, giết chúng không nhằm nhò gì. Hôm nay bọn ta đến đây không vào hang cọp sao bắt được cọp con? Cứ sợ đầu đuôi mãi làm sao thành công được? Chúng ta cứ vào thẳng Từ Vân quán giết chết Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong đi, đó cũng là vinh diệu lập công đầu.

Bốn người quả là tài cao mật lớn, thả trên mặt nước đi về phía sườn núi phía Bắc. Lên bờ đi về phía Bắc 10 dặm, thấy trước mặt là cổng Từ Vân quán, vách tường cao trượng bảy, trượng tám, chu vi chiếm đến 36 mẫu đất. Họ nhìn thấy hai bên đều có cửa nhưng không dám đi thẳng vào. Từ góc Đông nam, đứng trên vách tường rào nhìn vào, bốn người thấy bên trong cửa nhà hàng trăm hàng ngàn gian. Họ đi trên nóc nhà thám dò các nơi, thấy một viện lớn hai bên có hai dãy phòng đều là phòng riêng. Phòng Bắc phòng Nam cũng giống như vậy. Trong mỗi phòng đều có ánh đèn. Bốn người trên nóc nhà nhìn xuống thấy nơi đó toàn là đàn bà con gái từ 20 tuổi trở lên, 30 tuổi trở xuống, có tiếng ho hen cầu nhàu, có tiếng buồn rầu rên rỉ, có tiếng khóc than kể lể. Có người nói:

- Tôi bị mẹ mìn bán hoa bắt cóc, cả nhà không gặp mặt.

Có người nói:

- Tôi bị đạo cô bắt cóc, mơ mơ hồ hồ không biết tại sao mình lại đến đây rồi như ở tù ra không được...

Năm sáu trăm phụ nữ đều mơ mơ hồ hồ không biết tại sao mình lại đến chốn này. Mỗi người than một tiếng, thật là thê thảm.

Bốn người lại tiếp tục đi dò xét chỗ khác. Đến một viện sở, đèn đuốc sáng trưng. Nơi Bắc thượng phòng treo bốn chiếc lồng đèn, ngồi ở giữa phòng là một vị lão đạo sĩ mặt đỏ tía, râu tóc đều bạc, khí độ phi phàm. Bốn tên đồng tử đứng hầu xung quanh. Bốn vị anh hùng định chắc là Thiệu Hoa Phong vì họ chưa gặp Thiệu Hoa Phong bao giờ, nhưng gan mật không nhỏ, mỗi vị bình khí cầm tay nhảy xuống đất định ập vào phòng cho vị lão đạo sĩ trở tay không kịp. Nào ngờ bốn người vừa nhảy xuống, vị lão đạo sĩ “a” lên một tiếng, nói:

- Lớn mật dữ a!

Nói rồi đứng dậy lấy tay chỉ một cái, hô “Sắc lệnh”, trông chừng bốn người và sai trời nghiền lại.

188. Chương 189

Thiệu Hoa Phong thăng điện tra hào kiệt

Tiểu Ngộ Thiên nổi giận tìm yêu nhân

Bốn người thấy lão đạo sĩ mặt tía tướng là Thiệu Hoa Phong nên rút dao nhảy vào bị Ông ta dùng pháp thuật bắt giữ. Kỳ thật lão đạo sĩ là tên vô danh tiểu tốt ở Từ Vân quán. Ông ta họ Đồng gọi Đồng Vân Thanh, ngoại hiệu là Diệu đạo chân nhân. Lúc đầu ông ta ở Long Vương miếu tại Trấn Ô, đến Từ Vân quán này nhận Thiệu Hoa Phong làm thầy, được phái cai quản ngoại vi doanh trại phụ nữ. Ông ta cũng biết pháp thuật chút ít nên mới bắt được bốn người võ nghệ mật lớn như vậy. Sai thủ hạ trời bốn người lại rồi, lão đạo sĩ hỏi:

- Lớn mật giữ a! Bốn tên thích khách này, tụi bây từ đâu tới hử.

Tôn Đắc Lượng nói:

- Yêu đạo! Mi muốn biết ư? Đại thái gia là người ở Liên Hoa Ổ trên núi Lục Dương đây.

- Bốn đứa bây ở núi Lục Dương phải không? Dương gia ở núi Lục Dương cùng Tổ sư gia chúng ta là anh em kết nghĩa, giao tình rất thân. Ta hỏi người: Dương gia ở núi Lục Dương tên gì nè?

- Là Hoa diện như lai Pháp Hồng.

- Phải rồi, bốn đứa bây đã là người ở núi Lục Dương, vậy đến đây làm gì? Toan tính như thế nào đây?

Tôn Đắc Lượng vốn là người trực tính, nói:

- Này yêu đạo, ta nói cho mi biết, ta cũng không cần đến chuyện giao tình, chúng ta tuy ở núi Lục Dương mà ở Liên Hoa Ổ, khác biệt với Pháp Hồng. Chúng ta vâng lệnh Tế Công trưởng lão đến trước giết bọn đạo sĩ lộn sòng các người đây! Mi có phải là Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong không?

Sơn nhân đây là Diệu đạo chân nhân Đồng Vân Thanh, té ra bọn tiểu bối này tới thích khách trước đây mà. Được, được lắm! Bây đầu! Hãy canh giữ cẩn thận bốn tên này, đợi trời sáng ta bắt lại Tổ sư gia để mặc tình người phát lạt.

Nói rồi sai người canh giữ bốn vị anh hùng thật cẩn thận. Đến khi trời sáng, Đồng Vân Thanh sai người khiêng họ đến bắt bớ với Thiệu Hoa Phong. Tức khắc Chánh điện chân nhân thăng điện, dẫn đem bọn thích khách vào. Bốn người này ngược mắt nhìn lên thấy Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong đầu đội mũ đạo sĩ hoa sen màu vàng đậm, mình mặc đạo bào cùng màu, trên đó có thêu Càn tam liên, Khôn lục đoạn, Ly trung hự, Khảm trung mãn, ngay giữa là một Thái cực đồ. Lão đạo sĩ tóc đỏ râu đỏ, mặt màu xanh chàm, ác như ôn thần, mạnh như Thái tước.

Bốn người này mở miệng mắng lớn. Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong nói:

- Bốn tên chuột nhắt này, đừng có hỗn láo như thế! Bọn bây họ tên gì? Người ở đâu? Tại sao đến đây hành thích? Mau khai thiệt đi! Tổ sư gia đây cùng bọn người trước nay không oán, gần đây không cừ, chưa gặp mặt quen biết. Vậy ai sai tội bây đến đây? Chỉ cần tội bây nói thiệt ra, Tổ sư gia lấy đức hiếu sinh tha cho khỏi chết!

Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng tức thì trợn mắt nói:

- Nay yêu đạo, mi muốn hỏi đại thái gia nhà mi hử? Ta đây đi không đổi tên, ngồi không thay họ, ta là người ở Liên Hoa Ổ trên núi Lục Dương. Đây là anh kết nghĩa của ta tên Hỏa nhĩ giang chư Tôn Đắc Minh, kia là hai em kết nghĩa của ta tên là Thủy dạ xoa Hàn Long và Lãng lý toàn Hàn Khánh. Bọn ta tới đây chỉ vì các người gây quá nhiều tội ác, sai bọn giặc đi các nơi bắt cóc người, lập các tặc thuyền hắc điểm hãm hại khách thương, lữ hành, làm bại danh tiết phụ nữ, chia rẽ cốt nhục nhà người, giết sinh linh, làm nhiều điều phi pháp, Tể Công trưởng lão sai bọn ta đến kết thúc tánh mạng bọn bây để trừ hại cho dân bốn phương. Bọn loạn thần tặc tử tội bây ai ai mà không tru diệt? Bọn ta đã bị tội bay bắt rồi, các đại thái gia đây là anh hùng đường đường chánh chánh, hào kiệt liệt liệt oanh oanh, kẻ đại trượng phu sống không lấy làm vui thì chết nào có sợ gì! Đây này này, mau đem giết đại thái gia chúng bay đi, bọn ta chết cũng không oán hận, chớ nếu bắt chúng ta cầm tù, đừng trách chúng ta không mắng chửi.

Thiệu Hoa Phong nghe nói tức giận càn hông, lập tức sai đem bốn người ra sau giết làm hiệu lệnh. Bọn thủ hạ dạ rân. Có một người bước ra nói:

- Tổ sư gia đem giết họ há chẳng dễ cho họ lắm sao? Bọn họ đã tới đây hành thích tình đồng phản nghịch, phải đem lần trì họ mới được.

- Cũng được! Thiệu Hoa Phong nói. Đã như thế thì ta phái người kết thúc tánh mạng bọn họ cho rồi.

Kim Mao hải mã Tôn Đắc Lượng nhìn lại người vừa nói câu đó chính là Thiết bối tử Cao Chân. Hai bên trước đây có quen biết, Tôn Đắc Lượng nghĩ thầm “tên tiểu tử này thiệt tiểu nhân đắc chí chó ghê xin lông”; Lập tức mở miệng mắng lớn.

Lúc trước Lục Bính Văn mượn đường qua núi ở Thúy Vân Long, bị bọn thiết bối tử Cao Chân, hất mao sái Cao Thuận, tiểu diện tỳ hưu Châu Hồ giả đồ đưa một đoạn đường rồi áp giải cả gia quyến về từ Vân quán. Lục Bính Văn thế là chịu quả báo nhân tiền: con gái hấn bị Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong bắt làm tỳ thiếp, vợ hấn bị Càn pháp chân nhân Triệu Vĩnh Minh chiếm đoạt, chính Lục Bính Văn bị đưa vào tù phạm cho người sai khiến. Hấn ta làm chức Hình đình, vợ vét hơn 10 vạn lượng bạc, cũng bị Từ Vân quán thu hết. Lục Bính Văn vô cớ hại người nhưng không hại được mà chính mình người của sạch không, sống dở chết dở, ở tù trong phạm doanh để tội.

Tiểu diện tỳ hưu Châu Hồ và Cao Trân đến Từ Vân quán rồi không về nữa. Hôm nay Thiết bối tử đưa ra ý kiến đó, được Thiệu Hoa Phong sai đi kết thúc tánh mạng bọn Kim mao hải mã bốn người, bỗng nhiên từ bên ngoài, một lão đạo sĩ chạy vào báo:

- Bẩm Tổ sư gia, hiện bên ngoài có một hòa thượng kiếc, tự xưng là Tể Diên tăng, đứng tại sơn môn mở miệng mắng lớn, kêu đánh dang Tổ sư gia ra, chúng tôi cũng chưa gặp hòa thượng này lần nào, không biết từ đâu tới?

Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong nghe báo nói:

- Được, bốn tên này là người của Tể Diên sai đến, ta nghĩ là Tể Diên chắc đến đây. Ta đang muốn biết Tể Diên là người nào? Cũng muốn bắt hấn hỏi xem tại sao hấn lại muốn đối địch với ta Bây đâu, trước hết hãy tạm giam bốn tên này lại, chờ bắt được Tể Diên, đem ra giết một lần.

Cao Trân dạ ran một tiếng, lập tức đem bốn người giao cho quản doanh tội phạm. Quản lý doanh tội phạm là một người tại gia tên Nghĩa hiệp thái tuế Lưu Dững rồi trở về bẩm lại cho Thiệu Hoa Phong hay Thiệu Hoa Phong nói:

- Để ta đi ra bắt tên Tể Diên tăng...

Nói chưa hết câu, kế bên có người tiếp lời:

Tổ sư gia tạm bớt trận lôi đình! Bọn vô danh tiểu tốt đó, cần gì Tổ sư gia nhọc sức. Bọn tôi đi bắt nó dễ như trở bàn tay không tốn một chút sức nào.

Thiệu Hoa Phong nhìn lại, người nói câu đó là Cần pháp chân nhân Triệu Vĩnh Minh, Diệu đạo chân nhân Đồng Vân Thanh. Thiệu Hoa Phong nói:

- Hai vị chân nhân muốn đi cũng được, cần phải cẩn thận một chút.

Hai vị chân nhân lập tức cùng Tả môn chân nhân bước ra ngoài. Triệu Vĩnh Minh nói:

- Tể Diên tăng ở đâu, dám tới đây chịu chết hử?

Nói tới đó thì đã ra tới cửa, nhìn lại chẳng thấy ai. Triệu Vĩnh Minh hỏi:

- Tể Diên tăng đâu rồi?

Tả môn chân nhân nói:

- Hồi nãy mới đứng đây mắng chửi om sòm, tôi mới chạy vào bấm báo, bây giờ không biết đã đi đâu? Có lẽ biết hai vị chân nhân ra, hắn không dám gặp mặt nên trốn rồi.

Triệu Vĩnh Minh nói:

- Cũng được, nếu hắn đã chạy trốn rồi, cứ để cho hắn đi. Nếu như hắn trở lại, ta sẽ kết thúc tánh mạng hắn.

Hai đạo sĩ nói xong, quay mình định đi vào thì nghe phía sau có tiếng la:

- Ê! Mấy tên đạo sĩ lộn sông kia quay lại coi! Hòa thượng ta có đi đâu nào?

Hai vị đạo sĩ ngoái đầu dòm lại thấy đứng ngoài cổng miếu một ông Hòa thượng kiểc, tóc trên đầu dài hai ba tấc, mặt mày bần đất, Tăng y rách nát, tay ngắn sứt bầu, lưng buộc dây lưng, khật khà khật khưỡng, hai chân trần trên đôi dép rách, trên đầu có một luồng khói đen. Hai lão đạo sĩ tăng hắng một tiếng rồi nói:

- Ta tưởng Tể Diên tăng là người ghê gớm lắm, té ra là một yêu tinh.

- Thực sự vị Hòa thượng đó không phải là Tể Diên thiền sư mà là Tiểu Ngộ Thiền. Tiểu Ngộ Thiền từ khi Tể Diên đầu phép với Côn Lôn Tử, Lão tiên ông giao Tiểu Ngộ Thiền một phong thư bảo đến chùa Tòng Tuyền ở núi Cửu Tòng giữ chùa cho Trường Mi La Hán Linh Không trưởng lão. Tể Diên không chịu dẫn Ngộ Thiền về Lâm An vì sợ hắn là yêu tinh, dưới sự cai khiến của Thiên tử e có điều bất tiện. Tể Diên cũng biết Ngộ Thiền tâm địa rất tốt, về sau sẽ thành chánh quả, đứng vào hàng 500 vị tiểu La Hán.

Ngộ Thiền ở núi Cửu Tòng hầu hạ Trường Mi La Hán, học tập quy củ nhà thiền, tụng kinh niệm Phật, tu đạo học pháp. Một hôm bỗng nhiên Ngộ Thiền nói với Trường Mi La Hán:

- Con muốn đi Lâm An thăm sư phụ con.

Trường Mi La Hán tăng hắng một tiếng rồi nói:

- Con không nên đi tốt hơn.

- Con muốn đi.

- Nếu con đi thăm thì hiện giờ Tể Công đang ở nhà môn phủ Thường Châu, con hãy đi tới đó. Bần tăng cũng không cản con.

Khi Ngộ Thiền sắp ra cửa, Linh Không trưởng lão nói:

- Ấu cũng là số kiếp, bần tăng cũng không thể nào cản lại, làm việc nghịch ý trời được!

Ngộ Thiền cũng không để ý câu nói đó, sờ vào đầu biến đi, đến nha môn phủ Thường Châu gặp Tể Diên. Tể Diên tăng hắng một tiếng, chau mày hỏi:

- Con đến đây làm chi?

- Con nhớ sư phụ quá, về đây thăm sư phụ. Quan Tri phủ Cố Quốc Chương mau miệng nói:

- Tiểu sư phụ về tới đây thiệt là hay da! Tể Công đang gặp sự khó nghĩ đây.

- Chuyện gì thế?

- Hiện giờ đã bắt được mấy chục tên giặc là dư đảng của Từ Vân quán. Hiện tại Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong ở Từ Vân quán thể lực rất mạnh, vừa rồi Thánh tăng mới được bốn người giỏi bơi lội đi đến Từ Vân quán phá mấy chiếc thuyền giặc trước nhưng chưa thấy trở về. Ta định cấp tốc điều động quan binh đi phá Từ Vân quán, nhưng lại sợ không thành công. Thánh tăng cũng đang khó nghĩ về chuyện này đây!

Ngộ Thiên nghe nói:

- Sư phụ không cần lo, để con đi tìm họ, tóm lấy bọn đạo sĩ lộn sông cho.

Tế Diên nói:

- Con đừng đi...

Nói chưa hết câu, Tế Diên giữ lại không được, Tiểu Ngộ Thiên đã rờ đầu biến mất.

La Hán gia có tài đoán biết trước, nói:

- Phàm việc gì đã có định trước, thì số kiếp phải như vậy thôi!

Tiểu Ngộ Thiên lần này đi Từ Vân quán, nào ngờ vướng phải họa sát thân, báo hại Tế Diên phải gánh lấy phân nửa đại nạn!

189. Chương 190

Ngộ Thiên tăng thi pháp cứu tứ hùng

Xích phát đạo triển pháp bắt hòa thượng

Tiểu Ngộ Thiên rờ đầu biến mất, đến Từ Vân quán, đứng trước cổng chữ mảng om sòm:

- Mau kêu Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong, lão đạo lộn sông ấy ra đây! Nói là có Tế Diên hòa thượng lão gia đến.

Lão đạo giữ cửa lật đặt chạy vào bấm báo. Triệu Vĩnh Minh, Đồng Vân Thanh bước ra xem thì không thấy hòa thượng nào cả. Tiểu Ngộ Thiên thật sự không chạy đi mà lên vào Từ Vân quán xem thử, thấy bọn Kim mao hải mã đang bị trời và Ngã hiệp thái bảo Lưu Dũng đang canh chừng. Tiểu Ngộ Thiên biết bốn người này là do Tế Diên sai đến bèn hạ miệng phun một cái, Nghĩa hiệp thái bảo ngã ngang, liền mở dây thả bốn người ra. Bọn họ nhắm mắt lại, Ngộ Thiên đem họ ra bờ sông, Tôn Đắc Lượng nói:

- Bạch Thánh tăng, nếu lão nhân gia không đến, tánh mạng của bọn tôi kể như đi đứt rồi!

- Ta không phải là Tế Diên, Ngộ Thiên nói, ta là đồ đệ của Tế Diên, tên là Ngộ Thiên. Bốn anh em mau trở về phủ Thường Châu đi, sư phụ ta hiện còn ở đó. Bốn anh em đâu phải là đối thủ của bọn yêu ma này, đối địch với chúng há chẳng chết uống sao? Chuyện này đã có ta lo liệu.

Nói rồi Ngộ Thiên quay mình rờ đầu biến mất trở lại cổng miếu. Triệu Vĩnh Minh, Đồng Vân Thanh đi ra không thấy có Hòa thượng, vừa quay trở vào thì Ngộ Thiên ở đằng sau gọi giật lại:

- Hòa thượng lão nhân gia đâu có đi, bọn đạo sĩ lộn sông kia trở lại coi!

Triệu Vĩnh Minh, Đồng Vân Thanh quay đầu nhìn lại, thấy trước mặt mình là một Hòa thượng kiếc, trên đầu có khí đen, đoán chắc là yêu nhân. Hai vị đạo sĩ đều coi không ra gì, nói:

- Hay cho yêu tăng, mi thật là lớn mật, lại dám đến đây rở ráo nữa hả? Để sơn nhân bắt ngươi đây!

- Mi có phải là Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong không?

Triệu Vĩnh Minh nói:

- Mi muốn hỏi sơn nhân là ai hả? Ta là Càn pháp chân nhân Triệu Vĩnh Minh đây, vô danh tiểu tốt như mi cần gì phải đến Tổ sư gia của ta chớ?

Đồng Vân Thanh cũng xưng tên họ mình, hai lão đạo sĩ đều rút kiếm ra xông tới trước. Ngộ Thiền hớp một hơi thổi khí đen ra làm hai lão đạo sĩ đều ngã lộn xuống đất. May có người thấy kịp khiêng hai vị vào trong, bằm lại với Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong. Ngũ điện chân nhân nhìn thấy lấy làm lạ, nói:

- Cái này là sao vậy?

Tả môn nhân nói:

- Bị Ông Hòa thượng kiếc kia thổi té đấy!

Thiệu Hoa Phong miệng niệm “Vô lượng thọ Phật”, nói:

- Hay cho loài nghiệt súc, mi thiệt lớn gan! Để chính ta đi bắt nó...

Nói câu đó chưa dứt thì thấy kho Giáp mã binh bén lửa bắt cháy. Nguyên Thiệu Hoa Phong ở trong miếu này có hai kho tên là “Giáp mã binh khổ” là lão đạo đem người giấy, ngực giấy, đao thương giấy dùng phù chú luyện thành. Đợi đến lúc tạo phản, lão đạo dùng chú thúc vào có thể làm cho thiên hôn địa ám, mặt trời thiếu sáng, mười vạn người ngựa giấy có thể xông lên giết người. Ngoài ra còn có một tòa “Âm binh khổ” là sai người đi thu nhặt những âm hồn chưa tới số. Trước đây Thất tinh đạo nhân Lưu Nguyên Tổ ở Tiểu Nguyệt Đồn hại hết mấy mươi người, lại có Tiền điện chân nhân Trường Lạc Thiên, Hậu điện chân nhân Lý Lạc Sơn, cùng Tả điện chân nhân Trịnh Hoa Xuyên, Hữu điện chân nhân Lý Hoa Sơn, năm vị đạo nhân này thu bắt về 500 âm hồn, nhốt vào trong hỏa hồ lô, có dán bùa êm. Khi sử dụng, chỉ cần giở nắp hồ lô ra, đọc chú thôi thúc, có thể làm cho thiên hôn địa ám, âm phong ào ào, quỷ khóc thần kêu, biến thành một tòa Âm phong trận. Hai tòa kho này là do một vị lão đạo sĩ tên là Xích phát đạo nhân Lục Mạnh canh giữ. Tiểu Ngộ Thiền sau khi thổi Triệu Vĩnh Minh, Đồng Vân Thanh ngã rồi, có người khiêng vào trong, Tiểu Ngộ Thiền theo sau tiến vào thấy có một lão đạo sĩ mặt tía tóc đỏ đang canh giữ hai nhà kho. Thấy Tiểu Ngộ Thiền nhảy xuống, Xích phát chân nhân hỏi:

- Ai đấy?

Vừa muốn niệm chú, Xích phát đạo nhân bị Ngộ Thiền thổi cho một cái ngã quay. Ngộ Thiền tức khắc đốt ngay “Giáp mã binh khổ”, giấy lát khói lửa bốc cao. Thiệu Hoa Phong thấy lửa bốc lên đốt cháy “Giáp mã binh khổ” liền thét đạo đồng đem ngay một chén nước trà. Thiệu Hoa Phong quả nhiên là thần thông quảng đại, pháp thuật vô biên, miệng niệm chú thuật, hất ly trà lên không trung, tức thì một trận mưa lớn xối xuống dập tắt ngọn lửa ngay. Thiệu Hoa Phong tức giận hét ồm ồm trong miệng như sấm, muốn kiếm tung tích của tiểu hòa thượng nhưng không thấy. Lại có người báo rằng, bốn tên bị bắt đã biến mất tích, còn Nghĩa hiệp thái bảo bị hôn mê, nhân sự bất biết. Thiệu Hoa Phong có thứ “Bách thảo đoạt mạng kim đan” lập tức cho Lưu Dững một viên, cả đến Triệu Vĩnh Minh, Đồng Vân Thanh mỗi người đều được đổ cho một viên thuốc cứu tỉnh lại. Thiệu Hoa Phong nói:

- Hay cho yêu tăng! Sơn nhân ta thề không đội trời chung với ngươi đấy!

Nói tới đó, có người bước vào bẩm:

- Hiện có ông Hòa thượng kiếc đang đứng chửi bới ngoài cổng.

Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong nghe báo tức giận đến nổi mặt tái xanh, lập tức bảo các chân nhân:

- Các vị hãy theo ta.

Mọi người cùng bước ra cửa, thấy trước cổng đứng sẵn một ông Hòa thượng kiếc, trên đầu có khói đen. Thiệu Hoa Phong nói:

- Hay cho loài nghiệt chướng! Còn dám đến đây khuấy rối miếu ta hả? Mi thật là đến đây kiếm cái chết mà!

Tiểu Ngộ Thiền nghe nói ngược nhìn, thấy trước mặt mình là một lão đạo sĩ có trên trăm tuổi, lại thấy Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong đầu đội mũ đạo sĩ hoa sen màu vàng sẫm, mình mặc đạo bào màu vàng nhạt, trên có thêu hình bát quái: Càn tam liên, Khôn lục đoạn... và Thái cực đồ ở giữa, lưng thắt dây

tơ màu vàng hạnh, vớ trắng vân hài, sau lưng mang một bảo kiếm được bọc trong bao da cá màu lục, đầu buộc tua nhung vàng, trong tay phe phẩy một cây phát trần cán vàng lông lánh. Tiểu Ngộ Thiên nói:

- Bọn bay là giặc phản nghịch, thiệt đáng giận! Hôm nay Hòa thượng gia gia hốt trọn ổ các người về cho đương quan trị tội đây.

Thiệu Hoa Phong nghe nói định bước tới, Thất tinh chân nhân Lưu Nguyên Tổ ở kế bên nói:

- Tổ sư gia đừng nóng giận! Thứ tiểu yêu ma vô danh đó, cần gì lão nhân gia phải đi bắt? Để bọn đệ tử ra sức thay người. Cắt cổ gà đầu cần phải dùng dao mổ trâu? Để tôi bắt nó dễ như trở bàn tay cho coi!

Thiệu Hoa Phong nói:

- Người phải cẩn thận mới được.

Lưu Nguyên Tổ mỉm cười nói:

- Đây chỉ là việc nhỏ thôi mà!

Nói rồi rút bảo kiếm bước tới trước, nói:

- Người đến có phải là Tề Diên tăng không?

- Không phải đâu! Bắt bọn hồ bầy chó như tụi bây cần gì lão nhân gia phải đích thân đi chó? Ta là Ngộ Thiên, đệ tử của Tề Công đây. Nhân vì bọn bay vô cớ hù dọa hại người, bắt cóc người các nơi, thiết lập tặc thuyền hắc điểm, mắc tội với trời làm sao cầu đảo nổi? Hòa thượng lão gia hôm nay đặc biệt đến bắt mi, giết người ác tức là thiện niệm. Mi có phải là Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong không?

- Tổ sư gia người là Thất tinh chân nhân Lưu Nguyên Tổ đây. Bắt mi cần gì Tổ sư gia chúng ta nhọc sức.

Nói rồi hươi kiếm nhắm đầu đối phương đâm tới. Ngộ Thiên tròn mình tránh khỏi, Đông một kiếm, Tây một kiếm, Hòa thượng nhảy quá mau đều tránh khỏi cả. Lưu Nguyên Tổ nói:

- Hay cho Hòa thượng, thiệt tức chết ta đi thôi!

Ngộ Thiên nói:

- Mi tức chết thì cứ chết đi!

- Để sơn nhân dùng pháp bửu bắt mi.

- Được, mi cứ đem bửu bối ra cho ta xem.

Lưu Nguyên Tổ rút từ bọc ra một vật, miệng đọc lâm râm ba tiếng, đoạn hô “Sắc lệnh”, tức thì đất bằng nổi lên một trận quải phong, một con mãnh hổ vằn vện lắc đầu đập đuôi nhảy đến muốn táp Ngộ Thiên. Ngộ Thiên liền thổi một hơi. Bị trúng phải khí đen, lão đạo sĩ la:

- Lợi hại quá!

Nói rồi quay mình bỏ chạy. Lập tức toàn thân đạo sĩ sưng phù lên, chạy đến trước Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong thì té quỵ. Thiệu Hoa Phong lấy ngay một viên kim đơn cho Lưu Nguyên Tổ uống mới tan độc khí hết đau nhức. Bát quái chân nhân Tạ Thiên cơ nói:

- Yêu tăng lớn mật dữ a! Sao dám dă thương đồng bọn của tả Sơn nhân dùng bắt bửu bắt mi đây!

Nói rồi rút “Khẩu tiên cảnh” đưa lên. Vật này rất là lợi hại, bất luận là yêu tinh gì có bao nhiêu đạo hạnh, hễ giơ kiếng là phải hiện nguyên hình. Lão đạo sĩ thấy Ngộ Thiên là yêu tinh, trên đầu có khói đen, cho nên giơ “Khẩu tiên cảnh” lên. Nào ngờ Ngộ Thiên không giống như các yêu tinh khác, vì đã được Tề Diên truyền thọ, hơn nữa, khi ở chung với Linh Không trưởng lão tại chùa Tòng Tuyền ở núi Cửu Tòng lại được học tập các diệu pháp, lúc này Ngộ Thiên tài năng rất cao siêu. Có câu thơ rằng:

Chim theo loan phượng bay xa tít

Người bạn Thánh hiền phẩm giá cao.

Gần mực thì đen, gần sơn dính đỏ, lời nói đó không sai. Khẩu tiên cảnh của Bát quái nhân Tạ Thiên Cơ rơi xuống, mắt thấy tiểu hòa thượng bị đè xuống dưới. Bát quái chân nhân Tạ Thiên Cơ cười ha hả, nói:

- Liệt vị thấy chưa? Tôi tưởng con yêu tinh này có quá nhiều tài năng, nhưng theo tôi thấy, nó chỉ là một tên vô danh tiểu bối, bị khẩu tiên cảnh của tôi chụp xuống đè bẹp rồi.

Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong nói:

- Tạ đạo huynh, khoan khoa trương vội, theo tôi thấy trong này chắc có điều gì đó. Hồi nãy, khi Khẩu tiên cảnh rơi xuống, tôi thấy có luồng khói đen bốc lên, e rằng chưa chắc bắt tên hòa thượng ấy được. Huynh thử gỡ kiếng ra xem!

- Không phải như vậy đâu. Tôi thấy hắn bị đè rồi mà! Đừng nói là tên yêu tinh nhỏ nhút đó, bất luận là kẻ đạo hạnh cao bao nhiêu cũng chạy không thoát nữa là.

Nói rồi lập tức đỡ Khẩu tiên cảnh lên. Mọi người dòm thấy ai cũng ngạc nhiên. Người bị đè không phải là tiểu hòa thượng mà là tiểu đạo đồng của Thiệu Hoa Phong. Tạ Thiên Cơ hét lên một tiếng, nói:

- Thiệt là quái đạo! Tại sao lại đè phải tiểu đạo đồng?

Nói chưa dứt câu thì thấy tiểu hòa thượng đứng ở trước mặt, nói:

- Hòa thượng lão gia đâu có thể bị bọn đạo sĩ lộn sòng tụi bây bắt được!

Tạ Thiên Cơ nhìn thấy, khí uất tận cổ, hét lên:

- Hay cho yêu tăng, để coi ngày hôm nay mi chạy đi đâu?

Nói rồi rút bảo kiếm định chém. Tiểu Ngộ Thiền há miệng nhắm ngay lão đạo sĩ phun một luồng khói đen. Tạ Thiên Cơ lập tức cả người sững sờ, miệng la: “Lợi hại thật!”, lật đật chạy đến trước Thiệu Hoa Phong.

Thiệu Hoa Phong vội lấy ra một viên kim đơn cho Tạ Thiên Cơ uống mới ngăn được đau nhức. Thiệu Hoa Phong nói:

- Các người bắt không được yêu tăng này đâu, để sơn nhân đi bắt nó mới được!

Nói rồi, Thiệu Hoa Phong rút kiếm bước tới, nói:

- Hay cho loài nghiệt súc! Mi thiệt lớn gan dám đến đây khoe khoang chớ. Để sơn nhân đến bắt mi đây!

Tiểu Ngộ Thiền hỏi:

- Mi có phải là Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong hay không?

- Đúng vậy! Ta chính là Tổ sư gia của mi đây.

- Ta đang muốn bắt mi đây. Mi là kẻ đứng đầu gây tội ác, bắt mi để trừ hại cho bá tánh bốn phương đây.

Thiệu Hoa Phong lập tức dùng bảo kiếm nhắm ngay Tiểu Ngộ Thiền chém tới. Ngộ Thiền né mình tránh khỏi, há miệng phun khói đen. Ngờ đâu Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong là người có bản lãnh, trong miệng đã đọc chú hộ thân nên không còn sợ khói đen nữa. Ngộ Thiền phun liên tiếp mấy hơi mà Thiệu Hoa Phong không hề hấn chị Lão đạo sĩ dùng bảo kiếm chém lia lịa nhưng không trúng hòa thượng. Thiệu Hoa Phong tức giận cảnh hông, thét gọi tiểu đạo đồng:

- Mau đem Càn khôn tỷ ngộ hỗn ngưng bát ra cho ta!

Lão đạo nhờ vào món pháp bảo này làm vật “trần quán”. Càn khôn tỷ ngộ hỗn ngưng bát này đã trải qua bốn giáp tỷ, bên trong có chân hỏa ngũ hành. Bất luận là yêu tinh loại nào bị thâu vào trong bát, nội trong sáu tiếng đồng hồ sẽ bị hóa làm máu mủ hết. Dù là La Hán ở Tây phương cũng bị đốt cháy kim quang không về Già Lam được. Lão đạo sĩ thuyết bảo đạo đồng:

- Mau đem Càn khôn tỷ ngộ hỗn ngưng bát cho ta.

Ngộ Thiền cũng lớn mật không ít, cũng không biết lợi hại của Càn khôn tỷ ngộ hỗn ngưng bát ra sao. Nào ngờ Thiệu Hoa Phong lâm lâm đọc chú rồi gỡ nắp bát ra. Năm đạo hoa quang xanh vàng đỏ trắng đen cuốn hút Ngộ Thiền vào Hỗn ngưng bát. Lão đạo sĩ đẩy nắp bát lại, nói:

- Nghiệp súc, mi tự tìm đến cái chết, đừng oán sơn nhân nhé! Trong sáu tiếng đồng hồ nữa mi sẽ hóa hết làm máu mủ là xong.

Mọi người khen:

- Tổ sư gia thiệt là Phật pháp vô biên!

Thiệu Hoa Phong lấy bùa dán lên nắp Hồn gương bát. Đại khái Ngộ Thiền muốn trốn, khó hơn lên trời.

190. Chương 191

Lỗ Tu Chơn mạo hiểm vào Từ Vân

Khảm ly chân nhân trí tả Ngộ Thiền

Sau khi Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong thả Ngộ Thiền vào trong Càn khôn tỵ ngọ hồn gương bát rồi, mọi người trở vào trong. Thiệu Hoa Phong thắp điện, lấy bùa dán lên cẩn thận, nói:

- Trong sáu tiếng đồng hồ nữa, nó sẽ biến thành máu mủ hết. Đây là tụi nó tìm cái chết mà thôi.

Mọi người đều khen:

- Tổ sư gia thật là pháp lực vô biên.

Đương nói tới đó thì Tả môn chân nhân Trần Bồn Lượng từ bên ngoài chạy vào báo:

- Bẩm Tổ sư gia, bên ngoài hiện có Khảm ly chân nhân ở Tòng Âm quán trên núi Bát Quái muốn đến gặp mặt.

Lỗ Tu Chơn từ đâu đến? Nguyên trước đây, Tế Công sai Lưu Diệu Thông cầm một phong thư đi lên Tòng Âm quán mời Lỗ Tu Chơn. Lưu Diệu Thông mang thư đến cổng Tòng Âm quán gọi cửa. Bên trong một tiểu đạo đồng đi ra, Lưu Diệu Thông nói:

- Xin chào đạo huynh.

- Ông đến đây có việc chi?

- Tôi tên là Lưu Diệu Thông, vâng lệnh Tế Công thiền sư đến ra mắt chân nhân trình một việc khẩn cấp.

- Ông ở đây chờ một lát, tôi đi vào bẩm lại.

Vào bên trong gặp Lỗ Tu Chơn, đạo đồng nói:

- Bẩm Tổ sư gia, hiện có Lưu Diệu Thông vâng lệnh Tế Công đến xin ra mắt.

Lỗ Tu Chơn nói:

- Bảo ông ta vào đây.

Tiểu đạo đồng đi ra ngoài báo:

- Tổ sư gia bảo mời ngài vào.

Lưu Diệu Thông nhìn thấy trong nhà rất yên tĩnh u nhã, Lỗ Tu Chơn đang ngồi trên ghế, đầu đội mũ đạo sĩ bằng vải xanh, mình mặc đạo bào màu lam, lưng buộc dây tơ trắng màu hạnh vàng, vớ trắng vân hài, mặt như cổ nguyệt ba thu, tóc bạc như tuyết ba đông, mày như sương tháng chín, một bộ râu trắng như bạc, Lưu Diệu Thông bước tới hành lễ, nói:

- Tổ sư gia ở trên, đệ tử là Lưu Diệu Thông xin tham kiến Tổ sư gia.

Lỗ Tu Chơn hỏi:

- Ông tới đây có việc chi?

- Tôi vâng lệnh Tế Công thiền sư đem một phong thư đến cho Tổ sư gia. Nhân vì xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong ở Từ Vân quán dùng lời yêu gạt chúng, khởi ý tạo phản, chiêu tập bọn giang dương đại đạo trong chốn lục lâm, bán thuốc xông mê, sai bộ hạ ra bên ngoài bắt cóc hại người, có 72 tòa hắc điểm, 500 chiếc hắc thuyền, Tế Công từ phủ Thường Châu sai tôi đem thư đến đây.

Rồi lấy phong thư trình lên. Lỗ Tu Chơn mở thư ra xem, mặt trên không có chữ, chỉ có hình một bầu rượu và bảy cái chum. Mặt dưới viết là:

- Đạo Tế ở chùa Linh Ẩn gửi đến Lỗ Chân Nhân nhã giám:

Ngày trước một lần từ biệt, mỗi người một hướng đất Bắc trời Nam, cùng nhau nhưng nhớ! Phần nghĩ chân nhân ngồi giữ ở núi sâu, thanh tu nơi cổ quán mới là người đạo cao đức trọng, chỉ mong tiên giá tới lui yên ổn, miếu vũ tịnh thanh, luôn luôn toàn vẹn.

Kính thưa: Lệnh đồ Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong hiện ở Từ Vân quán, chiêu tập bọn giặc cướp chốn lục lâm, dùng lời yêu gạt chúng, khởi ý tạo phản, dưới tay có tặc thuyền, hắc điểm, bán ra thuốc mê, sai người đi khắp nơi bắt cóc hãm hại lương dân, tội ác không gì bằng! Bần tăng là người thế ngoại, chúng ta đều không nên xen vào việc người trần thế. Không ngờ lệnh đồ tung lời đồn đại giết hại sinh linh, thế lực quá lớn. Giết người ác tức là thiện niệm. Nay tiểu đồ Ngộ Thiền bị Thiệu Hoa Phong hãm hại nhốt trong Càn khôn tỷ ngộ hỗn ngươn bát. Cầu mong chân nhân hạc giá quang lâm cứu giúp cho, được thư xin chớ diên trì, thì là công đức vô lượng vậy thay!

Việc khác sẽ nói sau. Gặp mặt sẽ xin bái tạ.

Lỗ Tu Chơn xem thư xong gật gật đầu, nói:

- Tế Công trước đây có nói với ta việc này. Lưu Diệu Thông, người hãy giữ miếu cho ta, ta có việc phải đi gấp đây mà mấy tên tiểu đồng không thể quán xuyến được!

Lưu Thông nói:

- Xin Tổ sư gia cứ đi đi, để tôi giữ miếu cho.

Lỗ Tu Chơn tức thì xuống núi Bát Quái, vận chần cước phong trong chớp mắt đã đến nha môn phủ Thường Châu, bảo quan giữ cửa vào trong thông báo. Lúc đó Tế Diên đang nói chuyện với quan Tri phủ ở thư phòng bên vôi bảo người mời vào. Lỗ Tu Chơn theo quan chức bước vào. Tế Diên nói:

- Chân nhân mới đến hỉ?

- Hèn lâu mới gặp lại!

- Cổ đại nhân, tôi xin giới thiệu với ngài: Đây là Khảm ly chân nhân Lỗ Tu Chơn ở núi Bát Quái.

Quan Tri phủ Cổ Quốc Chương cùng lão đạo sĩ thi lễ nhau xong, Lỗ Tu Chơn nói với Tế Diên:

- Thánh tăng vừa rồi sai Lưu Diệu Thông đưa thư đến, những việc đó tôi đã biết rồi. Thánh tăng còn dặn điều gì không?

Tế Diên có tài “biết những gì chưa đến”, nói:

- Hiện tại tiểu đồ đã bị Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong thâm vào trong Càn khôn tỷ ngộ hỗn ngươn bát rồi, chân nhân phải đi gấp đến đó giải cứu mới được. Nếu đi chậm, chắc tính mạng của tiểu đồ tiêu luôn quá!

Lỗ Tu Chơn lập tức cáo từ ra khỏi nha môn tri phủ vận chần cước phong đến cổng Từ Vân quán, miệng niệm “Vô lượng Phật” và nói:

- Cảm phiền các người vào trong báo lại là có Lỗ Tu Chơn ở núi Bát Quái đến thăm.

Tả môn đạo nhân vào bẩm báo, Thiệu Hoa Phong nói:

- Té ra là Lỗ Tu Chơn đã đến! trước đây khi ta ở núi Bát Quái, ông là thầy ta, bây giờ ta đã theo thầy khác rồi đâu còn là thầy trò nữa, với lại không bao lâu ta sẽ được giang sơn nước Đại Tống, lên ngôi cửu ngũ thì trước hết không luận về thầy trò mà phải lấy lễ vua tôi đãi mới được.

Mọi người có mặt đều nói:

- Tổ sư gia nói thiệt có lý!

Thiệu Hoa Phong nói:

- Hãy mời vào, ta không tiện đi ra tiếp rước ông ta, để cho ông ta tự đi vào đi!

Tả môn chân nhân Trần Bồn Lượng lập tức đi ra ngoài, nói:

- Tổ sư gia chúng tôi có lời mời vào!

Lỗ Tu Chơn đi thẳng vào trong đại điện, ngược nhìn lên thấy Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong đang ngồi yên trước mặt mình, hai bên có đủ cả đạo sĩ, tăng nhân, tục gia, đủ hàng cao thấp, mập gầy già trẻ, lớn bé lớn nhỏ cả trăm người. Lỗ Tu Chơn bước lên đại điện, Thiệu Hoa Phong vẫn ngồi yên không rời tòa, chỉ ôm quyền nói:

- Chân nhân đến đó à? Mời ngồi vào một bên đây! Ông và tôi trước đây kể là thầy trò, bây giờ đây không bao lâu tôi sẽ thăng đại điện vị Ổng ngồi cửu ngũ, trước hết phải luận lễ vua tôi là trọng. Hơn nữa, tôi đã bái Mã Đạo Huyền làm thầy rồi thì chúng ta không còn là thầy trò nữa.

Lỗ Tu Chơn cũng không tỏ sắc giận, ngồi xuống một bên, nói:

- Ta từ lâu đã có ý ngưỡng mộ Ông, nghe nói thanh thể của ông ở đây rất lớn quả không sai, ta đặc biệt đến thăm ông chứ không có việc gì khác.

- Tôi về sau day mặt về Nam bái tướng sẽ phong ông làm Hộ Quốc Tiên Sư.

- À ta nghe nói ông có một thứ bửu bối tên là Càn khôn tỷ ngộ hỗn ngưng bát, ông lấy ra cho ta xem thử. Ngày xưa nó là vật báu trấn quán của Tông Âm quán trên núi Bát quái, nhưng ta chưa thử nghiệm lần nào. Ông đem ra cho ta xem thử thể lực của nó như thế nào. Ta không có ý gì khác đâu, ông khỏi phải lo.

Thiệu Hoa Phong nghĩ rằng đưa cho ông ta xem đâu có hề gì, bèn nói:

- Ông muốn xem cũng được, hiện giờ trong Hỗn ngưng bát có nhốt người đấy!

Lỗ Tu Chơn cố làm như không biết, hỏi:

- Nhốt ai vậy?

- Nhốt tên đồ đệ của Tế Điện Hòa thượng. Nó là một tên yêu tinh, trong sáu giờ sẽ hóa thành máu mủ hết. Nó vô cớ đến đây đối địch với ta, đó là muốn tìm đến cái chết. Chân nhân muốn xem nhưng đừng có giở nắp, giở nắp nó sẽ chạy mất đấy.

- Để ta xem nó ra sao?

Thiệu Hoa Phong kêu:

- Đồng tử, hãy cầm Càn khôn tỷ ngộ hỗn ngưng bát ra đây.

Đồng tử đem Hỗn ngưng bát đến đưa cho Lỗ Tu Chơn. Lỗ Tu Chơn nhìn thấy, nói:

- Té ra là cái này, lại còn lấy bùa dán lên nữa! Như vậy có gì là đẹp đâu?

- Bên trong bát có tam muội chân hỏa, bất luận là yêu tinh nào hễ lọt vào trong đó chỉ trong sáu giờ là hóa thành máu mủ hết. Ngay như Tây phương La Hán lọt vào trong đó cũng bị đốt tan kim quang nữa là!

Nghe nói như vậy xong, Lỗ Tu Chơn mở nắp bát ra, từ bên trong một làn khói đen bay ra, Tiểu Ngộ Thiên đã nhảy ra mất. Thiệu Hoa Phong nói:

- Sao ông thả con yêu đó ra chi vậy?

- Tại ta vô ý nên con yêu quái tí tẹo đó mới lỏm ra chạy được. Chắc là nó không chết mới chạy ra dễ dàng như vậy. Chừng nào nó trở lại nữa chúng ta sẽ bắt có sao đâu!

Thiệu Hoa Phong nghe vậy đột nhiên nổi giận, nói:

- Hay cho Lỗ Tu Chơn, rõ ràng là ông do Tể Điền sai đến thả đồ đệ ra đây mà! Ông không nói giúp đỡ ta mà lại đi giúp kẻ ngoài. Hôm nay ông đã tới Từ Vân quán rồi thì đừng mong ta thả ông ra.

Lỗ Tu Chơn nói:

- Ông chớ đa nghi, ta đâu có quen biết Tể Điền Hòa thượng bao giờ!

Nói rồi đứng dậy bỏ đi ra ngoài. Thiệu Hoa Phong nói:

- Ông cầm bửu bối của ta đi đâu vậy?

Lỗ Tu Chơn không ngoái đầu lại, một mạch đi thẳng ra bên ngoài. Thiệu Hoa Phong lật đật bước xuống ghế chạy đuổi theo, ra tới ngoài cổng thì không còn thấy tung tích Lỗ Tu Chơn đâu nữa. Lỗ Tu Chơn đã mượn đèn quang đi mất và luôn tiện thu hồi cả Càn khôn tỷ ngọ hỗn ngươn bát.

Thiệu Hoa Phong thấy Lỗ Tu Chơn lấy mất bát báu của mình cũng đứng ngẩn ngơ một hồi. Mọi người chạy đuổi theo ra tới nơi, hỏi:

- Thưa Tổ sư gia, thế nào rồi?

- Hay cho Lỗ Tu Chơn gạt lấy mất bửu bối của ta.

- Chắc là Tể Điền sai ông ta đến đây mà!

Mọi người nói:

- Tổ sư gia bị mất đi bảo bối thật là bị bất hạnh, chẳng như Tể Điền Hòa thượng đến thì sao địch lại ông ta?

- Đó là chuyện nhỏ thôi! Ta còn có mấy người bạn nữa. Ở Thánh giáo đường trên núi Vạn Hoa có Bát ma đều giỏi về học thuật bàng môn, muốn bắt Tể Điền Hòa thượng dễ như trở bàn tay không tốn chút hơi sức nào. Lại còn có Hoa diện như lai Pháp Hồng ở núi Lục dương nữa.

Mọi người nói:

- Tổ sư gia đi mời họ đi.

Thiệu Hoa Phong quay vào lập tức thăng tòa. Bỗng nhiên bên ngoài có Song câu hộ bối Trương Tam Lang đi thám dò về bẩm báo, đem những việc tai nghe mắt thấy về tình hình bên ngoài thuật lại làm cho Thiệu Hoa Phong mày râu đều dựng ngược, tức tức sai người đang đem vào phủ Thường Châu hành thích.

191. Chương 192

Hoàng Thiên Hóa hành thích bị bắt

Cố Quốc Chương điều binh tiểu giặc

Song câu hộ bối Trương Tam Lang gặp Thiệu Hoa Phong báo:

- Hiện tại phủ Thường Châu đang điều động quan binh định đến đánh phá Từ Vân quán, xin Tổ sư gia sớm chuẩn bị.

Thiệu Hoa Phong nghe báo tức giận càng hông, nói:

- Việc này do Tể Điền bày trò đây. Ai đi đến phủ Thường Châu giết quan Tri phủ và luôn cả Tể Điền, kể là một kỳ công đấy. Có ai dám đi không?

Mọi người nghe hỏi đều lấy mắt nhìn nhau, không ai dám ứng tiếng đáp. Thiệu Hoa Phong nói:

- Cả một đám người như vậy mà chẳng ai dám đi à?

Câu nói vừa xong thì ở bên ngoài có người ứng tiếng nói:

- Tổ sư gia đừng nóng vội! Việc này để tôi đi cho.

Thiệu Hoa Phong nhìn lại, người nói câu đó chính là Đô thiên đạo trưởng Hoàng Thiên Hóa, bèn nói:

- Hoàng đạo huynh có gan mật như vậy sao?

Hoàng Thiên Hóa nói:

- Đối với một việc nhỏ mọn này, không cứ một mình ta, tơ mảnh không thành sợi, cây lẻ không nên rừng, một người thì chết, hai người thì sống, có ai muốn đi cùng ta không?

Mọi người đều nín thính nhìn nhau không trả lời.

Hoàng Thiên Hóa nói:

- Các vị đều sợ dao tránh kiếm, tham sống sợ chết phải không? Các vị đã không dám đi thì ta đi một mình vậy.

Thiệu Hoa Phong nói:

- Hoàng đạo huynh có đi thì để sơn nhân ta kính người ba ly rượu gọi là trợ gan anh hùng.

Hoàng Thiên Hóa nói:

- Tổ sư gia khỏi cần đãi rượu trước, đợi tôi lúc trở về lấy đầu của Tri phủ và Tế Diên rồi sẽ uống để hiển anh danh của tôi.

- Được, xin đạo huynh cứ đi! Chúng tôi dõi mắt theo sanh kỳ tiết kỳ, ngóng chờ tin đẹp. Cầu mong đạo huynh đến đó, cõ vung đắc thắng, mã đáo thành công!

Hoàng Thiên Hóa lập tức cáo từ hạ sơn, đi ngay đến phủ Thường Châu.

Sau khi Tế Diên nhờ Lỗ Tu Chơn đi cứu Tiểu Ngộ Thiên rồi, thì lát sau có người vào bẩm báo ngoài cửa có Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng, Hỏa nhân giang trư Tôn Đắc Minh, Thủy dạ xoa Hàn Long, Lãng lý toàn Hàn Khánh, bốn người xin ra mắt. Tế Diên bảo kêu họ vào. Bốn người vào đến thư phòng gặp Tế Diên, Tôn Đắc Lượng nói:

- Chúng tôi vâng lệnh Thánh tăng thẳng đến Từ Vân quán phá thuyền giặc, bốn chúng tôi bị tâm tánh cao ngạo định đi bắt Thiệu Hoa Phong không ngờ bị bắt vì yêu thuật của giặc. May nhờ thiếu sư phó Ngộ Thiên cứu chúng tôi ra khỏi nơi đầm rồng hang cọp đó và bảo trở về đây. Thánh tăng còn có việc gì dùng đến bốn anh em chúng tôi nữa không?

- Còn có một việc xin phiền mấy vị đây.

Tôn Đắc Lượng nói:

- Thánh tăng đã có lời dạy bảo, việc nào chúng tôi làm được, dù muôn chết cũng không từ.

- Ta có một cảm nang. Người hãy kể tai nghe ta dặn làm như vậy... như vậy..., cứ chiếu theo cảm nang mà hành sự. Bốn người hãy đi ngay đến chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ nhé!

Bốn người gật đầu đáp ứng. Tế Diên kêu quan Tri phủ đưa 50 lạng bạc cho họ làm lộ phí. Bốn người cáo từ ra đi. Giây lát sau Tiểu Ngộ Thiên cũng về tới. Tế Diên nói:

- Ta không cho con đi mà con chẳng nghe lời.

Ngộ Thiên nói:

- Con không ngờ yêu đạo lợi hại như vậy. Nếu không nhờ Lỗ Tu Chơn đến cứu, chắc mạng con đi đứt quá!

- Ta ở đây không cần người, người hãy đi về bên chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ đi! Hãy kể tai nghe ta dặn như vậy... như vậy... Hãy nhớ kỹ trong lòng. Ta đã sai bọn Tôn Đắc Lượng bốn người đi rồi, sợ e họ làm không khéo. Con hãy đi đến đó đi, rồi rằm tháng sau hãy trở về, không được trái lời ta dặn.

Tiểu Ngộ Thiên gật đầu. Đường nói tới đó thì có người vào báo là Lỗ Tu Chơn đã về. Tế Diên cho người đi ra mời Lỗ Tu Chơn vào. Lỗ Tu Chơn nói:

- Việc Thánh tăng nhờ tôi đã làm xong. Thiếu sư phó đã về chưa?

- Đã về rồi. Tế Diên đáp.

Tiểu Ngộ Thiên bước tới đáp tạ Lỗ Tu Chơn về ơn cứu mạng. Tế Diên bảo:

- Ngộ Thiên, con hãy đi đi!

Ngộ Thiên cáo từ đi rồi, Tế Diên nói:

- Chắc còn phải nhờ chân nhân chịu nhiều mệt nhọc nữa đây!

Lỗ Tu Chơn nói:

- Thánh tăng có cần dùng gì tôi nữa chăng?

- Chân nhân tạm thời về núi nghỉ ngơi đã.

Lỗ Tu Chơn cáo từ ra về. Quan Tri phủ nói:

- Bạch Thánh tăng, thế giặc hiện giờ quá lớn, Thánh tăng nghĩ xem phải làm thế nào đây? Tôi đã hội Binh mã Đô giám, sai ông ta điều quan binh đi biện án rồi, không biết sự thế ra làm sao?

- Đại nhân không nên nóng vội, chậm chậm rồi sẽ tính.

Quan Tri phủ thấy trời đã tối, liền sai dọn tiệc rượu ở thư phòng bồi tiếp Tế Diên. Ăn uống cho đến quá canh hai, bỗng nhiên Tế Diên bắt rùng mình, bèn án linh quang rõ biết tất cả, miệng niệm “A di Đà Phật, thiện tai, thiện tai!”.

Quan Tri phủ Cố Quốc Chương hỏi:

- Bạch Thánh tăng, việc gì thế?

- Không có chi, để ta hóa phép biến ra một trò vui cho lão gia xem nhé!

- Trò gì vậy? Cố Quốc Chương hỏi:

- Ta biến ra trò “Đất bằng bát quỳ” cho lão gia xem.

Thực ra lúc đó Đô thiên đạo trưởng Hoàng Thiên Hóa đã đến từ nãy giờ. Lão đạo sĩ nằm mọp trên nóc nhà dò xét, nhìn xuống thấy một ông Hòa thượng kiểc, áo quần rách rưới quá cỡ, đầu tóc dài hơn hai tấc, mặt mày bùn đất tèm lem thấy mà ghê, coi chẳng giống ai! Hoàng Thiên Hóa nghĩ thầm: “Đây chính là Tế Diên tăng đây. Mình tưởng đâu ông ta cổ có ba đầu, vai mọc sáu tay, chân dài vai rộng, đi hồng mặt đất chớ? Thiệt là nghe tên không bằng thấy mặt, thấy mặt chắc hơn nghe tên. Té ra là một ông thầy chùa ăn mày! Theo ta thấy đại khái ông ta chẳng có tài năng chi”.

Trong bụng nghĩ như vậy bỗng nghe Tế Diên nói muốn biến ra một trò vui. Hoàng Thiên Hóa nghĩ thầm: “Mình cần gì phải đợi ông ta ngủ mới hành thích? Cứ nhảy ngay xuống rút dao ra chém chết ông ta là xong”. Hoàng Thiên Hóa còn đương tính tới tính lui, chủ ý chưa định, thì Tế Diên ở trong nhà lấy tay chỉ một cái, miệng niệm: “Án ma ni bát mê hồng, án sắc lịnh hích!”. Hoàng Thiên Hóa nghe phưởng phất như có người xô ông ta từ nóc nhà rớt đánh bịch xuống đất làm quan Tri phủ sợ dựng tóc gáy. Bọn thủ hạ hô “Có giặc”, lập tức xô đến trối lão đạo sĩ lại dẫn vào phòng. Tế Diên la:

- Đồ chết tiệt kia, ông thiệt là lớn mật dữ đây! Đến đây làm gì? Hãy khai thiệt đi!

Hoàng Thiên Hóa nói:

- Được rồi, ta đã bị bọn mi bắt được, ta bảo cho mi biết, ta là Đô thiên đạo trưởng Hoàng Thiên Hóa vâng lệnh Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong đến đây trước là hành thích giết quan Tri phủ và Tế Diên, không ngờ bị bọn mi bắt được. Đây là sự thiệt, còn giết mổ hay làm gì mặc ý bọn mi.

Tế Diên nói:

- Đại nhân, trước hết sai người đóng trần giam hãm vào ngục đã.

Quan Tri phủ lập tức sai thủ hạ đem Hoàng Thiên Hóa giam vào ngục. Ngay lúc đó bỗng có quan sai bẩm báo:

- Hôm nay có quan Binh mã Đô giám Lục đại nhân phái vị Thừa tín lang Dương Trung mang theo 100 quân ngồi trên hai chiếc thuyền nhỏ đến Từ Vân quán biện án. Không ngờ thuyền đến dưới Ngưu Đầu Phong bọn giặc bày trận thế, tướng giặc là Tịnh giang thái tử Châu Điện Minh đại lãnh vô số thủy binh lâu la đem đục xuống nước đục thủng một chiếc thuyền nhỏ. Thừa tín lang Dương lão gia bị chết trận, 100 quan binh bị chìm xuống nước chết hết 53 tên, trốn thoát trở về 47 tên, còn chiếc thuyền kia bị hư hại nặng.

Quan Tri phủ Cổ Quốc Chương nghe báo cả kinh, nói:

- Có như vậy à? Bọn giặc dám chống cự với quan binh tình đồng phản nghịch. Từ Vân quán đúng là phản rồi! Bạch Thánh tăng, lão nhân gia có cao kiến gì không? Bản phủ định điều binh thuyền ở địa phương hội hợp cùng Binh mã Đô giám tiêu trừ bọn giặc, cầu xin Thánh tăng giúp đỡ phá Từ Vân quán.

- Ta giúp đỡ phá thì cũng được. Nhưng theo ý ta thì phải điều động thủy binh chiến thuyền vì tặc nhân ở Ngưu Đầu Phong có thủy binh lâu la. Các binh sĩ lục quân không quen thủy chiến, đem đi chỉ chết uống mạng mà thôi. Hơn nữa, lão đạo sĩ có yêu thuật tà pháp, phải trang bị đội binh thật ồng đồng, tìm vật ô uế của phụ nữ, lại lấy máu chó mực, roi ngựa bạch mới có thể phá được yêu thuật của giặc.

Quan Tri phủ nói:

- Những thứ khác dễ kiếm, chỉ có nước dơ của phụ nữ khó tìm mà thôi.

- Dễ ợt! Chỉ cần có tiền là mua được tất! Đại nhân xuất ra 200 lượng bạc, cứ 10 lượng một ống, bảo thủ hạ mua 20 ống đem về đây.

Cổ Quốc Chương gật đầu đồng ý bảo thủ hạ đem 200 lượng bạc đi mua. Quả nhiên có tiền đi mua thì có người bán, trong vòng hai ngày, hai mươi ống nước dơ của phụ nữ đã đem về đủ. Tế Diên bảo Cổ Quốc Chương ra lệnh cho Binh mã Đô giám Lục Trung điều động 1.000 thủy quân giỏi chinh chiến và 20 chiến thuyền. Tế Diên dạy cho quan binh thật ồng đồng, cứ hai người khiêng một ống đồng, hai người cầm khí giới theo ủng hộ, hai người cầm ống thật, một người cầm cờ lệnh, tất cả bảy người thành một phân đội. Tế Diên diễn tập cho đội binh thật ồng đồng xong. Ngày kia binh thuyền tập hợp đầy đủ. Tế Diên cùng quan Tri phủ Cổ Quốc Chương, Binh mã Đô giám Lục Trung đại lãnh Lôi Minh, Trần Lượng, 200 khoái thủ nha môn, cộng tất cả 1.200 người lên chiến thuyền giương cờ thẳng đến Ngưu Đầu Phong. Tế Diên dặn bảo sai những binh lính giỏi nghề lặn lội phải bảo hộ đáy thuyền trước. Binh thuyền đến Ngưu Đầu Phong còn cách không xa thì thấy ở Ngưu Đầu Phong ba tiếng pháo nổ, trống đánh vang trời, chiến thuyền của giặc dàn hàng ngang xông tới.

Nguyên trước đó đã có người báo cho Thủy sư doanh trại hay Trần nam phương Ngũ phương thái tử Tôn Khuê đang nói chuyện trong trường với Tịnh giang thái tử Châu Điện Minh. Châu Điện Minh nói:

- Tôn đại ca, mấy hôm nay không nghe tin tức gì thêm. Trước đây Ngũ lộ đô đốc thôi bài Song câu hộ bối Trương Tam Lang trở về báo rằng phủ Thường Châu muốn đánh Từ Vân quán. Hôm nọ có hai chiếc thuyền nhỏ trên chở 180 quân binh và một viên quan võ nhỏ đến đây bị chúng tôi đục thủng một chiếc thuyền, làm bị thương mấy chục tên. Tôi nghĩ chắc phủ Thường Châu không bỏ qua chuyện này đâu. Chắc là quan binh sẽ đến nữa, Tổ sư gia dặn chúng ta phải đề phòng cẩn thận không nên lơ là. Không dè mấy hôm nay lại êm ru, thiệt khiến người khó lường.

Trần nam phương Ngũ phương thái tử Tôn Khuê nói:

- Hiền đệ thấy tương lai như thế nào? Tổ sư gia chúng ta có nên sự nghiệp không?

- Theo tôi thấy, Tổ sư gia thần thông quảng đại, pháp thuật vô biên, lại còn mấy vị chân nhân nữa đều là những bậc tinh thông pháp thuật, quan binh có đến đây chỉ là chết uống mạng mà thôi.

- Ta nghĩ quan binh mấy hôm nay không động tĩnh, chắc là có duyên cớ chi đây. Nếu đến thì không tốt, tốt nhất là không đến.

Đương nói tới đó, bỗng từ bên ngoài có người bước vào bẩm báo:

- Hiện có 20 binh thuyền của phủ Thường Châu trên có quan binh vô số, đao thương như rừng nhắm hướng Ngươn Đầu Phong thẳng đến, còn cách không xa, xin Đô đốc sớm chuẩn bị.

Tôn Khuê nói:

- Mi thấy thế nào?

Nói xong sắp sửa đội ngũ, nổi lên một hồi thanh la, sắp đội ngũ chỉnh tề, binh thuyền xông ra Ngươn Đầu Phong, muốn cùng quan binh tử chiến.

192. Chương 193

Lôi, Trần ra sức giết thủy khấu

Yêu đạo thi pháp đánh quan binh

Ngũ phương thái tuế Tôn Khuê nghe báo có quan binh tiến đánh Ngọa Ngưu Ky, lập tức phân phối thủ hạ thủy binh lâu la, điều động đội ngũ lên 50 chiến thuyền dàn thành hàng ngang, giông cờ phất phất. Ngay chính giữa, một cột cờ lớn cao hơn ba trượng, trên đầu cột tròn, hình một con nhạn lửa đang vỗ cánh, dây chằng hình rít buộc những linh đồng lắc lư loong coong theo gió. Lá cờ trắng chữ đen rành rành bốn chữ “Tam quân Tư lệnh”. Ngay chính giữa cờ chêm chệch một chữ “Tôn” thật lớn, phía sau một chữ “soái” lộ lộ. Tôn Khuê tay cầm câu liêm thương ba nhánh, đầu đội mũ da cá rừ nước có niềng nhật nguyệt, áo quần lợi nước bằng vải dầu, mặt như ngọc tía, trong tía hừng hồng, mày to mắt lớn, dưới cằm một bộ râu quai nón hoa râm lò xò trước ngực, thiết là oai phong lẫm lẫm, tướng mạo đường đường. Trên thuyền quan quân đối diện, đội ngũ chỉnh tề, ngay chính giữa một cây cờ lớn trên đề chữ “Lục” thật to. Phía sau là quan Tri phủ Cổ Quốc Chương, phía trước là ông Hòa thượng kiêu. Ngũ phương thái tuế hỏi thủ hạ:

- Có ai tới trước bắt lấy quan Tri phủ Cổ Quốc Chương kết thúc tánh mạng hắn cho ta không?

Nói chưa xong, ở bên ngoài có người ứng tiếng:

- Để tôi đi cho!

Tôn Khuê nhìn lại, người ấy chính là Phiên lãng quỷ Vương Liên, trong tay cầm cây câu liêm thương ba nhánh, nhảy ra trước thuyền. Vương Liên đứng trước mũi thuyền nói to:

- Tên tiểu bối nào muốn chết ra đây!

Binh mã Đô giám Lục Trung nhìn thấy tên giặc này mình cao tám thước, tam đình nở rộng, trên đầu đội mũ da cá rừ nước có vòng nhật nguyệt, mình mặc bộ áo quần lợi nước bằng vải dầu, mặt như thoa dầu, cặp chân mày kiếm trên đôi mắt ba góc, chiếc mũi chim ưng nổi liền với vầng trán đầy vết nhăn, hung tựa ôn thần, mạnh như thái tuế, với cây câu liêm thương ba nhánh trên tay, Lục Trung hỏi:

- Các người ai ra trước bắt tên giặc này lập công đầu coi nào?

Vị Thừa tín võ công lang tên là Vương Văn Ngọc ở kế bên nói:

- Đại nhân không cần ra sức, để tôi chức ra cho.

Wương Văn Ngọc vừa định rút dao nhảy ra thì Tế Diên nói:

- Khoan đã! Những tên giặc này là hạng giang dương đại đạo, võ nghệ xuất chúng, bản lĩnh cao cường, Vương lão gia đi ra cũng chưa chắc bắt được chúng đâu, còn e có điều luống cuống nữa.

Lục Trung nói:

- Theo ý Thánh tăng thì phải làm sao? Bọn giặc này dám đường đường đánh trống, chánh chánh giông cờ chống cự quan binh, để vậy được à?

Tế Diên nói:

- Trần Lượng, con hãy đi ra kết thúc tính mạng của tên giặc này để phần khởi lòng quân.

Thánh thủ bạch viên tuân lệnh, lập tức rút đơn đao bước ra trước thuyền. Phiên lãng quý Vương Liên đang dương dương đắc ý, bỗng thấy từ trong đội quân bước ra một người mình cao bảy thước, lưng nhỏ vai hẹp, đầu đội khăn trắng sẫm sáu múi màu thủy lam, phía trước có hình lá tì cô, bên mái tóc giắt một đóa hoa Thủ Chánh Giới Dâm, mình mặc tiền tỵ bào, lưng buộc dây loan đới, đi giày đế mỏng, mặt đẹp như ngọc, mày to mắt lớn, tay cầm cương đao bước ra trước đầu thuyền. Vương Liên cầm câu liêm thương điểm điểm, hỏi:

- Tên tiểu bối mới đến kia là ai? Mi dám đến chịu chết hử?

- Mi muốn hỏi đại thái gia à? Ta họ Trần tên Lượng, trác hiệu là Thánh thủ bạch viên đây. Còn mi là ai?

- Ta họ Vương tên Liên, trác hiệu Phiên lãng quý đây, Mi biết ta lợi hại còn bước ra đây. Bộ hết muốn sống hử?

Trần Lượng cười hà hà, nói:

- Bọn phản nghịch vô tri tụi bây thiệt là mê muội quá lắm. Nước Đại Tống từ khi trị quốc đến nay Quân vương đúng phép nhà vui vẻ, thiên hạ vô tư khắp chốn đồng. Các người đều là dân nước Tống, chẳng giữ phận mình, nghe tin theo lời yêu ma hoặc chúng của yêu đạo, hiệp bầy vầy đảng, phản loạn quốc gia! Hoàng thượng bớt hình phạt, giảm thuế má, mùa màng sung túc, muôn dân ấm no, quân chánh thần trung, có bao giờ hiếp đáp chúng bây đâu? Vô cớ các người giết hại sinh linh, tàn độc bách tính, trên làm cho trời giận, dưới gây cho người hờn. Loạn thần tặc tử như các người ai mà không muốn tru diệt! Người há không biết một ngày làm giặc, mang tiếng suốt đời. Trên thì hại cha hại mẹ, dưới thì hại vợ hại con. Bị quan bắt cầm tù, cuộc mã ba đời, họa diệt chín họ, chết rồi để tiếng xấu nghìn năm. Các người nếu biết thời vụ kéo nhau ra quy hàng thì quan Tri phủ đây vì đức hiếu sinh tha cho khỏi chết. Còn như ngang ngược chống đối, thì cả Từ Văn quán như hòn đạn bé xíu, thủ hạ thống lĩnh chẳng qua là sức kiến tạo của đạo quân ô hợp làm sao cản được sức mạnh sấm sét của cây ngã đá lăn. Hiện tại Giám đô Tri phủ thống lãnh thiên binh đến đây, các người hãy mau mau quy hàng để khỏi chết uống!

Wương Liên nghe nói thế, khí uất tận cổ, gầm lên như sấm, nói:

- Tiểu tử đừng có phách lối! Người há không biết thiên hạ là thiên hạ của mọi người, đâu phải của riêng ai! Người có đức thì giữ được, không đức thì mất đi là lẽ thường. Thắng làm vua, thua làm giặc, chó sủa vua Nghiêu, ai có chủ nấy! Để xem người có bao nhiêu tài năng cho biết.

Trần Lượng nghe nói tức giận càn hông, hươ đao nhắm ngay đầu kẻ địch chém xuống. Vương Liên lập tức vũ động câu liêm thương chống đỡ. Trần Lượng sử đao nhắm ngay tim đâm tới. Vương Liên trợn mình né khỏi, bước lên nghênh chiến. Hai người thi thố tài năng, động thủ trước mũi thuyền. Trần Lượng nghĩ: “Hôm nay trước mặt quan Tri phủ Cố Quốc Chương và cả ngàn quan binh, mình phải ra sức hiển lộ thần oai lập công đầu mới được”.

Hai người đánh nhau bất phân thắng bại, bỗng Trần Lượng biến đổi nhiều chiêu thức, mỗi nhát đao một trăm trọng độc hiểm thêm, đối phương lần lần chỉ có người nói lớn:

- Có ta đến đây!

Nói rồi xách câu liêm quảy nhảy ra trước thuyền, định tiếp tay với Vương Liên. Bên này Lôi Minh nhìn thấy tên giặc mới ra gương mặt vàng ệch, lông mày ngắn trên đôi mắt lé. Tên này đầu cũng đội mũ da cá rế trước có niềng nhật nguyệt, mình mặc bộ đồ lộ nước. Lôi Minh rút đao cầm tay hét lớn:

- Hay cho tên tù này! Tính hai chọi một hử? Ta đến bắt ngươi đây!

Tên giặc nhìn thấy Lôi Minh hàm râu quai nón đỏ càn làm nổi bật gương mặt xanh chàm. Mắt có con ngươi đỏ, càng thêm dữ sợ. Tên giặc không nghĩ tới việc giúp Vương Liên nữa, quay câu liêm quảy lại, hỏi:

- Ngươi mới đến là ai?

Lôi Minh đáp:

- Đại thái gia nhà ngươi họ Lôi tên Minh, người ta gọi là Phong lý vân yên đây. Còn tiểu tử mi họ tên gì? Lôi đại thái gia không bao giờ giết loài quỷ vô danh đâu!

- Mi muốn hỏi ư? Đại thái gia tên là Hồ Phương, người ta xưng là Phá lãng quỷ đây.

- Tiểu tử mi là quỷ, hôm nay đại thái gia cho mi làm quỷ thiệt!

Nói rồi hươu đao nhắm ngay đầu kẻ địch chém tới, Hồ Phương lật đật dùng câu liềm quẫy đón đỡ, luận về tài năng thì Lôi Minh, Trần Lượng hơn họ gấp trăm lần, bọn Hồ Phương đâu có thể là đối thủ! Đấu được bốn, năm hiệp, Hồ Phương bị Lôi Minh một đao ngay yết hầu té xuống nước mất tăm. Phiền lãng quỷ Vương Liên thấy Hồ Phương bị giết chết, trong lòng hoảng sợ tay chân luống cuống, bị Trần Lượng một đao, kết thúc tánh mạng. Ngũ phương thái tuế Tôn Khuê thấy hai viên tướng thủ hạ bị giết về tay Lôi Minh, Trần Lượng, nổi giận la hét om sòm, lệnh kỳ trong tay phất lên, tức thì 50 tên lâu la chuyên lợi nước, cầm đuốc nhảy xuống nước định đuốc thủng đáy thuyền quan binh, nào ngờ Tế Diên đã sớm dự phòng, dưới đáy thuyền đã có sẵn 100 thủy binh, chuyên đánh dưới nước canh giữ. Mỗi người cầm binh khí giữ đáy thuyền, dùng thương đâm ngay Đến tên nào đâm ngay tên đó. Ngũ phương thái tuế Tôn Khuê nhìn thấy mặt nước sôi cuộn, tử thi trôi lên, mang theo màu đỏ của máu, đại khái biết chắc là sự tình không như ý, liền cầm cây nga mi trích bằng thuần thép xông tới trước mũi thuyền, nhắm ngay tim Lôi Minh đâm tới. Lôi Minh lật đật quay đao đón đỡ. Trần Lượng vừa muốn tiếp tay với Lôi Minh, thì bên kia Tịnh giang thái tuế Châu Điện minh múa đao cản lại. Bốn người đánh nhau xây quần giống như đèn kéo quân thiệt là kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài.

Bốn người không phân cao thấp đánh vui một trận, Tế Diên nói:

- Lục đại nhân, ngài hãy truyền lệnh cho quan binh nhất tề tiến lên đi!

Lục Trung lúc đó mới phất cờ lệnh. Những quan binh này đều luyện tập đã lâu, đội ngũ thật chỉnh tề, theo cờ lệnh hô lên một tiếng, đều rút binh khí xông lên trước. Quân giặc tuy nhiều, nhưng đội ngũ tạp loạn, những tên giặc này đều là những bọn du dân không nghề nghiệp, lại không được luyện tập nhiều, có việc gì thì cũng theo thể cáo mượn oai hùm đánh thắng chứ không đánh lui. Quân giặc đông người xếp thành một vòng tròn thương đao múa lộn xộn, tuy đông nhưng dễ loạn. Trong chớp mắt họ bị giết bị thương mấy chục người. Hạ đội thấy tiền đội bị sát thương bèn sanh loạn, có người nhảy xuống sông, cũng có người biết lợi nhảy xuống nước trốn. Trần nam phương Ngũ phương thái tuế Tôn Khuê và Tịnh giang thái tuế Châu Điện Minh thấy sự việc diễn ra bất ổn, Tôn Khuê nói:

- Chữ Hợp ơi! Gió lớn rồi, mau “theo nước chảy” đi!

Châu Điện Minh nghĩ rằng: “Đã đến nước này, địch không lại phải chạy trốn thôi”. Nghĩ rồi chém trần Lượng một thế hươu chiêu, rồi quay đầu nhảy xuống nước mất tăm. Tôn Khuê cũng nhảy xuống nước trốn mất. Lôi Minh, Trần Lượng không biết lợi. Thấy kẻ địch nhảy xuống nước trốn rồi, bèn trở lại bản đội. Trong chớp mắt, bọn giặc chạy tứ tán, các chiến thuyền đều bị quan binh cướp lấy. Tế Diên bảo cho thuyền tiến vào cửa núi, cập thuyền bên sườn núi. Lục Trung đại lãnh quân xuống thuyền, sắp sửa lên núi thì nghe trên núi thanh la vang dội. Mọi người ngược nhìn lên thấy từ trong Từ vân quán đi ra cả trăm lão đạo sĩ.

Nguyên Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong đang ở thẳng tòa đại điện bỗng có tiểu đầu mục ở Ngưu Đầu Phong chạy đến báo:

- Bẩm Tổ sư gia, không xong rồi! Hiện nay quan Tri phủ Thường Châu đại lãnh vô số binh mã ngồi trên 20 chiếc thuyền thẳng vào cửa đang đánh nhau với Thủy quân đô đốc Tôn Khuê Xin Tổ sư gia sớm dự phòng.

Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong nghe báo dùng dằng nổi giận, nói:

- Các vị chân nhân hãy theo ta xuống núi cùng bọn họ tử chiến một phen!

Các vị đại sĩ dương dương đắc ý, mỗi người tay cầm bửu kiếm kéo nhau xuống núi. Họ ra khỏi Từ Vân quán thì quan quân đã bắt đầu kéo lên núi. Thiệu Hoa Phong nói:

- Được, tụi vô tri lớn mật dám đâm đầu vào chỗ chết. Để sơn nhân kết thúc tánh mạng của chúng cho rồi.

Nói chưa dứt lời thì Thất tinh chân nhân Lưu Nguyên Tổ đứng một bên nói:

- Tổ sư gia tạm bớt cơn lôi đình, sá gì bọn vô danh tiểu tốt ấy mà Tổ sư gia phải thân hành đối địch. Để tôi bắt chúng để như bôn!

Nói xong Lưu Nguyên Tổ miệng niệm chú lâm râm, đoạn hô “Sắc lệnh”, tức thì bỗng nhiên nổi lên một trận cuồng phong, cát bay đá chạy nhắm về phía quan binh. Thiệt là thiên hôn địa ám. Quan binh mở mắt không ra vội kêu lên;

- Không xong rồi! Yêu thuật tà pháp dữ quá! Tề Công mau đến đây!

Tề Điên cười hề hề...

193. Chương 194

Binh thật ổng dương oai phá yêu thuật

Tề trưởng lão mạo hiểm bắt tặc nhân

Nghe quan binh bị trận cuồng phong yêu thuật mở mắt không ra kêu cứu, Tề Điên lập tức miệng niệm lục tự chân ngôn “Án ma ni bát mê hồng! Án sắc lệnh hích!”, lấy tay chỉ một cái, gió liền ngưng ngay. Thắt tỉnh chân nhân dòm lại thấy một ông Hòa thượng kiểc, sợ quá quay đầu chạy lộn về. Bát quái chân nhân Tạ thiên Cơ la lên:

- Vô lượng Phật, hiền đệ tránh qua một bên, để ta bắt nó.

Nói rồi đưa tay rúy kiếm xông tới trước, nói:

- Kẻ mới tới đó có phải là Tề Điên không?

- Chính ta là Tề Điên đây.

- Mi không biết Tổ sư gia của mi lợi hại à? Nếu mi thức thời thì hãy quỳ xuống dập đầu kêu ta ba tiếng “Tổ sư gia”, sơn nhân ta lấy một phần đức hiếu sinh, tha cho khỏi chết! Nếu không, ta sẽ kết thúc tính mạng mi đây.

- Hay cho lão đạo lộn sòng kia! Mi dập đầu lạy và gọi Hòa thượng ta ba tiếng “Tổ tông gia”, ta cũng không tha cho mi nữa là!

Bát quái chân nhân Tạ Thiên Cơ thấy Tề Điên là một kẻ phạm phu tục tử, ông ta làm sao thấy được chân tướng, vì Tề Điên đã che mất Phật quang, linh quang, kim quang rồi. Lão đạo sĩ hơi kiểc nhắm ngay Tề Điên chém xuống. Tề Điên né qua với tay kéo lão đạo sĩ một cái, ông ta quỳ kiểc chém một nhát nhưng không trúng. Tề Điên lúc kéo, lúc xô, lúc đẩy. Lão đạo sĩ tức quá, miệng niệm lâm râm, tức thì một trận quái phong nổi lên, từ trên hư không vô số độc xà quái mãng thỏ nai hồ ly đổ xô về phía quan binh giương nanh múa vuốt chực cắn làm cho quan binh sợ hãi lật đật tháo lui. Tề Điên lấy tay chỉ, miệng niệm lục tự chân ngôn “Án ma ni bát mê hồng! Án sắc lệnh hích!”. Lập tức từ trong tay phóng ra một luồng hào quang, những con vật kinh khiếp ấy đều hiện nguyên hình bằng giấy rơi lả tả xuống đất.

Bát quái nhân thấy sự tình bất ổn, vội chạy ngược về, nói:

- Thưa Tổ sư gia, bọn tôi pháp lực quá kém, địch không lại Hòa thượng, xin Tổ sư gia triển khai giúp pháp thuật ra bắt Hòa thượng đi!

Thiệu Hoa Phong thấy vậy, gầm lên một tiếng, rút bửu kiếm bước ra tới trước, hét:

- Hay cho Tề Điên, sơn nhân ta cùng mi xưa kia không oán, gần đây không cừ, mi vô cớ lại đối địch với ta. Hôm nay Tổ sư gia sẽ bắt mi bằm thành trăm khúc mới hả được cái giận của ta.

- Hay cho đồ nghiệt súc, mi có phải là Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong không?

- Ta chính là Tổ sư gia của mi đây.

- Chính ta muốn bắt mi đây! Mi là người xuất gia đáng lẽ phải thờ vua giữ phận, vượt ngoài ba cõi, chẳng ở trong ngũ hành, một trần không nhiễm, vạn lự đều không, quét đất chẳng nở hại mạng trùng dế, che đèn

để khỏi uổng mạng phi ngựa Đáng nhẽ phải trừ tham sân ác dục, mi lại vô cớ dùng lời yêu ma gạt chúng, sát hại sinh linh, chiêu tập giang dương đại đạo chốn lục lâm, bán hương xông thuốc mê, di hại bốn phương, sai người đi khắp nơi bắt cóc, làm bại hoại gái nhà lành, phân ly gia đình cốt nhục, trên thì trời giận, dưới thì người hờn. Trời làm tai nghiệt có thể tránh được, chính mình gây ngược ắt khó sống còn! Hòa thượng ta đâu muốn xen vào việc đời, chỉ vì mi độc ác cùng cực. Diệt ác tức là tu thiện niệm, Hòa thượng ta mới đến đây trừ khử kẻ tội ác đầy trời, chấp mê không bỏ, cưỡng dục hoành hành như mi.

Lão đạo sĩ nghe nói giận đến ứa gan, mắt long sòng sọc, rút bửu kiếm nhắm ngay đầu Tế Diên chém xuống. Tế Diên trần mình thánh khởi, chạy loanh quanh thoát trước thoát sau. Tế Diên thân thể linh hoạt, lão đạo sĩ chém mãi không trúng, giận quá nhảy sang một bên, nói:

- Hay cho Tế Diên, mi chọc ta tức chết đi thôi! Để sơn nhân dùng bửu bối bắt mi.

- Mi cứ đem bửu bối ra cho ta xem!

Lão đạo sĩ móc từ sau lưng ra một cái hồ lô, bên trong có 500 âm hồn của những người chưa tới số mà trước đây các lão đạo sĩ luyện bách cốt nhân ma hại người bắt về. Hôm nay lão đạo gấp quá, trong miệng niệm chú lâm râm, giở nắp hồ lô, thả 500 âm binh ra. Tức thời thiên hôn địa ám, mặt trời không ánh sáng, quỷ khóc thần kêu, áp về phía quan binh. Tế Diên lật đật bảo quan binh đưa đội thụt ống đồng đến. Quan binh lập tức sử dụng ống thụt đồng. Nước dơ thụt ra phá hết tà thuật, trong chớp mắt âm binh tứ tán hóa làm tro bay. Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong thấy Tế Diên phá mất Âm binh trận của mình, tức thì cả kinh định niệm chú giữ lại. Tế Diên lại kêu quan binh thụt ngay nước dơ về phía các đạo sĩ. Cả mình dính đầy nước dơ, các đạo sĩ niệm chú không còn linh nghiệm nữa, vội kêu lên:

- Tổ sư gia ơi, không xong rồi!

Thiệu Hoa Phong hô:

- Hãy chạy theo ta!

Các đạo sĩ quay đầu rùng rùng chạy về Từ Vân quán. Tế Diên hô:

- Đuổi theo!

Quan binh tức thời đuổi thẳng đến ngoài cửa Từ Vân quán. Tế Diên dẫn các quan binh vây chặt ba phía Đông Tây Nam. Lục Trung truyền lệnh vây miếu, nhưng quan binh dù có hơn ngàn người mà địa thế Từ Vân quán quá rộng, binh sĩ không thể vây giáp được, đành phải đóng ở phía trước. Tế Diên nói:

- Lục đại nhân, Cổ đại nhân, hãy theo tôi vào miếu.

Hai vị đại lãnh bọn thân từng tiến vài miếu xem. Miếu này chánh Bắc là năm gian đại điện, có nguyệt đài, hai bên đều có phối điện, ở hai bên đại điện có hai cái đình bát giác, bên trong có hình dáng giống như hai miệng giếng. Tế Diên vào cái đình phía Đông đi xuống để xem thử, mọi người nói:

- Chắc chắn là bọn yêu đạo chạy trốn từ giếng này, có thể là địa đạo cũng nên.

Nói chưa dứt lời thì thấy từ trong miệng giếng thò ra một cánh tay lớn độ 5,6 thước, cánh tay lông lá đen sì đưa ra chụp óc Tế Diên. Kế nghe Tế Diên la:

- Mi muốn đòi mạng Hòa thượng ta hả?

Cánh tay ấy nắm kéo Hòa thượng lôi tuột xuống giếng. Tri phủ Cố Quốc Chương và mọi người sợ mất hồn, nói:

- Bậy bạ thiệt! Chắc phen này Tế Diên tiêu rồi!

Lúc đó bọn Lôi Minh, Trần Lượng thấy vậy không khác nào muôn đao xẻ lòng, giáo đâm ngũ tạng, loạn tiễn nát tim. Lôi Minh vốn là người trực tính trung hậu, nghĩ thầm: “Sư phó đối với bọn mình ơn dày như núi, mấy lần cứu tánh mạng bọn ta, bây giờ bị bàn tay lớn bắt lôi vào trong giếng, không biết sống chết ra sao, cái mạng của ta đây không cần gì nữa, phải nhảy xuống xem bên trong sự tình thế nào cho biết?”

Lôi Minh nghĩ rồi cất bước chạy vào đình, co giò nhảy xuống giếng. Trần Lượng nhìn thấy vội chạy tới nín không kịp, trong lòng buồn bã tự nghĩ: “Nhị ca đã nhảy xuống rồi! Trên đời này ai cũng biết hễ có Lôi

Minh là có Trần Lượng, hễ có Trần Lượng là có Lôi Minh. Hai ta sống cùng ở một nơi, chết xuống cùng làm quỷ một chỗ”.

Nghĩ rồi chạy tới trước. Quan Tri phủ Cố Quốc Chương cố ngăn lại, chưa kịp nói ra đã thấy Trần Lượng chạy đi trước. Cố Quốc Chương tự nghĩ: “Tể Điền, Lôi Minh, Trần Lượng đại khái chắc là tiêu mạng rồi. Nếu lão đạo sĩ đi ra nữa thì ai đối địch đây?”.

Quan binh lúc đó không ai còn lòng dạ nào chiến đấu nữa. Cố Quốc Chương tự nghĩ: “Phận làm con phải hết lòng hiếu thảo, làm quan phải một dạ trung lương; đã thọ bổng lộc của quốc gia lý ứng phải báo đền ơn vua, đem thân đền nợ nước, vì quan chức mà quên mình, chi bằng ta cũng nhảy xuống, một khi chết rồi muôn sự kể như không!”.

Đang nghĩ tới đó thì bên đại điện có tiếng hô lớn:

- Vô lượng Phật! Thiện tai! thiện tai! Bọn bay: “Thiên đường có nẻo không tìm tới, Địa ngục kín bưng cứ lúi vào!”.

Các quan binh ngược đầu dòm lên thì thấy từ phía sau đi ra một lão đạo sĩ đầu đội khăn đạo sĩ cưỡi lương bằng đoạn xanh, mình mặc đạo bào bằng đoạn màu lam, khắp áo thêu hình bát quái: Càn tam liên, Khôn lục đoạn, Ly trung hư, Khảm trung mãn..., giữa bát quái là Thái cực đồ. Vị này mặt đỏ tía, mày hung mắt ác làm cho quan quân nhìn thấy sợ đến hồn bất phạ thể.

Lão đạo sĩ này ở đâu xuất hiện thế?

Nguyên Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong và các yêu đạo bị đội quân ông đồng thụt nước dơ vào mình lật đật chạy ra phía sau. Thiệu Hoa Phong nói:

- Cái này là không được rồi! Hay cho Tể Điền! Dám thi triển kế độc hại này phá mất pháp thuật của ta. Các vị cùng ta tắm rửa sạch sẽ rồi tính. Sơn nhân đâu để cho Tể Điền làm mưa làm gió như vậy được?

Mọi người vội vàng chạy đi tắm rửa sạch sẽ. Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong nói:

- Các vị, ai đi thám dò tình hình thử xem?

Cần pháp chân nhân Triệu Vĩnh Minh nói:

- Để tôi đi cho.

Thiệu Hoa Phong nói:

- Ông kẻ tai tôi dặn: làm như vậy, như vậy...

Triệu Vĩnh Minh gật đầu ưng thuận và hỏi:

- Có ai chịu đi thám dò với tôi không?

- Để tôi đi với! Hắc hổ chân nhân Lục Thiên Lâm kẻ bên bước ra xin đi.

Lập tức hai người bước ra ngoài. Vừa đến lớp cửa thứ hai, có hai tòng nhân hỏi:

- Chân nhân đi đâu vậy? Vừa rồi Hòa thượng bị bàn tay bắt xuống đây rồi, cả hai tên họ Lôi họ Trần cũng nhảy xuống giếng trong đình nốt!

Lục Thiên Lâm nghe nói, bảo:

- Thế thì buồn cười thật! Để ta đến xem thử.

Lão đạo sĩ vừa mới bước ra ngoài đứng ở đại điện nhìn ra. Không bao lâu, từ trong giếng văng ra một cánh tay máu còn chảy ròng ròng, rõ ràng là mới bị chặt. Lão đạo sĩ ở chánh điện nhìn thấy rõ ràng bèn vỗ tay cười lớn. Binh mã Đô giám Lục Trung và Tri phủ Cố Quốc Chương cũng đều thấy rõ, sợ đến xanh cả mặt. Tri phủ Cố Quốc Chương nói:

- Chắc là không xong rồi! Đại khái Tể Công bị bọn giặc hại rồi, chúng chặt cánh tay quăng lên đó.

Binh mã Đô giám Lục đại nhân nói:

- Cổ đại nhân xem lại đi! Cánh tay đó không phải của Tế Công đâu.

- Quan Đô giám làm sao biết được?

- Nếu là cánh tay của Tế Công tất phải có bùn đất, mà nước da đâu có trắng trẻo như vậy.

Cổ Quốc Chương nghĩ lại cũng có lý bèn nói:

- Nếu không phải của Tế Công thì chắc là của Lôi Minh, Trần Lượng! Đáng tiếc hai vị anh hùng hiệp nghĩa, một là không vì danh, hai là không vì lợi, trong một sớm bị chết về tay yêu đạo!

Đương lúc than thở bỗng thấy trong giếng xuống ra một cái một cái đuôi lớn, cũng còn máu tươi chảy ròng ròng, trông phát khiếp! Lão đạo Hắc hổ chân nhân Lục Thiên Lâm nhìn hồi lâu, bỗng cất tiếng cười như điên, nói:

- Hay cho tên Tri phủ lớn mật này, dám dút đầu vào đây chịu chết chứ! Sơn nhân ta hôm nay kết thúc tánh mạng cả bọn bây cho rồi!

Nói rồi lão đạo sĩ rút kiếm xông ra trước, trong miệng niệm chú lâm râm. Cổ Quốc Chương nhìn thấy sự tình không ổn, lật đặt thét gọi:

- Các người mau thắt ống đồng...

Câu nói chưa xong thì nghe ở cửa nhách phía Tây có tiếng nói lớn:

- Eo ôi, A Di Đà Phật! Hay cho tên nghiệt súc, lại dám đến đây tác quái hưng yêu hủ? Để ta đến bắt người đây!

Quan binh ngược đầu nhìn xem thì thấy Tế Diên thất tha thất thường, bước thấp bước cao đi ra trước đại điện. Mọi người ngạc nhiên há hốc mồm, chẳng biết La Hán gia từ đâu tới...

194. Chương 195

Tế Công mang binh vây Từ Vân quán

Yêu đạo dẫn quân giặc vượt Trường giang

Hắc hổ chân nhân Lục Thiên lâm vừa định niệm chú đối địch với quân binh, lại thấy Tế Diên đi tới. Lão đạo sĩ sợ quá quay đầu bỏ chạy. Chạy đến phía sau xem lại thì Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong và mọi người đầu mất cả. Lục Thiên Lâm nghĩ thầm: “Điều này hỏng bét! Ai nấy mượn mình làm tấm bia để họ trốn mất, ta cũng chuồn luôn mới xong! Sợ chết không thành dây, cây lê không nên rừng! Còn lại một mình ta thì làm gì được?”.

Lão đạo sĩ lật đặt chạy về phía Ngưu Bối Đà ở hậu sơn để trốn.

Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong đi đâu?

Nguyên mọi người cùng thương nghị, thấy việc đã không ổn. Đại khái hôm nay Từ Vân quán không thể giữ được rồi. Thiệu Hoa Phong nghiêng rằng nghĩ thầm: “Tế Diên Hòa thượng vô cớ đối địch ta, làm cho tòa miếu này giống như tường đồng vách sắt bị hủy hoại, khiến cho ta lên trời không chốn, xuống đất không nơi”. Thiệu Hoa Phong nói:

- Các vị, hiện tại Tế Diên Hòa thượng khuấy rối miếu ta, ta đâu có thể để cho hắn yên được? Ta từ đây thẳng đến thành Lâm An, vào chùa Linh Ẩn, gặp ai giết nấy, đâm đâm chém chém không chừa một mống, rồi phóng hỏa đốt chùa luôn mới hả được hận của ta. Các vị có ai muốn đi theo ta không? Nếu ai không muốn đi thì hãy đến viện Di Lạc tại Tiên Nhân Phong chỗ Thông Thiên Pháp Lôi hòa thượng mà đợi ta. Chưa gặp thì không được đi đâu nhé!

Câu nói vừa xong thì có: "Tiền điện chân nhân Thường Lạc Thiên, Hậu điện chân nhân Lý Lạc Sơn, Tả điện chân nhân Trịnh Hoa Xuyên, Hữu điện chân nhân Lý Hoa sơn, Thất tinh chân nhân Lưu Nguyên Tố, Bát quái chân nhân Tạ Thiên Cơ, Cẩn pháp chân nhân Triệu Vĩnh Minh, Cẩn pháp chân nhân Lưu Vĩnh Thanh, Càn Khảm Cẩn Chấn Khôn Ly Tôn Đoài, tám vị chân nhân, cả đến Hắc mao sái Cao Thuận, Thiết bối tử Cao Trân, những người này cùng theo Thiệu Hoa Phong. Mê hồn Thái Tuế Diên Chương đài lãnh Đơn đao thái tuế Châu Long, Tiểu điện tỳ hưu Châu Hồ và những người Huân Hương hội đi riêng. Nhóm Thái được chân nhân, Tuân sơn chân nhân đi một chỗ. Họ chia ra làm ba bốn nhóm ra khỏi Từ Vân quán. Mọi người chạy ra Ngưu Bối Đà ở hậu sơn lên thuyền qua Bình Thủy giang đến Cô Thọ Cương thì trời đã tối. Người dẫn đường thiệu Hoa phong nói:

- Tạm thời hãy tìm chỗ nghỉ ngơi đã.

Cô Thọ Cương này có một tòa hắc điểm của Từ Vân quán. Thiệu Hoa Phong dẫn mọi người lên điểm. Nơi đây bọn giặc chia nhau chạy tứ tán. Có người chạy riêng, trong đó có Oải nhạc phong Bào Lôi. Bào Lôi lúc này chạy một mình, lơ lơ lửng lửng mắt hồn mất vía, cứ theo bờ sông chạy về hướng Đông xa đến mấy dặm. Cảm thấy miệng khô lưỡi ráo, bỗng thấy trước mặt một làng nhỏ có quán trà, Bào Lôi đang muốn uống trà bèn bước tới gần. Trong quán đã có hai người ngồi sẵn, chính là Tuy vân yển tử Diêu Điện Quang và quá độ Lưu tinh Lôi Thiên Hóa. Hai người này vâng lệnh Tế Diên hôm nay đến đây chờ Bào Lôi, và pha sẵn một bình trà có để viên thuốc của Tế Diên trong đó. Bào Lôi bước lại gần, Diêu Điện Quang đứng dậy nói:

- Bào nhị ca, anh mới đến hả?

Bào Lôi gặp hai người này, lập tức trợn mắt nói:

- Hai tên tiểu tử này, đang làm gì ở đây? Trước đây ta bảo hai người quy thuận Từ Vân quán, chẳng những không nghe mà còn đả thương một người của chúng ta nữa. Hôm nay tụi bay lại ở chỗ này!

Diêu Điện Quang nói:

- Thôi đừng trợn mắt nữa, anh uống trà đi rồi có chuyện gì hãy nói sau.

Bào Lôi khát quá cầm luôn ly trà uống một hơi. Bào Lôi uống xong mồ hôi ra khắp mình, trong lòng hoá nhiên tỉnh lại, nói:

- Nhị vị hiền đệ, từ đâu đến đây?

Diêu Điện Quang và Lôi Thiên Hóa nói:

- Chúng tôi biết anh từ đâu đến, nhưng anh chẳng biết mình đến từ đâu phải không?

Bào Lôi trong lòng mơ mơ hồ hồ, phưởng phất như vừa qua một cơn đại mộng, nói:

- Eo ôi, trong nhà ta không biết còn ai không?

Diêu Điện Quang nói:

- Sao lại không có! Trước đây hai đứa chúng tôi đến Từ Vân quán là vâng lệnh bá mẫu đi tìm anh đó. Anh muốn giết hai đứa tôi mà anh quên rồi sao?

Bào Lôi từ từ nhớ ra rồi nói:

- Ta mù mù mịt mịt, nhớ lại là ta đến Từ Vân quán, Thiệu Hoa Phong cho ta uống một viên thuốc, trong lòng ta bỗng mê đi, dòm thấy các người là ta nổi giận, nếu chịu quy phục Từ Vân quán thì ta mới vui, thiệt là kỳ lạ!

Diêu Điện Quang nói:

- Hiện có Tế Công trưởng lão ở chùa Linh Ẩn sai hai đứa tôi đến rước anh. Trong trà có thuốc anh uống mới tỉnh lại đó. Hiện giờ ở nhà lão thái thái đang trông chờ anh, trông đến phát bệnh đấy. Anh với hai đứa tôi hãy về nhà thăm để cho thái thái an lòng. Xong rồi chúng ta hãy kiếm Tế Công để cảm tạ Người.

Bào Lôi lúc đó mới gật đầu, cùng Diêu Điện Quang, Lôi Thiên Hóa đồng trở về Bào gia trang.

Lại nói Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong cùng mọi người lên hắc điểm ở Cô Thọ Cương, trong lòng cứ lo lắng không yên. Thiệu Hoa Phong nói:

- Các vị, có ai về Từ Vân quán dò thử xem quan binh đã đi chưa?

Cẩn pháp chân nhân Lưu Vĩnh Thanh nói:

- Để tôi đi dò thử. Tổ sư gia cứ ở đây chờ tin tức.

Thiệu Hoa phong nói:

- Lưu chân nhân hãy cẩn thận nhé!

Lưu Vĩnh Thanh lập tức rời khỏi khách điểm, vận chấn cước phong về Từ Vân quán thám dò nhằm lúc quan binh đang lục xét thả người. Tế Diên kêu quan binh thả những người bị bắt ở Càn khôn sở và Phụ nữ doanh ra, hỏi rõ quê quán ở đâu rồi đưa về.

Tế Diên vào trong giếng làm sao ra được? Nguyên ở đình bát giác có cánh tay lớn thò ra là có cơ quan. Trên mặt đình có những nút nhọn, dẫm phải nút nhọn, cánh tay lớn liền thò ra nhắm ngay người chộp lấy lõi xuống, dưới huyết có sẵn tám người dưới địch đạo chuyên bắt người. Tế Diên dùng định thân pháp trồng cứng họ lại. Lôi Minh, Trần Lượng vừa nhảy xuống thấy Tế Diên đang đứng trong địa đạo. Tế Diên nói:

- Tám tên này hại người rất nhiều, hai con hãy kết thúc tính mạng chúng đi.

Lôi Minh, Trần Lượng giết tám người xong chặt cánh tay và đùi thả lên. Cố Quốc Chương tính là Lôi Minh, Trần Lượng bị hại rồi. Kỳ thật không phải là của Lôi Minh, Trần Lượng. Giết tám người xong, Tế Diên bảo với Lôi Minh, Trần Lượng:

- Hai con vào trong địa đạo xem thử, còn có một người cần phải cứu ra.

Lôi Minh, Trần Lượng theo địa đạo đi tìm đến nửa dặm gặp một người vừa ho vừa than thở. Lôi Minh, Trần Lượng đi về phía đó, Tế Diên cũng đi theo sau. Khi đến gần nhìn thấy người ấy mình cao tám thước, tam đình mở rộng, đầu đội khăn trắng sớ sáu múi bằng đoạn màu xanh, mình mặc tiền tụ bào cùng màu, lưng thắt dây loan đới, quần ống hẹp, đi giày đế mỏng, mặt như ngọc tía, mày to mắt sáng. Người này chẳng ai khác mà chính là Phi thiên hóa tổ Tần Nguyên Lượng. Lôi Minh, Trần Lượng nhìn thấy, nói:

- Tần đại ca, anh ở đây à? Mau đi với chúng tôi!

Tần Nguyên Lượng nói:

- Lôi, Trần hai hiền đệ từ đâu đến thế?

Chúng tôi vâng lệnh Tế Công giúp quan Tri phủ Thường Châu mang quân đến tiêu trừ Từ Vân quán. Tế Công biết anh bị nạn nên bảo chúng tôi đến cứu. Anh làm sao lại ở đây thế?

- Ôi, hai hiền đệ đừng nhắc tới làm chi! Ta do hảo ý đến Bào gia trang thăm Oải nhạc phong Bào Lôi, nghe nói hần ta đã quy phục Từ Vân quán rồi. Mẩu thân hần vì nhớ mà thành bệnh. Ta đến đây tìm Bào Lôi khuyên hần trở về nhà. Chẳng những hần không nghe theo mà còn khuyên ta quy phục Từ Vân quán. Ta không nghe theo, hần bắt ta trói lại giải đến trước Thiệu Hoa Phong. Bọn họ đưa một viên thuốc bảo ta uống, ta không uống, họ đòi đem ta đi giết. Về sau cũng không biết vì sao họ không giết lại đem ta giam xuống địa lao này càng khổ sở hơn, sống mà cũng như chết vậy. Có bốn người canh chừng ta, cho ta ăn uống tử tế nhưng không ra được. Mỗi ngày họ đều khuyên ta nên uống viên thuốc đó sẽ hóa bỏ cốt phạm, thành Phật làm Tổ. Ai đến Từ Vân quán không thể đi ra được vì phải uống viên thuốc đó; nếu không uống thì bị cầm tù mãi mãi không thả ra. Lòng ta thật nóng nẩy như lửa đốt! Ta đến đây đã hơn nửa tháng trời rồi, hôm nay mấy người canh ta đều bỏ đi cả, ta muốn đi ra mà chẳng biết đường. Hai hiền đệ từ đâu đến đây thế?

Đương nói tới đó thì Tế Diên đến gần, Lôi Minh nói:

- Tần đại ca, tôi xin giới thiệu với anh đây là Tế Công trưởng lão.

Tần Nguyên Lượng lật đật bước tới thi lễ, nói:

- Bạch Thánh tăng! Lão nhân gia đến cứu con, như sanh con lần nữa, con thật cảm kích muôn vàn!

Tế Diên nói:

- Không cần hành lễ, hãy đi với ta!

Ba người đi theo Tế Diên trong địa đạo tra xét các nơi cứu được mấy chục người bị nạn. Tế Diên đưa họ ra trước cổng Từ Vân quán, hỏi rõ lai lịch rồi kêu quan binh dùng thuyền đưa họ qua Bình Thủy giang. Một mặt Tế Diên phái quan binh tra xét các nơi của Từ Vân quán, tìm thấy vô số vàng bạc vật quý.

Tế Diên hỏi:

- Lôi Minh, Trần Lượng, hai con định đi đâu?

- Nếu sư phó không cần chúng con nữa, thì chúng con xin về thăm nhà.

- Hai con đi về nhà phải nhớ một điều này: Trên đường đi, ngàn muôn lần không được ghé vào chuyện của người. Nhớ cẩn thận đấy! Hai con nếu không nghe lời, nếu có xảy ra tai nạn, Hòa thượng ta cứu không được đâu nghe!

Lôi Minh, Trần Lượng nói:

- Vâng, hai con cũng không ghé vào chuyện người khác.

- Ta dặn bọn người rồi đấy!

Tần Nguyên Lượng nói:

- Tôi cũng muốn về nhà. Hôm khác sẽ đến đáp tạ Ôn cứu mạng của lão nhân gia.

- Đó là chuyện nhỏ, ba người muốn đi có lộ phí không?

Lôi Minh, Trần Lượng nói:

- Lộ phí cũng có đây. Sư phó không cần phải bận tâm.

Tri phủ Cố Quốc Chương nói:

- Ba vị tráng sĩ muốn đi à?

Bèn dặn thủ hạ:

- Đem cho ba vị tráng sĩ mỗi người 50 lượng bạc.

Ba người không chịu nhận. Tế Diên nói:

- Đại nhân đã thưởng cho các người thì các người cứ nhận đi.

Ba người nhận bạc xong, xin cáo từ. Quan binh đưa thuyền qua bờ Nam. Lên bờ, Tần Nguyên Lượng cảm ơn Lôi Minh, Trần Lượng rồi cáo từ về nhà. Còn Lôi Minh, Trần Lượng đi suốt đêm, sáng ra mới dừng nghỉ. Đến một địa phương tên là Ngũ Lý Bia, nơi đó có một tòa Vạn thành điểm là chỗ các đạo quan bảo tiêu hay trú ngụ. Lôi Minh nói:

- Lão tam, chúng mình hãy đi vào điểm ăn chút gì và nghỉ ngơi cho khỏe rồi đi tiếp.

Trần Lượng gật đầu. Hai người bước vào trong tiệm. Dè dặt đường hẹp gặp nhau, lại sanh ra một trường đại họa.

195. Chương 196

Ngũ Lý Bia, Lôi Trần gặp yêu đạo

Từ Vân quán, Tế Công cứu vạn dân

Sau khi rời khỏi Từ Vân quán, Lôi Minh, Trần Lượng đi suốt cả đêm đến Ngũ Lý Bìa cảm thấy thân thể mệt mỏi, bụng đói cồn cào. Trước mắt là một tòa quán rượu nguyên là quán rượu mà các vị bảo tiêu hay ghé vào. Lôi Minh, Trần Lượng bước vào quán, phổ ky là Vương Tam có quen biết với Lôi Minh, Trần lượng là đồng bạn của Oai trấn bát phương Dương Minh, bèn hỏi:

- Lôi gia, Trần gia, hai vị ít thấy quá!

Lôi Minh, Trần Lượng đáp:

- Ủ, ít thấy.

- Hai vị dọn một gian thượng phòng phải không?

- Vâng.

Phổ ky bèn dẫn họ lên Bắc thượng phòng, ở đó là ba gian một sáng hai tối, đồ đạc thật đơn giản. Bên trong phòng có bàn bát tiên và mấy ghế dựa, sát cửa sổ là giường treo màn đầy đủ, trên giường có ghế nhỏ. Phổ ky đem nước rửa mặt và nước trà lên rồi hỏi:

- Hai vị ăn món gì nào?

- Người cho ta hai bầu rượu và sáu món nhắm chiên xào hầm nấu.

- Vâng ạ!

Phổ ky đáp rồi quay mình ra đi. Giây lát trở vào lau dọn bàn ghế rồi đem thức nhắm và rượu lên. Lôi Minh nói:

- Vương phổ ky này, chú uống với ta một chén đi!

- Xin thôi! Hai vị từ đâu đến đây?

- Chúng tôi từ Bình Thủy giang đến.

- Hai vị từ Bình Thủy giang đến mà có biết Từ vân quán ra sao không?

- Các người cũng biết việc Từ Vân quán nữa sao?

- Chúng tôi cũng nghe nói Từ vân quán có mấy lão đạo sĩ dùng lời yêu ma hoặc chúng. Nghe nói quan Tri phủ Thường Châu điều quân đi đánh giặc, không biết tin đó có đúng không?

- Hiện tại có Tế Công trưởng lão ở chùa Linh Ẩn đài lãnh quan binh đến phá Từ vân quán.

- Thế thì phải rồi.

Phổ ky nói xong quay mình bỏ đi, còn lại bọn Lôi Minh ngồi uống tí. Lôi Minh nói:

- Lão tam này, chúng ta đừng dây vào chuyện tào lao nhé! Nếu không phải Tế Công thì việc yêu đạo này đừng hòng gỡ ra.

Trần lượng nói:

- Chúng ta nếu không nhờ Tế Công cũng không xía vào nỗi chuyện tào lao ấy đâu. Thêm một việc không bằng ít đi một việc! Thật là:

Thị phi vì bởi lắm lời

Não phiền chỉ tại dở hơi khoe mình!

Việc này kể như kết thúc rồi!

Hai người đương nói tới đó thì nghe bên ngoài có tiếng nói lớn:

- Vô lượng Phật! Điểm chủ ơi, còn phòng không?

Phổ ky đáp có. Lôi Minh, Trần Lượng nghe tiếng rất quen bèn lên nhìn ra ngoài, thấy người mới đến chẳng ai khác mà là Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong, Tiền điện chân nhân, Hậu điện chân nhân, Tả điện

chân nhân, Hữu điện chân nhân, Thất tinh chân nhân, Bát quái chân nhân. Những chân nhân ấy bỗng dưng có mặt làm cho Lôi Minh, Trần Lượng sợ đến hồn vía lên mây.

Tối hôm đó, Thiệu Hoa Phong vào ở trong điểm nơi Cô thọ Cương, sai Cẩn pháp chân nhân Lưu Vĩnh Thanh đi thám dò thì thấy quan binh vây chặt Từ Vân quán và đang thả người. Lưu Vĩnh Thanh trở về nói:

- Bẩm Tổ sư gia, hiện giờ quan binh chưa đi.

Thiệu Hoa Phong nói:

- Được, sáng sớm mai chúng ta khởi hành. Trước hết đến chùa Linh Ẩn, gặp tên trọc nào giết hết tên trọc đó rồi phóng hỏa đốt chùa, xong trở về điện Di Lặc tìm Thông thiên hòa thượng Pháp Lôi, mọi người tề tựu vào một chỗ, điều động 500 chiếc thuyền trở về, người của 72 hắc đầu tụ đủ, trước hết giết Tế Diên Hòa thượng rồi sau mới cùng Tri phủ Thường Châu quyết tử một phen. Giết quan Tri phủ xong, ta tự lập làm Thường Châu vương. Các người ai nấy phải giúp ta một tay mới được.

Các lão đạo sĩ đều gật đầu đồng ý. Ngủ lại trong điểm một đêm, trời vừa sáng mọi người cùng khởi hành, muốn thẳng tới thành Lâm An. Đến Ngũ Lý Bìa, mọi người cảm thấy đói bụng muốn ăn cơm, thấy Vạn Thành là một tiệm lớn bèn bước vào. Thiệu Hoa Phong hỏi:

- Phở kỵ này, ở đây có phòng nào rộng không?

Phở kỵ nói:

- Ở thượng phòng vừa rồi có hai người mới thuê Các vị đợi một lát, để tôi lên thượng phòng nói hai vị khách dời qua phòng khác cũng được.

- Vậy thì tốt! Thiệu Hoa Phong nói.

Phở kỵ lập tức lên thượng phòng xem thì thấy không còn tung tích Lôi Minh, Trần Lượng đâu nữa.

Lôi Minh, Trần Lượng đâu?

Hai người này sau khi dòm trộm thấy Thiệu Hoa Phong và các yêu đạo kéo đến, sợ xanh cả mặt, nghĩ thầm: “Cái này thiệt là oan gia đối đầu, nếu để mấy lão đạo thấy thì chắc là tiêu mạng quá!”

Hai người sợ quá nhưng không có chỗ để trốn bèn bỏ màn chui xuống núp dưới gầm giường. Họ nghĩ: “Chỉ cần lão đạo sĩ không thấy mình, đợi họ ăn cơm xong rồi mình sẽ chui ra. Thẳng như họ phát giác, cũng không có cách nào khác là đành liều mạng thôi. Muôn sự đều có định số, sống có nơi, chết có chỗ”.

Hai người vừa chui trốn xong, phở kỵ bước vào, không nhìn thấy họ bèn nói:

Cái này mới lạ thiệt! Làm sao lại không ai cả? Phải chăng họ là hai tên bợm, không có tiền trả cơm rượu rồi trốn đi chăng? Sao không thấy họ đi rồi Họ là người hay là quý?

Phở kỵ đứng ngây người ra một hồi rồi nói:

- Xin mời các đạo gia vào đây. Hai người ở thượng phòng không thấy nữa.

Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong và mọi người tiến vào phòng, nói:

- Sao kỳ vậy?

Phở kỵ nói:

- Hai người này cả đến tiền cơm cũng không trả không biết đi hồi nào.

Thiệu Hoa Phong nói:

- Họ đi rồi thì thôi. Người dọn cho ta hai bàn cơm. Chúng ta ăn rồi phải lên đường gấp.

Phở kỵ gật đầu quay mình đi ra. Thiệu Hoa Phong và mọi người không ngờ là Lôi Minh, Trần Lượng đang trốn dưới gầm giường. Giấy lát phở kỵ dọn bàn lên, các lão đạo sĩ ngồi vào bàn uống rượu. Thiệu Hoa Phong trong lòng nóng nảy, nói:

- Các vị chân nhân, hôm nay chúng ta ăn cho mau. Ta hận không thể tức khắc đến ngay thành Lâm An để băm vằm mất tên hòa thượng chùa Linh Ẩn, giết xong phóng lửa đốt luôn chùa mới hả cơn tức giận của ta. Sau đó ta đến Thường Châu giết tên Tri phủ tự lập làm Thường Châu vương. Các người giúp ta một tay. Ta đưa giang sơn xã tắc, cùng các người an hưởng vinh hoa phú quý.

Đang nói cao hứng, bỗng nghe bên ngoài có tiếng:

- A Di Đà Phật! trong quán các người có mười mấy tên đạo sĩ đang ăn cơm phải không?

- Vâng, đúng vậy! Phổ ký đáp.

Các lão đạo sĩ nghe đúng là giọng của Tế Diên, đều sợ xanh máu mặt. Thiệu Hoa Phong nói:

- Các vị Ôi, không xong rồi! Tế Diên Hòa thượng đến đó. Đáng giận cho Lỗ Tu Chơn, nếu ông không gạt lấy cái bát Càn khôn tỷ ngộ hỗn độn của ta thì ta đâu đến nỗi không phải là đối thủ của Tế Diên Hòa thượng?

Lúc đó Lôi Minh, Trần Lượng trốn dưới sàn nghe nói cũng mừng thầm.

Người mới đến chẳng ai khác mà chính là Tế Diên Hòa thượng. Tế Diên lục soát trong Từ Vân quán có bao nhiêu nạn nhân bị bắt đều thả ra hết. Tìm thấy vàng bạc và đồ tế nhuyễn của quân giặc rất nhiều, Tri phủ Cố Quốc Chương đem bạc chia cho người bị nạn gần đến phân nửa.

Suốt đêm cho đến sáng, mặt trời ló dạng, Tế Diên nói:

Lục đại nhân hãy dẫn binh trở về, khóa cửa quán này lại. Cố đại nhân cũng trở về nhà môn biện sự đi. Phần Hòa thượng ta dẫn thủ hạ của ngài là mã khoái Ban đầu Hà lan Khánh, đào Vạn Xuân đi đến Đái gia bảo bắt các yêu đạo hoàn án.

Tri phủ nói:

- Thánh tăng đã có lòng từ bi như vậy là tốt lắm rồi!

Lập tức kêu Hà Lan Khánh, Đào Vạn Xuân đi theo Thánh tăng biện án, mang theo 100 lượng bạc làm lộ phí. Hai vị Ban đầu gật đầu ưng thuận. Tế Diên nói:

- Chúng ta sẽ gặp nhau sau.

Nói rồi cáo từ lên thuyền qua bờ nam Bình Thủy giang. Tế Diên dẫn Hà Lan Khánh, Đào Vạn Xuân đi tới Ngũ Lý Bìa, và nói:

- Xin chào, xin chào! Trong quán các người có mười mấy vị đạo sĩ ở đây không?

Phổ ký tưởng đầu Hòa thượng đồng bọn với lão đạo sĩ nên lật đật nói:

- Vâng, có! Đang ở trong nhà! Để tôi đưa sư phó vào.

- Được, Tế Diên nói:

Phổ ký đi trước nói:

- Các vị đạo sĩ ơi, có một ông Hòa thượng tìm các vị đạo gia đây.

Phổ ký nói xong không nghe trên phòng có ai trả lời. Chờ lên đến thượng phòng vén rèm nhìn vào thì mấy vị đạo sĩ không thấy mà hai vị hồi nãy, một vị mặt chàm, một vị mặt trắng đang ngồi ăn uống. Phổ ký ngạc nhiên đứng ngẩn ra, nói:

- Cái này sao mà kỳ vậy? Các vị đạo sĩ đâu rồi?

Lôi Minh nói:

- Họ tuần ngộ sau đi mất rồi!

- Hồi nãy hai vị đi đâu?

- Lão đạo sĩ là kẻ thù của bọn ta, nên bọn ta núp dưới giường để theo dõi họ.

Mới nói tới đó thì Tế Diên từ ngoài cùng hai vị Ban đầu bước vào. Lôi Minh, Trần Lượng lật đặt đến hành lễ sư phó. Phổ ky nói:

- Các vị lão đạo sĩ đi rồi, hai vị trả tiền hai bàn cơm này nhé?

Lôi Minh nói:

- Chúng ta căn cứ vào đâu mà phải trả cho họ chớ? Hồi nãy chúng ta kêu sáu đĩa thức ăn đều bị họ chén sạch, chỗ này là chỗ thừa của họ. Ai kêu thì người đó trả tiền hà!

- Thế thì không được rồi!

Đương nói tới đó thì chuông quỹ bước vào hỏi:

- Cái gì thế?

Phổ ky thuật lại chuyện vừa rồi. Chuông quỹ nghe xong, hỏi:

- Mấy lão đạo tại sao lại chạy đi Còn vị đại sư phó này là ai?

Lôi Minh nói;

- Đây là Tế Công của chùa Linh Ẩn. Mấy lão đạo vừa rồi đều là bọn giặc lột lưới đó!

Chuông quỹ nghe nói, bảo:

- Đã là Tế Công Phật sống thì có hề gì đâu? Ăn bao nhiêu tiền ta cũng đãi hết. Này phổ ky, hãy đem thêm rượu và thức nhắm cho Tế Công. Thánh tăng ở lại đây ăn hai năm, ta cũng không lấy tiền mà!

Chuông quỹ cung kính mời Hòa thượng, nhưng Tế Công lại nói:

- Không hề chi, để ta trả tiền cho.

Nói rồi ngồi xuống, hai vị Ban đầu cũng ngồi xuống theo. Cả năm người cùng ăn uống vui vẻ. Ăn uống xong, Tế Diên chiêu theo số luôn cả mấy món Lôi Minh, Trần Lượng kêu trước đều lấy bạc trả hết.

Trần Lượng hỏi:

- Bây giờ sư phó đi đâu?

- Ta đi Đái gia bảo. hai con nên đi về nhà đi. Ngần muôn lần đừng nên ghé chuyện tào lao, đưa tay ra là họa, rút tay lại là phước. Các việc thấy trước mắt chỉ ghi nhớ trong lòng. Nếu không nghe lời Hòa thượng ta, chuốc lấy tai họa, Hòa thượng ta cứu không nổi đấy!

Trần Lượng nói:

- Sư phụ không cần phải căn dặn, hai con cũng không ghé vào chuyện tào lao đâu.

Nói rồi hai người cáo từ ra khỏi tiệm Vạn Thành theo đường lớn mà đi. Trần Lượng nói:

- Nhị ca, chúng mình nên về nhà đi, thứ nhất là em gái tôi phải gả chồng.

Xưa nay trong nhà của Trần Lượng có chú thím mở tiệm bán vải ở huyện Đơn Dương, phủ Trấn Giang mà không ai biết Trần Lượng là lục lâm. Từ nhỏ Trần Lượng được chú thím nuôi nấng thành người, nhưng lại thích ra ngoài phiêu lãng giang hồ, hành hiệp tác nghĩa, đánh bạn cùng với Lôi Minh cách mười mấy dặm đường.

Hai người đang đi tới trước, đến một tòa thôn trang, bỗng thấy một ông già nín lấy đứa con nít chừng 12,13 tuổi mà đánh dữ dội. Xem ra tình cảnh đó không phải là cha con, cũng không phải là ông cháu. Lôi Minh lấy làm lạ, chạy lại hỏi thăm. Nào ngờ hỏi ra lại sinh lăm chuyện.

196. Chương 197

Triệu gia trang, anh hùng thấy việc lạ

Thất tinh quán, La Hán bắt yêu ma

Trên đường về nhà, đến một thôn trang, hai người gặp một ông già đánh đứa nhỏ dữ dội, đứa nhỏ chửi toáng lên, Lôi Minh nói với Trần Lượng:

- Này lão tam, cái ông già này tuổi tác chừng ấy sao đối xử với thằng bé như vậy? Để ta đến hỏi thử xem!

Lôi Minh đến gần, hỏi:

- Cụ Ông, thằng bé này là gì của cụ mà cụ đánh đập nó dữ vậy?

- Hai vị muốn hỏi thằng bé này ư? Thật ra nó không là gì của tôi cả. Thật đáng giận!

- Đã không là gì của cụ sao chừng ấy tuổi mà đi đánh đập trẻ nít như thế?

Tôi nói cho hai vị rõ để hai vị cân nhắc. Tôi họ Triệu, kêu là Triệu Hiếu Thiện, chỗ của tôi ở là Triệu gia trang. Thằng bé này tên là Nhị ca, họ Trần. Mẹ nó làm dâu nhà họ Tôn, không có thân thuộc gì với tôi cả. Nhân vì mẹ con nó chạy lánh nạn đến thôn trang này. Tôi thấy tình cảnh mẹ con nó đáng thương, một người đàn bà trẻ tuổi nách theo một đứa con nhỏ lưu lạc xứ người, cả đến chỗ ở cũng không có. Trước cửa nhà tôi có ba gian trống, tôi cho mẹ con nó ở chẳng lấy tiền. Mẹ nó coi như an phận, ngày ngày đi may thuê cho một tài chủ ở trấn Thất Tinh để sống qua ngày, cứ sáng đi tối lại về. Vì gia đình tài chủ có đứa con nhỏ, mẹ nó sợ hai đứa bé đánh nhau nên không dắt nó theo. Ngày hôm qua mẹ nó trở về nằm trên giường không nói câu nào rồi chết. Hôm nay tôi nghe nói chuyện này bèn nghĩ là đã chết rồi thì còn cách nào hơn là đi mua một cỗ quan tài đưa đi chôn vì rằng mẹ nó đang ở trong nhà của tôi. Ngờ đâu thằng bé này không cho đem chôn. Nó bảo mẹ nó không có bệnh, phải để mẹ nó ở lại làm bạn. hai vị nghĩ xem, cất căn nhà để cho một tử thi chiếm sao? Trên thế gian này có lý nào một người chết không đem chôn? Tôi muốn đem chôn mà thằng bé này mở miệng mắng chửi không cho đem chôn. Bị nó mắng, tôi tức giận mới đánh nó đấy.

Lôi Minh nói:

- Thằng bé này, mi thật là khờ quá! Mẹ mi đã chết thiệt rồi, đâu lẽ không đem chôn?

Đứa bé nói:

- Mẹ tôi không có bệnh, tôi không cho đem chôn. Tôi muốn để mẹ tôi lại làm bạn với tôi hà!

- Thằng bé này có vẻ quậy ghê! Mi mau kêu người ta chôn mẹ mi cho rồi! Không hề chi, nếu mi không có ai coi sóc thì chúng ta sẽ dắt mi theo. Ta xem mi cũng chịu khó lắm!

Triệu trưởng lão nói:

- Hai vị hãy đem nó theo đi!

Đứa bé nghe nói càng khóc càng quậy dữ. Triệu Hiếu Thiện nói:

- Xin hỏi quý tính của hai vị?

Lôi Minh, Trần Lượng đều nói tên họ mình. Triệu Hiếu Thiện nói:

- Xin mời hai vị cùng tôi đến xem thử. Nó nói mẹ nó không có bệnh không chết. Chúng ta cùng đến xem mẹ nó chết hay chưa?

Lôi Minh, Trần Lượng đi theo trưởng lão tiến về cửa Tây môn. Triệu Hiếu Thiện nói:

- Tôi ở nhà cửa lớn phía Bắc đường này, hơi xéo về phía Nam đường là quảng trường viện của tôi.

Lôi Minh, Trần Lượng nhìn thấy phía Nam con đường là một khoảng đất trống, có một căn nhà ba gian được xây kín bằng dậu rào thưa. Mọi người cùng tiến vào nhà, thấy kê sát tường Đông là một cái sập, trên sập có người thiếu phụ nằm, dĩ nhiên là chết rồi, bèn nói:

- Con ơi, mẹ con đã chết thiệt rồi, rõ ràng không bị ai hại cả, con không đem chôn thì làm sao được?

Đương nói tới đó thì bên ngoài có tiếng nói:

- Ối chào, A Di Đà Phật! Thiện tai, thiện tai! Người nói không dính vào chuyện tào lao, Hòa thượng ta đâu có lẽ không xen vào?

Lôi Minh, Trần Lượng nghe nói đúng là tiếng của Tế Diên, lật đật chạy ra xem. Đúng là Tế Diên cùng hai vị Ban đầu Hà Lan Khánh và Đào Vạn Xuân từ ngoài đi vào. Lôi Minh, Trần Lượng nói:

- Này, Triệu trưởng lão, có Tế Công ở chùa Linh Ẩn đến rồi đó!

Triệu Hiếu Thiện cũng nghe đồn, biết Tế Công là một người tiếng tăm to lớn nên lật đật mời vào. Lôi Minh, Trần Lượng hỏi:

- Sư phó từ đâu đến đây?

Ta đã dặn hai con đừng xía vào chuyện tào lao mà hai con không nghe! Vừa rồi ta ra khỏi tiệm, định đi Đái gia bảo mà bắt rùng mình, biết rằng hai con sắp mang họa, đâu lẽ không đuổi theo? Nếu không đuổi theo chắc hai con bị họa lớn lắm đấy!

- Thưa sư phó, tai họa gì lớn dữ vậy?

- Tai họa gì à? Ta hỏi con về việc người thiếu phụ này là thế nào?

Lôi Minh nói:

- Triệu lão trưởng, ông nói việc đó cho Thánh tăng nghe đi!

Triệu lão trưởng bèn đem mọi việc nói lại cho Tế Diên nghe và nói thêm:

- Cô ấy chết mà thằng bé này không cho chôn.

Tế Diên hỏi:

- Đó là người chết sao?

Triệu Hiếu Thiện nói:

- Làm sao lại không phải?

- Ông lại xem thử!

Nói rồi Tế Diên lấy tay chỉ tử thi, miệng niệm: “Án ma ni bát mê hồng, Án sắc lịnh hích!”.

Lôi Minh, Trần Lượng, Triệu lão trưởng bước tới xem, Tế Diên xóa phép mờ mắt đi. Mọi người nhìn thấy nằm trên giường không phải là người thiệt mà là người giấy, thì không khỏi ngạc nhiên. Tại sao lại thế?

Nguyên phía Bắc thôn này có một cái miếu tên là Thất Tinh miếu. Trong miếu có một lão đạo sĩ tên là Ngô Pháp Thông, trác hiệu Quảng pháp chân nhân, cũng là đệ tử ký danh của Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong. Bình thường lão đạo sĩ này không việc ác nào không dám làm, trong miếu có vách đôi, ông ta mua ở xóm yên hoa hai người phụ nữ giấu trong vách đôi đó để suốt ngày hưởng lạc. Ngô Pháp Thông kiếm đâu được bộ tà thư nên ông ta cũng luyện được một số tà thuật. Lão đạo sĩ đứng trong miếu nhìn ra thấy Tôn thị sáng đi lên trần Thất Tinh làm việc, chiếu tối lại trở về, ngày nào cũng đi ngang trước miếu ông tạ Lão đạo sĩ nhìn thấy Tôn thị quả là nhan sắc đẹp đẽ, tuy ăn mặc bình thường nhưng vóc dáng hơn người, đáng gọi là: mày cong như lá liễu, môi đỏ tựa anh đào, mắt hạnh gợi tình, má lúm đồng tiền xinh xắn. Lão đạo ta vốn là ma vương trong loài hoa, quỷ đói trong đám sắc, ngày kia thấy Tôn thị đi qua trước miếu, mới hỏi thăm người ta rằng người con gái ấy là con dâu nhà ai vậy? Có người nói:

- Đạo gia không biết à? Nàng ấy nguyên là dân tị nạn đến Triệu gia trang, ở các nhà trong của Triệu Hiếu Thiện đấy. Mỗi ngày nàng ta đều lên nhà họ Lý ở trần thất Tinh may vá sống qua ngày.

Lão đạo sĩ nghe xong bèn nghĩ: “Nếu ta dùng phép thuật bắt nàng này vào trong miếu thì được rồi. Mất người đàn bà này rồi ắt có người đi tìm, ta làm sao dấu kín chuyện này được khỏi sanh chuyện thị phi”.

Lão đạo bèn lấy giấy dán một hình người, giống hệt như người sống, rồi thúc bùa vào đó có thể làm người giả ấy đi được. Hôm đó lão đạo đứng chờ ở cổng miếu thấy Tôn thị đi qua bèn niệm chú: “Sắc lệnh hích”. Tôn thị bắt rùng mình, đôi mắt trợn ngược, tự động đi thẳng vào miếu. Lão đạo sĩ nhốt Tôn thị vào phòng hao lớp vách, bảo bốn kỹ nữ theo dụ dỗ, một mặt dán bùa vào hình nộm, dùng chú thúc vào khiến hình nộm về nhà nằm xuống, dùng nghiệm pháp mà mắt mọi người thấy như là thật. Lão đạo sĩ ở trong miếu đốt một cây tín hương, nếu người ta chôn hình nộm thì ông ta cũng biết, nếu có người phá pháp thuật, tín hương tắt đi ông ta cũng biết. Hôm nay Tế Điền phá mất pháp thuật làm cho Lôi Minh, Trần Lượng và Triệu Hiếu Thiện nhìn thấy là hình nộm. Triệu Hiếu Thiện hỏi:

- Việc này phải làm sao đây?

Tế Điền nói:

- Ông không cần phải hỏi. Lát nữa ông xem, sẽ có người đến cho coi!

Lôi Minh, Trần Lượng hỏi:

- Thưa sư phó, đây là duyên cớ gì mà sư phó chịu nhúng tay vào như thế?

- Ta đã đến, đâu lẽ không nhúng tay? Nếu ta không nhúng tay thì mất đi một nhân mạng hay sao? Hòa thượng ta diệt người ác tức là thiện niệm. Chúng ta hãy chờ xem!

Triệu Hiếu Thiện nói:

- Xin mời Thánh tăng đến nhà tôi.

- Cũng được! Tế Điền đáp.

Cả Lôi Minh, Trần Lượng cũng đến nhà Triệu Hiếu Thiện. Ngôi nhà này năm gian, day hướng Nam là phòng khách, trong nhà bài trí rất u nhã. Mọi người ngồi xuống xong, thủ hạ dâng trà. Triệu Hiếu Thiện hỏi Tế Điền:

- Thánh tăng dùng chay hay mặn? Đã đến nhà tôi thì không cần phải khách sáo. Ở đây chay mặn đều có sẵn.

- Hòa thượng ta chay mặn đều dùng cả.

Triệu Hiếu Thiện lập tức kêu gia nhân chuẩn bị cơm rượu. Trong nhà mọi thứ đều có sẵn, trong giây lát gia nhân lau dọn bàn ghế dọn cơm rượu lên. Mọi người ngồi vào bàn ăn uống vui vẻ. Ăn uống cho đến sau canh một, bỗng nhiên cát bay đá chạy, tiếng như bò rống khiến người kinh hồn, lông tóc dựng ngược, gió giông làm đèn đuốc trong nhà tắt ngấm. Tế Điền nói:

- Tới rồi đó!

Mọi người sợ mất cả hồn vía.

Khi Tế Điền phá tan phép mà mắt, lão đạo sĩ trong miếu biết ngay, nổi giận nói:

Tên nào quả thật lớn gan dám phá pháp thuật làm hư việc lớn của ta! Ta đâu có để cho nó yên!

Ngô Pháp Thông ở trong miếu đã luyện thành “Bách cốt thần ma”. Ngày thường ông ta đến gò mả hoang lượm xương không củ người. Việc đó không phải dễ dàng gì, lượm tới lượm lui, năm này tháng nọ mới đủ số. Cũng có xương sọ, xương tay, xương đùi đủ thứ. Tất cả gom lại một chỗ, rồi dùng máu ở chót lưỡi và đầu ngón tay giữa nhỏ vào, mượn khí âm dương, mưa thấm móc nhuần và thọ lấy tinh hoa của trời đất. Lão đạo lại dùng bùa chú thúc vào để luyện thành Bách cốt thần ma. Nơi đại điện có một cỗ quan tài trống, lão giấu các bộ xương khô trong đó. Khi dùng cứ thúc bùa chú vào, đưa bảo kiếm cho nó sai nó ra đi, nếu không giết được người thì không quay về. Cái thứ này chuyên hại người, trước kia ở Tiểu Nguyệt Đôn kêu ô ô ào ào chính là loại Bách cốt thần ma này. Hôm nay lão đạo sĩ Ngô Pháp Thông biết phá mất phép mà mắt thấy giả thành thiệt, ông ta tức giận, đến tối lại trăng sao đầy trời mới ở viện chuẩn bị nhang đèn vàng mã, ngũ cốc lương thực, giắt vàng châu sa nghiền bút mới, nước vô căn, rau thơm. Lão đạo sĩ mặc áo ngũ sắc, bỏ tóc xòa, tay cầm báu kiếm, vẽ ba đạo bùa, một khi niệm chú thúc bách cốt thần ma nổi dậy, rồi đưa nó một thanh kiếm. Thứ Bách cốt này mang theo một trận âm phong thẳng đến nhà Triệu Hiếu Thiện. Lôi

Minh, Trần Lượng và mọi người nhìn ra chỉ thấy một làn gió xoáy, trong gió có một cột trắng cao hơn một trượng, xem không rõ vật gì. Tể Điền nói:

- Đến đó hả? Đồ nghiệt súc!

Nói rồi lấy ngay chiếc mũ ném lên không, linh quang muôn đạo tủa ra, đè Bách cốt thần ma xuống đất. Tể Điền nói:

- Các người hãy xem đi!

Mọi người nhìn kỹ, thì thấy đó là những đốt xương khô Tể Điền bảo:

- Triệu Hiếu Thiện, ông kêu người đốt nó đi.

Lập tức đem củi đốt lên, trong xương có dấu máu, có mùi tanh bay ra. Triệu Hiếu Thiện hỏi:

- Bây giờ phải làm sao?

- Hãy đi theo ta! Tể Điền nói:

Lôi Minh, Trần Lượng cùng đi theo Tể Điền đến Thất Tinh quán bắt lão đạo sĩ Ngô Pháp Thông, giải cứu nạn phụ.

197. Chương 198

Đái gia bảo, yêu ma tác quái

Bát Chá miếu, đạo sĩ bắt yêu

Lão đạo sĩ Ngô Pháp Thông đang ở trong viện làm phép mà mắt không thấy Bách cốt thần ma trở về, bảy ngọn đèn trên bàn cũng tắt ngấm. Lão yêu đạo biết có người phá mất pháp thuật của mình. Còn đương ngạc nhiên thì nghe có tiếng hét lớn:

- Hay cho đồ nghiệt súc! Mi dám hưng yêu tác quái vô cớ hại người à? Hòa thượng ta đâu có thể tha cho mi được!

Lão đạo sĩ ngược đầu nhìn lên thấy người mới đến là ông Hòa thượng kiểc, tóc dài hơn hai tấc, mặt mày bần đẩu tèm lem, tăng y rách nát, tay ngắn thiếu bâu, lưng thắt dây tơ, khật khà khật khưỡng, hai chân trần mang đôi dép cỏ, đi bước thấp bước cao, ba phần chẳng giống người, bảy phần chẳng giống quỷ. Dẫn theo một tên mặt xanh, một tên mặt trắng, một lão già khom. Lão đạo sĩ thấy Hòa thượng là một kẻ phàm phu tục tử, vì La Hán gia đã bịt kín tam quang rồi. Ngô Pháp Thông thấy mặt liền hỏi:

- Mi là ai? Dám to gan lớn mật dữ a?

- Ta chính là lão nhân gia đây! Tể Điền đáp.

Lão đạo sĩ định co giò chạy trốn. Tể Điền lấy tay chỉ một cái, miệng niệm lục tự chơn ngôn: “Án ma ni bát mê hồng, Án sắc lịnh hích!”, dùng định thân pháp giữ chặt ông ta lại. Tể Điền bảo:

- Lôi Minh, Trần Lượng, hai con hãy hót trái bầu của hắn đi! Hắn đã hại vô số người rồi, để lại chỉ di hại cho người sau thôi! Hòa thượng ta giết kẻ ác tức là tu thiện niệm.

Lôi Minh lập tức rút dao ra kết thúc tánh mạng của lão đạo sĩ. Tể Điền nói:

- Trong đại điện có một cỗ quan tài trống, đem thầy lão đạo sĩ vào trong đó. Ngày mai Triệu Hiếu Thiện kêu người đem chôn là xong, còn ngôi miếu này để ông làm gia miếu nhé!

Triệu Hiếu Thiện gật đầu đồng ý. Tể Điền dẫn mọi người đến mở phòng vách đôi, bên trong có bốn người kỹ nữ, cả Tôn thị cũng ở trong đó. Tể Điền nói:

- Bốn người đàn bà này mau thu xếp đồ đạc của mình để sáng về quê Còn Triệu Hiếu Thiện hãy đưa Tôn thị về cho mẹ con đoàn tụ.

Đợi đến khi trời sáng bốn phụ nữ đi về quê rồi, mọi người đưa Tôn thị về Triệu gia trang. Tế Diên nói:

- Lôi Minh, Trần Lượng, hai con đi về nhà đi, nhớ là bớt xen vào việc không đâu nghe! Hòa thượng ta cũng phải đi Đái gia bảo bắt Thiệu Hoa Phong đây.

Triệu Hiếu Thiện cảm tạ Tế Diên. Lôi Minh, Trần Lượng cũng cáo từ chia tay Tế Diên dẫn Hà Lan Khánh, Đào Vạn Xuân từ triệu gia trang thẳng đến Đái gia bảo. Đi chừng 450 dặm, Đái gia bảo cũng thuộc về Thường Châu quản lý. Tế Diên cùng hai vị Ban đầu vừa đến Đái gia bảo thì thấy từ đầu kia đi lại chiêng trống rùm trời, tám người đang khiêng một cái đình vẽ hoa, trong đó đang ngồi một đứa bé 12,13 tuổi, có hơn 20 người đi hộ tống. Hà Lan Khánh, Đào Vạn Xuân nhìn thấy việc lạ đó, nghĩ thầm: “Thằng bé này có gì khác đâu nào?”.

Hà Lan Khánh thấy có một ông cụ đứng bên đường đang than vắn thở dài bèn bước tới xá thật sâu, hỏi:

- Xin hỏi lão trưởng, đứa bé này có gì đặc biệt mà mọi người vây quanh dùng đình khiêng như thế?

Ông lão đằng hắng một tiếng, hỏi:

- Tôn giá không phải là người địa phương này phải không?

- Vâng, đúng vậy!

- Tại tôn giá không biết đấy! Ở phía Bắc thôn của chúng tôi có một ngôi miếu, nhân vì trước đây thần Bát Chá quậy trong thôn quá xá, không phải hại người mà hại về lửa. Các vị trưởng thôn đến miếu Bát Chá dâng hương, thần Bát Chá phán rằng: “Mỗi ngày phải dâng cho thần một đứa con nít, thần ăn đủ 100 ngày sẽ đi, nếu không chịu cung cấp thì thần sẽ giết cả làng”. Thôn trang chúng tôi tổng cộng có hơn hai ngàn hộ, các trưởng tộc cùng nhau thương lượng, nhà ai có con nít đều phải dâng cho thần Bát Chá, bỏ tiền ra mua cũng không ai chịu bán. Mọi người nói: Đó là đại nạn của thôn chúng tôi. Rồi cùng nhau đi đến quyết định: Nhà nào có con nít thì viết lên một tờ giấy, vo lại, bỏ trong đấu. Lắc đấu văng ra tên đứa nào thì đứa đó phải nộp cho thần, không thiên không vị ai hết. Mỗi ngày đưa ra một đứa, hôm nay họ Lưu, con nhà bán tạp hóa, nhà họ chỉ có một đứa trẻ này thôi. Cả nhà đều là người tốt, thiệt đáng gọi là “Nhạo thiện hiếu thí, cấp công hiếu nghĩa” (ưa điều thiện, ham bố thí; trọng việc công, ưa điều nghĩa). Ai nấy đều nói là nhà ấy không nên gặp báo này, dè đâu tên của đứa bé nhà ấy bị lắc văng ra. Bị lắc văng ra chả lẽ không đưa đi Thật là quá thảm!

Hà Lan Khánh nghe xong, nói:

- Có như vậy à?

Đoạn quay lại nói với Tế Diên:

- Tế Công, lão nhân gia can thiệp vào chuyện này có được không? Bất yêu tinh để cứu lê dân một phương, kể như là người làm một công đức lớn vậy!

- Ta không xía vào đâu!

- Thánh tăng có đủ tài năng, tại sao không chịu can thiệp?

- Ta không xía vào tại vì lát nữa đây có người tài năng hơn chúng ta đến can thiệp vào việc của người ta, chẳng cần chúng ta phải xía vào. Không tin các ngươi hãy dòm kia.

Đương nói tới đó thì đằng trước có tiếng nói:

- Vô lượng Phật!

Hà Lan Khánh nghe tiếng ngược đầu lên xem, thấy trước mặt mình là một đạo sĩ, đầu đội khăn đạo sĩ cưỡi lương bằng đoạn xanh, mình mặc đạo bào màu lam càng làm rõ cổ áo màu xanh, lưng buộc dây tơ vàng hạnh, vớ trắng vân hài, mặt như bốn bạc, mày chia tám nét, mắt như sao sáng, mũi thẳng môi son, nghi biếu khắc phàm. Trong tay cầm phát trần lông lánh, bên sườn đeo thanh bảo kiếm cài trong bao da cá trên đầu buộc tua nhung vàng. Lão đạo sĩ mới đến chẳng ai khác mà chính là Thần đồng tử Chữ Đạo Duyên.

Trước đây, Chữ Đạo Duyên cùng Uyên ương đạo trưởng Trương Đạo Linh đưa tin lên cho lão tiên ông ở Thượng Thanh cung mỗi người trở về miếu của mình. Chữ Đạo Duyên trở về Tị Tu quán ở Thiết Ngưu Lân, tự nghĩ rằng: “Thiệt tức quá đi mất! Không kiếm Tế Diên trả thù thì không chịu được. Ngặt nỗi mình không phải là đối thủ của Tế Diên”.

Chữ Đạo Duyên bỗng nghĩ ra một kế: “Tại sao ta không đến Vân Hà quán ở Vạn Tòng sơn tìm Tổ sư gia của ta là Tử hà chân nhân Lý Hàm Linh? Trong miếu người có một bửu bối trấn quán tên là Bát bửu vân quang trang tiên đại. Thứ bửu bối này bất luận là yêu tinh gì, gặp phải tức hiện nguyên hình. Nếu chụp phải người, tức khắc linh quang chiếu ra chiếu tiêu ba hồn bảy vía; nếu là Đại kộ Kim tiên cũng bị chiếu tiêu mất bạch quang”. Nghĩ rồi liền lật đật tới Vạn Tòng sơn.

Đến cổng gọi cửa, đạo đồng ra mở, nhìn thấy nói:

- Sư huynh mới tới à?
- Tổ sư gia có nhà không?
- Đang ở trong ấy.

Chữ Đạo Duyên vào bên trong ra mắt Tử hà chân nhân, quỳ xuống hành lễ. Lý Hàm Linh hỏi:

- Con đến có việc chi?
- Cũng không có việc chi, con đến thăm Tổ sư gia.
- Con ăn cơm chưa, đi ăn cơm đi!

Lý Hàm Linh nói như thế thoả cũng không có ý cầm Chữ Đạo Duyên lại. Lúc trước C

Chữ Đạo Duyên làm đạo đồng ở miếu này rất quen thuộc. Ông ta ở lại miếu hai hôm. Một hôm nhân lúc đêm khuya, ông ta lấy trộm Bát bửu vân quang trang tiên đại, ra đi chạy xuống núi, đi các nơi kiếm Tế Diên. Hôm nay đi đến Đái gia bảo thấy có người đang khiêng cái đình sơn màu, bên trong có một đứa trẻ đang ngồi. Chữ Đạo Duyên hỏi:

- Việc gì vậy? Thằng bé này có gì đặc biệt đâu mà khiêng như vậy?

Mọi người trả lời:

- Tại đạo gia không biết đấy! Chúng tôi ở đây bị Bát Chá thần quậy dữ lắm, mỗi ngày đòi ăn một đứa bé. Hôm nay là ngày thứ 29, ông ta đã ăn hết 28 đứa trẻ rồi đó. Bát Chá thần nói phải ăn đủ 100 ngày mới chịu đi. Đây là tai kiếp mà thôn chúng tôi gặp phải! Đứa bé này là con của nhà Lưu thiện nhân. Nhà này chỉ có một đứa con, mọi người trong nhà đều là hiền đức. Gặp ác báo này thật là trời không có mắt.

Chữ Đạo Duyên nghe nói, trong lòng nghĩ thầm: “Đây chắc là yêu tinh. Ta có Bát bửu vân quang trang tiên đại, tại sao ta không bắt yêu tinh trừ hại cho một phương, cũng kể là một việc công đức!”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Này quý vị, các vị khỏi đưa đứa bé này đi, để tôi đi bắt Bát Chá thần cho, có được không? Hôm nay mấy vị cứ đem tôi dâng cho thần, để tôi đợi thần ấy.

Lưu thiện nhân nghe nói rất mừng, vì phải dâng con cho thần ba người anh khóc đến mất đồ hoẹ Nay nghe lão đạo sĩ nói có thể bắt được Bát Chá thần, Lưu thiện nhân vội chạy đến nói:

- Thưa đạo gia, lão nhân gia nếu có thể trừ được Bát Chá thần, cần bao nhiêu tiền tôi xin cung cấp hết.
- Tôi đâu có cần tiền, làm để có công đức thôi.
- Vậy thì cần tốt.

Lập tức kêu người khiêng đình trở về và mọi người cùng lão đạo sĩ đi đến miếu Bát Chá. Lưu thiện nhân hỏi:

- Chưa được lãnh giáo tôn tánh của đạo trưởng? Và ngài tham tu ở động miếu nào?
- Sơn nhân ở Tị Tu quán trên Thiết Ngưu lân, họ Chữ tên Đạo Duyên, trác hiệu là Thần đồng tử.

- Thừa tiên trưởng, lão nhân gia thiết bắt được thần Bát Chá, chắc chắn tôi xin hậu tạ. Cả địa phương này đều cảm niệm lòng tốt của ngài. Tiên trưởng cần vật chi, tôi xin chuẩn bị cho ngài!

- Tôi không cần món chi hết, chỉ đợi bắt yêu thôi. Các người có ai lớn mật, hãy ở nơi phổi phòng chờ đợi. Các người hãy xem tôi dùng pháp bửu bắt lấy yêu quái và kết thúc tánh mạng nó.

Người không quan tâm, không ai dám liều mạng ở lại xem lão đạo sĩ bắt yêu, thẳng như lão đạo bắt không được yêu tinh sẽ bị yêu tinh làm hại mất. Mọi người đều đi cả, chỉ còn lại ba anh em nhà họ Lưu. Họ trước hết dọn cơm chay cho lão đạo sĩ ăn. Ăn cơm xong, ba anh em họ Lưu núp ở phổi phòng chờ đợi, khoét một lỗ ở cửa sổ nhìn ra ngoài.

Phần Chữ Đạo Duyên ngồi ngay trên bàn cúng trước đại điện. Từ trong đây rút Bát bửu vân quang trang tiên đại chực sẵn. Chờ một hồi lâu, nghe bên ngoài một trận cuồng phong nổi dậy, cát bay đá chạy thẳng về miếu Bát Chá. Trong gió có tiếng hô lớn:

- Ngô thần đã tới!

Chữ Đạo Duyên nhìn ra ngoài thấy trong gió đáp xuống một lão đạo sĩ mặt như bùn xanh, một đôi tròng mắt vàng rực, hai đạo lông mày đỏ khé, lông áp tai đỏ, cả bộ râu cũng đỏ nốt. Đầu đội mũ đạo sĩ màu vàng sậm, mình mặc đạo bào cùng màu, lưng buộc dây tơ, vớ trắng vân hài. Lão đạo sĩ này vừa nhảy vào trong viện, “a” lên một tiếng, nói:

- Sao lại có mùi người lạ? Ai mà cả gan dữ a! Dám đến đại điện của Ngô thần như thế?

Chữ Đạo Duyên thấy rồi bèn dùng bửu bối bắt yêu.

198. Chương 199

Thủ pháp bửu lăm trâu đạo đồng

Hiển kim quang quy phục Đạo Duyên

Chữ Đạo Duyên thấy yêu tinh đến bèn lấy Bát bửu vân quang trang tiên đại quăng lên, trong miệng niệm chú lăm râm. Thiết là hào quang muôn đạo, thụy khí ngàn tia, yêu tinh thót lên như luồng khói chạy mất. Chữ Đạo Duyên rút cuộc chưa bắt được yêu tinh, lượm Bát bửu vân quang trang tiên đại lên, chờ cho đến sáng rõ mà yêu tinh chưa trở lại. Anh em nhà họ Lưu ở bên phổi phòng xem thấy rõ ràng, bước tới thì kể đạo sĩ. Chữ Đạo Duyên hỏi:

- Máy người thấy chưa?

Lưu thiện nhân nói:

- Thừa tiên trưởng, lão nhân gia thật là thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, đuổi yêu tinh chạy đi rồi. Có một điều là đạo gia đừng nên đi. Nếu đạo gia đi khỏi, yêu tinh trở lại thì thôn trang chúng tôi bị nó làm hại to mất!

- Tôi không đi đâu. Tôi ở lại đây ba hôm, nếu yêu tinh trở lại tôi sẽ bắt nó. nếu ba ngày mà nó không trở lại chắc là nó đi luôn rồi, chừng đó tôi sẽ đi.

- Được, tiên trưởng không cần ở lại miếu này làm chi! Chúng tôi sẽ đưa tiên trưởng đến Tam Thanh quán ở phía Bắc thôn này. Ở miếu ấy có một lão đạo tên là Thiết bút chân nhân Trịnh Huyền Tụ Hai vị đạo gia ở chung cùng nhau đàm đạo. Trong miếu cũng có người hầu hạ.

- Trịnh Huyền Tu tôi có quen, ông cùng sư phó tôi là Thảm Diệu Lượng rất thân, để tôi đến thăm ông ta.

- Đạo gia đã quen biết thì càng hay.

Nói rồi cùng Chữ Đạo Duyên đi đến Tam Thanh quán gọi cửa. Bên trong đạo đồng ra mở cửa, thấy là người quen bèn hỏi:

- Đạo gia từ đâu tới?

- Có Tổ sư gia ở nhà không?

- Tổ sư gia đang tiếp khách.

- Khách nào vậy?

- Tể Công ở chùa Linh Ẩn dẫn theo hai vị Ban đầu đến đây từ chiều hôm qua.

- Buồn cười thiệt! Ta đang kiếm Tể Diên để báo cừu mà kiếm không ra. Hôm nay gặp hần ở đây thì hay quá!

Hôm qua Tể Diên thấy Chữ Đạo Duyên cản cái đình hoa lại, bèn dẫn Hà Lan Khánh, Đào vạn Xuân vào quán rượu kêu cơm rượu ra ăn. Ăn xong trả tiền rồi cùng hai vị Ban đầu đi thẳng đến Tam Thanh quán. Vừa đến cửa miếu thấy Trịnh Huyền Tu đang đứng ở trước, Tể Diên nói:

- Trịnh đạo gia, ông mạnh giỏi hỉ?

Trịnh Huyền Tu gặp Tể Diên rất mừng! Nhớ lại trước đây khi Tể Diên cột đèn Thần đồng tử Chữ Đạo Duyên, tại tửu lầu gạt lấy bạc của Trịnh Huyền Tu, rồi ở cửa thôn chê bạc non bạc già. Trịnh Huyền Tu định đánh nhau với Tể Diên, kẻ gặp Thẩm Diệu Lượng, Tể Diên hiển lộ kim quang, Trịnh Huyền Tu mới biết. Tể Diên là bậc cao tăng đắc đạo. Hôm nay gặp lại, Trịnh Huyền Tu vội vàng đến hành lễ, nói:

- Thánh tăng, lâu quá! Hôm nay Ngài đi đâu thế?

- Ta đến thăm ông đây.

- Vô lượng Phật! Xin mời Thánh tăng vào trong miếu.

- Cũng được! xin quấy rầy ông.

Nói rồi dẫn hai vị Ban đầu vào nơi hạc hiên, thấy miếu này rất thanh nhã. Tể Diên ngồi xuống xong có đạo đồng dâng trà. Trịnh Huyền Tu nói chuyện với Tể Diên rất là tương đắc. Nguyên Tể Diên là người bụng đầy chữ nghĩa, văn chương lão thông, lời nói như gấm dệt, ý tưởng như ngọc châu. Hai người càng nói càng thêm hứng thú. Trịnh Huyền Tu rất bội phục Tể Diên, cầm lại dùng cơm và nghỉ lại. Sáng nay thức dậy uống trà điểm tâm xong, vừa định dùng cơm thì nghe có tiếng gõ cửa. Đạo đồng ra mở cửa gặp Chữ Đạo Duyên. Nghe đạo đồng nói “Tể Công đang ở bên trong”, Chữ Đạo Duyên nói:

- Chuyến này ta có thể báo cừu được rồi!

Nói rồi đi thẳng vào trong. Tể Diên thấy Chữ Đạo Duyên đi vào, nói:

- Không xong rồi! Kẻ thù của ta đã tới kia!

Trịnh Huyền Tu lật đật đứng dậy, nói:

- Chữ Đạo Duyên, ông mới đến à? Hôm nay có Tể Công ở đây, tôi định đứng ra giải hòa cho hai bên đây.

Chữ Đạo Duyên nói:

- Đâu có được! Bất luận ai nói, tôi cũng mặc kệ. Ông ta, khi dễ và làm nhục tôi, tôi phải báo thù mới được!

Nói rồi lập tức thò tay vào bọc rút Bát bửu vân quang trang tiên đại ra, nói:

- Hôm nay tôi phải nhốt Tể Diên vào túi này cho ông ta biết tôi lợi hại như thế nào!

Trịnh Huyền Tu nói:

- Không nên đâu! Ông hãy nghe lời tôi!

Tể Diên nói:

- Được rồi, Chữ Đạo Duyên, ông hãy tha cho ta đi!

Cả đến Hà Lan Khánh, Đào vạn Xuân cũng rạp lại năn nỉ. Nhưng Chữ Đạo Duyên một mực nói:

- Không được!

Lập tức thấy Bát bửu vân quang trang tiên đại lên, mắt thấy Tế Diên bị hút vào trong túi. Chữ Đạo Duyên lượm Trang tiên đại lên định quăng xuống đất, tính quăng chết Tế Diên luôn, bị Trịnh Huyền Tu giựt lại, nói:

- Chữ Đạo Duyên, ông không nên đâu. Người xuất gia lấy từ bi làm gốc, thiện niệm làm đầu, không nên vô cớ hại tánh mạng người. Ông cùng Tế Công không có cừ thù gì lắm, nhốt trong đó như vậy là được rồi.

Nói rồi Trịnh Huyền Tu cầm chiếc túi dốc ngược ra xem. Mọi người nhìn thấy bị thâu vào trong túi không phải là Tế Diên mà là đạo đồng, đệ tử lớn của Trịnh Huyền Tu Dĩ nhiên là đạo đồng đã cứng đờ, hôn mê bất tỉnh rồi. Trịnh Huyền Tu nói:

- Chữ Đạo Duyên, sao ông thâu đồ đệ tôi chi vậy?

- Tôi cũng đâu có biết tại sao lại như vậy? Rõ ràng là tôi thâu Tế Diên vào mà.

Đương nói tới đó thì thấy Tế Diên từ ngoài đi vào, ngả nghiêng ngã ngửa, bước thấp bước cao, nói:

- Hay cho cái tên này, người thiệt muốn đối địch với ta hử? Lại đây, lại đây! Chúng ta sẽ phân tài cao thấp!

Chữ Đạo Duyên nhìn thấy uất lên tận cổ, lại muốn chụp lấy Bát bửu vân quang trang tiên đại lên sử dụng, nhưng bị Tế Diên lượm trước rồi. Tế Diên nói:

- Để ta thâu người vào nhé!

Trịnh Huyền Tu lật đật can:

- Xin Thánh tăng nể mặt tôi đi!

Tế Diên nói:

- Chữ Đạo Duyên, người không cần phải không phục. Đại khái người chưa biết ta là ai mà. Để ta cho người thấy nhé!

Tế Diên nói rồi dùng tay sờ lên đầu một cái, lộ ra ba đạo Phật quang, linh quang, kim quang. Chữ Đạo Duyên nhìn kỹ thấy Tế Diên mình cao một trượng sáu, đầu như đầu gạo, mặt màu gạch cua, mình mặc áo chệt để hai chân trần, chính là vị Tri Giác La Hán, Chữ Đạo Duyên sợ quá phục xuống nhận tội, quỳ trên đất, nói:

- Thánh tăng nếu không cho biết, đệ tử có mắt như mù, chẳng biết được lão nhân gia, cầu xin Thánh tăng từ bi tha lỗi.

Tế Diên cười ha hả nói:

- Người đã biết ta rồi, thôi hãy đứng dậy đi! Có gì vào nhà hãy nói.

Mọi người lúc đó kéo nhau vào nhà ngồi xuống. Tế Diên nói:

- Ta cũng không cần bửu bối của người đâu, ta trả cho người đây. Người cũng là người tốt. Ta với người đến miếu Bát Chá bắt yêu đi. Hôm nay yêu tinh kéo viện binh tới đó. Thử xem chúng ta ai bắt được yêu nào.

- Hay đó! Chữ Đạo Duyên đáp.

Mọi người ở Tam Thanh quán, Trịnh Huyền Tu chuẩn bị tiệc chay, ai nấy ăn uống cho đến xế. Lưu thiện nhân mời Tế Diên và lão đạo sĩ trở về miếu Bát Chá bắt yêu. Ở tại miếu Bát Chá đã chuẩn bị một bữa cơm rượu thật ngon. Tế Diên cùng Chữ Đạo Duyên, Lưu thiện nhân đến miếu Bát Chá ăn xong bữa cơm chiều, bảo Lưu thiện nhân vẫn ở phới phòng chờ xem nhiệt náo. Tế Diên và Chữ Đạo Duyên ngồi ở đại điện chờ sẵn. Chờ đến quá canh hai, bỗng nhiên bên ngoài cuồng phong nổi dậy. Thiệt là:

Cuồng phong nổi dậy

Cây rừng lật lay

Biển cả sôi sùng sục

Trường giang sóng vỗ tung

Sông nước réo âm âm

Rừng cây kêu rảng rác

Vực sâu muôn trượng nước âm vang

Đá chạy cát bay gây thương tích!

Tế Diên cùng Chữ Đạo Duyên bước ra ngoài xem thấy trong gió, ngoài vịnh mặt xanh tóc đỏ bữa trước lại tới còn có vị lão đạo sĩ mặt đen đi theo cùng bước vào đại điện. Tế Diên hỏi:

- Chữ Đạo Duyên, ngươi bắt nó hay ta?

- Hôm trước con yêu mặt xanh này tôi bắt không được, bữa nay có đưa đến tôi càng không bắt được nữa! Thôi thì Thánh tăng đại thi Phật pháp bắt nó đi.

- Hãy coi ta đây!

Tế Diên nói rồi lột mũ xuống ném ra ngoài. Tức thì hào quang muôn đạo, thụy khí nghìn tia phóng ra. Lão đạo sĩ mặt đen thấy vậy hóa khói chạy trốn mất. Lão đạo sĩ mặt xanh định chạy đi, bị chiếc mũ của Tế Diên chụp đè xuống, yêu tinh lập tức hiện nguyên hình. Tế Diên kêu:

- Các người hãy ra xem yêu tinh đây!

Lưu thiện nhân và mọi người cùng chạy ra xem thấy chiếc mũ của Tế Diên đè một con cáo xanh lớn. Chữ Đạo Duyên lập tức rút bảo kiếm chặt đầu con cáo xanh ấy. Con cáo này đã có 1.500 đạo hạnh nhưng chẳng tập theo chánh đạo, cứ đi hại người. Hôm nay cũng là thiên kiếp của nó. Hôm qua Chữ Đạo Duyên dùng Bát bửu vân quang trang tiên đại làm nó hoảng sợ chạy đi. Đạo hạnh con tinh cáo này còn ít nên sợ bị Trang tiên đại thâu vào, mới rủ thêm một lão đạo sĩ mặt đen nữa. Lão này nguyên là gấu chó thành tinh có hơn 3.500 đạo hạnh, lại không hại người. Con tinh cáo rủ nó đến định đối địch với Chữ Đạo Duyên, nào ngờ hôm nay gặp phải La Hán gia. Tế Diên có tài biết trước việc chưa đến, con tinh gấu chó này không có hại người nên Tế Diên với đức hiệu sinh không làm thương tổn nó mà chỉ bắt tinh cáo xanh lại để trừ khử thôi. Lưu thiện nhân nhìn thấy con cáo xanh bị bắt và lão đạo sĩ giết nó rồi mới bước tới cảm tạ Tế Diên.

Trời sáng rõ, Tế Diên nói:

- Lưu thiện nhân hãy trở về nhà đi!

Chữ Đạo Duyên nói:

- Bạch Thánh tăng, xin lão nhân gia từ bi từ bi cho đệ tử tình nguyện xuất gia, nhận lão nhân gia làm thầy.

- Ngươi đã có ý nguyện thì về miếu trước để thu xếp cho xong rồi hãy đến chùa Linh Ẩn tìm tạ Để ta gặp thầy ngươi là Thắm Diệu Lượng nói qua một tiếng. Ta còn ở lại Tam Thanh quán hai ngày nữa để đợi Thiệu Hoa Phong. Đại khái bọn họ chắc phải đi qua đây.

Chữ Đạo Duyên gật đầu đồng ý, rồi cáo từ ra đi. Mấy anh em họ Lưu muốn đưa tiền cho Tế Diên nhưng Tế Diên không nhận. Tế Diên cùng hai vị Ban đầu trở lại Tam Thanh quán ở chơi hai ngày. Hôm đó bỗng nhiên Tế Diên rừng mình, bèn ấn linh quang, nói:

- Cha chả, không xong rồi! Ta phải đi mau mới được.

- Việc gì thế?

Tế Diên không kịp trả lời, dẫn hai vị Ban đầu Hà Lan Khánh và Đào Vạn Xuân đi một mạch ra khỏi Tam Thanh quán.

199. Chương 200

Các yêu đạo xúm đốt chùa Linh Ẩn

Ác Cao Trân quen buột miệng rêu rao

Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong từ Vạn Thành điểm ở Ngũ Lý Bia chạy đi dẫn theo Ngũ điện chân nhân, Thất tinh chân nhân, Bát quái chân nhân, Hắc mao sái Cao Thuận, Thiết bối tử Cao Trân, thuận theo đường lớn thẳng đến thành Lâm An. Khi đến Lâm An, tối lại họ kéo đến chùa Linh Ẩn. Trong đêm tối dò xét, họ thấy trong chùa lặng trang, trống rỗng, không có tiếng người nói chớ sửa gì cả. Chúng tăng đều an nghỉ hết. Thiệu Hoa Phong nói:

- Các vị hãy chất củi cỏ để phóng hỏa. Hôm nay đốt chùa Linh Ẩn để báo thù cho ta, rồi bắt Tế Diên kết thúc tánh mạng hắn, mới hả được nỗi tức giận trong lòng ta.

Các đạo sĩ gật đầu, chạy ra Vân Tòng quán cách chùa Linh Ẩn chín dặm vác về nhiều củi và cỏ chất đồng hai bên Đại Hùng bửu điện, bỗng nhiên trong đại điện có tiếng hét lớn:

- Hay cho mấy tên đạo sĩ lộn sông này, lộn mật dữ a! Phen này tụi bay chạy đâu cho biết? Để Hòa thượng ta bắt bọn bay đây!

Các đạo sĩ nghe giọng của Tế Diên, lại nghe bốn bên đại điện có tiếng hô vang:

- Hay cho đạo sĩ! Chúng ta đợi ở đây lâu rồi, mau bắt yêu đạo, đừng cho chạy thoát!

Các đạo sĩ nghe la hồn bay ngàn dặm, quay đầu chạy tuốt. Chạy khỏi chùa, Thiệu Hoa Phong nói:

- Không xong rồi! Té ra Tế Diên đang ở trong chùa, chúng ta phải chạy mau! Hắn ta đã trở về chùa rồi thì chúng ta phải mau đi về Thường Châu cướp lao phá ngục, cứu người chúng ta ra, giết quan Tri phủ rồi đến viện Di Lặc, hội họp các thủ hạ đông đủ, ta tự lập làm Thường Châu vương.

Mọi người sợ quá cố sức chạy vì sợ Tế Diên rượt theo sau. Sự thật lúc này trong chùa không có Tế Diên mà là Tiểu Ngộ Thiên. Bốn phía nóc nhà là bọn Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng, Hỏa nhãn giang trụ Tôn Đắc Minh, Thủy dạ xoa Hàn Long, Lãng lý toản Hàn Khánh, trước đây họ Ở phủ Thường Châu vâng lệnh Tế Diên đến giữ chùa Linh Ẩn. Bốn người ở bốn góc đại điện, chia làm bốn mặt hư trương thanh thế, khi la lên các đạo sĩ chẳng biết là bao nhiêu người nên sợ quá đành kéo nhau chạy đi. Hôm sau bốn vị anh hùng Tôn Đắc Lượng v. v... từ tạ ra về, còn Tiểu Ngộ Thiên thì vẫn ở lại giữ chùa.

Phần các đạo sĩ đêm đó ra khỏi chùa Linh Ẩn, chạy tứ tán bất kể Đông Tây Nam Bắc, chỉ có Thiết bối tử Cao Trân sợ mê đi, muốn chạy về phủ Thường Châu đánh lễ chạy về hướng Nam lại chạy sang hướng Bắc. Chạy được 30 dặm, mệt đến mồ hôi ướt đầm cả người, Cao Trân ngừng bước nhìn lại phương hướng, muốn đi về phủ Thường Châu phải đi về hướng Nam, đi theo đường cũ mỗi lúc một xa Định quay trở lại hướng Nam để đuổi theo Thiệu Hoa Phong, chắc là không kịp rồi. Quay trở lại, đi và về cũng mất hơn 70 dặm thì làm sao đuổi kịp? Đại khái là nhóm Thiệu Hoa Phong chắc lên viện Di Lặc, mình lên viện Di Lặc sẽ gặp họ. Cao Trân nghĩ như vậy rồi, trời sáng bèn kiếm quán rượu ăn uống rồi theo đường lớn mà đi. Cứ như vậy, ngày đi đêm nghỉ, đói ăn khát uống. Một hôm đến địa phận phủ Thường Châu, còn cách viện Di Lặc vài ba chục dặm, Cao Trân đang cầm đầu xăm xăm đi tới, thì nghe có tiếng người nói:

- Đi đâu đó, tiểu tử?

Nghe hỏi, Cao Trân sửa soạn chạy, ngược đầu nhìn lên thì thấy trước mặt mình một người mình cao hơn tám thước, tam đình nở rộng, đầu đội khăn trắng sớ sáu múi màu xanh trên có gắn sáu miếng kính, mình mặc tiền tụ bào cùng màu, lưng buộc dây loan dải, áo chên màu thúy lam, mang giày đế mỏng, mặt như bùn xanh, lại giống như da bí đao. Cặp chân mày đỏ trên đôi mắt con ngươi đôi. Lòng áp tai màu đỏ liên kết với bộ râu quai nón cũng đỏ lôm. Thanh cương đao thấp thoáng bên hông dưới chiếc áo cừu anh hùng màu đậu xanh. Cao Trân nhìn thấy nhận ra người này chính là Lập địc ôn thần Mã Diêu Hùng. Xưa nay Cao Trân rất sợ Mã Diêu Hùng. Biết Mã Diêu Hùng là người thật thà, bất chấp đạo lý, Cao Trân vội bước tới hành lễ, nói:

- Té ra là Mã đại ca!

- Tiểu tử, mi đi đâu vậy?

Cao Trân nghĩ thầm: “Nếu mình nói thiệt là đi phủ Thường Châu, anh ta sẽ cật vấn mình không cho mình đi, chi bằng nói dối anh ta mới được”. Tên tiểu tử này đảo mắt một vòng, tùy cơ ứng biến, buột miệng nói:

- Tôi đang tìm anh đây, không ngờ chưa tìm mà gặp.

- Mi tìm ta có việc gì?

- Tôi cho anh hay một tin là bạn anh Phi thiên hỏa tổ Tần Nguyên Lượng bị người ta hại rồi, chết một cách rất khổ sở.

- Bị ai hại thế?

- Bị Lôi Minh, Trần Lượng hai người làm hại, chết một cách thê thảm, mắt bị móc mất, bụng bị xé banh.

Cao Trân biết Mã Diêu Hùng là người thật thà, ắt sẽ tìm Lôi Minh, Trần Lượng để thí mạng. Trước đây phá Từ Vân quán có Lôi Minh và Trần Lượng, ta cho bọn họ đối địch với nhau, ai thích ai thì cứ giết. Một khi tức giận đi tìm thì ta mới đi được. Nào ngờ Mã Diêu Hùng nghe nói, hỏi vặn lại:

- Tiểu tử mi nói đó có thiệt không? Mi có thấy Lôi Minh, Trần Lượng hại không?

- Chính tôi thấy mà!

- Được Lôi Minh, Trần Lượng đã hại Tần đại ca của ta, ta phải đi tìm họ! Mi đi đâu đó?

- Tôi không có việc gì.

- Vậy thì theo ta!

- Đi đâu vậy?

- Đi với ta kiếm Lôi Minh và Trần Lượng để hỏi cho ra nhẽ. Nếu Lôi Minh, Trần Lượng không giết Tần đại ca của ta thì tiểu tử mi bày chuyện cho anh em ta chống đối nhau, ta lấy tánh mạng mi đó.

- Tôi không đi, tôi có việc riêng.

Mã Diêu Hùng trợn mắt nói:

- Tiểu tử, mi nếu không chịu đi với ta, ta sẽ bữa óc mi ra. Mi có đi không?

Cao Trân đâu có dám cãi, lật đật nói:

- Đi chớ!

Mã Diêu Hùng muốn đi lên phía Bắc. Cao Trân hỏi:

- Lên phía Bắc làm gì?

- Tìm Lôi Minh, Trần Lượng.

- Tìm Lôi Minh, Trần Lượng phải xuống phía Nam, hai người đó ở phủ Thường Châu kia. Để tôi dẫn anh đi tìm.

- Được.

Hai người đi về hướng Nam. Cao Trân nghĩ thầm: “Ta gạt hẩn đi đến viện Di Lặc mới dễ dàng bắt hẩn được”. Đang đi về phía trước thấy có một tòa tửu quán, Cao Trân nghĩ thầm: “Ta phải đưa hẩn vào viện Di Lặc, thẳng như hẩn không chịu đi thì ta phải làm sao đây? Nếu hẩn động thủ thì ta đâu phải là đối thủ! Tại sao mình không mời hẩn uống rượu, phục rượu hẩn rồi dẫn hẩn về viện Di Lặc?”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Mã đại ca, chúng ta uống tí rượu, ăn cái gì đó rồi hãy đi nhé?

Mã Diêu Hùng gật đầu. Hai người thấy bên kia đường có một tòa tửu quán, bèn vén rèm bước vào, tìm một chiếc bàn ngồi xuống. Phổ ký chạy đến lau quét bàn ghế, hỏi:

- Hai vị đại gia cần rượu và thức ăn chỉ?

Cao Trân nói:

- Đem trước cho ta bốn bầu rượu trắng, bốn đĩa thức ăn chiên xào hầm rán.

- Vâng! Phổ kỵ đáp.

Giấy lát, rượu và thức ăn dọn lên. Cao Trân rót rượu cho Mã Diêu Hùng đầy tràn. Hai người cùng uống rượu. Mã Diêu Hùng nói:

- Lời của tiểu tử mi, ta không tin! Việc Lôi Minh, Trần Lượng hại Tần Nguyên Lượng có phải chính mắt mi trông thấy không? Tại sao vậy? Chúng ta cùng Lôi Minh, Trần Lượng là anh em kết nghĩa, ta nghi việc đó chắc không thể có!

- Tôi không nói dóc đâu! Lôi Minh, Trần Lượng có việc đó tại vì chia của không đều cho Tần Nguyên Lượng mà xảy ra.

- Chúng ta tìm Lôi Minh, Trần Lượng hỏi xem, nếu không có việc này ta chẻ đầu mi ra đấy; nếu có việc đó ta thưởng cho mi 100 lượng bạc.

Đương nói tới đó, vừa hay từ ngoài bước vào ba người. Người đi đầu mình cao tám thước, tam đình nở rộng, đầu đội mũ trắng sĩ sáu múi, mình mặc tiền tỵ bào bằng đoạn tía, lưng buộc dây loan đai, quần chẹt, mang giày đế mỏng, bên ngoài khoác một áo choàng anh hùng bằng đoạn màu lam, mặt như gan dê sống, mày to mắt sáng, râu ba chòm đen nhánh phất phơ trước ngực. Người đến chẳng ai khác là Phi thiên hỏa tổ Tần Nguyên Lượng. Theo sau một người râu đỏ mặt xanh chính là Lôi Minh. Theo sau nữa là một người mặc áo thụy lam, tuấn phẩm hơn người, chính là Thánh thủ bạch viên Trần Lượng. Thiết bối tử thấy vậy sợ quá, hồn vía lên mây.

Ba người này từ đâu tới?

Nguyên Lôi Minh, Trần Lượng về phủ Trấn Giang đến nhà Trần Lượng. Nào ngờ chú của Trần Lượng không có ở nhà, ông ta đi kết toán sổ sách. Lão quản gia Trần An thấy Trần Lượng trở về với Lôi Minh bèn hỏi:

- Thiếu đại gia, mấy lúc nay đi những đâu?

- Ta đến Lâm An dạo chơi một chuyến, đến chùa Linh Ẩn vái Tể Công làm thầy, muốn xin xuất gia.

- Thiếu đại gia thiệt là quá lẩm! Cậu thường vắng nhà, người trong nhà cũng không nói với ai là cậu sống bằng nghề lục lâm. Nay lại còn muốn xuất gia nữa, muốn cánh họ Trần dứt tuyệt lửa hương sao? Mạnh Tử nói: “Bất hiếu có ba, vô hậu là lớn nhất”. Cậu lại không ba anh bốn em, thì ai mà tiếp nối hương lửa? Người sanh ra, trên đời phải làm rạng rỡ tổ tông, gia môn hiển đạt, vinh thê ẩm tử mới là chánh lý. Vô cớ cậu lại muốn xuất gia, cái đó thiệt là bậy dữ đa!

Trần Lượng nói:

- Người há không nghe: “Một con đắc đạo, chín họ lên trời” hay sao?

- Lời nói đó không đúng đâu!

Quản gia tìm đủ mọi cách để khuyên can, cả đến em gái Trần Lượng thấy anh mình không đồng ý cũng không bằng lòng. Trần Lượng không nghe theo, bèn thương lượng với Lôi Minh:

- Chúng mình lên Lâm An tìm Tể Công đi. Tôi ở nhà bực bội quá chịu không được!

- Cũng được! Lôi Minh nói:

Hai người từ nhà ra đi thuận theo đường lớn về phía Lâm An. Hôm đó đang đi trên đường, gặp Tần Nguyên Lượng. Tần Nguyên Lượng cũng là người ở huyện Đơn Dương, phủ Trấn Giang, sau khi trở về nhà, cảm niệm ơn cứu mạng của Tể Công, muốn đến Lâm An tìm Tể Công để cảm tạ. Ba người gặp nhau chào hỏi xong, Trần Lượng hỏi:

- Tần đại ca, anh đi đâu đó?

- Ta muốn đến Lâm An kiếm Tể Công để cảm tạ.

- Được đấy, thôi chúng ta cùng đi! Hai đứa tôi cũng đi kiếm Tể Công đây.

Ba người cùng đi một đường. Hôm nay đến quán rượu này, họ cảm thấy đói bụng. Tần Nguyên Lượng nói:

- Lôi, Trần hai hiền đệ, chúng ta vào uống tí rượu ăn cơm rồi hãy đi!

Ba người bước thẳng vào quán, nào ngờ gặp Lập địa ôn thần và Cao Trân ở đó. Cao Trân thấy Lôi Minh, Trần Lượng và Tần Nguyên Lượng cùng bước vào, sợ quá, quăng mình ra cửa sổ chạy trốn. Mã Diêu Hùng thấy vậy, tức giận lồng lên nói:

- Tiểu tử này, mi dám ly gián bọn ta hử?

Nào ngờ bốn người đuổi theo Cao Trân lại vướng phải họa sát nhân.

200. Chương 201

Mã Diêu Hùng tức giận giết Cao Trân

Thiệu Hoa Phong nơi Thường Châu cướp ngục

Thiết bối tử Cao Trân thấy ba người Tần Nguyên Lượng, Lôi Minh, Trần Lượng cùng bước vào quán, sợ quá, lật đặt chui cửa sổ chạy trốn. Lập địa ôn thần Mã Diêu Hùng hét lên một tiếng đứng dậy hỏa tốc đuổi theo. Ba người mới tới chẳng biết tại sao cũng chạy theo nốt. Cả quán rượu loạn xạ cả lên, chủ quán cũng không dám ngăn lại, cứ lăm tưởng bọn Lôi Minh là những công sai đi biện án, còn bọn Cao Trân là giặc cướp. Ai nấy cứ đoán mò tưởng bậy, bàn tán loạn cả lên.

Bọn Lôi Minh, Trần Lượng và Tần Nguyên Lượng đuổi theo sau, thấy Cao Trân chạy thục mạng ở trước, gấp rút như chó mất chủ, cá bị lọt lưới, cắm đầu chạy một mạch không dám ngoái lại. Phía sau, Mã Diêu Hùng vừa rượt theo vừa la:

- Cái thằng tù này, mày nói gạt chia rẽ bọn tao, tao đâu tha cho mày? Bữa nay mày lên trời tao cũng theo tới điện Long Tiêu, mày xuống đất tao cũng theo xuống tới Thủy tinh, đâu để mày chạy trốn được?

Phi thiên hỏa tổ Tần Nguyên Lượng chạy theo sau la lên:

- Mã hiền đệ, tại sao lại rượt Cao Trân như vậy?

Mã Diêu Hùng nói:

- Ba anh em hãy theo tôi, tên tiểu tử này bày đặt chuyện thị phi Hần nói: Lôi Minh, Trần Lượng giết anh đó. Tôi suýt bị nó gạt đây.

Lôi Minh, Trần Lượng nghe vậy, tức giận tràn hông, nói:

- Rượt theo nó, đừng để nó chạy thoát! Cao Trân là dư đảng của Từ Vân quán đấy.

Bốn người lật đặt đuổi theo Cao Trân đang chạy phía trước. Họ chững không biết Cao Trân định chạy đi đâu. Mã Diêu Hùng quyết giết Cao Trân, cố đuổi kịp Cao Trân mới nghe. Đuổi một mạch đến năm sáu dặm, thấy Cao Trân chun vào một hẻm núi, mọi người cũng rượt theo bèn gót. Cao Trân chạy thẳng lên sườn phía Bắc, trên sườn núi có một tòa miếu lớn. Cổng lớn ở ngay chính giữa, hai bên có hai cửa góc, phía trước có hai lầu chuông và trống, phía sau có Tàng kinh lâu, đại khái đại diện có bốn, năm tầng. Thấy Cao Trân chạy vào cửa góc phía Đông, Mã Diêu Hùng cũng đuổi theo vào cửa góc phía Đông. Cao Trân muốn chạy qua Đông đối diện, không may trượt chân té quỵ ở góc thềm. Mã Diêu Hùng nhanh như tên bắn chém ngay sau lưng Cao Trân một phát, máu văng tung tóe, rồi dõng dạc ác tặc. Lôi Minh, Trần Lượng, Tần Nguyên Lượng cũng vừa chạy tới, hỏi:

- Mã hiền đệ thế nào rồi?

- Thằng tù này bị tôi chém chết rồi.

Câu nói chưa dứt thì từ Đông phối phòng có tiếng nói lớn: “A Di Đà Phật”. Mọi người hướng mắt nhìn, từ đó đi ra một vị hòa thượng trán hói, mình cao tám thước, tam đỉnh nở rộng, đầu to cổ ngắn, tóc để xỏa đánh một đạo kim cô, mặt đen như đất chảo, mày to mắt lớn, mình mặc tăng y màu xanh, mang vớ trắng tăng hài, đi ra và nói:

- Thí chủ làm gì thế? Chùa ta là đất sạch, tại sao giết người ở chùa ta?

Tần Nguyên Lượng nói:

- Thôi, Hòa thượng đừng để ý việc này làm chi! Hắn là tên giặc, để chúng tôi đem hắn liệng xuống khe núi là xong.

- Ở trong chùa ta không có lý nào ta không để ý đến? Quý tánh của các vị là gì? Người chết là ai?

Lôi Minh, Trần Lượng mỗi người xưng tên họ, Tần Nguyên Lượng và Mã Diêu Hùng cũng đều thông báo họ tên và nói:

- Tên giặc này là Thiết bối tử Cao Trân, hắn là kẻ lọt lưới ở Từ Vân quán đấy!

- A, hắn là tên giặc ở Từ Vân quán đấy hả? Vậy phá Từ Vân quán có các người không?

Lôi Minh, Trần Lượng nói: - Có chúng tôi.

- Tôi cũng có nữa! Tần Nguyên Lượng tiếp.

Đương nói tới đó thì bên trong có người đi ra, chính là Hắc mao sái Cao Thuận, nói:

- Đương gia đừng để bọn họ chạy đi. Đánh phá Từ Vân quán có bọn họ trong đó. Anh tôi bị họ giết rồi, tôi đâu để yên cho họ được!

Hòa thượng cười ha hả, nói:

- Không cần đến người, mấy tên tép riu này thiệt là: “Thiên đường có nẻo không tìm đến, Địa ngục kín bưng cứ lủi vào”. Tự bọn nó muốn tìm chỗ chết mà.

Mấy người nghe Hòa thượng nói như thế, hét lên:

- Hay cho bọn lừa trọc này; mi muốn xía vô chuyện thiên hạ ư? Để ta chém mi trước.

Hòa thượng lấy tay chỉ một cái, miệng hô “Sắc lệnh”, tức thì bốn vị anh hùng bị trồng cứng. Ngôi miếu này chính là Di Lạc viện. Cao Trân tính chạy về đây trốn thì không sợ gì nữa. Không ngờ khi chạy về đến chùa lại trật chân té, mới bị giết chết. Đó cũng là do tên giặc tội ác đầy mình mới bị báo ứng như thế. Vị hòa thượng này chính là Thông thiên Hòa thượng Pháp Lôi. Trước đó, bọn Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong, Ngũ điện chân nhân, Bát quái chân nhân, các yêu đạo kéo nhau từ chùa Linh Ẩn trở về. Mê hồn thái tuế Điền Chương dẫn bọn giặc Huân Hương cũng đã đến viện Di lạc. Bọn giặc đã tụ đủ đang đứng ở sau viện. Hôm nay thấy Thông thiên Hòa thượng trồng cứng bốn người, Cao Thuận nói:

- Để tôi đến giết chúng nó, trả thù cho anh tôi.

Nói rồi quay vào trong định lấy dao ra, bỗng nghe bên ngoài có tiếng hét lớn:

- Hay cho loài nghiệt súc, bọn bay lại muốn hại người nữa hử? Hòa thượng ta đến bắt bọn bay đây.

Cao Thuận dòm thấy Tế Điền, sợ mất cả hồn vía, nói:

- Không xong rồi, Tế Điền Hòa thượng đến đó.

Tế Điền từ Tam Thanh quán đi ra dẫn theo Hà Lan Khánh, Đào Vạn Xuân rồi đi riết đến viện Di lạc. Vừa mới đến viện Di lạc gặp lúc Cao Thuận và Pháp Lôi định giết bốn người này. Tế Điền hét lớn làm Cao Thuận và Pháp Lôi sợ quá chạy tuốt ra sau. Tế Điền cười ha hả, nói:

- Hay cho Pháp Lôi, người cứ chạy đi, Hòa thượng ta chẳng thèm rượt theo làm chi Mười tám ngày sau chúng ta sẽ gặp ở huyện Đôn Dương nhé.

Pháp Lôi cứ cắm đầu chạy, chẳng nghe nói gì, cùng Cao Thuận chạy tuốt ra sau cho các yêu đạo hay:

- Tế Điền Hòa thượng tới rồi!

Bọn giặc nghe báo, hồn vía lên mây, lật đật rùng rùng chạy trốn. Tế Điền cũng chẳng rượt theo. La hán gia vốn là người tâm Phật, có đức hiếu sinh, muốn độ thoát chúng yêu ma đổi ác làm lành, rồi sẽ thả cho

họ đi. Nào ngờ bọn họ chấp mê chẳng ngộ, thói ác không chữa. Vừa trốn khỏi viện Di Lạc, Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong nói:

- Đây các vị, tên Tề Diên tăng thật là oan gia đối đầu với chúng ta. Chúng ta đi đâu, hắn theo tới đó. Sơn nhân ta hoặc là không làm, hoặc là làm tới. Hắn ta hiện ở đây, bây giờ chúng ta kéo nhau về Thường Châu cướp lao phá ngục, giết quan Tri phủ tự lập Thường Châu vương. Các vị giúp ta một tay để hoàn thành đại cuộc này.

Mọi người cùng đáp:

- Xin theo lời phân phái của Tổ sư gia.

Thiệu Hoa Phong nói:

- Ta dẫn Ngũ diện chân nhân vào thành từ cửa Đông, Thất tinh chân nhân Lưu Nguyên Tổ, Bát quái chân nhân Tạ Thiên Cơ dẫn Càn Khảm Cấn Chấn Khôn Ly Tốn Đoài, tám vị chân nhân vào thành từ cửa Tây, Mê hồn thái tuế Diên chương, Đơn đao thái tuế Châu Long, Tiểu diện tỳ hưu Châu Hổ, Hắc mao sái Cao Thuận dẫn 1.000 người đi vào thành từ cửa Nam. Mọi người cùng họp ở nha môn phủ Thường Châu.

Mọi người gật đầu đồng ý, tìm một quán cơm ăn bữa cơm chiều. Chờ đến sau canh một, mọi người chia làm ba mặt tiến thẳng đến phủ Thường Châu. Khi đến chân thành, các yêu đạo vận chấn cước phong giữ tay áo bay lên thành. Còn các vị lục lâm đều lấy dây móc ra, thấy móc lên tường thành rồi phăng dây leo lên. Giữ thành dù ện lià có quan binh, nhưng làm sao địch lại Cản ngàn tên giặc ủa đến, ba phía đều là bóng giặc, từ đường ngựa chạy xuống thành, múa loạn binh đao, thẳng đến nha môn phủ Thường Châu.

Quan Tri phủ Cố Quốc Chương sớm đã được tin này. Quan Tri phủ Cố Quốc Chương sau khi lục soát Từ Vân quán bên phải quan quân niêm phong quán đó lại. Binh mã Đô giám Lục Trung cũng trở về nha môn. Quan Tri phủ trở về nha môn phủ Thường Châu liền thẳng đường ngay, đem các tên giặc đang nhốt trong ngục như: Ngọc diện hồ ly Thôi Ngọc, Phách hoa tăng Đậu nhi hòa thượng Nguyệt Tịnh, Thiết diện phát Nguyệt Không, Quỷ đầu đao Trịnh Thiên Thọ, năm tên giặc đều bị điệu ra trước đại đường quan Tri phủ hỏi cung. Bọn Trịnh Thiên Thọ thấy đều khai nhận cả. Từ Vân quán có bao nhiêu người, bao nhiêu tặc điểm, bao nhiêu hắc thuyền. Thiệu Hoa Phong khởi ý tạo phản thế nào từ đâu tới đuôi khai hết.

Nghe họ cung khai xong, quan Tri phủ ra lệnh giam họ vào ngục thất, một mặt viết văn thư trình lên Thượng viện nha biết. Hiện Thượng viện nha có văn thư trả lời:

- Các tên giặc bắt được, không luận là thủ phạm hay tòng phạm đều xử tử, định ngày hành quyết.

Tối hôm nay, quan Tri phủ đang ngồi ở thư phòng xem sách dưới đèn, mỗi ngày sớm tối đều cất quan binh đi tuần nơi nhà ngục vì vụ án này rất quan trọng mà bọn giặc lọt lưới rất nhiều, sợ e chúng đến phá lao cướp ngục. Nha môn quan Tri phủ có hai vị quản gia hộ viện cũng là anh em bà con, một người tên là Vương Thuận, một người tên là Vương Thái. Hai vị này võ nghệ rất cao cường, mười tám ban võ nghệ đao thương kiếm kích, búa câu liềm xà mâu thấy đều lão thông. Cố Quốc Chương làm Tri phủ lưu dụng hai người này ở lại giúp việc. Hôm nay mới trống canh hai, bỗng nghe bên ngoài có tiếng ồn ào, Cố Quốc Chương ngạc nhiên kêu thủ hạ ra xem là việc gì. Bỗng từ bên ngoài một sai nhân vào báo:

- Bẩm lão gia, không xong rồi; hiện ở các cửa thành Đông, Nam và Tây, vô số quân giặc kéo đến dùng đao thương búa kiếm đập thương vô số quan binh giữ thành. Đại khái chắc là họ kéo đến nha môn đây, xin đại nhân hãy sớm chuẩn bị.

Tri phủ Cố Quốc Chương nghe xong, ra lệnh quan binh tức khắc tập hợp, dự bị đội quân thục ống đồng đối phó, truyền cho Vương Thái, Vương Thuận bảo vệ hộ viện. Ngay lúc đó có người chạy đến cấp báo:

- Bẩm đại nhân, hiện có vô số lão đạo sĩ đến cướp lao phá ngục. Bốn vị lão gia canh giữ đã bị trọng thương, quân giặc đã giết vô số quan binh.

Quan Tri phủ nghe nói rất ngạc nhiên, may có đội thục ống đồng đến kịp. Đội ống đồng vừa đến cửa nha môn thì trên nóc nhà đây các lão đạo sĩ. Xích phát linh quang đứng trên nóc nhà, la lớn:

- Tặc quân hãy nghe đây! Hiện Tổ sư gia bọn bây đến để kết thúc tính mạng bọn bây đây!

Cố Quốc Chương thét gọi:

- Mau thụt ống về phía họ đi!

Đội ống đồng nhắm ngay các lão đạo sĩ thụt tới. Các lão đạo sĩ sắp sửa niệm chú, bị thụt nước dơ dính đầy người, chú không còn linh nghiệm nữa. Thiệu Hoa Phong nói;

- Các vị có ai tiến lên giết tên cầu quan trước không?

Hắc hổ chân nhân Lục Thiên lâm nói:

- Để tôi đi cho!

Nói rồi xách kiếm nhảy về phía quan Tri phủ, may có Vương Thuận, Vương Thái rút dao cản lại. Các lão đạo sĩ hôm nay dương dương đắc ý, tung hoành như thể không người. Bỗng nghe bên ngoài có tiếng hét lớn:

- Hay cho bọn nghiệt súc, coi bay chạy đi đâu?

Người hét đó chính là Tế Công trưởng lão đến bắt bọn giặc.

201. Chương 202

Chém đại đạo, Tế Thiên sư hộ quyết

Vì tìm tiêu, Truy vân yên ra oai

Bọn Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong đang định giết quan Tri phủ, cướp ngục phá lao thì Tế Diên về tới. Tế Diên ở viện Di Lạc đuổi bọn giặc chạy đi rồi nhưng không đuổi theo, ở lại giải định thân pháp cho Lôi Minh, Trần Lượng, Tần Nguyên Lượng và Mã Điều Hùng. Bốn người đứng dậy tạ Ôn Tế Diên. Tế Diên hỏi:

- Lôi Minh, Trần Lượng hai con về nhà, không ở nhà lại đi đâu vậy?

- Hai con muốn đến lâm An kiếm sư phụ, nửa đường gặp tần Nguyên Lượng. Anh ấy cũng đến lâm An để cảm ơn sư phụ.

Tế Diên nói:

- Tần Nguyên Lượng, người cũng không cần đi nữa, cũng không cần phải cảm ơn tạ Lôi Minh, Trần Lượng hãy về nhà đi. Cần nhất là đừng ghé vào việc không đâu. Lúc này ẩn đường của hai con phát tốt, sắc diện không tốt, hai con nên trở về nhà để xu cát tị hung. Nếu ghé vào việc không đâu, vướng phải đại họa thì Hòa thượng ta không có thì giờ rảnh để can thiệp đâu. Hãy nhớ lấy, cẩn thận đấy.

Lôi Minh, Trần Lượng ngật đầu vâng dạ và bốn người cáo từ ra đi. Tế Diên dẫn Hà Lan Khánh, Đào Vạn Xuân ra khỏi viện Di Lạc thẳng về phủ Thường Châu, đang đi nửa đường bỗng thấy phía trước đi lại mấy người cười la và hai người cưỡi ngựa là Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng và Xích phát ôn thần Ngươi Cái.

Gặp Tế Diên, hai người lật đật xuống ngựa bước tới hành lễ. Trịnh Hùng nói:

- Sư phó mạnh giỏi hỉ?

- Người đi đâu vậy?

- Chú tôi là Tổng trấn ở Hùng Quan, tôi mua một ít thổ sản đi thăm chú. Sư phó đi đâu đó?

- Ta có việc gấp. Thôi người đi đi!

Từ biệt Trịnh Hùng, Tế Diên mang hai vị Ban đầu trở về, ngang qua Túy Vân Phong. Tế Diên đến dưới núi, lâu la canh đường chặn lại xét hỏi. Tế Diên nói:

- Các người lên núi bẩm báo với Đạm Vĩnh Hàng và Châu Khôn biết, kêu họ xuống đây. Nói có ta là Tế Diên tăng ở chùa Linh Ẩn đợi họ Ở đây nói chút chuyện.

Lâu la về báo lại, Đậu Vĩnh Hàng và Châu Khôn lật đật xuống núi hành lễ Tế Diên. Châu Khôn nói:

- Mời sư phó lên núi ngồi chơi một lát.

- Ta có việc. Ta dặn hai người là khi bọn Xích phát linh quang có đến, hai người chớ nên lưu họ Ở lại. Ở cửa núi này, người hãy đào sẵn mấy cái hầm lớn. Kề tai nghe dặn như vậy... như vậy... Hòa thượng ta nếu bắt được bọn họ, sẽ cứu bọn người bằng cách lấy công chuộc tội.

Hai người gật đầu. Tế Diên đi một mình, thi triển phép Phật tiến vào cửa thành, đi về phía nha môn phủ Thường Châu đúng ngay lúc các yêu đạo định cướp lao phá ngục. Tế Diên hét lên một tiếng, bọn giặc sợ hết hồn bỏ chạy tứ tán. Tế Diên cũng không đuổi theo, chỉ có Hắc hổ chân nhân Lục Thiên Lâm chạy không kịp bị bắt lại. Quan Tri phủ gặp lại Tế Diên, vui mừng quá sức, lật đật nói:

- Thánh tăng trở về thật là hay quá; nếu không, các yêu đạo hôm nay sẽ mặc sức tung hoành.

Nói rồi mời Tế Diên vào nhà trong. Vừa ngồi xuống xong thì quan binh đưa Lục Thiên Lâm vào. Lục Thiên Lâm đem việc Thiệu Hoa Phong thương lượng với bọn giặc đến đây để cướp lao phá ngục ra sao đều cung khai hết. Quan phủ truyền đem Lục Thiên Lâm đóng trần giam trong nhà lao rồi truyền dọn rượu đãi Tế Diên.

Quan phủ hỏi:

- Thánh tăng đi trước có một mình à?

- Hà Lan Khánh, Đào Vạn Xuân hôm nay ở ngoài thành, ngày mai mới trở về. Không cần phải nhờ bọn họ, Hòa thượng ta đi bắt Thiệu Hoa Phong một mình được rồi.

- Ngày mai xin Thánh tăng đừng đi đâu. Tôi muốn đem bọn giặc hành quyết trước. Nếu không như thế, ngủ nhiều lắm chiêm bao. Ngày mai đem ra chém, sợ e bọn giặc có dư đảng đến cướp pháp trường. Cầu xin sư phó hộ quyết cho.

- Cũng được!

Hôm sau Hà Lan Khánh và Đào Vạn Xuân cũng về tới. Quan phủ bèn truyền lệnh dụ dựng mấy cây cọc chêm ngoài cửa Tây. Quan Tri phủ cùng Tế Diên đãi lãnh một trăm quan binh áp giải tội phạm đến pháp trường. Phủ Thường Châu người xem náo nhiệt chen chân không lọt. Bọn Ngọc diện hồ ly Thôi Ngọc, Quỷ đầu đao Trịnh Thiên Thọ, Thiết diện phạt Nguyệt Không, Đậu nhi hòa thượng Phách hoa tăng Nguyệt Tịnh, Đô thiên đạo trưởng Hoàng Thiên Hóa, cả đến Hắc hổ chân nhân Lục Thiên Lâm cũng đều bị điệu ra pháp trường hành quyết, bêu thủ cấp làm hiệu lệnh. Xong, mọi người mới trở về nha môn phủ. Hôm sau Tế Diên cáo từ, quan Tri phủ đưa ra bên ngoài nói:

- Mong Thánh tăng sớm gặp lại, việc này làm người cực khổ quá!

Tế Diên một mạch bước thấp bước cao đi tới trước. Tới một thị trấn kia, thấy phía Bắc đường có một quán cơm, Tế Diên bước vào, tìm một chiếc bàn trống ngồi xuống kêu hai bầu rượu, hai đĩa thức ăn. Tế Diên vừa uống xong mấy hớp rượu thì thấy bên ngoài có một cỗ ngựa đi đến. Trên ngựa, người cưỡi ngựa đầu đội khăn xếp bằng đoạn màu phấn lã, mình mặc tiền tũ bào cùng màu, ló ra thanh đơn đao đeo cạnh sườn, đi giày đế mỏng. Người này trạc hơn 30 tuổi, gương mặt vàng nhạt, mày to mắt lớn, đến trước cửa quán nhảy xuống cột ngựa rồi bước vào bên trong tìm một chiếc bàn ngồi xuống. Người ấy kêu rượu thịt, dườn như trong lòng có điều gì lo lắng lắm. Tế Diên bước tới hỏi:

- Xin hỏi, quý tanh của bằng hữu là chi?

- Tại hạ họ Huỳnh tên Vân.

- Tôn giá có phải là Nam lộ tiêu đầu Truy vân yển tử Huỳnh Vân không?

- Đâu dám, đâu dám, chính là tại hạ.

- Tôi xin hỏi thăm ông về mấy người bạn.

- Ai vậy?

- Oai trấn bát phương Dương Minh, Phong lý vân yên Lô Minh, Thánh thủ bạch viên Trần Lượng. Ba người này tôn giá có biết không?

- Đâu phải là người ngoài, họ đều là anh em kết nghĩa của tôi. Xin chưa lãnh giáo danh hiệu của đại sư phó.

- Ta là Tế Diên tăng ở chùa Linh Ẩn.

- Té ra là Thánh tăng! Đệ tử từ lâu ngưỡng mộ, hôm nay mới gặp tiên nhan, thật là phước đức ba đời.

Nói rồi lập tức đứng dậy hành lễ. Tế Diên nói:

- Thôi đừng hành lễ, ông đi đâu vậy?

- Thôi đừng nhắc tới vấn đề này. Tôi đi lên Liên Hoa ở núi Lục Dương. Chỉ vì thủ hạ phổ ký của tôi là Đỗ Bưu gây họa. Mấy bữa trước tôi sai Đỗ Bưu áp tải mấy vạn lượng bạc hàng tiêu. Xưa nay Đỗ Bưu tâm ý không chín chắn, ưa nói khoác lác, tự cao tự đại, coi người chẳng ra chi, chỉ biết có mình, không biết có người, lại không có thực tài. Hắn đi qua núi Lục Dương, hai tên họ Đặng ở núi Lục Dương giữ hắn lại. Nghe nói hai tên này, một tên là Đặng Nguyên Cát, một tên là Đặng Vạn Xuyên. Kỳ thật họ chẳng phải là giặc cướp mà là người của Đào Hoa ở. Trong chùa có bốn vị hòa thượng đều giữ việc ở bảo tiêu đường thủy tên là Hoa diện như lai Pháp Hồng, Thần quyền la hán Pháp Duyên, Thiết diện thái tử Pháp Tịnh, Trại đạt ma Pháp Không, bốn vị này lâu nay có tên tuổi. Xét ra ở núi Lục Dương tôi cũng có mấy người bạn đều rất thân như mấy anh em Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng, tuy họ không ở trên núi thì cũng ở nhà gần đó, chỉ cần nói đó là hàng của tôi thì quyết không bị giữ lại. Chỉ trách là Đỗ Bưu vô trí, bây giờ hàng bị mất rồi, anh ta trở về báo lại, bị tôi mắng cho mấy câu, anh ta tức mình cũng chết rồi. Gia đình anh ta lại không nghe cho, đòi thưa lên quan, việc này phải làm sao đây? Mười vạn tiền cũng bị mất, khách hàng cũng không nghe, tôi phải đi đòi lại mới được!

- Thế thì để ta đi với ông nhé?

- Thánh tăng không có việc gì, đi với tôi cũng tốt. Vậy chúng ta cùng đi đi.

- Ừ, thì đi.

Huỳnh Vân trả tiền cơm rượu rồi cùng Tế Diên ra khỏi quán cơm, đi thẳng đến núi Lục Dương. Phàm việc này dẫn đến việc kia. Ngày tiêu hàng bị chặn lại chính là ngày bọn Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng, Hoa? nhân giang trụ Tôn Đắc Minh, Hàn Long, Hàn Khánh đều vâng lệnh Tế Diên cùng Ngộ Thiền đi giữ chùa Linh Ẩn, không có ở Lục Dương. Vạn lý phi lai Lục Thông một hôm đi tuần núi thấy dưới có mấy con la chớ đồ và hai người cưỡi ngựa chính là Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng cùng Xích phát ôn thần Ngưu Cái đi lên trấn Hùng Quan ngang qua đó.

Lục Thông gặp Ngưu Cái điệu bộ hùng tráng, bèn rất khoái, mới đến hỏi Ngưu Cái:

- Ê, tiểu tử, mi họ gì?

- Tao họ Ngưu tên Cái. Còn tiểu tử mi tên gì? Tiểu tử mi đi đâu vậy?

- Tao với Trịnh gia lên trấn Hùng Quan.

- Tao thiệt khoái tiểu tử mi lắm.

- Ừ, tao cũng thấy tiểu tử mi vừa ý lắm.

- Phải, hai đứa mình kết bạn đi.

- Ừ thì kết bạn.

Trịnh Hùng nhìn thấy hai người thiệt cũng ngộ, kêu nhau bằng tiểu tử mà không có ý giận. Lục Thông nói:

- Tiểu tử mi lên núi ở chơi với ta vài ngày đi.

- Không được đâu, ta có việc.

- Nếu không lên được để ta đưa mi đi nhé.

- Tiểu tử tốt bụng này, mi đi với ta đi.

Lục Thông bèn theo đưa Ngưu Cái đi khỏi Lục Dương Sơn. Vừa hay Đỗ Bưu áp tải tiêu hàng đi qua Theo đúng quy củ bảo tiêu, mỗi khi đi qua một tiêu cục, đáng lẽ phải đệ nạp danh thiếp bái vọng, đi đến chào hỏi trưởng tiêu cục. Nào ngờ, Đỗ Bưu, tên “cầm hàng chạy thẳng” là kẻ ngông cuồng ngạo vô trí, đi qua núi Lục Dương chẳng những không gởi danh thiếp cũng không xuống ngựa, dương dương đắc ý. Đặng Nguyên Cát, Đặng Vạn Xuyên là phổ ky hạng bét của Đào Hoa Ổ, lại hay xen vào việc không đâu, cũng có một chút tài nghệ mà mặt lớn. Hai người đang đi tản bộ xuống núi, thấy Đỗ Bưu áp giải hàng đi ngang mà không xuống ngựa và đệ danh thiếp. Hai người này bước tới hét lớn:

- Ê, đứng lại coi, mi là thằng rừng bảo tiêu ở đâu đến đây? Mi không biết quy luật áp tải hả? Mi bước lên đường của chúng ta mà ngựa cũng không chịu xuống hử? Mi tên họ là gì?

- Ta họ Đỗ, gọi là Đỗ Bưu. Còn các ngươi họ gì?

Bọn Đặng Nguyên Cát đều xưng tên họ và hỏi:

- Mi áp tải cho tiêu cục nào thế?

- Ta áp tải cho Nam lộ tiêu đầu Truy vân yển tử Huỳnh Vân.

Đặng Nguyên Cát nghe xong, bảo:

- Được, mi là phổ ky của Huỳnh Vân, thì hôm nay để lại hàng cho chúng ta rồi về kêu Huỳnh Vân mời bạn thân đến đây gặp chúng ta nhé!

Đỗ Bưu nghe vậy tức giận càn hông, nói:

- Tụi bây cạy vào cái gì để giữ hàng của ta?

Đặng Nguyên Cát nói:

- Ta cạy vào thanh đao này đây. Mi đánh bại được tao thì tao để cho xe người đi qua.

Đỗ Bưu lại càng giận dữ, lập tức rút dao động thủ. Nào ngờ bị hai người chém một dao, Đỗ Bưu chạy trở về, tiêu hàng bị mất luôn. Về đến huyện Thường Sơn thuật lại việc vừa rồi, Huỳnh Vân không thể không đích thân đi đòi hàng lại. Riêng Đỗ Bưu vì quá tức giận chết luôn, gia đình anh ta đâu có để yên. Huỳnh Vân chuẩn bị một con ngựa trắng đến núi Lục Dương, gặp Tế Diên trong quán cơm. Tế Diên đòi đi theo và hai người cùng lên núi. Huỳnh Vân vốn định không động thủ, nào ngờ hôm nay gặp Đặng Nguyên Cát và Đặng Vạn Xuyên lại xảy ra một trường ác đấu một mất một còn.

202. Chương 203

Núi Lục Dương, Tế Công đấu Pháp Hồng

Thi pháp báu, La Hán giả đồ chết

Truy vân yển tử cùng Tế Diên đi đến núi Lục Dương, ngược mắt lên thấy núi mọc theo hướng Bắc Nam. Tiến vào cửa núi thấy dưới chân sườn núi có một nhà năm gian dùng làm chỗ làm việc. Huỳnh Vân đến núi Lục Dương theo đúng lệ chào hỏi, cũng vừa hay Đặng Nguyên Cát và Đặng Vạn Xuyên đang có mặt ở đó. Đặng Nguyên Cát thấy Huỳnh Vân tướng mạo khác phàm, mới hỏi:

- Tôn giá muốn tìm ai?

Huỳnh Vân giữ hòa khí, nói:

- Tại hạ họ Huỳnh tên Vân, là trưởng tiêu đầu Nam lộ. Trước đây phổ ky tại hạ là Đỗ Bưu áp tải hàng tiêu qua quý địa. Hắn ta là người mới vào nghề không rành quy củ bảo tiêu. Nghe nói vì nói năng luống cuống đắc tội với hai vị Đặng gia ở núi này nên xe hàng bị giữ lại. Hôm nay tôi đến đây thứ nhất là để tạ tội, thứ hai là muốn bái vọng các đương gia ở núi này.

Huỳnh Vân không định động thủ vì nghĩ rằng núi Lục Dương có mấy người bạn thân, không nên trở mặt. Nào ngờ Đặng Nguyên Cát và Đặng Vạn Xuyên không thông tình lý, nghe Huỳnh Vân nói mấy câu đó, bèn nghĩ: “Nếu cho Huỳnh Vân đem về rồi, ta kể như mất không. Còn nếu mình áp đảo được Huỳnh Vân thì từ nay mình sẽ nổi tiếng chứ chẳng không”.

Nghĩ rồi Đặng Nguyên Cát trợn mắt nói:

- Ông là Truy vân yểm tử Huỳnh Vân hử? Đến đây thì hay lắm! Phở kỵ của ông không biết tình lý gì hết. Ta chính là Đặng Nguyên Cát đây. Ta giữ tiêu hàng lại đó. Ông muốn làm gì cũng không được đâu. Ông phải kêu bạn bè tới đây, còn nếu không, phải quỳ lạy chúng ta ba lạy nhận chịu thua, ta sẽ trả hàng lại cho. Nếu không thì đừng hòng.

Huỳnh Vân nghe nói những lời trịch thượng đến nỗi hòn đất cũng nổi giận như thế, bèn nghĩ rằng: “Nếu không có bạn bè ở núi Lục Dương này, ta đâu có xử nhưn như thế để người lên mặt!”. Càng nghĩ càng tức. Nghĩ rồi bèn trầm giọng nói:

- Nay họ Đặng, đừng có tưởng bở, không phải họ Huỳnh ta sợ người đâu! Hơn 20 năm ta đi khắp Đông Tây Nam Bắc mà chưa có ai dám giữ hàng của ta lại. Ta nghĩ rằng ở núi Lục Dương này có các anh em Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng, Hàn Long, Hàn Khánh, Vạn lý phi lai Lục Thông đều là bạn bè của ta nên ta không trở mặt đấy. Hai người thật là chẳng biết thời vụ gì cả, lại nói ta chẳng biết giao tình.

Đặng Nguyên Cát nói:

- Người còn dám nói như thế à?

- Có gì mà không dám, hai người mà kể số gì!

Đặng Nguyên Cát, Đặng Vạn Xuyên là những kẻ như bò nghé mới sanh không sợ cạp, mới mọc sừng lại sợ sói, tự cho mình là tài nghệ ghê gớm, mới cười ha hả, nói:

- Họ Huỳnh kia, người dám lớn mặt không coi bọn ta ra gì hả? Lại đây, chúng ta cùng sống mái một trận để phân mạnh sống yếu chết, thiệt còn giả mất.

Nói rồi bước ra bên ngoài, hai người rút đơn đao ra, Huỳnh Vân cũng rút đao ra ứng chiến. Đặng Nguyên Cát nhắm ngay đầu Huỳnh Vân mà cjem tới. Huỳnh Vân sử dụng thế “Đáy biển mò trăng”, đưa đao lên đón đỡ. Đặng Vạn Xuyên từ phía sau nhắm ngay hậu tâm Huỳnh Vân đâm tới. Huỳnh Vân bước lên một bước né khỏi. Dao của Đặng Vạn Xuyên đâm vào quăng không lật đặt biến đổi chiêu số. Huỳnh Vân tay gấp mắt nhanh, quơ ngang một đao tiến lên một bước đá ngã nhào Đặng Vạn Xuyên. Đặng Nguyên Cát thấy vậy giận quá, nắm ngay cổ Huỳnh Vân chém tới. Huỳnh Vân cử đao đón đỡ. Đặng Nguyên Cát vừa mới thu đao chưa kịp biến chiêu đã bị Huỳnh Vân tiến lên một bước xả xuống một đao trúng vai của Đặng Nguyên Cát, máu tuôn xối xả. Hai người lật đặt chạy khỏi vòng chiến, nói:

- Họ Huỳnh kia, mi có gan đừng chạy nhé!

- Hôm nay đại thái gia muốn kết thúc tánh mạng của tụi bay đó. Tụi bay kêu đồng đảng của chúng bay ra đây cho ông xem nào. Ta đâu có chạy!

- Nếu mi chạy, ta kể mi là chuột nhất.

Nói rồi hai người chạy lên núi, thẳng vào bên trong. Lúc đó Hoa diện như lai Pháp Hồng đang nói chuyện với Pháp Duyên, Pháp Không ở đại sảnh. Đặng Nguyên Cát, Đặng Vạn Xuyên chạy vào nói:

- Dương gia ơi, chúng ta ăn tiêu hàng đó không được rồi! Người đồng hành của chúng ta không cho chúng ta ăn.

Pháp Hồng nghe nói, hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Thực ra, bọn Đặng Nguyên Cát bắt giữ tiêu hàng của Huỳnh Vân, Pháp Hồng không biết, nên nghe nói thế mới hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Đặng Nguyên Cát nói:

- Hôm trước có phổ ky của Nam lộ tiêu đầu áp tải hàng đi qua dưới núi, hắc không chịu xuống ngựa trình danh thiếp. Hai đứa tôi cãi nhau với hắc, bữa nay Huỳnh Vân đến cửa núi chửi mắng rồi chém tôi một dao và nói: - Kêu thủ lĩnh mày ra đây! Hắc kêu tên các vị lão nhân gia mắng chửi những lời tục tĩu khó học lại.

Pháp Hồng nghe nói, ngạc nhiên bảo:

- Ta bảo tiêu đường thủy một dãy Trường Giang, hắc bạch hai đạo ai mà không biết tạ Ta với Huỳnh Vân nghe tên mà chưa gặp mặt, xưa nay không oán, gần đây không cừ. Hắc cũng là bảo tiêu, vô cớ làm sao đến mắng tả Việc này chắc là không được rồi đa!

Đặng Vạn Xuyên nói:

- Hiện giờ hắc đang mắng chửi ở dưới núi, không tin thì cứ ra đó xem.

Pháp Hồng lập tức dẫn ba vị sư đệ: Thần quyền thái tuế Pháp Tĩnh, Thiết đầu thái tuế Pháp Duyên, Trại đại ma Pháp Không, các thủ hạ trên núi, cả đến phổ ky của tiêu cục, tất cả hơn 100 người.

Mọi người kéo xuống núi, quả nhiên thấy Huỳnh Vân đang mắng chửi ở đó. Pháp Hồng nói:

- Hay cho Huỳnh Vân, mi dám đến đây chịu chết hả? Ở núi Lục Dương, từ trước đến nay chưa ai dám mắng ta đấy nhé!

Huỳnh Vân chưa gặp Pháp Hồng, nghe nói, ngược đầu nhìn lên thấy Pháp Hồng mình cao tám thước, tam đình nở rộng, đầu lớn cổ to, tóc xòa đánh thành một vòng kim cô, mặt như máu tươi có những nốt trắng, dữ như ôn thần, mạnh như thái tuế, mày to mắt lớn, mặc tăng y màu lam, lưng giắt giới dao. Người thứ hai đầu cạo chính là Pháp Duyên, mắt xanh râu đỏ, cang lộ vẻ hung ác. Pháp Tĩnh mặt đen giống như giấy ô kim, mắt to mắt lớn. Còn Pháp Không mặt như ngọc tía.

Bốn vị hòa thượng này thật là oai phong lẫm lẫm. Huỳnh Vân nói:

- Hay cho lũ ác tăng, bọn bay thật là vô lễ! Phổ ky của các người cướp lấy tiêu hàng của ta, người lại còn không biết điều. Hôm nay Huỳnh đại thái gia sống mái với người một trận mới được.

Huỳnh Vân nói rồi rút dao tiến lên. Pháp Hồng nói:

- Hay cho tên tiểu tử, người dám đứng huênh hoang trước mặt ta chớ? Đại khái người chưa biết tài của sái gia mà. Ta cần gì ra sức bắt mị. Coi sái gia dùng pháp bửu bắt mị đây.

Nói rồi thò tay vào bọc rút ra món pháp bửu “Tý ngọ tam tài thần hỏa khảm ly chiếu đảm cảnh” của sư phụ truyền cho Sư phụ của Pháp Hồng đang ở Long Vương miếu tại Trấn Ổ phía sau núi Lục Dương. Sư phụ Ông ta là Kim Phong hòa thượng, tự xưng là Kim Phong La Hán, biết việc 500 năm trước, 500 năm sau, thông cả quá khứ vị lai, ban cho Pháp Hồng món bửu bối đó để phòng thân, thẳng như gặp người cao hơn mình, bằng vào võ nghệ không thắng được thì dùng món bửu bối này. Chiếc gương bửu bối này bên trong có chân hỏa tam tài thiên địa nhân, chiếu rọi làm tan đi ba hồn bảy vía người đối diện. Hôm nay Pháp Hồng đem Tý ngọ tam tài thần hỏa khảm ly chiếu đảm cảnh ra, Huỳnh Vân đâu có biết món pháp bửu đó lợi hại ra sao. Chỉ thấy Pháp Hồng miệng lâm râm niệm chú, móc kiếng chiếu ra. Huỳnh Vân cảm thấy mơ mơ hồ hồ, trong gương ấy ánh sáng lóe ra chói chang như mặt trời, lập tức toàn thân run rẩy, ngã ngang xuống đất, nhân sự bất biết.

Pháp Hồng tự nghĩ: “Mình với hắc không có cừ hận gì, chỉ cần bắt hắc lên núi làm nhục hắc một trận cho hắc biết ta lợi hại tới bậc nào để hắc khỏi xem thường núi Lục Dương ta là được rồi”. Nghĩ rồi bèn sai thủ hạ vừa khiêng lên núi thì Tế Diên từ sau gộp đá đứng dậy hét lớn:

- Hay cho đồ nghiệt súc! Tội bay thiệt là không biết điều, dám vô cớ hiếp đáp người hử? Đã giữ hàng tiêu của người ta còn cậy khỏe hiếp yếu nữa. Các người tới đây thử xem coi ai hơn nào?

Pháp Hồng nghe thế, tức giận tràn hông, nói:

- Mi là ai mà cả gan dám đối địch với ta thay cho Huỳnh vân như thế?

- Mi cũng chưa nhận ra lão nhân gia là ai à? Ta nói cho mi biết, ta là Tế Diên ở chùa Linh Ẩn đây!

Pháp Hồng nghe nói, “a” lên một tiếng, nói:

- Nghe ra Tế Diên trưởng lão là một vị Phật sống hiện thời, là một vị La Hán đạo cao đức trọng chỗ đâu có lèng xèng như vậy được. Mi giả bộ xưng Tế Diên, chắc là không phải đâu.

- Mi nếu không tin cứ bước tới thử xem.

Thiết đầu thái tuế Pháp Duyên đứng kế bên, nói:

- Sư huynh đừng thả tên Hòa thượng kiếc này. Hắn là kẻ thù của tôi đó.

Pháp Hồng nói:

- Làm sao chú biết ông ta?

Trước đây ở nhà Ma diện hổ Tôn Thái Lai tại thành Lâm An, có tên Trịnh Hùng đại náo Vạn Trân lầu. Tôn Thái Lai nhờ tôi giúp sức. Ngay lúc đó một đại hán nhảy tới rượt tôi chạy tuốt. Tối lại tôi tới nhà Trịnh Hùng hành thích, bị Ông ta bắt được, làm nhục một trận. Hôm nay sư huynh để tôi báo thù.

- Té ra là vậy!

Hoa diện như lai nói rồi rút trong bọc ra bửu bối Tý ngo tam tài thần hỏa khảm ly chiếu dằm cảnh rọi lên, Tế Diên giả bộ “a ôi” một tiếng rồi ngã ngang xuống đất, Pháp Hồng cười ha hả, nói:

- Ta nghe Tế Diên Hòa thượng thần thông quảng đại, nghe tên không bằng thấy mặt, thấy mặt hơn nghe tên nhiều. Theo ta thấy, ông ta cũng không phải là hạng phàm phu tục tử vô tướng bất tài đâu. Bay đâu, khiêng hai người này về chùa cho ta!

Lập tức bọn thủ hạ khiêng Tế Diên cùng Huỳnh Vân về chùa Bửu Quang trên núi. Về đến bên trong, bốn vị hòa thượng vừa ngồi xong, bọn thủ hạ cũng đặt Tế Diên và Huỳnh Vân ở trước đại sảnh. Pháp Hồng xem thấy Tế Diên đã hết thở rồi. Ngay lúc ấy Vạn lý phi lai Lục Thông trở về tới. Vừa bước vào, Lục Thông nhìn thấy Tế Diên, liền la lên:

- Đây là Tế Diên Hòa thượng sư phó, của ta mà! Ai hại người chết như thế?

Hoa diện như lai Pháp Hồng nói:

- Lục hiền đệ, ông ta là sư phó của hiền đệ à?

- Ông ấy là sư phó của tạ Ai làm hại ông ấy hả?

- Cái đó là ông ấy tự tìm đến cái chết mà thôi. Ta dùng bửu bối trị Ông ấy đó.

Lục Thông giận Pháp Hồng lắm, nhưng không dám làm quá, nói:

- Sư phó ta đã hết thở rồi, ta phải đi mua quan tài liệm ông ấy và đưa ông về chùa Linh Ẩn. Các người ai hại chết ông ấy phải bồi thường cho ta, nếu không, sẽ không được đâu đấy.

Pháp Hồng nói:

- Hiền đệ đừng nói bậy, ta kêu ông ấy sống dậy là sống ngay thôi.

Đương nói tới đó thì từ bên ngoài có người vào bẩm báo:

- Thưa đương gia, hiện có Xích phát linh quang Thiệu Hoa phong ở Từ Vân quán cùng với vị Tiền điện chân nhân Trường Lạc Thiên muốn đến ra mắt.

Hoa diện như lai Pháp Hồng nghe nói bèn dẫn kẻ tả hữu mời vào.

203. Chương 204

Hiện thần thông rượt đuổi Thiệu Hoa Phong

Đấu Kim Phong, kim quang phục Tăng đạo

Lục Thông thấy Tế Diên chết rồi không thèm trả lời Pháp Hồng, bỗng có người bấm báo là có Thiệu Hoa Phong đến, Pháp Hồng lập tức sai người mời vào và đích thân dẫn chúng ra ngoài đón tiếp.

Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong cùng bọn giặc cướp lao phá ngục ở phủ Thường Châu bị thấy bại nên kéo nhau bỏ chạy đến Tàng Trân Ổ. Ngôi miếu này là của đồ đệ Bát ma tên là Truy hồn thị giả Đặng Liên Phương. Bọn Thiệu Hoa Phong chạy đến Tàng Trân Ổ, không may nhằm lúc Đặng Liên Phong đi vắng, Thiệu Hoa Phong kiểm điểm lại nhân số thì có Ngũ điện chân nhân, Bát quái chân nhân, các chúng lục lâm đều đầy đủ cả, nhưng không thấy Hắc hổ chân nhân Lục Thiên lâm. Thiệu Hoa Phong nói:

- Này các anh em, Tế Diên Hòa thượng cứ theo đối địch với ta mãi, chúng ta chạy đi đâu, ông ta đuổi theo tới đó, ép bức ta quá mức. Ta thề báo thù ông ta được mới thôi. Các vị hãy ở đây chờ ta, để ta đến Liên Hoa Ổ ở núi Lục Dương mời em kết nghĩa của ta là Hoa diện như lai Pháp Hồng, lại thỉnh luôn sư phụ Ông ấy là Kim Phong hòa thượng. Hơn nữa, sư phụ ta là Mã Đạo Huyền cũng ở Lữ Công đường phía sau núi Lục Dương, ta đến mời các vị ấy cùng giúp sức với ta tạo phản ở phủ Thường Châu, giết quan cướp ấn, ta tự lập mình làm Thường Châu vương, rồi mới đi bắt Tế Diên Hòa thượng để báo cừu rửa hận. Có ai đi với ta không?

Tiền điện chân nhân Trường Lạc Thiên đứng kế bên, nói:

- Để tôi đi với Tổ sư gia nhé!

- Được, các vị Ở đây chờ tin tức của ta.

Mọi người gật đầu, Thiệu Hoa Phong cùng Trường Lạc Thiên ra khỏi Tàng Trân Ổ, vận chân cước phong thẳng đến núi Lục Dương. Nghe thông báo, Pháp Hồng lật đặt dẫn mọi người ra cổng đón rước. Gặp Thiệu Hoa Phong, Pháp Hồng vội hành lễ, nói:

- Thiệu đại ca, anh vẫn mạnh khỏe hỉ?

- Hiền đệ Oi, không xong rồi! Ta gần như chết đi sống lại lần nữa, suýt không gặp mặt hiền đệ đây.

- Sao vậy?

- Bây giờ ta lên trời không lối, xuống đất không đường. Từ Vân quán cũng bị phá tiêu rồi, nhân vì ta cho người đi lấy bào thai con nít và tử hà sa mà bị huyện Giang Âm phá án. Tên Tế Diên Hòa thượng bắt thủ hạ của ta là Ngọc diện hồ ly Thôi Ngọc, sau đó lại bắt Quý đầu đao Trịnh Thiên Thọ giải đến phủ Thường Châu. Tế Diên Hòa thượng trước đó sai Khảm ly chân nhân Lỗ Tu Chơn ở núi Bát Quái đến gạt ta lấy mất Tý ngọc hồn người bắt rồi hấn dẫn quan binh phủ Thường châu đến tra xét và sung công quỹ Từ Vân quán của ta. Ta muốn đến chùa Linh Ẩn để báo thù, không ngờ Tế Diên Hòa thượng lại về chùa Linh Ẩn trước. Ta trở lại phủ Thường Châu, định cướp lao phá ngục, Tế Diên lại đuổi theo đến phủ Thường châu. Ta bây giờ thiệt không còn đất để dung thân nữa!

- Tế Diên Hòa thượng mới bị tôi bắt đây nè!

- Thiệt vậy sao?

- Chớ không thiệt à! Ông ta vô cớ đến đây giúp Huỳnh Vân đối địch với tôi, bị tôi dùng Tý ngọc tam tài thần hỏa khảm ly chiếu đảm cảnh rọi trúng, không tin thì anh lại xem!

- Đã như thế thì dễ dàng quá! Coi như báo thù dùm ta rồi!

Nói xong, mọi người đi vào trong. Lục Thông đương vác Tế Diên đi ra ngoài, Thiệu Hoa Phong nhìn thấy, đưa tay rút kiếm định chém. Pháp Hồng lật đặt cản lại, nói:

- Huỳnh trưởng đừng làm thế! Sư phó tôi có dặn không nên làm hại người. Bữa bói tôi chỉ được phép trị người chứ không được hại người. Chúng ta là người xuất gia, cũng không nên giết hại mạng người làm chi!

- Hiền đệ đừng cản ta, ta với hấn thù sâu tợ biển, không giết hấn thì đâu có được!

- Huỳnh trưởng muốn lấy tính mạng hấn thì cũng được. Tôi kêu hấn chết thì hấn phải chết, trừ phi tôi niệm chú thì hấn mới sống lại được. Tôi nghe theo lời huynh trưởng, không gọi hấn sống dậy là được rồi. Huỳnh trưởng bảo đem hấn liệng xuống núi là xong!

- Cũng được! Hiền đệ muốn như thế thì càng hay.

- Xin mời huynh trưởng vào trong ngồi.

Mọi người vào nhà ngồi xuống, Pháp Hồng hỏi:

- Huynh trưởng từ đâu đến đây?

- Ta từ Tàng Trần Ổ đến. Cái tên Tế Diên Hòa thượng cứ đuổi theo làm khổ ta mãi!

- Tôi thấy Tế Diên Hòa thượng cũng không có tài cán chi Huynh trưởng sao mà sợ hãi quá vậy?

- Không phải đâu! Ông ta tài năng ghê gớm lắm đấy. Tại chú không biết đó thôi!

- Huynh trưởng nói ông ta tài năng ghê gớm, sao bây giờ bị tôi trị đây? Huynh trưởng cũng không tốt lành gì. Tôi nghe người ta nói: Huynh trưởng ở Từ Vân quán bán huân hươu, thuốc mê, chiêu tập bọn giặc trong giới lực lâm. Chúng ta đã xuất gia rồi cần gì phải làm như thế? Anh còn định làm gì nữa đây? Tôi không có rảnh, nếu có rảnh tôi đã sớm khuyên nhắc anh thì đâu đến nỗi phải tan tác thế này!

- Ta nói cho hiền đệ biết, ta muốn đại phản phủ Thường Châu để tự lập làm Thường Châu vương. Ta đến đây để hẹn với hiền đệ, nhờ hiền đệ giúp ta để hoàn thành đại sự. Ta còn muốn mời sư phó của hiền đệ là Kim Phong hòa thượng và sư phụ của ta là Mã Đạo Huyền cùng giúp ta một tay.

- Huynh trưởng đừng có nói bậy thế! Sư phụ tôi mà giúp anh tạo phản à? Tôi cũng không thể giúp anh được. Sư phụ tôi đã sớm dạy tôi không được hại người, đã xuất gia rồi phải vượt thoát khỏi tam giới, không ở trong ngũ hành, tu không thành đời này đời sau tu tiếp, để xong cái thân oan nghiệt này. Anh hãy nghe lời tôi khuyên, bỏ hết các việc đi, tìm một nơi núi sâu hang vắng nào đó để tham tu chánh vụ có phải hơn không?

- Hiền đệ nói sai rồi! Tương lai ta có phần lên ngôi cửu ngũ mà!

Đương nói tới đó, nghe bên phòng trái phía Đông náo loạn cả lên. Pháp Hồng ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì thế?

Thủ hạ bẩm báo:

- Dưới nhà có ông Hòa thượng kiếc lấy những rượu thịt để dành ăn hết ráo.

Thiệu Hoa Phong nghe nói đã bắt đầu chột dạ, kể nghe bên ngoài có tiếng la lớn:

- Nè Thiệu Hoa Phong đến rồi đấy à? Hòa thượng ta đợi sẵn đã lâu rồi!

Thiệu Hoa Phong nghe nói, sợ thẩu tim gan phèo phổi, sợ đến sờn óc rùng mình, lật đật cùng Trường Lạc Thiên nhảy qua cửa sau chạy trốn. Hoa diện như lai Pháp Hồng dòm lại, người đến chính là Tế Diên. Pháp Hồng trong miệng lẩm bẩm: “Lạ thiệt! Lại thiệt!”.

Tế Diên nói:

- Có gì lạ đâu! Ta chỉ giả bộ để xem Tỷ ngọc tam tài thần hỏa khảm ly chiếu đảm cảnh của người có bao nhiêu là ảo diệu, ta vào trong đó kiểm cùng khắp hết mà không thấy chi mới bước ra đây.

Pháp Hồng nhìn thấy, tức giận cành hông, nói:

- Hay cho Tế Diên, mi đừng có chạy!

Nói rồi thò tay vào bọc định rút gươm ra chiếu, mò hoài không thấy bửu bối, ngờ đâu bửu bối đã bị Tế Diên dùng Bang vận pháp lấy mất rồi. Pháp Hồng nghĩ thầm: “Lạ thiệt! Hồi nãy mới dùng bửu bối trị chết hẳn ta rồi, làm sao bây giờ hẳn sống lại được kia?”. Pháp Hồng đâu có biết là Tế Diên cố ý giả chết, Lục Thông vác Tế Diên ra sau viện thả xuống rồi đi kiểm quan tài, Tế Diên bò dậy đi thẳng về phía trước. Trước hết đi thẳng vào nhà bếp trộm thức ăn, chén một bữa no nê Tới chùng nhà bếp phát hiện la lên, Tế Diên mới chạy ra phía trước. Pháp Hồng định lấy Chiếu đảm cảnh rọi bắt Tế Diên, ai dè mò hoài trong túi không thấy. Còn đương ngạc nhiên thì Tế Diên cười ha hả, nói:

- Ở trong tay ta đây nè! Để ta rọi lại ngươi đây nhé!

Pháp Hồng, Pháp Duyên, Pháp Không, Pháp Tịnh sợ quá, quay đầu chạy tuốt. Chạy ra cửa sau, Pháp Hồng nói:

- Chúng ta đi kiếm sư phụ mới được.

Bốn người lập tức chạy về miếu Long Vương ở Trấn Ố, chạy đến miếu gõ cửa, đồng tử chạy ra mở cửa. Pháp Hồng hỏi:

- Sư đệ, sư phụ có ở trong không?

- Không có! Sư phụ đi lên Lữ công đường kiếm Mã lão đạo đánh cờ rồi.

Bọn Pháp Hồng lập tức chạy lên Lữ công đường gõ cửa. Đạo đồng bước ra mở cửa. Pháp Hồng hỏi:

- Kim Phong La Hán có ở đây không?

- Đang đánh cờ với Tổ sư gia chúng tôi đây.

Bốn người cùng đạo đồng bước vào bên trong, nhìn thấy Kim Phong hòa thượng đang đánh cờ với Mã Đạo Huyền, một tăng một đạo mỗi người ngồi một bên bàn cờ, dáng vẻ rất thanh cao tiêu sái. Bọn Pháp Hồng bước tới hành lễ, Kim Phong hòa thượng hỏi:

- Các con đến đây có việc chi?

Pháp Hồng thưa:

- Chúng con bị Tề Diên Hòa thượng đuổi chạy vì không phải là đối thủ của ông ạ Xin sư phụ lão nhân gia đi cứu chúng con.

- Tại sao thế?

Pháp Hồng mới đem sự việc vừa rồi thuật lại. Kim Phong hòa thượng nói:

- Được để ta đi xem Tề Diên Hòa thượng là nhân vật như thế nào cho biết!

Mã Đạo Huyền nói:

- Chúng ta cùng đi một thể.

Hai vị tăng, đạo lập tức dẹp bàn cờ, cùng bọn Pháp Hồng đi ra khỏi Lữ công đường, thẳng đến chùa Bửu Quang.

Sau khi bọn Pháp Hồng chạy đi rồi, Tề Diên bèn cứu tỉnh Huỳnh Vân và bảo hãy đem tiêu hàng về đi, đừng lo gì cho mình cả. Huỳnh Vân cảm ơn Tề Diên, mang hàng trở về. Vạn lý phi lai Lục Thông vác quan tài trở về thấy Tề Diên còn sống, lật đật bước tới hành lễ, nói:

- A! Sư phụ không có chết!

- Ừ, không chết! Tề Diên nói.

- Sư phụ nè, chúng mình cùng đi uống rượu đi!

- Được.

Lập tức dọn cơm rượu lên, Lục Thông bồi tiếp Tề Diên uống rượu và hỏi:

- Bọn Pháp Hồng đi đâu rồi?

- Bọn họ chạy đi cầu viện, lát nữa sẽ về.

- Đi cầu viện ai vậy?

- Đi kiếm sư phụ họ là Kim Phong hòa thượng.

- Ái chà, vị hòa thượng đó quả lợi hại. Tôi luyện được “Kim chung chạ” cũng do hòa thượng ấy dạy đó!

- Lợi hại cũng chả làm sao.

Hai người vừa nói tới đó thì bên ngoài có tiếng “A Di Đà Phật” âm thanh vang dội, tiếp theo là tiếng “Vô lượng Phật”. Lục Thông nói:

- Không xong rồi đa!

Tế Diên bước ra bên ngoài xem thấy mới đến là một tăng, một đạo sĩ. Đi đầu là một vị tăng nhân, mình cao hơn chín thước, tướng mạo rất khôi ngô, đầu ngắn cổ to, chiếc đầu to lớn, vai ngang lưng rộng, bụng to eo tròn, đầu tóc bỏ xõa đánh thành một vòng kim cô, mặt như giấy ô kim, trong đen lộ màu sáng, mày to mắt lớn, mũi thẳng miệng rộng, mình mặc một tăng bào màu vàng, lưng buộc dây tơ, vớ trắng tăng hài, sau lưng đeo một ngọn giới đao, tay cầm phát trần. Đi sau là một lão đạo sĩ, cũng mình cao tám thước, đầu vắn búi tóc tim trâu, mình mặc đạo bào màu đồng sậm, lưng buộc dây tơ, vớ trắng vân hài, mặt như cổ nguyệt ba thu, tóc như tuyết ba đông, tóc mai tựa sương tháng chín, một râu bạc thật là tiên phong đạo cốt, trong tay cầm chiếc phát trần, lưng giắt bửu kiếm.

Hai người thấy Tế Diên là một Hòa thượng kiêu, rách rưới hết cỡ. Kim Phong hòa thượng hỏi:

- Có phải là Tế Diên không?

Pháp Hồng nói:

- Chính là ông ta đó!

Hai vị tăng, đạo cười ha hả, xem Tế Diên là kẻ phạm phu tục tử, bèn nghĩ thầm: “Nghe tên không bằng thấy mặt, thấy mặt chắc hơn nghe tên”. Tế Diên nói:

- Hay cho Pháp Hồng, người đi kêu viện binh tới cũng khá đầy chó! Hòa thượng ta cũng muốn thử xem, coi ai được ai hơn cho biết!

Kim Phong hòa thượng nói:

- Tế Diên tăng, người chưa biết sái gia à? Ta chính là 1 trong 18 vị đại La Hán ở Tây phương giáng trần, vì muốn cứu độ quần mê, giáo hóa chúng sanh mà đến. Người dám đến trước ta nói lời ngạo mạn hả?

- Người thiệt làm nhục các vị La Hán chúng ta, bộ người tưởng ta không biết người là ai à? Để ta nói một câu đố cho người đoán xem nhé! Người vốn là:

Có đầu lại có đuôi

Lại thêm bốn cái cẳng;

Bị người rượt bắt trời

Nhảy xuống nước chạy nhăng.

Bốn câu này người có biết đoán không?

Kim Phong nói:

- Ta không biết, để sái gia đến bắt người đây!

Mã Đạo Huyền nói:

- Sái gì tên tiểu bối vô danh này, để tôi bắt nó chợ Cần gì hòa thượng phải ra sức!

Nói rồi rút bửu kiếm ra định bắt Tế Diên.

204. Chương 205

Thâu Ngô Duyên phái bắt Thiệu Hoa Phong

Gặp nghĩa đệ thở than việc bị hại

Mã Đạo Huyền rút trong túi ra một món bửu bối tên là “Chấn hồn bài”, lắc leng keng một tiếng, bất luận là bao nhiêu người, nghe tiếng rung ấy cũng bị tiêu mất ba hồn bảy vía. Hôm nay lão đạo sĩ vừa rút bửu bối ra, bọn Pháp Hồng biết món bửu bối ấy lợi hại nên rủ nhau chạy trốn. Lão đạo sĩ cầm tiên bài rung lên nghe có tiếng leng keng, nào ngờ Tế Diên đầu vẫn thẳng đơ đứng sừng sững.

Tế Diên nói:

- Bửu bối ông không khá rồi, đồ thứ khác đi! Thứ đó không làm ta sợ đâu.

Mã Đạo Huyền nghe vậy tức giận càn hông, nói:

- Hay cho Diên tăng, chọc ta tức chết đi thôi!

Nói rồi lập tức rút ra một món bảo bối, tên là “Tị quan thần hỏa tráo” hình dáng như cái lồng bắt dế. Người nào lọt vào đó, bị tam tài chân hỏa bên trong thiêu đốt khiến cho người ấy bị da phồng thịt cháy. Hôm nay vừa thấy lồng lên, lão đạo sĩ miệng lâm lâm niệm chú, tức thì rẹt một tiếng, một đạo kim quang phóng ngay đến Tế Diên.

Tế Diên cười hà hà, lấy tay chỉ một cái, chiếc lồng đó quay lại phóng về phía lão đạo sĩ. Mã Đạo Huyền trong miệng lại niệm chú lấy tay chỉ một cái, chiếc lồng bay trở lại phía Tế Diên. Tế Diên lại lấy tay chỉ một cái, miệng niệm lục tự chân ngôn “Án ma ni bát mê hồng! Án sắc lịnh hích!”, chiếc lồng ấy lại bay ngược trở về chụp xuống lão đạo sĩ. Kim Phong hòa thượng nhìn thấy, tức giận tràn hông, thấy lão đạo sĩ đem bửu bối chụp người nhưng chụp không được trái lại bị chụp phải, Kim Phong hòa thượng lập tức bước đến gỡ “Tị quan thần hỏa tráo” ra, thấy lão đạo sĩ áo quần đều bị cháy hết, nếu không niệm chú hộ thân thì cả người cũng bị cháy luôn. Lão đạo sĩ mặt đỏ đến mang tai.

Kim Phong hòa thượng nói:

- Để tôi bắt hẩn.

Tế Diên nói:

- Người cũng uống công thôi!

Kim Phong hòa thượng lập tức há miệng phun ra một đạo hắc khí, đó là nội đan hơn 9.000 năm tu luyện của ông ta, định đem ra phun ngã Tế Diên, nào ngờ lại không được. Tế Diên nói:

- A, cái tên này, mi cũng biết phun khí nữa hử? Mi phun lửa ta cũng chẳng sợ đâu.

Kim Phong hòa thượng nghĩ thầm: “Lạ thiệt, tuy hẩn là phạm phụ tục tử mà cũng có chút lợi hại đó chứ!”. Nghĩ rồi lập tức rút ra một sợi “Khổn tiên thăng” quăng lên không trung. Một vầng kim quang nhắm Tế Diên sa xuống. Chỉ nghe Tế Diên miệng la bài hãi:

- Không xong rồi, bố người ta, mau cứu tôi với!

Trước mắt thấy Khổn tiên thăng đang trói chặt Tế Diên lại. Kim Phong hòa thượng cười ha hả nói:

- Ta tưởng Tế Diên có tài năng ghê gớm lắm, té ra chỉ có bấy nhiêu thôi!

Bọn Pháp Hồng chạy tới, nói:

- Sư phó bắt được Tế Diên rồi à?

Kim Phong hòa thượng nói:

- Hẩn bị ta dùng “Khổn tiên thăng” bắt trói rồi. Ta giao hẩn cho các con đó. Không được hại tánh mạng hẩn, chỉ làm nhục hẩn thôi để hẩn biết ta lợi hại là được rồi!

Pháp Hồng nói:

- Sư phó đừng mừng vội. Con e Tế Diên thần thông quảng đại, chưa chắc gì bắt được ông ta đâu. Coi chừng bắt lầm người khác cũng nên!

Câu đó nói xong, nhìn lại thì người bị trói không phải là Tế Diên mà là Mã Đạo Huyền. Kim Phong hòa thượng thấy vậy cả kinh, nói:

- Không xong rồi! Phép này gọi là Ngũ hành nã di đại ban vận, đại khái Tế Điền tài năng ghê gớm lắm đấy!
Nói xong lật đặt bước tới cõi trời cho Mã Đạo huyền.

Lão đạo sĩ hỏi Kim Phong hòa thượng:

- Tại sao ông lại tới tôi?

- Tôi cũng đâu có biết!

Mới nói tới đó thì Tế Điền từ ngoài bước vào, cười ha hả nói:

- Mấy ông còn thứ bảo bối nào nữa không? Các ông nếu không có thì ta có đây.

Tế Điền nói xong lột chiếc dép cỏ ra nhắm ngay Kim Phong hòa thượng ném tới. Kim Phong hòa thượng né mình tránh qua, Tế Điền lấy tay chỉ một cái, hô: - Chạy theo! Chiếc dép cỏ nhắm ngay mặt Kim Phong đánh một cái. Tế Điền đưa tay ngoắc, hô: - Trở về! Chiếc dép lập tức trở lại.

Tế Điền nói:

- Ta còn món pháp bảo nữa.

Nói rồi lột chiếc mũ ra thấy lên không, tức thì kim quang tua tủa, thủy khí nghìn trùng. Kim Phong hòa thượng cảm thấy không xong, định rút bài chuồn nhưng không kịp nữa, nghe như bị Thái Sơn ập xuống, một tiếng như trời long đất lở vang lên, Kim Phong hòa thượng đã hiện nguyên hình là con kỳ đà lớn bằng cái bàn kêu u u mấy tiếng. Ông ta chính là con kỳ đà tu luyện 9.000 năm đạo hạnh hóa thân. Tế Điền nói:

- Pháp Hồng, người thầy sư phụ của người chưa?

Bọn Pháp Hồng đều ngạc nhiên. Tế Điền nói:

- Đại khái các người cũng không biết lai lịch của ta, để ta cho các người thấy.

Tế Điền nói rồi lấy tay sờ lên đầu lộ ra Phật quang, kim quang, linh quang. Mọi người nhìn lại thấy Tế Điền cao một trượng sáu, đầu như đầu gạo, mặt đỏ gạch cua, mình mặc áo cánh lộ ra hai đùi, thật là vị Tri Giác La Hán. Mã Đạo Huyền miệng niệm “Vô lượng Phật”. Mọi người đều quỳ xuống dập đầu lạy như tế sao, cầu xin Thánh tăng tha mạng. Tế Điền biết Kim Phong hòa thượng có 9.000 năm đạo hạnh lại không hại người, bèn tháo chiếc mũ lại. Kim Phong hòa thượng tức thì hóa ra trận gió biến hình như cũ, dập đầu đánh lễ Tế Điền.

Kim Phong hòa thượng chán nói:

- Bạch Thánh tăng, xin lão nhân gia từ bi, từ bi thả con làm đồ đệ!

Tế Điền nói:

- Không được đâu! Trong hàng hòa thượng chúng ta không có Vương Bát làm hòa thượng.

- Thành Phật làm Tổ, từ xưa đến nay loài nào xuất thân cũng có. Cầu xin Thánh tăng mở lòng từ bi thả nạp con.

Tế Điền nghe nói bèn cất tiếng:

- A Di Đà Phật! Thiện tai, thiện tai! Con đã có ý muốn nhận Hòa thượng ta làm thầy ư? Được, được lắm!

Nói rồi lấy tay vỗ lên thiên linh cái của Kim Phong hòa thượng rồi nói:

Thật tâm đến với ta,

Bần tăng kết thiện duyên,

Tu hành Liên Hoa đảo,

Công hạnh mấy ngàn niên,

Tham luyện quy chánh đạo,

Xuất gia tại Lục Dương,

Bái tạ làm sư phụ,

Đặt tên đúng Ngô Duyên!

Được ban tên xong, Kim Phong hòa thượng Ngô Duyên hành lễ Tế Công.

Tế Diên nói:

- Mã Đạo Huyền, ta nhờ ông làm cho chút việc: Ông cùng Ngô Duyên đi bắt Thiệu Hoa Phong về cho tạ Ngô Duyên, ông không đi, ta không nhân ông làm đệ tử. Mã Đạo Huyền, ông cũng nên đi giúp đỡ một tay. Thiệu Hoa Phong là đồ đệ của ông hiện đang ở Tàng Trân Ổ, tụ tập chúng lục lâm, muốn đại phản phủ Thường Châu. Hai người hãy đi bắt ông ấy về. Giết người ác tức là tu thiện niệm đây!

Mã Đạo Huyền và Kim Phong hòa thượng nói:

- Xin tuân lệnh sư phụ.

Rồi kêu bọn Hồng Phát chuẩn bị tiệc rượu đãi Tế Diên và chờ tin tức. Mọi người đều vâng dạ. Một tăng, một đạo lập tức khởi hành đến Tàng Trân Ổ.

Về phần Thiệu Hoa Phong cùng Trường Lạc Thiên nghe tiếng Tế Diên sợ quá chạy ngả sau trốn khỏi chùa Bửu Quang chạy vòng ra trước núi. Trường Lạc Thiên hỏi:

- Tổ sư gia, bây giờ chúng ta đi đâu vậy?

- Chúng ta chạy tới đâu, Tế Diên rượt theo tới đó. Ông ta thiết là đối đầu của sơn nhân ta mà! Chúng ta hãy trở về Tàng Trân Ổ, ta đi thỉnh Bát ma Tổ sư gia ở Thánh giáo đường trên núi Vạn Hoa về, sống mái với Tế Diên một trận, bắt được hắn, ta mới hết khí tức trong lồng ngực này. Ta trước hết đem hắn ra phanh thây trăm đoạn rồi kéo đến đốt sạch chùa Linh Ẩn. Muốn đại phản Thường Châu mà Tế Diên còn sống là không thể làm được.

Thiệu Hoa Phong vừa nói vừa đi tới trước nhưng lại sợ Tế Diên Rượt đuổi theo sau.

Đang đi xuống núi Lục Dương, họ thấy từ phía trước mặt hai luồng gió trốt đi lại, cuốn theo cát bụi mù trời cao ước hai ba trượng. Trường Lạc Thiên nhìn thấy, nói:

- Tổ sư gia, Ngài xem hai luồng gió trốt kia là thần hay quỷ? Là yêu hay quái? Pháp lực tôi yếu kém nhìn không ra.

Thiệu Hoa Phong nhướng mắt lên nhìn, nói:

- Đó không phải là yêu cũng chẳng phải quái, mà chính là bè bạn của tạ Họ đến thật đúng lúc đây!

- Ai vậy?

- Người hãy xem đây!

Thiệu Hoa Phong nói rồi trong miệng dọc lẩm bẩm, phun ra một luồng pháp khí, lập tức gió trốt dừng lại lộ ra hai người. Người đi trước mình cao tám thước, đầu đội khăn tiêu diêu bốn góc bằng đoạn tía, mình mặc tiền tụ bào cùng màu, khắp người chạy dây kim tuyến, bên trên áo thêu hoa kim mẫu đơn, lưng buộc dây loan đài, quần ngắn, mang giày đế mỏng lộ ra đôi vớ tía thêu hoa, mặt như ngọc tía, cặp chân mày rậm trên đôi mắt thau, lông áp tai màu đen, dưới cằm một bộ râu quai cương, mỗi sợi râu lộ thịt như một đám kim đồng, trong tay cầm một phát bạc. Người đi sau đầu đội khăn tiêu diêu bốn góc bằng đoạn màu lam, mình mặc tiền tụ bào bằng đoạn cùng màu, lưng buộc dây loan đài, ngoài mang áo choàng màu thúy lam có thêu hoa sen vàng, mặt như màu giấy trắng không chút huyết sắc, cặp chân mày nhỏ trên đôi mắt bọ góc, chiếc mũi chim ưng đặt dưới chiếc trán nhẵn. Người đi đầu tên là Truy hồn thị giả Đặng Liên Phương, người đi sau tên là Thần thuật sĩ Hàn Kỳ. Hai người này chính là đồ đệ của Bát ma ở Thánh giáo đường trên núi Vạn Hoa. Đặng Liên Phương là học trò của Điều tẩu Dương Minh Viễn, còn Hàn Kỳ là học trò của Quê lâm tiền phu Vương Cửu Phong.

Hai người này vâng lệnh Bát ma đến Doanh châu ở Đông Hải để lấy cỗ linh chi Bát ma mỗi người đều có một sợi "Tử mẫu âm hồn điều" lợi hại vô kể. Ngay cả Tây Phương Đại lộ Kim tiên bị nó trói phải thì kim quang cũng tiêu mất, Hàn Kỳ lấy trộm "Tử mẫu âm hồn" của thầy đi đến đây thì gặp Thiệu Hoa Phong.

Thấy Thiệu Hoa Phong, Hàn Kỳ bước tới thi lễ. Nguyên Thiệu Hoa Phong và Đặng Liên Phương với Hoa diện như lai Pháp Hồng là anh em kết nghĩa. Thiệu Hoa Phong là anh cả, Pháp Hồng là anh kế, Đặng Liên Phương là em út. Hôm nay gặp nhau, Đặng Liên Phương bước tới thi lễ và hỏi:

- Đại ca vẫn mạnh giỏi hỉ?

- Hiền đệ đừng nhắc làm chi! Ta bây giờ khổ không có đất dung thân đây.

- Sao vậy?

- Tại vì ta sai người đi trộm bào thai con nít và tử hà sa nên hấn bị phạm án ở huyện Giang Âm. Có tên Tể Diên Hòa thượng cứ theo dõi địch với ta mãi. Ông ta sai Lỗ Tu Chơn đến gạt ta lấy mất “Càn khôn tỷ ngọc hỗn ngưng bát”, lại dẫn quan binh phủ Thường Châu đánh phá Từ Vân quán của ta. Ta đến chùa Linh Ẩn định kế trả thù, hấn lại chực sẵn ở chùa Linh Ẩn. Ta trở về phủ Thường Châu định cướp ngục phá lao, hấn lại đuổi theo ta đến phủ Thường Châu. Ta đến Tàng Trăn Ổ tìm chú mà chú không có ở nhà. Ta đến tìm nhị ca của chú để mời chú ấy giúp ta đại phản phủ Thường Châu, ngờ đâu Tể Diên đuổi theo đến đó! Nay hiền đệ, chú đi đâu đó?

- Tôi vâng lệnh sư phó đến Doanh Châu ở Đông Hải tìm cỏ linh chi.

- Chú khoan đi đã. Đợi chú trở về chắc ta chết mất mấy kiếp rồi.

- Thế thì chúng ta cùng về Tàng Trăn Ổ đi. Tôi sẽ bắt Tể Diên cho đại ca báo thù rửa hận cái trước đã.

- Như vậy quá tốt đi!

Bốn người vận chân cước phong trở về Tàng Trăn Ổ. Đến nơi thấy trong miếu rất nhiều người. Mọi người đều đến hành lễ Thiệu Hoa Phong và Đặng Liên Phương. Ai nấy vừa vào trong ngồi xong thì bên ngoài có người vào báo:

- Ngoài cửa có hai vị Hòa thượng đứng trước cổng mắng chửi om sòm.

Mọi người nghe báo đều kinh ngạc, chẳng biết Hòa thượng đó là ai.

205. Chương 206

Các yêu đạo tụ hội Tàng Trăn Ổ

Thần thuật sĩ ma pháp thắng Kim Phong

Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong cùng Truy hồn sứ giả Đặng Liên Phương, Thần thuật sĩ Hàn Kỳ về đến Tàng Trăn Ổ, bọn giặc nhìn thấy rất vui, nói:

- Thật đúng lúc!

Mọi người bước tới chào hỏi nhau xong, Thiệu Hoa Phong nói:

- Thưa các vị, đây là em kết nghĩa của tôi tên là Đặng Liên Phương. Chú ấy là đồ đệ của Bát ma Tổ sư gia Thiên hà điều tẩu Dương Minh Viễn ở Thánh giáo đường trên núi Vạn Hoa. Còn vị này là Hàn Kỳ, chính là đồ đệ của Nhân ma Quế lâm tiều phu Vương Cửu Phong. Họ muốn bắt Tể Diên để như trở bàn tay, không phải phí sức lực.

Thần thuật sĩ Hàn Kỳ nói:

- Thiệu đại ca, tôi nói cho anh biết, tôi được của sư phụ tôi một sợi “Tử mẫu âm dương điều”. Dù cho Đại lộ Kim tiên hay Tây phương La Hán gì cũng đều bị nó trói tuốt hết. Sợi Tử mẫu âm dương điều này không giống với mấy thứ kia. Qua mấy mươi giáp tỷ, người khác nếu có cũng không phải thiệt.

Đương nói tới đó thì có người chạy vào bẩm báo:

- Bên ngoài có một ông Hòa thượng đứng dựa vào cổng miếu mắng lớn, kêu đích danh Tổ sư gia gặp mặt.

Thiệu Hoa Phong nghe báo, nói:

- Chắc là Tể Diên đến rồi đã!

Bọn thủ hạ nói:

- Không phải đâu! Ông Hòa thượng này mày lớn mặt đen.

- Để ta ra xem thử!

Nói vừa xong, Tuần sơn tiên trưởng Lý Văn Thông đứng kế bên nói:

- Đạo trưởng khoan đi đã! Sá gì bọn tiểu bối vô danh ấy mà lão nhân gia phải nhọc công! Cắt gà cần gì phải dao mổ trâu. Để đệ tử đây thay nhọc cho Tổ sư gia đi bắt hắc cho.

- Đạo trưởng nên cẩn thận mới được!

- Chắc không hề chi mà!

Nói xong khệnh khạng bước ra cửa. Tòa Tàng Trân Ổ này xây dựng theo hướng Nam Bắc, cửa núi trước miếu có một khoảng trống rất rộng rãi có thể làm chiến trường, thao binh diễn trận rất tốt. Lý Văn Thông bước ra nhìn thấy trước mặt mình đứng sẵn một tảng, một đạo, chính là Kim Phong hòa thượng Ngô Duyên và Mã Đạo Huyền. Lý Văn Thông nói:

- Té ra là Kim Phong hòa thượng, ông đến đây có việc gì?

- Ta vâng lệnh sư phó của ta đến đây để bắt lũ yêu ma chúng bay.

- Sư phó của ông là ai?

- Sư phó của ta là Tể Công trưởng lão.

Lý Văn Thông tăng hắng một tiếng, nói:

- Ông làm sao bậy bạ quá, đi theo Tể Diên chi vậy? Theo tôi thấy, ông nên trở về đi, đừng xía vô chuyện thiên hạ làm gì. Sơn nhân ta lấy từ bi làm gốc, thiện niệm làm đầu, còn để lại một chút đức hạo sanh nên mới không hại tính mạng ông đó. Nếu ông không nghe lời tử tế của ta thì đừng trách ta sẽ bắt ông. Chừng đó ăn năn không kịp đâu!

Kim Phong hòa thượng cười hà hà, nói:

- Hay cho đồ nghiệt chúng! Thử xem người có bao nhiêu tài năng mà dám khoe khoang trước mặt ta như thế? Hòa thượng ta kết thúc tánh mạng người đây. Giết kẻ ác chính là thiện niệm đó!

Lão đạo sĩ nghe nói, tức giận phùng phùng, đưa tay rút phất thanh bửu kiếm, bước tới phía Đông Nam đứng vào hướng Tốn vi phong, dùng bửu kiếm rạch trên mặt đất, miệng đọc thần chú lâm râm, tức thì cuồng phong nổi dậy, cát chạy đá bay, hướng về phía Kim Phong hòa thượng ập đến. Kim Phong hòa thượng Ngô Duyên cười hà hà, đưa tay vào bọc móc ra một món bửu bối tên là “Tị phong châu” thả lên trên không, tức thì gió ngừng bụi lắng. Lý Văn Thông thấy vậy cả kinh. Kim Phong hòa thượng thâu Tị phong châu về, lại lấy ra một trái châu màu đỏ như lửa, miệng niệm chú lâm râm, nhắm ngay Lý Văn Thông đánh tới. Tức thì phát ra tiếng xì xì, một vùng lửa đỏ phà tới đốt Lý Văn Thông thịt da nám xém hết. Trái châu đó tên là Lôi hỏa châu. Kim Phong hòa thượng đốt lão đạo xong, thâu bửu bối cất vào trong túi.

Ngay lúc đó, có người báo vào Tàng Trân Ổ:

- Bẩm Tổ sư gia, không xong rồi! Vừa rồi Lý đạo gia đi ra hỏi hòa thượng, ông ta cho biết mình là Kim Phong hòa thượng. Lý đạo gia thi triển pháp thuật, cuồng phong nổi lên, cát bay gió chạy. Vị hòa thượng đó rút ra một món bửu bối ném lên tức thời gió im cát ngừng. Hòa thượng lấy ra một trái châu màu đỏ như lửa, tức thì một luồng sáng xì xì bay ra đốt Lý đạo gia thịt da cháy nám cả.

Thiệu Hoa Phong nghe nói tức giận hét lên như sấm, có người đứng kế bên nói:

- Sư phó đừng giận làm chi, để con đi bắt hòa thượng trả thù Lý đại ca cho.

Thiệu Hoa Phong nhìn lại, người nói câu đó chính là đồ đệ thứ hai tên là Diệu đạo chân nhân Ngô Tháp Hưng. Lão đạo sĩ này cùng với Ngô Pháp Thông ở Thất Tinh quán trước kia là anh em, làm thủ hạ của

Thiệu Hoa Phong, mặc ý tung hoành, cũng biết được ít tà thuật. Nói xong rút bửu kiếm bước ra ngoài cổng thấy kim Phonghòa thượng đang mắng nhiếc ở đó.

Ngô Pháp Hưng nói:

- Hay cho hòa thượng, ông thiệt to gan mà! Nay cho ông biết mùi Tổ sư gia lợi hại đây!

- Ông là ai?

- Ta nói cho ông biết, Tổ sư gia của ông đây họ Ngô tên là Pháp Hưng, người ta gọi là Diệu đạo chân nhân. Hôm nay ông đến đây khác nào bướm bướm bay vào đèn, tự tìm lấy cái chết. Thiệt là: “Thiên đường có nẻo không tìm đến, Địa ngục kín bưng cứ lúi vào”. Đừng trách sơn nhân ta sao chẳng kết thúc tánh mạng ông!

Nói rồi rút trong túi ra một sợi “Khổn tiên thăng” thả lên không, miệng đọc chú lâm râm và hô “Sắc lệnh”. Rẹt một cái, một đạo kim quang bay thẳng đến Kim Phong hòa thượng. Hòa thượng há miệng phun ra một luồng khí đen, đó chính là nội đan của hơn 9.000 năm tu luyện. Lập tức Khổn tiên thăng rớt ngay xuống đất. Hòa thượng thò tay rút trái châu ra. Chỉ nghe xì một tiếng, luồng lửa phụt ra đốt chết Ngô Pháp Hưng ngay. Tên tiểu tử này không việc ác nào chẳng làm nên hôm nay bị ác báo như thế! Lại có người báo vào trong miếu. Thiệu Hoa Phong nghe tin đồ đệ mình bị chết, giận đến nổi tam thi thần nhảy dựng, ngũ linh hào khí bay cao, nói:

- Được, được lắm! Để sơn nhân ta ra sống mái với người một trận.

Thần thuật sĩ Hàn Kỳ đứng kế bên nói:

- Thiệu đại ca chẳng cần phải kêu, hãy coi bửu bối của tôi đây. Chúng ta hãy cùng ra ngoài đó đi!

Mọi người cùng theo ra phía trước, Thiệu Hoa Phong nói:

- Kim Phong hòa thượng, ông dám hại đồ đệ của ta hử? Sơn nhân ta đâu để cho ông yên được?

Mã Đạo Huyền đứng kế bên nói:

Thiệu Hoa Phong, ông là đồ đệ của ta, ông không nên tự ý làm càn như thế. Đã là người xuất gia nên sớm tối tu tập, sớm chiều một lư hương, hầu hạ Tam Thanh giáo chủ, quyết không nên kết gia với bọn lục lâm ở chốn hồng trần giết trai cướp gái, nhóm chúng phản loạn quốc gia. Đại Tổng từ khi lập quốc đến nay, quân vương sáng suốt nhà nhà thịnh, trời đất vô tư chỗ chỗ đồng. Hoàng thượng hồng phúc đầy trời, tà không thể xâm phạm chánh được đâu, ông chớ chấp nê chẳng ngộ. Dĩ nhiên là xuất gia rồi nên tu tạo phước thiện để tránh oan nghiệt một đời, kiếp này chưa trọn, tu tiếp ở kiếp sau. Ông nên nghe theo lời khuyên của sơn nhân, tự mình biết quấy chữa lỗi, theo ta về núi ẩn tu. Còn nếu không nghe theo, tự mình cưỡng chống ngang ngược thì: - Trời làm oan nghiệt còn có thể tránh được, còn mình làm tội nghiệt sẽ không sống được đâu.

Thiệu Hoa Phong chẳng những không nghe mà còn trợn mắt nói:

- Mã Đạo Huyền, ông đừng xía vào chuyện của người mà mở miệng nói nhăng nói cuội với ta như thế! Ta vì tưởng tình thầy trò chớ không ta cũng bắt luôn cả ông và kết thúc tánh mạng không chừa. Ông có mau cút đi không?

Mã Đạo Huyền miệng niệm:

- Vô lượng Phật! Thiện tai, thiện tai! Thiệu Hoa Phong, ông thiệt là kẻ không cha không chúa. Người sống trên đời phải biết ba cương, bốn đại, năm thường chớ. Ba cương là: Vua là giềng mối của bầy tôi, cha là giềng mối của con, chồng là giềng mối của vợ. Bốn đại là: Trời, đất, cha mẹ và thầy. Thọ Ôn che chở của trời đất, ơn đất nước quốc gia, ơn sanh dưỡng của cha mẹ, ơn giáo huấn của sư phó. Năm thường là: Nhân, nghĩa, lễ, trí, tín. Làm người con mà bất hiếu thì làm tôi nhất định sẽ bất trung, kết bạn hãn nhiên bất tín. Thầy trò tình như cha con, người lại dám sách mé kêu tên ta, trợn ngược mắt nhìn ta. Thế là hết, hết rồi!

- Dù ông có mượn lưỡi Tô Tần, Trương Nghị, Lục Giả, Tiêu Hà nói cho hoa trời rơi khắp, đất mọc bông sen, biển khô đá nứt cũng khó đối được lòng dạ sắt đá của ta. Ta cùng với Tể Điền cừu sâu tự biển, hấn ta vô cớ

lấn hiếp ta, hại ta đến nỗi lên trời không nơi chứa, xuống đất không chỗ dung thân. Ta đâu có thể dễ yên cho hấn được! Mã Đạo Huyền, ông đừng có nhiều lời. Ta bắt ông trước đây!

Kim Phong hòa thượng nghe vậy tức giận tràn hông nói:

- Thiệu Hoa Phong, người hãy lại đây! Sái gia sẽ cùng người phân tài, mạnh được yếu thua, thiệt còn giả mất!

Thiệu Hoa Phong hãy còn chưa trả lời, Thần thuật sĩ Hàn Kỳ ở một bên sớm có chủ ý:

Ta phải cho hấn biết “ra tay trước ưu tiên, ra tay sau bị thiệt mới được”. Nghĩ rồi liền rút Tử mẫu âm dương điều ra, nhắm về phía Kim Phong hòa thượng thấy đến, trong miệng niệm chú lâm râm, hô “Sắc lệnh”, Kim Phong hòa thượng nhìn thấy Tử mẫu âm dương điều bay về phía mình, thiệt là hào quang muôn đạo, thụy khí ngàn tia, giống như núi Thái Sơn ập tới. Kim Phong hòa thượng biết là không xong, vội niệm chú hộ thân nhưng không kịp nữa. Đừng nói về lai lịch của Kim Phong hòa thượng, mà ngay cả Đại lộ Kim tiên bị trói cũng tiêu tan cả bạch khí, Tây phương La Hán bị Tử mẫu âm dương điều trói phải, kim quang cũng tiêu luôn. Bất luận là yêu tinh nào bị nó trói lại đều phải hiện nguyên hình ngay. Sợi dây này chính là bửu bối của Bát ma Bát ma mỗi người đều có một sợi. Thần thuật sĩ Hàn Kỳ có được là do lấy trộm của thầy hấn. Hôm nay Ngô Duyên nhìn thấy định chạy đi nhưng bị kim quang chụp lại đâu có thể chạy trốn được! Bỗng nghe nổ vang một tiếng như trời long đất lở, Kim Phong hòa thượng hiện lại nguyên hình. Mọi người xem lại là con kỳ đà rất lớn. Thần thuật sĩ Hàn Kỳ nói:

- Các vị có thấy hay chưa? Đừng nói là ông ta, cho dù La Hán ở Tây phương cũng khó trốn khỏi nữa là!

Mọi người thấy vậy vỗ tay tán thưởng, cười lớn, nói:

- Té ra lão nhân gia thần thông quảng đại, pháp thuật vô biên thật! Thì ra đồ đệ của Tế Điền là như vậy.

Thần thuật sĩ nói:

- Thiệu đại ca, tôi bắt được hấn rồi đó, tùy ý anh phát lạc. Ý anh định thế nào? Hoặc giết hoặc mổ hoặc đốt tùy ý!

Thiệu Hoa Phong nói:

- Hấn đã dùng lửa đốt chết đồ đệ của ta, ta cũng đốt chết hấn mới hả cơn giận trong lòng. Đại khái là giết chết hấn, Tế Điền Hòa thượng mới mau đến đây.

Hàn Kỳ cười ha hả nói:

- Tế Điền nếu không đến đây thì thôi, nếu hấn đến ta cho các người xem một chút thuật mọn là bắt hấn ngay.

Đang nói tới đó, bỗng nghe bên sườn núi có tiếng hét vang:

- Hay cho Đặng Liên Phương, Hàn Kỳ! Bọn bây cả gan dám hại người hử? Chờ ta đến sẽ biết!

Mọi người nhìn về phía tiếng nói, thấy bay đến một người đầu đội khăn võ sinh công tử bằng đoạn màu phấn lẳng thêu hoa ngũ sắc, mình mặc tiền tụ bào cùng màu có chạy kim tuyến cùng khắp, lưng buộc dây loan đai lộ áo chên màu vàng, mang giày đế mỏng, bên ngoài choàng một áo cừu anh hùng bằng đoạn cũng màu phấn lẳng trên thêu ba giỏ hoa phú quý, lưng giắt một bảo kiếm, tay cầm phát tiêu, mặt như ngọc trắng, mày tựa núi xuân, mắt như nước mùa thu, mũi thẳng dọc dừa, môi giống thoa son. Mọi người nhìn thấy đều cả kinh.

206. Chương 207

Phi thiên quỹ lạc vào núi Vạn Hoa

Thạch Thành Thụy ở rể nhà Nhân ma

Vị võ sinh công tử mới tới đó chính là rể của Nhân ma Quế lâm tiểu phu Vương Cửu Phong, người này họ Thạch tên Thành Thụy, ngoại hiệu là Phi thiên quỷ, nguyên quán người Trấn Giang, cũng là một trong 36 người bạn kết nghĩa ở Ngọc Sơn. Người này học nghệ rất cao, trường quyền đoản kiếm, đao thương côn bổng thấy đều tinh thông, lại rành thuật phi thiên tẩu bích. Bẩm sinh có tánh thích du sơn ngoạn thủy. Ở đâu nghe đồn có danh sơn thắng cảnh, không chính mắt trông thấy thì lòng không yên. Ngày kia anh ta quấy túi lương khô đi dạo núi, nhìn thấy núi liền núi, đồi tiếp đồi, kéo dài không biết cơ man nào mà kể. Thạch Thành Thụy nghĩ: “Phải tìm xem dãy núi này bắt nguồn từ đâu?”. Dùng thuật phi hành đi ròng rã hơn mười ngày vẫn còn kẹt lại trong núi. Ngọn cao dòm xuống ngọn thấp, đỉnh trước tiếp nối đỉnh sau. Bao nhiêu lương khô mang theo đã sử dụng hết mà vẫn chưa thấy cửa núi để ra. Không còn lương khô đành phải ăn trái cây rễ củ trong núi đỡ lòng.

Đi được mấy ngày, cảm thấy thân thể mỗi như sắp nhuộm bệnh, Thạch Thành Thụy nghĩ thầm: “Không xong rồi đa! Nếu mắc bệnh không đi về được phải chết ở trong núi này làm oan quỷ tha hương, cô hồn xú lạ, thi thể bị cọp tha sói xé, thê thảm biết bao!”.

Nghĩ xong buồn quá, đi không muốn nổi nữa. Trước mặt một đường khe nước chảy róc rách trong veo, Thạch Thành Thụy bò xuống uống ngụm nước bèn cảm thấy chẳng những hết khát mà tinh thần thêm sảng khoái. Lại men về phía trước thấy rất nhiều cây ăn trái. Những trái trên cây hình dáng như quả táo, Thạch Thành Thụy hái xuống nhắm thử, mùi vị quả là thơm ngon, nhất là cảm thấy ở thân thể bệnh giảm đi quá nửa. Trong lòng Thạch Thành Thụy thầm mừng: “Lạ thiệt! Không biết cái gì ở chốn này?”.

Lại đi đến trước, thấy cây ăn quả mỗi lúc một nhiều, trái lê trên cây lớn bằng cái bát, trái táo cũng lớn như thế. Thạch Thành Thụy nghĩ: “Trái cây này của nhà nào vậy kìa?”. Còn đương quan sát thì thấy ở đằng kia một người con gái tay cầm giỏ hoa đang hái táo. Cô gái này mười phần đẹp đẽ, quần áo rất sang trọng. Thạch Thành Thụy nấp sau gốc cây theo dõi một hồi lâu, thấy cô gái hái một số quả trên cây bỏ vào trong giỏ nhưng giỏ không có vẻ đầy. Thạch Thành Thụy nghĩ thầm: “Lạ thiệt, giỏ hoa nhỏ như thế sao mà đựng được nhiều quả vậy?”.

Còn đương ngạc nhiên thì bỗng cô gái quay đầu lại nhìn thấy, kêu lên:

- Chao ôi, sao lại có kẻ phàm phu đến dòm lén ở đây?

Thạch Thành Thụy ngạc nhiên chưa kịp đáp, thì cô gái lấy tay vẫy một cái, Thạch Thành Thụy cảm thấy mơ mơ hồ hồ đi theo sau cô gái đến một trang viện. Vào trong nhà, cô gái phất tay một cái, Thạch Thành Thụy mới sáng suốt trở lại. Chàng nhận thấy mình đang ở trong một ngôi nhà vàng ngọc sáng choang, vật dụng bài trí toàn thứ đất tiền thế gian ít có, và ngồi trước mặt mình là một cô gái đẹp như hoa tợ ngọc. Thạch Thành Thụy nói:

- Ôi chao, đây là đâu thế?

Cô gái đáp:

- Đây là Ngọc Phủ cung khuyết, kẻ phàm phu tục tử không thể đến được.

Thực ra nơi đây chính thuộc núi Vạn Hoa tên là Ẩn Mạ Trong Bát ma, chỉ có Nhân ma Quế lâm tiểu phu Vương Cửu Phong là có gia đình và có một đức con gái. Cô này tên là Ngân Bình tiểu thơ, rất tinh thông pháp thuật. Nơi đây chính là nhà ở của Vương Cửu Phong, và cô gái này là Ngân Bình tiểu thơ. Cô gái hỏi Thạch Thành Thụy:

- Xin hỏi tôn tánh của ông là chi?

- Tôi là Thạch Thành Thụy, đi du sơn ngoạn cảnh lạc đến chỗ này. Đây là chốn thiên đường hay là ở nhân gian?

- Đây là Ngọc Phủ cung khuyết, phụ thân tôi là Ma sư gia.

Đương nói tới đó thì bên ngoài có tiếng bước chân, và có tiếng hỏi:

- Con ơi, con có ở trong nhà không?

Ngân Bình tiểu thơ nói:

- Cha ơi, cha hãy vào đây!

Thạch Thành Thụy nhìn ra, thấy từ bên ngoài bước vào một ông già, đầu đội khăn tiêu diêu bốn góc màu vàng thẫm, mình mặc áo choàng tiêu diêu màu vàng nhạt, vớ trắng vân hài, mặt như phủ ngọc, tóc như tuyết ba đông, râu và tóc mai như sương tháng chín, đầy vẻ tiên phong đạo cốt.

Người mới đến chính là Quế lâm tiều phu Vương Cửu Phong. Bước vào trong nhà thấy Thạch Thành Thụy, Vương Cửu Phong hỏi Ngân Bình:

- Con ơi, người này là ai vậy?

- Hồi nãy con vào núi Tiên quả hái trái cây, thấy anh ta đang ở trong đó, con mới đưa về đây.

- Thế thì được rồi! Quý tánh của tôn giá là gì?

Thạch Thành Thụy nói tên họ mình. Vương Cửu Phong nói:

- Mời tôn giá cùng tôi ra phía trước nói chuyện.

Thạch Thành Thụy mới theo ra thư phòng ở phía trước ngồi xuống. Vương Cửu Long hỏi?

- Tôn giá người ở đâu? Tại sao lại đến chỗ này?

- Tôi là người dân ở phủ Trấn Giang, nhân vì đạo núi nên đi lạc đến chỗ này. Địa phương này tên là chi?

- Đây là núi Vạn Hoa, chỗ tôi ở kêu là Ẩn Ma thôn, ở phía Bắc của tòa núi này là núi Ẩn Ma có thứ trái cây mỗi một ngàn năm mới hái một lần. Tôi ở đây giữ núi, công việc này trước kia do đồ đệ tôi trông coi, bây giờ nó không có ở đây. Thứ trái này nếu phàm phu tục tử ăn một trái có thể no được một tháng, ăn lâu có thể bỏ được thức ăn đun nấu, người có bệnh ăn vào có thể tiêu trừ được bách bệnh.

Phải rồi! Tôi mấy bữa trước đi dạo núi, không có thức ăn, bao nhiêu lương khô đem theo đều dùng hết, ăn cả đến rễ tòng hết mấy ngày, cảm thấy phát bệnh. Vừa rồi ăn được một trái cảm thấy quá thơm ngon, tinh thần sáng khoái, trược khí tiêu mất cả. Chưa được lãnh giáo lão trượng xưng họ là chi?

- Tôi họ Vương, tên kép là Cửu Phong, người ta gọi là Quế lâm tiều phu Ở địa phương của tôi, kẻ phàm phu tục tử không dễ gì đến được. Trong nhà tôn giá có được bao nhiêu người?

- Nhà tôi có mẹ già và cô vợ mọn.

Wang Cửu Phong gật đầu, nói:

- Thế thì càng hay! Người đã đến đây đúng là có một đoạn tục duyên với con gái tạ Người không phải đi đâu nữa. Ta gả con gái ta cho người là được rồi!

Xưa nay Vương Cửu Phong chỉ có một mụn con gái cứng như châu ngọc trên tay, nhắm lên cao thì không thành, cúi xuống thấp thì không chịu, gả cho hạng phàm phu tục tử ông ta không ưng ý: đối với gia đình làm quan to thì người ta không chịu kết thân vì ông ta là yêu ma ngoại đạo, hứa gả cho thần tiên thì thần tiên không muốn lấy vợ, vì thế khó tìm được sui gia, cho nên con gái ông vẫn phòng không chờ đợi.

Hôm sau Vương Cửu Phong nói chuyện với Thạch Thành Thụy, thấy chàng ta là một trang võ sĩ, phẩm mạo đoan chính, cho nên muốn đem con gái gả cho chàng tạ Thạch Thành Thụy nghĩ thầm: “Có phải mình mơ chẳng? Sao mà có chuyện dễ dàng như thế?”. Muốn đi cũng không biết đường ra, đành phải ưng thuận. Quả nhiên Quế lâm tiều phu Vương Cửu Phong bảo con gái là Ngân Bình cùng Thạch Thành Thụy lạy trời đất, động phòng hoa chúc, và Thạch Thành Thụy bèn ở lại đó. Ngày tháng trôi xuôi, Thạch Thành Thụy bỗng nhiên cảm thấy nhớ nhà, trong nhà còn có mẹ già vợ dại, làng cũ khó quên, dù không có con mọn để nhớ nghĩ, nhưng ruột lòng vẫn hướng về, muốn về cũng không về được, chưa khỏi khơi động lòng sầu hiện lên đôi mắt. Ngân Bình tiểu thư nhìn thấy nói:

- Quan nhân ơi! Vì sao anh buồn thế? Ở đây nhất hô bá ứng, muốn ăn cái gì có cái nấy, mọi việc đều vừa lòng, còn có chi mà phải buồn lòng ư?

- Ôi, ở chỗ chúng ta buồn quá, phải tìm vài người bạn thân uống rượu chuyện trò hoặc đàn hoặc hát, hoặc bình văn hoặc luận võ, trong lòng mới sáng khoái đôi chút. Còn ở đây ngoài nàng ra chỉ có ta, không có gì để nói cả!

- Anh muốn cùng bạn bè vui chơi ư? Cái đó dễ mà! Bay đâu? Đi mời Biên tiên sinh và Trịnh tiên sinh đến đây!

Bọn thủ hạ dạ rân. Một lát sau từ bên ngoài đi vào hai người. Người đi đầu đội khăn tiêu điều bốn góc, mặc áo choàng lụa màu lam, vớ trắng vân hài, hơn 30 tuổi, gương mặt trắng sạch rất là nho nhã. Người đi sau cũng trang phục như vậy, mặt màu vàng nhạt, độ hơn 20 tuổi. Hai người vào bên trong ôm quyền nói:

- Xin trình diện với Quận mã! Hai chúng tôi muốn sớm đến thỉnh an Quận mã nhưng không dám tự tiện lỗ mãng, sợ e làm quấy rầy. Hôm nay Quận mã muốn tiêu khiển, bọn tôi xin đến bồi tiếp.

Thạch Thành Thụy nói:

- Xin mời ngồi, quý danh của hai vị là chi?

Người đi đầu nói:

- Tôi họ Biên tự Học Văn. Còn vị này họ Trịnh tên Trân, tự Ẩn Ngôn. Hai chúng tôi ở trong nhà Ma sư gia coi việc biên chép sổ sách và thư từ vãng lai.

Thạch Thành Thụy nói chuyện với hai người, ý muốn đánh cờ thì hai người bồi tiếp đánh cờ, nói chuyện đàn hát thì hai người cũng biết đàn hát, nói chuyện luyện võ thì hai người bồi tiếp côn quyền, nói tới thứ nào thì hai người cũng điều biết thứ đó. Qua lại được một tháng, Thạch Thành Thụy lại thấy buồn, hai người cũng không đến nữa. Ngân Bình tiểu thơ nói:

- Quận mã đừng buồn, anh thích cái gì thì cứ bảo cho biết!

- Tôi muốn chúng ta đến con đường náo nhiệt, ngựa xe qua lại dập dìu, muốn nghe hát thì nghe hát. Còn chỗ chúng ta là núi đồi vắng chỉ toàn cây cối, ít thấy bóng người, tới lui chỉ có một mình nàng thôi.

Ngân Bình phì cười:

- Cái đó dễ thôi, sao anh không nói sớm! Để tôi đưa anh đi dạo phố. Ở đó cũng có rạp hát, chúng mình cùng đi xem hát nhé!

Lập tức hai vợ chồng dắt tay nhau đi tới phía chánh Bắc của Hoa viên. Ở đó có ngôi lầu ba gian, Ngân Bình cùng Thạch Thành Thụy lên lầu mở cửa sau ra xem. Thạch Thành Thụy thấy bên ngoài là một con đường dài rất là náo nhiệt, phố xá buôn bán, xe ngựa bộ hành qua lại nhộn nhịp, già trẻ trai gái chen chúc tới lui. Bên phía chánh Tây có một ngôi nhà, nơi đó chiêng trống rùm trời, quảng cáo sắp hát tuồng mới. Thạch Thành Thụy nhìn thấy, trong lòng rất vui, nghĩ thầm: “Ta không biết có con đường náo nhiệt như vậy, nếu biết ta đến từ lâu rồi”.

Ngân Bình nói:

- Quận mã, anh đi xem hát nhé!

- Ở đây kêu bằng gì?

- Đây gọi là Hải Thị Thận lâu.

Ngước lên nhìn, tuồng đang diễn là “Tứ lang thăm mẹ”. Bên trên, Dương Tứ Lang vừa dắt con vừa hát: “U Châu nhớ mẹ vẫn vương lòng”. Hát xong lại diễn tiếp tuồng “Thu Hồ cợt vợ”. Hát:

Thu Hồ cười ngựa ruổi thăm quê

Lóc cóc vó câu gỗ nhịp kè

Yên gối vững vàng nhìn phía trước...

Thạch Thành Thụy nghĩ thầm: “Từ xưa đến nay, mẹ con chồng vợ đều có đoàn viên, người ta vinh diệu đều trở về nhà, còn ta muốn về nhà mà không được”. Nghĩ tới đó buồn quá không muốn nghe hát nữa. Hai vợ chồng trở về nhà. Hôm sau, Thạch Thành Thụy nghĩ thầm: “Sao mình không tới đường ở Hải Thị Thận lâu dò thử xem còn cách nhà mình bao xa. Ta lại có tiền, lên trở về nhà thử”.

Nghĩ rồi bèn lật đặt ra hoa viên, đến bên nhà lầu leo lên tường nhìn xem. Thạch Thành Thụy “a” lên một tiếng thất kinh.

207. Chương 208

Nhớ cổ hương, chồng vợ tỏ khúc nôi

Điểm diêu pháp đùa cợt bạn đồng sàng

Thạch Thành Thụy muốn đến Hải Thị Thận lâu dạo chơi, bèn bước vào hoa viên, đứng trên bờ tường ngó sang, bên ngoài không có con đường nào nhiệt như bữa trước mà chỉ có núi hang đồi núi trống. Thấy rồi giật mình tự nghĩ: “Cái này lạ thiệt! Để mình lên lầu mở cửa sổ xem thử”, bên ngoài cũng là núi hoang đồi vắng không một bóng người. Thạch Thành Thụy đứng đực một hồi lâu, không còn cách nào hơn nữa đành phải trở về phòng.

Ngân Bình tiểu thơ hỏi:

- Quận mã đi đâu vậy?
- Tôi lên lầu muốn đến Hải Thị Thận lâu chơi mà dè đâu lại không có. Tôi muốn xem hát như hôm qua.
- Cái đó khó gì! Trong nhà chúng ta cũng có diễn tuồng, tôi cùng anh đến đó xem.
- Tôi không tin.

Hai người lập tức đi vào hoa viên xem, bỗng nhiên thấy chiêm trống rùm trời, ở đó đang diễn trò. Thạch Thành Thụy xem rồi rớt cuộc vẫn buồn nhớ nhà. Ngân Bình tiểu thơ chiều chuộng anh ta mọi cách. Thạch Thành Thụy muốn cái gì có cái nấy, muốn ăn thứ gì thì đều có thứ đó. Thạch Thành Thụy lại nghĩ: “Mình muốn cái gì được cái nấy, mình phải làm khó nàng ta mới được”.

Một hôm Thạch Thành Thụy nói:

- Tôi muốn ăn một thứ.
- Anh muốn ăn thứ nào? Ngân Bình hỏi. Anh muốn ăn thứ nào cũng đều có sẵn cả.
- Ở đây không có đâu! Thứ đó phải ở chỗ của tôi mới có. Ở Chiết Giang có loại cá cháy, thịt nó ngon tuyệt mà ở các con sông khác không có.
- Cái đó dễ thôi. Ở sông Nguyệt Nha nơi hoa viên chúng ta cũng có mà.
- Nàng đừng nói chơi, thứ đó ở chỗ khác không có đâu.
- Không tin, anh với tôi cùng ra đó, tôi câu lên cho anh xem có phải không?
- Ừ, thì đi!

Hai người cùng bước ra hoa viên, Ngân Bình lấy cần câu móc mồi thả xuống. Không bao lâu, giựt lên một con cá, Thạch Thành Thụy xem lại đúng là con cá cháy, trong bụng nghĩ thầm: “Kể cũng lạ thiệt! Dù có cá đi nữa mà đại khái ở đây họ không có gừng màu tía để nấu chung với cá thì thịt nó đâu có ngon”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Nàng ơi, thứ cá này phải có gừng màu tía nấu chung với thịt mới thơm ngon được. Nhưng ở đây làm gì có thứ đó!
- Có chứ, trong bồn hoa nhà ta có trồng mấy bụi để dành nấu cá cháy đây mà!

Nói rồi thò tay nhổ lên, quả nhiên nhổ lên một bụi gừng màu tía. Thạch Thành Thụy trong lòng không vui, nhưng cũng bảo nhà bếp đem cá đi làm, quả nhiên thịt cá rất ngon. Thạch Thành Thụy nói:

- Nàng ơi, tôi nghe sơn hải bát trân có gan rồng, tủy phụng, thai beo, tay gấu ăn rất ngon, tôi muốn ăn gan rồng có được không?
- Được chứ! Ngân Bình đáp:

Nói rồi lấy bút vẽ lên vách hình một con rồng. Thạch Thành Thụy nói:

- Ròng vẽ làm sao ăn được?

Ngân Bình tiểu thơ niệm chú lâm râm, lấy tay chỉ một cái, con rồng sống dậy, nhe nanh múa vuốt như muốn chạy. Ngân Bình tiểu thơ bước tới rút kiếm mổ bụng con rồng lấy ra lá gan, nấu cho Thạch Thành Thụy ăn. Chiều chuộng đủ cách nhưng Thạch Thành Thụy cũng chẳng vui. Ngân Bình tiểu thơ hỏi:

- Quận mã, tại sao anh không vui thế?

- Tôi nói thiệt với nàng, tôi đang nhớ nhà. Trong nhà còn có bà mẹ già, một cô vợ mọn, bây giờ không biết tin tức ra sao! Nghe diễn tuồng “Tứ lang thăm mẹ” và “Thu Hồ cọt vợ”, thấy người ta ra đi còn có ngày về, còn tôi thì không thể trở về. Nghĩ tới nghĩ lui càng thấy phát rầu! không biết mẹ già vợ đại đang sống chết ra sao!

- Anh muốn đi về nhà, để tôi đưa anh về có được không?

Thạch Thành Thụy nghe như vậy mừng quá đổi, nói:

- Nếu nàng chịu đưa tôi về nhà, tôi về thăm nhà rồi trở lại mới yên tâm được.

- Đã như thế thì tôi đưa anh đi. Anh hãy nhắm mắt lại đi! Nhớ đừng mở mắt ra! Khi nào tai không còn nghe tiếng gió ù ù nữa hãy mở mắt ra thì anh về đến nhà.

- Thế thì được.

- Nói xong nhắm mắt lại, tức thì bên tai gió lướt vù vù, khi không nghe tiếng gió nữa, mở mắt ra xem thì đã đến thôn trang mình rồi, cách cổng nhà không xa. Thạch Thành Thụy trong lòng vui quá, lật đật đi về phía nhà mình gõ cửa. Bên trong, cô vợ bước ra mở cửa nhìn thấy, nói:

- Chàng đã về rồi ư? Mẫu thân ở nhà nhớ chàng mòn mỏi!

Thạch Thành Thụy nhìn thấy người bạn kết tóc của mình, trong lòng không khỏi cảm động, hỏi:

- Mẹ có khỏe không?

- Khỏe! Vợ là Lưu thị nói.

Thạch Thành Thụy lập tức bước vào bên trong nhà nhìn thấy mẹ mình đang ngồi trong đó, không có vẻ gì già lắm. Thạch Thành Thụy bước tới hành lễ, nói

- Mẹ Ôi, mẹ có mạnh khỏe không?

Lão thái thái nhìn thấy, nói:

- Con ơi, con đã về đây à?

Lưu thị nói:

- Quan nhân ơi, hơn hai năm nay chàng đi đâu thế? Tại sao không chịu về nhà? Cả nhà lo lắng quá đổi.

- Ôi đừng nhắc lại làm chi! Chuyện dài dòng lắm! Ta nhân vì thích du sơn ngoạn cảnh mới xảy ra cố sự. Ta lạc vào trong núi mấy ngày, không có thứ gì để ăn, lại mắc phải bệnh, tứ chi bải hoải, bước đi không nổi. Ta tưởng mình phải chết trong núi, không trở về nhà được đó chớ. Ta gặp rất nhiều cây ăn quả, bèn hái xuống một trái ăn đỡ lòng, bỗng thấy tinh thần sáng khoái trở lại. Bỗng gặp một cô gái, rồi ta mê đi. Nàng ấy đưa ta về núi Ân Mạ Có một vị Ma sư gia tên là Quế lâm tiểu phu Vương Cửu Phong, ông ta bảo ta với con gái ông có một đoạn lương duyên nên mới đem con gái của ông là Ngân Bình tiểu thơ gả cho ta. Ăn mặc không thiếu thứ chi, muốn gì có nấy, vợ chồng ta rất là thuận thảo, nàng đối với ta rất mực chiều chuộng. Phần ta, ngày qua tháng lại lúc nào cũng nhớ đến mẹ ta đang mong đợi và nàng là vợ kết tóc với ta làm sao ta quên được? Ta muốn về nhà mà không đủ sức, cô vợ ta thật là tốt bụng, cô ấy dùng phép thuật đưa ta về đây. Mở mắt ra ta thấy cách nhà mình không xa nên mới về tới đây.

Vợ chàng hỏi:

- Té ra chàng đi ra đã có vợ khác rồi, chàng có còn muốn trở về nơi đó nữa không?

- Ta không muốn trở về nơi đó nữa. Còn muốn trở về cũng không được vì có biết đường xá đâu mà về.

- Người ta đối đãi với chàng quá tốt, một ngày chồng vợ ân nghĩa trăm năm, tại sao chẳng trở về?
- Ta không trở về đó nữa.
- Có thiệt chàng chẳng muốn về không?
- Chắc chắn mà!

Vợ chàng nghe nói cười khúc khích. Thạch Thành Thụy dòm lại thì không phải là ở nhà mình mà là ở trong nhà Ngân Bình tiểu thợ Mẹ chàng không thấy mà vợ chàng là Lưu thị cũng không thấy nốt. Những lời nói vừa rồi là của Ngân Bình tiểu thợ cả. Thạch Thành Thụy cũng ngạc nhiên vì mình không đi đâu cả. Ngân Bình tiểu thợ nói:

- Tôi thiệt muốn đưa anh về nhà, sợ anh về đến nhà rồi không chịu trở lên nữa.
- Sao nàng trách ta như vậy?
- Tại muốn thử lòng anh đó thôi.
- Nàng ơi, nàng không cần phải thử, tôi thiệt muốn trở về nhà. Về đến nhà tôi nghĩ lại cũng đi lên không được. Tôi làm sao trở lại được chứ?

Anh thiệt muốn trở về thì tôi sẽ đưa anh đi. Để tôi dạy anh một ít pháp thuật. Tôi cho anh một chiếc khăn tay, chừng nào anh muốn trở về, hoặc có lúc gặp nạn gấp, anh móc khăn lụa này ra, nhắm mắt lại, hai chân bước tới thì có thể trở về được.

Ngân Bình tiểu thợ dạy Thạch Thành Thụy luyện cách vận chuyển cước phong, Ngũ hành nã di đại ban vận hộ thân chú. Pháp thuật dạy xong, Thạch Thành Thụy muốn đi, Ngân Bình tiểu thợ nước mắt rùng rùng, nói:

- Quận mã ơi, em muốn đưa anh đi. Đừng quên em, anh nhé!
- Nàng ơi, nên bảo trọng vạn an, tôi quyết không phải là kẻ tán tận thiên lương đâu. Chúng ta một ngày chồng vợ, ân nghĩa trăm năm, tôi đâu có thể tuyệt tình đoạn ý như vậy? Chỉ cần tôi được về nhà, chừng nào nhớ nàng tôi sẽ trở về. Bây giờ nàng đừng oán trách tôi.
- Em không trách anh đâu. Anh hãy nhắm mắt lại đi!

Thạch Thành Thụy nhắm mắt lại, quả nhiên bên tai gió lướt vù vù, thân mình phẳng phất như bay bổng cười trên đám mây. Khi tiếng gió ngừng, Ngân Bình tiểu thợ nói:

- Anh hãy mở mắt ra đi!

Thạch Thành Thụy mở mắt ra, dĩ nhiên đến địa phận tỉnh Chiết Giang. Ngân Bình tiểu thợ nói:

- Quận mã ơi, ở đây cách nhà không xa lắm, em có thể trở về được rồi. Em xin dặn anh nhớ kỹ là chiếc khăn lụa đó, muôn lần chớ đánh mất đấy nhé! Việc vợ chồng chúng ta sum họp hay không là tùy ở lòng anh đó.

Nói xong hai vợ chồng nắm tay nhau quyến luyến không rời. Ngân Bình tiểu thợ hai mắt lệ nhòa. Thạch Thành Thụy nói:

- Nàng ơi, nàng đi về nhà với tôi nhé!
- Thôi em không đi đâu. Em muốn trở về thôi.

Thạch Thành Thụy cũng không nỡ chia tay. Người chớ đâu phải cỏ cây mà đến nỗi vô tình! Chí thân chẳng ai hơn cha mẹ, gần gũi chẳng ai bằng chồng vợ! Thạch Thành Thụy nói:

- Nàng ơi, nàng hãy về đi, ta quyết không phụ nàng là được rồi!

Ngân Bình tiểu thợ khóc không ra lời, vợ chồng gặt lệ từ biệt. Thạch Thành Thụy thấy Ngân Bình tiểu thợ đi xa rồi, thở dài một tiếng mới cất bước đi về làng.

Về đến thôn trang thấy nhà nhà đóng cửa im lìm. Về đến nhà mình cũng thấy đóng cửa kín mít. Thạch Thành Thụy gõ cửa. Một lát sau Lưu thị đi ra mở cửa. Thạch Thành Thụy gõ cửa. Một lát sau Lưu thị đi ra mở cửa. Thạch Thành Thụy ngạc nhiên thấy Lưu thị đang mặc áo tang, bèn hỏi:

- Nương tử để tang ai vậy?

- Tôi để tang mẹ.

Nghe nói mẹ đã chết, Thạch Thành Thụy không khỏi cảm thấy chua xót, lệ tuôn lã chã. Lưu thị thấy chồng đã trở về, cũng mừng mừng tủi tủi khóc theo. Vợ chồng theo nhau vào bên trong cất tiếng khóc rống. Khóc than một hồi lâu, Lưu thị mới hỏi:

- Quan nhân, bấy lâu nay đi đâu?

Thạch Thành Thụy mới đem việc du sơn ngoạn thủy thuật lại một hồi rồi hỏi:

- Mẹ chết đã bao lâu rồi Và đau bệnh gì?

- Bệnh già tái phát, mẹ chết đã hơn một tháng rồi.

Hôm sau Thạch Thành Thụy đến phần mộ của mẹ cúng tế một hồi, lại khóc rống một trận. Thạch Thành Thụy ở nhà hơn một tháng, mọi việc giải quyết xong xuôi. Lưu thị mắc bệnh cũng chết. Thạch Thành Thụy không còn cách nào hơn là mua một cỗ quan tài làm ma chay và đưa vợ ra huyệt mộ. Chôn cất vợ xong, Thạch Thành Thụy buồn quá. Trong nhà chẳng còn ai càng vắng vẻ thêm. Thạch Thành Thụy định lên huyện Ngọc Sơn tìm thăm lại bạn bè cho bớt sầu muộn. Một hôm Thạch Thành Thụy đến trấn Sa Thị, cảm thấy thân thể mệt mỏi quá tìm một quán trọ nghỉ ngơi. Nào ngờ hôm sau bệnh càng trầm trọng hơn. Ở khách điểm bốn năm hôm, Thạch Thành Thụy đang buồn bực, bỗng phổ ký bước vào, nói:

- Thạch gia, bên ngoài có Tế Diên Hòa thượng đến tìm ông. Thạch Thành Thụy nghĩ thầm: “Ta dù chưa gặp vị Tế Công này, nhưng nghe bạn bè nói Ngài là một vị cao tăng đặc đạo”. Bèn lật đặt bảo phổ ký mời vào.

Tế Diên từ ngoài đi vào, Thạch thành Thụy hỏi:

- Thánh tăng từ đâu tới đây?

- Ta từ núi Lục Dương đến tìm người nhờ chút việc. Hiện Kim Phong hòa thượng bị Thần thuật sĩ bắt giữ ở Tàng Trần Ổ, không phải người thì cứu không được ông ta.

- Tôi đương bị bệnh.

- Để ta cho người một viên thuốc.

Thạch Thành Thụy uống thuốc xong, lập tức thân thể khỏe mạnh như cũ. Tế Diên chỉ bảo đường đi rõ ràng, Thạch Thành Thụy mới thẳng đến Tàng Trần Ổ cứu Kim Phong hòa thượng.

208. Chương 209

Bảo Hàn Kỳ mở thả Ngô Duyên tăng

Đầu Tế Diên lén ném Âm hồn điều

Nhận lời ủy thác của Tế Diên, Phi thiên quỷ Thạch Thành Thụy lật đặt đi đến Tàng Trần Ổ, chính nhằm lúc Thần thuật sĩ Hàn Kỳ dùng Tử mẫu âm hồn điều bắt trói Kim Phong hòa thượng, định kết thúc tánh mạng. Thạch Thành Thụy chạy tới hỏi:

- Đặng Liên Phương, Hàn kỳ, hai người phải thả Kim Phong hòa thượng thì mọi việc kể như không có gì nhé!

Hàn Kỳ dòm lại, đúng là rể của sư phó mình, nên lật đặt hỏi:

- Quận mã đi đâu đây?

- Người thả Kim Phong hòa thượng ra đi, ông ấy là người quen của ta đó.

Hàn Kỳ nghĩ thầm: “Nể mặt sư phó không nên mắc tội với Thạch Thành Thụy làm chi”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Quận mã đã quen lớn với Kim Phong hòa thượng, tôi vì tình Quận mã thả ông ta ra. Có sự quen lớn này cũng đỡ cho ông ta đó.

Nói xong râu hời Tử mẫu âm hồn điều lại. Chỉ thấy con kỳ đà bò đi một đoạn rồi hóa trận quái phong bay mất. Kim Phong hòa thượng bay đi rồi, Mã Đạo Huyền thấy ở lại cũng không ổn, bèn vận chân cước phong chạy theo.

Bọn giặc thấy vậy vỗ tay cười ầm ĩ. Thiệu Hoa Phong hỏi:

- Hàn Kỳ, vị công tử này là ai?

- Đây là rể của sư phó tôi.

Thạch Thành Thụy nói:

- Nay Hàn Kỳ, người ở đây làm nhiều điều quỷ ác, việc đó không nên đâu! Nên nghe lời ta khuyên, hãy bỏ nơi đây đi đi!

- Nay Quận mã, ông đừng xía vô chuyện người làm chị Ông đến đây làm việc đó là do lời yêu cầu của bạn bè, còn tôi, tôi cũng theo lời yêu cầu của bạn bè để bắt Tế Diên tăng báo cừu đây.

- Ta khuyên người vì lòng tốt, người nếu không nghe, mặc sức tung hoành, tạo ra tội ác bằng trời thì lành dữ rồi chịu báo ứng, có điều tới chậm hoặc mau thôi. Đã có tội với trời thì không cầu đảo được nữa. Trời làm oan nghiệt có thể tránh được, tự mình gây oan nghiệt hết phương sống còn! Tế Diên thiền sư là một vị cao tăng đắc đạo, người đi đối địch với Ngài chỉ chắc họa vào thân mà lại còn mang tiếng cho Mai sư gia nữa!

- Ta nói cho ông biết, ông đừng có khua môi múa lưỡi, tôi nể mặt sư phó mới thả Kim Phong hòa thượng ra đó nghe. Còn về phần ông, tôi đâu có quen biết ông, bộ Ông tưởng tôi sợ Ông lắm sao? Tôi nể nang ông nhiều lắm rồi đó. Nếu ông nói một hồi nữa chắc là tôi phải lấy Tử mẫu âm hồn điều trói ông lại đừng trách.

Thạch Thành Thụy nghe nói, dùng dùng nổi giận, hét lớn:

- Hàn Kỳ, người thiệt không biết điều, ta đến bắt người đây.

Nói xong rút kiếm bước tới. Hàn Kỳ lật đật lấy Tử mẫu âm hồn điều ra, miệng lâm râm niệm chú. Sợ Tử mẫu âm hồn điều này là do hai khí âm dương chạy khắp, luyện thành Tả đạo tiên thiên số, La Hán Kim tiên cũng bị trói tuột.

Thạch Thành Thụy thấy Tử mẫu âm hồn điều bay về phía mình, kim quang chói lọi, mới nghĩ thầm: “Mình mà bị nó trói phải chắc là tiêu đời rồi”. Trong lúc nguy cấp, Thạch Thành Thụy nhớ lời dặn của Ngân Bình tiểu thư khi đưa cho chiếc khăn lụa:

- Gặp lúc nguy cấp, mắt nhắm lại, giữ khăn lụa ra, bước tới một bước thì sẽ về núi Ấn Ma ngay.

Nhớ lại, Thạch Thành Thụy lật đật thò tay vào túi rút khăn lụa ra, nhắm mắt lại giữ ngay. Hàn Kỳ thấy trước mặt mình một vầng sáng lóe, Thạch Thành Thụy không còn thấy đâu nữa và Tử mẫu âm hồn điều rơi ngay xuống đất, Hàn Kỳ nói:

- Có vậy à? Thôi rồi, thôi rồi, ông ta đã chạy mất! Kể ra ông ta cũng có tài năng đáng kể lắm. Ông ta trốn đi cũng tiện. Nếu mình bắt được cũng không thể nào giết ông ta Ông ta là rể của sư phó tôi, tôi đâu có thể làm nhục ông ta được.

Mọi người nói:

- Thôi chúng ta trở về đi.

Thiệu Hoa Phong nói:

- Tôi nghĩ Kim Hoa hòa thượng chạy đi thế nào cũng đưa tin cho Tế Diên. Đại khái sớm muộn gì Tế Diên cũng sẽ tới.

Hàn Kỳ cười ha hả nói:

- Thiệu đại ca, anh cứ yên tâm. Chúng ta đợi Tế Diên ba ngày, nếu hắn tới, tôi sẽ bắt hắn. Nếu hắn không tới, mình sẽ kéo nhau đi tìm hắn. Tôi nói thế nào thì làm thế ấy để cho các vị biết tài bắt người của tôi.

Đang nói tới đó thì ngoài cửa núi vọng vào tiếng “Vô lượng Phật” thật lớn. Mọi người nhìn kỹ thấy người mới đến là một vị vũ sĩ Hoàng quán thuộc Huyền môn đạo giáo, đầu đội mũ cửu lương bằng đoạn màu xanh, mình mặc đạo bào bằng đoạn lam, để lộ viền cổ màu xanh, lưng buộc dây tơ màu vàng nhạt, mào nhỏ mắt tròn, ba chòm râu đen phất phơ trước ngực, tay cầm phát tiêu, hông mang búi kiếm. Vị đạo sĩ mới đến không ai khác mà chính là Lãng du tiên trưởng Lý Diệu Thanh, quán chủ của bản quán. Ông ta qua Bạch Vân Lãnh tìm Bạch vân tiên trưởng là đã hạc chân nhân để đánh cờ, hôm nay mới trở về. Thiệu Hoa Phong vừa thấy liền nói:

- Lý đạo huynh lâu nay ít gặp, chúng tôi ở đây quấy rầy mấy ngày rồi mà đạo huynh vẫn chưa về nhà.

Lý Diệu Thanh nói:

- Hiền đệ nói chi những lời như thế? Miếu của ta cũng như miếu của hiền đệ, cần gì phải nói tới hai chữ quấy rầy.

Mọi người cùng bước tới ra mắt. Thiệu Hoa Phong nói:

- Tôi xin nói cho đạo huynh biết. Từ Vân quán của tôi đã bị sung vào cửa quan rồi. Bây giờ tôi thành kẻ có nhà khó đến, có nước khó về.

- Sao vậy? Lý Diệu Thanh hỏi.

- Chỉ tại vì tôi sai người đi lấy trộm thai nhi và tử hà sa, bị phạm án ở huyện Giang Âm. Có tên Hòa thượng Tế Diên vô cớ lại đối địch với tôi. Tôi đến đây mời đạo huynh giúp tôi một tay đại phản phủ Thường Châu, tự lập nên Thường Châu vương, bắt lấy Tế Diên Hòa thượng để trả thù rửa hận.

- Chao ôi, không dễ dàng gì đâu! Tôi nghe nói Tế Diên Hòa thượng thần thông quảng đại, pháp thuật vô biên. Các vị lão đạo có vai vế nổi tiếng của Tam Thanh giáo chúng ta đều bị Ông ấy chế phục cả. Có một điều ông ấy không tìm kiếm người tốt, những người ác làm chuyện sai quấy thì ông ta mới tìm tới.

- Cái gì gọi là người tốt người xấu chứ? Tôi mời hai vị đồ đệ của Bát ma Tổ sư ở Thánh giáo đường trên Vạn Hoa sơn đến, không bắt Tế Diên không được, để cho thiên hạ biết Tam Thanh giáo chúng ta không phải không người tài giỏi, cũng là để nở mặt mày Tam Thanh giáo.

- Các vị không ở trong miếu mà ở cả ngoài này là sao?

- Vừa rồi có sứ giả của Tế Diên là Kim Phong hòa thượng và Mã Đạo Huyền đến đây đối địch với chúng tôi. Tưởng đâu Kim Phong hòa thượng là một vị La Hán, ngờ đâu hắn là con kỳ đà lớn, bị Hàn hiền đệ đây dùng Tử mẫu âm hồn điều bắt trối, hiện lại nguyên hình. Chúng tôi định đem hắn đi giết, may có rể của Ma sư gia đến xin, chúng tôi mới thả hắn đi đó.

- Thế à, tôi nghe nói Tế Diên ghê gớm mà chưa thấy mặt.

Hàn Kỳ nói:

- Chừng nào bắt được Tế Diên cho đạo hữu thấy mặt.

Vừa nói tới đó, ở phía chính Nam có tiếng hét lớn:

- Hay cho bọn đạo sĩ lộn sông này, có Hòa thượng ta đến đây. Bọn bây có bao nhiêu núi đao vạc dao cứ giở ra xem!

Mọi người nhìn theo tiếng nói, thấy người mới đến là một ông Hòa thượng kiêu. La Hán gia đã bị bịt kín kim quang rồi, say rượu khùng khùng, bước thấp bước cao, lạng quạng từ cửa núi đi vào. Thiệu Hoa Phong nói:

- Hàn hiền đệ! Chú xem Tế Diên tăng đi tới rồi đó. Nếu không có hai chú ở đây thì này giờ bọn ta co giò chạy mất rồi. Ông ta lợi hại vô song đấy!

Hàn Kỳ cười ha hả nói:

- Tôi đi bắt hắc đây!

Lãng du tiên trưởng Lý Diệu Thanh thấy Tế Diên chỉ là một kẻ phàm phu tầm thường, bèn hỏi:

- Thiệu đại ca, hắc có phải là Tế Diên không?

- Chính hắc đó! Thiệu Hoa Phong đáp:

- Sá gì tên thầy chùa ăn mày này, cần gì đến các vị phải bắt hắc. Tôi không phải nói phét, chớ khỏi cần các vị, tôi chỉ ra tí thuật mọn là tóm hắc được ngay, không tốn chút hơi sức nào, dễ như trở bàn tay. Để cho các vị thấy pháp lực của tôi như thế nào.

Thiệu Hoa Phong nói:

- Lý đại ca có thể bắt được hắc thì hay biết mấy!

Lãng du tiên trưởng Lý Diệu Thanh chính mình cũng là người lớn mật tài cao, biết rành một số phép thuật, lập tức bước tới trước, thò tay vào bửu kiếm, điểm điểm hỏi:

- Kẻ mới đến có phải là Tế Diên tăng không?

- Phải đó, chính ta đây. Ông định làm gì ta nào?

- Ta nghe nói ông vô có hiệp đáp người của Tam Thanh giáo, đối địch với bọn ta. Hôm nay ta thử ông có bao nhiêu tài năng cho biết. Ông có biết sơn nhân ta là ai không?

- Ta biết ông là đạo sĩ lộn sông. Ông họ gì tên gì nhỉ?

- Sơn nhân đây họ Lý tên Diệu Thanh, đạo hiệu là lãng du tiên trưởng. Ta chính là quán chủ của Tàng Trân Ổ đây. Sơn nhân ta biết việc 500 năm trước, 500 năm sau, khéo hiểu quá khứ, vị lai, rành việc hú gió kêu mây, rải đậu thành binh, đồn trú lấp biển, ngũ hành biến hóa. Cũng có tài dời đổi tinh tú, phép bắt quỷ thần, ngược mắt rõ thiên văn, cúi xuống rành địa lý, bặt gió mây, quán khí sắc, bày binh bố trận, dự địch mai phục thấy đều tinh thông. Nếu ông biết ta lợi hại hãy nhận tội chịu thua, quỳ xuống dập đầu lạy sơn nhân kêu ba tiếng Tổ sư gia. Sơn nhân là người xuất gia lấy từ bi làm cửa, thiện niệm làm đầu, dành một chút hiếu sinh tha cho khỏi chết. Nếu ông không nghe theo lời, ta sẽ bắt ông tức khắc. Chừng đó ăn năn thì muộn đấy nhé!

Tế Diên cười hà hà, nói:

- Hay cho đồ nghiệt súc, mi đừng hòng nói những lời lếu láo như thế. Đại khái mi chưa biết lai lịch của Hòa thượng ta ra sao mà! Hôm nay mi có quỳ lạy trước Hòa thượng ta kêu ba tiếng Tổ tông gia ta cũng chẳng tha cho mi nữa là!

Lý Diệu Thanh nghe mấy câu đó, khí uất lên đến tận cổ, thò tay vào bọc rút ra một món bửu bối tên là “Đả tiên chuyên” thấy lên, miệng niệm lân râm. Cục đá này có thể lớn có thể nhỏ, đang ở giữa lòng giống như núi Thái Sơn nhắm ngay đầu Tế Diên ập xuống. Tế Diên cười hà hà, miệng niệm lục tự chơn ngôn: “Ấn ma ni bát mê hồng! Ấn sắc lịnh hích”, tức thì “Đả tiên chuyên” hiện ra một đạo hào quang, rớt ngay xuống đất. Tế Diên nói:

- Thứ này là bửu bối của ông hả? Xài không được đâu! Hòa thượng lão nhân gia đâu có sợ nó. Ông có thứ nào khác hơn không?

Lý Diệu Thanh nghe vậy tức giận tràn hông, nói:

- Hay cho Diên tăng, dám phá pháp thuật của ta hử? Coi ta bắt mi đây!

Nói rồi rút Khổn tiên sách từ trong bọc ra, thấy lên không, miệng niệm thần chú. Sợi giây theo gió dài ra nhắm ngay Tế Diên quăng đến. Tế Diên lấy tay chỉ một cái, miệng niệm lục tự chơn ngôn, Khổn tiên sách rớt ngay xuống đất, không khỏi làm cho Lý Diệu Thanh đứng đờ ra vì ngạc nhiên. Đứng một bên, Thần thuật sĩ Hàn Kỳ mỉm cười, nói:

- Tế Diên tăng tuy là kẻ phàm phu tục tử, nhưng có chút lai lịch, các ông bắt không được hắc đâu.

Nói xong, thò tay rút ra Tử mẫu âm hồn điều, bước tới nói:

- Lý đạo huynh hãy tránh ra đi.

Lập tức Lý Diệu Thanh bước tránh qua một bên. Hàn Kỳ nói:

- Tề Diên, đây là mi tự tìm lấy cái chết, đừng trách ta bắt mi nhé!

Nói xong, thấy Tử mẫu âm hồn điều lên, miệng niệm thần chú.

209. Chương 210

Lò bát quái, phép thuật luyện Hàn Kỳ

Mừng sinh nhật, giai nhân gặp bọn phỉ

Thần thuật sĩ thấy Tử mẫu âm hồn điều lên, miệng niệm chú lâm râm. Sợ Tử mẫu âm hồn điều này hai khí âm dương chạy khắp kim thân, luyện thành tả đạo tiên thiên số, dù cho La Hán Kim tiên cũng bị nó trối. Lập tức một đạo kim quang nhắm ngay Tề Diên ập tới. Thấy vậy Tề Diên la bài hãi:

- Không xong, không xong! Bớ người ta cứu tôi với!

Trong chớp mắt, Tề Diên bị trối gô trên đất. Các yêu đạo nhìn thấy vỗ tay cười rộ. Hàn Kỳ nói:

- Các vị thấy chưa? Tôi tưởng đâu Tề Diên tài năng ghê gớm lắm, té ra chỉ có bấy nhiêu thôi! Thiệt là nghe tên không bằng thấy mặt! Thiệu đại ca, tôi đã bắt được hắn rồi đó, mặc tình các anh muốn làm gì thì làm.

Thiệu Hoa Phong nói:

- Đem giết hắn là xong!

Có người nói:

- Đem giết hắn dễ dàng như vậy à? Phải phanh thây hắn mới được.

- Phải mổ bụng moi tìm hắn ra.

- Lột da hắn.

Mỗi người một câu ồn cả lên. Hàn Kỳ nói:

- Ý kiến các vị không hay, theo tôi thì nên khiêng hắn vào bên trong, bỏ vào “Hương trì tử”, dùng lửa thiêu hóa kim thân chẳng hay hơn sao?

- Ừ, phải đó mọi người tán đồng.

Hàn Kỳ nói:

- Tề Diên, đây là ngươi tự tìm lấy cái chết, đừng trách ta sao quá ác độc!

- Mi thiệt muốn ta hử? Tề Diên hỏi.

- Thiệt chứ bộ giả à!

Nói xong, Hàn Kỳ dặn kẻ thủ hạ khiêng Tề Diên vào bên trong thả vào “Hương trì tử”. Hàn Kỳ kêu:

- Diên tăng!

- Có ta đây!

Tề Diên vụt miệng trả lời ngay. Tức thời rất nhiều củi cỏ thả vào “Hương trì tử” đè ngập Tề Diên ở dưới. Châm lửa lên, trong chớp mắt ngọn lửa bốc cao, mọi người nghe bốc lên mùi tanh khét khó chịu.

Các lão đạo sĩ thấy Tề Diên bị đốt chết rồi, ai nấy đều vui mừng khác thường. Thiệu Hoa Phong nói:

- Thừa các vị, hôm nay Tế Diên bị đốt chết rồi, từ nay ta không còn sợ ai nữa. Các vị giúp tôi một tay đến thẳng phủ Thường Châu báo cừu rửa hận. Chúng ta từ nay mặc sức tung hoành, còn ai dám chống lại ta nữa?

Nói câu đó chưa xong thì nghe bên ngoài có tiếng người cười ha hả:

- Hay cho loài nghiệt súc! Tụi bay muốn đốt chết Hòa thượng ta đâu có dễ?

Mọi người căng mắt ra nhìn thấy Tế Diên từ bên ngoài khệnh khạng bước thấp bước cao đi vào, trong tay cầm Tử mẫu âm hồn điều. Ai nấy nhìn quanh thì không thấy Thần thuật sĩ Hàn Kỳ đâu cả. Các lão đạo sĩ và bọn giặc sợ mất cả hồn vía, ùn ùn kéo nhau ra cửa sau chạy trốn khỏi Tàng Trần Ổ.

Đặng Liên Phương nói:

- Các vị, chúng ta hãy chạy về Thánh giáo đường ở núi Vạn Hoa đưa tin cho Bát ma sư gia hay để họ báo thù cho Hàn Kỳ hiền đệ.

Bọn giặc chạy thẳng không thèm đáp lại, chỉ lo chạy trốn vì sợ Tế Diên rượt theo. Bọn giặc chạy tứ tán, vội vội vàng vàng như chó mất chủ, như cá lọt lưới, chúng hận mình không mọc thêm đôi cánh để chạy mau hơn nữa. Tế Diên đi khỏi cổng miếu bỗng rùng mình, án linh quang biết rõ mọi việc, bèn nói:

- A Di Đà Phật! Thiện tai! thiện tai! Người bảo đừng xía vào, Hòa thượng ta đâu có lý không để mắt vào chứ? Thiệt là việc này không xong, tiếp một việc khác!

Nói xong Tế Diên lật đật đi về phía trước. La Hán gia có tài tiên tri, đoán biết giờ này Lôi Minh, Trần Lượng đang gặp nạn. Nguyên ở nhà Trần Lượng, ngoài chú thím ra còn có một người em gái là Ngọc Mai. Chú của Trần Lượng là Trần Quảng Thái, người rất trung hậu. Lâu nay Trần Lượng vắng nhà, gia đình chỉ nói Trần Lượng đi buôn bán qua ngày chớ không nói là làm lục lâm. Trước đây Trần Quảng Thái chỉ cho Trần Lượng ở trong lục lâm làm việc phi pháp, tìm hoa ghẹo liễu, sau này mới rõ Trần Lượng hành hiệp tác nghĩa, lấy của người giàu giúp đỡ cho kẻ nghèo khó. Tuy nhiên, dưới mắt Trần Quảng Thái, những hành động lục lâm ấy vẫn coi là giặc, khuyên mãi mà Trần Lượng không nghe. Trong nhà có nhà bảo sanh, có cửa tiệm, Trần gia bảo kể là một tài chủ trong vùng. Trần Quảng Thái đúng 60 tuổi, trong nhà tổ chức lễ sinh nhật, ở ngoài thôn dựng lên một rạp hát để mọi người xem hát vui chơi. Hôm đó rất nhiều bè bạn đến chúc mừng Trần Quảng Thái. Phụ nữ đều đến trước khán đài xem hát. Ngọc Mai dĩ nhiên phải lo việc tiếp đãi thân hữu và cũng ngồi trước đài xem hát. Ngọc Mai năm đó đã 22 tuổi, dung mạo đẹp đẽ, mày cong lá liễu, môi đỏ như ngậm anh đào, má lúm đồng tiền, mặt hoa má hạnh, khác nào Dao Trì tiên tử, Thường Nga nguyệt điện nào tày.

Từ nhỏ cha mẹ mất sớm, hai anh em nhờ chú thím nuôi dưỡng lớn khôn nên Ngọc Mai gọi chú thím là ba má. Trần Quảng Thái thương yêu nàng như ngọc. Nàng lại rất thông minh lanh lợi, biết tam tông tứ đức, rõ thất trinh, rành cửu liệt, thường đọc sách thánh hiền, ưa xem gương liệt nữ. Cho đến bây giờ cô nương vẫn chưa thành gia thất, ấy cũng bởi cao không thành, thấp không ưng. Gia đình làm quan với không tới, nhà tiểu hộ tầm thường, Trần Quảng Thái không chịu. Bình thường không có việc gì cô nương không ra khỏi cửa, hôm nay nhân vì thừa tiếp thân hữu xem hát mới ngồi trước đài xem hát như thế. Dưới đài trai gái dập dìu, người trong thôn kéo nhau đi xem hát rất đông nhộn nhịp, chen chân không lọt. Vừa hay trong đám có một tên vô lại cũng đi xem hát. Mọi người đều nhìn lên đài, riêng hắn cứ nhìn chằm chằm về phía cô nương.

Nguyên tại địa phương này có một viên ngoại, xuất thân từ khổ rách áo ôm, họ Bì tên Chử Xương, ông ta có một cô em gái được chút nhan sắc. Cô này tên là Ấm Xương, thường lợi dụng sắc đẹp rủ rê các công tử lãnh đấng thường ngủ lại đêm. Bì Chử Xương giả vờ như không biết, cứ ra bên ngoài giao tiếp với người tử tế. Khi trở về nhà gặp cái gì ăn thì ăn, cái gì uống thì uống, có tiền thì xài, chớ không thắc mắc gì cả. Vừa hay có cơ hội cho ông ta phát tài, tại địa phương có vị Kim công tử, ông cha xưa từng làm quan Tri phủ, trong nhà có lắm của tiền. Kim công tử cặp xách với cô em gái ông ta với hình thức nửa mua nửa cưới, rước luôn về nhà và cho Bì Chử Xương một nghìn lượng bạc. Bì Chử Xương nổi lên giàu ngang. Ông ta sắm nhà cửa, thuê mướn tôi tớ, người hầu, vợ Ông ta trở thành đại nhưng nhưng. Ông ta có đứa con tên là Bì Lão Hồ, mọi người kêu hắn là đại gia. Sau đó vợ của Kim công tử qua đời, em gái của Bì Chử Xương được tôn là vợ chánh thức, dĩ nhiên tiền của quyền hành do nàng ta liệu lý. Bì Chử Xương lại càng được nhờ cậy. Em gái ông ta đem tiền của chồng ra chu cấp đầy đủ cho anh. Bì Chử Xương có tiền rồi, một giàu

lắp được ba xâu. Mọi người đều gọi ông ta là viên ngoại. Ông ta lại thích kết bạn, giao thiệp rất rộng. Bất luận là hạng người nào ông ta cũng quen biết. Tam giáo cửu lưu ông ta cũng có qua lại, có việc đến nhà môn thì thư ban tạo lệ thấy đều là bạn hữu, vì thế ông ta hay ỷ thế lấn hiếp người.

Còn Bì Lão Hồ con ông ta kết bạn với bọn du đảng, rủ nhau ra bên ngoài tìm hoa mua liễu, cướp phụ nữ nhà lành, không chừa điều quái nào. Có mấy tên a dua theo Bì Lão Hồ, kết bạn với hắn, một tên họ Du tên Thủ, một tên họ Hắc tên Nhân, một tên họ Xa tên Chu, một tên họ Quản tên Thế Khoan. Mấy tên này đều là hạng không công rồi nghề, cáo mượn oai hùm. Mỗi khi Bì Lão Hồ ra khỏi nhà bao giờ cũng có tám hay mười tên như vậy theo phụ trợ. Vì vậy tại địa phương không ai dám đụng đến hắn, thiệt ra nhà có lợi thế hắn cũng không dám vào. Hôm nay Bì Lão Hồ mang theo một số tay chân đi xem hát. Tiểu tử này vừa nhìn thấy Trần Ngọc Mai thì mắt cứ nhìn như dán vào cô ta Tiểu tử hình dáng thiếu thớt tấc, vai rút lưng khòm, đầu thô mắt rần, đội chiếc mũ lệch, khoác áo choàng rộng dáng điệu trịch thượng, nói:

- Tụi bây!

Bọn chúng hỏi:

- Đại gia định làm gì thế?

- Ta xem thấy cô gái trên đài kia. Cô nàng đẹp dễ sợ, ta yêu quá chừng đi. Tụi bay cướp nó cho ta, bắt kể con nhà ai, không chịu thì cứ kéo nhau lên quan.

Bọn Du Thủ, Hắc Nhân, Xa Chu, Quản Thế Khoan nói:

- Đại gia ơi, đụng tới cô gái ấy không được đâu! Cô nàng là em gái của Trần Quảng Thái, chủ tiệm bán vải đó! Nghe nói cô ta có một người anh đang làm bảo tiêu đấy nhé! Hơn nữa, hôm nay là sinh nhật của Trần Quảng Thái, bạn bè đông vậy, làm sao có thể cướp đi được? Luận về thế lợi, mình chưa chắc đụng tới nhà người ta được đâu. Đại gia hãy dẹp bỏ ý định đó đi.

Bì Lão Hồ nói:

- Nhưng ta yêu nàng quá chừng mà!

- Yêu cũng không được đâu. Thôi, chúng mình về đi!

Bọn họ cùng Bì Lão Hồ kéo nhau về nhà. Nào ngờ Bì Lão Hồ từ khi thấy mặt Trần Ngọc Mai rồi thì như kẻ mất hồn. Về đến nhà, uống mơ ăn tưởng, không thiết ăn uống gì cả. Hắn đã mắc bệnh tương tự, kéo dài tới hai ba ngày, càng lúc càng nặng thêm. Bì Chử Xương thấy con mình mắc bệnh, lo lắng quá, mới hỏi bọn thủ du:

- Tụi bây đi chơi với con ta, mà có biết tại sao nó mắc bệnh như thế không?

Quản Thế Khoan nói:

- Lão viên ngoại muốn hỏi về bệnh của công tử đại gia ư? Nhân vì hôm kia Trần Quảng Thái mở gánh hát, công tử xem thấy con gái Trần Quảng Thái ngồi trên đài hình dung đẹp đẽ, công tử nhìn không chớp mắt rồi về mắc bệnh đấy.

Bì Chử Xương nghe xong nói:

- À ra thế! Chuyện đó dễ mà. Để ta cho người gặp Trần Quảng Thái đề cập chuyện này với ông ta Đại khái là gia đình tài chủ của nhà ta so với ông ta cũng chẳng thua gì. Ông ta cũng chẳng mong muốn gì hơn. Chỉ cần ông ta chịu gả con gái cho con ta, ta chọn ngày lành đi cưới thì đòi sính lễ bao nhiêu cũng được.

Quản Thế Khoan nói:

- Ông đã nói như thế, để tôi đến nhà Trần Quảng Thái cầu thân. Xong việc về sẽ báo lại.

- Cũng được, người cứ đi đi!

Quản Thế Khoan lập tức đến cổng nhà Trần Quảng Thái gọi cửa chào hỏi. Lão quản gia là Trần Phước có quen với hắn tạ Quản Thế Khoan nói:

- Tôi muốn gặp viên ngoại của các người nói một chút việc.

Lão quản gia đi vào trong thưa bẩm:

- Quản Thế Khoan muốn gặp viên ngoại.

Trần Quảng Thái nghe nói, hỏi:

- Anh ta đến nói gì, kêu anh ta vào đây.

Quản Thế khoan vào bên trong thi lễ. Trần Quảng Thái hỏi:

- Chú đến đây có việc chi?

- Tôi đến cầu thân với lệnh ái thiên kim.

- Cầu thân cho nhà ai?

- Cầu thân cho công tử Bì viên ngoại. Chỗ này rất môn đăng hộ đối. Bì công tử lại là người văn võ song toàn, kinh luân đầy bụng. Luận về võ thì cung đao kiếm mã xạ tiễn đầy hay, tương lai chắc sẽ thành công lớn.

Trần Quảng Thái vốn là người miệng ngay lòng thẳng, nói:

- Chú cứ nói bậy nói bạ không! Nhà ta là nhà làm ăn đàng hoàng mà đem con gái gả cho đám ấy được sao? Ta sợ cái mùi hôi tanh của họ dính vào ta lắm!

Đâu ngờ câu nói không quan trọng kéo theo tai họa tày trời.

210. Chương 211

Bì Chử Xương giúp nghịch tử hành hung

Trần Quảng Thái huyện Đôn Dương gặp nạn

Nói những lời trên xong, Trần Quảng Thái hạ một câu thẳng thừng:

- Thôi chú về đi! Bảo với Bì chử Xương chớ có đèo bồng!

Quản Thế Khoan như húc đầu vào tường, đành lủi thủi trở về. Bì Chử Xương hỏi:

- Ta chờ chú mày đi cầu thân, việc ấy như thế nào?

- Lão gia đừng nhắc đến vấn hơn. Tôi đi cầu thân, Trần Quảng Thái chẳng những không chấp nhận mà còn buông nhiều câu cay độc mắng nhiếc viên ngoại. Tôi không dám nhắc lại, sợ e lão nhân gia càng thêm bực bội.

Tên tiểu tử này thêm mắm dặm muối làm cho việc càng thêm tệ hại hơn. Bì Chử Xương nghe kể dửng dưng nổi giận, nghiêng răng nói:

- Hay cho Trần Quảng Thái, mi dám vô lễ với ta! Vô có mắng ta thậm tệ, ta đâu để cho mi yên? Ta phải đầy ải con gái mi mới được. Ta phải làm cho mi thân hành đến hạ mình xin lỗi, tự nguyện đem con gái dâng cho ta mới thỏa lòng. Bọn bây có cao kiến gì không?

Quản Thế Khoan nói:

- Lão viên ngoại muốn báo thù ông ta, tôi có chủ ý này. Có phải viên ngoại quen thân với vị đương gia trong chùa ở ngoài thôn không? Vị hòa thượng ở chùa đó có tài ghê gớm lắm đấy. Viên ngoại cứ mời ông ta đến thương lượng tìm cách bắt con gái của Trần Quảng Thái về cho động phòng với công tử nhà ta. Một khi ván đã đóng thuyền thì Trần Quảng Thái có nước bó tay thôi. Ông ta muốn thưa lên quan, mình chịu khó đi hầu là xong chuyện.

Bì Chử Xương nghe nói, khen:

- Ý kiến đó hay thật! Vậy người đi mời Thông thiên hòa thượng Pháp Lôi đi!

Ngôi chùa nhỏ ở ngoài thôn chính là hạ viện của Thông thiên hòa thượng Pháp Lôi. Từ khi trốn khỏi viện Di lạc, Pháp Lôi chạy về ngôi chùa nhỏ này ẩn náu. Bì Chử Xương đang định cho người đi mời thì vừa hay có gia nhân vào báo:

- Hiện có Thông thiên hòa thượng đến thăm.

Bì Chử Xương lật đặt bảo gia nhân:

- Ra mời hòa thượng vào!

Pháp Lôi vào phòng khách, hai bên chào hỏi xong, Bì Chử Xương nói với Pháp Lôi:

- Tôi đang định mời mà hòa thượng lại đến, thật kịp lúc quá! Hiện tôi có việc khó xử đây!

- Bì đại ca, anh có việc gì ghê gớm thế? Anh cứ nói đi, tôi sẽ giúp anh, dù khó cách mấy, tôi cũng không từ!

- Chúng ta là anh em tri kỷ, tôi cũng dám giấu chủ việc này. Cũng bởi cháu trai của chú một hôm nhìn thấy con gái của Trần Quảng Thái xinh đẹp quá chừng nên đâm ra ốm tương tự. Tôi cho người đến cầu thân. Trần Quảng Thái chẳng những không bằng lòng mà còn buông ra những lời khó nghe. Tôi thật có miệng mà không nói ra lời, định cướp con gái hắn ta đem về cho thành thân với cháu nó rồi sau đó chịu ra hầu quan vậy. Nghe nói Trần Quảng Thái có một đứa cháu trai tên là Trần Lượng tài nghệ rất giỏi đang đi bảo tiêu, chắc hiện không có ở nhà. Tôi muốn nhờ hiền đệ cướp con gái của Trần Quảng Thái giùm, một là gỡ sĩ diện cho tôi, hai là cứu tánh mạng của cháu.

Pháp Lôi nghe nói xong, đáp:

- Anh muốn cướp người rất dễ, đó là chuyện nhỏ thôi! Hiện trong chùa tôi có hai người bạn gốc Tây Xuyên, một người tên Trại vân long Hoàng Khánh, còn người kia tên Tiểu táng môn Tạ Quảng. Hai người này đều có võ nghệ xuất chúng, bản lĩnh cao cường, nên mời hai người này đến giúp đỡ mới được.

- Thế thì còn gì bằng!

Nói rồi Bì Chử Xương lật đặt sai người đến chùa mời, nói là Pháp sư phó mời Tạ gia và Hoàng gia đến nhà tạ Bọn thủ hạ vâng lời ra đi đến ngôi chùa ở ngoài thôn gọi cửa. Tiểu sa đi đi ra hỏi:

- Ông tìm ai?

- Tôi là người của Bì viên ngoại. Pháp sư phó bảo tôi đến mời Tạ gia và Hoàng gia đến nhà Bì viên ngoại có việc cần.

Tiểu sa đi đi vào báo lại, Trại vân long Hoàng Khánh và Tiểu táng môn Tạ Quảng cùng theo về. Về đến nơi, thủ hạ vào trước bẩm báo. Bì Chử Xương thấy hai người mới đến, người đi trước cao hơn bảy thước, lưng nhỏ vai ngang, đầu đội khăn phấn lẳng bằng đoạn, phía trước trán niềng vàng, mình mặc tiền tụ bào màu phấn lẳng thêu hoa cùng khắp, lưng buộc dây loan đai, dưới chiếc quần ngắn lộ đôi giày đế mỏng. Mặt hoa phấn dầu, trong trắng lộ xanh, với những chấm tàn nhang lỗ chỗ. Hai đạo chân mày nhỏ trên đôi mắt ba góc. Chiếc mũi chim ưng càng làm nổi bật bờ trán nhẵn rúm, bên ngoài khoác áo choàng anh hùng bằng lông trên thêu ba đóa hoa mẫu đơn. Người này chính là Trại vân long Hoàng Khánh.

Còn người đi sau mặc áo chên xanh, gương mặt đỏ sậm, hai đạo chân mày đưa đám xụ xuống trên đôi mắt điều khách, trông mắt đen ngời sáng lấp lánh, mắt trắng khi nhìn lộ hẳn ra ngoài khuôn thật không khác gì con quỷ điều tử. Người này chính là Tiểu táng môn Tạ Quảng. Bì Chử Xương lật đặt bước tới trước thi lễ. Pháp Lôi nói:

- Nhị vị hiền đệ, tôi xin giới thiệu với hai vị, đây là Bì viên ngoại.

Nói xong, hai bên chào nhau rồi kéo vào trong phân ngôi chủ khách cùng ngồi xuống. Hoàng Khánh, Tạ Quảng hỏi:

- Pháp huynh cho kêu hai anh em tôi đến có việc chi?

- Hôm nay tôi đặc biệt mời hai vị hiền đệ đến nhờ giúp đỡ.

- Việc gì thế?

Thông thiên hòa thượng bèn đem việc cướp cô dâu nói qua một lượt. Tạ Quảng, Hoàng Khánh nói:

- Ôi, chuyện đó nhỏ mà! Hai tôi xin hiệp sức giúp đỡ.

Pháp Lôi nói:

- Bì đại ca, trước hết anh cho người đưa đến nhà Trần Quảng Thái 100 lượng bạc, hai cây đoạn hoa, cổ ép ông ta giữ lại và nói tối nay sẽ có kiệu hoa đến rước dâu.

Bì Chử Xương hỏi gia nhân:

- Tụi bay đứa nào đi lo việc này?

Xa Chu và Quản Thế Khoan nói:

- Để hai đứa tôi đi cho!

Bì Chử Xương lấy ngay 100 lượng bạc, hai cây đoạn hoa đưa ra. Quản Thế Khoan, Xa Chu cầm lấy đi đến nhà Trần Quảng Thái, bảo quản gia vào bẩm lại. Trần Quảng Thái nói:

- Hai cái tên này đến đây làm gì kìa? Bảo chúng đến đây ta hỏi!

Quản gia đưa bọn Quản Thế Khoan vào thư phòng, Trần Quảng Thái hỏi:

- Quản Thế Khoan, chú còn đến đây làm gì nữa?

- Tôi đến đưa sính lễ gồm 100 lượng bạc và hai cây đoạn hoa. Viên ngoại tôi nói Tôi nay sẽ có kiệu hoa đến đón dâu.

Trần Quảng Thái nghe nói, ngạc nhiên hỏi:

- Ai nhận lời các người hồi nào mà hôm nay đưa sính lễ đến? Chú cứ nói bậy nói bạ không thôi, mau đem đồ về đi!

- Không phải là chính miệng lão viên ngoại đã nói hay sao? Số yêu cầu là 100 lượng bạc, hai cây đoạn hoa, bây giờ đã đem đến đủ số rồi đấy. Tại sao viên ngoại lại không nhận? Nếu viên ngoại không đồng ý, tối nay cũng rước dâu thôi. Viên ngoại cứ tin tôi đi!

Nói xong, hai tên bỏ 100 lượng bạc và hai cây đoạn hoa rồi ra ngoài đi một nước. Trần Quảng Thái nghe nói tối nay đến rước dâu, giận đến đỏ mặt tía tai, nói:

- Bì Chử Xương thiệt là đứa ngang ngược, giữa ban ngày ban mặt, thanh thiên bạch nhật như vậy mà dám vô lễ như thế chứ! Rõ ràng là nó muốn cướp đoạt phụ nữ nhà dân đây mà. Ta phải đi thưa nó mới được.

Nói rồi đi vào bên trong nói với vợ, bảo kẻ tùy tùng thắt ngựa. Lão gia nhân Trần Phước và Trần Quảng Thái cùng ngồi ngựa đi thẳng đến nha môn huyện Đơn Dương, ngờ đâu có người báo cho Bì Chử Xương biết trước rằng Trần Quảng Thái đã lên ngựa đi đến Đơn Dương tố cáo hấn tạ Bì Chử Xương nghe báo như vậy bèn bảo Pháp Lôi:

- Pháp sư huynh, anh cùng hai vị hãy ở nhà đợi tôi, tôi phải đến huyện Đơn Dương dàn xếp vụ này mới được.

Dặn dò xong, Bì Chử Xương bảo gia nhân dọn tiệc rượu đãi bọn Pháp Lôi, còn phần mình mang theo 500 lượng bạc, chuẩn bị hai con khoái mã và cùng một tên ác nô men theo đường tắt đi đến huyện Đơn Dương. Ngựa vừa nhanh lại đi theo đường tắt nên Bì Chử Xương đến huyện Đơn Dương một hồi lâu mà Trần Quảng Thái chưa đến. Bì Chử Xương đến nha môn, nhảy xuống ngựa chào hỏi. Các Ban đầu ở nha môn đều là chỗ quen biết, hỏi:

- Bì viên ngoại, hôm nay đến đây có việc gì?

- Tôi đến đây tìm thầy Cầu, phiền quý vị thông báo giùm.

Tại nha môn có một vị chuyên trách về hình sự của dân họ Cầu, gọi là Cầu Tử Hiền, là chỗ quen thân với Bì Chử Xương. Hôm nay bỗng có trực ban lên báo:

- Hiện có Bì Chử Xương viên ngoại ở Trần gia bảo đến xin gặp.

Cầu Tử Hiền nghe báo lật đặt bảo mời vào. Bì Chử Xương vào bên trong gặp Cầu tiên sinh, hai bên chào hỏi. Cầu tiên sinh hỏi:

- Bì viên ngoại, hôm nay sao rảnh được mà đến đây thế?

- Tôi hôm nay đến đây nhờ lão huynh một chút việc. Lát nữa có một người họ Trần, ông là Trần Quảng Thái chủ tiệm vải đến đây cáo báo tôi. Tôi chỉ yêu cầu anh giữ hộ Ông ta lại ba ngày. Sau ba ngày, tôi xin ra hầu quan với ông ấy. Tiện đây tôi gửi anh 500 lượng bạc để xài vật. Xong việc này rồi tôi không dám quên ơn.

- Cái đó dễ thôi. Việc này ở trong tầm tay tôi mà! Ông ta đến, tôi cứ giữ lại ba ngày không cho gặp quan là được. Viên ngoại cứ về đi, việc này để tôi tính.

Bì Chử Xương lập tức cáo từ. Cầu Tử Hiền bước ra chỗ thụ án gặp người trực nhật, dặn:

- Hồi nãy có một người bạn gặp tôi nói có một người họ Trần sẽ đến kêu oan, nhờ tôi giữ ông ta lại ba ngày và đưa cho tôi 100 lượng bạc, tôi không muốn ăn một mình. Nghĩ ra chúng ta đều cơm sai sự Ở nha môn nên tôi chia cho các anh 50 lượng. Lát nữa đây họ Trần có đến kêu oan, ngàn muôn lần đừng để cho ông ấy đánh trống kêu oan, viện cớ ông ta đến náo loạn nơi trọng địa của quan, vọng nói điều quấy quá rồi bắt giữ ông ta lại.

Người thụ án nói:

- Đã là việc tiên sinh nhận lời giúp đỡ bạn bè, dù không cho chúng tôi tiền mà có lời tiên sinh dặn thì chúng tôi cứ làm theo thôi.

- Vâng, thế thì tốt quá!

- Đang nói tới đó thì từ bên ngoài Trần Quảng Thái cũng vừa tới cổng. Lão ta vừa xuống ngựa miệng đã lầm rầm kêu khổ:

- Oan uống ơ là oan uống! Thanh thiên đại lão gia ơ, cho tiểu nhân minh oan!

Trần Quảng Thái vừa bước lại định đánh trống minh oan thì vị Ban đầu trị nhật bước tới nín lại, nói:

- Cái ông già này, vô cớ đến đây quấy nhiễu công đường, lính đâu, bắt giữ ông này lại cho ta!

Lập tức họ lôi Trần Quảng Thái vào ban phòng. Trần Quảng Thái nói:

- Tôi tới đây cáo báo Bì Chử Xương, ông ta muốn cưỡng đoạt con gái tôi. Ông ta nhờ người đến cầu thân, tôi không bằng lòng, ông bỏ đại lụa và bạc lại, nói tôi nay cho kiểu đến cướp dâu. Vì vậy tôi tới đây tố cáo hắn. Tại sao các vị lại ngăn cản không cho tôi thân oan?

Các quan nhân nói:

- Tôi không biết ông là ai, cũng không thể thả ông được. Đợi chừng lão gia chúng tôi thăng đường mới thả cho ông ra.

Trần Quảng Thái nhảy dựng gấp như bị phồng lửa, cổ phân trần mọi cách cũng không được thả ra. Lão gia nhân sợ quá, chạy lộn trở về nhà, báo lại với Trần thái thái:

- Không xong rồi, không xong rồi! Lão viên ngoại đến công đường kêu oan, không ngờ các quan ở nha môn bắt giữ viên ngoại lại. Sợ quá tôi không dám vào. Đại khái là các quan nhân ở đó bị Bì Chử Xương mua chuộc rồi, họ tính giữ viên ngoại lại để tối nay đến cướp cô nương. Lão thái thái mau tìm cách đối phó đi.

Lão thái thái và cô nương nghe báo khóc rống lên. Ngọc Mai nói:

- Mẹ chẳng cần phải lo nghĩ làm chi Con cũng không thể để rơi vào tay bọn ác bá đó. Chi bằng con chết đi thì mọi việc kể như giải quyết xong.

Đang nói tới đó thì bên ngoài có tiếng gõ cửa, lão quản gia chạy ra mở cửa “a” lên một tiếng mừng rỡ!

211. Chương 212

Nghe tin dữ Lôi Trần tìm ác bá

Vu đại đạo hãm hại hai anh hùng

Lão quần gia ra mở cửa, nhìn thấy người đến không phải ai xa lạ mà chính là Lôi Minh, Trần Lượng.

Hai người này từ đâu tới?

Trước đây, khi Tế Công ở viện Di Lạc đuổi chạy Thông thiên hòa thượng Pháp Lôi, Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong, cả ngàn bọn giặc, cứu bọn Lôi Minh, Trần Lượng, Phi tiên hỏa tổ Tần Nguyên Lượng, Lập địa ôn thần Mã Diêu Hùng bốn người và bảo Tần Nguyên Lượng không cần lên chùa Linh Ẩn làm chị Lại bảo Lôi Minh, Trần Lượng phải về nhà gấp. Sau khi Tế Diên dẫn Hà Lan Khánh, Đào Vạn Xuân đi rồi, Tần Nguyên Lượng và Mã Diêu Hùng cũng đi nốt, Lôi Minh, Trần Lượng mới kéo nhau về nhà. Hôm nay lão quần gia thấy thiếu chủ đã trở về, trong lòng lấy làm sung sướng, nói:

- Đại gia về rồi, hay quá! Trong nhà có ý trông không biết chừng nào đại gia trở về. Hiện trong nhà đang gặp một họa tày trời đây!

Lôi Minh, Trần Lượng nghe nói, ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì thế?

- Xin mời hai vị vào trong rồi sẽ nói.

Trần Lượng cùng Lôi Minh đi vào sảnh đường, lão quần gia rót trà mời họ. Trần Lượng hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Chú nói ra xem nào!

- Chỉ tại hôm sinh nhật của lão viên ngoại có tổ chức một buổi hát ở ngoài thôn. Tên Bì Lão Hồ mất dạy ở thôn này thấy cô nương quá xinh đẹp nên mê mẩn. Bì Chữ Xương kêu Quản Thế Khoan đến làm mai. Lão viên ngoại là người lời ngay tâm thẳng trả lời không đồng ý, bảo rằng: Bì Chữ Xương có nguồn gốc không rõ ràng. Ngờ đâu Quản Thế Khoan trở về bỗng nhiên hôm nay trở lại cầm theo 100 lượng bạc và hai cây đoạn hoa bở đại đó nói là sinh lễ, dù bằng lòng hay không tối nay cũng đến rước dâu. Lão viên ngoại cùng tiểu nhân ngồi ngựa lên huyện Đơn Dương tố cáo hần. Không ngờ Bì Chữ Xương chạy chọt trước nên các quan nhân trên nha môn không cần hỏi nết tẻ chi, cứ bắt giữ viên ngoại lại. Đại khái là tối hôm nay họ muốn đến cướp người. Tôi chạy về nói cho bà biết. Bà chỉ khóc ròng, còn cô nương thì muốn tìm cái chết. Cờ nhà đang lung lúng không biết làm sao thì may quá đại gia trở về tới.

Trần Lượng nghe nói tức giận đến nổi ba thì thần nhảy dựng, năm linh hào khí bay cao. Còn chưa kịp nói thì Lôi Minh trợn mắt tròn xoe, nói:

- Hay cho tên tù này!

Nói rồi cung tay đâm lên bàn một cái, tách trà bị bể nát làm Trần quần gia sợ hết hồn. Lôi Minh nói:

- Hay cho tên tiểu tử này, nhè thái gia mà chọc chớ! Lão Hồ vuốt râu nhè anh em ta mà gheo chớ! Được, được! Đây lão tam, chúng mình đi kiếm nó giết chết cái mạng chó của nó mới hả cơn giận của ta.

Trần Lượng nói:

- Trần Phước, chú vào bên trong thưa lại với bà và cô nương là không cần phải sợ, có ta về đây. Ta và Lôi Minh ca đi kiếm hần đây.

Nói xong Lôi Minh, Trần Lượng ra khỏi nhà, thẳng đến nhà Bì Chữ Xương. Lôi Minh kêu lớn:

- Ê, Bì Chữ Xương ra đây! Mi thừa lúc anh em ta vắng nhà mà dám hiếp đáp gia đình ta chớ. Mi thiệt là ăn tim hùm gan báo mới nhè thái tuế mà chọc giận, muốn vuốt râu hùm mà lại sờ trúng mắt chớ. Mi bộ không nghe danh đại thái gia sao mà đến chọc giận hử?

Trần Lượng cũng ở trước cửa chỉ chỗ mắng chửi om sòm. Lúc đó có người chạy vào bẩm báo. Bì Chử Xương mới ở huyện Đơn Dương về đến, đang ngồi ở thư phòng nói chuyện với Thông thiên hòa thượng Pháp Lôi, Trại vân long Hoàng Khánh, Tiểu táng môn Tạ Quảng. Bên ngoài có tên thủ hạ chạy vào báo:

Viên ngoại ơi, không xong rồi! Có cháu Trần Quảng Thái là Trần Lượng cùng với một người tên là Lôi Minh đến trước cửa nhà ta mắng chửi om sòm, kêu đích danh viên ngoại ra mà chửi.

Quản Thế Khoan ở một bên nói xen:

- Thừa viên ngoại, việc này hỏng to! Hai người này đụng tới không được đâu! Nghe nói họ giết người không kịp nháy mắt. Vậy mình phải làm sao đây?

Bì Chử Xương nghe nói sợ xanh cả mặt. Pháp Lôi nói:

- Hai người này chẳng dễ gì đụng đến họ, viên ngoại đừng nên ra ngoài tốt hơn, tôi đã có chủ ý. Quản Thế Khoan kè tai nghe dận... như vậy... như vậy... Hãy đi mau đi!

Quản Thế Khoan gật đầu đồng ý, lật đặt bước ra ngoài, thấy Lôi Minh, Trần Lượng đang mắng chửi huyền thuyên. Quản Thế Khoan cười hì hì, bước tới nói:

- Hai vị đại thái gia thôi đừng mắng chửi nữa.

Lôi Minh, Trần Lượng nói:

- Chú mau kêu tên họ Bì ra đây gặp ta!

- Viên ngoại chúng tôi hiện không có ở nhà. Hai vị đại thúc hãy bớt giận, nghe tôi phân tỏ vài lời.

- Chú họ gì?

- Tôi họ Quản. Chúng ta đều là người cùng phường kể ra cũng không xa lạ gì nhau. Trần đại thúc đừng có mắng chửi nữa. Việc này đại thúc chỉ nghe ở một phía mới nổi nóng như vậy chứ Bì viên ngoại chúng tôi đâu có nhờ ai đến cầu thân. Hồi nãy viên ngoại chúng tôi cũng có nghe việc này, chắc là kẻ tiểu nhân nào đó muốn quấy động thị phi, vu không cho viên ngoại chúng tôi là muốn cướp dâu. Viên ngoại chúng tôi muốn tìm biết xem ai là người đem sính lễ đến nhà đại thúc. Tìm được người đó rồi dù cho lão nhân gia bên đại thúc có bỏ qua chớ viên ngoachúng tôi không bỏ qua đâu. Đây chắc có kẻ thù oán với hai nhà Trần và Bì muốn tìm cách ly gián để cho hai bên chống đối nhau chơi đấy. Hai vị đại thúc hãy về trước đi, viên ngoại chúng tôi thiệt không có ở nhà. Nghe nói Trần lão viên ngoại lên huyện Đơn Dương không trở về, viên ngoại chúng tôi nhờ người đi nói giúp để Trần lão viên ngoại được trở về. Viên ngoại chúng tôi muốn gặp Trần lão viên ngoại để hỏi cho ra lẽ ai là người gây ra việc này. Hai vị đại thúc hãy về chờ tin, viên ngoại chúng tôi trở về nhà thế nào cũng qua gặp đại thúc.

Trần Lượng nghe xong, nói với Lôi Minh:

- Nhị ca, ở đây họ không dám nhận, chúng ta nên trở về nhà trước, xem chú tôi đã về hay chưa rồi sẽ tính.

Trần Lượng và Lôi Minh trở về nhà gặp bà thím thuật lại những việc vừa rồi. Lão thái thái thấy Trần Lượng đã về cũng yên tâm một phần. Tối hôm đó, không có kiệu nào đến cướp người, Trần Quảng Thái cũng không thấy trở về. Lôi Minh, Trần Lượng nghỉ ở nhà trước vẫn để tâm đề phòng nhưng không có việc gì xảy ra. Sáng sớm hôm sau thức dậy rửa mặt uống nước trà xong, Trần Lượng định sai người đến huyện Đơn Dương dò hỏi, bỗng nghe có tiếng gõ cửa bên ngoài. Trần Lượng và Lôi Minh bước ra xem. Bên ngoài đứng sẵn hai vị Ban đầu ở huyện Đơn Dương, một vị họ Lưu, một vị họ Đỗ, bảy tám tên tùy tùng và một cỗ xe. Trần Lượng nhìn ra người quen mới hỏi:

- Hai vị Ban đầu đến đây có việc chi?

Đỗ đầu, Lưu đầu nói:

- Hai vị có ở nhà thì hay quá! Các vị đã phạm tội rồi, mời các vị theo tôi lên nha môn. Chúng ta đều là chỗ quen biết, nể mặt nhau tôi không làm khó dễ hai vị, xin mời hai vị lên xe cho.

Lôi Minh, Trần Lượng nghe thấy câu đó không khỏi ngạc nhiên, hỏi:

- Tôi phạm tội gì nào?

Lưu đầu nói:

- Việc của hai vị làm sao hỏi chúng tôi. Giấy làm sao gói được lửa? Hai vị muốn nói gì cứ lên xe đã, đến nha môn sẽ nói sau.

Lôi Minh, Trần Lượng cũng chẳng biết là việc gì, chẳng thể không đi được. Ngay lúc đó kêu quản gia vào trong cho thái thái hay, hai người lên xe cùng đến huyện Đơn Dương. Khi hai người xuống xe vào đến Ban phòng, Lưu đầu, Đỗ đầu nói:

- Hai vị cảm phiền một chút nhé!

Nói xong kêu người lấy dây trói nghiêng Lôi Minh, Trần Lượng lại rồi cắt người canh giữ. Các quan nhân đi vào một lát rồi dẫn Lôi Minh, Trần Lượng đến dinh quan Tri huyện. Lệnh truyền ba ban Tráng, Tạo, Khoái chuẩn bị hầu, quan huyện sẽ thăng đường thẩm vấn. Truyền đem sai sự ra trước, các nguyên biện cầm dây xích dẫn Lôi Minh, Trần Lượng ra trước công đường. Kê có tiếng hô:

- Nơi Thất Lý Phố chặn đường của ngự nhiệm quan trưởng, làm bị thương ba người, cướp đi áo quần, đồ trang sức và tiền bạc, kẻ đứng đầu là Lôi Minh và Trần Lượng, hãy đưa vào!

Hai người nghe hô, sợ đến hồn bay ngàn dặm.

Vào công đường, hai người quỳ xuống báo danh:

- Tiểu nhân là Lôi Minh, tiểu nhân là Trần Lượng xin dập đầu bái kiến lão gia.

Quan Tri huyện bên trên vỗ kinh đường thét hỏi:

- Nay Lôi Minh, Trần Lượng! Hai người ở tại địa phương ta, nơi Thất Lý Phố ngoài cửa Tây chặn đường quan trưởng đi trấn nhiệm, đã thương ba người, cướp lấy quần áo, đồ trang sức và tiền bạc. Đồng bọn có bao nhiêu người, hãy khai báo mau!

Lôi Minh, Trần Lượng bò tới nửa bước, dập đầu hành lễ. Trần Lượng thưa:

- Kính bẩm lão gia, tôi ở Trần gia bảo, suốt mấy đời nay, gia truyền nghề buôn bán. Chúng tôi là hai anh em kết nghĩa sống về nghề bảo tiêu, mới từ xa trở về đây, đâu có làm điều gì phạm pháp? Địa phương của lão gia có vụ án đốt đèn cầm gậy cướp của giết hại người, hai chúng tôi hoàn toàn không rõ biết. Cầu xin lão gia thi ân cứu xét.

Quan Tri huyện nạt lớn:

- Hai tên này, đã lên công đường mà còn giả hàm chối cãi hả? Chờ cho bản huyện xét hỏi năm lần bảy lượt, tra khảo bằng cực hình, thịt da rách nát, chừng đó mới nhận tội thì đã muộn màng rồi! Đồng bọn của tụi bay có bao nhiêu người? Cứ khai thật ra đi!

Lôi Minh, Trần Lượng nói:

- Tiểu nhân thật tình oan uổng, cầu xin đại lão gia đền trời soi xét.

Quan huyện nổi giận, thét:

- Hai tên này thiệt là giáo hoạt đây, dám ở trước bản huyện chối bầy bầy chó! Đại khái là nhẹ tay hỏi tội bầy chẳng chịu khai mà! Bầy đâu, kéo chúng ra đánh mỗi đứa 40 hèo cho ta!

Trần Lượng nói:

- Xin lão gia tạm dứt cơn thịnh nộ, tạm khoan gia hình, tiểu nhân xin có lời trình thưa.

Bọn quan môn khoái mã ở nha môn vốn là chỗ quen biết. Họ biết Trần Lượng là người lực lâm trong mấy nhóm tại địa phương này. Họ biết rõ Trần Lượng tại địa phương này không hề gây án, hiện tại vâng theo trát của quan huyện phải bắt gấp Lôi Minh, Trần Lượng mà thôi. Mã khoái ở một bên nói:

- Hai người nói thật ra đi, lão gia khỏi phải động hình.

Trần Lượng nói:

- Xin lão gia đèn trời soi xét cho Tiểu nhân ở Trần gia bảo tại huyện Đơn Dương từ bao lâu nay, chú tôi mở tiệm vải ở địa phương này, các quan nhân dưới quyền của lão gia cũng biết rõ điều này. Còn Lôi Minh đây là người ở Long Tuyền Vụ, cùng tôi kết bạn từ nhỏ. Hai tôi hiện đang làm bảo tiêu, hôm qua mới trở về nhà, sáng nay lão gia sai người đến bắt trói chúng tôi và bảo là chúng tôi cướp của hại người ở Thất Lý Phố. Việc đó chúng tôi thiết sự là không biết. Nếu lão gia muốn dùng nghiêm hình để tra khảo, hai tôi thò hình không thấu, lão gia bắt hai tôi nhận mưu phản đại nghịch, hai tôi cũng đành nhận thôi. Nhưng lấy gì làm bằng? Lấy gì làm chứng? Lão gia đã làm quan thì mỗi mỗi phải rõ ràng mới được!

Quan Tri huyện nghe nói thế, bảo:

- Hai tên này còn nói quan huyện xử ép tụi bây chớ! Không cho tụi bây thấy chứng cứ, tụi bây còn già hàm chạy tội.

Nói rồi quan huyện phát lệnh bài sai sự. Giấy lát nghe tiếng xích sắt khua vang, quan nhân đưa một phạm nhân đến. Trần Lượng nhìn thấy người này, giật mình phát run, chắc mềm phen này khó sống.

212. Chương 213

Nhớ cừu xưa, tên giặc hại Lôi Trần

Lấy khẩu cung, hào kiệt bị quan hình

Nhìn thấy tên giặc bị điệu đến công đường, Trần Lượng cơ hồ muốn ngắt xiu, chắc mềm phen này khó toàn tánh mạng. Tên giặc khai một tiếng, khác nào cắn một miếng cấm pháp xương ba phân. Trần Lượng nhận ra tên giặc chính là Tống Bát Tiên.

Hồi trước Trần Lượng, Lôi Minh, Dương Minh vâng lệnh Tế Công đem thư đến Mã Gia Hồ. Trần Lượng đang ngồi xổm đi cầu, Tống bát Tiên mạo xưng là Thánh thủ bạch viên Trần Lượng lên ám toán, bị Trần Lượng bắt được. Theo ý Lôi Minh, Trần Lượng lúc đó định giết hắn, nhưng Oai trấn bát phương là người quân tử, nhân hậu, chẳng những khuyên Trần Lượng đừng giết hắn mà còn cho hắn năm lượng bạc để làm vốn buôn bán. Nào ngờ tên tiểu tử này đã quen theo thói ác, tại Thất Lý Phố ở địa phương đốt đèn cầm gậy giết chết ba tên gia đình, cướp đi áo quần đồ trang sức và tiền bạc. Đồng vụ bọn này có năm sáu tên, sau khi chia tang vật đều đi tứ tán cả. Chỉ có tên tiểu tử này không đi nên bị mã khoái của huyện Đơn Dương bắt được. Qua một lần thẩm tra trước công đường, hắn khai tuốt luốt hết.

Quan Tri huyện hỏi hắn:

- Đồng bọn có bao nhiêu người?

- Có Thông thiên hòa thượng Pháp Lôi, Tiểu táng môn Tạ Quảng, Trại vân long Hoàng Khánh, và mấy người nữa đều là dân Tây Xuyên. Ở Thất Lý Phố đón đường quan nhậm chức, giết chết ba tên gia đình, tang vật đem chia đều, bọn họ đều cao chạy xa bay, tôi cũng không biết đi hướng nào. Tôi được chia mấy mươi lượng bạc, liền tiếp thua mấy canh bạc sạch nhẵn.

Quan huyện nghe khai, trước hết truyền đem nhốt hắn vào ngục. Tống Bát Tiên lúc đầu cũng không định hại Lôi Minh, Trần Lượng. Chỉ tại Lôi Minh, Trần Lượng đứng ở trước cổng nhà Bì Chử Xương mắng chửi om sòm, Thông thiên hòa thượng Pháp Lôi kêu Quân Thế Khoan ra trước dùng lời ngon ngọt an ủi họ, dụng kế để cho Lôi Minh, Trần Lượng đừng đi. Pháp Lôi nói:

- Bì viên ngoại, hai người này không dễ đụng đến đâu! Lúc bình thường họ ra ngoài làm việc, thế nào lại không có gây cừu thù với người khác, họ cũng không để cho hai người này yên đâu!

Bì Chử Xương nói:

- Hiền đệ có cao kiến gì không?

- Không hề chị Tôi có một kế tuyệt diệu lắm, có thể đưa hai người này đến chỗ chết lắm đó! Đánh họ thì phải một lang, hai độc, ba tuyệt kế. Lượng nhỏ chẳng phải quân tử, không độc đâu là trượng phu Anh nếu không trị họ, họ cũng không tha anh đâu. Hậu hoạn sẽ lớn lắm đấy. Không cần nhiều, anh chỉ tung ra vài trăm lượng bạc có thể lấy tánh mạng họ như chơi.

Bì Chử Xương nói:

- Một trăm lượng đã có sẵn đây. Mà làm cách nào?

Hiện nay ở trong ngục huyện Đơn dương đang giam tên Tổng Bát Tiên. Tên này phạm tội ở Thất Lý Phố chặn đường quan nhậm chức cướp của, giết chết ba tên gia đình. Vụ án tôi có nhúng tay vào nhưng hẳn không biết tôi còn có một ngôi chùa tại địa phương này. Anh đến lao ngục chỉ tiền ra để được vào thăm rồi mua chuộc Tổng Bát Tiên, trước mặt quan huyện khai man cho Lôi Minh và Trần Lượng, chắc chắn thế nào họ cũng bị bắt giữ. Bị hình khảo tra, họ không chịu nổi đành phải nhận bừa thôi. Bọn họ thân thọ quốc pháp thì một là trừ được hậu hoạn, hai là nếu cướp con gái của TrầnQuảng Thái, không làm cách này thì không xong đâu. Khi gặp Tổng Bát Tiên, đừng nhắc về việc gặp bọn tôi nhé!

Bì Chử Xương nói:

- Phải đó, tôi phải đến huyện Đơn Dương ngay mới được.

Nói rồi lập tức vào nhà trong lấy theo 500 lượng bạc, sắp đặt hai cỗ xe ngựa cùng kẻ tùy tùng thẳng lên huyện Đơn Dương. Bì Chử Xương vừa xuống ngựa, các quan nhận ra người quen bèn hỏi:

- Bì viên ngoại, ông đến đây có việc chi?

- Tôi vào ngục thăm một người bạn.

Bảo gia nhân giữ ngựa, Bì Chử Xương đem theo 10 phong bạc bước tới cửa ngục kêu gọi. Viên quan ngục bước ra hỏi:

- Ông tìm ai?

- Xin hỏi tôn giá họ gì?

- Tôi họ Tiền.

- Tôi có 200 lượng bạc xin gửi ông uống trà. Tôi muốn gặp Tổng Bát Tiên nói vài câu, có được không?

Quản ngục nghe nói đến tiền mắt sáng rỡ, nói lia lịa:

- Được, được chứ!

Lập tức mở cửa ngục đưa Bì Chử Xương vào phòng mình ngồi đợi Tổng Bát Tiên tới rồi tránh đi chỗ khác. Tổng Bát Tiên chưa hề quen biết với Bì Chử Xương, bước vào phòng hỏi:

- Tôn giá tìm tôi phải không?

- Đúng thế, chú có phải là Tổng Bát Tiên không?

- Vâng, chính tôi.

- Tôi họ Bì, đến nhờ chú một việc. Hiện giờ huyện nha kết thúc vụ án chưa?

- Chưa, mới có thẩm vấn một lần, còn chưa định án. Năm sáu người hành sự mà mới chỉ bắt được có một mình tôi thôi.

- Nếu như vậy thì càng hay Tôi có hai đứa cừ thù, khi chú ra nơi xét xử cứ một mực cung khai là bọn họ cầm đầu giúp chú. Tôi để lại cho chú 200 lượng bạc cho chú lót tay Ở hàng quán muốn ăn cái gì cứ gọi cái đó. Sau này tôi sẽ chi thêm 1.000 lượng bạc lo lót quan trường chạy tội cho chú.

Tổng Bát Tiên xưa nay là kẻ nghèo khổ, trong tay không có tiền lại không có bè bạn, vào trong ngục cũng không ai săn sóc. Ăn một chén cơm tù cũng không đủ no, nghe Bì Chử Xương nói bùi tai quá, vừa có tiền lại vừa có ăn, còn có người lo lót chạy tội cho nhẹ án, đại khái sống không được thì vui lúc nào được lúc này, trước hết không bị hành hạ là được rồi! Tổng Bát Tiên trong lòng rất khoái, hỏi:

- Bì đại gia, ông muốn tôi vụ cho ai?

- Tại Trần gia bảo ở địa phương này có Lôi Minh, Trần Lượng mở tiệm bán vải. Hiện giờ họ có ở nhà đấy!

- Hai tên Trần Lượng, Lôi Minh tôi có biết. Hơn nữa trước đây tôi và họ cũng có thù hiềm, có lần tôi bị Trần Lượng bắt giữ. Việc này ông cứ để tôi lo, chỉ cần ông để tâm đến tôi là được.

Bì Chử Xương lập tức để lại cho Tổng Bát Tiên 200 lượng bạc rồi ra khỏi ngục. Lại đến gặp vị trực đường, nhờ vị này tối hôm nay khi sắp xếp các vụ án, đưa vụ án Tổng Bát Tiên ra xử trước, rồi đưa cho vị trực đường 50 lượng bạc. Quan huyện xử án, xử vụ nào trước vụ nào sau đều do vị trực đường này sắp xếp cả. Ông ta xếp ai trước thì xét người đó. Bì Chử Xương thu xếp ở nha môn xong, đến tiệm cơm chuyên cung cấp tin tức cho Tổng Bát Tiên, viết một lá thư đưa vào trong ngục. Bảo chủ quầy tiệm cơm biết trong ngục có Tổng Bát Tiên ăn uống bao nhiêu tiền cứ đến ta mà lấy. Chủ quầy đồng ý vì biết Bì viên ngoại là một vị tài chủ rất sộp. Bì Chử Xương thu xếp công việc xong trở về nhà.

Tối lại quan Tri huyện thẳng đường, thấy vụ tra xét đầu tiên là vụ Tổng Bát Tiên đón đường cướp của giết người ở Thất Lý Phố. Quan huyện truyền đưa Tổng Bát Tiên lên. Nguyên biện đưa Tổng Bát Tiên ra trước công đường, quan huyện hỏi:

- Tổng Bát Tiên, người ở Thất Lý Phố chặn đường cướp của giết chết ba người, đồng bọn mi tất cả có mấy người?

Tổng Bát Tiên nói:

- Tiểu nhân không dám công khai sợ lão gia nổi giận, bọn tôi tất cả là sáu người, ba người đều đã về Tây Xuyên rồi, còn lại hai người cầm đầu hiện ở Trần gia bảo tại địa phương này, một người là Thánh thủ bạch viên Trần Lượng, còn người kia là Phong lý vân yên Lôi Minh. Ban đầu hai người này đề xướng, bọn tôi a tòng, cướp được 800 lượng bạc, họ chia tôi 80 lượng còn hơn 700 lượng họ lấy hết. Đó là lời khai sự thật không một câu dối trá.

Quan Tri huyện nghe khai như thế mới ra trát đòi bắt trói ngay Lôi Minh, Trần Lượng giải về. Hôm nay trước công đường Lôi Minh, Trần Lượng hỏi quan Tri huyện lấy gì làm bằng chứng, quan huyện mới truyền dẫn Tổng Bát Tiên ra đối chất.

Tổng Bát Tiên ra trước công đường quỳ lạy, quan Tri huyện hỏi:

- Nay Tổng Bát Tiên, người có biết hai người kia không?

Tổng Bát Tiên nói:

- Lôi đại ca, Trần đại ca, hai anh thú nhận việc này đi! Vụ này các anh khởi xướng đầu tiên. Đánh cướp nhà quan đi trấn nhiệm, giết chết ba tên gia đình lấy được 800 lượng bạc, hai anh nói tôi là phổ kỵ không thể cho nhiều, chỉ lấy một phần thôi, còn lại chín phần các anh lấy hết. Hiện nay tôi bị bắt giữ, hai anh không thèm ngó ngang tới, làm gì cũng không biết. Tôi bị bắt thọ hình, tính là chịu một mình thôi, không muốn kéo hai anh vào làm chệch Ai bảo các anh vô tình? Thôi thì chúng ta cùng ăn một chỗ, cùng vui buồn một chỗ, vậy chúng ta cùng cung khai để lãnh án chung luôn!

Lôi Minh, Trần Lượng nghe Tổng Bát Tiên nói, giận đến tím mặt. Quan huyện ngồi bên trên gõ kinh đường hét:

- Lôi Minh, Trần Lượng! Hai đứa bây còn chối quanh co chưa chịu khai ra à? Đợi bản huyện ba lần bảy lượt tra hỏi, chùng thịt da rách nát mới chịu cung chiêu hả?

Trần Lượng nói:

- Tổng Bát Tiên, tên tiểu bối này ăn nói bậy bạ không thôi! Trước công đường có thần làm chứng, họ Trần ta có bao giờ cùng với mi làm việc trộm cướp đâu? Ai quen thân với mi Mi vô cớ ra ngoài gây án rồi đổ riết cho họ Trần tạ Trước đây ta không nỡ giết mi, bởi lòng thương mà sanh họa hại này!

Tổng Bát Tiên nói:

- Hai anh không cần chối cãi quanh nữa, tôi đã cung khai sự thật hết rồi, các anh không khai không được đâu!

Lôi Minh tức giận lắm đến nỗi ba thi thần nhảy dựng, năm linh khí bay cao, trợn mắt nghiêng rằng nói:

- Hay cho thằng tù này, hai đứa tao cùng với mi xưa kia không oán, gần đây không cừ, sao mi lại ngậm máu phun người như thế?

Quan Tri huyện thấy Lôi Minh, Trần Lượng tức giận la hét mới vỗ kinh đường, nói:

- A, hai tên Lôi Minh, Trần Lượng lớn mật này! Đây là công đường của bản huyện mà tụi bây đến la lối om sòm hả? Tụi bây chẳng coi luật pháp ra gì mới dám la lối trước công đường của tã Bầy đâu, lòi chúng xuống đánh một trận!

Trần Lượng nói:

- Xin lão gia tạm bớt giận, tiểu nhân có việc thưa trình.

- Có việc gì hãy nói mau! Quan huyện dục.

- Chúng tôi cùng Tống Bát Tiên có cừ thù. Trước đây, khi chúng tôi cùng bạn đem thơ lên Mã Gia Hồ, giữa đường đau bụng quá tôi phải đi cầu ở trong rừng. Tống Bát Tiên cầm dao lén từ đằng sau lưng định tới chém tôi, bị tôi ngó thấy và bắt được. Hỏi tên hấn, hấn mạo nhận tên tôi, tôi định đưa hấn lên quan trị tội, hấn năn nỉ quá tôi mới thả ra. Nào ngờ hấn nhớ lại cừ xưa, cướp đường bị bắt hấn lại khai quàng cho chúng tôi.

Quan huyện nói:

- Tên này ăn nói bậy bạ không! Bầy đâu, lòi chúng đánh cho một trận.

Lập tức Lôi Minh, Trần Lượng bị kéo xuống, mỗi người bị đánh 40 bả. Đánh xong, quan huyện hỏi cung tiếp. Lôi Minh, Trần Lượng một mực vẫn kêu oan. Quan huyện lại truyền dùng kim kẹp gia hình rồi sẽ hỏi tiếp. Ba cây côn là tổ của năm hình, lòng người tự sát chẳng phải sắt, quan pháp như lò chính là lò!

Sau lệnh truyền, Lôi Minh, Trần Lượng bị đem đi kẹp. Sắp sửa động hình thì ngoài cửa nha môn có tiếng la lớn:

- Đại lão gia ôi, oan uống lắm!

213. Chương 214

Tế Thiên sư, Đơn Dương cứu Lôi, Minh

Huyện Hải Triều, Tăng đạo gặp huyện chủ

Người nói “Đại lão gia ôi, oan uống lắm!” chính là Tế Diên Hòa thượng.

Tế Diên Hòa thượng từ đâu đến thế? Nguyên khi ở Tàng Trân Ổ, Tế Diên đốt chết Thần thuật sĩ Hàn Kỳ trong lò Bát quái, Xích phát linh quang và bọn giặc sợ hãi chạy tứ tán. Tế Diên không rượt theo họ, và cảm nghe bất rùng mình. Ấn linh quang biết bọn Lôi Minh, Trần Lượng đang gặp nạn, làm sao có thể bỏ qua không cứu? Từ Tàng Trân Ổ, Tế Diên theo đường lớn thẳng đến huyện Đơn Dương. Một hôm đi đến huyện Hải Triều, gặp dòng sông bắc ngang chiếc cầu Nam Bắc. Tế Diên đang đi đến tòa Trấn điểm thì có một người bước tới, nói:

- Hòa thượng khoan đi đã! Ở địa phương chúng tôi có tin tức này hay lắm!

- Tin tức gì thế?

- Địa phương chúng tôi đây tên là Thạch Phật trấn, vì bên đường Bắc ở cửa phía Nam thôn có một ngôi chùa Phật đá. Đã bao năm nay không tu sửa gì cả, cũng không có hòa thượng hay đạo sĩ đến ở. Ba hôm trước Phật đá hiển thánh, từ trong chùa, Phật đá tự động đi ra đứng trên cầu để người qua lại cho tiền. Bất luận là nhiều hay ít, nếu không cho tiền Phật đá không cho đi quạ Việc này làm nhiều người phát khiếp.

Phật đá mà biết hóa duyên à? Ông nghĩ xem tin tức này có mới lạ không? Có hòa thượng, lão đạo hóa duyên, hoặc đánh trống, hoặc khua leng keng thì có, chứ chưa nghe nói Phật đá biết hóa duyên bao giờ!

Tế Diên nghe nói, án linh quang rõ biết hết, bèn hỏi:

- Nếu không cho tiền rồi qua cầu có được không?

- Không được đâu! Nhiều ít gì cũng phải cho, nếu không cho thì không qua được. Hiện tại các bô lão trong thôn chúng tôi đốt hương khẩn nguyện với Phật đá, xin giúp đỡ hóa duyên sửa chữa và đừng hù dọa người ta nữa. Họ treo trên cổ Phật đá một cái túi vải vàng, trên viết: “Mộ hóa thập phương”. Trên cầu để một cái thúng to, người qua lại bỏ tiền vào đó. Ba hôm nay số tiền lên cũng khá, không tin ông cứ đến đó thử xem.

Tế Diên đi thẳng tới trước, đến đầu phía Nam thôn xem thử, quả nhiên thấy có một chiếc cầu lớn, bên trên một ông Phật đá đứng sừng sững. Tế Diên thấy bên đường ở đầu thôn có một quán rượu bèn bước vào kêu cơm rượu, tự rót tự uống vừa nghe các thực khách bàn tán về việc Phật đá hóa duyên. Tế Diên ăn xong kêu tính tiền. Phổ ký cho biết tất cả là 360 tiền. Tế Diên nói:

- Ghi sổ cho ta đi!

Phổ ký nói:

- Không được, tiệm tôi không ghi sổ.

- Không chịu ghi sổ thì đi lấy cho ta.

- Lấy ở đâu?

- Lấy trong cái thúng lớn trước Phật đá trên cầu ấy.

- Ấy chết, không dám đâu. Ở địa phương chúng tôi có người không tin, đến đó chộp lấy tiền, lập tức có báo ứng ngay: nếu không nhứt đầu đứng không vững thì cũng vẹo xương sống không dậy được.

- Để ta lấy tiền cho người xem.

- Ừ được, tôi sẽ đi theo Hòa thượng.

Tế Diên bước ra khỏi quán đi thẳng lên cầu, đến trước thúng thò tay lấy ra 360 tiền đưa cho phổ ký. Ai nấy thấy Hòa thượng không việc gì, bèn nói:

- Lạ thiệt, người ta chỉ lấy một tiền thôi mà bị báo ứng ngay. Phật đá hóa duyên cho Hòa thượng xài, chuyện rõ trước mắt mới lạ kỳ chứ!

Đương bàn luận tới đó thì nghe phía Bắc có tiếng:

- Vô lượng Phật! Đạo Tế! Đây là thiện duyên của Phật Tổ mà ông dám loạn động à?

Mọi người nhìn thấy từ trong chùa đá đi ra một lão đạo sĩ. Vị này đầu đội đạo quan bằng vải xanh, lưng buộc dây tơ màu vàng hạnh, vớ trắng vân hài, mặt như cổ nguyệt ba thu, tóc như tuyết ba đông, tóc mai như sương tháng chín, một bộ râu quai nón bạc trắng phất phơ trước ngực, tay trái xách một giỏ hoa, tay phải cầm chiếc phát sái, sau lưng đeo Càn khôn ảo diệu đại hồ lô, người này chẳng phải ai khác mà là Đông phương thái duyệt Lão tiên ông Côn Lôn Tử ở Thượng Thanh cung trên núi Thiên thai.

Nguyên lão tiên ông lúc rảnh không làm chi, bèn xuống Thiên Thai, dạo chơi tam sơn ngũ nhạc. Trước hết, đến Lâm An tìm Tế Diên mà không thấy. Một hôm đến trấn Thạch Phật, nhìn thấy tòa Thạch Phật viện, tường vách lở lói, điện vũ vẹo xiêu, bao năm không được tu bổ, cũng không có trụ trì. Lão tiên ông miệng niệm!

- Vô lượng Phật! Thiện tai, thiện tai!

Và tự nghĩ thầm: “Đồ đệ ta là Tiểu côn lôn Quách Thuận hiện chưa có miếu. Mình nên sửa lợp ngôi miếu này cho Quách Thuận, cũng vừa làm hạ viện cho Thượng Thanh cung thì còn gì bằng!”. Nhưng tính lại công trình quá to tát, độc lực khó thành. Có ý muốn hóa duyên tại địa phương mà coi lại dân cư nơi đây quá thưa thớt, không có thiện nam tín nữ phát tâm. Xem ra chiếc cầu này nổi liền đại lộ, người qua lại rất

hiều. Lão tiên ông nghĩ thầm: “Chi bằng mình vào trong miếu thi triển pháp thuật, cho Phật đá đi hóa duyên mới có thể làm kinh động lòng người”. Nghĩ rồi Lão tiên ông bèn ra phía sau miếu, đại diện rất rộng rãi, bèn ngồi ở đó bất quyết niệm chú dùng phép Ban vận đưa Phật đá ra cầu đón đường mọi người. Lão tiên ông ngồi ở trong đại diện nhắm mắt dưỡng thần, bên ngoài có ai đi qua cầu, tiên ông ở trong đều biết. Lão tiên ông dự định hóa duyên 100 ngày có đủ số tiền sẽ bắt đầu động công. Hôm nay mới được ba ngày, nào ngờ Tế Công thiên sư lại tới, thò tay lấy tiền trong thúng. Lão tiên ông bên trong biết được mới ứng tiếng niệm “Vô lượng Phật” rồi bước ra ngoài, nói:

- Đạo Tể, đây là thiện duyên của Phật môn mà ông dám vọng động ư?

Tế Diên cười ha hả, nói:

- Chà lâu quá mới gặp!

Lão tiên ông liền bước tới cúi đầu chào hỏi:

- Thánh tăng từ đâu tới đây?

- Hòa thượng ta từ Thường Châu đến, chỉ nhờ vì Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong nhóm chúng phản nghịch, quan Tri phủ Thường Châu nhờ ta giúp đỡ bắt bọn giặc, Lão tiên ông trong vụ này công đức cũng không nhỏ.

- Thánh tăng đã đến đây, tôi xin Thánh tăng từ bi giúp tôi hóa duyên tu đạo, thật là công đức Thánh tăng không nhỏ.

- A Di Đà Phật, thiện tai, thiện tai! Tòa miếu này công trình quá lớn, độc lực khó thành. Tiên ông nhờ Hòa thượng ta hóa duyên để giúp ông tu sửa được dễ dàng mà Hòa thượng ta phải đi huyện Đơn dương, không có rảnh đây. Hay là ta với tiên ông cùng lên bản huyện nhờ quan huyện ở địa phương kêu gọi dùm các thân hào phú hộ tại đây giúp ông sửa miếu.

- Rồi đi như thế nào đây? Quan huyện địa phương đâu để ý đến việc đó được?

- Ta nói được là được mà!

Các người ưa nhiệt náo thấy lão đạo và Hòa thượng nói chuyện rất thân mật càng ngạc nhiên hơn. Tế Diên hỏi:

- Xin lỗi quý vị, địa phương này thuộc về huyện nào?

- Thuộc về huyện Hải triều.

- Ở đây vị nào làm ơn gọi các bô lão trong thôn đến đây để ta giao thúng tiền này cho các bô lão cất để sửa chùa.

Có người đi tìm, giây lát có hơn mười vị bô lão trong thôn đến. Mọi người hỏi:

- Hòa thượng tìm chúng tôi có việc gì? Và ở chùa nào?

- Ta là Tế Diên tăng ở chùa Linh Ẩn. Còn vị này là Đông phương thái duệ tiên ông ở Thượng Thanh cung trên núi Thiên Thai. Hai chúng tôi muốn sửa lại chùa Thạch Phật này, trước hết xin đem thúng tiền giao cho quý vị để chi dùng cho lễ động công.

Mọi người nghe nói, biết Tế Diên là bậc tiếng tăm đồn khắp, bèn nói:

- Té ra là Thánh tăng trưởng lão.

Nói xong ráp lại hành lễ Hòa thượng. Tế Diên đem thúng tiền giao cho các bô lão rồi mới cùng tiên ông đi thẳng đến nha môn huyện Hải Triều. Đến nơi, Tế Diên nói:

- Xin chào, xin chào quý vị!

Các đương sai hỏi:

- Đại sư phó đến đây có việc gì?

- Cảm phiền quý vị vào bên trong thông báo cho huyện thái gia biết có ta là Tế Diên ở chùa Linh Ẩn muốn ra mắt.

Sai nhân vào trong bẩm báo, nhằm lúc quan huyện rảnh rang ở thư phòng. Sai nhân vào thỉnh an rồi báo:

- Bẩm lão gia, hiện có Tế Diên tăng ở chùa Linh Ẩn ở bên ngoài đến xin ra mắt!

Quan Tri huyện nghe nói có Tế Diên đến, vui mừng vô kể. Quan huyện này nguyên là người ở huyện Long Du, họ Trương tên Văn Khôi. Trước đây được Tế Công cứu tánh mạng, sau đó đi thi liên trúng tam trường được bổ nhiệm Tri huyện và đả nhậm huyện Hải Triều hơn một năm nay. Hôm nay nghe nói có Tế Diên đến, lật đặt bước ra ngoài nghinh tiếp, nói:

- Bạch Thánh tăng! Lão nhân gia từ trước đến nay vẫn khỏe hỉ? Lâu quá không gặp được người! Đệ tử đang nghĩ nhớ đến lão nhân gia. Còn vị đạo gia này quý tánh là chi?

- Đây là Đông phương thái duyet Lão tiên ông.

Trương Văn Khôi lật đặt bước tới hành lễ và mời vào thư phòng. An tọa xong, gia nhân bưng trà lên hầu. Trương Văn Khôi hỏi Tế Diên:

- Bạch thánh tăng, người từ đâu đến đây?

- Ta từ phủ Thường Châu, nhân vì Từ Vân quán cầu kết với bọn giặc, Thái thú Thường Châu mời Hòa thượng ta đến giúp bắt giặc.

Đang nói tới đó thì có Tam ban Đô đầu của huyện bước vào. Người này họ An tên Thiên Thọ, rất có hiếu với mẹ. Mẹ anh ta bị bệnh nặng, uống thuốc nhiều thầy mà không thuyên giảm. Nay nghe có Tế Diên là bậc danh đức vang dội về diệu dược linh đơn cứu giúp mọi người, An Thiên Thọ bước tới thư phòng dập đầu hành lễ, nói:

- Cầu xin Thánh tăng trưởng lão đại phát từ tâm cho! mẹ con năm nay 65 tuổi, bình thường bị chứng đàm suyễn ho hen, nay lại tái phát rất là trầm trọng, nằm liệt trên giường năm, sáu ngày nay. Cầu xin thánh tăng trưởng lão ban cho một ít thuốc để mẫu thân con uống. Xin dập đầu lạy tạ Thánh tăng.

- Không sao đâu, Tế Diên nói, để ta cho chú một viên thuốc đem về cho mẹ chú uống là khỏe ngay thôi.

Nói rồi, Tế Diên móc ra một cục thuốc đưa cho An Thiên Thọ, An Thiên Thọ mừng rỡ cảm tạ Hòa thượng rồi đi ra. Tế Diên nói với quan huyện:

- Lão gia này, hôm nay ta đến muốn nhờ lão gia giúp cho một việc.

- Chỉ cần việc đó tôi làm được, Thánh tăng dạy bảo tôi muôn chết không từ nan.

- Tại trấn Thạch Phật ở địa phương lão gia có ngôi chùa Thạch Phật, bao năm nay không được sửa chữa, vách tường lở lói, trính xiêng xiêu vẹo. Vị đạo gia này muốn sửa sang ngôi chùa đó mà công trình lớn quá, độc lực khó thành, muốn tự mình hóa duyên mà chưa chắc có thể hóa duyên đủ. Xin nhờ lão gia một việc công đức là mời thân hào phú hộ tại địa phương ra sức giúp đỡ đạo gia trùng tu viện Thạch Phật, đó cũng kể là làm một việc thiện.

- Thánh tăng đã dạy bảo như thế, việc đó sức tôi có thể làm được. Hiện nay đệ tử có một mối lo âu, cầu xin Thánh tăng giúp giải quyết cho.

- Việc gì thế?

Trương Văn Khôi mới đem sự việc kể lại một lượt và yêu cầu Hòa thượng đại thi pháp lực đuổi bắt yêu quái.

214. Chương 215

Bắt yêu quái, pháp bảo thành kỳ công

Biện lễ ngay, Tế Công cứu đồ đệ

Tế Diên hỏi Trương Văn Khôi:

- Việc gì thế?

- Từ khi đảo nhiệm đến giờ, trong nha môn của đệ tử, tiểu muội bị yêu tinh quấy phá luôn. Từ trước tới nay đệ tử không hề tin dị đoan, loạn thần yêu quái. Đệ tử chỉ cho là tiểu muội bị điên loạn. Về sau càng lúc càng dữ dội hơn. Hiện giờ tiểu muội hình dáng đối khác, cũng không ăn uống chi, mỗi tối từ canh một đến canh hai yêu tinh lại đến, ở trong phòng tiểu muội nói chuyện, bên ngoài nghe rõ mồn một, làm cho mọi người sợ quá không ai dám ra sau cả. Cầu xin Thánh tăng từ bi bắt yêu an trạch đuổi quỷ trị bệnh cứu tánh mạng cho tiểu muội.

Tế Diên án linh quang rõ biết cả, bèn nói:

- Thôi được không sao đâu, tối nay cho dọn đồ đạc của cô nương và bảo cô nương sang phòng khác. Ta cùng lão đạo tối nay vào phòng đó chờ đợi yêu tinh.

- Thế thì tốt quá! Thánh tăng bắt yêu có cần dùng thứ gì không?

- Không dùng thứ gì cả.

Trương Văn Khôi tức thì cho gia nhân đưa tin vào nhà trong, bảo cô nương dời sang phòng của lão thái thái. Trương Văn Khôi lại bảo lau dọn thư phòng chuẩn bị dọn tiệc rượu tại đó. Gia nhân vâng dạ lau dọn bàn ghế sắp đặt thức ăn, Trương Văn Khôi đích thân tiếp đãi Tăng Đạo, hai bên cùng ăn uống nói cười vui vẻ.

Lão tiên ông hỏi Tế Diên:

- Ngày mai Thánh tăng đi đâu?

- Ngày mai tôi phải đi đến huyện Đơn Dương gấp, bây giờ đồ đệ tôi là Lôi Minh, Trần Lượng đang mắc nạn ở đó. Tôi không đi không được. Việc của lão tiên ông sửa miếu để nhờ lão gia đây lo cho, nhờ lão gia đây chịu khó một chút là được thôi.

Trương Văn Khôi nói:

- Tiên trưởng cứ yên tâm, ngày mai tôi cho người gọi các thân hào nhân sĩ đến thương lượng để chung thành nghĩa cử.

Chuyện văn ăn uống xong, trời đã lên đèn. Tế Diên hỏi:

- Phía sau đã dọn dẹp xong chưa? Hai chúng ta ra sau nhé! Để chúng ta bắt được yêu tinh cho các người xem.

Trương Văn Khôi lập tức kêu gia nhân cầm đèn đi trước dẫn đường cùng ra phòng tiểu thư ở phía sau. Đó là căn nhà tứ hợp, cô nương ở Bắc thượng phòng phía Đông. Trương Văn Khôi cùng hai vị tăng, đạo bước vào phòng. Tế Diên nói:

- Lão gia hãy đi ra đi! Chờng nào tôi kêu, các vị hãy tới.

Trương Văn Khôi vừa quay mình đi ra thì Tế Công cùng lão đạo sĩ đều ngồi xếp bằng nhắm mắt dưỡng thần. Chờ đến trống điểm canh hai, nghe bên ngoài có tiếng gió động. Tế Diên nói:

- Tới rồi đó.

Lão đạo sĩ nói:

- Không cần Thánh tăng phải bắt nó, thứ yêu ma con con đó cần gì lão gia nhân phải nhọc sức, để tôi bắt nó cho.

- Cũng được!

Lão tiên ông lập tức lấy Càn khôn ảo diệu đại hồ lô cầm sẵn trên tay. Kế nghe bên ngoài có tiếng hô:

- Ngô thần đã tới.

Tiếp theo một tiếng la:

- A, trong nhà có mùi người lạ, ai cả gan dám đến quấy rầy nhà của Ngô thần thế?

Lão tiên ông và Tế Diên nín thinh. Từ bên ngoài, yêu tinh sấn sả bước vào. Đó là một người dáng vẻ thư sinh công tử, đầu đội khăn văn sinh công tử bằng đoạn màu phấn lãng có thả hai dải trên thêu hoa loa kèn ẩn mây, trên thêu ba đoá lam hoa, lưng buộc dây tơ, vớ trắng cổ cao trên đôi giày đế dày, mặt như chầu bạc, đẹp như ngọc, mày thanh mắt đẹp sáng ngời.

Lão tiên ông nhìn thấy, nói:

- Hay cho con yêu ma này lớn gan thiệt! Dám khuấy nhiễu chốn nhơn gian hử Sơn nhân bắt mi đây.

Lập tức nắp Càn khôn ảo diệu đại hồ lô được mở ra, phóng ra năm đạo hào quang. Con yêu tinh đó sửa soạn chạy trốn, nào ngờ chiếc Càn khôn ảo diệu đại hồ lô này, bất luận là yêu tinh đại đạo nào cũng khó chạy khỏi. Ngay lúc ấy hào quang cuốn lại, hút lấy yêu tinh vào trong. Lão tiên ông niệm chú lâm râm, nghiêng hồ lô trút yêu tinh ra. Yêu tinh đã hiện nguyên hình bị lão tiên ông dùng chú triệt giữ, không nhúc nhích được. Té ra là một con cá thu đen to xộn.

Con cá thu đen này có hơn 3.000 năm tu luyện. Nhân vì trước đây khi Trương Văn Khôi đi đáo nhậm, ngồi thuyền qua Tây Hồ, cũng tại cô nương xinh đẹp quá, ngồi bên cửa sổ nhìn ra ngoài bỗng lọt vào mắt chàng cá thu đen yêu tinh kia. Hắn bèn hóa ra một văn sinh công tử cứ theo vắn vít bên cô nương mà không lo tu chánh vụ mới bị lão tiên ông bắt được như hôm nay. Bắt được yêu tinh, tiên ông hô mọi người vào xem. Bên ngoài đã có người chạy vào báo với Trương Văn Khôi.

Mọi người chạy ra phía nhà sau xem kỹ yêu tinh chính là con cá thu đen lớn. Lão tiên ông nói:

- Con nghiệt súc này dám đến quấy phá nhơn gian hử? Thiệt là đáng giận!

Nói rồi tay kiếm lia một nhát, cá thu bị đứt làm hai đoạn.

Tế Diên thấy lão tiên ông giết chết cá thu rồi, chỉ biết niệm:

- A Di Đà Phật, thiện tai, thiện tai!

La Hán gia biết rõ hôm nay lão tiên ông giết Hắc thu tinh rồi sau này thế nào cũng có Bát quái náo Lâm An để báo thù cho Hắc thu tinh chớ chẳng không. Đó là chuyện sau.

Lão tiên ông giết Hắc thu tinh rồi. Trương Văn Khôi bước tới hành lễ nói:

- Đội ơn lão tiên trưởng đã phát từ tâm giết chết yêu tinh chọ. Từ nay tiểu muội chắc sẽ bình phục lại được.

Nói rồi hối gia nhân dọn tiệc khoản đãi. Trương Văn Khôi cùng Hòa thượng và Lão tiên ông ăn uống vui vẻ. Phút chốc trời đã vụt sáng, Tế Diên nói:

- Tôi có việc gấp xin cáo từ! Việc của Lão tiên ông xin lão gia để tâm lo lắng chọ. Hôm khác Hòa thượng ta sẽ trở lại tạ Ôn.

Trương Văn Khôi nói:

- Thánh tăng cần gì phải nói khách sáo như vậy? Lão nhơn gia có việc, đệ tử không dám cầm lại. Lúc nào rảnh rồi, xin lão nhơn gia đến nha môn đệ tử ở lại ít hôm.

- Được mà!

Lão tiên ông nói:

- Thánh tăng có việc xin cứ tự nhiên, hôm khác xin đến cảm tạ.

- Đâu dám! Tế Diên nói.

Nói xong cáo từ. Trương Văn Khôi và Lão tiên ông đưa ra đến tận ngoài cửa. Tể Diên vòng tay từ biệt, thuận theo đường lớn đi đến huyện Đơn Dương. Vừa đến cổng nha môn cũng đúng lúc quan Tri huyện ra lệnh kẹp Lôi Minh, Trần Lượng. Tể Diên ở bên ngoài hô lớn:

- Đại lão gia ơi, oan uổng lắm!

Quan huyện ngược nhìn lên, người đến chính là Tể Công thiên sự Lão gia lật đặt đứng dậy, hai tay ôm quyền nói:

- Chào Thánh tăng mới đến!

Quan Tri huyện này họ Trịnh tên Nguyên Long, nguyên từ huyện Khai Hóa thăng bổ về huyện Đơn Dương. Tể Diên lúc trước bắt Khương Thiên Thoại ở chùa Thiết Phật tại huyện Khai Hóa nên quan huyện có biết Tể Công là người đạo cao đức trọng. Gặp Tể Công, quan huyện lật đặt đứng dậy ôm quyền nói:

- Lâu quá mới gặp Thánh tăng! Lão nhân gia từ đâu đến đây?

- Lão gia hãy tạm gác việc này qua một bên, Hòa thượng ta có việc muốn nói với lão gia đây!

Quan huyện ra lệnh trước hết đưa bọn Tống Bát Tiên, Lôi Minh, Trần Lượng xuống ngục, bãi hầu và mời Tể Diên vào hoa sảnh uống trà. Trịnh Nguyên long hỏi:

- Thánh tăng từ đâu tới đây vậy?

- Hòa thượng ta đến đây không có việc gì khác mà là vì cứu đồ đệ ta mà thôi.

- Ai là đồ đệ của Thánh tăng?

- Chính là Lôi Minh và Trần Lượng đấy. Họ chính là kẻ làm bảo tiêu, vụ án này họ bị Oan ức lắm. Ở Thất Lý Phố, bọn giặc cướp đường đốt đèn cầm gậy giết ba mạng người, Hòa thượng ta đều biết rõ cả. Hiện bọn đó còn ở lẫn quần tại địa phương lão gia đấy. nếu lão gia không tin, Hòa thượng ta dẫn người đi bắt cho xem.

- Thánh tăng đã làm việc đó là quá tốt rồi, đệ tử cầu mà không được nữa là!

- Lão gia làm quan tại địa phương này, thanh danh như thế nào?

- Đệ tử cũng không biết nữa.

- Lão gia là người công chính liêm minh, chỉ có thủ hạ lão gia là chuyên quyền tác tệ thái quá. Hiện có Trần Quảng Thái, chủ tiệm bán vải, mấy hôm trước đến dâng cáo trạng kêu oan, tại sao lão gia không phân trắng đen bắt giam ông ta lại mà không đưa ra xét hỏi?

- Không thấy có vụ đó. Cũng không thấy có người họ Trần nào đến kêu oan cả.

- Lão gia không tin thì kêu bọn thủ hạ lên hỏi xem?

Trịnh Nguyên Long lập tức truyền gọi bọn trực nhật, người chuyên án vào hỏi:

- Hiện tại có một người tên là Trần Quảng Thái đến dâng cáo trạng kêu oan, các người ai bắt giữ mà không trình cho ta hay? Do ai làm, nói thiệt ra đi! Nếu không ta sẽ trọng phạt các người đấy!

Các quan nhón nghe nói lão gia đã biết có người tên là Trần Quảng Thái, không thể dấu diếm được, quan chuyên án là Trịnh Ngọc nói:

- Xin lão gia tạm bớt trận lôi đình, quả có một người tên Trần Quảng thái đến kêu oan, chỉ tại ông ta làm huyện nào công đường nên tiểu nhân mới giam ông ta lại.

Trịnh Nguyên Long nghe nói, nộ khí xung thiên, la lên:

- Người toàn ăn nói bậy bạ không, thiệt là khả ố, đại khái là các người đã làm không biết bao tệ đoan rồi!

Nói xong lập tức truyền chuẩn bị thăng đường. Tể Diên nói:

Lão gia thẳng đường kêu Tống Bát Tiên lên hỏi thử xem, Lôi Minh, Trần Lượng vốn là người tốt, Tống Bát Tiên bị mua chuộc, khai quàng cho người tốt đó. Lôi Minh, Trần Lượng chưa từng phạm pháp, xin lão gia phân tích kỹ cho mới rõ trắng đen.

Quan Tri huyện lập tức thẳng đường, dạy kêu Trần Quảng Thái. Bọn thủ hạ đưa Trần Quảng Thái lên quỳ trước công đường. Quan huyện nhìn xuống thấy Trần Quảng Thái là người thành thật. Phàm làm quan nghe tiếng xét lý, nhìn mặt biện sắc, thấy Trần Quảng Thái ngũ quan đoan chính, đầy vẻ thuần hậu. Thánh nhân có nói: “Người quân tử thành thật ở trong, hiển lộ ra bên ngoài”. Lời nói đó không sai.

Quan Tri huyện hỏi:

- Ông họ gì? Tên là gì? Tại sao lại đến đây kêu oan?

Trần Quảng Thái nói:

Tiểu nhân họ Trần gọi là Trần Quảng Thái, nhà bán tiệm vải. Tôi có một cháu gái nay đã 19 tuổi hãy còn chưa có đôi bạn. Hôm nọ nhà tôi có tổ chức hát mừng thọ. Có tên ác bá tại địa phương tên là Bì Chử Xương thấy cháu gái tôi xinh đẹp, trước nhờ tên Quản Thế Khoan đến làm mai cho con ông ta.

Gia đình tôi vốn là nhà có căn bản nên tôi không ưng thuận. Sau đó, ông ta kêu Quản Thế Khoan đến nhà tôi để đại hoa hồng lễ vật và nói tới nay sẽ đem kiệu đến rước người. Tôi nghĩ rằng đó là hành động cướp đoạt phụ nữ nhà lành, mới lật đặt đến cửa lão gia kêu oan. Không ngờ bị quan nhân của lão gia bắt giữ tôi lại, xin lão gia soi xét nỗi oan tình!

Quan Tri huyện dạy đưa Trần Quảng Thái xuống và đưa Tống Bát tiên lên. Nguyên biện lập tức dẫn Tống bát Tiên lên. Quan huyện vỗ kinh đường, nói:

- Tống Bát Tiên, vụ đánh cướp ở Thất Lý Phố có Lôi Minh, Trần Lượng hay không?

Tống Bát Tiên đáp:

- Có!

Quan Tri huyện hét:

- Kéo nó xuống đánh một trận cho ta.

Lập tức Tống Bát Tiên bị lôi xuống đánh 40 bả, đánh đến nổi máu tuôn xối xả. Đánh xong, quan huyện lại hỏi:

- Tống Bát Tiên mi hãy nói thiệt! Vụ đó có Lôi Minh, Trần Lượng không?

- Có ạ! Tống bát Tiên đáp.

Quan huyện lập tức kêu đánh tiếp. Đánh đến ba lần, Tống Bát Tiên chịu hết nổi, đành nói:

- Xin lão gia bớt giận, tôi xin nói thật đây.

- Nói đi! Quan huyện giục.

Tống Bát Tiên mới đem sự thật từ đầu tới đuôi kể lại. Lão gia nghe xong dùng dằng nổi giận, lập tức ra trát bắt ngay Bì Chử Xương.

215. Chương 216

Bất Pháp Lôi mới rõ việc từ trước

Chém tặc nhân, Lôi Trần tạ ân sư

Tống Bát Tiên bị đòn chịu không nổi, mới nói:

- Xin lão gia đừng gia hình nữa. Vụ đó không có Lôi Minh, Trần Lượng nhúng tay vào.

Quan huyện hỏi:

- Đã không có Lôi Minh, Trần Lượng nhúng tay, tại sao mi lại khai gian cho người ta?

- Tôi đâu có muốn kéo Lôi Minh, Trần Lượng vào, chỉ tại Bì Chữ Xương cho tôi 200 lượng bạc bảo tôi khai quyết cho Lôi Minh, Trần Lượng.

Lão gia nghe nói mới vỡ lẽ. Đây chắc là vì muốn chiếm đoạt cháu gái Trần Quảng Thái mà trước mua chuộc tên giặc khai gian hãm hại Lôi Minh, Trần Lượng đây mà. Lão gia lập tức ra trát bắt gấp Bì Chữ Xương. Trị nhật ban lãnh đường dụ mang thủ hạ ra đi, giấy lát bắt Bì Chữ Xương về tới, giải ngay lên. Trước công đường, Bì Chữ Xương chỉ cúi đầu chào quan Tri huyện. Trịnh Nguyên Long thấy vậy nổi giận:

- Bì Chữ Xương, mi thiệt là lớn mật dữ a! Tại địa phương của ta mà mi dám áp đặt hoa hồng sính lễ mua cướp phụ nữ nhà lành, mua chuộc bọn giặc khai gian cho người lương thiện. Việc của mi làm còn chưa chịu khai ra hử?

Bì Chữ Xương sợ run bầy bầy, lúc đó ăn năn thì đã muộn rồi. Lòng người đường sắt chẳng phải sắt, quan pháp như lò đúc là lò. Bì Chữ Xương tính không khai ra, nói:

- Lão gia ở trên soi xét, tiểu nhân buôn bán lật vặt qua ngày, nào có dám mua chuộc cáo gian, mưu hại con gái nhà lành bao giờ? Xin lão gia ra ơn soi xét cho.

Quan Tri huyện tức giận xung thiên, nói:

- Bì Chữ Xương lớn mật dữ a! Trước mặt bàn huyện còn già hàm chối biến nữa chứ! Dùng kẹp kẹp nó cho ta!

Bì Chữ Xương nghĩ rằng không khai không xong, mới nói:

- Xin lão gia bớt giận. Tiểu nhân xin cung khai.

Nói rồi đem những sự tình đã qua khai nhận hết. Đường đường ghi chép lời khai. Quan huyện ra lệnh đem Bì Chữ Xương đóng trấn bổ vào ngục, ra lệnh thả Trần Quảng Thái và Lôi Minh, Trần Lượng trở về nhà an phận thủ thường. Bọn thư lại chuyên án tham gian bị biếm, kẻ đồng mưu tác tặc bị tước bỏ sai sự không còn lực dụng nữa. Lão gia tạm thời bãi hầu, cùng Tế Công trở lại thư phòng thì sắc trời đã tối, bèn dạy bàn tiệc rượu cùng Hòa thượng ăn uống vui vẻ.

Ăn uống cho quá canh hai, Tế Diên bỗng bắt rùng mình, La Hán gia án lệnh quang rõ biết cả, bèn nói:

- A Di Đà Phật, Thiện tai, thiện tai! Hay cho đồ chết tiệt này!

- Thưa Thánh tăng, quan huyện hỏi, có việc gì thế?

- Lão gia không biết à? Bây giờ chúng ta uống rượu không còn hứng thú nữa.

- Thánh tăng không vui ư? Để bảo bọn trẻ hát vài khúc để Thánh tăng giải muộn nhé! Hoặc là đoán quyền hành lệnh cũng được.

- Ta muốn biến một trò để các vị xem chơi.

- Ai có thể biến trò chơi được? Kêu bọn họ đi tìm xem!

- Ta có thể biến được đây

- Thánh tăng có thể biến trò chơi được à!

- Hãy xem ta biến đây!

- Tế Diên nói rồi lấy tay chỉ một cái, miệng niệm “Án ma ni bát mê hồng! Án sắc lệnh hích!”, tức thì có tiếng lộp lộp lảng lảng, từ nóc nhà rơi xuống một tên giặc kèm theo mấy viên ngói. Gia nhân lập tức hô:

- Có giặc!

Rồi áp tới trối nghiến tên giặc lại, báo hại Trịnh Nguyên Long bị một mẻ sợ hãi. Bọn thủ hạ nói:

- Bẩm lão gia, đã bắt được tên giặc rồi!

Tế Điền nói với quang huyện:

- Lão gia xem trò này biến ra có hay không?

Trịnh Nguyên Long truyền thủ hạ dẫn tên giặc đến. Bọn thủ hạ dạ ran và đưa tên giặc vào. Quan huyện nhìn lại tên giặc là một tên hòa thượng đầu to mặt đen, mày râu mắt lớn lại lé xệ, tóc dài đánh thành một đạo kim cô, mình mặc áo dạ hành, lưng giắt giới dao sáng chói. Hòa thượng bị bắt không ai khác mà chính là Thông thiên hòa thượng Pháp Lôi.

Lúc các quan nhân ở huyện Đơn Dương đến bắt Bì Chử Xương thì Pháp Lôi và Trại vân long Hoàng Khánh, Tiểu táng môn Tạ Quảng đang ở nhà. Thấy Bì Chử Xương đã bị câu lưu rồi, Pháp Lôi mới nghĩ: “Đã là bạn bè, gặp phải việc này bó tay làm ngơ sao?”. Nghĩ rồi mới nói với hai người kia:

- Tạ hiền đệ, Hoàng hiền đệ, hiện tại Bì viên ngoại đã bị quan bắt giữ rồi, trước việc này chẳng nhẽ bọn mình làm ngơ. Hai vị hiền đệ có cao kiến gì để cứu Bì viên ngoại không?

Hai người kia nói:

- Hai đứa tôi không có ý kiến về việc này, ý huynh trưởng thế nào?

- Ta định tối nay lên nha môn huyện, một là không làm, hai là làm cho tới bến, giết quan Tri huyện trước rồi phá lao cướp ngục cứu Bì Chử Xương ra, sau đó chúng mình cao bay xa chạy. Bây giờ ta đi trước, hai vị hiền đệ ở đây chờ tin ta, chắc là nha môn Tri huyện cũng không có người tài giỏi. Thắng như ta đi chuyển này có điều gì luống cuống thì hai vị hiền đệ hãy tìm cách cứu ta.

- Phải vậy chứ! Hai người kia đáp.

Ba người bàn bạc xong, ăn cơm tối ở nhà Bì Chử Xương thì đã quá canh một. Thông thiên hòa thượng Pháp Lôi giắt giới dao vào lưng thẳng đến nha môn Tri huyện, dùng thuật phi thiềm tẩu bích dò xét khắp nơi ở nha môn, thấy thư phòng còn đèn sáng, Pháp Lôi dùng thức Dạ xoa thám hỏi, móc chân vào đầu rèm thò đầu dòm vào trong. Hắn thấy Tế Điền đang ngồi cùng Tri huyện lấy tay chỉ ra ngoài một cái. Còn đang ngạc nhiên thì nghe Tế Điền nói:

- Muốn biến ra một trò chơi.

Nói rồi lấy tay chỉ ra ngoài. Pháp Lôi nghe hình như có ai xô mình xuống đất.

Ấy là Tế Điền đã dùng phép định thân trồng cứng hắn ta lại, muốn chạy cũng không được, bị bọn thủ hạ bắt trói đưa vào phòng. Tri huyện nói:

- Hay cho tên giặc lớn mặt này, dám đến chỗ của bản huyện vào ban đêm để làm gì chứ?

Tế Điền nói:

Lão gia hãy hỏi hắn. Tên giặc này là một phe với bọn giặc tại Thất Lý Phố đón đường quan đao nhiệm, giết chết ba nhân mạng, trong đó có hắn.

Quan Tri huyện hỏi:

- Tên giặc này, mi họ gì? Tên gì? Đến đây có việc chỉ ở Thất Lý Phố đánh cướp nhà quan đao nhiệm, giết chết ba tên gia đình, đồng bọn có bao nhiêu tên? Hãy khai cho thật để khỏi bị gia hình.

Pháp Lôi nghe nói sợ xanh cả mặt, nghĩ rằng không nói cũng không được, bèn nói:

- Lão gia chẳng cần phải nổi giận, tôi tên là Thông thiên hòa thượng Pháp Lôi, hiện ở miếu Nhị Lang, đến đây vì cứu Bì Chử Xương, vụ đó ngoài Tống Bát Tiên còn có hai người bạn nữa đã trốn.

Quan Tri huyện truyền đem Pháp Lôi đóng trần giam vào ngục, sao bọn mã khoái Ban đầu tức tốc đến nhà Bì Chử Xương bắt Trại vân long Hoàng Khánh và Tiểu táng môn Tạ Quảng. Bọn đầu lĩnh mã khoái lãnh đường dụ ra đi dắt theo hơn 20 tên phổ kỵ đến cổng nhà Bì Chử Xương gọi cửa. Gia nhân ra mở cửa, mọi người đi thẳng vào trong viện, nhằm lúc Tạ Quảng, Hoàng Khánh đang ở trong thư phòng. Mọi người hô lên “Bắt lấy nó”, ngờ đâu Trại vân long Hoàng Khánh, Tiểu táng môn Tạ Quảng tay cầm khí giới nhằm

quan binh chém tới. Các mã khoái tràn mình tránh qua, chúng thừa cơ hội thót lên nóc nhà chạy trốn. Các mã khoái không biết làm gì hơn đành trở về nha môn gặp quan tri huyện, bẩm:

- Chúng tôi vâng đường dụ của lão gia đến nhà Bì Chữ Xương bắt Hoàng Khánh và Tạ Quảng, nào ngờ bọn chúng chống lại, nhảy lên nóc nhà trốn mất.

Tri huyện nghe xong gật đầu.

Trời đã tối, quan huyện sai thủ hạ dọn dẹp thư phòng mời Tế Diên an nghỉ, còn mình trở về phòng riêng. Hôm sau làm công văn gửi lên Bộ rồi đem Thông thiên hòa thượng Pháp Lôi ra xét xử. Bì Chữ Xương oa trử giang dương đại đạo, mua chuộc bọn giặc khai gian cho người hiền cũng bị đem ra chém nốt. Xử lý mọi việc đã xong, Tế Diên bèn cáo từ. Tri huyện nói:

- Thánh tăng có việc gì mà vội thế? Xin ở lại chơi với đệ tử ít hôm nữa.

- Ta còn phải qua Thường Châu và các nơi tìm bọn Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong. Hòa thượng ta nhận lời ấy thì cố làm cho trọn vẹn. Hôm khác gặp lại, lo gì?

Nói xong Tế Diên cáo từ, ra khỏi nha môn huyện Đôn Dương, theo đường lớn đi tới trước.

Một hôm Tế Diên thấy bên đường có một cửa hàng nước, bên trên chưng một bình trà to tổ bố với mấy ly trà, kế bên là một bếp lò đang nướng bánh có rắc mè trông rất ngon lành. Ngồi ở bàn bên cửa là vị lão đạo sĩ đầu đội đạo quan bằng vải xanh, mình mặc đạo bào bằng vải lam đã cũ, mặt mũi hiền từ, tóc râu đã muối tiêu. Vị đạo gia này họ Vương tên là Đạo Nguyên, đang sống nghèo khổ với hai đồ đệ ở một miếu nhỏ tại phía Bắc thôn này. Miếu này không có đất hương hỏa, chỉ trông cậy vào việc hóa duyên để qua ngày thôi. Ông ta mới mở quán này mất hết 180 tiền để thêm vào tiền cơm nước hàng ngày.

Sáng nay mới dọn ra, chưa mở hàng, lão đạo còn đương râu rĩ thì Tế Diên bước vào, nói:

- Xin chào, xin chào!

Lão đạo sĩ thấy vậy nói:

- Đại sư phó, mới đến hả?

- Ông dọn quán nước này để làm gì vậy?

- Để bán.

- Tại sao một người xuất gia lại đi buôn bán?

- Ôi, tôi không còn cách nào khác! Trong miếu nghèo khổ quá, tôi phải buôn bán chút đỉnh kiếm mỗi ngày vài mươi tiền sống đỡ.

- Quý tánh của đạo gia là gì?

- Tôi họ Vương, kêu là Vương Đạo Nguyên. Xin cho biết đại sư phó ở chùa nào? Xưng gọi thượng hạ là chi?

- Tôi ở chùa Niêm Đàm (Dính đàm) tại Mao Phòng đại viện nơi đường hẻm Càn Thủy Dũng, thầy tôi là Bất Tịnh, còn tôi là Hảo tăng (Dơ lắm). Tôi đang khát muốn uống mà lại không có tiền, tôi uống không của ông một chén có được không?

Lão đạo sĩ là người tốt, lại nghĩ Hòa thượng cũng là người xuất gia, không tính là khai trương, một chén cũng có là bao, bèn nói:

- Đại sư phó, cứ uống đi!

Tế Diên cầm chén lên uống một hơi, nói:

- Trà này thế mà ngon, tôi uống thêm một chén nữa nhé?

Tế Diên lại uống thêm một chén nữa rồi nói:

- Đạo gia, tôi đói bụng quá! Ông bán chịu cho tôi cái bánh nướng rắc mè này đi.

Lão đạo nghĩ thầm: “Đại khái Hòa thượng này đói lắm rồi đây! Nếu không đời nào ông mở miệng nói với mình như vậy”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Đại sư phó cần gì phải mua chịu? Tôi một ngày không bán cũng chẳng sao! Chúng ta gặp nhau quả là có duyên rồi. Sư phó cứ ăn một cái đi, tôi không lấy tiền đâu.

- Đạo gia tốt quá!

Nói rồi cầm bánh ăn luôn. Ăn xong một cái, Tế Diên nói:

- Đạo gia ơi, tôi ăn một cái nữa nhé!

Lão đạo cũng không tiện nói đừng ăn, đành nói:

- Ăn đi!

Tế Diên lại ăn một chiếc. Ăn xong, Tế Diên nói:

- Ở đây hay thiệt, đói cho ăn, khát cho uống. Tôi không đi nữa, tôi muốn ở trong miếu này với ông có được không?

- Có gì mà không được, tôi cũng muốn thêm người đây.

- Để tôi giúp đạo gia dọn bàn ghế và ly trà nhé!

Khi cùng lão đạo thu dọn đồ đạc đi về phía Bắc đến ngôi miếu nhỏ, Tế Diên đi vào bên trong chẳng hỏi han gì cả, cứ để đồ đạc xuống, thường ngày bình trà để chỗ nào, Tế Diên để đúng y chỗ đó. Lão đạo sĩ trong bụng nói thầm: “Lạ thiệt!”. Hai tên đạo đồng nói:

- Thưa sư phó, cháo chín rồi!

Lão đạo sĩ muốn ăn, lẽ nào không mời khách? Bèn hỏi:

- Hòa thượng, ông ăn cháo nhé!

- Đâu dám từ chối!

Nói rồi bưng cháo ăn ngay. Tiểu đạo đồng có ý không bằng lòng, nhưng không tiện nói. Ăn xong, Tế Diên ở lại đó. Sáng hôm sau, Vương Đạo Nguyên nói:

- Hòa thượng, ông với tôi đi lãnh bánh bao và lãnh tiền nhé!

Tế Diên muốn thi triển Phật pháp, trị bệnh hóa duyên, để giúp đỡ lão đạo sĩ.

216. Chương 217

Gặp Vương đạo, Tế Công thi trắc ẩn

Trị bệnh cam, Thánh tăng kết thiện duyên

Sáng hôm sau, Vương Đạo Nguyên nói với Tế Diên:

- Hòa thượng, ông với tôi đi lãnh bánh bao và tiền nhé!

- Đi lãnh ở đâu?

- Nơi Triệu gia trang ở phía Bắc đây có một vị tên là Triệu Hiếu Thiện, mỗi khi đến ngày mùng một và ngày rằm đều trai tăng bố đạo cả. Mỗi người cho một cái bánh bao lớn và 100 đồng tiền. Ông cũng đi lãnh một phần nhé!

- Được chứ, Triệu thiện nhân này tại sao lại trai tăng thí đạo như thế?

- Ôi, đừng nhắc tới vẫn còn hơn! Triệu Hiếu Thiện này có một cậu con nay đã 12 tuổi rồi, trước đây cũng đọc sách nói năng thông minh lanh lợi là đằng khác, bỗng từ nửa năm nay không thấy có tai nạn hay bệnh hoạn chi mà tự nhiên câm tịt đi. Sư phó nghĩ việc này có lạ không? Kể ra Triệu Hiếu Thiện là người rất hiền lương, tại địa phương này là người đứng đầu trong việc tế khốn phò nguy. Ai cần gì cũng được, mùa Đông thí áo bông, mùa Hè thí nước mát. Người tốt như vậy mà chẳng lẽ gặp quả báo ác? Trời không có mắt để cho con ông ta bị câm như vậy sao? Hiện nay Triệu thiện nhân cố gắng tích phước tu đức, trai tăng thí đạo chỉ mong cho đứa con được lành mạnh. Ở địa phương này, các danh y đều được mời trị cả nhưng không thấy có thuyên giảm.

- Đã như thế, tôi đi cùng đạo gia.

Lão đạo sĩ là người tốt, thấy Tế Diên rách rưới quá cỡ như vậy tính rằng rủ đi cho Hòa thượng lãnh một cái bánh bao để ăn và có được 100 tiền xài, chứ ông có biết lai lịch của La Hán gia ra sao? Tế Diên cùng lão đạo sĩ ra khỏi miếu đi đến Triệu gia trang. Vừa đến cổng Triệu gia trang, lão đạo sĩ thấy người ta đã thí xả xong rồi. Vương đạo Nguyên biết mình đã đến muộn, dù đến không kịp các gia nhân cũng để dành phần cho thầy trò ông ta, vì ông ở đây nhiều năm, ai cũng biết hoàn cảnh ông. Hôm nay lão đạo sĩ cùng Tế Diên đến Triệu gia trang gọi cổng, quản gia giữ cổng đi ra nói:

- Đạo gia ơi, ông đến trễ rồi! Chúng tôi vẫn để phần cho ông đây!

- Uống thiệt! Uống thiệt! Bây giờ có thêm một vị Hòa thượng, cầu xin quản gia cho thêm một phần nữa nhé!

- Cũng được!

Quản gia đáp rồi vào trong lấy ra bốn cái bánh bao và 400 tiền, đưa cho Hòa thượng một cái bánh bao và 100 tiền, phần còn lại đưa cho lão đạo sĩ. Tế Diên hỏi quản gia:

- Ta cũng một người, ông ấy cũng một người. Tại sao đưa cho ông ấy ba phần, đưa ta chỉ có một phần?

- Ở miếu ông ấy còn có hai đồ đệ mà.

- Trong chùa chúng tôi có cả mười ông hòa thượng, còn có hai đồ đệ nữa. Vậy cho tôi mười phần đi.

- Đâu có được! ông nói chùa ông có mười hòa thượng ai mà biết được? Miếu của Vương đạo gia ở gần nhà chúng tôi nên chúng tôi biết rõ miếu ông ấy có hai đồ đệ. Còn chùa ông ở đâu?

- Chùa của ta ở xa đây một tí.

- Chỉ có một mình ông đi hóa duyên à?

- Ta lại chẳng đi hóa duyên đâu. Ở thôn của các người mời ta trị bệnh ta mới đến chớ. Ta đến mà chưa gặp người ấy.

- Ông cũng biết xem bệnh nữa à?

- Biết chớ, nội ngoại khoa, phương thang lớn nhỏ, ta đều rành cả. Ta chuyên trị bệnh câm.

- Chắc chắn mà!

- Nếu ông thiệt trị được bệnh câm thì để tôi vào trong thưa lại với trang chủ. Công tử chúng tôi bị bệnh câm, nếu ông trị lành, trang chủ tôi sẽ thập phần hậu tạ.

- Chú cứ vào thưa lại đi.

Quản gia lập tức đi vào trong. Vương Đạo Nguyên nói:

- Hòa thượng, ông chắc trị được bệnh câm sao?

- Không chắc! Nhưng trước hết kiểm được một bữa cơm rồi sẽ tính.

Wương Đạo Nguyên nghĩ thầm: “Như vậy cũng hay, hôm nay kiểm của mình một bữa cháo, bữa nay kiểm của người một bữa cơm”. Đường nghĩ tới đó, thì quản gia đi ra, nói:

- Trang chủ chúng tôi xin mời!

Tế Diên nói:

- Đạo gia đi vào với tôi nhé!

Lão đạo chẳng lẽ không đi, bắt đắc dĩ cùng Hòa thượng đi vào cửa lớn.

Đối diện cửa lớn có một bức vách chắn, quẹo qua phía Tây gặp bốn miếng bình phong với hai cánh mở hai cánh đóng, bên trên viết “Trại Trang Trung Chánh”. Tiến qua bình phong đi về hướng Nam là năm gian phòng khách có cửa ngách hai bên và Đông Tây đều có phòng chái. Quản gia vén rèm phòng khách lên, Hòa thượng và lão đạo bước vào. Nơi đó là một gian nhà nửa tối nửa sáng, trước mặt hai người là một cái án lớn, trước án là một cái bàn bát tiên, hai bên có hai ghế dựa Thái sư Đồ đặc trần thiết trong phòng đều toàn là danh mộc, chạm khắc công phu đẹp đẽ. Trên tường treo tự thiếp của các danh nhân, nét bút tài hoa múa lộng. Những cổ ngoạn trang trí trên bàn đều là những vật quý từ thời Thượng Chu Tần Hán, chứng tỏ gia đình rất có thể lực.

Tế Diên cùng lão đạo sĩ ngồi xong, gia nhân đưa trà đến. Một lát sau bên ngoài có tiếng bước chân, quản gia nói:

- Trang chủ chúng tôi đến đó!

Nói vừa xong, bức rèm vén lên, từ ngoài một ông già đi vào. Vị này ngoài 50 tuổi, mình mặc áo đào màu lam, vớ trắng vân hài, mặt mũi hiền từ, bộ râu bạc dưới cằm càng làm tôn tinh thần gấp bội. Ông già bước vào, tay ôm quyền, nói:

- Mời đại sư phó và đạo gia ngồi.

Tế Diên nói:

- Mời ngồi, mời ngồi! Tôn giá chính là Triệu thiện nhân đây nhỉ?

- Đâu dám, đâu dám! Tiểu lão họ Triệu. Vừa rồi nghe gia nhân nói đại sư phó có thể trị được bệnh cam. Tôi có cháu năm nay 12 tuổi. Từ nhỏ cháu rất thông minh, bỗng nhiên từ tháng hai trở đi không biết tại làm sao mà cháu bị cam luôn. Đại sư phó nếu trị được cho cháu hết bệnh, lão hán xin đền ơn trọng hậu.

- Cái đó dễ mà! Tôn giá mang đứa bé ra đây cho Hòa thượng ta xem thử!

Triệu viên ngoại sai gia nhân tìm công tử đưa vào. Gia nhân lập tức đi ra, một lát sau đứa bé được đưa vào. Tế Diên nhìn thấy đứa bé mày thanh mắt sáng rất khá khinh. Triệu viên ngoại bảo:

- Con hãy lại đây cho đại sư phó xem thử!

Tế Diên ôm đứa bé vào lòng, nói:

- Ta thấy người mặt mày sáng sủa, vô duyên vô cớ mà phải bị cam. Hòa thượng ta càng nhìn càng tức giận.

Nói rồi bặt vào thẳng bé một bạt tai. Buông ra, thẳng bé chạy tuốt ra ngoài. Triệu viên ngoại thấy vậy hết hồn, dù sao nó cũng là một thằng bé, Hòa thượng mạnh tay như thế nhờ có việc gì rồi phải làm sao?

Nào ngờ thằng bé chạy vào trong nhà cất tiếng khóc lớn nói:

- Hay cho ông Hòa thượng! Tôi đâu có mời ông, đâu có ghẹo ông mà ông đánh tôi!

Triệu viên ngoại nghe thiệt là lạ! Hơn nửa năm nay không thể nói được mà bây giờ bị Ông Hòa thượng đánh một bạt tai lại nói được ngay. Lão viên ngoại bước tới hành lễ Hòa thượng và nói:

- Thánh tăng thật là Phật pháp vô biên! Xin lãnh giáo bảo sát Ngài ở đâu? Ngài xưng gọi thượng hạ như thế nào?

- Viên ngoại muốn hỏi ư? Ta là Tế Diên ở chùa Linh Ẩn đây.

- À ra thế! Té ra là Tế Công trưởng lão, tiểu lão tôi thật không biết!

Vương Đạo Nguyên nghe ra, trong lòng mới vỡ lẽ, nói:

- Té ra là Thánh tăng, tiểu đạo thất kính quá!

Triệu viên ngoại mới kêu công tử vào và bảo mau dập đầu hành lễ Thánh tăng. Đứa bé lập tức bước tới hành lễ Hòa thượng. Viên ngoại hỏi:

- Con ơi, cha hỏi con nè, tại sao bỗng nhiên con bị câm như thế?

- Đứa bé nói:

- Con hôm đó đến hoa viên chơi, thấy trên lầu có một ông già với hai cô nương lạ hoắc. Con hỏi: - Các người ở đâu đến đây? Họ cũng không biết tại sao chỉ tay vào con một cái rồi con nói không được luôn.

Triệu viên ngoại nói:

- Có tình tiết như vậy à?

Tế Diên nói:

- Thì ra trên lầu nơi hoa viên của ông có hồ tiên ở. Thằng bé này đã gặp phải hồ tiên rồi. Bây giờ thì nó hết, nhưng sợ e sẽ tái phát. Tối nay Hòa thượng ta mời hồ tiên ra khuyên họ đi chỗ khác đừng ở trong nhà ông nữa, để cho vú em, a hoàn khỏi gặp mà sanh ra lỗi thôi.

Triệu viên ngoại nói:

- Thánh tăng đã mở lòng từ bi giúp cho như thế thì còn gì bằng.

Nói rồi hối gia nhân quét dọn bàn ghế, trong giây lát chén đĩa sẵn sàng, tiệc rượu bày lên. Lão viên ngoại mừng không kể xiết, lập tức cầm bầu rượu rót mời Hòa thượng và lão đạo sĩ rồi chính mình ngồi vào bồi tiếp ăn uống vui vẻ.

Ăn xong bữa cơm sáng, Triệu viên ngoại cầm Tế Diên và Vương Đạo Nguyên lại nói chuyện. Đến nửa bữa chiều, dọn một tiệc thịnh soạn đủ cả sơn hào hải vị. Tế Diên nói:

- Lão viên ngoại, ông bảo gia nhân sắp sẵn cho tôi một phần hương đèn và giấy tiền vàng mã, đặt trên một bàn ở hoa viên, lát nữa tôi sẽ ra mời hồ tiên.

Lão viên ngoại dặn bảo gia nhân chiếu theo lời dặn chuẩn bị sẵn sàng, rồi bồi tiếp cùng ăn uống. Tế Diên gấp miếng to, ăn uống nhồm nhoàm. Ăn xong bữa cơm tối, trời đã hết canh một. Tế Diên hỏi:

- Đồ vật đã chuẩn bị xong chưa?

- Đã chuẩn bị xong rồi. Gia nhân đáp.

Tế Diên nói với Vương Đạo Nguyên:

- Đạo gia đi với tôi nhé!

Wương Đạo Nguyên gật đầu ưng thuận. Triệu viên ngoại sai gia nhân cầm lồng đèn cùng Hòa thượng ra sau hoa viên. Mọi người đều đứng một bên. Tế Diên thấy đồ sẵn trên bàn hương đèn ngũ cúng, bèn bước tới đốt đèn thắp hương, trong miệng nói nhỏ nhỏ:

- Ta đây không phải xa lạ mà là Tế Diên tăng ở chùa Linh Ẩn đây.

Tế Diên nói liên tiếp ba lần rồi hô lớn:

- Hồ tiên không đến còn đợi chừng nào?

Mọi người nhìn lại, trong chớp mắt cửa lầu mở ra, từ đó đi ra một ông già, tóc râu đều bạc. Triệu viên ngoại thấy rất ngạc nhiên. Biết rằng trên lầu này lâu nay không có người ở, sao hôm nay lại có người đi rả Kỳ lạ thật! Thấy ông già đó gặp Tế Diên bèn ôm quyền nói:

- Thánh tăng kêu tôi có việc chi?

- Ông là người tu hành, lẽ ra nên tìm một nơi thâm sơn vắng vẻ để tham tu ám luyện mới phải, có sao lại ở chốn hồng trần này làm chi Hơn nữa, Triệu viên ngoại đây vốn là một người tốt, ông cần chi phải đối xử với ông ấy như kẻ phạm phụ tục tử như thế.?

Tại Thánh tăng chưa rõ. Nhân vì bọn vú em, a hoàn thường hay quấy rối chỗ ở của tôi, nếu đệ tử không náo loạn gia đình ấy thì làm sao yên được.

- Ta biết rồi, theo ta thì ông nên về nơi thâm sơn ẩn tu thì hơn.

- Thánh tăng đã dạy như thế, đệ tử xin tuân mạng.

- Có thể chứ!

Hồ tiên nói xong quay mình trở về. Tế Diên cùng mọi người trở ra nhà trước. Triệu viên ngoại nói:

- Thánh tăng từ bi giúp đỡ cho, tiểu lão thật cảm tạ vô vàn. Ngày mai tôi xin đưa Thánh tăng vài ngàn lượng bạc để thấp hương đèn tôi.

- Ta chẳng cần bạc. Ông nên lấy đất cúng cho Vương Đạo Nguyên hai khoảnh để làm hương hỏa. Miếu ông ta quá nghèo khổ. Ông cho ông ấy cũng như cho ta vậy.

- Thánh tăng đã dạy thế, đệ tử xin tuân lệnh.

Wang Dao Nguyên nghe nói mừng quá, lật đặt bước tới cảm tạ Tế Diên. Không ngờ hai bữa cháo mà đổi được hai khoảnh ruộng. Hôm sau, Tế Diên cáo từ, Triệu viên ngoại đưa ra khỏi cửa. Lão đạo sĩ cũng cáo từ về miếu. Tế Diên vòng tay từ biệt ra khỏi triệu gia trang, theo đường lớn đi về phía trước.

Đang đi bỗng có một luồng gió trốt thổi đến, Tế Diên án lệnh cơ biết rõ. người đến chính là Truy hồn thị giả Đặng Liên Phương, đương muốn kiếm Tế Diên để báo thù, nay gặp nhau giữa đường.

217. Chương 218

Thiệu Hoa Phong trốn về Vạn Hoa Sơn

Đặng Liên Phương vì bạn kiếm Tế Công

Tế Diên đang đi bỗng gặp một trận gió trốt cuốn lại, bắt rùng mình, tinh linh biết rõ. Nhìn kỹ người đến chính là Đặng Liên Phương cùng với một người nữa.

Đặng Liên Phương gặp Tế Diên nói:

- Hay cho Tế Diên, ta kiếm người như đập băng lấy lửa, ép cát tìm dầu, kiếm khắp nơi mà không gặp. Nay gặp đây rồi xem người chạy đi đâu?

Tế Diên nói:

- Ô, người không nói ta có biết đâu?

- Ta sẽ bắt người để báo thù cho sư đệ mới được.

Đặng Liên Phương từ đâu tới?

Nhân vì trước đây tại Tàng Trân Ổ, Tế Diên triển khai pháp thuật đốt chết Hàn kỳ. Bọn Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong trốn khỏi Tàng Trân Ổ, chạy đi tứ tán. Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong không biết phải chạy đi đâu. Truy hồn thị giả Đặng Liên Phương hỏi:

- Thiệu đại ca, bây giờ anh muốn đi đâu?

- Hiền đệ Ồi, thôi đừng hỏi làm chi! Ta bây giờ không khác thằng khùng, đứng ngồi ngơ ngẩn, đầu óc lù lù, đối không biết, no không hay, lòng rối rắm khác nào kiến bò trong chén nóng, thiết là lên trời không chôn, xuống đất không đường.

- Thiệu đại ca, nếu anh không có nơi nào để đi thì cùng tôi về Thánh giáo đường ở Vạn Hoa Sơn ra mắt các Ma sư gia, yêu cầu các vị hạ sơn bắt Tế Diên Hòa thượng trả thù cho Hàn Kỳ hiền đệ.

Xích phát linh quang thở dài:

- Hiền đệ Ôi, chúng ta là anh em tri kỷ, em giúp ta một tay, che chở cho ta mới chịu nổi. Hiền đệ xem tình cảnh ta thiệt là quá tồi tả, bạn bè bỏ đi tứ tán. Thiệt là: “Thời đến người chẳng đến, thời chẳng đến có ai đến nào?”. Quả là ngàn lượng vàng ròng dễ kiếm, một người tri kỷ khó tìm. Chẳng những bây giờ ta không báo được cừu mà gặp Tế Diên một lần nữa chắc là bị bắt, bị tù, chín phần chết, một phần sống quá!

- Huynh trưởng bắt tất phải nói mấy câu đó, hãy cùng tiểu đệ đến Thánh giáo đường trên Vạn Hoa Sơn đi. Chỉ cần nói Hàn Kỳ bị chết về tay Tế Diên thì các Ma sư gia tất sẽ báo cừu cho Hàn đệ, cần gì anh phải đi bắt Tế Diên.

Thiệu Hoa Phong không còn cách nào hơn, đành cùng Đặng Liên Phương vận chấn cước phong về núi Vạn Hoa.

Lên đến núi mở mắt nhìn kỹ thấy Thánh giáo đường giống như một tòa tiên phủ, vàng ngọc sáng choang, lầu rồng gác phượng rất đẹp mắt. Trên ngọn núi này phàm phu tục tử không dễ gì lên được. Trên đỉnh núi cao đã thú từng bầy, người tục không thể đến. Đặng Liên Phương cùng Thiệu Hoa Phong lên đến cổng lớn gõ cửa. Một lát sau từ bên trong một đồng tử ra mở cửa. Đồng tử này độ 16 tuổi, tóc rẽ làm hai búi, mày thanh mắt sáng, mặt như ngọc trắng, mình mặc áo bào rộng màu lam, dưới chân vớ trắng, giày vô ưu, tay cầm phát trần, thật là tiên phong đạo cốt.

Gặp Đặng Liên Phương, đồng tử nói:

- Sư huynh, anh đi Doanh Châu ở Đông Hải hái cỏ Linh chi trở về đây à? Mau thiệt!

Đặng Liên Phương nói:

- Anh hỏi em nè, Ma sư gia đều ở Thánh giáo đường cả chứ?

- Không đâu! Chỉ có một mình Chưởng giáo Tổ sư gia Ngọa vân cư sĩ Linh Tiêu ở tại Thánh giáo đường thôi.

- Được! ta phải đi gặp Tổ sư gia về việc cần thiết này mới được. Thiệu đại ca, anh cùng đi với tôi nhé!

Hai người nói xong đi vào bên trong. Thiệu Hoa Phong nhìn thấy trong viện tòng trúc thẳng hàng, thanh khí tươi mát thật là u nhã. Đại sảnh Bắc thượng phòng là Cửu Long sảnh chín gian, chính giữa có một biển lớn trên đề ba đại tự: “Thánh giáo đường”. Hai bên có đôi liễn: “Tuân tiên thiên chi tạo hóa” và “Độ hậu thế chi ngu ngoan”. Trong đại sảnh đặt hai dãy gồm bốn bàn bát tiên với tám chiếc ghế dựa. Trên ghế ở bàn bát tiên thứ hai tính từ hướng Đông đã có một người ngồi, thân hình to lớn, tam đỉnh nở rộng, đầu đội khăn tiêu điều bốn góc màu vàng sậm thông hai dải mũ thêu hoa cùng màu, chân mang dép vô ưu, sau lưng giắt lá “Hồn ngư ma hỏa phan”, bên sườn lưng lẳng thanh Táng môn kiếm. Trên gương mặt màu vàng nhạt là cặp chân mày to với hai mắt lộ, lông đen áp tai, bộ râu quai nón đen kịt trông rất hung ác.

Thiệu Hoa Phong thấy rồi không dám tiến vào nữa, chỉ đứng lại ngoài cửa. Đặng Liên Phương vào trước, quỳ xuống hô:

- Chưởng giáo Tổ sư ở trên, đệ tử là Đặng Liên Phong xin lạy ra mắt.

Ngọa vân cư sĩ Linh Tiêu mở mắt ra hỏi:

- Đặng Liên Phương, người cùng hàn Kỳ đi Doanh Châu nơi Đông Hải hái cỏ Linh chi mà hái có được không?

Đặng Liên Phương thưa:

- Tổ sư gia có chỗ không biết, đệ tử và sư đệ Hàn Kỳ vâng lệnh Tổ sư gia xuống núi, mới đi nửa đường gặp một người bạn cũ tên là Xích phát linh quanh Thiệu Hoa Phong, chính là người của Tam Thanh giáo, đang tu ở Từ Vân quán tại Ngọa Ngư Ky, Bình Thủy Giang, phủ Thường Châu. Trên trần thế có Tế Diên Hòa thượng, có ý hưng Tam Bảo, diệt Tam Thanh, vô cớ mê hoặc quan phủ Thường Châu điều động quan binh đến bao vây Từ Vân quán. Tế Diên tăng rượt đuổi Thiệu Hoa Phong đến nỗi lên trời không đường, xuống đất không chỗ. Thiệu Hoa Phong gặp bọn đệ tử than thở hết lời và năn nỉ xin giúp đỡ một tay để báo thù. Lúc đó đệ tử và Hàn Kỳ mới động lòng cùng Thiệu Hoa Phong trở về Tàng Trân Ổ. Đến Tàng Trân Ổ, nào ngờ Tế Diên cũng tìm đến. Sư đệ con là Hàn Kỳ dùng Tử mẫu âm hồn điều trối Tế Diên lại không được mà

còn bị Tế Diên trói lại đem đốt chết trong lò Bát quái và lấy Tử mẫu âm hồn điều đi luôn. Hiện giờ đệ tử cùng người bạn là Thiệu Hoa Phong cùng chạy về đây nên không thể đến Doanh Châu nơi Đông Hải hái cỏ Linh chi đem về được. Cầu xin Tổ sư gia hạ sơn bắt lấy Tế Diên trả thù cho sư đệ con.

Nghe đến câu đó, Linh Tiêu dùng dùng nổi giận nói:

- Hay cho Đặng Liên Phương, vô cớ đi làm chuyện tào lao, đem Vạn Hoa sơn ra bêu rếu để bị Tế Diên coi thường chớ ai đụng đến Thánh giáo đường của ta Mi làm thương tổn uy danh của ta, thật là đáng giận! Kim Côn thị giả đâu?

Bên ngoài có tiếng đáp, tức thì tiến vào tám vị thuật sĩ chưởng hình, nói:

- Xin chờ lệnh của Tổ sư gia!

Linh Tiêu cư sĩ nói:

- Lôi Đặng Liên Phương xuống đánh 40 kim côn cho ta rồi phạt ra sau núi hái thuốc 100 ngày.

Kim côn thuật sĩ Thẩm Thụy lập tức lôi Đặng Liên Phương xuống đánh 40 côn. Đánh xong, Đặng Liên Phương phải tự mình đi ra sau núi. Xích phát linh quang đứng ở bên ngoài thấy vậy sợ hãi run lập cập, không biết phải làm sao, thì bên trong Linh Tiêu truyền dẫn Thiệu Hoa Phong vào. Thiệu Hoa Phong được dẫn vào lập tức dập đầu, nói:

- Chưởng giáo Tổ sư gia ở trên, đệ tử là Thiệu Hoa Phong dập đầu xin ra mắt.

Linh Tiêu nói:

- Hay cho tên nghiệt chủng! Mi ở Từ Vân quán hành hung tác ác, làm đủ trò bậy bạ. Mi tưởng ta không biết à? Bây giờ mi còn mê hoặc người khác giúp mi tạo phản. Sư diệt ta là Hàn Kỳ vì mi mà phải mất mạng. Ta cũng không thèm đánh mi làm chi đâu! Bậy đâu! Đem Thiệu Hoa Phong lên núi đi! Đem ra sau núi treo 49 ngày. Sau đó ta hỏa thiêu mi là xong ngay.

Thiệu Hoa Phong nghe kể những hình phạt đó càng khó chịu hơn là bị quan binh bắt giữ, dù bị chặt mổ mà chết mau hơn. Sợ đến nỗi không nhúc nhích được. Thế rồi bị người ta trói lại, khiêng ra sau núi treo lên cây. Đặng Liên Phương nhìn thấy cũng không dám cứu.

Qua hai ngày, đến phiên Kim Côn thuật sĩ đi tuần tra ra sau núi. Anh ta vốn là họa trò của Linh Tiêu, thường là bạn thân của Đặng Liên Phương. Thẩm Thụy gặp Đặng Liên Phương bèn hỏi:

- Đặng đại ca, vết thương bị đòn nay đã đỡ chưa?

- Đỡ được một chút.

- Đặng đại ca, xưa nay anh cứ thích xen vào chuyện của người không thôi.

- Hiền đệ nói như vậy không đúng đâu. Ai không có ba người bạn tốt, vài người bạn thân? Thường ngày chúng ta đối xử như tay chân ruột thịt. Ví như tôi bị người ta hiếp đáp hiền đệ có bỏ mặc không?

- Cái đó hẳn rồi, làm sao có thể khoanh tay làm ngơ được.

- Tôi muốn bàn với hiền đệ một việc.

- Chuyện gì thế? Anh cứ nói ra đi. nếu tôi làm được, chết cũng không từ.

- Tôi quyết muốn tìm Tế Diên Hòa thượng để báo thù rửa hận mới hả giận. Hiền đệ hãy giúp tôi một tay nhé!

- Thế thì tôi với anh lên xuống núi cùng tìm Tế Diên.

- Hiền đệ đi thế này không được đâu. Hàn Kỳ có Tử mẫu âm hồn điều còn chẳng phải là đối thủ, bị hắn ta đốt cháy chết thay. Huống chi bọn mình tay không chân rỗng làm sao có thể đi được? Hiền đệ hãy lên lấy trộm món pháp bảo của sư gia đem theo tùy thân mới được.

- Làm sao mà lấy trộm?

- Hiền đệ Ơi, em hãy giúp tôi việc này để trừ khử Tế Diên đi, tôi quyết không quên ơn hiền đệ đâu.

Tôi nghĩ ra rồi. Lục hợp đồng tử Túng Hải Tổ sư gia có một viên “Lục hợp châu” để ở Hoa sảnh các, chính mắt tôi thấy Lục hợp đồng tử Túng Hải Tổ sư gia không có mang theo. Lục hợp châu này khi dùng không cần phải niệm chú, đánh ra có một đạo kim quang phát nổ lên như sấm, trời long đất lở, bất luận yêu tinh nào bị đánh trúng phải hiện nguyên hình. Thật là lợi hại vô kể! Để tôi đi trộm nó về rồi chúng ta cùng lên xuống núi kiếm bắt Tế Diên dễ như trở bàn tay không phải tốn chút sức nào.

- Thế thì hay lắm! Hiền đệ nên đi ngay đi.

Thẩm Thụy lập tức về phía hoa sảnh, một lát sau cầm Lục hợp châu trở ra. Đặng Liên Phương nhìn thấy rất vui mừng. Hai người liền vận chân cước phong lên xuống núi. Trước hết đến phủ Thường Châu dò xét, có người cho biết:

- Tế Diên đã đi đến huyện Đơn Dương rồi.

Hai người lật đật đi huyện Đơn Dương tìm Tế Diên, vừa hay đi nửa đường thì gặp nhau. Gặp mặt cừu nhân, Đặng Liên Phương cặp mắt đỏ ngầu, nghiêng răng treo treo, nói:

- Hay cho Tế Diên, mi chạy đi đâu?

- Ta đi phủ Thường Châu đây.

- Mi khoan đi đã, ta đang tìm mi, giờ mới gặp.

- Gặp nhau để làm gì chứ?

- Làm gì à? Ta bắt mi lại, đốt chết mi để trả thù cho sư đệ Hàn Kỳ của ta.

- Được, nhà ngươi muốn phân tài cao thấp với Hòa thượng ta à? Vậy chúng ta hãy lên Phan Đào Lãnh đặng trước mặt kia đi, nơi đó thanh tịnh đấy!

- Được, mi dám đi không?

Nói xong họ kéo nhau đi về phía Phan Đào Lãnh. Sắp đến nơi, có một tiếng nói lớn rền vang như sấm:

- A Di Đà Phật, hay cho Diên tăng, phen này ngươi chạy đi đâu.

Tế Diên giật mình kinh ngạc.

218. Chương 219

Phan Đào Lãnh đầu phép Lục đầu phép Lục đầu tăng

Kế thoát thân, kinh hải Đặng Liên Phương

Tế Công thiền sư cùng Truy hồn thị giả Đặng Liên Phương, Kim côn thuật sĩ Thẩm Thụy vừa đến Phan Đào Lãnh thì nghe phía trước có tiếng la lên:

- Hay cho Diên tăng, mi chạy đi đâu? Sái gia đang tìm ngươi không khác nào dùi bằng kiếm lửa, ép cát tìm dầu đây!

Đặng Liên Phương ngược đầu nhìn lên, thấy trước mặt mình là một vị Hòa thượng hình thù quỷ quái, mình cao hơn một trượng, tam đỉnh nở rộng, trên đầu bện tóc thành một vòng kim cô, mặt như màu đồng xám, dưới hai đạo kim mi là cặp mắt vàng tròn đôi lộ hẳn ra ngoài, lông đỏ áp tai, đầy cầm bộ râu quai nón đỏ lòm, mình mặc áo bào màu xanh, tay cầm phát sa, lưng giắt giới đao, dữ như ôn thần, hình thù quỷ quái. Đặng Liên Phương nhìn thấy rất ngạc nhiên, hỏi:

- Hòa thượng, ông tới đây làm gì?

- Ta muốn bắt Tế Diên để báo cừu rửa hận.

- Hòa thượng không cần phải bắt ông ta, hai đứa tôi bắt ông ta giùm ông rồi.

- Hai đứa bây chưa bắt được ông ta đâu.
- Tôi quen biết ông. Đại khái ông chưa biết lai lịch tôi như thế nào mà!

Hòa thượng cười hà hà, nói:

- Sái gia biết truyện 500 năm trước, 500 năm sau, khéo hiểu việc quá khứ vị lai, làm sao mà ta chẳng biết ai? Dù chưa gặp nhưng lai lịch của mi đâu có thể qua mắt được tạ Mi chính là môn hạ của Bát ma ở Thánh giáo đường tại Vạn Hoa Sơn, mi tên là Đặng Liên Phương đây mà. Mi không biết sái gia đâu, mi cứ về hỏi sư phó mi về Lục Bào hòa thượng ở Phan Đào Lãnh thì sẽ biết ta là ai. Hai người muốn bắt Tế Diên thì có tài nghệ gì không?

- Chúng tôi có pháp bửu.
- Được mi có pháp bửu, ta nhường cho mi bắt trước. Nếu mi bắt không được, sái gia sẽ bắt hẩn sau.

Đặng Liên Phương nghe nói lớn lối quá, chẳng biết hòa thượng này là ai. Thấm Thụ nói:

- Tế Diên, mi có biết ta là ai không?
- Mi là con ma mà có gì ta không biết.

Thấm Thụ nghe nói, dùng dùng nổi giận, hét lên:

- Hay cho Diên tăng, dám nói những lời hỗn xược thế hử? Để ta kết thúc tánh mạng mi đây.
- Mi muốn kết thúc tánh mạng ta hả! Dễ gì!

Thấm Thụ lập tức móc Lục hợp châu ra, nhắm ngay Tế Diên ném tới. Chỉ thấy một đạo bạch quang chiếu ngay Hòa thượng. Kế nghe Tế Diên la:

- Không xong rồi! Cứu tôi với!

Câu nói chưa dứt thì Lục hợp châu nổ lên một tiếng như long trời lở đất. Tế Diên ngã nằm thẳng đơ, nhân sự bất biết. Thấm Thụ cười ha hả, nói:

- Đặng đại ca, anh thấy chưa! Tôi tưởng đâu Tế Diên ghê gớm lắm, dè đâu lại là kẻ lục lục tầm thường, bị một quả Lục hợp châu đè bẹp ngay. Chúng ta vác hẩn về núi rồi chất củi đốt chết trả thù cho Hàn hiền đệ.

Đặng Liên Phương nói:

- Lục Bào hòa thượng, ông cũng nên trở về đi. Hai đứa tôi đem Tế Diên trở về núi đây. Kể như ông báo thù được rồi.

Lục Bào hòa thượng nói:

- Cũng được, thầy kệ nó, hai đứa bây vác hẩn đi đi!

Đặng Liên Phương mới vác Tế Diên cùng Thấm Thụ vận chần cước phong chạy về Thánh giáo đường ở núi Vạn Hoa. Lúc đó Ngọa vân cư sĩ Linh Tiêu cùng Thiên hà điều tẩu Dương Minh Viễn, Quế lâm tiều phu Vương Cửu Phương, Lục hợp đồng tử Tùng Hải đang ngồi nói chuyện ở đại sảnh.

Đặng Liên Phương và Thấm Thụ về đến nơi, Lục hợp đồng tử Tùng hải hỏi:

- Hai đứa bây đi đâu về đó?

Đặng Liên Phương thưa:

- Thiệt không dám dấu chư vị Tổ gia, hai đứa con xuống núi kiếm bắt Tế Diên đem về báo cừu rửa hận.

Lục hợp đồng tử nói:

- Hai thằng nghiệt súc này, tụi bây quáng gà chỉ làm trò cười cho Tế Diên thôi! Chúng mày làm mất mặt người của Vạn Hoa sơn đây mà!

Đặng Liên Phương nói:

- Sao lại quáng gà?

- Mi xem thử có phải là vác Tể Diên Hòa thượng đó không?

Sau câu nói, Đặng Liên Phương và Thẩm Thụy xem lại thì cái mình vác về chỉ là một cục đá. Hai người tức giận đến nổi mắt trợn trừng. Lục hợp đồng tử nói:

- Việc hai đứa bây muốn kiếm Tể Diên để báo thù hãy gác lại, đừng nóng vội. Tụi bây cũng bắt không được ông ta đâu. Để chúng ta sẽ bàn cách khác. Hãy đem Lục hợp châu trả lại đây, tụi bây không được dùng bậy bạ.

Thẩm Thụy không còn cách nào hơn đành lấy Lục hợp châu giao trả cho Lục hợp đồng tử Tùng Hải.

Mọi người đang nói tới đó bỗng có người chạy vào báo:

Thưa Ma sư gia! Ở ngoài cổng hiện có một ông Hòa thượng kiếc, võ cửa mắng lớn rằng: - Bảo Ma sư gia hãy đem Thiệu Hoa Phong ra thì mọi việc đều thôi, nếu không nghe theo thì giết thẳng đến Thánh giáo đường, cả gà chó cũng không chừa.

Các Ma sư gia nghe báo, tức giận thét lên như sấm:

- Hay cho Tể Diên, mi thiệt là lớn mật! Dám tìm đến Thánh giáo đường của chúng ta chó! Nó dám vô lễ như thế, để ta ra bắt nó.

Nói rồi, các ma sư gia lập tức bước nhanh ra cổng. Tại sao lại có việc như thế? Sau khi Truy hồn thị giả Đặng Liên Phương vác cục đá do Tể Diên làm phép hoán đổi đi rồi, La Hán gia nấp lại sau gốc cây. Lục Bào hòa thượng thấy Đặng Liên Phương vác Tể Diên đi rồi, bèn cười ha hả nói một mình:

- Ta tưởng Tể Diên Hòa thượng cổ mộc ba đầu, mình có sáu tay, lợi hại ghê gớm lắm! Té ra nghe tên không bằng thấy mặt, thấy mặt còn hơn nghe tên, ông ta có gì ghê gớm đâu! Hôm nay để mặc họ, nếu ta muốn bắt Tể Diên cũng chẳng phải tốn chút sức nào.

Nói xong quay mình sửa soạn cất bước. Tể Diên từ phía sau thân cây bước ra, cười hà hà, nói:

- Đồ nghiệt súc, mi muốn bắt ta hử? Mi bắt thử coi!

Lục hòa thượng nhìn thấy, “a” lên một tiếng, ngạc nhiên nói:

- Hay cho Tể Diên!

Tể Diên cũng nói:

- Hay cho nghiệt súc!

Lục Bào hòa thượng há miệng phun ra về phía Tể Diên một luồng khí xanh lục. Tể Diên lấy tay chỉ một cái, miệng niệm: “Ấn ma ni bát mê hồng!”, tức thì luồng khí xanh lục tan ra bốn phía.

Lục Bào hòa thượng thấy vậy uất lên tận cổ, nói:

- Diên tăng, mi dám phá pháp bửu của ta hử? Để sái gia dùng pháp bửu lấy tánh mạng mi đây.

Nói rồi thò tay vào bọc lấy ra một hạt châu cỡ bằng quả trứng gọi là Như ý châu. Hạt châu này lợi hại vô kể, nếu đánh ra, bất luận yêu tinh nào cũng phải hiện nguyên hình. Nếu là phạm phu tục tử bị trúng phải thì ba hồn bảy vía phải tiêu tan. Hạt châu nhắm ngay Tể Diên đánh tới. Tể Diên miệng niệm lục tự chân ngôn, đưa tay bắt lấy hốt Như ý đó. Lục Bào hòa thượng thấy vậy cả kinh. Tể Diên lộ mũi xuống, nói:

- Hay cho nghiệt súc! Mi cũng chưa biết ta là ai mà! Để ta cho mi thấy.

Nói rồi lấy tay sờ lên đầu, hiển lộ Phật quang, kim quang, linh quang. Lục Bào hòa thượng nhìn thấy hồn phi phách tán. Tể Diên nói:

- Đồ nghiệt súc, mi hết bửu rồi, để Hòa thượng ta bắt mi.

Lục Bào hòa thượng nghe nói sợ quá, hóa ra trận quái phong trốn mất. Ông ta chạy trốn về Ngũ Vân động trên Ngũ Vân Sơn, mời Ngũ Vân Lão tổ dựng Yêu phan hội tụ quân yêu lập nên Ngũ Vân trận để đối địch với Tể Diên. Đó là chuyện sau này.

Lục Bào hòa thượng chạy trốn, Tế Diên chẳng thèm rượt theo, bèn đi thẳng đến phủ Thường Châu. Sai nhân thấy Tế Công lật đật chạy vào bẩm báo với Tri phủ Cố Quốc Chương. Cố Quốc Chương vội cho người mời vào. Quan Tri phủ xuống thêm, ôm quyền, nói:

- Thánh tăng lâu quá không về, đệ tử đang nhớ mong, định phái người đi tìm mời Thánh tăng về. Không ngờ Thánh tăng lại về đến.

Tế Diên nói:

- Lão gia vẫn khỏe chứ?

- Nhờ trời vẫn khỏe.

Tế Diên và Tri phủ cùng vào văn phòng ngồi xuống uống trà. Tri phủ nói:

- Đệ tử đây hiện giờ không biết Thiệu Hoa Phong đang trốn tránh ở đâu? Đệ tử đang mong đợi Thánh tăng, nhân vì thượng cấp gửi văn thư thôi thúc bắt Thiệu Hoa Phong. Đệ tử đang lo lắng vì không biết tặc nhân đang hiện trốn nơi nào? Bọn thủ hạ khoải ban tử hiện đang cho dán cáo thị Ở bốn cửa thành truyền rao ai bắt được Thiệu Hoa Phong sẽ trọng thưởng.

- Cáo thị như thế nào? Cho ta xem thử!

Quan Tri phủ lấy tờ cáo thị đưa cho Tế Diên. Cáo thị viết là:

”Chức chánh phẩm họ Cố, tiền nhiệm chánh đường phủ Thiệu Hưng, được điều bổ chánh đường phủ Thường Châu, vì trừ gian diệt tà để cứu giúp dân sinh. Dưới ánh thiên quang khó dung li mị công hành; trong vòng cương hóa, đâu cho tà thuật li mị? Cho nên luật có khoản ghi, cấm tuyệt hành nghề đồng cốt, chính vì trừ hại cho dân. Gần đây bản phủ hết lòng trong bốn phận, nhưng gặp yêu đạo Thiệu Hoa Phong ở Từ Vân quán hưng yêu tác quái, làm hại dân lành. Hành động giống như hổ lang vì ỷ vào tà thuật, tâm khác nào rít độc, ai gặp phải thì nhà nát thân vong; lòng dạ tựa sài lang, ai chạm đến thì khó toàn mạng sống. Nếu không sớm trừ khử thế tất thành độc hại.

Thế nên nay công bố cho toàn thể quan dân quan quân đều biết, hoặc ai có thuật chém tà, hoặc ai có phép trừ yêu, hoặc ai thấy mình không khả năng, tiến cử người khác, hoặc nơi này không có người tài, mời thỉnh ở quận khác. Nếu trừ bỏ được hại cho dân, bản phủ không tiếc phần trọng thưởng.

Mong rằng, mọi người hợp tác cùng làm, cẩn thận chớ đem lòng nghi sợ.

Cáo thi.

Ngày... tháng... năm...

(cho dán các nơi)

Tế Diên xem cái thị xong, cười hà hà, nói:

- Tờ cáo thị này dán lên chắc có người ra ứng nhận.

Tri huyện nói:

- Tôi nghĩ cũng phải. Chi bằng lạy cầu xin Thánh tăng chiếm cho một quẻ thử xem Thiệu Hoa Phong đang ở đâu? Xin Thánh tăng từ bi bắt yêu đạo giùm cho mới xong!

- Ta còn biết Thiệu Hoa Phong hiện ở Thánh giáo đường trên Vạn Hoa Sơn, Hòa thượng ta không đi thành ra làm một việc đầu voi đuôi chuột, còn nếu Hòa thượng ta đi thì ắt vương phải một trường ma nạn, âu cũng là số trời.

Vừa nói tới đó thì sai nhân đưa Tiểu Ngộ Thiên vào. Ngộ Thiên trước đây vâng lệnh Tế Diên cùng anh em Kim mao hải mã Tôn Đắc Lượng, Hàn Long, Hàn Khánh trấn giữ chùa Linh Ẩn đề phòng bọn yêu đạo đến đó ám hại chúng tăng. Quả nhiên bọn yêu đạo đến bị Ngộ Thiên đuổi chạy mất. Bọn Kim mao hải mã xong việc cáo từ về núi Lục Dương. Một mình Ngộ Thiên ở lại Linh Ẩn giữ chùa, đã lâu mà không thấy Tế Diên trở về, cũng không biết sự việc ở Thường Châu kết thúc chưa?

Ngộ Thiền mới đem việc giữ miếu uỷ thác cho sư đệ là Ngô Chơn và nói rằng mình phải đi tìm sư phụ, nói xong rờ lên đầu đến cổng nha môn Thường Châu ngay. Đến nơi, Ngô Thiền hỏi các đương sai và được họ đưa vào. Quan Tri phủ nói:

- Thiếu sư phụ đến đây rồi!

Ngộ Thiền bước tới hành lễ sư phụ rồi mới quay qua chào quan Tri phủ. Tể Diên hỏi:

- Ngô Thiền, con đến đây làm gì?

- Con không yên lòng, đến gặp sư phó hỏi xem việc của Từ Vân quán đã xong chưa?

Quan Tri phủ nói:

Thôi đừng nhắc tới! Hiện Thiệu Hoa Phong bắt không được. Thánh tăng nói hẩn trốn ở Thánh giáo đường trên Vạn Hoa sơn, không dễ gì đi bắt, thế mới là khó.

Ngộ Thiền nói:

- Cái đó có khó gì? Chẳng cần đến sư phó, để tôi đi lên núi Vạn Hoa bắt hẩn cho.

Tể Diên nói:

- Con đừng đi, nếu con đi sẽ vấp vào họa lớn đấy!

Ngộ Thiền không nghe, đứng lên đi. Tể Diên đưa tay giữ lại không kịp. Ngô Thiền lấy tay rờ lên đầu thẳng đến Thánh giáo đường. Ngờ đâu lại gây ra một trường đại họa.

219. Chương 220

Ngộ Thiền đại náo Vạn Hoa Sơn

Bát ma bắt giữ Phi Long tăng

Tiểu Ngô Thiền rờ đầu ra khỏi phủ Thường Châu đến dưới núi Vạn Hoa, chân đạp trên đất, đứng ở trước cổng, mở miệng mắng om sòm:

- Hãy mau đưa Thiệu Hoa Phong ra đây thì mọi việc đều yên! Nếu không chịu đưa ra thì hòa thượng lão gia sẽ đánh thẳng lên núi, giết sạch bọn thiên ma ngoại đạo chúng bay. Đại khái là tội bay không phải là do trời đất sanh ra mà!

Đương mắng chửi tới đó thì gặp Tuần sơn thị giả đi ngang qua, nói:

- Ông hòa thượng kiéc! Ông mắng ai om sòm ở đây thế?

Ngộ Thiền nói:

- Người hãy mau đi nói cho Bát ma hãy đưa Thiệu Hoa Phong ra thì mọi việc đều ổn cả. Còn không, hòa thượng ta đánh thẳng lên núi, chém hết, giết hết không chừa một mống.

Tuần sơn thị giả nói:

- Này hòa thượng, ông là người ở đâu thế? Cả gan đến Vạn Hoa sơn nói năng vô lễ như vậy hử?

- Hay cho tiểu tử này, mi không biết hòa thượng lão gia là ai ư? Ngọc Hoàng thượng đế là anh kết nghĩa của ta, nhị lang Dương Tiễn ở chung với ta một chỗ, Kim Tra, Mộc Tra, Na Tra thấy ta còn phải vái chào đấy. Mi hãy vào kêu Bát ma ra đây, hòa thượng ta cũng không so tài cao thấp với mi làm gì!

Tuần sơn thị giả nghe hòa thượng nói lớn lối như vậy, lật đật chạy lên núi, thẳng vào Thánh giáo đường Bát ma Ngọa vân cư sĩ Linh Tiêu đang ngồi cùng với Thiên hà điều tẩu Dương Minh Viễn, Quế lâm tiều phu

Vương Cửu Phong, Lục hợp đồng tử Tùng Hải bàn chuyện kiếm Tế Điền để báo thù. Tuần sơn thị giả bước vào báo:

- Bẩm các vị Ma sư gia, dưới núi có một ông hòa thượng kiếc đang đứng trước cửa mắng lớn, kêu các vị Ma sư gia hãy đem nộp Thiệu Hoa Phong ra ngay thì muôn việc đều thôi, bằng không sẽ giết thẳng lên núi gà chó không chừa.

Bốn vị Ma sư gia nghe nói thế, tức giận la hét như sấm:

- Hay cho Tế Điền, cả gan dám đến trước cửa nhà chúng ta nói năng vô lễ như thế! Thiệt là khi ta quá lắm!

Đương nói tới đó thì Tiêu vân cư sĩ Chân Trường Nguyên, Bạch vân cư sĩ Sính Tú, Ban đảo càn khôn Đằng Yến, Đằng phiến vũ trụ Hồng Đào, bốn vị Ma sư kia cũng vừa về tới, hỏi:

- Việc gì thế?

Tuần sơn thị giả Thẩm Thụy thuật lại việc vừa qua Bát ma lập tức mỗi vị cầm Táng môn kiếm và giắt Hồn ngươn ma hỏa phan, nhảy ra khỏi Thánh giáo đường, vận chấn cước phong chạy xuống núi Vạn Hoa. Xuống tới nơi xem lại không thấy hòa thượng kiếc đâu cả. Các ma sư la hét om sòm:

- Hay cho Điền tăng, mi trốn đi đâu?

Tìm tới tìm lui một hồi, chẳng thấy tông tích hòa thượng kiếc đâu cả.

Thực ra Ngô Thiên không phải là không biết Bát ma lợi hại. Dù biết danh tiếng của Bát ma nhưng chỉ nghe đồn chớ chưa gặp mặt, làm sao biết lợi hại thế nào? Ngô Thiên khác nào ghé con không sợ cọp, chừng dài rồi lại sợ sói. Đừng nói chi Ngô Thiên, mà cả đến Tế Công trưởng lão còn ngán động đến Bát ma nữa là!

Ngô Thiên mắng chửi một hồi, thấy Tuần sơn thị giả đi vào bẩm báo, bèn nghĩ thầm: “Tại sao mình không lên rình xem Bát ma là nhân vật như thế nào, cũng đừng để cho họ nhìn thấy mình, thẳng như mình đòi không được lại không phải là đối thủ của họ thì muộn mất!”. Nghĩ rồi bèn lặc mình biến thành một con chim bay lên núi, lên dò xét họ. Thấy Bát ma người nào người nấy đầu thần mặt quỷ, hung ác vô kể, chỉ có Lục hợp đồng tử tóc thắt làm hai bím giống như đứa trẻ. Các Ma sư đều đội khăn tiêu diêu bốn góc, mình mặc áo choàng tiêu diêu, mỗi người đều tay cầm Táng môn kiếm. Ngô Thiên nghĩ thầm: “Điều này chắc chắn là mình địch không lại bọn họ rồi, chỉ bằng mình vào trong miếu thám dò thử”. Vào tới trong miếu, Ngô Thiên thấy Thiệu Hoa Phong đang bị treo tòng teng ở Đông lang, bèn đáp xuống, nói:

- Hay cho tên yêu đạo Thiệu Hoa Phong, trước đây hòa thượng lão gia suýt chết trong Càn khôn tỷ ngộ hồn ngươn bát của ngươi rồi. Ta tưởng đầu đời này không thể báo thù được, dè đâu ngươi cũng có ngày hôm nay.

Nói xong bước tới há miệng cắn vào mũi Thiệu Hoa Phong một cái. Thiệu Hoa Phong bị cột treo lên không nhúc nhích được, máu tươi chạy ra có giọt, lão đạo sĩ đau quá kêu rú lên. Ngô Thiên mở dây xuống xô cột vào hai ống chân Thiệu Hoa Phong kéo tới kéo tới. Thiệu Hoa Phong đau quá ngất đi, máu bắn tứ tung. Tiểu Ngô Thiên đang lúc cao hứng thì Bát ma trở về. Thì ra Bát ma xuống núi tìm hòa thượng kiếc không gặp, Ngọa vân cư sĩ nói:

- Lạ thiệt, hẩn đi đâu kìa?

Tuần sơn thị giả nói:

- Mới vừa đứng đây mắng chửi kia mà!

Ngọa vân cư sĩ Linh Tiêu lập tức chiếm một quẻ, nói:

- Hay cho nghiệt súc! Thiệt to gan dám lên lên núi chó. Anh em ta hãy trở lên núi đi!

Mọi người lập tức vận chấn cước phong lên núi, Bát ma chia làm bốn mặt: Thiên hà điều tử Dương Minh Viễn, Quế lâm tiêu phu Vương Cửu Phong hai người đi vào từ hướng Đông, Tiêu vân cư sĩ Chân Trường Nguyên, Bạch vân cư sĩ Sính Tú đi vào từ hướng Nam, Ban đảo càn khôn Đằng Yến, Đằng phiến vũ trụ Hồng Đào đi vào từ hướng Bắc, Ngọa vân cư sĩ Linh Tiêu, Lục hợp đồng tử Tùng Hải từ hướng Tây. Bước vào thấy Ngô Thiên đang đùa cợt hành hạ Thiệu Hoa Phong như vậy, Bát ma nói:

- Hay cho đồ nghiệt súc, thiệt là lớn mật dữ a!

Tiểu Ngộ Thiên nhìn thấy họ về, ngạc nhiên nói:

- Hay cho một bầy ma lớn nhỏ, hòa thượng lão gia hôm nay cùng bọn mi phân tài cao thấp, thiệt còn giả mắt đây.

Câu nói đó chưa xong thì Lục hợp đồng tử Tùng Hải thò tay vào túi móc ra Lục hợp châu nhắm ngay Tiểu Ngộ Thiên đánh tới, chỉ thấy một đạo bạch quang phát ra, tiếp theo một tiếng nổ long trời lở đất. Lúc đó Ngộ Thiên cũng bỏ Thiệu Hoa Phong lại, Lục hợp châu nổ lên một tiếng, Ngộ Thiên hiện nguyên hình là con phi long 12 chân, hai cánh ngắn, nằm không động đậy được. Lục hợp đồng tử Tùng Hải nói:

- Thưa anh em, chúng ta phải xử trí nó như thế nào đây?

Chưởng giáo ma vương Linh Tiêu nói:

- Tên nghiệt súc này thật là đáng giận. Nó là ác đồ của Tể Diên đấy! Tể Diên đã dùng lò bát quái đốt chết học trò của chúng ta là Hàn Kỳ, chúng ta cũng không cần để nó lại làm gì, cứ đem nó đốt chết, như vậy kể như báo thù cho Hàn Kỳ.

Mọi người đều cho là phải. Bát ma mỗi người cầm một lá Hồn ngưng ma hỏa phan định xổ ra thì nghe bên ngoài có tiếng “Vô lượng thọ” thật to và nói:

- Các vị Ma sư hãy khoan, có sơn nhân đến đây.

Các ma sư nhìn ra thấy vừa đến một vị vũ sĩ mũ vàng thuộc Huyền môn đạo giáo, đầu đội mũ đạo sĩ hoa sen màu vàng sậm, mình mặc đạo bào màu vàng nhạt, lưng buộc dây tơ, vớ trắng vân hài, mặt như cổ nguyệt ba thu, tóc như tuyết ba đông, tóc mai như sương tháng chín, dưới cằm một bộ râu bạc lò xo trước ngực, lưng đeo Phân quang kiếm. Vị đạo sĩ mới đến chính là Quảng pháp chân nhân Thẩm Diệu Lượng. Các Ma sư nhìn thấy người quen, mới nói:

- Thẩm đạo hữu, đến đây có việc chi?

- Tôi đến trước báo tin cho các vị rõ, sư phó tôi là Tử hà chân nhân Lý Hàm Linh cùng Linh Không trưởng lão sắp đến kiểm tra núi.

Bát ma sợ Tử hà chân nhân Lý Hàm Linh ở Vân Hà quán núi Vạn Tông và Linh Không trưởng lão Trường Mi La Hán ở chùa Tông Tuyền núi Cửu Tông lắm. Bát ma nghe Thẩm Diệu Lượng nói xong, bèn nói:

- Chúng ta phải mau đi đón mới được.

Nói rồi họ lập tức cuốn Hồn ngưng ma hỏa phan lại, cũng không thiết gì đốt chết Ngộ Thiên nữa. Trước hết họ lật tấm biển “Thánh giáo đường” lại. Mỗi khi gặp Tăng đạo kiểm tra núi bọn họ không dám treo ba chữ Thánh giáo đường mà lật lại phía sau với ba chữ đề “Dã nhân oa” (Ổ dã nhân). Bát ma lập tức kéo ra trước tiếp đón Tử hà chân nhân và Linh Không đạo trưởng. Thực ra bấy giờ chưa đến năm mà Tử hà chân nhân và Linh Không trưởng lão đi kiểm tra núi. Đây là do Thẩm Diệu Lượng nhận lời ủy thác của Tể Diên tung tin này để cứu Ngộ Thiên. Nguyên Ngộ Thiên vừa từ nha môn phủ Thường Châu chạy đi, Tể Diên nín lại không kịp. Tể Diên đuổi theo ra tới cổng nha môn thì không thấy Ngộ Thiên đâu nữa. Tể Diên nói:

- Chà, không xong rồi! Thăng bé này không chịu nghe lời, phen này 5.000 đạo hào quang của nó tiêu mất quá!

Tể Diên đang lo lắng thì nghe sau lưng có tiếng nói “Vô lượng Phật”. Tể Diên ngoái đầu nhìn lại thì ra là Thẩm Diệu Lượng. Tể Diên nói:

- Thẩm đạo gia! Ông đến đây thật đúng lúc! Chắc là mạng của Ngộ Thiên được cứu sống!

Thẩm Diệu Lượng hỏi:

- Thánh tăng lâu nay ít gặp quá! Hiện giờ Ngài làm gì ở đây?

- Tôi đang gặp lúc khó xử đây! Nhân vì Từ Vân quán ở phủ Thường Châu có Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong. Ông ta gây không biết bao nhiêu tội ác, hãm hại dân lành, chiêu tập bọn giặc, hưng yêu hại người, chống trả lại quan binh. Hiện giờ quan Tri phủ phái người đi các nơi bắt ông tạ Thiệu Hoa Phong

hiện ở trên núi Vạn Hoa. Chuyện này thế nào cũng vấy vào họa sát thân mà Hòa thượng ta cứu không được nó. Chuyện này không phải đạo gia thì không xong. Vậy xin nhờ đạo gia mở lòng từ bi cứu giúp một chút.

- Tôi đâu cự nổi Bát ma, làm sao có thể cứu được linh đồ?

- Ông đi mau đi, Hòa thượng ta ngày khác sẽ xin cảm tạ.

Thẩm Diệu Lượng vận chấn cước phong đi ngay đến núi Vạn Hoa. Ông ta đi hơi chậm nên vừa đến Thánh giáo đường thì gặp lúc Ngô Thiền sửa soạn bị đốt chết. Thẩm Diệu Lượng phải đặt điều phao tin láo:

- Tử hà, Linh Không hai vị sắp đến tuần tra núi.

Đó là do Tế Điền móm ý. Bát ma nghe báo thề, lật đật ngừng lại và gấp rút chuẩn bị ra đón tiếp. Thẩm Diệu Lượng vội vàng bước tới vỗ vào Thiên linh cái của Ngô Thiền một chưởng, miệng niệm chú quy hồn. Ngô Thiền lập tức đứng dậy ngay. Thẩm Diệu Lượng nói:

- Thăng bé này to gan thiệt! Sư phó người kêu ta đến cứu người đây. Người hãy cùng ta trốn khỏi nơi đây cho mau!

Ngô Thiền nói:

- Xin cảm ơn ngài.

Thẩm Diệu Lượng lập tức vận chấn cước phong chạy đi. Ngô Thiền vác Thiệu Hoa Phong định chạy đi, nhưng nghĩ lại: “Phải đốt Thánh giáo đường cho cháy tan rồi hãy đi”. Nghĩ rồi Ngô Thiền phóng hỏa đốt Thánh giáo đường, lửa cháy bốc lên mù trời, rồi mới vác Thiệu Hoa Phong, tay rờ đầu chạy trốn.

Về đến phủ Thường Châu, sai nhân nhìn thấy, chạy lại đỡ Thiệu Hoa Phong xuống. Tế Điền hỏi:

- Làm sao con trở về được?

Ngô Thiền nói:

- Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá! Nhờ Thẩm Diệu Lượng niệm chú quy hồn cứu con, nếu không chắc là bị họ đốt chết rồi. Bọn thiên ma ngoại đạo đó thiệt là đáng giận, con quyết không để bọn chúng yên đâu!

Tế Điền tăng hắng một tiếng, nói:

- Thôi con ơi! Lần này con bật bạ lắm rồi đấy! Ta không cho con đi, con cũng cứ đi bướng! Cái đó là con không phải đi tìm mối họa hay sao? Lần này Bát ma kết thù oán với thầy, thôi con hãy đi đi! Đừng lo nghĩ gì nữa!

Ngô Thiền nói:

- Con không đi, mà đi đâu kia chứ?

- Con hãy về chùa Tòng Tuyền trên núi Cửu Tòng nhé!

- Con dù bị họ bắt được nhưng con không chết. Con cũng không tha họ, con đã đốt tiêu Thánh giáo đường của họ rồi.

- Con ơi, con thiệt là lớn mật quá chừng. Con đốt tiêu Thánh giáo đường càng gây đại họa thêm cho thầy thôi!

- Sao mà đại họa?

Tế Công mới giảng giải rõ ràng. Càng nói, Ngô Thiền càng há hốc miệng vì kinh hãi.

220. Chương 221

Thẩm Diệu Lượng trí cứu Ngô Thiên

Phủ Thường Châu đem chém yêu đạo

Nghe Ngô Thiên nói mình đã đốt Thánh giáo đường, Tế Diên với tài vị bốc tiên tri, nói:

- Ngô Thiên, con đã gây cho thầy một tai kiếp Ma hỏa rồi đó! Ấu đó cũng là kiếp số đương nhiên. Ngô Thiên con, con hãy mau đi đi! Lần này nếu không nghe lời ta thì coi như không phải là đồ đệ của ta nữa!

Ngô Thiên nghe nói như vậy không còn cách nào hơn, không dám trái lời thầy, đành phải cáo từ trở về chùa Tông Tuyền ở núi Cửu Tông. Quan Tri phủ Cổ Quốc Chương bấy giờ mới truyền lệnh thăng đường. Ba ban Tráng Khoái Tạo hò hét dương uy Cổ Quốc Chương thăng lên tòa xong truyền tả hữu đem Thiệu Hoa Phong ra trước công đường. Tức thì Thiệu Hoa Phong được điệu ra phía trước. Lúc bấy giờ Thiệu Hoa Phong mới thấy buồn bã, ăn năn thì đã muộn. Quan Tri phủ vỗ kinh đường hỏi:

- Thiệu Hoa Phong, ông ở địa phương của ta mà chiêu dụ bọn giặc, sai người đi bắt cóc, hãm hại dân lành, chống cự quan nhân, dẫn người cướp lao phá ngục, tất cả những việc đã làm hãy khai thiệt đi, để khỏi thiệt da rách nát!

Thiệu Hoa Phong tự nghĩ: “Đến nước này không khai cũng không được, chi bằng khai thiệt để khỏi bị cực hình”, bèn nói:

- Đại nhân chẳng cần nổi giận, tôi xin khai hết, chỉ xin đại nhân một đặc ân là cho tôi được mau chết.

Quan Tri phủ gọi Chiêu phòng tiên sinh ghi chép lời khai của Thiệu Hoa Phong và sai đem Thiệu Hoa Phong đóng trần giam vào ngục rồi bãi hầu, xuống thư phòng bồi tiếp Tế Diên uống rượu. Hôm sau làm văn thư đưa lên Thượng ty, tối lại trất ở trên đưa xuống, sức truyền đem Thiệu Hoa Phong ra xử tử lăng trì. Quan Tri phủ nói:

- Thánh tăng hãy khoan đi vội, ngày mai đem chém Thiệu Hoa Phong ở ngoài cửa Tây, cầu xin Thánh tăng hộ quyết cho, e rằng dư đảng của tặc nhân đến cướp pháp trường.

- Cũng được! Tế Diên đáp.

Ngày kế, quan Tri phủ điều động 200 quân giữ thành, các hộ giáp sai sự, rồi thỉnh Tế Diên cùng áp giải Thiệu Hoa Phong thẳng ra pháp trường ở ngoài cửa Tây. Nơi đó dựng sẵn một cái rạp giám trảm, bên trong đặt một bàn công án. Quan tri phủ và tế Diên cùng vào ngồi trong rạp, nhìn thấy người hiếu kỳ xô đẩy nhau chen chân không lọt. Vừa chém Thiệu Hoa Phong xong thì từ phía chánh Nam có hai người đi lại. Tế Diên dòm thấy nói:

- Chà không xong rồi! Kẻ thù của ta đã tới đó!

Quan Tri phủ nghe nói cả kinh tưởng rằng có người đến cướp pháp trường, ngược mắt nhìn lên thấy có hai người đến. Người đi trước đầu đội khăn bốn góc bằng đoạn màu lục lăng, mình mặc áo choàng tiêu điều bằng đoạn cùng màu trên thêu hoa cùng khắp, dưới chân vớ trắng vân hài, mặt như cổ nguyệt ba thu, tóc như tuyết ba đông, tóc mai như sương tháng chín, bộ râu dưới cằm bạc phều. Người đi sau mặc áo dài màu lam, râu tóc giống người đi trước. Họ chẳng phải ai khác, người đi đầu chính là Thiên hà diệu tử Dương Minh Viễn, người đi sau là Quế lâm tiên phu Vương Cửu Phong. Hôm Tiểu Ngô Thiên phóng hỏa đốt Thánh giáo đường rồi chạy đi, Thẩm Diệu Lượng cũng chạy tuốt luốt. Bát ma xuống núi tìm chẳng thấy Tử hà chân nhân, Linh Không trưởng lão đâu cả. Ngọa vân cư sĩ Linh Tiêu rũ tay áo xử một quẻ, nói:

- Không xong rồi, anh em ta phải trở về núi mau!

Mọi người về đến trên núi thì lửa đã ngất trời. Linh Tiêu vội dùng bửu kiếm chỉ lên hư không một cái, lập tức một trận mưa to đổ xuống dập tắt ngọn lửa ngay. Linh Tiêu nói:

- Hay cho Tế Diên tăng! Còn dám sai ác đồ đến đốt cháy Thánh giáo đường của ta nữa chứ! Ta quyết phải báo cừ rửa hận mới được!

Liền đó kêu lục đỉnh lục giáp chiếu theo mô hình cũ sửa lại y như trước. Linh Tiêu muốn hạ sơn tìm Tế Diên Hòa thượng thì Thiên hà điều tẩu Dương Minh Viễn, Quế lâm tiểu phu Vương Cửu Phong nói:

- Chưởng giáo đại ca! Không cần anh phải đích thân ra đi như thế, có chuyện gì thì để bọn đệ tử nó phục dịch cho. Giết gà cần gì phải dùng dao mổ trâu. Để hai tôi đi thay cho.

- Hai vị muốn đi cũng được! Linh Tiêu nói.

Thiên hà điều tẩu, Quế lâm tiểu phu mới từ Vạn Hoa sơn cỡi mây xuống núi, vừa đến phủ Thường Châu, gặp lúc Tế Diên thấy họ đến, lật đặt bước tới nói:

- Hai vị mới tới hả?

Dương Minh Viễn dòm thấy, nói:

- Hay cho Tế Diên, ta tìm ông đây!

- Hai vị có chuyện gì thế? Để giết Thiệu Hoa Phong rồi, chúng ta về nhà phủ Thường Châu nói chuyện nhé!

- Cũng được! Dương Minh Viễn đáp.

Giết Thiệu Hoa Phong xong, Tế Diên và hai người họ cùng quan Tri phủ trở về nhà môn phủ Thường Châu. Tế Diên bảo quan Tri phủ sai thủ hạ dọn một tiệc rượu ở hoa sảnh. Tế Diên cùng Dương Minh Viễn, Vương Cửu Phong ngồi bàn tiệc. Rượu qua ba tuần, Tế Diên hỏi:

- Hai vị đến tìm tôi định làm gì đây?

Wương Cửu Phong nói:

- Chỉ vì đồ đệ ta bị Ông đốt chết, ông lại sai đồ đệ Ông đến đốt Thánh giáo đường của tạ Ta nay đến tìm ông để báo cừu. Chúng ta cũng không cần nói ở đây, ông phải theo hai ta lên núi Vạn Hoa, có chuyện gì sẽ nói sau. Nếu ông không chịu đi với bọn ta thì đừng trách bọn ta phải bắt ông đem đi.

- Trước hết hai vị đừng nóng vội. Hòa thượng ta hôm nay cũng không thể theo hai ông lên núi Vạn Hoa được. Hiện giờ ta còn chút việc, để ta làm xong việc ấy đã. Chúng ta sẽ hẹn gặp nhau vào ngày rằm tháng này tại chùa Kim Sơn nhé!

- Được đấy! Ta nghĩ ông cũng chạy không khỏi tạ Đã như thế thì ngày rằm tháng này gặp nhau ở chùa Kim Sơn. Hai ta cáo từ đây!

Tế Diên đưa họ ra khỏi nhà môn, hai người cưỡi mây trở về. Tế Diên trở vào nhà môn, Tri phủ Cố Quốc Chương hỏi:

- Thánh tăng ước hẹn ngày rằm gặp họ Ở chùa Kim Sơn để chi vậy?

Tế Diên tăng hắng một tiếng rồi nói:

- Lão gia chẳng cần phải hỏi, điều đó lão gia không biết đâu! Đó là phước không phải họa, nếu là họa tránh cũng không khỏi. Hòa thượng ta còn phải trở về chùa Linh Ẩn gặp Lão phương trượng để thỉnh an. Chúng ta sẽ gặp lại nhé!

- Thánh tăng muốn đi, tôi xin cảm tạ Ngài. Tôi có chút lộ phí cho Ngài đi đường.

- Ta chẳng cần lộ phí.

Nói rồi Tế Diên lập tức cáo từ. Quan Tri phủ đưa ra cửa nhà môn rồi vòng tay từ biệt. Tế Diên vừa đi, thì ngoài cửa có Dạ hành quý Tiểu côn lôn Quách thuận đến phủ Thường Châu kiếm Tế Diên. Quách Thuận từ Thượng Thanh cung núi Thiên Thai hạ sơn đi chiêm bái Kim Sơn, Chung Sơn, Tiêu Sơn, ngang qua phủ Thường Châu tìm các nhà buôn bán hóa trai. Nghe đâu tại đó bàn tán xôn xao về việc đem Thiệu Hoa Phong ra chém ở ngoài cửa thành Tây, có Tế Diên giám trảm. Nếu không có Tế Diên ở chùa Linh Ẩn thì ai bắt Thiệu Hoa Phong cho được? Tiểu côn lôn nghe nói Tế Công đang ở phủ Thường Châu, bèn nghĩ: “Sao mình không đi tìm thăm Tế Công?”. Nghĩ xong, Quách Thuận đi thẳng đến cổng phủ Thường Châu, cất tiếng niệm “Vô lượng Phật”, rồi nói:

- Xin phiền các vị Ban đầu vào bên trong bấm giùm một tiếng, nói sơn nhân họ Quách tên Thuận, là người ở Thượng Thanh cung núi Thiên Thai đến xin bái phỏng Tế Công.

Các đương sai nghe xong, nói:

- Đạo gia ơi. Ông đến chậm rồi! Hôm nay Tế Công vừa mới về chùa Linh Ẩn.

- Thế thì tôi xin cáo từ.

Từ giã nơi đó, Quách Thuận đi đến chùa Kim Sơn ở phủ Trấn Giang. Hôm đó đến chùa Kim Sơn nhìn xuống dưới núi trước chùa buôn bán tấp nập. Dưới sông thuyền chài qua lại không ít, bọn người lên núi dâng hương, trai gái chen nhau mà đi. Tiểu côn lôn vừa đến ngoài cổng chùa, nghe bên trong chùa tiếng người náo động ồn ào cả lên. Quách Thuận nghe thấy càng ngạc nhiên hơn. Tại sao có sự việc như thế? Chùa Kim Sơn vốn là Một ngôi đại tông lâm, trong chùa có 300 trạm đường tăng, Lão phương trượng là Nguyên Triệt trưởng lão, là sư huynh đệ với Nguyên Không trưởng lão ở chùa Linh Ẩn. Chùa này lộc cúng kính rất thanh, thường có các phu nhân, tiểu thư của quý quan, trưởng giả đến dâng hương. Một hôm có một vị hòa thượng mình cao một trượng, tam đỉnh nở rộng, mặt như dao sắt đen sì, mày to mắt lộ, bộ tướng hung ác vô cùng. Không biết ông ta từ đâu đến đi sông sộc vào chùa. Vị tăng giữ cửa lật đặt cản lại, nói:

- Hòa thượng, ông ở đâu vậy?

Hòa thượng mặt đen nói:

- Đồ nghiệt chủng, mi dám ngăn cản ta à? Cũng bởi tăng nhân trong chùa các người chẳng giữ thanh quy, vô cớ sanh tâm hám lợi, sai gia đặc biệt đến quán giáo tại đây. Ta là Vạn Niên Vĩnh Thọ đây! Tội bấy bất kỳ là ai ta cũng đánh.

Nói rồi lấy tay chỉ một cái, nói:

- Đánh nó cho ta.

Ông tăng giữ cửa sợ quá quay mình bỏ chạy nhưng không nhúc nhích được, hai người tự động tạt vào má mình 10 cái rồi mới chạy đi được. Vị hòa thượng mặt đen ấy bước vào đại điện lấy tay chỉ một cái, cửa đại điện tức thì mở ra, ông ta bước vào trèo lên bàn thờ trước bàn thờ Phật ngồi chễm chệ. Vị tăng giữ cửa chạy vào thưa với thầy Giám tự rằng:

- Hiện bên ngoài có một vị hòa thượng mặt mũi đen sì đi vào chánh điện, chúng tôi cản lại, ông ta tự xưng là Vạn Niên Vĩnh Thọ, bảo tăng chúng trong chùa chúng ta không giữ đúng phép nên phải đánh. Ông ta lấy tay chỉ một cái, chúng tôi không dừng được tự động đánh mình 10 bạt tai, rồi ông ta vào ngồi trên bàn cúng ở chánh điện.

Giám tự tăng nghe nói bước ra bên ngoài xem, quả nhiên thấy trên bàn cúng đang ngồi chễm chệ một ông hòa thượng mặt đen sì sì, đôi mắt vàng thau lấp lánh. Giám tự tăng nói:

- Hay cho vị tăng nhân lớn mặt này, dám vô cớ đến đất lành của Phật môn mà quấy nhiễu chứ! Ông ta là ai vậy?

Vị hòa thượng mặt đen đáp:

- Ta là Vạn Niên Vĩnh Thọ đây. Cũng bởi tại tội bấy sanh tâm hám lợi, hãm hại đàn con cháu của ta, ta đến đây để báo thù! Mi là tên ác tăng đáng đánh đòn đây!

Nói xong, lấy tay chỉ một cái, hô to:

- Đánh nó.

Giám tự tăng không dừng được tự động vả vào mặt mình bôm bốp, sợ quá quay lưng bỏ chạy vào bấm với Nguyên Triệt trưởng lão phương trượng. Nguyên Triệt trưởng lão nghe nói, đáp:

- A Di Đà Phật! Thiện tai, thiện tai! Tên nghiệt súc này lớn mặt dữ a! Để ta xem thử.

Lão phương trượng ra phía trước xem rồi nói:

- Vị tăng nhân này, tại sao vô cớ đến nơi đất lành của Phật mà quấy nhiễu thế?

Vị hòa thượng mặt đen nói:

- Ông là hòa thượng mà sanh tâm háms lợi, chẳng giữ thanh quy, chẳng an bổn phận, quấy hại sanh linh, ta cốt đến để đuổi ông ra khỏi chùa đây!

Nói rồi lấy tay chỉ một cái, hô “đánh”, Lão phương trượng không tự chủ được, tự động đánh mình 20 bạt tai. Lão phương trượng mặt mũi bị đánh đỏ rần, quay về phía sau, cũng không biết hòa thượng mặt đen là ai và tại sao lại có một đoạn tình tiết như thế? Ngày nào Lão phương trượng cũng bị đánh ba lượt như vậy. Hôm nay đã đến ngày thứ bảy, Lão phương trượng lại bị đánh nữa! Tiểu côn lôn nhìn thấy vậy, nói:

- Vô lượng Phật! Vị tăng nhân phía trên kia sao lại thi triển pháp thuật đánh Lão hòa thượng như thế? Ông cũng là hòa thượng mà! Kia đây phải:

Tăng giúp Tăng, Phật pháp hưng

Đạo trọng đạo, huyền thêm huyền

Hoa hồng ngó trắng lá sen xanh

Tam giáo quy nguyên chỉ một nhà.

Ông đánh ông ta, ông cũng không phải tốt. Thôi nghe lời ta, nể mặt sơn nhân này mà tha cho ông ấy đi, không cần phải đối địch nhau nữa.

Hòa thượng mặt đen nói:

- Ông là lão đạo ở đâu, dám đến xía vào chuyện của người! Ông nhiều chuyện quá, ta xử ông như họ đấy!

Quách Thuận nghe nói, máu giận sôi lên, muốn trở mặt với hòa thượng kia ngay.

221. Chương 222

Chùa Kim Sơn, Vĩnh Thọ thi diệu pháp

Tiểu côn lôn tức giận tìm Tế Công

Tiểu côn lôn Quách Thuận nghe hòa thượng mặt đen nói những lời không thông tình lý như vậy có ý muốn trở mặt, nhưng lại nghĩ: “Thị phi chỉ tại lắm lời, phiền não đều do khoe giỏi! Ta cần gì phải gây thù chuốc oán với ông ta”. Nghĩ rồi bèn nói:

Hòa thượng! Ông không cần phải giận ta làm chi, ta chỉ khuyên can để ông được tốt hơn thôi. Hơn nữa, Lão phương trượng của chùa này là hạng phàm phu tục tử, ông cần gì phải hiếp đáp ông ta. Nếu ông muốn tìm hòa thượng hãy tìm cho ra hòa thượng, chỉ sợ Ông không dám thôi!

- Hòa thượng nào mà ta chẳng dám tìm? Ông cứ nói đi!

Quách Thuận nghĩ thầm: “Hiện giờ Tế Công chắc trở về chùa rồi, ta bảo hần đi tìm Tế Công để Ngài trị hần một mẻ. Phen này cho hần húc đầu vào đỉnh cho hần hết ngạo mạn hoành hành”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Hòa thượng, ông có dám đến chùa Linh Ẩn tìm Tế Diên không?

Hòa thượng mặt đen cười ha hả, nói:

- Ông bảo ta đi tìm Tế Diên hả? Cái đó dễ thôi.

Nói xong bèn kêu lên:

- Bậy đâu?

Tức thì từ bên ngoài đi vào một hòa thượng mặt đen nữa, cũng chẳng biết ở đâu đến mà mau như vậy. Vị hòa thượng ấy bước vào nói lớn:

- Ta là Thiên Tài Trường Tu đây.

Nói xong đến trước đại điện, hỏi:

- Sư phó sai tôi có việc chi?

Vạn Niên Vĩnh Thọ nói:

- Đồ đệ, ta phái người đi qua chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ bắt Tế Diên về cho ta.

Thiên Tài Trường Tu hòa thượng ứng tiếng đáp lại:

- Xin tuân pháp chỉ!

Nói xong lấy tay sờ vào đầu biến mất. Một lát sau đến cửa chùa Linh Ẩn, đi sổng sọc vào. Hai vị tăng giữ cửa hỏi:

- Ông tìm ai?

- Ta là Thiên Tài Trường Tu đây.

Hai vị tăng giữ cửa định ngăn lại, hòa thượng mặt đen lấy tay chỉ một cái, la:

- Đánh.

Tức thì vị tăng giữ cửa không tự chủ được, lắt tay vả vào miệng, rồi chạy vào trong. Thiên Tài Trường Tu hòa thượng vào đến Đại Hùng bảo điện leo lên bàn cúng ngồi xuống. Vị tăng giữ cửa sợ quá chạy vào trong bấm với Quảng Lượng nghe nói mặt teo lại, không dám đi ra, vội chạy vào trong bấm lại với Hòa thượng Nguyên Không trưởng lão. Quảng Lượng đến trước quỳ xuống hành lễ, nói:

- Bẩm Lão phương trượng, bên ngoài có một ông hòa thượng mặt đen tự xưng là Thiên Tài Trường Tu đánh ông tăng giữ cửa rồi vào ngồi trên bàn cúng ở chánh điện.

Lão phương trượng là vị Tỳ kheo tu chín đời, nói:

- Hay cho loài nghiệt súc lớn mặt! Vô cớ mà đến quấy rối đất lành của Phật! Ông hãy kêu đồ đệ của Đạo Tế là Ngộ Chơn bắt nó.

Quảng Lượng lập tức đi tìm Tôn Đạo Toàn nói lại việc ấy. Tôn Đạo Toàn nói:

- Để tôi đi.

Rồi đến ngay Đại Hùng bảo điện xem thử, quả nhiên thấy có một hòa thượng mặt đen đang ngồi trên bàn cúng, trên đầu có cột khí đen. Tôn Đạo Toàn thấy rồi lật đật bước tới đưa kiếm nhắm ngay cổ hòa thượng chém tới một nhát. Hòa thượng mắt vẫn nhắm, không để ý đến nhát kiếm ấy. Hòa thượng vươn cổ ra chỉ thấy có một làn khói trắng trên đó mà thôi. Tôn Đạo Toàn nói:

- Hay cho đồ nghiệt súc, vô cớ đến quấy rối nơi đất lành của Phật, chưa chịu lui đi à?

- Hòa thượng mặt đen nhắm ngay Tôn Đạo Toàn phun ra một luồng khí đen, Tôn Đạo Toàn lật đật niệm chú hộ thân quay đầu chạy ra ngoài, nói:

- Lợi hại thiệt!

Câu nói chưa xong thì nghe ngoài sơn môn có tiếng “Vô lượng Phật”. Tôn Đạo Toàn nhìn ra thì người mới đến chính là Thần đồng tử Chử Đạo Duyên, Chử Đạo Duyên hét lớn:

- Hay cho đồ nghiệt súc cả gan! Để sơn nhân đến bắt mi đây!

Nói rồi thò tay vào túi lấy ra Bát vân quang trang tiên đại nhắm ngay yêu tăng thấy tới, tay bắt ấn quyết, miệng niệm chú lâm râm, tức thì hòa thượng mặt đen bị thâu vào trong đây.

Chử Đạo Duyên nói:

- Để trút đây ra xem nó là giống gì cho biết!

Nói rồi dốc ngược túi trút ra. Mọi người nhìn thấy, vật hiện nguyên hình là con đà long lớn. Chữ Đạo Duyên nhìn thấy, nói:

- Mi thiệt là đến quấy rối làm khổ các hòa thượng thôi! Thực ra sư phó của nó cũng là một đại sư, tại sao lại đến chùa Kim Sơn quấy rối như vậy?

Trong đó cũng có một đoạn nguyên dọ Nguyên trước kia dưới núi trước chùa Kim Sơn không có con đường buôn bán ấy. Phương trượng chùa Kim Sơn nghĩ rằng chùa có 300 lạp đường tăng, rảnh rang không việc, hàng ngày cơm nước chỉ dùng tốn kém quá lớn, Lão phương trượng bỏ tiền của ra sửa lạp phòng nhà, cho người thuê buôn bán để cho khách dâng hương thêm vui vẻ. Lại đóng 40 chiếc thuyền chài cho người thuê đánh cá, mỗi ngày thu vào một lượng bạc, dưới núi buôn bán cá, trong chùa thâu thuế mỗi tháng cũng được thêm một số. Vạn Niên Vinh Thọ vâng lệnh Long Vương giữ cửa sông này. Mấy thuyền đánh cá đó suốt ngày làm thương tổn đến đàn con cháu không ít. Vì thế nó nổi giận mới đến chùa Kim Sơn đối chọi lại với Hòa thượng như thế. Nào ngờ bị Quách Thuận nói khích, hấn sai đồ đệ đến chùa Linh Ẩn quấy phá, dè dặt lại bị Chữ Đạo Duyên dùng Trang tiên đại thâu vào, phải hiện nguyên hình. Chữ Đạo Duyên không nở giết nó, mới nói:

- Nghiệt súc, mi vô cớ đến đây quấy phá, đáng lẽ ta kết thúc tánh mạng mi đây. Sơn nhân ta lấy đức hiếu sinh tha cho mi đó. Thôi hãy mau đi đi.

Đà long từ từ bò ra cửa chùa rồi hóa gió đi mất. Đà long vừa đi xong thì Tế Điền bước thấp bước cao trở về. Sau khi ra khỏi nha môn phủ Thường Châu, Tế Điền thuận theo đường lớn đói ăn khát uống, ngày đi đêm nghỉ. Một hôm đến Kim gia trang, Tế Điền bỗng ngược đầu nhìn lên thấy cột khói yêu bốc thẳng lên trời. Tế Điền án linh quang, miệng niệm:

- Nam mô A Di Đà Phật! Thiện tai, thiện tai! Người bảo đừng xen vào, Hòa thượng ta có lý nào lại không xen vào?

La Hán gia vốn là người tâm Phật, đã biết đến thì phải xen vào.

Tế Điền có tài tiên tri biết rằng ở đây có Kim Hiếu Thiện là một tài chủ lớn rất ưa làm việc thiện. Vô cớ mà đứa con bị mất tích, lão viên ngoại dán cáo trạng các nơi, nếu có ai đưa tin về con mình thì sẽ trọng thưởng. Hôm nay La Hán gia đi đến đây định hóa giải cho nhà hành thiện khiến họ được gặp hung thành may mắn. Tế Điền Hòa thượng đến gõ cửa nhà Kim Hiếu Thiên, gặp quản gia đi ra, Tế Điền nói:

- Xin chào, xin chào!

Quản gia hỏi:

- Hòa thượng, ông đến đây có việc gì?

- Xin phiền quản gia vào trong nói lại với Hòa thượng ta là Tế Điền tăng ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ đến đây bái phỏng.

Quản gia đằng hắng một tiếng, nói:

- Hòa thượng, ông nên đi chỗ khác đi. Nếu ông đến vào nửa tháng trước chắc được viên ngoại nhà tôi cũng thí cho ông nhiều, vì viên ngoại nhà tôi hay trai tăng thí đạo lắm, nên người ta mới gọi là Kim Hiếu Thiện ấy mà! Ông chắc là nghe tiếng viên ngoại tôi mà đến phải không? Hôm nay ông đến thật xui xẻo quá! Viên ngoại tôi đang gặp việc buồn đến nỗi cơm cháo đều bỏ cả. Ông có nghĩ rằng ông đến đây có khác nào đâm đầu vào tường đình không?

- Có chuyện gì mà viên ngoại buồn dữ vậy?

- Nếu Hòa thượng có ý hỏi, tôi xin nói cho ông nghe: Việc này thiệt là mới lạ hết sức! Dưới gối viên ngoại chúng tôi chỉ có một vị công tử năm nay đã 18 tuổi, cậu nguyên lại là một văn sinh tú tài, đang đọc sách ở hoa viên phía Tây trong trang viện chúng tôi. Bỗng nhiên vô duyên vô cớ công tử chúng tôi bỏ đi đâu mất. Viên ngoại chúng tôi dán bố cáo khắp nơi, kiếm tìm khắp chốn mà vẫn bật vô âm tín. Viên ngoại chúng tôi buồn hết chỗ nói. Nhà hiền lành như thế mà lẽ nào gặp phải việc ngược ngạo thế này sao? Tôi nghĩ là viên ngoại chúng tôi chắc không còn lòng dạ nào nghĩ đến việc khác.

Tế Điền nói:

- Không hề chi! Ta vì việc đó mà đến đây. Chú cứ vào thưa với viên ngoại là Hòa thượng ta biết công tử nhà ta đang ở đâu và bảo đảm sẽ tìm được công tử đem về.

- Lời nói đó có thiệt không?

- Thiệt mà!

Quản gia nửa tin nửa ngờ nhưng cũng lật đật chạy vào trong báo:

- Bẩm viên ngoại, bên ngoài có một ông Hòa thượng kiểc, tự xưng là Tế Điền ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ có ý muốn đến thăm lão viên ngoại. Ông ta nói là biết rõ công tử nhà ta hiện giờ ở đâu.

Lão viên ngoại đang lúc vô kế khả thi, chợt nghe tin đó, khác nào cầu mà chẳng được, lật đật bước ra phía ngoài. Ra đến bên ngoài nhìn thấy trước mặt mình một ông Hòa thượng rách rưới quá cỡ, nghèo khổ dơ dáy hết mức, mới nói:

- Thưa Hòa thượng, xin mời vào bên trong.

Tế Điền nhìn thấy lão viên ngoại mặt mũi hiền từ, đầu đội khăn tiêu diêu viên ngoại, mình mặc áo choàng viên ngoại màu lam, vớ trắng vân hài, mặt như cổ nguyệt ba thu, một bộ râu bạc trắng, càng tôn vẻ tinh thần gấp bội, đến ngồi ở sảnh đường phía Nam nhìn thấy trong phòng bài trí rất đẹp, quý giá khác thường, tất cả đều thuộc loại hoa lê tử đàn nam mộc, chạm trổ rất tinh vi, các tự họa của danh nhân, liền đối hùng mạnh, bút vẽ bay bướm. Kim Hiếu Thiện nói:

- Xin mời Hòa thượng ngồi, tôi chưa được lãnh giáo quý bảo sát của Hòa thượng? Và Hòa thượng xưng hô thượng gì hạ gì?

- Ta ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ, trên chữ Đạo, dưới chữ Tế, người ta gọi đùa là Tế Điền tăng chính là ta.

Kim Hiếu Thiện nghe nói, biết Tế Công danh tiếng vang dội, lật đật đứng dậy thi lễ, nói:

- Té ra Ngài là Tế Công Phật sống trưởng lão đây mà! Thiệt là đúng lúc, cầu xin Thánh tăng mở lòng từ bi cứu con với! Con dười gối chỉ có một thằng chó con, năm nay đã 18 tuổi, hãy chưa có đôi lứa, được trúng tuyển làm văn sinh, thường ngày chỉ biết đọc sách chớ không làm việc gì khác. Ở phía Bắc nhà này có một trang viện, nơi đó có mấy đứa thơ đồng hầu hạ. Bỗng một hôm thằng bé đi đâu mất, con phái người đi kiếm các nơi mà không gặp. Ngày thường nó đâu có trắng hoa bầy bạ, hiện tại cũng không. Con dấn bố cáo khắp nơi mà cho đến bây giờ vẫn bặt vô âm tín. cầu xin Thánh tăng mở lòng từ bi xử cho một quẻ xem tình tiết nó ra thế nào?

- Ông đừng nóng vội, ta bảo đảm từ canh ba đến canh năm đêm nay ta sẽ đưa con ông về nhà để cha con đoàn tụ. Trước hết ông hãy dọn tiệc rượu để chúng ta cùng chén cái đã!

Kim Hiếu Thiện nghe nói, lòng rất vui mừng, lật đật sai dọn tiệc rượu. Gia nhân lau bàn ghế dọn rượu lên. Lão viên ngoại bồi tiếp Hòa thượng ăn uống. Tế Điền đang ăn uống bỗng nhiên rùng mình, bèn nói:

- Cái đồ chết tiệt, lát nữa đây ta sẽ tìm tới mi mà!

Kim Hiếu Thiện hỏi:

- Thánh tăng đi tìm ở đâu?

- Ông không cần hỏi. Ta chắc chắn sẽ đưa thằng bé về mà!

Ăn uống xong, Tế Điền mới cáo từ.

222. Chương 223

Kim công tử tâm mê yêu phụ đẹp

Tế trưởng lão từ bi cứu người hiền

Tế Diên từ nhà Kim Hiếu Thiện bước ra đi thẳng về hướng Bắc, xa khoảng 5 - 6 dặm, đến cửa của một tòa thạch động. Tế Diên kêu:

- Mở cửa, mở cửa!

Liên tiếp hai tiếng bên trong vẫn không có người đáp. Tòa thạch động này nguyên có một con tinh linh đang ở. Kim công tử đang dụng công học tập trong trang viên, cậu ta vốn là con một sách, chỉ biết đọc sách chứ chẳng thích điều chi cả. Mỗi ngày đọc sách xong lại ở trong hoa viên ngắm hoa, đi tản bộ cho hoạt động. Một hôm công tử đang đi tản bộ trong hoa viên, thấy sao sáng đầy trời, mặt trăng vàng vạc trên không, tự mình ra khỏi trang viên đi chơi loanh quanh, nhưng không dám đi xa. Hôm đó bỗng nhiên tâm mê đi, đi thẳng về hướng Bắc xa hơn một dặm rồi dừng bước lại. Còn đang ngạc nhiên, cậu ta bỗng thấy từ đằng trước đi lại một người vú em không 40 tuổi, đến gần hỏi:

- Kim công tử, gia chủ bảo tôi đến mời cậu.

Kim công tử nhìn lại, người vú em này mình không quen, nên vội vàng hỏi:

- Chủ nhân của bà là ai?

- Cậu đi với tôi, gặp mặt sẽ biết. Không phải người ngoài mà là bạn cũ. Họ đến đủ cả và đang đợi cậu đấy!

Kim công tử cố nhớ nhưng cũng không biết là ai, bèn cùng đi theo vú em. Đi tới trước không xa thì thấy có một tòa cửa lớn cao rộng, trong cửa có mây tên gia nhân, họ hỏi người vú em:

- Kim công tử đến đó phải không?

- Phải! Người vú em đáp.

Nói xong đưa Kim công tử vào bên trong. Kim công tử nhìn thấy nhà này thật là chỉnh tề ra vẻ nhà đại phú hộ, nên lòng rất bồn chồn. Người vú em đưa Kim công tử lên thượng phòng, vén rèm lên. Trong phòng này sát tường phía Bắc kê một chiếc bàn, trên đó bày những đồ chơi rất đẹp. Kế đó, một bàn bát tiên với ghế dựa hai bên. Trên ghế dựa một người nữ thiên kiều bá mị dáng điệu thập thành đang ngồi. Người này trên đầu tóc mây búi gọn hình rồng, nơi trái tai đeo đưa bông lá trúc, môi thắm màu anh đào, mắt hạnh ẩn tình lai láng, má lúm đồng tiền trên gương mặt trái lệ. Thật là Dao Trì tiên tử kém thua, Hằng Nga nguyệt điện nào tày? Trên thân mặc áo sa ngấm hồng chạy kim tuyến cùng khắp, trên đó thêu ba giỏ hoa, áo trong lam màu lộ lộ, phủ hờ trên chiếc quần bằng đoạn xanh trên thêu mấy đoá hoa vàng. Khăn choàng bằng sa màu xanh nhạt cũng thêu lấm tấm những hoa. Chân mang hài hoa sen nhỏ hơn hai tấc màu hồng lấp lánh bày ong kim tuyến. Xà cạp quần chân mày xanh càng lộ màu chân trắng hồng. Thiệt là từ đầu đến chân không chỗ nào chê được. Hai bên một hàng bốn đứa a hoàn. Kim công tử nhìn thấy rất ngạc nhiên. Người vú em nói:

- Đây là chủ nhân của tôi đó.

Người nữ ấy nói:

- Xin mời Kim công tử ngồi. Nô gia là con gái của Ngọc Hoàng thượng đế, tôi là Cửu Thiên tiên nữ, vâng lệnh Ngọc Hoàng thượng đế, có một đoạn nhân duyên cùng chàng nên mới mời chàng tới đây.

Kim công tử vốn là con một sách, nghe nói như thế, mơ mơ hồ hồ như ngây như dại, nói:

- Cô nương, nếu nàng có duyên kim ngọc với ta, để ta về thưa lại với cha ta đã.

- Công tử khỏi phải về thưa lại với cha làm gì, cứ ở lại với thiếp được rồi.

Nói rồi kêu vú em bày tiệc rượu ra, hai người cùng uống ăn vui vẻ. Rượu đến say khướt, hai người đều có tình luyến mộ nhau. Kim công tử vốn là một thư sinh, chưa hề biết qua việc trai gái, thấy cô nương mười phần sinh đẹp, người chớ đâu phải là gỗ đá mà có thể vô tình nên không dẫn được lòng xuân. Còn phần cô gái mất đẹp liếc ngang, thu ba lay động, thấy Kim công tử quả nhiên mặt như dãi phấn, má tị hoa đào, mắt như trăng sáng, môi giống tô son, mũi thẳng nhô cao, răng ngọc mặt tươi, đúng là anh hùng tú lệ, khiến người bất yêu. Cô nương đưa tay núm lấy công tử, hai người liếc mắt đưa tình, kia đây tay dắt má tựa tiến vào phòng trong. Vú em, a hoàn đã trải sẵn giường nệm, hai người lên giường, mở áo nói dãi, cùng vào màn

thành chuyện trăm năm. Từ đó hai vợ chồng ngàn ân muôn ái. Kim công tử như ngây như dại, vui quá quên trở về. Suốt ngày hai vợ chồng ăn cùng mâm, ngủ cùng giường, nửa khắc không rời. Qua mấy ngày, Kim công tử bỗng nhớ nhà, tự nghĩ thầm: “Độ chừng chỗ này cách nhà ta không xa Sao mình không về thăm cha mẹ rồi trở lại?”. Nghĩ rồi, từ trong nhà đi ra, định trở về nhà, nhưng xem lại các cửa đều đóng chặt không thể ra được. Kim công tử mới hỏi thủ hạ từng nhân:

- Tại sao ta không ra được? Ta định về thăm nhà một lát rồi trở lại mà!

Từng nhân đáp:

- Nếu công tử muốn về nhà, hãy báo cho chủ nhân biết để đưa về. Công tử một mình về không được đâu!

Hôm đó Kim công tử nói với chủ nhân:

- Nàng ơi, nàng cho ta về thăm nhà có được không?

- Được chứ, qua hai ngày nữa em sẽ đưa chàng về, chàng đừng có về gấp.

Kim công tử bị nàng ta làm mê hoặc, cũng không thể trở về nhà được. Hôm nay ở bên ngoài cửa động Tế Diên đến gọi: “Mở cửa ra, mở cửa ra” hai tiếng mà không có ai trả lời, bèn lấy tay chỉ một cái, cửa đá mở ra Tế Diên đi thẳng vào bên trong, nói:

- Xin lỗi, xin lỗi. Kim công tử có ở đây không? Cha cậu nhờ ta đi tìm cậu về.

Lúc đó Kim công tử đang ngồi uống rượu cùng cô gái, bỗng nghe bên ngoài có người nói, tiếng tăm lạ hoắc. Hai vợ chồng cùng bước ra xem thì gặp một Hòa thượng kiếc. Cô gái hỏi:

- Hay cho tăng nhân này! Ông tới đây làm gì

Tế Diên nói:

- Hay cho nghiệt súc! Mi vô cớ hưng yêu tác quái, mê hoặc công tử nhà người, trộm lấy chơn dương, chẳng biết tham tu chánh vụ, chia rẽ cha con nhà người. Mi hãy đem Kim công tử giao cho ta đưa về. Hòa thượng ta nương đức hiếu sinh tha cho mi khỏi chết. Bằng không nghe, Hòa thượng ta nhất định kết thúc tánh mạng của mi ngay.

Cô gái nghe vậy tức giận tràn hông, nói:

- Hay cho tên Hòa thượng kiếc! Người dám đến đây phá bình lương duyên kim ngọc của ta hử?

Nói rồi há miệng phun ra một luồng khí đen nhắm ngay Hòa thượng xông tới. Nó định dùng nội đơn hơn 3.000 năm phun ngã Hòa thượng. Ngờ đâu Tế Diên lấy tay chỉ một cái, luồng khói đen ấy tan mất. Cô gái thấy vậy, tức giận nói:

- Hay cho tên Hòa thượng kiếc, dám phá pháp khí của tiên cô chứ? Để ta dùng pháp bửu giết mi.

Nói rồi rút trong túi ra một bửu kiếm nhỏ dài không quá một tấc, muốn lớn muốn nhỏ đều được, quăng lên muốn chém Hòa thượng. Tế Diên lấy tay chỉ một cái, bửu kiếm hóa thành đạo hoàng quang rơi xuống đất. Cô gái thấy vậy gấp quá, vội chạy vào nhà lấy ra một thanh bửu kiếm nhắm ngay đầu Hòa thượng chém tới, định liều sống chết với Hòa thượng. Tế Diên nói:

- Hay cho nghiệt súc! Đại khái mi chưa biết ta là ai mà!

Nói rồi đưa tay lột mũ xuống nhắm ngay con yêu ném tới. Kim quang tỏa sáng, thủy khí nghìn trùng chụp xuống con yêu, bắt hiện nguyên hình là con sói chuột vàng lớn. Nó đã có 3.500 năm đạo hạnh, ở trong hoa viên của Kim công tử, thấy công tử thường đi tản bộ trước hao dưới nguyệt bèn có lòng ái mộ. Hôm đó nó làm công tử mê mụ đi rồi dẫn về trong động này. Hôm nay bị Tế Diên bắt lại phải hiện nguyên hình. Tế Diên nói:

- Kim công tử, hãy xem đây này. Đây có phải là lệnh chánh phu nhân không?

Kim công tử bỗng hoát nhiên đại ngộ, ho lên một tiếng! Trước đây ân ái, đến giờ thành không! Ngày xưa phong lưu, ngày nay đâu còn? Phàm người sanh ra ở đời, chí thân không ai bằng cha con, gần gũi không ai bằng vợ chồng. Suy nghĩ kỹ:

Phù dung mặt trắng đều là dầy thịt gói xương,

Sắc đẹp mũ miều chỉ là dao bén giết người

Nghiên sành bút ngọc khó tả hết biển dục trường tình

Rất cổ lời hay khó giải được thâm tư loạn tưởng.

Lúc vui mê không kể gì thân xác, chừng tỉnh ngộ nhớ lại mẹ chạ Kim công tử lúc này mới thực sự tỉnh ngộ.

Sói chuột vàng kêu lên ngâu ngâu, “người có tiếng người, thú có tiếng thú”:

- Cầu xin Thánh tăng trưởng lão tha mạng.

Tế Diên nói:

- Hòa thượng ta dành một phần đức hiếu sinh tha cho mi mà mi chịu sửa đổi không?

- Lần này tôi bị mất đi 500 năm đạo hạnh, từ đây về sau tôi không dám nữa.

- Mi đã chịu sửa đổi thì hãy tìm nơi núi sâu mà tu luyện đi. Hòa thượng ta tha cho mi!

Tế Diên nói rồi nhắc chiếc mũ lên, con sói chuột vàng hóa gió chạy thực mạng. Nó chạy thẳng lên núi Ngũ Vân tìm Ngũ Vân Lão Tổ, hạ văn thư đựng “Tụ yêu phan”, xách động quần yêu lập Ngũ Vân trận để báo cừu ngày hôm nay. Tế Diên thả yêu chuột đi rồi, mấy đứa a hoàn cũng là tiểu yêu biến tã Tế Diên nói:

- Ta cũng không giết tội bây làm chi. Tội bay đã hóa được làm người thì chúng có đạo hạnh mấy trăm năm, chẳng dễ gì được! Tội bay từ nay phải lo tham tu chánh vụ, sau này mới có thể thành chánh quả, không nên học theo thói càn rỡ như thế.

Tế Diên giải tán bọn tiểu yêu xong mới dẫn Kim công tử ra khỏi động trở về Kim gia trang. Kim Hiếu Thiện thấy, nói:

- Thánh tăng thiệt là cứu mạng cả gia đình tôi.

Cha con gặp mặt, Kim Hiếu Thiện hỏi:

- Con ơi, con đi đâu vậy?

Kim công tử đem mọi việc thuật lại một lượt, Kim Hiếu Thiện nói:

- Thánh tăng quả là một vị Phật sống! Nếu không có lão nhân gia đến cứu nó, thằng bé chắc bị yêu tinh hại rồi! Vợ chồng tôi một lòng thương tưởng nó chắc sống không nổi. Kể như lão nhân gia đã cứu tánh mạng cho cả gia đình tôi!

Tế Diên nói:

- Có gì đâu, việc nhỏ thôi mà! Kể ra nhà ông có đức hạnh đấy. Ông bảo thằng bé cố công học tập, tương lai ắt sẽ tiến lên làm rạng danh dòng họ.

Kim Hiếu Thiện bảo con:

- Con ơi, con hãy ra nhà sau gặp mẹ con đi!

Kim công tử bấy giờ mới ra sau gặp mẹ. Kim Hiếu Thiện sai dọn tiệc rượu. Gia nhân gặt đầu vâng dạ, lập tức cơm rượu dọn lên, Kim viên ngoại bồi tiếp Hòa thượng ăn uống. Ăn uống xong, Tế Diên ngủ lại khách sảnh. Hôm sau thức dậy, lão viên ngoại lại dọn tiệc khoản đãi Hòa thượng. Đang ăn, Tế Diên bỗng rùng mình, bèn án linh quang biết rõ cả. Tế Diên nói:

- Ta phải cáo từ vì có việc gấp!

Lão viên ngoại đưa tiền lộ phí, Tế Diên không nhận, lập tức ra khỏi Kim gia trang, thi triển nghiệm pháp đi nhanh về chùa Linh Ẩn.

223. Chương 224

Về Linh Ẩn thầy trò gặp mặt

Bốn anh hùng vô cớ bị oan

Tế Diên vừa về đến chùa Linh Ẩn, nơi đó mới vừa thả Thiên Tải Trường Tụ Chữ Đạo Duyên đang cùng sư huynh Tôn Đạo Toàn bày tỏ nỗi niềm xa cách thì Tế Diên bên ngoài bước vào. Hai người vội bước tới hành lễ, nói:

- Sư phó mới về!

- Hai người hãy dậy đi! Tế Diên nói.

Chữ Đạo Duyên nói:

- Phải sư phó về sớm một bước thì gặp con đà long đang quấy phá ở đây, bị tôi dùng Trang tiên đại bắt lại. Tôi không nỡ hại nên thả nó đi rồi.

- Ta biết rồi! Tế Diên nói.

Tôn Đạo Toàn nói:

- Sư phó từ đâu về đây?

- Ta từ phủ Thường Châu về đây, ta lại có việc khẩn cấp nữa, hai con ở lại đây nhé. Ta vào thăm Lão phương trượng rồi lại phải đi nữa.

Chữ Đạo Duyên hỏi:

- Sư phó có việc gì khẩn yếu mà vội vàng thế?

Tế Diên đằng hắng một tiếng, nói:

- Thôi đừng nhắc tới. Chỉ tại tiểu sư huynh Ngô Thiên các con đến núi Vạn Hoa bắt Thiệu Hoa Phong, phóng hỏa đốt tiêu Thánh giáo đường, gây ra chuyện Bát ma đối địch với ta. Ta hẹn với Bát ma rằm tháng này gặp nhau ở chùa Kim Sơn. Bát ma chắc chắn đã bày Ma hỏa kim quang trận, Hòa thượng ta gặp một trường Hỏa ma này, không thể không đi. Ta phải gặp Lão hòa thượng có chút việc khẩn yếu, hai con ở đây giữ chùa cho ta, ngàn muôn lần chớ nên rời khỏi nơi này đấy nhé!

Tôn Đạo Toàn, Chữ Đạo Duyên hai người gật đầu vâng dạ. Tế Diên mới đi thẳng ra sau gặp Lão phương trượng, miệng nói:

- Sư phó ở trên, đệ tử là Đạo Tế tham kiến sư phó!

Lão phương trượng Nguyên Không nhìn thấy, miệng niệm:

- Nam mô A Di Đà Phật! Thiện tai, thiện tai! Đạo Tế đã về đó hử? Tốt quá! Thầy trò ta gặp mặt, ta có một việc này muốn uỷ thác cho người.

Tế Diên gật đầu nói:

- Con đã biết, con về là vì việc đó, xin lão nhân gia cứ yên tâm. Hiện giờ con phải đi, con hẹn với Bát ma rằm tháng này gặp nhau tại chùa Kim Sơn. Về Ma nạn này chắc là thoát không khỏi, xong việc, ngày đó con sẽ về, quyết không lỡ việc đâu.

- Tốt lắm! Hiện giờ ở đây còn có một cái âm quả, người cũng nên làm cho xong.

- Con biết rồi, con xin đi đây! Con phải đến thành Lâm An, luôn tiện thăm mấy người bạn.

Nói rồi Tế Diên quay quả đi ra ngoài, lại dặn bọn Tôn Đạo Toàn phải nên coi chùa cẩn thận, không nên đi xà Chữ Đạo Duyên nói:

- Sư phó yên tâm, chẳng cần dậy đôi ba lần làm chi.

Tế Diên Mới ra khỏi chùa Linh Ẩn xuống núi đi vào thành Tiền Đường. Đang đi, Tế Diên bỗng thấy có rất nhiều quan quân trong xe, chính là Phong lý vân yên Lôi Minh, Thánh thủ bạch viên Trần Lượng, Phi thiên hỏa tổ Tần Nguyên Lượng, Lập địa ôn thần Mã Diêu Hùng. Họ đều bị xiềng tay chân cả, Tế Diên thấy rồi bắt rùng mình, đưa tay ấn linh quang biết rõ cả, miệng niệm:

- A Di Đà Phật! Thiện tai, thiện tai!

Tế Diên thấy vậy, lật đật nép qua một bên cho bốn người không thấy. Bốn người tại sao lại bị bắt? Trong đó tất cả có một duyên cớ. Thật là: Trời có hiện tượng gió mây bất chợt, người có việc họa phúc bất ngờ. Nhân vì Hữu thừa tướng đương triều là La Bôn có một đứa con tên là La Thanh Viễn đang làm Tri phủ ở phủ Chiêu Thông tại Vân Nam. Hắn ta có hai nàng ái thiếp, một nàng tên là Vô song nữ Đỗ Thái Thu, một nàng tên là Trại dương phi Lý Lệ Nương. Hai nàng đều có sắc đẹp thiên kiều bá mị, vạn thú phong lưu. La Thanh Viễn yêu họ nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Hắn ta vốn là đồ đệ tửu sắc, từ khi đão nhiệm ở phủ Chiêu Thông đến nay, ra sức bóc lột bòn rút. Làm được Tri phủ 6 năm, hết hạn, tiền kiếm được trong tay cũng đủ, nên cáo hưu. Cha hắn ta là Thừa tướng đương triều, dưới một người mà trên muôn người, cũng thuộc loại tham quan. Trong nhà không phải chỉ hắn ra làm quan, La Thanh Viễn muốn trở về nhà hưởng phúc nên đả lãnh bọn thủ hạ, tòng nhân, vú em, a hoàn, tỳ thiếp kêu chất lên xe la xe lừ, giao cho bảo tiêu lãnh mệnh đem gia quyến trở về. Trên đường đi, đói ăn khát uống, sáng đi tối ngủ. Ngày kia đi đến Kim Sa Lãnh tại phủ Trấn Giang, ở trong khách điểm. Canh ba đêm đó, La Thanh Viễn cùng hai ái thiếp ăn uống xong, sửa soạn đi nghỉ. Bỗng từ nóc nhà nhảy xuống mấy tên giặc đều cầm cương đao, hô lớn:

- Ta là Phi thiên hỏa tổ Tần Nguyên Lượng, Lập địa ôn thần Mã Diêu Hùng, Phong lý vân yên Lôi Minh, Thánh thủ bạch viên Trần Lượng. Chúng ta ra ngoài hành hiệp tác nghĩa, giết tham quan, chém ác bá, dẹp ác an dân, trộm của bất nghĩa giúp nhà nghèo hèn. Chỉ vì mi ở phủ Chiêu Thông vợ vét bòn rút của dân, tiền bạc này cũng là đồ bất nghĩa nên bọn ta đến cướp lại đây.

Nói xong cướp hai nàng ái thiếp Trại dương phi Lý Lệ Nương, Vô song nữ Đỗ Thái Thu công đi mất. Gia đình và bảo tiêu ngăn chặn đều bị thương cả nên đành bỏ tay Họ cướp đi vàng bạc áo quần, đồ trang sức, châu ngọc và đồ tế nhuyễn rất nhiều. Hai nàng ái thiếp bị cướp mất, La Thanh Viễn lòng đau như xé tâm can, như điên như dại. Sai gia nhân đến phủ Trấn Giang trình báo việc cướp của cướp người và kêu quan Tri phủ gấp biện án. La Thanh Viễn bảo gia nhân ở lại đó giữ gìn, còn mình lên khoái mã chạy thẳng về kinh đô Về đến tướng phủ gặp phụ thân là La Bôn, La Thanh Viễn cất tiếng khóc lớn. La Bôn hỏi:

- Con ơi, chuyện gì thế? Chuyện gì mà bi lụy như thế này?

La Thanh Viễn mới đem chuyện hai nàng ái thiếp bị bắt đi trong đêm và bọn cướp tự xưng tên họ nói lại cho cha hay, và nói:

- Cha ơi, nếu không bảo Tri phủ Trấn Giang tìm hai ái thiếp trở về, chắc con không sống nổi.

La Thừa tướng nghe nói, giận đến nổi mặt mày đổi sắc, nói:

- Được rồi! Hay cho bọn giặc! Thiệt là lớn mật. Dám giỡn mặt với ta hả?

Nói xong làm ngay công văn, sức truyền phủ Trấn Giang phải bắt giặc ngay để tìm hai nàng ái thiếp. Quan phủ Trấn Giang tiếp được văn thư, tự nghĩ: “Vụ án này biện không xong, chiếc mũ sa e khó giữ đa! Đâu nên chọc giận La Thừa tướng!”. Quan Tri phủ gấp quá, dán cáo thị rằng:

” Hễ ai biết được bọn giặc bốn người Tần Nguyên Lượng ở đâu, đưa tin sẽ thưởng 200 lượng bạc, nếu ai bắt được đưa đến nộp quan sẽ thưởng 500 lượng bạc”.

Phi thiên hỏa tổ Tần Nguyên Lượng và Lập địa ôn thần Mã Diêu Hùng từ vụ Ở viện Di Lặc trở về không ra ngoài nữa, tự xem mình tách rời khỏi giới lục lâm, định ở trong nhà an vui ngày tháng. Tần Nguyên Lượng có một người em vợ họ Miêu tên Phối, gia đình trước kia cũng khá giả. Từ khi cha mẹ chết, Miêu Phối ra ngoài ăn chơi cờ bạc đủ thứ, đến nỗi tiêu sạch cả gia tài sự nghiệp cha mẹ để lại. Sau đó kiếm Tần Nguyên Lượng mượn khi 30 lượng, khi 20 lượng. Tần Nguyên Lượng nghĩ tình bà con, mỗi lần cho mượn là mỗi lần khuyên nhắc. Sau đó hắn không dám mở miệng mượn nhiều, chỉ 10 lượng, 8 lượng thôi. Tần Nguyên Lượng cũng chọ Sau lại mượn nữa, khi thì 3 lượng, 2 lượng, sau rút lại còn 3 đuel, 2 đuel tiền đem đi đánh bạc thua nốt, rồi cứ đến mượn mãi. Phần Lôi Minh, Trần Lượng sau khi khỏi án oan về nhà, hôm đó đi kiếm

Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng, bốn anh em đang xúm quanh một chỗ chuyện trò. Vừa hay Miêu Phối đến kiểm anh rẻ mượn tiền. Mã Diêu Hùng trước đây thay Tần Nguyên Lượng cho hần mượn mấy mươi lượng bạc và nói với hần:

- Cầm tiền này về lo buôn bán, đừng lại nữa nghe.

Hôm nay thấy Miêu Phối lại đến, Mã Diêu Hùng vốn là người trực tính, nói:

- Miêu Phối, chú thiệt là người không biết xấu hổ! Lần trước tôi cho chú 15 lượng, lần thứ hai 10 lượng, lần thứ ba 15 lượng, lần thứ tư 5 lượng. Chú nói: Từ nay về sau cải tà quy chánh. Sao bây giờ chú lại đến mượn tiền? Anh rẻ chú cung ứng tiền cho chú thua bạc à? Hôm nay tôi phải dạy chú một bài học mới được.

Tần Nguyên Lượng cũng muốn đánh hần. Lôi Minh, Trần Lượng ở một bên khuyên giải. Nói tới nói lui rồi cũng cho hần hai điều tiền, bảo hần đi đi. Nào đâu tên tiểu tử này lại sanh lòng tà, lấy cừu báo ân. Hần nghĩ thầm: “Hiện nay phủ Trấn Giang đang dán cáo thị bắt bốn người Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng, Lôi Minh, Trần Lượng, nếu ai đưa tin sẽ thưởng 200 lượng. Sao mình không đưa tin để được thưởng 200 lượng nhỉ?”. Tên tiểu tử này đâu kể gì đến việc thương luân bại lý, chỉ cần tiền đến tay là được. Hần lập tức đến công phủ Trấn Giang, nói:

- Xin chào, vị nào trực ban đây?

Vị trực ban là Lưu Lai nói:

- Chuyện gì thế?

- Tôi đến đưa tin đây. Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng, Lôi Minh, Trần Lượng, tôi biết chỗ ở của họ.

- Chú nói có thiệt không?

- Làm sao mà giả được?

Trị nhật ban cho người canh giữ Miêu Phối rồi chạy vào báo lại. Đương lúc quan Tri phủ đang lo sốt vó về việc này, thì Lưu Lai vào nói:

- Bẩm đại nhân, bên ngoài có một người đưa tin, nói rằng biết chỗ của bọn Tần Nguyên Lượng.

- Được!

Lão gia nói rồi truyền lập tức thăng đường, dặn đem người đưa tin lên. Miêu Phối đến trước công đường quỳ xuống. Quan phủ hỏi:

- Người họ gì?

Tiểu nhân họ Miêu, gọi là Miêu Phối. Tôi biết Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng, Lôi Minh, Trần Lượng bốn người gây án ở Kim Sa Lân. Tôi với Tần Nguyên Lượng là chỗ bà con, tôi với bọn họ bình thường không cừu, không oán, như vì lão gia dán bố cáo, mắc tội để giặc trốn thoát. Vì thế tiểu nhân mới đến đây đưa tin.

- Được! Quan phủ nói. Ta chỉ cần người nói thật là được. Hiện giờ chúng ở đâu? Ta phái người bắt chúng rồi sẽ thưởng người 200 lượng bạc.

- Lão gia phái người đi bắt họ cần phải điều động nhiều quan binh. Bốn người này đang ở Tần gia trang nơi đường phía Bắc cửa lớn, sợ e người ít bắt không được.

Tên tiểu tử báo cáo bốn người này rồi, sợ e bọn Tần Nguyên Lượng biết được hần bán họ, họ đâu tha hần? Miêu Phối nghĩ: “Chỉ bằng một cay, hai độc, ba tuyệt chiêu. Cho bọn họ bị bắt, ta được thưởng 200 lượng bạc đem bao nhiêu người đẹp, ăn chơi thỏa thích!”. Nghĩ như vậy nên mới xin quan phủ phái nhiều người. Quan Tri phủ hỏi:

- Xin lão gia phái nhiều người!

- Tạo sao phải phái nhiều người?

- Bốn tên này võ nghệ cao cường, ít người quyết bắt không được đâu. Để sống rồi khó bắt lại lắm!

- Được!

Quan phủ nói xong kêu tạm đem Miêu Phối giam lại, lập tức điều hai trăm quan binh giữ dinh, 100 khoái thủ tại nha môn. Đại ban đầu Trần Vĩnh, Lý Thái đãi lãnh 300 người đến vây chặt cổng nhà Tần Nguyên Lượng. Quan binh đến gõ cửa, gia nhân bước ra hỏi:

- Tìm ai?

Trần đầu nói:

- Tìm Tần gia, Mã gia, Lôi gia, Trần gia, gặp mặt bốn vị đó rồi sẽ nói:

Gia nhân đi vào thưa lại. Bốn người hãy còn đang ngủ, thấy mình không làm điều gì hổ thẹn, lập tức đồng bước ra. Tần Nguyên Lượng hỏi:

- Các vị Ban đầu, có việc gì thế?

Trần Vĩnh nói:

- Việc làm của bốn anh phạm pháp rồi.

Bốn người ngạc nhiên, hỏi:

- Việc gì phạm pháp đâu?

Trần Vĩnh nói:

- Việc của các anh làm mà còn hỏi nữa à?

Nói xong hô rút dây sắt trói nghiêng bốn người lại.

224. Chương 225

Biện khúc nôi, Trung Lương động trắc ẩn

Phái Tiêu Sinh lén dò xét sự tình

Các Ban đầu phủ Trần Giang áp tới bắt trói Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng, Lôi Minh, Trần Lượng lại. Họ cũng không dám chống cự, đành đi theo về nha môn phủ ở Trần Giang. Đến nơi, họ bị giữ lại ở Ban phòng, Nguyên biện tiến vào hỏi cung, quan Tri phủ lập tức thăng đường. Tráng, Khoái, Tạo ba ban thét họ đường uy xong, quan Tri phủ truyền đem bọn giặc vào. Quan nhân áp giải bốn người vào trong và hô to:

- Vụ án tại khách điểm ở Kim Sa Lãnh, đốt đèn cầm gậy, cướp đoạt tài vật, giết chết gia nhân, cướp đi hầu thiếp của quan trường ngự nhiệm, đó là Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng, Lôi Minh, Trần Lượng bốn người đã dẫn tới.

Bốn người này nghe nói thế, sợ quá, mặt mày biến đổi, quỳ dưới sân. Quan Tri phủ vỗ kinh đường, hỏi:

- Bốn tên kia họ tên chi?

Bọn Tần Nguyên Lượng đều tự xưng tên họ. Quan tri phủ nói:

- Tần Nguyên Lượng, bọn người trong quán trọ Ở Kim Sa Lãnh cướp đi hầu thiếp của La đại lão gia, giết chết gia đình, cướp đi vàng bạc đồ vật, đồng lõa có mấy người? Hãy khai thiệt đi để bản huyện khỏi ba lần bảy lượt hỏi tra, đến chừng các người thịt da rách nát khổ sở cũng phải khai nhận thôi.

Bọn Tần Nguyên Lượng bò lên nửa bước, cúi đầu nói:

- Xin lão gia ở trên soi xét, bọn tiểu nhân là người dân lương thiện thủ phận qua ngày, hàng ngày sống về nghề bảo tiêu. Lão gia nói việc đốt đèn cầm gậy giết người ở Kim Sa Lãnh, bọn tiểu nhân hoàn toàn không

biết. Chúng tôi từ trước đến nay chưa làm điều gì phạm pháp cả. Cầu xin lão gia bút hạ phân minh, bọn tiểu nhân thật tình oan uổng.

- Bọn bay chắc đã quen tính làm giặc nên ở trước cổng đường bản phủ còn dám chối quanh chớ! Đại khái nhẹ tay hỏi việc, muôn việc đều không chứ gì? Bây đầu, kéo nó xuống đánh một trận cho ta!

Tần Nguyên Lượng nói:

- Xin lão gia tạm bớt trận lôi đình, bọn tiểu nhân có điều xin bẩm báo: Nói bọn tiểu nhân đốt đèn cầm gậy cướp cửa, lấy gì làm bằng chứng? Nếu lão gia dùng nghiêm hình tra khảo, bắt chúng tôi nhận tội mưu phản đại nghịch, chúng tôi chịu đòn không nổi bắt buộc phải khai nhận thôi. Cầu xin lão gia gương sáng treo cao cho chúng tôi nhờ.

Tri phủ nói:

- Các người trong khách điểm cướp cửa, La lão gia báo cáo rằng: Tội này tự xưng tên họ, bây giờ tội này còn cãi chối nữa hả?

Trần Lượng nói:

- Xin lão gia xét kỹ cho, bọn tiểu nhân nếu quả tình gây án ở Kim Sa Lãnh, làm sao lại tự khai tên họ mình được? Xin lão gia thương tình, đây chắc là bọn giặc có cừ thù với bọn tôi nên mạo xưng tên họ để hại bạn tôi đó. Kể tiểu nhân ở phủ Trấn Giang bao nhiêu năm, lão gia không tin thử hỏi các quan nhân thuộc hạ sẽ rõ. Nếu chúng tôi có gây án tại địa phương thì các quan nhân thuộc hạ của lão gia đã bắt chúng tôi từ lâu rồi.

Quan Tri phủ nghe xong bèn nghĩ: “Việc này chi bằng gửi văn thư lên cho La tướng biết, chờ đợi văn thư phúc đáp rồi sẽ liệu”. Nghĩ rồi bèn kêu đem bốn người đóng trần bỏ vào ngục, một mặt thưởng cho Miêu Phối 200 lượng bạc rồi thả ra, mặt khác phái sự gia làm một văn thư đưa về kinh. Trong văn thư nói rõ là đã bắt được bốn người này nhưng chưa hỏi cung, xin đường dụ của Tướng gia. La thừa tướng nghĩ: “Mặc kệ bọn chúng có phải hay là không, cứ bảo Tri phủ áp giải bọn chúng về kinh, rồi cứ theo pháp mà hành quyết, tin này đồn âm lên để sau này bọn giặc không còn dám hiếp đáp con ta nữa”. Nghĩ xong, lập tức làm văn thư bảo Tri phủ Trấn Giang áp giải bốn người về kinh ngay, giao cho Bộ Hình án theo luật pháp mà trị tội.

Quan Tri phủ tiếp được văn thư lập tức phái hai người giải sai, mười tên khoái thủ, đóng bốn cỗ xe tù, bỏ Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng, Lôi Minh, Trần Lượng vào trong rồi áp tải về Lâm An. Xe đang đi bỗng gặp Tế Điền. Tế Điền đứng tránh một bên quan sát hồi lâu rồi mới đi qua Lôi Minh, Trần Lượng nhìn thấy, kêu:

- Sư phó, lão nhân gia đã đến rồi à? Có cách nào cứu chúng con với!

Tế Điền nói:

- Chà, các con bị nạn lớn này mà Hoà thượng ta tạm thời chưa rảnh được! Các con đừng sợ, đến Bộ Hình cứ nói như cũ, người tốt sẽ có tướng giúp.

Tế Điền nói rồi bỏ đi một nước. Các quan nhân áp giải bốn người tới Bộ Hình, đem văn thư sai sự trình lên. Trị nhật ban giữ sai sự lại và trình văn thư lên. Hình Bộ chánh đường là Lục đại nhân xem qua, lập tức thăng đường. Quan nhân đưa bọn Lôi Minh lên. Lục đại nhân xét hỏi, bốn người cứ sự thật trả lời giống như trước. Lục đại nhân xem lại văn thư cùng khẩu cung của bốn người khai không phù hợp. Lục đại nhân này vốn là một vị quan thanh liêm, từ khi làm quan đến nay hai tay áo thanh phong bủa khắp, thương dân như con, hỏi bọn Lôi Minh, Trần Lượng:

- Vụ ở Kim Sa Lãnh cướp hầu thiếp của La lão gia, giết chết gia đình, đồng lõa có bao nhiêu tên?

Trần Lượng nói:

- Bẩm đại nhân, bọn tiểu nhân ở tại Trấn Giang bao nhiêu năm nay, sống làm người dân an phận, chưa làm điều gì phạm pháp cả. Vụ ở Kim Sa Lãnh, bọn tiểu nhân hoàn toàn không biết. Cầu xin đại nhân lấy đức thanh liêm soi xét mà nghĩ lại. Nếu chúng tôi quả đi cướp cửa giết người thì đâu có tự xưng tên họ làm chi

để di họa về sau? Đây chắc là bọn giặc nào đó có cừ thù với bọn tiểu nhân, bọn họ gây án xưng tên để hãm hại bọn tiểu nhân. Cầu xin đại nhân thẩm xét công minh cho bọn tiểu nhân được nhờ.

Lục đại nhân nghĩ: “Trong vụ này chắc có nguyên do chi đây”. Lập tức sai đem bốn người bỏ vào ngục rồi ngồi kiệu đi đến La tướng phủ. La Thừa tướng đi vắng. La Thanh Viễn mời Lục đại nhân vào ngồi nói chuyện. Lục đại nhân hỏi:

- Hiện tại phủ Trấn Giang giải bốn tên giặc, tôi hỏi cung họ, đại khái xem họ nói không thật. Thiếu đại nhân hỏi bị đánh cướp ở Kim Sa Lãnh có còn nhớ hình dáng bọn giặc không?

La Thanh Viễn nói:

- Tôi cũng nhớ không rõ. Có một tên mặt đen mặc áo chên xanh đen, một tên mặt trắng mặc áo trắng, một tên mặt vàng, mấy tên kia tôi nhớ không rõ.

Lục đại nhân nghe xong, nói:

- Thế thì không đúng rồi! Bốn người này không có ai mặt đen cả. Tần Nguyên Lượng mặt đỏ, Mã Diêu Hùng mặt xanh, Lôi Minh mặt lam râu đỏ, Trần lượng mặt trắng. Đại khái mấy người này chắc bị oan khuất.

La Thanh Viễn nói:

- Ai cần biết họ có oan khuất hay không? Bọn họ tình oan khuất mà mạng không oan khuất. Đại nhân cứ theo luật xử nặng nhẹ đi cho bọn giặc thấy đó mà kinh hồn. Nếu không như vậy thì quan viên tử đệ ít có ai dám ra ngoài làm quan, mà có tiền cũng không dám đem về nhà!

Lục đại nhân nghe những lời nói không thuận tình lý đó không tiện tranh cãi, chỉ cáo từ ra về. Về lại thư phòng, Lục đại nhân nghĩ về việc này mãi. Nếu đem nghiêm hình tra khảo bắt họ cung khai thì còn gì tánh mạng bốn người này. Làm quan đâu có thể làm việc mất âm đức như vậy được? Còn thả cũng không thể vô cớ thả được, việc quan làm sao giải quyết xong?

Càng nghĩ càng rối, suy tới nghĩ lui, cuối cùng nảy ra một ý, bèn lập tức bảo gia nhân đi mời hai vị khách gia hộ viện đến. Gia nhân vâng dạ đi gọi ngay, một lát sau hai vị sư phó hộ viện đến thư phòng. Hai vị hộ viện này nguyên là người ở núi Hạ Lan tại Giang Bắc, trong nhóm cửu kiệt bát hùng, võ nghệ rất giỏi, theo Lục đại nhân đã nhiều năm. Một người tên là Hoa Nguyên Chí, trác hiệu là Yến tử phong phi thối, còn người kia là Lạc cửu chân thần Võ Định Phương. Hai người đến thư phòng hành lễ, hỏi:

- Đại nhân cho gọi chúng tôi có việc chi?

- Hai vị giáo sư, ngày thường bốn bộ viện đối xử với hai vị như thế nào?

Hoa Nguyên Chí nói:

- Đại nhân đối xử với chúng tôi rất hậu. Đại nhân có việc gì cần dạy bảo, hai tôi muôn chết cũng không từ.

- Tức nhiên là như thế! Hiện giờ ta bắt được bốn tên sai sự, ở Kim Sa Lãnh đánh cướp hầu thiếp và vàng bạc của La công tử. Bọn giặc đó là Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng, Lôi Minh và Trần Lượng. Bốn người này ta thấy thật là oan khuất. La thừa tướng muốn giết họ mơ mơ hồ hồ, bản bộ viện không thể làm việc thất nhân tâm như vậy, mà thả thì không thả được. Lúc này cũng không thể đưa văn thư trở lại Trấn Giang kêu họ biện án được, vì họ đã giao người lên đây rồi. Nha môn ta chuyên coi về hình sự mà thủ hạ không người quen biện án. Ta phái hai người đến phủ Trấn Giang để tìm ra manh mối. Nếu như tìm được đúng kẻ phạm tội, ta sẽ cấp cho hai người một tờ công văn, bất kỳ ở châu phủ quận huyện nào cũng có thể tập hợp các quan viên văn võ tại địa phương giúp các người bắt được giặc. Nếu như biện được vụ án này thì thứ nhất là cứu được bốn mạng người đó, hai là bản bộ đường cũng được nổi tiếng. Đó là một việc làm đức hạnh. Ta cấp cho hai người 100 lượng bạc làm lộ phí, cảm phiền hai vị khổ nhọc một phen.

Hoa Nguyên Chí, Võ Định Phương nói:

- Đại nhân đã sai bảo như thế, chúng tôi xin tuân lệnh, ngày mai sẽ khởi hành.

Lục đại nhân lập tức thảo một tờ công văn dán lại cẩn thận. Hôm sau hai vị anh hùng lãnh lấy 100 lượng bạc, thay đổi y phục, giắt binh khí ra đi. Hoa Nguyên Chí mặc áo chên trắng sĩ màu lam thụy, Võ Định

Phương mặc áo đoạn trắng cùng đem theo y phục dạ hành. Sau khi từ biệt Lục đại nhân, hai người ra khỏi kinh đô đi về hướng phủ Trấn Giang để tìm tông tích bọn giặc. Cứ đói ăn khát uống, ngày đi đêm nghỉ. Hôm đó đã đến địa phận phủ Trấn Giang, lờ qua trấn điểm mà trời đã tối, trước mặt không thôn xóm, gần đó cũng chẳng quán trọ nào. Hai người đi bừa tới trước, vào một tòa cửa núi, thấy xa xa có một đám rừng tòe hình như có nhà người ở. Khi đến gần xem lại thì là một tòa cổ miếu rất lớn. Hai người nghĩ thầm: “Am quán chùa viện là trà viên cho khách lỡ đường. Tìm không được trấn điểm, có thể vào trong miếu tá túc một đêm, xin nhờ một bữa cơm, lúc ra đi gởi hậu tiền hương khói, có gì không được?”. Võ Định Phương nói:

- Đại ca, chúng mình vào trong miếu này xin tá túc một đêm đi!

- Cũng được! Hoa Nguyên Chí đáp.

Hai người mới tiến lại gõ cửa. Một lát sau, thấy từ bên trong đi ra một người trạc hơn 30 tuổi, hai đạo chân mày to trên đôi mắt tròn, chiếc mũi chim ưng cong quắp giữa hai má xương xẩu. Người này mặc quần áo trắng, vớ trắng giày xanh, có vẻ như một tên hỏa công đạo. Hoa Nguyên Chí lật đật bước tới, ôm quyền nói:

- Xin chào, xin chào!

- Hai vị tìm ai? Người ấy hỏi.

- Hai tôi là người phương xa, hôm nay đi quá trấn điểm đến chỗ này, cũng không biết trong miếu chủ trì là hòa thượng hay lão đạo. Xin tôn giá vui lòng bẩm lại giùm. Hai tôi muốn xin nghỉ nhờ ở đây một tối, trong chùa có trai phạn xin cho chúng tôi một bữa đỡ dạ, ngày mai cúng hậu phần hương đèn.

- Thì ra hai vị là khách phương xa đến xin nghỉ nhờ. Việc này tôi không dám tự chủ, để tôi vào bên trong thưa lại với phương trượng đây.

- Được!

Người kia quay mình trở vào trong, một lát sau trở lại nói:

- Xin mời hai vị vào.

Hoa Nguyên Chí và Võ Định Phương đi theo vào trong. Dè dặt hôm nay hai người dẫn thân vào đầm rồng hang cọp.

225. Chương 226

Nhân dò án đêm vào chùa Tàng Trần

Biết gian kế mạo hiểm bắt bọn giặc

Hoa Nguyên Chí và Võ Định Phương được người ấy đưa từ đại điện sang hướng Tây quẹo qua lại đến một viện chái ở phía Tây. Viện này là phòng tứ hợp: Bắc thượng phòng có ba gian, Nam phòng có ba gian, mỗi Đông Tây phối phòng đều có ba gian. Hai vị anh hùng được đưa vào Bắc thượng phòng. Đây là gian nhà một tối hai sáng nhưng rất sạch sẽ. Hai người bước vào phòng, người kia đốt đèn lên và đem bình trà lại. Hoa Nguyên Chí hỏi người kia:

- Tôn giá họ chi?

- Tôi họ Tôn, kêu là Tôn Cửu Nhự Tôi chưa được lãnh giáo danh tánh của hai vị.

Hoa Nguyên Chí nói:

- Tôi họ Hoa. Trong chùa có mấy vị đương gia?

- Đó là một vị lão phương trượng, nhưng có chút bệnh dây dưa nên không thể ra gặp hai vị được.

Hoa Chí Nguyên nói:

- Không dám quấy rầy lão phương trượng. Trong chùa này nếu có thức ăn, xin cho chúng tôi một ít, ngày mai xin hậu tạ.

- Thí chủ nói chi những lời đó? Đây là đất của thập phương, thập phương đến, thập phương đi, tiền lương thập phương dùng vào việc của thập phương mà. Để tôi đi sửa soạn cho hai vị.

Nói rồi bỏ đi ra ngoài. Một lát lâu sau người ấy mới đem vào một mâm gồm bốn món ăn, một bầu rượu, một đĩa bún xào, một đĩa đậu hũ chiên, một đĩa cải xào, một đĩa đậu hũ chưng và đủ bộ chén muống, nói:

- Hai vị thí chủ chịu khó dùng tạm thứ này nhé! Trong chùa này không có thức ăn nào ngon hơn! Có bánh bao và cháo, hai vị muốn dùng thứ nào tùy ý.

Nói xong bỏ ra ngoài. Võ Định Phương cầm đũa lên định gắp, Hoa Nguyên Chí nói:

- Hiền đệ khoan ăn đã!

- Sao vậy? Võ Định Phương hỏi.

- Ta xem tên Tôn Cửu Như này vừa rồi nói chuyện mà trông mắt cứ lảo liêng, e trong này có điều gì dối trá đây. Hơn nữa, ngôi chùa này ở cheo leo không gần thôn xóm, cũng không gần đường cái. Những am miếu chùa viện như thế này có thể là hang ổ của bọn giặc cướp lăm. Mình đi ra chỗ lạ, không thể không lưu tâm. Ta xem hần ăn nói lanh lợi, mắt cứ chớp lia, lòng không ngay mắt ngó không thẳng! Ta xem trong việc chắc có duyên cớ chi đây, hãy khoan ăn đã!

Nói xong câu đó không lâu thì Tôn Cửu Như từ bên ngoài đi vào, nói:

- Hai vị có cần rượu không?

Hoa Nguyên Chí rót rượu ra xem thì thấy rượu phát khói, sôi lên trong chén. Hoa Nguyên Chí càng thêm sanh nghi, nói:

- Tôn Cửu Như, chú uống một chén đi!

Tôn Cửu Như lắc đầu quầy quậy, nói:

- Tôi không biết uống.

Hoa Nguyên Chí thấy Tôn Cửu Như quay mình định đi ra, bèn bước tới thò tay ra níu lại, giống như chim ưng xốt mồi, bóp miệng Tôn Cửu Như đổ rượu vào, tức thì Tôn Cửu Như chân tay mềm nhũn, miệng há hốc, bất tỉnh nhân sự, té ngay xuống đất. Hoa Nguyên Chí nói:

- Hiền đệ, chú thấy thế nào?

Võ Định Phương nói:

- Nhờ có huynh trưởng cẩn thận mới được như vậy, hôm nay nếu là tôi chắc là bị trúng kế họ rồi. Huynh trưởng đã bắt giữ hần rồi thì mình phải làm sao đây?

- Trước hết chúng ta hãy vào bên trong dò xét thử xem.

- Họ đã bày độc kế hại chúng ta như thế, thì chùa này chắc là sào huyệt của bọn giặc rồi. Chúng ta còn làm gì nữa mà không đi dò xét các nơi?

- Cũng được! Hoa Nguyên Chí Đáp.

Hai người mới trối Tôn Cửu Như lại, nhét giẻ vào miệng, kéo bỏ dưới giường, đoạn thối tắt đèn khép cửa lại, nhảy lên nóc nhà đi thám dò. Đến nhà phía Đông, họ thấy ở Bắc thượng phòng có ánh đèn nhấp nháy, hai người đến sau cửa sổ thấm ướt giấy xoi lỗ nhìn vào. Bên trong ngồi day mặt về hướng Nam là hai ông hòa thượng đầu hói, nhìn không rõ mặt. Một người ngồi bên phía Đông đầu đội khăn trắng sĩ sáu múi màu xanh tía, mình mặc áo xanh, mặt đen, hung ác vô kể. Một người ngồi ngay ở phía Tây mặc áo chên thụy lam, mặt trắng, mày nhỏ, mắt tròn. Một người ngồi ở phía Nam quay mặt về Bắc đầu đội khăn trắng sĩ sáu múi màu tía, mặt như ngọc tía, hai đạo chân mày tán mỏng với đôi mắt điều khách hai trông lộ ra bên ngoài. Bọn Hoa Nguyên Chí trong tối nhìn thấy họ đang uống rượu. Bỗng nghe người mặt đen ở phía Đông nói:

- Hôm nay có hai thằng đến, chắc là con cháu “Ứng trảo” của tụi “Xí tử” đấy!

Người mặt trắng ngồi bên phía Tây nói:

- Bất kể tụi nó có phải hay không, cứ bắt chúng lại “hốt” trái “bầu” đi là xong, mặc kệ chúng oan ứng như thế nào!

Nghe tiếng hòa thượng nói:

- Sao Tôn Cửu Như đi lâu quá mà không trở lại? Chắc việc không thành rồi dạ Cao nhị đệ đi xem thử coi!

Người mặt đen đứng dậy đi ra ngoài. Hoa Nguyên Chí kéo Võ Định Phương cùng trở thuật phi thiềm tẩu bích theo dõi phía sau. Hoa Nguyên chí nói;

- Hãy trước hết bắt tên giặc này điều tra đã.

Thấy tên giặc đi đến nhà chái phía Đông, Hoa Nguyên Chí nhảy tới đá tên này một cước, tên giặc té xuống ngay Hắc định la, Hoa Nguyên Chí thộp cổ tên giặc, rút dao kề lưng nói:

- Nếu mi la, ta sẽ giết tức thì! Nói thiệt ta sẽ tha cho Tình hình trong chùa này ra sao?

Tên giặc sợ hồn bất phụ thể, nói:

- Xin đại thái gia đừng giết tôi, tôi xin nói thiệt.

Hoa Nguyên Chí nói:

- Mi hãy nói đi.

Tên giặc mới đem sự việc từ đầu tới đuôi thuật lại. Ngôi chùa này tên là tàng trần, lão phương trượng tên là Pháp Trường. Hai vị hòa thượng đó là đồ đệ của phương trượng, một vị tên là Nguyệt Minh, một vị tên là Nguyệt Lăng, là những người lọt lưới chùa Bạch Ngự Trước đây do họ bắt hầu thiếp của Hoa hoa thái tử Vương Thắng Tiên nên chùa bị sung công quỹ. Họ chạy về thưa lại với sư phó chuyện chùa bị mất, lão hòa thượng khuyên dạy họ cả buổi trời. Về sau lão hòa thượng lên Tam Canh Cương, để ngôi chùa đó lại cho đồ đệ. Trước khi đi, lão hòa thượng dặn dò cẩn thận, bảo hai người hãy lo bốn phận. Nhưng hai người này là đồ đệ của tửu sắc đâu có thể chứa bỏ được? Ở trong chùa họ sửa làm vách hai lớp, đem hai phụ nữ cướp được suốt ngày hành lạc. Hôm đó có mấy người lục lâm đến. Họ là Hắc mao sái Cao Thuên, Hồng mao hồng Ngụy Anh, Bạch kiếm lang Giả Hổ, Hận địa vô hoàn Lý Mạnh, Đê đầu khảm tháp Trần Thanh, Trại vân long Hoàng Khánh, Tiểu táng môn Tạ Quảng. Những người này khi cùng Thiệu Hoa Phong chia tay ở Tàng Trần Ổ mạnh ai nấy chạy đi một ngả. Mấy người này chạy đến chùa Tàng Trần gặp Nguyệt Minh, Nguyệt Lăng là chỗ bạn bè cũ. Nguyệt Minh hỏi:

- Mấy vị từ đâu tới vậy?

- Thôi đừng nhắc tới nữa! Chúng tôi ở Từ Vân quán giúp Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong cùng mưu đồ đại sự, không ngờ bị quan binh vây chặt miếu, rồi bị Tế Điện Hòa thượng rượt đuổi đến nổi lên trời không nẻo, xuống đất không đường. Biết hai vị đương gia ở đây, chúng tôi ghé lại xin tá túc ít ngày rồi sau sẽ tính.

Nguyệt Minh nói:

- Cái đó có ngại chỉ Các vị cứ ở đây, có gì ăn nấy mà!

Mọi người ở lại trong chùa nói chuyện mấy ngày. Hôm đó đang ngồi nói chuyện, Hắc mao sái Cao Thuên nói:

- Quan binh phủ Thường Châu tịch thu Từ Vân quán, Tế Điện giúp đỡ họ tôi không tức, đáng tức là bọn Lôi Minh, Trần Lượng, Tần Nguyên Lượng và Mã Diêu Hùng, họ cũng là người lục lâm lại đi giúp đỡ quan binh chống lại bọn lục lâm tạ Anh tôi là Cao Trân bị chết về tay bốn người này, sớm muộn gì tôi cũng trả thù họ.

Bạch kiếm lang Giả Hổ nói:

- Cao nhị ca, anh định báo cừu hại bọn Lôi Minh, Trần Lượng bốn người đó thì dễ thôi. Tôi có chủ ý đây: Hiện giờ chúng ta đang ở trong chùa báo cừu đương gia, để tôi đi ra ngoài dò thám thử xem có món hàng gì kha khá sẽ đưa tin cho các anh em hay. Chúng ta làm vụ án này xưng tên bốn người Lôi Minh, Trần Lượng để cho quan quân bắt họ. Chúng ta vừa có được cửa vừa báo được thù, các anh thấy được không nào?

Mọi người cùng tán thành, nói:

- Được lắm, Ý kiến của Giả hiền đệ cao minh thật.

Bạch kiếm lang Giả Hổ liền ra khỏi miếu đến bên ngoài dò xét. Hôm đó hắn nghe La Thanh Viễn đi trấn nhiệm ở phủ Chiêu Thông, Vân Nam, mang theo hai nàng thiếp rất đẹp, một người tên là Vô song nữ Đỗ Thái Thu, một người là Trại dương phi Lý Lệ Nương, kiệu khiêng xe kéo, vàng bạc đồ tể nhuyễn rất nhiều với sáu tên phu hộ đi hộ tống về nhà, đang ở Vạn Thành điểm trên Kim Sa Lân.

Giả Hổ nghe tin này rõ ràng mới trở về chùa Tàng Trăn học lại. Hai tên hòa thượng vốn là bọn háo sắc, nghe báo như thế liền nói:

- Các vị, chúng ta đồng đi nhé!

Tối hôm đó, bọn giặc đều mang theo binh khí, thay y phục dạ hành cùng tiến lên Vạn Thành điểm trên Kim Sa Lân. Mỗi người đều trở thuật phi thiên tẩu bích chia nhau đi thám dò. Tới viện chái phía Đông, họ thấy hai nàng thiếp đang cùng La Thanh Viễn uống rượu ở Bắc thượng phòng, quả nhiên sắc đẹp hoa nhường nguyệt thẹn, trăm thứ phong lưu. Lý Mãnh, Trần Thanh nhảy xuống trước, tiến vào phòng cướp người đẹp chạy đi. Cao Thuận dứt La Thanh Viễn một dao, nói:

- Ta là Phong lý vân yên Lôi Minh.

Lý Mãnh nói:

- Ta là Thánh thủ bạch viên Trần Lượng.

Hoàng Khánh nói:

- Ta là Phi thiên hỏa tổ Tần Nguyên Lượng.

Tạ Quảng nói:

Ta là Lập địa ôn thần Mã Diêu Hùng. Tại vì mi là một tên tham quan bóc lột xương máu địa phương, bọn ta hành hiệp tác nghĩa, đến cướp lại của mi đây!

Tiêu đình nhảy lại ngăn trở bị chém chết hai tên, cướp đi vàng bạc châu báu rất nhiều. Bọn giặc công đi hai người đẹp, ăn hàng no nê rồi trở về.

Về đến chùa, thấy hai nàng đẹp quá, bọn giặc đều là đồ đệ tửu sắc nên giành nhau chí chóc. Người này cũng giành, người kia cũng giành. Nguyệt Minh, Nguyệt Lăng nói:

- Các vị đều không thể giành được! Ở trong chùa ta làm việc phi pháp, ta lãnh hết trách nhiệm. Hai ta mỗi người lãnh một cô mới phải.

- Bọn giặc không bằng lòng nhưng không dám trở mặt, vì hai hòa thượng đều biết pháp thuật cả. Vàng bạc và đồ tể nhuyễn, hòa thượng lựa ra một nửa để lại, còn một nửa chia ra, mọi người đều không vui. Vì tang vật chia không đồng nên Lý Mãnh, Trần Thành, Giả Hổ, Ngụy Anh bốn người bỏ đi. Bọn Cao Thuận, Hoàng Khánh, Tạ Quảng vì không chỗ dung thân nên đành ở lại trong chùa, họ cũng không nghe nói bọn Lôi Minh, Trần Lượng chết sống ra sao, chỉ nghe nói bị quan quân bắt giữ.

Hôm nay Hoa Nguyên Chí và Võ Định Phương đến, bọn giặc nghi không phải quan quân mà là bè bạn của Lôi Minh, Trần Lượng ở huyện Ngọc Sơn. Họ sai Tôn Cửu Như đánh thuốc mê để hại hai người này, ngờ đâu bị Hoa Nguyên Chí biết được, bắt Tôn Cửu Như trước rồi lại bắt luôn Cao Thuận.

Cao Thuận nói hết sự thật, hai vị anh hùng định bắt bọn giặc, dè dặt mắc phải một trường đại họa.

226. Chương 227

Nguyệt Minh, Nguyệt Lăng thi yêu pháp

Tể Công, Ban đầu bắt giặc hung

Hắc mao sái Cao Thuận bị hai anh hùng bắt, không thể không nói sự thật, bèn nói:

- Xin hai vị đại thái gia tha mạng, muốn hỏi về chùa này tôi xin nói. Chùa này tên là chùa Tàng Trần. Hai vị hòa thượng một người tên là Nguyệt Minh, một người tên là Nguyệt Lăng, còn tôi là Hắc mao sái Cao Thuận. Trong chùa còn có một người tên là Trại vân long Hoàng Khánh và một người tên là Tiểu táng môn Tạ Quảng. Bọn tôi từ Từ Văn quán trốn đến đây.

Hoa Nguyên Chí hỏi:

- Về việc ở Kim Sa Lãnh giết chết tiêu đình, cướp lấy của cải, bắt hai hầu thiếp của quan La Thanh Viễn là Đỗ Thái Thu và Lý Lệ Nương chắc bọn bây làm rồi mạo xưng là Lôi Minh, Trần Lượng phải không? Nói thiệt đi, ta tha cho khỏi chết.

Thưa vâng, chúng tôi kể luôn cả hòa thượng tất cả chín người làm. Hiện giờ bốn người bỏ đi rồi, do vì hai hòa thượng chiếm hầu thiếp đem giấu trong vách kệp, còn vàng bạc họ lấy hết phân nửa. Phân chia không đồng đều như vậy làm cho bốn người tức giận: Một người tên là Hận địa vô hoàn Lý Mãnh, một người tên là Đê đầu khảm tháp Trần Thanh, lại còn Hồng mao hồng Ngụy Anh và Bạch kiếm lang Giả Hổ nữa. Hai vị đại thái gia nếu là người lực lâm xin tha cho tánh mạng, từ nay về sau ắt có một phần nhân tâm.

Hoa Nguyên Chí nghe xong trố mắt nhìn Cao Thuận lại, nhét giấy vào miệng, bỏ trong Bắc thượng phòng, bước ra khép cửa phòng lại, nói:

- Vô hiền đệ, hãy theo ta lên Đông viện bắt bốn người kia.

Vô Định Phương gật đầu đồng ý. Hai người cũng là hạng nghề cao mật lớn, lập tức rút vũ khí cầm tay thẳng lên Đông viện, đứng trước Bắc thượng phòng kêu lớn:

- Hay cho bọn giặc! Bọn bây mau ra đây! Đại thái gia của bọn bây là anh hùng đường đường, bọn bây thì triển quỷ kế làm sao gạt hai đại thái gia bọn bây được? Hôm nay bọn bây đừng hòng chạy trốn nhé!

Trong nhà, hai hòa thượng Nguyệt Minh, Nguyệt Lăng cùng Hoàng Khánh, Tạ Quảng đang uống rượu. Bốn tên giặc nghe thấy, đồng chạy bỏ ra, thấy giữa sân đứng sẵn hai người: một người mặc áo chên thúy lam, một người mặc áo trắng, đều cầm cương đao, oai phong凛凛, tuấn phẩm hơn người.

Nguyệt Minh, Nguyệt Lăng nói:

- Hay cho bọn tiểu bối lớn mật! Dám đến chùa sái gia hò hét như thế hử? Mi không biết tài năng của sái gia mà! Hai đứa bây tên gì họ gì? Hãy nói nghe thử!

Hoa Nguyên Chí nói:

- Này tặc nhân! Mi muốn hỏi danh tánh đại thái gia ư? Ta họ Hoa tên là Hoa Nguyên Chí người ta gọi là Yến tử phong phi thối Hoa Nguyên Chí đây.

Vô Định Phương cũng xưng tên họ. Hai người định xóc tới. Nguyệt Minh, Nguyệt Lăng lập tức niệm chú, dùng tay chỉ một cái, hô “Sắc lệnh!”, dùng định thân pháp trông cứng Hoa Nguyên Chí và Vô Định Phương lại. Nguyệt Minh nói:

- Hai đứa bây tự tìm cái chết khác nào bướm đâm vào lửa. Bây đâu, trối hai đứa lại cho ta.

Trại vân long Hoàng Khánh nói:

- Đương gia cần gì phải trối nó. Để tôi cho tụi nó mỗi đứa một dao đưa xuống âm phủ là xong!

Nguyệt Minh, Nguyệt Lăng nói:

- Cũng được!

Trại vân long Hoàng Khánh lập tức rút dao ra định bước tới thì bên ngoài bốn phía có tiếng hô lớn:

- Bắt nó.

Bốn tên giặc cả kinh.

Tại sao lại có sự việc này? Phàm việc muốn người chẳng biết, trừ phi mình chẳng làm. Nhân vì Tế Công thấy bọn Lôi Minh bốn người bị áp giải trong tù xa thẳng đến Hình Bộ, bèn nghĩ: “Việc này đâu có thể xuôi tay làm ngơ”. Nhưng lại nghĩ: “Muốn biện án việc này phải làm như vậy... như vậy... mới xong”. Nghĩ rồi Tế Diên đi thẳng tới trước, bỗng thấy một người dợm nhảy xuống sông tự tử. Người này chừng hơn 30 tuổi, gương mặt vàng nhạt, mặc áo chẹt màu trắng, vớ trắng giầy xanh, giống như người buôn bán. Anh ta sắp nhảy xuống sông. Tế Diên bước tới níu lại, hỏi:

- Nay bạn, tại sao phải nhảy xuống sông như vậy? Nói cho ta nghe với nào!

Người kia đằng hắng một tiếng, nói:

- Đại sư phó, ông xen vô duyên chuyện này không được đâu! Tôi xin nói cho ông rõ. Tôi vốn họ Dương tên Văn Bân, mở một tiệm bán đồ lặt vặt ở ngoài cửa Tiền Đường hiệu là Xảo Nghệ Trai, chuyên cung cấp đồ dùng cho phủ Mạc Thừa tướng, tôi cũng phụ việc trong phủ nữa. Mạc Thừa tướng có một vị công tử tên là Mạc Văn Khôi rất khoái dế. Cậu ta có một con dế đá rất giỏi đặt là Trùng vương, phải bỏ ra 500 lượng mới mua được. Không may tôi lỡ tay làm ngã chum dế, dế nhảy ra chạy mất. Mạc công tử đánh tôi 40 cón rồi bắt tôi phải đền 1.000 lượng bạc, không đền không được. Đại sư phó nghĩ coi, tôi bán cả gia tài sự nghiệp cũng không đủ 1.000 lượng để bồi thường, chỉ bằng chết cho xong.

- Việc này có gì đâu! Chú đừng có chết, cứ trở về tiệm đợi tin tã Chắc chắn là ta cứu được chú mà. Chú nghĩ như vậy có được không nào?

- Hòa thượng nói có thiệt không?

- Làm sao mà giả được.

- Đại sư phó quý danh thượng, hạ là gì? Hiện ở chùa nào?

- Ta là Tế Diên tăng ở chùa Linh Ẩn đây.

- À, té ra là Thánh tăng.

Dương Văn Bân nghe nói, lật đặt quỳ xuống cúi đầu hành lễ. Hắn ta biết Tế Công danh tiếng rất lớn, là vị Phật sống hiện đời, nói:

- Thánh tăng trưởng lão, xin Ngài cứu tôi với. Tôi còn một mẹ già vợ đại. Chỉ có một con đường đó thôi, tôi cũng không thể tìm cái chết!

- Thôi, chú hãy ở nhà chờ tin ta nhé!

Dương Văn Bân từ tạ trở về. Tế Diên đi đến một con đường lớn, bỏ ra 100 tiền mua ba con dế bỏ vào trong mũ đội lên đầu rồi thẳng đến một tửu quán lớn ở phía Bắc đường này. Tế Diên mạnh dạn bước vào quán rượu tìm một chiếc bàn ngồi xuống kêu cơm rước tự rót tự uống một mình.

Phía bên trong nhĩ tòa, Mạc công tử đang ăn uống ở đó, bên ngoài có mười mấy người châu rìa đang săn sóc bầu dế. Họ định ăn cơm xong kéo lên Mạc tướng phủ cùng đá dế với nhị công tử Tần Hằng. Tế Diên đang uống rượu, dế trong mũ gáy ran. Mấy tên châu rìa ở một bên hỏi:

- Hòa thượng, ông cũng mang dế theo à?

- Có chứ! Các ngươi đi đâu vậy?

- Chúng tôi ăn cơm xong, đi cùng mạc công tử lên Mạc tướng phủ đá dế.

- Mấy người có bao nhiêu dế?

- Có 49 con.

- Dế của các ngươi là dế đá hả? Ta nói điều này các ngươi đừng cho là lạ, dế của ta có thể đá với gà đấy.

- Có thiệt vậy à? Mọi người hỏi.

- Ta có ba con đẻ chúa, một tên là Kim đầu đại vương, một tên là Ngân đầu đại vương, một con tên là Ngũ thể đại tướng quân.

Mọi người trầm trồ nhao nhao lên. Bên trong, Mạc công tử đi ra, mấy người châu rìa nói:

- Công tử, ông Hòa thượng này có ba con đẻ chúa. Ông ta bảo là có thể đấu với gà đấy.

Mạc công tử hỏi:

- Đại sư phó nói thiệt không? Ông cho đấu thử chúng tôi coi đi!

- Được chứ! Tế Diên đáp.

Lập tức bắt con gà giò trong lòng của quán cơm đem lên. Tế Diên lấy tay chỉ một cái rồi lột mũ xuống. Mạc công tử nhìn thấy quả nhiên có ba con đẻ to sồ, con nào cũng đáng gọi là đẻ chúa. Tế Diên thả con đẻ xuống đất, con gà nhỏ sẵn bụng đói meo, thấy đẻ lật đật chạy tới định mổ. Con đẻ đó búng một cái nhảy lên đầu con gà cắn. Gà đau quá kêu quất lên chạt tuốt. Tế Diên bắt con đẻ lại, nói:

- Đừng làm thương hại bửu bối của ta!

Mạc công tử thấy vậy, nói:

- Hòa thượng, ông bán con đẻ này cho ta đi! Cần bao nhiêu ta sẽ trả bấy nhiêu.

- Không bán đâu! Ta đi các tỉnh phía Nam kiếm đồ con mắt mới ra, ở đây làm gì có. Ta đâu có thể bán rẻ con đẻ này được.

- Ông bán cho ta hai con đi, còn không, bán cho một con cũng được.

- Một con cũng không bán.

- Đại sư phó ở chùa nào thế?

- Ta là Tế Công ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ đây.

- Á, thì ra không phải là người ngoài. Ngài là thể tăng của Tần tướng mà. Thánh tăng phải bán con đẻ cho ta mới được.

Tế Diên không chịu bán. Mạc công tử nhờ người đến nói với Hòa thượng, nhất định muốn mua Tế Diên nói:

- Mạc công tử muốn, để ta điều đình với ông một việc: Tiệm Xảo Nghệ Trai bán đồ chơi ngoài cửa Tiền Đường có tên Dương Văn Bản làm sẵn con đẻ của công tử, ta đền cho công tử một con, vì hấn cùng ta là chỗ bà con. Ba con đẻ này ta đưa công tử hết, công tử đưa ta một ngàn lượng bạc thôi, ít nữa ta không bán đâu.

- Thế thì, tôi không bắt đền Dương Văn Bản nữa. Ta sẽ đưa cho Thánh tăng 1.000 lượng bạc.

Nói rồi lấy ngân phiếu 1.000 lượng bạc đưa cho Tế Diên. Tế Diên cầm lấy bước ra khỏi cửa tửu quán. Đến Xảo Nghệ Trai gặp Dương Văn Bản, Tế Diên nói:

- Việc của chú xong rồi đấy! Mạc công tử không đòi nợ chú nữa đâu. Ta cho chú 500 lượng bạc để làm ăn sống qua ngày.

Dương Văn Bản dập đầu cảm tạ rồi rút. Tế Diên cáo từ đi ra khỏi Xảo Nghệ Trai thì gặp ngay bốn vị Ban đầu: Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh, Lôi Trí Viễn, Mã An Kiệt. Gặp Tế Diên, bốn người bước tới hành lễ. Tế Diên hỏi:

- Bốn vị đi đâu vậy?

Sài đầu nói:

- Thôi đừng nhắc làm chị Vị lão gia này đáo nhậm không lâu, tại địa phương này xảy ra mấy án trộm. Hôm qua trộm viếng phủ Kinh doanh điện soái lấy mũ Phụng quan của phu nhân đi, lại còn bê thêm một rương đồ trân châu, tế nhuyễn nữa. Hôm nay quan Kinh doanh điện soái hạ lệnh cho sáu ngày phải tìm ra vụ án. Nếu tìm không ra thì lão gia chúng tôi khó giữ chiếc mũ cánh chuồn nữa là. Thôi, đừng nhắc tới nữa hơn!

- Không sao đâu! Ở đây ta có 500 lượng bạc, nhờ các vị đến Hình Bộ gửi gắm người giữm tạ Hiện bị giam ở đó có Lôi Minh, Trần Lượng, còn có Tần Nguyên Lượng và Mã Điều Hùng nữa. Ta nhờ các vị đến đó gửi gắm trong ngoài giữm, đừng để họ bị đối xử tệ bạc. Ta ở quán rượu này chờ các vị trở về rồi dẫn các vị đi biện án, bảo đảm chỉ thoáng một cái là xong ngay.

- Được! Sài Nguyên Lộc nói.

227. Chương 228

Viện Câu Lan, vào cột dừa bắt giặc

Nha Thái thú, hai giặc khai thiết tình

Sài Nguyên Lộc và Đỗ Chấn Anh về Túy Lộ Cư gặp Tế Diên. Tế Diên nói:

- Chà, cực khổ hai vị quá!

Sài Nguyên Lộc nói:

- Thánh tăng cứ yên tâm! Tôi đã gửi gắm hết ở Hình Bộ rồi.

- Vậy thì tốt quá! Hai vị ngồi xuống đây uống rượu đi!

Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh ngồi xuống, uống vài ly rượu bèn hỏi:

- Thánh tăng, chúng ta đi biện án ở đâu?

- Uống rượu đã, vội gì! Lát nữa đây ta có cách.

Sài, Đỗ, Lôi, Mã bốn vị Ban đầu lòng gấp như lửa đốt, hận chẳng có thể đi bắt giặc ngay để hoàn thành vụ án. Tế Diên lại không có vẻ gì vội vã, cứ một lát một bầu rượu, cạn chén này rót tiếp chén khác. Bốn vị Ban đầu nói:

- Bạch Thánh tăng, xin lão nhân gia từ bi, từ bi cho.

- Có chuyện gì gấp đâu? Uống rượu xong rồi sẽ tính.

Bốn người muốn gấp cũng không được nào! Uống tới uống lui cho tới đỏ đèn, Tế Diên mới nói:

- Thôi chúng ta đi nè!

Bốn vị Ban đầu tính tiền xong, Sài đầu nói:

- Bạch Thánh tăng, hồi nãy đi gửi gắm các ban ở Hình Bộ hết 200 lượng bạc, để lại cho bốn anh em đó hết 100 lượng, còn lại 200 lượng xin gửi lại lão nhân gia đây.

- Ta không cần, bốn vị cứ chia nhau xài đi, tùy tiện mua sắm áo quần gì thì sắm.

Bốn vị Ban đầu không chịu lấy, Hòa thượng nhất định không nhận. Bốn người mới tạ Ôn Tế Công rồi cùng kéo nhau ra khỏi quán rượu. Tế Diên nói:

- Bốn vị Ban đầu hãy đi theo ta.

Sài đầu hỏi:

- Đi đâu?

- Cứ đi, đừng hỏi. Hòa thượng ta có cách, bảo đảm là hễ đưa tay ra là chớp dính ngay mà.

Bốn vị Ban đầu biết Tế Công là người có tài tiên tri nên cứ lẳng lặng theo sau. Đến một ngõ hẻm chính là ngõ hẻm và Câu Lan viện, thấy treo một đèn lớn. Tế Diên hỏi:

- Bốn vị Oi, đây là đâu vậy?

Sài đầu nói:

- Sư phó không phải biết mà cố hỏi à? Đây là Ngự Câu Lan viện.

Tại sao có tên là Ngự Câu Lan viện? Nguyên vào triều Tống, các kỹ nữ ở Câu Lan viện này đều là con cái của đại thần, hoạn quan phạm tội, gia sản bị tịch biên, các cô nương tiểu thơ bị sung vào viện Câu Lan làm nghề ca hát. Cho nên gọi nơi ấy là Ngự Câu Lan viện, giống như Ngự Tiền Đường Sai vậy.

Tế Diên đến trước viện Câu Lan cố ý hỏi bọn Sài Nguyên Lộc:

- Đây là đâu?

Sài Nguyên Lộc nói:

- Đây là Câu Lan viện.

- Bốn vị vào đây đi, Hòa thượng ta hôm nay muốn “mở mắt” chút xíu.

- Vô đó làm gì? Sài Nguyên Lộc hỏi.

- Đừng có hỏi.

Bốn vị Ban đầu nghe nói thế mới rõ, bèn đi vào trong. Tế Diên trông thấy trên cửa lớn có gắn đôi liên đề là:

Canh một vừa tàn, xô chén đổi ly bao khoái lạc,

Canh ba gà gáy, người lìa tiền hết vắng như không.

Đôi liên này nguyên của một vị ăn chơi phóng khoáng bỏ tiền ra thuê viết. Trên bức hoành ngang đề bốn chữ “Tình vàng ý bạc”. Tế Diên đi theo bốn vị Ban đầu vào cửa lớn thấy đối diện là bức tranh vẽ một bàn cờ, bên trên có người đề bốn câu thơ:

Hạ giới thần tiên, thượng giới không,

Người nghèo nhờ cậy quý như đong,

Lan phòng tối tối thay người mới,

Chớp mắt sao di đổi khách phòng.

Trên đầu bức tranh vách lại để một chậu cá trồng hoa sen. Bốn vị Ban đầu cùng Tế Diên bước vào, mấy phổ ky gác cửa phòng thấy người quen mới nói:

- Các vị Ban đầu, hôm nay sao quý vị rảnh việc mà tới đây? Hay có việc gì thế?

Sài đầu nói:

- Không việc chi! Tới đây chơi thôi mà.

Nói rồi đi thẳng vào bên trong. Viện này là bốn hợp phòng. Bắc thượng phòng có năm gian, nhà Nam cũng năm gian, Đông Tây phối phòng đều có ba gian. Vừa vào trong viện thì mụ tào kê từ trong đi ra. Tế Diên nhìn thấy người này trạc hơn 30 tuổi, ăn diện rất đẹp đẽ. Thiệt là:

Cánh phượng lung linh món tóc mai,

Tai ngọc đong đưa thêm hòa hà, i

Son phấn phớt hồng tăng nét đẹp,

Phong lưu đậm thiếu niên tài.

Mụ tào kê nói:

- Ái chà, các vị Ban đầu từ đâu đến đây? Xin rước lên thượng phòng.

Nói rồi vén rèm cùng vào nhà trong. Tế Diên để ý thấy ngay giữa phòng treo một bức họa thiếu nữ bán thân, bên trên có người đề thơ:

Trăm nét đan thanh vẽ mỹ miều,

Toàn thân chẳng họa, họa ngang eo,
Tiếc rằng màu sắc còn non vụng,
Không dục khách xuân đến lạc kiêu.

Dưới ký tên: “Tích hoa chủ nhân đề”.

Trong phòng rất sạch sẽ, bàn ghế toàn loại danh mộc, chạm trổ rất công phụ Mọi người vừa ngồi xuống xong có vú em đưa nước trà tới. Mụ tài kê nói:

- Các vị Ban đầu này, hôm nay sao quý vị rảnh mà đến đây?

Sài đầu nói:

- Không có việc chi, tới đây ngồi quây rầy chút vậy mà!

- Các vị Ban đầu sao nói như vậy? Chúng tôi mời các vị còn không tới nữa mà. Còn vị đại sư phó đây là người xuất gia, tại sao cũng đến chỗ của chúng tôi vậy?

Tế Diên nói:

- Người xuất gia nếu tính theo nòi gao thì đâu có khác gì người tại gia đâu!

- Đại sư phó ở chùa nào?

- Ta ở chùa Hoàng Liên, hẻm Thủ mã Thái, ta tên là Khổ Hạp.

Bọn Sài đầu cười hô hô. Đang nói tới đó thì từ bên ngoài phòng có tiếng hô:

- Hai vị đại gia đã đến!

Mụ tào kê ứng tiếng đáp rồi chạy ra, nói:

- Hai vị thái gia đến thì rước vào Tây viện đi.

Mấy vị Ban đầu nhìn ra thấy người đi trước đầu đội khăn trắng sớ sáu múi bằng đoạn màu phấn lãng, bên trên gắn sáu miếng kiếng, phía trước gắn một trái cầu nhung trắng lắc lư, mình mặc tiền tỵ bào cùng màu phấn lãng, trên áo thêu ba giỏ hoa mẫu đơn, chạy kim tuyến cùng khắp, lưng buộc dây loan đai năm màu, chiếc quần đơn phủ trên đôi giày đế mỏng, bên ngoài khoác thêm chiếc áo choàng anh hùng cùng màu phấn lãng thêu chi chít những hoa. Người này mặt như tờ giấy trắng, hai đạo chân mày trên đôi mắt ba góc, trán đầy vết nhăn với chiếc miệng hộ Người đi sau mình mặc áo chên thúy lam, dáng vẻ như trắng sớ, mặt màu vàng nhạt, mày to mắt tròn, hai người này quần áo rất mới. Kể nghe hai người nói:

- Hồi nãy tôi ở quán rượu kêu người đến rước, sao không chịu đi?

Mụ tào kê nói:

- Hai vị thái gia đừng giận! Vừa rồi kiệu đến rước em nó không có ở nhà. Trên thuyền có một vị Kim công tử kêu đi rồi. Nếu có ở nhà đâu dám không đi Hai vị đại thái gia không phải là người ngoài, xin thông cảm cho!

Hai người kia vừa muốn đi ra sau viện, Tế Diên nói:

- Bốn vị Ban đầu, đừng để cho hai tên giặc đó chạy!

228. Chương 229

Thỉnh Thánh tăng bắt giặc chùa Tàng trần

Xong án lớn, ngầm cứu bốn đồ đệ

Bạch kiểm lang Giả Hổ, Hồng mao hồng Ngụy Anh chịu đòn không thấu, mới nói:

- Lão gia đừng dụng hình nữa, tiểu nhân xin khai: Hai tôi gốc người ở lộ Tây Xuyên, đến lâm An này ở Vạn Long điểm đường Thiên Trúc. Tại địa phương này đã gây 13 vụ án, trộm lấy một số vàng bạc đồ trang sức áo quần và dĩ nhiên là tiêu pha hết. Hôm qua ở Kinh doanh soái phủ lấy được một phần phụng quan hà bội, một hộp vàng ngọc tể nhuyển. Hiện tại chúng tôi có quen biết với hai kỹ nữ ở viện câu Lan, một người tên là Bích Đào. Những thứ này do Bích Đào cất giữ. Bọn họ không biết những thứ đó là do bọn tôi lấy trộm. Đây là trình khai sự thật.

Quan Tri huyện nghe khai như thế, lập tức sai Sài Nguyên Lộc dẫn tên giặc đi thu hồi tang vật.

Tể Điên ở kế bên, nói:

- Lão gia đừng quá vội, hai tên giặc này ăn trộm tại địa phương là chuyện nhỏ, còn vụ lớn nữa là ở Kim Sa Lãnh tại phủ Trấn Giang cướp của công tử La Thanh Viễn con quan La Thừa tướng. bắt hai nàng hầu thiếp là Đỗ Thái Thu và Lý Lệ Nương, chém chết tiêu đình, lấy đi một số vàng bạc có hai người này. Bị họ mạo tên hành án mà bọn bốn người Lôi Minh, Trần Lượng, Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng bị tù tội oan uổng ở Hình Bộ. Việc này Hòa thượng ta được người uỷ thác nên mới đi bắt chúng, lão gia hãy hỏi hai người này để kết thúc vụ án kia luôn.

Quan Tri huyện nghe nói liền hỏi:

- Giả Hổ, Ngụy Anh! Ở Kim Sa lãnh đốt đèn cầm gậy cướp hầu thiếp của La Thanh Viễn, giết hại mạng người bọn bây tất cả có mấy người?

Giả Hổ, Ngụy Anh nghe nói sợ quá, mặt mày xanh mét, nói:

- Việc đó, tiểu nhân thật tình không biết.

Quan huyện liền hô:

- Đánh nó cho ta!

Lập tức mỗi tên giặc bị lôi xuống đánh 40 bảzơ nữa, nhưng hai tên giặc ác quán dầy dầy cắn răng chẳng khai. Quan Tri huyện truyền đem côn kẹp ra. Ba côn là tổ của năm hình, lòng người như sắt nào phải sắt, quan pháp tựa lò chính là lò. Hai tên giặc bị đưa vào kìm kẹp, siết đến tám thành. Giả Hổ và Ngụy Anh đau quá chịu không thấu, bèn nói:

- Xin lão gia nói lỏng cho, hai đứa tôi xin khai!

- Hãy nói thiệt đi! Quan huyện hét.

- Chúng tôi lúc trước ở chùa Tàng Trăn phủ Trấn Giang. Nơi đó có hai ông hòa thượng Nguyệt Minh và Nguyệt Lăng cũng là người lục lâm. Chỉ nhân vì Hắc mao sái Cao Thuận có cừ thù với Lôi Minh, Trần Lượng, Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng, nên hôm đi cướp hầu thiếp và tiền bạc của La Thanh Viễn tại Kim Sa Lãnh mạo xưng tên họ của bọn Lôi Minh để đi họa. Trong vụ đánh cướp này ngoài hai đứa tôi còn có mấy người ở lộ Tây Xuyên như Trại vân long Hoàng Khánh, Tiểu táng môn Tạ Quảng, Hận địa vô hoàn Lý Mãnh, Đề đầu khán tháp Trần Thanh, cả hai vị hòa thượng là chín người tất cả, kéo nhau cướp đi hai hầu thiếp và đồ tể nhuyển vàng bạc. Hai vị hòa thượng cưỡng chiếm mỗi người một cô hầu thiếp, còn tang vật chia không đều nên chúng tôi tức giận bỏ đi. Lý Mãnh, Trần Thanh đi riêng, Hoàng Khánh, Tạ Quảng và Cao Thuận còn ở lại trong chùa.

Quan Tri huyện hỏi Tể Điên:

- Bạch Thánh tăng, vụ này mình giải quyết ra sao?

- Lão gia làm một văn thư, để Hòa thượng ta dẫn bốn vị Ban đầu Sài, Đỗ, Lôi, Mã hiệp cùng quan binh ở phủ Trấn Giang đi bắt ngay bọn giặc ở chùa Tàng Trăn là xong. Lão gia bây giờ thu hồi tang vật, tạm giam hai tên giặc vào ngục, chờ đến lúc bắt hết bọn giặc rồi định án luôn thể.

- Thánh tăng chịu khó ra sức như vậy thì không còn gì bằng!

Quan huyện sai bọn Sài Nguyên Lộc mang hai tên giặc đi thu hồi tang vật và nhốt chúng vào ngục. Bốn vị Ban đầu vâng lời. Quan Tri huyện bãi hầu, mời Hòa thượng vào thư phòng trò chuyện dọn tiệc đãi đằng. Không bao lâu, bọn Sài Nguyên Lộc trở về đem tang vật giao cho quan Tri huyện. Tế Diên ăn uống xong nghỉ lại ở thư phòng. Sáng hôm sau, quan huyện thảo sẵn văn thư, Hòa thượng dẫn bốn vị Ban đầu, cáo từ ra cổng Tiền Đường, thuận theo đường lớn thẳng đến phủ Trấn Giang. Hôm đó ở phủ Trấn Giang điều động 200 quan binh giữ thành ở địa phương mỗi người cầm binh khí đến vây chặt chùa Tăng Trân. Sài Nguyên Lộc, Đỗ Chấn Anh, Lôi Trí Viễn, Mã Anh Kiệt mỗi người cầm thước sắt tiến vào trước. Vừa đến viện phía Đông, thấy Trại vân long Hoàng Khánh định rút dao chém Hoa Nguyên Chí và Võ Định Phương, bốn vị Ban đầu hét lên:

- Hay cho bọn giặc! Bầy chạy đi đâu?

Quan binh bên ngoài nhất tề reo hò theo. Trại vân long Hoàng Khánh, Tiểu táng môn Tạ Quảng định rút dao cự địch. Nguyệt lãng, Nguyệt Minh cười hà hà, nói:

- Hai vị hiền đệ tránh ra đi, chẳng cần đến hai vị. Bất luận là bọn họ nhiều ít, sái gia chỉ thi triển chút thuật mọn là tóm cả bọn ngay. Sái gì bọn tiểu tốt này tự đâm vào chỗ chết như bướm nhảy vào đèn! Thiệt là thiên đường có nẻo không tìm đến, địa ngục kín bưng cứ lủi vào! Để hôm nay sái gia kết thúc tánh mạng cả tụi bầy cho biết thân.

Bọn Sài Nguyên Lộc đều cầm thước sắt định nhảy xô tới. Nguyệt Minh miệng lâm râm niệm chú dùng tay chỉ một cái, hô “Sắc lệnh!”, dùng định thân pháp trồng cứng bốn vị Ban đầu lại. Nguyệt Minh đưa tay rút giới đao ra tính động thủ, thì bên ngoài cửa ngách có tiếng hét lớn:

- Hay cho nghiệt súc! thiệt là cả gan! Giữa ban ngày ban mặt mà dám hại người chớ! Để Hòa thượng ta đến bắt mi đây!

Bọn Nguyệt Minh, Nguyệt Lăng nhìn thấy từ cửa ngách đi ra một ông thầy chùa kiểc, tóc dài hai ba phân, mặt mày bần đất, răng y rách nát, tay ngắn thiếu bầu, lưng cột dây nhưng khật khà khật khưỡng, áo quần rách nát, dơ không thể tả. Nguyệt Minh, Nguyệt Lăng làm sao thấy biết được, tự cho mình là người tài cao mặt lớn, liền lớn tiếng hỏi:

- Tên thầy chùa kiểc này ở đâu, dám xía vào chuyện của ta?

Tế Diên cười hà hà, nói:

- Đại khái ngươi cũng không biết lão nhân gia là ai mà!

Nguyệt Minh lập tức niệm chú lâm râm, lấy tay chỉ một cái hô “Sắc lệnh”, tính dùng định thân pháp trồng cứng Tế Diên lại, nào ngờ Tế Diên lấy tay chỉ một cái trồng cứng họ lại. Trại vân long Hoàng Khánh, Tiểu táng môn Tạ Quảng định co giò chạy trốn, Tế Diên lại chỉ một cái trồng cứng hai tên giặc lại. Tế Diên trước hết giải phép cho bốn vị Ban đầu, Hoa Nguyên Chí và Võ Định Phương. Bốn vị Ban đầu rút dây sắt trói cổ bốn tên giặc lại. Hoa Nguyên Chí và Võ Định Phương nói:

- May có đại sư phó đến cứu kịp, nếu không mạng hi tôi đi đứt về tay giặc rồi! Chưa lãnh giáo đại sư phó ở tại bảo sát nào, xưng gọi thượng hạ là gì?

- Ta là Tế Diên tăng ở chùa Linh Ẩn bên Tây Hồ đây.

Hoa Nguyên Chí và Võ Định Phương nghe xong bèn nói:

- Té ra là Thánh tăng trưởng lão, hai tôi ngưỡng mộ đã lâu!

Tế Diên hỏi:

- Hai vị đến đây làm gì?

- Hai tôi vâng lệnh dụ của Hình Bộ chánh đường Lục đại nhân, đến thám dò vụ án ở Kim Sa Lãnh, không ngờ hôm nay bị hại ở đây. Hồi nãy hai đứa tôi bắt được một đứa tên là Tôn Cửu Như và một đứa tên là Hắc mao sái Cao Thuận, hiện đang trói bỏ chúng ở viện chái phía Tây.

- Được, Tể Diên nói, các vị Ban đầu hãy mang hai tên giặc về đây cùng giải đi luôn. Hãy lục soát trong chùa để tìm hai hầu thiếp của La Thanh Viễn là Đỗ Thái Thu và Lý Lệ Nương, tìm thấy họ Ổ trong vách đôi và cùng đưa về Lâm An.

Các quan binh cũng đều tiến vào, ai nấy cùng lựa tìm hai người đàn bà ra và tìm thấy rất nhiều vàng bạc đồ tế nhuyễn, tất cả đều lập thành văn bản rõ ràng. Chùa tàng Trần giao cho quan địa phương coi giữ và tìm vị Trụ trì khác. Chờ đến trời sáng, Hòa thượng đãi lãnh các vị Ban đầu áp giải sáu tên giặc đi, đến phủ Trấn Giang đóng tù xa bằng gỗ để bỏ mấy tên giặc vào, còn hai nàng hầu thiếp mướn hai cỗ kiệu đưa về kinh độ Trên đường đi cứ đói ăn khát uống, ngày đi đêm n ghỉ. Một hôm đi sắp đến Lâm An, gặp mười mấy người cưỡi ngựa đi lại, đi đầu chính là Mạc công tử cùng đi với bọn tòng nhân. Vừa gặp Tể Diên, Mạc công tử lật đật nhảy xuống ngựa chạy đến, nói:

- Thánh tăng đi đâu vậy?

- Ta lên huyện Tiền Đường.

- Thánh tăng còn con để nào hay nữa không? Bán cho tôi ít con. Ba con hôm trước, một con tên Kim đầu đại vương, một con tên Ngân đầu đại vương, một con tên Trấn sơn ngũ thái đại tướng quân. Ba con này quả thực là hay thiệt. Tôi đem đến Tần tướng phủ, Trấn sơn ngũ đại tướng quân thắng lớn nên tôi ăn nhị công tử Tần Hằng 3.000 lượng bạc. Nào ngờ về tới nhà, khi gỡ nắp chum ra nó nhảy chạy thoát. Tôi đi tìm nghe nó gáy ở nhà trước. Tôi cho người đến ở nhà trước mà không gặp, lại nghe nó gáy ở trong thư phòng, tôi bảo người tìm ở thư phòng, tìm một mạch cả hơn 20 gian cũng không gặp. Thánh tăng còn có con để nào hay bán cho tôi vài con.

- Ủ, chừng nào ta kiếm được con nào hay, ta sẽ đem đến cho công tử.

- Có thể chứ!

Nói xong Mạc công tử cạo từ lên ngựa ra đi.

Tể Diên áp giải sai sự đến huyện Tiền Đường, trực nhật vào trong bẩm báo, quan huyện cho người mời Tể Diên vào thư phòng và nói:

- Thiệt cực nhọc cho Thánh tăng quá!

- Hiện tại ta đã bắt được sáu tên giặc, xin lão gia trước sai người đưa hai người hầu thiếp của công tử La Thanh Viễn về.

Quan huyện đồng ý cho đưa hai hầu thiếp của La Thanh Viễn về rồi mới thẳng đường, ba ban Tráng, Tạo, Khoái thét gọi đường uy, rồi đem bọn Nguyệt Minh, Nguyệt Lăng, Hoàng Khánh, Tạ Quảng, Cao Thuận, Tôn Cửu Như đến trước công đường. Quan huyện vỗ kinh đường, hỏi:

- Các người tên họ là chi?

Sáu tên giặc mỗi người tự xưng tên họ. Quan Tri huyện hỏi:

- Các người ở Kim Sa Lãnh mạo danh xưng Lôi Minh, Trần Lượng, Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng cướp hầu thiếp của La lão gia, đốt đền cầm gậy, giết chết tiêu đình, đồng bọn có bao nhiêu tên?

Sáu tên giặc tính rằng không khai cũng không được vì tang chứng đã rạch ròi, Nguyệt Minh mới nói:

- Lão gia muốn hỏi, tôi xin khai thiệt. Vụ án này bọn tôi có chín người không kể Tôn Cửu Như Ngoài năm người có mặt, còn bốn người nữa là Lý Mạnh, Trần Thanh, Giả Hổ, Ngụy Anh. Giả, Ngụy bị bắt nhốt trong ngục rồi, còn Lý Mạnh, Trần Thanh không biết đi đâu.

Quan huyện nghe xong đã rõ, bèn bắt họ làm tờ cung khai, rồi chiếu theo đó làm công văn sai bọn thủ hạ cùng với nguyên biện, Hoa Nguyên Chí, Võ Định Phương đem sáu tên giặc luôn cả Giả Hổ, Ngụy Anh giải về Hình Bộ. Quan Tri huyện thổi đường, mời Tể Diên về thư phòng bày tiệc rượu khoản đãi. Tể Diên tự rót tự uống, ăn gấp lớn miệng, miệng nhai nhồm nhoàm. Quan Tri huyện nói:

- Vụ án này nếu không có Thánh tăng thật là khó giải quyết.

- Đây là do bọn giặc tội ác tày trời xui nên thế.

- Nếu Thánh tăng không có việc gì hãy ở lại nha môn chơi ít hôm có được không?
 - Ta còn có việc phải làm, chừng nào rảnh rang không việc gì ta sẽ đến.
- Nói xong, Tế Diên cảm thấy bất rùng mình, liền án linh quang biết mọi việc. Tế Diên nói:
- Ta phải đi gấp đây!
- Nói xong lập tức cáo từ.

229. Chương 230

Nguyên Không tăng công viên về cõi tịnh

Ẩn Thiết Ngưu lo lót vào Linh Ẩn

Tế Diên đang ngồi uống rượu ở nha môn huyện Tiền Đường bỗng nhớ lại, lập tức cáo từ.

Tri huyện hỏi:

- Thánh tăng sao mà vội thế?
- Ta còn có việc! Hôm khác chúng ta sẽ nói chuyện cùng nhau.

Nói rồi Tế Diên đứng dậy bước ra ngoài, quan huyện đích thân đưa ra cổng. Tế Diên ôm quyền từ biệt rồi thẳng ra cửa Tiền Đường về chùa Linh Ẩn. Vừa vào đến chùa thì từ bên ngoài Lôi Minh, Trần Lượng, Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng bốn người cùng vừa tới. Nguyên quan huyện Tiền Đường sai quan nhân áp giải bọn Bạch kiếm lang Giả Hổ, Hồng mao hồng Ngụy Anh, Trại vân long Hoàng Khánh, Tiểu táng môn Tạ Quảng, Hắc mao sái Cao Thuận, Tôn Cửu Như, Nguyệt Minh, Nguyệt Lăng đến Hình Bộ đính kèm theo văn thư hẩn hỏi. Hoa Nguyên Chí và Võ Định Phương vào gặp Hình Bộ chánh đường Lục đại nhân, đem việc ở chùa Tàng Trân thuật lại. Lục đại nhân mới rõ, lập tức cùng tả đường, hữu đường đều thẳng đường, sai đem bọn giặc vào. Bọn thủ hạ đưa bọn giặc vào đại đường, chúng đều quỳ xuống, tự xưng tên họ. Lục đại nhân vỗ kinh đường, hỏi:

- Các người ở Kim Sa Lãnh, phủ Trấn Giang, cướp ái thiếp của La Thanh Viễn, giết chết tiêu đình, cướp lấy tiền của, đồng bọn có tất cả bao nhiêu tên? Tại sao lại mạo tên bốn người Lôi Minh, Trần Lượng như thế? Hãy khai thiệt ra để khỏi bị đòn bộng khổ sở!

Bọn giặc đã khai hết ở huyện Tiền Đường rồi, nghĩ rằng không khai cũng không được, mới thuật lại từ đầu đến cuối như trước. Lục đại nhân xem lại tờ khai ở huyện Tiền Đường phù hợp với khẩu cung của bọn giặc, mới dạy đem bọn giặc đóng trấn bỏ vào ngục, chẳng luận thủ phạm tông phạm, đều đề nghị xử trăm quyết, sau đó sẽ tìm bắt Lý Mãnh, Trần Thanh. Đoạn rút tiêu giám bài kêu bọn Lôi Minh, Trần Lượng, Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng lên. Bốn người cúi chào Lục đại nhân. Lục đại nhân nói:

- Nay bốn người Lôi Minh, Trần Lượng..., vụ án này các vị bị hàm oan, nếu không gặp bản bộ đường, tánh mạng các người khó bảo đảm! Hiện nay ta đã bắt được nguyên án, chân phạm rồi, ta sẽ thả các người ra. Các người nên về nhà sống an phận qua ngày, không nên lân la dọc đường. Như còn vướng phải tai họa, bản bộ đường sẽ trọng phạt đấy!

Bọn Lôi Minh, Trần Lượng cúi đầu cảm tạ, nói:

- Cảm ơn ân điểm của đại nhân, chúng tôi ghi lòng tạc dạ ân đức! Cầu mong đại nhân công hầu vạn đại, lộc vị nâng cao!

Lục đại nhân dạy mở trối cho bốn người Lôi Minh, Trần Lượng, Tần Nguyên Lượng, Mã Diêu Hùng. Bọn họ cảm tạ rồi đi ra. Hoa Nguyên Chí và Võ Định Phương lật đặt bước tới đem sự việc vừa qua ở chùa Tàng Trân nói cho họ nghe. Lôi Minh, Trần Lượng nói:

- Đa tạ hai vị huynh đài đã cực khổ vì chúng tôi. Anh em chúng tôi mong có ngày đền đáp ơn này. Bọn tôi phải đến chùa Linh Ẩn cảm tạ Tể Công rồi mới trở về nhà.

- Xin quý vị tự nhiên. Hoa Nguyên chỉ nói.

Bốn người cùng cáo từ ra khỏi nha môn thẳng đến chùa Linh Ẩn. Đến cổng chùa, hỏi thăm vị tăng giữ cửa:

- Tể Công có trong chùa không?

- Mới về đó, các vị hãy vào đi! Vị tăng giữ cửa đáp.

Bốn người cùng tiến vào trong gặp Tể Diên. Tể Diên hỏi:

- Sự việc của bốn người xong rồi phải không?

Bọn Lôi Minh lập tức bước tới hành lễ Tể Diên và nói:

- Nếu không nhờ Thánh tăng giúp đỡ bắt giặc thì tánh mạng chúng tôi chắc tiêu rồi. Hôm nay chúng tôi đến đây đặc biệt cảm tạ sư phó.

- Bốn người không cần phải cảm ơn, hãy mau trở về nhà. Ở trong nhà an phận qua ngày, ít xía vô chuyện không đâu là hay nhất.

Bọn Lôi Minh, Trần Lượng vâng lời cáo từ ra ngoài. Tể Diên bước về Viễn Hạc đường ở phía sau gặp Nguyên Không trưởng lão. Lão phương tượng vừa thấy, nói:

- Nam mô A Di Đà Phật! Thiện tai, thiện tai! Đạo Tể, ông về đây à? Ta đang có ý trông ông, sốt ruột vì ông không về được. Ông phải đưa ta đi một phen nhé!

- Sư phó khỏi cần phải dặn dò. Đệ tử có bốn phạm phải đưa lão gia đi mà!

Lão phương tượng ngay lúc đó kêu đạo hữu đem y mao giày vớ mới ra, rồi tự mình đi tắm rửa sạch sẽ, thay đổi y phục mới xong, giày lát hai mắt nhắm nghiền rồi viên tịch. Người hầu đưa tin cho chúng tăng bên ngoài hay, lập tức chúng tăng đều kéo vào nhà sau. Thấy lão phương tượng đã tắt nghỉ, mọi người đều cất tiếng khóc lớn. Tể Diên đang quỳ khóc, miệng gào lên:

- Lão hòa thượng chết đáng lắm!

Tri khách Đức Huy ở Kế bên nói:

- Đạo Tể, ông nói gì kỳ vậy? Lão hòa thượng đáng chết à? Như vậy chẳng phải ông muốn Hòa thượng chết sao?

Nói rồi lấy tay xô Tể Diên một cái. Tức thời Tể Diên ngã lăn kènh ra, đứt hơi ngay đơ luôn. Mọi người nói:

- Chà, không xong rồi! Lại chết thêm một mạng nữa, chắc là phạm trùng tang!

Đức Huy nói:

- Tôi chỉ xô nhẹ một cái mà ông ta ngã kènh quay ra!

Thấy vậy Đức Huy cũng sợ hết hồn, lật đặt bảo người kêu vực dậy:

- Đạo Tể ơi, Đạo tể!

Phải một hồi lâu mới thấy Tể Diên tỉnh lại, Đức Huy nói:

- Đạo tể, ông đỡ chưa?

- Không sao đâu, tôi khỏe rồi mà! Tể Diên đáp.

Nói xong kêu người đem cái chum lớn đến, đặt lão hòa thượng vào trong đó rồi khiêng ra sau hoa viên. Các tăng viên đều đắp cà sa, gõ pháp khí, niệm chú Đại Bi và chú Vãng Sanh cho lão hòa thượng. Mọi người tụng kinh siêu độ xong, mới đem tất cả di vật của Lão hòa thượng giao cho Tể Diên.

Qua hai hôm sau, đại chúng cùng thương lượng, trong chùa phải thỉnh vị Phương tượng mới. Giám tự Quảng Lượng đã có chủ ý sẵn, nên đề nghị mời vị đương gia Phương tượng của chùa Hải Đường tên là

Tông Ấn. Vị này họ Trịnh, tục danh là Thiết Ngưu, trước đó ông ta ngầm cho Quảng Lượng 500 lượng bạc, nên mới được Quảng Lượng đề nghị mời làm Phương trượng. Quảng Lượng bàn với chúng tăng nên mời ngài Tông Ấn ở chùa Hải Đường. Tất cả sắp xếp do Quảng Lượng cả nên chúng tăng không ai dám cãi.

Quảng Lượng cho người đi mời, chọn ngày lành tháng tốt Tông Ấn mới đến Linh Ấn. Chúng tăng đều đắp cà sa, trôi pháp khí đón rước trọng thể, chỉ có Tế Điền tỉnh bơ, không đáp y cũng không đón rước gì hết. Có người ở kế bên hỏi:

- Đạo Tế, sao ông không đi đón Lão hòa thượng?

Tế Điền nói:

Mũ thì đội ngay đừng đội lệch

Lượm chiếc dây gai gói giày rách

Quỷ lớn, quỷ nhỏ đứng chòm nhom

Ngoắc gọi Thiết Ngưu tiến vào chùa.

Mọi người quở:

- Ông đừng nói bậy, Lão hòa thượng nghe được bắt tội nặng đa!

Nói xong, rước Hòa thượng vào Đại Hùng bảo điện. Trịnh Thiết Ngưu có mang theo hai đệ tử, trong đó có một đứa cháu tên Trịnh Hổ. Đại chúng đến tham bái Lão phương trượng. Tế Điền ở một bên, nói:

- Thưa các vị, hôm nay có một số đồ vật của Lão phương trượng để lại cho tôi, trong đó có xâu chuỗi trân châu 108 hạt. Tôi không cần nó. Để giải buồn, tôi ra một câu đố, nếu ai đoán được, tôi sẽ cho người đó.

Người đọc sách gọi cách đố này là Đăng mê.

Đại chúng đều biết Đạo Tế điên điên khùng khùng, có vật gì nói cho ai là cho người đó. Mọi người nói:

- Ông nói ra đi!

- Trịnh Thiết Ngưu giữ ý không lẽ đích thân đến dự, bèn sai hai tên đồ đệ đến nghe: “Nghe kỹ rồi về nói lại ta sẽ đoán cho”. Hai tiểu hòa thượng mới cũng có mặt.

Tế Điền nói:

Một vật sinh ra lớn thấy ghê,

Bốn chân tám móng rõ to bề,

Chiếc đuôi chẳng khác sợi dây lụa,

Di động cầm dầm nắm kéo lệ

Mọi người nghe xong đều muốn đoán, tiểu hòa thượng lật đật chạy vào báo với Thiết Ngưu. Trịnh Thiết Ngưu hỏi hai tiểu hòa thượng, bọn này học lại đúng như đã nghe. Trịnh Thiết Ngưu nhẩm tính: - “Bốn chân tám móng rõ to bề” chắc là con trâu (Ngưu) rồi. Tiểu hòa thượng chạy ra định nói thì ngoài kia Tế Điền bật mí:

- Các vị đoán không ra à? Nó là con trâu (Ngưu) đó. Để ta ra một câu nữa nhé:

Một cái bầu trong ngoài đều có lông.

Mọi người nghe xong đều nói:

- Đó là vật gì vậy?

Hai tiểu hòa thượng chạy vào hỏi Phương trượng Tông Ấn. Tông Ấn nói:

- Cái này không phải dễ đoán đâu. Nếu con nói là vật sống, ông ta nói là vật chết. Không bằng không cứ không dễ đoán được. Hai con ra xem ông ta nói là gì?

Hai chú tiểu lại ra Tây viện, nghe Tế Diên nói:

- Đó là “lỗ tai trâu”. Để ta nói một câu khác lý thú hơn cho quý vị đoán.

Mọi người nhao nhao lên:

- Tế Diên, ông nói câu lý thú đó đi! Mà ông đừng bật mí vội, để chừng nào chúng tôi đoán không được, ông mới nói ra là cái gì nhé! Câu vừa rồi chúng tôi định nói là lỗ tai trâu mà ông đã nói trước rồi.

- Lần này tôi không nói trước đâu, để cho mấy vị từ từ mà đoán.

- Vậy thì ông nói ra đi!

Các ông nghe đây:

Nữ tử sánh vai thật quá hay,

Lập tâm bên cần quả vô nhai,

Phụng chui dưới lúa (hòa) chim bay mất,

Can mới ló đầu phết trúng tai.

Đây là bốn chữ, các ông đoán thử coi!

Pháp Thông, Pháp Minh hai tiểu đồ đệ của Tông Ấn nhớ kỹ chạy vào nói với thầy. Tông Ấn cũng là người có học, do hai chữ trước, ông ta biết Tế Diên muốn cười ông ta, vì biết mình tên là Thiết Ngưu, Tế Diên mới nói: “Ngưu” và “Lỗ tai trâu”. Nay nghe đọc bốn câu thơ này, ông ta bèn đoán: - “Nữ tử sánh vai” chắc là chữ Hảo. “Lập tâm bên cần quả vô nhai”, ông ta lấy bút viết ra một hồi lâu rồi “a” lên một tiếng, nói: Phải rồi! Lập tâm là tâm đứng, đặt kế bên chữ Cần là chữ Hận. Câu ba: “Phụng chui dưới lúa chim bay mất”, nghĩa là chữ Phụng mất chữ Điểu còn lại bộ Nhân đem đặt dưới chữ Hòa thành chữ Thốc là trọc. Câu cuối: “Chữ can ló đầu phết trúng vai” là thêm dấu phẩy một bên là chữ Ngưu. Ráp bốn chữ lại là: Hảo Hận Thốc Ngưu - nghĩa là: Giận thẳng Ngưu trọc lắm.

Tông Ấn trong lòng giận lắm nhưng không có cách nào bắt bẻ được, bèn kêu hai tiểu đi gặp Tế Diên, nói câu đó là: “Hảo Hận Thốc Ngưu” để Tế Diên phải tạ lễ. Hai tiểu hòa thượng đến Tây viện nói bốn chữ đó, ai nấy đều cười rộ. Tế Diên nói:

- Cũng được, để ta đưa râu chuối cho hai ông cầm, rồi ta nói một câu hay lắm, để mấy ông đoán chơi.

Hai chú tiểu bước tới tiếp lấy râu chuối trên châu, quả nhiên sáng ánh thật đẹp. Mọi người đều nói:

- Đạo Tế thiệt là khùng! Đáng tiếc vật quý như vậy mà nói đưa ai là đưa người đó.

Tế Diên cười ha hả, nói:

- Người xuất gia phải hoàn toàn một trần không nhiễm, bốn đại giai không. Các ông cho đó là vật báu, còn ta coi nó là đồ vô dụng, chỉ chác họa gây tai mà thôi, chẳng thể làm trường sanh bất lão được. Người xưa thường nói hai câu:

Không chứa của cải, không kết oán,

Ngủ được an nhiên, đi tự do.

Mọi người nghe rồi đều cười nói:

- Ông hãy nói đi! Bọn ta cũng đoán thắng một lần coi nào!

- Được, được.

230. Chương 231

Nói rằng mê cợt đùa Tông Ân

Thánh La Hán lìa khỏi Linh Ân

Đại chúng giục Tế Diên:

- Ông hãy nói đi!

Tế Diên nói:

- Các ông nghe đây:

Trùng vào ổ Phụng chim bay mất,

Trên bầy đầu người mọc cổ cao,

Mưa to đổ xuống nghiêng triền núi,

Nửa tên bằng hữu biến dạng nao.

Đây cũng là bốn chữ, ai mà đoán được ta sẽ đem tặng bào của Lão hòa thượng cho người đó.

Mọi người đều đoán:

- Trùng vào ổ phụng chim bay mất là chữ Phong. Trên bầy đầu người mọc cổ cao là chữ Hoa. Mưa to đổ xuống nghiêng triền núi là chữ Tuyết. Nửa tên bằng hữu biến dạng nao là chữ Nguyệt.

Có mấy người đoán được, chỉ có Quảng Lượng là mau miệng nói ngay:

- Đó là Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt.

- Đúng! Tế Diên nói.

Rồi đem tặng bào cho Quảng Lượng. Tế Diên lại nói:

Ngoài xóm cửa Đông lửa cháy lan,

Bên trong đốt chết đến hai người,

Còn lại một trai và một gái,

Cháy từ giờ Dậu đến canh ba.

Bốn câu này đoán ra bốn chữ. /navy]

Ở bên ngoài đoán ra là: Lân - nhục - hảo - tửu. Tế Diên lại lấy giường nệm mềm gối của Lão hòa thượng đem cho Tế Diên lại nói:

Ba người cùng ngày đi xem hoa,

Trăm vạn hóa ra người cùng nhà,

Hòa Hỏa hai bên cùng ngồi lại,

Tịch dương chìm xuống lộ hai ngà. /navy]

Ở bên trong cũng có người đoán được: Đó là bốn chữ Xuân - Hạ - Thu - Đông. Tế Diên lại đem những vật dụng để lại của Lão hòa thượng đem cho sạch, không để lại một thứ gì. Qua mấy hôm sau, Trịnh Thiết Ngưu nghe nói Tế Diên quen biết nhiều với các thân hào phú hộ, quan viên trưởng giả ở Lâm An. Tông Ân vốn là một Hòa thượng ưu thế lợi, mới bàn với Quảng Lượng là mở một đàn chay, bảo Tế Diên mời họ đến dự. Quảng Lượng nói: - Được!

Biết chắc Tế Diên có quen rất nhiều đại tài chủ ở Lâm An, sau vụ làm chay này thế nào cũng dư được mấy vạn lượng, nên Quảng Lượng lật đật đi kiếm Tế Diên, nói:

- Hiền đệ, để ta bàn với hiền đệ một việc. Lão hòa thượng về chùa nhận chức phải làm kinh động mọi người mới phải. Ta định tổ chức một đám chay đàn, hiền đệ quen biết rất nhiều vị đại tài chủ, khi mở hội phát thiệp mời họ có được không?

- Được quá chứ! Nhưng với một điều kiện là người tôi quen đều là thân sĩ phú hộ, mình mở hội chay phải nấu nướng cho ngon, phải cỡ tám lượng một mâm, mỗi người mời một mâm mới được. Tiền hương đèn cúng thí cho lễ hội bao nhiêu không định nhiều ít, cũng có thể một người cúng vào cả mấy vạn lượng bạc. Tôi biết khi xưa đi hóa duyên lầu Đại Bi, một người cúng thí cả vạn lượng. Trong hội chay này, có ai đến không luận cúng tiền hương đèn nhiều ít, cứ mỗi người đi theo cho họ một điều tiền, còn người đi kiệu, cho kiệu phu mỗi người một điều. Nếu chịu làm theo điều kiện này thì tôi mời cho, còn không nghe theo làm sao thì làm, đừng để tôi mất mặt với người ta.

Quảng Lượng nghĩ thầm: “Thâu vô gấp nhiều lần lo gì!”. Bèn nói:

- Tôi làm đúng như ý của sư đệ! Sư đệ hãy viết nhiều thiệp mời nhé!

- Tôi cần 100 thiệp thôi.

Quảng Lượng nghe nói rất khoái tử, bèn chọn ngày rằm tháng này mở hội. Ông ta trước hết xin Tông Ấn xuất cho 5.000 lượng để làm vốn. Xuất ra 2.000 lượng để mua sắm nấu nướng thức ăn, còn 1.000 lượng dùng để cất rạp chường dọn, mua các thứ linh tinh. Tất cả đều sửa soạn chu đáo. Nào ngờ đầu 100 thiệp của Tế Diên yêu cầu, được dán lại không cho ai thấy, bên trong viết là: - Rằm tháng này, nhân dịp Lão hòa thượng Tông Ấn nhậm chức Phương trượng, mở hội chay đàn ăn mừng. Ngày đó cung thỉnh liệt quý vị hạ giá quang lâm, thấp hương khấn nguyện. Trụ trì tăng: Tông ấn, Quảng Lượng, Đạo tế đồng bái. Tiệc chay dọn sẵn ở chùa Linh Ấn, mỗi vị đến thiện hội không cần mang theo nhiều, chỉ đem theo 24 văn thôi. Nếu ai đem nhiều sẽ bị trừng phạt nặng.

Tế Diên đem thiệp cho mời khắp. Hôm đó xe ngựa, kiệu chập cả cổng chùa Linh Ấn. Các đại tài chủ ở Lâm An như Châu Bán Thành, Tô Bắc Sơn, Triệu văn Hội... cũng đều có mặt, có người mang theo hai ban kiệu phu, đều là 6 người, 8 người, ít nhất cũng bốn người. Mỗi người đi theo đều được thưởng tiền cả. Các lễ vật phong bao đi cúng thiện hội đều giao cho ban sổ sách. Mở ra xem đều 24 văn cả. Mỗi vị được mời một bàn, tất cả hơn 200 bàn. Tối lại thí chủ về hết, ban thư ký kết toán sổ sách chỉ thâu vào hơn 20 đầu tiền! Cả những người quen với Quảng Lượng cũng cúng như vậy. Trong dịp này, bỏ ra 5.000 lượng coi như đi đứt. Tông Ấn, Quảng Lượng giận Tế Diên ghê lắm. Hôm sau Quảng Lượng kêu Tế Diên lại, hỏi:

- Ông thiệt là muốn hại chúng tôi mà. Trong chùa hết cần ông rồi. Ông mau kiếm chỗ khác ở đi. Từ đây không cho ông về chùa Linh Ấn nữa.

- Đi thì đi, có gì quan trọng nào!

Đương nói tới đó thì Dương Mãnh, Trần Hiếu từ ngoài đi vào. Hôm mở thiện hội chay, hai người này mắc đi bảo tiêu không có ở nhà. Hôm nay vừa về tới, nghe trong nhà nói:

- Chùa Linh Ấn mở thiện hội chay, có gửi thiệp mời.

Hai người nghe nói lật đặt đến chùa, muốn cúng tiền hương đèn. Gặp Tế Diên, Dương Mãnh nói:

- Sư phó, hôm mở thiện hội hai đứa tôi không có ở nhà, nên hôm nay đến cúng. Sư phó cần tiền, hai tôi có sẵn đây.

- Họ đã đuổi ta ra khỏi chùa, không cho ta ở nữa. Hai con cần thí xả làm chi!

Nói tới đó thì Thiết diện thiên vương Trịnh Hùng cũng vừa tới. Hôm qua Trịnh Hùng đi dự thiện hội cũng gói 24 tiền cúng, đem theo 8 người khiêng kiệu, 8 người tùy tùng, tất cả là 16 người đều được thưởng mỗi người một điều. Riêng Trịnh Hùng được mời một bàn mâm cỗ thật hậu, trong lòng cảm thấy không ổn, không biết trong chùa xảy ra việc gì đây? Bèn đem 500 lượng bạc đến gặp Tế Diên để hỏi thăm. Đến chùa, thấy tế Diên đang nói chuyện với Dương Mãnh, Trần Hiếu. Trịnh Hùng bảo gia nhân đem 500 lượng bạc đến nói:

- Sư phó, hôm qua tôi đến dự thiện hội, gói cúng có 24 tiền mà trong chùa lại cho mấy người đi theo mấy điều, tôi nghĩ không có lẽ như vậy! Hôm nay tôi đem đến 500 lượng bạc để cúng vào đèn hương, sư phó cần dùng thêm, tôi sẽ cho người về lấy.

- Ông chẳng cần thí xả làm gì! Họ không cho ta ở chùa, ta phải đi đây!

Quảng Lượng thấy có tiền, lại không tiện trả lời. Trịnh Hùng nghe Tế Diên nói như vậy, bèn nói:

- Họ không cho Thánh tăng ở nữa, thì sư phó lên chùa ở nhà tôi. Ngôi Tam Giáo tự chưa có ai coi ngó, để tôi giao cho sư phó.

- Thế thì tốt lắm!

Nói rồi dẫn Chữ Đạo Duyên, Tôn Đạo Toàn cùng Trịnh Hùng thẳng lên Tam giáo tự. Dương Mãng, Trần Hiếu cũng cáo từ ra về. Một hôm có hai người ăn mặc theo lối tráng sĩ đến trước cửa chùa Linh Ẩn, một người mặc áo trắng, một người mặc áo lam, y phục rất mới. Đến trước cổng chùa hỏi vị tăng gác cổng:

- Tế Diên tăng có trong chùa không?

Vị tăng gác cổng hỏi:

- Hai vị tìm Tế Công có việc chỉ Hai vị Ở đâu? Quý họ tên là gì?

- Chúng tôi là người phủ Quỳnh Châu, sống nghề bảo tiêu, đã lâu ngưỡng mộ Thánh tăng nên đến đây bái phỏng. Tôi họ Vương, còn người này họ Lý.

- Hai vị Ở đây chờ một lát, tôi vào trong xem lại, Tế Công có thể ở nhà, có thể không có.

Nói xong, thầy giữ cửa vào trong chùa thưa với Giám tự Quảng Lượng. Quảng Lượng dinh ninh là thí chủ nên bảo thầy giữ cửa nói Tế Diên bỏ đi rồi, mà chỉ nói Tế Diên đi ra ngoài có việc vài ba hôm trở về. Đích thân Quảng Lượng ra đón tiếp, thấy hai người trước cổng chùa áo mũ rất mới, trạc trên 30 tuổi, ăn vận theo lối tráng sĩ, ngũ quan khác phàm, bèn bước tới hỏi:

- Xin mời hai thí chủ vào trong chùa dùng trà! Tế Công hôm nay có việc đi khỏi, đại khái sớm tối cũng về thôi. Quý tánh hai vị là gì?

Tráng sĩ áo lam nói:

- Tôi họ Vương, còn vị này là nghĩa đệ của tôi, họ Lý.

- Xin mời hai thí chủ vào trong.

Hai vị cùng vào trong chùa. Đến khách sảnh, Tri khách tăng đãi trà. Hai người muốn bái phỏng Phương trượng, Tri khách tăng đưa họ vào thiền đường ở hậu viện để gặp Phương trượng Thiết Ngưu Tông Ấn. Gặp Phương trượng mời ngồi, hai người hỏi:

- Bạch Phương trượng, Tế Công có phải là đồ đệ của Phương trượng không?

Tông Ấn nghĩ thầm: “Hai người này ăn mặc sang trọng chắc là kiếm Tế Diên đưa lễ tặng đây. Chi bằng mình nói Tế Diên là sư đồ của mình thế nào họ cũng kính cho ít tiền bạc chứ chẳng không”. Nghĩ rồi bèn nói:

- Phải đó, ông ấy là đồ đệ của tôi.

Hai người gật đầu rồi hỏi:

- Tế Công đi đâu vậy?

- Ông ấy đi không nhất định, có khi hôm nay về cũng nên. Hai vị có điều gì xin nhắc lại! Còn không việc, thì hôm nay ở lại chùa nghỉ qua đêm cũng được.

Vị họ Vương nói:

- Cũng được!

Thấy trên tay Phương trượng đang cầm xâu chuỗi trân châu 108 hạt, hai người ngồi nhìn chăm chăm. Bên ngoài tiến vào một người tuổi ngoài 20, đầu đội khăn điều bốn góc màu lam, mình mặc áo choàng điều cùng màu, da mặt hơi đen, mày ngắn, mắt ba góc. Người này chính là cháu họ của Tông Ấn tên là Trịnh Hồ. Hắn ta là người gian trá, tham dâm hiếu sắc, ý chú mình làm Phương trượng rồi gạt găm người lấy tiền, tha hồ làm chuyện quấy. Gặp hai người khách, hắn hỏi:

- Các vị từ đâu đến?

Hai người đều nói:

- Tìm Tế Công!

Trịnh Hồ trong lòng không vui, vừa định nói, thì Quảng Lượng kéo hắn ra ngoài mớm ý cho ăn khốp. Hắn lại trở vào tiếp chuyện với hai người, có một vài câu cuồng ngạo vô tri, lại có rượu vào càng nói càng phét coi trời bằng vung. Ăn cơm xong, lưu họ ở lại nghỉ. Hôm sau Giám tự mới thức dậy, nghe bên trong có tiếng người huyên náo bước vào xem, sợ đến mất cả hồn vía.

231. Chương 232

Hai tên giặc giết lầm Trịnh Hồ

Tế Thiền sư trị giếng hóa duyên

Quảng Lượng ra sau nhìn thấy Trịnh Hồ bị người ta giết chết rồi, hai người thí chủ đó không thấy tung tích đâu nữa. Lại nhìn lên bàn thấy có một tờ giấy trên viết tám câu thơ:

Nhân khi rảnh việc đến thăm chơi,

Muốn kiếm Tế Diên tính nợ đời,

Tế Diên hôm nay nếu có mặt,

Một dao đưa hấn mạng lên trời,

Giết chết Trịnh Hồ cừu chưa báo,

Trộm chuỗi hạt châu dạ chứa nguôi,

Nếu hỏi bọn ta danh cùng tánh,

Tiêu Diêu, Tự Tại đứng hai người.

Hai người đến chùa kiếm Tế Diên chính là bọn giặc thuộc lộ Tây Xuyên, một người là Tiêu diêu cư sĩ Lương Đồng, một người là Tự tại tán tiên Lý Lương. Hai người này là anh em kết nghĩa với Tiểu táng môn Tạ Quảng và Trại vân long Hoàng Khánh. Họ đến đây chỉ vì muốn báo cừu cho bè bạn, tên tiểu tử Trịnh Hồ cũng là người chẳng ra gì nên bị báo ứng tuần hoàn, tình oan mà mạng chẳng oan. Nếu Tông Ấn không nói Tế Diên là đồ đệ, thì Vương Đồng, Lý Lương đâu có giết hắn làm chi! Buồn cười thật!

Quảng Lượng nhìn thấy rồi vào báo với Tông Ấn, Tông Ấn nghe báo, cất tiếng khóc lớn, nói:

- Đây chắc là Tế Diên chủ trương giết cháu ta, phải tố cáo nó mới được.

Nói rồi sai Quảng Lượng lập tức lên huyện Tiền Đường kêu oan. Trị nhật ban hỏi:

- Chuyện gì thế?

- Tôi là Giám tự ở chùa Linh Ấn bên tay Hồ, tên là Quảng Lượng, hôm qua cháu của Lão phương trượng chùa tôi bị giết chết, bọn giặc chạy trốn trộm đi một xâu chuỗi trân châu 108 hạt, còn để lại tám câu thơ. Đây là Tế Diên Hòa thượng chủ trương sai đến, cầu xin lão gia minh oan cho.

Trị nhật ban vào trong bảu lại, lão gia lập tức thẳng đường, kêu đem Hòa thượng cáo báo vào. Quảng Lượng vào trước công đường quỳ xuống. Lão gia hỏi:

- Ông tên chỉ ở chùa nào?

- Tôi ở chùa Linh Ẩn, tên là Quảng Lượng. Hôm qua có hai thí chủ đến chùa tôi, miệng nói là kiếm Tế Điền. Mà Tế Điền đã bị đuổi khỏi chùa, gạch tên không tính là người trong chùa nữa. Ông ta hiện ở chùa Tam Giáo. Hai người này một vị họ Vương, một người họ Lý, ở lại qua đêm trong chùa chúng tôi. Tối lại giết chết Trịnh Hồ là cháu của Phương trượng, trộm lấy râu chuôi trên châu. Đây chắc là Tế Điền sai họ đến vì ông ta còn hận trong lòng nên mới sai người đi giết người như vậy.

Quan Tri huyện xem tờ giấy viết để lại của giặc rồi nói:

- Đâu rõ ràng là họ đến kiếm Tế Điền để báo thù, ai biểu các người mời họ Ở lại chùa làm gì? Tế Điền là vị cao tăng đắc đạo, ông lại đi vu khống cho người tốt. Ông mau trở về tắm liệm cho Trịnh Hồ đi, đợi bản huyện bắt được hung thủ rồi sẽ tính.

- Cầu xin lão gia ân điểm chọ Đây là do Tế Điền sai người đến gây ác đó. Xin lão gia trị tội ông ta.

Quan Tri huyện vỗ kinh đường, nói:

- Ông chỉ nói bậy nói bạ thôi! Có mau ra khỏi đây không? Không nể mặt ông là người xuất gia, tôi xử nặng rồi đây nhé!

Quan nhân lập tức kéo Quảng Lượng ra khỏi công đường. Quảng Lượng không còn cách nào hơn, đành trở về chùa. Quan huyện sai người đi mời Tế Điền. Thủ hạ đến chùa Tam Giáo gặp tế Điền, nói:

- Lão gia chúng tôi thỉnh thánh tăng đến nha môn để hỏi chuyện.

Tế Điền cùng gia nhân đến nha môn, quan huyện xuống thêm đón tiếp, nói:

- Lâu quá mới gặp thánh tăng!

- Mới đây mà!

Quan huyện mời vào thư phòng, gia nhân dâng trà.

Tế Điền hỏi:

- Lão nhân hẹn Hòa thượng ta đến có việc chi?

- Chỉ nhân vì cháu của Hòa thượng Tông Ẩn là Trịnh OHổ ở chùa Linh Ẩn bị hai tên giặc giết chết, Quảng Lượng đến nha môn cáo báo, ông ta vu cho thánh tăng chủ mưu. Bản huyện mắng đuổi ông ta ra khỏi công đường rồi. Bọn giặc chắc là loại phi tặc, cầu xin Thánh tăng từ bi giúp bọn thủ hạ tôi biện vụ án này.

- Chuyện này họ đã vu khống cho ta, ta không thể xen vào được. Hơn nữa, ta còn có những việc cần thiết khác.

- Xin Thánh tăng vị tình tôi mà từ bi giúp cho.

Tế Điền nhất định không xen vào, quan huyện không còn cách nào hơn, bèn lưu Tế Điền ở lại ăn cơm chiều. Tế Điền cáo từ trở về chùa Tam Giáo. Hôm sau có chúng tăng ở chùa Tịnh Từ đến mời thỉnh Tế Công. Ngôi chùa Tịnh Từ này ở về phía Tây nam chùa Linh Ẩn trên núi Thiên Trúc. Ngôi chùa này từ đầu núi đến chân núi hơn 20 dặm đất, cũng là một đại tông lâm. Dưới núi có một cái giếng, trên núi không có suối, nên trên núi muốn tưới cây hay dùng nước thì các tiểu hòa thượng phải xuống núi gánh nước lên, hao phí công sức rất nhiều. Trong chùa cũng có hơn 300 chúng tăng. Nghe Tế Công bị đuổi ra khỏi chùa Linh Ẩn, biết Tế Công danh tiếng rất lớn, lại là một vị cao tăng đắc đạo, nên Lão phương trượng chùa Tịnh Từ là Thanh Sơn bàn với Giám tự là Đức Huy mời Tế Công làm chức Trưởng đầu. Chức Trưởng đầu trong tăng là hề có vị Hòa thượng nào đến quải đơn (xin trợ) đều thuộc quyền Trưởng đầu quản lý. Thương lượng xong, phái mấy người trong chùa đến chùa Tam giáo thỉnh Tế Điền. Tế Điền từ chối không nhận. Sau đó Giám tự Đức Huy đích thân đến chùa Tam Giáo gặp Tế Điền. Đức Huy nói:

- Tôi vâng lệnh Lão phương trượng đến thỉnh Tế sư huynh cùng tôi lên núi làm chức Trưởng đầu, ngàn muôn lần chớ nên thoái thác.

Nói hai ba lần, Tế Diên mới chịu nhận. Rồi đem việc ở chùa Tam Giáo giao cho Ngô Chơn, Ngô Duyên coi sóc. Tế Diên đến chùa Tịnh Từ gặp Phương trượng và nhận chức Trưởng đầu quản lý trong chùa. Nếu có vị nào quả đơn hay ở lại đều phải gặp Trưởng đầu.

Ngôi chùa này rất rộng rãi to lớn, các chức sự trong chùa đến 46 vị, dùng nước không phải dễ, nên nước là vấn đề hàng đầu của chùa này. Hằng ngày các tiểu hòa thượng phải xuống núi gánh nước lên, cực nhọc không thể tả xiết. Tế Diên thấy sau Đại Hùng bửu điện có một cái giếng khô, hỏi thăm tăng nhân trong chùa, họ đều nói:

- Trước đây giếng có nước, nhưng đã khô hơn 20 năm rồi.

Tế Diên nói:

- Để tôi nay tôi cầu xin nước cho, chùa chúng ta được chuyển vận sẽ tự có nước trong thôi.

Mọi người đều nói:

- Nếu Tế Công cầu suối, thiết có được nước, thì chúng tôi đỡ phải gánh nước nhọc nhằn khổ sở nữa.

Tế Diên cho người dự bị hương án. Chờ đến canh ba, Tế Diên đích thân đốt hương, trong lòng thầm đảo cáo cúi đầu, cầu thỉnh vua chín giang tám hà, thần năm hồ bốn biển. Tức thì nghe trong giếng có tiếng nước réo dâng, giây lát nước đến miệng giếng. Tế Diên trở lại vào thiền đường. Hôm sau dậy sớm, Lão phương trượng biết Tế Diên trị giếng có nước, trong lòng rất cảm niệm. Tăng chúng cả chùa đều biết Trưởng đầu tăng Đạo Tế là người có đạo đức. Lão phương trượng hôm đó mời Tế Diên dùng cơm, rồi đề ra ngôi chùa này đã lâu không sửa sang, mà công trình quá lớn, muốn hóa duyên đủ số để tu sửa không dễ dàng gì. Tế Diên nói:

- Được rồi, Lão hòa thượng cứ yên tâm, tôi có cách hóa duyên.

- Việc của chúng ta là việc công, không nên nói đùa.

- Không cần nói nhiều, trong vòng một tháng sẽ thấy thôi.

Từ ngày Tế Diên nói chuyện hóa duyên ở phòng phương trượng, tăng chúng trong chùa đều biết Tế Diên muốn sửa chùa. Nhưng không thấy Tế Diên bước ra khỏi cửa, cứ ăn nhậu say sưa li bì, lại còn nói:

- Chỉ có say là thú. Nói chuyện tỉnh làm chi.

Mọi người đều không đoán ra cách hóa duyên của Tế Diên. Ngày tháng như thoi đưa, lật đặt mà đã hết 27 ngày, còn ba ngày nữa là đúng một tháng, cũng không thấy Tế Diên ra khỏi chùa. Vậy mà hôm sau, cơm sáng vừa xong thì bỗng có quanh Kinh doanh điện soái Trương Sĩ Đạt mang theo 500 lính luân cả phủ huyện ở Lâm An cùng đến chùa, kêu Tri khách tăng và Phương trượng nói:

- Hôm nay thánh giá Thái hậu đến chùa dâng hương, phải quét dọn sạch sẽ để đón rước thánh giá.

Tăng chúng trong chùa nghe nói sợ quá, lật đặt đi quét dọn đại điện phòng nhà các nơi với sự giúp đỡ của các binh lính. Quét dọn vừa xong thì bên ngoài phụng giá đã tới, theo hộ vệ có Tần tướng, Mạc tướng, Thái giám, cung nhân... tiền hô hậu ủng đến chùa Tịnh Từ. Lão hòa thượng dẫn tăng chúng ra quỳ tiếp phụng giá rước lên Đại Hùng bửu điện. Thái hậu dâng hương xong rồi đến ngồi nghỉ ở thiền đường, hỏi:

- Trong chùa có bao nhiêu tăng nhân?

Phương trượng đáp:

- Trong chùa có hơn 40 chúng thường trú, kể cả quả đơn, tăng số 100 người.

Thái hậu bảo đem sổ ghi danh tăng ra xem thử. Lão phương trượng lật đặt lấy sổ ghi danh tăng chúng đưa cho Tần tướng. Tần tướng đệ lên cho Thái hậu. Thái hậu giở ra xem, xem tới xem lui, xem đến gần cuối thấy đề là Trưởng đầu Đạo Tế. Thái hậu gật gật đầu, nói:

- Á, ra là ở đây!

Lập tức truyền chỉ bảo Lão phương trượng kêu Đạo Tế lên. Lão phương trượng và mọi người nghe nói như thế, chẳng biết chuyện gì. Chỉ biết Tế Diên khùng khùng điên điên, e xúc phạm đến phụng giá rồi làm sao mà gỡ tội đây? Thái hậu truyền chỉ không dám không tuân theo, lật đặt sai Giám tự Đức Huy đi tìm Tế Diên.

Tại sao Thái hậu lại đến chùa Tịnh Từ dâng hương như thế? Trong đó cũng có một đoạn ẩn tình. Nguyên Thái hậu trước đây bị bệnh thể rất trầm trọng, biết bao danh y cắt thuốc trị bệnh đều không công hiệu. Một hôm Thái hậu đang ngủ mơ màng, thấy bên ngoài có một ông Hòa thượng kiềng, tóc dài hai tấc, mặt mày bần đất tèm lem, răng y rách nát, tay ngắn sứt bầu, lưng thắt dây nhưng, khật khà khật khưỡng, hai chân trần xỏ trên đôi dép cỏ, nhìn Thái hậu nhăn răng cười. Thái hậu hỏi:

- Ông Hòa thượng kiềng này từ đâu đến đây?

Hòa thượng trả lời:

Tây Hồ có ngọn Thiên Trúc sơn,

Trưởng đầu Hòa thượng hiệu Tế Diên,

Ta nay đến đây không việc khác,

Đặc biệt cùng người kết thiện duyên. /navy]

- Ông kết thiện duyên gì với ai gia?

- Ta có linh đơn diệu dược, Thái hậu uống vào bảo đảm bệnh thể sẽ lành ngay.

Thái hậu tiếp nhận thuốc uống vào, cảm nghe mùi hương lạ khác thường. Giật mình tỉnh dậy thì là giấc mộng. Trong miệng còn nghe mùi hương, thân thể nhẹ nhàng như trút đi hòn núi Thái Sơn, trong lòng cảm thấy rất lạ lùng. Vừa nhắm mắt lại, lại thấy Hòa thượng đó vẫn đứng trước mặt. Thái hậu hỏi:

- Nay Hòa thượng, ông lại đến đây làm chi?

- Ta đến hóa duyên trùng tu chùa Tịnh Từ, mời Thái hậu đến núi Thiên trúc dâng hương.

- Bệnh mạnh rồi, ta nguyện chắc chắn sẽ tới đó dâng hương.

Như vậy ba lần, sáng sớm hôm sau, quả nhiên Thái hậu bệnh thể hoàn toàn hồi phục, bèn truyền chỉ cho quan Kinh doanh điện soái dẫn đường đến chùa Tịnh Từ núi Thiên Trúc dâng hương. Hôm nay nhìn vào sổ thấy có Trưởng đầu Đạo Tế, Thái hậu truyền chỉ muốn gặp.

232. Chương 233

Khâm ban nhạch, xuống chiếu chỉ gia phong

Hội quần ma, lần đầu đến Kim Sơn

Thái hậu truyền chỉ đưa Trưởng đầu Đạo Tế đến gặp mặt. Giám tự Đức Huy lật đặt chạy kiểm các nơi, tìm đến sau chùa, thấy Tế Diên đang chơi với bọn con nít. Sau chùa có mấy nhà ở. Bọn con nít ở mấy nhà đó khoái nghe Tế Diên nói chuyện tếu. Đức Huy đến gần, nói:

- Tế sư đệ, Thái hậu đến thắp hương rồi kìa.

- Thái hậu đến thắp hương thì có can gì tôi?

- Thái hậu truyền chỉ sư đệ đến gặp mặt đấy.

- Kêu tôi gặp mặt để làm chi?

- Tôi nào có biết.

- Đã như vậy thì tôi đi xem thử.

- Sư đệ đừng để bộ dạng như vậy mà đi ra. Trước hết hãy vô chùa rửa sạch mặt mày đã, thay đổi y phục, đội mũ mới, lại phải hết sức cung kính, thẳng như có điều gì xúc phạm đến thái hậu thì khó gỡ đó nghe.

- Không hề gì! Tôi cứ giữ như vậy thôi. Tôi cũng không rửa mặt, vì sợ gió lớn thổi hư mặt đi.

Đức Huy nói gì thì nói, Tế Diên vẫn không nghe, đành dẫn Tế Diên ra gặp Tần tướng trước. Tế Diên vốn là Thế tử của Tần tướng, ngày xưa Tần tướng biết rõ Tế Diên có tánh diên diên khùng khùng. Tần tướng đi đến trước Thái hậu hành lễ, nói:

- Khỏi bẩm Thái hậu, Trưởng đầu Đạo Tế có hơi diên diên khùng khùng, áo quần rách rưới quá mức, e xúc phạm đến phụng giá.

- Không hề chi! Ta không lạ gì ông ấy! Chỉ cần dẫn ông ấy đến gặp ta là được.

Tần tướng trở vào nói:

- Thánh tử nên cung kính một tí, ngàn muôn lần không nên dễ dãi.

Tế Diên cười hề hề, cùng theo vào đến trước Thái hậu. Thái hậu nhìn thấy quả đúng là ông Hòa thượng trong mộng. Tế Diên bước tới chào hỏi. Thái hậu hỏi:

- Ông là Trưởng đầu Đạo Tế phải không?

Tế Diên nói:

Tây Hồ có ngọn Thiên Trúc sơn,

Trưởng đầu Hòa thượng hiệu Tế Diên,

Ta nay đến đây không việc khác,

Đặc biệt cùng người kết thiện duyên. /navy]

Thái hậu nghe nói đúng là những lời nói trong mộng nên gật đầu lia lịa, nói:

- Phải, phải! Ta đến cùng người kết thiện duyên! Ta hãy hỏi ông, ai gia đời sau so với đời này như thế nào?

Tế Diên nghe hỏi, miệng nói lia lịa:

- Không biết, không biết.

Nói rồi đứng ngay trước Thái hậu, gỡ mũ ra, xé rách quần lòi cả hạ bộ. Mọi người nhìn thấy, sợ mất hồn vía! Trước mặt Thái hậu mà bày chuyện lỗ mãng như vậy làm sao tha thứ được? Quan võ thị vệ muốn đánh, Thái hậu nhìn thấy, nói:

- Các người đừng đánh, ai gia đã rõ biết rồi! Đời sau chắc được chuyển nữ thành nam.

Lập tức nạt lui Kim côn võ sĩ và hỏi:

- Trưởng đầu Đạo Tế, ông xuất gia ở chùa này mấy năm rồi?

- Tôi mới đến đây mấy ngày thôi, tôi thấy chùa này đã lâu không được tu sửa mà công trình quá lớn, cầu xin Thái hậu nường nường phát lòng từ bi trùng tu chùa này cho.

Thái hậu lập tức truyền chỉ, phái tần tướng, Mạc tướng làm giám công, đem tiền lương son phấn chỉ dùng phát ra 10 vạn lượng để trùng tu chùa Tịnh Từ. Tần tướng, Mạc tướng nói:

- Xin tuân chỉ!

Tế Diên cảm tạ Thái hậu. Thái hậu truyền chỉ hồi cung. về đến cung, Thái hậu đem chuyện này tâu cho Hoàng thượng rõ. Hoàng thượng biết Tế Diên là bậc cao tăng đặc đạo, sắc phong là “Hộ Quốc Tấn Thiên Sư”, và truyền Thượng thư phòng viết lên 17 chữ của vua ban:

”Phụng diên khuyến thiện, dĩ tửu độ nhân.

Phổ độ quần mê, giáo hóa chúng sanh”

(khùng điên khuyến thiện, lấy rượu độ người.

Khấp độ quần mê, giáo hóa chúng sanh) /navy]

Cùng với một số tiền bạc đưa đến chùa Tịnh Từ. Chọn ngày hưng công, năm tầng đại điện, La hán đường, khách đường, thiền đường, lầu chuông trống, Tàng kinh lâu đều sửa lợp xong. Cho đến ngày nay cổ tích vẫn còn. Mỗi năm vào tháng tư, chùa Tịnh Từ ở núi Thiên Trúc mở hội, nhậm nhip phi thường. Lão phương trượng rất cảm niệm lòng tốt của Tế Diên, tặng chúng trong chùa muốn mở hội ăn mừng cho Tế Diên, nhưng Tế Diên nói:

- Không cần nữa, ta phải lên chùa Kim Sơn ước hẹn đã.

Hôm đó Tế Diên xuống núi đến chùa Tam giáo. Chữ Đạo Duyên, Tôn Đạo Toàn hành lễ sư phó. Tế Diên nói:

- Hai con nên ráng trông nom chùa nhé! Thầy phải lên chùa Kim Sơn phó hội với bát ma đây!

Chữ Đạo Duyên nói:

- Sư phó đi không nên đâu!

- Không đi cũng không được, Tế Diên nói, ta phải đi thôi. Đây là do tiểu sư huynh con gây họa cho ta! Ta không đi, Bát ma cũng không để cho ta yên đâu. Đây là thiên số đã định vậy mà!

Ngộ Chơn, Ngộ Nguyên cản không được. Tế Diên đi ra khỏi chùa Tam Giáo, thẳng đến chùa Kim Sơn.

Đoạn trước nói Vạn Niên Vĩnh Thọ quấy phá chùa Kim Sơn, hẳn ta vốn là Đại nguyên soái trấn giữ một dải trường giang ở Qua Châu theo lệnh của Đông Hải Long Vương Ngao Quảng. Nhân vì Phương trượng chùa Kim Sơn sắm ra thuyền đánh cá để thu thuế, làm thương tổn đến con cháu của nó rất nhiều. Nó vốn là con đà long lớn có một vạn năm đạo hạnh, đến chùa Kim Sơn mỗi ngày đánh Lão phương trượng. Hôm đó nó sắp đánh Lão phương trượng thì có một trận quái phong, từ bên ngoài tiến vào tám người, mặt chia làm xanh đỏ vàng đen trắng tía lục lam. Những người ấy chính là Ngọa vân cư sĩ Linh Tiêu, Lục hợp đồng tử Tùng Hải, Thiên hà điều tẩu Dương Minh Viễn, Quế lâm tiều phu Vương Cửu Phong, Tiên vân cư sĩ Chu Trường Nguyên, Bạch vân cư sĩ Sính Tú, Ban đảo càn khôn Đẳng Yến, Đẳng viên vũ trụ Hồng Đào. Bát ma đều mang theo Hồn ngươn ma hỏa phan, Táng môn kiếm, Tử mẫu âm hồn điều, đến trước chờ Tế Diên. Vừa đến chùa Kim Sơn, thấy trên đại điện ngồi chễm chệ một ông hòa thượng mặt đen, Bát ma hỏi:

- Ông là ai dám đến đây quấy phá thế?

- Ta là Vạn Niên Vĩnh Thọ đây!

Bát ma muốn xỏ Ma hỏa phan, Lục hợp đồng tử Tùng Hải móc Lục hợp châu ra vẫy tay một cái, chỉ nghe tiếng nổ long trời lở đất, ngay lúc đó Vạn Niên Vĩnh Thọ lặn xuống bàn cúng điện, hiện ra nguyên hình con đà long lớn. Bát ma cũng không sát hại nó, nó tự bò ra khỏi chùa lặn xuống sông đi mất. Bát ma tiến vào đại điện, các thần tượng đều dời ra hết, tám người thượng lên tám bàn thờ. Các hòa thượng trong chùa cũng không dám động đến, cũng không biết tám người rừng này là ai. Hôm đó Bát ma bấm tay tính lại, biết Tế Diên sẽ tới bèn xuống bàn cúng ra ngoài chùa đón. Họ thấy Tế Diên đi trên chiếc thuyền nhỏ đến chùa Kim Sơn. Tế Diên đưa một ít bạc trả tiền dò, rồi xuống thuyền. Lúc này Tế Diên không cần bệ tam quang để Phật quang, kim quang, linh quang lộ ra bình thường nhưng Bát ma vẫn không để ý. Bát ma nói:

- Tế Diên, ông đến đây hay quá! Chúng tôi đợi ông ở đây hèn lâu!

- Tám vị tìm tôi chi vậy?

- Tại vì ông thi triển yêu thuật đốt cháy đồ đệ hàn Kỳ của chúng ta trong lò Bát quái, đùa cợt Đẳng Liên Phương, đó là chuyện nhỏ; ông lại sai đồ đệ Ngộ Thiền đại náo Vạn Hoa sơn, hỏa thiêu Thánh giáo đường. Thiệt là ông khi dễ bọn ta quá mức! Bọn ta chờ ông để báo thù cho Hàn kỳ đây.

- Được, chúng ta vào chùa rồi sẽ nói chuyện.

- Đi!

Họ cùng nhau vào chùa. Tế Diên nói;

- Mấy ông muốn so tài với ta đừng có vội. Phương trượng ở chùa này là chỗ quen biết, ta phải đi gặp Lão phương trượng đã.

- Ông cứ đi gặp Phương trượng đi, chúng ta không cản trở đâu.

Đương nói tới đó nghe bên ngoài có tiếng: “Vô lượng Phật”. Mọi người ngoái đầu nhìn lại thì thấy đi vào hai lão đạo sĩ. Đạo sĩ đi trước mặt như cổ nguyệt ba thu, râu tóc đều bạc, sau lưng mang càn khôn áo diệu đại hồ lô. Người này chính là Đông Phương thái duyệt Lão tiên ông ở Thượng thanh cung trên núi Thiên Thai. Đi sau là Thần đồng tử Chữ Đạo Duyên.

Số là sau khi Tế Diên từ chùa Tam Giáo ra đi. Chữ Đạo Duyên không yên tâm mới vận chấn cước phong chạy theo sau. Đi đến trấn Thạch Phật thì gặp Lão tiên ông. Lão tiên ông sau khi chia tay cùng Tế Diên, được quan Tri huyện địa phương mời thỉnh các thân hào quý hộ đóng góp trùng tu chùa Thạch Phật. Công trình tuy to lớn nhưng cũng hoàn thành. Lão tiên ông thấy Chữ Đạo Duyên vội vàng vàng mới hỏi:

- Chữ Đạo Duyên, ông đi đâu đó?

Chữ Đạo Duyên lật đật hành lễ Lão tiên ông và nói:

- Tôi đuổi theo sư phó Tế Công đến chùa Kim Sơn. Nhân vì tiểu sư huynh Ngộ Thiền của tôi gây họa, trước đây hỏa thiêu Thánh giáo đường, nên nay Bát ma hội lại chùa Kim Sơn muốn bày ra Ma hỏa kim quang trận để đốt sư phó tôi. Tôi muốn chạy theo để giải hòa.

Lão tiên ông nghe xong bèn nói:

- Đã như vậy ta cùng đi với ông để giải hòa.

- Vậy thì tốt quá!

Lập tức Lão tiên ông mang “Càn khôn áo diệu đại hồ lô” cùng Chữ Đạo Duyên vận chấn cước phong đuổi theo. Đi đến Qua Châu, thuê một chiếc thuyền thẳng đến chùa Kim Sơn. Vừa xuống thuyền thì thấy Tế Diên đang nói chuyện với Bát ma Lão tiên ông miệng niệm “Vô lượng Phật”, nói:

- Xin chào các vị Ma sư gia.

Bát ma nhìn lại nhận ra Lão tiên ông là người cùng đi với Tử hà chân nhân Lý Hàm Linh kiểm tra núi.

Bát ma ngược đầu lên xem rồi hỏi:

- Đạo hữu, ông đến đây làm chi?

- Tôi nghe nói các ông có cừ thù với Tế Diên nên đến đây để giảng hòa. Các ông không nên như vậy, Tế Diên cũng có chút lai lịch, không dễ gì đụng đến đâu. Làm Tỳ kheo mười đời mới chuyển thành La Hán đấy. Các vị muốn bày Ma hỏa kim quang trận hại ông ta à? Nể mặt tôi dẹp trận đó đi.

Ngộ vân cư sĩ Linh Tiêu nói:

- Đạo hữu đừng xen vào làm chi! Chúng tôi với Tế Diên ngày xưa không oán, gần đây không thù, chỉ tại ông ta dùng lửa đốt chết Hàn Kỳ là đồ đệ của chúng tôi, đùa cợt Đặng Liên Phương, cái đó cũng là chuyện nhỏ; ông ta lại chủ mưu sai đồ đệ hỏa thiêu Thánh giáo đường của chúng tôi, đại náo Vạn Hoa sơn, chúng tôi không kết thúc tánh mạng ông ta thì không được!

- Các vị nên nghe lời tôi, oan gia nên mở không nên buộc.

- Đạo hữu, ông nên đi mau khỏi nơi đây đi! Đừng múa lưỡi khua môi với chúng tôi nữa. Ông còn nhiều lời, đừng trách chúng tôi trở mặt vô tình.

Lão tiên ông nghe vậy nổi giận phùng phùng, nói:

- Mấy người không biết nghĩa lý gì cả.

Lục hợp đồng tử Tùng hải nói:

- Lão đạo sĩ nhà ông cứ xía vào chuyện của người ta không thôi. Cái đó kêu là nhận đầu không chết hả? Có lẽ nào ông ta đốt chết đồ đệ chúng tôi, hỏa thiêu Thánh giáo đường chúng tôi, khi để chúng tôi mà lại bảo

chúng tôi đừng bày Ma hỏa kim quang trận chớ. Cũng được! Ông kêu Tế Điền ra đây dập đầu lạy chúng tôi, nhận tội chịu thua thì chúng tôi sẽ tha cho ông ta.

Tế Điền nói:

- Ông cứ nói bậy nói bạ không thôi! Ông dập đầu lạy ta, ta cũng không tha cho ông thì có.

Lão tiên ông nói:

- Bọn nghiệt súc các ngươi có bao nhiêu tài năng mà dám vô lễ thế? Để sơn nhân lấy pháp bửu bắt ngươi, thu hết các ngươi vào, để các ngươi biết ta lợi hại thế nào.

Nói rồi, Lão tiên ông lấy Càn khôn áo diệu đại hồ lô ra. Hồ lô này có đủ Thiên Địa Nhân Tam Muội chân hỏa, trải qua bốn giáp tứ, bất luận yêu ma quỷ quái li mị vọng lượng sơn tinh hải quái gì, hễ bị lọt vào trong đó một giờ ba khắc sẽ hóa thành máu mủ hết. Hôm nay Lão tiên ông mở nắp hồ lô ra, miệng niệm chân ngôn, vẩy tay một cái định bắt Bát ma.

233. Chương 234

Nhân giảng hòa, tiên ông đầu Bát ma

Lục hợp đồng tử nổ nát hồ lô

Lão tiên ông giở nắp hồ lô, miệng niệm chú lâm râm: “Ta phụng Thái Thượng Lã Quân, cấp cấp như luật lệnh”, rẹt rẹt, từ bên trong hồ lô tuôn ra năm sắc hoa quang phủ đến Lục hợp đồng tử Tùng Hải. Lục hợp đồng tử Tùng Hải bị hoa quang cuốn vào trong hồ lô ngay. Lão tiên ông liền đập nắp hồ lô lại. Bọn Ngọa vân cư sĩ mới nói:

- Hay cho lão đạo, ông dám hại người anh em ta hả?

Mọi người định rút Hồn ngươn ma hỏa phan thí mạng với Lão tiên ông. Lão tiên ông định thu hết Bát ma vào trong hồ lô. Ngờ đâu Lục hợp đồng tử Tùng Hải có ý muốn phá hư bửu bối của Lão tiên ông chơi. Lục hợp đồng tử muốn biến mình nhỏ lớn tùy ý, muốn nhỏ có thể biến nhỏ thành con ruồi xanh, muốn lớn có thể lớn bằng gấp mấy người thường. Ông ta vào trong hồ lô thì triển pháp thuật biến mình càng ngày càng lớn ra. Bỗng nghe trong hồ lô có tiếng rồ rồ, rồi bốp một tiếng như pháo nổ, chiếc hồ lô bị tét thành ba bốn mảnh. Lão tiên ông sợ hãi rụng rời, lợm nửa trái bầu quay lưng bỏ chạy. Chữ Đạo Duyên thấy vậy sợ quá cũng lật đật chạy theo. May mắn Bát ma không đuổi theo bọn họ! Lão tiên ông rời chùa Kim Sơn, tiếc bửu bối hùi hụi, không tìm được cất tiếng khóc rống. Chữ Đạo Duyên thấy tình cảnh thê thảm của lão tiên ông như vậy, lại sợ Tế Điền bị Bát ma hãm hại, cũng không tự chủ cất tiếng khóc theo. Đang khóc bỗng nghe phía trước có tiếng:

- Vô lượng Phật! Thiện tai, thiện tai! Đạo hữu vì sao lại như thế?

Chữ Đạo Duyên ngược đầu lên thấy hai vị đạo sĩ đang đi tới. Vị đi trước mặt như ngọc, mày rậm mắt to, râu tóc đều bạc, đầu đội khăn đạo sĩ bằng đoạn màu tía, mình mặc đạo bào cùng màu, lưng buộc dây tơ màu vàng hạnh, vớ trắng vân hài, lưng đeo bảo kiếm, tay cầm phất sạ. Lão đạo sĩ đi sau đầu đội khăn đạo sĩ cửu lương bằng đoạn màu xanh, mình mặc đạo bào bằng đoạn màu lam, lưng buộc dây tơ vàng, vớ trắng vân hài, mặt như cổ nguyệt ba thu, tóc như tuyết ba đông, tóc mai như sương tháng chín, bộ râu quai nón bạc trắng xòe ra trước ngực, tay cầm phất sạ. Thật là tiên phong tiêu sái, khác nào Thái Bạch Lý Kim Tinh giảng trần. Vị đi trước chính là Bạch vân tiên trưởng Từ Trường Tĩnh, vị đi sau là Dã hạc chân nhân Lữ Đồng Minh. Hai vị này nguyên từ Tiêu Sơn đến, muốn ngoạn cảnh chùa Kim Sơn, đi đến đây vừa gặp Lão tiên ông tay cầm mảnh hồ lô cùng Chữ Đạo Duyên than khóc. Từ Trường Tĩnh và Lữ Đồng Minh vội bước tới, hỏi:

- Tiên ông, sao mà thê thảm thế này?

Lão tiên ông đàng hăng một tiếng, nói:

- Hai vị đạo hữu không biết đấy. Tại vì đồ đệ của Tế Công trưởng lão hỏa thiêu Vạn Hoa sơn gây họa với thiên ma ngoại đạo, họ bày Ma hỏa kim quang trận tại chùa Kim Sơn định đốt chết Tế Diên. Tôi cùng Tế Diên vốn là chỗ quen biết cũ. Hơn nữa, Tế Công là một vị cao tăng đắc đạo. Tôi đi giải hòa, Bát ma trở mặt với tôi. Tôi dùng Cần khôn áo diệu đại hồ lô định thâu Bát ma, nào ngờ Lục hợp đồng tử Tùng Hải nổ bể hồ lô của tôi.

Từ Trường Tĩnh nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc thật! cái hồ lô đó của Bồng Lai Tử cho ông làm bửu bối, chẳng dè hôm nay bị Bát ma làm hư, thiệt đáng giận!

Lão tiên ông nói:

- Hai vị đạo hữu đã đến đây, hãy giúp tôi báo cừu, bắt Bát ma có được không?

Từ Trường Tĩnh nghe vậy liền lắc đầu lia lịa, nói:

- Ba người chúng ta đâu phải là đấu thủ của họ? Ông ngồi đây than khóc chỉ là uống công thôi, bửu bối cũng đã hư rồi. Hai người sao không đi mời người bắt Bát ma?

- Đi thỉnh ai đây?

- Để tôi chỉ ông hai con đường chắc ăn, một người đi đến Vân Hà ở núi Vạn Tòng tìm Tử hà chân nhân Lý Hàm Linh mượn “Trăm ma kiếm”, một người đi lên chùa Tòng Quyền ở núi Cửu Long tìm Trường Mi La Hán Linh Không trưởng lão mượn “Hàng ma sử”. Không có hai thứ này không bắt được Bát ma đâu, có như vậy mới cứu được Tế Công trưởng lão. Nghe nói Tế Công là vị chánh nhân, phổ độ quần mê, đến đâu cũng cứu khốn phò nguy cả. Người gặp đại nạn này làm sao chúng ta không cứu cho được? Làm như vậy cũng là để trả thù về cái hồ lô của ông đó.

Lão tiên ông nghe qua như chiêm bao chợt tỉnh, nói:

- Đa tạ hai vị đã chỉ giáo. Tôi người trong cuộc lú lẫn mất, quên hai vị ấy đi chứ!

Lão tiên ông lại nói:

- Chữ Đạo Duyên, ông hãy vận chấn cước phong càng nhanh càng tốt tìm về sư phụ Ông là Tử hà chân nhân Lý Hàm Linh mượn Trăm ma kiếm đi. Ông đi Vạn Tòng sơn, còn ta lên Cửu Long sơn tìm Linh Không đạo trưởng, ai đem về nhanh chừng nào thì bắt được Bát ma sớm chừng ấy. Như vậy ông cũng cứu được sư phó của ông.

Chữ Đạo Duyên lập tức gật đầu, mọi người chia tay. Về phần Tế Diên thấy Lục hợp đồng tử Tùng Hải làm bể chiếc hồ lô của Lão tiên ông, bèn nói:

- Các ông không cần phải đối địch với Lão tiên ông làm gì. Oan có đầu, nợ có chủ, chúng ta cùng vào trong chùa đi. Trước hết ta phải vào bên trong gặp Lão phương tượng nói vài câu đã, sau đó các ông sẽ cùng ta phân tài cao thấp nhé!

- Ông cứ đi đi, mà đừng có chạy trốn nhé!

Tế Diên bước vào bên trong, đến thiền đường hành lễ Phương tượng Nguyên Triệt trưởng lão. Nguyên Triệt nói:

- Nay Đạo Tế, ông đến đây hay quá! Hiện tại trong chùa ta bị quấy quá đi. Trước đây bị Vạn Niên Vĩnh Thọ quấy rồi, bây giờ tới tám người rừng này. Ông có biết tại sao mà có tình tiết này không?

- Lão phương tượng không biết đấy. Tám người này là thiên ma ngoại đạo không biết kính Phật. Chỉ tại đồ đệ của con hỏa thiêu Thánh giáo đường của họ nên tám người này kiếm con báo thù. Họ định lập Hỏa ma trận để đốt con đấy. Lão nhân gia cũng đừng để ý đến làm chi Con đến thỉnh một người có tài để giúp con việc này.

- Đâu có người nào!

- Trong chùa này có một người tài năng ghê gớm lắm.

- Không có, không có đâu!

- Có, phải đích thân con đi mời mới được. Con không đi thì không xong. Người này có lai lịch rất lớn.

Nói rồi Tế Diên bước ra hậu viện. Trong chùa này quả đơn (tạm ngụ) tăng và tăng chánh thức đến mấy trăm người. Tế Diên nhìn thấy có ông Hòa thượng mặt đen ngồi đó cúi đầu không nói. Tế Diên nói:

- Ông ở đây mà tôi cứ đi tìm mãi.

Chúng tăng nói:

- Đạo Tế, ông tìm ông ấy làm chi vậy? Ông ta vừa câm lại vừa điếc. Ai nói gì ông ta cũng không nghe thấy cả. Ông ta đến chùa này quả đơn đã hai ba năm rồi mà không nói một câu nào hết.

- Ông ta không có câm điếc đâu.

- Ông ta ở trong chùa hai ba năm mà đâu có nói tiếng nào. Ông làm sao biết hơn chúng tôi được? Ông ta thiệt vừa câm lại vừa điếc nữa.

Tế Diên bước tới nhẩm ngay thiên linh cái của Hòa thượng vỗ liên ba chuông, nói:

- Tôi tới tìm ông đây.

Vị Hòa thượng đó ngược lên nói:

- Đạo Tế, ông vô cớ gây ra một trường ma nạn, tìm ta để làm gì?

Mọi người thấy vậy, nói:

- Lạ thiệt, Hôm nay ông ta mới chịu nói. Hơn hai năm nay ở chùa này không bao giờ ông nói chuyện. Hôm nay thiệt lạ không chờ!

Có người nói:

- Cũng có thể Tế sư phó đánh ông ta ba cái, trị bệnh câm điếc rồi chăng?

Mọi người đều biết Tế Diên có thể trị bệnh, bàn tán lằng xằng.

Vị Hòa thượng này tên là Phổ Diệu, nguyên là Phục Hổ La Hán ở chùa Tây Phương giáng thế, vâng lệnh Phật Tổ độ chúng tăng. Phổ Diệu đến chỗ nào cũng giả như câm điếc, ai cũng cho rằng ông ta là Hòa thượng ngốc, chớ nào biết lý lịch của ông. Ông ta cũng không xen vào việc của ai. Mỗi khi đi quả đơn ở một đại tông lâm, gặp vị hòa thượng nào chuyên lo chánh vụ tham tu thì ông ngầm độ thoát cho, chớ không nói cho ai biết. Hôm nay Tế Diên nài nỉ yêu cầu, Phục Hổ La Hán mới chịu nói:

- Đạo Tế, ông vương phải một trường ma nạn, đến tìm ta để làm gì?

- Tôi đến tìm ông để giúp đỡ việc này, nếu ông không chịu giúp chắc là không xong đa.

- Đã như thế thì ta đi với ông. Ai bảo tôi với ông ở một chỗ nơi chùa Đại Lô Âm vâng lệnh Phật Tổ phổ độ quần mê làm chi Ông đã bị như thế đến tìm ta thì ta đâu có thể giữ áo làm ngơ được?

Nói xong cùng Tế Diên đi ra phía trước. Bất ma bây giờ đều ngồi ở đại điện, thấy Tế Diên cùng đi ra với một ông Hòa thượng mặt đen, Linh Tiêu cư sĩ hỏi:

- Tế Diên, ông còn việc gì nữa không?

- Xong rồi, các ông muốn làm gì thì làm đi.

- Tế Diên, ông cũng đã biết, ông hết kiếp số rồi, đừng có mơ màng nữa.

- Ta không biết cái gì là “kiếp số” cả. Hôm nay các ông muốn phân tài mạnh được yếu thua, thiệt còn giả mất thì cứ giở ra đi! Để xem bọn nghiệt chướng các ông có bao nhiêu tài năng nào?

Nghe vậy rồi, Lục hợp đồng tử Tùng Hải rút trong bọc Lục hợp châu ném ra luôn. Tế Diên cười hà hà, nói:

- Đó cũng là pháp bửu ư?

Nói rồi đưa tay bắt lấy Lục hợp châu. Ngọa vân cư sĩ Linh Tiêu nhìn thấy tức giận tràn hông, đưa tay rút “Xung thiên thi” nhắm ngay Tế Diên bắn tới. Cung tên này là bửu bối do phù chú luyện thành, bất luận tinh linh nào bị bắn trúng đều phải hiện nguyên hình, còn người thường trúng phải thì mất đi ba hồn bảy phách, lợi hại vô kể. Mũi tên bắn ra bị Phục Hổ La Hán bắt được. Bát ma nhìn thấy lập tức án theo phương vị, mỗi người đều rút Hồn ngươn ma hỏa phan ra, miệng niệm chân ngôn, hô: “Cấp”, rồi “Mau lên”. Tức thì bốn phía Ma hỏa cất cao ngàn trượng, từ bên ngoài nhìn vào phưởng phất một đám sương mù. Tri Giác La Hán Đạo Tế, Phục Hổ La Hán Phổ Diệu lật đặt ngồi xếp bằng lại, trên đầu phóng ra ba trượng cao ba đạo Phật quang, kim quang, linh quang. Hai người miệng niệm chân ngôn hộ thể, chẳng dám nhắm mắt. Nếu nhắm mắt lại, pháp thuật của Bát ma sẽ có ảo cảnh, nhắm mắt lại tưởng gì sẽ thấy cảnh đó, ưa uống rượu thì có rượu, ưa hình tượng gì sẽ thấy hình tượng đó. Một khi nhập vào ao? cảnh sẽ bị Ma hỏa đốt chết. Kể ra Tế Diên cùng Phục Hổ La Hán đạo đức rất sâu xa, nhưng không thể cự nổi với bọn họ. Chỉ thấy kim quang bị Ma hỏa đốt cho đi đảo lại, trong sáu tiếng đồng hồ kim quang co lại còn ba thước, một ngày một đêm mất đi sáu thước, nếu kéo dài năm ngày, kim quang La Hán sẽ bị đốt mất tiêu, sau khi chết sẽ không về được núi Già Lam. Liên tiếp ba ngày như vậy, kim quang của Đạo Tế và Phổ Diệu còn lại hơn một trượng. Bỗng bên ngoài có tiếng “Vô lượng Phật”. Bát ma nhìn ra sợ mất cả hồn vía.

234. Chương 235

Quần ma giận bầy Kim quang trận

Đạo Duyên trộm lấy Trảm ma kiếm

Bát ma đương bày Ma hỏa kim quang trận đốt hai vị La Hán, bỗng nghe bên ngoài có tiếng “Vô lượng Phật”. Người đến chính là Thần đồng tử Chữ Đạo Duyên, trong lòng đang ôm Trảm ma kiếm. Bát ma nhìn thấy hồn bay ngàn dặm. Chữ Đạo Duyên ở bờ sông chia tay cùng Lão tiên ông. Lão tiên ông lên núi Cửu Long chùa Tòng Tuyền để tìm Trường mi La Hán mượn Hàng ma sử. Còn Chữ Đạo Duyên đi một mạch lên Vân Hà quán ở núi Vạn Tòng, trên đường đi gấp như tên bắn, hận chẳng mọc thêm hai cánh để đi nhanh hơn nữa, vận chần cước phong đi hết một ngày mới đến núi Vạn Tòng. Ngọn núi này rất cao, mỗi lần sau cơn mưa, từ trong hốc núi khói trắng tuôn ra như mây. Núi này nguyên là một tòa núi báu. Lúc trước Chữ Đạo Duyên làm đạo đồng ở đây, ông ta cũng thông minh nên rất được Lý Hàm Linh cưng chiều. Hôm nay Chữ Đạo Duyên đến trước cổng miếu, tự nghĩ thầm: “Mình khoan vào đã, mình đã bái Tế Công làm thầy rồi. Nếu nói rõ mình cần Trảm ma kiếm, chắc sư phụ gia sẽ không cho đâu. Thôi thì mình vào bên trong kiến cơ nhi tác vậy”. Nghĩ như vậy rồi liền đến bên cửa ngạch vỗ lên hai tiếng, nghe bên trong có tiếng “Đến à!”. Két một tiếng, cánh cửa mở ra. Chữ Đạo Duyên nhìn xem, nhận ra Thanh Phong đồ đệ, đạo đồng của Tử hà chân nhân Lý Hàm Linh. Trong miếu này có hai đạo đồng, một người tên Thanh Phong, một người tên Minh Nguyệt, kể là bạn đồng môn huynh đệ với Chữ Đạo Duyên. Hôm nay gặp Chữ Đạo Duyên, họ vội vàng thi lễ, hỏi:

- Sư huynh, anh từ đâu đến đây? Nghe nói anh đã quy y Tam bảo Phật môn rồi. Hôm nay còn đến đây làm gì?

Chữ Đạo Duyên đem lý do tại sao mình bái Tế Diên làm thầy nói qua một lượt. Hai người bèn đi ra sau. Chữ Đạo Duyên hỏi:

- Sư phụ lão nhân gia ở trong viện nào?

Thanh Phong nói:

- Chưa về miếu. Sư phụ đi đã hơn mười ngày rồi, đi châu Bắc Hải, chỉ để hai đứa tôi ở lại coi miếu thôi. Sư huynh đến đây có việc chi?

- Vào trong nhà, từ từ ta nói cho chú rõ.

Vào Bắc thượng phòng ở Đông viện, Minh Nguyệt đón tiếp, hành lễ xong ba người ngồi xuống. Thanh Phong bảo Minh Nguyệt đi châm trà. Chữ Đạo Duyên trong lòng gấp như lửa đốt, nói:

- Nay sư đệ, hôm nay ta đến đây là vì sư phụ Tế Công đó. Lão nhân gia vốn là Tây phương La Hán, nhân vì hay xen vào việc người quá. Ở Thường Châu có một tòa Từ Vân quán, vị quán chủ là Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong chiêu binh mãi mã, tích thảo đồn lương, hãm hại lẽ dân bá tánh. Tế Công giúp đỡ binh phủ Thường Châu công phá Từ Vân quán. Thiệu Hoa Phong trốn đến Thánh giáo đường ở Vạn Hoa sơn. Tôi có một tiểu sư huynh tên là Ngô Thiên đến Thánh giáo đường ở Vạn Hoa sơn bắt Thiệu Hoa Phong, gặp Bát ma, Ngô Thiên đốt Thánh giáo đường của Bát ma nên kết thành cừ oán với họ. Bát ma hiện giờ đang ở chùa Kim Sơn bày Ma hỏa kim quang trận để đốt Tế Công. Nếu qua bốn năm ngày mà kim quang của La Hán bị đốt cháy tan đi, Tế Công chắc phải chết. Lão nhân gia là một người chánh vụ tham tu, đáng tiếc bị hại về tay Bát ma. Ta nhờ Lão tiên ông khuyên giải, chẳng ngờ bị Bát ma trở mặt làm nổ bể Càn khôn áo diệu đại hồ lô của lão tiên ông đi. Hiện tại Lão tiên ông đã lên chùa Tòng Tuyền ở núi Cửu Tòng tìm Linh Không trưởng lão để mượn Hàng ma bảo sử, còn ta đến sư phụ gia mượn Trảm ma kiếm. Không có hai thứ bảo bối này không thể bắt Bát ma được. Chân nhân đã không có ở nhà, hai vị sư đệ hãy từ từ bị lấy Trảm ma kiếm cho ta mượn một lát, ta đi cứu Tế Công trưởng lão rồi đưa về ngay. Ta cũng không cần bửu bối của Tổ sư gia đâu.

Thanh Phong, Minh Nguyệt nghe xong, lắc đầu nói:

- Việc đó hai đứa tôi không dám lớn mật như vậy đâu. Tổ sư gia mà biết được, chúng tôi tránh không khỏi đòn. Trước đây nhân vì sư huynh trộm lấy Bát vân quang trang tiên đại mà Tổ sư gia đánh chúng tôi một trận, nói hai đứa tôi không để ý. Việc này hai đứa tôi càng không dám nữa!

- Hai vị sư đệ làm việc này là tốt thôi! Tế Công nguyên là một vị La Hán, nếu không có Trảm ma kiếm này sẽ phải chết trong tay Bát ma. Người xuất gia là chuyên lo tích công bồi đức, ta đi cứu Tế Công rồi đem về trả liền, quyết không để cho hai sư đệ bị quở trách đâu. Nếu mà Tổ sư gia có biết đi nữa, thì đó là một việc tốt. Tổ sư gia cũng không trách cứ đâu.

Thanh Phong, Minh Nguyệt nói:

- Sư huynh nói gì thì nói, hai đứa tôi không dám nghe theo đâu.

- Hai sư đệ biết Trảm ma kiếm để ở đâu không?

Thanh Phong nói:

- Biết thì có biết, mà hai đứa tôi không dám nói cho anh biết đâu.

- Khi xưa làm đạo đồng trong miếu, ta thấy thanh kiếm đó treo trong khám thờ ở điện năm tầng, không biết bây giờ có dời đi chỗ khác không?

- Sư huynh đã biết chỗ rồi tự đi tìm lấy, hai đứa tôi không biết đâu đấy. Tổ sư gia nếu có hỏi, hai tôi nói là không biết. Hai tôi chắc không tránh khỏi đòn nặng vì tội mách lẻo nói cho anh biết.

- Đã như thế, hai vị sư đệ cứ để mặc tôi tìm lấy. Hai vị sư đệ không cản ngăn là tôi cảm ơn lắm rồi.

- Anh là đại sư huynh của chúng tôi, hai tôi cũng không dám cản ngăn anh! Anh mà trừng mắt thì hai tôi đâu dám chọc giận.

- Ta cũng không dám trừng mắt với hai sư đệ. Thôi ta đi tìm đây.

Nói rồi bước ra phía sau. Lên điện năm tầng kiếm ở khám thờ không thấy. Chữ Đạo Duyên nghĩ thầm: “Lạ thiệt! Tại sao lại không có kia?”. Ngạc nhiên hồi lâu, rồi nghĩ lại: “Chắc là còn ở trong miếu này, để tìm chậm chậm thử xem, không tìm thì không được”. Nghĩ rồi, Chữ Đạo Duyên lục tìm khắp nơi suốt cả đêm, đến sáng hôm sau vào giờ ăn sáng, tìm đến điện sau cùng nhìn lên khám thờ thấy có bảng ngà đề là “Tầm ma kiếm”. Chữ Đạo Duyên nhìn kỹ thấy đoạn vàng gói bao kiếm bằng da cá màu lục, nhưng vàng quần cán có những tua màu vàng. Chữ Đạo Duyên hồi còn làm đạo đồng trong miếu đã thấy thanh kiếm này, quả nhiên không sai. Chữ Đạo Duyên thấy rồi mừng quá, lạy tám lạy, trong miệng chúc cáo đã xong rồi mới đưa tay thỉnh kiếm xuống, ra nhà chái nói:

- Hai sư đệ, cảm ơn sự giúp đỡ rất nhiều. Vài ba hôm ta sẽ đem kiếm về trả. Nếu Tổ sư gia chưa trở về thì càng hay.

- Hai đứa tôi không biết đâu à! Anh làm sao được thì làm. Anh lục tung khắp nơi trong miếu này, hai tôi có can cũng không được. Chỉ mong anh về trước Tổ sư gia là được.

- Phải đó!

Chữ Đạo Duyên nói rồi cáo từ ra khỏi Vân Hà quán, vận chần cước phong đi nhanh, lòng gấp như tên bắn, hận chẳng mọc thêm đôi cánh để sớm đến chùa Kim Sơn. Khi vừa đến bờ sông, nhìn xa xa chỉ thấy bên trong chùa Kim Sơn, ma hỏa cao ngàn trượng, cửa chùa đóng chặt, người dâng hương ngoạn cảnh vắng tanh. Nhìn vào chùa Kim Sơn như một đám mây mù, không biết việc gì xảy ra trong đó! Chữ Đạo Duyên đến trước chùa lấy tay chỉ một cái, cổng chùa mở bét, nhìn vào bên trong chẳng thấy kim quang đâu, bèn hét lớn:

- Hay cho nghiệt súc cả gan! Sơn nhân ta đến đây.

Trần phía chánh Nam chính là Thiên hử điều tẩu Dương Minh Viễn, Quế lâm tiều phu Vương Cửu Phong. Hai người ngược đầu nhìn lên, hồn bay ngàn dặm, vì họ biết Chữ Đạo Duyên là đồ tôn của Tử hà chân nhân Lý Hàm Linh, trong tay đang cầm thanh bửu kiếm giống như Trảm ma kiếm.

Dương Minh Viễn nói:

- Chúng ta ngày xưa không oán, gần đây không thù, vì sao hôm nay người về phe Tế Diên mà đối địch với bọn ta?

Chữ Đạo Duyên nói:

- Người có biết Tế Diên là gì của ta không?

- Người là đạo gia, ông ấy là hòa thượng, có là gì của người đâu?

- Ông ấy là sư phó của ta, các người là cừu thù của sư phó ta, tức là oan gia đối đầu của ta đó!

Dương Minh Viễn và Vương cửu Phong nghe xong bèn nói:

- Tế Diên là sư phó của người, bọn ta nể mặt người không đốt ông ấy nữa là được rồi! Thánh giáo đường ở Vạn Hoa sơn của chúng ta nể mặt người coi như bị đốt không đi! Chúng ta trở về núi Vạn Hoa, ông ấy trở về núi Linh Ẩn, từ đây hai bên bãi chiến, người thấy thế nào?

Lúc đó nếu Chữ Đạo Duyên bằng lòng thì tốt biết bao! Đằng này Chữ Đạo Duyên đang hận trong lòng không giết được Bát ma thì không hả giận, liền nói:

- Không được! Hôm nay ta phải giết các người mới được!

Nói rồi thò tay vào rút kiếm ra. Thanh kiếm này có gì đặc biệt? Nguyên thanh kiếm này khi rút ra khỏi vỏ có một làn bạch quang tỏa ra làm vệt tan cả Ma hỏa, rất là lợi hại, nên mới có tên là “Trảm ma kiếm”. Khi Bát ma tôn Lục hợp đồng tử Tung Hải làm đầu, chỉ nhân vì ông ta ra ngoài làm nhiều việc quấy, thường thường hại người. Tử hà chân nhân Lý Hàm Linh tuần tra núi, dùng thanh kiếm này chém ông ta, chế phục Bát ma Cho nên Bát ma rất sợ Lý Hàm Linh và Trường Mi La Hán một tăng một đạo này thôi, ngoài ra không sợ ai nữa cả. Nào ngờ đâu hôm nay Chữ Đạo Duyên lấy trộm thanh kiếm này, nhưng chẳng phải là “Trảm ma kiếm” thiệt. Thanh kiếm thiệt làm sao ông ta lấy được? Tử hà chân nhân sợ e có linh tinh nào đó vào trong miếu trộm Trảm ma kiếm đi, cho nên mới dự bị thanh kiếm này. Hôm nay Chữ Đạo Duyên tự cho là kiếm thật, thò tay rút kiếm ra, không thấy có bạch quang đâu cả. Chữ Đạo Duyên còn đang ngạc nhiên thì Bát ma đã nhận ra không phải là Trảm ma kiếm rồi. Dương Minh Viễn nghĩ thầm: “Ra tay trước vẫn hơn”, liền rút Táng môn kiếm vẩy lên, tức thì thiên hỏa, địa hỏa, tam muội chân hỏa đồng loạt xô đến Chữ Đạo Duyên. Chữ Đạo Duyên muốn chạy cũng không kịp, cả người lẫn kiếm bị đốt cháy khét lẹt. Tế Diên lúc đó cứu cũng không kịp, chỉ miệng niệm:

- A Di Đà Phật, thiện tai, thiện tai!

Wương Cửu Phong nói:

- Dương đại ca, anh gây rắc rối dữ rồi đó. Ông ấy là đồ tôn của Tử hà chân nhân, anh đốt chết rồi, chẳng như Tử hà chân nhân đến báo cừu, mình phải làm sao đây?

- Đã đốt chết rồi, dù cho Lý Hàm Linh có đến, chúng ta cũng quyết sống mái với ông ta một phen. Cứ sợ Ông ta hoài làm sao nên đại cuộc?

Dương nói tới đó thì bên ngoài có tiếng kêu lớn:

- Đạo Duyên ơi! Sao mà chết khổ sở quá vậy!.

235. Chương 236

Thần đồng tử thân gặp ma hỏa kiếp

Thỉnh Phật Tiên sử kiếm trấn quân ma

Dương Minh Viễn vừa đốt chết Chữ Đạo Duyên thì nghe bên ngoài có tiếng khóc lớn:

- Đạo Duyên ơi, không ngờ người bị chết thảm thiết như thế này! Hết rồi, hết rồi! Lão phu đi chuyến này kể như công cốc! Chưa thỉnh được bửu bối. Thôi rồi, xong hết! Kể cả Tế Công, Phục Hổ La Hán cũng tiêu luôn. Đây chắc là điều khổ của người tu đạo chúng ta đây!

Dương Minh Viễn nhìn ra, thì người mới đến chính là Đông phương thái duyệt Lão tiên ông, tay còn cầm nửa trái bầu chưa chịu liệng bỏ. Lão tiên ông sau khi chia tay cùng Chữ Đạo Duyên, một mạch thẳng đến núi Cửu Tòng tìm Trường Mi La Hán mượn Hàng ma bảo sử để cứu Tế Công, sẵn báo cừu việc bề hồ lô luôn thể. Ngờ đâu đến núi Cửu Tòng chỉ gặp Ngộ Thiền. Ngộ Thiền lật đật hành lễ, nói:

- Tiên ông từ đâu đến đây?

- Ngộ Thiền ơi, không xong rồi! Chỉ tại người hỏa thiêu Vạn Hoa sơn mà bây giờ Bát ma bày Ma hỏa kim quang trận ở chùa Kim Sơn để đốt sư phó người. Ta đi khuyên giải họ, Bát ma chẳng chịu nghe, ta định dùng Càn khôn áo diệu đại hồ lô thâu họ vào đó, nào ngờ Lục hợp đồng tử Tùng Hải thần thông quảng đại, ông ta nổ nát hồ lô của ta cùng Đạo Duyên đang than khóc, may gặp Bạch vân tiên trưởng Từ Trường Tịnh, đã hạc chân nhân Lữ Đồng Minh nói cho ta công việc nên làm, bảo Chữ Đạo Duyên về Tổ sư gia Lý Hàm Linh mượn Trảm ma kiếm, còn ta thì đi tìm Trường Mi La Hán để mượn Hàng ma bảo sử cứu Tế Công. Nếu không có hai thứ ấy thì Bát ma sẽ đốt chết sư phó người rồi cũng sẽ đến tìm người thôi. Chẳng cần phải Bát ma đến cả, chỉ một người đến thôi, vậy Ma hỏa phan là người phải hiện nguyên hình. Năm ngàn năm đạo hạnh của người kể như đi đứt, người cũng không sống nổi.

Ngộ Thiền nghe rồi đằng hắng một tiếng, nói:

- Việc đến nước này, không còn cách nào khác, tôi phải đi gặp sư phó tôi mới được.

- Cái thằng nhỏ này nói bậy bạ không! Người làm sao mà đi được? Người là đầu mối họa, Bát ma muốn tìm người mà tìm không được! Bây giờ người đi há chẳng phải là chui vào rọ sao? Người hãy cùng ta đi gặp Trường Mi La Hán, người thay mặt sư phó người dập đầu cầu xin, cả ta nữa cũng xin Ngài, mới có thể nhờ Ngài cứu mạng sư phó người.

- Lão phương trưởng không có ở chùa. Nếu có ở chùa tôi đã dẫn ông đi gặp người rồi.

- Đi đâu vậy?

- Đi đã mười mấy ngày rồi, hẹn với Tử hà chân nhân đi châu Bắc Hải, chỉ để tôi và Thông tý viên hầu ở lại giữ chùa thôi.

Lão tiên ông nghe nói mấy câu đó, ngạc nhiên một hồi lâu, mới nói:

- Ta vào trong chùa đợi mấy ngày, biết chừng đâu lúc đó sư phó người trở về. Nếu như không trở về, chắc là hết cách rồi đã!

- Cũng được!

Ngộ Thiền nói rồi cùng Lão tiên ông vào trong chùa Tòng Tuyền. Ngộ Thiền đưa vào Bắc thượng phòng ở viện chái Đông mời ngồi rồi đun nước pha trà đãi tiên ông. Đang nói chuyện, từ bên ngoài đi vào một con vượn lớn, cả người lông đều trắng cả, hai mắt đỏ long lanh, tay xách giỏ trái cây. Thấy tiên ông, con vượn bò xuống đất dập đầu vái lạy. Ngộ Thiền nói:

- Đây là con Thông tỷ viên hầu, mỗi khi hái được trái cây ngon đều đem về cho Lão phương trượng.

Lão tiên ông gật đầu nói:

- Vô lượng Phật! Thiện tai, thiện tai! Súc sanh cũng biết tu đạo. Hèn chi người ta nói:

Gỗ cửa vườn hoang ngày cúng trái,

Giữ nhà lão hạc tối nghe kinh.

quả thật không sai!

Lão tiên ông ở lại trong chùa một ngày, lòng tựa dầu sôi. Hôm sau Trường Mi La Hán cũng chưa về. Ngộ Thiền nói:

- Thôi, tiên ông đừng đợi nữa! Xin tiên ông đến chùa Kim Sơn xem thử. Nếu sư phó Tế Công đã chết, xin tiên ông kiếm cho một cái lu liệm người vào đó. Tôi chờ tin tiên ông trở về. Tôi ở chùa này đại khái Bát ma chẳng dám đến tìm tôi đâu. Chừng nào Lão phương trượng trở về, tôi sẽ dập đầu van xin người trả thù cho sư phó tôi, đến núi Vạn Hoa bắt họ. Bát ma cũng không chạy thoát đâu. Xin lão nhân gia đi xem thử coi, tôi không an tâm chút nào!

Lão tiên ông không còn cách nào hơn, đành gật đầu lui thủ ra khỏi chùa Tòng Tuyền, vận chấn cước phong đi đến chùa Kim Sơn. Đến nơi thấy một đám hỏa quang bùng lên đốt Chữ Đạo Duyên thịt da cháy khét nghẹt. Lão tiên ông cất tiếng khóc lớn, nói:

- Đạo Duyên, sao ngươi chết khổ sở quá vậy nè?

Dương Minh Viễn nghe tiên ông vừa khóc vừa nói như vậy, bèn nói:

- Cái lão đạo này hôm trước tha cho khỏi chết, trốn chạy xa bay, hôm nay còn tới đây nói lấp giập hử? Ông có chịu đi chưa, bọn ta sẽ lấy tánh mạng ông bây giờ đấy!

Lão tiên ông nghe nói, đáp:

- Được, được! Ta đang không muốn sống đây, chúng ta muốn chết, chết cùng một chỗ sướng hơn! Ngươi lấy Ma hỏa phan đốt chết ta đi, ta cam lòng đó!

- Đốt ông có khó gì!

- Lại đây!

Lão tiên ông nói rồi nhắm mắt chờ chết. Dương Minh Viễn, Vương Cửu Phong vừa muốn rời phương vị xỏ Ma hỏa phan ra, bỗng nghe phía chánh Đông có tiếng: “A Di Đà Phật”. Tiếp theo là một tăng nhân, một đạo nhân xuất hiện. Vị đạo nhân đi trước miệng xướng sơn ca:

Tham lợi mưu cầu khắp thế gian,

Chẳng bằng áo rách đạo nhân nhàn,

Gà lông no đủ đang chờ luộc,

Hạc nội không lương mặc thềm thang,

Phú quý trăm năm không giữ được,

Luân hồi sáu nẻo mặc tuần hoàn,

Đạp phá hồng trần toàn hư ảo,

Học đòi bắt hủ chôn thâm san.

/navy]

Vị hòa thượng đi sau miệng ngâm:
Làm người bất tất phải tranh phong,
Muôn việc rồi ra nhất lý đồng,
Hổ báo thường lo cua biển kẹp,
Giao long lại sợ nạn ngô công,
Tiểu nhân hành hiểm rồi sa hiểm,
Quân tử cố cùng ắt sẽ thông,
Vạn học thuyền rồng chìm đáy nước,
Đều do chống lại sức cuồng phong. /navy]

Lão tiên ông nhìn ra thấy vị đạo nhân đó mình cao tám thước, đầu đội khăn đạo sĩ liên hoa, mình mặc đạo bào bằng đoạn màu ngà hoàng, lưng buộc dây tơ, chân đi vân hài đế cao, sau lưng quả xiềng một thanh bảo kiếm vỏ da cá màu lục sa có tua nhung vàng đằng đầu, mặt như châu bạc, mày như chữ Bát, mắt như sao sáng, mũi thẳng, bộ râu quai nón bạc phất phơ trước ngực, trong tay cầm một cây phất sạ Vị tăng nhân đi sau mình cao chín thước, đầu đội tăng mạo màu xanh, mình mặc tăng bào bằng đoạn màu vàng, vớ trắng vân hài, mặt đỏ, mi dài, mắt sáng, trong lòng ôm Hàng ma bảo sử, đánh điệu kinh người. Hai người mới đến không phải ai khác mà chính là Linh Không trưởng lão và Tử hà chân nhân. Hai vị này là thần tiên sống, chỉ nhân vì họ đang châu Bắc Hải. Hôm đó đang du ngoạn các danh thắng ở Bắc Hải, bỗng thấy một cột sắt khí từ Tây sang Đông xông thẳng lên Đẩu Ngưu, Linh Không trưởng lão nhìn thấy, nói:

- Thiện tai, thiện tai! Đạo huynh xem kìa!

Tử hà chân nhân buộc miệng niệm:

- Vô lượng Phật! Thiện tai, thiện tai! Té ra Hàng Long, Phục Hổ hai vị La Hán gặp nạn! Hay cho loài nghiệt súc! Cả gan dám hưng yêu tác quái thế ư? Trước sự kiện này lẽ nào ta chẳng để tâm, nếu không quan tâm đến e rằng Phật Như Lai ta sẽ quả trách!

Linh Không trưởng lão nói:

- Tôi sớm đã có ý trừ khử bọn thiên ma ngoại đạo ấy đi, nhưng tôi lại không nỡ. Bọn họ đang tu đạo tại Vạn Hoa sơn, tôi cũng không nỡ vô cớ mà sát hại sanh linh. Bây giờ họ đã hưng yêu tác quái như vậy, chúng ta phải mau về mới được.

- Chúng ta cần trở về cho mau!

Nói rồi hai vị tăng đạo mượn độn quang trở về. Khi còn chưa đến chùa Kim Sơn, Tử hà chân nhân bắt rùng mình, miệng niệm:

- Vô lượng Phật! Thiện tai, thiện tai! Tên Đạo Duyên nghiệt chủng đó bị kiếp số rồi! Đáng tiếc, đáng tiếc!

Linh Không trưởng lão nói:

- Chúng ta phải đi mau! Nếu trễ một khắc thì e Đông phương thái duệ Lão tiên ông có thể nguy hiểm đến tánh mạng đấy!

Hai vị tăng, đạo lật đật đi riết đến chùa Kim Sơn, vừa gặp lúc Dương Minh Viễn, Vương Cửu Phong sắp dùng Ma hỏa phan sát thương Lão tiên ông. Tử hà chân nhân hét lên một tiếng:

- Hay cho nghiệt súc, cả gan thiệt!

Lão tiên ông mở mắt ra nhìn thấy, nói:

- Đạo nhân, La Hán! Hai vị mau đến đây!

Bát ma thấy Tử hà chân nhân và Linh Không trưởng lão cùng đến, mọi người đều ngạc nhiên. Tử hà chân nhân đưa tay rút Trảm ma kiếm ra chỉ một cái, một mảng kim quang tỏa ra, Ma hỏa bị dồn đè xuống. Linh Không trưởng lão rút Hàng ma bảo sử chỉ một cái, một luồng bạch quang tỏa ra, Ma hỏa bị hóa thành làn

khói trắng bay tứ tán. Tế Công cùng Phổ Diệu lúc đó mới bước ra tạ Ôn. Bát ma làm sao dám đấu pháp với hai vị tăng, đạo? Tám người sợ quá, đều quỳ xuống đất. Ngọa vân cư sĩ Linh Tiêu nói;

- Chân nhân, La Hán xin chớ giận! Chẳng phải chúng tôi vô cớ đối địch với Tế Diên, nhân vì ông ta đốt chết đồ đệ của tôi là Hàn Kỳ, đùa cợt Đặng Liên Phương, rồi còn sai đồ đệ là Ngộ Thiền hỏa thiêu Thánh giáo đường, cho nên chúng tôi mới kiếm ông ta báo cừu rửa hận.

Tử hà chân nhân nói:

- Hay cho nghiệt chướng! Người còn làm bộ nói lời tử tế nữa! Đồ đệ người là Hàn Kỳ cùng Đặng Liên Phương đi Doanh Châu Đông Hải hái linh chi thảo lại xen vào chuyện tào lao làm chỉ Xích phát linh quang Thiệu Hoa Phong đã là người tu đạo lại còn chiêu tập tặc nhân chốn lục lâm, buôn bán thuốc mê, mông hân dục, sai người trộm lấy thai nhi và tử hà sa để luyện Âm hồn trận, hại bao tánh mạng, giết hại sanh linh, lưu độc bách tính. Quan binh đến bắt, chống lại quan binh, tình đồng phản nghịch. Đồ đệ người giúp ông ta trợ Trụ vi ác, tức là chính mình làm ác rồi, chết đâu có oan uổng? Các người ở núi Vạn Hoa sơn che giấu Thiệu Hoa Phong, Ngộ Thiền đi bắt, người đáng lẽ giao Thiệu Hoa Phong ra, các người chẳng những không giao mà còn thi triển Ma hỏa muốn hại mạng nó nữa. Nó cũng có 5.000 năm đạo hạnh chẳng dễ gì làm hại được. Hơn nữa, nó ở chùa Tòng Tuyền của Linh Không trưởng lão, các người cũng thấy điều đó chứ? Các người muốn hại mạng nó, làm sao nó không hận người mà chẳng đốt Thánh giáo đường cho được? Cái này là các người tự tìm lấy đó! Hiện tại hai vị La Hán ở chùa Đại Lôi Âm bên Tây phương vãng sắc chỉ của Phật Như Lai giảng thể cứu người, các người cả gan dám dùng Ma hỏa đốt hại ông ấy, thiệt là cả gan làm vậy! Đây là các người tự làm tội nghiệt, chẳng thể sống được!

Linh Không trưởng lão nói:

- Các người hãy đi cùng ta nhé! Chúng ta trở về chùa Tòng Tuyền sẽ nói chuyện sau.

Bát ma không dám chẳng đi theo.

Ba vị La Hán, hai vị đạo đài lãnh Bát ma thẳng đến chùa Tòng Tuyền.

236. Chương 237

Thâu Bát ma phù chú niệm cửa động

Mở thiện hội phước thiện tự Kim Sơn

Trường Mi La Hán cùng Tử hà chân nhân, Đông phương thái duệ Lão tiên ông, Tế Công trưởng lão cùng Phục Hổ La Hán dắt lãnh Bát ma về chùa Tòng Tuyền ở núi Cửu Tòng. Trên núi này có một tòa “Tí Ngộ Phong Lôi Tàng Ma Động”. Trường Mi La Hán dùng Hàng ma bảo sử mở động ra, miệng niệm chú lâm râm, dùng pháp thuật đặt Bát ma vào trong động. Lập tức cửa động đóng chặt, dùng chú phong tỏa lại. Linh Không trưởng lão nói:

- Bát ma bị nhốt vào đây, khỏi sanh mầm họa. Động này đến giờ Tý có Phong lôi nổi lên rung chuyển cả Bát ma E có người đến đây cứu họ ra rồi sanh thị phi, nên cửa động phải có người canh giữ mới được.

Đương nói tới đó thì Tiểu Ngộ Thiền đến, hành lễ mọi người. Linh Không trưởng lão nói:

- Ngộ Thiền, người mau đi tìm Linh Viên Hóa cho ta, bảo nó giữ động này.

Ngộ Thiền vâng lời, đi không bao lâu, cùng Mai hoa chân nhân Linh Viên Hóa đến. Linh Viên Hóa hành lễ mọi người xong và hỏi:

- La Hán cho tôi gọi có điều chi dạy bảo?

Linh Không trưởng lão nói:

- Bảo người coi giữ động này. Dem Hàng ma bảo sử và Trảm ma kiếm treo ở cửa động. Khi nào Bát ma ra, người dùng Trảm ma kiếm chém chúng cho ta.

Linh Viên Hóa gật đầu ưng thuận, ở lại canh Bát ma và tự tu hành. Linh Không mời mọi người vào trong chùa, ngồi xuống. Tế Diên nói:

- Xin cảm tạ La Hán, Chân nhân đã tiếp cứu. Tôi phải mang Ngô Thiên đi tổ chức thiện hội để trùng tu chùa Kim Sơn. Cũng vì tôi mà Bát ma phá hư chùa Kim Sơn, nếu không trùng tu bị tội nghiệt rất lớn.

Phục Hổ La Hán cũng cáo từ đi nơi khác độ người. Tế Diên cáo từ, dẫn Ngô Thiên về chùa Kim Sơn, viết thiệp sai Ngô Thiên đi mời. Tất cả những đồ đệ ở các địa phương Tế Diên đi qua đều được mời cả, như: phủ U Châu, huyện Long Du, huyện Hải Triều, huyện Dư Hàng, huyện Thạch Kháng, phủ Thường Châu, phủ Trấn Giang, huyện Đơn Dương, huyện Khai Hóa, thành Lâm An, huyện Tiền Đường, huyện Nhơn Hòa... Những chỗ Tế Diên quen biết đều không bỏ qua, trên từ Tàn tướng, hoạn quan, thân hào, phú hộ, cử giám sinh viên, dưới đến thứ dân. Ngô Thiên đưa thiệp đến: hẹn vào sáng ngày mùng một tháng tám dâng hương. Cả thành Lâm An đều náo nức trước tin này. Hoa hoa thái tử Vương Thắng Tiên nghĩ: “Tế Diên được sắc phong Hộ Quốc Tán Thiên Sư, chính là vị tăng đạo cao, đang mở thiện hội tại chùa Kim Sơn, cả đến anh ta là Tàn Thừa tướng cũng được mời, tại sao lại không mời ta kia?”. Hôm đó có Phong nguyệt công tử Mã Minh đến thăm. Hai người mới đem chuyện này ra bàn. Vương Thắng Tiên nói:

- Hiện tại Tế Công mở thiện hội ở chùa Kim Sơn, có mời Tàn Thừa tướng, sao không mời ta?

Mã Minh nói:

- Cũng không có mời tôi.

- Ông ấy không mời chúng ta, chúng ta lại muốn đến, mang theo một ngàn lượng bạc cúng tiền hương đèn, đến chùa Kim Sơn một phen nhé!

- Cũng được!

Bàn tính xong, họ lập tức thuê một chiếc thuyền lớn, đem theo 20 tên gia nhân, trên thuyền cắm một lá cờ lớn, trên đề: “Dâng hương chùa Kim Sơn, cúng thí ngàn lượng bạc”. Họ bắt đầu từ thành Lâm An ra đi thẳng đến chùa Kim Sơn ở phủ Trấn Giang. Hôm đó thuyền đang đi, bỗng thấy trước mặt có một chiếc thuyền, trên cờ đề: Chánh đường huyện Hải Triều. Dựa bên cửa sổ thuyền nhìn ra ngoài là hai đứa a hoàn và một vị tiểu thơ. Vị tiểu thơ này thật là thiên kiều bá mị, muôn vẻ phong lưu, gương mặt trái lè với đôi má hạnh. Quả là Diêu Trì tiên tử, Nguyệt diện Hằng Nga khó tày, đáng gọi là tuyệt thế giai nhân. Vương Thắng Tiên và Mã Minh thấy vị tiểu thơ này nhìn muốn rớt con mắt. Hai người này vốn là ác bá ở thành Lâm An, tối ngày chỉ bàn mưu tính kế cướp người. Vương Thắng Tiên từ vụ chó trắng náo động phòng cấm sát mũi đi, hẳn cho người mời danh y chữa trị cho nhưng vẫn bị nói ngọng. Tuy nhiên thói ác vẫn không chừa, một khi thấy sắc đẹp vẫn động lòng, máu tham dâm háo sắc vẫn không bỏ. Thuyền của Vương Thắng Tiên đi đến cửa Trấn Giang còn cách chùa Kim Sơn 40 dặm. Thấy thuyền người ta đỗ lại, Vương Thắng Tiên cũng kêu thuyền mình đỗ lại. Hai thuyền đậu kế bên nhau. Vương Thắng Tiên đến gần xem, vị tiểu thơ đó quả là dung mạo quá mỹ miều. Tên tiểu tử này nhìn không chớp mắt, thấy cô nương này quả càng nhìn càng ưa. Vương Thắng Tiên thật là mặt lớn bằng trời, bảo viên quân thuyền lấy đòn vọt bắc qua bên thuyền kia. Phong nguyệt công tử Mã Minh hỏi:

- Ông làm gì vậy?

- Ta đi qua thuyền kia hội diện với người đẹp, hồi ta sanh ra tới giờ chưa gặp người nào đẹp tuyệt sắc như thế, không gặp mặt chịu không nổi.

- Làm vậy sao được? Ông có biết chắc cô nương ấy là con nhà ai không? Ông mà làm ngang như vậy, há không xảy ra chuyện rối rắm hay sao?

- Không sao đâu! Anh ta là Tế tướng đương triều, ta là Đại lý tự chánh khanh, ai mà dám động đến tả Cho dù bất kể con cái nhà ai, bữa nay ta phải ra tay mới thỏa được lòng.

Nói rồi Vương Thắng Tiên kêu quân thuyền lấy ván bắc qua rồi đứng đa đứng đỉnhbước qua thuyền đó. Vị tiểu thơ ngồi trên thuyền đó chính là em gái của Trương Văn Khôi, Chánh đường huyện Hải Triều, tên là Kim Nương. Nhân vì Tế Công mời thiện hội, Trương Văn Khôi thí trợ 500 lượng hương đèn, cô nương mang

theo vú em và a hoàn, có Tam ban Đô đầu Độc giác giao An Thiên Thọ, rất tinh thông võ nghệ trên cạn dưới nước, dắt theo mười mấy tên Ban đầu đi theo bảo hộ cô nương dâng hương. Từ huyện Hải Triều ngồi quan thuyền đi đến Giang khẩu này, cô nương kêu An Thiên Thọ mua một ít trái cây tươi mang đến cúng chùa Kim Sơn, cho nên thuyền mới dừng lại ở đây. An Thiên Thọ lên bờ mua đồ, vừa đúng lúc đó Vương Thắng Tiên từ bên thuyền này đứng đa đủng đỉnh muốn bước qua thuyền. Trên thuyền bấy giờ chỉ có mười mấy tên tráng dịch. Vương Thắng Tiên mình mặc đại hồng bào cổ rộng tay rộng, dưới chân mang hài đế trắng, tay cầm một chiếc quạt xếp, dáng điệu vai rút lưng cong, mặt vàng nhòn nhòn, thật là đầu thô mắt rần, lưng rùa eo lười, dợm muốn bước qua cửa thuyền. Đương sai nhìn thấy lật đật cản lại, hỏi:

- Ông làm gì vậy?

- Thấy cô này đẹp quá, lão gia muốn vào bên trong chơi một lát.

- Ông là cái thá gì, ăn nói láo toét thế! Đây là tiểu thơ nhà ta, sao ông dám vô lễ như thế, bộ Ông không sợ chết à?

- Mặc kệ tiểu thơ nhà quan nào, đại nhân người muốn mua vui, tên nào dám không nghe chớ?

Vừa nói tới đó, An Thiên Thọ mua đồ cũng về tới, thấy các sai dịch đương cãi nhau với Vương Thắng Tiên, An Thiên Thọ hỏi:

- Cái gì thế?

Các sai nhân nói:

- Cái nhà ông này ngang bướng muốn bước lên thuyền. Chúng tôi hỏi ông ta làm cái gì vậy? Ông ta nói thấy tiểu thơ xinh đẹp quá, muốn đến chơi. An đô đầu, ông hãy xem trên thế gian này có người nào không thông tình đạt lý như vậy không? Chúng tôi nói cho ông ta biết đây là tiểu thơ, ông ta nói bất luận là tiểu thơ nhà ai, ông ta cũng vui đùa được cả.

An Thiên Thọ nghe nói cả ngực nóng ran, lập tức trợn mắt lên, nói:

- Ông có mau cút đi không? Nếu không nghe lời, tôi kết thúc tánh mạng ông đó!

Vương Thắng Tiên thấy An Thiên Thọ mình cao tám thước, mặt tía, trên đầu có cục bướu thịt, bộ râu quai nón màu đồng, đầu đội mũ lông kết, mình mặc áo chên bằng vải xanh, lưng thắt dây da, mang giày đầu ưng để mỏng, dáng dấp của một vị Ban đầu. Vương Thắng Tiên tự cho mình là em của Tể tướng đương triều, đang có lợi thế ai mà dám đụng tới? Bèn nói:

- Ai dám cản ta hả? Ta cho chúng mày đi đứt hết!

Nào ngờ An Thiên Thọ chẳng cần biết hắn là ai, đã ra tay trước, tổng ngay hấn một bạt tai xiềng niềng, tiếp bồi thêm ngay bụng hắn một đá. Vương Thắng Tiên la “a ôi” một tiếng, té ngựa ra sau rồi lật người lọt tõm xuống nước. Nước trong đại giang sâu hàng mấy trăm trượng, bọn gia nhân thủ hạ của Vương Thắng Tiên thấy vậy, nói:

- Tội bay thật là mật lớn bằng trời! Đại nhân nhà ta là Vương Thắng Tiên, em của Tể tướng đương triều, mà ai dám đá lọt xuống sông hử?

- Vương Thắng Tiên mà làm như thế hử? Đá xuống sông làm mối cho Vương Bát cho rồi! Trước khi hắn chết, cho thi thể tả tơi ra, coi dám kiện tới Hoàng đế không?

Vừa nói tới đó trước mặt có tiếng đồng la vang dội, một chiếc thuyền to đi đến, trên thuyền có một cỗ kiệu lớn, trên cờ đề Chánh đường phủ Trấn Giang. Người đến chính là Triệu Hàn Chương đại lão gia, Tri phủ tại địa phương này. Nhân vì Tể Diên mở thiện hội tại chùa Kim Sơn, Triệu đại lão gia phải đích thân đại lãnh ba ban Tráng Tạo Khoái đến chùa Kim Sơn để coi sóc mọi việc. Lão gia mới từ chùa Kim Sơn cáo từ, Tể Công thân đưa ra khỏi chùa và kể tai quan Tri phủ nói mấy câu, quan phủ gật đầu. Thuyền đến sông sắp sửa lên bờ thì thủ hạ gia nhân của Vương Thắng Tiên nhìn thấy, biết là quan Tri phủ Trấn Giang, liền đến kêu oan. Quan Tri phủ bảo đưa đến tra hỏi:

- Chuyện gì thế?

Gia nhân thưa:

- Đại nhân nhà tôi là Hoa hoa thái tuế Vương Thắng Tiên, em của Tần tướng đương triều, bị bọn họ đá lộn xuống sông.

Vừa nói tới đó thì Vương Thắng Tiên hình như từ dưới sông có ai đem bỏ lên bờ. Các gia nhân nhìn thấy cũng ngạc nhiên. Vương Thắng Tiên uống hết hai hộp nước cũng không hề chi, giấy lát tỉnh lại ngay. Mọi người đều rất hoang mang, không biết tại sao có chuyện lạ đó. Thực ra, Tể Diên mở thiện hội đã dặn trước Vạn Niên Vinh Thọ rồi. Hễ có thuyền đến dâng hương, không được để cho ai bị hại dưới sông. Tể Diên nói:

- Nếu ai bị hại dưới sông này, ta sẽ báo với Long Vương chém đầu người đấy. Người làm sao thì làm!

Vạn Niên Vinh Thọ vâng dạ, truyền dặn bọn con con cháu cháu thủ hạ, binh tằm tướng trạch tuần tra các nơi cho nghiêm ngặt. Hôm nay thấy Vương Thắng Tiên bị rơi xuống sông, Tiểu Vương Bát này dùng đầu nâng Vương Thắng Tiên để lên bờ. Vương Thắng Tiên tỉnh lại nhìn thấy Tri phủ Trần Giang bèn nói:

- Tri phủ, ông đến đây hay quá! Ta muốn tìm ông đây.

Quan Tri phủ hỏi trước:

- An Thiên Thọ, bên đó tại làm sao thế?

An Thiên Thọ thưa:

- Hạ dịch là đương sai ở huyện Hải Triều, tiểu thơ nhà tôi lên chùa Kim Sơn dâng hương, đậu thuyền lại đây để mua trái cây cúng Phật. Cái ông nhà kia ngang nhiên muốn bước qua thuyền, nói rằng tiểu thơ nhà tôi xinh đẹp quá, ông ta muốn qua vui chơi. Cản ông ta lại, ông ta không nghe, nhất định muốn bước vào.

Quan Tri phủ mới dạy qua hỏi:

- Người là ai?

Wương Thắng Tiên hý hửng đáp:

- Ta là Đại lý tự chánh khanh Vương Thắng Tiên, em của Thừa tướng đương triều.

Tri phủ nạt:

- Mi ăn nói tầm ruồng! Vương đại nhân đâu có làm chuyện bậy bạ được? Rõ ràng là mi mạo nhận quan trường mà! Bậy đâu, đề nó xuống đánh một trận cho ta!

Lập tức quan nhân đề Vương Thắng tiên xuống đánh 40 hèo, da rách thịt lòi, máu tuôn xối xả.

237. Chương 238

Hoa thái tuế ham vui bị ác báo

Độc Giác Giao đêm thăm Quỳ hoa trang

Sau khi ra lệnh đánh Vương Thắng Tiên xong, quan Tri phủ nói:

- Đáng lẽ ta phạt người nặng hơn nữa, nhưng thương tình ta thả người ra. Lần sau không chịu an phận, gặp phải bản phủ, quyết sẽ trị tội nặng không tha.

Nói xong truyền An Thiên Thọ nhỏ neo đưa tiểu thơ đi. Quan Tri phủ cũng ngồi kiệu về dinh. Vương Thắng Tiên đau đớn nghiêng răng ken két, nghĩ lại không ngờ hôm nay mình bị khổ như thế này, tức giận đến nước mắt chảy ròng ròng, nói:

- Hay cho tên Tri phủ Trần Giang! Ta không lấy được mạng người, ta chưa báo được thù này của ta!

Nghĩ rằng mình không thể đến được chùa Kim Sơn, Vương Thắng Tiên ra lệnh nhỏ neo quay thuyền về. Cách đó 40 dặm là Quỳnh Hoa trang, chính là nhà cũ của Tần Thừa tướng. Tần Thừa tướng có một đứa con trai tên là Tần Khôi biệt hiệu là Lam diện thiên vương, cũng là tay không kiêng điều ác, hay cướp đoạt

thiếu phụ trưởng nữ nhà người. Vương Thắng Tiên nhớ lại, mình phải tìm thằng cháu này để thương lượng, tìm cách báo thù rửa hận mới được. Phần An Thiên Thọ cùng cô nương đến chùa Kim Sơn dâng hương. Hôm mở thiện hội, người đến dâng hương rất nhiều. Trước đây Tế Diên ra ngoài trị bệnh cứu người mà không nhận tạ lễ, họ coi như là nợ Ôn Tế Diên, hôm nay thiện hội trùng tu chùa Kim Sơn lại là một việc thiện nên mọi người rủ nhau tới, cúng vào ít nhất cũng 100 hay 50 lượng bạc. Những người quen thân với Tế Diên đều có mặt đủ cả. Cúng rồi họ chưa chịu về còn hỏi Tế Diên:

- Tiền cúng vào có đủ chi dùng không? Nếu chưa đủ, chúng tôi cúng thêm cho đủ.
- Các vị đừng lo, giàu có dư dả mà.

An Thiên Thọ cùng tiểu thư giao 500 lượng bạc cúng, đốt hương xong, ăn một bữa cơm chay rồi mới cáo từ. Khi ngồi thuyền trở về đi ngang qua Qùy Hoa trang, bỗng nhiên có một trận quái phong thổi mù mịt, đối mặt không thấy nhau, cơ hồ muốn lật thuyền, khi trận gió đi qua, nhìn lại thấy a hoàn vú em đều bị giết, tiểu thư bị điệu lên bờ. An Thiên Thọ trong lòng gấp quá:

- Ở đây chắc có giang tặc, tại sao chẳng thấy bóng dáng ai cả. Việc này phải làm sao đây? Trở về gặp lão gia phải nói như thế nào?

Có một vị lão gia, cũng là người ở lâu năm trong nhà họ Trương tên là Trương Phước, nói:

- An đô đầu không nên nóng vội, hãy hỏi thăm các vùng phụ cận xem sao? Nếu dò được thì thôi, còn dò hỏi không được thì chúng ta trở lại chùa Kim Sơn kiếm Tế Công nhờ lão nhân gia tìm tiểu thư giùm tạ. Nếu tìm không được tiểu thư thì chúng ta không thể trở về nhà được nữa.

An Thiên Thọ không còn cách nào hơn là đậu thuyền lại, bỏ thuyền lên bờ. Đi theo bờ sông không xa thấy có một chiếc thuyền câu nhỏ, An Thiên Thọ hỏi:

- Bác lái thuyền ơi, xin hỏi, thôn trang phía trước mặt tên là gì thế?
- Tên là Qùy Hoa trang.
- Người ở trong đó thường làm gì?
- Chú không phải là người ở làng này nên không biết cũng phải. Đó là nhà của đại thiếu gia Tần Khôi, con của Tần Thừa tướng đương triều đấy.

An Thiên Thọ nghe nói trong lòng bất rúng động, bèn hỏi:

- Vị Tần Khôi này thường là người tốt hay người xấu?
- Thôi đừng nhắc tới, đừng nhắc tới! Chú là người làng khác nên không biết. Để ta nói cho chú nghe: Vị công tử Tần Khôi này ở địa phương chúng tôi ỷ vào quyền thế hiếp đáp người, thường hay cướp đoạt thiếu phụ trưởng nữ nhà lành mà cả địa phương này không ai dám động tới.

An Thiên Thọ tự nói:

- Sao ta không vào thôn trang thám dò thử xem? Việc này xảy ra thật là kỳ quái, khiến người khó lường!

Nói xong An Thiên Thọ đi ngay vào thôn trang thám dò. Thấy phía trước đường có một cổng lớn hình chữ Bát, bên ngoài đặt mấy con ngựa đá, có bốn cây hòe Long trảo với mấy con lừa ngựa cột ở đó. An Thiên Thọ nhìn thấy độ chừng đây là phủ Thừa tướng nên có nhà cửa phòng xá rất nhiều. Phía Nam đường có một tòa quán nhỏ, treo cái bầu rượu, trên viết: “Nghe hương xuống ngựa”, “Biết vị ngừng xe”. An Thiên Thọ lớn bước đi thẳng vào, bên trong cũng không có mấy bàn rượu. An Thiên Thọ tìm một chiếc bàn ngồi xuống, phổ ký chạy lại hỏi:

- Đại gia cần mấy bầu rượu?
- Đem cho ta hai bầu rượu và hai đĩa đồ nhắm.

Phổ ký lau dọn bàn ghế, đem rượu và đồ nhắm ra. Bên ngoài trời cũng đã tối, trong nhà đã lên đèn. An Thiên Thọ lòng bứt rứt như bị dao đâm, uống rượu cũng không vộ. Đang lúc trong lòng buồn bực bỗng thấy bên ngoài có hai người bước vào đều khoảng 30 tuổi, mặc áo hoa tía, quần chên, mặt có bướu thịt vằn vện, dáng điệu rất hung ác. Hai người ăn nói huyền thuyên, lưỡi muốn rú lại vì quá chén. Một người nói:

- Này nhị ca, trang chủ chúng ta chẳng nói sao? Mỗi người được thưởng hai lượng bạc mà sao không thấy thưởng?

Người kia nói:

- Trang chủ nói không chắc đâu, nói rồi quên rồi! Cũng có thể ngày mai sẽ thưởng, hôm nay chỉ cho uống rượu mừng mà thôi.

Chưởng quỹ ở kế bên hỏi:

- Trang chủ của các anh có việc gì mà vui thế?

- Hôm nay chú của trang chủ chúng tôi là Vương Thắng Tiên đến, nhắc lại việc lên chùa Kim Sơn dâng hương, chỉ vì một người đẹp mà bị quan Tri phủ Trần Giang đánh cho 40 hèo, ông ta đến tìm trang chủ chúng tôi, phải người đi bắt cô nương ấy về, hôm nay kể như là ngày vui.

- Lão nhị, người kia nói, chú đừng nói nữa! Việc này không thể nói ra được.

- Không hề gì, ở địa phương này ai dám phá việc của trang chủ chúng mình chứ?

Nào ngờ An Thiên Thọ ở kế bên nghe rõ cả, bèn nghĩ thầm: “Bọn họ dùng yêu thuật tà pháp gì mà bắt tiểu thư nhà ta kia? Ta phải đến nhà họ thám dò rồi sẽ tính”. Nghĩ rồi, trả tiền cơm rượu ra đi, vòng lên phía Tây bắc, ngoái nhìn bốn phía không có ai bèn phóng mình nhảy lên tường, thấy bên trong tối om om, không cả tiếng người nói, chớ sửa. An Thiên Thọ đập tường vượt nóc như đi trên đất bằng. Thăm tới dò lui một hồi ra tiền sảnh. Viện này là bốn đại hợp phòng, Bắc thượng phòng năm gian, Nam thượng phòng năm gian, Đông Tây phối phòng đều ba gian. Nơi Bắc thượng phòng có ánh đèn lấp lánh. An Thiên Thọ ở trong tối nhìn ra thấy bên trong ngồi ngay ghế trên ở giữa là một người mặt vàng, đầu đội khăn bốn góc, mình mặc đại hồng bào tay rộng cổ trắng, chính là Vương Thắng Tiên. Bên tay phải, một vị công tử có vẻ lẫm lẫm, chính là Phong nguyệt công tử Mã Minh, lại có một vị mặt lam, hai đạo chân mày đỏ lòm, một đôi mắt trông vàng lấp lánh, lòi ra ngoài khuôn mặt, đầu đội khăn tiêu điều bốn góc, thông hai dải thêu, mình mặc đại hồng bào tay rộng, người này chính là Lam diện thiên vương Tần Khôi. Bên dưới còn có một vị lão đạo sĩ đầu đội khăn đạo sĩ cưỡi lương bằng đoạn màu xanh, mình mặc đạo bào bằng màu lam với cổ áo màu xanh, vớ trắng vân hài, mặt như gừng vàng, mày rậm mắt to, râu quai nón bạc trắng. Mọi người đang cùng nhau uống rượu. An Thiên Thọ đứng rình hồi lâu, kể nghe lão đạo sĩ nói:

- Vương đại nhân, theo tôi thấy, hôm nay ngài đừng động phòng với cô ta vội, hãy bảo vú em khuyên giải từ từ, để cô ấy ưng thuận mới tốt. Hơn nữa, việc này phải làm cho kín đáo, đừng để tiết lộ ra ngoài. Theo tôi nghĩ bọn họ thế nào cũng đi tìm kiếm Tế Diên. Gạt ai được chớ gạt Tế Diên không được đâu! Đại khái họ không để yên vụ này đâu. Nhưng tôi cũng không sợ Tế Diên, chắc gì ông ta là đối thủ của sơn nhân. Chỉ sợ việc này đồn tầm lum ra mình khó giải quyết thôi. Trên thuyền của họ có một người có tài nghệ, nếu hấn đến đây dò thám thì càng hay, tôi sẽ bắt hấn, trăm thảo trừ căn luôn.

Wang Thắng Tiên nói:

- Tế Diên có đến cũng hề chi! Ông ấy phải nói chuyện từ tế thôi. Ông ta là thế tử của anh ta, đáng lẽ ông ta không nên xen vào chuyện của ta mà giúp đỡ người ngoài mới phải? Còn ông ấy không biết điều ư? Đạo gia cứ bắt ông ấy lại giết quách đi, có chuyện gì ta sẽ gánh hết! Chỉ đáng giận là tên Triệu Hàng Chương, Tri phủ Trần Giang, hấn dám sai người đánh ta 40 hèo, thù này không trả không được!

An Thiên Thọ trong tối nghe rõ hết, tự nghĩ thầm: “Mình cần phải giải cứu cho tiểu thư nhà ta trước, thẳng như tiểu thư có điều gì luống cuống, mình còn mặt mũi nào gặp lão gia nữa?”. Nghĩ rồi dùng thuật phi thiên tẩu bích nhảy lên nóc nhà tìm kiếm khắp nơi. Tìm đến nhà chái phía Đông, viện này Bắc thượng phòng ba gian, Nam phòng ba gian, Đông Tây phối phòng đều ba gian. Gian phía Đông của Bắc thượng phòng có ánh đèn sáng trưng, bóng người lay động. An Thiên Thọ nhảy xuống thăm nước miếng soi lỗ nhìn qua cửa sổ. Trong nhà sát vách tường trong kê một chiếc giường, phía trước có mấy cái ghế. Người ngồi trên giường chính là tiểu thư Kim Nương. Dưới đất có bốn người vú em đều trên 30 tuổi, người nào cũng miệng lưỡi lanh lợi. Một người nói:

- Cô nương ơi, thôi đừng khóc nữa, cũng đừng nghĩ quẩn lồi thôi! Cô đã tới đây rồi, muốn đi cũng không được đâu! Đây không phải là địa ngục mà kể như cô nương đã đến thiên đường đấy. Cô chỉ cần thuận theo

ý đại nhân chúng tôi thì hưởng phú quý vinh hoa bất tận, nhất hô bá ứng ngay thôi. Còn cô không chịu nghe theo, chọc đại nhân chúng tôi giận, ngài sẽ lật dây trói cô lại đánh đòn, không đánh chết ngay đâu, đánh đến chừng nào cô chịu nghe theo ý ngài, ngài mới không đánh nữa. Chừng đó cô ăn năn thì đã muộn rồi.

Người vú em ấy nói xong, người kia lại tiếp tục:

- Cô nương đừng khóc nữa, tôi nói cho cô biết, trai lớn phải lấy vợ, gái lớn phải lấy chồng, sớm muộn gì cô cũng lấy chồng thôi, mà có chắc là lấy ai đâu, không biết chừng lại khổ vì chồng con cũng có. Còn như đại nhân của chúng tôi là em của Thừa tướng đương triều, đương giữ chức Đại lý tự chánh khanh, cô ưng ngài sẽ làm phu nhân ngay. Đàn bà con gái ai mà không nghĩ đến cái ăn cái mặc, được người chồng như vậy, tìm chúng không chắc được thì cô khóc làm gì? Thôi, nghe lời tôi, cô rửa mặt chải tóc trang điểm, thay đổi xiêm y, làm vừa lòng đại nhân đi thì muốn một có mười ngay.

Người này nói xong, người khác nói tiếp, đều là giọng lạnh lợi. An Thiên Thọ bên ngoài nghe thấy, tức giận tràn hông, muốn vào giết quách họ cho rồi, nhưng lại sợ kinh động tiểu thư Chi bằng kêu họ ra giết êm hơn. Nghĩ rồi bèn nói:

- Các chị ra đây! Trang chủ kêu tôi đến hỏi, các chị khuyên đỡ thế nào rồi?

Các vú em hỏi:

- Ai đó?

- Tôi, An Thiên Thọ đáp.

Nói xong từ bên trong bước ra bầu ngực em, bị An Thiên Thọ mỗi người một dao chết tốt. Hai người vú em bên trong nghe tiếng lụi đi, hỏi

- Chị Vương, chị làm sao té thế?

An Thiên Thọ nói:

- Các chị ra mà xem!

Hai người này bước ra cũng bị An Thiên Thọ giết nốt.

An Thiên Thọ bước vào phòng cứu tiểu thư, nhưng nhìn lại tung tích tiểu thư đâu không thấy. An Thiên Thọ sợ hết cả hồn vía.

238. Chương 239

Nhân cứu tiểu thư, bị giặc bắt

Để dọa tặc nhân, giả quỷ thần

An Thiên Thọ giết bốn người vú em xong, bước vào trong định cứu tiểu thư, ngờ đâu tiểu thư không thấy tung tích đâu cả. Còn đứng ngơ ngẩn vì ngạc nhiên thì bên ngoài có tiếng hô:

- Bắt giặc!

Vương Thắng Tiên từ khi bị quan Tri phủ Trấn Giang đánh 40 hèo rồi ông ta mới đi kiếm Tàn Khôi, bèn cùng Phong nguyệt công tử Mã Minh dẫn bọn gia nhân đến gọi cổng. Gia nhân vào trong thông báo, Tàn Khôi nghe có chủ mình đến lật đật bước ra nghinh tiếp. Tàn Khôi ra cổng hành lễ chú xong, Vương Thắng Tiên mới giới thiệu Phong nguyệt công tử Mã Minh. Vào đến bên trong, Vương Thắng Tiên ngược đầu nhìn thấy vị lão đạo sĩ đang ngồi sẵn ở sảnh đường, bèn hỏi:

- Hiền đệ, vị đạo gia này là ai vậy?

- Đây là Hồn Thiên lão tổ, sư phó tôi dạy tôi luyện Kim chung chạo và Thiết bối san. Vị lão đạo sĩ này biết yêu thuật. Ông ta còn biết phối hợp các thứ thuốc thoa vào kim sang đâm không ngã, mỹ nữ tự thoát y nữa.

Tần Khôi dù thích luyện tập, nhưng hấn là phường tử sắc, cho nên cần lão đạo sĩ kính như thượng khách. Gặp Vương Thắng Tiên, Tần Khôi liền giới thiệu ngay:

- Đây là sư phó của tôi, lão nhân gia rành việc hô phong hoán vũ, sai đậu thành binh, dời núi lấp biển, biến hóa ngũ hành, rõ năm trăm trước, rành năm trăm năm sau, rành cả toán thuật, khéo biết việc quá khứ vị lai.

- Thế à! Vương Thắng Tiên nói.

- Thúc thúc, hôm nay từ đâu đến thế?

- Thôi, đừng nhắc tới nữa! Ta vốn có ý lên chùa Kim Sơn dự thiện hội. Đang đi trên sông bỗng gặp một nàng con gái thật đẹp, ngồi trên thuyền cắm cờ Chánh đường huyện Hải Triều. Ta muốn đi qua thuyền của cô ta, không ngờ bị thủ hạ cô ta là người có tài, đá ta lọt xuống sông. May mắn mạng ta còn dài, cũng không biết tại sao mà lên được. Gặp Tri phủ Trần Giang là Triệu Hàn Chương đi tới, ta nói tên họ ta cho hấn biết, hấn không tin lại còn đánh ta 40 hèo nữa. Ta đau đớn thở chẳng ra hơi mà người đẹp không rờ tới được. Người đẹp này, ta thiết yêu không rút được! Ta đến tìm cháu giúp ta một ý kiến xem sao.

Hỗn Thiên lão tổ ở kế bên cười hà hà, nói:

- Chuyện đó dễ ợt thôi! Đại nhân muốn bắt người đẹp rất dễ, để tôi thi triển pháp thuật bắt cô ta về ngay, chẳng phải phí chút sức nào.

Wương Thắng Tiên nghe vậy vui mừng quá sức, nói:

- Tổ sư gia nếu bắt được cô ấy về cho ta, ta chắc chắn sẽ trọng thưởng.

- Đã như thế thì đại nhân hãy chờ đi, tôi đi sẽ được ngay.

Lão đạo sĩ đi ra khỏi Quỳnh Hoa trang, chờ đợi ở cửa sông. Không bao lâu, chiếc thuyền của huyện Hải Triều đi đến. Lão đạo sĩ miệng niệm chú lâm râm, lập tức một trận cuồng phong nổi dậy. Lão đạo sĩ lên thuyền giết chết a hoàn vú em và xáng một chưởng vào thiên linh cái của tiểu thơ, tức thì tiểu thơ cảm thấy mơ mơ hồ hồ. Lão đạo sĩ thi triển pháp thuật mang tiểu thơ đi trong trận cuồng phong đó, trở về giao cho vú em, bảo họ đốt một đạo bùa rưới lên mặt, chờ cho tiểu thơ định tỉnh lại rồi từ từ khuyên giải. Lão đạo sĩ về đến đại sảnh, nói:

- Vương đại nhân, sơn nhân ta đã đem người đẹp về cho ngài rồi đây.

Wương Thắng Tiên nói muôn lời cảm tạ. Tiệc rượu dọn lên ở đại sảnh, mọi người đều ăn uống vui vẻ. Theo ý lão đạo sĩ, hôm nay Vương Thắng Tiên không nên động phòng với tiểu thơ Vương Thắng Tiên uống rượu say rồi lại muốn vào động phòng. Nếu như cô ta không chịu nghe theo, hôm nay ta sẽ cho người trói cô ta lại, cũng không kể là cô ta có chịu nghe lời hay không. Lão đạo sĩ nói:

- Vương đại nhân, hôm nay muốn vào động phòng, nếu cô không ưng thuận, tôi đưa đại nhân một viên thuốc cho cô ta uống vào, bảo đảm là cô ta sẽ tình nguyện hiến dâng thôi.

Wương Thắng Tiên vui như mở cờ trong bụng, lật đặt kêu gia nhân đi xuống trước hỏi vú em xem khuyên giải như thế nào, nàng ta có đáp ứng hay không. Gia nhân vào trong viện dự định kêu thì thấy bốn vú em bị giết nằm trên đất. Gia nhân vội chạy vào trong đại sảnh nói lớn:

- Không xong rồi! Bốn người vú em trong viện đều bị giết hết. Có một người đang tiến vào trong viện.

Tần Khôi nghe nói liền hô:

- Mau lên hai vị hộ viện đi bắt giặc, đừng để nó chạy thoát.

Trong nhà này có hai người hộ viện nguyên là hai tên giặc ở lộ Tây Xuyên. Một người tên là Kê minh quỷ Toàn Đắc Lượng, một người tên là Tháo nguyệt bằng Trình Trí Viễn. Nghe gia nhân báo, hai người đều cấp binh khí đến kêu giống thanh la nhóm chúng rồi kéo thẳng đến chái nhà Đông. An Thiên Thọ giết bốn vú em xong, bước vào nhà tìm tiểu thơ không thấy, tìm một hồi lâu mới trở ra ngoài. Toàn Đắc Lượng hô lên:

- Hay cho tên giặc, coi mi chạy đi đâu?

An Thiên Thọ nhìn lại thấy Toàn Đắc Lượng đầu đội khăn trắng sĩ sáu mũi màu thủy lam, bên trên có gắn sáu miếng kiếng nhỏ, mình mặc tiền tụ bào màu lam, lưng buộc dây loan đai, mặc quần chèn, mang giày đế mỏng, mặt như gừng già, hai đạo chân mày ngắn trên đôi mắt ba góc, chiếc mũi chim ưng nằm giữa hai má xương xẩu, tay cầm một cây hoa thương. Đứng sau là một người đội khăn trắng sĩ bằng đoạn màu tía, mình mặc tiền tụ bào cùng màu, mang giày đế mỏng, tay cầm một khẩu cương đao, gương mặt màu tía đầy những nốt đỏ, mày hung mắt ác, những mụn thịt mọc đầy. An Thiên Thọ tìm không thấy tiểu thư lòng gấp như lửa đốt, thuận tay rút dao ra, nói:

- Bớ bọn giặc, tụi bây thi triển yêu thuật tà pháp gì cướp mất tiểu thư nhà ta thế? Hôm nay An đại thái gia sẽ cho tụi bây từng nhát phân thây, từng kiếm chém nát hết.

Toàn Đắc Lượng bước lên hơi thương nhắm ngay yết hầu An Thiên Thọ điểm tới. An Thiên Thọ đưa dao ra đón đỡ, tên giặc quỳ thương lại nhắm ngay ngực đối phương điểm tới. Thương này có ba hoa chín móc, múa lên móc rung động như kim kê gặt đầu lia lịa. An Thiên Thọ đao pháp thuần thực, môn hộ tinh thông, trả đòn nhanh chóng. Trình Trí Viễn xách dao nhảy vào đánh tiếp. Bọn thủ hạ ác nô đều cầm đèn cầu lửa sáng rực đứng bên ngoài hò hét. An Thiên Thọ nhìn thấy họ người nhiều thế đông, dự định rút chạy, nào ngờ Tần Khôi và lão đạo sĩ cũng kéo đến. Thấy Toàn Đắc Lượng và Trình Trí Viễn đánh lâu mà không bắt được An Thiên Thọ, lão đạo sĩ nói:

- Hai vị tránh ra đi! Cái tên tiểu bối này thiệt là: Thiên Đường có nẻo không tìm tới, địa ngục kín bưng cứ lủi vào! Để sơn nhân bắt nó cho.

Bọn Toàn Đắc Lượng đứng tránh một bên, lão đạo sĩ miệng niệm chú lâm râm, hô “Sắc lệnh”, rồi dùng tay chỉ một cái, trông cứng Thiên Thọ lại. Trình Trí Viễn rút dao định chém, lão đạo sĩ nói:

- Đừng giết! Trói nó lại đem ra phía trước hỏi traky càng xem sao.

Gia nhân lập tức trói An Thiên Thọ lại, khiêng ra trước đại sảnh. Vương Thắng Tiên, Tần Khôi, Mã Minh cùng lão đạo sĩ ngồi ở bên trên. Lão đạo sĩ hỏi:

- Mi họ gì, tên gì? Đến đây làm chi Mau khai thiệt ra!

An Thiên Thọ trợn mắt nói:

- Đại thái gia nhà ngươi đi không đổi tên, ở không đổi họ. Ta họ An, kêu là Thiên Thọ, trác hiệu là Độc giác giao, là Tam ban Đô đầu của huyện Hải Triều. Cũng bởi tụi bây làm quá nhiều tội lỗi, thi triển yêu thuật tà pháp cướp đi tiểu thư nhà ta Ta vâng lệnh đường dụ lão gia chúng ta đến trước tìm kiếm tiểu thư Đại thái gia đã bị bọn ngươi bắt rồi, muốn giết mổ gì ta thì cứ làm đi!

Tần Khôi nói với lão đạo sĩ:

- Tổ sư gia cần gì phải hỏi cho kỹ, cứ đem hấn giết quách là xong.

Đang nói tới đó thì bỗng nghe từ nhà sau có tiếng thanh la cheng cheng nổi lên. Tần Khôi nghe thấy rất ngạc nhiên, vì mỗi khi trong nhà có việc khẩn cấp mới đánh thanh la lên. Còn đang ngạc nhiên thì có vú em đã chạy đến đại sảnh, hoảng hoảng hốt hốt nói:

- Trang chủ ơi, không xong rồi! Đằng nhà sau có quỷ lộng, mợ cả, mợ hai sợ đến ngất đi cả. Trang chủ mau vào mà xem!

Tần Khôi nói:

- Cái này lạ thiệt! Chúng ta cùng đi xem thử.

Toàn Đắc Lượng, Trình Trí Viễn nói:

- Đây chắc là người lục lâm giả thần giả quỷ mà!

Tần Khôi liền cắt hai tên gia nhân ở lại canh giữ An Thiên Thọ, rồi cùng Vương Thắng Tiên, Phong nguyệt công tử Mã Minh, lão đạo Hồn Thiên lão tổ dẫn Kê minh quỷ Toàn Đắc Lượng, Tháo nguyệt bằng Trình Trí Viễn đi thẳng vào nhà trong. Tần Khôi vừa đến nhà trong xem thấy các nàng hầu đều chết ngất, bất tỉnh nhân sự. Tần Khôi kêu mấy người vú em lớn mặt đỡ mợ cả mợ hai dậy, rồi từ từ kêu tỉnh. Phải một

lúc lâu họ mới mở mắt. Lão đạo sĩ đưa cho Tần khô mấy viên thuốc định thần bảo hòa với nước âm dương cho họ uống. Sau khi họ định thần rồi, Tần khô hỏi:

- Các vị nương, chuyện gì xảy ra đến nỗi chết ngất hết cả vậy?

Mọ cả mới nói:

- Chúng tôi đang cùng vú em a hoàn nói chuyện phiếm dưới đèn, chờ công tử vào nghỉ ngơi. Bỗng từ bên ngoài tiến vào một con quỷ to lớn, mình cao hơn một trượng, mặt mày vằn vện, chiếc đầu to tổ bố, nhảy vào chúng tôi. Sợ quá bọn tôi ngất đi cả. Cũng không biết con quỷ đã đi đâu?

Tần Khôi nghe thuật lại, tức giận la hét om sòm:

- Hay cho con quỷ! Cả gan dám đến đây phá nhà tạ Tụ bây đồ xô đi tìm nó thử xem. Tìm được nó ta băm nó ra làm trăm mảnh.

Các gia nhân đốt đèn lên chia nhau đi tìm kiếm. Đẳng trước, đẳng sau, nhà giữa, lục soát cùng khắp mà không tìm thấy tung tích của quỷ đâu cả. Họ mới trở lại nhà sau, thưa:

- Thưa trang chủ, chúng tôi đã tìm khắp nơi mà không thấy quỷ đâu cả!

Kê minh quỷ Toàn Đắc Lượng, Tháo nguyệt bằng Trình Trí Viễn vốn là người lục lâm, làm gì qua mắt được họ? Hai người này ở trong lục lâm việc gì cũng có làm qua, ngồi trong lu giả rằng, thoa lọ nghe. giả ông táo, họ đều biết cả. Trình Trí Viễn nói:

- Thưa trang chủ, tại ngài không biết. Đây quyết không phải quỷ đâu, chắc là dư đảng của An Thiên Thọ đấy.

Tần Khôi nói:

- Ta cũng biết chứ! Giữa ban ngày ban mặt làm gì có quỷ chó? Đây là kẻ vô danh tiểu tốt nào giả thần giả quỷ đây mà! Nếu là bạn tốt thì đừng có chạy đi. Đồ quỷ chó ở đâu đến làm kinh sợ ái thiếp của ta.

Tần Khôi ở trong viện cất tiếng chửi đồng, nào ngờ người anh hùng hiệp nghĩa đâu để cho người mắng chửi được. Bỗng nghe trên nóc nhà có tiếng rền vang đáp lại:

- Thằng tù này! Mi đừng mắng chửi nữa có được không? Đại thái gia đây đâu phải là quỷ, tại vì thấy tụi bây làm quá nhiều điều ác, vô cớ cướp giết phụ nữ nhà lành. Đại thái gia là kẻ anh hùng hiệp nghĩa chuyên giết thổ hào ác bá, tặc quan nịnh đảng, cứu giúp nghĩa phu tiết phụ, hiếu tử hiền tôn. Hôm nay đặc biệt đến đây kết thúc tánh mạng tụi bây đây!

Kê minh quỷ Toàn Đắc Lượng, Tháo nguyệt bằng Trình Trí Viễn nói:

- Mi giỏi thì xuống đây!

Ngay lúc đó từ trên nóc nhà nhảy xuống hai vị đại anh hùng kinh thiên động địa.

239. Chương 240

Lôi, Trần vâng lệnh cứu người hiền

Tế Công xong việc về Tịnh Từ

Lam diện thiên vương cất tiếng chửi đồng, trên nóc nhà có tiếng đáp lại và nhảy xuống hai người, một người đầu đội khăn trắng sĩ màu tía, tiền tụ bào cùng màu, lưng buộc dây loan đai, mặc quần chần, đi giày đế mỏng, mặt như thoa chàm, tóc tợ chu sa, lông đỏ áp tai. Còn một người mặc áo thúy lam, dáng điệu trắng sĩ, mặt trắng đẹp dễ khác người, đều cầm cương đao. Hai người này không phải ai khác mà là Phong lý vân yên Lôi Minh và Thánh thủ bạch viên Trần Lượng. Hai người này từ khi được giải oan vụ án ở kinh đô, cùng Mã Diêu Hùng, Tần Nguyên Lượng ai về nhà nấy. Lôi Minh và Trần Lượng đóng cửa ở trong nhà,

không chịu đi ra cửa, đoạn tuyệt với lục lâm. Mấy hôm trước tiếp được thiệp mời của Tế Công mở thiện hội ở chùa Kim Sơn, hai người không thể không đi, bèn chuẩn bị mang theo 200 lượng bạc tiền hương đèn, đến chùa Kim Sơn đón tiếp thí chủ giúp đỡ Tế Công. Tế Diên kêu Lôi Minh, Trần Lượng tới một bên, nói:

- Hai con làm giúp ta việc này.

Lôi Minh, Trần Lượng hỏi:

- Sư phó có điều chi dạy bảo?

- Hai con không cần ở đây giúp đỡ ta làm chi. Hai con hãy mau đến Quỳnh Hoa trang đi. Hiện tại Tần Khôi là con của Tần tướng bắt Trương Kim Nương, em gái của quan huyện Hải Triều rồi. Có Tam ban đô đầu là An Thiên Thọ đi cứu tiểu thơ của anh ta. Hai con đi giúp đỡ cứu tiểu thơ ấy ra khỏi đầm rồng hang hổ, chỉ nên cứu người thôi. Ngàn muôn lần chớ vấp vào bọn Tần Khôi ấy. Ở đó có một lão đạo sĩ, hai con không phải là đối thủ của ông ta, ngàn muôn lần chớ nên cùng ông ta giao chiến. Thằng như hai con bị tai họa đó, ta ở đây bận rộn lắm không thể cứu hai con được.

Lôi Minh, Trần Lượng gật đầu cùng bước ra khỏi chùa Kim Sơn, ngồi thuyền đến Quỳnh Hoa trang thì sắc trời đã tối. Hai người lên bờ thì triển thuật phi thiên tẩu bách, đến nhà Tần Khôi để dò xét. Ở đại sảnh, mọi người đang ăn uống nói cười, Lôi Minh, Trần Lượng đều thấy rõ cả. Hai người đi các nơi tìm kiếm tiểu thơ, tìm đến Bắc thượng phòng ở viện chái phía Đông, trong phòng các vú em khuyên dỗ cô nương. Lôi Minh, Trần Lượng nằm trên mái nhà nhìn xuống thấy An Thiên Thọ đang sử dụng kế diệu hổ ly sơn kêu vú em ra ngoài rồi giết chết bốn người ấy đi. Lôi Minh, Trần Lượng dự tính nhảy xuống cứu tiểu thơ, nhưng nghĩ lại: “Nam nữ thọ thọ bất thân! Người ta là gái chưa chồng làm sao đụng chạm được?”.

Hai người còn đang trù trù thì thấy An Thiên Thọ tiến vào phòng “a” lên một tiếng, kêu:

- Tiểu thơ đâu rồi?

Lôi Minh, Trần Lượng nghĩ thầm: “Ai vậy kia? Đi trước mình một bước thế?”. Hai người lật đật đuổi theo. Đuổi ra khỏi gia trang cũng không thấy đâu. Bỗng nghe trong trang có tiếng hò hét om sòm, hai người quay trở lại thấy An Thiên Thọ đang đánh nhau với Toàn Đắc Lượng và Trình Trí Viễn. Giấy lát sau thấy An Thiên Thọ bị lão đạo sĩ bắt. Lôi Minh muốn nhảy xuống cứu, Trần Lượng nói:

- Nhị ca đừng có lỗ mãng. Sư phó dặn chúng ta không nên động thủ vì chẳng phải là đối thủ của lão đạo sĩ. Chúng ta đừng nên đâm đầu vào đỉnh mà mang họa.

Trần Lượng nín Lôi Minh lại. Thấy họ khiêng An Thiên Thọ lên đại sảnh, Lôi Minh nói:

- Nếu không cứu hẳn chắc hẳn chết về tay ác bá quá. Chúng ta dùng kế diệu hổ ly sơn cứu hẳn mới được.

Nói xong đi vào nội trạch, lấy mặt nạ mang vào, nhát các nàng hầu đều sợ ngất đi hết. Hai người ở trên nóc nhà nhìn thấy vú em chạy ra phía trước đưa tin, giấy lát Tần Khôi và bọn lão đạo sĩ đều có mặt ở nhà trong. Lôi Minh, Trần Lượng vội ra phía trước cứu An Thiên Thọ. Đến chùng ra trước đại sảnh nhìn lại thấy hai tên gia nhân đã bị người giết rồi mà An Thiên Thọ không thấy ở đó nữa. Lôi Minh còn đương ngạc nhiên thì Trần Lượng nói:

- Thôi rồi! Thiệt là: Đêm ngủ sáng mới thức. Trên đường lại có người đi sớm!

Hai người ngạc nhiên giấy lát rồi ra nhà sau thám dò. Nghe Tần Khôi chửi đồng, Lôi Minh tức quá, mở miệng đáp ngay và nhảy xuống đất. Trần Lượng cản không được, cũng nhảy xuống theo. Kẻ mình quý Toàn Đắc Lượng bước tới nhắm ngay Lôi Minh đâm một thương. Lôi Minh vội rút dao đón trả. Trình Trí Viễn khoa dao nhắm ngay đầu Trần Lượng chém tới. Trần Lượng với con dao trong tay sử dụng thức “Đáy bể mò trắng” bước tới đón đỡ. Kẻ địch nhắm ngay tim xả tới. Trần Lượng né mình dùng dao gạt quạ Hai bên đánh nhau năm sáu hiệp. Lôi Minh, Trần Lượng võ nghệ xuất chúng, bản lĩnh cao cường, đao pháp thuần thục. Toàn Đắc Lượng và Trình Trí Viễn không phải là đối thủ của hai người, có bao nhiêu chiêu số đều giở ra hết nhưng không làm gì được đối phương, cuối cùng chỉ có nước chống đỡ. Lão đạo sĩ Hồn Nguyên lão tổ miện niệm “Vô lượng Phật”, nói:

- Bọn tiểu bối này thiên đường có nẻo không chịu đến, địa ngục kín bưng cứ lúi vào. Thiệt là bướm đâm vào đèn, tự tìm chỗ chết mà! Để sơn nhân kết thúc tánh mạng tội này cho rồi.

Nói rồi lấy tay chỉ một cái, miệng hô “Sắc lệnh!”, dùng định thân pháp tròng cứng Lôi Minh, Trần Lượng lại. Tần Khôi hét gia nhân trối lại và khiêng ra phía trước đại sảnh. Ra tới đại sảnh thấy hai tên gia nhân bị giết, mà An Thiên Thọ đầu mất tiêu, Tần Khôi nổi giận quá mặt mày xám xanh, bèn hỏi:

- Hai tên kia họ gì, tên gì? Tại sao đến quấy rối trong nhà ta?

Lôi Minh nói:

- Đại thái gia đi không đổi tên, ở không đổi họ. Ta tên là Lôi Minh, người ta gọi Phong lý vân yên đây; còn người này là Thánh thủ bạch viên Trần Lượng. Hai chúng ta từ chùa Kim Sơn vâng lệnh sư phó chúng ta là Tế Công trưởng lão đến đây trước. Nhân vì bọn bây cướp đoạt tiểu thơ đi dâng hương nên bọn ta đến đây để cứu người.

Tần Khôi nghe nói, nghĩ thầm: “Tế Công là thế tử của cha tạ Việc này nếu lọt ra ngoài, phanh phui ra là ta đi cướp đoạt con gái nhà lành, bị cha ta biết được sẽ không dung thứ cho ta. Nếu không đưa hai người này tới quan thì tính làm sao ổn với sáu nhân mạng trong nhà này đây?”.

Nghĩ xong, Tần Khôi nói:

- Tế Công sai hai người tới đây à? Ta với Tế Diên ngày xưa không có oán, gần đây không thù. Các vú em gia nhân có phải bọn người giết không?

Lôi Minh nói:

- Nếu người hỏi ai giết họ, thật bọn ta không biết.

Tần Khôi nói:

- Đại khái hỏi tui bây điều gì, tui bây cũng không chịu nói thiệt! Bây đâu, trối rút ngược hai tên này lại, đánh nó cho ta.

Bọn gia nhân thủ hạ dạ ran. Sắp sửa đánh Lôi Minh và Trần Lượng, bỗng nghe ở nhà sau nhốn nháo cả lên. Gia nhân la to:

- Không xong rồi, nhà sau phát hỏa!

Bọn Tần Khôi nghe báo, sợ mất cả vía! Mọi người lật đật đổ ra nhà sau. May mắn bọn gia nhân nhiều, dập tắt kịp thời. Tần Khôi tức giận la hét om sòm. Trở về nhà trước xem lại thì Lôi Minh, Trần Lượng đầu không thấy mà trời đã sáng rõ rồi. Tần Khôi nói:

- Tui bây đi tìm kiếm kẻ đốt nhà cho ta!

Mọi người đuổi theo ra khỏi viện, kéo về phía đầu thôn. Vừa đến đầu thôn thì thấy từ đầu kia Tế Diên dẫn 20 vị Ban đầu của phủ Trấn Giang đến. Phong nguyệt công tử thấy bộ không xong bèn dẫn kẻ tùng nhân của mình lẩn trước. Lão đạo sĩ thấy Tế Diên, mặt đỏ hồng. Thực ra vị lão đạo sĩ này chính là phe giặc ở Từ Vân quán bị lọt lọt. Ông talà Hữu điện chân nhân Lý Hoa Sơn, trước đây chạy trốn ra khỏi Tầng Trần Ổ, mỗi người chạy một nơi, ông ta chạy đến đây nương náu với Tần Khôi, tự xưng là Hồn Thiên lão tổ. Lẽ ra ông ta phải ăn năn sửa đổi, nhưng mà ác cũ không chữa nên hôm nay mới gặp quả báo như vậy. Nguyên hôm qua Tế Diên mắc bẫy rước các thí chủ đến dự cúng thiện hội không thể phân thân được, thâu vào bảy tám muôn lượng bạc. Sáng sớm hôm sau dẫn 20 vị Ban đầu tại địa phương đặc biệt đến đây bắt lão đạo sĩ. Lão đạo sĩ định chạy trốn mà làm sao trốn được? Bị Tế Diên lấy tay chỉ một cái, miệng niệm “Án ma ni bát mê hồng!”, lão đạo sĩ không cựa cựa được. Tế Diên bảo các quan nhân trối ông ta lại. Tần Khôi thấy không xong vội chạy trước về nhà, đóng cửa chẵn ra. Vương Thắng Tiên vừa gấp vừa sợ, trốn chạy về nhà bị bệnh nằm liệt không dậy nổi, nhắm mắt lại thấy vô số oan quỷ kéo đến trước giường đòi mạng. Bệnh kéo dài hơn một tháng rồi chết luôn. Ở thành Lâm An ai cũng mừng nhích hân cho là chết đáng đời. Đó cũng là ác báo của một đời làm bậy của hân. Bình thời hân giết trai cướp gái, hiếp đáp người lương thiện, hôm nay phải chết như vậy cũng là ác báo nhân tiền. Về phần Tế Diên bắt được yêu đạo và thấy Tần Khôi chạy trốn cũng không đuổi theo. Bỗng từ phía Nam có mấy người đi lại, trong đó có An Thiên Thọ, Lôi Minh và Trần Lượng. An Thiên Thọ ở đâu đi lại thế? Và được ai cứu? An Thiên Thọ bị bắt trối lại đem bỏ ở sảnh đường, Tần Khôi và bọn giặc, yêu đạo muốn giết đi, Lôi Minh, Trần Lượng sử dụng kế diệu hổ ly sơn giả quý ở nhà sau. Bọn Tần Khôi chạy ra sau xem thử, thì từ trên nóc nhà nhảy xuống một vị anh hùng,

mình mặc áo dạ hành, mặt như bạch ngọc, da tực dồi phần, mày dài mắt to, mũi thẳng môi son, độ ngoài 20 tuổi, tuấn phẩm hơn người, tay cầm cương đao. Người này cưỡi trời cho An Thiên Thọ trước, nói:

- Bạn ơi, hãy theo tôi. Tôi đến cứu bạn đây.

Nói rồi phi thân lên nóc nhà. An Thiên Thọ nói:

- Ân công khoan đi đã! Tôi còn phải đi cứu tiểu thơ nữa.

- Anh đừng lo, tôi đã cứu tiểu thơ lên thuyền rồi. Chúng ta ra bên ngoài trước đi. Anh hãy ở đây đợi tôi, tôi lộn lại Quỳnh Hoa trang xem ai dùng kế diệu hổ ly sơn đó!

Hai người đi ra tới bên ngoài, người ấy nói:

- An đô đầu, anh hãy đợi tôi nhé!

Nói rồi người ấy phi thân vào trong trang, nhằm lúc Lôi Minh, Trần Lượng bị bắt. Người này qua bên Tây viện phóng hỏa, lửa cháy rần rần. Bọn Tần Khôi lật đật chạy đi cứu hỏa. Thừa cơ hội đó, người ấy cứu Lôi Minh, Trần Lượng ra luôn. Ra đến bên ngoài, gặp An Thiên Thọ Ở một chỗ. An Thiên Thọ nói:

- Huynh đài đã cứu tánh mạng của tôi, chưa được lãnh giáo quý tanh phương danh của huynh đài là gì? Người thuộc địa phương nào?

Lôi Minh, Trần Lượng cũng bước tới hỏi thăm tên họ. Người ấy nói:

- Tôi họ Bành, tên Hằng, là người ở Bành Gia Tập tại Hắc Giang Sơn nơi Giang Bắc. Người trên giang hồ gọi tôi là Bát tí bàn phi hành thái bảo cứu kiệt Bành Hằng. Tôi đi tìm thăm sư phụ tôi là Tiết Đức Phương, đi ngang qua đây nghe người ta đồn Quỳnh Hoa trang hiểm ác vô cùng, không ai dám đụng đến, do đó trang chủ hiếp đáp người lành, không việc ác nào từ nan. Tôi muốn kết thúc tánh mạng bọn dâm ác chuyên môn khuấy phá nhà người, không dè tới đây gặp lúc An đô đầu đang tìm cách cứu cô nương ở đó. Thấy vậy động lòng trắc ẩn, tôi cứu cô nương ra trước. Tôi không để ý đến tị hiềm, công tiểu thơ ra trước bên ngoài, hỏi ra mới biết là Trương tiểu thơ bèn đưa về thuyền luôn. Kế đó vào nhà họ Tần, định giết cả gia quyến họ, không ngờ đến đó thấy An đô đầu bị bắt, Lôi Minh và Trần Lượng hai vị dùng kế diệu hổ ly sơn, tôi bèn cứu An đô đầu ra. Lại vào trong xem, thấy hai vị Lôi Trần bị bắt, tôi đốt lửa dụ họ đi, bèn cứu vị ra.

Nói xong bốn người về đến thuyền, lúc đó Trương tiểu thơ đòi chết, a hoàn vú em đang khuyên giải, mỗi người cùng nói việc mình. Trời đã sáng rõ, thấy hướng chánh Bắc có tiếng la hét, Lôi Minh, Trần Lượng cả bọn cùng lên bờ, đến ngoài Quỳnh Hoa trang nhìn xem, thấy Tế Công bắt được yêu đạo, Tần Khôi chạy trốn. Tế Diên bảo Lôi Minh, Trần Lượng về chùa Kim Sơn phụ giúp xử lý công việc. Am Thiên Thọ tạ Ôn Tế Công, đưa tiểu thơ về. Bành Hằng cũng cáo từ ra đi. Tế Diên cùng các quan nhân giải yêu đạo về phủ Trấn Giang. Quan Tri phủ căn cứ theo luật trị tội, giải giao cho quan phủ Thường Châu hoàn án. Tế Diên về đến chùa Kim Sơn, cho người gọi các đồ đệ lại, trước hết cạo tóc cho Tôn Đạo Toàn và cử làm tri khách tăng của Kim Sơn. Ngộ Thiền vẫn trở về chùa Tông Tuyền ở núi Cửu Tòng. Tế Công chọn ngày khai công trùng tu chùa Kim Sơn. Không đầy nửa năm, công trình hoàn thành, tô vẽ hoàn toàn mới. Mọi việc đã xong, Lôi, Trần xin trở về nhà. Tế Công trở về chùa Tịnh Từ. Chúng tăng ra đón trọng thể. Phương trượng Đức Huy nói

- Tế Công, Ngài về đây hay quá! Lão tăng đang trông Ngài đây. Hiện tại chùa Báo Hoa, hạ viện của chúng ta lâu năm chưa tu sửa. Công trình trùng tu này quá lớn, nếu không phải Ngài thì không ai khuyến mộ được. Đây là một việc tốt, công đức vô lượng.

Tế Công gật đầu, đáp ứng việc mộ hóa thập phương trùng tu chùa Báo Hoa. Các quan văn võ trong triều ngoài nội, các thân hào phú hộ tại kinh đô đều ghi vào sổ khuyến mộ của Tế Diên. Chúc được nửa năm mà số bạc khuyến hóa lên đến hơn hai vạn lượng. Từ đó hưng công khởi tạo, xây cất tô vẽ mới hẳn lên. Đến ngày lạc thành, thiện nam tín nữ khắp nơi tề tựu đông vô số kể.

Về phần Tế Diên vẫn trang phục rách rưới đó, chu du khắp nơi, đến đâu cũng cho thuốc cứu giúp người nghèo, sống đời vô định như thuở nào.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/te-dien-hoa-thuong>